

G

Khế Vóc

Quân Hôn

g a c s a c h . c o m

Mục lục

- [Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt](#)
- [Chương 2: Cho Tôi Một Khẩu Súng](#)
- [Chương 3: Manh Sát](#)
- [Chương 4: Nhập Ngũ](#)
- [Chương 5: Huấn Luyện](#)
- [Chương 6: Cô Ta Không Xứng](#)
- [Chương 7: Không Từ Thủ Đoạn](#)
- [Chương 8: Tôi Sẽ Thay Cậu Cầu Tình](#)
- [Chương 9: Cô Ta Đáng Bị Đánh](#)
- [Chương 10: Hỗn Chiến](#)
- [Chương 11: Đánh Hấn](#)
- [Chương 12: Nghịch Lân \(Trái Ý\)](#)
- [Chương 13: Hăng Hái Làm Việc Nghĩa](#)
- [Chương 14: Vị Hôn Phu Tiền Tiền Nhiệm](#)
- [Chương 15: Sao Không Để Ý Đến Tôi?](#)
- [Chương 16: Từ Lộ](#)
- [Chương 17: Nổ Súng](#)
- [Chương 18: Kẻ Bại Hoại Đây](#)
- [Chương 19: Từ Chối](#)
- [Chương 20: Diễn Kịch](#)
- [Chương 21: Khách Quý](#)
- [Chương 22: Buông Cô Ấy Ra](#)
- [Chương 23: Đa Tạ](#)
- [Chương 24: Nói Lời Phải Giữ Chữ Tín](#)
- [Chương 25: Đau Thì Cùng Đau](#)
- [Chương 26: Tin Tốt Lành](#)
- [Chương 27: Khế Ước Vợ Chồng](#)
- [Chương 28: Còn Thích Cô Ta Không?](#)
- [Chương 29: Đào Tạo Lại](#)

[Chương 30: Đơn Độc Chiến Đấu](#)

[Chương 31: Nếu Thua](#)

[Chương 32: Bị Cản Ngược Lại Một Miếng](#)

[Chương 33: Thuyên Chuyển Công Tác](#)

[Chương 34: Lập Mưu Từ Lâu](#)

[Chương 35: Sổ Đen](#)

[Chương 36: Đột Biến](#)

[Chương 37: Anh Cũng Có Thể](#)

[Chương 38: Sao Lại Giày Vò Thành Thế Này!](#)

[Chương 39: Người Đàn Ông Xui Xẻo](#)

[Chương 40: Trở Về Nhà](#)

[Chương 41: Thối Đến Mức Không Ai Muốn](#)

[Chương 42: Theo Yêu Cầu](#)

[Chương 43: Giải Thích](#)

[Chương 44: Làm Sao Để Tha Thứ Cho Cô?](#)

[Chương 45: Anh Giúp Em](#)

[Chương 46: Chúng Ta Còn Chưa Động Phòng Đâu!](#)

[Chương 47: Mâu Thuẫn](#)

[Chương 48: Danh Phận](#)

[Chương 49: Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 50: Vợ Anh Đang Nhìn Chúng Ta Đây!](#)

[Chương 51: Tình Yêu Khuynh Thành](#)

[Chương 52: Không Hợp Lễ Thường](#)

[Chương 53: Cách Thế Ôn Tồn](#)

[Chương 1: Nước Đổ Khó Hốt Lại](#)

[Chương 2: Bà Xã À, Hiện Tại Anh Chỉ Yêu Em!](#)

[Chương 3: Lưu Lại Cho Em Chút Kì Niệm](#)

[Chương 4: Đêm Nay Phải Dỡ Dành Cô Ấy!](#)

[Chương 5: Điên Cuồng Xâm Chiếm](#)

[Chương 6: Loài Nguy Hiểm](#)

[Chương 7: Tôi Muốn Cho Cô Xuống Địa Ngục!](#)

[Chương 8: Trở Về Sẽ Xử Lý Cô!](#)

[Chương 9: Thủ Trưởng Giá Lâm](#)

[Chương 10: Lại Cản Tôi! \(Ấm Ấp\)](#)

[Chương 11: Bà Xã Định Đoạt!](#)

[Chương 12: Bà Xã Anh Chạy Kìa!](#)

[Chương 13: Nổi Giận](#)

[Chương 14: Nhớ Cho Kĩ Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Em!](#)

[Chương 15: Khi Thân Mật Với Bà Xã, Đừng Ai Đến Làm Tôi Mất Hứng](#)

[Chương 16: Ông Chủ Hậu Trường](#)

[Chương 17: Lén Lút](#)

[Chương 18: Sự Thật](#)

[Chương 19: Phí Tốn Thanh Xuân Của Hai Chị Em Cô Là Bao Nhiêu?](#)

[Chương 20: Cho Nổ Chuông Chó Của Hân](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22: Bà Xã À, Anh Rất Đói!](#)

[Chương 23: Người Đàn Bà Này Quá Điên Cuồng](#)

[Chương 24: Bà Xã Tôi Tặng Cho Tôi!](#)

[Chương 25: Hóa Ra Chỉ Là Một Vở Kịch !](#)

[Chương 26: Trước Hôn Lễ](#)

[Chương 27: Quân Hôn Khuynh Thành \(4\)](#)

[Chương 28: Ăn Vận Đẹp Nhất](#)

[Chương 29: Tôi Sẽ Ghen Tị, Sẽ Ăn Dấm Chua!](#)

[Chương 30.1](#)

[Chương 30.2](#)

[Chương 30.3](#)

[Chương 30.4](#)

[Chương 31.1](#)

[Chương 31.2](#)

[Chương 31.3](#)

[Chương 32.1](#)

[Chương 32.2](#)

[Chương 39: Nhà Dã Tâm](#)

[Chương 33.2](#)

Chương 33.3

Chương 42: Nhà Dã Tâm (4).

Chương 43: Tìm Cha!

Chương 44: Tìm Cha! (2).

Chương 34.3

Chương 46: Tìm Cha! (4).

Chương 47: Gia Lầy Chính Minh Thường Cho Em!

Chương 35.2

Chương 35.3

Chương 50: Mang Bầu

Chương 51: Mang Bầu (2).

Chương 52: Mang Bầu (3).

Chương 53: Tôi Phải Rời Đi! (1).

Chương 54: Tôi Phải Rời Đi! (2).

Chương 55: Tôi Phải Rời Đi! (3).

Chương 56: Dư Tình Chưa Dứt (1).

Chương 57: Dư Tình Chưa Dứt (2).

Chương 58: Dư Tình Chưa Dứt (3).

Chương 59: Chân Tướng Rõ Ràng (1).

Chương 60: Chân Tướng Rõ Ràng (2).

Chương 61: Chân Tướng Rõ Ràng (3).

Chương 62: Chân Tướng Rõ Ràng (4).

Chương 63: Gương Vỡ Lại Lành (1).

Chương 64: Gương Vỡ Lại Lành (2).

Chương 65: Gương Vỡ Lại Lành (3).

Chương 66: Nhìn Không Thấu (1).

Chương 67: Nhìn Không Thấu (2).

Chương 68: Nhìn Không Thấu (3).

Chương 69: Cô Vợ Ngốc (1).

Chương 70: Cô Vợ Ngốc (2).

Chương 71: Cô Vợ Ngốc (3).

Chương 72: Hai Bảo Bối (1).

[Chương 73: Hai Bảo Bối \(2\).](#)

[Chương 74: Hai Bảo Bối \(3\).](#)

[Chương 75: Song Hi Lâm Môn \(1\).](#)

[Chương 76: Song Hi Lâm Môn \(2\).](#)

[Chương 77: Song Hi Lâm Môn \(3\).](#)

[Chương 78: Gian Di Truyền \(1\).](#)

[Chương 79: Gian Di Truyền \(2\).](#)

[Chương 80: Gian Di Truyền \(3\).](#)

[Chương 81: Giọng Của Anh \(1\).](#)

[Chương 82: Giọng Của Anh \(2\).](#)

[Chương 83: Giọng Của Anh \(3\).](#)

[Chương 84: Gần Thêm Chút Nữa \(1\).](#)

[Chương 85: Gần Thêm Chút Nữa](#)

[Chương 86: Gần Thêm Chút Nữa 3](#)

[Chương 87: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra](#)

[Chương 88: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra \(2\).](#)

[Chương 89: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra 3](#)

[Chương 90: Tan Rã Trong Không Vui \(1\).](#)

[Chương 91: Tan Rã Trong Không Vui \(2+3\).](#)

[Chương 50.2](#)

[Chương 50.3](#)

[Chương 94: Bởi Vì Yêu Cô](#)

[Chương 51.2](#)

[Chương 51.3](#)

[Chương 97: Người Thân Từ Phương Xa Tới](#)

[Chương 52.2](#)

[Chương 52.3](#)

[Chương 100: Tối Nay Nghi Ngơi \(1\).](#)

[Chương 53.2](#)

[Chương 53.3](#)

[Chương 103: Quà Tặng Thần Bí](#)

[Chương 54.2](#)

[Chương 105: Quà Tặng Thần Bí \(3\)](#)
[Chương 106: Rửa Tay Nấu Canh](#)
[Chương 55.2](#)
[Chương 55.3](#)
[Chương 109: Tiêu Hủy Địa Cd](#)
[Chương 110: Tiêu Hủy Địa Cd \(2\)](#)
[Chương 56.3](#)
[Chương 112: Một Lòng Say Mê 1](#)
[Chương 57.2](#)
[Chương 57.3](#)
[Chương 115: Hiện Trường Vụ Án \(1\)](#)
[Chương 58.2](#)
[Chương 117: Hiện Trường Vụ Án \(3\)](#)
[Chương 118: Về Nhà Với Anh](#)
[Chương 59.2](#)
[Chương 120: Về Nhà Với Anh 3](#)
[Chương 59.4](#)
[Chương 122: Tốc Độ Rất Nhanh 1](#)
[Chương 123: Tốc Độ Rất Nhanh 2](#)
[Chương 124: Tốc Độ Rất Nhanh 3](#)
[Chương 125: Cục Cứng Nhỏ 1](#)
[Chương 61.2](#)
[Chương 127: Cục Cứng Nhỏ 3](#)
[Chương 128: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc](#)
[Chương 129: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc 2](#)
[Chương 130: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc 3](#)
[Chương 131: Hạnh Phúc Không Thể Sao Chép 1](#)
[Chương 132: Hạnh Phúc Không Thể Sao Chép 2](#)
[Chương 133: Đều Là Giấy Vụn](#)
[Chương 134: Đều Là Giấy Vụn 2](#)
[Chương 135: Đều Là Giấy Vụn 3](#)
[Chương 136: Em Rút Lui 1](#)

[Chương 137: Em Rút Lui 2](#)

[Chương 138: Em Rút Lui 3](#)

[Chương 139: Bắn Chết Em! 1](#)

[Chương 140: Bắn Chết Em! 2](#)

[Chương 141: Bắn Chết Em! \(3\)](#)

[Chương 66.4](#)

[Chương 67.1](#)

[Chương 67.2](#)

[Chương 145: Gặp Lại Lần Nữa 3](#)

[Chương 146: Gặp Lại Lần Nữa 4](#)

[Chương 147: Gặp Lại Lần Nữa 5](#)

[Chương 148: Yêu Anh Một Lần Nữa](#)

[Chương 149: Yêu Anh Một Lần Nữa 2](#)

[Chương 150: Yêu Anh Một Lần Nữa 3](#)

[Chương 68.4](#)

[Chương 152: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi!](#)

[Chương 153: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 2](#)

[Chương 154: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 3](#)

[Chương 155: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 4](#)

[Chương 156: Cưng Chiều Em Là Nên](#)

[Chương 157: Em Là Của Anh!](#)

[Chương 158: Chỉ Cần Thân Thể Của Em](#)

[Chương 159: Hăng Hái Phản Đối 1](#)

[Chương 160: Hăng Hái Phản Đối 2](#)

[Chương 161: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn](#)

[Chương 162: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn 2](#)

[Chương 163: Muốn Trái Tim Của Em 1](#)

[Chương 164: Muốn Trái Tim Của Em 2](#)

[Chương 75.3](#)

[Chương 166: Anh Vợ Cậu 1](#)

[Chương 76.2](#)

[Chương 168: Nửa Đêm Kinh Hồn 1](#)

[Chương 77.2](#)

[Chương 77.3](#)

[Chương 171: Anh Rất Nhớ Em!](#)

[Chương 78.2](#)

[Chương 173: Đá Tình Yêu](#)

[Chương 174: Đá Tình Yêu 2](#)

[Chương 175: Đá Tình Yêu 3](#)

[Chương 176: Chị Dâu Nhỏ 1](#)

[Chương 177: Chị Dâu Nhỏ 2](#)

[Chương 178: Cám Ơn Em!](#)

[Chương 179: Linh Cảm Không Rõ Ràng](#)

[Chương 180: Em Không Có Tim](#)

[Chương 83.2](#)

[Chương 182: Anh Chồng Thích Ăn Giấm](#)

[Chương 84.2](#)

[Chương 184: Bức Hôn](#)

[Chương 185: Bức Hôn 2](#)

[Chương 186: Thật Tình Bày Tỏ](#)

[Chương 86.2](#)

[Chương 188: Khi Muốn Ăn Kẹo Thì Làm Như Thế Nào?](#)

[Chương 87.2](#)

[Chương 190: Kết Cục Cuối Cùng 1](#)

[Chương 191: Kết Cục Cuối Cùng 2](#)

[Chương 192: Kết Cục Cuối Cùng 3](#)

[Chương 193: Kết Cục Cuối Cùng 4](#)

[Chương 194: Kết Cục Cuối Cùng 5](#)

[Chương 195: Kết Cục Cuối Cùng 6](#)

[Chương 196: Kết Cục Cuối Cùng 7](#)

[Chương 197: Kết Cục Cuối Cùng 8](#)

[Chương 198: Kết Cục Cuối Cùng 9](#)

[Chương 199: Kết Cục Cuối Cùng 10](#)

[Chương 200: Kết Cục Cuối Cùng 11](#)

<u>Chương 201: Kết Cục Cuối Cùng</u>	<u>12</u>
<u>Chương 202: Kết Cục Cuối Cùng</u>	<u>13</u>
<u>Chương 203: Kết Cục Cuối Cùng</u>	<u>14</u>
<u>Chương 204: Kết Cục Cuối Cùng</u>	<u>15</u>
<u>Chương 205: Kết Cục Cuối Cùng</u>	<u>16</u>
<u>Chương 88.17</u>	
<u>Chương 88.18</u>	
<u>Chương 88.19</u>	
<u>Chương 209: Kết Cục Cuối Cùng</u>	<u>20</u>
<u>Chương 88.21</u>	
<u>Chương 88.22</u>	
<u>Chương 212: Ngoại Truyện 1</u>	
<u>Chương 213: Ngoại Truyện 2</u>	
<u>Chương 214: Ngoại Truyện 3</u>	
<u>Chương 215: Ngoại Truyện 4</u>	
<u>Chương 216: Ngoại Truyện 5</u>	
<u>Chương 217: Ngoại Truyện 6</u>	
<u>Chương 218: Ngoại Truyện 7</u>	
<u>Chương 219: Ngoại Truyện 8</u>	
<u>Chương 220: Ngoại Truyện 9</u>	
<u>Chương 221: Ngoại Truyện 10</u>	
<u>Chương 222: Ngoại Truyện 11</u>	
<u>Chương 223: Ngoại Truyện 12</u>	
<u>Chương 224: Ngoại Truyện 13</u>	
<u>Chương 225: Ngoại Truyện 14</u>	
<u>Chương 226: Ngoại Truyện 15</u>	
<u>Chương 227: Ngoại Truyện 16</u>	
<u>Chương 228: Ngoại Truyện 17</u>	
<u>Chương 229: Ngoại Truyện 18</u>	
<u>Chương 230: Ngoại Truyện 19</u>	
<u>Chương 231: Ngoại Truyện 20</u>	
<u>Chương 232: Ngoại Truyện 21</u>	

[Chương 233: Ngoại Truyện 22](#)

[Chương 234: Ngoại Truyện 23](#)

[Chương 235: Ngoại Truyện 24](#)

[Chương 236: Ngoại Truyện 25](#)

[Chương 237: Ngoại Truyện 26](#)

[Chương 238: Ngoại Truyện 27](#)

[Chương 239: Ngoại Truyện 28](#)

[Chương 240: Ngoại Truyện 29](#)

[Chương 241: Ngoại Truyện 30](#)

[Chương 242: Ngoại Truyện 31](#)

[Chương 243: Ngoại Truyện 32](#)

[Chương 244: Ngoại Truyện 33](#)

[Chương 245: Ngoại Truyện 34](#)

[Chương 246: Ngoại Truyện 35](#)

[Chương 247: Ngoại Truyện 36](#)

[Chương 248: Phần 2: Triệu Bắc Thành — Buông Bỏ Yêu Thành Chết Yếu](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Khu biệt thự Uyển Quân trong thành Kiều Sơn nằm ở cạnh sông, phong cảnh tuyệt đẹp cách xa nội thành ô nhiễm khói bụi, không khí hết sức trong lành.

Nơi ở rộng lớn đẹp đẽ này không mất đi vẻ trang nghiêm của nó, chỉ có cán bộ cấp chính khách quan chức mới có tư cách ở đây. Đằng trước cái sân rất rộng là bãi cỏ có suối phun, thậm chí có cả bể bơi lộ thiên và bãi đỗ xe, cần gì có này. Đằng sau là lâm viên thiết kế theo phong cách hoa viên Trung Quốc. Một sự kết hợp hoàn mỹ giữa Trung Quốc và Tây Phương.

Khoảng cách từ cổng chính có thiết bị điện tử chống trộm đến biệt thự cũng không gần, bình thường đều có người lái xe ra vào đoạn đường này. Nhưng hôm nay có chút đặc biệt, lúc này Lâm Tuyết cùng vài cảnh vệ theo sau Lương Trọng Toàn đang xuyên qua cái sân lớn đi bộ về phía cửa chống trộm điện tử.

Không ai nói câu nào vì sắc mặt Lương Trọng Toàn xem ra rất xấu, tất cả mọi người đều biết tâm tình Lương bộ trưởng không vui.

Vốn hôm nay tốt ngày, Lâm Tuyết lần đầu bước vào cửa Lâm gia. Lương Trọng Toàn toàn tâm toàn ý muốn gọi con trai thứ hai Lương Tuấn Đào đang trong quân ngũ về, sắp xếp cho hắn và Lâm Tuyết gặp mặt. Nhưng khi đoàn hộ tống tới trước cửa nhà lại không vào, Lương nhị thiếu gia cho người vào báo: nếu đơn thuần là gọi hắn về ăn cơm nhà hắn liền

vào ngay nhưng nếu muốn nhân cơ hội giao cho hẳn một nữ nhân lộn xộn thì hẳn sẽ quay xe trở về quân khu ngay lập tức.

Ai cũng biết Lương lão nhị rất mạnh mẽ, thiên hoàng lão tử cũng không làm gì được hẳn, cha hẳn là Lương Trọng Toàn cũng không làm gì được!

Muốn để Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào thuận lợi gặp mặt, Lương bộ trưởng đành phải vác mặt mo đi tự mình đưa cô tới cửa.

Tình cảnh bế tắc bên ngoài khiến Lâm Tuyết mở to mắt tiệp.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy đoàn hộ tống xanh biếc như vậy, màu lục chói mắt mê người. Trong tiết xuân se lạnh, dưới ánh mặt trời càng tác động mãnh liệt vào thị giác người khác. Màu sắc xa lạ này khiến sâu trong nội tâm Lâm Tuyết hơi hơi rung động, giống như tình cảm ngủ yên lâu ngày đang bị đánh thức.

Cô thích mê màu lục, ngay từ lúc mới thấy đã thích rồi.

Lúc này, các chiến sĩ đi theo xe đã chỉnh tề đội ngũ, toàn bộ rầm rập kính chào Lương Trọng Toàn theo nghi thức quân đội:

- Thủ trưởng, chào!

Lương Trọng Toàn chưa mặc quân trang nhưng quan uy tỏa ra đã đến mười phần, một ánh mắt lạnh thấu xương đảo qua, tất cả nghiêm nghị kính nể lặng ngắt như tờ.

Nhưng trong tình huống lớn thế nào đi nữa, cửa chiếc xe quân dụng Land Rover(1) đỗ trước mặt vẫn đóng chặt như cũ, vị quân nhân đang ngồi bất động bên trong như không hề thấy sự tồn tại của Lương Bộ trưởng.

“Lưu Trại trưởng bước ra khỏi hàng!” Lương Trọng Toàn đột nhiên hét lớn.

Một vị sĩ quan trẻ tuổi trên vai có quân hàm một sao chức vụ Thiếu tá lập tức bước ra khỏi hàng, anh ta tiến nhanh từng bước, kính chào theo quân lễ đáp: “Lưu Bắc Thành, Thiếu tá lục quân bộ đã chiến trực thuộc quân khu Phi Ưng đoàn đợi lệnh Thủ trưởng!”

“Cậu, đi bắt nó ra đây cho tôi!” Lương Trọng Toàn chỉ ngón tay hướng vào quân nhân đang ngồi ngay ngắn trong chiếc Land Rover, mặt than đen sì vô cùng giận dữ.

Lưu Bắc Thành lộ ra vẻ khó khăn nhưng mệnh lệnh của cấp trên thì không thể làm trái, anh đành chạy tới cửa xe, thấp giọng nói mấy câu với người đàn ông bên trong.

“Phanh!” Một tiếng động mạnh vang lên, ánh mắt Lâm Tuyết dõi theo liền bắt gặp Lương nhị công tử này giờ một mực tĩnh tọa trong xe thị uy, cuối cùng đã bước xuống, nhưng sau khi xuống xe hắn còn thô bạo đá vào cửa xe, đối với cha mình tỏ thái độ vô cùng bất mãn.

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông kia một thân quân trang màu lục tinh sảo, trên vai là quân hàm 3 sao, thân hình anh tuấn to lớn, đi lại trầm ổn hữu lực. Hắn như con báo săn mồi tao nhã, nhìn thông dong tự tại nhưng lại tràn ngập công kích nguy hiểm.

Có một loại người trời sinh đã có khí chất vương giả, dù không nói lời nào nhưng nếu ở cùng đám người kia thì khí độ phi phàm của hắn đều khiến kẻ khác không bỏ qua được, Lương Tuấn Đào chính là loại người ấy!

Hắn là một Thượng tá trẻ tuổi cực kì mê người, vô luận theo góc độ nào cũng hoàn mỹ không chê vào đâu được. Có điều, khuôn mặt của nam tử tuấn mỹ như bức tranh tuyệt sắc lúc này như bao phủ một tầng sương lạnh, tinh mâu sâu thẳm lãnh liệt khiến người khác phải cảm như hến.

Hắn nện từng bước mạnh mẽ đến trước mặt Lương Trọng Toàn, khoe môi khêu gợi châm chọc hơi hơi giương lên thành hình cung, cười lạnh nói: “Con đang tự hỏi sao tự dừng nhớ tới con mà gọi về nhà, quả nhiên lại tạo ra một mặt hàng không bán đi được muốn đưa cho con!”

Nói xong, ánh mắt huyền hàn lạnh như băng của hắn chuyển sang gương mặt tiêu tụy tái nhợt đang cười của Lâm Tuyết, con người chậm rãi neho lại đầy nguy hiểm.

Lâm Tuyết đứng trước mặt hắn tựa như một con hươu sao đứng trước con báo sẵn mồi dừng lại tạm nghỉ chân. Đôi mắt trong như nước mùa thu không kiêu ngạo không xu nịnh, bình tĩnh nhìn hắn, cô không hồi hộp cũng không cực kì hâm mộ, cứ bình thản như nước.

Đây là Lương nhị thiếu gia trong truyền thuyết, hai mươi bảy tuổi đã vinh dự nhận chức Đoàn trưởng lục quân bộ dã chiến Phi Ưng đoàn – Thượng tá quân khu Lưu Tuấn Đào!

“Đừng có không biết phân biệt lớn nhỏ như vậy!” Đối với đứa con bảo bối từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân(2) này Lương Trọng Toàn không có biện pháp nào cả. Ông chỉ có thể uất giận trừng hắn một cái nói: “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, huống chi ta khẳng định cô gái này không kém chút nào!”

“Huh?” Từ sâu trong cổ họng Lương Tuấn Đào phát ra một tiếng cười sần khinh thường, hắn dùng giọng điệu bất cần đời nói với cha mình: “Cha đã cảm thấy cô ta được, vậy cứ lưu lại tự mình dùng đi!”

“Hỗn láo, mày đừng có nói hươu nói vượn!” Lương Trọng Toàn tức giận đến độ thối râu trừng mắt, cứng rắn trong chốc lát lại không biết làm sao. Ông đành kéo Lâm Tuyết tới trước mặt con mình, cố gắng áp chế tức giận, giọng điệu dịu lại nói với cô: “Con với Tuấn Đào tự giới thiệu một chút đi.”

Vị quân nhân trước mặt Lâm Tuyết thái độ lạnh như băng , đối với cô ngập tràn địch ý, thật sự không phù hợp với “tiêu chuẩn hợp tác” của cô, trong lòng sớm đã bị hấn knock-out nhưng ngoài mặt Lâm Tuyết vẫn cố gắng ở trước mặt Lương Bộ trưởng nói một tràng:

“Xin chào, tôi là Lâm Tuyết, lần đầu gặp mặt đã khiến anh không thoải mái, thành thật xin lỗi.” Lâm Tuyết bình thản cười nhạt với hấn một cái, đồng thời lễ phép định đưa bàn tay ra.

Lương Tuấn Đào nhét hai tay trong túi quần, cái cằm cương nghị giơ lên, kiệt ngạo liếc xéo cô gần từng tiếng: “Cô, tới từ đâu thì mau trở về đó, nhà tôi không chào đón cô!”

Lâm Tuyết ngẩn người. Đối phương lại nói năng lỗ mãng như vậy, hơn nữa còn làm trò trước mặt Lương Trọng Toàn và nhiều binh lính như vậy, thật sự khiến cô không xuống đài được. Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, đợi xem cô phản ứng thế nào.

Ủy khuất? Khổ sở? Khó xử? Hay khóc lóc giống phần lớn các cô gái khác?

Đồng mâu trong trẻo lạnh lùng không chút biến hóa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tái nhợt dâng lên sự kiên định khác thường, cô đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, kế hoạch đặt ra sẽ không vì một câu nói của Lương nhị thiếu gia mà bị phá hỏng.

Bắt chước giọng điệu của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết cũng gần từng chữ nói với hấn: “ Tôi, nếu đã tới đây sẽ không tính chuyện rời đi, nhưng xin Nhị thiếu gia yên tâm, người tôi muốn kết hôn cùng là anh trai anh chứ không phải anh!”

Lời vừa nói ra rung động toàn bộ quan binh (kể cả Lương Trọng Toàn). Tất cả đều dùng ánh mắt kinh ngạc một lần nữa đánh giá cô gái thanh lệ nhu nhược trước mắt.

Lâm Tuyết luôn điềm tĩnh như con mèo nhỏ ngoan dịu, nhưng nếu đối phương khinh thường cô, cô sẽ không chút khách khí mà giờ vuốt lên.

Nếu phải lựa chọn một người trong hai anh em Lương gia, cô tình nguyện chọn Lương Thiên Dật ôn nhuận vô hại kia! Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân Lâm Tuyết, nếu Lương Trọng Toàn đồng tình với suy nghĩ ấy thì đã không cố ý đưa cô tới gặp Lương Tuấn Đào.

“Ôi!” Đôi mắt nheo lại của Lương Tuấn Đào chậm rãi mở ra, như cười như không quan sát cô thật kĩ, gật đầu khen ngợi: “Răng nanh sắc bén, lá gan cũng không nhỏ!”

“Đa tạ nhị thiếu gia khen ngợi!” Lâm Tuyết không chút khách khí cảm ơn lời khen của hắn, sau đó hơi giương môi nói: “Nếu vậy, Nhị thiếu gia cũng không cần lo lắng sợ hãi nữa. Đã tới cửa thì liền vào đi thôi, đừng để trễ thời gian dùng bữa .”

Lời này nói ra khiến Lương Tuấn Đào có vẻ không được phóng khoáng! Binh lính xung quanh muốn cười cũng không dám cười, trên mặt biểu tình cứng ngắc hết sức kì quái.

Lương Trọng Toàn trừng mắt liếc con trai một cái khiển trách: “Anh còn chẳng bằng một nữ tử phóng khoáng! Mau về nhà thôi!”

“Không về. Quân vụ đang có việc khẩn cấp!” Ánh mắt hắn đảo qua Lâm Tuyết, hừ lạnh một tiếng nói với cha mình: “Cha mau trở về nghĩ cách đẩy mạnh việc tiêu thụ cô ta cho anh cả đi, con không hầu được!”

Nói xong Lương Tuấn Đào xoay người tiêu sái, nhắc chân chuẩn bị rời đi.

Đúng là không có cách với đứa con này, Lương Trọng Toàn đành ra lệnh cho sĩ quan phụ tá Lưu Bắc Thành: “Lưu đội trưởng, đưa cô gái này về quân khu, sắp xếp làm Văn thư bên cạnh Thượng tá, thực tập một tháng!”

Lời này không chỉ làm Lương Tuấn Đào vừa xoay người bước đi phải dừng lại còn khiến Lâm Tuyết vừa thở phào nhẹ nhõm ngạc nhiên. Cái gì? Để cô vào quân khu làm Văn thư cho Thượng tá ư? Quả nhiên suy nghĩ của lãnh đạo khác với dân thường, cô không cách nào theo kịp được Lương Bộ trưởng.

“Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?” (đây cũng là lời Lâm Tuyết muốn hỏi) Lương Tuấn Đào trầm mặc, quyết đoán cự tuyệt: “Con không cần cô gái yếu điệu này làm Văn thư! Cô ta cũng không đảm đương được!”

“Được hay không phải làm mới biết!” Lương Trọng Toàn đầy uy nghiêm chăm chú nhìn Lâm Tuyết hỏi: “Làm người nhà quân nhân tất yếu phải rèn luyện, con có tin mình sống được cuộc sống của quân nhân cùng Tuấn Đào một tháng hay không?”

“....” Mắt cô trợn lớn, xác định lời của ông không phải là nói đùa.

“Đi mau, ta tin rằng con gái Hứa Tịnh Sơ sẽ không khiến bà ấy mất mặt!”

Quân lệnh như sơn, một câu nói này khiến Lâm Tuyết bước vào con đường quân lữ, cũng bởi vậy, có người nào đó từ đây cũng không thể tháo gỡ gút mắc tình cảm này được.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Cho Tôi Một Khẩu Súng

Bụng rỗng ngồi xe hỏa tốc đến quân khu khiến Lâm Tuyết cực kì buồn bực.

Lúc ấy cô đã muốn cự tuyệt nhưng khi thấy ánh mắt uy nghiêm của Lương Trọng Toàn cô không thốt nên lời, cứ như vậy hồ đồ bị đưa lên xe, xấu hổ đến quân khu làm công tác văn thư!

Kỳ thật hiện giờ cô mệt chết đi được, lòng thầm muốn tìm một chỗ tạm lánh đợi tránh khỏi kiếp nạn sẽ nghĩ cách rời khỏi thành phố này.

Được rồi, quân nhân thì quân nhân, cô có thói quen thích ứng được với mọi hoàn cảnh, có thể lớn lên trong Lâm gia đầy sài lang hổ báo, không có nơi nào khiến cô sợ hãi được nữa.

Cùng ngồi với Lâm Tuyết im lặng không màng tới danh lợi là Lâm Tuấn Đào sắc mặt còn kém hơn. Hắn liếc nhìn nữ nhân bị phụ thân cường ngạnh ép lên xe, càng nhìn càng khó chịu.

Đột nhiên Lương Tuấn Đào thét lên, ra lệnh lái xe dừng lại, sau đó bảo Lưu Bắc Thành mở cửa xe.

Lưu Bắc Thành cho rằng Nhị gia lại hồ đồ chuẩn bị bỏ lại vị tiểu cô nương nũng nịu này, anh vội vàng khuyên can: “Đội trưởng đừng như vậy, cô gái này lão gia đích thân nhét vào còn dặn dò tôi trông chừng cẩn thận, nếu anh bỏ lại trên đường, khi trở về tôi chết chắc rồi!”

“Nói thêm cậu nữa, ngay cả cậu tôi cũng bỏ lại!” Lương Tuấn Đào tức giận trừng anh một cái, chiếc cằm hoàn mỹ vênh lên, ánh mắt khinh miệt hướng phía Lâm Tuyết uy hiếp: “Cho cô một cơ hội chạy trốn, nếu giờ mà tới quân khu, có tin tôi sẽ chinh cô không?”

Lâm Tuyết gắt gao nhăn đôi mi thanh tú, mặt cười lạnh lạnh nói: “Ỗ mạnh hiếp yếu, súc sinh mới làm vậy!”

“Tôi thêm vào!” Lương Tuấn Đào nổi giận nói: “Con quỷ nhỏ, dám mắng ta!”

“Tôi mắng bọn súc sinh ỷ mạnh hiếp yếu, Nhị thiếu gia đâu làm chuyện đó sao đã vội mắng tôi!”

“Đúng là khéo mồm khéo miệng!” Hãn giận quá hóa cười, bàn tay to giữ lấy cái cằm xinh đẹp của cô đánh giá vài lần, ánh mắt tà mị: “Nếu gan đủ lớn thì đi cùng tôi! Nhớ kĩ, tôi là cấp trên của cô, gọi tôi là Thủ trưởng!”

Đại Quân khu lục quân bộ đã chiến thành phố nằm trong khu vực núi non trùng điệp, đoàn hộ tống ra khỏi khu biệt thự Uyển quân liền rẽ vào đường quốc lộ hoang vắng.

Đúng lúc này, chiếc Land Rover chạy chậm lại, ba chiếc xe tải quân dụng siêu việt từ phía sau đi vượt lên, vây lấy ba phía bảo hộ Land Rover ở bên trong.

Đây là thói quen của quân đội, xe lãnh đạo thường đi bên trong để phòng bị phần tử quá khích khủng bố hoặc bị quân địch tập kích.

Một tay Lâm Tuyết chống cằm ngắm màu xanh biếc mênh mông bên ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ. Trong lòng cô không muốn sau này phải sống cuộc sống của một quân nhân cũng không muốn ở bên cạnh Lương

nhị thiếu gia. Người đàn ông kia có thể tung cô lên trời cũng có thể vút xuống địa ngục.

“Tuyệt, có thấy hạnh phúc không?” Trước đây, có một người đàn ông ôn nhu như vũ như, giọng nói khàn khàn sát bên tai cô, khi đó, cô rất hạnh phúc! Nhưng hạnh phúc giống như một ly rượu độc kê vĩ đẹp đẽ, cứ gần bó lưu luyến, sau này lại bị chính độc được đó hủy hoại mình!

“Đùng” Một tiếng nổ lớn vang lên ,cùng với nó chiếc xe tải chạy phía trước đột nhiên rơi vào hố đất, chân ga nổ vang không nhúc nhích được. Các xe phía sau chỉ có cách dừng lại khẩn cấp, đoàn xe bị đình trệ.

“Không hay rồi, có mai phục!” Một người hô vang, các nhóm binh lính đã được huấn luyện tự động cầm súng, khăn trương kéo chốt chuẩn bị ứng chiến.

Xe quân đội được vũ trang để phòng phát sinh bị phần tử khủng bố tập kích nhưng không ai ngờ chúng lại càn rỡ như vậy, ban ngày ban mặt dám xuống tay với đoàn hộ tống vũ trang hạng nặng. Mọi người vừa nhìn tình hình đã biết không phải chuyện tốt, không dám lơ là chút nào.

Địch tối ta sáng, các chiến sĩ được trang bị súng ống pháo cối loại tốt vừa tìm kiếm mục tiêu vừa nã đạn vào cây cối xanh um hai bên đường. Trước đó quân địch đã làm bầy rập vây khốn đoàn hộ tống, lúc này khẳng định chúng đang mai phục ở gần đó chờ thời cơ tập kích.

Quả nhiên, sau loạt đạn như vũ bão, đối phương không có bất cứ động tĩnh gì. Nhưng không biết từ đâu ném tới mấy quả bom cay, chung quanh nhất thời tràn ngập sương khói, không ai mở nổi mắt. Xe tải quân dụng cùng binh lính xung quanh đều bị tập kích, chỉ có người ngồi trong khoang điều khiển thoát được vụ công kích này.

“Kẻ nào to gan lớn mật dám tập kích chúng ta?” Lương Tuấn Đào giật mình không ít. Hắn không bị dọa bởi trận thế này mà kinh ngạc vì nơi đây

chi cách quân khu vài chục km, cứ nhiên lại có phần tử vũ trang đột kích bọn họ! Thật sự là ăn gan hồ uống mật gấu!

“Báo cáo, đây có thể là đồng đảng của độc phạm Hắc Nha mới bị bắt gần đây tìm cơ hội trả thù!” Lưu Bắc Thành báo cáo xong, liền tức tốc hướng tổng bộ quân khu báo cáo chuyện nửa đường bị tập kích, hỏa tốc thỉnh cầu trợ giúp từ tổng bộ.

“Tmd (1), cậu có thể dừng vì chút chuyện chó má này mà cầu cứu tổng bộ được không? Không thấy mất mặt sao?” Lương Tuấn Đào mắng anh một câu, đợi khói tan đi, hắn mau lẹ đẩy cửa xe ra, hắn đã sớm chú ý tới mấy chỗ xuất hiện lựu đạn.

“Oành! Oành! Oành!” Vài tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa phụt ra, bụi cát tung tóe, thân thể vài binh lính bị tung lên, vậy là thành công tìm được mục tiêu mai phục.

“Chó chết! Giết!” Một khi biết được mục tiêu mai phục, các chiến sĩ đã chiến được tôn xưng thiện xạ lập tức nổ súng.

Đối phương hắn nhiên đã có chuẩn bị, thậm chí liên tục ném lựu đạn về phía xe tải quân dụng, hỏa lực hung mãnh.

Chiến đấu kịch liệt chưa lâu, Lương Tuấn Đào nhận ra một việc, mày kiếm đen đặc nhướng lên nói với Lưu Bắc Thành: “Cậu có phát hiện gì không? Quân địch dường như cố kị gì đó, hỏa lực mãnh liệt không công kích đến chiếc xe chúng ta đang ngồi.”

“Nên chúng ta chỉ cần nghĩ cách đưa xe chạy qua, vậy có thể đào thoát thành công!” Người trả lời không phải Lưu Bắc Thành mà là Lâm Tuyết vẫn trầm mặc.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới nhớ tới trên xe còn một nữ nhân, hắn liếc cô một cái, hừ lạnh khinh thường: “Nhưng tôi sao có thể bỏ lại anh em,

một mình chạy trốn? Đúng là suy nghĩ của đàn bà!”

Lâm Tuyết gắt gao căn môi như đã hạ quyết tâm, tay cô hướng trước mặt Lương Tuấn Đào đuổi ra nói: “Cho tôi một khẩu súng, tôi xuống xe đánh lạc hướng hỏa lực của bọn họ, các người nhân cơ hội này mau đưa xe bị sa xuống hố lên, khẩn trương tu bổ lại đường! Nhớ kĩ, trước khi đi không được bỏ tôi ở lại!”

Lương Tuấn Đào nhìn chăm chăm cô khoảng hai giây, giống như nhìn một kẻ điên.

“Tôi không có nhiều thời gian giải thích với anh!” Lâm Tuyết dứt khoát tự mình động thủ chạm vào khẩu súng bên hông hắn: “Khẩu súng này đưa tôi!”

“Quý nhỏ, cô sờ vào đấy làm gì?” Lương Tuấn Đào phản công chế trụ cổ tay cô, cả giận nói: “Nhớ kĩ, không được tùy tiện sờ loạn thắt lưng đàn ông!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Manh Sát

“Anh thật điên điên! Tôi bảo đưa vũ khí cho tôi! Anh nghe không hiểu sao?” Lâm Tuyết tức khí rống giận đứng lên, cô sợ liên lụy hại hấn chết tại nơi này, nếu vậy cô đâu còn mặt mũi nào đi gặp Lương Trọng Toàn.

“Cô biết dùng súng?” Lương Tuấn Đào cảm thấy con quỷ nhỏ này không hề đơn giản, trong thời gian ngắn ngủi không những phân tích nắm rõ được tình hình hơn nữa còn đưa ra được hành động thỏa đáng nhất. Nhưng nhìn cô thế nào cũng chỉ thấy bộ dáng yếu đuối không giống đã trải qua luyện tập, hấn không khỏi hoài nghi.

“Sao tôi lại không biết, anh cứ đưa đây, tôi bắn cho anh xem!” Cô thành công đoạt được khẩu súng lục trong tay hấn, thuần thục kéo chốt bảo hiểm lên đạn.

“Cô xem xem, ngắm vào chỗ nào?”

“Đừng nhúc nhích, tôi ngắm vào quân hàm của anh bắn một phát xem sao!” Nói xong cô thật sự bắn một phát súng về phía hấn.

“Phải phân biệt rõ địch – ta, đừng có hướng vào người bên mình mà bắn!” Phân phó xong mới phát hiện quân hàm của mình thiếu một ngôi sao, mà vừa rồi mới chỉ động 1 cái, Lương Tuấn Đào kinh ngạc lần nữa nhìn cô bằng cặp mắt khác. “Không tồi, can đảm đấy! Nếu không sợ chết thì cùng tôi xuống xe!”

Đúng vậy, quân địch võ trang không tấn công mãnh liệt vào chiếc Land Rover bởi trên xe có người mà bọn chúng cố kị hoặc là muốn bắt sống hoặc là kiêng kị gì đấy! Tóm lại, lần tập kích này là muốn bắt sống được mục tiêu.

Vậy ai là mục tiêu? Hai người bọn họ đều có khả năng là mục tiêu.

Lương Tuấn Đào cho là hắn, Lâm Tuyết cho là cô, hai người đều cảm thấy đối phương là người vô tội bị mình liên lụy, trong tiềm thức nảy sinh vài phần áy náy nhưng cũng chỉ giữ ở trong lòng.

“Toàn thể chú ý, phối hợp chặt chẽ, chống lại quân địch, lót đường đẩy xe, nhanh!”

Mở cửa xe, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cơ hồ đồng thời lăn xuống đất, thấp người đi tới, mãnh liệt công kích vào vị trí xuất hiện hỏa lực của địch đã để ý từ trước.

“Oanh! Oanh! Oanh!” Lương Tuấn Đào liên tục quăng ba quả lựu đạn vào giữa hậu tâm quân địch, người ngã ngựa đổ, hỏa lực của địch quân nhất thời đi xuống.

Binh lính còn lại vội tập hợp ra sau toàn lực đẩy xe, phối hợp với lái xe đạp chân ga bên trong, cố gắng đẩy xe ra khỏi hố.

Quân địch cũng cực kì khôn khéo, biết đối phương tính toán gì liền tập trung hỏa lực, tấn công vào phía binh lính đang đẩy xe.

Tay súng bắn tia bên cạnh cũng tự động ẩn mình, chính là địch sáng ta tối, trong lúc nhất thời có chút che trái hở phải, lấy trứng chọi đá.

Lâm Tuyết không chút do dự đứng dậy trong màn mưa đạn, nhanh như con mèo vọt tới trước các chiến sĩ đang đẩy xe, dùng cơ thể nhỏ bé yếu ớt của mình che chắn cho bọn họ, bên địch quân chuẩn bị nổ súng thì có một giọng hô to: “Không được nổ súng!”

Theo tiếng kìm hãm, địch quân vừa nâng súng lên lại nhu nhược hạ xuống, cùng lúc đó chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng rít gào, xe tải phía sau rốt cục đã thành công thoát khỏi khốn cảnh.

Các binh sĩ được huấn luyện có tổ chức không chậm trễ một giây nhanh chóng dùng tấm thép nạp thuốc trên xe phủ lên miệng hố. Tấm thép bạc này độ cứng đến mười phần, một chiếc xe tải đi bên trên cũng không thành vấn đề, là vật liệu tốt nhất tu bổ đường trong tình trạng khẩn cấp này.

Lắp xong bẫy rập, các chiến sĩ lập tức lên xe khởi động súng máy. Xe bên cạnh liền triển khai toàn lực về phía hỏa lực của quân địch.

“Nữ nhân điên, lên xe!” Chiếc Land Rover trườn tới, cửa xe mở rộng, một bàn tay lớn thon dài đẹp đẽ vươn ra.

Lâm Tuyết thấy đã đủ liền dừng lại! Cô thu hồi súng, khẽ mỉm cười nhìn người đàn ông đang chìa tay ra kéo mình lên xe đồng thời còn giơ tay ra dấu chữ V với hắn.

Tới năm sau, Lương lão nhị vẫn thường hồi tưởng tình hình khẩn cấp lúc đó, hắn cảm thấy nữ nhân này con mẹ nó thực ... quá đẹp! Trong mưa bom đạn lửa, khuôn mặt cô vẫn trong suốt, cười như mây trôi nước chảy. Có can đảm có khí phách, không phải dạng nữ nhân vô dụng gặp chuyện chỉ biết thét chói tai hoặc run rẩy khóc lóc!

Nháy mắt đưa hắn mạnh sát! Không tồi, đúng là mầm non tốt khi tòng quân! (lời tác giả: chứng nghiệm binh của ai đó lại tái phát, please , đây là lão bà anh cười về chứ không phải tân binh được tuyển chọn!)

Lâm Tuyết chuẩn xác chế trụ bàn tay hữu lực đang dò xét kia, mượn lực nhảy lên, kích động vào xe.

“Phanh!” Cửa xe đóng lại vừa kịp chặn một loạt đạn từ sau bắn tới.

“Tập trung binh lính, diệt lũ chó này ngay ... Nhớ phải lưu lại mạng sống cho 1, 2 người, lão tử rất muốn biết kẻ nào to gan lớn mật dám bày kế với ta!” Lương Tuấn Đào mặt lạnh âm trầm, tinh mâu tràn ngập sát ý.

“Rõ!” Lưu Bắc Thành chào theo nghi thức quân đội, hỏa tốc thực thi mệnh lệnh của hãn.

Rất nhanh, viện binh đã tới, một lượng lớn binh lính vây quanh quân địch võ trang, phong tỏa kín không còn kẽ hở hình thành thế trận bắt ba ba trong chum.

Thấy trận đã xong, Lâm Tuyết nhẹ nhàng thở ra, vứt khẩu súng cho Lương Tuấn Đào thuận miệng tán thưởng: “Vũ khí không tồi!!”

Hắn nhận lấy khẩu súng, tay thuần thục xoay xoay hai vòng, giương mắt dò xét cô, nhếch nhếch khóe miệng: “Không nhìn ra cô thật sự có tài! Trước đây đã tập luyện qua sao?”

“Ân.” Lâm Tuyết hàm hồ đáp lại một tiếng, ánh mắt rời về cảnh vật ngoài cửa sổ xe.

Đoàn hộ tống đã dừng trú bởi ngài Thượng tá muốn đợi xem rốt cuộc kẻ nào to gan dám đánh lén hãn.

Quân địch muốn rui lui nhưng đã quá muộn, bị lực lượng quân đội lớn mạnh như vậy bao vây thì chuyện bị tiêu diệt hay bị bắt sống chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Anh ta ở trong đó có sao không? Nhớ tới người kia, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Tuyết toát ra một tia phức tạp rồi rằm.

“Ong ong ông!” Một luồng lực xoắn ốc mãnh liệt chuyển động, khiến cây cỏ cát đá ra tung ra bốn phía, vì khoảng cách quá gần nên mọi người không mở mắt ra được, chỉ có thể nâng tay lên che chắn. Sau đó nhìn đến đã thấy ba chiếc trực thăng bay lên.

“Mẹ nó, thế mà lại dấu trực thăng, đội bắn tia, mau bắn hạ nó!”

Một loại tay súng bắn tia vội đưa súng lên ngắm bắn, hòng súng vừa mới nâng lên chưa kịp ngắm mục tiêu thì từ trực thăng rơi xuống một loạt vũ khí.

“Không tốt rồi, là bom, tất cả nằm xuống!”

“Rầm, rầm, oanh!” Bom cháy bùng, khói trắng tràn ngập, tầm nhìn xung quanh bị cản trở.

“Lại là bom khói!”

Tiếng mắng nhiếc, tiếng ho khan không dứt bên tai, đợi cho khói bụi tiêu tán, ngàn dặm bầu trời lại quang đãng như trước, sao không còn thấy bóng dáng trực thăng?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Nhập Ngũ

Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào đen lại thiếu chút có thể cạo xuống một tầng băng sương, bạc thần nhếch lên, trong tình mâu xinh đẹp có ngọn lửa thiêu đốt phần nộ.

Rất con mẹ nó ghen hỏa cũng rất con mẹ nó mất mặt! Nửa đường bị người ta giở trò trở tay không kịp, ấy thế mà một cái xác của quân địch hăn cũng chưa tìm được!

Phần tử có vũ trang này hăn đã trải qua huấn luyện đặc biệt không giống sát thủ bình thường. Phối hợp chặt chẽ, hành động mau lẹ, ngay cả rút lui cũng sớm bố trí tốt.

“.... Thi thể đều bị quân địch đưa lên trực thăng chở đi, tại hiện trường, ngay cả một khẩu súng cũng không thấy! Nhưng thông qua vũ khí và vết đạn bắn đầy uy lực của địch có thể thấy đây là các thiết bị cao cấp rất tiên tiến, hoàn hảo. Hơn nữa còn có ba phi cơ trực thăng, đủ thấy tài lực đối phương hùng hậu đến đâu! Quân đội đã liên hệ với cảnh sát triển khai toàn lực điều tra tuyệt mật. Hơn nữa sẽ lưu ý hướng rời đi của trực thăng ...”

“Được rồi!” Lương Tuấn Đào phẩy phẩy tay cắt đứt bài báo cáo của Lưu Bắc Thành, mi nhần lại, có chút dăm chiêu nói: “Tôi thấy lần này bị tập kích, đối phương giống như muốn cảnh cáo chúng ta.”

Lưu Bắc Thành gật gật đầu, đồng quan điểm với hăn: “Đúng vậy, nếu bọn họ thực sự có sát tâm, trong nháy mắt xe tải bị xa hố, bọn họ hoàn toàn

có thể dùng toàn bộ hỏa lực tấn công chúng ta, nếu thế thương vong bên ta sẽ càng thêm nghiêm trọng! Nhưng tôi cảm thấy quân địch chưa dốc toàn lực, chẳng nhẽ quân địch chỉ mạo hiểm phiêu lưu chỉ để chặn lại dọa chúng ta một phen.... Chuyện này tôi còn chưa thông!”

Nghe hai vị sĩ quan cấp tá phân tích , Lâm Tuyết trầm mặc. Cô lẳng lặng lui về một góc sáng sủa, mắt không chớp, lông mi dày hạ xuống giấu đôi mắt phức tạp bi thương.

Cô biết vừa rồi là ai tập kích! Cũng biết hãn đã đạt được mục đích. Lần này hãn chính xác chỉ muốn cảnh cáo bọn họ, cụ thể hơn là cảnh cáo cô.

Hãn dùng lực lượng hùng hậu như vậy là muốn nói cho cô biết ở thành phố này, hãn có thể lấy thúng úp voi (1)! Chẳng sợ cô ngồi trên xe Thượng tá còn có đoàn hộ tống đi theo, hãn vẫn có thể chặn lại, thậm chí có thể một súng đoạt mệnh cô!

Đương nhiên, giờ mới là bắt đầu!

Mạc Sở Hàn biến thái thích hưởng thụ quá trình chinh phục của mình, hãn thích tiêu diệt hết hi vọng của cô, khiến cô lâm vào cảnh tứ cố vô thân, cuối cùng chỉ còn cách hạ vũ khí đầu hàng.

“Cùng Lâm gia xuống đi ngục đi! Cô trọn đời không được siêu sinh!” Lâm Tuyết nhớ rõ, trong bữa tiệc đính hôn, Mạc Sở Hàn tuyệt tình đẩy cô ngã xuống đất, sau đó tao nhã cúi người tháo đôi nhẫn kim cương vừa cùng cô trao nhau, xoay người ôm ấp người phụ nữ khác.

“Đây chỉ là hàng nhái, “Vĩnh hằng chi tâm” thật không đeo trên tay cô đâu!” Trước ánh mắt công chúng, Mạc Sở Hàn kéo bàn tay ngà ngọc của nữ nhân trong lòng, dưới ánh đèn, viên kim cương hồng ngọc tỏa ra quang hoa chói mắt. Hãn nhìn Lâm Tuyết đang phủ phục dưới đất, thưởng thức sự tuyệt vọng tan nát cõi lòng cùng thống khổ của cô, đôi mắt địa mị tàn nhẫn

nói: “Thư Khả mới là người phụ nữ tôi yêu,! Lâm Tuyết, cô chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời góp vui cho vở hài kịch.”

Hắn đem nhẫn kim cương giả vừa được Lâm Tuyết trao cho tháo xuống, ném vào ly rượu, sau đó hung hăng tạt ly rượu vào mặt cô. Chiếc nhẫn cứng chạm vào mặt cô khi đó thật đau. Đương nhiên, trong lòng cô đau nhất.

“Uy, Lâm Tiểu thư, Lão đại đang nói chuyện với cô đấy.” Lưu Bắc Thành gọi mấy lần cũng không thấy Lâm Tuyết phản ứng, liền lại gần đẩy đẩy cô.

Lâm Tuyết chợt tỉnh lại, lúc này mới nhận ra mình đã chìm vào suy nghĩ quá lâu. Cô vội ngẩng đầu, hơi bối rối chống lại khuôn mặt tuấn tú đang bất mãn của Lương Tuấn Đào, giải thích: “Thực xin lỗi, tôi suy nghĩ đến mức thất thần, phiền anh nói lại lần nữa!”

“....” Lương Tuấn Đào hoàn toàn nổi giận, sự tình hôm nay đã khiến hắn khó chịu, mà nữ nhân trước mặt cư nhiên dám xem nhẹ mình, hừ lạnh một tiếng, hắn phẫn nộ xuống xe.

Lưu Bắc Thành mím môi, theo sát phía sau đội trưởng thuận tiện ra hiệu cho Lâm Tuyết xuống xe.

Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra bọn họ đã đến nơi bộ đội đóng quân.

Lâm Tuyết vội vàng xuống xe, nhanh chân chạy hai bước đuổi kịp Lương Tuấn Đào, cô cùng Lưu Bắc Thành theo sau hắn.

“Nghiêm! Chào!” Binh lính hai bên xe chinh tề đội ngũ chào mừng đội trưởng bọn họ trở về theo nghi thức quân đội.

Trời đất rộng lớn, cảnh tượng đồ sộ! Sống trong đô thị mà từng milimets đều là sắt thép quá lâu khiến người ta có chút chưa thích ứng được với bãi cỏ bát ngát, không khí trong lành nơi đây.

Lọt vào tầm mắt là một mảng xanh biếc vô tận, cây cỏ xanh biếc, quân trang xanh biếc, quân trưởng (lều trại) xanh biếc, xe xanh biếc ... Bất cứ gì có thể nghĩ đến đều có màu xanh lục mê người. Mà nơi này màu xanh biếc không khiến người ta cảm thấy đơn điệu, chỉ làm người ta sợ hãi mà than rằng hóa ra màu xanh là sắc thái mê người nhất trên thế giới.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tuyết tới doanh trại quân đội, cũng là lần đầu được tiếp xúc với quân đội. Tất cả đều mới mẻ, cô kinh ngạc đánh giá thế giới xa lạ này.

Các chiến sĩ đối với Lâm Tuyết cũng thấy ngạc nhiên như cô. Quân đội có quy định nghiêm khắc, cấm nam quân nhân dẫn nữ giới tùy tiện xuất nhập, đội trưởng bọn họ về nhà một chuyến nhưng lại mang về một cô gái xinh đẹp.

Ở trước binh doanh thiên binh vạn mã, Lâm Tuyết rốt cục có chút không bình tĩnh. Binh lính bị phong bế huấn luyện lâu ngày liếc thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt quả thực không khác sắc lang đói khát đang nhìn con cừu nhỏ là mấy, cơ hồ hưng phấn mà phóng ra lục quang.

“Này, cô gái ấy là bạn gái của đoàn trưởng hả?”

“Mới có thể vào đây.”

“Di? Đoàn trưởng vi phạm kỉ luật, đưa nữa nhân vào doanh trại!”

“Cắt, có bản lĩnh thì cậu cũng làm đoàn trưởng đi, đừng ở đó mà tiếc hận ganh tị.”

.....

Sắc mặt Lương Thượng tá càng khó coi, hắn quay đầu phân phó Lưu Bắc Thành bên cạnh vài câu, sau đó nhanh chân đi về đại lâu. Lâm Tuyết sợ bị hắt bỏ lại đây, vội vàng chạy chậm muốn theo sau.

Lưu Bắc Thành một phen giữ lấy cô, dừng bước quét qua các binh lính đang bàn luận một cái, đột nhiên hô lớn:

- Nghiêm!

Binh lính nhất thời phản xạ theo điều kiện đứng yên theo quân lệnh không dám châu đầu ghé tai.

Uy nghiêm liếc mắt đánh giá bọn họ một cái, Lưu Bắc Thành chỉ vào Lâm Tuyết nói: “Đồng chí này là Lương Bộ trưởng ủy nhiệm vào chức vụ Đội trưởng Văn thư, hiện tại, ở trước mặt mọi người Lâm văn thư tự giới thiệu về mình đi!”

Tiếng vỗ tay vang lên, ánh mắt bọn họ thẳng tắp quan sát Lâm Tuyết.

Cô bị nhiều người nhìn như vậy có chút sợ hãi, nhưng nhanh chóng nắm được tình hình bên dưới, hết sức trấn định tự nhiên nói: “Chào mọi người, tôi tên Lâm Tuyết. Tôi rất vui vì được gia nhập đại gia đình này, được trở thành một thành viên của Quân đội nhân dân Trung Quốc. Tôi nguyện cùng các đồng chí kề vai chiến đấu. Tôi có làm gì không đúng, xin mọi người phê bình chỉ giáo.”

Giờ khắc này cô quyết định ở lại quân khu, nếu Lương Trọng Toàn dụng tâm đưa cô tới đây, cô sẽ không làm ông mất mặt!

Lương Tuấn Đào cùng vài cảnh vệ bên mình đi qua đại lâu hành chính tiến vào văn phòng hắn. Khi cởi áo khoác ngoài, động tác thoáng kìm hãm ,

ánh mắt hắt dừng lại trên quân hàm bên vai trái, bên trên thiếu một ngôi sao!

Con người thâm thúy sáng ngời lóe lên một tia nghiến ngấm, hắt mím môi, tiện tay để áo khoác sang một bên, hỏi viên cảnh vệ: “Lâm Tuyết đâu?”

“Báo cáo, Lâm Tuyết đã theo trưởng phòng vật tư quân dụng đi lĩnh quân trang!”

“Đợi cô ấy lĩnh xong đồ dùng, gọi tới đây gặp tôi.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Huấn Luyện

Lâm Tuyết mặc quân trang xong tư thế hiên ngang oai hùng, anh khí bừng bừng lộ ra từ cô gái mềm mại thanh lệ, cơ hồ khiến các chiến sĩ nhìn thấy đều choáng váng.

“Này này, đây không phải vũ vật sao? Còn ai huấn luyện được đây?”

“Không hiểu gì cả, đoàn trưởng tạo ra vũ vật chính là để khảo nghiệm ý chí các cậu! Không được động tâm với sắc đẹp trước mặt, không được để lòng rối loạn!”

“Ai nha, thật khó khăn.”

Lương Tuấn Đào đứng trước quảng trường đại lâu, lỗ tai nghe được tiếng bàn luận nhỏ của các binh sĩ, khuôn mặt tuấn tú âm trầm, lãnh đạm dò xét nữ tân binh vừa xuất hiện, đang uyển chuyển mềm mại đi về phía hắc.

Lâm Tuyết đi tới trước mặt hắc, thực hiện quân lễ với vị lãnh đạo trước mắt, khẽ mỉm cười nói: “Thủ trưởng, văn thư Lâm Tuyết báo cáo!”

Chiến sĩ bốn phía bàn luận xôn xao càng lớn hơn, dù sao ở binh đoàn toàn nam giới lại dùng văn thư nữ giới thì chỉ có đoàn trưởng Lương Tuấn Đào.

“Cử chỉ lỗ mãng, yếu đuối lơ mơ, cột nhà, thiếu tố chất, không có phong thái của quân nhân!” Lương Tuấn Đào không chút khách khí phê bình Lâm Tuyết vừa khoác quân trang lên mình.

Cô ngần ngợ, trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống. Dù sao đối với quân đội cô vẫn hoàn toàn xa lạ, căn bản không biết quy tắc sinh tồn nơi đây, vội vội vàng vàng xông tới, khẳng định không có khả năng thích nghi ngay, càng không thể giống giọt nước mưa tiến ra biển rộng, nhanh chóng hòa nhập được.

Bạc môi đẹp dễ gãy gao cắn cắn, trầm ngâm hồi lâu, Lương Tuấn Đào quay đầu ra lệnh cho Lương Bắc Thành đứng bên cạnh: “ Trước đưa cô ấy tới nữ binh thông gia huấn luyện một vòng, khi nào cô ta hiểu được quân nhân gọi thế nào, bộ đội gọi ra sao thì kêu quay lại gặp tôi!”

*

Sớm đã qua bữa trưa, Lâm Tuyết hoa mắt đầu thì choáng váng, cước bộ lơ mơ. Nàng biết bệnh tụt huyết áp lại tái phát, lại sợ bị hiểu lầm là cô ăn hàng đàn ông phải chịu đựng không hỏi cơm chưa của mình đâu.

*

Đến khu nữ binh, đừng nói là cơm, ngay cả một ngụm nước Lâm Tuyết chưa kịp uống đã bị sắp xếp vào đội cùng luyện tập trạm quân tư(?)

Đầu mùa xuân, gió rất lớn, cây cỏ đất đá bay loạn khắp nơi. Gió to như vậy luyện binh tràng thượng, một bài luyện tập các nữ binh xếp thành một hàng đứng thẳng tại chỗ, mặc cho gió lớn thổi qua, mặt tro mày xám vẫn không cử động.

Lâm Tuyết nhanh chóng đứng hết một canh giờ, bữa cơm cuối cùng là từ tối hôm qua, đến tận giờ cô cũng chưa uống một giọt nước, ù tai hoa mắt mê man, bệnh tụt huyết áp càng trầm trọng.

Sớm biết phải đến đây đã mang theo ít lương khô hoặc điểm tâm bổ sung năng lượng. Cô sợ mình không cẩn thận mà té xỉu sẽ bị nhóm nữ binh này khinh thường.

Không thể ngắt, nhất định phải chịu đựng! Mỗi lần cắn răng cô đều tự nói với mình như vậy.

Sau hôm dính hôn, tinh thần cô bị tổn thương nặng nề, ba ngày không ăn uống gì. Sau ba ngày, cô cho rằng mình phải tỉnh lại, bức bách mình phải ăn, bức bách mình phải nhanh chóng hồi phục như trước. Nhưng cô vẫn đánh giá cao bản thân mình, cơ thể mắc bệnh kén ăn, không còn cảm giác đói khát, nếu không cố tình lưu ý cô cũng thường xuyên quên ăn cơm. Mà hậu quả của bệnh kén ăn là tùy lúc bệnh tụt huyết áp có thể phát tác mà ngất xỉu.

Không thể ngắt, Lâm Tuyết, người có thể làm được mà! Trước kia chịu qua rất nhiều khổ tao quá tội so với hiện giờ, người cũng chưa bao giờ khuất phục, người có thể chịu đựng được!

“Nghiêm! Nghỉ! Hôm nay quân tư dừng ở đây, giải tán, tự do hoạt động, mười phút sau tập trung tập bắn bia!”

Trong tai Lâm Tuyết, giọng nói của Đội trưởng Đỗ Hâm Lôi không thua gì âm thanh tự nhiên, cô nhẹ nhàng thở ra, cơ thể tựa hồ được giải thoát. Lâm Tuyết chậm rãi hoạt động cước bộ, đi đến bên một tảng đá ngồi xuống, hơi hơi thở dốc.

“Cô sao vậy?” Đỗ Hâm Lôi đi tới, thấy mặt Lâm Tuyết tái nhợt lo lắng hỏi thăm “Bị bệnh sao?”

Lâm Tuyết lắc đầu, cô không còn khí lực để trả lời cô ấy, vẫn giả bộ không có việc gì nói: “Tôi không sao.”

“Sắc mặt cô khó coi quá. Có bệnh thì đừng gượng chống đỡ, để tôi gọi quân y tới khám cho cô.” Đỗ Hâm Lôi sợ cô có vấn đề gì mình sẽ không làm tốt việc Lưu Bắc Thành giao cho, hướng chỉ Lâm Tuyết vẫn là văn thư của Lương Tuấn Đào, càng không thể làm sai.

“Tôi ... Hai ngày nay đến kì sinh lý, cho nên ...” May mắn đại đội trưởng là nữ nên lời nói dối này cô cũng có thể nói ra. Nếu là nam đại đội trưởng cô thật không biết tìm cơ thể nào.

“Ngô.” Đỗ Hâm Lôi giật mình gật đầu “Hóa ra là vậy. Cô rất đau bụng sao? Ở đây cũng có mấy nữ binh cũng đau bụng nghiêm trọng, nên mỗi lần đến kì cũng không tham gia huấn luyện.”

“Đúng!” Lâm Tuyết nhắm mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp, cố gắng vượt qua từng trận cảm giác mê man đang úp xuống mình.

“Để tôi đưa cô tới kí túc xá.” Đỗ Hâm Lôi nâng cô dậy, đi về phía kí túc xá còn nói : “Buổi chiều tập bắn bia cô cũng không cần tham gia, Đợi thân thể tốt lên rồi nói sau.”

*

Vừa tới cửa kí túc xá nữ đã thấy Tiểu Cao, cảnh vệ bên cạnh Lương Tuấn Đào đứng đó chờ các cô.

Lâm Tuyết vội đẩy Đỗ Hâm Lôi ra, cô sợ bộ dạng yếu đuối vừa rồi đã lọt vào mắt Tiểu Cao, vạn nhất anh ta trở về báo cáo với Lương Tuấn Đào, hẳn sẽ cho rằng cô là tiểu thư không chịu nổi khổ, đưa cô trở về thì làm sao đây?

Được chứng kiến thủ đoạn của Mạc Sở Hàn, cô hiểu rõ ngay cả Lương gia cũng không phải nơi an toàn.

Đỗ Hâm Lôi kính chào Tiểu Cao theo quân lễ nói: “Một giờ huấn luyện quân tư chấm dứt, binh nhì Lâm Tuyết biểu hiện đủ tư cách!” Cô cho rằng Lương Tuấn Đào phái Tiểu Cao tới kiểm tra kết quả huấn luyện của Lâm Tuyết liền giúp Lâm Tuyết nói lời hay.

Tiểu Cao cũng đáp lễ chào theo nghi thức quân đội, không nói thêm gì cũng không hỏi vì sao giữa chừng các cô trở về kí túc xá nữ. Anh đưa cho Lâm Tuyết một túi căng phồng nói: “Lương đoàn trưởng nói cô chưa ăn cơm trưa, ngài ấy cũng không. Quân đội không thiên vị ai, bỏ lỡ thời điểm ăn cơm thì phải nhịn. Ngài ấy bảo tối mang cái này đến, cô trước ăn lót dạ đi.”

Lâm Tuyết nhận lấy cái bao, vừa mở ra đã thấy vài bao quân dụng đựng bánh quy.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Cô Ta Không Xứng

Ba phi cơ trực thăng từ từ đáp xuống sân bay quân dụng của bộ đội lục quân đặc chủng, thân máy vững vàng chạm đất, cánh chậm rãi ngừng chuyển động, hạ cánh thành công.

Cửa cabin mở ra, mấy người đàn ông bừa hăn tay cầm súng tự động mạnh mẽ nối đuôi nhau đi xuống, bọn họ đội mũ trùm ba lỗ giấu đi khuôn mặt thật của mình. Những người này được huấn luyện có tổ chức, nhanh chóng xếp thành một hàng yên lặng chờ thủ lĩnh bọn họ.

Vài kẻ bị thương được đưa xuống, rất nhanh sau đó xe cứu thương quân dụng đã tới, dùng cáng chuyển mấy người này lên xe.

Tất cả đã được chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, lúc này, một người cao to anh tuấn mới chậm rãi bước xuống từ chiếc trực thăng thứ nhất. Người này đi lại tao nhã thông dong, khuôn mặt tuấn đạt, một thân trang phục hừ nhân bình thường nhưng không dấu được khí chất bất phàm, nho nhã lỗi lạc của hân.

Hắn như đang nhàn nhã tản bộ, căn bản không nhìn đến ngàn bộ đội đặc chủng đang đứng ở đây, càng không liếc tới Lý Ngạn Thành đã sớm đứng đợi.

Lý Ngạn Thành gần 60 tuổi, nhưng là grooms quý không bao giờ cùn. Ông cả đời chinh chiến, chiến tích huy hoàng, hiện giờ là Thượng tướng lục quân đặc chủng thành phố. Thấy Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng xuất hiện,

mà hấn căn bản không nhìn mình, ông khó áp chế được tức giận, tiến nhanh tới chặn hấn, thấp giọng khiển trách: “Dám một mình điều động trực thăng quân dụng, Mạc Sở Hàn, lá gan của cậu càng ngày càng lớn đấy!”

Mạc Sở Hàn giống như vừa phát hiện ra vật thể sống Lí Ngạn Thành, hấn ngừng cước bộ, chậm rãi trấn an: “Yên tâm đi, kí hiệu quân dụng đều bị che rồi, sẽ không ai tới gây phiền phức đâu.” Nhẹ nhàng băng quơ nói xong, hấn giơ tay lên gõ gõ quân hàm ba viên kim tinh trên vai Lý Ngạn Thành, khoe miệng lướt lên một mặt, giọng nhạt nhẽo mỉa mai: “Thật vất vả kinh động đến tướng quân, tôi sao có thể phá phách trên đầu ông.”

“Còn dám cãi nhãi với tôi, cậu có biết cả thành phố bị náo động ngất trời không? Thượng tá quân đã chiến Phi Ứng đoàn nửa đường bị phần tử vũ trang tập kích, đây là đại sự gì? Hiện tại toàn thành phố đã giới nghiêm truy nã phần tử vũ trang đang lẩn trốn, bây giờ cậu tính sao?” Lý Ngạn Thành buồn bực quát hấn.

“Tặc tặc, ngài đã lớn tuổi vậy rồi, cũng nên kiềm chế tính khí nóng nảy của mình. Ngài nhớ cho, tôi chỉ là Thiếu tá dự bị, không phải bộ hạ cũng không phải binh sĩ của ngài, đừng có rống lên với tôi!” Mạc Sở Hàn liếc nhìn ông, lập tức xoay người hỏi xe cứu thương vẫn đứng đó: “Sao còn chưa đưa người bệnh đi chữa trị?”

Lí Ngạn Thành vững vàng trầm giọng chặn lại: “Không thể đến bệnh viện quân khu! Hiện tại bệnh viện toàn thành phố đều bị tra xét tìm bệnh nhân bị súng bắn trọng thương.”

Mạc Sở Hàn gật gật đầu đồng ý với quan điểm của ông: “Một khi đã thế, vậy làm phiền ngài như trước gọi bác sĩ bên ngoài tới chữa trị cho bọn họ vậy.”

“Cậu ...” Lý Ngạn Thành tức giận đến run người rồi không nể hà, chỉ thì thào lặp đi lặp lại: “Cậu có biết lần này đã gây đại họa cỡ nào không?”

“Ông trời sập xuống không phải còn có Lý tướng quân ngài thay tôi chống đỡ sao? Toàn thành phố giới nghiêm thì sao? Cho dù có xảy ra chuyện động trời, ai dám chạy tới khu vực bộ đội đặc chủng tra xét?” Mạc Sở Hàn cười, khoe miệng ngấn một tia ý tứ hàm xúc không rõ, thản nhiên nói: “Tôi cùng các anh em tạm lánh ở đây vài ngày, chờ phục hồi thương thế sẽ tự động rời đi!”

“Tay cậu bị thương!” Lý Mạc Thành lúc này mới phát hiện tay Mạc Sở Hàn có dính vết máu hồng, vội vàng cầm tay hắn lên thân thiết hỏi: “Có sao không?”

“Có.” Mạc Sở Hàn nhú mày nói: “Mau kêu bác sĩ bên ngoài tới, rửa sạch vết thương cho tôi và các anh em.”

Ăn xong một túi bánh bích quy, uống nửa chén nước ấm, Lâm Tuyết cảm giác khí lực đã phục hồi trở lại.

Đỗ Hâm Lôi hỏi: “Giờ cô thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi! Đội trưởng, tôi muốn tham gia huấn luyện bắn bia!” Lâm Tuyết đứng dậy nói.

Đỗ Hâm Lôi có chút hoài nghi nhìn cô: “Cô làm được không?”

Cô trịnh trọng gật đầu: “Có thể.”

Trên bãi bắn bia, Lâm Tuyết cầm khẩu súng mới lĩnh cùng nhóm nữ binh luyện tập bắn bia.

Đỗ Hâm Lôi nhiệt tình dạy cô cách nắm xuống ngắm mục tiêu, cách lấy súng, cách điều chỉnh tư thế. “Từ từ sẽ khá, tân binh vừa bắt đầu không

thể vọi vàng được! Chú ý khoảng cách, cùng hồng tâm hợp thành ba điểm trên đường thẳng. Được rồi, cứ như vậy cầm súng cho chặt.”

Lâm Tuyết khiêm tốn nghe cô giảng giải những điểm trọng yếu, sau đó dựa theo động tác quy phạm bắt đầu bắn.

“Chuẩn bị, bắn!”

“Pằng!” Một phát trúng giữa hồng tâm chín mươi bảy điểm.

Thành tích này khiến Đỗ Hâm Lô sợ hãi, cô cho rằng Lâm Tuyết là mèo mù vớ được chuột chết, đây chỉ là trùng hợp, liền để Lâm Tuyết bắn lại lần nữa thử xem.

“Pằng!” Chín mươi tám điểm!

Đỗ Hâm Lô không bình tĩnh được nữa, cô hô đứng lên, nhìn chăm chăm Lâm Tuyết nửa ngày mới hỏi: “Trước kia cô đã luyện tập qua rồi phải không?”

Lâm Tuyết thản nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, trước kia có một vị ... bằng hữu ở bộ đội đặc chủng đã dạy tôi một thời gian, thân thủ của hắn tốt lắm, đã truyền cho tôi một ít kinh nghiệm.”

“Ai nha, cho dù là bộ đội đặc chủng, thành tích như vậy cũng không tồi! Cô thật lợi hại.” Đỗ Hâm Lô hướng Lâm Tuyết giơ ngón tay cái lên.

Luyện bắn bia cả một buổi chiều, thành tích của Lâm Tuyết ưu dị khiến nhóm nữ binh chú ý. Hơn nữa, cô là người Lương bộ trưởng tự mình phái đến, Lương Thượng tá còn cố ý sắp xếp cô đến huấn luyện ở khu nữ binh, vì vậy tất cả mọi người đối với cô đều dùng thái độ tôn kính như với lãnh đạo

Lâm Tuyết luôn giữ thái độ đúng mực khiến mọi người đều có cảm tình với cô. Các nữ binh vây quanh cô như sao vây quanh mặt trăng nói chuyện riu rít không ngừng, Lâm Tuyết nhớ mặt rất nhiều chiến hữu mới, tuy không thể lập tức nhớ được hết tên nhưng cô cảm thấy bọn họ rất thân thiện.

Huấn luyện nữ binh không nghiêm khắc vất vả như huấn luyện nam binh, cô vẫn miễn cưỡng chống đỡ được.

Chạng vạng, khi tới căn – tin ăn cơm, lần đầu tiên Lâm Tuyết phá lệ cảm thấy đói bụng. Cô ăn hai bát cái trắng lớn còn thêm một cái bánh mì con, điều này giúp cơ thể mỗi một của cô bổ sung đủ năng lượng cần thiết.

Tới nhà tắm quân dụng cho nữ binh tắm rửa, giặt giũ quân trang mới cấp dính đầy mồ hôi bùn đất. Trở lại kí túc xá, trang phục đã tốt, trời cũng kịp tối.

Lâm Tuyết kiệt sức nằm trên giường, ngay cả khí lực nói chuyện phiếm cũng không có.

Nhắm mắt lại nhanh chóng mở ra. Tay cô sờ vào điện thoại di động trong túi. Tắt máy cả ngày, không biết Hứa Tĩnh Dao có gọi điện cho cô không. Khi Hứa Tĩnh Giao giao cô cho Lương gia còn luôn dặn cô, đợi bà vững vàng rồi sẽ nhanh chóng gọi điện báo bình an.

Mở máy ra liền thấy mấy cuộc gọi nhỡ cùng một tin nhắn chưa đọc, tất cả đều từ một số, số này không phải số Hứa Tĩnh Giao, nhưng ... cô nhận ra.

Thanh mâu hiện lên tia phức tạp, do dự một lúc, cô mở tin nhắn chưa đọc ra. Tin nhắn thật sự ngắn, từng chữ nhìn thấy mà giật mình. “Nếu Thư Khả không liều mạng cầu tình giúp cô, hôm nay tôi đã cho cô và tay Thượng tá kia nổ tan xác”

Các đốt ngón tay mảnh khảnh bị năm đến trắng bệch, thật lâu sau, cô suy sụp buông ra, mệt mỏi ngã xuống giường. Ngắm nhìn ánh đèn, cô rơi vào trạng thái trầm tư nửa tỉnh nửa mê.

“Hôm nay là ngày vui, tôi và Thư Khả đính hôn. Lâm Tuyết, nữ nhân vô dụng này, cô hãy dùng thân thể ti tiện của mình giúp vui cho chúng tôi đi.”

Tại đại tiệc đính hôn, Mạc Sở Hàn bày mưu đặt kế, mang ra mấy giỏ trúc đựng cà chua và trứng chim để đối phó cô.

“Ném cô ta!” Không biết giọng ai hô lên trước, tiệc đính hôn náo nhiệt hiện giờ trở thành một phòng bếp lớn, mọi người nháy mắt mất đi không chế.

Không đếm được có bao nhiêu bàn tay đã cầm cà chua và trứng điên cuồng ném vào Lâm Tuyết. Cô đứng đó giống cái bia sống, chỉ có thể lấy hai tay che mặt trước cuồng phong mưa rào tập kích. Vô số cà chua và trứng chim nở hoa, hồng hoàng bạch phúc phủ đầy trên người cô.

Trong khi đó, vị hôn phu của cô Mạc Sở Hàn, vừa ôm người yêu mới vừa cười vui xem màn kịch khôi hài tự tay mình đạo diễn.

Thư Khả, là bạn thân Lâm Tuyết, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bây giờ đã thay thế vị trí cô, chiếm đoạt người đàn ông lẽ ra thuộc về cô, cô ta ôm ấp, rúc sâu vào lòng nam tử bên cạnh, “lương thiện” thay cô cầu tình: “Sở Hàn, như vậy thật tàn nhẫn, dù sao trong quá khứ, anh với cô ấy cũng có tình cảm với nhau, một vừa hai phải thôi!”

“Tình cảm quá khứ?” Mạc Sở Hàn cười lạnh khinh thường: “Anh cùng cô ta cho tới bây giờ cũng không có tí tình cảm nào! Cô ta không xứng!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Không Từ Thủ Đoạn

Tỉnh dậy từ cơn ác mộng, toàn thân Lâm Tuyết đầy mồ hôi lạnh. Rúc sâu vào ổ chăn, mắt cô ngưng lại trong bóng đêm trầm ám, ngơ ngác sợ run.

Đã một tuần sau lễ đính hôn ấy, cô không tin được mình không phát điên cũng không bị hủy hoại mà cứ ương ngạnh sống sót. Cái này phải cảm tạ anh em Lâm Thông cùng Lâm Dung từ nhỏ đến lớn đều “chiếu cố” cô, tàn nhẫn lãnh khốc đến đâu cô cũng có lực miễn dịch.

Mạc Sở Hàn, người từng tặng tình yêu cho cô, nam nhân nhu tình ấy, cô đã yêu 10 năm chờ đợi 5 năm, để rồi trong tiệc đính hôn của bọn họ, trong buổi tối hạnh phúc không chút phòng bị, hãm giáng cho cô một đòn trí mạng, sau đó, cô vẫn ương ngạnh ngồi đây.

Sáng sớm một tuần sau đó, Mạc Sở Hàn trở lại Thu Cẩm Viên. Đây là một biệt thự khổng lồ ở ngoại ô thành phố, bề ngoài nó cũng giống như đa số biệt thự khác, nhưng bên trong lại có càn khôn.

Không khoa trương chút nào khi nói rằng đây là tòa cung điện hiện đại hóa, trang hoàng cùng bố trí bên trong có thể dùng từ ‘cực kì xa hoa’ để hình dung.

Đế vương của tòa cung điện này là Mạc Sở Hàn, mà chỉ có Thư Khả là Vương hậu tối sủng ái của hắn.

Chiếc xe xa hoa đen tuyền đến gần cánh cửa lớn, cửa điện tử điều khiển từ xa chậm rãi được khởi động. Sau cánh cửa, tay bảo vệ cao lớn mặc âu phục đen, thắt lưng giắt khẩu súng đã đứng chờ sẵn, cung nghênh chủ nhân trở về.

Lái xe vừa muốn mở cửa bên trong, đã thấy giữa cửa xuất hiện một bóng dáng yếu điệu, liền quay đầu lại xin chỉ thị “Thiếu gia, Khả tiểu thư đang ra đây.”

“Dừng xe!” Mạc Sở Hàn không tưởng tượng được mới sáng sớm Thư Khả đã chạy tới cửa lớn đón mình, hắn càng thấy cảm động và thương tiếc. Lệnh cho lái xe dừng lại, hắn mở cửa xe bước xuống.

Thư Khả rất xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh môi anh đào, dáng người cao cao, là một mỹ nhân không hơn không kém. Hơn nữa cô thực ôn nhu, con người ngập nước đa tình kia bình thường mới nhìn đã khiến người ta yêu mến.

“Sở Hàn.” Giọng nói Thư Khả ôn nhu tinh tế cực êm tai, cô gọi nhỏ một tiếng liền nhào vào lòng hắn, khuôn mặt xinh đẹp nâng lên, thủy mâu rưng rưng, hơi hơi ghen ngào: “Một tuần rồi, điện thoại cũng không gọi được, rốt cuộc anh đi đâu?”

“Ngoan nào, đừng khóc.” Mạc Sở Hàn đau lòng lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên má cô, vỗ về giải thích: “Anh đi đối phó với tiện nhân Lâm Tuyết ! Tiện nhân kia hiện giờ rất có năng lực, lại ở cùng Thượng tá quân khu, việc trừ bỏ cô ta phải phí chút thời gian!”

“A!” Thư Khả kinh ngạc kêu lên một tiếng, mặt mũi thất sắc, tựa hồ không tin được, như thế lắm lắm tự nói một mình: “Sao lại vậy? Lâm Tuyết thế mà lại lẳng nhăng ...”

“Không nói đến tiện nhân ấy nữa!” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn đặc khí, ác động cắn răng: “Cứ để cô ta đặc ý, sớm muộn gì anh cũng làm cho cô ta sống không được!”

“Sở Hàn.” Thư Khả cùng hần sóng vai đi vào viện, cô ở bên đánh giá sắc mặt thử thăm dò khuyển nhủ hần: “Em biết anh hận người nhà Lâm gia, cũng biết mỗi người Lâm gia đều đáng bị xuống địa ngục! Anh có diệt toàn bộ nhà họ em cũng không quản, nhưng ... Lâm Tuyết, cô ấy không giống bọn họ. Dù sao anh và cô ấy ...”

“Hừ!” Mạc Sở Hàn dừng lại, rất nhanh thiết quyền, giọng đầy căm hận: “Anh cũng muốn lưu lại con đường sống cho cô ta, là cô ta không màng sống chết, lại dám, dám vọng tưởng câu dẫn nhị công tử Lương gia! Anh đoán cô ta muốn lợi dụng Lương Tuấn Đào đối phó anh.”

Thư Khả giật mình che miệng, đau lòng nói nhỏ: “Trời ạ, cô ấy thật không từ thủ đoạn!”

“Hừ, với tính tình cô ta, người ta còn có thể quá coi trọng.” Dừng một chút, hần chợt nhớ tới điều gì, liền nói với Thư Khả: “Hiện giờ, nữ nhân chết tiệt kia ở khu nữ binh đã chiến tránh bị truy bắt, xem ra cô ta chuẩn bị ồ tại đó chờ chết rồi. Muốn bắt được cô ta có chút khó khăn, em thay anh đến đó một chuyến, gặp cô ta thì nói hai câu cho anh.”

“Ân!” Thư Khả vội vàng gật đầu cười nói: “Em biết anh sẽ không tha cho cô ấy.”

Mạc Sở Hàn có chút cổ quái nhìn cô, môi cong lên một mặt đen tối không rõ độ cung, tay vỗ nhẹ mặt cô chế nhạo: “Ghen sao?”

“Em đâu có.” Thư Khả vội lắc lắc đầu, sáng giọng: “Yên tâm đi, em biết anh và cô ta là thanh mai trúc mã, tình cảm nhiều năm như vậy không thể nói một câu là gạt bỏ được. Nói cho cùng, em và cô ấy cũng là bạn học

lâu năm. Em cũng tiếc nếu cô ấy chết, nhưng cô ấy nợ anh thì ít nhất cũng phải tới trước mặt anh nói lời xin lỗi.”

Mạc Sở Hàn tựa hồ có chút xúc động, trầm mặc, hai người cùng bước lên bậc thang đá cẩm thạch của biệt thự. Hắn đột nhiên đứng lại, quay đầu nói với Thư Khả: “Thế này ... giờ anh cho người đưa em tới quân khu nữ binh Phi Ưng đoàn ngay, em thấy cô ta thì thay anh nói lại mấy câu, nói nếu cô ta tránh ở nơi đó giả chết, kể cả gà chó Lâm gia anh cũng không tha!”

Một tuần huấn luyện đã giúp Lâm Tuyết đủ tư cách nữ binh. Hiện tại, vô luận là hạng huấn luyện nào cũng không có ai hạ được cô . Nhất là bắn bia, thành tích ưu việt của Lâm Tuyết khiến đội trưởng nữ binh kinh ngạc.

Vết thương trong tâm không thể trong thời gian ngắn mà khép miệng, nhưng thân thể cô thì không chịu thua kém, bệnh tật huyết áp không chữa trị cũng tự lành. Cô dần thích ứng với cường độ huấn luyện của quân đội, chán chường cùng bi quan của vài ngày trước đã biến mất, tuy thoát nhìn cô gầy đen một chút nhưng tâm tư và tinh thần đã được cải thiện.

Lương Tuấn Đào hạ lệnh, một tuần sau sẽ đến kiểm tra tư cách nữ binh, đương nhiên đội trưởng nữ binh đã dùng toàn bộ khí lực của mình cùng Lâm Tuyết cường hóa huấn luyện.

Lâm Tuyết cũng không làm người ta thất vọng, thời hạn 7 ngày đã giúp cô hoàn thành các chỉ tiêu trong mỗi hạng huấn luyện, trở thành nữ binh đủ tư cách. Nhất là bắn bia, cô bắn cao tới 98 vòng khiến tất cả nữ binh kinh ngạc.

Hôm nay, Lương Tuấn Đào tự mình tới kiểm tra thành tích huấn luyện, Đội trưởng nữ binh Đỗ Hâm Lô quân hàm Thượng úy từ sáng sớm đã tổ chức tốt đội ngũ, trận địa nhất tề sẵn sàng nghênh đón thiên thiên vạn vạn

chiến sĩ Phi Ưng đoàn, những người từ lâu trong lòng họ vừa là chiến thần vừa là thần tượng.

Hôm nay, các nữ binh không giống ngày thường mặt xám mày tro như lúc huấn luyện, nguyên một đám môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, đều cố ý ăn diện một phen.

Cô gái nào không có tuổi thanh xuân? Huống chi kia là nam tử truyền kì, trong tay tập trung quyền lực cao nhất, bề ngoài tuấn mỹ vô song. Trên mặt từng nữ binh đều tràn đầy thẹn thùng, thần thái vô cùng kích động khi thấy chiến thần và vương giả trong lòng mình đã đến.

Cả đội ngũ xôn xao, xa xa bụi đất bay cao, một chiếc xe thể thao xa hoa màu đỏ đang hướng về bên này, đằng sau còn có bốn chiếc xe jeep.

“Lương đoàn trưởng lại đổi xe rồi, là Mesarati đây!”

“Trời ạ, chưa từng thấy anh ấy đi xe này ở quân khu nha.”

“Là chuẩn bị cho bạn gái anh ấy sao?”

Đủ mọi ánh mắt hướng về chỗ Lâm Tuyết đang đứng, vừa hâm mộ vừa ghen tị, vì nữ binh mới tới này chính là bạn gái Lương đoàn trưởng trong truyền thuyết.

Đôi mi thanh tú của cô chau lại, quan sát chiếc xe thể thao phong cách lập phong từ xa đang đến trước mắt, Lâm Tuyết cảm thấy có chút cổ quái.

Quả nhiên, khi xe dừng lại, bốn gã bộ đội đặc chủng cầm súng tự động nhảy xuống trước, bọn họ cung kính xếp hàng trước cửa xe. Từ trên xe một cô gái mặc váy chui đẹp dễ cao quý chậm rãi bước xuống, chân ngọc ngà đi giày da cao gót, hương thơm theo làn gió tỏa ra ngan ngát khiến cả nhóm nữ binh đều trợn mắt há mồm.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Tôi Sẽ Thay Cậu Cầu Tình

Bốn chiếc xe jeep quân dụng dừng lại bên cạnh chiếc Mesarati, giống như hộ vệ chờ đợi Vương hậu của mình. Mà Thư Khả, chính là Vương hậu của bọn họ!

Qua cặp kính râm thủy tinh đã hạ xuống một nửa có thể thấy quân phục màu xanh ngụy trang của binh sĩ, bọn họ vẫn cảnh giác quan sát Thư Khả đang xuống xe.

Thư Khả ăn mặc đẹp đẽ, một thân da thịt trắng nõn, so với những nữ binh cả ngày phơi nắng bị gió thổi thật là chói mắt.

“Ngghiêm! Chào!” Đỗ Hâm Lôi tiến từng bước tới trước mặt cô, sau khi chào theo nghi thức quân đội liền hỏi: “Xin hỏi khi nào Lương Thượng tá sẽ tới? Toàn thể nữ binh đã xếp hàng chờ.”

“Lương thượng tá?” Thư Khả chớp chớp mắt tựa hồ không hiểu: “Tôi không biết Lương Thượng tá của các cô, tôi tới đây tìm bằng hữu tốt của mình!”

“.....” Cái này thật hết chỗ nói! Vị mỹ nữ này với Lương Tuấn Đào không có quan hệ gì a.

Nhưng có thể đi xe thể thao đến khu nữ binh một cách công khai còn có bộ đội đẳng chúng đi theo hộ tống, đủ để nhìn ra nữ nhân này có lai lịch không nhỏ.

Đỗ Hâm Lôi nhất thời thu lại nụ cười, lễ phép mà sơ đạm: “Thực xin lỗi, chúng tôi đang chờ thủ trưởng tới thị sát, mời tiểu thư tránh đi một chút, đợi công tác kiểm tra chấm dứt, tôi sẽ tìm bạn giúp cô.”

Thư Khả cong đôi môi đỏ mọng vô tội: “Nhưng tôi rất nhớ cô ấy, tôi nghĩ tôi đã thấy cô ấy rồi!” Nói xong, cô ta hạ tầm mắt nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Tuyết.

Khuôn mặt ngọt ngào nhất thời nở nụ cười, như trước đây bước tới giữ chặt tay cô, thân thiết nói: “Lâm Tuyết, cậu có nhớ mình muốn chết không.”

Từ sau lễ đính hôn, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại. Trước kia, với bộ dáng thân thiết khăng khít này của Thư Khả, Lâm Tuyết không cảm thấy gì, nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy từng trận buồn nôn.

Lâm Tuyết u lãnh nhìn Thư Khả, sau đó chậm rãi rút tay ra, lui về sau vài bước, sau đó cô ngẩng khuôn mặt thanh lệ, giọng điệu không nhanh không chậm hỏi: “Cậu có chuyện gì?”

Thấy cô xa cách cùng đề phòng, Thư Khả tựa hồ thương tâm, mắt rưng rưng ủy khuất nói: “Lâm Tuyết, không cần như vậy được không? Chúng ta cũng từng là bạn thân. Cậu, mình, còn có Đồng Đồng nữa, chúng ta là tam giác thân thiết! Bây giờ cậu và Đồng Đồng đều không để ý mình ... Mình biết, cậu hận mình đã cướp đi Sở Hàn, nhưng anh ấy yêu mình, nguyện hi sinh tất cả vì mình. Mình sai ở chỗ nào chứ?”

“Xôn xao....” Nhóm nữ binh đều châu đầu ghé tai bàn luận, không hiểu cái gì vừa diễn ra. Lâm Tuyết không phải bạn gái Lương đoàn trưởng sao? Vì sao còn cùng người đàn ông nào đó phát sinh quan hệ, lại còn là quan hệ tay ba? Lâm Tuyết bị cô gái trước mặt chiếm đoạt người yêu, cô là nữ nhân bị đá, có tư cách gì mà làm bạn gái Lương đoàn trưởng?

Đỗ Hâm Lôi không thể chấp nhận được Thư Khả, đối với lời nói của cô ta càng cảm thấy phản cảm, một kẻ cướp đoạt tình yêu của người khác còn muốn khoe khoang trước công chúng, da mặt nữ nhân này thật dày.

Cô đi tới chặn trước mặt Lâm Tuyết, đứng trước Thư Khả đang chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất phần uất nói: “Bạn cô có vẻ không hoan nghênh cô, mời cô tạm thời tránh sang chỗ khác được không? Thủ trưởng của chúng tôi sẽ nhanh chóng tới đây, mong cô không gây trở ngại cho quân vụ.”

“Lâm Tuyết, chúng ta qua kia nói chuyện đi.” Thư Khả tiếp tục dùng ánh mắt nai vàng nhìn Lâm Tuyết: “Sở Hàn có lời ủy thác nhờ mình chuyển cho cậu.”

Lâm Tuyết cười lạnh: “Tôi không hứng thú với chuyện của các người, cô có thể đi được rồi.”

“Mình không đi!” Thư Khả xoay người đối mặt với Đỗ Hâm Lôi nói: “Tôi nói riêng với Lâm Tuyết hai câu. Nói xong tôi sẽ đi, cam đoan không làm chậm trễ việc thị sát của thủ trưởng các cô.”

Cuối cùng, Đỗ Hâm Lôi hiểu được cứ dây dưa vậy cũng không phải cách hay, hướng hồ thoát nhìn đối phương có thân phận không tầm thường, mình không thể nào đắc tội, liền biết thời thế nói: “Được rồi, Lâm Tuyết cô qua kia với cô ấy đi, nói nhanh còn về đơn vị!”

**

Rời khỏi đội ngũ, Lâm Tuyết ngoái qua nữ nhân trước mặt, lãnh đạm nói: “Nếu cô tới chỉ muốn khoe khoang chuyện cô và hản yêu nhau thế nào thì cô có thể đi.”

Thấy thái độ của cô như vậy, Thư Khả cũng xé lớp mặt nạ ra, cười lạnh: “Cô cho rằng cô vẫn là Tam tiểu thư Lâm gia sao? Thu lại sự kiêu

ngạo ấy đi. Nếu cậu muốn đêm nay cả Lâm gia bị diệt thì cậu có thể đi!”

Lâm Tuyết dừng bước nhưng không quay đầu lại, giọng điệu u lạnh: “Lâm gia bị diệt môn liên quan gì tới tôi sao?”

“Đương nhiên rồi!” Mắt Thư Khả ánh lên sát khí, cô ta âm hiểm nói: “Tôi biết cậu hận người nhà Lâm gia, anh ấy cũng vậy, anh ấy còn ước gì Lâm gia đoạn tử tuyệt tôn! Nhưng Hứa Tĩnh Dao đâu? Cậu có thể trơ mắt nhìn bà ta chết sao?”

Hứa Tĩnh Dao là dì của Lâm Tuyết, có thể cô không cần bất cứ kẻ nào trong Lâm gia nhưng không thể không quan tâm đến bà.

Lâm Tuyết rốt cục quay đầu lại, yên lặng nhìn chăm chăm khuôn mặt Thư Khả xinh đẹp đang lộ ra gian ngoan trong chốc lát, đột nhiên cô cười, giọng nói tràn ngập mỉa mai: “Kỳ thật khi cô không trang điểm nhìn cũng không ghê tởm như lúc này!”

‘Cô!’ Thư Khả có chút xấu hổ, hung hăng nhìn tình địch trước mặt, hạ giọng xót xa : “Cho cậu biết một bí mật, Sở Hàn nói lần này bắt được sẽ nhốt hết những lời độc ác của cậu, để cậu có khéo mồm khéo miệng thế nào cũng không phun ra được một chữ!”

Trong tim như bị một lưỡi dao bén nhọn xẻ làm hai nửa, đau đến mất hết cảm giác. Lâm Tuyết há miệng như người thiếu dưỡng khí sắp không thở nổi. Vết thương đầm đìa máu kia chưa kịp khép miệng lại bị xé rách ra, đau nhức cực độ cơ hồ cô sắp bị hủy hoại hết.

Hắn nhẫn tâm phá hủy tất cả mọi thứ của cô, vậy còn chưa đủ sao, hắn còn muốn cắt lưỡi cô.

Thấy sắc mặt Lâm Tuyết trắng bệch, cả người run rẩy, Thư Khả vừa lòng nở nụ cười. Cô ta tao nhã căn căn môi, tóc bị gió thổi bay, từ trên cao nhìn xuống, khôi phục lại giọng nói ôn nhu: “Lâm Tuyết, đừng đau khổ!

Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu cầu tình! Sở Hàn nói, cậu mau theo tôi trở về, nếu không anh ấy sẽ khiến cậu hối hận cả đời!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Cô Ta Đáng Bị Đánh

Lâm Tuyết trợn to mắt trong veo, gắt gao nhìn trừng trừng nữ nhân có diện mạo ngọt ngào thanh thuần trước mắt, sau một lúc lâu, cô khàn giọng nói: “Cả đời này chuyện tôi vô cùng hối hận là đã gặp hai kẻ bạch nhãn lang(1) các người!”

“Ai là bạch nhãn lang?” Thư Khả kêu lên, dùng ngón tay thon dài như ngọc chỉ vào mũi Lâm Tuyết nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: “Cậu mới là bạch nhãn lang! Nếu chúng tôi không nhớ tới giao tình trước đây cậu cho rằng cậu có thể sống mà đứng ở đây sao?”

“Giao tình trước đây?” Mắt Lâm Tuyết suýt chút nữa muốn nứt ra, phần nộ cùng ủy khuất rốt cuộc bộc phát, cô nói lớn: “Lúc trước tôi vì giúp anh ta tìm được đường ra cơ hồ lại hủy hoại cả đời mình! Nếu không có tôi, anh ta có thể xuất ngoại sao? Anh ta có được ngày hôm nay sao? Bạch nhãn lang lấy oán trả ơn. Đồ khốn kiếp!”

Sau khi Mạc Sở Hàn về nước, bọn họ dường như chưa bao giờ nhắc tới chuyện trước đây, cô sợ hãi xúc động thống khổ nhớ lại, hẳn cũng nghĩ vậy nên hai người ăn ý cùng lựa chọn quên đi. Căn bản là cô tình nguyện làm vậy, nhưng hóa ra hẳn về nước để trả thù, không chút lưu tình đem hạnh phúc của cô nhốt xuống 18 tầng địa ngục, ngay cả một cơ hội khiếu nại kêu oan cô cũng không có.

Cô oán, cô giận, cô càng thương tâm! Trái tim cô hiểu rõ nhất một khắc kia cô biết được hóa ra người đau lòng tới cực điểm lại không chảy

nước mắt. Từ hôm tiệc đính hôn cho tới hôm nay, lòng cô đã vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ, không lưu lại giọt lệ nào!

Còn nhớ rõ, sau khi tiệc đính hôn kết thúc Lâm Tuyết quyết định đoạn tuyệt với quá khứ. Khi bị đưa về Lâm gia, cả người cô đều bị nước cà chua và dịch trứng thấm dẫm, chúng nhanh chóng đông lạnh biến thành băng còn.

Đã như vậy Mạc Sở Hàn còn chưa chịu buông tha, hằn ở trước cửa Lâm gia chặn cô, đá cô khỏi xe vút xuống nền xi – măng lạnh lẽo, dùng mũi giày giẫm lên tay bắt cô mở to mắt.

“Cô có hai con đường để đi: thứ nhất biến thành người điên, thứ hai – biến thành người chết!”

Đôi môi đông lạnh bầm đen, một câu cũng không nói được, chỉ bất đắc dĩ dùng ánh mắt đau thương nhìn người đàn ông ôn nhu từng cùng yêu thương đang bắt mình trả giá.

“Sao, sợ không?” Dưới ánh đèn nê ông mờ tối, hằn cười đến dữ tợn, hình dáng ngũ quan đẹp để quen thuộc bây giờ vụn vẹo đến mức cô không nhận ra.

“Cầu xin tôi một tiếng, tôi có thể khai ân để cô làm nô lệ của tôi. Ha ha ha ...”

Cô nhắm chặt mắt, muốn xóa đi đoạn kí ức đau đớn tột cùng kia nhưng Lâm Tuyết biết mình không làm được. Nỗi đau Mạc Sở Hàn gây ra đã khắc sâu vào xương tủy, vĩnh viễn không thể khép lại, cả đời này cô không thoát được bóng ma ám ảnh ấy.

Trong mắt Thư Khả hiện lên một tia bối rối nhưng nhanh chóng chấn định, vuốt vuốt chiếc nhẫn kim cương hồng nhạt cực lớn trên ngón tay, cô ta vừa khoe khoang vừa nói: “Cậu thấy đẹp không? Anh ấy tặng mình chiếc

nhân “Vĩnh hằng chi tâm” vì khi anh ấy gặp khó khăn, rất cô độc tôi vẫn ở lại bên cạnh làm bạn với anh ấy. Tôi đối với anh ấy không khác gì không khí, chung hoạn nạn mới đối được hạnh phúc bên nhau hôm nay. Lâm Tuyết, cậu tỉnh lại đi, hiện giờ anh ấy là người yêu tôi, cho nên một chút nhu tình cũng không thể chia cho ...cậu được!”

“Cô?” Lâm Tuyết bước nhanh tới, một phen kéo cổ áo cô ta, phần nộ chất vẫn: “Lúc trước cô xuất ngoại tìm anh ta là ai đưa lộ phí cho cô? Là ai nhờ cô xuất ngoại tìm anh ta, chăm sóc anh ta? Tôi nhờ cô chiếu cố anh ta, không nhờ cô chiếu cố anh ta trên giường!”

“A, đừng có kích động!” Thư Khả chớp chớp đôi mắt trong veo, khuôn mặt mỹ mạo hiện lên vẻ giảo hoạt thuần thực, cô ta ôn nhu giải thích: “Bởi vì trước đây cậu từng giúp đỡ chúng tôi, nên tôi mới bằng lòng ở trước mặt anh ấy cầu tình. Thực ra Sở Hàn muốn lấy mạng cậu nhưng vì tôi, anh ấy mới khai ân để cậu đến Thu Cầm Viên làm nô bộc cho chúng tôi.”

Một khắc này, lý trí bị phá bung. Có lẽ Lâm Tuyết không thể ngờ Mạc Sở Hàn lại lạnh lùng tuyệt tình với mình như vậy, khi Thư Khả chạm tới nơi đau đớn sâu thẳm nhất trong lòng cô, rốt cục giận dữ cùng đau đớn cực độ khiến Lâm Tuyết mất đi khống chế, cô cắn răng giáng lên khuôn mặt mỹ hoặc xinh đẹp mà nam nhân kia yêu nhất một cái tát.

“Bốp!” mau lẹ và chuẩn xác, khiến Thư Khả vừa vặn xoay tròn nửa vòng, cô ta bùm mặt lại không ngừng thét chói tai.

Cái này đúng là gây họa, mấy chiếc xe jeep quân dụng cách đó không xa đồng loạt mở cửa, mười mấy người mặc trang phục bộ đội đặc chủng mang theo súng ống đạn dược bước xuống xe.

Bọn họ cầm súng tự động đứng vây xung quanh Lâm Tuyết, đằng đằng sát khí cảnh cáo: “Cấm nhúc nhích, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!”

Tất cả nữ binh trợn tròn mắt, không ngờ sự việc sẽ phát sinh như vậy. Đỗ Hàm Lôì vội chạy lên hòa giải: “Có chuyện gì từ từ nói thôi! Mọi người không cùng binh đoàn cũng là chiến hữu, các anh chĩa súng vào một nữ binh nhì vừa đến, vậy có hơi quá mức đấy.”

“Cô ta dám động thủ đánh người phụ nữ của lão Đại chúng tôi, chán sống rồi!” Đầu lĩnh nhóm bộ đội đặc chủng không bị thuyết phục, con người lạnh lẽo nhìn chăm chăm như tùy thời cơ công kích dã thú.

Đỗ Hàm Lôì thân là đội trưởng đương nhiên nhìn ra được bộ đội đặc chủng thích chém giết và lãnh huyết, cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ đành bất đắc dĩ hỏi: “Vị lão đại thủ trưởng của các anh là ai?”

Một chiếc Hummer(2) quân dụng xanh biếc tốc độ kinh người chạy lại đây. “Chi----dát!” Tiếng phanh xe vang lên, cửa xe bật mở, một vị quân nhân trẻ tuổi anh tuấn bước xuống xe.

Người đàn ông anh tuấn đẹp trai, một thân quân trang màu lục mê người càng khiến tuấn nhan hấn sắc nét như bức tranh, trên hai vai là quân hàm một sao, chân đi giày nhà binh bước lại gần.

“Sờ Hàn!” Thư Khả đặc ý, nhất thời ủy khuất như đứa trẻ nhào vào lòng hấn khóc thút thít.

Bàn tay lớn với những ngón tay thon dài trơn bóng xoa xoa khuôn mặt cô ta, thấy dấu ấn năm ngón tay trên má Thư Khả hấn không khỏi tức giận, trầm mặc hỏi: “Ai đánh?”

Thư Khả vội vuốt vuốt tay hấn, cúi mặt cắn môi đỏ mọng không ngừng lắc đầu: “Không có việc gì đâu.”

“Bị đánh thành như vậy còn nói không có chuyện gì! Đáng bị đánh.” Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại như băng trùy bắn về phía Lâm Tuyết, giọng điệu lạnh như băng: “Chỉ cho anh xem, rốt cuộc ai dám đánh em? Anh sẽ chặt móng vuốt của cô ta!”

“Không cần đâu. Em thực sự không sao. Sở Hàn, anh đừng tức giận.” Thư Khả nhẹ nhàng lay lay cánh tay hắn, bộ dáng ủy khuất giả tạo.

Lâm Tuyết cảm thấy mắt mình như bị vật gì đâm vào, đau đến khó nhìn, cô lấy tay dụi dụi mắt, giọng điệu chậm chậm lãnh đạm: “Là tôi đánh cô ta.”

“Cô?” Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng đẩy Thư Khả ra, bước lên trước hai bước, mắt nheo lại lạnh lẽo đầy nguy hiểm, miệng nhả ra từng chữ lạnh như băng: “Chán sống rồi phải không?”

Lấy tay xuống, con mắt bị dụi có chút đỏ, cô không hề sợ hãi ngẩng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ mấy ngày nay bị phơi nắng đã có chút màu lúa mạch lên, lạnh lùng nói: “Cố ta đáng bị đánh.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Hồn Chiến

“Chát!” Mạc Sở Hàn không chút lưu tình quăng cho Lâm Tuyết một cái tát. Bàn tay nam nhân thật cứng, cái tát này giáng xuống rất nặng, nửa mặt Lâm Tuyết ngoẹo sang một bên trong nháy mắt đã sưng lên.

“Muốn chết thì nói một tiếng, tôi sẽ tiễn cô một đoạn miễn phí! Dám đánh người phụ nữ của tôi, không phải cô ngại sống an nhàn chứ?” Hắc năng chân thon dài, dùng mũi giày đá vào bụng cô.

“A!” Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn đá bay ra, kêu thảm thiết trên ba thước cỏ cách đó, thân thể mảnh mai tê cứng sợ run rẩy. Cô há miệng hít thở không khí để giảm bớt loại đau đớn này, mắt tiếp mở to yên lặng quan sát nam nhân thô bạo kia.

“Đừng như vậy!” Thư Khả sợ tới mức thét chói tai, cô ta liều mạng giữ chặt Mạc Sở Hàn, khóc ròng nói: “Sở Hàn đừng như vậy, em sợ.”

“Ngoan, không cần sợ.” Hắc kéo Thư Khả vào trong lòng, tay vỗ nhẹ sau lưng ôn nhu an ủi: “Anh chỉ giáo huấn cô ta một chút thôi, nếu không sau này cô ta còn khi dễ em nữa.”

“Không sao, em không trách cô ấy ...” Thư Khả cắn cánh môi hồng nhuận, mi tiếp chớp chớp thật khiến người ta thấy trù mến.

Hốc mắt khô khốc đến phát đau, ngay cả một giọt lệ cũng không có. Tay chống trên mặt đất thân thể Lâm Tuyết chậm rãi động đậy. Vừa thoáng

cử động, tứ chi bách hài (1) giống như vỡ vụn, cô kêu đau một tiếng, thân thể lại mềm xuống.

Một đôi giày sĩ quan bóng loáng xuất hiện trước mắt, cô chậm rãi ngẩng đầu theo ủng quân nhân nhìn lên, đôi chân dài trong chiếc quần màu lục mê người, tiếp đến là thắt lưng mạnh mẽ và lồng ngực cường tráng ...

Ánh sáng chói lòa phía trên khiến tầm mắt Lâm Tuyết có chút hạn chế không thấy rõ được diện mạo người vừa tới nhưng cô có thể khẳng định đây không phải Mạc Sở Hàn, bởi từ góc nhìn này, thân thể hảnh huy hơn một chút.

Nam tử chậm rãi ngồi xổm xuống, choàng tay qua nách nâng cô dậy.

Chỗ sườn bên dưới vô cùng đau đớn, giống như xương đã bị gãy! Lâm Tuyết tựa vào vai người đàn ông thờ dốc, trong chốc lát, đôi mắt mở to vừa lúc nhìn thấy quân hàm ba sao trên vai anh.

Là Lương Tuấn Đào, cô hoảng hốt muốn tránh đi theo bản năng nhưng vừa động dậy, thân thể lại muốn ngã xuống đất.

“Cẩn thận!” Lương Tuấn Đào bắt mắt, một lần nữa kéo thân thể của cô vào ngực mình, mi anh nhướng lên chất vấn: “Tôi cũng không ăn thịt người, cô trốn cái gì?”

Hóa ra thủ trưởng đại nhân đi thị sát quân vụ vừa giá lâm. Trong lòng Lâm Tuyết hơi chua sót cười cười: không ngờ anh tới kiểm tra thành tích huấn luyện của cô lại được chứng kiến màn khôi hài này.

Mạc Sở Hàn từ phía sau chạy tới, hảnh chưa nói lời nào đã trực tiếp giơ tay bắt lấy cánh tay Lâm Tuyết nhưng lại bị Lương Tuấn Đào ngăn trở.

Lương Tuấn Đào nhìn Mạc Sở Hàn đánh giá, tinh mâu hơi nhíu lại chất vấn: “Anh thuộc bộ phận nào?”

Mạc Sở Hàn tuần tú cúi chào Lương Tuấn Đào, ưỡn ngực kiêu căng, hãnh không nói gì đưa kí hiệu bộ đội ra triển lãm.

“Thiếu tá dự bị bộ đội đặc chủng Lục quân thuộc Quân đội Trung Quốc.” Anh đọc xong kí hiệu của hãnh, mắt vĩ giương lên tựa hồ có chút kinh ngạc: “Bộ đội đặc chủng có thể bổ nhiệm Thiếu tá là người cầm điếu sao?”

“Phì!” Lưu Bắc Thành cười ra tiếng, các cảnh vệ và chiến sĩ khác đi theo cũng muốn cười nhưng không dám. Dù sao quân kỉ trong quân đội cũng nghiêm như núi, không có binh lính nào dám cười nhạo sĩ quan có cấp bậc cao hơn mình.

Sắc mặt Mạc Sở Hàn càng khó nhìn, hãnh nhìn sĩ quan Thượng tá trước mắt định khiêu khích, trầm giọng nói: “Anh mới cầm điếu!”

“Sao, không bị cầm điếu à?” Lương Tuấn Đào như cười như không ngó qua hãnh: “Vừa rồi tôi hỏi sao cậu không trả lời?”

Giờ phút này, Mạc Sở Hàn thực sự hối hận ngày đó trên đường sao không cho người đàn ông trước mặt nổ banh xác. Sau một lúc trầm mặc, giọng điệu hãnh mới dịu lại giải thích: “Là tôi thất lễ rồi!”

Quan lớn một bậc đề chết người, huống chi quân hàm Lương Tuấn Đào so với hãnh còn hơn tận hai cấp. Nói thế nào thì đây cũng là quân khu bộ đội dã chiến, ngay cả Mạc Sở Hàn hãnh tuy có thể hô phong hoán vũ, đứng ở địa bàn người ta cũng nên biết điều một chút.

“Cậu là Thiếu tá huấn luyện bộ đội đặc chủng đúng không? Sao quy tắc đơn giản nhất cũng không biết?” Rốt cục Lương Tuấn Đào cũng giận tái mặt khiển trách: “Nói chuyện với sĩ quan cấp trên phải thêm hai từ ‘Báo cáo’ vào trước!”

Mạc Sở Hàn thiếu chút nữa nổi khùng, hấn cắn đứt cương nha mới đè nén được xúc động nhưng lại xé rách mặt nạ chỉ vào nữ nhân trong lòng Lương Tuấn Đào tức giận ra lệnh: “Buông cô ta ra!”

“Cô ta?” Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ trước ngực mình cảm thấy được cô đã sợ run, sắc mặt anh không đổi hỏi lại hấn: “Vì sao?”

“Cô ta đánh người phụ nữ của tôi nên tôi muốn đưa cô ta về thẩm vấn!” Mạc Sở Hàn bước nhanh từng bước, lại động thủ muốn kéo Lâm Tuyết ra. Không biết tại sao khi thấy cô ở trong lòng người đàn ông khác hấn lại xúc động muốn giết người. (ghen à ghen à?)

Lương Tuấn Đào nhanh như điện xẹt đưa tay chế trụ đánh úp lại Mạc Sở Hàn, anh lưu loát đưa thân thể xinh đẹp trong ngực mình tới phía Lưu Bắc Thành bên cạnh, ra lệnh: “Chăm sóc cho cô ấy!”

“Dạ!” Lưu Bắc Thành nghiêm túc đưa tay đỡ lấy. “Tập hợp đội hình” Một đám chiến sĩ tay cầm súng máy lập tức vây quanh Lâm Tuyết, bất kể kẻ nào cũng đừng nghĩ tới việc đến gần cô.

Phía bên kia, Lương Tuấn Đào đã muốn cùng Mạc Sở Hàn giao chiến, hai người vật lộn đánh nhau kịch liệt, thân thủ đều nhanh nhạy khiến các chiến sĩ đứng xem bên cạnh liên tục trầm trồ khen ngợi.

Mạc Sở Hàn âm thầm kinh hãi, hấn không tưởng tượng được công phu của Lương Tuấn Đào lại tốt như vậy. Trước đây hấn vẫn nghĩ loại con ông cháu cha này chỉ ỷ lại vào quan hệ cha chú mới đạt được chức vụ trong quân đội, giờ phút này mới hiểu được hấn đã nghĩ sai hoàn toàn.

Cho dù đưa Đại tá bộ đội đặc chủng thiên chuy bách luyện (2) đến đây cũng khó có thể địch nổi Lương Tuấn Đào.

Mắt thấy Lương Tuấn Đào hữu chiến dũng mãnh, Mạc Sở Hàn đỡ trái hở phải lâm vào thế cực kì nguy hiểm, nhóm bộ đội đặc chủng bên này mất

kiên nhẫn, nâng súng lên ngắm bắn Lương Tuấn Đào.

“Khốn kiếp, dám nổ súng!” Lưu Bắc Thành nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy khẩu súng của một chiến sĩ hung hăng hướng về tên bộ đội đặc chủng định nổ súng kia, chỉ nghe “đoàng” một tiếng, họng súng hướng lên trời nhả khói.

Việc này nhất thời đã chọc giận tất cả chiến sĩ tại đây, bọn họ ồa lên, cùng giao đấu với bộ đội đặc chủng.

Bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết một người cũng địch nổi mười người bên ngoài. Truyền thuyết này có lẽ không nói quá nhưng hôm nay, kẻ bọn họ đụng độ lại là chiến sĩ Phi ưng đoàn được một tay Lương Tuấn Đào huấn luyện, so với bộ đội đặc chủng kém cỏi không nhiều.

“Dám đến địa bàn của Phi Ưng đoàn giương oai, hãy cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của chúng ta đi!” Lưu Bắc Thành được người người ủng hộ chỉ huy các chiến sĩ Phi Ưng mãnh liệt tấn công bộ đội đặc chủng.

Thư Khả ở bên cạnh sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, cô ta không tưởng tượng được Phi Ưng đoàn danh tiếng khắp thành phố lại đánh nhau với bộ đội đặc chủng vì một nữ binh nhì mới nhập ngũ. Ở đây Lâm Tuyết có địa vị như thế nào? Cao lắm sao? Thượng tá Phi Ưng đoàn Lương Tuấn Đào lại động thủ với Mạc Sở Hàn vì cô ta, chẳng lẽ tiện nhân này thật sự đã mê hoặc được Lương Thượng tá ...

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Đánh Hãn

“Đối với những kẻ thường xuyên tìm mình gây phiền toái thậm chí khi dễ người của mình phải phải chuẩn bị cơ hội giáo huấn hãn một trận để cho hãn hiểu, cho hãn thấy rõ. Trong phạm vi pháp luật cho phép, cứ chinh đồn, cứ đánh hãn, khiến hãn vĩnh viễn nhớ kĩ: ngoại trừ cha ruột ra không ai nuông chiều những tật xấu của hãn!”

----- Lương Tuấn Đào -----

Thư Khả càng nghĩ càng không cam lòng, chăm chăm nhìn các chiến sĩ đang vây quanh bảo vệ Lâm Tuyết, trong mắt cô ta bưng bưng ghen tị. Nhưng cô ta cũng không thể trơ mắt ngồi nhìn tình hình không ổn, cứ đánh tiếp như vậy, Mạc Sở Hàn sẽ không có kết cục tốt.

“Sở Hàn, đừng đánh nữa! Chúng ta đi thôi!” Thư Khả tiến lên, nghĩ muốn tách hai nam nhân đang ẩu đả kia ra nhưng quyền phong như đao, quét tới sẽ trọng thương, cô ta không dám lại gần quá, chỉ sợ hãi đứng đó khuyên nhủ: “Lương Thượng tá, xin ngừng tay lại. Đây là hiểu lầm thôi.”

Lương Tuấn Đào ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn đến Thư Khả, càng không có phản ứng gì, còn Sở Hàn đến tình lực nói chuyện cũng không có, hãn đã sắp là bại tướng, nếu nói chuyện phân tâm một cái không cẩn thận sẽ bị đối thủ đánh ngã xuống đất.

Lâm Tuyết ngồi trên tảng đá, một tay đỡ mạn sườn, một tay gắt gao nắm chặt. Bên sườn đau đến mức cô ứa ra mồ hôi lạnh nhưng vẫn không rên một tiếng. Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng quan sát hai người đàn ông đang quyết đấu, nhìn không ra trong lòng cô nghĩ cái gì.

Rốt cuộc, hơn mười tên bộ đội đặc chủng kiêu ngạo đều bị Phi Ưng đoàn tước khí giới, vài chục khẩu súng dài ngắn lơ lửng trên đầu bọn họ, tất cả đều mất đi bản lĩnh.

“Hắc!” Lương Tuấn Đào dồn sức đã chân một cú vừa lúc trúng bụng Mạc Sở Hàn, lực đạo dũng mãnh không gì sánh kịp. Truyền thuyết kể lại Lương Thượng tá từng đá vỡ bốn vỏ rượu dày như vậy có thể thấy được lực đá của anh đáng sợ đến đâu.

Mạc Sở Hàn phát ra một tiếng than nặng nề, thân hình anh tuấn cao to của hắn liền bay ra ngoài. “Rầm!” cả người ngã úp sấp mặt xuống cỏ.

“Sở Hàn!” Thư Khả kinh ngạc kêu lên vội vàng chạy tới gục trên người hắn khóc lớn: “Anh thế nào? A, trời ơi, anh chảy máu rồi!”

Mạc Sở Hàn há miệng liền phun ra một bùm máu, hắn xấu hổ muốn đứng dậy nhưng thân thể nhất thời không cử động được, hắn đẩy Thư Khả ra, với tay định rút súng.

Một bàn chân to đi giày quân sự dùng sức đá vào cổ tay đang tìm đến thắt lưng của Mạc Sở Hàn, sau đó chỉ thấy Lương Tuấn Đào ngồi xổm xuống trước mặt hắn.

“Đừng làm hại anh ấy, xin anh!” Thư Khả kéo kéo cánh tay Lương Tuấn Đào, nhìn đôi mày liễu diễm đạm đáng yêu, mắt trong trẻo rưng rưng năn nỉ: “Lương Thượng tá, xin anh đừng làm vị hôn phu của tôi bị thương.”

Lương Tuấn Đào thấy phản cảm trừng cô ta một cái khiển trách: “Cút ngay, tôi không đánh phụ nữ!”

Lập tức có hai binh lính đi tới, kéo Thư Khả như xách con gà con sang một bên. Thư Khả khóc thật sự thương tâm, đáng tiếc nam nhân nơi này giống như không biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Lương Tuấn Đào bước tới bên hông Mạc Sở Hàn, rút súng của hắn ra, chậm rãi mở chốt bảo hiểm lên đạn, sau đó anh dí họng súng lạnh như băng lên trán đối phương.

“Tiểu tử, dám tới địa bàn của tôi đùa giỡn ra vẻ ta đây? Không phải đầu óc cậu bị hư rồi chứ?”

Lương Tuấn Đào dí họng súng vào đầu hắn, tức khởi anh mi, tựa hồ có chút nghi hoặc khó hiểu hỏi hắn.

Mạc Sở Hàn thở gấp gấp, sau một lúc lâu mới cả giận nói: “Anh biết tôi là ai không?”

“Chát!” Lương Tuấn Đào không khách khí giáng thẳng vào mặt hắn một cái tát, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn nhất thời sưng lên.

Một chân khác của Lương Tuấn Đào giẫm lên ngực hắn, cơ hồ khiến hắn hộc máu lần nữa, lúc này anh nhìn thẳng vào Mạc Sở Hàn, khé môi nhếch lên: “Nếu tôi đoán không sai, cậu là Mạc Sở Hàn con trai mới nhận của Lý tướng quân.”

“Anh nhận ra tôi?” Mạc Sở Hàn cắn răng giận dữ: “Còn không mau thả tôi ra Ách!”

Lương Tuấn Đào đá một cước đá vào ngực hắn, anh cười lạnh nói: “Năm đó tôi cũng là bộ đội đặc chủng từ đó ra, tôi coi Lý Tướng quân như thủ trưởng cũ của mình. Hôm nay nể mặt ông ấy, sẽ không làm khó cậu, đánh cậu một chút là xong việc.” Nói xong, anh liền buông lỏng chân đang đạp trên ngực hắn.

Mạc Sở Hàn hừ lạnh một tiếng nghĩ là sẽ không có việc gì. Nhưng chưa kịp đợi hần giãy giữa bò dậy đã nghe thấy tiếng Lương Tuấn Đào trầm giọng ra lệnh cho các chiến sĩ: “Các cậu còn giết mình cái gì? Đánh hần!”

Đối với những kẻ thường xuyên tìm mình gây phiền toái thậm chí khi dễ người của mình phải chuẩn bị cơ hội giáo huấn hần một trận, phải để cho hần hiểu, cho hần thấy rõ,. Trong phạm vi pháp luật cho phép, cứ chinh đồn hần, cứ đánh hần khiến hần vĩnh viễn nhớ kĩ: ngoại trừ cha ruột, không ai nuông chiều những tật xấu của hần.

Trên đường đến bệnh viện, Thượng tá đại nhân đã giáo huấn lý luận cho văn thư của mình một phen. Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, binh lính của Lương Tuấn Đào đương nhiên không thể là kẻ yếu đuối bị khi dễ, bị khi dễ thì phải đòi lại gấp bội!

Lâm Tuyết ngồi im lặng lắng nghe, không phụ họa cũng không phản bác. Khi thấy Mạc Sở Hàn ầu ẩu, cô cũng giữ vẻ mặt này.

Trong khi Thư Khả khóc la bi thảm, ánh mắt cô vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng bất chấp đau đớn cả người toàn là máu, cô không cười trên nỗi đau của người khác, cũng không đau lòng, giống như đã biến thành bức tượng vô cảm.

Không có kẻ nào xuyên qua được bề ngoài trong trẻo lạnh lùng ấy nhìn thấu được suy nghĩ từ đáy lòng cô, Lương Tuấn Đào cũng không hiểu được.

Má trái xương sụn bị tổn thương, lợi bị lỏng. Mạn sườn có hai xương bị nứt, đã băng bó tiêm thuốc giảm đau. Lòng bàn tay phải bị móng tay

đâm chảy máu, phải dùng bông khử trùng rửa sạch miệng vết thương, dán miếng tiêu viêm lên.

Xử lý xong vết thương, một tiểu hộ sĩ đi tới nói: “Lương phó Viện trưởng đã tới.”

Lâm Tuyết lần đầu gặp bác của Lương Tuấn Đào - Đại tá Lương Bội Văn cũng chính là phó Viện trưởng bệnh viện quân khu.

Lương Bội Văn, tên sao người vậy, bà có phong thái nồng đậm của một tri thức, đeo chiếc kính gọng vàng, dáng vẻ ung dung đẹp đẽ quý phái, thoát nhìn thật hòa ái dễ gần. Nhìn đám y sĩ vây quanh, bà lập tức đi về phía Lương Tuấn Đào, mở miệng hỏi: “Sao lại như vậy?”

Lương Tuấn Đào chỉ chỉ vết thương của Lâm Tuyết đã được xử lý trả lời: “Vết thương của cháu bị thương, bác tới xem cho cô ấy một chút đi.”

“A...” Ánh mắt Lương Bội Văn lúc này mới chuyển sang Lâm Tuyết, sau khi thấy rõ diện mạo cô, bà tự hồ có chút kinh ngạc “Cô, cô là ...”

“Dì Lương.” Lâm Tuyết lễ phép đứng lên cung kính đáp lại: “Mẹ cháu là Hứa Tịnh Sơ.”

“À!” Lương Bội Văn giật mình thở dài nói: “Hóa ra là vậy.” Nói xong bà nhíu mày xem xét một bên mặt đang phồng lên của cô. “Ai làm chuyện này? Sao có thể ra tay nặng vậy với một cô gái?”

Lương Tuấn Đào nhíu mày, hừ nói: “Là một tên khốn kiếp chuyên thích đánh phụ nữ! Bác yên tâm, cái tên khốn kiếp ấy đã bị cháu đánh cho một trận không nhẹ.” Vừa nói hần vừa nhìn Lâm Tuyết, xem biểu tình trên mặt cô thế nào.

Khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết vẫn thản nhiên, cũng không có dư thừa một chút biểu tình. Trừ giây phút bị Thư Khả chọc giận, trừ lúc đối

mặt với Mạc Sở Hàn còn lại cô có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt.

“Từ khi nào quân nhân lại trở nên dã man như vậy? Đánh một cô gái mềm yếu xinh đẹp thành ra thế này!” Lương Bội Văn lắc đầu lại hỏi bác sĩ vài câu mới biết Lâm Tuyết bị nứt hai cái xương sườn “Thương thế nặng như vậy, sao còn không nằm viện?”

“Không cần đâu ạ.” Lâm Tuyết thản nhiên nói “Chỉ là bị nứt xương thôi, cháu về quân khu điều dưỡng là được.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Nghịch Lân (Trái Ý)

Ra khỏi bệnh viện quân khu cũng đã là giữa trưa. Lương Tuấn Đào mở cửa xe Land Rover ngồi vào ghế lái.

Lâm Tuyết cũng mở cửa ngồi vào ghế sau.

“Sao không ngồi cạnh tôi?” Lương Tuấn Đào quay đầu hỏi .

“Sợ ảnh hưởng tới tâm tình anh.” Lâm Tuyết hé miệng đáp. Cô nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt mình và hân đẩu khẩu đã chọc giận tới Lương nhị thiếu gia tôn quý này, xét về lý trí, vẫn nên giữ khoảng cách an toàn với hân.

“A.” Từ sâu trong yết hầu Lương Tuấn Đào phát ra một tiếng cười khê, khuôn mặt tuấn lãng có chút gian trá tràn đầy ý cười, hân vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh sang sảng nói: “Lên phía trước ngồi đi.”

“Không cần đâu.” Lâm Tuyết nói xong liền quay mặt, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, chấm dứt việc trò chuyện.

Lương Tuấn Đào có chút hậm hực khởi động xe, liếc cô một cái từ kính chiếu hậu phía trước, hân lâu bà lâu bầu rồi lăm bầm nói một câu: “Phụ lòng tốt của người ta.”

Còn nhớ buổi diễn âm nhạc đầy khói lửa, còn nhớ cái lạnh cuối mùa thu, còn nhớ đám đông kia xô anh về phía emi Có một lần trong nhật kí hoang mang ngốc nghếch, bởi vì nụ cười của anh thật là đặc biệt

Khi ca khúc này vang lên, Lâm Tuyết ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chăm chăm phía trước, ngỡ ngác đến xuất thần.

Anh đừng cảm bảo vệ em, em nhỏ bé chỉ biết lo lắng lẫn nhải. Cảm ơn vì chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, một lần nữa cái lạnh cuối mùa thu trở lại.

Cho anh nắm tay em, giống như dã thú ôn nhu. Tự do giữa thảo nguyên mệnh mang, bàn tay nhỏ bé nằm trong bàn tay lớn.

Lương Tuấn Đào vẫn quan sát cô từ kính chiếu hậu, cảm thấy khác thường, hần quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Tuyết trầm mặc một lúc mới đáp lại: “Xương sườn bị đau!”

“A.” Lương Tuấn Đào cười tựa hồ hơi sùng nịnh hay là mỗi câu cô nói ra đều khiến hần thấy thú vị. Hần vỗ nhẹ tay lái chế nhạo nói: “Đi ăn một bữa thật ngon sẽ hết đau.”

Xe dừng lại, Lâm Tuyết đẩy cửa xe ra, cô giật mình bởi đây không phải doanh trại bộ đội mà là một nơi sang trọng đẳng cấp quốc tế – khách sạn Vân Hải.

“Anh dẫn tôi tới đây làm gì?” Lâm Tuyết thấy kì quái liền dò xét.

Lương Tuấn Đào xuống xe sập mạnh cửa, búng tay một cái, hợp tình hợp lý nói: “Hôm nay nếu không có tôi khẳng định rằng cô đã bị vị hôn phu cũ chinh cho chết đi sống lại. Chẳng lẽ cô không nên mời tôi một bữa lớn để bày tỏ lòng biết ơn sao?”

“A.” Cô gật đầu, “Được rồi.” Thấy hần cất bước, ngay sau đó cô bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà tôi không có tiền.”

Lâm Tuyết mời khách, Lương Thượng tá trả tiền, hai người ở khách sạn hưởng thụ một phen.

Khi ăn cơm, Lương Tuấn Đào đưa tới cho cô mấy chiếc sườn lợn nói: “Ăn nhiều một chút, cô gầy như cây trúc, cứ vậy quân đội cũng không cần đến cô đâu.”

Những lời này đã tác động vào Lâm Tuyết vốn hồ hững, cô có chút bồn khoăn lo sợ quan sát sắc mặt hần, tựa hồ muốn dò xét những lời hần nói là thật hay giả.

“Ăn đi, nhìn tôi làm gì?” Lương Tuấn Đào buông đũa, tà mị nhếch môi: “Có phải thấy tôi rất đẹp trai không, tú sắc khả xan (1), không cần ăn cơm cũng thấy no rồi à?”

“Khụ!” Lâm Tuyết không bình tĩnh được mà bị sặc.

Hần nhiệt tình giúp vỗ lưng còn ở bên cạnh quan sát đánh giá khuôn mặt tinh tế của cô.

Lâm Tuyết có chút không quen khi bị đàn ông nhìn chăm chăm, liền nghiêng mình dùng khăn lau lau khóe miệng.

Lương Tuấn Đào bĩu môi, hần hơi bất mãn việc cô cố ý trốn tránh, vừa định nói cái gì thì di động chợt vang lên.

Hần cầm điện thoại lên mới nhìn đã nói: “Hoắc, tên khốn kiếp nào nhanh như vậy đã đi mật báo!” Mảng xong tiếng chuông điện thoại vẫn vang không ngừng, không còn cách nào khác, Lương Tuấn Đào đành kiên

trì bấm nút nghe, dùng giọng điệu bất cần hỏi: “Alo, xin hỏi Lương Thủ trưởng lại có chỉ thị gì sao?” Cái từ “lại” kia rõ ràng là được nhấn mạnh.

Bên kia truyền ra thanh âm nổi giận ùng ùng của Lương Trọng Toàn: “Cái thằng nhóc này, sao anh lại đánh trọng thương con trai Lý tướng quân, quân đội toàn thành phố đều đã biết chuyện, anh muốn tôi cho qua thế nào đây?”

Lâm Tuyết giương mắt nhìn về phía hắc, chỉ thấy người đàn ông này không thèm quan tâm, nhíu mi mở miệng: “Tiểu tử kia chạy đến Phi Ứng đoàn giương oai công khai, đánh bị thương người của con, nếu con không cho hắc mở rộng tầm mắt một chút thì mấy tên bộ đội đặc chủng còn nghĩ rằng bộ đội dã chiến đều dễ bị xem thường.”

“Sao? Đả thương người của anh à?” Ngữ khí của Lương Trọng Toàn dịu lại: “Rốt cuộc là đả thương ai?”

Trong mắt Lương Tuấn Đào hiện lên một tia ngượng ngập, nhưng rất nhanh hắc đã trấn định lại: “Đả thương ai không quan trọng, cho dù Phi Ứng đoàn có nuôi một con chó nhưng không được phép của con thì cũng không cho phép Mạc Sở Hàn động đến nó!”

Lâm Tuyết cúi đầu, cắn cắn cánh môi.

“Đưa điện thoại cho Lâm Tuyết.”

“Cái gì? Ách” Lương Tuấn Đào đứng lên, thần sắc có chút mất tự nhiên, hắc ngượng ngùng hỏi : “Sao cha biết cô ấy ở cạnh con?”

“Xú tiểu tử, chuyện của anh có thể giấu được tôi sao? Bác anh vừa gọi điện kể anh tự mình đưa con bé vào bệnh viện. Nhanh đưa điện thoại cho nó đi.”

Hắn do dự trong chốc lát, rồi cuộc vẫn đưa điện thoại trong tay cho Lâm Tuyết : “Cha tôi muốn nói chuyện với cô.”

Lâm Tuyết tiếp nhận điện thoại, điều chỉnh lại tâm trạng, cô dùng giọng điệu hết sức bình thản nói: “Bác Lương, bác tìm con có chuyện gì vậy?”

“Lâm Tuyết, con thật giỏi .” Lương Trọng Toàn cười ha ha, tựa hồ tâm tình ông rất tốt. “Lần này Tuấn Đào vì con mà ra mặt, cho thấy trong lòng nó có con rồi. Chờ qua một tháng, khi nó đưa con về nhà bác sẽ để hai đứa đính hôn.”

Lâm Tuyết giật mình, cô không tưởng tượng được Lương Trọng Toàn sẽ nói với mình những chuyện này. Sau một lúc lâu cô mới bình thản nói: “Bác hiểu lầm rồi! Kì thật, dù hôm nay kẻ bị Mạc Sở Hàn đánh có là con chó của Phi Ứng đoàn, Lương Thượng tá cũng đối với hắn như vậy, việc này liên quan đến tôn nghiêm của quân nhân, không liên quan gì tới con cả.”

Lương Tuấn Đào ở bên cạnh không khỏi trố mắt, hắn nhìn không được nhìn Lâm Tuyết đánh giá một phen.

“Con à ... sao tính tình con lại giống mẹ con thế?” Tâm trạng của Lương Trọng Toàn cũng không vì câu nói của cô mà bị phá hỏng, ngược lại ông còn dặn dò: “Điều dưỡng thân thể cho tốt, nếu không bảo Tuấn Đào đuổi con về đây trước đi.”

“Không cần đâu bác. Con ở đây thực sự rất tốt, các chiến hữu đều quan tâm con.” Lâm Tuyết dùng giọng điệu cầu khẩn nói tiếp: “Bác Lương, nếu con đạt tiêu chuẩn trong các đợt huấn luyện khảo hạch như đã nói, bác có thể cho phép con trở thành một chiến sĩ giải phóng quân chân chính không? Con cam đoan sẽ toàn tâm toàn ý bảo quốc vệ dân, tranh thủ lập công trạng.”

Ở lại quân ngũ có ý nghĩa hơn nhiều so với việc tranh thủ trở lại nhận lấy danh phận Thiếu phu nhân Lương gia, nếu Lâm Tuyết đã gia nhập quân đội tuyệt đối không dễ dàng cởi bỏ quân trang.

Lương Trọng Toàn trầm mặc, trong chốc lát ông mới dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Nếu con thích làm quân nhân như vậy bác cũng thành toàn cho con. Nhưng cho dù là nữ binh cũng phải xuất ngũ cũng phải kết hôn, sao có thể cả đời ở trong quân đội được.”

“Nói thế nào thì con cũng không muốn rời quân ngũ. Xin bác tin con, Lâm Tuyết sẽ nắm bắt cơ hội. Dì Lương chính là mục tiêu và hình mẫu của con, con sẽ học tập dì ấy!”

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết trả lại cho Lương Tuấn Đào. Cô phát hiện sắc mặt hẳn thật khó coi, cũng không rõ vừa rồi mình có không cẩn thận nói câu nào nghịch ý Lương nhị gia long lân không?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Hăng Hái Làm Việc Nghĩa

Ăn đã no, Lâm Tuyết đứng dậy tự rót cốc nước cho mình rồi chậm rãi ngồi xuống uống hết.

“Vèo!” Lương Tuấn Đào vút đôi đũa lên bàn, quắc mắt đứng lên “Ăn xong rồi thì về!”

Trên đường trở về không khí trở nên cứng ngắt. Khuôn mặt Lương Tuấn Đào như bao phủ một tầng băng mỏng, không khí lạnh lẽo nguy hiểm bao trùm.

Lâm Tuyết trước sau vẫn điềm tĩnh như nước, cô ngồi ở ghế sau thản nhiên ngắm cảnh vật bên ngoài (lời tác giả: bởi trong xe khí áp quá thấp, đây cũng là cách giảm sức ép của LT)

Một đường yên lặng cho tới khi bọn họ dừng lại trước quân khu. Dọc đường, các chiến sĩ thấy xe riêng của Đoàn trưởng thì rồi rít đứng nghiêm chào, trong mắt họ tràn đầy sự sung bái.

Năm ấy Lương Tuấn Đào 27 tuổi đã đảm nhận chức vụ Thượng tá Phi Ưng đoàn bằng chính thực lực của mình, chiến tích huy hoàng của hắn được cả quân khu truyền tụng. Cả tướng sĩ quân khu đã chiến lẫn chiến sĩ Phi Ưng đoàn đều tâm phục khẩu phục.

Xe dừng bánh trước tòa nhà hành chính, khi Lâm Tuyết chuẩn bị xuống xe chỉ nghe thấy Lương Tuấn Đào hô lên: “Từ từ!”

Cô bất đắc dĩ phải ngồi yên tại chỗ.

Một loạt tiếng động lịch ca lịch kích vang lên. Từ chiếc túi nhỏ mang theo bên mình, Lương Tuấn Đào lấy ra một chiếc bấm móng tay, hắn nghiêng đầu nói với cô: “Đưa tay đây.”

Lâm Tuyết có chút không hiểu nên hỏi hắn: “Anh muốn làm gì?” Chẳng lẽ hắn muốn cắt móng tay cho cô?

Quả nhiên, Lương Thượng tá đã dùng hành động thực tế của mình làm câu trả lời, hắn giơ tay về phía Lâm Tuyết, sau đó kéo bàn tay bị đâm thủng kia, bắt đầu giúp cô cắt móng tay.

Lương Tuấn Đào ngồi ở ghế trước, Lâm Tuyết ngồi ở ghế sau, tư thế của hai người có chút không tự nhiên, nhưng người đàn ông này cũng không bức mình chút nào, ngược lại, hắn làm rất nghiêm túc.

Bên ngoài, thiên quân vạn mã đứng chờ, nhìn qua kính xe nhưng không thấy được cảnh tượng bên trong, có lẽ họ vĩnh viễn không tưởng tượng được : Lương Đoàn trưởng mà họ sùng bái vẫn chậm rãi chưa xuống xe, hắn còn ở đó cắt móng tay cho một cô gái.

Lâm Tuyết mở to mắt ngạc nhiên, cô không ngờ Lương Tuấn Đào thực sự tự mình giúp cô cắt móng tay. Trong lúc nhất thời trở tay không kịp cô muốn rút tay lại nhưng kéo không ra đành xấu hổ tùy cho hắn nắm.

“Xương sườn đau đón uống vài viên thuốc giảm đau là được, móng tay đâm vào lại không ngừng đau nhức, vậy có phải thành hai chỗ bị đau không? Ngốc!” Lời nói trách cứ song giọng điệu trong đó lại hàm chứa sủng nịch, Lương Tuấn Đào ngẩng mặt liếc cô một cái dò xét, con người

đen bóng như hai đầm lầy u tối lại giống hàn tinh sáng chói, khiến người ta sợ hãi.

Đáy lòng hơi hơi rung động, Lâm Tuyết tránh cái nhìn chăm chú của hắn, lông mi dài hạ xuống che giấu đôi mắt đau thương và bất đắc dĩ.

Cô đâm sâu vào lòng bàn tay mình là để lấy đau trị đau, bởi so với nỗi đau thân thể nỗi đau trong lòng khắc sâu tới ngàn vạn lần. Khi Mạc Sở Hàn tuyệt tình tát cô, khi hắn tàn nhẫn đá cô một cước bay xa, trong một khắc kia cô đã hiểu được như thế nào là mất hết can đảm.

Nếu có thể, Lâm Tuyết hi vọng trong khoảnh khắc ấy mình được chết! Nếu cô chết người đàn ông lãnh khốc ham thích chém giết kia có thể động lòng không? Khuôn mặt lạnh lùng của hắn có thể mảy may nuối tiếc?

Vì cái gì đến tận giờ khắc này đáy lòng cô vẫn không thể từ bỏ hi vọng xa vời cùng ảo tưởng đáng thương?

“Được rồi.” Lương Tuấn Đào thối thối bàn tay đã được cắt móng gọn ghẽ, hắn vừa lòng cười nói: “Cắt móng vuốt của con mèo nhỏ, xem cô còn dám lố măng nữa không.”

Lâm Tuyết tỉnh lại, chậm rãi rút tay mình về, đầu ngón tay vẫn lưu lại hơi ấm từ bàn tay lớn kia, cô nhanh chóng nắm tay lại. Quả nhiên, dù cô nắm thật chặt móng tay cũng không thể làm bị thương lòng bàn tay.

“Xuống xe đi!” Không rõ vì duyên cớ gì ánh mắt hắn cứ đuổi theo cô, giống như trên thân thể hắn có loại lực từ nào đó.

Chấm dứt đau thương cùng ảo tưởng, Lâm Tuyết đẩy cửa xe ra.

“Từ từ đã!” Lương Tuấn Đào lại ngăn cô lại.

Cô có chút không kiên nhẫn lạnh lùng hỏi hần. “Thủ trưởng đại nhân còn có gì chỉ thị?”

Thấy thần sắc Lâm Tuyết không tốt, trong bụng Lương Tuấn Đào đầy lời nhưng chỉ có thể nuốt trở lại nói một cách ngắn gọn. Do dự trong chốc lát, hần lúng túng nói: “Kì thật ... Nếu hôm nay kẻ bị Mạc Sở Hàn đã thương chỉ là một con chó thì tôi sẽ không cùng hần đánh lớn như vậy.”

Đầu tiên Lâm Tuyết ngẩn ra, chậm rãi quay lại thời điểm hiện tại, cô có chút dờ khóc dờ cười. Lại nói tới Lương Thượng tá không biết có phải do quân vụ bận rộn hay không mà hần vội vội vàng vàng xuống xe, đi trước một bước.

Khi Mạc Sở Hàn được đưa về bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng, mình mấy thương tích máu me đầm đìa, khuôn mặt tuần tú xưng phù như đầu heo.

Lí Ngạn Thành sợ đến mức hồn bay phách tán, ông liên tục chất vấn mấy tên bộ đội đặc chủng đi theo Mạc Sở Hàn rốt cuộc đã xảy ra việc gì.

Khi biết rõ sự tình, nét mặt già nua nhất thời trở nên âm trầm khó coi. Ông liền nổi giận dùng dùng gọi điện cho Lương Khánh Toàn khởi binh vấn tội, đối phương chỉ cười ha hả nói sẽ điều tra rõ việc này, chắc chắn sẽ cho ông ta câu trả lời thỏa đáng, sau đó thì cúp điện thoại.

Vốn Lí Lương hai nhà quân môn giao tình rất tốt, nhưng vì tai nạn xe cộ hai năm trước mà không qua lại với nhau.

Lúc ấy, con trai yêu của Lí Ngạn Thành là Lí Ngụy và con cả Lương Trọng Toàn là Lương Thiên Dật cùng nhau đua xe, trên đường xảy ra sự kiện đâm vào đuôi xe thảm khốc, Lý Huy lao xuống vách núi bỏ mạng còn Lương Thiên Dật bị liệt, đến nay vẫn phải ngồi xe lăn.

Hiện giờ vẫn không rõ nguyên nhân của sự cố, hậu quả quá mức thảm thối khiến hai nhà quay lưng lại với nhau. Tuy sau này có nói cũng không giải quyết được gì nhưng hai nhà Lí Lương không còn hòa hợp được như xưa. Lí Ngạn Thành và Lương Trọng Toàn từ ân oán riêng tư cũng trở thành đối thủ chính trị, như nước lửa không tan.

Bị ngắt điện thoại, Lí Ngạn Thành càng hung bạo, ông ta liền giận chó đánh mèo, vừa vặn thấy Thư Khả đang chờ bên giường bệnh, cả giận nói: “Cô đã làm gì ? Tại sao lại để Sở Hàn bị đánh thành thế này?”

Thư Khả nước mắt rưng rưng, ủy khuất lúc nào nước mắt cũng tuôn rơi: “Con không ngờ Lâm Tuyết ác độc như vậy, cô ta lại xúi giục Lương Tuấn Đào ra đòn hiểm với Sở Hàn” Thoáng thấy lửa giận thiêu đốt trong mắt Lí Ngạn Thành cô ta vội vàng sửa lại lời nói: “Con xin lỗi, con không nên để Sở Hàn đi tới đó, đều là lỗi của con”

“Đương nhiên là lỗi của cô rồi!” Tính tình Lí Ngạn Thành nóng nảy đầu hiếu thương hoa tiếc ngọc là gì, ông lập tức chỉ tay vào mũi Thư Khả khiển trách: “ Về sau ít làm mấy cái trò tranh giành tình cảm đi! Cô có biết câu thê hiền phụ họa ít (1) hay không?”

“Con xin lỗi Ba à, sau này con xin nhớ kĩ.” Thư Khả sợ tới mức hoa dung thất sắc (2), thân thể mềm mại run rẩy giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Trước đừng có gọi tôi là ba! Cô có đủ tư cách làm con tôi không thì còn phải xem xét!” Lí Ngạn Thành hướng về phía Thư Khả, ông ta đã tạm ngừng phát hỏa, trong lòng vừa có chút thăng bằng, bỗng chuông điện thoại reo vang, khi nghe được toàn bộ “kết quả điều tra” từ phía Lương Trọng Toàn thì giận dữ lại bốc cao ba trượng.

“.....Cái gì? Do Sở Hàn ở trước mặt mọi người ra đòn hiểm, đánh một nữ binh nhì tay không tấc sắt nên con ông mới thấy việc nghĩa mà hăng hái

hành động sao?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Vị Hôn Phu Tiền Tiền Nhiệm

“.....Cái gì? Do Sở Hàn ở trước mặt mọi người ra đòn hiểm, đánh một nữ binh nhì tay không tấc sắt nên con ông mới thấy việc nghĩa mà hăng hái hành động sao?”

Nghe hết toàn bộ “kết quả điều tra” của Lương Trọng Toàn, Lí Ngạn Thành tức giận thiếu chút nữa thở không nổi! Ông ta sao có thể tiếp nhận được kết quả này, lập tức cùng Lương Trọng Toàn ba mặt một lời: “Lương Bộ trưởng, đây có phải là ông đùn đẩy trách nhiệm không? Sở Hàn bị đánh trọng thương ở chỗ con ông, bây giờ tùy tiện bịa ra cái lí do nghĩ đã thấy qua loa tặc trách. Tôi nói cho ông biết, chuyện này tôi không để yên đâu!”

Lương Trọng Toàn vẫn bình thản, cho tới khi Lý Ngạn Thành so với rống lên không khác biệt lắm ông mới chậm rãi nói: “Lý Tướng quân bớt nóng, việc này cũng không phải là việc có thể nói bừa, tôi còn có bằng tư ghi hình liệu, thế này đi, tôi sẽ cho người phục chế lại một phần rồi gửi đến cho ông.”

“...” Lí Ngạn Thành nhất thời ách.

Ông ta biết Lương Trọng Toàn là con cáo già, không nắm chắc được thì không làm. Nghe khẩu khí ổn định nắm chắc phần thắng của đối phương thì biết chuyện Mạc Sở Hàn ở trên địa bàn Phi Ưng đoàn động thủ trước, đánh nữ binh nhì đã kích động khiến nhiều người tức giận dẫn tới ầu đả không phải là giả.

“Sở Hàn, anh đã tỉnh.” Chỉ nghe Thư Khả kêu lên một tiếng trầm thấp, sau đó cô ta bổ nhào vào người Mạc Sở Hàn khóc lóc: “Anh cuối cùng cũng tỉnh, anh làm em sợ muốn chết, ô ô.”

“Ai da!” Mạc Sở Hàn cả người bị thương làm sao chịu đựng được, hắt cau mày đẩy Thư Khả, đôi mắt sưng húp cố gắng mở ra nhìn Lí Ngạn Thành đang nổi trận lôi đình, Mạc Sở Hàn khó nhọc hít thở, hé miệng vừa định nói gì liền “ọe” một tiếng nôn ra.

Y tá vội vàng nhanh tay nhanh chân lấy ống nhổ, chỉ thấy Mạc Sở Hàn phun ra một ngụm máu lớn, bên trong còn có một chiếc răng bị gãy.

“Lương Tuấn Đào!” Đôi môi Mạc Sở Hàn bị đánh rách còn dính vết máu đỏ tươi, khuôn mặt bầm tím càng thêm đáng sợ, hắt cắn răng phun ra từng chữ từng chữ một: “Không giết được mày, Mạc Sở Hàn tao thề không làm người!”

**

Cái gọi là thương cân động cốt (1) một trăm ngày chính là xương sườn Lâm Tuyết bị nứt không thể tham gia tập huấn hàng ngày.

Hiện giờ cô là Văn thư chuyên trách riêng của Lương Tuấn Đào thay hăn sắp xếp lịch trình hàng ngày. Thực ra thì công việc văn thư này rất nhàn nhã bởi cuộc sống hàng ngày của Lương Tuấn Đào đều có lính cần vụ quản lý, căn bản không cần cô ra tay. Lâm Tuyết ngẫu nhiên chỉ giúp chuyện trà nước, đa số thời gian chính là ở bên cạnh làm bạn với hăn, xem hăn xử lý quân vụ như thế nào.

Lương Tuấn Đào trẻ tuổi đầy hứa hẹn, hùng tâm bừng bừng. Ba năm trước, khi hăn vẫn là Thiếu tá đã dám lãnh đạo bộ đội đặc chủng không ngại nhúng tay nhận nhiệm vụ tiêu diệt bọn hắc nha (tổ chức phi pháp) buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa còn làm rất hoành tráng.

Dưới tay vị sĩ quan trẻ tuổi, quân đã chiến đã vài lần bao vây tiêu diệt thành công bọn hắc nha, chiến quả thắng lợi. Chẳng những làm hắc nha bị thương nặng, hơn nữa trong một lần bao vây còn bắn chết Hoắc Gia Tường thủ lĩnh tổ chức hắc nha, con trai thứ hai của Hoắc Vân Hải, khiến “Răng độc” nổi tiếng khắp châu Á bị mất một răng cửa.

Đương nhiên Lương Tuấn Đào sau đó lọt vào cuộc trả thù tàn khốc của gia tộc Hoắc thị (việc này hồi sau sẽ rõ), nhưng hãn mưu trí kinh người, chống lại nguy hiểm, tìm được đường sống trong chỗ chết, sau khi hòa nhau còn thừa thắng xông lên đuổi loạn đảng còn lại ra khỏi biên giới, hai năm gần đây rốt cuộc hắc nha trong nước cũng không còn dám hành động lớn.

Hãn liền được thăng cấp hai hàm, đây là Lương Tuấn Đào dùng máu tươi cùng trí tuệ của mình đổi lấy, không liên quan gì đến thế lực và huyết mạch Lương gia! Thiên thiên vạn mã chiến sĩ Phi Ưng đoàn đều tôn Lương thượng tá của bọn họ lên làm chiến thần, hãn vĩnh viễn là thần tượng bất bại trong lòng họ.

Sống trong hoàn cảnh không khí bao trùm từ lâu Lâm Tuyết mới hiểu được sùng bái là gì. Sùng bái là bọn họ lúc nào cũng có thể cùng chiến thần cùng thần tượng của mình chém giết đổ máu, thậm chí là hi sinh tính mạng!

Nếu Mạc Sở Hàn sớm hiểu được đạo lý này, ngày đó đã không ngu xuẩn đến trước mặt các chiến sĩ Phi Ưng đoàn dở trò với Lương Thượng tá mà bọn họ tôn thờ. Không đánh Mạc Sở Hàn thành tàn phế là Lương Tuấn Đào đã lưu lại ba phần tình cảm với Lý Ngạn Thành, bởi trước đây hãn cũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng.

**

Lâm Tuyết cắt vài cành hoa winter jasmine (2) vàng tươi cắm trong bình, bên cạnh là lá xanh, tạo hình đơn giản mà tinh xảo.

Hoa này cô hái ở hoa viên trước tòa nhà, nụ hoa vàng nhạt xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt, Lâm Tuyết nhất thời hứng khởi đã nghĩ tới lọ hoa đặt trong phòng làm việc.

Trong văn phòng lớn của nam nhân kia cũng không thiếu các loại cây cối xanh tốt nhưng không có chậu hoa nào, có phần lạnh lẽo.

Đứng trong phòng sáng khoải ngắm nhìn kiệt tác của mình Lâm Tuyết hài lòng mấp máy miệng.

“Lâm Văn thư.” Cảnh vệ Tiểu Cao gọi cô.

“A, tôi tới đây.” Lâm Tuyết nghĩ là có quân vụ vội xoay người đi ra ngoài.

“Có hai vị bằng hữu của cô tới tìm.” Tiểu Cao nói xong chỉ chỉ về phía sau.

Bằng hữu? Lâm Tuyết nhìn theo hướng tay anh, quả nhiên bắt gặp một đôi tuấn nam mỹ nữ quen thuộc.

“Lâm Tuyết!” Không đợi cô kịp phản ứng Mã Đồng Đồng đã muốn bay nhanh tới, gắt gao ôm lấy cô. Chưa nói đã rơi lệ: “Kẻ bại hoại này, vì sao không nghe điện của mình? Vì sao không liên lạc với mình?”

“Đồng Đồng, Thư Hoa.” Hốc mắt Lâm Tuyết nóng lên, cô không tưởng tượng được hai người bọn họ lại tìm được đến quân khu bộ đội. Trong lòng rất cảm động, cổ họng có chút tắc nghẹn, giọng nói Lâm Tuyết cũng trở nên khàn khàn: “Mình không muốn liên lụy đến mọi người.”

“Còn nói vậy với mình sao!” Mã Đồng Đồng tức giận đẩy cô ra, dậm chân: “Có còn coi mình là bằng hữu của cậu không?”

Vân Thư Hoa vẫn nho nhã thanh tao như trước, mặt mày ôn nhuận khiến Lâm Tuyết liếc mắt một cái đã cảm thấy trong lòng ấm áp. Có điều tính cách anh hướng nội, không giống Mã Đồng Đồng cứ vậy mà biểu lộ ra ngoài nhưng khi lãnh đạm dò xét cô anh vẫn không nhìn được hơi hơi đau xót: “Tuyết, em gầy đi.”

**

Lương Tuấn Đào xong xuôi công vụ trở lại tòa nhà hành chính, vừa đẩy cửa ra đã thấy những cành hoa vàng mềm mại trên bàn.

Sợ run mấy giây, ánh mắt hẩn hướng về phía nhân viên cần vụ Tiểu Cao đứng đằng sau.

Tiểu Cao vội giải thích: “Là Lâm Văn thư làm, cô ấy nói trong văn phòng có chút sắc thái khó nhìn, liền ... Thủ trưởng, nếu ngài không thích tôi lập tức đem đi!”

“Không cần.” Tia lạnh lẻo trong mắt Lương Tuấn Đào ấm lại, hẩn giương môi nói: “Bày ở chỗ này cũng đẹp mắt.”

“....” Tiểu Cao nhất thời bị chấn động không nhẹ. Phải biết rằng Lương Đoàn trưởng của bọn họ chưa bao giờ thích hoa hoa cỏ cỏ, cây cối ở đây là Lương Bộ trưởng trong một lần tới thị sát đã sai tùy tùng đưa đến, ông còn nói trong phòng lớn như vậy mà không có tí cây cối xanh tốt nào thật là khó coi.

Đi tới trước bàn làm việc, Lương Tuấn Đào cúi đầu quan sát lọ hoa tỉ mỉ trong chốc lát, tự nhủ nói: “Không nhận ra cô ta còn khéo tay đến vậy.”

Từ tạo hình rất đơn giản có thể nhìn ra được thành tựu bất phàm, hẳn là đã qua đào tạo chuyên nghiệp.

Cô nhỏ bé yếu ớt nhưng không ngừng khiến hắc kinh ngạc, kỹ thuật bắn súng vô cùng tốt, can đảm hơn người, hơn nữa còn rất khéo tay.

....

Điểm không được hoàn mỹ duy nhất chính là khuôn mặt lạnh nhạt, cứ như một tòa băng sơn vạn năm, ngoại trừ điểm tĩnh, hờ hững rất khó thấy được biểu hiện khác.

Khi Lương Tuấn Đào đi vào phòng khách, vừa lúc thấy Vân Thư Hoa đang nắm bàn tay mềm mại của Lâm Tuyết, nhìn cô rơi lệ ghen ngào khó tả: “..... Sớm biết Mạc Sở Hàn đối xử với em như vậy, nói gì thì nói anh cũng không từ hôn với em.”

Xoay người lại gõ cửa, hắc cười như không cười, ánh mắt hướng vào bàn tay Vân Thư Hoa vẫn đang nắm tay Lâm Tuyết.

Thấy hắc tới, Lâm Tuyết theo bản năng liền tránh Vân Thư Hoa, có chút câu nệ đứng lên, “Báo cáo thủ trưởng, đây là hai vị bằng hữu của tôi.”

Trong tình huống Lương Tuấn Đào hiện lên một tia giận dữ: ở trước đám bạn hồ bằng cầu hữu (3) của mình cô lại lãnh đạm với hắc như vậy, có ý gì đây?

Mã Đồng Đồng và Vân Thư Hoa đều đứng dậy, Vân Thư Hoa bước nhanh tới, khách khí vươn một bàn tay ra với Lương Tuấn Đào: “ Xin chào, tôi là Vân Thư Hoa, là ...” Nói tới đây anh ngập ngừng dừng lại, tựa hồ chưa tìm ra được từ để nói.

Hai tay Lương Tuấn Đào nhét trong túi quân trang không động đậy, hắc nhìn Vân Thư Hoa đánh giá một phen chợt nói: “Anh chính là vị hôn phu trước trước nữa của Lâm Tuyết.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Sao Không Để Ý Đến Tôi?

Vân Thư Hoa có chút ngượng ngập, lúng túng không biết nói gì.

Mã Đồng Đồng có chút bất mãn nhanh mồm nhanh miệng: “Ai, cái anh này, sao lại nói như vậy?”

“Tôi nói sai sao?” Lương Tuấn Đào hỏi lại Mã Đồng Đồng, trong lúc nói ánh mắt nhìn sang Lâm Tuyết.

Ở chung cùng nhau mấy ngày, Lâm Tuyết ít nhiều cũng được kinh qua tính tình hỉ nộ vô thường của vị Nhị gia kia, cô chỉ có thể giả vờ không thấy tà hỏa của hắn, lạnh nhạt đáp: “Đúng vậy.”

“...” Việc này, mọi người đều không nói nên lời.

Không khí ôn chuyện tốt đẹp đã bị Lương Tuấn Đào phá hỏng không sót lại gì, chờ mãi cũng thấy xấu hổ, Vân Thư Hoa thức thời cáo từ: “Thấy Lâm Tuyết ở quân khu như vậy tôi rất an tâm. Không làm chậm trễ quân vụ của mọi người nữa, chúng tôi xin cáo từ.”

Mã Đồng Đồng sao chịu đi, vất vả lắm cô mới tới tìm được Lâm Tuyết nên nói gì cũng không đồng ý. Cô lập tức kéo tay Lâm Tuyết nói: “Cậu xin phép nghỉ một ngày thôi, mình còn rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.”

Kì thật Lâm Tuyết cũng không muốn bọn họ đi như vậy, trầm ngâm trong chốc lát cô liền tới trước Lương Tuấn Đào yêu cầu: “Thủ trưởng, tôi có thể xin nghỉ phép không?”

Lương Tuấn Đào liếc cô một cái, thản nhiên nhếch môi: “Có thể.” Nói xong, không đợi Lâm Tuyết và hai vị bằng hữu cất bước, hần lại theo sát mà bổ sung một câu: “Mới vừa nhận được quân vụ khẩn cấp, cần một nữ binh đi theo, cô có muốn tham gia không?”

Lâm Tuyết dừng bước, cô có chút kinh ngạc nhìn hần.

“Không phải cô muốn lập công sao? Quân hàm đại tá của bác tôi cũng không dễ dàng đạt được như ý, muốn thăng chức phải biểu hiện lập công trạng.” Lương Tuấn Đào nâng cằm dò xét cô.

Trong lòng Lâm Tuyết có chút kích động, kì thật cô vẫn muốn thể hiện, nhưng lại chưa có cơ hội. Bây giờ cơ hội đã đến, đương nhiên phải nắm chắc trong tay. Lâm Tuyết liền xoay người nói với Vân Thư Hoa và Mã Đồng Đồng: “Thực xin lỗi, hôm nay mình có quân vụ, để hôm khác gặp lại hai người vậy.”

Mã Đồng Đồng có chút phần nộ buồn bã, bất mãn quan sát Lương Tuấn Đào nghi ngờ hỏi: “Trùng hợp quá đi, chúng tôi gặp mặt lại tình cờ có quân vụ, lừa gạt kẻ ngốc sao?”

“Đồng Đồng.” Vân Thư Hoa kéo Mã Đồng Đồng ngăn cô càn quấy, sau đó thấu tình đạt lý an ủi Lâm Tuyết: “Muốn biểu hiện lập công từ từ sẽ có dịp, em còn trẻ còn nhiều cơ hội, ngàn vạn lần nhớ kĩ an toàn là trên hết.”

Trong lòng Lâm Tuyết dâng lên một dòng nước ấm, nhìn người đàn ông cẩn thận săn sóc, môi cô nhướn lên nhẹ đáp: “Em biết rồi, Thư Hoa ... cảm ơn anh.”

**

“Nhà tắm hơi trung tâm vừa có mấy cô em mới đến, chị Tinh Tinh nói các nàng cũng không tệ, muốn tới xem không?”

Lưu Dương đầu nhuộm tóc vàng, khuôn mặt tà tử, một thân lưu manh anh tuấn, cứ như vậy tùy tiện đi vào.

Lương Tuấn Đào đang khó chịu, vừa thấy Lưu Dương cái kẻ không muốn sống tốt lành lại chạy đến đây còn nói còn nói một tràng càn quấy, mũi hần thiếu chút nữa lệch khí, tức giận mắng: “Cút con bà nó đi!”

“Gì?” Lưu Dương lấy làm kì lạ lui về sau một bước mới phát hiện ở đây còn có người ngoài.

Nhưng Lương Tuấn Đào xưa nay thẳng thắn cũng đâu có giả vờ giả vịt làm người tốt, hôm nay thế nào đối với biểu đệ (em họ) thân thiết lâu ngày không gặp là mình lại lỗ mãng như vậy chứ? Anh ta nghiêng nghiêng đầu, xem xét thực trạng: “Cô gái này ở đâu ra? Ngại ngần cái gì?”

Lâm Tuyết nhú nhú đôi mi thanh tú, đôi mắt trong veo lạnh lùng liếc về phía Lương Tuấn Đào chờ xem hần giải thích thế nào.

Mã Đồng Đồng càng hướng về phía Lương Tuấn Đào nhất quyết không tha, cô gào lên: “Tôi thật thông minh, hóa ra đây chính là quân vụ hết sức khẩn cấp anh nói. Anh ở trong quân đội làm mấy chuyện bại hoại xấu xa còn kéo Lâm Tuyết theo làm gì? Cô ấy không hứng thú với mấy chuyện này.”

“.....” Lâm Tuyết nhướng mày.

“.....” Khóe mắt Vân Thư Hoa run rẩy.

Mọi con mắt đều đổ dồn về phía người đang bị mất thể diện kia nhưng Lương lão nhị là kẻ nào chứ? Hần gặp nguy không loạn, bình tĩnh giải thích: “Vì quân vụ khẩn cấp khi thực thi phải nguy trang thân phận một chút ... Lâm Văn thư!”

“Có.” Lâm Tuyết phản xạ theo điều kiện đứng nghiêm đáp lại.

“Bây giờ mau theo tôi đi làm nhiệm vụ!” Lương Tuấn Đào vừa nói vừa đi đến bên cạnh Lưu Dương, đoạt lấy chìa khóa từ tay anh ta nói: “Hôm nay đi xe của cậu thử cảm giác mới mẻ một chút.”

“Hả?” Mới vừa nói về chiếc xe Posche số lượng có hạn, Lưu Dương không cam lòng để cho người khác sờ vào. Nhưng thân thủ anh ta không bằng được Lương Tuấn Đào chỉ có thể dùng miệng kháng nghị: “Tôi không cho phép!”

Kháng nghị không có hiệu quả, Lương Tuấn Đào thầm nghĩ phải mau đưa Lâm Tuyết đi đỡ để cô cùng vị hôn phu kia tiếp tục dây dưa khiến hần ngứa mắt. “Dương Tử, cậu ở lại tiếp khách tâm sự, nói chuyện uống trà một chút, tôi và Lâm Tuyết đi thực thi quân vụ.”

Lưu Dương liên tục giậm chân: “Đào Tử, anh trọng sắc khinh bạn, em thỉnh thoảng mới tới anh không tiếp đón chu đáo thì thôi còn bắt em tiếp khách miễn phí, con mẹ nó, thực ghê tởm...”

“Phi! Anh đừng có nói miễn phí, cho dù có cho tiền tôi cũng không thèm nha.” Trực giác của Mã Đồng Đồng cho biết cái người tên Lương Tuấn Đào kia chỉ giả vờ có quân vụ để kéo Lâm Tuyết đi, nhưng cô không tìm được chứng cứ liên giận chó đánh mèo, đem tức giận với Lương Tuấn Đào trút lên người Lưu Dương.

Lưu Dương nâng mi, nhìn Mã Đồng Đồng đánh giá một phen, khinh thường cùng khinh bỉ. “Xem tính tình cô kìa, tên là gì?”

Mã Đồng Đồng càng nổi giận, chống nạnh nói: “Lão nương họ Mã tên Đồng Đồng, anh định làm gì?”

“Cắt!” Lưu Dương càng thêm khinh bỉ, “Quả nhiên người cũng như tên, cùng cái bồn cầu giống nhau (1).”

Thừa dịp Mã Đồng Đồng và Lưu Dương đấu khẩu, Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết rời khỏi tòa nhà hành chính, ngồi trên xe Porche mới tinh. Hắn khởi động xe, đạp chân ga, nhanh như chớp rời khỏi quân khu bộ đội.

“Dương Tử thích đi chơi, thỉnh thoảng cũng hay kéo tôi đi cùng ...làm bạn. Thật ra đa số thời gian tôi chỉ đứng ngoài quan sát chứ không tham gia.” Ngồi trong xe, Lương Thượng tá cứ như vậy giải thích với Văn thư của mình.

Đa số thời gian đứng xem. Vậy cũng có ít thời điểm hắn tham gia thực chiến!

Lâm Tuyết tựa vào bên cạnh ngắm những hạt mưa bụi đập vào cửa kính xe, im lặng như không tồn tại.

“Tôi là người thà thiếu chứ không làm bừa, cũng không kết giao bừa bãi, ở lâu cùng nhau cô sẽ hiểu tôi.” Lương Tuấn Đào cũng không hiểu vì sao hắn lại giải thích với cô, điều càng khiến hắn khó chịu hơn là tiểu nữ nhân kia giống như không nghe hắn nói hoặc là căn bản không để ý đến lời hắn nói.

Hết một tới hai, hết hai tới ba lần bị xem nhẹ, đổi lại là ai cũng thấy khó chịu, huống chi hắn xưa nay đều cảm thấy mình là Lương suất ca (anh Lương đẹp zai).

Lương Thượng tá chau mày, không vui chất vấn tiểu nữ nhân đang im lặng kia: “Rốt cuộc cô có nghe tôi nói không?”

Lâm Tuyết khó rời được ánh mắt về phía hắn, cô thản nhiên đáp: “Đang nghe.”

Thần sắc cô điềm tĩnh như vậy, giọng điệu lạnh nhạt như vậy khiến hẳn không khỏi chán nản: “Nếu đang nghe sao không để ý đến tôi?”

“Anh thế nào mà tôi phải để ý đến anh?” Lâm Tuyết nghiêm túc hỏi ngược lại.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Tử Lộ

“...” Lương Thượng tá nhú mày, bĩu môi trừng mắt, tóm lại biểu tình thực phong phú, hẳn muốn cùng cô tranh luận rõ ràng nhưng lại không tìm được lí do. Lâm Tuyết chỉ là Văn thư của hẳn, bọn họ ngay cả là bằng hữu cũng không phải.

Hơn một tháng ở gần, Lương Tuấn Đào lại nảy sinh hứng thú với cô gái lãnh đạm lạnh lùng này nhưng hẳn cũng không tìm hiểu xem hứng thú này vì sao mà có.

Đương nhiên già mồm át lễ phải (1) là điểm mạnh của hẳn, đã vô lý còn giáo hoạt, Lương Tuấn Đào đâu dễ dàng để cô chiếm thế thượng phong. Rũ bỏ tinh thần, vừa mới muốn cùng cô càn quấy thì điện thoại reo vang.

Cầm lên thì thấy là Lưu Bắc Thành gọi. Hơn phân nửa là có tình huống khẩn cấp bằng không bình thường Lưu Bắc Thành không dễ gì gọi cho hẳn.

Dùng hands-free phone (2) nhận điện thoại, nghe Lưu Bắc Thành báo cáo sự kiện cơ mật, Lương Tuấn Đào dần dần chau mày, đôi mắt thâm thúy trở nên sắc bén, “.... Cái gì? Lần trước phi cơ trực thăng nửa đường đánh lén chúng ta có thể là của bộ đội đặc chủng sao?”

Tim Lâm Tuyết đột nhiên nhảy dựng, cô đương nhiên biết chuyện nửa đường bị tập kích tháng trước là do Mạc Sở Hàn làm. Hiện tại, Lương Tuấn

Đào cũng biết, hẳn có trách cô gây phiền hà khiến hẳn thiếu chút nữa mất mạng hay không?

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào rất nhanh đoán ra được lần trước là Mạc Sở Hàn dẫn quân tập kích mình, hẳn cười lạnh phân phó Lưu Bắc Thành: “Lập tức điều tra việc này, phải tìm được chứng cứ.”

Ngắt điện thoại, hẳn còn chưa kịp nói chuyện với Lâm Tuyết từ phía sau đã thấy vài chiếc xe tải hạng nặng chở quặng tinh luyện đang hối hả chạy tới, hung hãn phóng về phía xe Porsche có như muốn cùng nhau hủy diệt.

“Bám chắc vào!” Lương Tuấn Đào không thể tưởng tượng được Mạc Sở Hàn chuẩn bị xuống tay nhanh như vậy, hơn nữa vừa đến đã ra sát chiêu. Hẳn vội vã tăng tốc kéo giãn khoảng cách với xe tải. Đây là chiếc Porsche số lượng có hạn yêu quý của Lưu Dương, nếu bị đụng hư, hẳn có thể bị Lưu Dương oán chết.

Nguy hiểm tránh thoát được xe tải va chạm bên phải, tuy rằng chưa bị “hôn” (đụng) nhưng thùng xe chở quặng đã chút hết quặng xuống, thiếu chút nữa đã vùi lấp được chiếc Porsche đang chạy nhanh.

Quặng tinh luyện như mưa rào rào bám vào thân xe phát ra tiếng dầm dộp, tầm nhìn trước mắt nhất thời mờ mịt. Mấy chiếc xe tải tải trọng lớn phía sau nhân cơ hội phi lên bọc đánh, ý đồ thật rõ ràng --- muốn kẹp chết chiếc Porsche ở giữa.

Lương Tuấn Đào nheo mắt, không sợ lâm nguy đánh mạnh tay lái, đồng thời chân nhấn ga đẩy cát bụi bay tung tóe, chiếc xe giống con báo săn chạy như bay, dựa vào ưu thế tăng tốc lạ thường, xe Porsche rốt cuộc cũng thoát khỏi vòng vây của mấy chiếc xe tải hạng nặng đang vây quanh.

Chết tiệt, chiếc xe thể thao xa hoa số lượng có hạn này lại không bằng Land Rover quân dụng chắc nịch của hẳn, khiến Lương Tuấn Đào chỉ có

thể đạp ga không dám cùng mấy xe tải kia lấy cứng đối cứng, nếu không đã để bọn họ nếm chút lợi hại của mình.

Lòng có chút căm tức nhưng trong lúc cấp bách, Lương Tuấn Đào vẫn không quên quay đầu lại đối mặt với cô gái ngồi phía sau sắc mặt đã tái nhợt, hắn còn lưu manh huýt sáo, cười xấu xa trêu chọc: “Cô rốt cuộc đã làm việc nhẫn tâm gì hại vị hôn phu cũ cứ quẩn chặt quýt như vậy, chưa đánh chết được chưa chịu ngừng tay?”

Trong thời khắc sinh tử, may là Lâm Tuyết lạnh nhạt vẫn nở được nụ cười trắng bệch, lòng bàn tay nắm chặt thấm đẫm mồ hôi. Cô không tưởng tượng nổi vừa rồi mới nhặt được cái mạng về mà Lương Tuấn Đào vẫn còn tâm tư đùa cợt với mình.

Hắn không trách cứ cô liên lụy thiếu chút nữa đưa hắn đi gặp Diêm vương cũng không truy hỏi xem cô có biết việc bị tập kích lần trước hay không, người đàn ông mặt mày tuấn lãng mang theo tia lưu manh tà mị, dưới ánh mặt trời cười cười lộ ra tám cái răng trắng đều đặn, thật đẹp trai!

Hình như từ đám khói mù thấy được một luồng ánh sáng, Lâm Tuyết khẽ nhướng mi, cô yên lặng nhìn Lương Tuấn Đào. Sau một hồi trầm mặc, Lâm Tuyết tỉ mỉ nói với hắn: “Lần đó nửa đường bị tập kích cũng do Mạc Sở Hàn làm, nhưng trước đó tôi thật sự không biết.”

“Tôi tin cô.” Lương Tuấn Đào nói xong liền quay đầu, chuyên tâm lái xe chạy như bay. Chạy nhanh trên đường quốc lộ hẻo lánh vây quanh núi, xe tải đằng sau từ từ kéo gần khoảng cách giống như muốn uy hiếp.

Lương Tuấn Đào tin rằng Mạc Sở Hàn nếu quyết tâm hạ sát sẽ không để đầu voi đuôi chuột, khẳng định rằng thủ đoạn phía sau mới càng âm độc. “Phi Ứng gọi tổng bộ, Phi Ứng gọi tổng bộ, ước chừng vĩ độ Bắc xx, kinh độ Đông xx, lọt vào tập kích, đề nghị trợ giúp!”

Nếu trên xe chỉ có mình hăn, Lương Tuấn Đào sẽ không dễ dàng cầu viện tổng bộ nhưng lúc này còn có Lâm Tuyết, hăn không muốn để cô gặp nguy hiểm.

Không có ai phản ứng, không có câu trả lời.

Lại có thể không có tín hiệu, rốt cục Lương Tuấn Đào nhường mày, trong con người sâu thẳm hiện lên một tia ngưng trọng.

“Là do quãng tinh luyện!” Lâm Tuyết giật mình ngộ ra, “Trong quãng tinh luyện có gì đó ngăn cản tín hiệu, chúng ta phải xuống xe mới có thể gọi điện cầu cứu.”

Chiếc xe bị quãng tinh luyện hấp thụ từ tính, giống như bị đổ lên một lớp sơn bao phủ chặt chẽ che lấp tần sóng của vô tuyến điện. Xuống xe lúc này chẳng phải là tìm đường chết sao?

Chiếc xe phía sau vẫn đuổi tới, phía trước chợt xuất hiện chướng ngại, mấy chiếc xe tải lớn từ trước mặt đang chạy về đây.

Không ổn, muốn đâm xe! Phanh lại cũng không còn kịp, lui về sau thì không còn đường, Lương Tuấn Đào phản ứng trong chớp mắt. Hăn thả chân ga, đồng thời đánh tay lái về bên phải. Chiếc xe cơ hồ nhảy dựng lên, xoay một cái 90 độ đẹp mắt, quẹo về phía bên phải, vút lại ngã ba phía sau.

**

Không có lời nào mô tả được Lâm Tuyết lúc này khiếp sợ và bối phục như thế nào. Bất luận là thân thủ gan dạ sáng suốt hay tốc độ phản ứng của Lương Tuấn Đào Lâm Tuyết đều được chứng kiến quá đủ, cho dù là Mạc Sở Hàn cũng không bằng một nửa hăn.

Trong thời khắc nguy cấp, hơi sai lầm một chút sẽ chết không có chỗ chôn nhưng Lương Tuấn Đào trong chớp mắt lại đưa ra lựa chọn chính xác.

Không theo lẽ thường, từ tử địa đến hồi sinh, vì vậy hắn luôn là người chiến thắng cuối cùng.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, khi Lâm Tuyết thả lỏng cũng phát hiện tốc độ xe chậm lại. Cô giật mình, quay đầu lại đã thấy mấy chiếc xe tải lớn đang đuổi theo phía xa xa.

“Mau tăng tốc, vì sao lại giảm tốc độ?” Lâm Tuyết khó hiểu nhắc nhở hắn.

Rất nhanh Lương Tuấn Đào liền cho cô biết đáp án, ngắn gọn mà vô tình: “Bởi phía trước không có đường, đây là tử lộ.”

“...” Lâm Tuyết ngạc nhiên suốt ba giây đồng hồ, phục hồi lại tinh thần thì quả thực dở khóc dở cười. Lẽ vốn, trong lòng cô vừa rồi còn thối phồng trên trời dưới đất đều khó tìm được người như hắn, hóa ra cái người này ... chỉ thường thôi! Biết rõ là đường cùng còn lái xe vào đây nhưng cần thận suy nghĩ lại, lúc ấy ngoại trừ con đường này cũng không có cách nào khác, không thể lựa chọn cùng hủy diệt với mấy chiếc xe tải kia.

Xe tiếp tục giảm tốc độ, phía sau mấy chiếc xe tải truy đuổi càng nhanh, khoảng cách ngày một gần mà Lâm Tuyết đã thấy được phía trước là vách núi. Lương Tuấn Đào quả thực không nói dối, đây là tử lộ!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Nổ Súng

“Tôi đổi ý, bắt sống!” Mạc Sở Hàn nghe nói người của mình đã khống chế được cục diện, trong lòng không khỏi vui mừng, ảo não và phiền muộn nhất thời tiêu tan phân nửa. “Nhất định phải bắt sống, nghe rõ chưa?”

Lời của hắn là thánh chỉ tối cao, thông qua sóng điện nháy mắt lọt vào tai các thành viên trong tổ chức, sau đó mọi người, chấp hành mệnh lệnh một cách chuẩn xác không có bất kì sai lầm nào.

Thôi Liệt trở lại Thu Cẩm Viên vẫn chưa rời đi, lúc này nghe Mạc Sở Hàn ra lệnh, anh ta không khỏi nhú mày lo lắng, khuyên nhủ hắn: “Đã có cơ hội giết bọn họ thì làm dứt một chút, thiếu gia, ngài trăm triệu lần không nên để Lương Tuấn Đào sống sót. Hắn còn sống, chúng ta sẽ chết!”

Thư Khả cũng đồng ý với Thôi Liệt, cô ta vội vàng nhăn trán ôn nhu khuyên nhủ: “Sở Hàn, em cũng không thích anh giết người nhưng Lương Tuấn Đào kia thật đáng sợ, trong tay hắn còn có quân quyền, nếu hắn thoát được, một ngày nào đấy hắn sẽ trả thù anh gấp bội.”

Mạc Sở Hàn trầm mặc, ngực phập phồng kịch liệt, tựa hồ nơi nào đó đang giãy giụa.

“Lần trước ở quân khu cô ta đã xúi giục Lương Tuấn Đào đánh anh ác như vậy, thương tích trên mặt đến giờ còn chưa khỏi hẳn đâu.” Thư Khả vươn tay ngọc đau lòng xoa xoa một bên mặt hắn, đôi mắt đen láy như

muốn khóc: “Sở Hàn, em không muốn để cô ta có cơ hội tổn thương anh lần nữa.”

Môi mấp máy hạ xuống, rốt cuộc Mạc Sở Hàn không nói gì. Hắn quay đầu tránh ánh mắt Thư Khả, lấy trầm mặc đáp lại cô ta.

“Sở Hàn!” Thư Khả thương tâm, phần nộ chất vấn: “Chẳng lẽ đến giờ dư tình của anh với cô ta còn chưa dứt sao?”

Mạc Sở Hàn ngăng đầu, có chút không khách khí nhìn chăm chăm cô ta lạnh lùng nói: “Anh chỉ không muốn để cô ta chết thoải mái thôi!”

**

Lâm Tuyết từ ghế sau nhào lên ghế phụ, cô bình tĩnh ra lệnh cho Lương Tuấn Đào: “Anh tránh ra, tôi mở cửa xe!”

Lương Tuấn Đào ngồi vững như thái sơn, nheo mắt liếc cô một cái nhếch môi nói: “Cô muốn khoe khoang kĩ thuật à? Có thể vượt qua tôi sao?”

Cái người này! Đến lúc này còn rảnh thúì, chờ tới lúc bị bánh xe tải nghiền nát xem hắn có bị quăng đi không. Lâm Tuyết tức giận nói: “Không muốn chết mau lăn xuống xe, thừa dịp họ không phát hiện anh tìm chỗ trốn đi, để tôi đối phó với bọn họ.”

“Khẩu khí thật lớn a, nói cho tôi nghe một chút coi, cô đối phó với bọn họ thế nào?” Thần sắc Lương Tuấn Đào bình tĩnh thoải mái như không sợ hãi chút nào việc sắp đi gặp thượng đế.

“...” Đây không phải là nói nhảm sao? Cô có biện pháp gì chứ, bất quá là liều mạng chết tâm, không muốn liên lụy hắn chết cùng mình thôi.

“Nghe lệnh!” Lương Tuấn Đào đột nhiên thu lại nụ cười, mặt trở nên nghiêm túc, trầm giọng thét ra: “Thắt chặt dây an toàn, chuẩn bị xông lên!”

Xông lên? Xông về hướng nào? Lâm Tuyết thắt dây an toàn, ngẩng đầu giật mình sợ hãi phát hiện ra --- Lương lão nhị đã đạp mạnh chân ga hướng vách đá cao kia mà xông tới!

Cô dám khẳng định là Lương Tuấn Đào cố ý. Hầm cố ý giảm tốc độ để xe tải phía sau đuổi theo, sau đó lại nhanh chóng tăng tốc dụ xe phía sau tăng tốc theo, cuối cùng lao về phía vách núi được ăn cả ngã về không.

Lâm Tuyết chưa kịp hỏi hăn chiêu cuối cùng dụng ý là gì, nếu hai người thực sự có duyên trên đường tới hoàng tuyền, Lâm Tuyết nhất định phải hỏi cho rõ: hăn chết kiểu này là muốn dùng cảm hi sinh hay thà chết cũng không làm tù binh?

Năm mươi thước ... ba mươi thước ... hai mươi thước ... Mắt thấy sẽ đâm vào vách đá, Lâm Tuyết theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng vào lúc này, cô hình như nghe được một âm thanh kì quái, giống như tiếng cửa sắt nặng nề chậm rãi mở ra. Một giây đồng hồ trước khi xe đâm vào đá, Lâm Tuyết dùng cảm mở mắt vì thế được chứng kiến một màn hí kịch.

Vách đá cứng rắn nhưng bên trong trống rỗng, hai phiến đá là cửa vừa mở liền lộ ra miệng động đen ngòm, độ rộng vừa đủ để một xe tải hạng nặng đi qua, cho nên chiếc Porsche không cần tốn sức cứ vậy trồn vào.

Màn mạo hiểm kế tiếp khiến Lâm Tuyết cả đời khó quên: trong nháy mắt xe lùi vào động, xe tải phía sau cũng đuổi kịp, nhưng cùng lúc đó cửa động đột nhiên khép lại, xe tải hạng nặng phanh không kịp, cả đầu húc vào cửa đá phát ra tiếng vang kinh thiên động địa. tiếp theo liên bật tung lên ngã vào khe sâu bên cạnh “Rầm rầm rầm” rơi xuống một mảnh cũng không còn.

Các xe phía sau cũng hồi hả tông vào đuôi nhau, tiếng phanh xe tiếng va chạm vang lên cùng lúc, thảm khốc vô cùng.

Đương nhiên tất cả đều bị ngăn sau cửa đá bên ngoài, Lâm Tuyết cũng không nhìn thấy nhưng cô có thể tưởng tượng được trận thế nếu ở trước mặt sẽ “đồ sộ” đến đâu.

“Chi ----dát!” Xe phanh mãnh liệt, trong bóng tối bánh xe xoay tròn hồi hả cơ hồ ma sát bắn ra tia lửa, lực tác dụng cực lớn, thân thể Lâm Tuyết nhanh chóng văng về phía trước, tiếp theo lại bị dây an toàn nặng nề kéo trở lại, khiến ngực phát đau.

Hóa ra bảo cô thắt chặt dây an toàn là vì chuyện này. Lâm Tuyết hiểu, quả nhiên Lương Tuấn Đào bày mưu tính kế không sai chút nào.

Xe chạy nhanh nháy mắt đã dừng lại, có thể tưởng tượng tư vị kia thật không đáng khen, quán tính cực lớn khiến ngực bọn họ cuồn cuộn, suýt nữa thì nôn ra.

“Vì sao phải phanh gấp như vậy?” Lâm Tuyết chậm rãi hít thở, đây là câu đầu tiên cô hỏi hân.

Đèn xe chiếu sáng, phía trước không thấy chướng ngại vật nhưng mơ hồ nghe được tiếng nước chảy, giống như nơi này có mạch nước ngầm chảy xuyên qua.

Lương Tuấn Đào lãnh lệ, môi mỏng nhếch lên, dường như đang kiềm chế cảm xúc nào đó. Đôi mắt sắc bén dừng lại tại một điểm, hân lầm bầm nói: “Năm đó đại ca tôi cứ như vậy bị xe khác đâm vào đuôi xe, anh ấy đến nay ... vẫn ngồi xe lăn.”

Năm đó, Lí Ngụy và Lương Thiên Dật là bạn thân, cùng nhau chơi trò đua xe thể thao, trong một lần đua trên đường việt dã, tại chỗ ngoặt chữ S nguy hiểm nhất, Lí Ngụy mất khống chế tông vào đuôi xe Lương Thiên

Dật, Lương Thiên Dật bị đẩy về phía vách núi, xe bị tổn hại nghiêm trọng không còn hình thù, anh bị kẹt ở trong gãy hai chân.

Không thể điều tra ra được nguyên nhân của chuyện không may hồi ấy, bước đầu phán đoán do phanh xe của Lí Ngụy có vấn đề, mà Lí Ngụy, cả người cả xe đều rơi xuống vách núi cũng không tìm thấy xác.

Đôi mắt Lâm Tuyết ảm đạm, nhìn bàn tay của người đàn ông đặt trên tay lái đang cố khắc chế cảm xúc kích động, lòng cô mềm nhũn. Không rõ là Lâm Tuyết muốn an ủi hẳn hay muốn biểu đạt lòng biết ơn, cô nhẹ nhàng vươn cánh tay mềm mại vòng qua thắt lưng mạnh mẽ của Lương Tuấn Đào.

“Đừng buồn, chân của anh trai anh sẽ khỏi thôi. Chỉ cần khuyên anh ấy phối hợp trị liệu, tôi tin rằng một ngày nào đó anh ấy lại có thể đứng lên.”

Lâm Tuyết thề rằng cô thuần túy chỉ muốn làm hẳn vui vẻ một chút, tuyệt đối không có ý tứ gì khác nhưng chuyện kể tiếp lại có chút mất khống chế.

Lương Tuấn Đào chẳng những tiếp nhận sự an ủi ôn nhu từ cô mà còn tích cực đáp lại. Hẳn xoay người, đem cô gái đang vòng tay quanh thắt lưng mình ôm vào trong ngực, sau đó còn không chút khách khí hôn lên cánh hoa tươi nhuận của cô.

Chiếm được đôi môi Lâm Tuyết, lưỡi rồng đầy hàm răng ra tham lam tiến vào hấp thu dịch ngọt, sau khi nhắm nháp hương thơm còn dụ dỗ cái lưỡi thơm tho của cô triền miên cùng mình.

Lâm Tuyết gần như ngây người, cô thật sự không tưởng tượng được người đàn ông này lại có dấu hiệu động tình, hơn nữa thể công mãnh liệt, nháy mắt đã khiến cô quăng trộm bỏ giáp. “A ...” Lâm Tuyết liều mạng giơ tay đánh mạnh vào lưng Lương Tuấn Đào, muốn hẳn buông mình ra, cô đã bị hẳn hôn đến mức sắp hít thở không thông.

Tiếng thở dốc càng trầm đục lỗ mãng, bàn tay lớn của Lương Tuấn Đào cũng bắt đầu vuốt ve cô, ở bên cạnh vừa hôn vừa áp chặt cô vào ghế.

Thân thể to lớn nóng hổi đến thiêu đốt bao phủ trên người Lâm Tuyết, nơi nào đó đã đứng lên uy hiếp cô, đã chuẩn bị công thành chiếm đất. Lâm Tuyết ngừng giãy dụa, cô phát hiện ra đàn ông đều là động vật ăn thịt, con mồi càng giãy giụa, bọn hăn càng hưng phấn.

Cảm thấy cô ngừng phản kháng, Lương Tuấn Đào có chút cảm giác ngoài ý muốn, hăn không tin cô gái nhỏ bé này lại dễ dàng nghe theo mình như vậy.

Quả nhiên, khác thường là biểu hiện có vấn đề, Lương Tuấn Đào rất nhanh đã phải trả giá lớn cho hành động lỗ mãng của mình.

Lâm Tuyết từ bên trong giày rút ra một khẩu súng lục, hòng súng lạnh như băng men theo đôi chân thon dài của hăn chậm rãi lên trên, cuối cùng dừng lại trên mặt lão Nhị. “Anh còn dám xằng bậy, tôi sẽ nổ súng!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Kẻ Bại Hoại Này

Lương Tuấn Đào giật mình, hấn thật sự không ngờ lá gan của con quỷ nhỏ này lại lớn như vậy, dám dí súng vào đầu hấn. Mắt hấn nheo lại nghiền ngẫm quan sát cô, môi giương lên cười tà tứ: “Tôi khuyên cô mau thu hồi lại, cẩn thận súng cướp cò thì cả đời sau cô là quả phụ đấy.”

“Câm miệng!” Lâm Tuyết mỉm cười hàm chứa giận dữ, cô tức giận nói: “Còn nói bậy là tôi bắn anh.”

Không rõ Lương Tuấn Đào ra tay thế nào, chỉ một giây sau Lâm Tuyết đã bị hấn tước súng đồng thời bị đẩy ngã vào trong ghế đang ngồi. Thân thể to lớn của người đàn ông đè xuống, áp sát cô cực kì chặt chẽ, khiến cô một chút nhúc nhích phản kháng cũng không được.

“Dám ngang ngược với tôi.” Lương Tuấn Đào làm bộ cởi quần áo của cô, uy hiếp nói: “Có tin lão gia ta sẽ xử lí cô luôn bây giờ không?”

“Anh dám.” Lâm Tuyết quá sợ hãi, nếu tên lưu manh này động tình ngay tại đây cô đúng là không có cách nào phản kháng. Chẳng lẽ cứ hồ đồ như vậy mà thất thân? “Lương Tuấn Đào, đừng quên anh là quân giải phóng của nhân dân, không thể có hành vi cầm thú loại này!”

“Giải phóng quân thì cũng có nhu cầu bình thường thôi, thỉnh thoảng cầm thú một hồi cũng không quá đáng. Cùng lắm thì tiền dâm hậu sát (1), cô có thể làm gì?” Lương còn đồ còn cố ý lôi kéo quần áo xộc xệch, nở nụ

cười ghé sát vào gương mặt ửng đỏ của Lâm Tuyết, hẳn rất thích thú khi thấy cô bị mình chọc giận đến run cầm cập.

“Anh ..Anh...” Lâm Tuyết hoàn toàn thất bại. “Lương Tuấn Đào, anh là kẻ bại hoại khoác áo quân đội!”

“Ha ha ha ...” Lương Tuấn Đào vui vẻ cười rộ lên, hẳn buông tay kìm hãm, còn nhân cơ hội nhéo cái cằm của nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. “Cô nhóc, dám chinh tôi là phải trả cái giá lớn đấy.”

“Cái gì? Đã để bọn họ trốn thoát?” Mạc Sở Hàn nhận được tin thất bại nhất thời nổi giận, cả chai cả ly rượu đặt trên quầy bar đều bị hắn gạt hết xuống đất.

Thôi Liệt nhíu mày, thần sắc ngưng trọng. Anh ta đã sớm biết kế hoạch bắt sống Lương Tuấn Đào sẽ thất bại, đáng tiếc Mạc Sở Hàn không chịu nghe hắn.

Hai tay Thư Khả vặn vẹo vào nhau, thủy mâu thoáng hiện lên tia thất vọng oán độc, cô ta nâng trán, phần muộn (phần nộ + tức tối) cắn môi: “Sở Hàn, em đã sớm khuyên anh không cần hạ thủ lưu tình, hết lần này đến lần khác anh luyện tiếc cô ta. Hiện tại thì hay rồi, thả hổ về rừng hậu họa vô tận!”

“Câm miệng!” Mạc Sở Hàn không khống chế được hướng về phía Thư Khả rống to: “Chuyện của tôi không cần cô xen vào, rút ngay!”

“...” Thường ngày hẳn ngay cả thở mạnh Thư Khả cũng chưa từng thấy qua, hiện tại, lời hắn nói mau lẹ, bảo mình rút ngay khiến cô ta không chấp nhận được, lập tức liền thút tha thút thít khóc lên.

Thấy Thư Khả khóc, Mạc Sở Hàn vội thu lại tính xấu của mình, hăn mau chạy tới ôm cô ta vào ngực, giọng điệu chậm lại an ủi: “Cục cưng, đừng khóc. Là anh nhất thời sơ suất, lần sau anh cam đoan không cho cô ta cơ hội nào nữa.”

Mỹ nhân rơi lệ như hải đường mang mưa, Thư Khả ủy khuất nước mắt: “Em cũng đã sớm nói qua, anh cùng cô ấy nhiều năm như vậy là thanh mai trúc mã, tình cảm không thể nói một câu là gạt bỏ được. Sau này, em cũng là bạn học thân thiết nhiều năm với cô ấy, em cũng không nỡ thấy cô ấy chết. Anh không muốn giết cô ấy, em cũng không ép anh.”

Lời này nói ra rõ ràng là nghi ngờ Mạc Sở Hàn còn dư tình chưa dứt với Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn kích động ném vỡ một cái ly thủy tinh thề thốt: “Mạc Sở Hàn ta nếu sau này còn cùng với tiện nhân Lâm Tuyết kia vui vẻ như trước thì sẽ giống cái ly này!”

(Lời tác giả: người nào đó thề thốt có điểm độc nha, cẩn thận ứng nghiệm thiên lôi đánh xuống. *che miệng cười xấu xa*.)

**

Sau khi buông Lâm Tuyết ra, Lương Tuấn Đào bước xuống xe hút thuốc.

Lâm Tuyết rất ít khi thấy hăn hút thuốc, trong doanh trại bộ đội cấm hút thuốc nên cô cũng ít thấy hăn hút qua. Lúc này, Lương Tuấn Đào đứng đó châm thuốc, hình như đứng ở đó suy nghĩ chuyện gì.

Mở cửa sau ra, cô cũng xuống xe.

Nơi này tựa hồ là hang động ngầm rộng rãi trong lòng núi, một cổ mùi vị ẩm ướt đen tối. Dòng nước ào ào, nghiêng nhiên là có mạch nước ngầm chảy qua. Lâm Tuyết đánh giá xung quanh, muốn tìm vị trí con sông, không thấy không lo, vừa nhìn đã chấn động.

Cái động rộng lớn này thật tối, đèn xe chiếu xuống, chỗ phía trước cách bánh xe chưa tới 5 xentimet rõ ràng là một sườn núi, dòng nước phía dưới chảy xiết đúng là mạch nước ngầm xuyên qua đây.

Sườn núi sâu cực điểm, Lâm Tuyết cũng không dám đi xuống xem. Cô mắc chứng sợ độ cao trầm trọng, vừa rời ngòi trên xe, trăm triệu lần cô cũng không nghĩ tới tên họ Lương kia sẽ sát ở bên cạnh sườn núi sâu – chỗ cực kì nguy hiểm này động tình.

Nếu phanh chậm lại, hơi có chút sai lầm xe sẽ lao xuống khe sâu... Bọn họ cũng chỉ có thể theo mạch nước ngầm ngoa du bốn biển.

Ngắm lại mà thấy sợ, lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Cô lùi về sau vài bước theo bản năng, muốn lui đến khoảng cách an toàn.

Lặng yên trong chốc lát, Lương Tuấn Đào xoay người dò xét cô: “Lui về sau làm gì? Chúng ta lập tức phải qua sông.”

“Qua sông?” Lâm Tuyết trở mắt. “Anh có thể đưa xe qua sao?”

Sườn núi này cách bờ bên kia ít nhất cũng phải mấy chục thước, chẳng lẽ Lương Thượng tá có thể biến xe thể thao thành phi cơ sao?

Nếu là trước kia cô sẽ cho rằng Lương Tuấn Đào đang ở đây kể chuyện cười nhưng sau khi biết được bản lĩnh của tên bại hoại này khiến người ta lú lờ, cô cho rằng tất cả đều có thể.

Không ngờ Lương Tuấn Đào lại liếc mắt xem thường chăm chú nhìn cô mấy giây, sau đó hơi hơi nhướn môi nói: “Tôi không phải siêu nhân.”

Lâm Tuyết bị hấn trắng trợn đáp lại điều mình đang nghĩ nên có chút ngượng ngập, phần nộ nói: “Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói xem qua bằng cách nào.”

“Nữ nhân.” Lương Thượng tá hướng về phía bên cạnh chỉ tay một cái, “Bên kia có cầu!”

Cái gọi “cầu” là dùng dây thừng thêm mấy tấm ván gỗ nối lại với nhau tạo nên một con đường thô sơ, qua loại cầu này phải đòi hỏi kỹ thuật, chẳng những cần có can đảm hơn người còn cần có thân thủ nhanh nhẹn, bằng không rớt xuống đảm bảo là xong luôn.

Đầu Lâm Tuyết lắc lắc như trống bỏi, cô trịnh trọng thanh mình: “Tôi mắc chứng sợ độ cao, sẽ ngất xỉu ngã xuống!”

“Không sao cả, tôi ôm cô.” Người đàn ông kia xung phong nhận việc.

“Không cần!” Lâm Tuyết liên tục lui về sau, xét biểu hiện vừa rồi của kẻ bại hoại này cô vẫn muốn cùng hắn bảo trì an toàn tuyệt đối. “Anh gọi điện thoại cầu viện đi. Chờ viện binh tới sẽ mở cửa ra, chúng ta lái xe ra ngoài.”

“Nghĩ khá lắm. Cửa động này chỉ có thể vào không thể ra, bên trong không có tín hiệu!” Lương Thượng tá làm theo nguyên tắc địch lui ta tiến. Thấy Lâm Tuyết cứ lui về sau hắn đương nhiên không chút khách khí sẵn người tới, đuổi cô chạy trốn chết rồi chế trụ cổ tay một cách chính xác, dễ dàng túm một cái, chặn ngang eo ôm vào trong ngực.

“Khốn kiếp, thả tôi xuống!” Lâm Tuyết nổi giận dùng sức đánh hắn nhưng không có kết quả, móng tay lại bị người nào đó cắt rồi, rơi vào đường cùng đành phải dùng đến răng nanh sắc nhọn.

“A!” Lương Tuấn Đào đau quá thở lớn, vô tội trừng mắt nhìn cô: “Sao cô lại cắn tôi?”

“Tôi nói thả tôi xuống!” Lâm Tuyết phần nộ nhắc lại.

Người này đại khái đã nhận ra Lâm Tuyết đang tức giận, trù trừ trong chốc lát đành bất đắc dĩ đáp ứng: “Được rồi.” Nói xong Lương Tuấn Đào thực sự thả cô xuống.

Dưới chân là tấm ván gỗ lơ lửng, lắc qua lắc lại khiến thân thể đứng không vững. Hai tay Lâm Tuyết gắt gao giữ chặt dây thừng, chân mềm nhũn, sao còn có thể đi được. Chiếc cầu lắc trái lắc lại như nhảy dây, bên dưới là dòng nước chảy siết. Nhìn xuống một cái, toàn thân Lâm Tuyết nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, trước mặt trợn trợn biến thành màu đen. Lâm Tuyết mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng, thế này không phải muốn đoạt mệnh cô sao?

“Khốn kiếp ...” Hàm răng và thân thể cùng run lên lập cập, ngay cả lời nói cũng không lưu loát: “Anh, anh đưa tôi quay về, trở về.”

“Không phải cô không cho tôi ôm sao?” Người đàn ông khó xử buông tay, bộ dạng rất quy củ.

“....” Kẻ bại hoại này! Cô mới vừa thử bước một bước, trước mắt đã tối sầm lại, Lâm Tuyết ngất xỉu trong lòng hắn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Từ Chối

“Đi điều tra diễn tập của không quân, quân đội thành phố đều phải tham gia nhất là lính dù bộ đội đặc chủng. Tôi không tin không tóm được đuôi của hắn, Lý Ngạn Thành biết rõ sự tình không báo cáo còn dung túng bao che cũng phải trả giá lớn.”

Sau khi tỉnh lại, Lâm Tuyết phát hiện mình đang nằm trong một phòng ngủ lớn sáng ngời, trong phòng bài trí gọn gàng mạnh mẽ, hương vị thập phần dương cương. Hiển nhiên đây là phòng ngủ của đàn ông, mà người đàn ông đó đang ở cạnh cô gọi điện thoại.

Quay đầu lại liền thấy, quả nhiên là cái tên Lương Tuấn Đào bại hoại kia.

Thấy cô tỉnh lại, Lương Tuấn Đào ở bên vừa gọi điện thoại vừa đi tới, tay sờ sờ trán cô.

Lâm Tuyết có chút không tự nhiên đẩy bàn tay lớn của hắn ra, cô biết rõ còn cố hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“.... Cứ theo lời tôi nói mà làm, trước cứ như vậy đã.” Ngắt điện thoại, Lương Tuấn Đào thở dài một hơi, hướng vào ghế da mềm mại bên cạnh tùy tiện nằm xuống, lười biếng như con báo lim dim gật gà ngủ, không nhanh không chậm trả lời cô: “Đây là nhà tôi.”

Tất nhiên đây là Lương gia. Trực giác của Lâm Tuyết thấy không ổn, cô mau chóng đứng dậy xuống giường.

Quả nhiên cửa phòng lập tức bị mở ra, Lương Thiên Dật tự mình đẩy xe lăn vào.

“Đại thiếu gia.” Lâm Tuyết lạnh nhạt nhưng cũng không mất đi lễ tiết, đánh tiếng chào hỏi anh ta.

Lương Thiên Dật ngẩng khuôn mặt thanh tú nhìn em trai mình lại nhìn sang Lâm Tuyết, ôn nhuận cười nói: “Nghe tin cô đã trở lại, tôi vội tới đây muốn hỏi một chút, chuyện chúng ta ước định trước đây tính sao?”

Lâm Tuyết nhất thời có chút khó xử. Ban đầu đến Lương gia, cô và Lương Thiên Dật đã giao ước hai người sẽ kết hôn giả, Lâm Tuyết dùng chuyện này để trốn khỏi sự truy bức của Mạc Sở Hàn, Lương Thiên Dật thì trốn tránh việc cha mẹ bức hôn.

Nhưng hôm nay, sau khi gặp Vân Thư Hoa, cô mới biết Vân Đóa đã từ Mỹ trở về, hơn nữa vẫn còn độc thân. Quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác, hiện tại Lâm Tuyết không có khả năng cùng Lương Thiên Dật dây dưa, sợ rằng đến kết hôn giả cũng không được.

Thấy mặt cô lộ vẻ khó khăn, Lương Thiên Dật cố ý trêu ghẹo: “Không thể nào! Mới vừa ở quân doanh một tháng cùng lão Nhị đã thay lòng đổi dạ. Lâm Tuyết, cô đúng là không chịu nổi sức hấp dẫn của mỹ nam.”

“Ha.” Lương Tuấn Đào cười rộ lên sang sảng, đắc ý khoe với anh trai mình: “Ai bảo anh không tiên thủ vi cường (1)”

“Chú làm thật à? Nhiều năm như vậy lần đầu tiên anh mới thấy chú đưa con gái vào phòng ngủ còn để cô ấy ngủ trên giường mình.” Lương Thiên Dật mím môi, nửa đùa nửa thật thăm dò em trai.

“Chẳng còn cách nào khác.” Lương Tuấn Đào nhú mày cố ý phối hợp, thần sắc có vẻ phiến não, “Bên dưới xúc động quá làm ra chuyện đi quá giới hạn này, đành phải chịu trách nhiệm thôi.”

Hai anh em này nhất xướng hợp lại khiến Lâm Tuyết bị hù dọa ngẩn người. Cái gì mà chuyện đi quá giới hạn? Không phải chuyện bị hấn cưỡng hôn chứ? Việc này Cũng cần chịu trách nhiệm sao? Tinh thần trách nhiệm của Lương còn đồ mạnh mẽ quá đi. Nói như vậy, hẳn sẽ chịu trách nhiệm với rất nhiều thiếu nữ sao? Nhìn gương mặt kia không mang chút nào đáng vẻ Liễu Hạ Huệ , có đánh chết Lâm Tuyết cũng không tin hẳn tinh khiết đến độ hôn một nữ nhân cũng chịu trách nhiệm.

“Bây giờ Thẩm Bộ trưởng đưa theo con gái bảo bối đang chờ chú ở dưới đại sảnh, chú mau nói rõ với cha chuyện đã thành thế này đi. Thằng thảo sẽ được khoan hồng, đây là chính sách trước sau như một của Đảng.” Lương Thiên Dật trêu chọc xong liền chuyển bánh xe lăn, chuẩn bị rời khỏi phòng.

“Đợi đã.” Lâm Tuyết vội vàng đuổi theo, cô trù trừ một chút vẫn lên tiếng: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Lương Thiên Dật nhướng nhướng mi, nhìn khuôn mặt tuần tú của em trai đã dài thượt ra, lại động lòng muốn trêu đùa, anh ta cố ý mỉm cười hỏi: “Có phải cô vẫn thấy tôi tốt hơn không?”

Lâm Tuyết cũng bị anh trêu chọc nở nụ cười. Xem ra so với lần trước cô đến Lương gia, Lương Thiên Dật hiện tại đã cởi mở hơn, còn thích nói đùa, cô liền thừa dịp tâm tình của anh không tồi mà nói ra: “Là chuyện khác, về Vân Đóa.”

Không ngờ mới dứt lời, Lương Thiên Dật vừa rồi còn cười nói vui vẻ đã lập tức biến sắc, khuôn mặt tuần tú âm trầm, từng chữ phun ra như băng vụn: “Đừng nói đến người phụ nữ ấy ở trước mặt tôi.”

Lương Thiên Dật vốn là một người đàn ông ôn nhu nhưng khi đề cập đến Vân Đóa, Lâm Tuyết rõ ràng thấy đáy mắt anh xẹt qua lo lắng và oán hận, khiến cô không khỏi nhớ tới ánh mắt của Mạc Sở Hàn khi nhìn mình ...

“Ngần ngơ gì nữa? Đại ca tôi đi rồi.” Lương Tuấn Đào rất không vui đứng sát mặt cô, Lâm Tuyết có thể thấy rõ hắc hắc thật dễ nhìn, so với nam nhân kia còn xuất sắc hơn.

Cô chậm rãi hoàn hồn, thản nhiên liếc Lương Tuấn Đào một cái.

“Đừng quên cô bây giờ phải bưng bít ai, nắm rõ tình hình đi! Muốn lập công trạng? Đương nhiên trước hết phải khiến lãnh đạo là tôi đây vui vẻ.” Ba câu nói đơn giản rõ ràng đã tóm tắt được nội dung muốn dạy dỗ, Lương Tuấn Đào liền đem hai tờ giấy để trước mặt cô, ra lệnh: “Này, kí vào đây, chúng ta xuống lầu ăn cơm.”

“Cái gì?” Lâm Tuyết nghi hoặc nhận lấy, tập trung nhìn vào hai dòng : Hợp đồng --- Khế ước quân hôn. Cô ngẩn ngơ hỏi hắc hắc: “Đây là cái gì?”

“Cái gì thì cô tự mình xem đi, không biết chữ Trung Quốc sao?” Hai tay người đàn ông dứt túi quần, cái cằm hoàn mỹ cương nghị kiêu ngạo giờ giờ ra.

Lâm Tuyết bị vẻ mặt hắc hắc làm cho chấn động, cô tỉ mỉ đọc từ đầu đến đuôi hợp đồng một lần, không khỏi kinh ngạc giật mình.

“Kết hôn không cần tình yêu, cô hiện giờ chỉ cần một người đàn ông thu nhận mình thôi, tôi sẽ cố mà làm!” Lương Tuấn Đào thấy cô sợ hãi không có biểu cảm vui mừng, hắc hắc có chút không yên lòng, liền vẽ rắn thêm chân bổ sung một câu: “Chỉ là tôi nhìn cô không thấy chán ghét thôi, nếu lần này không chọn cô, lần sau cha tôi sẽ ương ngạnh tìm bữa một cô gái khác đưa đến, nói không chừng còn chẳng bằng cô.”

Bình tĩnh lại, Lâm Tuyết trầm mặt cười, hừ lạnh một tiếng, cô đem hai tờ giấy kia trả lại cho hắn: “Không cần, anh đi tìm người khác đi.”

“Cô nên hiểu cho rõ ràng, tốt nhất nhân lúc tôi chưa đổi ý mau chóng kí đi, nếu không quá thời hạn sẽ thành vô giá trị!” Lương Tuấn Đào chỉ chỉ phía dưới lầu nói tiếp: “Ở đó còn có một vị dự khuyết đấy.”

“Anh đi tìm vị dự khuyết ấy đi.” Lâm Tuyết tức giận lườm hắn một cái, liền đi xuống lầu.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Diễn Kịch

Đã đến giờ ăn trưa, Bộ trưởng Bộ ngoại giao Thẩm Gấm Xương còn cùng con gái yêu Thẩm Doanh Doanh “cố ý” tới chơi. Việc nhân đức không nhường ai, vợ chồng Lương Trọng Toàn khách khí giữ bọn họ lại mời dùng cơm.

Lưu Mỹ Quân rất thích Thẩm Doanh Doanh, nhìn kiểu gì cũng thấy vừa lòng, bà liền thân thiết kéo tay cô hỏi han: “Cháu bao nhiêu tuổi rồi, cầm tinh con gì?”

Thẩm Doanh Doanh nhu thuận như con chim nhỏ, cười đáp: “Bác gái, cháu cầm tinh con ngựa, năm nay 23 tuổi rồi.”

“Con ngựa sao? Kìa, vừa lúc xứng đôi cùng lão Nhị.” Lưu Mỹ Quân càng vừa lòng hơn, xúc động nhận con dâu ngay tại chỗ.

Lương Trọng Toàn khụ một tiếng nhắc nhở: “Hai đứa chúng nó tới rồi.”

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào vai sánh vai đi xuống, thật sự là một cặp bích nhân chói mắt.

Thẩm Gấm Xương có chút ngoài ý muốn, ông ta không ngờ lần đầu mình đưa con gái tới Lương gia, Lương lão nhị lại cùng xuất hiện với cô gái khác, chuyện này không cần nói cũng biết ---- Lương Tuấn Đào không có hứng thú với con gái ông.

Thấy Thẩm Bộ trưởng xụ mặt xuống, Lưu Mĩ Quân vội đứng dậy điều đình, bà còn cố ý hỏi Lương Tuấn Đào: “Sao con lại tùy tiện đưa bạn bè về nhà? Có biết nhà chúng ta không cho phép người không rõ lai lịch vào nhà hay không?”

Lời này thể hiện rõ lập trường của bà: không thừa nhận cô gái mà con trai đưa về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp của Thẩm Doanh Doanh lần nữa tỏa sáng chói lòa, ưỡn cao bộ ngực “có liệu”, đầu tiên cô ta liếc mắt khiêu khích Lâm Tuyết một cái, lại si mê nhìn ngắm Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào nhếch môi cười, người kia lập tức như đóa hướng dương sán lạn, kích động đến mức gần như muốn ngất xỉu.

“Tôi sợ nhất loại con gái háo sắc này.” Lương Tuấn Đào xoay người, làm mặt quỷ với Lâm Tuyết, hãnh nhỏ giọng dặn dò cô: “Giúp một tay, lão gia ta sẽ có phần thưởng.”

Lương Trọng Toàn giống như không nhìn ra sóng ngầm mãnh liệt vẫn như cũ bình ổn nói: “Lão nhị, mau giới thiệu bạn mới của con đi.”

Cánh tay Lương Tuấn Đào giơ ra đặt trên vai Lâm Tuyết, hãnh cười hì hì nói: “Đây là Lâm Tuyết, văn thư kiêm bạn gái kiêm vị hôn thê của con.”

“...” Lâm Tuyết bị hãnh trọc giận tới mức không đỡ được, nhất thời không biết nói gì, hóa ra hãnh biến mình từ khách đến chơi thành diễn viên quần chúng tạm thời.

“A!” Trầm Doanh Doanh như bị đả kích nghiêm trọng, hoa dung thất sắc, cô ta hỏi Lưu Mĩ Quân: “Bác gái ... chuyện này là thật sao?”

Lưu Mĩ Quân vội vàng phủ nhận: “Tuấn Đào, cái thằng nhỏ này thích ồn ào, nó quen bạn gái tìm vị hôn thê bác là mẹ sao lại không biết chứ?”

“Ha ha.” Thấm Gấm Xương không hổ danh là Bộ trưởng Bộ ngoại giao, phản ứng lưu loát, vội vàng ba phải: “Lệnh lang trí dũng song toàn, tài mạo đủ cả, hấp dẫn nhiều đồng chí nữ binh, có đuổi cũng không hết. Nhưng rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, chuyện chung thân đại sự không thể quá mức qua loa, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng cho thỏa đáng.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lưu Mĩ Quân vội phụ họa, đồng thời bà bắt mắt tròng Lâm Tuyết một cái, lời nói mang ý khinh thường, “Con gái bây giờ thật không biết ngượng, ý vào tuổi trẻ có vài phần tư sắc đã mơ mộng hão huyền. Gần quan được hưởng lộc cũng không nên như vậy, để cô ấy vào bộ đội làm văn thư cho lão nhị ai ngờ cô ta lại gây ra chuyện này!”

Lâm Tuyết lạnh nhạt nhìn Lưu Mĩ Quân, không mềm không cứng phản bác: “Là con trai bác theo đuổi cháu trước, còn nói nếu cháu không đồng ý làm bạn gái, anh ấy sẽ nhảy sông bảo vệ thành, không tin bác hỏi anh ấy xem.”

Nếu Lương côn đồ muốn cô cùng bắt tay diễn kịch đuổi nữ nhân hăn không thích đi, Lâm Tuyết có thể lợi dụng cơ hội này công kích khiến Lưu Mĩ Quân thấy cô không vừa mắt.

“Cái gì, Lương ca ca sao có thể nói mấy lời này, cô gạt người!” Không đợi Lưu Mĩ Quân lên tiếng, Thấm Doanh Doanh đã nóng nảy trước. “Anh ấy muốn hạng con gái nào lại không có chứ? Cô có âm mưu gì?”

Lâm Tuyết nhìn người này cả vú lấp miệng em, càng có cảm giác cô tiểu thư này thập phần tự cho là mình hơn hẳn người khác, cô mím môi cười lạnh: “Không tính đến anh ấy có thích tôi hay không nhưng tính tình cô và những cô gái khác khiến anh ấy chướng mắt.”

Thấm Doanh Doanh bị nói vậy, ghen hòng không thốt được lời nào, cô ta chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nói với Thấm Gấm Xương: “Ba, ba xem cô ấy ...”

“Đủ rồi! Lâm Tuyết, cô nên hiểu quy củ một chút.” Lưu Mĩ Quân khiển trách Lâm Tuyết một tiếng, phụ tử Lương gia đều hướng về cô nên bà không thể đuổi Lâm Tuyết đi, đành bắt đắ dĩ giáo huấn: “Người đến là khách, Thẩm Bộ trưởng và Thẩm tiểu thư là khách quý nhà chúng tôi, cô từ đâu tới chứ? Lại dám nói nói chuyện không biết nặng nhẹ như vậy.”

Lâm Tuyết nhanh căn môi, muốn nói gì nhưng lại nhẫn nhịn.

“Khụ.” Thẩm Bộ trưởng cũng không tham dự vào chuyện của nữ nhân, ông ta nói với Lương Trọng Toàn: “Doanh Doanh mới tốt nghiệp trường quân đội, ra trường đã mang quân hàm Thượng úy. Ha ha, tôi muốn sắp xếp đưa cháu đến quân khu nào thật tốt, nghĩ tới nghĩ lui thấy Phi Ưng đoàn rất thích hợp, không biết ý anh Lương thế nào?”

Lương Trọng Toàn cười ha hả nói: “Chuyện này anh sắp xếp là chính chứ tôi bây giờ không trông nom mấy chuyện này.”

*

Trong nhà ăn, người giúp việc đã bày biện một bàn thức ăn phong phú, mọi người khách khí nhún nhường ngồi vào chỗ, chỉ không thấy Lương Thiên Dật đâu.

Người giúp việc nói: “Đại thiếu gia khẩu vị không tốt, hiện tại không muốn dùng bữa.”

Lương Thiên Dật bởi hai chân tàn tật nên không thích gặp người ngoài, vợ chồng Lương gia cũng không nghĩ đến phương diện khác nên phân phó người hầu giữ ấm một phần thức ăn trong bếp, chờ khi nào anh muốn ăn thì đưa lên lầu.

Lâm Tuyết có chút đăm chiêu, cô mờ hồ cảm giác được Lương Thiên Dật không chịu xuống lầu ăn cơm vì ở trước mặt anh cô đã nhắc đến Vân

Đóa. Cô vĩnh viễn không giải thích được, tại sao ngày xưa yêu đương triền miên, sau khi chia tay lại giống kẻ địch, khó có thể ở chung.

Hai năm trước Vân Đóa mới 19 tuổi, có lẽ cô gái nhỏ ấy sau khi biết Lương Thiên Dật tàn phế đã không chấp nhận được cú đả kích trầm trọng này nên mới ra nước ngoài, chẳng lẽ vì vậy mà Lương Thiên Dật hận cô ấy sao?

“Nghĩ gì thế? Cứ luôn không tập trung thế.” Dưới gầm bàn, Lương Tuấn Đào đá chân Lâm Tuyết

Lâm Tuyết ngẩng đầu, bất mãn liếc hắt một cái, hừ nói: “Đẩy tôi ra làm bia đỡ đạn cho anh, anh thật đúng là cầm tinh con rùa, cái cổ dài rụt lại làm như chuyện không liên quan đến mình.”

“Có sao?” Lương Tuấn Đào nhướng nhướng mi, nhỏ giọng cười: “Tôi chỉ huấn luyện khả năng ứng biến của cô thôi, muốn ở lại Lương gia nếu không có chút tài ứng biến với mẹ tôi thì không được.”

“Ai muốn ở lại nhà anh giả mạo?” Lâm Tuyết khinh thường quay đi, không thèm để ý đến hắt.

Lương Tuấn Đào lấy lòng gấp vài con tôm biển bỏ vào đĩa cô, thấp giọng nói: “Giúp tôi diễn vở kịch khẩu vị kém đi, sau đó tôi sẽ trọng thưởng, được không?”

Có qua có lại, trên bàn ăn Lâm Tuyết cũng chọn một cây ớt hồng gấp vào đĩa hắt, sau đó nói với hắt: “Chị đây không thèm!”

Ai thèm hắt trọng thưởng gì, giúp hắt diễn trò chẳng qua là hôm nay hắt đã cứu cô một mạng, nếu không cô cũng lười can dự vào chuyện nhà hắt.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Khách Quý

Đuôi mắt Lương Tuấn Đào nhảy lên, hắt lại gấp miếng thịt hươu cho Lâm Tuyết, mượn cơ hội uy hiếp: “Hôm nay thiếu chút nữa tôi bị cô liên lụy toi mạng rồi, chuyện này ba mẹ còn chưa biết, nếu cô không muốn trở thành phần tử nguy hiểm bị khai trừ khỏi quân đội thì hãy ngoan ngoãn nghe lão gia đây an bài.”

Lâm Tuyết giận dữ trừng hắt, biết hắt uy hiếp không phải không có căn cứ. Sau khi Lương lão đại bị tàn phế, Lương lão nhị chính là hi vọng của Lương gia, nếu vợ chồng Lương gia biết cô liên lụy đến an toàn tính mạng của thái tử nhà họ, họ chắc chắn sẽ đuổi cô đi.

Từ trên bàn Lâm Tuyết chọn món rau xào, gấp vào bát Lương Tuấn Đào, cô cắn răng: “Kẻ bại hoại này!”

Hai người bọn họ phân cao thấp trên bàn ăn nhưng trong mắt người khác lại hoàn toàn giống cặp tình nhân đang nhỏ to tâm sự, hơn nữa hai người còn thay nhau gấp đồ ăn, thoát nhìn vô cùng đầm ấm.

Thẩm Doanh Doanh rất ghen tị, cô ta liền nũng nịu nói với Lương Tuấn Đào: “Lương ca ca, lần đầu em đến nhà anh ăn cơm, sao anh không để ý đến em vậy?”

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, nhìn Thẩm Doanh Doanh phụng phịu chu môi làm nũng nhất thời buồn nôn không chịu được, hắt liền vươn tay choàng qua vai Lâm Tuyết, sau đó mới trả lời Thẩm Doanh Doanh: “Vị hôn

thê của tôi gần đây khẩu vị không được tốt, hay buồn ỏi nôn khan, còn choáng váng buồn ngủ, tôi bận rộn chăm sóc cô ấy lạnh nhạt không đến nơi đến chốn với Thẩm tiểu thư, xin đừng trách tội.”

“A...” Thẩm Doanh Doanh đẩy đồ ăn ra, mặt mũi biến sắc đứng dậy, lắp bắp nói: “Thật, thật vậy sao ... có phải là ...”

Lưu Mĩ Quân cũng không giữ được bình tĩnh, lời nói mau lẹ, nghiêm nghị chất vấn Lương Tuấn Đào: “Mới có hơn một tháng, các người thế nào đã ...”

“Khụ!” Lâm Tuyết thình lình bị sặc, thì ra hai từ “khẩu vị” lặp đi lặp lại trong miệng Lương Tuấn Đào chính là ý này! Cô xoay người che miệng, khụ ba cái không ngừng.

Lương Tuấn Đào vừa săn sóc giúp Lâm Tuyết đầm lưng vừa xin lỗi cha con Thẩm gia, “ Ăn cơm xong tôi phải đưa vị hôn thê của mình đến bệnh viện, nếu cô ấy thực đã mang thai, chúng tôi sẽ tính tới chuyện kết hôn.”

**

Rời khỏi Lương gia, Lương Tuấn Đào ngồi bên cạnh lái xe còn cười trộm đối đáp với cô gái phía sau: “Cô bé, trong sạch đã bị hủy rồi hay là cô theo lão gia này đi.”

Trầm mặc trong chốc lát, Lâm Tuyết cười lạnh: “Trong sạch của tôi sớm đã bị hủy, không đáng tiền, Lương đại gia bất tất phải để trong lòng.”

Được rồi, hẳn thừa nhận miệng lưỡi con quỷ nhỏ này không tha ai, đành đổi chiến thuật, “Cho nên mới nói cô càng phải gả cho tôi. Có nghĩ đến Đông Sơn tái khởi (1)? Cô ra thì có người khác nhảy vào? Làm người đàn bà của tôi có gì không tốt? Cả kinh thành thượng lưu đều phải xem trọng một cái liếc mắt của cô.”

Đầu tiên là uy hiếp sau đó thì dụ dỗ, người này thực sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Lâm Tuyết cười khố: “Thật không rõ anh cười tôi thì có lợi ích gì?”

“Lão gia ta nhìn cô thấy thuận mắt thôi.” Lương Tuấn Đào ngoái đầu nhìn cô cười mỉa hoặc, muốn thi triển mỹ nam kế với cô, không ngờ ở trước mặt có một chiếc Q7 thiếu chút nữa thân mật tông vào đuôi xe. “Bám chắc vào, tên lái xe này đúng là không có mắt.”

“Mắt ai để sau đầu chứ?” Lâm Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu: “Thủ trưởng đại nhân, chuyên tâm lái xe đi, mỹ nam kế đối với tôi vô dụng.”

**

Xe chạy nhanh vào một hội sở tư nhân xa hoa rồi đỗ lại tại khu đỗ xe chuyên dụng dành cho khách quý, sau khi xuống xe Lương Tuấn Đào cầm bàn tay mềm mại của Lâm Tuyết cùng đi vào.

Thang máy vip đi lên tầng 11, người phục vụ mặc áo bành tô đưa họ tới trước cửa ghế một ghế lô xa hoa.

Âm thanh gõ cửa vang lên, phục vụ bên trong mở cửa, cung kính khom lưng nói với Lương Tuấn Đào: “Lương thiếu, mời vào.”

Lâm Tuyết để hãnh tùy ý nắm tay mình, đi vào ghế lô xa hoa như cung điện thủy tinh. Bên trong có rất nhiều người, nam có nữ có phần lớn đều là các cặp đôi. Cô hiểu vì sao Lương Tuấn Đào đưa mình tới đây, có lẽ muốn cô làm bạn gái tạm thời của hắn.

Đám đàn ông đang nghỉ ngơi hút thuốc trong đại sảnh đa số đều đứng dậy, thành thạo theo sát chào hỏi Lương Tuấn Đào, có người gật đầu mỉm cười với hắn, có kẻ lại trực tiếp xông lên cho hắn một đấm.

Người đánh Lương Tuấn Đào một quyền chính là Lưu Dương, anh ta một bộ khởi binh vẫn tội: “Đào Tử, anh được nha! Lấy xe của em cùng nữ nhân chạy đi hóng gió đã đành, còn biến mất hại em bị khối da trâu này quần lấy vứt thế nào cũng không rơi ra, anh thay em giải quyết cô ta đi!”

Miếng da trâu Lưu Dương nói chính là Mã Đồng Đồng, khi thấy Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng nhau tới đây, Mã Đồng Đồng cao hứng chạy đến ôm cô một cái thật chặt đồng thời đắc ý khoe với Lưu Dương: “Thế nào? Chị đây ở cạnh người không sai! Quả nhiên sẽ tìm được Lâm Tuyết!”

Thì ra Mã Đồng Đồng quần quýt lấy Lưu Dương không rời là “ôm cây đợi thỏ” tìm Lâm Tuyết a.

Lương Tuấn Đào lại có thâm ý khác, hăn chế nhạo nói: “Chỉ sợ cô túy ông chi ý bất tại tửu (2).”

Mã Đồng Đồng bị mấy lời này náo động mặt đỏ thắm lên cô dặt tay Lâm Tuyết không thuận theo nói: “Lâm Tuyết, cậu giúp mình giáo huấn anh ta đi.”

Lâm Tuyết khẽ hé miệng nhưng không nói gì.

Ngồi ở phía sau, ánh mắt Lương Tuấn Đào hướng về người đàn ông khí chất lãnh diễm đang an tọa, tựa hồ không chút để ý hỏi han: “Vị khách quý Lãnh thiếu mời sao giờ chưa đến?”

Người đàn ông kia tên Lãnh Bân, dáng người cao to anh tuấn, tuấn mi nghiêng chọn chạm vào tóc mai, mắt phượng hẹp dài sắc bén, dùng bốn chữ “tuyệt sắc khuynh thành” để hình dung cũng không có gì là quá.

Lãnh Bân nhẹ nhàng giương môi, giọng nói trong trẻo như suối ôn nhuận như ngọc: “Là khách nên dù sao cũng đến trễ một chút.”

Mỹ nam cười khuynh thành, lập tức trong nháy mắt tàn sát tất cả nữ nhân ở đây bất kể tuổi tác, ngay cả Lâm Tuyết cũng sợ run.

Cô chưa từng gặp người đàn ông nào tuấn mỹ như tiên tử đến vậy, quả thật không tìm được từ ngữ để hình dung khí chất phi phàm và dung mạo tuyệt sắc của anh ta.

“Tôi ngược lại rất tò mò không biết dáng vẻ của vị khách lớn kia thế nào?” Khi xã giao Lương Tuấn Đào cũng không quên âm thầm nhéo vai Lâm Tuyết một cái hung ác đồng thời cảnh cáo: “Ở bên cạnh mỹ nam siêu cấp như lão gia ta không cho phép lộ vẻ háo sắc với nam nhân khác.”

Giọng nói của hắn không tính là cao nhưng cũng không thấp, đủ để đại đa số người có mặt tại đây đều nghe được, Lâm Tuyết có chút xấu hổ liền trừng hắn một cái.

Khi đang hàn huyên, cửa ghế lô bị mở ra, phục vụ lại dẫn một đôi tình nhân tiến vào, đó là khách quý Lãnh Bân mời tối nay.

Lâm Tuyết nhìn về đó, cô không khỏi ngạc nhiên nhướng mi bởi đôi nam nữ thân thân thiết thiết đang tiến vào kia là Mạc Sở Hàn và Thư Khả

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Buông Cô Ấy Ra

Cho dù thế nào Lâm Tuyết cũng không ngờ khách quý của Lãnh Bân lại là Mạc Sở Hàn và Thư Khả. Hình ảnh tìm được đường sống trong chỗ chết sáng nay vẫn hiện lên rõ ràng trong mắt cô, gây chấn động lòng người, giờ khắc này gặp lại có thể tưởng tượng được nội tâm Lâm Tuyết nổi lên bao nhiêu sóng gió.

Oan gia ngõ hẹp không thể nhường nhịn, là Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn; kẻ thù gặp lại mặt đỏ tía tai, là nói tới Mã Đồng Đồng và Thư Khả.

Nhìn nhau ước chừng ba giây, lúc này không từ ngữ nào có thể hình dung được bầu không khí ôn hòa đã chuyển sang quỷ dị. Ba nữ hai nam, biểu cảm trên mặt mỗi người muôn hình muôn vẻ, thiên biến vạn hóa như mây bay trên trời.

Không khí cứng ngắc cũng thu hút người khác, những lời hàn huyên xã giao một mực bị bỏ qua.

“Thư Khả, đồ tiện nhân!” Mã Đồng Đồng phát tác đầu tiên, cô tiến lên trước một bước, chỉ tay vào mũi Thư Khả mắng mỏ không chút khách khí: “Đồ lăng lơ không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt không biết ngượng còn khoác tay gian phu đến đây!”

“Đồng Đồng!” Thư Khả lùi về sau từng bước, mặt mày biến sắc, thân thể mềm mại khẽ run, lại mang dáng vẻ ủy khuất sợ hãi, cô ta ngập ngừng

giải thích với Mã Đồng Đồng: “Chuyện không phải như cậu tưởng tượng đâu ...”

“Tôi phi vào! Đừng có ở trước mặt tôi diễn trò giả mù sa mưa (1), chị đây không chịu nổi bộ dạng này của cô!” Mã Đồng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ từ lâu tích góp từng tí một trong thời điểm này bộc phát: “Chó không sửa mà cắn người là âm độc, cô so với con chó không sửa còn âm hiểm hơn! Tôi và Lâm Tuyết đều bị cái vẻ ngoài đáng thương của cô lừa bịp nhiều năm như vậy, một chút cũng không nhìn ra bản chất âm độc của cô. Năm đó nếu không có Lâm Tuyết, cô có ngày hôm nay sao? Nói không chừng, lúc ấy có người nào đó đã chết vì lây nhiễm bệnh sinh dục từ khách làng chơi rồi!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn gần lại từng bước chặt đứt lời mắng chửi của Mã Đồng Đồng: “Đủ rồi! Nếu không cẩn thận câm miệng lại, tôi sẽ không khách khí với cô đâu!”

Lưu Dương tiến lên trước một bước, cười như không cười nói với Mạc Sở Hàn: “Mạc thiếu tốt nhất nên khách khí một chút, tránh để lại tiếng xấu.” Mặc dù không quá ưu ái đối với Mã Đồng Đồng nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng là cô gái Lưu Dương đưa tới, nếu cô tùy tiện bị quát tháo thì sĩ diện của anh cũng không nén giận được.

Có chỗ dựa tốt, cảm xúc của Mã Đồng Đồng càng dâng cao, cô ngược lại hướng mũi về phía Mạc Sở Hàn không chút yếu thế: “Tên khốn kiếp này so với Thư Khả còn đáng ghê tởm hơn! Lúc trước ai đã lập lời thề son sắt cả đời chỉ yêu mình Lâm Tuyết? Trong chớp mắt đã trở mặt còn nhanh hơn Thư Khả!”

“Đồng Đồng, đừng ầm ĩ nữa.” Lâm Tuyết ngắt lời Mã Đồng Đồng, cô nhìn Mạc Sở Hàn vừa lúc trông thấy Thư Khả đang úy khuất ỉ ôi trong ngực hẳn, hẳn yêu thương lau nước mắt cho Thư Khả, đôi mắt trong veo

chợt lạnh, Lâm Tuyết lạnh lùng nói tiếp: “Không đáng cùng súc sinh chấp nhặt.”

“Cô mắng ai?” Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hung ác như muốn ăn thịt người. “Lâm Tuyết, con mẹ nó, cô đích thực cho rằng ở cạnh Lương Tuấn Đào là có chỗ dựa vững chắc sao? Tôi nói cho cô biết, sớm muộn gì tôi cũng chinh cô đến sống cũng không nổi!”

Lương Tuấn Đào mất hứng, còn chưa thềm liếc mắt nhìn Mạc Sở Hàn một cái, anh trực tiếp nhìn chủ tiệc hôm nay là Lãnh Bân lên tiếng: “Lãnh thiếu, anh xem chuyện hôm nay giải quyết thế nào đây? Tôi muốn xử lý tại chỗ, đá anh ta khỏi chỗ của anh. Không cần phải giáo huấn, người như anh ta không nói nổi.”

Lãnh Bân mời Mạc Sở Hàn đến đây để trao đổi chút công việc, đồng thời còn mời tới ít khách khứa, ví dụ như Lưu Dương và Thiệu Kiệt. Lương Tuấn Đào đột nhiên tới đây còn trình diễn như vậy, vừa rồi thực sự khiến anh ta bất ngờ, hơi trầm ngâm một chút, Lãnh Bân liền hòa giải: “Các vị đều là khách của tôi, cũng nên cho tôi ba phần mặt mũi, cùng nhau ngồi xuống uống chén trà, có ân oán gì ra khỏi đây hẵng thanh toán được không?”

Lãnh Bân còn trẻ đã là Thiếu tướng không quân thành phố, hơn nữa làm việc cũng khiêm nhường, danh tiếng vô cùng tốt. Anh ta đã nói đến vậy mọi người cũng không ầm ĩ nữa.

Mạc Sở Hàn hung hăng nhìn chòng chọc vào bàn tay lớn của Lương Tuấn Đào đang đặt trên eo Lâm Tuyết, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén hận không thể đâm mười lỗ máu trên người bọn họ. “Tiện nhân!” Lời này hắn nói bằng khẩu hình (dùng miệng tạo chữ không phát ra tiếng), hàm răng nghiến ken két.

Đôi mắt trong trẻo lạnh như băng của Lâm Tuyết yếu ớt liếc nhìn người đàn ông lạnh bạc vô tình, khuôn mặt thanh tú không chút biểu cảm.

Lương Tuấn Đào lại cười hì hì trừng mắt nhìn Mạc Sở Hàn, dùng khẩu hình đáp lễ lại: “Súc sinh.”

**

Tại phòng nghỉ, Thư Khả uy khuất nằm trong lòng Mạc Sở Hàn, khóc như hoa lê đài vũ, nghẹn ngào nói: “Sở Hàn, anh nói cho em biết, đến tội cùng em đã làm sai điều gì? Sao ai cũng có thể tùy tiện đánh mắng em? Rốt cuộc em sai ở đâu?”

Thủy mâu Thư Khả tràn đầy phần nộ không cam lòng, Mã Đồng Đồng dám nhục mạ cô ta trước mặt mọi người, cô ta nhất định phải khiến Mạc Sở Hàn hung hăng dạy dỗ nha đầu kia một phen! Cho dù tạm thời không động đến Lâm Tuyết, Thư Khả cũng muốn đem Mã Đồng Đồng ra khai đao cho hả giận.

Trong mắt Mạc Sở Hàn liệt hỏa hùng hực thiêu đốt, nghĩ đến cảnh Lương Tuấn Đào vô cùng thân mật ôm eo nhỏ nhắn của Lâm Tuyết y hệt tư thái tình nhân đắm thắm, rằng hấn nghiêng lại vang lên thành tiếng, hấn đẩy mạnh Thư Khả trong lòng, đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ.

Thư Khả ngẩn ra, lát sau thừa dịp nở nụ cười, cô ta biết Mạc Sở Hàn đã muốn ra tay.

“Cô đứng lại đây cho tôi!” Mạc Sở Hàn chặn Lâm Tuyết đang chuẩn bị rời khỏi toilet lại, hấn nghiêng rằng nghiêng lợi như muốn ăn thịt người: “Tội nhân, cô bị Vân Thư Hoa bỏ rơi lại câu dẫn Lương Tuấn Đào, có biết cái gì gọi là nhục nhã không?”

Trước những lời nhục mạ và phỉ báng của Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết giận dữ nở nụ cười, trên đời sao lại có loại người vừa ăn cướp vừa la làng thế này, đồ vô sỉ, thật khiến cô được mở rộng tầm mắt. Khóe miệng Lâm Tuyết xuất hiện một tia mỉa mai, cô hỏi lại hắn: “Lời này chính tôi cũng muốn hỏi anh, đôi câu nam nữ các người có biết nhục nhã là gì không?”

Mạc Sở Hàn giận đến mức cả người phát run, hắn đột nhiên tiến lên thô bạo túm tóc Lâm Tuyết, khàn giọng mắng: “Tiện nhân ... Muốn lấy lòng Lương Tuấn Đào ngay cả tóc cũng cắt đi!” Mạc Sở Hàn phần nộ tới cực điểm, một chút điểm không vừa mắt cũng thừa sức kích động hắn bạo ngược. Mái tóc nuôi mười năm vì hắn đã bị cắt bỏ, hắn hận không tìm được chỗ nào vắng vẻ để ngược đãi cô tới chết.

“Cô cho rằng tìm mọi cách nịnh nọt lựa ý hòa theo Lương Tuấn Đào là có thể bước lên cao sao? Tôi nói cho cô biết, hắn chỉ chơi đùa với cô thôi. Nữ nhân ngu xuẩn!” Mạc Sở Hàn hung hăng vỗ vỗ lên khuôn mặt yêu kiều tái nhợt của Lâm Tuyết, phun ra những chữ như băng vụn cặn bã.

Lâm Tuyết muốn thoát khỏi bàn tay to lớn đang túm lấy mình kia nhưng thân thủ ở xa xa không đánh lại được, chỉ có thể bị động nhận lấy tổn thương từ hắn. “Buông ra!” Cô không la lớn, cổ họng đã bị khản. Đây là di chứng để lại sau tiệc đính hôn, mỗi khi thương tâm phần nộ thanh đới sẽ khàn khàn. Lâm Tuyết dùng giọng nói khản đặc chất vấn hắn: “Anh có quyền gì mà đối xử với tôi như vậy?”

“Bởi vì cô tiện, vì cô đáng bị như vậy, vì cô mắc nợ tôi!” Mạc Sở Hàn vặn ngược hai cánh tay của cô, chặn ngang eo ôm lấy, sau đó muốn nhanh chóng rời khỏi ghế lô.

“Đứng lại!” Không ngờ Lương Tuấn Đào đã đứng sau cửa chờ bọn họ, anh nghiêm nghị liếc xéo Mạc Sở Hàn, ánh mắt đảo qua Lâm Tuyết đang giãy dụa trong ngực hắn, tuấn nhan âm lãnh, trầm giọng thét ra lệnh: “Buông cô ấy ra!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Đa Tạ

“Họ Lương kia, lại là mày!” Thấy kẻ thù, mắt Mạc Sở Hàn đỏ ngầu lên, hận không thể chém nghìn đao lên người Lương Tuấn Đào. Hắn cười nói: “Con mẹ nó, đừng có lần nào cũng ở trước mặt ông đây diễn trò chó má anh hùng cứu mỹ nhân, tao sẽ cho mày nhớ kĩ, xem mày rốt cuộc nông cuồng được bao lâu!”

Mắt Lương Tuấn Đào nheo lại nguy hiểm, anh cười khiêu khích: “Tao nông cuồng thì mày làm gì được tao? Có nhiều bản lĩnh thì cứ xuất ra đi, con mẹ nó đừng ở đây như chó sủa nữa. Giờ tao hảo hảo đứng ở đây, chỉ sợ mấy cái xe tải rách nát kia của mày bây giờ đã thành phế phẩm!”

Nhắc tới việc này Mạc Sở Hàn càng nổi trận lôi đình, hắn vừa hỏi vừa hận nói: “Lần sau tao tuyệt đối không cho mày cơ hội, nên sớm để bọn họ bắn chết mày đi!”

Khi Lương Tuấn Đào xuất hiện, Lâm Tuyết đã ngừng giãy giụa phản kháng, cô im lặng nằm trong lòng Mạc Sở Hàn cô từng rất yêu thương, con người trong suốt dâng lên một loại ngôn ngữ bí ẩn.

Vì sao lại đối xử với cô như vậy? Hắn đến tột cùng có từng yêu cô? Những lời này Lâm Tuyết vẫn muốn ở trước mặt Mạc Sở Hàn hỏi cho rõ nhưng hiện tại ở trong lòng hắn, cô không còn đủ dũng khí để hỏi nữa.

Có lẽ người đàn ông lạnh lùng này căn bản không có tình cảm, có lẽ hắn muốn quên đi những năm tháng bọn họ cùng tương trợ nhau khi gặp

hoạn nạn, có lẽ Mạc Sở Hàn cô yêu đã bị một tên ác quỷ sát tinh chiếm lấy, đánh mất bản tính rồi ... Tóm lại, người đàn ông gần trong gang tấc này chỉ đem đến tổn thương và bức bách vô tận cho cô, hăn căn bản sẽ không cho mình cơ hội khiêu nại giải thích hay quyền lợi gì.

Thôi! Đáp án kia Lâm Tuyết không cần nữa hay đối với cô nó đã không còn ý nghĩa?

Trong tổn thương bi phần tuyệt vọng , trời sinh Lâm Tuyết tính tình lạnh lùng hờ hững, tình cảm và tín nhiệm được tích lũy bồi dưỡng trong mười năm nghịch cảnh vất vả đã hoàn toàn mờ nhạt, hầu như không còn.

Cong đầu gối lên, Lâm Tuyết nhanh như chớp hung hăng dùng tốc độ hướng vào chỗ yếu hại của Mạc Sở Hàn.

Tuyết kỹ tự vệ này chính hăn từng dạy cô, hôm nay, cô dùng nó trả lại cho hăn.

Mọi sự chú ý của Mạc Sở Hàn đều đặt trên người Lương Tuấn Đào, hăn hoàn toàn không nghĩ tới cô gái trong ngực đột nhiên lại ra một đòn trí mạng với mình. Bất ngờ không kịp phòng bị, Mạc Sở Hàn bị Lâm Tuyết đánh trúng vào chỗ hiểm, hăn kêu lên một tiếng thảm thiết, lão đảo lùi về sau vài bước, ôm lấy chỗ đau ngồi xồm xuống, Mạc Sở Hàn đau đến mức cả người run rẩy.

Lâm Tuyết thoát khỏi vòng kiềm chế cũng không thềm liếc nhìn hăn một cái, cô xoay người đi tới bên cạnh Lương Tuấn Đào.

“Trời ạ, Sở Hàn...” Thư Khả thét chói tai chạy lại, cô ta ngồi xuống đỡ Mạc Sở Hàn dậy, vừa khóc vừa khiển trách Lâm Tuyết: “Cậu, sao cậu ngày càng phát điên, sao có thể đánh vào chỗ này, ngộ nhỡ phá hỏng ... Tôi vĩnh viễn không tha thứ cho cậu!”

“” Vĩnh viễn không tha thứ cho cô? Lâm Tuyết muốn cười lại muốn mắng nhưng rốt cuộc cũng không tranh luận với cô ta, không cần tranh chấp với súc sinh, không đáng!

“Được, có tiến bộ.” Lương Tuấn Đào giơ ngón tay cái lên với Lâm Tuyết, không keo kiệt vài lời khen ngợi.

Mất nửa ngày Mạc Sở Hàn mới bình thường trở lại, hăn giúp Thư Khả đứng dậy, thở hỗn hà hỗn hển chỉ vào Lâm Tuyết uy hiếp: “Tiện nhân, cứ chờ đấy! Tôi xem xem cô đặc ý được bao lâu!”

Lâm Tuyết giương chiếc cằm xinh đẹp lên, liếc nhìn người đàn ông vô tình, dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng gần từng tiếng nói với hăn: “Anh muốn biết tôi đặc ý được bao lâu? Tôi lập tức cho anh biết đáp án!”

Nói xong, cô quay sang hỏi Lương Tuấn Đào bên cạnh: “Hợp đồng kia anh có mang theo không? Tôi đồng ý kí, quá hạn không hậu!”

Lương Tuấn Đào hơi ngẩn ra, sau đó cười không thành tiếng lấy bản hợp đồng vẫn mang theo người ra, khi đưa cho Lâm Tuyết còn thuận tiện dâng tặng cây bút kí tên.

“Xoát xoát xoát” hai chữ Lâm Tuyết đẹp đẽ được kí xong, cô cầm hợp đồng đem đến trước mặt Mạc Sở Hàn.

“Cô muốn làm gì?” Thư Khả sợ cô còn muốn tổn thương Mạc Sở Hàn, cô ta vội vã đứng dậy. “Sở Hàn đã bị cô đánh thành như vậy, cô còn chưa chịu buông tha sao?”

Lâm Tuyết căn bản không để ý tới cô ta, cũng lười nhìn, cô nhoáng một cái đưa hợp đồng vừa kí ra trước mắt Mạc Sở Hàn, kiêu ngạo nói: “Đã thấy chưa? Đây là hiệp nghị thư trước khi kết hôn của tôi và Lương Tuấn Đào, chúng tôi lập tức sẽ đi đăng kí kết hôn! Anh có thể không cần tôi, chán ghét mà vứt bỏ tôi nhưng hiện giờ có một người đàn ông còn vĩ đại

hơn anh muốn tranh giành tôi, thích tôi. Không phải anh hỏi tôi còn đặc ý được bao lâu sao? Tôi nói cho anh biết, trừ khi anh có thể chinh được Lương gia, nếu không tôi vĩnh viễn có thể đặc ý trước mặt anh!”

“Cô...” Mạc Sở Hàn công tâm phần nộ, tác động đến vết thương cũ, há miệng nôn ra một ngụm máu. “Khụ khụ ..” hắt ra sức ho, lưng cong xuống không nói được gì.

Thư Khả “oa” một tiếng khóc lên, vội vàng vỗ lưng giúp Mạc Sở Hàn, đầm lưng xoa ngực thuận khí: “Sở Hàn, anh đừng như vậy được không? Em rất sợ.”

Rất nhanh, Lãnh Bân nghe thấy tiếng đám người bên này đã chạy tới, thấy Mạc Sở Hàn khom người thở vài tiếng, trên mặt đất còn có dấu đờm máu, anh ta không khỏi giật mình: “Ở đây có chuyện gì?”

Lương Tuấn Đào chậm rãi giải thích: “Khách quý của anh chặn vị hôn thê của tôi ở cửa toilet muốn sinh sự, kết quả bị cô ấy dùng chiêu đối phó mấy tên háo sắc đã trúng chỗ hiểm, cậu ta phát hiện ra mình không thể giao hợp được nữa nên tức giận đến hộc máu.”

“.....” Mọi người đều ngạc nhiên, đại khái là bị lời giải thích này gây chấn động không nhẹ, đủ loại nhốn nháo

Lưu Dương nhìn Lương Tuấn Đào một cách kì quái, nghi ngờ hỏi: “Anh có vị hôn thê khi nào?”

“Hiện tại đã có.” Lương Tuấn Đào khoác vai Lâm Tuyết nói với Lưu Dương: “Dương Tử, mau gọi chị dâu đi.”

Lời nói của Dương Tuấn Đào gây náo động không nhỏ, nhiều năm như vậy rồi chưa thấy anh thừa nhận nữ nhân nào là bạn gái mình trước mặt mọi người, huống chi là nói đến chuyện hôn nhân.

Mọi ánh mắt đều hướng về Lâm Tuyết, có kinh ngạc cũng có sửng sốt. Mã Đồng Đồng tiến lên đập vào người Lâm Tuyết một cái, nhếch miệng cười rộ: “Cậu a, từ khi nào đã ngăm vượt sông đánh chiếm giữ Lương nhị thiếu gia, cũng chẳng để lộ tin tức gì với mình cả.”

Lâm Tuyết thoải mái dựa vào ngực Lương Tuấn Đào, cô điềm tĩnh nở nụ cười đáp lại tất cả sự kinh ngạc và nghi ngờ của mọi người.

Cảm thấy có sức nóng, Lương Tuấn Đào quay đầu nhìn khuôn mặt hung ác tức giận đến xanh mét của Mạc Sở Hàn một chút, ở trước mọi người anh hôn hôn Lâm Tuyết sủng nịch, sau đó hướng về phía người đàn ông đang điên đến muốn giết người kia mỉm cười, nói một câu nhất ngữ hai ý nghĩa: “Lão huynh, đa tạ, đa tạ.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Nói Lời Phải Giữ Chữ Tín

Lâm Tuyết nhìn gương mặt tái xám không còn chút máu đã mất đi sự độc ác và ương ngạnh của Mạc Sở Hàn, cô chưa bao giờ cảm thấy có chút thoải mái nào. Hắn sẽ bực bội ? Sẽ khổ sở vì bị mất mặt sao? Đáng lắm!

“Tuấn Đào, không phải anh muốn đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút sao? Chúng ta đi thôi.” Cô rúc vào ngực anh vô cùng thân thiết, ôn nhu như năm đó ở bên nhau.

Cả người Mạc Sở Hàn run rẩy, hắn trợn trừng mắt như không dám tin, im lặng liếc xéo cô, môi hé ra, một chữ cũng không thốt lên nổi.

Thư Khả gắt gao ôm eo hắn, thủy mâu oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết trách cứ: “Lâm Tuyết, cô thật quá mức! Mới vừa giải trừ hôn ước với Mạc Sở Hàn, chớp mắt một cái đã ngã vào vòng tay của người đàn ông khác, có biết cái gì gọi là nhục nhã không?”

Cặp đôi này đúng là tuyệt phối, ngay cả lời nói cũng hòa theo nhau. Lâm Tuyết thích thú đùa cợt đầy châm chọc: “ Nếu tôi nhớ không lầm thì trong tiệc đính hôn giữa tôi và Mạc Sở Hàn, ở trước mặt mọi người cô cũng cùng hắn ôm ấp, cô có biết cái gì gọi là nhục nhã không?”

Thư Khả biết lời nói sắc bén của Lâm Tuyết gây bất lợi cho mình, cô ta liền giương cái miệng nhỏ nhắn lên ra vẻ ủy khuất nói: “Sở Hàn, anh xem cô ấy kìa ... Em biết đây là lỗi của em, em không nên ở cùng anh, không nên bầu bạn với anh khi anh gặp khó khăn, không nên thay cô ấy ở

bên cạnh chăm sóc anh ... nhưng em đâu còn cách nào khác? Anh cứ yêu em, không có em anh sẽ chết. Anh cho em nhiều như vậy, em vì anh chịu ủy khuất cũng không sao.”

Cô ta nói những lời này chỉ để kích động Mạc Sở Hàn nổi giận, khiến hắn như trước đây trách cứ Lâm Tuyết, khiến hắn càng thêm chán ghét Lâm Tuyết. Nhưng lần này nói xong cũng không thấy Mạc Sở Hàn có phản ứng gì, chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm vào đôi tình thân đang gấn bó thân thiết ở chỗ kia, đôi mắt đẹp ánh lên tia thương tâm chứ không phải phẫn nộ.

Con mắt toát ra thương tâm muốn nứt ra của hắn lại khiến trái tim Thư Khả đập mạnh, cô ta chưa bao giờ thấy Mạc Sở Hàn biểu lộ như vậy với mình.

“Sở Hàn.” Cô ta kéo dài giọng, có chút bối rối: “Anh sao vậy? Có phải vết thương cũ tái phát không? Em và anh đi bệnh viện.”

“Xui thật, ngay cả đi bệnh viện cũng có người giành với chúng ta.” Lần đầu tiên có khí thế áp đảo Mạc Sở Hàn, cũng là lần đầu tiên không phải nghe những lời tổn thương trái tim mình từ hắn. Thấy mình khai hoàn trở về, nhìn người đàn ông phía sau có chút chật vật, Lâm Tuyết vốn chịu áp lực và dày vò từ lâu rốt cục cũng có cảm giác hãnh diện.

“Chúng ta tới bệnh viện quân khu dã chiến, cam đoan rằng ở nơi đó sẽ không thấy bọn họ.” Lương Tuấn Đào sùng nịnh cạ cạ cái mũi nhỏ của cô, giường môi nói: “Đi thôi, bảo bối.”

Cầm tay Lâm Tuyết, anh lập tức đi đến trước mặt Mạc Sở Hàn, con người tối đen sắc bén nhìn hắn cảnh cáo: “Tôi mặc kệ trước đây cậu và Lâm Tuyết phát sinh chuyện gì, tôi muốn cậu nhớ kỹ --- hiện giờ cô ấy là người phụ nữ của Lương Tuấn Đào này! Nếu cậu còn bắt nạt cô ấy, tôi sẽ thay cô ấy trả lại gấp bội!”

“Oh my god!” Phát ra âm thanh sợ hãi này là Mã Đồng Đồng, cô ngây ngốc nhìn Lương Tuấn Đào sùng bái, thì thào nói: “Trách sao được Lâm Tuyết lại ngăm trừng anh, thủ trưởng đại nhân, anh thật là rất suất (xuất sắc)”

**

Ánh mắt muôn hình muôn vẻ của mọi người chăm chú nhìn vào hai người tay nắm tay rời khỏi hội sở. Cũng không biết ai để lộ tin tức, bên ngoài ngoài Phó đoàn trưởng Trung tá Phùng Trường Nghĩa và cảnh vệ thân cận còn có nhiều phóng viên của các báo danh tiếng chạy tới.

Chưa kịp lên xe, hai người đã bị đám phóng viên điên cuồng này vây kín, đủ loại máy ghi âm chĩa về miệng họ, hỏi những vấn đề vô cùng kì quặc, nhưng tổng kết thì gồm ba kiểu đại loại như sau:

“Lương thiếu, xin hỏi ngài thực sự cùng vị tiểu thư bên cạnh kết hôn sao?”

“Cô ấy từng bị Vân thiếu và Mạc thiếu bỏ rơi, là tam tiểu thư Lâm gia Lâm Tuyết có phải không?”

“Hai người đã quen nhau thế nào? Lương thiếu không e ngại về thân thế và quá khứ của cô ấy chứ?”

....

Tâm trạng vừa mới thoải mái đã bị nhóm người ồn ào này phá hết không còn, Lâm Tuyết mỉm cười cứng ngắc, giận dữ nhìn Lương Tuấn Đào.

Anh không phải rất kiêu ngạo sao? Hiện giờ bị người ta hỏi mấy vấn đề không có tí dinh dưỡng nào sao không phát biểu đi? Vì cái gì không hét lên một tiếng cho bọn họ cút hết đi? Còn ở đây mà cười ngây ngô!

“Khụ, mọi người yên lặng một chút.” Lương Tuấn Đào không tức giận còn có vẻ thích ý, mới nhìn đúng là bộ dạng có hỉ sự lâm môn. Hắn vẫy chào các phóng viên, nhiệt tình đáp lại: “Tin tức của mọi người là chính xác, tôi đã cùng tiểu thư Lâm Tuyết đi đăng kí kết hôn, về phần hôn lễ, chúng tôi đã bàn bạc và quyết định sau một thời gian nữa sẽ cử hành, đến lúc đó mời chư vị cùng tham dự.”

“Huyền nào ...” Lâm Tuyết càng choáng váng không nhẹ, cô từ khi nào cùng hắn đăng kí? Còn cử hành hôn lễ ... Người này uống nhầm thuốc sao? Ăn nói vô cùng điên khùng!

Đèn flash máy ảnh ra sức nháy sáng “tách tách”, người ta ghi chép từng tí một về “tình yêu” “hòa hợp” của bọn họ trong nháy mắt, Lương Tuấn Đào như cây đón gió xuân còn Lâm Tuyết lại hỗn độn trong gió.

**

Thật vất vả mới thoát được đám kí giả, Lâm Tuyết uất hận chất vấn Lương Tuấn Đào: “Anh nói xằng bậy cái gì? Không sợ mẹ anh đến bóp chết sao?”

“Không sợ!” Người đàn ông cười ti tiện, một tay hắn vẫy nhẹ tàn thuốc, ngoài đầu nhìn lại cười nói: “Nếu quả thực bà ấy bóp chết tôi, tôi lại được đầu thai sớm một lần.”

Trong lời nói ngụ ý, trước đây hắn rất ngang bướng , càng chọc người khác nổi điên tức giận.

Lâm Tuyết liên tục than nhẹ, cảm thấy Lưu Mĩ Quân làm mẹ cũng không dễ dàng gì. Nhưng rất nhanh cô đã nhận ra, thời gian thay Lưu Mĩ Quân bị ai không bằng tự mình cầu nguyện nhiều một chút thì tốt hơn.

Xe đỗ lại, cô theo Lương Tuấn Đào xuống xe, bước từng bước lên bậc thang của một tòa kiến trúc. Dừng bước, Lâm Tuyết có chút nghi ngờ

ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy chữ “CỤC DÂN CHÍNH” trên bảng hiệu đập vào mắt.

Cô cảnh giác dừng lại, nghi ngờ chất vấn hẳn: “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là đến đăng kí!” Lương côn đồ nở nụ cười sáng chói với cô, trả lời một cách đương nhiên: “Đã công bố tin tức đăng kí kết hôn với phóng viên rồi, hợp đồng cũng kí rồi, nói lời phải giữ chữ tín thôi.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Đau Thì Cùng Đau

“Lương Tuấn Đào!” Lâm Tuyết lời nói mau lẹ, nghiêm nghị trách cứ: “Sao anh có thể tự tiện như vậy? Tôi khi nào đồng ý đi đăng kí với anh? Chuyện ma quỷ này đều là anh nói với phóng viên, tự anh nghĩ cách giải thích với họ đi!”

Đại khái là chưa từng thấy tính tình Lâm Tuyết phát tác thế này, Lương Tuấn Đào ngẩn ngơ, sau đó hăn rút tờ khế ước Lâm Tuyết vừa mới kí từ ví tiền ra hỏi cô: “Đây là cô tự nguyện kí phải không?”

Nhìn hợp đồng Lâm Tuyết mới nhớ tới vấn đề trọng yếu hơn, vội vàng đưa tay ra, Lương Tuấn Đào lại rút tay về, hơi bức bối giấu hợp đồng đi, hơn nữa còn vô sỉ nói: “Đã sớm đề phòng với cái tay của cô, đừng nghĩ tới việc hủy bỏ bằng chứng.”

Người nào đó ắp úng. Lâm Tuyết bị hăn chọc cho tức giận đến mức không thốt lên lời.

Lúc ấy, cô chỉ lo phân cao thấp với Mạc Sở Hàn, nhất thời xúc động mới kí vào hiệp ước không bình đẳng này, bây giờ nhìn lại mới biết mùi, cảm thấy thập phần không ổn.

Xem xét kĩ lưỡng Hiệp ước kia, cảm giác bên trong có nhiều bẫy rập, muốn kí cũng phải sửa lại một phen mới có thể kí. “Hợp đồng này không được tính! Tôi muốn sửa lần nữa rồi kí lại!”

“Đồng chí Lâm Tuyết, cô là quân nhân.” Lương Tuấn Đào thể hiện sự ngờ vực sâu sắc: “Quân nhân phải giữ chữ tín, tuyệt đối không được làm chuyện phi lợi bội ước!”

Thật muốn lấy mạng a! Tú tài gặp quan binh, không thể nói rõ được, Lâm Tuyết bất đắc dĩ phải dùng chiêu cuối cùng làm khó hắn: “Muốn đăng kí phải có thẻ căn cước. Thẻ căn cước của tôi để ở quân khu rồi, đợi hôm nào ...”

“Phùng Trường Nghĩa!” Lương Tuấn Đào gọi một tiếng.

“Có!” Phùng Trường Nghĩa lập tức chạy bộ tiến lên, anh ta nhanh nhẹn đưa ra trước mặt Lâm Tuyết các văn kiện vừa mang từ quân khu tới, thẻ căn cước, hộ khẩu, tất cả đều ở đó.

Vì thế, đồng chí Lâm Tuyết không thể lấy cớ giải vây hay tìm được lí do cự tuyệt nào, cứ như vậy bị “Ép gả” bi thảm!

**

Từ Cục Dân Chính đi ra, trời đã về chiều, ánh nắng xán lạn, gió xuân từng đợt quét vào mặt, vô cùng ấm áp.

Lương Tuấn Đào cảm thấy hơi nóng, liền cởi áo khoác, lại mở ra hai cúc áo sơ mi, con người sáng như sao liếc hướng nữ tử vẫn còn ngẩn ngơ, khoe miệng xinh đẹp hơi hơi cong lên đặc ý.

Cô đã là của hắn, chỉ đơn giản như vậy! Từ nhỏ đến lớn, hắn muốn làm việc gì hay muốn đồ vật nào, đều chưa bao giờ gặp phải trắc trở lớn, hắn có thể đạt được bằng tốc độ nhanh nhất.

Lương Tuấn Đào dùng thân phận hợp pháp giữ chặt lấy cô gái lãnh tình hờ hững kia, cô muốn dùng chiêu giữ vững tinh thần không thể xâm phạm kia cũng vô dụng, bởi hiện tại pháp luật đã công nhận cô là vợ hắn.

Trong đầu Lương Tuấn Đào thuận tiện tưởng tượng vài hình ảnh yy (tự sướng) mà người khác không nên nhìn, trên mặt hẳn hiện lên ý cười có chút không đàng hoàng.

Lâm Tuyết vẫn còn khiếp sợ chưa lấy lại được tinh thần, cô xem xét, lật đi lật lại Tiểu Hồng bản (sổ nhỏ màu đỏ) giống như đang nghiên cứu xem đây có phải đồ giả hay không. Tòa nhà Cục Dân Chính chuyên xử lý việc công ở ngay sau lưng họ, họ mới từ đấy đi ra, điều này không thể nào là giả.

Chẳng lẽ ... cô thật sự đã bước vào hàng ngũ những cô gái đã kết hôn rồi sao?

Hai chữ “kết hôn” thần thánh cỡ nào, từng khiến Lâm Tuyết trông đợi mòn mắt. Cho đến hôm nay, cô kinh ngạc còn nhiều hơn hạnh phúc, chỉ cảm thấy mờ mịt.

Bàn tay to lớn nào đó lại đang tháo cúc áo khoác của cô, Lâm Tuyết phát hiện ra hạnh kiểm xấu của Lương Tuấn Đào vội vàng lùi về sau hai bước, khuôn mặt thanh tú trầm xuống. “Anh làm gì thế?”

“Trời nóng, cởi áo khoác ra đi.” Lương Tuấn Đào “hảo tâm” nhắc nhở.

“Không cần anh quản!” Lâm Tuyết rớt cuộc mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, Tiểu Hồng Bản trong tay nóng đến mức khiến cô hoảng hốt từng đợt.

Khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào trầm xuống, con người sắc bén liếc xéo cô, hẳn thân nhiên nói: “Sao không cần anh quản? Đừng quên, em bây giờ đã là vợ hợp pháp của Lương Tuấn Đào này, từ nay về sau hai chúng ta phải tuân thủ nghiêm ngặt thực hiện nghĩa vụ trung thành và trách nhiệm giữa vợ chồng.”

Không hổ danh là thủ trưởng, hai câu nói công khai khiến Lâm Tuyết á khẩu không trả lời được. Cô rối rắm trong chốc lát, mới thành thật nói: “Thật xin lỗi, tôi cảm thấy có chút rối loạn.”

“Không sao, con gái mới kết hôn đều như vậy!” Lương Tuấn Đào thấy cô thả lỏng tư thế liền tươi cười, nữ nhân cả thôi, khi yếu thế càng lộ ra sự tốt đẹp. Bàn tay lớn lại đưa qua định cởi áo khoác Lâm Tuyết, thấy trước ngực cô trên áo len có một vỏ đạn được tạo hình gắn vào dây chuyền, hắn liền nói: “Thứ này nên bỏ xuống đi!”

Buổi sáng hôm ấy, khi ở trong động rộng lớn cường hôn Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào đã phát hiện ra vật này, lúc ấy hắn vững vàng không phát tác, hiện tại thấy mình đã danh chính ngôn thuận đúng lý hợp tình liền yêu cầu cô tháo xuống.

Thân thể mềm mại của Lâm Tuyết run lên, cô hạ thấp ánh mắt nhìn áo len, tựa hồ có chút kinh ngạc. Trời ạ! Hóa ra cô vẫn đeo trang sức Mạc Sở Hàn tặng! Lâm Tuyết cư nhiên đã quên mất món đồ này Mạc Sở Hàn đã tự tay đưa cho mình.

Phản xạ có điều kiện, cô liều mạng giật ra, đem vòng trang sức tháo xuống.

Lương Tuấn Đào rất vừa lòng với biểu hiện ấy, hắn cũng tự giác gỡ chiếc nhẫn trên ngón út tay phải ra, quơ quơ trước mặt Lâm Tuyết, chủ động giao cho cô nói: “Đây là bạn gái trước đây tặng anh, bây giờ anh cũng tháo xuống.”

Không hiểu sao, khi sợi dây chuyền tới tay Lương Tuấn Đào, hắn tách sợi dây ra tiện thể ném vào thùng rác, sau đó nắm cả vỏ đạn hình bông tai trái tim và chiếc nhẫn trong tay, ôn nhu ghé sát vào cô thương lượng: “Tìm nơi thích hợp rồi bỏ lại, những thứ này đều là quá khứ rồi.”

“Ừ, anh sắp xếp đi.” Sắc mặt Lâm Tuyết có chút tái nhợt, cô cũng không dám nhìn mặt dây chuyền kia, vết thương ở tim còn chưa khép lại, thoáng chạm vào lại đau đến mức khó thở.

“Tuyết, đây là trái tim anh, anh tặng nó cho em.”

“Oa, thật đẹp, anh tự tay làm sao?”

“Àn, nó có tên rất hay, em thử đoán xem tên nó là gì?”

“Là gì?”

“Thiết huyết lòng son.”

.....

Hắn dâng lòng mình cho cô, hắn hiến một lời nhiệt huyết cho cô, khi đó cô hạnh phúc cỡ nào. Bao nhiêu là hạnh phúc.

“A!” Chỉ nghe Lương Tuấn Đào áy náy kêu lên: “Lực tay quá lớn, không cẩn thận nên bóp nát rồi.”

Lâm Tuyết từ trong ảo giác tỉnh lại, nhìn “thiết huyết lòng son” trong tay Lương còn đồ đã nát thành mấy mảnh. Tâm tính thiện lương như bị một khóa đâm toạc xé rách, cô cơ hồ nhảy dựng lên: “Anh, anh sao lại ...” Dưới ánh mắt lãnh chí của người đàn ông kia, Lâm Tuyết nói được một nửa lại nuốt về, lẩm bẩm nói: “Quên đi, bỏ đi.”

“Ừ.” Lương Tuấn Đào hài lòng gật đầu, đồng thời thưởng cho cô một nụ hôn. “Đối với lão công đã cùng kết hôn không cần khách khí như vậy, ôn nhu một chút đi, đừng vì chút lông gà vỏ tỏi (1) nào đó mà giận lão công.”

Vì thế, theo lòng bàn tay mở ra của Lương lão nhị, mấy mảnh vụn kia đều tự do rơi xuống bãi rác.

Lâm Tuyết bùm miệng, khóe môi hé ra một nụ cười tái nhợt, cô hỏi hần: “Vật đính ước của bạn gái cũ tặng anh thì xử lý thế nào?”

Thân thể có khối u ác tính, biết rõ giữ lại sẽ gây hại, khi cắt đi vẫn rất đau! Lâm Tuyết cắn răng thừa nhận sự thống khổ này nhưng cô không thể không đếm xỉa đến Lương côn đồ, cũng phải lấy cho hần một chút cảm giác.

Lương Tuấn Đào cũng có bạn gái cũ sao? Chuyện này Lâm Tuyết không rõ lắm, cũng chưa nghe nói qua. Nhưng việc hần vẫn giữ lại vật đính ước mà bạn gái tặng cho thấy hần đối với người yêu cũ khó có thể vong tình.

Vậy đau thì cùng đau đi! Lâm Tuyết bị kẻ phúc hắc này lây bệnh bây giờ cũng có chút tà ác.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Tin Tốt Lành

Nhìn chiếc nhẫn bạc khảm nam kim cương quý giá trên con thuyền xuôi theo sông Lâm Tuyết mới ý thức được Lương Tuấn Đào này thực bại hoại.

Kì thật cô chỉ muốn làm khó hấn một chút, xem hấn và người yêu cũ quyết biệt có thống khổ không, tuyệt đối không nghĩ đến hấn sẽ vứt bỏ vật đính ước đã giữ gìn nhiều năm như vậy, hơn nữa đây không chừng còn là mối tình đầu. Trước tình hình này, Lâm Tuyết cũng không phải kẻ không biết chừng mực, cô kịp thời bảo hấn ngừng lại: “Quên đi, mau trở về. Tôi cũng không để ý.”

Ai ngờ thấy cô rộng lượng Lương Tuấn Đào chẳng những không vui mừng còn không kiêng nể trừng cô một cái, “Em thỉnh thoảng ăn dấm chua còn đáng yêu một chút.”

Người đàn ông này nhất định không phải phàm vật, Lâm Tuyết không biết sau này ở cùng với tuyết phẩm, cuộc sống có bị áp lực hơn không?

“Đi thôi!” Hấn kéo tay cô, ý bảo dẫn đường.

“Đi đâu?” Nghĩ tới việc trở lại Lương gia chịu đựng trận “oanh tạc” của Lưu Mĩ Quân, da đầu cô run lên từng chập.

Lương Tuấn Đào bất ngờ nói: “Chúng ta trước cứ tìm chỗ nào lấp đầy bụng đã.”

“A.” Lâm Tuyết dò hỏi: “Đêm nay chúng ta không về nhà anh sao?”

“Nhớ kĩ, bây giờ chỗ kia không chỉ là nhà của lão gia đây, mà còn là nhà của em nữa.” Lương Tuấn Đào nghiêm túc sửa lại lời cô, thuận tiện bổ sung một câu: “Trước đưa em đi ăn cơm, tình hình này mà về nhà phỏng chừng em ăn cũng không nổi.”

**

Lương còn đồn quả nhiên liệu sự như thần, trở lại Lương gia, tiệc tối thập phần phong phú, đối mặt với âm lượng khóc mắng tranh cãi âm ỉ tăng cao của Lưu Mĩ Quân, mọi người không ăn uống được gì hết.

“Hồ li tinh, cô sao lại mê hoặc lão nhị đến điên đảo thần hồn! Lại có thể không nói tiếng nào lừa nó cùng đi đăng kí, trời ạ ... Tôi thực chưa thấy qua có đứa con gái nào lại thủ đoạn hơn cô, hơn một tháng ngăn ngừn, cô rốt cuộc là Thân Phi trọng sinh hay Bao Tự (1) tái thế?” Ngón tay trắng nõn được chăm sóc kĩ lưỡng của Lưu Mĩ Quân chỉ vào mũi Lâm Tuyết, bà ra sức chửi rủa chuyện không tốt này.

“Đủ rồi!” Lương Tuấn Đào đẩy Lâm Tuyết ra sau thân thể to lớn của mình, rất đàn ông ưỡn ngực chống lại tất cả những lời chỉ trích: “Là con buộc cô ấy đi đăng kí, bởi con yêu Lâm Tuyết! Con cảnh cáo mẹ, Lưu nữ sĩ, trước đây mẹ đối xử với Lâm Tuyết thế nào con mặc kệ, bây giờ cô ấy đã là vợ con, nếu mẹ thấy Lâm Tuyết không vừa mắt thì đừng sỉ nhục cô ấy, con lập tức đưa cô ấy rời đi không về nữa, đợi cháu của mẹ ra đời cũng không về! Đến lúc đó mẹ muốn ôm cháu nội cũng không được, xem xem mẹ có khóc lóc không!”

Lưu Mĩ Quân hít một ngụm khí lạnh, không ngờ được con mình ở trước mặt cả nhà còn bảo vệ cho Lâm Tuyết, bà ta phẫn nộ nhưng không còn mặt mũi nào cũng chỉ hướng chồng mình khóc lóc kể lể: “Lão Lương

... ông xem, con chúng ta đúng là cưới vợ về thì quên mẹ, nó như vậy mà che chở cho cô ta.”

Khuôn mặt nhàn nhạt của Lương Trọng Toàn không thay đổi lớn, ông chỉ quàng vai vợ mình an ủi khuyên giải vài câu, sau đó điều đình: “Người trẻ tuổi đều dễ cao tình yêu và hôn nhân tự do thôi. Người vợ này là con mình ngấm trúng, tương lai thế nào không trách bà được. Bà ấy à, cứ thuận theo tự nhiên chờ ôm cháu nội đi.”

Nhắc đến cháu nội, Lưu Mĩ Quân lại nhớ tới chuyện gì đó, bà vội lau nước mắt, trừng đôi mắt đẹp hỏi Lâm Tuyết: “Đi bệnh viện kiểm tra thế nào? Có thai hay chưa?”

Lâm Tuyết xấu hổ cúi đầu, không hé răng nửa lời. Điều này là Lương lão nhị nói dối, tự hấn phải che dấu đi.

“Không có.” Lương Tuấn Đào nói xong lại phụ thêm một câu: “Nhưng xin ba mẹ yên tâm, chúng con sẽ tiếp tục cố gắng gấp bội.”

“Ha ha” Lưu Dương vô tích sự cười rộ lên, trọc trọc vào Lương Tuấn Đào chế nhạo: “Anh cũng chỉ có thể làm thế.”

Lương Bội Văn đứng ra khuyên giải: “Gạo sống đã nấu thành cơm, tôi thấy cứ thành toàn cho bọn trẻ đi. Huống hồ đứa nhỏ Lâm Tuyết này rất tốt. Nó không bừa bãi, không yếu ớt, chững chạc, nhã nhặn lịch sự lại rộng lượng, có khí chất của một quan gia phu nhân. Khó trách được Tuấn Đào lại nhất kiến chung tình với nó, mỗi nhân duyên như vậy mà chia rẽ thì thật đáng tiếc.”

Lưu Mĩ Quân cũng biết việc đã đến nước này phản đối cũng không có hiệu quả, tính tình lão Nhị không chịu sự quản chế của mình, bà đành phải nhờ bà chị chồng cấp cho một lối thoát: “Một đám có nhiều bản lĩnh, yêu vợ không để người mẹ này vào mắt. Sau này em không dám mở miệng nói chuyện nữa, để bọn nó âm ỉ đi, âm ỉ lên trời em cũng không quản!”

“Sao có thể chứ.” Lương Bội Văn cầm tay em dâu, vỗ về an ủi, lại quay đầu khiển trách Lương Tuấn Đào: “Không được nói lời bất kính với mẹ cháu, bà ấy đã nuôi cháu lớn như vậy, việc chung thân đại sự nói vài câu gậy khó dễ cũng không đủ tư cách sao?”

Lưu Dương ở bên cạnh ồn ào: “Mẹ, sau này con cũng tiền trăm hậu tấu, chờ đăng kí kết hôn xong rồi đến báo cáo với mẹ. Mẹ phải cam đoan cũng có thể sáng suốt như bây giờ nha.”

(Lời tác giả: đây thuần túy chỉ là lời nói đùa, không ngờ sau này thành thực.)

Lương Bội Văn dờ khóc dờ cười mắng anh ta: “Xú tiểu tử, con ồn ào cái gì?”

Lương Trọng Toàn đã thấy không khí bình thường trở lại liền giảng hòa: “Mọi chuyện cứ vậy đi. Chờ sau khi Tuấn Đào chính thức cử hành hôn lễ, lão đại và Lưu Dương cũng chuẩn bị đi.”

Lương Thiên Dật luôn luôn ở bên cạnh “xem chiến sự” không ngờ đề tài lại rơi xuống người mình, xem ra trong đầu cha mẹ ý định “bức hôn” vẫn chưa hề đánh mất. Khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống, nói gì cũng không đáp lại, liền đùng đưa xe lăn rời khỏi phòng ăn.

Lương Thiên Dật đi rồi, Lương Bội Văn và Lưu Dương cũng ngồi trong chốc lát rồi cáo từ.

**

Chờ khi chỉ còn lại hai người trong phòng ăn, Lâm Tuyết thở dài một hơi lại trừng mắt liếc Lương Tuấn Đào một cái, “Coi như anh chưa mất lương tâm, nếu đêm nay lại để mình tôi ứng phó với mẹ anh thì ngày mai tôi sẽ biến số hồng thành số xanh!”

“Cắt!” Lương Tuấn Đào nhún vai bất cần đời, đáng vẻ không thèm quan tâm, “Bây giờ giấy ly hôn cũng là số hồng, không tin hôm nào anh đưa em đến Cục Dân Chính mở mang tầm mắt một chút.”

“....” Được rồi, vẫn là tên bại hoại này cường hãn, Lâm Tuyết cam bái hạ phong (2).

Lúc này, lính cần vụ Tiểu Cao đi tới, nói thềm vài câu bên tai Lương Tuấn Đào. Lâm Tuyết bắt gặp gương mặt hắc theo thói quen nở nụ cười xấu xa, không khỏi âm thầm đề cao cảnh giác.

Chờ Tiểu Cao đi rồi Lương Tuấn Đào mới cười mím với cô, nói: “Hôm nay thực sự là ngày tốt, việc vui đến liên tục.”

“Ngô.” Lâm Tuyết nhìn hắc phòng bị, cô biết tên bại hoại này am hiểu nhất là làm ra vẻ huyền bí, hắc nửa nói nửa không không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên chỉ nghe Lương Tuấn Đào chậm rãi mở miệng: “Vị hôn phu cũ của em học máu phải nằm viện, có tính là tin tốt không?”

“....” Lâm Tuyết giật mình, đây cũng tính là khoa trương một ít đi! Trực giác không tin.

“Còn nữa.” Lương Tuấn Đào giương cao mắt vĩ, chăm chú nhìn vào mắt cô, gần từng tiếng: “Vị hôn phu cũ cũ nữa của em thì đêm nay cùng con gái Lý Tướng quân đính hôn, thế này có được tính là tin tốt không?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Khế Ước Vợ Chồng

Đêm nay Vân Thư Hoa cùng Lý Vân San đính hôn? Lâm Tuyết có chút ngoài ý muốn. Nếu Vân Thư Hoa thực sự tìm được hạnh phúc của mình, cô thực tình vui mừng cho anh ta, nhưng ...

“Xem ra hai cái tin tốt này khiến em cao hứng đến choáng váng.” Lương Tuấn Đào cưng chiều chăm chăm vào chóp mũi cô, hân ôn nhu nói: “Đi thôi, ba mẹ muốn gặp em.”

**

Lương Tuấn Đào chờ Lâm Tuyết ở thư phòng bên ngoài, cô theo lính cần vụ đi vào bởi Lương Trọng Toàn muốn nói chuyện với mình Lâm Tuyết.

Vào thư phòng, cô đã thấy Lưu Mĩ Quân ở trong, xem ra hai vợ chồng định bụng thừa nhận nàng dâu này rồi nên trước tiên họ muốn răn dạy chỉ bảo cô.

Lâm Tuyết không nhanh không chậm đi qua, nhìn bọn họ khẽ gật đầu nói: “Bác trai, bác gái ...”

“Đã trở thành vợ của Tuấn Đào rồi, sao còn chưa đổi cách xưng hô?” Lương Trọng Toàn hiền lành dặn dò: “Sau này phải gọi chúng ta là ba mẹ.”

“Ba, mẹ.” Lâm Tuyết lễ phép mà sơ đạm .

“Ừ.” Lương Trọng Toàn vừa lòng gật đầu.

Lưu Mĩ Quân hừ lạnh một tiếng: “Gọi cô đến quả thực là có dăm ba câu muốn nói, việc đã đến nước này, cái khác không nói nhiều nữa. Cô đã là người của Tuấn Đào, sau này phải quan tâm nó nhiều một chút, bất cứ việc gì cũng phải nghe theo nó, đừng có làm một cô vợ hay làm nũng...”

“Khụ!” Lương Trọng Toàn ho lên một tiếng.

Lưu Mĩ Quân đành phải sửa lời: “Chờ sau này cô mang thai, chúng tôi sẽ chính thức tổ chức hôn lễ. Cho nên nếu cô muốn mau chóng được Lương gia thừa nhận phải nhanh có thai đi, nghe chưa?”

**

Người giúp việc đã quét dọn trang trí lại phòng của Lương Tuấn Đào, phòng ngủ đơn giản trần đầy hơi thở nam tính hiện tại trần ngập không khí ấm áp vui mừng. Đồ ngủ thêu tay màu đỏ thẫm, đầu giường dán hỉ tự, một đôi đèn bàn lóe sáng đầy mộng ảo.

Lâm Tuyết vừa vào liền cảm thấy không ổn, nhưng cũng không thể bảo người giúp việc đi chuẩn bị phòng khác, đành miễn cưỡng tiếp cận.

Cô tự giác ôm chăn mỏng từ giường đến sofa, lại lấy thêm cái gối, sau đó ngay cả tắm cũng không tắm, cứ vậy mà nằm xuống ngủ.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm ẩn hiện khiến Lâm Tuyết có một trận khẩn trương. Không sao, cô tự nói với chính mình, Lương Tuấn Đào tuy lưu manh nhưng hãn là người có nguyên tắc ... lớn nên hãn sẽ không ép buộc mình.

Trong lòng kì thực không chắc, cô thập phần thấy rõ Lương còn đồ có bao nhiêu chỗ đáng ghét. Hãn muốn làm chuyện gì đều có thể đạt được, bất luận là hãn dùng biện pháp nào.

Bình tĩnh, đừng để lộ lo lắng. Lâm Tuyết hạ quyết tâm không nghĩ đến nữa, loại chuyện tình này phải có tình cảm tự nguyện mới có thể làm được, nếu không có tự nguyện, dù đã kết hôn cũng tính là cưỡng gian trong hôn nhân. Phòng chừng Lương còn đồ thói hãnh là khinh thường loại “cưỡng gian” này, vừa không phong độ lại không hàm dưỡng, còn không có kỹ thuật.

Đang rối rắm chợt nghe thấy trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng cười nhạo phát ra từ yết hầu đàn ông, “Giữ chặt như vậy để làm gì, anh cũng không kéo chần của em đâu.”

Lâm Tuyết máy móc ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc cùng người nào đó bốn mắt nhìn nhau, cô sợ tới mức kêu A thật to, “Anh đi kiểu gì mà không có tiếng động, giống y như quỷ!”

Bên hông Lương Tuấn Đào quấn chiếc khăn tắm, thân hình to lớn màu xích đồng (đồng đỏ) hoàn mỹ như tượng mỹ nam điêu khắc Hy Lạp, cơ thể rắn chắc đẹp đẽ tràn ngập hơi thở nam tính, bạc môi đỏ tươi hơi mím lại như cánh hoa tường vi đầu tháng tư mới hé, tuần nhan như đúc, lúc này đồng tử sáng chói như sao đêm đốt lên luồng sáng nóng rực, ánh hào quang ấy khiến nhịp tim người khác tăng nhanh.

“Thảm dày như vậy đi đường mà phát ra âm thanh mới là quỷ.” Người đàn ông tựa hồ không chút để ý, liếc Lâm Tuyết một cái ra lệnh: “Đi tắm đi!”

Lâm Tuyết như gặp đại địch, cô vội vã lắp bắp bày tỏ lập trường: “Tôi, tôi không đi ... còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Cắt!” Lương Tuấn Đào tùy tiện ném khăn lau tóc sang một bên, hãnh ngồi vào ghế sofa đối diện bằng mây tre, tự mình rót một ly rượu đỏ. Nhấp một ngụm mới trêu trọc nói: “Hiếu sai sao? Anh chỉ bảo em đi tắm rửa. Tránh để trên người có mùi khó ngửi khiến anh không ngủ được.”

“...” Người nào đó nghĩ ngợi. Cho dù không tắm rửa thân thể cô cũng không có mùi thúi nha. Cho dù có hơi khó ngửi cũng không đến nỗi khiến hân ta không ngủ được. Tên bại hoại này đúng là tuyệt phẩm!

“Mau lên!” Lương Tuấn Đào cầm một cái gối ôm ném về phía Lâm Tuyết, đồng thời cường điệu hóa bịt cái mũi.

Đứng ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, không có cách nào khác, Lâm Tuyết đành đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hóa ra bên trong đã sớm vì cô mà chuẩn bị dép đi trong nhà, áo choàng tắm và đồ ngủ, dầu gội và sữa tắm cũng có vài nhãn hiệu, ngoài ra còn có mấy bộ mỹ phẩm dưỡng da đẳng cấp quốc tế.

Tuy cô đến đây có chút gấp gáp nhưng những người giúp việc sắp xếp chuẩn bị tất cả thật thỏa đáng.

Vội vàng tắm rửa, Lâm Tuyết không dám mặc áo choàng tắm và đồ ngủ mà mặc quần áo cũ của mình. Ở trước gương chỉnh đốn cẩn thận, xác định được Lương côn đồ thấy mình sẽ không có ý nghĩ sai trái, cô mới ra khỏi phòng tắm.

Vào phòng ngủ, khi phát hiện chăn và gối mình mang tới đã không cánh mà bay, Lâm Tuyết “oa” lên một tiếng. Quay đầu chăm chú tìm kiếm, quả nhiên đã bay trở lại trên giường lớn của Lương côn đồ.

Thấy cô trợn mắt, Lương Tuấn Đào đang dựa vào đầu giường hút thuốc không nhịn được cười rộ lên, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn thủy tinh, hân ngoắc ngoắc tay với cô, tà tứ trêu chọc: “Bảo bối, lại đây.”

Từng trận buồn nôn ập đến, trên cánh tay Lâm Tuyết nổi da gà, cô nghiêm mặt cảnh cáo: “Chúng ta chỉ là vợ chồng trên khế ước thôi, anh bớt mưu ma chước quỷ đi, tôi không đồng ý.”

“Hả?” Đại khái đã sớm đoán được phản ứng của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào không vội vã cũng không giận dữ, cánh môi vẽ ra nhợt nhạt, hắc như con báo lim dim ngủ gật, nheo mắt lại đánh giá cô, tựa hồ suy nghĩ phải làm thế nào để thưởng thức con cừu nhỏ mềm mại ngon miệng này đây?

Được rồi, thứ lỗi cho lá gan của Lâm Tuyết quá nhỏ, cô không thể dưới ánh nhìn của dã thú đưa dê vào miệng cạp, đành nhẫn nại quyết định bỏ lại chần gối, hầm hừ trở lại sô pha, nằm xuống co mình lại chuẩn bị qua đêm tại đây.

Đáng tiếc, quyết định của Lâm Tuyết đã thất bại.

Nguyên tắc của động vật ăn thịt là: địch bất động ta bất động, địch chuyển động, ta hành động trước! Con mồi càng chạy càng kích thích ham muốn chinh phục và dục vọng của dã thú, nếu có thể để cô an an ổn ổn ngủ ở sô pha nghiêm chỉnh một đêm, hắc sẽ không phải là Lương Tuấn Đào!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Còn Thích Cô Ta Không?

Nhận ra kẻ bại hoại gạt người kia đang tới gần, Lâm Tuyết mở to mắt cảnh giác, trái tim cơ hồ đập thành thịch, hai tay theo bản năng bảo vệ trước ngực, giọng cô run lên: “Lương Tuấn Đào, anh dám xằng bậy!”

“Ngoan, đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta thôi, đừng có biến thành giống như cưỡng bức.” Về mặt Lương côn đồ vô tội, đồng thời hăn thò ra vuốt sói không tốt lành gì vừa vịn đặt trên nơi no đủ của cô.

“Sắc lang!” Lâm Tuyết không ngừng đẩy vuốt sói ra, phản nộ trách cứ: “Đừng chạm vào tôi! Tôi nói rồi, chúng ta chỉ là vợ chồng trên khế ước...”

“Trên khế ước cũng đâu quy định anh không được hưởng quyền lợi của một người chồng.” Ánh mắt đầy lửa nóng nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, động tác của hăn thông thả nhưng không để cô phản kháng, Lương Tuấn Đào ôm lấy thân thể mềm mại đang sợ run, trên cánh hoa tươi nhuận kia, hăn hôn xuống ấn hạ lửa nóng. “Ngoan nào, anh sẽ để em tận hưởng thụ.”

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ lên như thắm huyết, đồng thời cô vô cùng hối hận, chính mình ngàn vạn lần không nên vì xúc động nhất thời mà kí vào khế ước bất bình đẳng ấy, lại còn bị hăn bỏ đá xuống giếng lửa hôn. Bụng đột nhiên quặn đau, Lâm Tuyết ôm bụng dưới cuộn mình lại, bộ dạng mệt mỏi như con mèo nhỏ mắc bệnh.

“Sao thế? Anh còn chưa chạm vào em.” Lương Tuấn Đào có chút mất hứng, thấy cô không giống như đang giả bộ, tay liền dò xét đặt lên trán cô, hỏi: “Bệnh à?”

“A.” Lâm Tuyết lẩm bẩm thành thật trả lời: “Tôi đến nghỉ lễ (1)”

**

Giăng co đến nửa đêm, cuối cùng cũng có thể nằm xuống ngủ.

Lâm Tuyết thay đồ dùng vệ sinh, ôm túi chườm nóng quần chần cuối cùng cũng thiếp đi. Khi cô ngủ trông cực đáng yêu, chốc người nào đó bên cạnh thiếu chút nữa bộc phát thú tính.

Nhớ lại những gì đã trải qua đêm nay, Lương Tuấn Đào suýt thì ói ra, còn chú rể nào so với hăn còn xui xẻo hơn không? Đêm tân hôn, đại di mục (2) của tân nương đến đã đủ xui, còn muốn hăn tự mình đi mua đồ dùng vệ sinh cho cô nữa.

Vì không muốn huyên náo khiến người ở Lương gia đều biết “việc vui” này, hăn đành phải tự mình làm. Nghĩ đến mình – Lương Tuấn Đào một đời uy phong, một người đàn ông tài giỏi lại lúng túng lau mồ hôi đứng trước giá hàng bán đồ dùng vệ sinh phụ nữ, đúng là hăn phá lệ vì cô.

Lâm Tuyết đau bụng, dạ dày lại co rút, Lương Tuấn Đào vừa mang thêm túi chườm nóng, còn có nước đường mật, hầu hạ cả nửa ngày, vất vả lắm mới khiến bà cô nhỏ này vừa lòng, khi không lên tiếng hăn mới phát hiện cô đã ngủ rồi.

Nằm cạnh cô, người nào đó rút ra kính nghiệm xương máu, cảm thấy chính mình thực suy đến bà ngoại! Người tính không bằng trời tính, hăn rốt cuộc vẫn không tính đến một khâu, ai có thể ngờ thời khắc mấu chốt Lâm Tuyết lại “đến hỉ”!

Thôi thì, trước thả cho cô một chút, chờ qua ngày đặc thù xem cô còn lấy có gì được nữa. Khi đó ... một tên cầm thú nào đó lộ ra ánh mắt mê đắm, cười thật tà ác.

**

Có lẽ tối hôm qua được Lương Tuấn Đào chăm sóc tốt, đến hôm sau, tật xấu đau bụng kinh của Lâm Tuyết cũng không còn cảm thấy rõ ràng. Sau khi rời giường rửa mặt, cô liền gọi cho Mã Đồng Đồng, muốn hỏi nội tình việc Vân Thư Hoa đính hôn một chút.

“Lâm Tuyết, cậu nha, cũng theo sát trào lưu thiêm hôn (3) đang là mode!” Điện thoại vừa thông đã nghe thấy giọng nói cao vút của Mã Đồng Đồng: “Đi theo lãnh đạo chấp hành nhiệm vụ, lại có thể hiển mình dăng lên, thực thâm sâu!”

Thiêm hôn? Lâm Tuyết nhanh chóng nghĩ đến những ánh đèn huỳnh quang lộn xộn từ máy ảnh hôm qua, phỏng chừng báo chí sáng nay đã đưa đủ tin tức bay loạn đầy trời. Xoa nhẹ ấn đường, cô nói ngắn gọn: “Chuyện này mình sẽ giải thích với cậu sau, chỉ là muốn hỏi cậu một chút, tối hôm qua Thư Hoa và Lý Văn San...”

“Bọn họ đính hôn thôi, Chuyện này Thư Hoa đã sớm nói với mình ... Ai, anh ấy cũng không dễ dàng gì, để có thể chấn hưng danh vọng gia tộc, tự mình lại đi kết duyên với người mình không yêu. Lâm Tuyết, cậu biết trong lòng anh ấy yêu ai, cũng nên hiểu lựa chọn của Vân Thư Hoa là thân bất do kỷ (4).”

Lâm Tuyết cắn chặt môi trầm mặc trong chốc lát, “Vân Đóa đã về nước rồi sao? Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Ở cùng với Vân Thư Hoa. Nghe nói sau khi anh ấy cùng Lý Văn San đính hôn, bọn họ liền cùng nhau chuyển đến Lý gia ở.”

**

“Cái gì? Vừa mới đăng kí kết hôn đã gào to cho toàn bộ thế giới biết, mặt mũi của Lương gia đều bị hai đứa chúng nó làm mất hết rồi!”

Sáng sớm, Lưu Mĩ Quân đã nổi giận lôi đình, trên bàn bày một chồng báo buổi sáng, trang nhất hoặc ở các vị trí bắt mắt đều là tin tức Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cao giọng tuyên bố thiếp hôn, còn có ảnh chụp sắc nét từ các góc độ, thật là muốn chọc bà tức chết mà.

Lương Trọng Toàn vẫn như cũ không hờn không giận hỏi: “Dù sao đây đều là sự thật, báo chí cũng không viết loạn, bà việc gì phải nóng nảy như vậy?”

“Tôi chỉ không cam lòng thôi. Đứa con ưu tú của chúng ta, phóng tầm mắt khắp thành phố, khuê nữ nhà quyền quý danh giá muốn gả cho nó nhiều như tóc trên đầu, Lâm Tuyết là cái quái gì...”

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đã xuống lầu dùng bữa sáng, vừa lúc nghe được một nửa lời của Lưu Mĩ Quân, Lương Tuấn Đào cười nói: “Mẹ đừng có thay con nắm chặt tay than tiếc, không cần làm vậy, kẻ bất hảo như con cuối cùng cũng có người thu nhận, mẹ nên vui mừng mới đúng.”

“Hừ.” Lưu Mĩ Quân phẫn nộ, nhìn kiểu gì cũng thấy Lâm Tuyết không vừa lòng. “Gia thế xuống dốc còn chưa tính, hết lần này đến lần khác bị bỏ rơi hai lần, người không biết còn tưởng Lương gia chúng ta nhạt người đàn bà hư hỏng về!”

“Mẹ, nói chuyện khách khí chút đi! Cô ấy là vợ con, bất luận là ai con cũng không cho phép khi dễ cô ấy dù là ở trước mặt hay sau lưng con!” Lương lão nhị cùng với mẹ mình trừng mắt với nhau.

“Này, đồ xú tiểu tử vô lương tâm! Uổng công ta hoài thai mười tháng lại vất vả nuôi dưỡng lớn như vậy, cưới vợ đã quên mất mẹ”

Lâm Tuyết hờ hững ngồi xuống, mặc cho hai mẫu tử kia đấu võ mồm, cô vẫn lặng yên tập trung gấp đồ ăn mình thích.

Bữa sáng ở Lương gia rất tốt, tất cả đều đa dạng giàu dinh dưỡng, nhìn là đã muốn ăn. Lâm Tuyết tự tay múc mấy thìa cháo, hoặc gật đầu khen ngợi hoặc lạnh nhạt phê bình kín đáo, ở trong lòng tự đánh giá.

Ngẩng đầu lên, cô cảm thấy có hai ánh mắt khác thường không cùng phương hướng phóng tới, một là từ Lương Trọng Toàn, một từ Lương Thiên Dật.

Lương Trọng Toàn hơi gật gật đầu với cô, tỏ ra rất vừa lòng khi người con dâu này vẫn giữ được thái độ êm dịu.

Lương Thiên Dật thì chớp chớp mắt, âm thầm giơ ngón tay cái lên, dùng khẩu hình khen ngợi: “Em thật mạnh.”

**

Phòng bệnh cao cấp vip của bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng xa hoa như phòng Tổng thống quốc tế. Trong phòng ngủ tráng lệ rộng như vậy, Mạc Sở Hàn ngồi một mình ngơ ngác.

Trước mặt hắn bày ra trang sức hình trái tim nhặt lên từ thùng rác, hình trái tim bị bóp nát được ghép lại lần nữa, đáng tiếc vừa chạm vào lại vỡ vụn ra.

Khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, hơi thở hỗn hển có chút loạn, đôi mắt của Mạc Sở Hàn âm u lạnh lẽo như đôi mắt tối tăm của dã thú.

Thật vất vả mới đuổi được Thư Khả đi, cuối cùng hắn cũng có thể thanh tĩnh trong chốc lát. Từ sau khi tỉnh dậy, cả người Mạc Sở Hàn trở nên trầm mặc khác thường.

Lý Ngạn Thành len lén đi vào, nhìn hẩn chăm chú hồi lâu mới mở miệng: “Còn thích cô ta không? Cha thay con đem cô ta tới.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Đào Tạo Lại

Một lúc lâu, chỉ nghe Mạc Sở Hàn cười lạnh: “Tôi chỉ thích nhìn thấy Lương Tuấn Đào chết.”

“Muốn mạng của Lương Tuấn Đào khó như lên trời, cha khuyên con sớm thu tay lại, nếu không ... một ngày nào đó con sẽ hối hận!” Lý Ngạn Thành nghiêm mặt khiển trách: “Nam tử hán đại trượng phu cầm được thì cũng buông được, thất bại là thật bại, cái này không đáng xấu hổ! Năm đó Hắc nha nổi tiếng Châu Á bị Lương Tuấn Đào đuổi khỏi biên giới, cho đến nay nguyên khí vẫn không cách nào chấn hưng, con còn hơn hắc nha bị thương nặng, còn hơn con thứ hai của Hoắc Gia Tường bị hạ gục, mỗi hận đoạt vợ đó kém xa so với nỗi đau mất con, Hoắc Gia Tường không phải vẫn nén giận sao? Huống chi nha đầu kia là con vứt bỏ không cần đến, Lương Tuấn Đào lấy đi con lại đỏ mắt, để ta nói cho con biết cái gì tốt? Thực sự là càng sống càng thụt lùi trở lại!”

Mặc cho Lý Ngạn Thành nói gì, Mạc Sở Hàn vẫn trầm mặc, nham hiểm hung ác và lạnh lẽo trong đôi mắt không giảm đi chút nào.

Lý Ngạn Thành ngừng nói, ông ta nhìn chăm chú vào Mạc Sở Hàn, đột ngột hỏi: “Gan của con sao lại bị cắt đi đến một phần ba? Chuyện này xảy ra khi nào? Sao không nói cho ta biết?”

Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra một tia cười châm chọc đùa cợt: “Khi ở Thái Lan, tôi đến ngay cả cơm cũng không đủ ăn, mẹ thì bệnh

sắp chếp, ngoại trừ bán nội tạng tôi còn cách nào khác? Nói cho ông biết? Ha ha, khi mẹ con tôi cùng đường, ông bảo tôi phải tìm ông ở đâu?”

“....” Thân thể Lý Ngạn Thành chấn động, sắc mặt hết xanh lại trắng, rốt cục ông ta thở dài một tiếng: “Là ta phụ lòng hai mẹ con con, bây giờ con muốn gì? Cha sẽ giúp con thực hiện!”

**

Lâm Tuyết tuyệt đối không nghĩ rằng gả cho Lương Tuấn Đào đã thật sự bình yên, mười năm tình cảm có thể trong một buổi tối ân đoạn nghĩa tuyệt, trên đời này còn cái gì đáng tin đây?

Cô coi trọng quân hàm và địa vị trong quân đội hơn thân phận Thiếu phu nhân Lương gia. Đó mới là thật, nếu cô cố gắng trong quân ngũ, dựa vào bản thân tin rằng có thể tạo ra bầu trời và lãnh địa của riêng mình.

Trên đường trở về quân khu, Lâm Tuyết rầu rĩ cúi đầu trên quyển sổ ghi chép công việc, tiện tay viết nguệch ngoạc. Tiểu Cao lái xe, Lương Tuấn Đào và cô sóng vai ngồi ở ghế sau, thấy Lâm Tuyết đầy bụng tâm sự, nhìn đã biết là không có hứng thú nói chuyện.

Mắt chim ưng sắc bén liếc về quyển sổ đang viết lung tung nhưng Lương Tuấn Đào nhanh chóng nhận ra những gì cô viết là một bài thơ nhỏ:

“Nếu có kiếp sau, muốn làm một thân cây, mãi mãi đứng yên, không có dáng vẻ bi thương.

Một phần trong đất an tường, một phần trong gió tung bay, một phần rơi vào râm mát, một phần tắm ánh mặt trời, rất trầm mặc rất kiêu ngạo, không dựa dẫm cũng không tìm kiếm chi.”

Chậm rãi nhắm mắt, Lương Thượng tá rất không hài lòng. Hấn tán thưởng sự độc lập và cá tính của Lâm Tuyết nhưng cũng phải có mức độ,

nếu quá mức lại không ưa thích nữa. Nữ nhân ấy mà, khi thích hợp thì giả bộ làm nũng nhu nhược càng kích thích mong muốn bảo vệ và chiếm hữu của nam nhân!

Khụ lên một tiếng, Lương Tuấn Đào phá vỡ sự trầm mặc trong xe, không biết hẳn đã tìm được đề tài gì để nói. Đương nhiên đề tài đó tuyệt đối khiến Lâm Tuyết hứng thú và đồng tình, “Có muốn tranh thủ lập công không?”

Quả nhiên, cô lập tức ngẩng đầu lên, mắt trong trẻo như suối hướng về phía hẳn, rõ ràng cảm thấy hứng thú.

Lương Tuấn Đào nhàn nhã dựa lưng vào ghế, lộ ra một chút tin tức quân sự cơ mật với cô: “Sắp tới anh đích thân chuẩn bị tới Tam Giác Vàng thăm dò ổ nhóm Hắc nha, cần một nữ binh đi theo, cảm thấy các phương diện em đều thích hợp, nhưng”

Hắn dừng lại, im miệng đúng thời điểm, chờ cô chủ động đặt câu hỏi.

Biết rõ là Lương Tuấn Đào cắt ngang hứng thú của mình nhưng vì lần này là một cơ hội tốt, Lâm Tuyết đành phải nể mặt hẳn, “Nhưng cái gì, thủ trưởng nói ra, tôi sẽ cố gắng làm được.”

Lương Tuấn Đào cười vô lại ghé sát vào cô, nhu mì thì thầm: “Khi không có ai em có thể gọi anh là lão công không?”

“Có người đấy.” Lâm Tuyết không tránh né mà坦然 nhiên nhắc nhở hẳn: “Tiểu Cao lái xe ở phía trước, chẳng lẽ anh ta là người sống mà thủ trưởng không nhìn thấy?”

“Phì.” Tiểu Cao đang lái xe cười rộ lên, từ kính chiếu hậu nhìn thấy sắc mặt không vui của thủ trưởng lại vội vàng nhịn xuống.

“Cắt!” Thủ trưởng đại nhân thật mất hứng, có vẻ dứt khoát giải quyết công việc: “Thành tích cơ bản của em anh tự mình nghiệm thu còn chưa đạt yêu cầu, cần phải đào tạo lại lần nữa. Mặt khác em mắc chứng sợ độ cao, cái này phải vượt qua. Quân nhân chân chính không được có bất kì nhược điểm nào, hiểu không?”

Vô ích, Lâm Tuyết cũng muốn khắc chế chứng sợ độ cao, vấn đề là sợ hãi quá sâu không khỏi bị ý thức chi phối, lại càng không thể vì vài câu phát biểu của Lương Tuấn Đào mà vượt qua được. Về phần quay lại nữ binh huấn luyện lần nữa thì không làm khó được cô. “Được, hết thảy đều nghe thủ trưởng an bài.”

“Yên tâm, anh sẽ giúp em.” Lương Tuấn Đào vỗ vỗ vai cô cổ vũ, đồng ý nói: “Trước khi tham gia hành động, anh nhất định chữa được bệnh sợ độ cao cho em.”

“Cám ơn thủ trưởng.” Nếu Lâm Tuyết biết Lương Tuấn Đào bại hoại quyết định “trị liệu” căn bệnh của cô thế nào, chỉ sợ lúc này sẽ tặng hẳn một cước “từ chối”.

**

Đến quân khu, xe riêng của thủ trưởng đại nhân chạy thẳng đến tòa nhà hành chính, bởi Lâm Tuyết là tiểu binh nhận nhiệm vụ quang vinh “đào tạo lại” nên khi đi qua khu nữ binh, xe đã dừng lại bỏ cô ở đó.

Trên đời sự tình trùng hợp đến vậy, Lâm Tuyết trở lại nữ binh vừa đúng lúc đội trưởng Đỗ Hâm Lôi nhận được lệnh chuyển tới nhậm chức ở đội vệ sinh.

Thời gian biết Đỗ Hâm Lôi chưa lâu nhưng Lâm Tuyết thích tính cách công bằng thẳng thắn của cô nên có chút không đành lòng, liền hỏi: “Sao đột nhiên cô lại tới đội vệ sinh?”

Đỗ Hâm Lôi ngược lại thấy thông suốt, cũng không có nhiều rối rắm, sang sáng cười nói: “Phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, chỗ nào yêu cầu thì liền tới đó. Dù sao cũng không rời khỏi Phi Ưng đoàn, chúng ta vẫn là chiến hữu.”

Lâm Tuyết bị lây sự lạc quan trong sáng của cô, hé miệng cười rộ lên.

Đỗ Hâm Lôi cất bước, đội trưởng mới nhanh chóng liền tới. Lần này quân đoàn điều động rất lớn, chẳng những thay đổi đội trưởng ngay cả phó đội trưởng và hai vị trí nữa cũng đổi, đều là sinh viên vừa tốt nghiệp trường quân đội, rời khỏi trường đã mang quân hàm.

Toàn bộ đại đội tập hợp khẩn cấp, được huấn luyện xếp thành hai hàng trong sân rộng chào đón hai vị tân đội trưởng và hai vị trung đội trưởng. Bốn cô gái trẻ tuổi quả nhiên như hoa như ngọc, hơn nữa đều là con gái nhà quyền quý trong thành phố, khí chất bất phàm.

Có thể được điều tới Phi Ưng đoàn hẳn là trưởng bối nhà các nàng đã bỏ ra không ít tâm tư quan hệ mới thực hiện được, bởi nơi này có vị anh hùng truyền kì mà đám con gái danh môn trong thành phố tha thiết mơ ước. Đáng tiếc, nhân tính không bằng trời tính, vất hết óc hao hết thủ đoạn, vất vả lắm mới được điều đến quân khu, nhưng lại truyền tới tin tức kinh người Lương Thượng tá là “Danh thảo đã có chủ”

Hoặc nhiều hoặc ít có chút thất vọng, nhất là tân Đội trưởng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy buồn bực. Thấy Lâm Tuyết đứng ở đầu hàng, đầu tiên cô ta kinh ngạc, sau đó đôi mắt đẹp hiện lên ghen ghét, nhìn chằm chằm vào cô giống như kẻ thù.

Lâm Tuyết cũng giật mình không ít, cô không tưởng tượng được vị tân Đội trưởng này lại là Thẩm Doanh Doanh!

Ôi, Lương côn đồ thật lắm fan hâm mộ

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Đơn Độc Chiến Đấu

Ngày đó, giữa trưa tại Lâm gia, Thẩm Cẩm Xương nói chuẩn bị đưa Thẩm Doanh Doanh đến Phi Ứng đoàn, không ngờ trong vài ngày ngắn ngủn, người thực sự tới, còn thay thế vị trí của Đỗ Hâm Lôi, đảm nhận chức vụ lớn ở nữ binh.

Xem ra đã sớm có kế hoạch đến Phi Ứng đoàn, ngày đó tại Lương gia chỉ là đánh tiếng trước thôi, kì thật khi Thẩm Cẩm Xương nói chuyện, lệnh điều động Thẩm Doanh Doanh đã phê xuống dưới.

Lâm Tuyết lạnh lùng cười, thủ đoạn của quân môn quyền quý quả là không giống nhau.

“Lâm Tuyết!” Thẩm Doanh Doanh càng không tưởng tượng được mình vừa tới đã gặp Lâm Tuyết, lập tức thập phần ra oai, quát lên: “Bước ra khỏi hàng!”

Quân lệnh như sơn, cấp bậc quân hàm trong quân đội rất nghiêm khắc, quan lớn hơn một cấp đè chết người, huống chi Lâm Tuyết mới nhập ngũ, quân hàm binh nhì. Cô chỉ có thể nghe lệnh Thẩm Doanh Doanh, bước lên một bước, rời khỏi hàng.

“Không ngờ lại gặp người quen ở đây.” Thẩm Doanh Doanh thừa dịp cười cười, sau đó nói với mọi người và phó đội trưởng Triệu Huyền Kỳ mới đến cùng mình: “Các cô biết không? Cô ta chính là Lâm Tuyết, người vừa cùng Lương Đoàn trưởng lĩnh giấy hôn thú.”

Những lời này đã thành công biến Lâm Tuyết thành địch nhân chung của tất cả nhóm nữ binh có trái tim hướng về Lương Tuấn Đào được điều đến Phi Ưng đoàn. Nhất là vị phó đội trưởng và hai vị trung đội trưởng đi theo Thẩm Doanh Doanh, tất cả đều dùng ánh mắt của địch nhân nhìn Lâm Tuyết.

“Ha, tôi còn tưởng là nữ nhân sắc nước hương trời gì mê hoặc khiến Lương Đoàn trưởng thần hồn điên đảo, hóa ra cũng chỉ thế thôi!” Triệu Huyền Kỳ dẫn đầu gây khó dễ.

Hai Trung đội trưởng khác là Trác Liên Đình và Hạng Dung vội phụ hợp: “Đúng vậy, so với chúng ta mạnh hơn bao nhiêu chứ? Có chỗ nào xứng đôi với nam tử hiểm có như Lương Đoàn trưởng? Cô ta còn dở thủ đoạn hạ lưu đáng xấu hổ, lên xe trước mua phiếu sau!”

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Tuyết trầm xuống, mắt lạnh nhìn sắc mặt kiêu ngạo cay nghiệt của bọn họ, cô biết sẽ không có ai đứng ra vì mình nói chuyện.

Đỗ Hâm Lôi bị điều đi rồi, phó đội trưởng và hai vị trung đội trưởng cũ cũng đều đi, đại đội nữ binh đã hoàn toàn bị Thẩm Doanh Doanh khống chế. Chỉ có thể oán cô xúi quẩy, vừa tới “đào tại lại” đã gặp phải nhóm học sinh quân đội mới ra trường này.

Những nữ binh trong đại đội tuy rằng đều biết Lâm Tuyết cũng nhận ra đám sinh viên mới tới này và cô bất hòa nhưng tính ghen tị bẩm sinh của nữ nhân khiến bọn họ duy trì trầm mặc. Lâm Tuyết chẳng những chiếm được sự yêu thương của Lương Đoàn trưởng mà bọn họ sùng bái còn có được danh phận đỏ mắt trông mong, trong lòng các nàng đều ghen một hơi, bây giờ là lúc để Lâm Tuyết trả giá chút ít.

“Các cô chính là những anh tài tốt nghiệp học viện quân sự phải không?” Lâm Tuyết không có một chút e ngại bối rối, trái lại khoe miệng

hiện lên tia khinh miệt, giọng nói phản bác sắc bén mĩa mai: “Hóa ra là một đám phế vật vô dụng chỉ biết ghen tuông.”

“Hả? Cô dám mắng chúng tôi!” Triệu Huyền Kỳ khoa trương hét rầm lên đồng thời kích động đám bạn: “Này, các cô nghe thấy không? Nữ nhân không biết xấu hổ này dám chửi chúng ta là đám phế vật, cô ta bừa bãi như vậy, phải dạy dỗ cô ta thật tốt thôi!”

**

Lương Tuấn Đào đang ở trong phòng nghỉ quân dụng của mình thay đổi quân trang, Lưu Bắc Thành vội tới, nói nhỏ bên tai hắn vài câu.

Hắn tựa hồ cũng không kinh ngạc, môi hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Tôi biết rồi.”

**

Thẩm Doanh Doanh cố ý không nói lời nào, nhìn Triệu Huyền Kỳ giật dây nhóm bạn muốn cho Lâm Tuyết một chút giáo huấn, cứ như vậy, vài vị học sinh quan đều lớn tiếng đứng lên, xắn tay áo giống như chuẩn bị quần áo (đánh hội đồng) Lâm Tuyết.

Vào thời khắc mấu chốt, một nữ binh đứng ra che chở trước mặt Lâm Tuyết, lẳng nhiên nói: “Không được lấy đông hiếp ít!”

Nữ binh vừa hô tên Nhâm Thiển, cùng với Lâm Tuyết rất hợp ý. Khi Lâm Tuyết vừa mới vào đại đội nữ binh bị tụt huyết áp, chính Nhâm Thiển đã giúp cô lấy một bao đường trắng.

“Ha, sau khi Lâm Tuyết tới không lâu đã nuôi chó săn! Cô là cái gì mà muốn nhảy ra vì cô ta xuất đầu?” Trác Liên Đình điệu ngoa công kích, ra sức thể hiện khả năng chửi bới Nhâm Thiển dám bênh vực lẽ phải.

“Bản chất của cô mới thích hợp làm chó săn! Cái gì mà sinh viên tài cao tốt nghiệp học viện quân sự, đều là những thứ gì không biết!” Nhâm Thiến không quen thấy sự bừa bãi và bỉ ổi của bọn họ, tỏ ra bất bình thay cho Lâm Tuyết: “Vừa mới tới đã khi dễ người khác, các người cho rằng nhóm nữ binh chúng tôi là người chết hay sao?”

Nhâm Thiến là lão binh rất có uy tín ở đại đội. Hơn nữa nữ binh thấy đám học sinh quan mới đến kiêu ngạo như vậy đều không nhìn quen, không ngờ các nàng lại tán thành hành động của Nhâm Thiến, đứng lên quát: “Không được ỷ thế hiếp người, đơn độc đấu đi!”

Lâm Tuyết cảm kích Nhâm Thiến đã rút dao tương trợ, cũng vui mừng vì các nữ binh không còn im lặng để mặc đám người Thẩm Doanh Doanh khi dễ cô, trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp. Hóa ra trong lúc nguy nan, sự trợ giúp từ bất cứ nơi nào cũng khiến người ta khắc ghi trong lòng.

Lâm Tuyết giơ giơ tay với nhóm chiến hữu, ý bảo các nàng yên lặng, sau đó chuyển ánh mắt nhìn Thẩm Doanh Doanh cầm đầu mấy nữ nhân đang ngang ngược như ... chim sẻ vỡ tổ kia. Cô nói châm biếm: “Các cô tính đánh theo bầy hay một mình đấu đây?”

“Đánh theo bầy? Cô ta dám mắng chúng ta là ...” Trác Liên Đình lắc lắc cánh tay của Thẩm Doanh Doanh xúi giục: “ Ở đại đội không giáo huấn cô ta thật đúng là khiến cho học sinh quan chúng ta dễ bị coi thường.”

Hiện giờ, mấy nữ binh vừa tới đại đội lấy Lâm Tuyết khai đao, vừa báo thù riêng vừa ở trước mặt mọi người tạo uy tín, Thẩm Doanh Doanh đương nhiên không bỏ qua việc thuận lợi thế này. Nhưng cô ta cũng không thể cho người vây đánh Lâm Tuyết, thứ nhất sợ Lâm Tuyết thất bại mượn cớ, thứ hai sợ bị nhóm nữ binh ở đây khinh thường, thứ ba lọt vào tai Lương Tuấn Đào cũng không hay.

Thẩm Doanh Doanh lập tức xuất ra quan uy, vênh váo tự đắc hạ lệnh: “Tránh để sau này cô ta nói chúng ta lấy đông hiếp ít, cùng cô ta một chọi một đi.”

Triệu Huyền Kỳ kiêu ngạo hỏi Lâm Tuyết: “Đại đội trưởng nói một mình đấu với cô, cô dám nhận lời khiêu chiến không?”

Lâm Tuyết biết những nữ nhân này rất khó ứng phó, nói là đấu một chọi một, không chừng lại giở ra mảnh khoe quý quái, cô liền nói: “Tất cả mọi người ở đây đều muốn được chứng kiến bản lĩnh cao siêu của sinh viên tốt nghiệp trường quân sự. Thăm Đội trưởng vừa bắt đầu liền thắng, cũng sẽ không ai ý kiến cô chiếm được tiện nghi, mọi người đều tâm phục khẩu phục.”

Cô biết rõ thể chất và đánh nhau kịch liệt không phải điểm mạnh của mình, nếu những nữ nhân này “đơn độc” thay phiên nhau ứng chiến với cô, khẳng định cô sẽ không chiếm được gì tốt, trước hết cứ dùng lời nói phủ đầu để Thẩm Doanh Doanh không được hời cái đã.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Nếu Thua

Thẩm Doanh Doanh thấy đại đội đều chờ câu trả lời của mình đương nhiên sẽ không sợ hãi, huống chi cô ta cho rằng mình tốt nghiệp học viện quân sự danh tiếng, chắc chắn hơn hẳn nữ binh nhì vừa tòng quân hơn một tháng. Cô ta lập tức tâm cao khí ngạo (1) ngầm thách đấu: “Chúng ta thi bắn súng, ba ván định thắng thua.”

Thi bắn súng? Không một nữ binh nào lên tiếng, bởi thành tích bắn súng ưu tú của Lâm Tuyết khiến cả đại đội nữ binh khó hi vọng chạm được đến bóng lưng cô.

Trác Liên Đình dương dương tự đắc khoe khoang với Lâm Tuyết: “Trong cự ly 25 m (2) thành tích tốt nhất của Doanh Doanh là 97 vòng, nói ra dọa chết cô.”

Lâm Tuyết thản nhiên cười: “Vậy dựa theo thành tích tốt nhất này đi, bắn trúng bia trong phạm vi 25 m.”

Hai nữ binh đưa bia vòng bắn súng tới, vẽ xong 25 m tuyến, sau đó đưa cho Thẩm Doanh Doanh và Lâm Tuyết mỗi người một khẩu súng đều được trang bị một viên đạn.

Trầm Doanh Doanh thi trước, cô ta bắn một phát theo động tác quy phạm, lập tức có người báo bia: “95 vòng!”

Động tác xạ kích của Lâm Tuyết không theo quy phạm, không phải do cô khinh địch cố ý lên mặt mà đây là thói quen nhiều năm. Kỹ thuật bắn của cô do Mạc Sở Hàn đích thân chỉ bảo, mang theo hơi thở mạnh mẽ và tính cách của đàn ông thích hợp phát huy ở trường đấu, không cầu nệ như kỹ thuật xạ kích cổ điển.

Thuận tiện giơ tay lên, “Phanh!” tiếng súng vừa vang lên, bốn phía khiếp sợ như thường lệ.

“Chín mươi tám vòng!”

“Ồn ào!” Toàn bộ đồng đội nữ binh vỗ tay nhiệt liệt, tinh thần binh sĩ rất mãnh liệt, nhất vinh câu vinh (3) Lâm Tuyết xuất sắc là niềm tự hào của bọn họ.

Thẩm Doanh Doanh và đám học sinh quan mới tới đều giương mắt chờ đợi, các nàng tuyệt đối không nghĩ rằng Lâm Tuyết là một tay súng thiện xạ.

Chín mươi tám vòng, tân binh đạt được thành tích này quả thực là Phụng hoàng mọc sừng Lân!

Lần thứ hai súng lục được lên đạn, cánh tay cầm súng của Thẩm Doanh Doanh có chút run rẩy, ngắm bia nửa ngày, “Phanh!” một phát bắn ra.

“Bảy mươi lăm vòng!”

Các nữ chiến sĩ bắt đầu ô a phản đối, mắt lộ ra khinh miệt.

Tâm phù khí táo (4), không vượt qua nổi suy sụp đả kích, năng lực ứng phó với tình huống phát sinh đột ngột thực thấp ... Thẩm Doanh Doanh có những khuyết điểm phổ biến của một tân binh. Như vậy, ngay cả tiêu chuẩn ít nhất của quân nhân cũng không đạt, càng không nên nói tới

việc đảm nhận chức vụ Đại đội trưởng. Vừa tới đã lộ ra kém cỏi, nhóm nữ binh càng xem thường cô ta.

Lâm Tuyết thông dong bình tĩnh, cô không vui không giận, không kiêu căng không nóng vội, đôi mắt trong trẻo như suối, nhã nhặn lịch sự như nước, chậm rãi nhận lấy súng lục đã có đạn, chậm rãi đưa tay lên, “Phanh!”

“Chín mươi chín vòng!”

“Ồn ào” Lần thứ hai tràng vỗ tay như sấm dậy vang lên, thật lâu không dứt.

Nhâm Thiến cao giọng nói: “Không cần so tài nữa, ba ván thắng hai, Lâm Tuyết thắng!”

“Ờ ờ ...” Đồng đội vỗ tay khen hay, đồng thời hô to thị uy: “Lâm Tuyết thắng! Lâm Tuyết đứng đầu! Lâm Tuyết vạn tuế!”

Thẩm Doanh Doanh giận dữ suýt khóc, giậm chân, lộ ra bộ dáng Đại tiểu thư ngang ngược bốc đồng.

Con người của Triệu Huyền Kỳ chuyển động, cô ta ghé sát vào tai Thẩm Doanh Doanh nhỏ giọng: “Doanh Doanh, mình có cách này.”

**

Lâm Tuyết hạ báng súng trong tay xuống, xoay người hỏi Thẩm Doanh Doanh: “Còn muốn tiếp tục so tài nữa không?”

Thẩm Doanh Doanh kiêu căng hất đầu: “Đương nhiên, chưa đến cuối cùng tôi không nhận thua!”

“Cô đã thua rồi!” Không biết ai lăm bằm, mà còn có tiếng nghị luận phụ họa.

“Vây cũng không đồng đều.” Triệu Huyền Kì bước lên trước một bước, nói: “Lần này để công bằng, đối súng lần nữa!”

Đội hai khẩu súng lục loại tốt được nạp đạn đưa tới tay hai người, Thẩm Doanh Doanh bình tĩnh hơn rất nhiều, trong ánh mắt nhìn Lâm Tuyết thêm ra một tia âm mưu.

Theo thường lệ, Thẩm Doanh Doanh bắn trước, lần này là 81 vòng, xem ra tâm tình đã vững vàng.

Đến lượt Lâm Tuyết, cô cơ hồ không ngắm bắn, trực tiếp bắn vào hồng tâm. Trong nháy mắt viên đạn bắn ra khỏi súng, Lâm Tuyết cảm thấy nòng súng rung lắc mãnh liệt, suýt nữa rời khỏi tay bay ra, viên đạn bắn ra cũng lệch khỏi quỹ đạo.

Phút chốc yên tĩnh, không đợi báo bia thông báo thành tích, Lâm Tuyết nhanh trí khê động, đem súng trong tay hướng thẳng về hồng tâm ném tới.

Trong cự ly gần mà ném bất ngờ, thành tích trội hơn hẳn kỹ thuật bắn súng, đây là bảy phần tăng thêm cộng ba phần nỗ lực mà thành, ngay cả Mạc Sở Hàn cũng than thở không bằng được.

“Cạch!” Họng súng như lưỡi đao đâm thẳng vào hồng tâm --- ở giữa điểm đỏ.

“Trời ạ!” Có người thay thế báo bia viên hoảng hốt la lên: “Một trăm vòng!”

Cái này khiến tất cả đại đội nữ binh sôi trào, ở đây chưa bao giờ xuất hiện thành tích 100 vòng, Lâm Tuyết quả thực trở thành thần thoại của đại đội nữ binh.

“Lâm Tuyết vạn tuế! Lâm Tuyết vạn tuế! Lâm Tuyết vạn tuế!”

Các nàng vây quanh Lâm Tuyết, vừa vỗ tay vừa trầm trồ khen ngợi, rất hưng phấn.

Khuôn mặt Thẩm Doanh Doanh tái xanh, trường Triệu Huyền Kỳ một cái, oán hận cô ta đã đề xuất ý kiến ôi thiêu làm hại mình cả ba lần đều thất bại, còn thất bại lớn như vậy.

Triệu Huyền Kỳ nào cam chịu như vậy, liền bước lên trước một bước, lớn tiếng ngang ngược, nói: “Lâm Tuyết thua, cô ta bắn không trúng bia!”

Không thể nghi ngờ, lời này càng khiến nhiều người khinh thường và bất mãn: “Thủ trưởng nói chỉ cần đạt được mục đích thì có thể không câu nệ tình hình, có thể dùng súng rỗng (súng không có đạn) để tiêu diệt địch nhân cũng được!”

“Dùng súng rỗng bắn được một trăm vòng, tân đội trưởng có thể làm được không? Nếu tân đội trưởng có bản lĩnh này thì sẽ tính hòa với Lâm Tuyết.” Nhậm Thiên khiêu khích hỏi.

Thẩm Doanh Doanh làm sao có bản lĩnh này? Vừa đến, còn chưa rõ đông tây nam bắc đã bị Lâm Tuyết gây chấn động không thôi. Giờ khắc này cô ta mới hiểu được cái gì gọi là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” (5), trước kia dương dương tự đắc với thành tích của mình ở học viện quân sự, hóa ra như vậy vẫn là chưa có bản lĩnh.

“Có gì hơn người chứ, chỉ là kỹ thuật bắn súng lợi hại một chút thôi. Cô có dũng khí thì so tài đánh nhau với tôi!” Nói gì thì nói cũng không thể nhận thua như vậy, nếu không sau này cô ta có cách nào ở lại đại đội nữ binh nữa.

Lâm Tuyết quan sát Thẩm Doanh Doanh một lát, trong lòng ước định năng lực đánh nhau của quân địch, tính toán có vài phần chắc thắng. Nói thật, huấn luyện vật lộn của cô mới vừa đạt tiêu chuẩn, chỉ sợ thua Thẩm Doanh Doanh tốt nghiệp từ học viện quân sự.

“Thế nào? Sợ rồi à? Bây giờ nhận thua vẫn kịp!” Triệu Huyền Kỳ cũng hối hận lúc này lợn lành chữa thành lợn què, lập tức dốc sức quát lên trợ uy cho Thấm Doanh Doanh.

Thấy mắt Lâm Tuyết lộ ra do dự, Thấm Doanh Doanh càng thêm tin tưởng, cô ta cảm thấy kỹ thuật bắn súng của Lâm Tuyết là chính xác chút mà thôi, thể chất và kỹ năng vật lộn không đáng ngại. Thấm Doanh Doanh lần nữa thập phần tin tưởng, hạ thư thách đấu với Lâm Tuyết: “So tài đánh nhau với tôi, cô dám hay không?”

“Đại đội trưởng thích, tôi nhất định theo hầu.” Lâm Tuyết xoa nhẹ ấn đường, nữ nhân vương vãi như vậy, thật khiến người ta đau đầu.

Đôi mắt đẹp của Thấm Doanh Doanh nhìn Lâm Tuyết tràn đầy oán độc, hận không thể cắn chết cô, “Một ván định thắng thua. Cô thua thì lập tức cởi quân trang, rút xéo khỏi Phi Ưng đoàn, dám không?”

“Có.” Lâm Tuyết liếc cô ta, thản nhiên hỏi lại: “Nếu đại đội trưởng thua thì sao?”

(1) Tâm cao khí ngạo: người có tư tưởng cao hơn người khác, luôn kiêu ngạo

(2) Mễ: theo từ điển thì nó vừa là Thước vừa là mét .

1 thước Trung Quốc = 0.33 mét, vậy 25 thước = 8.25 mét

Ở đây mình nghĩ dùng ý nghĩa “thước” sẽ hợp hơn, vì Lâm Tuyết ném súng rồng trong vòng 8m thì có khả năng hơn là 25m (@__@)

(3) nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên

kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể

(4) tâm phù khí táo: tính khí bột chộp nóng nảy

(5) nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: ngoài người có người, ngoài trời có trời => Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Bị Cản Ngược Lại Một Miếng

Thẩm Doanh Doanh muốn dùng bất cứ giá nào để cứu văn thể diện bị mất, “Nếu tôi thua, cả chức đại đội trưởng này cũng tặng cho cô làm!”

Lâm Tuyết khinh thường nói: “Đại đội trưởng để ai đảm nhiệm không phải do cô định đoạt! Như vậy đi, nếu cô thua thì từ chức, đừng ở vị trí ấy cả ngày gây hại mắt các chị em, được không?”

Thẩm Doanh Doanh chỉ nghĩ đến chiến cuộc hòa nhau và thể diện của mình, không hề bận tâm đến hậu quả nếu thất bại, lập tức đồng ý: “Được!”

“Mọi người nghe rõ không? Ai mà lật lọng thì vĩnh viễn không xứng đáng được khoác quân trang!” Thẩm Doanh Doanh này mắc bệnh công chúa, vô công vô đức, ngoại trừ một tờ giấy chứng nhận cái gì cũng không có, sắp xếp cho cô ta tới quản lý đại đội nữ binh, thật là không ổn.

“Nghe rõ rồi, ai đối ý chúng ta sẽ đuổi người đó ra khỏi đại đội!” Mọi người cùng hô lên.

**

Hai người đối mặt, tinh lực tập trung cao độ. Nhất là Thẩm Doanh Doanh, cô ta hơi có chút thái độ dửng dưng ăn cả ngã về không.

Đột nhiên, Lâm Tuyết ngồi xổm xuống đất, nhắm đôi mi thanh tú.

Triệu Huyền Kỳ đại khái là bị cuộc thi bắn bia gây kinh hãi, cô ta có chút bối rối ở bên cạnh nhắc nhở: “Doanh Doanh, cẩn thận một chút, nha đầu kia rất quý quái.”

“Tôi biết rồi.” Thẩm Doanh Doanh so với Triệu Huyền Kỳ càng khẩn trương hơn, đâu chỉ có gần hai trăm nữ binh vây xem xung quanh chờ kết quả, thất bại sẽ mất đi chức Đại đội trưởng vừa được nhận, Thẩm Doanh Doanh có thể không khẩn trương sao?

Lâm Tuyết nhin không nổi bật cười, cô vội vã ngồi xổm xuống là bởi tật xấu đau bụng kinh phát tác, bụng quặn đau lại khiến hai cô gái kia sợ tới mức trông gà hóa cuốc.

“Tạm thời sử dụng thuật dụ địch sao, tôi biết cô cố ý lừa gạt, tôi sẽ không sơ xuất mắc mưu đâu!” Thẩm Doanh Doanh kêu lên, sau đó liều mạng dùng toàn bộ khí lực xông tới.

Đang gập nửa người, nhất thời Lâm Tuyết không thẳng lưng lên được. Đợi cho trận quặn đau giảm bớt, Thẩm Doanh Doanh đã đến trước mặt.

Không còn cách nào khác, Lâm Tuyết đành sử dụng chiêu “phòng lang” Mạc Sở Hàn đã dạy, tuyệt kỹ tất sát thành công này đã vô số lần đánh bại Lâm Thông, gần đây còn thành công đánh trả cả Mạc Sở Hàn, có thể nói Lâm Tuyết đã vận dụng thành thạo đến mức lô hỏa thuần thanh (1).

Nhưng lần này người bị công kích không phải là đàn ông, cô chỉ có thể thay đổi mục tiêu tấn công - - từ háng chuyển xuống dưới rốn nửa tấc.

“Ya!” Đùi ngọc thon dài thẳng tắp đột nhiên nâng lên, hung hăng đá một cước vào bụng Thẩm Doanh Doanh.

“A...” thảm thiết hét lên một tiếng, cả người Thẩm Doanh Doanh bay ra ngoài, cái gáy hướng xuống, ngửa mặt ngã nhào trên đất, hay tay ôm bụng, nước mắt và mồ hôi lạnh cùng chảy ra.

Tất cả sợ ngây người, mọi người đều chờ xem một màn vật lộn kịch liệt, không ngờ vừa mới giao thủ, Thấm Doanh Doanh đã bị đá bay ra ngoài, sau đó té nhào xuống đất không dậy nổi.

“...” Kết thúc rồi sao? Tất cả bị chọc giận không nói nên lời, học viện quân sự tài giỏi lại sinh ra cái trình độ này sao? Bị một tân binh đánh liên năm sắp luôn.

Triệu Huyền Kỳ kịp phản ứng, vội vàng kinh hãi chạy tới, ba chân bốn cẳng nâng Thấm Doanh Doanh dậy, giúp cô ta thuận khí, bóp bóp khắp người, giằng co một lúc lâu mới thấy Thấm Doanh Doanh mở to mắt “oa oa” khóc lớn.

“....” Nước mắt hỗn độn trong gió cộng thêm mồ hôi! Bị đánh trúng liên khóc nhè, đây là đại đội Phi Ưng đoàn hay nhà trẻ cho bé gái? Thật nghi ngờ bằng tốt nghiệp học viện quân sự trong tay cô ta là giả mạo.

“Bốp bốp bốp!” Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, tiếp đó liền thấy Lương Tuấn Đoàn mang theo vài sĩ quan cấp tá và cảnh vệ chậm rãi đi tới. Nam tử tuấn nhan như đúc, thường ngày thần sắc lạnh lùng hôm nay lại ấm áp như gió xuân phe phẩy chạm vào mặt. Đồng mâu thâm thúy như sao sáng chói trên bầu trời thờ ơ đảo qua các người đẹp, duy nhất dừng lại trên một bóng dáng tươi mát như suối, chăm chú nhìn kĩ.

Người đàn ông cao lớn, một thân cường tráng được quân trang mê người màu lục mới tinh bao bọc, quân phục này so với ngày thường không giống nhau, trên hai vai là quân hàm hai vạch bốn sao, dưới ánh mặt trời lóe sáng chói mắt, đó tượng trưng cho quyền lực và vinh dự.

Tất cả mọi người đều cho rằng mình đã nhìn lầm, dụi dụi mắt nhìn lại, đúng vậy, trên vai Lương Tuấn Đào đúng là hai vạch bốn sao quân hàm Đại tá! Hắn lại được thăng chức, đây cũng không phải chuyện nằm ngoài dự đoán. Hai mươi bảy tuổi, Lương Tuấn Đào như giao long bơi trong biển,

đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, tạo ra một huyền thoại quân sự! Các cô gái chỉ quan tâm đến việc liên tiếp thắng chức như vậy hẳn có rời khỏi Phi Ưng đoàn không?

Trên sân thao luyện rộng lớn có gần hai trăm nữ binh, tất cả đều dùng ánh mắt sùng bái si mê chăm chú nhìn vào vương tử cũng là chiến thần trong lòng mình. Mọi tiếng động đều biến mất, ngay cả Thẩm Doanh Doanh đang khóc cũng kiềm chế lại, bầu không khí trở nên có chút kì quái.

Lâm Tuyết vẫn lạnh nhạt như cũ, lúc này cô đã đứng thẳng dậy. Cơn đau bụng kinh kéo dài ngắt quãng khiến khuôn mặt thanh lệ hơi hơi tái nhợt.

“Không tồi!” Lương Tuấn Đào nhìn vào mắt cô, không ngớt vừa lòng, trong đó còn có một loại tình cảm mãnh liệt khác thường và sự thưởng thức, khóe miệng giương lên rạng rỡ, hẳn không keo kiệt khen ngợi: “Tôi không có nhìn sai người. Trí dũng song toàn, có tâm lý tố chất mạnh mẽ vượt qua thử thách”

“Rầm rầm!” Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay như sấm, các nữ binh hoàn toàn đồng ý với lời nói của chiến thần. Lâm Tuyết đích thật là một tân binh mà mọi phương diện đều rất xuất sắc, bất kể là kĩ thuật bắn súng hay tốc độ phản ứng của thân thể, đều khiến các nàng tân phục khẩu phục.

Thẩm Doanh Doanh đã ngừng khóc, được đám Triệu Huyền Kỳ nâng dậy, cô ta lau khô nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, giọng nói thập phần ỏn ẻn hướng về Lương Tuấn Đào cáo trạng: “Lương ca ca, anh ngàn vạn lần đừng để vẻ bề ngoài của Lâm Tuyết lừa gạt! Lần này cô ta giở chút thủ đoạn hèn hạ mới thắng được em, thắng cũng không anh hùng gì!”

Lương ca ca? Mọi người đều bị cách xưng hô của Thẩm Doanh Doanh gây chấn động không nhẹ. Phải biết rằng quân kỉ trong quân đội như núi, ở nơi công cộng, không được phép dùng bất cứ cách xưng hô trộn lẫn riêng

tư nào, vị này vừa mới nhận chức tân Đại đội trưởng, nhiều lần phát sinh sự kiện mới, tạo nên một “kì tích” khiến người ta ghen hòng.

Biểu hiện của Thẩm Doanh Doanh không giống với thân phận bình thường mà giống như cô ta và Lương Tuấn Đào có quan hệ không bình thường. Bất luận nguyên nhân thế nào, cô ta cũng không thoát được sự chê bai về tính cách non nớt của mình.

Thử hỏi, một đứa trẻ vừa cai sữa còn thò lò mũi xanh có thể tới quân đội tòng quân sao? Ngay cả tư cách tòng quân Thẩm Doanh Doanh cũng chưa đủ sao lại đủ tư cách giữ chức Đại đội trưởng.

Tình mâu Lương Tuấn Đào phát lạnh, lát sau nhẹ nhàng giương môi, sửa lại cho đúng: “Gọi tôi là Thủ trưởng.”

“A, Thủ trưởng.” Thẩm Doanh Doanh luống cuống tay chân, ở học viện quân sự cô ta là công chúa chúng tinh phụng nguyệt (2), người người nhường nhịn, nếu có mắc lỗi người ta cũng tận lực thông cảm bao dung. Đương nhiên, Thẩm Doanh Doanh biết hơn phân nửa là do gia cảnh cao sang lấp lánh của mình.

Đến quân khu mới phát hiện, mọi sự thật đều tàn khốc, ngoại trừ vài bạn bè đi theo không có ai muốn ở dưới trướng cô ta, cũng không có ai cưng chiều! Thẩm Doanh Doanh sợ bị mất cái chức Đại đội trưởng vừa nhận được liền dứt khoát cản ngược lại Lâm Tuyết một miếng: “Cô dùng thủ đoạn bất chính để thắng tôi, hai lần đều là giở trò gian trá!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Thuyền Chuyển Công Tác

Thẩm Doanh Doanh lòng đầy căm phẫn, cô ta rất giận Lâm Tuyết, đầu tiên là đoạt đi người đàn ông mà mình yêu mến, trước mặt đại đội lại làm mình xấu hổ, trong mắt Thẩm Doanh Doanh, Lâm Tuyết là người đàn bà thập phần xấu xa!

Lời nói của cô ta càng khiến mọi người thấy khinh bỉ và phản cảm, trước mắt nhiều người, Lâm Tuyết đã chiến thắng một cách quang minh chính đại, bất kể là năng lực (kỹ thuật bắn súng) hay trí tuệ (đánh nhau) đều không trái với quy định, chỉ trách vị Đại đội trưởng vừa nhậm chức kia quá ngốc nghếch ngây thơ, gần như không có bất cứ kinh nghiệm thực chiến nào.

Lương Tuấn Đào cũng không lập tức bẻ lại lời nói của Thẩm Doanh Doanh, hắn cho người mang khẩu súng Lâm Tuyết đã sử dụng qua, tháo rời ngay tại chỗ lấy ra rãnh nòng súng bị phá hỏng, giơ lên trước mặt Thẩm Doanh Doanh, lạnh giọng trách hỏi: “Chẳng lẽ chính Lâm Tuyết tự động thủ trên súng mình sử dụng sao? Bây giờ cô nói cho tôi biết động cơ dối trá của cô ấy là gì, bắn không trúng bia đối với cô ấy có gì tốt?”

“...” Thẩm Doanh Doanh sợ hãi, cái gì cũng không nói được. Hóa ra súng của Lâm Tuyết đã bị động qua, việc này không che được mắt Lương Tuấn Đào, cô ta liền á khẩu không trả lời nổi.

Chiến sĩ đại đội đều nóng nảy đứng dậy, rốt cuộc đã hiểu vì sao kỹ thuật bắn súng của Lâm Tuyết vô cùng tốt lại bắn không trúng bia, thì ra có

người ra tay phá hủy rãnh nòng súng trước đó rồi.

“Thật không biết xấu hổ, không thắng được liền ngầm sử dụng ám chiêu, còn bị đánh úp trở lại, đại đội chúng ta sao lại có loại cực phẩm bại hoại thể này trong quân đoàn chứ!” Nhậm Thiến uất ức quát lên.

Các chiến sĩ cũng đều bất mãn kháng nghị, tranh nhau bàn luận sôi nổi, lần thứ hai đánh giá về Thẩm Doanh Doanh lại càng thấp hơn.

Con người trong treo của Lâm Tuyết hiện lên một tia kinh ngạc. Cô cũng phát hiện ra súng lục có vấn đề nhưng tình huống lúc ấy diễn ra quá nhanh không kịp phân tích, không ngờ Lương Tuấn Đào sớm thấy rõ tất cả, có thể khẳng định người này đã đến đây từ sớm, âm thầm ẩn náu quan sát cuộc đấu!

Cái tên phúc hắc, vậy mà vẫn bảo trì được bình thản.

Lương Tuấn Đào đáp lại Lâm Tuyết bằng một ánh mắt thích thú, khoe môi nhếch lên một cái.

Cô quăng cho hắn cái nhìn hờn dỗi thoáng qua, nụ cười trầm xuống.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong nháy mắt, rồi rời đi nhanh chóng, không ai nhìn lại đối phương.

Lương Tuấn Đào thuận tay ném cây súng bị phá rãnh nòng cho Triệu Huyền Kỳ đang ngăn người bên cạnh, Triệu Huyền Kỳ giống như nhận được củ khoai nóng bỏng tay, cô ta kinh hãi nhảy dựng lên, kém tí nữa thì ném rãnh nòng súng này ra ngoài.

“Triệu phó Đội trưởng, cô tự mình phá hỏng thì sửa lại đi, sửa không được thì khấu trừ tiền trợ cấp trong quân doanh!” Giọng Lương Tuấn Đào hết sức thản nhiên, nhưng tất cả người ở đại đội đều nghe rõ “Về phần vì

mục đích gì mà có hành vi phá hủy quân giới, yêu cầu cô viết một bản kiểm điểm quân sự rõ ràng, gửi lên Quân Ủy, xin chỉ thị xử lý.”

“Đinh!” Rãnh súng trên tay Triệu Huyền Kỳ rớt cuốc cũng rơi xuống đất, mặt cô ta xám như tro, khóc không ra nước mắt. Đã sớm học được vô số lần ở học viện quân sự: súng ống là sinh mệnh của quân nhân, vô cớ phá hoại sẽ bị trừng phạt rất nghiêm khắc, nhẹ thì giáng chức xử phạt, nặng thì khai trừ khỏi danh sách trong quân đội.

Còn lại hai nữ Thiếu úy cũng bị dọa sợ, sắc mặt biến đổi, không dám thở mạnh, bọn họ hận không thể tìm được hầm ngầm nào trốn vào, sợ kế tiếp sẽ đến phiên mình.

Ánh mắt Lương Tuấn Đào dừng lại lần nữa trên khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Doanh Doanh, giọng điệu dịu đi, hằn nheo mắt hỏi: “Theo lời cô nói, lần thứ hai Lâm Tuyết dở thủ đoạn bất chính là việc cô ấy bất ngờ tập kích cô? Tôi hỏi cô, khi Lâm Tuyết tấn công mình, có phải cô cũng đã muốn công kích cô ấy không? Vì sao cô xuống tay trước lại không đoạt được trước?”

“....” Thẩm Doanh Doanh quên cả khóc, chỉ ngước mắt đáng thương nhìn hẳn.

Thấy Thẩm Doanh Doanh như đứa trẻ gặp rắc rối đang luống cuống, Lương Tuấn Đào thực mệt mỏi. Nữ nhân như vậy lại dám đưa đến quân đội đúng là mất mặt xấu hổ, Thẩm Bộ trưởng càng ngày càng chọc cười.

Đoán chừng nói nhiều đến thế cái đầu xinh đẹp này cũng không chứa nổi, Lương Tuấn Đào dứt khoát nói thẳng cho Thẩm Doanh Doanh hiểu: “Cô thất bại là vì ngu xuẩn, nhìn ra cô ấy đang dụ địch mà vẫn cứ điên điên khùng khùng bổ nhào vào, không đánh cô thì đánh ai? Còn nữa, phản ứng của cô quá chậm chạp, tốc độ và lực tấn công đều không đạt yêu cầu, tay

chân mềm yếu, không chịu nổi một đòn, bị đánh cũng chỉ có hai chữ - xứng đáng!”

“Oa!” Từ lúc sinh ra đến giờ Thẩm Doanh Doanh đâu nghe qua lời nói nặng thế này, cô ta không biết lấy làm xấu hổ còn bụm mặt khóc lớn.

Khóe miệng Lâm Tuyết nhếch lên, có chút không nhịn cười được nữa.

Đáng tiếc, không phải tất cả mọi người đều kín đáo như Lâm Tuyết, có rất nhiều người đã hi hi ha ha cười rộ lên, chỉ trừ Thẩm Doanh Doanh bàn luận.

Kỳ thật, tương đối nhiều sinh viên tốt nghiệp học viện quân sự là con cái các gia đình quân môn quyền quý, bọn họ dường như khá yếu ớt, nhất là con gái, hơi động một tí là rơi nước mắt, sĩ quan huấn luyện cũng không dám nghiêm khắc quá. Đối với chủng loại “đặc biệt” này, Phi Ứng đoàn luôn cự tuyệt từ ngoài cửa, lần này không rõ tại sao lại tuyển vào nhiều như vậy, xem ra mạng lưới quan hệ của Thẩm Bộ trưởng rất lớn mạnh.

“Lâm văn thư!” Lương Tuấn Đào một mặt chinh đốn, trầm giọng quát.

“Có!” Lâm Tuyết phản xạ theo điều kiện đáp lại.

Con người đẹp đẽ của Lương Tuấn Đào mang ý cười liếc nhìn cô, khóe miệng cong lên, “Biểu hiện không tồi, huấn luyện lại hoàn toàn đủ tư cách! Bây giờ cô lập tức theo tôi về Sư đoàn 706 báo danh!”

Cái gì? Đến Sư đoàn 706? Tin tức này không khác gì một quả bom, kích động ngàn tầng sóng cuộn. Tâm hồn thiếu nữ của các chiến sĩ trong đại đội nữ binh nhất thời vỡ nát, hóa ra dự cảm không tốt kia đã biến thành sự thật, chiến thần của các nàng thực sự phải rời khỏi Phi Ứng đoàn!

“Thủ ...thủ trưởng!” Nhậm Thiến cố lấy dũng khí bước lên trước một bước, trong mắt có ngấn lệ xẹt qua, cô nức nở nói: “Anh muốn ... rời khỏi

Phi Ứng đoàn sao?”

Nhậm Thiến chỉ là một nữ binh bình thường ở Phi Ứng đoàn, giống như đại đa số nữ binh ở đây, đối với nam tử tuấn mỹ này sinh ra lòng ái mộ, cô cũng hâm mộ Lâm Tuyết được hân coi trọng và yêu mến nhưng Nhậm Thiến tự mình hiểu được, cũng chưa bao giờ mộng tưởng quá phần. Cô chỉ muốn thường xuyên được thấy hân từ xa xa, như thế đã cảm thấy thỏa mãn rồi, không ngờ ngay cả cái tâm nguyện nhỏ bé này cũng bị sụp đổ.

“Ừ.” Lương Tuấn Đào hơi hơi gật đầu, vừa nói chuyện với Nhậm Thiến cũng vừa là dặn dò ly biệt với đại đội nữ binh: “Tôi vừa mới nhận được lệnh điều chuyển, tôi được điều đến sư đoàn 706 nhận chức vụ Sư trưởng, tôi sẽ dẫn một số đồng chí đi theo, bọn họ đều là phụ tá đặc lực của tôi, sẽ cùng tôi tiếp nhận nhiệm vụ và thử thách mới.”

Lúc này, mọi người mới chú ý tới sĩ quan cấp tá Phùng Trường Nghĩa và Lưu Bắc Thành theo bên cạnh Lương Tuấn Đào, còn có hơn mười vị cảnh vệ thân cận cũng đã đổi quân trang, hơn nữa trên quân hàm số sao và vạch cũng tăng thêm.

“A.” Hai mắt Thẩm Doanh Doanh đầm lệ chưa khô, tràn đầy khiếp sợ và thất vọng, “Anh phải rời Phi Ứng đoàn, vì sao không nói cho em biết?” Ngữ khí cô ta tràn đầy khiển trách, giống như giữa mình và Lương Tuấn Đào thật sự có quan hệ gì đặc biệt.

Có vài nữ sĩ quan cũng biểu lộ sự thất vọng, các nàng hao tổn tâm cơ để được điều đến Phi Ứng đoàn, sao có ngờ vầng thái dương của mình lại rời đến chỗ khác.

“Bây giờ tôi nói cho mọi người biết cũng chưa muộn!” Mắt đẹp lạnh lạnh, Lương Tuấn Đào trầm giọng nói: “Cô đã tự động vứt bỏ chức vụ Đại đội trưởng, trước khi Quân Ủy phái tân Đội trưởng tới, Nhậm Thiến tạm thời là đại Đội trưởng!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Lập Mưu Từ Lâu

Sáu vị sĩ quan cấp tá, hơn mười cảnh vệ ưu tú và một nữ binh nhì mới nhập ngũ chưa lâu của Phi Ưng đoàn cùng ngồi xe chuyên dụng tới Sư đoàn dã chiến 706, chính thức gia nhập Sư đoàn, Lương Tuấn Đào vinh dự nhậm chức Sư trưởng, quân hàm Đại tá.

Trước là tham gia huấn luyện tại Sư đoàn vài ngày để quen với hoàn cảnh. Ở trong này, Lâm Tuyết biết rất nhiều chiến hữu mới. Quân đội là một đại gia đình lớn, nếu Tổ quốc cần, bất cứ lúc nào cũng có thể điều động và thay đổi, không nhất thiết là phải đồn trú ở một chỗ đến già.

Tất cả đều mới lạ khiến Lâm Tuyết có cảm giác trông mong và hi vọng. Cô giống như một con bướm muốn phá kén tung bay, thoát khỏi trói buộc đi đến thế giới rộng lớn.

Ba ngày sau, Sư đoàn mời họp, tổ chức hội nghị chào mừng long trọng để ăn mừng Lương Tuấn Đào vinh dự nhậm chức Sư trưởng Sư đoàn 706, đồng thời cũng cử hành nghi thức hoan nghênh sáu sĩ quan cấp tá cùng hơn mười tân chiến sĩ đến từ Phi Ưng đoàn.

Hai vị nguyên lão cấp cao là Phó Chủ tịch Quân ủy Lãnh Lệnh Bân, Ủy viên Quân ủy Lương Đống cũng đích thân đến dự nghi thức chào mừng lần này.

Hội trường rộng lớn trang nghiêm hùng vĩ, đội ngũ chiến sĩ chỉnh tề nghiêm túc chờ đợi, sau khi tiếng nhạc chào mừng từng bừng kết thúc, cả

hội trường chìm trong im lặng, không nghe thấy một chút âm thanh ầm ĩ nào.

Lần đầu tiên Lâm Tuyết đến một nơi như vậy, cô cũng bị bầu không khí nơi đây cuốn hút, sự xúc động vì tự hào, vì sứ mệnh của quân nhân khiến Lâm Tuyết cảm thấy trách nhiệm trên vai mình trọng đại biết bao, cô không khỏi nảy sinh ý nghĩ : nguyện vì Tổ quốc xin kính dâng tất cả tinh thần và ước vọng.

Lãnh Lệnh Huy năm nay gần 80 tuổi, nhanh nhẹn mạnh khỏe, thần thái sáng láng, đầu đầy tóc hoa râm không làm ông già đi ngược lại tạo nên phong thái hạc hoa đồng. Lão nhân hào hoa phong nhã, nhìn ra được lúc còn trẻ ông hẳn là một mỹ nam tử hiếm có, giờ đã cao tuổi nhưng phong thái giơ tay nhắc chân cũng không ai địch được.

Lâm Tuyết giật mình, mơ hồ cảm thấy khí độ bên ngoài của vị lão nhân này có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu rồi.

“Đây là ông nội Lãnh Bân.” Lương Tuấn Đào ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói cho cô biết.

Oh, khó trách được. Lâm Tuyết bừng tỉnh giác ngộ, cô phát hiện ra phong vận hai ông cháu nhà này thật sự rất giống nhau.

Vị Ủy viên Quân sự khác là Lương Đồng, nói năng cẩn trọng, tứ bình bát ổn (1), giống như núi Thái Sơn có sụp xuống cũng không kinh sợ, khuôn mặt lão nhân này có vài phần rất giống Lương Trọng Toàn, Lâm Tuyết quan sát ông trong chốc lát, nghi ngờ thử dò hỏi Lương Tuấn Đào: “Lương lão không phải là ông nội anh chứ?”

Lương Tuấn Đào dùng tay ra hiệu ok, đó là đáp án của hẳn.

“....” Lâm Tuyết thầm giật mình, cô chỉ biết Lương gia là quân môn quyền quý, không ngờ nền móng lại vững chắc đến thế. Ông cháu cha con

đều giữ chức vụ quan trọng, Lương lão lại càng là trọng thần lớn tuổi cấp quốc gia, một trong số ít lão tướng của Quân ủy.

Hai vị lão nhân mặc quân trang thẳng thớm, trên quân hàm màu xanh lá thông gắn ba ngôi sao vàng năm cánh lấp lánh chói mắt, đây là quân hàm tối cao – Thượng tướng!

Lời phát biểu khai mạc rất ngắn gọn: “Hoan nghênh sáu đồng chí sĩ quan cấp tá, mười hai cảnh vệ viên và nữ đồng chí binh nhì ưu tú đã vinh dự gia nhập Sư đoàn dã chiến 706, bắt đầu khởi điểm mới sẽ có gánh nặng và nhiệm vụ mới đòi hỏi các đồng chí phải hoàn thành. Các đồng chí có tự tin hay không?”

“Có!” Mọi người cùng hô lên.

Lãnh Lệnh Huy hài lòng, gật đầu nói tiếp: “Hai năm gần đây, có một nhóm võ trang buôn lậu thuốc phiện mới xuất hiện ở biên giới nước ta, hành động hung hăng ngang ngược tạo hậu quả nghiêm trọng, gây ảnh hưởng cực kì xấu! Để nhanh chóng phá được tổ chức buôn lậu thuốc phiện có tên “NT”, sau khi Quân ủy suy xét thận trọng đã quyết định đề bạt nguyên Thượng tá Phi Ứng đoàn từng lập được chiến công hiển hách khi tấn công tổ chức buôn lậu quốc tế Hắc Nha – đồng chí Lương Tuấn Đào, để đồng chí đảm nhiệm chức vụ Sư trưởng sư đoàn 706 làm Tổng chỉ huy chiến dịch lần này!”

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt nổ ra, thân thể to lớn oai phong của Lương Tuấn Đào đứng dậy, vị quân nhân đặc biệt nện từng bước lên lễ đài, cùng Lãnh Lệnh Huy bắt tay.

Lãnh Lệnh Huy vỗ vỗ vai Lương Tuấn Đào, nói những lời sâu sắc: “Tiểu tử, gánh nặng đường xa, tiếp tục cố gắng.”

“Cám ơn Thủ trưởng đã tín nhiệm, tôi xin cam đoan không phụ sở vọng!” Lương Tuấn Đào đánh tay chào theo nghi thức quân đội.

Lương Đồng tự mình đeo huân chương vinh dự cho Lương Tuấn Đào, khuôn mặt hiền lành, ánh mắt không mất đi sự uy nghiêm đánh giá đứa cháu đẹp trai uy vũ, ông giáo huấn ngắn gọn mà hữu lực: “Nên nói gì thì Phó chủ tịch Lãnh cũng nói rồi, ông cũng không nói nhảm nhiều, chỉ tặng cho cháu một câu --- bất cứ lúc nào cháu cũng không được quên cháu là nam nhi Lương gia!”

“Rõ!” Thân hình cao lớn của Lương Tuấn Đào thẳng tắp, hăn tự hào trả lời ông nội: “Cháu là nam nhi Lương gia, nam nhi Lương gia không có kẻ nào yếu ớt!”

“Ừ.” Lương Đồng hài lòng gật gật đầu nói tiếp: “Vợ cháu đâu? Nghe nói lần này cùng đến với cháu, còn không muốn cho ta xem mặt sao?”

“Ách.” Lương Tuấn Đào không ngờ vào lúc này ông nội sẽ hỏi Lâm Tuyết, hăn ngượng ngùng cười hai tiếng, nói: “Tại vì luôn không có thời gian và cơ hội thích hợp, nếu không sao cháu có thể cố ý che giấu chứ?”

Lâm Tuyết ở dưới đài âm thầm ủng hộ phần mở đầu ngắn gọn xuất sắc của hai vị lão nhân, ca ngợi bọn họ không giống những thủ trưởng hách dịch phát biểu dài dòng nhằm chán, lời nói ra khỏi miệng không có một câu vô nghĩa giống như châu ngọc, càng nói càng kích phát được ý chí chiến đấu của binh sĩ, lãnh đạo như vậy sao không khiến mọi người kính nể kính yêu cho được.

“Thiếu úy Lâm Tuyết Sư đoàn 706 chạy bộ lên lễ đài, hai vị thủ trưởng muốn gặp đồng chí!” Một tiếng hét ra lệnh đột ngột vang lên, vì thế, trong hội trường rộng lớn, vô số ánh mắt chăm chú tập trung vào nữ binh duy nhất ở đây – Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nghe thấy gọi tên mình, phản xạ theo điều kiện đứng dậy đáp lại, chỉ là có chút không hiểu : sao phía trước tên mình lại biến thành ... Thiếu úy?

May mắn rằng khi ở Phi Ưng đoàn, có một đoạn thời gian trải qua “thử thách ánh mắt” cho nên bây giờ, trước thiên thiên vạn vạn ánh mắt chăm chú của nam giới, Lâm Tuyết tài năng chạy lên lễ đài một cách chuẩn xác không mắc sai lầm nào.

Cô vẫn mặc quân phục binh nhì chưa thay ra, cũng không có ai thông báo để cô thay quân phục.

Đánh tay chào hai vị lão nhân theo nghi thức tiêu chuẩn, giọng nói thanh thúy như nước suối của Lâm Tuyết cất lên: “Báo cáo, binh nhì Lâm Tuyết xin ra mắt hai vị Thủ trưởng!”

“Ha ha.” Lãnh Lệnh Huy cười rộ nói với Lương Đồng: “Khí chất không tồi, tôi thích.”

Lương Đồng quan sát cô, ôn hòa nhắc nhở: “Từ giờ trở đi đồng chí đã là Thiếu úy.”

Trong lòng có một trận kích động khác thường, hóa ra cô đã thoát khỏi cấp bậc binh nhì, trở thành một nữ sĩ quan. Lâm Tuyết thốt lên: “Cám ơn Thủ trưởng, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Khi Tuấn Đào xin trình báo cáo kết hôn, ông đã xem xét kỹ càng tư liệu về cháu, trực giác của ông mách bảo cháu là một đứa trẻ kiên cường. Ông tin vào con mắt của Tuấn Đào, cô gái có thể khiến nó động tâm nhất định có chỗ hơn người.” Lương Đồng nhìn Lâm Tuyết hiền từ, hớn hỏ nói: “Báo cáo xin kết hôn của các cháu do ông kí, hai tiểu tử này lĩnh giấy đăng kí kết hôn lại không chủ động đến gặp qua lão gia hỏa ta, ôi, thật không nói nổi.”

Lâm Tuyết trở mặt, hóa ra khi quân nhân kết hôn yêu cầu trước tiên là gửi báo cáo, chuyện này cô hoàn toàn không biết. Ngày đó Lương Tuấn Đào đưa cô đi đăng kí, Lâm Tuyết còn tưởng công tử như hắc nhất thời nông nổi, sao có thể nghĩ được hóa ra hắc đã sớm lập mưu rồi!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Sổ Đen

Trong phòng bệnh vip xa hoa, Thư Khả nằm trên giường khóc lóc, sắc mặt cô ta tái nhợt, tiếng khóc lộ ra sự ủy khuất và không cam tâm, khiến người nghe tan nát cõi lòng.

Mạc Sở Hàn canh giữ bên cạnh, trái tim gần như đã vỡ nát. Hắn kéo tay Thư Khả, lại nói lời xin lỗi: “Xin lỗi em, đều là lỗi của anh.”

Thư Khả vẫn khóc thút thít, nghẹn ngào hỏi hắn: “Vì sao trái tim anh lại độc ác như vậy? Con của chúng ta ... cứ như vậy để mất”

Mạc Sở Hàn vẫn luôn không muốn có con, Thư Khả gạt hắn lên lút mang thai, kết quả lại bị ép sinh non. Trong quá trình sinh non cô ta cũng không cảm thấy đau đớn gì bởi khi tiến hành thủ thuật bác sĩ đã sử dụng thuốc gây tê.

“Anh nói rồi, trước khi chưa trả được thù lớn, anh chưa muốn sinh con. Thư Khả ...” Mạc Sở Hàn thống khổ giải thích: “Anh muốn khai sát giới, anh không muốn con chúng ta sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh này, bây giờ chưa phải lúc.”

Khai sát giới? Quả nhiên, Thư Khả ngừng khóc, cô ta lau nước mắt hỏi hắn: “Anh chuẩn bị khai sát giới với ai? Lâm gia sao?”

Nếu Mạc Sở Hàn đại khai sát giới Lâm gia, cho dù vừa mất đi đứa nhỏ cũng đáng! Bởi nếu thế, hắn và Lâm Tuyết vĩnh viễn không có cơ hội trở

về với nhau, mình sẽ không bao giờ phải lo lắng chuyện Mạc Sở Hàn quay lại yêu Lâm Tuyết.

Mình còn trẻ, hấn lại cường tráng như vậy, muốn có một đứa con không phải là chuyện dễ sao?

“Lâm gia và Vân gia, chó gà hai nhà đều không tha!” Mạc Sở Hàn vươn người lấy túi văn kiện, bên trong có một tờ danh sách được in ra, giấy trắng mực đen rõ ràng, bên trên liệt kê đầy đủ danh tính từng thành viên Vân, Lâm, tổng cộng 8 người.

Không thấy tên Lâm Tuyết, Thư Khả phần nộ một hồi, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt, chỉ giả vờ không hiểu hỏi han: “Người của hai nhà này đều ở đây hết à? Sao em thấy như thiếu gì đó”

“Lâm Tuyết không ở trong đó.” Mạc Sở Hàn thẳng thắn nói với Thư Khả: “Anh muốn để cô ta sống mà nhìn rõ tất cả người thân của mình ra đi thống khổ thế nào.”

Trong lòng Thư Khả hừ một tiếng, thầm nghĩ: anh không muốn giết thì có! Nhưng ở ngoài mặt vẫn là bộ dáng nhu thuận: “Chuyện của anh em không nhúng tay vào. Tùy anh hành động, nhưng em tin anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em.”

“Đương nhiên rồi!” Mạc Sở Hàn hôn hôn Thư Khả hứa hẹn: “Đợi anh giết Lương Tuấn Đào báo huyết hải thâm thù ... Anh lập tức bắt Lâm Tuyết làm nữ nô cho chúng ta, để em sai bảo.”

“Cứ tính vậy đi, chúng ta còn nhiều nữ giúp việc, đâu cần đến cô ấy.” Thư Khả thấy hơi hơi bất an, cô ta phát hiện điều làm Mạc Sở Hàn nhớ mãi không quên không phải là thù hận với Lâm Gia mà là cừu hận với Lương Tuấn Đào, bây giờ so với kẻ thù của hấn, ý muốn giết Lương Tuấn Đào còn mãnh liệt hơn.

Giết Lương Tuấn Đào đơn giản là để đoạt lại Lâm Tuyết, Thư Khả không tin hẳn cướp lại Lâm Tuyết chỉ đơn giản là để làm người giúp việc.

“Khi đó để xem cô ta biểu hiện thế nào, nếu vẫn cứ gian ngoan không khéo léo ...” Khóe miệng Mạc Sở Hàn lộ ra ý cười tàn khốc.

“Sở Hàn.” Thư Khả mềm mại nhu hòa nhắc nhở hắn: “Anh chuẩn bị khi nào thì khai sát giới?”

Mạc Sở Hàn nâng lên con ngươi lạnh lẽo như băng đen, trầm tĩnh nói: “Nghe nói đêm nay mấy người ở Quân ủy ... mấy lão già kia đặc biệt tổ chức tiệc rượu long trọng chúc mừng Lương gia song hỉ lâm môn. Cha nuôi anh cũng tham dự, đưa theo con gái và con rể ông ta, mỗi người đều rất vui vẻ. Trong ngày tràn ngập niềm vui này, anh sẽ cho bọn họ một bất ngờ ngoài dự đoán, dệt hoa trên gấm (1), ha ha...”

Tiếng cười của hắn thật âm trầm đáng sợ khiến ai nghe thấy không khỏi sởn tóc gáy.

Thư Khả lại không sợ hãi chút nào, ngược lại, thủy mâu còn bắn ra tia hưng phấn, giọng nói cô ta càng ôn nhu hơn: “Sở Hàn, anh còn chưa nói cho em biết anh sẽ xuống tay với ai trước?”

Mạc Sở Hàn ngừng cười, hắn cúi đầu, tà ác như Ma vương đoạt mạng, con ngươi lạnh lẽo liếc về quyển sổ bìa đen, cuối cùng dừng lại trên một cái tên. Hắn đọc to nhấn mạnh từng chữ như băng: “Trước cho bọn họ một cảnh cáo nhỏ, xem con tiện nhân Lâm Tuyết kia có thể ở bên cạnh Lương Tuấn Đào cười vui vẻ nữa không?”

Nguyên lão Quân ủy và các nhân vật chính trị lớn đều tham gia tiệc rượu, có thể thấy quy mô và diện mạo tương xứng náo nhiệt đến đâu.

Phóng viên các tòa báo nổi tiếng trong thành phố cũng được mời tham dự, đội cầu tử (2) không thể sánh nổi tố chất tự nhiên của bọn họ . Khi phỏng vấn bọn họ cũng không khiến đối phương cảm thấy đột ngột vô lý, đến cả chụp ảnh cũng phải được cho phép mới dám chụp, thập phần lễ phép có giáo dục.

Lâm Tuyết mặc trang phục long trọng, một bộ lễ phục màu trắng có khõe kéo ôm lấy thân thể mềm mại duyên dáng của cô, eo nhỏ nhắn không dư thừa chút nào. Đôi mắt liếc nhìn, sâu thẳm như suốt lại thanh lệ xuất trần.

“Đúng là một vị tuyệt sắc giai nhân! Lương thiếu quả nhiên có diễm phúc!” Tiếng khen ngợi, thán phục vang lên liên tiếp.

Chuyện Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đăng kí kết hôn đã truyền khắp thành phố, lúc này, việc hai người cùng xuất hiện tỏa sáng như tuyên bố chắc chắn lần nữa với người đời chuyện họ kết hợp gắn bó suốt đời không phải lời đồn đại.

“Vui không?” Lương Tuấn Đào mặc âu phục màu trắng được cắt may thủ công theo phong cách Anh quốc, phong độ nhẹ nhàng, khuôn mặt tuấn mỹ như đúc trong giầy lát giết chết bất cứ cô gái trẻ tuổi nào có mặt đêm nay, trên đường đi tới gặp vô số cô gái xinh đẹp, hắn chỉ cười nhạt đáp lại, hiển nhiên đã quen với những ánh mắt si mê này.

Sắc mặt Lâm Tuyết hơi kém một chút, cũng may son môi và má hồng đã giúp che dấu sự tái nhợt, nhưng cô vẫn không cười nói tùy tiện, không có nửa phần bóng dáng vui vẻ hạnh phúc, “Muốn tôi nói thật không?”

“Tất nhiên rồi! Ở trước mặt lão công không được nói dối.” Lương Tuấn Đào nhin không được, cúi đầu đặt một nụ hôn trên gương mặt xinh đẹp của cô, da Lâm Tuyết rất lạnh, giống như băng vậy. Hắn giật mình, nắm chặt bàn tay nhỏ bé đeo găng tay ren của cô, hỏi: “Lạnh sao?”

Lâm Tuyết lắc đầu, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, thành thật nói cho hẳn biết: “Tôi không thấy vui, tình huống này khiến tôi sợ hãi suýt nữa thì hít thở không thông.”

“Sao thế?” Lương Tuấn Đào phát hiện, lời cô nói không phải là đùa giỡn, Lâm Tuyết thật sự căng thẳng, ngay cả thân thể mềm mại cũng cứng ngắt như đá.

Miệng vết thương thối rữa kia đã mừng mủ nhiễm trùng, Lâm Tuyết dứt khoát hung hăng cho nó một đao, cô không muốn đau đớn tiếp tục kéo dài, cô muốn cắt nó đi, gạt bỏ máu dính mủ, cô muốn khỏi bệnh, cô muốn trọng sinh!

Chỉ cần vượt qua được ma tâm, Lâm Tuyết có thể bắt đầu cuộc đời mới như ý nguyện.

“Khi cùng Mạc Sở Hàn đính hôn, đó là lúc hạnh phúc nhất đời tôi..”

“Lâm Tuyết!..” Một giọng nói giòn tan của phụ nữ vang lên, tiếp đến liền thấy một bóng dáng nhỏ xinh yếu điệu chạy nhanh tới, cô gái ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, thân thiết nắm lấy tay Lâm Tuyết lắc lắc, đoạn nói: “Đúng là chị nha!”

Lâm Tuyết nhìn cô gái đang giữ chặt tay mình, hóa ra là Vân Đóa. Hai năm không gặp, Vân Đóa càng hấp dẫn hơn, mái tóc quăn trời sinh buông xõa trên vai, khuôn mặt như tranh vẽ, tinh xảo giống búp bê.

Lâm Tuyết buông lỏng Lương Tuấn Đào, đồng thời cũng nuốt lại nửa câu chưa kịp nói, sau đó cô vui mừng xoay người kéo tay Vân Đóa, vội vàng hỏi han: “Hai năm nay em ở nước ngoài vì sao đến thư cũng không gửi? Nha đầu không có lương tâm này, không thấy nhớ chị sao?”

“Nhớ chứ! Em rất nhớ chị!” Thoạt nhìn, Vân Đóa vẫn khờ dại đơn thuần như trước, cô sợ hãi nói: “Tại anh trai không cho em gọi điện về

nước, anh ấy nói em có bệnh, đợi hết bệnh sẽ để em trở về.”

“A.” Lâm Tuyết nhìn kĩ Vân Đóa một phen, cẩn thận hỏi han: “Em mắc bệnh gì?”

Vân Đóa lắc đầu mờ mịt, lại giật mình gật gật đầu, chỉ vào Vân Thư Hoa đứng cách đó không xa cười nói: “Chị hỏi anh trai em đi.”

(1) dệt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

(2) Đội cầu tử : Đội đánh hơi - ám chỉ các nhà báo, thám tử chuyên bám đuôi theo dõi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Đột Biến

Vân Thư Hoa và Lý Văn San tay nắm tay, đúng là trai tài gái sắc, một đôi bích nhân chói mắt.

Nam tử ôn nhu tuấn nhã như khối ngọc thượng đẳng, hiện tại, khối ngọc đẹp dễ này đã nằm trong tay Lý Văn San.

Lý Văn San nóng lòng thân thiết dựa sát vào Vân Thư Hoa, dịu dàng hỏi: “Thư Hoa, anh nói xem em có đẹp không?”

“Rất đẹp.” Vân Thư Hoa khéo léo hôn lên gương mặt trang điểm tinh tế, mỉm cười nói: “Anh là gương thần, anh có thể nói cho em biết, Lý Văn San là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.”

“Ha ha ..” Lý Văn San vui sướng cười đến run rẩy cả người, thân thể mềm mại không xương quăn lấy anh ta, “Thư Hoa, anh lại nói đùa rồi.”

Thình thoảng, ánh mắt của Vân Thư Hoa lại rời đi, đặt trên một bóng dáng xinh đẹp cách đó không xa, cho dù trong tiệc rượu đông người, anh ta vẫn có thể xuyên qua đám người mờ ảo đó, liếc mắt một cái là bắt được bóng dáng cô. Kinh hãi nhìn qua người đẹp, Vân Thư Hoa mau chóng quay đầu âm thầm.

Anh ta sớm biết, nữ nhân tốt đẹp như vậy nhất định không thiếu đàn ông theo đuổi, mình và Mạc Sở Hàn vì những nguyên nhân khác nhau lại

lựa chọn giống nhau, Lương Tuấn Đào liền thay thế vị trí của bọn họ, ở bên cạnh Lâm Tuyết.

Không thể thế được! Vân Thư Hoa nắm chặt tay, trong lòng mặc niệm: “Anh sẽ đợi, đợi tất cả qua đi, đợi em trở về trong vòng tay anh! Tuyết, khi đó em sẽ hiểu, ai mới là người yêu em nhất!”

“Ôi!” Lý Văn San đau đớn kêu lên “Thư Hoa, anh nắm tay em đau quá!”

Lúc này, Vân Thư Hoa mới tỉnh hồn, vội vàng đưa tay Lý Văn San lên môi hôn, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

“Phá hỏng rồi, cố ý làm đau người ta.” Lý Văn San hận không thể giờ giờ khắc khắc đều có thể gần gũi bên người đàn ông này, cô ta then thùng nói nhỏ: “Đêm nay đền bù thật tốt cho em.”

Đang khi hai người tình cảm nồng nhiệt, chỉ thấy Lương Tuấn Đào sải bước đi tới, cao giọng ngắt quãng sự thân thiết của bọn họ: “Vân đại thiếu, vợ tôi có vấn đề muốn hỏi anh.”

Vốn Lâm Tuyết định len lén gọi Vân Thư Hoa rồi hỏi anh ta mấy câu, không ngờ Lương Tuấn Đào lại kéo tay mình đi đến, cô tức giận trừng mắt.

Lý Văn San biết quan hệ trước đây của Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa, cô ta vội vã kéo tay Vân Thư Hoa thị uy, bộ ngực sung mãn giơ lên, ánh mắt đảo qua Lương Tuấn Đào sau đó cảnh giác dừng lại trên người Lâm Tuyết. “Lương phu nhân có vấn đề gì thì nói đi, lão công tôi biết thì nhất định sẽ trả lời.”

Trước ánh mắt nhiều người, sao có thể hỏi vấn đề riêng tư được chứ? Lâm Tuyết đành hỏi: “Vân Đóa trở về khi nào vậy?”

Vân Thư Hoa nhìn em gái mình theo sau Lâm Tuyết đang nở nụ cười ngọt ngào giống hai năm trước đây. Anh ta không khỏi thương tâm một hồi, hồng nhan như cũ nhưng thời gian đã thay đổi. Mọi thứ đều không thể quay lại, không thể quay lại nữa rồi!

“Mới về nước chưa lâu, khi trượt băng ở nước ngoài đầu nó bị trọng thương, điều trị một thời gian rồi, bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn.” Vân Thư Hoa vừa nói vừa gõ gõ đầu chỉ chỉ.

“...” Lâm Tuyết giật mình, chẳng nhẽ đầu óc Vân Đóa có vấn đề? Không trách được, nhìn cô ấy cứ thấy có chỗ nào đó là lạ.

“Vân Đóa, qua đây đi!” Lý Văn San nhiệt tình kéo Vân Đóa, cô ta kiên nhẫn nói với cô: “Chị mới là chị dâu của em. Em không nên ở cùng chỗ với vị hôn thê cũ của anh em, như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

Vân Đóa mặc kệ Lý Văn San dắt tay mình, cô cúi đầu không lên tiếng trả lời.

Lương Tuấn Đào nhíu mày đập lại: “Lý đại tiểu thư, cô có thể không tin tưởng vị hôn phu của mình nhưng đừng nên không tin tưởng tôi chứ. Có Lương Tuấn Đào này ở đây, mấy chuyện cô lo lắng đều là cái rắm!”

“Anh!” Lý Văn San tức giận đến mức khuôn mặt được trang điểm tinh tế co quắp lại, cô ta cắn răng nói: “Anh có thể nói chuyện có giáo dục một chút hay không?”

“Tôi có giáo dục đối với người có đạo đức, cô lòng dạ tiểu nhân nói lời không có đạo lý, đừng trách tôi không khách khí!” Lương Tuấn Đào đưa tay ôm Lâm Tuyết vào ngực, giương mắt nhìn Vân Thư Hoa, nói một lời hai nghĩa: “Phóng tầm mắt khắp thành phố cũng không nghe nói có ai đủ dũng khí dám động đến người phụ nữ của Lương Tuấn Đào tôi, trừ khi là ngại mệnh mình quá dài.”

Vân Thư Hoa nho nhã cười, cũng không e ngại.

Lâm Tuyết vội cúi thấp đầu, cô lặng lẽ kéo kéo áo người đàn ông kia, ý bảo hẳn: Lương lão gia, mau đi thôi, đừng ở chỗ này rằm thúi mất mặt.

Lương Tuấn Đào cúi đầu thưởng cho cô một nụ hôn, giọng điệu trêu chọc: “Ngoan, xem anh trừng trị bà già nói chuyện không có chừng mực kia thế nào.”

“Cái gì? Ai là bà già?” Lý Văn San nhất thời phẫn nộ kêu lên the thé, cô ta lớn hơn Vân Thư Hoa ba tuổi, năm nay vừa vặn ba mươi lẻ một, lại bị người khác gọi là bà già trước mặt mọi người ... Nhìn Lâm Tuyết đang lúc thanh xuân, lòng ghen tị cứ như con rắn quấn quanh thân Lý Văn San, “Lương Tuấn Đào, anh là tên khốn kiếp!”

Tranh cãi bên này thu hút không ít người đến xem, Lý Ngạn Thành nghe tin liền chạy tới, khuôn mặt cương nghị không thấy giận dữ, ông ta tự mình ra oai: “Cãi nhau cái gì? Lương lão nhị, bản lĩnh của cậu lớn thật, lại còn cùng đàn bà vương miệng cãi nhau!”

Ngẫu nhiên phải đối mặt với lão tướng quân từng là thần tượng trong lòng mình, khí thế của Lương Tuấn Đào thấp xuống, hẳn biện bạch yếu ớt: “Con gái của ngài đến tuổi mãn kinh trước thời hạn rồi.”

Lý Ngạn Thành tức giận đến thối râu tròng mắt, người đứng xem muốn cười nhưng không dám cười, có vài vị cự thủ đức cao vọng trọng trong quân đội đi tới khuyên bảo vài câu, cơn giận của Lý Ngạn Thành vẫn sót lại chưa tiêu. “Xú tiểu tử, vừa mới thắng quân hàm liên sắt, xem lão tử đây đánh cậu thế nào!”

Lúc này, có một bảo vệ dáng vẻ vội vội vàng vàng đi tới, hẳn đến trước mặt Vân Thư Hoa nhỏ giọng nói mấy câu. Sắc mặt Vân Thư Hoa nhất thời đại biến, anh ta lập tức kéo tay Vân Đóa vội vã rời đi.

Lý Văn San cũng không cố đấu khẩu với Lương Tuấn Đào nữa, nhanh chóng chạy theo. Thấy tình cảnh này, tất cả mọi người đều khẳng định hẳn là có chuyện quan trọng xảy ra.

Lâm Tuyết lo lắng cũng theo ra ngoài, Lương Tuấn Đào đương nhiên cũng đi phía sau. Tuy hẳn bất mãn với hành động của cô nhưng lúc này không nói thêm gì. Bà xã mà, để về nhà dạy dỗ so ra thích hợp hơn, lúc đông người chỉ thích hợp để củng cố chiều hết sức.

Ra ngoài tòa nhà hội sở, khi xuống bậc thềm, Lâm Tuyết nâng váy, thấy Vân Thư Hoa chuẩn bị lên xe, cô vội vàng mở miệng gọi anh ta: “Thư Hoa, anh chờ một chút!”

Vân Thư Hoa nghe thấy, quay đầu lại thấy Lâm Tuyết cũng theo ra, cổ họng nghẹn ngào, anh ta chỉ kịp nói một câu: “Mẹ anh không ổn rồi.” Nói xong, Vân Thư Hoa phóng xe đi rất nhanh.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Anh Cũng Có Thể

Tới Bệnh viện quân khu Bộ đội đặc chủng, rất nhanh đã nghe được tin Vân mẫu đang trong phòng hồi sức cấp cứu. Nhưng khi Lâm Tuyết đuổi tới, vừa nhìn thấy cửa phòng cấp cứu mở ra, sắc mặt bác sĩ cứng lại, tuyên bố một tin xấu: “Bệnh nhân đã qua đời.”

Tất cả mọi người ngây dại, tiếp đến chỉ thấy y ta đẩy di thể của Vân mẫu ra, Vân Thư Hoa và Vân Đóa bổ nhào lên, bi thương không dứt, Lý Văn San cũng khóc lóc lau lau nước mắt.

Dù thế nào Lâm Tuyết cũng không tưởng tượng được Vân mẫu hiền lành đã qua đời, bà là một trong số ít những người thân thiết ở trên đời này thực sự thương yêu cô.

Lâm Tuyết còn nhớ rõ, khi cô giải trừ hôn ước với Vân Thư Hoa, Vân mẫu lệ rơi đầy mặt ôm lấy cô: “Tuyết nhi, đời này ta không có phúc khí, vô duyên không thể cùng con làm mẹ chồng nàng dâu, đợi đến kiếp sau chúng ta sẽ tiếp tục mối duyên này.”

Bà nhận Lâm Tuyết là con gái nuôi, mong rằng kiếp sau nếu không là mẹ chồng nàng dâu sẽ là mẹ con ruột ... Giọng nói và nụ cười của lão nhân còn rõ ràng như vậy nhưng bây giờ đã âm dương cách biệt.

“Bà là mẹ chồng tôi, cô khóc cái gì? Hăng hái cái gì?” Lý Văn San thấy Lâm Tuyết rơi lệ, bộc phát ghen tuông quá đáng, cô ta gạt bỏ nước mắt tiến lên phía trước, thái độ thập phần ngang ngược giáo huấn Lâm Tuyết.

Trong lòng Lâm Tuyết buồn rầu, thấy Lý Văn San xảo trá ngang ngược không khỏi sinh ra chán ghét, cô trách móc: “Tôi khóc thì liên quan gì đến chị?”

“Xú nha đầu, xem ra Lương Tuấn Đào cưng chiều cô quá mức đến vô pháp vô thiên rồi, cần phải có người dạy dỗ cho cô một chút!” Lý Văn San giơ tay lên định vung xuống mặt Lâm Tuyết.

Không đợi Lâm Tuyết có hành động gì, Lương Tuấn Đào ở bên cạnh bảo vệ đã bắt lấy tay Lý Văn San, mắt nheo lại, anh lạnh lùng nói: “Dám đánh nữ nhân của tôi, cô chán sống rồi phải không?”

“Lương Tuấn Đào, tôi nhìn anh lâu rồi!” Lý Văn San vùng lên cãi lộn, giọng nói quả thực có thể phá vỡ màng nhĩ. “Đừng tưởng rằng bốn tiểu thư sợ anh. Có gan thì rút ngay, để tôi với nữ nhân của anh so đo!”

“Rút ngay, tôi sợ cô làm bẩn tay vợ tôi!” Lương Tuấn Đào đẩy cô ta ra, Lý Văn San lao đảo lùi về sau mấy bước, suýt nữa thì ngã xuống đất, vừa lúc Lý Ngạn Thành chạy tới kịp đỡ lấy.

Lý Ngạn Thành và Mạc Sở Hàn cùng đến, lúc này Lý Ngạn Thành sa sầm nét mặt, ánh mắt tra vấn bắn về phía Lương Tuấn Đào: “Lại sao nữa?”

Về mặt Lương Tuấn Đào vô tội, anh không nhanh không chậm giải thích: “Con gái ông ghen tị vợ tôi trẻ tuổi ôn nhu xinh đẹp, luôn tìm cách phá cô ấy. Vừa rồi cô ta ngang ngược, vợ tôi cũng không muốn đánh người, chẳng nhẽ tôi lại đứng nhìn cô ấy bị người khác khinh thường?”

“Phì.” Một y tá trẻ không nhìn được cười rộ lên, đột nhiên nhận ra tình huống hiện giờ lại vội vàng che miệng lại.

Lý Văn San giận muốn điên lên, cô ta chỉ thẳng vào y tá đang đứng kia, thét chói tai: “Đuổi xú nha đầu này ngay! Bảo cô ta rút đi!”

Y tá xui xẻo đau khổ vì mình lại trở thành vật hi sinh của trận tranh cãi, cô bị đuổi đi ngay tại chỗ.

Di thể Vân mẫu được đưa tới nhà xác, chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ nhập quan và mai táng.

Lý Ngạn Thành gọi Lương Tuấn Đào vào một góc giáo huấn, Lý Văn San thu lại dáng vẻ ngang ngược, bắt đầu sắm vai vợ hiền, ôn nhu tinh tế khuyên nhủ anh em Vân gia nén bi thương.

Lúc này, Mạc Sở Hàn vừa vặn đi tới bên cạnh Lâm Tuyết đơn độc bị bỏ quên, con người ham muốn giết chóc đầy tàn nhẫn âm lệ, nhưng cũng hơi rối rắm.

Không ngờ Vân mẫu đã bị chinh chết, điều này khiến hần có chút ngoài ý muốn nhưng chết rồi sẽ phải chết, dù sao cũng đạt được hiệu quả hần mong đợi, thấy bộ dáng thương tâm thất hồn lạc phách của Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn liền cao hứng không thôi.

Lâm Tuyết đang ngồi một mình ý thức được nguy hiểm tới gần, cô nhớ tới việc tránh né nhưng động tác Mạc Sở Hàn nhanh hơn chút ít. Bàn tay to nắm lấy cổ tay mảnh khảnh, sát sao kìm hãm, ánh mắt băng phách của hần từ khuôn mặt xinh đẹp rời đến trang sức thanh nhã chuyển xuống bộ lễ phục dạ hội, Mạc Sở Hàn cười tà nịnh: “Kỹ nữ thôi, cô mặc chiếc váy này ngược lại thành nghiện.”

“Buông ra!” Lâm Tuyết không muốn nói thêm câu nào với người đàn ông vô tình độc ác này, đó là một ác ma biến thái, vừa thấy hần, tim cô đã đập thình thịch.

“Đồ dê tiện!” Mạc Sở Hàn vốn định cho cô một cái tát, nhưng sợ kéo Lương Tuấn Đào đến nên hần đành phải khắc chế cảm xúc nóng nảy của mình, dùng ngôn ngữ độc ác nhất để kích động cô: “Sao? Chúng ta là bạn tâm giao mà. Thấy các người có đôi có cặp sung sướng thành thoi tôi liền

cho thêm chút gia vị vui mừng vui vẻ a. Nói cho cô biết, mỗi lần cô mặc bộ váy này, tai họa sẽ giáng xuống, lần này là con chó già Vân gia, lần sau ... lần sau tôi sẽ cho cô mặc đồ để tang Hứa Tĩnh Dao!”

Lâm Tuyết ngừng giãy giụa, cô yên lặng chăm chú quan sát gương mặt đang vắn vẹo phía trước, hít sâu một hơi. Kẻ điên có tinh thần bất thường không đáng sợ, đáng sợ là kẻ điên có tinh thần bình thường. Mạc Sở Hàn chính là kẻ điên.

“Chúng ta không phải bạn chí cốt sao? Biết cô hận Lâm gia, tôi đã giúp cô tính toán, đưa cả đám người bọn họ xuống địa ngục. Nhớ cho kĩ, lần sau cô còn mặc loại đồ tang này ở cùng Lương Tuấn Đào, tôi sẽ khiến cô phải về nhà đưa linh cữu cho Hứa Tĩnh Dao!” Căn răng nói xong, Mạc Sở Hàn mới buông tay mảnh khăn của Lâm Tuyết ra, cổ tay bạch ngọc nhất thời lưu dấu tay hồng, trông thấy mà ghê người.

“Khốn kiếp!” Lâm Tuyết đột nhiên bộc phát, đôi mắt dữ tợn nhìn chăm chăm vào Mạc Sở Hàn như muốn nứt ra, sau đó cô hung hăng vung tay muốn cho hắn một cái tát, “Là anh giết mẹ nuôi!”

Mạc Sở Hàn lần nữa bắt lấy tay cô, cổ tay nhỏ bé mềm mại không xương, nhỏ đến mức khe khẽ dùng sức cũng có thể bẻ gãy. Hắn nhìn chăm chú khuôn mặt thanh lệ đầy uất ức kia, cười không ra tiếng. “Đúng thế, là tôi giết, cô có thể làm gì tôi?” Mạc Sở Hàn cũng lười giải thích, hắn chỉ muốn dọa Lâm Tuyết, không ngờ chính quá mức lại ầm ĩ gây ra tai nạn chết người.

“Tôi muốn anh đền mạng cho bà!” Lâm Tuyết nâng đầu gối, hung hăng hướng vào chỗ yếu hại của hắn.

Đáng tiếc, Mạc Sở Hàn đã một lần bị thiệt thòi, hắn kiên quyết không để tái diễn lần nữa. Chân thon dài cứng cáp chế trụ trên đùi ngọc, hai người

dây đưa tạo thành tư thế ái muội, sau đó hân hung hăng cắn lấy cánh môi đang run rẩy của Lâm Tuyết.

**

Khi Lương Tuấn Đào nghe thấy động tĩnh quay ngược trở lại, vừa lúc trông thấy một màn bạo kích đi quá giới hạn cho phép kia. Con mắt trừng lớn chậm rãi nheo lại, anh như con báo phần nộ nhanh chóng bổ nhào tới.

Mạc Sở Hàn đã sớm biết được động tĩnh của Lương Tuấn Đào, chờ anh nhào tới, hân liền kịp lúc đẩy Lâm Tuyết vào ngực anh.

Nắm đấm giơ lên ngừng lại cách khuôn mặt Lâm Tuyết vài cm, Lương Tuấn Đào nhìn môi cô bị cắn phá, bên trên còn dính huyết châu, hai mắt anh nhất thời như bị nhiễm máu đậm đặc.

“Thư Khả mang thai, tôi nói cho Lâm Tuyết biết tin tức tốt lành này, cô ta liền kích động khủng khiếp thẳng nhắm thẳng ngực tôi mà nhào vào. Tôi thấy cô ta đáng thương như vậy nên mới hôn cô ta gọi là ban thưởng, nhưng ... Ha ha, không khống chế được lực đã cắn nát miệng rồi!” Mạc Sở Hàn ti tiện cười ha ha, suýt nữa cười ra nước mắt. Răng và môi vẫn còn tràn ngập dư hương của cô khiến hân nhớ đến sự ngọt ngào và hương thơm từng có. Đáng tiếc, tất cả đều đã qua, vĩnh viễn không thể trở lại được.

“Khốn kiếp!” Lâm Tuyết hận không thể liều mạng với hân nhưng sự phần nộ của cô dừng lại ở Lương Tuấn Đào, trong mắt anh ánh lên sự chướng mắt không nói thành lời.

Không phải cô luôn thanh lãnh kiêu ngạo sao? Vừa nghe nói nữ nhân của Mạc Sở Hàn mang thai đã phần nộ thất thố như vậy, con mẹ nó chứ ... Lương Tuấn Đào kéo cô trở lại, lôi thẳng vào ngực mình, không để ý Lâm Tuyết giãy dụa phản kháng, anh cúi đầu xuống mạnh mẽ cắn cô.

“Tê!” Lâm Tuyết đau đến hít thở không thông bởi anh cắn vào đúng chỗ Mạc Sở Hàn vừa làm bị thương, vết thương mới trên vết thương cũ, huyết châu chảy ra từ chỗ răng cắn nhưng bị Lương Tuấn Đào hút lấy sạch sẽ, đau đớn khiến cả người Lâm Tuyết run rẩy.

Sau khi để lại dấu ấn của mình lại liên tục mút lấy môi cô, mút lấy huyết châu và nước mắt, lúc này Lương Tuấn Đào mới chặn ngang ôm eo Lâm Tuyết. Nữ tử đương nhiên liều mạng phản kháng, ra sức đâm vào ngực hắn, lớn tiếng quát lên: “Thả tôi ra, tôi muốn giết hắn!”

“Vì đứa trẻ ấy à ! Em thương tâm đến vậy sao?” Lương Tuấn Đào cười tà nịnh, giọng nói âm mị: “Anh cũng có thể khiến em mang thai.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Sao Lại Giày Vò Thành Thế Này!

Lâm Tuyết bị Lương Tuấn Đào mạnh mẽ ôm đi, cô liều mạng đánh đấm giũa giũa cũng không thể rung chuyển được nửa thân trên to lớn của người đàn ông, cứ như vậy, cô bị ôm ra khỏi Bệnh viện quân khu, bị ấn lên xe.

Lâm Tuyết rất phẫn nộ, hoàn toàn không thể khống chế tâm tình của mình. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ mãnh liệt là thoát khỏi người đàn ông đáng giận này, cô muốn giết chết Mạc Sở Hàn!

Tình yêu và nhu tình ngày xưa đã bị thù hận thay thế, Lâm Tuyết cơ hồ đánh mất lý trí, dùng dáng vẻ điên cuồng tương ứng với lời Mạc Sở Hàn đã nói: cô vì ghen tị mà trở thành nữ nhân đáng thương khủng khiếp.

Lâm Tuyết không còn tỉnh táo để suy nghĩ kỹ một chút, vì sao Thư Khả mang bầu lại không tranh thủ dịp này đến khoe khoang hạnh phúc? Vì sao cô ta không cùng Mạc Sở Hàn xuất hiện? Cô chưa kịp nghĩ, cũng đã mất đi năng lực phân tích phán đoán rồi.

Lương Tuấn Đào nhét Lâm Tuyết vào chiếc Land Rover quân dụng, quát lên với Tiểu Cao đang bị giật mình: “Giật mình cái gì? Lái xe!”

**

Xe tiến vào phía trong nhà khách quân khu, mới vừa dừng lại đã có lính cần vụ mặc quân phục tới mở cửa.

Lương Tuấn Đào ôm tiểu nữ nhân không nghe lời trong ngực xuống xe, cô vẫn không ngừng đá hấn, Lương Tuấn Đào không khỏi bốc hỏa, hấn cảnh cáo: “Còn không ngừng lại, anh sẽ ăn em!”

Lâm Tuyết căn bản không nghe rõ hấn nói gì, đầu cô đau muốn nứt ra, hỗn loạn, cô tưởng hấn là Mạc Sở Hàn, cho nên rất không thích Thủ trưởng đại nhân còn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biến thái, kẻ điên, ma quỷ...”

Nhưng từ ngữ này liên tục làm tổn hại đến hình tượng quang minh của Thủ trưởng đại nhân, cảnh vệ binh đứng cạnh xe và nữ phục vụ viên trong quân đội đều ngạc nhiên trợn to mắt nhìn chiến thần mà bọn họ sùng bái – hóa ra chiến thần quang minh cũng có lúc không lành mạnh a! Nhìn cô gái bị giam giữ kiên cố trong lồng ngực hấn, bộ dáng phẫn nộ tới cực điểm kia nhất định đã bị tổn hại đến tâm tư!

“Móa!” Lương Tuấn Đào chửi tục một câu, bàn tay lớn đặt trên hông cô vỗ một cái: “Còn không ngừng lại, anh đánh vào hông em.”

Lâm Tuyết giống như không nghe thấy gì, vẫn ở trong ngực hấn liều mạng giãy giụa cọ sát, lễ phục trễ ngực không trụ nổi trượt xuống. Ngực sữa nồn nà hé ra tới nửa, cảnh xuân chột lộ ra khiến tròng mắt của nhóm binh viên đang cung nghênh Thủ trưởng trở về kém chút nữa trợn cả lên.

Lương Tuấn Đào lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hấn vội đưa tay ra kéo phần váy trước ngực cô lên. Kỳ thật, ý tốt là sợ cô bị lộ ra ngoài ánh sáng nhưng không ngờ lực tay quá lớn lại xảy ra sự cố, chỉ nghe “Tê!” một tiếng, chất vải mỏng manh dưới tay rách ra, vốn cô gái chỉ lộ nửa bộ ngực sữa nay đã lộ ra tất cả.

“Khụ!” Cảnh này quá ướt át. Nhóm tân binh không bình tĩnh nổi liền choáng váng.

“Xoay người sang chỗ khác, ai nhìn lén lão tử bắn bỏ!” Thủ trưởng đại nhân tức giận, lớn tiếng thét ra mệnh lệnh.

Kết quả, toàn bộ đội ngũ đến nghênh đón Thủ trưởng đại nhân đại giá quang lâm đều chăm chăm xoay người, lấy sống lưng đối diện với chiến thần mà họ sùng bái.

Lương Tuấn Đào cởi áo khoác bao thật kín kẽ nửa thân trên lộ ra của Lâm Tuyết, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, khẳng định sẽ không hở ra nữa hắn mới ôm cô vào phòng khách.

Thoạt nhìn, phòng khách Quân khu mặc dù không bằng khách sạn nhiều sao nổi tiếng nhưng trang bị bên trong tuyệt đối không kém gì các khách sạn kia. Nơi này được trang hoàng theo phong cách lãng mạn và trào lưu điền viên nước Pháp, ấm áp thuần khiết.

Bước vào gian phòng tổng thống xa hoa rộng lớn, không đợi mỹ nữ phục vụ trong quân phục đang tươi cười nói hết câu xin phân phó công việc, Lương Tuấn Đào đá vào cửa phòng một cước, thiếu chút nữa động phải mũi mỹ nữ kia.

Khí lực giãy dụa của tiểu nữ nhân trong ngực chậm rãi yếu đi, miệng cô hơi nỉ non không nghe rõ âm tiết, đôi tay trắng trẻo vung quền như gãi ngứa cho hắn.

Lương Tuấn Đào không đưa Lâm Tuyết tới giường mà đặt vào ghế sofa mềm mại, gỡ áo khoác trên người cô xuống, Lâm Tuyết nhất thời như con mèo nhỏ cuộn tròn người say ngủ.

Không có từ ngữ nào có thể hình dung được một màn hoạt sắc sinh hương (1) trước mắt, vừa kích thích mắt nhìn vừa kích thích bản năng con người ta! Hô hấp của Lương Tuấn Đào có chút hỗn loạn, sau đó, hắn giống như một con dã thú, không chút do dự bổ nhào về phía con mồi ngon lành kia.

Chiếc váy thấp ngực thuận đường tan thành hai mảnh, sau khi xé rách hắn liền vứt xuống thảm. Bàn tay lớn xoa nhẹ thân thể mềm mại đang run

rầy nhưng lại thiêu đốt thân thể cô. Lâm Tuyết ngừng mắng nhiếc, cúi đầu thân ngâm, cánh mũi hé ra, hai má ửng đỏ.

Con người đen bóng của cô phản chiếu ngọn lửa ham muốn ngập trời của Lương Tuấn Đào, hắn gần như mất hết kiên nhẫn, chỉ muốn xâm nhập, muốn chiếm hữu cô...

“Đau, đau quá!” Lâm Tuyết cúi đầu, thì thào lầm bầm, như cầu xin lại như không ý thức được ngâm nga.

Hắn còn chưa đi vào, cô đã kêu đau! Thật muốn lấy mạng, Lương Tuấn Đào cảm giác muốn nổ tung lên. Nhưng bộ dáng của cô thoát nhìn rất thống khổ, hắn đành phải mạnh mẽ kiềm chế, đè xuống dục vọng của mình, cuối cùng nhẫn nại thở hỗn hển hỏi Lâm Tuyết: “Đau ở đâu?”

Cô chỉ chỉ vào đầu mình, còn người như tan ra, hoàn toàn không lo lắng.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới cảm thấy thân thể Lâm Tuyết nóng hơn bình thường, hắn đưa tay dò xét trán cô, phát hiện cô đã phát sốt!

Lương Tuấn Đào vội vàng nhảy khỏi sô pha, lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bản thân, tiếp đến lại thối phòng thái quá, lôi chăn mỏng trên giường xuống bọc kín Lâm Tuyết, hắn vốn muốn đưa cô đến bệnh viện, sau khi suy nghĩ cân nhắc thì cho rằng với dáng vẻ này của cô gọi bác sĩ tới sẽ thích hợp hơn.

Hắn lập tức đặt Lâm Tuyết lên giường, đắp chăn cẩn thận liền gọi điện thoại cho Lương Bội Văn

Đêm đã khuya, điện thoại vang lên hồi lâu mới thấy bên kia nhắc máy, “Lão nhị, có chuyện gì?”

“Bác, Lâm Tuyết bị sốt, muộn thế này cháu không thể đưa cô ấy tới bệnh viện, bác nhanh sắp xếp một bác sĩ giỏi đến xem cho cô ấy đi.”

“Sốt sao?” Lương Bội Văn tỉnh ngủ, bà vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Bị cảm à?”

“Cháu cũng không rõ lắm, đoán chừng là bị cảm lạnh.” Nhìn đồng vãi vóc bị ném trên thảm, Lương Tuấn Đào nén giận: “Bây giờ váy quá mỏng, kéo cái là rách, mặc vào sao có thể không bị cảm chứ!”

“...”

Hai mươi phút sau, Lương Bội Văn dẫn theo một nữ quân ý đi tới, Lương Tuấn Đào không ngờ bác mình lại thân chinh đến đây, có thể thấy được bà rất quan tâm đến Lâm Tuyết.

Đồng vãi vụn trên mặt đất đã bị hất nhặt lên ném vào thùng rác, nhưng khi Lương Bội Văn tới bên giường, thấy sắc mặt Lâm Tuyết đỏ bừng như thoa son, ý thức rời rạc, môi bị cắn rách ... Khi trở mình, cánh tay và bờ vai ngọc ngà lộ ra, hiển nhiên ở dưới chân cô gái không mặc gì. Lương Bội Văn không khỏi sợ hãi kêu lên, bà nghiêm khắc trách cứ cháu mình: “Cho dù là mới cưới, cháu cũng nên kiểm chế một chút, sao lại giày vò con bé thành thế này!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Người Đàn Ông Xui Xẻo

Ở chung lúc nào chứ? Hẳn căn bản còn chưa chạm vào cô!

Lương Tuấn Đào rầu rĩ không vui đứng bên cạnh, cái đêm lĩnh giấy kết hôn, hẳn cảm thấy chuyện hưởng dụng Lâm Tuyết là đúng tình hợp lý không ngờ cô đến “hỉ”, vất vả chờ mong kì kinh nguyệt kết thúc thì cô lại phát sốt.

Hẳn có thể nói với bác mình rằng bọn họ còn chưa trải qua chuyện vợ chồng sao? Thế thì thật xấu hổ, không thể nói được!

Lương Bội Văn đo nhiệt độ cho Lâm Tuyết, lại kiểm tra tỉ mỉ kĩ càng, bước đầu chẩn đoán là bị cảm lạnh nên dẫn tới cảm mạo. Bà làm vật lý trị liệu giúp Lâm Tuyết hạ nhiệt, một nữ bác sĩ khác thì mang đến thuốc tốt, bắt đầu cắm kim tiêm vào tĩnh mạch.

“Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh ...” Thần trí Lâm Tuyết bị thiêu đốt mơ hồ, cô không quên được mà thốt ra sự thương tâm và ủy khuất của mình, “Anh đối xử với tôi như vậy ... còn không bằng cầm thú, tôi đã làm gì có lỗi với anh, đã làm gì có lỗi với anh.”

Cắm kim truyền dịch xong, cánh tay ngà ngọc của Lâm Tuyết được cắt vào chần, Lương Bội Văn cẩn thận kéo góc chần cho tốt, bà nhú mày, nhìn cháu mình bằng ánh mắt khác thường, chất vấn hẳn: “Rốt cuộc cháu đã làm chuyện gì không bằng cầm thú với con bé? Khiến người ta thương tâm đến vậy?”

“...” Trời đất chứng giám, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt, hẳn đối với cô luôn sủng ái biết bao! Vì cô, hẳn nhiều lần phá bỏ nguyên tắc và thói quen của mình chỉ để khiến Lâm Tuyết vui vẻ một chút. Thậm chí, để không ai dám khi dễ tổn thương cô, hẳn còn tự hạ thấp bản thân độc mồm độc miệng trêu chọc Lý Văn San.

Nhưng Lương Bội Văn không biết điều này, bà chỉ có thể bất đắc dĩ khuyên bảo đứa cháu kiết ngạo bất tuân của mình: “Đào Tử, trước kia bác cảm thấy cháu cứng cáp hơn so với Lưu Dương. Hiện tại xem ra cháu không bằng nó rồi. Nó còn biết thương hương tiếc ngọc, cháu thì thế nào Ai, cháu không biết chứ, đứa nhỏ Lâm Tuyết này cũng sống không dễ dàng gì, mười tuổi đã mất mẹ. Mẹ của nó mệnh càng khổ hơn, vốn có hôn ước với cha cháu, ai ngờ được ... Thôi, việc ngày trước không đề cập đến nữa, tóm lại hai đứa ở cùng một chỗ là hữu duyên, cháu nên thay cha mình đền bù thật tốt cho người ta. Sao lại khi dễ con bé?”

“Cháu không khi dễ cô ấy!” Lương Tuấn Đào không kiên nhẫn được nữa mà nói ra những lời này, hẳn ngồi xuống cạnh giường vươn tay sờ trán Lâm Tuyết, “Bác, bác khẳng định đầu óc cô ấy sẽ không bị hỏng chứ?”

“Sẽ không, trong thuốc đã cho thêm 8 phần thuốc hạ sốt rồi, kiên trì nửa giờ nữa thì sẽ từ từ giảm sốt. Như vậy đi, nếu cháu không yên tâm, thì chuẩn bị khăn mặt, thường xuyên đắp lên trán con bé cũng giúp cơ thể hạ nhiệt .”

Khi Lương Bội Văn và bác sĩ rời đi, bà vẫn chưa yên tâm liền dẫn dò cháu mình không được “tái” xâm phạm Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào không nói gì, hẳn nhìn trần nhà: ngay cả vi phạm lần đầu còn không có, nói gì đến “tái” phạm.

“Tôi hận anh. Hận anh, hận anh...” Lâm Tuyết vẫn luôn nói mê, nước mắt trong suốt chảy ra từ đôi mắt nhắm chặt, rất thương tâm.

Lương Tuấn Đào không vui, bấu môi lại bấu môi.

Trên đời có người đàn ông nào xúi quẩy như hấn không? Lần trước khi muốn cùng cô làm chuyện vợ chồng, thì cô đến “hỉ” rồi đau bụng kèm theo đau dạ dày, hấn tự mình chạy đi mua băng vệ sinh còn pha túi chườm nóng giúp Lâm Tuyết ấm bụng... Tóm lại là bận rộn hầu hạ cô đến hơn nửa đêm.

Lần này thì càng đau buồn hơn, rõ ràng mình không đụng vào Lâm Tuyết, bỗng nhiên còn bị bác giáo huấn một trận lớn khiến hấn trở thành con ma háo sắc biến thái trong mắt nữ quân y đi cùng kia. Ngẫm lại Lương Tuấn Đào đành nén giận.

Đêm nay, đắp khăn giảm nhiệt cho Lâm Tuyết, vắt vãi đợi ba túi nước biển truyền xong, hấn rút kim ra. Cơn sốt của cô chậm rãi lui đi, không cảm kích hấn thì thôi, miệng chỉ lo nhắc tới người đàn ông đáng chém ngàn đao.

Oán hận căm thù, hận cái rắm ấy! Có cái gì đáng hận? Lương Tuấn Đào cảm thấy việc duy nhất Mạc Sở Hàn làm đúng chính là vứt bỏ Lâm Tuyết, nếu không đêm nay mình đâu có cơ hội ở bên cạnh hầu hạ cô, thuận tiện còn có thể vuốt ve.

Nghĩ đến đây, sắc tâm nổi lên. Bận việc cả tối, giờ hấn cũng nên hưởng chút phúc lợi đi! Nhìn ngọc thể người đẹp trong chăn, yết hầu Lương Tuấn Đào nhấp nhô, dục niệm bốc lên. Hấn thầm nghĩ, cho dù không thể ở trên nhưng có thể sờ mó, hôn hôn một chút.

Tác phong của Lương côn đồ chính là nghĩ đến liền làm ngay, còn làm mạnh mẽ vang dội, hấn lập tức cởi áo tiến vào trong chăn, lồng ngực mạnh mẽ rần chắc kề sát tấm lưng mềm mại trơn bóng kia, chậm rãi tiếp xúc với làn da nhẵn nhụi, bàn tay to lớn không thành thật đưa về phía trước.

“Sắc lang!” cô gái đang say ngủ đột nhiên cảnh giác thức dậy, Lâm Tuyết lưu loát bắt lấy bàn tay đang dò xét, còn nhéo lên cổ tay hắn

“Oa, móa!” Bị sắc đẹp làm mờ mắt, Lương Tuấn Đào không kịp đề phòng, đáng tiếc đã trúng đòn của cô, con mèo nhỏ hoang dã này ngủ dậy đã không muốn sống nữa!

Tốc độ phản ứng của Lương Tuấn Đào đương nhiên khác người thường, hắn dứt khoát dùng lực đối lực, lật người Lâm Tuyết lại, sau đó cơ thể như ngọn Thái Sơn hùng vĩ đè lên cô cực kì chặt chẽ. Cúi đầu hôn lên miệng vết thương bị cắn, hắn nhẹ nhàng mút vào, muốn để mùi vị của mình bao trùm thay thế hương vị của người đàn ông kia.

Bản năng của động vật giống đực là thích thể hiện, đối với lãnh thổ và vật sở hữu của mình đều muốn đánh dấu ấn kí, dùng cái này để cảnh cáo những kẻ bên ngoài muốn ngấp nghé.

Lâm Tuyết vừa tỉnh, mắt đã trông thấy một màn này, ngược hẳn với bộ dạng khốc lóc thút thít buồn rầu thê lương lúc hôn mê, lúc này cô trợn mắt tức giận nói: “Lưu manh, cút ngay!”

“Nhìn cho rõ đi, anh là chồng em!” Người nào đó cho rằng việc mình đè lên cô là danh chính ngôn thuận nên giọng điệu cũng hùng hồn.

“Lăn xuống!” Đáng tiếc, tâm tình người đẹp không được tốt, cô liền vung lên một cái tát.

Ngoan ngoãn lăn xuống, Lương Tuấn Đào phần nộ nghĩ, chờ Lâm Tuyết hết bệnh sẽ tính toán sau! Miệng hắn dụ dỗ cô: “Đừng nóng, nhìn lại xem em thế nào đi. Bệnh còn chưa hết, coi chừng mệt, đừng giằng co vớ vẩn, ngủ đi.”

“Cút!” Con mèo hoang này có lẽ được hắn hầu hạ chăm sóc quá tốt, khí lực khôi phục nhanh như vậy, lại có thể nhất cổ tác khí (1) đẩy hắn ra

khỏi ổ chăn ấm áp dễ chịu thơm phức, thừa thắng đuổi hăn xuống giường lớn.

“Cắt!” Thấy Lâm Tuyết ném gối và chăn mỏng cho mình, Lương lão nhị đành phải ngủ trên sô pha.

Trước khi ngủ, hăn nhớ ra một vấn đề quan trọng, liền nói với Lâm Tuyết: “Đợi em khỏi bệnh, anh sẽ nhanh chóng làm em mang thai, mau ngoan ngoãn ngủ đi, đừng thèm muốn mang thai như người ta.”

Giảng co đến nửa đêm, Lương Tuấn Đào thật mệt mỏi, nói xong những lời này, hăn rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lâm Tuyết lại không buồn ngủ. Trong bóng đêm, cô mở to mắt, lời của Lương Tuấn Đào vẫn quanh quẩn bên tai khiến cô không khỏi nhớ tới câu nói kia của Mạc Sở Hàn: Thư Khả có bầu!

“Tuyết, đời này anh chỉ để em sinh con cho anh, nếu vi phạm lời thề này sẽ bị trời chu đất diệt!”

“Ha ha.” Trong bóng đêm tối tăm, tiếng cười của cô như tiếng khóc thầm, hóa ra lời thề của đàn ông lại rẻ mạt như vậy!

Hăn chẳng những bỏ rơi cô, chẳng những đi ngược lại với lời thề và ước định còn giết chết Vân mẫu cô yêu thương nhất! Mạc Sở Hàn còn muốn tiếp tục giết chóc, cho tới khi giết hết người thân và bạn bè của cô.

Không, cô không thể để hăn tiếp tục kiêu ngạo tùy tiện, không thể tiếp tục bị động chịu đựng tất cả những thương tổn hăn gây ra cho mình! Lâm Tuyết muốn phản kích, cô muốn Mạc Sở Hàn phải trả giá xứng đáng cho sự bạc tình và lãnh khốc của hăn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Trở Về Nhà

Vết rách trên môi khiến Lâm Tuyết không dám gặp ai ba ngày liền, ba ngày sau, cô muốn tham dự lễ tang của Vân mẫu. Cũng may, vết thương đã gần như đã khỏi hẳn, không nhìn kĩ thì không thấy được.

Suốt quá trình quần lĩnh cữu và mai táng, Lâm Tuyết mặc bộ quần áo trắng thuần khiết, cài hoa nhỏ màu trắng, cô ngược nhìn di ảnh treo cao cao, tâm tình đau thương kịch liệt.

Trên đời này còn có mấy người thực sự yêu thương cô đây? Càng ngày càng ít, càng ngày càng ít!

Nghi thức mới diễn ra một nửa, đột nhiên Lâm Tuyết nhận được tin Hứa Tĩnh Dao bị bệnh nặng, trực giác cô mách bảo là Mặc Sở Hàn bắt đầu xuống tay với Lâm gia, Lâm Tuyết gần như hoảng sợ, thất thố chạy ngay về nhà. Mặc dù cô từng thề, bước ra khỏi cánh cửa này cho dù chết ở bên ngoài cũng không về, nhưng vì Hứa Tĩnh Dao, Lâm Tuyết vẫn trở lại.

Biệt thự Lâm gia năm biệt lập rộng rãi mà hoa lệ, không chút nào nhận ra mỗi ngày lại càng sa sút. Mỗi người Lâm gia đều mạnh như rồng hổ, trước đây chưa lâu còn sợ hãi không chịu nổi một ngày tuyệt vọng, nay dường như đã tiêu tan biến mất.

Rất nhanh, Lâm Tuyết đã thấy Hứa Tĩnh Dao. Mặt mày bà hớn hở, bộ dáng có chỗ nào lâm trọng bệnh đây?

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của cô, Hứa Tĩnh Dao kéo tay giải thích: “Con cuối cùng cũng không chịu trở về, cha con nhớ con, không còn cách nào khác đành phải đưa ra hạ sách này.”

Đau lòng một hồi, Lâm Tuyết tránh tay bà, giọng nói u lãnh: “Con hi vọng mẹ đừng nói mấy lời dối trá khách sáo nữa, chẳng nhẽ giữa chúng ta còn cần những thứ ấy sao?”

Biết cô tính tình lạnh nhạt, Hứa Tĩnh Dao cũng không dám khinh suất, vội vàng nở nụ cười nói: “Việc con và Lương nhị thiếu đăng kí kết hôn đều truyền khắp thành phố, Lâm gia chúng ta cũng tốt lên nhiều. Ba con muốn đưa chị con vào Lương gia, nhà bọn họ không phải còn có đại thiếu gia ngồi xe lăn sao ...”

Hóa ra đây mới là mục đích chính. Lâm Tuyết quả thực không biết nên khóc hay nên cười, một lúc sau cô mới thành thật nói: “Lương Thiên Dật là một nam nhân quái gở kiêu ngạo, hẳn sẽ không thích Lâm Á Linh, đi cũng chỉ tự làm mình mất mặt.”

“Sao cô biết hẳn sẽ không thích tôi?” Một giọng nói bất mãn lạnh lạnh vang lên, Lâm Á Linh trang điểm nồng đậm xuất hiện.

Cô ta một đầu tóc quăn lượn sóng màu rượu đỏ, khuyên tai lớn khoa trương, môi đỏ mọng khêu gợi ướm át, mặc váy ren đang thịnh hành, chiếc váy đen bó sát người ôm lấy cái hông vênh lên, lộ ra hai chân thon dài trong tất đen, vóc dáng nóng bỏng, thân thể lả lơi. Theo lời của Lâm Thông là rất có tiềm chất làm nữ lang quốc tế.

Lâm Á Linh lắc lắc mái tóc xoắn cuộn sóng, mày liễu giương cao, cô ta vẫn như trước đây, dùng thái độ vênh váo tự đắc liếc nhìn đứa em gái cùng cha khác mẹ với mình, nhưng lại đổ kị không cam tâm. :“Bàn về đáng người, về dung mạo, về tài ăn nói, tôi có gì kém cô? Chẳng qua là vận may

của cô tốt chút thôi, Lương nhị thiếu gặp cô trước ,chứ nếu gặp tôi trước, khẳng định hẳn sẽ không cần cô!”

Lâm Tuyết hờ hững nhìn Lâm Á Linh, cô không nói lời nào.

Từ nhỏ đến lớn, đối với sự khiêu khích bắt nạt của anh em Lâm gia, Lâm Tuyết thân đơn lực yếu, cô đa phần đối kháng bằng thái độ thờ ơ và im lặng, cái này cũng đã trở thành thói quen.

Hứa Tĩnh Dao nhịn không được, nói: “Ngày đó dì đưa Lâm Tuyết tới Lương gia, con rất khinh thường, còn nói khẳng định con bé sẽ bị đuổi ra.”

“A, cô ta chưa được Lương gia chính thức thừa nhận, bà đã nịnh bợ không kịp rồi! Có bản lĩnh thì bà bảo cô ta ngay bây giờ đưa bà vào Lương gia đi, bà chủ Lương đồng ý cho bà vào mới là lạ. Không biết làm thế nào đụng phải cút chó, bò được lên giường Lương nhị thiếu, còn biến mình thành Lương thiếu phu nhân. Nói cho cô biết, chỉ có Lâm gia mới là nhà cô, hai con mắt đừng chỉ nhìn lên trên trông chờ, coi chừng cửa Lương gia cao quá, rơi xuống liền ngã chết!”

Lâm Á Linh chưa ngoa thành quen, thường ngày không để Hứa Tĩnh Dao vào mắt, đối xử với Lâm Tuyết càng như với nô bộc, không đánh thì mắng, hiện tại thấy cô rời Lâm gia gả vào Lương gia, thoát khỏi sự khống chế của mình, Lâm Á Linh hết sức bất bình, thừa dịp Lâm Tuyết về nhà mẹ đẻ, phát tiết ra hết toàn bộ tà hỏa.

“Khụ!” Lâm Văn Bác run rẩy chống trượng, ông ta được con trai Lâm Thông dìu vào phòng khách. Giống như không nghe thấy những lời mắng mỏ chua ngoa giễu cợt của Lâm Á Linh, Lâm Văn Bác ôn hòa nói với Lâm Tuyết: “Trở về khi nào vậy? Mau tới đây ngồi đi. Chị Trương, mang trà lên cho Tam tiểu thư.”

Lâm Tuyết vẫn như cũ đứng bất động ở đó, ánh mắt cô không đặt trên bất cứ ai trong Lâm gia, cô lập tức nhìn Hứa Tĩnh Dao nói: “Con hi vọng

chuyện như thế này sẽ không phát sinh lần nữa, mẹ là người khôn ngoan, hẳn là hiểu được con sói trong chuyện xưa thế nào. Tự mình giải quyết cho tốt. Con đi đây.”

Hứa Tĩnh Dao xấu hổ không chịu nổi, biết Lâm Tuyết đã nổi giận, bà muốn giải thích vài câu nhưng lại ngại Lâm Văn Bác và anh em Lâm gia, chỉ có thể thở dài xấu hổ.

Không ai ngờ Lâm Tuyết nói đi là đi ngay, người một nhà đều sợ run, ngược lại Lâm Thông phản ứng nhanh, hần vội bước lên vài bước cản đường đi của cô, đôi mắt sau cái kính lóa ra tia thành khẩn âm hiểm: “Xú nha đầu, vừa mới bay lên cành cao đã muốn biến mình thành Phượng hoàng, đừng quên cô từ cái ổ nào chui ra!”

Mặt Lâm Tuyết không biến sắc, cô dò xét người anh từ bé đã thích khi dễ ra đòn hiểm với mình, đôi mắt hiện lên một tia lạnh ý, “Trước khi về nhà tôi đã báo cáo với quân đội, đúng thời gian mà không về bọn họ sẽ tự đến đây đòi người.”

Theo nguyên tắc của Lâm Văn Bác: dân thường không đấu với quan trên, đối với những nhà quân môn quyền quý cao cấp ông ta đều nhún nhường ba phần. Giờ này hôm nay, Lâm Tuyết tin rằng ông ta sẽ không dám cầm tù hoặc dùng vũ lực tổn thương mình.

“Đòi người? Ha ha, tao sẽ đem mây trời lại khóa trong hàm, để bọn họ đi tìm người với quỷ!” Lâm Thông cười âm hiểm, hần tiến nhanh tới, vươn tay ra muốn tóm lấy nha đầu không nghe lời kia, kết quả ... “A, xú nha đầu, lại dùng chiêu này!”

Trải qua quá trình huấn luyện trong quân đội, thân thể Lâm Tuyết càng nhanh nhẹn, cô chuẩn xác đá trúng chỗ yếu hại của Lâm Thông không chút sai sót, Lâm Tuyết thờ ơ nhìn hần ôm lấy bộ hạ ngồi xổm xuống đất.

Khi còn nhỏ, cô thường bị Lâm Thông đánh đến đầy sẹo, ngay cả đường sống để chạy trốn cũng không có. Sau đó, Mạc Sở Hàn dạy cô chiêu này để chuyên đối phó với Lâm Thông, dần dà Lâm Tuyết luyện đến thuần thục lô hỏa thuần thanh, Lâm Thông cũng không dám tùy tiện động thủ. Hôm nay có lẽ là nhất thời uất ức, hăn quên mất cô đã sớm biến thành một bông hồng có gai, còn dám vươn tay đụng tới, tất nhiên Lâm Tuyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hăn.

“A, bản lĩnh của cô thật lớn, về nhà một hồi đã đánh đại ca tôi!” Lâm Á Linh kêu thét dữ dội, nhưng trong lòng cô ta có chút cố kị, dù sao Lâm Tuyết cũng không còn là bé gái yếu đuối mà bọn họ có thể nhào nặn chà sát tùy ý.

“Tránh ra, nếu không ngay cả chị tôi cũng xử lý!” Lâm Tuyết lạnh như tảng băng, mắt trong veo ập xuống sát khí. Cái nơi gọi là “nhà” này, cô từng giây từng phút đều không muốn lưu lại.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Thối Đến Mức Không Ai Muốn

Lâm Á Linh nhất thời oa oa kêu gào: “Ba ba, xem kìa ba nuôi con gái thật tốt, ngay cả con cô ta cũng muốn đánh. Cho cô ta đánh, cô ta dám sao? Cô ta dám sao?” Miệng kêu la dữ dội nhưng Lâm Á Linh không dám tiến lên trước ngăn cản, cô ta sợ mình cùng chung số phận với Lâm Thông.

Lâm Văn Bác chống trượng, nặng nề bước từng bước nhỏ vun, mỗi bước đi lại thở gấp nhiều lần, đến trước mặt Lâm Tuyết, ông ta đau khổ thở dài: “Tiểu Tuyết, chẳng lẽ ngay cả cha con cũng đánh sao?”

Lâm Tuyết lui sang bên cạnh, giọng cô không mang theo chút tình cảm nào: “Cám ơn Lâm đồng trước đây đã thưởng cho tôi miếng cơm ăn, nhưng ngày ngày tôi đều là người làm công miễn phí cho ông, tiền cơm đã sớm trả hết rồi. Đừng ngại trang giả bộ thân thiết yêu cầu tôi làm cái này cái kia, tôi không nợ các người gì cả!”

“Ta biết con đối với cái nhà này hiểu lầm quá lớn, đều do cha không chăm sóc tốt cho con.” Lâm Văn Bác bóp bóp cổ tay thở dài giống như đang ra sức trách cứ bản thân, ông ta hướng về Lâm Thông và Lâm Á Linh ra lệnh: “Hai người các con mau lại đây nhận lỗi với Tiểu Tuyết đi!”

Hai anh em Lâm gia kiêu ngạo, đâu đồng ý xin lỗi Lâm Tuyết, Lâm Văn Bác rưng rưng nói với cô: “Tuyết nhi, cha không muốn nói tới cái gì mà tha thứ hay không tha thứ, chỉ xin con nhìn lại tình cha con chúng ta, giúp cha chuyện lúc này đi.”

Sau một hồi trầm mặc, Lâm Tuyết hỏi: “Rốt cuộc ông muốn tôi làm gì?”

Vừa nghe thấy lời nói của cô có phần buồn lòng, Lâm Văn Bác vội vàng nhìn Hứa Tĩnh Dao đánh mắt một cái. Hứa Tĩnh Dao liền đẩy Lâm Á Linh lại đây, bà nhỏ giọng năn nỉ: “Đưa chị con về Lương gia, cứ nói là để con bé giúp đại thiếu gia giải buồn, chờ có bầu sẽ kết hôn.”

Lâm Tuyết trở mặt không nói gì.

Lâm Á Linh tự tin ưỡn cao bộ ngực sữa, kiêu căng nói: “Có phải cô sợ tôi cướp mất Lương nhị thiếu nên mới ra sức từ chối không? Yên tâm, mục tiêu của tôi là Lương đại thiếu gia!” Trong lòng Lâm Á Linh nghĩ, đợi vào được Lương gia, cô ta nhất định nắm chắc cơ hội tranh thủ cướp lấy sủng ái của Lương nhị thiếu, sau đó thay thế vị trí Lâm Tuyết. Lâm Á Linh không ham thích gì Lương Thiên Dật đang bị liệt ngồi trên xe lăn kia đâu, Lương Tuấn Đào nổi danh kinh thành vương tử trong lòng cô ta.

“Cha không ngờ, con vậy mà không chịu thua kém, vào Lương gia mới một thời gian ngắn đã được Lương nhị thiếu sủng ái, cho con danh phận để Lâm gia chúng ta có thể tuyệt địa trùng sinh, Đông Sơn tái khởi. Ha ha, cho nên ta muốn để Á Linh cũng đi thử xem. So với con, nó còn biết làm cho đàn ông vui vẻ, tin rằng Lương đại thiếu nhất định sẽ thích con bé.” Đối với con gái mình, Lâm Văn Bác càng thêm tin tưởng, ông ta cảm thấy tất cả mỹ mạo gợi cảm hòa hợp của giai nhân hoàn mỹ đều tập trung trên người Lâm Á Linh, như vậy cô ta càng dễ được nam nhân ưu ái!

Lâm Tuyết muốn nói: chẳng lẽ thiếu gia nhà họ Lương chưa thấy qua nữ nhân sao? Làm như là cứ tùy tiện đưa một cô gái vào nhà, cô ta sẽ trở thành bảo bối khiến người ta tranh đoạt vậy! Nhưng lời đến cửa miệng cô lại nuốt trở lại, Lâm Tuyết lạnh lùng nói: “Nếu thế, để mẹ đưa Á Linh tới Lương gia là được, tôi có thể làm gì đây?”

“A!” Lâm Văn Bác gõ quai trượng một cái thật mạnh, ông ta nói: “Vấn đề ở chỗ này a. Mẹ con đã đưa đến mấy lần, Lương gia thật sự không cho vào cửa, còn nói rất nhiều lời khó nghe. Không còn cách nào khác mới phải gọi con về. Lần này bất luận thế nào con cũng phải đưa được Á Linh vào Lương gia, để nó tiếp cận đại thiếu gia, chuyện còn lại không cần con để ý.”

**

Dù sao Lâm Văn Bác cũng là trưởng bối, ông ta cứ dây dưa mơ hồ như vậy, Lâm Tuyết chỉ nhẫn nại nhịu đôi mi thanh tú, cô đang muốn tìm cơ thoát thân liền thấy Lưu Dương và Mã Đồng Đồng đến đây.

Hóa ra là Lương Tuấn Đào nghe nói Lâm Tuyết vội vã trở về Lâm gia, hẳn có chút không yên lòng, nhất thời lại không thoát thân được nên gọi điện thoại cho em họ Lưu Dương, bảo anh ta mau đến xem.

Gần đây Mã Đồng Đồng vẫn luôn dính lấy Lưu Dương, nghe nói đến nhà họ Lâm, tất nhiên cô không từ chối, liền cùng Lưu Dương đến đây.

"Lâm Tuyết, cậu sao rồi? Hai anh em xấu đến chảy mủ kia có đánh cậu không?" Giọng Mã Đồng Đồng vẫn lớn như vậy, cô nói chuyện thẳng thắn khiến sắc mặt huynh muội Lâm gia nhất thời đen hơn cả đất nồi.

Lâm Tuyết mỉm cười, hé miệng nói: "Cậu đã đến đây, đương nhiên bọn họ không dám ức hiếp mình."

Được Lâm Tuyết tán tụng, Mã Đồng Đồng càng đắc ý, cô giơ nắm tay củ tỏi lên, quơ quơ trước mặt Lâm Thông, đe dọa hẳn: "Còn dám đánh Lâm Tuyết, coi chừng chị đây sẽ đánh người bẹp dí!"

Lâm Thông lấy kính mắt xuống, muốn chửi hai câu nhưng thoáng thấy Lưu Dương như cười như không, hẳn đành phải nuốt lại.

Lâm Tuyết nói với Lưu Dương : "Dương Tử, giúp tôi chuyện này được không?"

Người đẹp thỉnh cầu, tất nhiên xin gì được nấy. Lưu Dương anh tuấn cười cười: "Nguyên vì mỹ nữ cố gắng sức lực!"

Mã Đồng Đồng tức giận véo vào thắt lưng anh ta, tiếc rằng phần eo nam tử chỉ có cơ bắp không có thịt thừa, véo đến lúc tay Mã Đồng Đồng đau nhức Lưu Dương cũng không cảm thấy gì.

"Anh nghĩ cách đưa cô ấy vào Lương gia đi, để cô ấy gặp Lương Thiên Dật, chuyện còn lại anh không cần quan tâm." Lâm Tuyết chỉ chỉ vào Lâm Á Linh nói.

Nhìn theo hướng Lâm Tuyết chỉ, Lưu Dương thoáng thấy một vưu vật gợi cảm nóng bỏng, đầu tiên anh ta ngẩn ra, lát sau nhếch miệng ái muội, cười rộ lên: "Ừ, tôi biết rồi."

Mã Đồng Đồng liếc mắt, trừng Lưu Dương một cái: "Anh biết cái gì?" Gã này là Hoa hoa công tử (play boy), luôn không sửa được tật xấu, thấy nữ nhân xinh đẹp liền thích đến gần bắt chuyện.

"Cô là nhị tiểu thư Lâm gia ?" Lưu Dương nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Lâm Á Linh nhếch môi.

Lâm Á Linh nhất thời choáng váng vô cùng, đây là Thiếu đông gia Xí nghiệp quốc tế Hạo Thiên, người đàn ông độc thân cấp kim cương của thành phố, chẳng những có được khuôn mặt tuấn mỹ khiến người và thần công phần còn có vóc người cường tráng làm người ta phụt máu mũi , lại thêm tài phú chen chúc, gia thế hiển hách. Hiện giờ, người đàn ông này là tình nhân trong mộng của nhiều cô gái ở kinh thành nhưng anh ta lại kín đáo mỉm cười với mình, Lâm Á Linh như mở cờ trong bụng, không ngừng đáp lại.

Trước là nở nụ phong tình vạn chủng - quyến rũ Lưu Dương, cô ta liều mạng mà mị hoặc anh, hoàn toàn không để ý bên cạnh hẳn còn có một Mã Đồng Đồng, Lâm Á Linh dùng giọng nói quyến rũ trời sinh, mềm mại gần như có thể nổi trên mặt nước,: "Thật hiếm có, Lưu thiếu còn nhớ ra em, em cũng không biết trước kia chúng đã gặp nhau ở nơi đâu nữa."

Lưu Dương không khỏi nhần nại: "Tiếng tăm cô lớn như vậy, tôi đương nhiên nhớ rõ!"

Mỹ nam nở nụ cười khiến cả người Lâm Á Linh rã rời, cơ thể mềm mại không xương ngã về phía anh ta ."Lưu thiếu nói đùa rồi, người ta nào có tiếng tăm gì đâu."

Thấy thân thể mềm oặt tiến đến, Lưu Dương vội kéo Mã Đồng Đồng đứng bên cạnh lại che chắn trước người mình, sau đó anh thêm vào một câu thuyết minh: "Bạn gái hiện tại của tôi là Mã Đồng Đồng!"

Mã Đồng Đồng bộ dáng giống con mái đang bảo vệ con trống , cô hung hăng đẩy thân xà uốn khúc của Lâm Á Linh ra, hai tay chống nạnh mắng: "Rối dạng!"

Lưu Dương vỗ vỗ đầu Mã Đồng Đồng khen ngợi, nhỏ giọng tán thưởng: "Chửi hay lắm!"

Nếu là lúc bình thường, Lâm Á Linh đã sớm mở miệng mắng chửi thô tục , nhưng công tử danh môn đang ở đây, đương nhiên cô ta phải chú trọng đến hình tượng thực nữ , cũng chỉ làm như không nghe thấy Lưu Dương nói Mã Đồng Đồng là bạn gái của mình, còn giả bộ ngây ngô, dùng giọng điệu ỏn ẻn hỏi: "Lưu thiếu còn chưa nói vì sao nhận ra em đâu."

Lưu Dương nhìn Lâm Tuyết đứng bên cạnh thanh lãnh trầm tĩnh, không nhin được hé miệng mấp máy, lúc này anh ta mới trả lời Lâm Á Linh: "Nghe nói cô vài lần chủ động chạy đến Lương gia nhất định muốn làm ấm giường cho các thiếu gia, đến mấy lần đều bị đuổi ra ! Thím tôi tức

giận không ngừng trách mắng , con gái Lâm gia thối đến mức toàn bộ kinh thành không ai muốn, cứ như tên vuốt nhọn đầu liều mạng chui vào nhà bà!!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Theo Yêu Cầu

"Phốc!" Mã Đồng Đồng thiếu chút nữa nhảy lên tại chỗ, cô giơ ngón tay cái ra với Lưu Dương, cười nói: "Thím anh rất mạnh mẽ!"

"Cô bé , dám trêu ghẹo thím tôi, lá gan em thật lớn!" Lưu Dương véo véo khuôn mặt búng sữa của Mã Đồng Đồng, cười hì hì trêu cô..

Lâm Tuyết trầm mặt cười, cô có thể hình dung được tình cảnh lúc đó, cũng khẳng định ấn tượng Lưu Mỹ Quân đối với mình càng suy giảm! Nhưng vậy thì sao chứ? Quan hệ gì tới mình đâu.

Trong lòng buồn bực không nói nên lời, Lâm Tuyết chỉ vào Lâm Á Linh - cái người căn bản còn không biết mặt thể diện là gì, nói với Lưu Dương: "Anh nghĩ cách đẩy cô ấy đến trước mặt Lương Thiên Dật đi, muốn lưu lại hay không là chuyện của anh ta."

"Được, không vấn đề gì!" Lưu Dương không nhịn được liếc Lâm Tuyết một cái, anh ngạc nhiên với phản ứng của cô. Biết rõ Lưu Mỹ Quân rất thành kiến với con gái Lâm gia, Lâm Tuyết còn để mình đưa Lâm Á Linh đi, việc này không phải giống như giơ mặt mình lên cho người ta đánh một cái sao?

Lâm Tuyết ngược mắt nhìn Lâm Văn Bác, "Lâm đồng hài lòng với sự sắp xếp này chứ?"

Lâm Văn Bác không ngờ cô sẽ để Lưu Dương đưa Lâm Á Linh tới Lương gia, nhưng như vậy xác xuất thành công rõ ràng cao hơn một chút , ông ta hài lòng gật gật đầu."Để con phải hao tâm tổn trí rồi. Đợi chị con và con thành chị em dâu, hai đứa ở trong Lương gia có thể phối hợp chăm sóc cho nhau rồi."

Nghe xong lời này, Mã Đồng Đồng hóa đá tại trận, đuôi mắt Lưu Dương run rẩy: Hóa ra người liều mạng hy vọng con gái được gả vào Lương gia chính là Lâm Văn Bác a!

*

Rời khỏi Lâm gia, Lâm Tuyết đi bộ dọc theo khu phố. Nơi này hết thảy đều quen thuộc, cô đắm chìm trong những hồi ức trước đây. Kỷ niệm nhớ lại là một mảnh màu xám tái nhợt, căn cỗi đến mức không đáng để trở về, chỉ có Mạc Sở Hàn là sắc thái ấm áp duy nhất trong đó.

Mạc Sở Hàn, con người ấy cũng từng có thời gian kinh diễm, cũng có những năm tháng ôn nhu, không biết từ lúc nào hắn bỗng trở thành biểu tượng của ác mộng. Thời gian thật sự rất tàn nhẫn, có thể tróc ra từng mảng, từng mảng, tróc cho tới lớp ôn nhu mỏng manh cuối cùng rồi phơi bày hết thảy chân tướng dữ tợn, không che đậy gì nữa.

"Tuyết, anh yêu em!" Không thể nghi ngờ đây là lời nói dối được.

"Tuyết, anh chỉ để em sinh con cho anh thôi." Giờ Thư Khả mang thai chứng nhận đấy cũng là nói dối!

"Tuyết, trái tim của anh giao cho em , em cất giữ cho tốt, bất kể là ở đâu cũng không được tháo xuống , đừng làm vỡ nó, đừng vứt bỏ nó!" Đúng là dối trá hết lần này đến lần khác, hắn căn bản không có trái tim.

Đá viên sỏi trên đường, ngực Lâm Tuyết như có khối đá lớn đè nặng, nặng nề đến mức trong lòng cô tràn ngập chua xót ỏi không ra. Một cước đá

bay viên sỏi, nhưng ngực Lâm Tuyết vẫn nặng trĩu như cũ.

Cảm thấy điện thoại di động đang rung, cô mở ra, nhìn một chút, là số của Vân Thư Hoa. Hẳn là trong tang lễ Vân mẫu, anh thấy cô nửa đường rời đi nên lo lắng gọi điện hỏi thăm một chút.

Nhận cuộc gọi, bên kia truyền ra giọng nói vội vàng : "Tuyết, em có gặp Vân Đóa không?"

"Em không." Lâm Tuyết giật mình, "Không thấy cô ấy sao?"

"Đúng vậy! Không phải muốn tới Lâm gia tìm em sao, anh lo Vân Đóa bị lạc đường."

"A " Lâm Tuyết nghĩ nghĩ, cô nói: "Đừng lo , em lập tức đi tìm cô ấy."

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết xoay người, trở lại con đường dẫn về nhà họ Lâm. Khi tới cửa, cô vừa lúc trông thấy Lưu Dương đang đưa ba cô gái lên xe. Ba người kia rõ ràng là Mã Đồng Đồng, Lâm Á Linh và Vân Đóa.

Hóa ra Vân Đóa thật sự đi tìm mình, nhưng lại theo Lưu Dương đi mất rồi. Vậy cũng tốt, Lâm Tuyết đỡ quay vào Lâm gia tìm cô ấy. Nhà họ Lâm, vĩnh viễn là nơi cô không muốn đặt chân trở lại.

*

Lâm Tuyết men theo phố tìm taxi, di động lần nữa rung rung, lần này là Lương Tuấn Đào gọi tới.

"Đang làm gì thế? Em ở đâu vậy?" Trong điện thoại truyền ra giọng nói không vui của nam tử.

Lâm Tuyết biết hẳn và Lưu Dương đã liên lạc với nhau, cô thản nhiên kéo môi : "Tôi đang bắt taxi , sẽ nhanh trở lại sư đoàn thôi."

"Để Lưu Dương đi đón em, em lại lấy cớ đuổi nó đi , còn tự mình muốn ngồi taxi về!" Lương Tuấn Đào rất bất mãn, hăn đơn giản đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn: "Nói vị trí, đừng có lộn xộn, anh lập tức qua đón em!"

Lâm Tuyết lắc lắc đầu, cô dừng bước, ngoan ngoãn nói rõ nơi mình đang đứng cho hăn biết. Tính tình người này nói một là một không có hai, ở chung với nhau lâu, Lâm Tuyết phát hiện nghe theo Lương Tuấn Đào tiết kiệm thời gian và tiền bạc hơn là đối nghịch hăn.

Khi ngồi trên bồn hoa ven đường chờ Lương Tuấn Đào tới, trong lúc vô tình ngẩng lên, một bóng dáng quen thuộc gần như xa lạ không báo trước chạm vào mi mắt Lâm Tuyết.

Mạc Sở Hàn rõ ràng cũng không ngờ ở nơi này lại gặp được cô, hai người nhìn nhau từ xa, cùng nhìn trộm mặt nhau.

Từ sau khi chia tay , đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau một mình, không có những người khác ở bên cạnh. Nơi này từng là chỗ hai người hay đến chơi, nên trong lúc nhất thời cả hai đều có chút ngẩn ngơ.

Ước chừng vài giây đồng hồ, Lâm Tuyết khôi phục lại sự cảnh giác. Mắt trong veo lạnh tựa băng như vũ khí sắc bén bắn về phía người đàn ông kia, cô đã chuẩn bị ứng chiến thật tốt.

Tâm tình Mạc Sở Hàn như không ở đây, con ngươi đen như mực không tràn ngập tàn nhẫn và thù hận như bình thường mà chứa đựng sự ngỡ ngàng cùng ngờ vực xa lạ. Hăn nhìn Lâm Tuyết bằng ánh mắt rối rắm như đang nhìn một vấn đề khó hiểu.

Lâm Tuyết còn chưa quyết định sẽ dừng cảm tiến lên trước nghênh chiến hay lựa chọn, tránh xa gã ôn thần sát tinh này, giày tốt không giẫm vào cứt chó thối thì đã thấy Lương Tuấn Đào lái chiếc Land Rover quân dụng đến gần.

Hiển nhiên, Lương Tuấn Đào không phát hiện ra Mạc Sở Hàn đứng đối diện xa xa, anh vững vàng đứng xe bên cạnh Lâm Tuyết, lạnh lùng giương cao cái cầm cương nghị: "Lên xe!"

* *

Thư Khả nhỏ giọng nói vào điện thoại: "Làm sao bây giờ? Sở Hàn như thế đã bắt đầu nghi ngờ rồi!"

Chỉ nghe thấy từ di động truyền ra một giọng nói trấn an trong trẻo dễ nghe: "Đừng hoảng hốt, không có việc đâu. Mạc Sở Hàn nhất thời hoài nghi thôi, hẳn không tìm được chứng cứ nào đâu, chỉ cần cô vững vàng, sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Tấm lưới này dệt kín không một kẽ hở, hẳn không có khả năng phát hiện ra gì hết."

"Thật không?" Thư Khả khóc nức nở : "Tôi có chút sợ hãi... Vạn nhất bị anh ấy phát hiện... Anh biết đó Sở Hàn đối với Lâm Tuyết vẫn luôn chưa hết tình cảm, lần này tôi mang thai cũng bị ép sinh non ..."

"Được rồi, đừng nói mấy lời vô dụng này nữa, giữ vững tinh thần đi! Hạnh phúc phải tự bản thân mình ra sức nắm chặt lấy, chúng ta đã tạo ra khoảng cách giữa hai người, cả đời bọn họ cũng không vượt qua được, nếu chưa đủ có thể thêm chút chuyện ngoài dự đoán!" Giọng nói dễ nghe lộ ra một tia độc ác, "Theo như yêu cầu, chẳng lẽ cô đã quên?"

Cúp điện thoại, Thư Khả vừa định dẹp yên hỗn loạn trong lòng mình, đột nhiên cô ta nghe thấy giọng nói của Mạc Sở Hàn vang ;ên bên tai : "Gọi điện cho ai thế?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Giải Thích

Thư Khả hoảng sợ, quay đầu lại đã thấy Mạc Sở Hàn không biết trở lại từ lúc nào. Cô ta vội vàng giấu đi sắc mặt xám trắng, ép ra nụ cười nói: "Em nói chuyện phiếm với một người bạn thôi. Anh khát nước không? Để em đi châm trà."

Mạc Sở Hàn có chút không yên lòng, hẩn khoát tay, sau đó lẩm bẩm: "Chẳng lẽ cô ấy thực sự có nỗi khổ riêng?"

"Anh nói ai vậy?" Thư Khả cố tình giả bộ hồ đồ, trong lòng cô ta sợ muốn chết.

Trầm ngâm trong chốc lát, Mạc Sở Hàn lắc đầu, hẩn không trả lời Thư Khả mà lập tức đi đến chỗ để điện thoại, nhắc máy lên bấm một dãy số. "Lão Tam, gần đây thế nào rồi?"

"Đầu óc hoàn hảo không tổn hao gì còn tốt lắm, có chuyện nói nhanh, tôi đang bận!" Bên kia truyền ra giọng nói thô lỗ ngang ngược của đàn ông, thoáng nghe thấy tiếng thở dốc, hình như vừa mới vận động kịch liệt ở đâu đó.

"Cậu còn giữ con át chủ bài từng dùng để đối phó với Lương Tuấn Đào không?" Mạc Sở Hàn hỏi thẳng vào vấn đề.

"Vẫn ở đây, sao? Anh muốn dùng à?"

"Đúng vậy! Cho tôi mượn dùng một chút."

"Át chủ bài đương nhiên chỉ phát huy công dụng tại thời điểm trọng yếu nhất, bây giờ vung ra cũng không thỏa đáng!"

"Người anh em tốt, giúp tôi lần này đi, xem như tôi cầu xin cậu."

"A, sao lại nói nghiêm trọng thế chứ? Được rồi, một nữ nhân thôi mà, nếu anh em đã mở miệng nhờ vả, tôi liền để cho anh!"

*

Dùng di động của Lương Tuấn Đào tìm được số Lưu Dương, Lâm Tuyết bấm gọi, chuông vang lên vài tiếng, chợt nghe thấy tiếng Lưu Dương gào to: "Không phải đã nói với anh, vợ anh tự mình đi rồi sao?"

"Dương Tử, là tôi." Lâm Tuyết nói.

"Ách, " Giọng nói của Lưu Dương bất giác trở nên ôn nhu , anh ta mang theo giọng điệu vô sỉ trêu chọc: "Người đẹp, muốn tôi sao?"

Lâm Tuyết cong khóe môi, hỏi: "Tôi muốn ... hỏi một chút, anh hộ tống ba vị mỹ nữ kia đi đâu?"

"Khụ, hóa ra vậy, không phải là muốn tôi, hại tim gan tôi run rẩy, run rẩy! Xin nhờ cô, lần sau có thể nói hết câu được không, cứ như vậy dễ khiến cho người ta mơ mộng..."

Một tay Lương Tuấn Đào đoạt lấy di động, hằm hiết mắt mắng: "Đã nói với cậu nhiều lần rồi, phải gọi Lâm Tuyết là chị dâu, thái độ đứng đắn một chút! Đầu óc cậu không tốt chẳng lẽ lỗ tai cũng không tốt sao? Chị dâu hỏi thì cậu lập tức trả lời đúng câu hỏi, đừng có không trả lời mà thao thao bất tuyệt chuyện trên trời dưới đất!"

Lâm Tuyết nhận lại di động, lần này cùng Lưu Dương nói chuyện, tên kia sau khi ăn mắng đã thành thật hơn nhiều.

"Mã Đồng Đồng còn ở bên cạnh tôi đây, đuổi cũng không đi. Chị gái cô được Lương Thiên Dật lưu lại, cô bé tên Vân Đóa thì khóc lóc, sau đó đã rời đi rồi!"

"Sao cơ?" Lâm Tuyết ngạc nhiên, cô không tin hỏi lại Lưu Dương lần nữa: "Anh có nhìn lầm không? Lương Thiên Dật thật sự để Lâm Á Linh ở lại mà đuổi Vân Đóa đi sao?"

"Này, tôi đang tuổi thanh xuân phơi phới, mắt làm sao mờ được mà nhìn lầm? Cho dù cô là mỹ nữ cũng không nên nói tôi như vậy chứ!"

Ngắt điện thoại, một lúc lâu sau Lâm Tuyết mới ngược mắt liếc sang Lương Tuấn Đào đang lái xe bên cạnh, cô cười lạnh nói: "Không nhìn ra đại ca anh lại là người như thế."

Lương Tuấn Đào như đã sớm biết chuyện này, thấy cô cực kì bất mãn Lương Thiên Dật, hần nhướn nhướn mày phong, thay anh mình giải thích: "Chị em bị đuổi đi nhiều lần như vậy còn không lay chuyển được, đại ca nói khó tìm được nữ nhân nào mặt dày như thế, đúng là bông hoa hiếm có, gặp được cũng coi như hữu duyên. Lại nói, tốt xấu gì cô ấy cũng là chị gái em, hai anh em anh cùng chị em em không phải thân lại càng thêm thân sao?"

"Lái xe của anh đi!" Lâm Tuyết tức giận bùng lên, cô vút trả điện thoại cho hắn.

*

Đôi môi đỏ mọng của Thư Khả run rẩy, cô ta còn cố giả bộ bình tĩnh nói: "Vân Đóa là một kẻ điên mất trí, lời cô ấy nói sao anh cứ để trong lòng?"

Mạc Sở Hàn như đang suy nghĩ điều gì đó, thật lâu sau hắn mới lên tiếng: "Có đôi khi lời nói của kẻ điên mới càng đáng tin. Cô ta không nhớ

những chuyện xảy ra sau này, nhưng lại có thể mình mãi nhớ rõ chuyện trước kia. Vân Đóa sẽ không nói dối, cô ta rất ngây thơ, căn bản sẽ không có tâm cơ!"

"Sở Hàn, " Thư Khả bắt đầu thương tâm, thủy mâu đã chẳng rơi lệ, cô ta nước nở nói: "Chẳng lẽ là em nói dối sao? Chẳng lẽ em có tâm cơ sao? Anh nói như vậy em sao chịu nổi!"

Ý thức được mình đã làm Thư Khả đau lòng, Mạc Sở Hàn áy náy đứng dậy, hần vội kéo cô ta vào ngực, vỗ về khuôn mặt hơi có vẻ tiều tụy kia, Mạc Sở Hàn thở dài: "Đừng suy nghĩ nhiều, bất kể lúc nào em cũng là người phụ nữ duy nhất của Mạc Sở Hàn anh! Đợi anh báo thù xong lập tức cùng em kết hôn, chúng ta sẽ rời khỏi chốn thành thị này, đến Thailand nương tựa lão Tam!"

"Đáng ghét, đầu tiên là làm cho người khóc ta, bây giờ lại gạt người ta cười!" Thư Khả chu đôi môi đỏ mọng, sẵn giọng: "Em không thích Thailand, em thích ở đây. Người ta không đi đâu!"

"Ngoan, thế cục hiện tại cấp bách, quân đội lại bắt đầu vây quét tổ chức với quy mô lớn, ở cạnh lão Tam thì tương đối an toàn. Em yên tâm, trong lúc đó anh và Lâm Tuyết sẽ hoàn toàn kết thúc, cô ta nợ anh, khi anh đòi lại tuyết đối sẽ không hạ thủ lưu tình!"

Trong lòng Thư Khả vui vẻ, rốt cục cũng được nghe những lời này từ miệng Mạc Sở Hàn. Cuối cùng, hần và Lâm Tuyết đã hết hy vọng, Mạc Sở Hàn không còn nghĩ cách chiếm giữ cô ta ở bên người nữa, bọn họ đã hoàn toàn kết thúc!

*

Trở lại Sư đoàn, bởi vì Sư đoàn 706 sắp triển khai nhiệm vụ vây quét tổ chức NT, công tác chuẩn bị phải được làm thật tốt. Lương Tuấn Đào cố ý sắp xếp một hạng mục huấn luyện giúp Lâm Tuyết vượt qua nhược điểm sợ

độ cao, để cô sớm đạt tiêu chuẩn tham gia nhiệm vụ. Hân còn dặn cô chú ý giữ tinh thần cho tốt, hai ngày nữa sẽ tham gia huấn luyện.

Bận rộn cả ngày, khi trở lại ký túc xá nghỉ ngơi, Lâm Tuyết mới phát hiện ra Vân Đóa gọi điện thoại tới. Có vài cuộc gọi nhỡ, rõ ràng là có việc gấp. Cô vội gọi lại cho Vân Đóa, điện thoại vừa thông, Lâm Tuyết liền hỏi: "Em bây giờ ở đâu? Đã về nhà chưa?"

"Em đang ở nhà." Từ di động truyền ra giọng nói suy yếu của Vân Đóa, cô khóc đến khàn giọng, thút thít ngắt quãng: "Lâm Tuyết, chị biết không? Thiên Dật có người phụ nữ khác rồi... Ô ô... Anh ấy ôm chị ta còn hôn nữa, anh ấy bảo em lặn đi, còn nói không bao giờ muốn nhìn thấy em... Thiên Dật còn nói... còn nói rất nhiều rất nhiều lời khó nghe, tim em đau quá đau quá!"

Tim Lâm Tuyết thót lại, là người từng trải, bản thân cô cũng đã kinh qua cảm giác của Vân Đóa. Nhìn người đàn ông ngày xưa mình từng yêu ôm ấp niềm vui mới, nghe hân nói những lời đau đến tận tim phổi với mình, quả thực cảm thấy sống không bằng chết!

Sau một hồi trầm mặc thật lâu, Lâm Tuyết khuyên giải có vẻ nhột nhật mệt mỏi: "Đừng đau lòng, nếu anh ta đã muốn tiếp nhận người phụ nữ khác và không hề yêu em, tự mình làm tổn thương trái tim ... thì có ích lợi gì?"

Vân Đóa kìm nén, cúi đầu khóc, trong tiếng khóc lộ ra tuyệt vọng nồng đậm, "Em yêu anh ấy, ô... Em yêu anh ấy, em nhớ...rất nhớ...anh ấy! Em nên làm gì bây giờ?"

"..." Vấn đề này Lâm Tuyết không trả lời được, chỉ có thể nói đàn ông đều là động vật biến đổi từ thiện lương sang lãnh khốc, một khi đã trở mặt thì tâm địa so với sắt đá còn cứng rắn hơn

Khóc một lúc lâu, đại khái đã phát tiết ra được nỗi thất vọng và buồn khổ trong lòng, Vân Đóa kiềm chế nước mắt, thút thít nói với cô: "Em còn quên một chuyện quan trọng khác, nghe nói chị và Mạc Sở Hàn đã chia tay, chuyện này có thật không?"

"Ừ." Lâm Tuyết mạnh mẽ lấy lại tinh thần, khuyên giải an ủi cô : "Em xem, chị không phải cũng từng phải đối mặt sao ? Vân Đóa, nghĩ thông suốt một chút, ai chưa từng qua lửa."

"Hôm nay em gặp Mạc Sở Hàn, anh ta hỏi em nhiều vấn đề kỳ quái. Lâm Tuyết, em cảm thấy anh ta hiểu lắm chị, liền giúp chị thích rất nhiều chuyện. Em nói cho Sở Hàn biết, hôn ước giữa chị và anh em trước đây là việc không theo ý muốn , kỳ thật chị vì giúp anh ta nên mới đính hôn với anh trai em !"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Làm Sao Để Tha Thứ Cho Cô?

Không tưởng tượng được Vân Đóa lại đến gặp Mạc Sở Hàn, càng không thể ngờ cô ấy đã giúp Lâm Tuyết giải thích chuyện đính hôn với hắn. Nhưng, bây giờ giải thích còn ý nghĩa sao? Cho dù Mạc Sở Hàn hiểu lầm, Lâm Tuyết cũng không thể tha thứ cho những hành động không bằng cảm thú hắn đã gây ra.

Giết chết Vân mẫu mình kính yêu nhất, cô vĩnh viễn không thể tha thứ hắn!

*

Hai ngày sau, Lâm Tuyết đợi cuộc huấn luyện nhảy dù mà Lương Tuấn Đào đặc biệt bố trí cho mình, hơn nữa huấn luyện không chỉ diễn ra trong sư đoàn, còn mời rất nhiều Thủ trưởng Quân ủy tới quan sát thực nghiệm, tràng diện thập phần long trọng.

Phó Chủ tịch Quân ủy Lãnh Lệnh Huy và Ủy viên Quân ủy Lương Đồng đứng giờ có mặt tại hiện trường, hai vị lão thành còn tự tay bắn súng chào mừng đợt huấn luyện nhảy dù lần này. Mặt khác Sư đoàn 706 còn đặc biệt mời Thiếu tướng Không quân Thành phố Lãnh Bân và Phu nhân Hà Hiếu Mạn đến tham dự, Tướng quân Bộ đội Đặc chủng Lý Ngạn Thành cũng tới góp mặt, mang theo con gái Lý Văn San cùng con rể mình là Vân Thư Hoa, mặt khác còn có nghĩa tử Mạc Sở Hàn của ông ta, Mạc Sở Hàn cũng dẫn theo vị hôn thê Thư Khả như thường lệ.

Khi đi ngang qua bên cạnh Lâm Tuyết , Vân Thư Hoa dành cho cô một ánh nhìn chăm chú hàm xúc, Lâm Tuyết nhột nhột kéo môi, biểu đạt mình đã hiểu ý anh ta.

"Đồ yêu tinh thối không biết xấu hổ, ở trước mặt lão nương còn dám đánh mắt đưa tình với lão công ta!" Lý Văn San mở miệng mắng chửi ngay tại chỗ, nếu không kiêng kị Lương Tuấn Đào bên cạnh, cô ta đã muốn động thủ đánh Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết ra phía sau, thân hình to lớn như ngọn núi bảo hộ cho cô, hăn che chắn trước mặt Lâm Tuyết rồi quay ra đối phó với Lý Văn San chua ngoa đang ghen tị. Hai tay bắt chéo trước ngực, Lương Tuấn Đào mị mầu cười lạnh: "Bà già, nội tiết lại mất cân bằng sao?"

Lý Văn San dù ngang ngược nhưng đã nhiều lần bị Lương Tuấn Đào độc mồm độc miệng tổn thương, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cô ta thấy thần sắc hăn không được tốt, cũng không dám làm càn, lập tức thu lại rất nhiều, chỉ trả lời một câu: "Trông coi nữ nhân của anh đi!" Sau đó Lý Văn San vội vàng chấm dứt tranh cãi, kéo Vân Thư Hoa tránh đi thật xa.

Chờ bọn họ rời khỏi, Lương Tuấn Đào không vui xoay người lại răn dạy vợ mình: "Xem đi, đây là kết quả của việc dám tùy tiện đầu mảy cuối mắt với đàn ông khác, anh không trừng trị em thì cũng có người khác giáo huấn em thôi."

Đáng tiếc, Lâm Tuyết không nghe thấy lời hăn nói, ánh mắt u lạnh của cô ngưng lại trên người Mạc Sở Hàn và Thư Khả cách đó không xa. Hai người bọn họ ghé tai nói nhỏ, xem ra tình cảm rất quyến luyến, đắm thắm vô cùng.

Mắt thấy tất cả, khóe miệng Lâm Tuyết không khỏi hé ra một tia chế giễu chua sọt. Việc Vân Đóa giúp cô giải thích với hăn có ý nghĩa gì không? Không phải ở trước mặt Lâm Tuyết hăn vẫn cố tình cùng người ta

chọc vào mắt cô sao? Thư Khả mang thai, Mạc Sở Hàn tất nhiên cực kì quan tâm cưng chiều, hẳn mới là người không để ý Lâm Tuyết nổi khổ riêng hay không?

Mạc Sở Hàn lãnh khốc vô tình tàn nhẫn chỉ nhằm vào cô còn đối với Thư Khả, hẳn vĩnh viễn dịu dàng, đa tình, khoan dung !

Tựa hồ nhận ra Lâm Tuyết đang nhìn chăm chú, Thư Khả ngẩng đầu, con mắt sáng đảo qua, cô ta đặc ý ôm eo Mạc Sở Hàn, hờn dỗi không muốn cho hắn hôn . Khi được hôn đền bù như nguyện, Thư Khả đặc ý mỉm cười nhìn Lâm Tuyết khoe khoang.

Lâm Tuyết cũng cười, cay đắng giấu cợt đến cực điểm: hai kẻ kia từng là hai người thân thiết nhất nhất bên cạnh mình, hiện tại lại biến thành hai lưỡi dao nhọn đâm vào mình, không có lúc nào Lâm Tuyết quên nhắc nhở bản thân, tổn thương bọn họ gây ra cho cô khoan vào tận tim đâm vào tận xương.

"Này, bà xã!" Lực đạo trong bàn tay to của Lương Tuấn Đào đặt trên eo nhỏ có chút lớn, bóp đến mức suýt chút nữa Lâm Tuyết kêu lên.

Nhờ thấy đau mà lấy lại tinh thần, ánh mắt cô lập tức rời khỏi đôi nam thanh nữ tú đang tận lực ân ái kia, Lâm Tuyết ngoái đầu liếc Lương Tuấn Đào một cái. Có thể dùng lực lớn như vậy siết cô, người này đúng là xấu xa hết sức.

Lương Tuấn Đào dứt khoát kéo cô vào ngực, hắn cúi đầu xuống, cắn một cái lên cánh hoa hồng nhuận kia, lần này lực đạo vừa phải, khiến Lâm Tuyết không thấy đau, môi cũng không bị rách. Hắn tà tứ nhếch môi nói: "Thấy người ta hôn môi thì thèm sao?"

Che lấy cái miệng bị cắn, Lâm Tuyết xấu hổ tức tối đến nổi mặt mày ửng đỏ. Người đàn ông này. . . Quả thực không có bất kì lời nào nào hình dung được sự ti tiện của hắn

Kéo bàn tay mềm đang che miệng của cô ra, Lương Tuấn Đào dùng ngón trỏ thon dài chạm nhẹ vào khóe miệng sưng đỏ, cúi xuống gần hơn, hơi thở nóng rực của hắn phun nhẹ trên khuôn mặt thanh tú khiến Lâm Tuyết cảm nhận được hết thảy. Cho đến khi hơi thở cô trở nên dồn dập, muốn lui về phía sau tránh né, hắn một tay giữ lấy Lâm Tuyết, mị hoặc nói nhỏ bên tai: "Nhìn xem lão công đứng trước mặt em ưu tú cỡ nào, em không cần thấy hối hận vì những gã đàn ông oai qua liệt tảo(1) "

"Phì!" Lâm Tuyết cười rộ lên. Lương Tuấn Đào đúng là có bản lĩnh, dù tâm tình cô có hồng бет tệ hại , chỉ cần hắn muốn trọc cô cười, Lâm Tuyết phải cười!

"Ngoan, đến đây cùng lão công khen ngợi một chút." Cô cười như gió xuân lướt nhẹ chọc cho lòng hắn ngứa ngáy, Lương Tuấn Đào cũng không quan tâm đang ở chỗ đông người, hắn bá đạo ôm giữ eo nhỏ , bao phủ lên đôi môi Lâm Tuyết, đầu tiên là mút nhẹ chỗ bị mình cắn sưng phù, sau đó cạy mở hàm răng, tiến thẳng vào trong, dịu dàng câu dẫn cái lưỡi thơm tho cùng mình dây dưa.

"Ừm " Lâm Tuyết bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng, nhưng lý trí vẫn tồn tại. Trời ạ, đây là chỗ nào chứ, cái tên có thói quen tình tròng lên não này lại bắt đầu động tình! Hai tay cô dùng sức đánh mạnh mẽ lên lưng Lương Tuấn Đào, ý bảo hắn buông mình ra!

Đã nhắm nháp đủ tư vị ngọt ngào của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào như chưa muốn buông cô ra, hắn ôm chặt cô gái mặt đang ửng hồng, hô hấp dồn dập vào vòm ngực rộng lớn rắn chắc của mình, sau đó đối diện với ánh mắt đủ loại sắc thái chung quanh, khuôn mặt không có chút đỏ, hơi thở không gấp gáp, Lương Tuấn Đào giương môi tự giễu: "Không còn cách nào khác, bà xã có mị lực quá lớn, khiến tôi không lúc nào là không muốn hôn cô ấy! Tôi quen miệng thành nghiện, mắt mọi người nhìn qua cũng thấy thích, mấy chuyện vui vẻ này nên cười ha ha!"

"Ha ha. . ." Tất cả mọi người bị lời nói của hân chọc vui vẻ, lúc đầu còn cảm thấy có chút chướng mắt nhưng cũng không tiện nói ra. Vài vị lão Thủ trưởng thì lắc đầu cười nói: "Cái cậu Đào Tử này, càng ngày càng miệng lưỡi càng trơn tru, chỉ có như vậy đã chọc mọi người vui vẻ."

Trong một tràng cười hi hi ha ha , chỉ có khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn xanh mét, hân siết chặt năm đấm, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, có thể thấy hân mất rất nhiều khí lực ngầm chịu đựng mới không xông lên đánh nhau với Lương Tuấn Đào.

"Sở Hàn, em muốn ăn hạt dưa, anh bóc cho em ăn ăn đi." Thư Khả thấy tình hình không ổn, vội vàng phân tán sự chú ý của Mạc Sở Hàn. Đồng thời, cô ta cũng thập phần không cam lòng, vì sao Lâm Tuyết có thể dễ dàng khống chế Mạc Sở Hàn cảm xúc chứ?

Vốn là cố tình khoe khoang để Lâm Tuyết thấy cảnh mình và Mạc Sở Hàn có bao nhiêu ân ái, không ngờ lại thành như thế, kết quả kẻ phải lúng túng xấu hổ lại là mình, Thư Khả.

Mạc Sở Hàn căn bản không nghe thấy lời cô ta nói, mọi sự chú ý của hân đều đặt trên đôi vợ chồng đang ôm ấp ngọt ngào kia . . . Đúng vậy, vợ chồng! Con tiện nhân Lâm Tuyết ấy đã cùng Lương Tuấn Đào lĩnh giấy hôn thú! Nghĩ đến đây Mạc Sở Hàn liền nghén răng ken két. Lâm Tuyết, đồ tiện nhân nhà cô ! Cô làm sao để tôi thứ cho cô? Làm sao để tha thứ cho cô đây?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Anh Giúp Em

Bị Lương Tuấn Đào trêu chọc ồn ã, những uất ức phiền muộn tích tụ ban đầu trong lòng Lâm Tuyết đã được giải phóng. Cô không nên vì người đàn ông có tên Mạc Sở Hàn kia mà mất khống chế, lại càng không nên để hẳn ảnh hưởng đến tâm tình mình lần nữa.

Cho dù Mạc Sở Hàn là một mũi tên nhọn hoắt cắm vào tận xương tủy, Lâm Tuyết cũng muốn rút ra. Chỉ có hoàn toàn khoét bỏ khối u ác tính này, miệng vết thương của cô mới có khả năng lành hẳn.

Hai tay chống đỡ trước ngực nam tử cường tráng, Lâm Tuyết kiễng kiễng mũi chân, cô thoải mái mổ nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào, hơi hơi kéo môi nói: "Chúng ta đi thôi."

Đại khái đây là lần đầu tiên được hưởng diễm phúc nên Lương Tuấn Đào cứ ngơ ngẩn. Lâm Tuyết kéo bàn tay to của hắn, gắt giọng: "Ngốc, giật mình làm gì? Đi thôi!"

Tâm tình Lương Tuấn Đào tốt đến dữ dội, hắn vui mừng như điên, vừa tiến lên được hai bước, Lương Tuấn Đào liền cảm thấy có ánh mắt từ nơi nào đó tràn ngập ghen ghét lạnh run đang quăng trên người mình, lúc này hắn mới phát hiện ra khuôn mặt đã muốn phát cáu của Mạc Sở Hàn

Giương cao anh mi, Lương Tuấn Đào đắc ý khoa tay múa chân dùng tay ra hiệu chiến thắng với Mạc Sở Hàn, lúc này mới đi được hai bước, bàn tay to theo thói quen cổ trụ trên eo nhỏ Lâm Tuyết, hắn còn cố ý cúi đầu

cười đùa ngọt nhạt nỉ non bên tai cô, hai người thân thân thiết ân ân ái ái cùng tiến đến bàn chủ trì bên kia.

*

Bộ trưởng Quân khu Lương Trọng Toàn và phu nhân Lưu Mỹ Quân đều nhận được giấy mời tham dự, mặt khác Bộ trưởng ngoại giao Thẩm Gấm Xương cũng đưa theo con gái Thẩm Doanh Doanh tới.

"Ba, mẹ, hai người đã tới." Lâm Tuyết sơ đạm mà không mất đi lễ phép lên tiếng chào hỏi vợ chồng lão Lương.

Lương Trọng Toàn mỉm cười gật gật đầu, Lưu Mỹ Quân nhỏ nhen khước từ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của bà lộ ra chán ghét.

Lâm Tuyết biết Lâm Á Linh là duyên cớ khiến Lưu Mỹ Quân càng thêm thành kiến với mình. Nhưng chuyện này liên quan gì đến cô chứ? Không phải Lương Thiên Dật mới là người lưu lại nữ nhân kia à, Lưu Mỹ Quân không có bản lĩnh quản thúc con trai mình chỉ biết giận chó đánh mèo với Lâm Tuyết, chẳng lẽ cô là nơi để bà trút giận sao?

Thẩm Doanh Doanh nhìn thấy Lưu Mỹ Quân lập tức nhào vào ngực bà, ô ô khóc lên. Lưu Mỹ Quân vội vàng an ủi cô ta: "Bác biết cháu phải chịu ủy khuất, đừng khóc nữa."

Thẩm Gấm Xương nhân cơ hội thở dài: "Đứa bé này quá ngây thơ, vừa vào quân doanh đã bị những nữ nhân giỏi về tâm kế lừa gạt phải từ chức Đại đội trưởng. Chuyện này cũng đành vậy thôi, chỉ là không ngờ Tuấn Đào lại được điều đến Sư đoàn 706 ! Thằng cháu là chuyện tốt nhưng con bé cứ một lòng một dạ muốn đi theo Tuấn Đào, cũng muốn theo tới Sư đoàn, nhưng Quân ủy bên kia luôn chặn lại không cho vào."

Lưu Mỹ Quân quay đầu, nói với Lương Trọng Toàn ở bên cạnh: "Lão Lương, chuyện này ông đến nói với ông cụ nhà mình một tiếng đi. Đứa nhỏ

Doanh Doanh này có trái tim trung thực, mất đi chức vụ hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, ngã một lần, không thêm một chút, sau này con bé sẽ chú ý. Nhìn nó cứ một lòng muốn vào Sư đoàn 706, hãy thành toàn cho nó đi."

Lương Trọng Toàn cười ha ha, ông dứt khoát nói thẳng: "Ông cụ sẽ không quản mấy việc nhỏ vụn vặt này, hẳn là Tuấn Đào giữ lại không cho vào."

Như vậy hết thảy mũi nhọn của vấn đề đều hướng về phía Lương Tuấn Đào, trước đông đảo ánh mắt khác thường tại đây, hắn mỉm cười, thẳng thắn mà nói đúng sự thật: "Đúng vậy, là tôi giữ lại không cho vào!"

Trước mắt đám đông thế này thật mất mặt, Thẩm Gấn Xương không khỏi xụ mặt xuống, ông ta hừ lạnh một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

Thẩm Doanh Doanh thì càng ủy khuất, cô ta lã chã - chực khóc, chất vấn Lương Tuấn Đào: "Anh vì cái gì cố ý chặn em? Chẳng lẽ là để làm nữ nhân bên cạnh anh vui lòng sao?"

Lâm Tuyết nhú nhú đôi mi thanh tú, cô gái này thật đáng chán, ở chỗ nào cô ta cũng thẩm dâm tinh thần muốn nhúng tay vào. Trong hoàn cảnh long trọng trang nghiêm thế này, còn khóc khóc khóc mà tranh giành tình cảm, thật là nể phục cô ta!

"Đây là cô vợ nhỏ của tôi!" Lương Tuấn Đào cũng chẳng thích phí nước miếng với cô gái háo sắc này, hắn chỉ nói: "Chừng nào kĩ thuật bắn súng của cô có thể so sánh với cô ấy, tôi sẽ để cô gia nhập Sư đoàn 706."

"..."

Đã chặn được miệng Thẩm Doanh Doanh, Lương Tuấn Đào kéo tay Lâm Tuyết, nói: "Đi thôi, chuẩn bị nhảy dù!"

"Cái gì?" Lâm Tuyết cho là mình nghe lầm.

"Anh nói chuẩn bị lên nhảy dù!" Lương Tuấn Đào nhướng nhướng mày đi về phía Lãnh Bân đồng thời hai người dùng cách thức của đàn ông đánh quyền chào hỏi lẫn nhau, sau đó hẳn tiếp tục cổ vũ lão bà đại nhân của mình: "Anh cố ý mời Lãnh Thiếu tướng bên bộ đội Không quân tới đây trực tiếp cùng em lên đó chỉ đạo nhảy dù, thế nào? Ngày trang bị phần cứng đã đủ mạnh rồi chứ?"

*

Trên bầu trời xanh thẳm, mây trắng khoan thai, màu xanh biếc như được gột rửa. Máy chực chiếc máy bay xoay quanh trên không trung, cửa cabin mở ra, nhóm lính dù sôi nổi nhảy xuống, từ trên bầu trời chiếc dù nở rộ như một đóa hoa trắng noãn.

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, bất kể là về độ ẩm độ ẩm hay vận tốc gió đều cực kì thích hợp cho việc nhảy dù. Hơn nữa còn mời Lãnh Bân Thiếu tướng Không quân đến đích thân chỉ đạo nội dung trọng yếu, tin rằng tất cả lính dù đều có dũng khí nhảy xuống.

Đáng tiếc, Lâm Tuyết chính là ngàn người mới có một ngoại lệ. Đứng ở cửa cabin, cả thân được trang bị đầy đủ nhưng khuôn mặt cô không còn chút máu, Lâm Tuyết gần như muốn té xỉu. Rất cao, năm nghìn mét... Quả thực không dám tưởng tượng nếu nhảy xuống lục phủ ngũ tạng của cô có chịu nổi hay không?

Nhóm bạn bè sôi nổi liên tục nhảy xuống, có người đã tiếp đất thành công. Lâm Tuyết vẫn còn do dự, không đứng, phải nói là cô té xỉu trước khi gãy chết.

"Không, không được..." Giọng nói của Lâm Tuyết rõ ràng mang theo run rẩy, hai chân mềm yếu không cách nào đứng thẳng được, cô úp sấp chặt chẽ trên vách tường cabin, lần thứ hai Lâm Tuyết cự tuyệt mệnh lệnh của

Lãnh Bân : "Tôi không thể nhảy... Tôi mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng !"

"Ngoan một chút, chỉ cần nhảy xuống một lần, cam đoan rằng chứng sợ độ cao của em không chữa cũng tự lành." Người nói chuyện chính là Lương Tuấn Đào. Nhìn cô sợ hãi hẫng cũng đau lòng, nhưng để hoàn toàn trị tận gốc căn bệnh, hẳn chỉ có thể nhịn đau đưa ra liều thuốc mạnh này!

"Khốn kiếp!" Giọng Lâm Tuyết mang theo tiếng khóc khóc nức nở, cô u oán trừng Lương Tuấn Đào một cái: "Anh đưa ra chủ ý thật ôi thiêu! Ở giữa không trung tôi mà ngắt xiủ, phía dưới lại có nhiều chiến hữu và lãnh đạo như vậy, thật là mất mặt!" (ô ô, bạn Tuyết thật dũng cảm ---- sợ "mất mặt" chứ không sợ "mất mạng" á)

"Sẽ không bị ngắt ! Em phải tin tưởng vào bản thân mình!" Lương Tuấn Đào không ngừng động viên tinh thần cô, "Lại đây, dũng cảm một chút, nhắm mắt lại nhảy xuống đi, không xảy ra chuyện gì đâu!"

"Tôi không nhảy, anh thích thế nào thì đi mà làm thế ý!" Lâm Tuyết đột nhiên vứt túi trên vai xuống, cô bắt đầu động thủ tháo hết trang bị nhảy dù trên người xuống, chuẩn bị rút lui.

"Thiếu úy Lâm Tuyết!" Lãnh Bân nổi giận, đại khái là anh ta ghét nhất loại nữ binh lâm trận mà lùi bước."Nhìn mấy ngôi sao trên quân hàm của cô xem, cô không muốn làm nó thất vọng chứ?"

Bàn tay đang định tháo bỏ trang bị được rút lại, Lâm Tuyết tiến thoái lưỡng nan, bồi hồi do dự.

"Lại đây!" Khuôn mặt tuấn tú tuyệt sắc khuynh thành của Lãnh Bân như phủ hàn băng, anh tự mình động thủ kéo Lâm Tuyết đến cửa cabin lần nữa, chỉ vào trời xanh mây trắng bên ngoài nói: "Cô nhìn xem bầu trời đẹp đến cỡ nào. Cho dù có hòa tan trong nó, cũng là chuyện vui sướng trong

lòng. Nhảy xuống đi!" Nói xong, không đợi Lâm Tuyết kịp phản ứng Lãnh Bàn đã đẩy cô xuống.

"A!" Lâm Tuyết một cước dẫm lên khoảng không, cô kinh hãi đến cực điểm, hai tay theo bản năng quơ quào mãnh liệt. Con người ta trong bước đường cùng khả năng tiềm tàng được kích thích vô cùng, thật là, Lâm Tuyết lại bị mắc ở rìa cabin, cô khản giọng kêu lên: "Lương Tuấn Đào, cứu tôi!"

Động cơ xoay tròn, kính phong vũ vũ, Lương Tuấn Đào lộ ra nửa người, khuôn mặt tuấn tú cương nghị đông lại, hắn nói: "Đừng sợ, anh sẽ đến giúp em!"

Nói xong, hắn cúi thấp người chậm rãi tách cái móc ở khoang thuyền dọc theo ngón tay cô ra —— hóa ra chuyện hắn nói giúp cô theo lời đã nói là như vậy!

Ngã xuống trong nháy mắt, Lâm Tuyết giận dữ, cô một phen tóm lấy mắt cá chân Lương Tuấn Đào , kiên quyết kéo hắn xuống dưới, hai người cùng lúc rơi nhanh như gió xuống mặt đất.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Chúng Ta Còn Chưa Động Phòng Đâu!

Trong lúc huấn luyện việc dù nhảy bị rơi ra là một tình huống đột phát, ai cũng không thể ngờ tới khi Lâm Tuyết nhảy xuống cô còn thuận tay kéo theo cả Lương Tuấn Đào.

Hai người cứ như vậy dính cùng một chỗ rơi xuống rất nhanh, Lãnh Bân ngồi trên máy bay kinh hãi, cả người toát mồ hôi lạnh, anh ta vội vàng lớn tiếng ra lệnh : "Hai người mau buông tay ra, đừng vướng với nhau ở cùng một chỗ, rất nguy hiểm!"

Lương Tuấn Đào tất nhiên biết tầm quan trọng lợi hại của chuyện này , hẳn muốn gạt tay Lâm Tuyết ra, nhưng cô hoảng sợ cực độ, tay túm rất chặt, nếu mạnh mẽ kéo ra sẽ khiến cô bị thương. Do dự chốc lát, dù trong túi của hai người đã muốn rách, đồng thời còn quẩn quanh nhau.

"Hai dù nhảy cùng quẩn vào nhau, nguy hiểm! Mặt đất gấp rút bố trí phương pháp cứu viện khẩn cấp , mau, mau, mau !"

Dưới mặt đất mọi người nhất thời rối loạn, Lưu Mỹ Quân nghe nói hai người đang quẩn cùng một chỗ trên không trung kia là con trai và con dâu mình, mặt hoa lóa mắt quay cuồng, thiếu chút nữa té xỉu. Lương Trọng Toàn vội đỡ lấy bà, tự mình trấn định mạnh mẽ: "Đừng hoảng hốt, kinh nghiệm thực chiến của Tuấn Đào rất phong phú, nó sẽ có cách!"

Thẩm Doanh Doanh "Oa" lên một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa mắng Lâm Tuyết: "Đồ sao chối, liên lụy đến Lương ca ca, tôi hận cô chết đi

được!"

Trong mắt Thư Khả hiện lên cả sợ hãi lẫn vui mừng, chẳng lẽ ông trời giúp cô ta sao? Ông trời hãy mau chóng để Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng ngã chết đi! Vậy cô ta có thể gạt bỏ được cái họa trong lòng, Sở Hàn cũng nhờ được cái danh uy hiếp trong mắt hẳn.

Nhưng chưa đợi lời cầu nguyện của Thư Khả hoàn tất, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh cô ta đã như mũi tên bắn ra ngoài.

Cũng may hôm nay vận tốc gió thấp, khả năng rơi chệch đi của dù nhảy tương đối ít, mặt đất cấp tốc bố trí tìm cách cứu viện. Mặc Sở Hàn trong bộ chỉ huy đã đưa đến đệm bọt biển xốp nhẹ, các chiến sĩ mồ hôi bắn ra như mưa đang cùng nhau cố gắng.

Mặc Sở Hàn thỉnh thoảng ngừng đầu tính toán điểm rơi chuẩn xác, mở rộng diện tích tối đa, giành giật từng giây liều mạng đem chần rải trên mặt đất.

Vân Thư Hoa thì giúp bơm phồng đệm lớn, đôi mắt anh chớp cũng không dám chớp cứ nhìn chăm chăm hai cái dù nhảy trên bầu trời đang dây dưa rơi xuống cùng một chỗ đồng thời phán đoán vị trí cụ thể của bọn họ.

Lý Văn San ở bên cạnh kéo kéo cánh tay Vân Thư Hoa, cô ta bất mãn oán giận: "Công tác bố trí cứu viện đã có bộ đội đến làm, anh cứ mù quáng khẩn trương như vậy làm gì? Lại là vì Lâm Tuyết! Một ngày nào đó em muốn chết cũng không biết anh có khẩn trương đến vậy không? Hừ, giờ em tức đến mức dạ dày đau nhức, anh liền đưa em đến bệnh viện khám xem..."

"Cút ngay!" Vân Thư Hoa nho nhả dịu dàng khi nổi giận thật là đáng sợ, anh ta không đủ kiên nhẫn liền đẩy người phụ nữ cứ ở bên cạnh lái nhái gây trở ngại cho việc đi lại ra, liếc mắt cũng không thèm nhìn cô ta một cái, bản thân vẫn tiếp tục kiểm tra đối chiếu điểm rơi chuẩn xác.

*

Lâm Tuyết sợ hãi suýt nữa ngã xỉu, cả người cô cứng ngắc, các đốt ngón tay không làm thế nào duỗi ra được, cô chỉ có thể theo bản năng gắt gao ôm lấy Lương Tuấn Đào. Dù nhảy của hai người đều quần cùng một chỗ, ảnh hưởng tới lực cản, so với bình thường, tốc độ rơi xuống của bọn họ tăng đến gần gấp đôi.

"Ngoan, đừng sợ." Lương Tuấn Đào không đẩy Lâm Tuyết ra, hắn còn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, như thường ngày cạy mở hàm răng hút lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ.

Cả người Lâm Tuyết bị chấn động, đột nhiên khôi phục lại ý thức, cô phát hiện ra Lương Tuấn Đào đang làm gì đó! Trời ạ, trong quá trình huấn luyện nhảy dù nhưng hắn lại hôn môi cô, bọn họ... cứ dây dưa cùng một chỗ, vừa hôn vừa rơi xuống đất, mà trên mặt đất thì có rất đông chiến sĩ bộ đội, còn có cả Thủ trưởng, Tướng quân... Mọi người đều ngẩng đầu chiêm ngưỡng kỳ cảnh có một không hai trên trời cao!

Theo phản xạ có điều kiện, Lâm Tuyết dùng hết khí lực đẩy hắn ra, cả giận nói: "Anh muốn chết sao!"

Lương Tuấn Đào thấy cô đã khôi phục sinh khí như thường, không khỏi vén môi cười tà: "Anh không muốn chết, càng không nỡ để em chết. Bà xã à, chúng ta còn chưa động phòng đâu!"

"..." Giờ khắc này, cả người Lâm Tuyết lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cô được lĩnh hội đầy đủ cái gọi là "Không trung hỗn loạn".

Tay Lương Tuấn Đào từ bên hông chậm rãi rút dù ra, bàn tay khác vươn lên nhẹ nhàng xoa xoa hai má lạnh như băng của Lâm Tuyết, giọng điệu cực kỳ dịu dàng: "Đừng sợ, anh xuống trước dò đường, bất luận tình huống gì xảy ra, em cũng không được hoảng sợ, nhớ nhé, một khi em có thể nhảy

xuống từ độ cao cách mặt đất năm nghìn mét, như vậy trên đời này không gì làm em sợ độ cao được nữa!"

Lâm Tuyết còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cực nhanh giơ dao, nâng tay chém xuống chặt đứt dây! Lương Tuấn Đào cắt đứt dây dù của chính mình , trong nháy mắt hắn rơi xuống dưới nhanh như gió.

"Lương Tuấn Đào!" Lâm Tuyết cảm thấy đại sự không ổn, cái kẻ bại hoại này... Hắn, hắn muốn chết sao?

Cự ly cách mặt đất chưa đầy trăm mét, được giảm bớt sức nặng một người, dù nhảy của Lâm Tuyết khôi phục lại tốc độ rơi bình thường , cô đã an toàn! Nhưng với Lương Tuấn Đào mà nói... Hắn quả thực là tự tìm đường chết!

*

"Không tốt rồi! Lương Sư trưởng sắp rơi xuống từ độ cao chưa đủ trăm mét!"

Tin dữ truyền đến, toàn bộ sân huấn luyện bùng nổ. Chuyện đột ngột phát sinh, tất cả mọi người đều choáng váng không kịp có bất cứ phản ứng gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng dáng mạnh mẽ kia đang rơi xuống với tốc độ kinh người!

Lưu Mỹ Quân ngửa mặt nhìn lên, đau đến xé lòng khóc gọi một tiếng: "Tuấn Đào!"

Lương Trọng Toàn mở to hai mắt, ông còn chưa kịp nhắm lại, đã thấy từ trên đỉnh đầu nở rộ một đóa hoa dù trắng noãn. Đó là bông hoa sinh mệnh, bông hoa hy vọng, trên đời chỉ sợ không còn đóa hoa nào vào giờ phút này có thể nở rộ xinh đẹp chói mắt sánh ngang được với nó.

"Hồng!" Hầu như tất cả mọi người cùng lúc phát ra tiếng tán thưởng trầm thấp, bung dù trên tầng trời thấp với độ cao chưa đầy năm mươi mét, Lương Tuấn Đào một lần nữa trở thành thần thoại quân đội !

Khi Lâm Tuyết chạm đất, Lương Tuấn Đào đã đáp xuống an toàn trước cô một bước.

Hai chân một lần nữa được đứng trên mặt đất... Sai rồi, phải là bọt biển mới đúng, Lâm Tuyết gần như không có cách nào đứng vững được, suýt tí nữa bị té ngã.

"Cẩn thận!" Lương Tuấn Đào đến cả bao dù cũng chưa kịp tháo ra đã nhanh chóng chạy lại đỡ lấy cô. Dây thừng và dù lớn đều quấn quanh người bọn họ, đáng vẻ cả hai có chút chật vật, sau khi nhìn nhau, lại nhìn nhau cười, hắc hắc."Không sợ nữa sao?"

Lâm Tuyết mỉm cười yếu ớt, từ đáy lòng cô tràn đầy lòng cảm kích và bội phục Lương Tuấn Đào: "Cám ơn anh"

"Đừng nói mấy lời khách khí đó với lão công." Hắc hắc kéo cô vào trong ngực, chăm chú ngắm nhìn đôi mắt trong suốt của Lâm Tuyết, hắc hắc nghiêm túc hỏi han: "Em có biết một giây trước khi mở dù trong lòng anh đang suy nghĩ gì không?"

Vừa mới trải qua một hồi thử thách sinh tử , nếu bảo không hề sợ hãi là nói dối. Lâm Tuyết trầm ngâm trong chốc lát, mới thành thật trả lời: "Tôi không biết!"

Cái kẻ bại hoại này không phải định cùng cô chơi trò tình yêu kích động chứ? Sẽ nói cái gì mà nếu kiếp sau hữu duyên sẽ lại làm vợ chồng, nếu vậy Lâm Tuyết thật không biết nên đáp lại hắc hắc thế nào cho tốt. Tốt xấu gì người ta cũng đã cứu cô một cái mạng nhỏ, thậm chí còn kém tí nữa còn mất đi cái mạng của hắc hắc , ân tình này nhất định không thể nợ !

"Ngốc!" Lương Tuấn Đào tà tứ giường môi, vươn ngón tay thon dài điểm nhẹ lên chóp mũi xinh xắn , sau đó, hần cúi xuống bên tai Lâm Tuyết bắt đầu lên tiếng, dùng âm thanh mị hoặc chỉ có hai người mới nghe thấy: "Anh nghĩ nếu anh có thể sống sót, đêm nay nhất định phải động phòng với em!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Mâu Thuẫn

Sắc mặt Lâm Tuyết như bị hỏa thiêu bốc lên hơi nóng, đôi mắt trong veo chứa đầy giận giữ trừng người đàn ông trước mặt, cô không nói được câu nào. Trong phút chốc cảm thấy mình suýt nữa bị biến thành bánh thịt mà sắc tâm của hân vẫn không đổi!

"A!" Lương Tuấn Đào thích nhất là được trông Lâm Tuyết thanh lệ bị mình chọc cho tức giận không nói nên lời, hân đúng là cứ thích trêu ghẹo cô. Nâng cái cằm xinh đẹp tuyệt trần của Lâm Tuyết lên, Lương Tuấn Đào càng nhìn càng mê mẩn: "Vợ à, đừng có gấp, buổi tối anh nhất định cho em no bụng!"

Rốt cuộc cô không bình tĩnh được nữa, Lâm Tuyết lập tức nâng đầu gối định bụng hướng vào căn nguyên "Phát bệnh" của Lương Tuấn Đào cho một cước.

Hân đương nhiên sẽ không để cô đạt được mục đích còn tiện thể kéo Lâm Tuyết vào ngực mình, nhân cơ hội thơm trộm cô một cái, xong xuôi đâu đấy, Lương Tuấn Đào mới quay đầu, không nhanh không chậm nhướn mày cười nói với người bên cạnh: "Mạc huynh, trong lúc nguy cấp đa tạ đã đắc lực tương trợ!"

Lúc này, Lâm Tuyết mới để ý, hóa ra Mạc Sở Hàn cũng đứng cạnh hai người bọn họ, đầu hân đầy mồ hôi, khuôn mặt tuần tú bức bối trở nên xanh mét đáng sợ, một thân quân trang màu lục mê người cũng ướt đầm mồ hôi, có thể thấy vừa rồi Mạc Sở Hàn đã tiêu hao thể lực đến cỡ nào.

Nhìn quanh bốn phía, Lâm Tuyết kinh ngạc phát hiện ra bọt biển quân dụng đều được trải trên đất trong phạm vi 1km chung quanh bọn họ, từ lúc phát hiện dù nhảy của hai người quần quanh nhau cho tới thời điểm tiếp đất bình an mới ngừng lại, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, một km mặt đất đã được trải đệm bọt biển thật tốt, quả thực không dám tưởng tượng các chiến sĩ lại bằng cách nào làm được thế này hoặc phải nói là bằng cách nào Mạc Sở Hàn đã làm được như vậy.

Vươn tay lau bùn đất và mồ hôi dính ở thái dương, ánh mắt băng trù của Mạc Sở Hàn hung hăng đảo qua Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đang ôm nhau ở cùng một chỗ, hắn không nói gì, xoay người bước đi.

Vân Thư Hoa vút bỏ bơm phòng nhiệt, anh ta chần chờ đi tới vài bước, lo lắng hỏi Lâm Tuyết: "Em không sao chứ?"

"Không sao." Lâm Tuyết vui mừng mỉm cười với anh, cô dịu dàng nói: "Thư Hoa, cảm ơn anh!"

Bước chân đang rời đi của Mạc Sở Hàn thoáng bị kiềm hãm, mồ hôi đầm đìa trên thân thể hắn giống như nước lạnh trong thàng chạp rét đậm giội cả vào người, lạnh từ đầu đến chân, lạnh đến tận tim. Hắn và Lâm Tuyết thật sự đã biến thành tử địch, so với Vân Thư Hoa hắn cũng không bằng, ít ra Lâm Tuyết còn coi Vân Thư Hoa là một người bạn đáng tin cậy. Còn Mạc Sở Hàn hắn, trong mắt cô đã hoàn toàn lột xác thành ma quỷ.

Chuyện này có quan hệ gì sao? Mạc Sở Hàn căn bản không quan tâm! Nhưng tại sao trong lòng hắn lại khủng hoảng, luống cuống chưa xốt thống khổ như thế đột nhiên phát hiện ra mình đã mất đi toàn bộ sinh mệnh trân quý nhất. Thậm chí hắn còn không rõ vừa rồi bản thân mình đã làm gì? Những hành động này hoàn toàn là theo bản năng, Mạc Sở Hàn cũng không biết vì sao mình cứ liều mạng muốn cứu Lâm Tuyết đến thế? Chỉ biết rằng, hắn không thể để cho cô chết được, làm thế giống như đứng nhìn chính mình đang chết.

Mạc Sở Hàn nhin không được ngoái đầu liếc nhìn bọn họ một cái, thấy Lâm Tuyết nghiêng người cùng Vân Thư Hoa nhỏ giọng nói gì đó, đôi mắt trong suốt như suối thanh lãnh sáng ngời, khí chất điềm tĩnh, thanh tao, lịch sự ngoài mềm trong cứng... Đáng tiếc, tất cả những thứ ấy không còn thuộc về hắn nữa!

Lại xoay người, bước chân của Mạc Sở Hàn có chút lảo đảo, hắn dùng tay áo quét qua thái dương, ngẩng đầu lần nữa đã thấy Thư Khả chạy tới.

"Sở Hàn, " Thư Khả quan tâm dùng khăn tay lau lau mồ hôi trên thái dương hắn, cô ta lo lắng hỏi: "Lâm Tuyết không sao chứ?"

So với Lý Văn San thì Thư Khả là thức thời hơn, biết rõ nam nhân thích người khéo léo nhu thuận, cô ta cũng không trái ý hắn

Mạc Sở Hàn miễn cưỡng gật gật đầu, hắn vươn tay kéo Thư Khả lại , "Anh hơi mệt , về trước thôi!"

*

Sau khi nhìn thấy Lương Tuấn Đào thuận lợi bung ra dù nhảy dự bị, trải qua chấn động, cảm xúc thay đổi lên lên xuống xuống, Lưu Mỹ Quân không chịu nổi nữa đã hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào nhận được tin này vội cùng nhau đến thăm hỏi Lưu Mỹ Quân, bất quá, chờ tới lúc hai người đến nơi, Lưu Mỹ Quân được quân y khám và chữa bệnh đã tỉnh dậy.

Thấy bọn họ xuất hiện, bà vịn tay Thẩm Doanh Doanh đứng lên, chờ Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đến gần, Lưu Mỹ Quân giơ tay quăng một cái tát vào mặt Lâm Tuyết, giận dữ trách mắng: "Đồ sao chổi, Tang Môn thần(1)!"

Lâm Tuyết không tránh né cũng không cãi lại, cô im lặng chịu đựng để mặc Lưu Mỹ Quân đánh chửi. Dù sao chính mình hại người ta suýt nữa mất đi con trai, để bà phát tiết lửa giận một chút cũng là chuyện nên làm.

Lương Tuấn Đào không ngờ mẹ mình đột nhiên sẽ đánh Lâm Tuyết, hăn bảo hộ cho cô, không vui trừng mắt với Lưu Mỹ Quân : "Mẹ, rõ ràng cô ấy con dâu của mẹ, không phải con chó nhỏ chúng ta nuôi trong nhà để lúc tức giận có thể tùy ý đá cho hai phát !"

"Cô ta sánh được với con chó nhà chúng ta sao? Chó còn biết bảo vệ chủ, cô ta thì chỉ biết gây tai họa cho con!" Lưu Mỹ Quân nghiêm khắc tuyên bố: "Không được, chuyện hôn nhân này phải tính lại lần nữa! Nghe nói cô ta cầm tinh con dê, tương khắc với con. Còn ngày sinh tháng đẻ cũng không biết có khắc chết con không nữa, cứ đăng ký qua loa như vậy, rất là không ổn!"

"Đúng vậy! Hôn nhân là chuyện đại sự sao có thể qua loa được chứ? Cũng may còn chưa chính thức cử hành hôn lễ, cho dù lĩnh giấy hôn thú rồi vẫn có thể làm thủ tục ly hôn, không có gì phiền phức hết!" Thẩm Doanh Doanh vừa nghe thấy Lưu Mỹ Quân có ý định bỏ rơi Lâm Tuyết, tinh thần cô ta rất phấn chấn , liền tích cực ở bên cạnh phụ họa: "Ngộ nhỡ sau khi kết hôn phát sinh phiền toái lớn hơn nữa thì hối hận cũng đã muộn."

Lương Tuấn Đào nheo mắt hỏi cô ta: "Tôi hối hận hay không mắc mớ gì tới côì? Cô có tư cách can thiệp vào chuyện nhà tôi sao?"

Thẩm Doanh Doanh nhất thời kích động , khiếp vía nói: "Lương ca ca, em chỉ muốn tốt cho anh thôi."

"Cút ngay!" Lương Tuấn Đào rống lên với Thẩm Doanh Doanh, đồng thời hăn cũng cảnh cáo Lưu Mỹ Quân: "Hôn sự của con do bản thân con quyết định, con mẹ nó chứ, đừng ai rảnh rỗi lo chuyện bao đồng!"

"A!" Lưu Mỹ Quân giận đến mức thiếu chút nữa ngất xỉu lần hai, bà chỉ có thể vịn vào Lương Trọng Toàn rơi lệ: "Lão Lương, ông xem cái thẳng nghịch tử này..."

Lương Trọng Toàn vừa vãn hoà giải, ôn hòa khuyên nhủ: "Con cái đều có phúc của chúng nó, đừng can thiệp nhiều, để tùy nó đi."

Lưu Mỹ Quân cũng biết âm ỉ lớn chuyện đối với mình không có gì tốt, sẽ chỉ làm con trai càng ngày càng lạnh nhạt với mình hơn, bà vừa ủy khuất vừa oán giận nói với chồng mình: "Tôi chỉ là... dạy dỗ con dâu, nó cứ như vậy không nể mặt tôi. Đồ xú tiểu tử vô lương tâm, cưới vợ về là quên mẹ..."

Hai vị lão thủ trưởng Lương Đống và Lãnh Lệnh Huy hai vị cũng cùng qua đây, thấy tình cảnh này biết Lương Tuấn Đào gặp chuyện khó khăn đang buồn bực. Lương Đống đối với con dâu khuyên giải sâu sắc: "Mỗi vị quân nhân từ lúc khoác quân phục lên người đã luôn phải chuẩn bị tinh thần bất cứ lúc nào cũng có thể hi sinh vì Tổ quốc. Bất kể là thực chiến hay diễn tập, nguy hiểm ngoài ý muốn không đâu không có. Lần này con có thể trách tội Lâm Tuyết, lần sau thì sao? Con là con dâu Lương gia, phải học được sự khoan dung và thông cảm. Đứa nhỏ Lâm Tuyết này ta quan sát lâu rồi, cảm thấy các phương diện của con bé cũng không tồi. Chuyện lần này là ngoài ý muốn, tin rằng dạy bảo qua một lần, nó sẽ không mắc phải sai lầm giống nhau."

Trong lòng Lâm Tuyết rất cảm động, đối với vị lão nhân hiền lành lại thông thái này, cô tràn ngập tôn kính và lòng biết ơn, đôi mắt trong trẻo tràn ra giọt lệ, Lâm Tuyết nhột nhột nhướn môi, cô không nói gì cả, chỉ hướng lão nhân trang trọng đánh tay chào theo nghi thức quân đội!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Danh Phận

"Đã điều tra kỹ càng tất cả các máy bay trực thăng thuộc sở hữu của Bộ đội Đặc chủng, không tra ra được nhật ký lộ trình phương vị, phỏng đoán toàn bộ đã bị xóa!" Lưu Bắc Thành ở bên cạnh nhỏ giọng báo cáo với Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào tay nâng ly rượu sâm banh, đứng yên lặng ở một góc, hần vừa nghe Lưu Bắc Thành báo cáo vừa tự hỏi gì đó.

"Như vậy, quả thật là trực thăng của Bộ đội Đặc chủng rồi, không có khả năng bọn họ sẽ để lại bất cứ dấu vết nào, Lý Ngạn Thành là một con cáo già. Đương nhiên đã sớm phòng bị chiêu thức tra xét máy bay trực thăng của chúng ta."

Trầm ngâm hồi lâu, Lương Tuấn Đào đột nhiên hỏi: "Hôm đó, video ghi chép trong hộp đen của xe có còn không?"

Quân đội quy định, khi xe quân dụng đi ra ngoài phải mang theo hộp đen ghi chép, cái này để phòng ngừa nửa đường có tình huống đột ngột phát sinh, mắt người không thấy rõ, đầu óc không đủ nhanh nhạy nhưng máy móc lại có thể bù đắp được khuyết điểm này.

"Vẫn còn, video không được rõ nét, lúc ấy phi cơ trực thăng bất ngờ cất cánh, máy móc ghi chép chỉ chụp được ảnh ở mặt bên, sau đó trực thăng lại thả xuống bom khói gây trở ngại nghiêm trọng cho chất lượng hình ảnh." Đoạn video kia đã sớm được nghiên cứu qua không biết bao

nhiều lần nhưng không phát hiện được bất cứ manh mối có giá trị nào. Theo hình ảnh xuất hiện trong video , vị trí kí hiệu của trực thăng quân dụng cũng đã được giấu đi.

"Hừ!" Lương Tuấn Đào nhướn mày phong, cười lạnh nói: "Cha con nhà này phối hợp không chê vào đâu được, trừ phi từ nay về sau bọn họ an phận thủ thường, bằng không, nếu bị tôi tóm được, tôi nhất định không tha!"

*

"Xin chào, tôi là Hà Hiếu Mạn, vợ của Lãnh Bân , cũng là Tổng biên tập tạp chí "Danh lưu" (Người nổi tiếng) có trụ sở tại thành phố này. Tôi có vinh hạnh được kết bạn với cô không?"

Một vị nữ tử thanh thuần xinh đẹp rất có khí chất bước nhanh tới, lễ phép vươn tay ra với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nghe nói cô gái này là vợ Lãnh Bân, vội vàng lễ phép bắt tay cô, "Đương nhiên là có thể, được làm bạn với Lãnh phu nhân cũng là vinh hạnh của tôi!"

Hà Hiếu Mạn thản nhiên cười, nói: "Cô gọi tôi là Hiếu Mạn là được rồi!"

Sau khi hai người bắt tay hàn huyên, Hà Hiếu Mạn niềm nở chủ động nói : "Hôm nay tôi may mắn được xem cô và Lương Sư trưởng diễn tập nhảy dù, thật sự rất phấn khích, trăm năm khó gặp một lần! Hơn nữa cũng rất cảm động, trong thời khắc nguy cấp, hai vợ chồng cùng tương trợ nhau lúc hoạn nạn, cùng an ủi, khích lệ lẫn nhau , cùng vượt qua ranh giới sinh tử. Hai người đã làm cho hàng nghìn hàng vạn chiến sĩ trên mặt đất cảm động, tôi còn tận mắt trông thấy có rất nhiều người rơi lệ ngay tại chỗ..."

Lâm Tuyết mỉm cười lễ độ lắng nghe. Có lẽ do thiên tính cô rất miễn cảm, cô cảm thấy sau những lời Hà Hiếu Mạn nói hẳn là có mục đích gì đó. Có lẽ, cô ấy không có ác ý, nhưng Lâm Tuyết tin rằng đối phương sẽ không đơn thuần chỉ luận sự như vậy.

Quả nhiên, trong bầu không khí không khác thường lắm, Hà Hiếu Mạn vừa vặn đưa ra chiếc máy ảnh kỹ thuật số, bên trong có đoạn video quay cảnh gặp nạn lúc diễn tập nhảy dù, hơn nữa còn có một ít ảnh chụp tại hiện trường. Hà Hiếu Mạn vừa nhấn nút phát hình cho Lâm Tuyết xem vừa cười hỏi: "Cô thấy kỹ thuật chụp ảnh của tôi thế nào?"

Góc độ được chọn để chụp ảnh rất tốt, vồi vãi nhưng không cầu thả, chân thực mà không mất đi cảm quan nghệ thuật, có thể nhìn ra được người chụp hẳn phải có bản lĩnh vững vàng và thành thạo chuyên môn. Lâm Tuyết gật đầu khen ngợi: "Không tồi ! Trước đây cô là phóng viên ảnh à?"

"Tôi thích mỹ thuật tạo hình, là tay nghiệp dư thích chụp ảnh. Sau này vào làm chân ghi chép nhỏ ở tạp chí "Danh lưu", chính là "đội cầu tử" bây giờ chúng ta thường gọi đó." Hà Hiếu Mạn che miệng cười rộ lên, thẳng thắn nói: "Hiện tại làm chủ biên, tôi vẫn là không đổi được tính xấu khi làm chân ghi chép , cứ thấy tin tức có giá trị là muốn chụp ngay!"

Lâm Tuyết nhin không được cười phá lên, sau một lúc hơi hơi trầm ngâm, cô thoải mái nói: "Cô có thể đăng trên tạp chí, chỉ cần đúng với thực tế là được"

"Cám ơn cô nha." Hà Hiếu Mạn thấy Lâm Tuyết nói chuyện dễ chịu như vậy, càng cao hứng nắm tay cô, thân thiết nói: "Chúng ta qua kia ngồi xuống nói chuyện đi."

Tiệc rượu này do Lãnh gia tổ chức, người tham gia đều là nhân vật quan trọng trong quân đội và quan lớn giới chính trị. Bởi vì bọn họ mang theo gia quyến nên đủ loại phu nhân và tiểu thư danh môn đều đua nhau

diễm lệ, sau khi hàn huyên xã giao , đề tài chủ yếu xoay quay đàn ông, địa vị, quần áo, thường thức... Những nhóm nữ nhân này đều cảm thấy hứng thú với gì đó . Kết thân với nhau, khoe khoang lẫn nhau, bày ra các kiểu nịnh bợ giả dối và làm ra vẻ ta đây.

"Mau nhìn kia, hai vị mỹ nữ ngồi bên kia không phải Lãnh Thiếu tướng phu nhân và Lương Sư trưởng phu nhân sao? Lão công bọn họ sao lại không ngồi cùng nhỉ?"

"Cô thì biết cái gì, Lương Sư trưởng vẫn chưa kết hôn đâu! Cô gái kia tự ngã vào thôi, Lương gia còn chưa có thừa nhận."

"Đúng không? Nhưng tôi nghe nói hai người bọn họ đã đăng kí kết hôn rồi, hôm nay lúc diễn tập nhảy dù, không phải nghe nói Lương sư trưởng vì cứu cô ấy thiếu chút nữa đã mất mạng sao?"

Các nữ nhân nhỏ giọng nghị luận, hưởng thụ thú vui bà tám, không ai phát hiện ra có một cô gái đầu óc đang bị lòng ghen tị thiêu đốt sắp sửa lên tiếng.

"Lâm Tuyết là sao chối, là Tang Môn thần! Cô ta thiếu chút nữa đã liên lụy khiến Lương ca ca bỏ mạng! Bác Lương nói, trừ phi bà ấy chết bằng không, tuyệt đối không cho phép sát tinh kia bước chân vào cửa Lương gia !"

Giọng nói vang lên vừa sắc nhọn vừa the thé lẫn át cả tiếng động ồn ào rầm rĩ của tiệc rượu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc hướng tầm mắt về phía người nói chuyện.

Thẩm Doanh Doanh chống nạnh, cô ta đứng từ xa chỉ vào chỗ Lâm Tuyết và Hà Hiếu Mạn đang ngồi cất cao giọng chửi bới, không thềm để ý chút nào đến thân phận tiểu thư danh môn của mình: "Đồ sao chối, sao cô cứ quẩn lầy Tuần Đào không buông? Chẳng lẽ cô nhất định phải hại chết anh ấy mới thôi sao?"

"Doanh Doanh, đừng ồn ào nữa!" Triệu Huyền Kỳ cũng bị tước quân chức, bây giờ cô ta và Thẩm Doanh Doanh giống nhau, đều là binh nhì trong đại đội nữ binh ở Phi Ứng đoàn, nghĩ lại đều muốn nôn chết. Tuy cũng thống hận Lâm Tuyết như Thẩm Doanh Doanh nhưng sau bị giáo huấn đó, lá gan của Triệu Huyền Kỳ đã nhỏ đi nhiều.

"Sợ cái gì? Cô ta suýt nữa hại chết Lương ca ca, tôi mắng mấy câu cũng không được sao?" Thẩm Doanh Doanh vừa hận Lâm Tuyết đoạt đi Lương Tuấn Đào vừa uất ức cho thân phận tướng vi hiển hách của mình bỗng chốc rơi vào tình trạng xấu hổ như vậy.

Không chỉ tình yêu thất bại, sự nghiệp rối tinh rối mù, vừa mới vào quân đội đã bị tước chức vụ, mặt khác còn phải cùng Triệu Huyền Kỳ đợi Quân ủy đưa ra hình thức xử phạt cuối cùng. Còn chưa biết được, có thể tiếp tục được ở lại quân ngũ hay không cũng là một ẩn số.

Lúc này Lương Tuấn Đào và Lãnh Bân sóng vai đi tới, tất cả mọi người vội vã tuôn ra tranh nhau đến chào hỏi xã giao bọn họ , không ai thèm để ý tới Thẩm Doanh Doanh đang gây âm ỉ kia. Trong cái vòng luẩn quẩn mà mọi người đều đã thành tinh, đương nhiên bọn họ phân biệt rõ được cái gì nặng cái gì nhẹ, đắc tội với Lương gia không nổi, càng không nên đắc tội với Lương Tuấn Đào.

Lúc này, Hà Hiếu Mạn cũng kéo Lâm Tuyết qua đây

Hà Hiếu Mạn thẳng thắn vô tư, trong lòng không giấu được chuyện. Ngay ở trước mặt mọi người , cô dứt khoát nói với Lương Tuấn Đào : "Đào Tử, anh tính khi nào thì cùng Lâm Tuyết cử hành hôn lễ, vừa rồi tôi nghe thấy có người phê bình danh phận của hai người đấy!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Ngoài Ý Muốn

Tiệc rượu náo nhiệt ồn ã nhất thời trở nên yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người đều đang chờ đợi phản ứng của Lương Tuấn Đào.

Truyền kì về hôn sự giữa Nhị thiếu Lương gia và Tam tiểu thư Lâm gia đã sớm lưu truyền khắp thành phố, đủ loại phiên bản. Mọi người cũng không có ai là ngoại lệ, bọn họ đều cho rằng thủ đoạn bắt cóc đàn ông của vị Tam tiểu thư Lâm gia này không đồng nhất. Sau hai lần bị vứt bỏ, mặc dù bị mang tiếng bừa bãi nhưng cô ta vẫn chạm được tới ngai vàng Thiếu phu nhân Lương gia, khiến người đời ghen hòng trân trối nhiều lần phải thốt lên cảm thán: thế giới này quả thật điên rồ! Chỉ cần chịu cố gắng, không ảo tưởng nào không thực hiện được!

Lần trước, trước mặt truyền thông, Lương Tuấn Đào đã thể hiện thái độ của mình, hắn nói hắn đã cùng Lâm Tuyết lĩnh giấy hôn thú, lần này bị hỏi đến chuyện hôn lễ, hắn có giữ thái độ kiên quyết như lần trước không?

Lương Tuấn Đào tuần tú mỉm cười như tắm gió xuân. Ở trước mặt mọi người, hắn ôm Lâm Tuyết vào lòng, niềm nở hôn lên gương mặt thanh lệ kia, sau đó ngẩng đầu cao giọng tuyên bố : "Tôi và Lâm Tuyết là chiến sĩ giải phóng quân vinh dự của nhân dân Trung Hoa, chúng tôi đều cảm thấy vô cùng tự hào và hãnh diện. Mừng 1 tháng 8 năm nay là ngày thành lập Quân đội (2) sẽ là ngày tôi cùng Lâm Tuyết cử hành hôn lễ, cùng cả nước đón mừng ngày này, chúng tôi sẽ nắm tay nhau, suốt đời trăm năm hạnh phúc!"

"Xôn xao!" Làn sóng vỗ tay vang lên thật lâu không dứt, bọn họ vỗ tay vì thái độ thẳng thắn và trong sáng của Lương Tuấn Đào. Đối với Lâm Tuyết, quả thực hẳn đã đạt đến một trình độ nào đó, mỗi khi dư luận nghi ngờ về quan hệ của bọn họ, hẳn đều có thể đứng ra cho cô một câu trả lời thỏa đáng, cũng không để Lâm Tuyết phải một mình đối mặt với các loại áp lực, với những suy đoán của xã hội.

"Bà xã à, ngày mừng 1 tháng 8 sẽ cử hành hôn lễ, em cảm thấy thế nào?", đại khái là Lương Tuấn Đào chợt nhớ ra chuyện hôn sự mình vừa tự ý quyết định vẫn chưa hỏi qua ý kiến của lão bà đại nhân, do vậy hẳn liền cúi xuống bên tai Lâm Tuyết nhỏ giọng hỏi

Đây không phải là mã hậu pháo (2) à? Đã tuyên bố ngày cưới, giờ lại giả mù sa mưa quay sang hỏi ý kiến cô. Lâm Tuyết cười nhạt nói: "Anh đã tự quyết định rồi còn hỏi tôi làm gì. Xem tôi là đứa ngốc sao?"

Cô nhăn nhăn cái mũi nhỏ, ra vẻ như đang hờn giận nguýt hẳn, bộ dáng kia thật quá mức đáng yêu khiến Lương Tuấn Đào hận không thể lập tức ăn ngay Lâm Tuyết.

Bụng dưới vọt lên một cỗ nhiệt lưu, lửa nóng nhanh chóng lan khắp toàn thân, nóng đến mức cơ thể hẳn ứa ra nhiệt khí! Không được, phải nhanh chóng hạ hỏa gấp!

Đôi mắt thâm thúy bốc lên ngọn lửa nguy hiểm, Lương Tuấn Đào nhướn môi cười tà, đột nhiên một tay hẳn đặt trên eo nhỏ của Lâm Tuyết, tay còn lại câu dẫn đuôi ngọc thon dài, chặn ngang thắt lưng ôm lấy Lâm Tuyết, hẳn mị thanh nói nhỏ: "Vợ à, chúng ta về nhà động phòng thôi!"

Lâm Tuyết xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng, cái tên quân nhân lưu manh này lại quen thói tinh trùng lên não rồi! Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt trước ngực hẳn, cô thấp giọng trách mắng: "Đợi chút, anh nói ngày mừng 1 tháng 8 kết hôn, đến hôm kết hôn tôi mới đồng ý động phòng."

"Hôn lễ chỉ là nghi thức, chúng ta cũng đã lĩnh giấy đăng kí kết hôn rồi." Dục hỏa thiêu đốt, khuôn mặt nam nhân cười đùa nịnh nọt, đồng thời chân hẫ bước như bay, Lương Tuấn Đào giống như con dã thú bụng đói kêu vang vội vã tóm lấy con cừu nhỏ mập mạp, hắn chỉ muốn mau chóng tìm được nơi yên tĩnh gối gấu thưởng thức!

Lâm Tuyết biết không có cách nào cự tuyệt được nữa cũng không còn lý do gì để từ chối. Hai tay cô ôm quanh thắt lưng trắng kiện của Lương Tuấn Đào, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn, hết thấy đều theo hắn đi !

Cước bộ Lương Tuấn Đào thật gấp, mọi người trong tiệc rượu náo nhiệt lập tức vì hấn tránh sang bên mở ra một con đường. Tất cả đều nhìn ra Lương nhị thiếu đang vội vã muốn cùng bà xã mình thân thiết, không ai dám ngăn trở sự hứng khởi của hấn.

Đúng là, hết lần này đến lần khác cứ vào thời điểm quyết định lại xảy ra chuyện ngăn trở Lương Tuấn Đào!

"Thủ trưởng, có việc khẩn cấp !" Người tới là Lưu Bắc Thành, khuôn mặt tuấn tú nghiêm trọng, thần sắc có chút hồi hã.

Lương Tuấn Đào nhướng mày rất không hài lòng, nheo mắt khiển trách: "Cái gì khẩn cấp? Kinh thành bị địch đánh phá hay là Sư đoàn 706 bị bắt gọn? Không thấy tôi đang cố gắng cùng chị dâu cậu đi tâm sự à, uống công theo tôi lâu như vậy, một chút năng lực cũng không có!"

Lưu Bắc Thành muốn nói lại thôi, cuối cùng anh ta vẫn đánh bạo tiến đến khe khẽ nói nhỏ bên tai Lương Tuấn Đào một hồi.

Lâm Tuyết không nghe được chuyện Lưu Bắc Thành đang nói, cảnh tượng như vậy khiến cô xấu hổ, cô liền giãy dụa từ trong ngực Lương Tuấn Đào thoát ra.

Hắn cũng không ngăn cản Lâm Tuyết, mọi sự chú ý hiển nhiên đã bị lời nói của Lưu Bắc Thành cuốn hút, trên mặt thập phần khiếp sợ. "Cậu có nhầm không?"

"Không thể làm được, tôi đã tận mắt nhìn thấy!" Lưu Bắc Thành khẳng định đáp lại: "Hiện giờ cô ấy nằm trong Bệnh viện quân khu Bộ đội Đặc chủng, thương thế rất nghiêm trọng!"

Cắn chặt môi mỏng trầm ngâm trong chốc lát, Lương Tuấn Đào quyết định thật nhanh: "Tôi qua đó xem."

Hắn đi được hai bước bỗng nhớ tới Lâm Tuyết, liền quay trở lại vội vàng dặn dò một câu: "Anh sẽ bảo Dương Tử qua đây đưa em về Quân doanh!"

Lâm Tuyết gật gật đầu, cũng không hỏi hắn đi đâu, chỉ là thấy Lương Tuấn Đào rời đi không chút do dự, trong lòng cô hơi có cảm giác mất mát.

Sợ mấy nữ nhân nhiều chuyện lại vây quanh mình hỏi han lung tung này nọ, Lâm Tuyết vội vàng cất bước rời đi, tiến vào thang máy rời khỏi hội sở. Vừa ra đến cửa đã xe thể thao của Lưu Dương đỗ ở chỗ này, anh ta ngẩng cao khuôn mặt khôi ngô tà tử, cười vang nói: "Người đẹp, lên xe đi!"

Lâm Tuyết hơi do dự một chút, thấy phía sau có mấy phóng viên đang theo ra, không còn lựa chọn nào khác cô đành phải lên xe.

Mã Đồng Đồng cũng ngồi trên xe nhưng sắc mặt nhìn qua không được tốt cho lắm, giống như mới vừa cùng Lưu Dương cãi nhau. Thấy Lâm Tuyết lên xe, cô đành miễn cưỡng cười cười, hỏi: "Đi đâu đây?"

"Rời khỏi nói này trước rồi nói sau!" Lâm Tuyết thản nhiên nói, trong lòng buồn bã thất vọng, không nói ra được nguyên nhân là gì.

*

Lâm Tuyết chưa trở về quân khu ngay mà đến thẳng nơi ở của Mã Đồng Đồng. Nơi này là một biệt thự độc lập mà Lưu Dương mua cho Mã Đồng Đồng, bên ngoài tạo hình xa hoa bên trong bố trí xa xỉ, còn thuê người giúp việc trông coi việc quét tước vệ sinh, đồ dùng sinh hoạt bên trong đều đầy đủ cả.

Không ngờ Mã Đồng Đồng lại sống chung với Lưu Dương, còn tiếp nhận món quà tặng bạo tay của anh ta. Lâm Tuyết có chút cảm giác ngoài ý muốn, thừa dịp Lưu Dương không chú, cô nhỏ giọng hỏi Mã Đồng Đồng: "Cậu cùng Lưu Dương ở chung, chuyện này ba cậu có biết không?"

"Cắt, ông ấy chỉ bận bịu phóng đặng với tình nhân, mặc kệ mọi chuyện của mình." Mã Đồng Đồng ngược lại nghĩ rất thoáng, cô cười thoải mái nói: "Mình cảm thấy rất tốt. Anh ta đẹp trai lại có tiền, đối xử với mình rất tốt, người yêu như vậy có thể tìm được ở đâu chứ?"

Lâm Tuyết muốn khuyên nhủ vài câu, sau nhiều lần suy nghĩ cô quyết định nuốt trở lại. Mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường của riêng mình, chỉ cần họ cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

Cô vẫn luôn cố chấp giữ vững tình cảm của mình với Mạc Sở Hàn, mười năm hay một ngày cũng giống nhau, hồn nhiên vô tư là thế nhưng cuối cùng đạt được gì đây? Kết quả chỉ để đổi lấy tổn thương và đả kích.

Nếu Mã Đồng Đồng đã thông suốt, có thể nghĩ chuyện giao dịch nam hoan nữ giống như một trò chơi, cô ấy chơi vui là được, sau này có thể đảm bảo rút ra được mà không bị thương tổn thì cũng là kẻ chiến thắng rồi!

Sau khi tắm tấp qua loa dưới vòi hoa sen, Lâm Tuyết trở lại phòng dành cho khách, sắp xếp thật tốt chuẩn bị nghỉ ngơi. Mã Đồng Đồng bị Lưu Dương gọi đi rồi, cô đành ngủ một mình trên chiếc giường lớn kia.

"Nếu anh còn sống, đêm nay nhất định phải cùng em động phòng!"

Giọng điệu lưu manh của người đàn ông ấy lại vang lên bên tai khiến Lâm Tuyết không khỏi đỏ mặt, tim đập thành thịch trong lồng ngực

Nhưng hiện tại hẳn lại giao mình cho Lưu Dương đến tận giờ cũng không thấy bóng dáng đâu!

Khẽ cắn cánh môi, cô do dự cầm lấy điện thoại, lo lắng không biết có nên gọi điện cho Lương Tuấn Đào hay không. Lâm Tuyết khẳng định rằng hẳn đang gặp phải chuyện rất khẩn cấp, nếu không lúc rời đi đã không vội vã đến thế..

Nhưng giờ mà gọi điện cho hẳn có phải có chút mập mờ không? Dám chắc Lương lưu manh sẽ mượn cơ hội này để trêu chọc mình, nói mấy lời khiến mình phải đỏ mặt xấu hổ. Hẳn sẽ nói cái gì mà cô nhớ hẳn rồi đúng không? Rồi cô không cần vội vã thúc giục hẳn trở về động phòng ...

Điện thoại trong tay Lâm Tuyết chợt rung động, trong lòng rối loạn, cô thậm chí còn không nhìn dây số gọi đến đã mở máy nghe: "Tôi đang ở chỗ Lưu Dương , anh có muốn tới đón tôi hay không?"

Trong điện thoại không có hồi âm, chỉ truyền ra tiếng thở dốc hỗn loạn trầm đục , tựa hồ như cảm xúc cấu kình của ai đó đang bị kiềm nén mãnh liệt.

Lâm Tuyết nhanh chóng nhận ra có gì đó không thích hợp, theo bản năng cô thốt lên hỏi: "Anh là ai?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Vợ Anh Đang Nhìn Chúng Ta Đây!

"Ha ha..." Trong điện thoại vang lên tiếng cười xót xa âm hiểm của Mạc Sở Hàn, giọng nói mang theo hận ý tới tận xương tủy: "Tiện nhân, cô rất vội phải không? Đáng tiếc Lương Tuấn Đào hiện tại không có hứng thú chạm vào cô đâu !"

Lâm Tuyết không thể tưởng được Mạc Sở Hàn sẽ gọi điện cho mình, còn nói ra những lời ghê tởm này. Khuôn mặt thanh lệ lạnh lùng, cô chuẩn bị ngắt điện thoại.

"Khoan!" Mạc Sở Hàn giống như nhìn thấu toàn bộ tâm tư cô , hần cười khẩy giễu cợt: "Cô sợ phải đối mặt với hiện thực, đúng không? Lương Tuấn Đào căn bản không yêu cô. Hẳn để cô lại một mình trong nhà người đàn ông khác còn mình thì cùng người tình cũ đi vụng trộm! Lâm Tuyết, tôi đã nói rồi, mỗi lần cô mặc chiếc váy trắng đó sẽ không có chuyện tốt lành gì đâu. Lương Tuấn Đào cuối cùng sẽ vứt bỏ cô, bởi vì hẳn đã tìm thấy nữ nhân hẳn yêu thực sự, thứ đồ thay thế như cô hết giá trị rồi!"

Cái gì? Lâm Tuyết nhạy bén cảm thấy những lời đối phương nói ra không phải là tùy tiện nói bậy. Đêm nay, Lương Tuấn Đào giao cô cho Lưu Dương rồi vội vã rời đi, nhất định không phải chuyện tầm thường. Lưu Bắc Thành nói "cô ấy" nằm ở Bệnh viện Quân khu Bộ đội Đặc chủng , Lương Tuấn Đào nghe thấy nhất thời khẩn trương cực kì, ngay cả chuyện "Động phòng" nhớ mãi không quên cũng không làm hắn quay đầu lại. Có thể thấy được, trong mắt hắn vị trí của cô gái kia quan trọng đến đâu... .

"Đến đó đi, Phòng xxx khu vip, tầng 17 Bệnh viện Quân khu Bộ đội Đặc chủng, ở nơi đó cô sẽ thấy được Lương Tuấn Đào và nữ nhân của hắn đang làm cái gì!" Nói xong câu này, Mạc Sở Hàn liền cúp điện thoại.

Trong lòng rất rối ren, Lâm Tuyết hít sâu không ngừng cho tới khi tâm tư ổn định trở lại. Không cần loạn, không thể loạn! Cho dù chuyện Mạc Sở Hàn nói đang thực sự xảy ra. Đối với Lương Tuấn Đào, cô cũng chưa bao giờ ôm bất cứ hi vọng xa vời nào, quan hệ giữa cô và hắn là khế ước hôn nhân! Nhưng kẻ nào đã từng cam đoan rằng sau khi kết hôn sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với cuộc hôn nhân này, sẽ không vượt quá giới hạn ra ngoài tìm tiểu tam ?

Nghĩ đến đây Lâm Tuyết đúng lý hợp tình đứng dậy, cô đã tìm được lí do cho việc đi "bắt gian" của mình.

Lâm Tuyết, cô là vợ hợp pháp của Lương Tuấn Đào, cô có quyền được biết rõ cuộc hắn và mối tình đầu kia có nối lại quan hệ hay không? Nếu hắn làm trái với lời hứa và khế ước, , quyền chủ động liền nằm ở trong tay cô. Như vậy tránh được việc tên đàn ông giáo hoạt kia lại lấy danh nghĩa khế ước ra để bức bách cô thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của một người vợ!

*

Trong Quân doanh đã được học lái xe, Lâm Tuyết liền mượn xe thể thao của Lưu Dương lái tới phân khu bệnh viện. Nơi này là quân khu bên trong bệnh viện, không mở cửa kinh doanh, ra vào đều có cảnh vệ kiểm tra, may mắn là Lâm Tuyết có mang theo giấy tờ tùy thân và giấy hôn thú, một đường tiến vào suôn sẻ không bị ngăn trở.

Vào thang máy lên tầng mười bảy , Lâm Tuyết nhờ một y tá trẻ tuổi đưa mình tới phòng bệnh theo lời Mạc Sở Hàn nói.

Đây là phòng bệnh chuyên dụng xa hoa dành cho thủ trưởng, bên ngoài là phòng khách kiểu khách sạn năm sao, rộng lớn xa hoa, còn có phòng trà và phòng tập thể thao, bên trong mới là phòng ngủ.

Đứng ở cửa do dự trong chốc lát, Lâm Tuyết vẫn quyết định không gõ cửa. Người chồng trên danh nghĩa của cô đang cùng người đàn bà khác ở trong phòng ngủ kia, cô là vợ cả không cần thiết phải khách khí lễ phép làm gì.

Cửa phòng khép hờ, đẩy nhẹ liền mở ra, Lâm Tuyết lập tức đi vào trong. Cũng may bên trong không tắt đèn, phòng ngủ lớn bố trí hoa mỹ, mặt sàn trải thảm cao đến gần mắt cá chân, đèn tường tạo hình tinh xảo tỏa ra tia sáng hoàng kim dịu dịu, một khung cảnh lãng mạn ấm áp lại thêm không khí ái muội mê ly..

". . . Tuấn Đào, em sợ! Em tưởng rằng sẽ không còn cơ hội được thấy anh nữa, em nằm mộng cũng nhớ đến anh, nhớ tới khoảng thời gian chúng ta vui vẻ bên nhau"

Một cô gái có mái tóc quấn rối tung gắt gao ôm lấy Lương Tuấn Đào, thì thào bày tỏ thâm tình và suy nghĩ . Lương Tuấn Đào thì nửa nằm nửa tựa trên giường, nghiêng mình ôm lấy cô ta, vừa vỗ vỗ thân thể cô gái vừa chiều chuộng an ủi: "Đừng sợ, bây giờ em đã ở cạnh em rồi."

Trong khi trò chuyện, nhận ra có người đi vào phòng ngủ, Lương Tuấn Đào vội vàng ngẩng đầu, thấy Lâm Tuyết đến đây, hẳn có chút ngoài ý muốn lại thoáng xấu hổ, theo bản năng muốn đẩy nữ nhân đang gắt gao bám dính lấy thân mình như bạch tuộc kia.

"Tuấn Đào, đừng đẩy em ra ! Em sợ, em sợ. . ." Nữ tử nổi điên nhào lên người hắn, tứ chi như cây mây quấn lấy Lương Tuấn Đào chặt chẽ, cô ta còn ô ô khóc lên: "Chẳng lẽ anh ghét bỏ em sao? Em vì anh mới làm dơ bản thân mình."

Lương Tuấn Đào thấy Lâm Tuyết đứng ở xa xa, khuôn mặt thanh lệ không vui không giận, nhưng trong đôi mắt trong trẻo lại hiện lên vài phần trào phúng và quở trách, hắn không khỏi có chút nóng nảy, liền vỗ vỗ sống lưng cô gái kia giải thích: "Y Na, em buông anh ra ! Vợ anh tới đây, em cứ như vậy sẽ khiến cô ấy hiểu lầm chúng ta."

"Vợ của anh?" Hoàng Y Na giật mình, giống như không cách nào hiểu được lời nói của Lương Tuấn Đào. Cô ta lo sợ không yên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra trong phòng bệnh có thêm một vị khách không mời mà đến, nhìn Lâm Tuyết đứng thẳng ở xa xa, một lúc lâu sau cô ta như thể không tin được quay đầu lại thì thào hỏi: "Anh, anh đã kết hôn sao?"

"Ừ!" Lương Tuấn Đào âm ờ đáp lại, hắn vừa thử đẩy thân thể mềm mại không xương của Hoàng Y Na ra vừa nói: "Anh đã kết hôn rồi! Y Na, những gì anh nợ em anh sẽ trả lại, nhưng chuyện tình cảm. . . Giữa chúng ta đã kết thúc!"

Thân thể mềm mại của Hoàng Y Na chấn động, đột nhiên, cô ta cực kỳ bi ai ôm lấy Lương Tuấn Đào khóc lớn: "Tuấn Đào, em chờ đợi anh đã hai năm, vì anh có phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa em cũng nhẫn nại, nhưng anh lại nói với em rằng anh đã kết hôn, anh muốn cùng em chấm dứt tất cả! Trời ơi, vì sao anh còn muốn cho người cứu sống em, vì sao không trực tiếp giết chết em đi, như vậy là xong hết mọi chuyện"

"Y Na!" Rốt cuộc Lương Tuấn Đào không thể không cứng rắn mà đẩy cô gái từng thiếu chút nữa vì hắn bỏ mạng ra , hắn cũng không có cách nào quên đi quãng thời gian yêu đương cuồng nhiệt của bọn họ. Lương Tuấn Đào chỉ có thể khó xử nói lại lần nữa với Hoàng Y Na: "Anh đã kết hôn! Vợ anh đang nhìn chúng ta đây, em nên chú ý đến cảm nhận của cô ấy. Không nên đề chuyện của chúng ta dằn vò cô ấy, em buông ra đi."

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Tình Yêu Khuynh Thành

Hoàng Y Na từ từ ngừng khóc, cô ta hiểu tính cách của Lương Tuấn Đào, định là định mao là mao (1) rõ ràng lưu loát. Hắn nói muốn chấm dứt tình cảm giữa bọn họ thì nhất định sẽ kết thúc, khóc lóc cầu xin cũng vô tác dụng.

Bởi vì hiểu rất rõ hắn nên cô ta cũng bức bách mình buông tay ra. Lau đi nước mắt, Hoàng Y Na miễn cưỡng cười vui: "Xin lỗi, em đã thất thố rồi. Nếu khiến vợ anh hiểu lầm, xin tha thứ cho em."

Lương Tuấn Đào nhếch môi không nói gì, dường như trong đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa áy náy không đành lòng. Hắn muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy tất cả từ ngữ đều trở nên cứng nhắc không cách nào đền bù được những thua thiệt hắn đã đem đến cho Hoàng Y Na.

Lâm Tuyết cảm thấy bản thân mình không khác gì khán giả đứng ngoài xem, liền hợp thời cáo từ: "Đáng ra tôi mới là người phải xin lỗi, đã quấy rầy thời gian ngọt ngào sau chia ly của hai người rồi. Không cần để ý đến tôi đâu, thật ra giữa tôi và Lương Tuấn Đào chỉ là khế ước vợ chồng, không tồn tại cái gọi là tình cảm, theo nhu cầu mà thôi! Mời hai vị cứ tiếp tục!"

Nói xong, cô liền xoay người rời đi.

Lương Tuấn Đào vội vàng đứng dậy, muốn đuổi theo Lâm Tuyết, lúc này Hoàng Y Na đột nhiên phát bệnh. Cả người cô ta cứng đờ như sắt, tiếp

theo bệnh sốt rét run lẩy bẩy tái phát, hai mắt trắng dã, khoe miệng chảy ra nước miếng, thẳng đờ người ngã xuống.

"Y Na!" Lương Tuấn Đào kinh hãi, bất chấp việc mình đang muốn đuổi theo Lâm Tuyết, hấn quay đầu lại vội vàng liều mạng bấm cái chuông ở đầu giường. Chỉ chốc lát sau, thầy thuốc và y tá đều vội vã chạy lại, tay chân luống cuống cứu chữa cho Hoàng Y Na.

Lại là chụp ống thở ôxy, mát-xa xoa bóp hồi phục tim, bận bịu nửa ngày, đợi đến khi Hoàng Y Na khôi phục lại tri giác, Lương Tuấn Đào ngẩng đầu lên, bóng dáng Lâm Tuyết ở nơi đâu rồi?

*

Một mình lái xe trên đường trong đêm khuya, Lâm Tuyết giật mình chăm chú nhìn về phía trước, trong đầu lại xuất thần (2). Cùng Lương Tuấn Đào ở chung một chỗ, nhiều lần cô đã nhắc nhở bản thân nhất định phải bảo vệ trái tim mình.

Trên thực tế, Lâm Tuyết thực hiện rất thành công! Cho dù Lương Tuấn Đào ưu tú đến mê người, trong mắt cô hấn cũng như bầu trời đêm rực rỡ ánh sao, chỉ để thưởng thức không phải để yêu. Đâu có ai yêu ngôi sao ở tít chân trời, bởi vì vẻ đẹp ấy ở rất xa không thể chạm tay đến được.

Nhưng khi Lương Tuấn Đào mạo hiểm hai lần cứu mạng cô trong lúc nguy nan; khi ở độ cao mấy ngàn thước trên không trung hấn vui vẻ ôm hôn Lâm Tuyết; khi hấn bình tĩnh cúi xuống bên tai nói rằng từ nay về sau cô không cần phải e sợ bất cứ độ cao nào nữa ; khi hấn mặt không biến sắc rút dao cắt dây dù của mình; khi Lâm Tuyết thấy hấn mở dù thành công an toàn tiếp đất ở cự ly cách mặt đất chưa tới năm mươi mét , sau đó bình thản ung dung ngẩng đầu đợi cô...

Nếu nói không rung động, trừ phi lòng dạ Lâm Tuyết đã qua quỷ hỏa luyện thành sắt đá! Người đàn ông như vậy phải chăng chỉ tồn tại trong

đồng thoại truyền kì? Nhưng rõ ràng hắc tồn tại ở trước mặt cô, thường xuyên lưu manh vô lại bày ra mấy trò đùa khiến cô phải xấu hổ đỏ mặt. Lương Tuấn Đào cho cô hôn nhân và danh phận, trước mặt truyền thông, trước mặt công chúng tán tụng cho cô thể diện, hắc giúp cô có được tất cả mọi điều mà một cô gái mong chờ và xứng đáng được có.

Lâm Tuyết không cách nào bởi móc ra được Lương Tuấn Đào có chỗ nào không đủ tốt, cũng không dám suy nghĩ sâu xa vì sao hắc muốn hậu đãi "bạn cùng hợp tác" là cô nhưng ở sâu trong nội tâm, Lâm Tuyết đã nguyện ý đón nhận Lương Tuấn Đào, nguyện ý tiếp nhận hắc trở thành trượng phu và bạn lữ của mình. Cô tin hắc là nam tử hán nói lời giữ chữ tín, Lương Tuấn Đào nói sẽ trung thành với cuộc hôn nhân này thì hắc tuyệt đối sẽ không phản bội!

Cô gái đã chịu tổn thương về tình cảm thường không dám tin tưởng vào ái tình lần nữa nhưng họ cũng mong mỗi có một mái ấm gia đình vững chắc và một cuộc hôn nhân êm ái bình yên. Có thể lấy được người chồng như Lương Tuấn Đào, cô còn dám cầu thêm gì hơn nữa?

Khi Lâm Tuyết tin rằng mọi chuyện đã ngã ngũ thì mối tình đầu của hắc lại quay về! Hơn nữa thoát nhìn còn yêu đến cuồng nhiệt tựa như cô ta là cá, Lương Tuấn Đào là nước, nếu rời khỏi nước, cá sẽ chết là điều không thể nghi ngờ!

"Nếu anh không chết, đêm nay nhất định phải động phòng với em!" Bên tai Lâm Tuyết vẫn lặp đi lặp lại lời nói phiêu đảng thập phần lưu manh của hắc, cô thản nhiên giương môi, chua sót mỉm cười.

Đêm nay, bọn họ nhất định không thể động phòng! Về sau... Cũng sẽ không!

*

Bởi vì đêm trước đi "bắt gian", sáng sớm hôm sau, khi Lâm Tuyết rời giường, nhìn đồng hồ thời gian cũng không còn sớm. Cô vội vàng rời giường đi rửa mặt, sau đó bước nhanh xuống lầu.

Mã Đồng Đồng ngồi trên ghế trong nhà ăn đang xem một quyển tạp chí mới xuất bản, có vẻ rất hứng thú, vừa xem vừa cười. Thấy Lâm Tuyết lại gần, cô vội vàng giơ giơ tạp chí trong tay lên, kêu Lâm Tuyết đến gần. "Oa, Tình yêu khuynh thành: Bĩ cực song phi (3) trên trời cao, nụ hôn thâm tình lay động nhân gian, 'Danh lưu' là tạp chí 'Danh lưu' đó, a nội dung tin đưa lên so với mấy bài báo lộn xộn thật là phấn khích!"

Lâm Tuyết đi tới ngồi bên cạnh, thấy Mã Đồng Đồng đưa ra quyển tạp chí mới phát hành còn tỏa ra mùi mực in, cô chỉ thản nhiên liếc mắt cũng không muốn xem.

Mã Đồng Đồng thấy Lâm Tuyết không có hứng thú, không khỏi kỳ quái hỏi han: "Uy, chẳng lẽ cậu không thấy hiếu kỳ sao? Bản thảo này viết không sai chút nào, khó có bài báo nào lại không thêm mắm dặm muối như vậy, hoàn toàn đúng sự thật còn viết rất sinh động và cảm động nữa! Lâm Tuyết, cậu biết không? Cậu bây giờ là nữ nhân khiến toàn thành phố hâm mộ ghen tị đó. Thử hỏi xem, trên thế gian này có mấy người đàn ông kiêu ngạo được như Lương nhị thiếu? Trời ạ, anh ta thật là quá đẹp trai, con mẹ nó, đúng là mê hoặc người sống ..."

"Mới sáng sớm có phải em đã như con chim sẻ cô đơn lắm lắm mãi không?" Lưu Dương vừa ngáp vừa đi tới, dáng vẻ mệt mỏi ngủ không đủ giấc. "Ở trước mặt anh mà em cứ không ngừng khen ngợi nam nhân khác, anh sẽ ăn dấm đấy."

"Ăn cái đầu anh ấy!" Mã Đồng Đồng cười nhạt, "Tối hôm qua anh không ngủ một giấc cho tốt lại chạy ra ngoài mộng du, trách ai được chứ?"

Nói xong, Mã Đồng Đồng cứng nhắc kéo laptop lại gần, mở ra một trang web đưa đến trước mặt Lâm Tuyết: "Coi đoạn video này xem, chắc chắn, chỉ trong một buổi tối ngắn ngủi đã đạt được kỉ lục ngàn vạn điểm đánh giá nha! Lâm Tuyết, cậu không muốn chọc cho con mắt nữ nhân toàn kinh thành phải đỏ lên đấy chứ? Mình xem đoạn video này mà phát khóc luôn. Khi Lương Tuấn Đào hôn cậu ở trên cao, trong lòng cậu nghĩ gì? Sao lại cứ thờ ơ như vậy? Tất cả mọi người đều tặng cho cậu ngoại hiệu "người đẹp lạnh lùng" đó. Đây! khi anh ta rút dao cắt dây cậu đang nghĩ gì? Vì sao không thấy cậu cản Lương Tuấn Đào lại? Cả quá trình sao cậu không rơi lệ? Cậu có biết có bao nhiêu cô gái đã xem đến mức lệ rơi đầy mặt không?"

Rốt cục Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, cô liếc mắt nhìn qua Mã Đồng Đồng đang kích động, thản nhiên ngắt lời: "Tình yêu khuynh thành của anh ta đã trở lại nhưng không phải là mình!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Không Hợp Lễ Thường

Nghe xong báo cáo của Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn trầm mặc thật lâu. Thần sắc hắc có chút cổ quái, không rõ là vui hay buồn, đôi mắt lạnh lẽo ngừng động phức tạp rồi rằm.

". . . Sự tình căn bản là như vậy, lúc trước đúng là Lâm Tuyết vì giúp anh nên mới đồng ý cùng Vân Thư Hoa đính hôn. Cô ấy đã dùng bản thân mình đổi lấy cơ hội giúp anh xuất ngoại, nếu không với tính cách chém tận giết tuyệt lãnh khốc vô tình của cha con Lâm gia, bọn họ không thể nào buông tay cho anh trốn ra nước ngoài được, Vì việc này mà Vân Thư Hoa cũng bị cha anh ta đánh cho một trận tơi bời nhưng để có thể kết đôi gắn bó suốt đời với Lâm Tuyết, anh ta không ngại bí quá hoá liều!"

Gương mặt xinh đẹp của Thư Khả trắng bệch ra đến mức không còn chút huyết sắc nào, miệng cô ta không ngừng run rẩy, sợ rằng sắp có đại họa giáng xuống đầu mình. Hóa ra bất cứ chuyện gì cũng không qua được tai mắt của Mạc Sở Hàn, cái tay Thôi Liệt này thật quá lợi hại, nội tình nhiều năm trước mà hắn vẫn đào ra được hết thảy.

Chuyện của Vân Thư Hoa đã bại lộ, vậy cô ta thì sao? Cô ta đã làm những việc hèn hạ gì đây? Nghĩ lại mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng , lòng can đảm cũng đang run rẩy.

"Tôi biết rồi." phản ứng của Mạc Sở Hàn hết sức bình thản, giống như đây không phải là sự phát hiện ngoài ý muốn, hắn giơ tay phất phất ý bảo

Thôi Liệt lui ra: "Tiếp tục điều tra, có tình hình gì mới lập tức báo cáo cho tôi!"

"Dạ!" Thôi Liệt tích tữ như kim(1), không nói một câu dư thừa vô nghĩa. Nhưng khi xoay người, không biết do hữu ý hay vô tình, hắn đã liếc Thư Khả một cái, ánh mắt hắn có chút kỳ quái.

Thư Khả bị dọa sợ không dám thở lớn, cô ta giống như một kẻ đeo mặt nạ đang đứng trước kính chiếu yêu, không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Đợi Thôi Liệt rời khỏi, sau khi trầm mặc một hồi, Mạc Sở Hàn mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng: "Xem ra chuyện với Vân Thư Hoa anh đã nghĩ oan cho Lâm Tuyết rồi."

Thư Khả trấn định tâm tư, miễn cưỡng cười nói: "Hiện tại anh có thể đền bù cho cô ấy thật tốt mà. Em biết anh đối với Lâm tUyết là tình cũ khó quên, giờ vừa đúng lúc, anh nên mượn cái bàn đạp này mà tha thứ cho cô ấy."

"Tha thứ cho cô ta sao?" Mạc Sở Hàn ngấm ngấm cười lạnh xót xa: "Con tiện nhân kia đã muốn gả cho Lương Tuấn Đào còn tự cho rằng đây là lương duyên trời ban. Cô ta trước giờ đã lăng lơ bất trị ! Nếu thật tình yêu anh, biết anh hiểu lầm mình, vì sao cô ta không chủ động tìm anh giải thích rõ ràng? Xoay người một cái đã quăng mình vào vòng tay của tên đàn ông khác, đúng là đê tiện. . ."

Lặng lẽ thở dài ra một hơi, Thư Khả có cảm giác mình như vừa dạo qua Quỷ môn quan, kinh tâm động phách. Cô ta cẩn thận đánh giá Mạc Sở Hàn, nhỏ giọng hỏi hắn: "Chẳng lẽ anh không tính đến chuyện đón Lâm Tuyết trở về sao?"

Mạc Sở Hàn định hút điếu thuốc, Thư Khả thấy thế vội vàng lấy chiếc bật lửa bạch kim quẹt lửa cho hắn, từ miệng Mạc Sở Hàn chậm rãi phun ra một vòng khói, hắn âm mị giương môi: "Anh cần phải coi trọng cô ta sao?"

Muốn được anh tha thứ trừ phi Lâm Tuyết tự mình đến trước mặt anh nhận lỗi!"

*

Ăn xong điểm tâm, cuối cùng Lâm Tuyết cũng đợi được điện thoại Lương Tuấn Đào gọi đến. "Anh đang ở bệnh viện, nhất thời không thoát ra được, như thế này đi, anh sẽ để Lưu Bắc Thành lái xe qua đón em về Quân khu. ."

"Không cần!" Lâm Tuyết cự tuyệt hẳn: "Thủ trưởng, tôi muốn xin nghỉ hai ngày cùng bạn hữu ngao du bát phố, có được không?"

Nam tử trầm ngâm trong chốc lát, hỏi lại cô: "Em ăn dấm sao?"

"Không !" Lâm Tuyết vội vàng làm sáng tỏ: "Thật sự không có! Anh hầu hạ mỗi tình đầu của mình cho tốt đi, dù sao cũng thật gay go, chỉ cần anh đừng để thân thể vượt quá giới hạn, không làm trái với kế ước là được!"

"A, " Lương Tuấn Đào nhẹ nhàng cười rộ lên, hẳn rõ ràng còn có tâm tình trêu chọc cô: "Xem ra em cũng rất có trách nhiệm với tờ kế ước kia."

Lâm Tuyết cũng lười phải cùng hắn khua môi múa mép, lạnh nhạt nói: "Còn chuyện gì khác không? Tôi muốn cúp máy."

"Khoan!" Hắn vội vàng ngăn cản, hạ thấp giọng mang theo vài phần bày tỏ: "Bà xã à, đừng nóng giận. Lúc trước vì cứu anh nên Hoàng Y Na suýt nữa mất mạng, còn mắc phải một thân bệnh tật. Bây giờ anh không thể nào thờ ơ lãnh đạm với cô ấy được. Em yên tâm, nếu anh đã cưới em thì sẽ toàn tâm toàn ý với em, anh cũng không có hứng thú chơi trò tình cảm vượt giới hạn cho phép kia

". . ." Lâm Tuyết phát hiện trước mắt mình dần trở nên mơ hồ. Chết lỏng mông lung trong tầm mắt là nước mắt sao? Cô kinh ngạc vô cùng, bởi vì cái này nhiều năm rồi cũng chưa từng có! Cho dù bị Lâm Thông đánh tới mình mấy đầy thương tích, cho dù bị Mạc Sở Hàn tổn thương đến tận tâm can cô cũng không rơi một giọt nước mắt!

Hiện tại, lại vì những câu không thể tính là lời yêu thương tuyệt hảo của tên du côn kia mà rơi lệ, đến tột cùng là như thế nào đây? Tuyến lệ của cô quá phát triển hay do tâm lý cô yếu đuối? Cái gì đã khiến cô từ từ thay đổi trong yên lặng thế này?

"Bà xã!" Lương Tuấn Đào thân mật gọi cô, dùng nhu tình mật ngữ dụ dỗ: "Ngoan ngoãn, đừng có ăn dấm chua nữa. Sắp xếp xong xuôi cho cô ấy anh liền tới đón em. Trước tiên cứ ở nhà Lưu Dương đi, nhưng em cũng phải đề phòng tên đại sắc lang kia, đừng để nó chiếm tiện nghi! Dĩ nhiên, anh sẽ tự mình răn dạy nó mấy câu để nó không dám xằng bậy!"

"Phì!" Lâm Tuyết hơi hơi nhướn môi, nhỏ giọng quở trách: "Anh bớt nói hươu nói vượn đi. Bây giờ người ta đang cùng Mã Đồng Đồng yêu đương cuồng nhiệt kia kìa."

"Cắt, anh thấy tiểu tử này không thuần túy như vậy, mắt nó nhìn em cứ mang theo lửa nóng, không thường xuyên sửa chữa, anh sợ nó bị dục hỏa thiêu đốt lại dẫn đến hành vi cấm thú giữa em trai họ với chị dâu!" Lương Tuấn Đào nửa thật nửa giả cùng cô tán gẫu, biến bầu không khí cứng ngắt lạnh lẽo trở nên sinh động, hẳn sợ Lâm Tuyết lại suy nghĩ lung tung.

Nữ nhân này khó lay chuyển đến cỡ nào, hẳn hiểu rất rõ! Ngộ nhờ đi vào ngõ cụt thì mười con trâu cũng kéo không được!

"Mau câm miệng lại!" Lâm Tuyết vội ngắt lời hẳn: "Không phải anh còn bận chăm sóc mối tình đầu à? Sao còn tốn thời gian ở đây bậy bạ? Mau đi đi, trong lòng tôi biết cả rồi."

*

Lúc Lâm Tuyết ra cửa, tâm tư lo lắng đã vững vàng trở lại như kì tích. Không thể phủ nhận, những lời giải thích và an ủi của Lương Tuấn Đào có tác dụng rất quan trọng với cô. Đều nói rằng, nữ

nhân yêu bằng tai, giả sử biết được người đàn ông ấy yêu mình, thỉnh thoảng cô ấy lại muốn chứng thực một chút. Cho nên nữ nhân thích hỏi không ngừng nam nhân kia có yêu mình không? Khi có được đáp án khẳng định thì sẽ vui vẻ, nếu không có câu trả lời sẽ lại hoài nghi hẳn.

Ngừng! Trời ạ, cô đang miên man suy nghĩ gì thế này? Cái gì mà yêu chứ? Giữa cô và Lương Tuấn Đào có thể gọi là tình yêu sao?

Sai sai sai! Phải là quan hệ khế ước hôn nhân mới đúng! Tối hôm qua ngủ không ngon, hôm nay đầu óc lại có khả năng chọc cười xuất sắc, còn quái đản nghĩ cái gì mà yêu hay không yêu, thật không hợp lẽ thường!

Nhẹ nhàng lau lau mồ hôi trên thái dương, Lâm Tuyết nói với Mã Đồng Đồng đang lái xe bên cạnh: "Đồng Đồng, chúng ta đi dạo cửa hàng đi."

Đã xin phép Thủ trưởng đại nhân nghỉ hai ngày, Lâm Tuyết quyết định sẽ thả lỏng mình một chút. Trong túi là thẻ vàng mà người nào đó đã đưa cho, đều nói rằng phụ nữ xài tiền của chồng mình là vui vẻ nhất, hôm nay cô muốn kiểm chứng xem loại cảm giác này nó như thế nào.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Cách Thế Ôn Tồn

Thời tiết đã cuối xuân, rất nhanh sẽ vào hạ, khí hậu từ từ nóng lên, trang phục mùa hè đã rầm rộ được tung ra thị trường. Khi thử quần áo, cô gái bán hàng không ngừng khen ngợi vẻ đẹp trời sinh của Lâm Tuyết, cô mặc cái gì cũng đẹp, Mã Đồng Đồng cũng không ngừng tán phục: "Ông trời rất không công bằng, đều là nữ nhân cả, sao cậu lại được ưu ái như vậy chứ?"

Nếu đã mặc gì cũng đẹp vậy thì Lâm Tuyết không cần khách khí nữa, cô liền mua một đồng quần áo mỹ phẩm. Yêu cái đẹp là thiên tính của phụ nữ, trong quân khu cả ngày phải mặc quân trang, dù yêu thích đến mấy cũng có chút nhàm chán, khi nghỉ ngơi cũng nên thay đổi vẻ ngoài một chút.

Khi đi ngang qua quầy chuyên bán đồ nam giới, Lâm Tuyết ngắm nghía một chiếc thắt lưng xa xỉ, cứng rắn mang hơi thở mạnh mẽ nhưng không mất đi tạo hình thưởng thức, thật sự sẽ tôn lên làm nổi bật khí chất nhã nhặn của người nào đó.

Dù sao cũng là dùng tiền của Lương Tuấn Đào, cứ thuận nước giong thuyền theo hăn đi! Tìm được cơ hội hành động của mình, Lâm Tuyết không chút do dự mà quẹt thẻ mua chiếc thắt lưng kia.

"Oa, mua đai lưng cho Lương nhị thiếu à!" Mã Đồng Đồng chớp chớp đôi mắt, cười nói trêu chọc: "Người ta đều nói rằng mua thắt lưng cho đàn

ông là muốn trối anh ta lại, có phải cậu sợ Lương Tuấn Đào chạy mất hay không?".

Cái cô nàng chết bầm này, chỉ biết trêu trọc người khác thôi! Lâm Tuyết bình tĩnh giải thích: "Nghe nói sắp đến sinh nhật đại ca anh ta, mình mua chiếc thắt lưng này để tặng Lương Thiên Dật."

"Thật sao?" Mã Đồng Đồng cũng tin đây là sự thật, bởi vì cô không tìm được động cơ nói dối của Lâm Tuyết. Nhưng cái cô Mã Đồng Đồng này, trời sinh đã là người nhiệt tình, cô còn tự hỏi chuyện sâu xa hơn: "Cũng sắp sinh nhật Thư Hoa rồi đó. Cậu định tặng anh ấy cái gì?"

Lâm Tuyết không thể coi nặng bên này coi nhẹ bên kia, cô đành chọn thêm một chiếc cà- vạt màu xanh đậm, bên trong là màu xám nhạt vân nghiêng, rất xứng với khí chất nho nhã ôn nhuận của Vân Thư Hoa.

Quà tặng đã mua xong, lúc đi ngang qua quầy trang sức dành cho nam giới, Lâm Tuyết không thể không dừng chân, một chiếc nhẫn bạch kim nam kim cương đã thu hút sự chú ý của cô, tạo hình đơn giản: mũi tên xuyên qua hai trái tim, vòng ngoài khảm kim cương nhỏ, rõ ràng không có gì đặc biệt nhưng lại một mực hấp dẫn Lâm Tuyết.

Cô muốn mua nhưng hơi do dự, ngẩng đầu mới phát hiện không thấy Mã Đồng Đồng đâu. Cô nàng này rời đi lúc nào mà không nói với mình một tiếng? Lâm Tuyết thừa dịp này vội vàng vàng mua chiếc nhẫn kia, cẩn thận cất giấu vào trong túi áo, cô sợ Mã Đồng Đồng nhìn thấy sẽ giểu cợt mình.

Lâm Tuyết hài lòng mang theo túi lớn túi nhỏ ra khỏi khu mua sắm, cô đi tới chỗ đỗ xe tìm kiếm xe của Mã Đồng Đồng nhưng đột nhiên lại cảm thấy từ phía sau mình truyền đến một luồng sát khí lạnh lẽo.

Kình phong đánh úp lại, một bàn tay thô ráp bổ nhào về phía cổ mảnh khảnh của Lâm Tuyết, cô gần như không chút do dự, đột nhiên xoay người

đem đồng túi lớn nhỏ trong tay đánh về hướng kẻ tập kích mình.

Người kia bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng, vừa vịn lãnh đủ, hấn chật vật lui về phía sau một bước. Lâm Tuyết không dám hiếu chiến, cô co cẳng bỏ chạy. Nhưng vừa mới cất bước đã cảm thấy hình như có vật gì đó lạnh lạnh rất nhỏ đâm vào mắt cá chân mình.

Cảm giác tê dại mệt mỏi nhanh chóng ăn mòn thần kinh cô, trong chớp mắt, nửa người đều chết lặng. Lâm Tuyết không thể nhấc chân, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Không tốt rồi, đã trúng vũ khí gây mê! Cô ra sức cắn vào đầu lưỡi để đau đớn kéo lại thần trí đang tan ra, Lâm Tuyết liều mạng dùng nốt chút sức lực cuối cùng, đưa tay tiến đến bên hông, cô muốn rút ra khẩu súng lục mini Lương Tuấn Đào đã cho mình.

"Đừng nhúc nhích!" Nòng súng lạnh băng đã đặt bên cạnh thái dương Lâm Tuyết, một thiếu niên có khuôn mặt lạnh lùng từ phía sau ép lấy cô, "Ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không một phát đạn sẽ bắn chết cô!"

*

Khi bị kèm hai bên ép lên xe , Lâm Tuyết từ từ mất đi ý thức. Lúc bị đẩy vào xe, cô mờ hồ nhìn thấy một bóng người quen thuộc mà mờ nhạt. Đằng kia có một người đàn ông đang dựa vào cửa xe hút thuốc, bóng dáng tiêu điều tịch mịch như kẻ cô độc cả ngàn năm.

Thiếu niên ở đằng sau lạnh lùng đẩy mạnh Lâm Tuyết vào ngực nam tử phía trước, dùng giọng điệu cung kính: "Thiếu gia, nữ nhân của ngài đây."

Lâm Tuyết ngã vào ngực hẵn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, quen thuộc đến mức dường như tồn tại từ lâu lắm rồi. Đó là hương bạc hà nhàn

nhật, mùi hương này đã quanh quẩn trong giấc mơ căn cỗi của cô trong rất nhiều đêm khuya cô tịch, mang theo hồi ức ngọt ngào .

"Tuyệt, anh sẽ bảo vệ em!"

"Tuyệt, mắt của em thật đẹp, anh muốn hôn lên chúng!"

"Tuyệt, anh yêu em, vĩnh viễn yêu em, đời đời kiếp kiếp!"

...

*

Lâm Tuyết có cảm giác dường như mình đã ngủ một giấc dài, mơ một giấc mộng dài. Đã lâu rồi cô không còn mơ thấy Mạc Sở Hàn, trong trí nhớ của cô ấn tượng về hắn càng lúc càng mờ nhạt, hầu như tất cả đã phai mờ khỏi trí nhớ cô.

Nhưng bây giờ cô lại mơ thấy hắn đang ôm mình, tình tế hôn môi, dịu dàng như trước đây.

Cả người vô lực, Lâm Tuyết không đẩy được Mạc Sở Hàn ra, nửa tỉnh nửa mê , cô thừa nhận hắn ôn tồn cách một thế hệ.

Bàn tay to cõi bỏ quần áo của Lâm Tuyết , tham lam tiến vào, trượt theo những đường cong đẹp đẽ , bàn tay ấy chạm đến đâu, chỗ đó nóng rực lên tựa như bàn ủi.

Một kẻ xâm phạm, Lâm Tuyết hoàn toàn thanh tỉnh. Cô mở to đôi mắt liền nhìn thấy Mạc Sở Hàn đang ở trên người mình, hắn đang chậm rãi cởi bỏ y phục của cô.

"Chát!" Dường như không lo lắng chút nào, Lâm Tuyết giơ tay hung hăng quăng cho hắn một cái tát, "Khốn kiếp!"

Hơi tệ là Lâm Tuyết đã tỉnh mộng, Mạc Sở Hàn đành chậm rãi rút bàn tay đang háo hức ở trên người cô xuống, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn Lâm Tuyết.

Đây là giường lớn mềm mại hoàn mỹ, trong không khí tràn ngập sự chiếm hữu nam tính thoang thoảng một mùi thơm ngát mị hoặc, điều này càng khiến Lâm Tuyết lo sợ không yên.

Lâm Tuyết không ngừng che lại cảnh xuân trước ngực đang lộ ra, cô như gặp phải đại địch cứ liên tiếp lui về phía sau, cho đến lúc không thể lui được nữa mới phát hiện mình đã chạm phải vách tường.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Nước Đổ Khó Hốt Lại

Phía sau là vách tường cứng rắn lạnh như băng, Lâm Tuyết muốn lui cũng không thể lui được nữa!

"Đê tiện!" Cô kịch liệt run rẩy , cố gắng khắc chế sự sợ hãi và bối rối của mình, dựa vào hiểu biết nhiều năm về Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết định dùng ngôn ngữ để kiềm chế hắn: "Không phải anh rất yêu Thư Khả sao? Anh yêu cô ta như thế này sao? Sau lưng Thư Khả lại lén lút vô lễ với tôi! Mạc Sở Hàn, cái tên cặn bã này!"

Rốt cục Mạc Sở Hàn cũng xác định được Lâm Tuyết căn bản không vì sự đụng chạm của mình mà cảm thấy mê loạn vui sướng, ngược lại còn tràn ngập sợ hãi và chán ghét. Khóe miệng hắn hé ra ý tứ châm chọc mỉa mai, đó là loại tự giễu đầy chua xót.

Mạc Sở Hàn không biết phải làm thế nào mới biểu đạt được tâm ý của mình nên hắn lựa chọn cách gần gũi da thịt nguyên thủy nhất giữa nam và nữ, đáng tiếc Lâm Tuyết không biết thời biết thế mà ôm lấy hắn như trong dự đoán , cô chỉ thấy oán hận và phản cảm.

"Tóm lại anh muốn gì?" thanh âm Lâm Tuyết khàn khàn , cô gắt gao trừng mắt hắn, ánh mắt như đang nhìn con rắn độc, khàn giọng hỏi: "Mạc Sở Hàn, kẻ điên này, cuối cùng anh muốn làm gì?"

Lâm Tuyết tình nguyện muốn Mạc Sở Hàn giống như Lâm Thông, cứ trực tiếp động quyền cước với mình, như vậy tổn thương sẽ quang minh

hơn một chút, bản thân cô chống đỡ cũng dễ dàng hơn. Nhưng hắn cứ ngấm ngấm giở trò, lại lập mưu bắt cóc cô đến đây! Cái người đàn ông u ám xấu xa này chẳng lẽ hắn nghĩ rằng cầm tù cô là sẽ chiếm được cô sao?

Mạc Sở Hàn liếc Lâm Tuyết, không nói gì cả nhưng trong mắt lại chan chứa một loại thân thiết mệt mỏi và chút thương tâm.

Cô ở trước hắn tựa như một con mèo nhỏ phải đối mặt với sự tấn công của con rắn độc, sợ hãi đến mức cả người tức giận, hít thở dường như cũng tạm ngưng lại nhưng Lâm Tuyết không có ý định đầu hàng hay cầu xin tha thứ, cho dù biết rõ mình sẽ chết cô cũng muốn liều chết một phen.

Bỗng nhiên, Mạc Sở Hàn đứng dậy, dùng giọng điệu lạnh như băng nói với Lâm Tuyết: "Anh đưa em đến đây chỉ muốn để em gặp một người."

"Tôi không có hứng thú!" Lâm Tuyết cài khuy áo, bàn tay run nhẹ, cô sợ thú tính của Mạc Sở Hàn lại đột nhiên phát tác bổ nhào qua đây. Cô từng muốn dành cho hắn tất cả nhưng hiện tại Lâm Tuyết keo kiệt không muốn cho đi chút nào cả!

Món nợ với Lương Tuấn Đào chỉ có cách dùng thân thể này để hoàn lại cho hắn, gặp phải tuyệt cảnh nhưng hắn vẫn cứ tâm tâm niệm niệm muốn cùng cô động phòng, sao cô có thể khiến hắn thất vọng được?

Thân thể băng thanh ngọc khiết này là tài phú duy nhất của Lâm Tuyết cũng là thứ duy nhất cô có thể tặng cho Lương Tuấn Đào!

Sửa sang xong quần áo, Lâm Tuyết mới phát hiện ra Mạc Sở Hàn vẫn chờ mình. Hắn đang che giấu cảm xúc nào đó, không thể ngờ được, khi nói chuyện với cô giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn: "Em đừng lo , anh sẽ không ép buộc em đâu."

Lâm Tuyết ngẩng đầu, lạnh lùng liếc hắn. Sau khi đã bình tĩnh trở lại cô cảm thấy rõ ràng Mạc Sở Hàn còn có mưu đồ lớn hơn. Hắn bắt cóc cô

đến đây, nếu không phải vì sắc vậy sẽ là vì lợi!

Người đàn ông âm u hèn hạ ngoan độc này để đạt được mục đích chuyện gì hãn cũng làm được.

Miên man suy nghĩ, Lâm Tuyết không tự chủ được đã theo Mạc Sở Hàn ra ngoài, cô thấy so với việc một mình ở cùng hãn trong phòng ngủ thì đi đến đâu cũng có cảm giác an toàn hơn. Rời khỏi phòng ngủ, Mạc Sở Hàn đưa Lâm Tuyết xuyên qua một hành lang hẹp dài dẫn đến một căn phòng ánh sáng mờ mịt.

Trong phòng có một người đeo kính lão đang tựa vào cửa sổ thêu thùa may vá, nghe tiếng người đi vào, người kia liền quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tuyết, đôi mắt sau cặp kính lão sáng ngời, bà ta đột nhiên đứng dậy, cao hứng chào đón: "Tiểu Tuyết, cuối cùng cũng được gặp con rồi, con không biết ta nhớ con đến cỡ nào đâu!"

Lâm Tuyết như bị trúng đòn phủ đầu, đôi mắt mở lớn bắn ra tia kinh hãi. Khi người kia đến gần muốn vươn tay kéo cô, đột nhiên Lâm Tuyết thét lên một tiếng thê lương long trời lở đất .

Hóa ra kia là mẫu thân của Vân Thư Hoa, không phải bà ấy đã chết rồi sao? Lâm Tuyết còn tham gia tang lễ của bà, bây giờ bỗng nhiên gặp lại, bà còn chân thực tới gần vươn tay định chạm vào cô, chuyện này sao không khiến Lâm Tuyết sợ hãi đến cực độ được chứ?

Vân mẫu bị tiếng thét chói tai của Lâm Tuyết dọa sợ không nhẹ, bà vội rút tay về, biểu tình trên mặt so với Lâm Tuyết còn kinh hoàng hơn , đại khái bà không biết vì sao cô lại phản ứng cực đoan đến vậy.

Lâm Tuyết liên tục lui về phía sau cho đến khi đụng phải gì đó, cô vừa kêu lên sợ hãi, nhìn lại hóa ra là Mạc Sở Hàn đang đứng sau mình. Ổn định lại tinh thần, Lâm Tuyết hít sâu một hơi, ép bản thân phải thật bình tĩnh.

Rõ như ban ngày, chẳng phải thật kỳ lạ sao? Ánh sáng trong phòng mờ mịt nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng Vân mẫu. Nghe nói quỷ sẽ không có bóng, có bóng thế này đã chứng minh được bà ấy là người không phải quỷ!

Trầm mặc một hồi, lá gan của Lâm Tuyết cũng lớn thêm, cô bước nhanh về phía trước, dũng cảm kéo tay người phụ nữ kia, quả nhiên thân thể của đối phương rất ấm áp, Lâm Tuyết đưa bà đến trước cửa sổ, dưới ánh sáng quan sát Vân mẫu thật tỉ mỉ.

Đúng vậy, đây rõ ràng là Vân mẫu, hóa ra bà chưa chết!

"Mẹ nuôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Kinh sợ ban đầu qua đi, vui mừng càng nhiều thêm. Lâm Tuyết từng nhiều lần vì chuyện Vân mẫu qua đời mà đau lòng thương xót, không ngờ người chết có thể sống lại, cô vui sướng đến kinh ngạc.

So với Lâm Tuyết, Vân mẫu càng ngỡ ngàng hơn, bà chỉ nói: "Mẹ mắc bệnh nặng, Thư Hoa đã đưa mẹ ra nước ngoài điều trị. Sau lại có người đón mẹ về, nói rằng người nhà muốn gặp mẹ... Mẹ ở chỗ này cũng 2 ngày rồi, con xem xem, ta đang buồn đến phát hoảng lên đây!"

Lâm Tuyết càng kinh ngạc, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Trong bụng cô đầy ắp nghi hoặc, rất muốn tìm cho ra đáp án. Mặc Sở Hàn vừa vặn đi tới, hắn không nhìn Vân mẫu mà trực tiếp nói với Lâm Tuyết: "Vân Thư Hoa - người đàn ông mà em tin cậy nhất, hắn đã làm ra chuyện tốt này đây, em có thể đi hỏi hắn."

Sao Vân Thư Hoa lại để Vân mẫu giả chết? Vì sao anh ta lại muốn lừa gạt người đời? Lâm Tuyết thập phần không hiểu. Xem ra vấn đề này cô cần phải gặp mặt trực tiếp để hỏi cho rõ..

"Hừ!" Mạc Sở Hàn nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô, hắt dút khoát cho Lâm Tuyết câu trả lời tốt nhất: "Hắn không có nỗi khổ gì hết chỉ là muốn hãm hại anh thôi. Ngày đó anh hạ lệnh dạy dỗ Vân Thư Hoa một chút, không hề nói tới việc chinh chết mẫu thân của hắn, thế nhưng bà ta lại chết ở bệnh viện." Nói tới đây, ánh mắt của Mạc Sở Hàn chuyển sang Vân mẫu đang kinh ngạc, hắn cười lạnh trào phúng : "Xem đi, bà sinh ra một đứa con trai thật xấu xa, vì hãm hại tôi mà không tiếc để mẹ mình giả chết, bà nói coi, bà có nên sinh ra đứa con như hắn không?"

Vân mẫu dường như không tin được con trai mình sẽ làm loại chuyện này, bà lẩm bẩm nói: "Thư Hoa là đứa nhỏ rất ngoan, sao nó có thể làm chuyện này chứ?"

"Mẹ nuôi, đừng xúc động!" Lâm Tuyết vội vàng đỡ lấy bà, an ủi: "Con tin rằng Thư Hoa có nỗi khổ riêng của mình. Cụ thể là nguyên nhân gì, sau này chúng ta tự mình hỏi mới hiểu được, đừng nên tin vào tin vệt."

Mạc Sở Hàn nghe thấy vậy liền phần nộ không thôi, hóa ra sự thật và nhân chứng ở ngay trước mắt nhưng Lâm Tuyết vẫn tình nguyện tin cái kẻ ngụy quân tử kia chứ không tin mình. Đang lúc tức giận, hắn liền quên mất dự tính ban đầu, không khỏi mở miệng nói lời ác ý: "Tiện nhân, cô đúng là chưa bị ngược đãi đủ, Vân Thư Hoa đùa bỡn cô như ngốc tử , cô còn không tỉnh ra, con mẹ nó chứ..."

"Thư Hoa có giáo dục như vậy, anh ấy với kẻ điên như anh không giống nhau. Tôi tin anh ấy không có ác ý, nói không chừng Thư Hoa sợ anh vì muốn chinh tôi mà hạ độc thủ với mẹ nuôi nên anh ấy mới đưa ra hạ sách này, anh ấy làm như vậy là để bảo vệ mẹ của mình!" Lâm Tuyết thấy bộ dáng hung ác thô bạo của Mạc Sở Hàn liền căm thù đến tận xương tủy, đương nhiên cô không chút do dự mà bênh vực Vân Thư Hoa ôn nhuận như ngọc.

Mạc Sở Hàn thiếu chút nữa không nhịn nổi đã cho Lâm Tuyết một cái tát, hấn mất rất nhiều khí lực mới kiềm chế được ý muốn sử dụng bạo lực của mình. Không thể đánh đập Lâm Tuyết lần nữa, làm vậy chỉ khiến sự tình thêm hỏng bét. Mạc Sở Hàn liên tục hít sâu vài cái, hấn hít thở không thôi để cái đầu ong ong rồi loạn tình tảo trở lại, hấn dứt khoát đi thẳng vào vấn đề quan trọng: "Lúc trước vì sao em muốn cùng hấn kết hôn? Vì cái gì lại quyết định gả cho hấn?"

Mạc Sở Hàn gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, một lòng nhắc tới. Từ khi trở lại thành phố đến nay, bọn họ chưa bao giờ mặt đối mặt mà thảo luận về vấn đề này, nó giống như một mũi nhọn sắc bén chặn ngang giữa trái tim hai người, thoáng chạm vào sẽ bị thương tổn máu chảy đầm đìa.

Hấn hận Lâm Tuyết, thời khắc hấn cần sự an ủi và sự giúp đỡ nhất, cô lại xoay người ngã vào vòng tay Vân Thư Hoa. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, lòng ghen tị và oán hận lại tra tấn Mạc Sở Hàn khiến hấn phát cuồng nổi điên. Mạc Sở Hàn muốn Lâm Tuyết phải trả giá bằng máu, muốn khắc sâu nỗi đau, muốn cô cảm nhận được khi mũi khoan đâm vào tim vào xương sẽ đau đớn kịch liệt cỡ nào!

Cho nên hấn mới lập kế hoạch về bữa tiệc đính hôn. Hấn muốn Lâm Tuyết tận mắt thấy mình ôm nữ nhân khác vào lòng, tận mắt thấy mình và nữ nhân khác ân ái triền miên cùng nhau kết hôn. Nhưng vẫn không đủ, những việc này vẫn chưa đủ, Mạc Sở Hàn còn muốn Lâm Tuyết đau đớn, hấn muốn cô đau đến không muốn sống nữa! Sau đó sẽ tra tấn bức bách, nhất định muốn cô bị suy sụp, muốn biến Lâm Tuyết thành kẻ điên không hơn không kém!

Mạc Sở Hàn suýt chút nữa vì cô mà cũng trở thành một người điên!

Có thể, Lâm Tuyết sẽ không chịu nổi sự tra tấn và sự bức bách của hấn, cô sẽ nhận sai và xin Mạc Sở Hàn tha thứ cho mình nhưng mãi đến khi

hắn đã chà đạp đủ, đã tra tấn đủ , trong lòng bỗng tắc nghẹn một cảm giác ghê tởm, lại quyết định có nên tha thứ cho cô hay không?

Ai ngờ được, Lâm Tuyết sau đó đã ngã vào vòng tay Lương Tuấn Đào, được hắn sủng ái và che chở, Mạc Sở Hàn thấy người con gái này ngày càng hờ hững lạnh lùng, cô ấy cách mình ngày càng xa, hắn mới giật mình hoảng hốt.

Rốt cuộc hắn muốn cái gì? Bản thân Mạc Sở Hàn cũng không biết nữa. Nếu trở về chỉ để báo thù, vì sao hắn cứ chậm chạp không xuống tay? Rốt cuộc hắn chờ cái gì? Nhiều đêm ngủ mơ, Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng hiểu được, cái mình muốn là một đáp án, muốn chính miệng Lâm Tuyết giải thích rõ ràng với mình hoặc là chỉ muốn thấy thái độ thần phục của cô.

Giờ phút này, bọn họ mặt đối mặt nói tới vấn đề kia, Lâm Tuyết có nỗi khổ tâm sao? Vậy chính miệng cô hãy nói cho hắn biết đi.

Lâm Tuyết trầm mặc hồi lâu, cô ngược đôi mắt trong trẻo, thản nhiên nói cho Mạc Sở Hàn biết: "Đó là việc của tôi, không quan hệ gì đến anh!"

Cả người Mạc Sở Hàn bị chấn động mạnh, hắn không tin được trừng mắt nhìn Lâm Tuyết.. Khi chính hắn hỏi đến nguyên nhân thì cô lại không chịu nói cho hắn biết! Hay là, cô cho rằng căn bản có giải thích với hắn cũng không còn thiết yếu nữa?

"Ha ha ha..." Mạc Sở Hàn như mắc bệnh tâm thần cười như điên , trong đôi mắt xinh đẹp bắn ra lệ quang."Lâm Tuyết a Lâm Tuyết, cô cho là ở cạnh Lương Tuấn Đào thì kiếp này không cần lo lắng gì phải không? Tôi cho cô biết, người đàn bà hắn yêu nhất đã đã trở lại rồi, cô ta sẽ thay thế vị trí của cô, bị vứt bỏ lần nữa là kết cục mà vận mệnh đã định sẵn cho cô rồi!"

"Tôi nói rồi, có bất cứ chuyện gì phát sinh đi nữa thì cũng đều là chuyện của tôi, không can hệ gì đến anh!" Lâm Tuyết hợp lẽ, không giận không hờn, thái độ bình thản gần như lạnh lùng đáp lại Mạc Sở Hàn đang cực kì hấp tấp. "Nếu anh muốn chia rẽ quan hệ giữa tôi và Vân gia, còn có quan hệ với Lương gia nữa thì tôi cho anh biết, âm mưu của anh thất bại rồi! Nếu muốn giết sạch chúng tôi thì mau động thủ đi, đừng ở đó mà nói mấy lời vô nghĩa!" Lâm Tuyết đưa Vân mẫu rời khỏi nơi bị cầm tù, thế giới bên ngoài vẫn đẹp đẽ sinh động. Sinh mệnh, thật sự rất đẹp! Còn sống thực sự rất tốt!

"Tiểu Tuyết à, ở nước ngoài mẹ không thấy quen, mẹ luôn nhớ các con, ngay cả trong mơ cũng muốn trở về đoàn tụ cùng mấy đứa. Nhưng Thư Hoa không cho mẹ gọi điện về nhà . . . Không ngờ nó lại sắp xếp cho mẹ giả chết, con nói xem, bây giờ mẹ trở về chẳng phải là dọa chết người sống sao?"

Vân mẫu cùng Lâm Tuyết đi dọc theo đường cái, trong lòng bà thấp thỏm bất an. Không phải bà lo lắng chuyện con trai bố trí cho mình giả chết mà Vân mẫu sợ rằng sự xuất hiện của bà không biết có đem lại phiền phức cho các con hay không.

Lâm Tuyết cũng biết đây là một vấn đề nan giải, dù sao Vân Thư Hoa đã cử hành tang lễ cho mẹ mình, toàn thành phố đều biết Vân mẫu đã qua đời, hiện tại bà đột nhiên sống lại, quả thực sẽ gây nhiễu loạn. Nếu chuyện Vân Thư Hoa bố trí Vân mẫu giả chết bị truyền ra ngoài sẽ gây tổn hại rất lớn đến danh dự và nhân cách của anh.

Sau nhiều lần suy nghĩ, Lâm Tuyết nói với Vân mẫu: "Như vậy đi, trước tiên mẹ cứ qua chỗ Đồng Đồng ở vài ngày, đợi con liên lạc với Thư Hoa, hỏi rõ xem anh ấy định quyết định thế nào."

Nhắc tới Mã Đồng Đồng, đúng lúc cô gọi điện tới cho Lâm Tuyết, điện thoại vừa thông đã nghe thấy giọng nói quen thuộc đang gào lớn:

"Lâm Tuyết, cậu đi đâu vậy? Di động thì luôn ở khu vực không phủ sóng, thiếu chút nữa mình đã báo cảnh sát rồi . ."

Để điện thoại ra xa xa, cho đến khi Mã Đồng Đồng không còn thét lên nữa Lâm Tuyết mới đưa điện thoại sát vào tai, cô nói cho Đồng Đồng biết vị trí mình đang đứng để cô ấy lái xe đến đón.

Chỉ mất chút ít công phu, Mã Đồng Đồng đã đến nơi. Thấy Lâm Tuyết, cô líu ríu nói không ngừng: "Cậu làm gì vậy. Tự dưng chơi trò mất tích , hại Lưu Dương muốn ăn tươi nuốt sống mình, anh ấy nói nếu mình ném cậu vào cái hẻm nào đó thì sẽ để cho Lương Tuấn Đào xử lý mình! Lương Tuấn Đào còn ác hơn, hẳn nói muốn nhốt mình vào nhà giam quân sự đấy!"

Lâm Tuyết trong lòng khê động, hỏi Mã Đồng Đồng: "Lương Tuấn Đào tìm mình sao?"

"Đương nhiên rồi! Cậu không biết chứ, toàn bộ cảnh sát thành phố đều bị điều động để tìm kiếm cái người đang sống lại đột nhiên bốc hơi khỏi trần gian là cậu!" Mã Đồng Đồng vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi."Lúc ấy cậu đang xem trang sức cho nam giới, mình đứng bên cạnh, bỗng dưng có người vỗ vỗ lên vai nói Lưu Dương ở bên kia có việc gấp tìm mình. Ôi, mình tưởng thật, mới bỏ cậu lại . . ."

Hóa ra Mạc Sở Hàn đã thi triển kế diệu hồ ly sơn, lừa Mã Đồng Đồng rời đi sau đó xuống tay với cô.

Lâm Tuyết không nói thêm gì, chỉ nói qua loa "Mình không sao nhưng đồ mua được đều bị mất rồi." Đồng túi lớn túi nhỏ đều bị cô dùng để đánh lại kẻ tập kích mình, kết quả đương nhiên là chẳng biết chúng rơi đâu mất rồi.

Nhớ tới chiếc nhẫn kia, Lâm Tuyết lặng lẽ đưa tay vân vê túi áo mình, quả nhiên món trang sức ấy vẫn còn! May mà lúc ấy cô bỏ nó vào túi áo

trong, nếu không nó cũng chung số phận bị vứt bỏ như mấy chiếc túi kia.

"Oa!" Lâm Tuyết nghe Mã Đồng Đồng hét lên sợ hãi, cô ấy còn nhảy xa ba thước giống như gặp phải quỷ, Mã Đồng Đồng chỉ tay vào Vân mẫu lắp bắp hỏi: "Bà, bà là ai?"

Lúc này Lâm Tuyết mới tỉnh ra, cô còn chưa giải thích với Mã Đồng Đồng những chuyện liên quan đến Vân mẫu, cô vội vàng kéo Mã Đồng Đồng, ngăn cô ấy lại gào lên quý quý: "Đồng Đồng đừng hét lớn, nghe mình nói này, mẹ nuôi của mình chưa chết!"

*

Tìm một quán cà phê yên tĩnh, ba người cùng ngồi xuống nói chuyện kỹ càng với nhau, Mã Đồng Đồng đến bây giờ mới biết hóa ra Vân mẫu còn sống.

Thấy trong mắt cô lộ ra thần sắc nghi hoặc, Vân mẫu vội vàng vì con trai mình giải thích: "Mạc Sở Hàn rất xấu xa, Thư Hoa sợ hấn hạ độc thủ với bác nên mới đưa ra hạ sách này. Ôi, nó cũng là bị ép buộc không còn cách nào khác, các con ngàn vạn lần đừng nên trách cứ nó!"

Mã Đồng Đồng ngẫm nghĩ, nói thêm gì cũng không tốt, cô liền an ủi bà: "Chỉ cần bác bình yên vô sự là được rồi, những chuyện khác không sao cả. Nhân sinh trên đời, còn cái gì quan trọng hơn sự sống. Một khi đã như vậy, trước hết bác cứ ở chỗ con đi, đợi Lâm Tuyết và Thư Hoa bàn bạc xem làm thế nào thì tốt sẽ để anh ấy tới đón bác về."

Lâm Tuyết cũng hiểu, hiện giờ đây biện pháp tốt nhất !

Uống cà phê trong chốc lát đã thấy Lương Tuấn Đào tìm tới. Để tránh phiền toái, Lâm Tuyết từ biệt Vân mẫu và Mã Đồng Đồng, một mình rời khỏi quán cà phê, vừa ra đến cửa cô đã thấy Lương Tuấn Đào đỗ xe bên ven đường bấm còi.

Ngồi trên xe hăn, Lâm Tuyết không thềm nhìn hăn, chỉ chậm rãi thắt dây an toàn.

"Em sao vậy?" Xem ra Lương Tuấn Đào có vẻ rất vội vàng, hăn quay đầu lại nhìn Lâm Tuyết một cái, mị mâu hỏi: "Có phải em muốn cùng anh cãi nhau không?"

Lâm Tuyết quan sát hăn, hé miệng mỉm cười: "Đúng vậy! Tối hôm qua anh và mối tình đầu của anh ở cùng nhau cả đêm, tôi có thể không tức giận sao?"

"Khụ!" Lương Tuấn Đào không ngờ cô sẽ bộc trực như vậy, hăn bật cười nói: "Em thẳng thắn thế thì đúng là thật rồi."

Từ từ lái xe, hăn mở nhạc, tiếng đàn dương cầm thanh thúy tràn ngập trong xe. Dưới bầu không khí ấm áp, Lương Tuấn Đào giải thích tỉ mỉ cùng Lâm Tuyết: "... Anh và Hoàng Y Na thực sự không có gì, chuyện trước kia đã qua, hiện tại chúng ta đã kết hôn, ngoài tình bạn, anh không có khả năng phát triển mối quan hệ nào khác với Y Na nữa. Cô ấy vì cứu anh nên bị thương nặng, hiện tại vết thương cũ tái phát rất nghiêm trọng, tinh thần cũng không ổn định, anh không thể mặc kệ không quan tâm đến Y Na, em hãy hiểu cho anh."

Lương Tuấn Đào vừa nói chuyện, một tay đặt trên vô lăng, tay còn lại kéo tay Lâm Tuyết, nhẹ nhàng vuốt ve muốn lấy lòng, hăn bóng gió ám chỉ: "Em phải tin vào lão công của mình, ngoại trừ việc thân thể sẽ tuân thủ theo kế ước, mặt khác anh cũng không thích để tinh thần mình đi quá giới hạn cho phép!" (ý anh Đào là anh không muốn vượt quá giới hạn cho phép cả về thể xác lẫn tinh thần ^^)

Một tia ngọt ngào tràn ra từ trái tim Lâm Tuyết, dạt dào ấm áp mà nhộn nhạo trong lồng ngực. Khóe miệng giương lên cười nhạt, cô để hăn tùy ý nắm tay mình không hề tránh né.

"Bà xã à, " người nào đó bị dáng vẻ ôn nhu như nước của Lâm Tuyết chọc cho ngứa ngáy, bàn tay to hơi hơi dùng sức, kéo cô lại gần: "Để lão công thơm em một cái!"

"Anh lái xe cho tốt đi!" Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ bừng cực kỳ xinh đẹp, cô quả trách: "Cẩn thận không lại bị cảnh sát giao thông tóm đấy."

Lương Tuấn Đào có vẻ khinh thường, ngang ngược hò hét: "Cắt, ai dám bắt anh, trừ phi là kẻ không có mắt..."

Thế mà có ai đó rất không nề mặt hăn, một anh cảnh sát giao thông trẻ tuổi không chút khách khí chặn xe bọn họ lại: "Xin mời xuất trình giấy tờ!"

Hạ kính xe xuống, Lương Tuấn Đào ló đầu ra, cười như không cười hỏi: "Tiểu ca, cậu vừa thất tình đúng không?"

Cái vị cảnh sát giao thông này, rõ ràng nhìn thấy chữ A ở đầu biển số xe là của quân đội, lại nhận ra khí độ bất phàm và thân phận tuyệt đối không đơn giản của người ngồi trên xe nhưng vẫn không biết sợ nhắc lại: "Mời xuất trình giấy tờ chứng nhận! Cảm ơn đã hợp tác!"

Lương Tuấn Đào từ từ nheo mắt, hăn đánh giá người trẻ tuổi trước mặt từ trên xuống dưới, lại nhìn vào thẻ nhân viên gắn trên ngực anh ta , sau đó không thèm đếm xỉa gì ném ra bằng lái xe và giấy chứng nhận sĩ quan của mình.

Khi thấy tên trên giấy chứng nhận sĩ quan, hiển nhiên vị cảnh sát giao thông kia giật mình không nhỏ nhưng anh ta vẫn rất có cốt khí, không chút luống cuống. Sau khi cung kính trả lại giấy tờ còn để lại một câu răn dạy ngắn gọn: " Vì sự an toàn của anh và của những người khác, đề nghị anh nghiêm túc lái xe, cảm ơn!"

"Được! Tôi nhớ kỹ cậu rồi đấy!" Lương Tuấn Đào nóng lòng liếc anh ta, gật gật đầu, nhận lại giấy chứng nhận của mình rồi nhấn ga rời đi.

*

Dọc đường đi, Lâm Tuyết không nhìn được mà bật cười nhưng khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào thì đen kịt lại, hắn có vẻ không hài lòng.

Thấy hắn gọi điện cho Cục trưởng cục Giao thông, Lâm Tuyết khinh thường hỏi: "Anh sẽ không hẹp hòi đến mức lấy việc công để trả thù riêng chứ?"

"Cắt, lão gia đây thích gặm loại xương cứng này! Thật vất vả gặp mới gặp được món hợp khẩu vị, đương nhiên phải nâng đỡ rồi." Lương Tuấn Đào là một kẻ nghiện binh, nhìn thấy mầm non tốt liền nghĩ trăm phương nghìn kế kéo lại gần. Cái tay cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia xương cốt đủ cứng rắn, tìm cách huấn luyện một phen, nhất định rất có tiền đồ!

"..." Lâm Tuyết không nói được gì nữa.

Đương nhiên mỗi người đều sẽ có đam mê và sở thích của mình, chỉ cần ở trong phạm vi bình thường thì có thể chấp nhận.

*

Đã lâu chưa về lại Lương gia, lần này trở về Lâm Tuyết biết sẽ có chuyện khó xử đợi mình, bởi trong nhà đã xuất hiện thêm một Lâm Á Linh!

Nhưng cô cũng không thấy căng thẳng lắm, nguyên nhân chủ yếu là vì có Lương Tuấn Đào bên cạnh. Ánh mắt lửa nóng của hắn không lúc nào không đuổi theo cô, hắn cũng không chút che dấu tình cảm dịu dàng và sự lưu luyến của mình với Lâm Tuyết.

Cho nên cô biết, bất luận là việc khó khăn gì chỉ cần Lương Tuấn Đào chịu đựng được, hắn sẽ thay cô đỡ lấy. Không biết từ bao giờ, Lâm Tuyết dần quen với sự sủng ái và bảo vệ của hắn, cũng quen ỷ lại, tin tưởng vào hắn.

Xe dừng lại trong sân, Lương Tuấn Đào thân mật kéo tay Lâm Tuyết vào trong. Trên đường đi khi gặp quản gia và người giúp việc, cô muốn rút tay về nhưng hắn không cho phép, hắn còn cao giọng tuyên bố rằng mình yêu thích cô.

Hai người tay nắm tay, vai kề vai, vừa đi vừa thấp giọng cười nói: "...Chị em thật sự là cực phẩm a, đã khiến cả nhà anh được mở rộng tầm mắt! Tốt xấu gì em và cô ta cũng cùng cha khác mẹ, sao anh không nhìn ra được hai người có điểm nào giống nhau nhỉ? "

"Để em nói cho anh biết, anh mới là cực phẩm! Nên để Lâm Á Linh ở cùng anh mới thích hợp, đúng là trời sinh một cặp."

"Được nha!" Lương Tuấn Đào lưu manh liếc cô, cười xấu xa: "Anh cũng muốn cùng đại ca một đôi một , em bằng lòng không?"

"Bằng lòng." Lâm Tuyết nghiêm túc hỏi lại: "Khi nào thì đôi?"

Thấy cô có vẻ rất có hứng thú với chuyện này, khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào không khỏi trầm xuống, hắn hừ lạnh: "Chờ sau khi anh và em động phòng xong!"

"Phì!" Lâm Tuyết che miệng cười rộ lên, cái kẻ bại hoại này lúc nào cũng không quên được chuyện động phòng.

*

Vào nhà mới biết hóa ra Đại tiểu thư Lương gia Lương Ngọc Đồng cũng trở về. Nghe nói, vị này từng là cháu dâu trưởng của Lãnh Lệnh Huy, sau này vì vài nguyên nhân không thể nói ra nên đã ly hôn.

Ly hôn xong, Lương Ngọc Đồng cũng không về Lương gia, cô mang theo con mình và vệ sĩ A Tiêu ra đi, từ đó không thấy xuất hiện nữa

Hôm nay là lần đầu tiên sau khi ly hôn Lương Ngọc Đồng về lại nhà mẹ đẻ, hơn nữa trong lòng còn ôm con gái nhỏ Viện Viện chưa đầy một tuổi, A Tiêu thì dắt tay con trai Hoàn Hoàn, một nhà bốn người thoát nhìn thật là vui vẻ hòa thuận.

Trong đại sảnh dùng trà cổ kính, mọi người đang trò chuyện hàn huyên, tất cả đều đã quen thuộc, cùng ngồi xuống uống trà.

Lương Trọng Toàn ôm Viện Viện bé nhỏ, ông ngắm nhìn cháu ngoại đáng yêu xinh đẹp của mình, khuôn mặt co quắp hiện lên nụ cười hiếm gặp. Ông không nhìn con gái mình mà là trực tiếp nói với Lâm Tuyết : "Bao giờ con có thể cho Lương gia chúng ta một trai một gái là ta đã thỏa mãn rồi."

Lâm Tuyết không ngờ Lương Trọng Toàn sẽ nói những lời này với mình khi có mặt cả nhà ở đây, cô lập tức cúi đầu không nói được lời nào.

Lương Tuấn Đào cười hì hì, ở trước mặt mọi người ôm eo nhỏ Lâm Tuyết, bình tĩnh tự tin nói: "Cha yên tâm đi, sẽ rất nhanh thôi!"

Lưu Mỹ Quân bữu môi, hừ lạnh một tiếng, bà nhắc nhở: "Trước khi mang thai thì đưa Lâm Tuyết đến chỗ bác con kiểm tra một chút, xem tiền sử có mắc bệnh di truyền nào không? Tựa như chị cả con, cứ như vậy mà qua loa ủy thân cho một nam nhân, kết quả sinh ra Hoàn Hoàn... Sao, các con nhìn đi thì biết!"

Lâm Tuyết giật mình, không ngờ Lưu Mỹ Quân lại nói thế về Lương Ngọc Đồng, thật không tốt chút nào. Đột nhiên cô nhớ ra Lương Ngọc Đồng không phải do Lưu Mỹ Quân sinh ra, xem chừng quan hệ mẹ kế con riêng này cũng không hòa hợp cho lắm.

Quả nhiên, Lương Ngọc Đồng mất hứng, không khách khí phản kích mẹ kế mình: "Hoàn Hoàn thế nào? Nó đặc biệt giống A Tiêu! A Tiêu trong mắt các người không tốt nhưng trong mắt tôi, anh ấy so với Lãnh Trí Thần còn tốt hơn vạn lần!"

A Tiêu cũng giống những người giúp việc và cảnh vệ binh ở đây, anh ta cung kính đứng hầu hạ bên cạnh. A Tiêu thật thà ngay thẳng, đối với Lương Ngọc Đồng như trung khuyến (1) một lòng một dạ. Mặc dù là con rể Lương gia nhưng chưa bao giờ có ai đối xử với anh như chủ nhân, ngay cả bản thân anh cũng giữ vững bốn phận, tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm của vệ sĩ, chưa từng xem mình là con rể Lương gia.

"So với Lãnh Trí Thần còn mạnh hơn gấp bội ư?" Lưu Mỹ Quân châm chọc kêu lên: "Ồ, đã như vậy sao lúc trước cô không cùng A Tiêu còn gả cho Lãnh Trí Thần làm gì? Cuối cùng không phải do Lãnh đại thiếu gia không cần cô, mới rời bỏ mà tìm người thứ hai sao."

Không đợi Lương Ngọc Đồng phản bác, Lương Tuấn Đào liền lên tiếng hoà giải: "Mẹ, chuyện đã qua rồi đừng ai nói lại nữa. Hiện giờ chị cả thấy hạnh phúc là tốt rồi!"

Lúc trước Lãnh Trí Thần và Lương Ngọc Đồng là một đôi hữu danh vô thực theo khế ước vợ chồng, như hai người xa lạ sống với nhau dưới một mái nhà. Lương Ngọc Đồng vườn không nhà trống gần mười năm, sau này Lãnh Trí Thần tìm được hai mẹ con Lộ Diêu bị thất lạc, hăn theo đuổi Lộ Diêu lần nữa, cuối cùng đã khiến Lộ Diêu động lòng, hai người lại quay về với nhau.

Để cho Lộ Diêu một danh phận, Lãnh Trí Thần quyết định buông tay cho cuộc hôn nhân khế ước lạnh như băng này, hăn liêu lĩnh làm ầm ĩ đòi ly hôn với Lương Ngọc Đồng, vì thế Lương Tuấn Đào còn đặt biệt đi theo đánh cho Lãnh Trí Thần một trận. Nhưng Lãnh Trí Thần vẫn quyết tâm ly hôn, mặc cho ai khuyên nhủ hăn cũng không quay đầu lại. Lương Ngọc Đồng cũng có cốt khí, sau khi ly hôn chưa từng trở lại nhà mẹ đẻ, cô cầm lấy phí nuôi dưỡng Lãnh Trí Thần cấp cho mình mang theo nhi tử Hoàn Hoàn trực tiếp cùng A Tiêu rời đi! ("danh môn quan phu nhân" Lãnh gia cùng Lương gia gút mắt.) (2)

Lương Ngọc Đồng thấy chỉ có duy nhất Nhị đệ quan tâm giúp mình nói chuyện, từ đôi mắt đẹp rớt xuống một giọt nước mắt vui mừng. Cô gượng cười với Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết: "Một tuần nữa chị muốn cùng A Tiêu di dân sang Canada, sau này có lẽ không có cơ hội tham gia hôn lễ của hai người. Cho nên, lần này chị có lòng mang theo Hoàn Hoàn và Viên Viên về nhà gặp em dâu, gửi đến hai em một lời chúc phúc."

Lâm Tuyết nhin không được nâng mắt nhìn Lương Ngọc Đồng, điềm đạm nở nụ cười với cô.

Lương Ngọc Đồng đi tới, kéo tay Lâm Tuyết, cô tháo chiếc vòng ngọc đeo trên cổ tay, tự mình đeo cho Lâm Tuyết. : "Lần đầu gặp mặt chị cả không có cái gì giống quà tặng , đây chỉ là chiếc vòng đã làm bạn với chị rất nhiều năm, xem như là chút ít tâm ý của chị."

Lâm Tuyết không từ chối, cô bình thản tiếp nhận tấm lòng của Lương Ngọc Đồng, "Cảm ơn chị cả!"

Lần này về nhà mẹ đẻ, Lương Ngọc Đồng cũng không tính ở lâu. Trong nhà này , người cô vướng bận duy nhất chỉ có Nhị đệ Lương Tuấn Đào, tận mắt thấy em trai thân yêu của mình tìm được người bạn đời thật lòng yêu thương, cô thấy yên tâm rồi.

Mọi người cùng nói chuyện, không khí đã hòa hoãn đi rất nhiều. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên vang lên một giọng nữ lạnh lạnh, đột ngột mà chói tai: "Nghe nói đại tỷ có lòng về nhà tặng quà cho em dâu. Em gái của em có, vậy phần của em đâu ?" Theo tiếng giày cao gót đập trên sàn gỗ tếch, chỉ thấy Lâm Á Linh đẩy Lương Thiên Dật lại đây. Cô ta ăn diện hợp mốt, trang điểm nồng đậm, lộ ra một ít hơi thở phong trần, không hợp với con gái Lương gia đoan trang cao quý.

Nhìn thấy Lâm Á Linh, Lưu Mỹ Quân càng thêm chán ghét, quả thực là giận dữ sợ. Bà ta không chút khách khí nói móc: "Nghe đến quà tặng, so với con thỏ cô lao tới còn nhanh hơn đấy, cô có chút khí chất phong độ nào của thiên kim danh môn không vậy? Thật không hiểu Lâm gia nhà các người làm thế nào nuôi dưỡng được con gái đến nửa phần giáo dục cũng không có. Tôi cho cô biết, quà tặng này không có phần cô, muốn thì bảo em gái cô tặng cho cô đi!"

Lâm Á Linh cũng không phải đèn cạn dầu, thấy Lưu Mỹ Quân nói chuyện không khách khí như vậy, cô ta lập tức đáp lại một cách mỉa mai: "Đại tiểu thư không có nhỏ mọn như bà đâu. Đường đường là chủ mẫu danh môn lại không phóng khoáng chút nào. Bất quá tôi cố ý nói đùa thế thôi, vậy mà đã tưởng tôi đây là con nhà nghèo chưa thấy thấy qua đồ này sao? Ai thèm chứ, bà có cho tôi cũng không mong đâu!"

Lưu Mỹ Quân tức giận, cả người cứng ngắc run rẩy, bà chỉ tay về phía Lâm Á Linh phân phó cho cảnh vệ : "Đuổi cái con bé lỗ mãng vô giáo dục này ra cho tôi!"

"Bà dám!" Lưu Mỹ Quân đã sớm bất mãn vô cùng với tính khí ngang ngược khó sửa được của cô ta, Lâm Á Linh lập tức kéo tay Lương Thiên Dật làm nũng, khóc lóc kể lể: "Thiên Dật, anh xem mẹ anh kìa, bà ấy muốn đuổi em đi. Chẳng lẽ anh không quản sao?"

Gương mặt tuần tú của Lương Thiên Dật lạnh băng, hăn ngấm ngấm chịu đựng sự chán ghét, lạnh lùng hỏi: "Cô chịu đi sao?"

Lâm Á Linh thấy hăn không chịu giúp mình, không khỏi cả kinh, cũng thu lại sự ngang ngược một chút, bĩu bĩu đôi môi đỏ mọng, cô ta lầu bầu nói: "Đáng ghét, anh chẳng thương người ta gì cả."

"Ngậm miệng lại, càng lâu càng tốt!" Lương Thiên Dật cảnh cáo, ánh mắt rời đi, rốt cuộc hăn cũng lười phải nhìn Lâm Á Linh một cái.

Lâm Tuyết lấy làm kì lạ, cô thấy Lương Thiên Dật thật sự chán ghét Lâm Á Linh đến cực độ, nhưng anh ta vẫn không để ý đến sự phản đối trong nhà, cứ kiên trì giữ lại cô ta. Lương Thiên Dật đang cố tình cùng Lâm Á Linh đưa đẩy khiến Vân Đóa thương tâm sao?

Đàn ông, đúng là kỳ quái!

Lương Ngọc Đồng lạnh lùng quét mắt qua Lâm Á Linh, thái độ đối với cô ta cũng giống như với Lưu Mỹ Quân, không có nửa phần hảo cảm, cô hơi hơi dương môi, kiêu ngạo nói: "Cô ở đâu ra? Tôi không biết cô!"

"Chị!" Lâm Á Linh như dấm phải đinh nhọn, nhất thời tức giận, cô ta chỉ tay vào Lương Ngọc Đồng muốn mắng vài câu, lại sợ chọc giận khiến người Lương gia sẽ đuổi mình đi, lúc ấy ngay cả Lương Thiên Dật cũng giữ không được. Lâm Á Linh liền chớp chớp đôi mắt, kéo kéo Lương Thiên Dật khóc lóc: "Thiên Dật, anh nhìn đi. Ở nhà anh ngay cả con mèo con chó cũng có thể coi thường em. Chẳng lẽ trong cái nhà này anh không có nửa phần địa vị sao? Cùng là thiếu gia nhà họ Lương, vì sao nữ nhân của em trai anh thì được người người nâng lên cung chiều kính trọng còn nữ nhân của anh lại đáng bị giày xéo?"

Lương Trọng Toàn không khỏi nhú mày, Lâm Á Linh thật sự rất có khả năng gây chuyện âm ỉ, mỗi ngày cô ta đều kêu gào oan khuất, từng giây từng phút đều có chuyện kiện tụng mơ hồ, đúng là một con gia tinh thập phần nhiễu loạn.

Lưu Mỹ Quân chịu đựng không nổi Lâm Á Linh, bà lập tức chỉ vào Lương Thiên Dật rơi lệ: "Rốt cuộc con muốn làm gì? Chẳng lẽ trên đời này nữ nhân chết hết rồi à? Sao lại bị ma quỷ ám vào mà muốn giữ lại người đàn bà này! Ngay cả em gái mình, cô ta cũng không bằng được. Ít nhất Lâm Tuyết còn có giáo dưỡng có khí chất, Lâm Á Linh thì có cái gì? Nói khó nghe một chút, đến khu làng chơi tùy tiện túm lấy một người về đây so ra còn không tệ bằng cô ta!"

Bất luận Lưu Mỹ Quân thương tâm cỡ nào, Lương Thiên Dật vẫn như trước không chịu nhả ra câu nói đuổi Lâm Á Linh đi, hắng giọng đầu lên, hồ hững nói: "Là cô ta tự nguyện ở lại. Thiên đường có đường không đi, địa ngục không cửa lại vẫn cứ muốn vào, sao con cản được?"

Lời này nói ra... Giống như thể lưu lại bên cạnh hẳn là chuyện thống khổ tàn nhẫn biết bao nhiêu. Lâm Á Linh cũng giật mình, nhưng cô ta mau chóng mím môi, nũng nịu nói: "Thiên Dật, xem anh nói gì kìa. Em không quan tâm anh bị tàn phế, em bằng lòng cả đời ở cạnh bầu bạn chăm sóc cho anh, anh ở đâu thì nơi đó địa ngục cũng biến thành thiên đường!"

Lời này thật là kích động! Khiến Lương Ngọc Đồng thấy ghê tởm quá sức, cô có chút kỳ quái hỏi Lương Thiên Dật: "Cậu bị cái gì kích thích thế? Sao đột nhiên lại tóm lấy một kẻ dở hơi như vậy đặt bên cạnh mình, rốt cuộc giận đối ai đây?"

"Tôi giận đối với chính tôi." Lương Thiên Dật nói xong liền chuyển động xe lăn, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, hắng rời khỏi phòng trà náo nhiệt. Dáng vẻ của Lương Thiên Dật vĩnh viễn như vậy -- cô tịch hiu quạnh, như thể cho tới bây giờ hẳn luôn luôn không có duyên với hạnh phúc.

Lâm Á Linh còn muốn ở lại tham gia náo nhiệt nhưng không được nữa rồi, ngoại trừ Lương Thiên Dật ra, bất cứ ai cũng muốn đuổi cô ta đi. Trước khi đi, cô ta còn cố ý tới gần Lương Tuấn Đào, dịu dàng cười với hắn, dùng giọng nói non nớt đến phát run: "Lúc nào rảnh việc, anh qua nói chuyện với anh trai anh nhiều chút, một mình anh ấy thật cô đơn."

Lương Tuấn Đào nhú nhú đuôi mắt, tinh mâu xinh đẹp như cười như không nhìn Lâm Á Linh, hắng gật gật đầu.

Thấy đối phương đáp lại, Lâm Á Linh càng dịch chuyển bước chân, nhìn trộm nụ cười của hắn - quyến rũ không thôi: "Tôi chưa từng thấy anh

mặc quân trang , nhất định là rất đẹp trai! Hôm nào có dịp, anh có thể đưa tôi tới Quân khu dạo chơi một chút thì tốt quá!"

Lương Tuấn Đào nhột nhột câu môi, không ưng thuận cũng không đáp lại

Càng nhìn càng mê mẩn, Lâm Á Linh sợ hãi than thở trong lòng sao một người đàn ông lại có thể đẹp trai mê người đến vậy chứ, thật khiến nhân thần công phẫn. Nói Lương Thiên Dật đẹp nhưng so với em trai anh ta là Lương Tuấn Đào thì còn kém cõi nhiều lắm! Đương nhiên, quan trọng hơn nữa là thân phận và địa vị, Lương Tuấn Đào hai mươi bảy tuổi đã vinh dự nhậm chức Sư trưởng quân hàm đại tá, so với Lương Thiên Dật tàn phế, không thể nghi ngờ -- khác nhau một trời một vực!

"Đúng là đồ không biết xấu hổ, ở trước mặt già trẻ lớn bé trong nhà, đã chiếm lấy Thiên Dật còn dám câu dẫn Tuấn Đào, cô cho rằng Lương gia chúng tôi đều là người chết sao?" Lưu Mỹ Quân tức giận cầm lấy chén trà hung hăng ném về phía Lâm Á Linh, loảng xoảng một tiếng vỡ nát vang lên, nước trà bắn tung tóe. Lưu Mỹ Quân vẫn chưa hết giận, lại giận chó đánh mèo sang Lâm Tuyết: "Thật thối kéo tới ruồi bọ, nếu không có cô , nhà chúng tôi thanh trong sạch sẽ sao có thể khoan nhượng lưu lại cái loại hàng này?"

Lâm Tuyết ngược mắt, đúng mực hỏi lại Lưu Mỹ Quân đang phẫn nộ: "Những lời này sao mẹ không nói với con trai mình ?"

"Cô..." Lưu Mỹ Quân không phản bác gì được nữa, bà ta oán giận trừng mắt với Lâm Tuyết, muốn trách chỉ có thể tự trách mình đã sinh ra hai đứa con trai không biết nghe lời này!

Thấy không khí có chút bế tắc, Lương Ngọc Đồng ở bên cạnh liền khuyên giải vài câu: "Dì Quân à, con cái đều có phúc phận của mình, con khuyên dì đừng nên quản nhiều làm gì. Thiên Dật và Tuấn Đào không còn

là trẻ con nữa, bọn họ đều có năng lực phân biệt tốt xấu. Nếu đã lựa chọn, thì cứ nghe theo hai đứa đi, tương lai thế nào cũng không oán trách gì được."

Lương Tuấn Đào cười hì hì nói: "Mẹ, xem xem chị cả đã thông suốt rồi kìa, mẹ cũng phải bằng nửa chị ấy đi, con cũng không muốn phải đau đầu vì quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa mẹ và Lâm Tuyết đâu."

Lương Trọng Toàn thấy sức nóng đã giảm bớt liền đứng lúc mở miệng. Ông ta là nhất gia chi chủ (1), lời nói tự nhiên có trọng lượng. Ông không nhìn Lâm Á Linh mà nhìn Lâm Tuyết hiền từ, hơi hơi vuốt cằm, Lương Trọng Toàn nói với Lưu Mỹ Quân: "Lâm Tuyết là một đứa nhỏ hiểu chuyện, con bé không mắc lỗi gì. Tuấn Đào yêu thích con bé như vậy, chứng tỏ con bé có điểm đáng để nó yêu thương. Gia hòa vạn sự hưng (2), sau này đừng bài xích con bé nữa."

Thấy Lương Trọng Toàn lên tiếng vì Lâm Tuyết, Lưu Mỹ Quân cũng không nói thêm gì, bà ta dựa vào lối thoát này, dịu giọng nói: "Tôi cũng không bảo Lâm Tuyết không tốt, chỉ là muốn dạy dỗ nó một chút đạo lý làm vợ thôi, tránh cho sau này nó được sung mà kiêu. Ông cũng không nên cưng chiều nó như vậy, khiến nó được nuông chiều quá lại không biết trời cao đất rộng ra sao!"

Lương Trọng Toàn lại nói: "Tôi thấy Lâm Tuyết là đứa trẻ hiểu rõ tốt xấu, rất có chừng mực."

Lương Ngọc Đồng cuối cùng vẫn không ở lại dùng cơm, chúc phúc xong Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, cô liền cùng A Tiêu đưa hai con nhỏ rời đi..

Lâm Tuyết nói một câu mời cô ở lại: "Chị cả, có thể lưu lại ăn bữa cơm này được không?"

Trên mặt Lương Ngọc Đồng hiện ra nụ cười chua xót: "Chúng ta đều ngồi ăn cơm nhưng A Tiêu lại giống hạ nhân đứng ở bên cạnh, trong lòng chị không thấy dễ chịu."

Cho tới hôm nay, dù Lương Ngọc Đồng đã vì A Tiêu sinh hai đứa trẻ nhưng A Tiêu vẫn như cũ không được Lương gia thừa nhận. Ở Lương gia, anh ta trước sau vẫn là thân phận vệ sĩ, vĩnh viễn không được coi như cô gia, được mời ngồi xuống dùng cơm..

Sau khi tiễn Lương Ngọc Đồng, cả nhà cùng trở về ăn cơm. Lưu Mỹ Quân nghĩ đến Lương Thiên Dật, bà liền bảo Lương Tuấn Đào lên gọi hắc xuống lầu.

Lương Thiên Dật quá gờ lạnh lùng nhưng đối với em trai cũng có vài phần yêu thích, để Lương Tuấn Đào lên gọi, có thể hắc sẽ xuống dùng cơm.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Lương Tuấn Đào đã tự mình đẩy Lương Thiên Dật xuống. Lâm Á Linh đi bên cạnh, cô ta không biết nên tìm đề tài gì nói chuyện để có thể đến gần Lương Tuấn Đào hơn. Thình thoảng, Lương Tuấn Đào lại liếc trộm Lâm Á Linh một cái, trong mắt hắc tràn đầy sự ngạc nhiên —— cùng là con gái Lâm, sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?

Người một nhà cuối cùng cũng ngồi xuống ăn cơm, trong bữa ăn, Lương Tuấn Đào không ngừng gấp đồ ăn cho Lâm Tuyết, còn thường xuyên thì thầm với cô, hết thảy sủng ái đều bộc lộ trong lời nói.

Cùng so ra, Lương Thiên Dật đối với Lâm Á Linh rất lạnh nhạt, hắc còn không nhìn đến cô ta, chỉ yên lặng vùi đầu ăn cơm, giống như coi cô gái làm nhảm cạnh mình là không khí.

Nhìn Lương Tuấn Đào cưng chiều Lâm Tuyết như vậy, mỗi người trong Lương gia đều không thể không coi trọng một cái liếc mắt của Lâm Tuyết, Lâm Á Linh sao có thể nuốt trôi cơn giận này? Từ nhỏ đến lớn, mọi

chuyện cô ta đều vượt trên Lâm Tuyết, Lâm Á Linh thường cùng Lâm Thông liên thủ ăn hiếp cô, bây giờ đến Lương gia, Lâm Á Linh không hơn gì món hàng bám dính còn Lâm Tuyết lại trở thành bảo bối được nâng niu trong tay Lương nhị thiếu, vị trí của hai người hoàn toàn thay đổi khiến cô ta ghen tị đến đỏ mắt.

"Thiên Dật, em muốn ăn cua nhỏ, anh lột vỏ cho em ăn được không?" Lâm Á Linh ỏn ả ỏn ẻn làm nũng, còn kéo cánh tay Lương Thiên Dật lắc lắc.

Lương Thiên Dật như không có nghe thấy, từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ.

Đại khái đã nhìn quen Lâm Á Linh mặt dày, Lưu Mỹ Quân nhìn bằng nửa con mắt khinh thường, không thèm đáp lại cô ta.

Mấy người giúp việc đứng hầu hạ bên cạnh nhin không được muốn bật cười, họ rất coi thường Lâm Á Linh. Cái cô gái này cứ cố gắng ở bên cạnh dựa dẫm vào đại thiếu gia, cả nhà người ta đều ghét cô ta, cô ta không tự mình hiểu lấy còn làm dáng nũng nịu, thật đáng buồn cười!

Thấy Lương Thiên Dật không thèm nhìn mình, trong mắt mọi người lại lộ ra châm chọc và khinh miệt, Lâm Á Linh rất căm tức. Hơn nữa ở trước mặt Lâm Tuyết, cô ta cường thế bá đạo đã quen đâu chịu lép vế, Lâm Á Linh lập tức với lấy một con cua nhỏ nhét vào tay Lương Thiên Dật, bộc lộ bản tính đao để, cao giọng ra lệnh : "Bảo anh lột cua cho em ăn, anh không nghe thấy sao?"

Có tiếng thở mạnh vang lên, nhóm người giúp việc đều kinh ngạc trợn to hai mắt, nhìn Lâm Á Linh như nhìn quái vật, không biết cô ta rốt cuộc dựa vào đâu mà dám kiêu căng quát đại thiếu gia như thế.

Tuy Đại thiếu gia tàn phế nhưng địa vị của hắ ở trong nhà cũng không kém đi. Thậm chí vì hắ tàn tật, vợ chồng Lương gia còn phá lệ sủng

nịch hơn, chỉ cần lấy được nụ cười của Lương Thiên Dật, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào.

Lưu Mỹ Quân tức giận đến nỗi cả người không ngừng run rẩy, bà ném đôi đũa xuống, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liền nói với Lương Thiên Dật : "Anh đúng là kẻ đáng thất vọng, cứ để mặc cái thứ ngang ngược không coi ai ra gì này làm ầm ĩ lên sao? Rốt cuộc anh trúng tà gì? Định để cô ta làm tôi tức chết sao?"

Lương Thiên Dật ngẩng đầu, đôi mắt đen lạnh lẽo đảo qua Lưu Mỹ Quân rồi chuyển sang Lâm Á Linh, cô ta lập tức cười rộ lên quyến rũ, so với kẻ đánh đá quất tháo lúc nãy cứ như hai người khác nhau, Lâm Á Linh nũng nịu năn nỉ: "Thiên Dật, lột cua cho em ăn đi."

Cô ta không ngốc, biết rõ nếu quá kiêu ngạo sẽ không có lợi với mình, liền hợp thời mà thay đổi chiến lược.

Lương Thiên Dật chậm rãi cầm lên con cua vừa nãy Lâm Á Linh đã kiên quyết đưa cho hắn, dưới ánh mắt tràn trề vui sướng của cô ta, hắn chậm rãi giơ tay lên, sau đó hung hăng đem con cua ném thẳng vào mặt Lâm Á Linh.

"Á!" Lâm Á Linh bưng mặt đau đớn kêu to, cô ta được nuông chiều đã quen lại tuân theo gia phong mạnh mẽ của Lâm gia, lập tức cầm lấy con dao ăn trên bàn đâm về phía Lương Thiên Dật.

"A!" Lưu Mỹ Quân và đám người giúp việc cùng lúc kinh hoàng hét to nhưng Lương Tuấn Đào ngồi gần Lương Thiên Dật nhất giống như không thấy chuyện xảy ra cứ bàng quan đứng ngoài quan sát, hắn cũng không có ý định trợ giúp anh mình.

Lương Thiên Dật ngồi trên xe lăn thân thể không động nhưng phản ứng lại cực kỳ nhanh nhẹn. Hắn ra tay nhanh như điện xẹt, bắt lấy cổ tay đang đâm tới của Lâm Á Linh, hung hăng bóp mạnh.

"A a..." Lâm Á Linh đau đớn oa oa khóc lớn, vừa nhảy lên vừa lùi lại như con cá mắc câu làm thế nào cũng không thoát được lưỡi câu, mồ hôi lạnh, nước mắt, nước mũi đồng loạt chảy ra.

Đừng nhìn Lương Thiên Dật âm thầm như người mắc bệnh tự kỉ, hắn mà nổi giận lên thì cũng rất dọa người. Hơn nữa tính tình lạnh nhạt lại ẩn chứa sự tàn khốc trong đó, hắn vặn cổ tay Lâm Á Linh đến gần như sắp gãy nhưng cũng có ý định buông ra, Lương Thiên Dật mắt hờ hững nhìn chăm chú vào nữ nhân làm trò hề kia.

Vì sao phải tha thứ cho cái loại ngang ngược thích giường oai trong nhà mình? Vì sao phải khoan nhượng cho cái kẻ ghê tởm không ngừng ẩn hiện trước mắt mình? Vì sao hắn cứ chịu đựng từng cơn đau đầu như muốn nứt ra khi phải nghe cô ta không ngừng lải nhải bên tai?

Lương Thiên Dật căm ghét bản thân mình! Nên hắn càng dùng sức bóp chặt cổ tay Lâm Á Linh, đem tất cả oán hận và tức giận phát tiết ra.

"A a..." Lâm Á Linh đau đến mức ngũ quan vặn vẹo, cô ta quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ: "Tha cho em đi! Em không dám nữa! Ô ô..."

Hàm răng va vào nhau ken két, Lương Thiên Dật dữ tợn nhìn chăm chăm vào Lâm Á Linh, giống như một đứa trẻ đang nhìn con giun khiến nó thấy buồn nôn, chỉ muốn nghiền cho nát vụn!

"Cứu tôi với!" Rốt cục Lâm Á Linh cũng ý thức được tình cảnh cảnh của mình nguy hiểm đến cỡ nào, cái vị đại thiếu gia khó hiểu này một khi đã phát hỏa quả thực không có nhân tính, hắn sắp bẻ gãy cổ tay cô ta rồi. Đoán chừng dù Lương Thiên Dật có vặn gãy tay Lâm Á Linh cũng không có ai để ý tới, đừng nói hiện giờ cô ta là Nhị tiểu thư Lâm gia đã xuống dốc, cho dù là danh môn cũng không dám chống lại Lương gia. Khỏi cần nói, bây giờ Lâm Á Linh gặp phải tình cảnh nào cũng không có cơ hội đòi lại công đạo.!

"Răng rắc!" Âm thanh giòn giã vang lên, Lâm Á Linh hét thảm một tiếng, cổ tay đã bị gãy, cô ta đau đến mức suýt nữa ngất đi.

Lâm Tuyết thản nhiên ngược mắt chăm chú nhìn vào Lâm Á Linh xụi lơ trên mặt đất, cô lẳng lặng nhìn cô ta thê thảm, không hồi hộp cũng không đặc ý, như thể mình đang xem một vai diễn nín nhịn khôì hài.

"Lâm Tuyết..." Lâm Á Linh cực kì đau đớn thoáng nhìn qua vị cứu tinh duy nhất của mình, cuối cùng bất chấp kiêu ngạo, nước mắt nước mũi ròng ròng, rứt rứt đáng thương cầu khẩn Lâm Tuyết: "Cứu chị! Lâm Tuyết, cứu chị với!" Lâm Tuyết nhợt nhạt giương môi hỏi Lâm Á Linh: "Chị đau không?"

"A! Xương gãy rồi... Ô ô... Cứu mạng!" Xương cổ tay của Lâm Á Linh đã gãy nhưng Lương Thiên Dật vẫn nắm chặt không buông, cô ta đau đến mức trước mắt từng đợt biến thành màu đen, hơi quẩn quại tác động vào chỗ gãy, xương càng khoét sâu vào thịt, đau đớn khó nhịn.

"Trước kia tại Lâm gia, mỗi lần tôi bị Lâm Thông ra đòn hiểm chị đều là kẻ đồng lõa. Khi anh ta đánh tôi, chị mang roi tới; khi anh ta trói tôi, chị tìm dây thừng; khi anh ta tát tai tôi, chị giữ chặt đầu tôi ..." Nói tới đây Lâm Tuyết hơi hơi ngừng lại, cô không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người trong Lương gia mà nói tiếp: "So với chị, tôi thật sự rất nhân từ. Nhìn chị bị đánh, tôi có cảm giác hả lòng hả dạ. Chị còn định nhờ tôi thay chị cầu tình hay sao?"

"Ô ô... Trước kia chị sai rồi... Cứu cứu chị với!" Lâm Á Linh đâu còn dám nóng nảy, cô ta đang đau muốn chết. Từ nhỏ đến lớn Lâm Á Linh chưa từng nếm qua loại khổ sở thế này, đau đến mức hồn vía hổng hết , lòng can đảm cũng vỡ vụn.

Lâm Tuyết quay đầu nhìn Lương Thiên Dật, cười cười với người đàn ông trong mắt tràn ngập sát khí kia: "Đại ca, xin anh tàn nhẫn chút nữa,

mạnh mẽ mà chinh đốn chị ta, nhìn chị ta bị chinh khổ sở như vậy, em thấy rất phần chấn."

"A!" Lương Tuấn Đào khẽ cười rộ lên, hắn ôm eo nhỏ của vợ mình, nói với anh trai: "Đại ca nghe thấy không? Bà xã em thích xem anh ngược đãi nữ nhân kia. Anh cứ tiếp tục ngược ác chút nữa để cô ấy xem cho đã đi!"

"Hừ!" Lương Thiên Dật hung hăng thả Lâm Á Linh ra, động tác của hắn giống như quăng đi một đồng rác, cũng chẳng buồn liếc mắt một cái.

Lương Trọng Toàn vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt không nhận được hơi hơi vuốt cằm khen ngợi: "Có thể khiến Thiên Dật buông cô ta ra, đây là biện pháp hữu hiệu nhất rồi. Lâm Tuyết, quả thật con rất thiện lương."

Đối với lời khen của Lương Trọng Toàn, Lương Tuấn Đào lại thấy khó chịu. Hắn nheo mắt nhìn Lâm Á Linh rên rỉ nằm trên mặt đất kêu đau , cười lạnh nói: "Hóa ra trước đây cô dám ăn hiếp vợ tôi như vậy!"

Lâm Á Linh không còn ra vẻ ta đây được nữa, cổ tay đã gãy buột thông, cô ta quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, liên tục xin khoan dung: "Đưa tôi về đi ! Ô ô... Tôi phải về nhà!"

Lưu Mỹ Quân vất vả lắm mới chờ được đến lúc con trai mình chán ghét mà vứt bỏ nữ nhân kia, đương nhiên bà thấy hãnh diện vô cùng, sau khi thưởng thức trà ngon cũng chỉ hé miệng thờ ơ quan sát.

Lương Trọng Toàn ăn no, đặt đĩa xuống, người giúp việc đưa lên ống nhổ, sau khi súc miệng ông ta liền đứng dậy rời nhà đến quân bộ làm việc. Từ đầu đến cuối, Lương Trọng Toàn không hề khiển trách, quát mắng con mình phải ngừng hành động bạo ngược lại.

Hai năm qua, ông ta hi vọng cỡ nào con mình có thể trọng chấn hùng phong(1) , cuối cùng hắn cứ sống yên lặng, không có phong ba sóng gió

như đầm nước đọng. Hôm nay Thiên Dật lại có tâm huyết phát giận, điều này khiến Lương Trọng Toàn rất vui mừng. Chỉ cần không ầm ỹ gây tai nạn chết người, cứ thoải mái hao tổn cánh tay hay cái chân đi, chỉ cần con trai sáng khoái, ông ta tuyệt đối không nhúng tay ngăn cản.

Thấy Lương Trọng Toàn đi rồi, Lưu Mỹ Quân cũng đứng dậy đúng lúc, bà ta phân phó với cảnh vệ binh: "Như thế này đi, chờ cơn giận của đại thiếu gia tiêu tan, các anh hãy đem cô gái kia ra ngoài, bỏ xa xa chút, đừng để cô ta ô uế cửa nhà chúng ta !"

Trong phòng ăn chỉ còn lại huynh đệ Lương gia và tỷ muội Lâm gia, chưa được Lương Thiên Dật cho phép, những cảnh vệ binh kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù muốn đưa Lâm Á Linh ra ngoài, cũng phải để chính miệng đại thiếu gia nói ra, hẳn không muốn chơi nữa mới có thể đem đi được.

"Ô ô... Đưa tôi về nhà! Tôi phải về nhà! ... Lâm Tuyết, xin em cứu chị!" Lâm Á Linh không dám tỏ ra dừng cảm chống lại cái ác, cũng vứt bỏ cái tính cả vú lấp miệng em của mình, cô ta chỉ đau khổ cầu xin đưa em gái ngày xưa thường bị cô ta bắt nạt.

Không đợi Lâm Tuyết trả lời, Lương Tuấn Đào đứng dậy đi qua đó, hẳn tỉ mỉ xem xét nữ nhân quỳ rạp trên mặt đất giống con chó kia, đột nhiên Lương Tuấn Đào nhắc chân giẫm lên chỗ cổ tay bị gãy của Lâm Á Linh, còn hơi hơi dùng sức.

"A! A! Tha cho tôi!" Lâm Á Linh nhất thời như heo bị chọc tiết mà tỉnh dậy, cô ta dùng bàn tay khác kéo kéo ống quần nam tử, khóc lóc cầu xin: "Tôi không dám nữa, tha cho tôi đi!"

"Còn để tôi nghe thấy cô dám ức hiếp vợ tôi lần nữa thì tôi sẽ lấy mạng chó của cô đó!" Ban đầu Lương Tuấn Đào muốn đá Lâm Á Linh một

cước nhưng vì nguyên tắc không đánh nữ nhân của mình nên hăm chỉ mạnh mẽ giẫm lên cổ tay cô ta một cái.

Điều này cũng đủ khiến hai mắt Lâm Á Linh trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng bên tai cũng được thanh tĩnh, Lâm Tuyết buông chén trà, cúi đầu xuống như đang suy nghĩ gì đó.

"Bà xã à, anh cùng em ra ngoài hoa viên đi dạo xung quanh được không? Lương Nhị gia sẵn sóc lão bà của mình rất cẩn thận, cơm nước xong hẳn liền muốn dẫn cô đi tản bộ cho tiêu cơm.

Lâm Tuyết nâng mắt, nhìn Lương Thiên Dật đang trầm tư lạnh lùng ngồi trên xe lăn, nhìn những cảnh vệ viên mặc quân trang và vệ sĩ cao lớn vạm vỡ bên cạnh, còn có cả Lương Tuấn Đào đang dùng ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chú vào cô... Bọn họ đều không nhìn đến Lâm Á Linh đã hôn mê trên mặt đất, giống như cô ta thật sự chỉ là một con chó mà thôi!

Trong lòng Lâm Tuyết dậy lên một nỗi lo sợ không yên, còn có một tia âm ảm nhỏ bé. Nhìn Lương Tuấn Đào, cô nhỏ giọng nói: "Ở Lương gia các anh, việc giết chết hay hủy hoại một người như thế không phải chuyện gì nhiều nhận nhì."

Thật sự không nhìn thấu được cảm xúc chân thật của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào cũng không biết cô đang vui vẻ hay tức giận, tim hẫng hạ xuống, cẩn thận quan sát Lâm Tuyết, hắng hỏi: "Sao thế? Không vui à?"

Trầm mặc một hồi, Lâm Tuyết nhìn Lương Tuấn Đào, thản nhiên hỏi: "Có phải trong tương lai nếu anh chán ghét em, em cũng sẽ có kết quả như vậy phải không?"

Giật mình, Lương Tuấn Đào bật cười, ngón tay thon dài trơn bóng đặt sau gáy cô ấn nhẹ, thân mật nói: "Trong cái đầu nhỏ của em chứa những gì

thế?"

"Quan thiếu tác phong, xem mạng người như cỏ rác!" cô yếu ớt đóng băng hẳn, khẽ chu môi.

"Bà xã à, oan uổng cho anh quá!" Lương Tuấn Đào sợ Lâm Tuyết không vui, vội vã giải thích không ngừng : "Chị em quá cực phẩm chọc đại ca anh tức giận, cô ta đúng là có bản lĩnh! Phải biết rằng anh trai anh bình thường không phát hỏa, mười năm chưa thấy một lần, bị chị em theo đuổi xem như cô ta xúi quẩy đi. Anh chỉ tiện thể đá cô ta một cước, ai bảo trước kia dám thường xuyên khi dễ em!"

Khóe miệng tràn ra tia cười nhợt nhạt, cuối cùng sắc mặt Lâm Tuyết cũng sáng trở lại.

"Nếu em không thích anh động đến Lâm Á Linh, sau này gặp cô ta anh sẽ coi như là thấy cứt chó thối, vòng đường khác mà đi!" Thấy mình đã dụ dỗ được mỹ nhân nở nụ cười, Lương Tuấn Đào vội vàng nhân cơ hội kéo cô, "Vợ à, đừng có không vui nữa, chúng ta ra ngoài giải sầu thôi."

Lâm Tuyết không phải là thánh mẫu ngọc ngà, đối với anh em Lâm gia từng hung ác ngược đãi hủy hoại mình, dù bọn họ chết trước mặt, cô sẽ không đau lòng mà rơi lệ. Nhưng tâm tư của phụ nữ phức tạp vi diệu, Lâm Tuyết phát hiện ra ở trước mặt Lương gia quân môn quyền quý, con gái Lâm gia thấp kém đáng thương biết nhường nào. Tình cảnh của Lâm Á Linh nhắc nhở cô, nếu làm mấy vị thiếu gia này khó chịu, người phụ nữ bên cạnh họ sẽ thâm hiểm đến đâu.

Không có thân thế gia cảnh, không được cha mẹ chồng ưu ái, một khi người đàn ông mà bọn họ dựa dẫm trở mặt vô tình, bọn họ có lẽ còn không thể so với con chó nhà có tang.

"Đừng vướng mắc nữa, đi thôi!" Lương Tuấn Đào nhận ra Lâm Tuyết đang có tâm sự nặng nề, hẳn chỉ muốn mau chóng khiến cô vui vẻ một

chút. "Em thích xe gì? Chiều nay anh đưa em đi xem xe, Maserati hay Ferrari?"

"Không cần đâu." Đôi mắt trong trẻo của Lâm Tuyết thản nhiên ngó sang Lương Tuấn Đào, người đàn ông trước mặt tràn đầy nhiệt tình, hẳn không hề che dấu sự cưng chiều và yêu thích của mình với cô nhưng sự sùng nịch này có thể duy trì được bao lâu? Mỗi tình đầu trong truyền thuyết của Lương Tuấn Đào đến nay vẫn nằm trong bệnh viện, hẳn đối với cô ta ...

"Nhị thiếu gia, Thẩm tiểu thư tới." Trương quản gia lại gần, nhỏ giọng báo cáo với hẳn. Lương Tuấn Đào nhướng mày, hẳn chưa kịp nói gì đã thấy Thẩm Doanh Doanh tiến vào. Hơn nữa cô ta không chỉ đến một mình còn dẫn theo một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái đi sau Thẩm Doanh Doanh có mái tóc quăn màu nâu bù xù, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần giống như búp bê. Lúc này, cô bé sợ hãi nhô đầu ra từ sau lưng Thẩm Doanh Doanh, đôi mắt sáng hướng về phía bóng dáng cô tịch đang ngồi trong xe lăn kia, cô định đi lên nhưng lại không dám chỉ có thể kín đáo nhìn Lương Thiên Dật từ xa xa.

Lâm Tuyết nhận ra cô bé kia chính là Vân Đóa nhưng cô không hiểu vì cái gì cô ấy lại cùng Thẩm Doanh Doanh tới đây? Hai người bọn họ sao lại đến cùng lúc?

Thẩm Doanh Doanh không kiên nhẫn được nữa liền đẩy Vân Đóa một phát, cô ta chỉ vào Lương Thiên Dật nói : "Tôi giúp cô tìm được Lương đại thiếu rồi đấy, cô qua đó nhanh một chút..." Lời còn chưa dứt, đột nhiên thoáng thấy Lâm Á Linh ngất trên mặt đất, ban đầu Thẩm Doanh Doanh kinh ngạc sau đó lại cảm thấy hưng phấn, cô ta vui mừng khi thấy người khác gặp nạn, "Mau nhìn đi, một con yêu tinh Lâm gia khiến người ta chán ghét vứt bỏ rồi kìa! Ha ha, chắc chắn là cô ta bị đánh không nhẹ, ngất rồi, đúng là xứng đáng!"

Vân Đóa sợ hãi, cô nhìn Lâm Á Linh nằm ở trên sàn đã mất đi tri giác, quả thực không biết nên làm thế nào cho phải. Thấm Doanh Doanh lại ngang ngược đẩy cô, Vân Đóa lão đảo lui vài bước, vừa lúc đến bên cạnh Lâm Tuyết. Cô vội vã giữ tay Lâm Tuyết, khớp hàm run rẩy, hỏi: "Lâm Tuyết, chị gái chị... sao rồi?"

"Không có việc gì đâu, đừng sợ!" Lâm Tuyết biết trí não Vân Đóa chịu sự tổn thương khá nặng, chỉ số thông minh cũng bị tổn hại theo, cô không đành lòng để Vân Đóa bị kích thích, liền an ủi cô bé: "Lâm Á Linh rất xấu xa, kết quả đã bị trừng phạt đúng tội, chị ta không đáng để người khác thông cảm cho, chúng ta đi ra ngoài thôi."

Vân Đóa giật giật góc áo Lâm Tuyết, ánh mắt sợ hãi ngóng nhìn về Lương Thiên Dật, cô cắn cắn môi tươi nhuận, hỏi: "Là... Là Thiên Dật đánh chị ấy sao?"

"Không nên hỏi, chúng ta đi." Lâm Tuyết kéo Vân Đóa muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Dáng vẻ thô bạo của Lương Thiên Dật khiến cô nhớ tới Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết không muốn Vân Đóa đơn thuần non nớt bị tổn thương.

Vân Đóa lại không chịu rời chân, cô rất sợ nhưng vẫn cố lấy dũng khí quyết định ở lại: "Em, em muốn ... nói mấy câu với Thiên Dật!"

"Thật là một nha đầu ngốc nghếch!" Thấm Doanh Doanh khinh miệt nhìn Vân Đóa, cay nghiệt chế nhạo: "Cô thích Lương đại thiếu gia cũng không dám thổ lộ, một mình ngồi ở trước cửa khóc lóc, nếu tôi không trùng hợp qua đây, không biết cô còn muốn trốn tới khi nào đây?"

Vân Đóa bị vạch trần tâm sự, cô cúi đầu, khổ sở đến mức rối tinh rối mù.

Lâm Tuyết hiểu Vân Đóa. Lương Thiên Dật có người phụ nữ mới, trái tim cô ấy như bị đao cắt nhưng dứt không được. Sau khi mặt dày đến

Lương gia tìm hân, lại bị cự tuyệt vài lần từ ngoài cửa. Hôm nay cô ấy trùng hợp gặp được Thẩm Doanh Doanh mới có thể theo vào được đây.

Thẩm Doanh Doanh thấy Lương Tuấn Đào anh tuấn đẹp trai lập tức như bị nam châm hấp dẫn sáp lại gần hân, dù cô ta thấy hân mê người đến đâu nhưng bên cạnh Lương Tuấn Đào vẫn có Lâm Tuyết, ngay cả một tia dư quang hân cũng keo kiệt không bố thí cho cô ta. Bất quá hôm nay chứng kiến cảnh Lương Thiên Dật đã chán ghét mà vứt bỏ Lâm Á Linh, Thẩm Doanh Doanh lại thấy được hy vọng một lần nữa. Điều này chứng tỏ chị em Lâm gia sớm muộn gì cũng có kết cục giống nhau, cô ta nhất định đợi đến ngày mây tan thấy được mặt trời mọc.

"Lương ca ca, em nhớ anh nên tới thăm anh một chút." Thẩm Doanh Doanh bước từng bước lại gần, trong lòng đầy hy vọng nói: "Em biết, tuy tạm thời hai huynh đệ anh đều bị tử muội Lâm gia mê hoặc nhưng em tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ giống Lương đại ca, vứt bỏ con gái Lâm gia như vứt bỏ một đôi giày cũ!"

Đuôi mắt Lương Tuấn Đào nhướng lên, hân sắc bén liếc xéo Thẩm Doanh Doanh, lạnh giọng cảnh cáo: "Cô lập tức biến khỏi mắt tôi, càng nhanh càng tốt!"

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý cho thời điểm này nhưng Thẩm Doanh Doanh được nuông chiều từ bé vẫn không nhịn được. Cô ta mếu máo muốn khóc, đột nhiên nhớ ra Lương Tuấn Đào ghét nhất con gái hay khóc nên lại cố nén nước mắt, nức nở nói: "Lương ca ca... Em chờ anh... Đợi đến một ngày nào đó anh quay đầu lại!"

"Cút!" Lương Tuấn Đào gầm nhẹ một tiếng đáp lại cô ta.

"Em không đi!" Thẩm Doanh Doanh đột nhiên không đếm xỉa gì nữa, cô ta "Oa" lên một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói: "Lương ca ca, em thật lòng yêu anh. Vì anh, việc gì em cũng có thể làm được! Vì anh em có thể

chết! Lâm Tuyết có thể sao? Cô ta lần lượt bị hai người đàn ông vứt bỏ, dơ bẩn kinh khủng, sao anh có thể khoan dung để người đàn bà như vậy vấy bẩn mình hả? Lương ca ca, thân thể em bằng thanh ngọc khiết vẫn luôn giữ gìn cho anh..."

"Con mẹ nó, cô câm ngay!" Lương Tuấn Đào không thể nhịn được nữa, hăn thập phần nổi giận đi lên trước túm lấy Thẩm Doanh Doanh đang khóc lóc âm ỉ không thôi: "Bây giờ tôi sẽ đưa cô tới gặp Thẩm bộ trưởng, hỏi một chút rốt cuộc ông ấy dạy dỗ con gái ngoan của mình thế nào. Nếu Thẩm Bộ trưởng không quản tôi sẽ thay ông ta quản giáo cô thật tốt, cảnh cáo ông ta nếu còn dung túng cho cô chạy tới nhà tôi hồ ngôn loạn ngữ, tôi lập tức ném cô xuống sông cho cá ăn!"

Thẩm Doanh Doanh không thể tưởng tượng được Lương Tuấn Đào làm thật, thực sự kéo mình ra ngoài, cô ta vội vàng khóc lóc cầu xin tha thứ: "Em không dám la lối nữa, Lương ca ca xin anh đừng như vậy! Ba ba em sẽ tức giận..."

Mặc kệ Thẩm Doanh Doanh khóc cũng được mà làm âm ỉ hay cầu xin cũng được, Lương Tuấn Đào mắt diếc tai ngơ quyết tâm muốn xách cô ta đến trước mặt Thẩm Gấm Xương để kết thúc hết mọi rắc rối!

Cứ như vậy, Lương Tuấn Đào lôi Thẩm Doanh Doanh đi. Thẩm Doanh Doanh nghiêng ngã lão đảo mà bị hăn lôi xềnh xệch, khóc lóc rời khỏi Lương gia

Thấy Thẩm Doanh Doanh bị xua đuổi như vậy, Vân Đóa càng kinh hoàng hơn, cô hoảng sợ như con thỏ nhỏ, liều mạng túm chặt Lâm Tuyết.

"Đừng sợ!" Lâm Tuyết nhẹ nhàng vỗ sống lưng cô, Vân Đóa rất căng thẳng, cả người đều hơi hơi run rẩy.

Cảm thấy sự an ủi của Lâm Tuyết, cô thoáng bình tĩnh một chút, do dự rất lâu, Vân Đóa mới lắp bắp nói: "Lâm Tuyết, em ... em có lời muốn nói

với Thiên Dật."

"Qua đó đi. " Lâm Tuyết muốn giúp cô nhanh chóng thoát khỏi đoạn tình cảm đau lòng này , chỉ có thể dao sắc chặt đứt rồi. Kéo Vân Đóa đưa tới trước mặt Lương Thiên Dật, Lâm Tuyết dịu dàng cổ vũ : "Em muốn nói gì cứ nói đi. Anh ấy đang ở trước mặt em đây. Nói xong, chị sẽ đưa em ra ngoài. Đừng sợ, không ai dám tổn thương đến em đâu."

Vân Đóa dùng ánh mắt tràn ngập mong nhớ và khát khao nhìn người đàn ông lạnh lùng quái gở đang ngồi trên xe lăn kia, cô cố lấy dũng khí bước lên trước một bước, nói với hắn: "Thiên Dật. . . Em rất nhớ anh!"

". . ." Lâm Tuyết nhất thời không nói gì, cô không ngờ Vân Đóa nghĩ trăm phương nghìn kế tìm cách gặp Lương Thiên Dật lần nữa lại nói ra một câu không có dinh dưỡng đến vậy..

Lương Thiên Dật ngẩng đầu, mái tóc có chút hỗn độn nhưng vẫn anh tuấn chết người. Hắn nhìn chằm chằm vào Vân Đóa một cách hồ hững lãnh khốc vô tình rồi lại tiếp tục trầm mặc.

"Thiên Dật, " nước mắt Vân Đóa tuôn rơi, cô thì thào nức nở: "Em không biết mình đã làm sai cái gì. . . Anh trai nói đầu óc em có vấn đề, em thật sự không nhớ nổi trước đây đã phát sinh chuyện gì. Thiên Dật, vì sao anh cứ muốn đối xử với em như vậy? Anh nói cho em biết đi, rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì, em nhất định sẽ sửa đổi, anh đừng giận em được không?"

Vân Đóa dịu dàng xinh đẹp như thủy tinh trong suốt không tỳ vết, cô như thần tiên phiêu nhiên không nhiễm thế tục phàm trần, thật sự khiến người độc ác không thể lãnh khốc với cô. Ở trước mặt Lương Thiên Dật lạnh lùng vô tình, cô hạ thấp tư thái, Vân Đóa gần như nhỏ bằng hạt bụi chỉ để giành được cái ngoảnh đầu và sự thông cảm của người đàn ông này.

Lương Thiên Dật từng yêu mến cô như vậy, cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay nhưng khi gặp lại, hắn như biến đổi thành người khác, sự dịu dàng trong quá khứ không còn, chỉ trong mắt chỉ có oán hận và căm ghét.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vân Đóa không nhớ nổi.

"Em đã làm sai điều gì? Thiên Dật, anh nói cho em biết được không? Em sửa, nhất định sẽ sửa đổi!" Vân Đóa khóc lên, cô chậm rãi di chuyển cước bộ như con thỏ nhỏ rụt rè từ từ tới gần con sư tử trầm mặc. Mặc dù sợ hãi đến mức cả người run rẩy, Vân Đóa vẫn không dừng lại, làm việc nghĩa không được chùn bước, thấy chết không sờn.

Lâm Á Linh nằm dưới đất còn chưa khôi phục tri giác, Vân Đóa không biết kết cục của mình có giống với cô ấy không, nói không sợ là giả, nhưng Vân Đóa nhớ mong, cô khát khao thẳng được sự do dự và sợ hãi của mình đối với Lương Thiên Dật, cô muốn gần hắn hơn, muốn ôm chầm lấy hắn, dựa vào lồng ngực rắn chắc tận hưởng sự dịu dàng ưu ái.

Lâm Tuyết tinh tường nhận ra ngũ quan thanh tú của Lương Thiên Dật vạm vạp đến đáng sợ, đó là một loại thống khổ quần quai hàm chứa oán hận chất chứa từ lâu, ánh mắt hằn nhin Vân Đóa cơ hồ đã nhúng độc.

"Vân Đóa, đừng tới gần anh ấy!" Lâm Tuyết liều lĩnh ngăn Vân Đóa lại, không muốn khiến cô bị thương tổn."Anh ấy không hề yêu em, anh ta hận em."

Nhớ tới cảnh tượng lúc trước, Mạc Sở Hàn đã tàn nhẫn đá bay mình, trái tim Lâm Tuyết run rẩy từng đợt. Bị người đàn ông mình yêu thương tổn, thật sự là thống khổ! Cả đời này cũng không thể xóa sạch được vết thương trong lòng kia, mỗi khi nhớ tới đều đau đớn đến mức lòng can đảm cũng run rẩy.

"Không!" Vân Đóa bên ngoài thoát nhìn thực nhu nhược nhưng lúc này cô rất cố chấp và dũng cảm. Không biết lấy đâu ra khí lực nhưng cô lại

đẩy Lâm Tuyết ra, sau đó nhào vào lòng Lương Thiên Dật."Thiên Dật, em yêu anh!"

Ngực của Lương Thiên Dật vẫn rộng lớn rắn chắc như trước đây, mùi hương của hắc vân mát lạnh mê người, Vân Đóa gần như muốn được hòa tan trong ngực hắc vân, có chết cũng không hối hận!

Lòng ngực Lương Thiên Dật kịch liệt đập phồng, thân thể cứng ngắt như một tảng đá, hắc vân mặc Vân Đóa cuộn lại trong ngực mình, không đẩy ra cũng không nghênh hợp.

"Thiên Dật, đều là lỗi của em. Anh tha thứ cho em đi, sau này em không dám nữa." Vân Đóa đáng thương cầu xin tha thứ, cô không biết cuối cùng mình đã làm sai điều gì, Vân Đóa chỉ muốn Thiên Dật mà mình yêu thương quay trở lại. "Thiên Dật, sau này Vân Đóa sẽ rất ngoan rất ngoan, không bao giờ bướng bỉnh, không chọc anh tức giận nữa. . ."

Lâm Tuyết suýt thì rơi lệ, không ngờ vì tình yêu Vân Đóa có thể trở nên hèn mọn như vậy, không để ý tới tôn nghiêm mà tận lực cầu xin, cô ấy hạ thấp mình như vậy có thể cứu vãn được tình yêu đã mất với người đàn ông lạnh lùng cứng rắn kia sao?

"Cô chớ có ở trước mặt tôi giả ngây giả dại!" Cuối cùng Lương Thiên Dật vẫn nhẫn tâm đẩy Vân Đóa ra nhưng hắc vân không đẩy cô ra xa, bàn tay to vẫn đặt trên thân thể mềm mại, cách đối xử không tàn nhẫn vô tình như với Lâm Á Linh, hắc vân cũng không dả thương Vân Đóa. Nhìn cô bé mình từng yêu sâu sắc cũng là người khiến mình thương tâm tuyệt vọng, tâm tình Lương Thiên Dật thay đổi rồi rầm."Vì sao lại rời khỏi tôi? Khi tôi cần cô nhất, sao cô lại vô tình vứt bỏ tôi?"

Rốt cuộc đã thét ra được áp lực phần nộ và u oán đè nén trong lòng, hắc vân bàn tay khác chế trụ cái cổ mảnh khảnh của Vân Đóa, ngón tay

ép chặt mạch máu dao động nhịp nhàng, Lương Thiên Dật nghiêng răng nghiêng lợi như hận không thể cắn chết được cô.

Trái tim Lâm Tuyết nhảy vọt trong lồng ngực, sợ Lương Thiên Dật bị kích động giận dữ thực sự sẽ bóp chết Vân Đóa, cô liền bước qua khuyên can: "Đại ca, anh bình tĩnh một chút đi! Ngày đó Vân Đóa xuất ngoại là có ẩn tình, nghe nói lúc trượt tuyết ở bên Mỹ đầu cô ấy bị thương nặng, rất nhiều chuyện trước đây cô ấy không nhớ rõ..."

"Câm miệng!" Lương Thiên Dật trút giận sang Lâm Tuyết, hằn phần nộ hỏi cô: "Khi rời khỏi tôi đầu cô ta đã bị thương sao? Vì sao sớm không đi muện không đi lại cố tình đúng lúc tôi gặp chuyện không may bị tàn phế liền mất dạng từ đó? Hai năm! Hai năm nay tôi gần như đoạn tuyệt với nhân thế, gần như đau đớn tới chết, cô ta có nhớ tới tôi hay không? Bây giờ vất vả lắm tôi mới phục sinh, cô ta lại chạy đến nói cái gì mà yêu tôi, nhớ tôi ... Ha ha, thật là buồn cười!"

Vân Đóa luống cuống lo sợ không yên, cô cũng không biết nên giải thích cho bản thân mình thế nào. Bởi vì đoạn ký ức trước khi xuất ngoại giống như một trang giấy đã hoàn toàn bị xé bỏ khỏi đầu cô, Vân Đóa căn bản không có chút ấn tượng nào.

Lúc trước vì sao muốn xuất ngoại? Cô không biết ! Thiên Dật thế nào lại gặp chuyện không may? Vì sao anh ấy phải ngồi xe lăn? Cô không biết! Cái gì cô cũng không biết! Vân Đóa tựa như kẻ ngốc.

"Cút ngay!" Rốt cục Lương Thiên Dật vẫn đẩy Vân Đóa ra, hằn chuyển động xe lăn, vội vàng muốn rời khỏi nhà ăn. Lính cần vụ đứng bên cạnh vội vã bước lên phía trước giúp hằn đẩy xe đồng thời xin chỉ thị: "Đại thiếu gia, cậu muốn lên lầu sao?"

"Đẩy tôi lên lầu, tôi không muốn thấy...người đàn bà kia nữa!" Lương Thiên Dật chỉ mong nhanh nhanh tránh né Vân Đóa, hằn không dám cam

đoan sau khi đối diện với cô chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

"Đại thiếu gia, " một lính cần vụ khác xin chỉ thị: "Lâm Á Linh xử trí thế nào đây?"

Lương Thiên Dật hơi dừng lại, nói: "Gọi bác sĩ ngoại khoa tới nhà xem cho cô ta, cứ giữ lại đi."

Chuyện này ngay cả Lâm Tuyết cũng không nói nổi, chuyện âm ỉ đến nông nổi như vậy, hắn đã bẻ gãy tay Lâm Á Linh nhưng vẫn muốn lưu cô ta lại khiến không một ai hiểu được rốt cuộc trong lòng người đàn ông kia đang nghĩ cái gì đây?

Vân Đóa đau lòng muốn chết, cô chỉ thấy rằng nam nhân mình yêu sâu đậm đã chán ghét mà vứt bỏ mình, oán hận mình. Lương Thiên Dật đẩy tay cô ra không hề lưu luyến, hắn bảo cô cút đi tựa như Lương Tuấn Đào không chút do dự bảo Thẩm Doanh Doanh cút đi. Vân Đóa nhận ra Lương Tuấn Đào thích Lâm Tuyết nên mới bảo Thẩm Doanh Doanh biến đi, chẳng lẽ Lương Thiên Dật đối với cô cũng vậy sao?

Khi Lương Thiên Dật quyết định đuổi Vân Đóa đi lần nữa và giữ lại Lâm Á Linh, Vân Đóa chỉ biết ngồi xồm trên mặt đất khóc đến cả người vô lực.

"Vân Đóa!" Lâm Tuyết tiến lên, cúi người xuống kéo cô dậy, bản thân cô cũng không biết nên khuyên giải an ủi Vân Đóa thế nào, chỉ có thể thở dài: "Đừng khóc! Em đừng hi vọng nữa, anh ta không yêu em."

"Ô ô..." Vân Đóa đứng lên ôm cổ Lâm Tuyết, khóc lóc kể lể: "Em thật sự không nhớ gì cả! Thiên Dật sao lại bị thương, một chút ấn tượng em đều không có! Chị phải tin em..."

"Chị tin em nhưng Lương Thiên Dật không tin!" Lâm Tuyết thực sự không biết phải làm sao, cô gái này hết lần này tới lần khác mắc vào lưới

tình sâu sắc với người đàn ông lạnh lùng không có cách nào thoát ra được."Đàn ông đều như vậy, bọn họ cho rằng ở thời điểm mình xui xẻo nhất, nữ nhân nên mãi mãi không được rời đi, phải ở bên cạnh chăm sóc, an ủi bọn họ, nếu không họ sẽ nghĩ cô ta không yêu mình, tội lỗi ấy không thể xá được!"

"Đúng vậy. " Hai mắt Vân Đóa đắm lệ, cô tủi thân ghen ngào: "Em không biết anh ấy bị thương, càng không biết thương thế lại nghiêm trọng thế này. Nếu em nói dối câu nào thì thiên lôi sẽ đánh xuống đầu em!"

"Được rồi, nha đầu ngốc, em thề độc cho ai nghe đây? Cho dù có nỗi khổ tâm cũng vậy thôi, nam nhân chỉ thích nữ nhân ở bên cạnh khi mình yếu đuối. Không ở bên mình thì đều là nữ nhân vô lương tâm, bọn họ sẽ không yêu thương gì nữa." Lâm Tuyết dựa vào kinh nghiệm của bản thân mình mà nói cho Vân Đóa biết : "Vuột mất khoảng thời gian bọn họ cần được quan tâm nhất, em sẽ vô tình bị loại bỏ. Hiện giờ, việc duy nhất em có thể làm chính là cách xa người đàn ông trong lòng chứa đầy hận ý kia một chút, nếu không em sẽ chết rất thảm!"

Vân Đóa bước từng bước chậm rãi, cô rất hy vọng nam nhân kia sẽ gọi mình lại hoặc đồng ý cho mình một cơ hội nữa, lần này cô nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc, quan tâm hẳn, sẽ không vì hấn tàn tật mà ghét bỏ chút nào.

Đáng tiếc, khi cô rời khỏi phòng ăn lớn như vậy cũng không gặp ai giữ cô ở lại, Vân Đóa chỉ có thể ủ rũ rời đi

Lương Tuấn Đào còn chưa trở về, Lâm Tuyết quyết định tự mình sẽ đưa Vân Đóa về nhà.

Hiện tại, Vân Thư Hoa ở rể tại Lý gia, cùng cha con Lý gia ở chung một chỗ, đương nhiên, Vân Đóa sẽ đi theo anh trai duy nhất của mình, cũng ở tại Lý gia. Người nhà Lý gia đều sống trong khu biệt thự đặc biệt dành cho Thủ trưởng Bộ đội đặc chủng, nơi này canh gác nghiêm mật, xe ra vào

đều phải kiểm tra biên số, thiết bị theo dõi điện tử mỗi giây đều ghi lại hình ảnh nhân viên và nhập số liệu điện tử vào kho tin tức. Nếu phát hiện ra tội phạm truy nã quốc tế hoặc người có vấn đề nhạy cảm với chính trị, ví dụ như qua gương mặt, máy móc lập tức sẽ tập trung vào mục tiêu nghi ngờ, phát ra cảnh báo.

Lý Ngạn Thành là lão Tướng quân của Bộ đội đặc chủng, trong tay nắm quyền thế, uy danh cực lớn, có thể nói toàn bộ Bộ đội đặc chủng đều là quân đội của Lý gia, Lý Ngạn Thành trông coi đến mấy chục vạn binh lính, binh lính ưu tú và sĩ quan được ca ngợi là "binh vương" có không dưới mấy trăm người.

Bộ đội đặc chủng tinh nhuệ luôn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhưng gần hai năm nay, danh tiếng của bọn họ dần dần bị quân dã chiến do Lương Tuấn Đào dẫn đầu đoạt đi không ít. Có người nói Lý Ngạn Thành già rồi, sự gan dạ, sáng suốt và quyết đoán của ông ta không sánh được với Lương Tuấn Đào hậu sinh khả úy. Mọi người đều biết, Lương Tuấn Đào dám dốc sức nhổ sạch Hắc nha, Lý Ngạn Thành không dám! Lương Tuấn Đào dám nhận nhiệm vụ bao vây tiêu diệt "NT", Lý Ngạn Thành không dám!

Dần dần, tên tuổi của Lương Tuấn Đào cùng Lý Ngạn Thành cũng ngang ngửa nhau, mà còn có xu hướng trò giỏi hơn thầy. Đối mặt với sự nghiệp phát triển không ngừng của Lương Tuấn Đào, Lý Ngạn Thành gần như không thấy e ngại. Ông ta chỉ cầu vô quá, hoàn toàn không muốn cùng hậu bối đoạt công. Hay nên nói là Lý Ngạn Thành cố ý nhường cơ hội cho người trẻ tuổi thể hiện tài năng.

Nhưng hai năm gần đây, quan hệ giữa Bộ đội đặc chủng và Bộ đội dã chiến không được hòa hợp cho lắm, hơn nữa, sau khi Mạc Sở Hàn bị đánh một trận ở Phi Ứng đoàn, quan hệ hai bên càng thêm căng thẳng.

Hiện tại, việc Lâm Tuyết cùng với Vân Đóa đang đi vào khu biệt thự dành cho Thủ trưởng của bộ đội đặc chủng thật sự có chút mạo hiểm. Nhưng Lâm Tuyết cho rằng nếu Mạc Sở Hàn đã buông tha cho mình và Vân mẫu, hẳn là hẳn sẽ không xuống tay với cô nữa. Lại nói thêm, đáng về thút thít thê thảm của Vân Đóa rất đáng thương, Lâm Tuyết thật sự không thể tàn nhẫn đành lòng thả cô ấy ở ngoài cổng biệt thự.

Chậm rãi lái xe, thông qua từng trạm kiểm soát nghiêm ngặt, Lâm Tuyết có chút thấp thỏm, không nói rõ được nguyên nhân là gì, đáy lòng cô rất bất an. Cô muốn gọi điện cho Lương Tuấn Đào lại sợ hấn kinh ngạc trách cứ mình lại đành nhịn xuống.

"... Nên nói gì chị đều nói cả rồi, nếu em cứ u mê không tỉnh ngộ thì thần tiên cũng không giúp được." Dọc đường đi, Lâm Tuyết tận tình khuyên bảo giảng giải cho Vân Đóa nghe nhưng Vân Đóa chỉ mạnh mẽ khóc khóc, cái gì cũng không nói.

Vất vả lắm mới đến trước cửa Lý gia, khi cảnh vệ binh đứng ở cửa lớn phất phất tay bảo dừng xe đưa ra giấy tờ chứng nhận, Lâm Tuyết có chút khiếp ý. Cô nói với Vân Đóa đang cúi đầu rơi lệ: "Đến nơi rồi, chị không thể cùng em vào trong. Nhớ kỹ, thời gian này em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy loạn khắp nơi, hơn nữa không được chạy tới Lương gia tìm Lương Thiên Dật nữa, em biết không?"

"Dạ." Vân Đóa rất ngoan, cô nhu thuận đã quen sẽ không làm trái ý ai. "Cám ơn chị Lâm Tuyết, em xuống xe đây."

Nhìn Vân Đóa xuống xe, ỉu xiu đi về hướng cửa nhà. Lâm Tuyết đang định quay đầu xe liền thấy một bóng dáng mạnh mẽ thon dài đi ra.

Là Mạc Sở Hàn! Hẳn có hai thân phận. Vừa là Giám đốc tập đoàn Lăng An vừa là thiếu tá dự bị của Bộ đội đặc chủng, giàu có lại cao quý, có thể tùy ý ra vào chỗ của Bộ đội đặc chủng, cũng có quyền sai bảo binh lính.

Có lẽ bởi vì lý do tuổi già lại mất con trai, Lý Ngạn Thành đối với đứa con nuôi này yêu quý như trân bảo, quả thực còn hơn cả con gái ruột Lý Văn San của ông ta, bình thường khi Lý Ngạn Thành ở cùng với Mạc Sở Hàn, thoát nhìn cả hai giống như người một nhà.

Thấy Mạc Sở Hàn, Vân Đóa dừng bước, chủ động giải thích một câu: "Anh Sở Hàn, chị Lâm Tuyết tiễn em đến đây" Cô quay đầu chỉ chỉ vào xe Lâm Tuyết.

Kỳ thật không cần Vân Đóa chỉ, Mạc Sở Hàn cũng đã sớm thấy Lâm Tuyết. Thấy cô đi xe Lương gia, trong đôi mắt đẹp nhất thời ập xuống một tầng mũi nhọn lạnh lẽo. Nhưng hắn vẫn khắc chế lửa giận của mình, gắng sức duy trì tâm tư bình thản đi tới.

Gõ cửa kính xe, Mạc Sở Hàn lạnh lẽo nhìn Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết kéo cửa kính xuống một chút, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn lại hắn, lạnh nhạt hỏi han: "Có chuyện gì sao?"

"Có việc!" Mạc Sở Hàn hơi hơi nâng cằm ra lệnh: "Xuống xe!"

Lâm Tuyết đương nhiên sẽ không xuống xe, ngược lại cô khóa cứng cửa xe và cửa kính, không đáp lại hắn mà muốn quay xe, định bụng chạy lấy người.

Thấy Lâm Tuyết muốn chạy, khóe miệng Mạc Sở Hàn nhếch lên một tia chế giễu, hắn không thèm đếm xỉa mà vỗ vỗ tay vài tiếng, lập tức từ chung quanh rất nhiều bộ đội đặc chủng trong tay cầm súng tiểu liên (1) nhảy ra. Bọn họ cầm vũ khí bao vây xe Lâm Tuyết, từ trong đó một người đàn ông lỗ mãng trên vai mang quân hàm hai vạch bốn sao cấp sĩ quan sắc mặt hung dữ, giọng nói ồm ồm khiển trách Lâm Tuyết: "Mạc thiếu tá ra lệnh cho cô xuống xe, lỗi tai bị điếc sao?"

Lâm Tuyết biết những người này kiên quyết muốn cản mình là chuyện rất dễ dàng, cô có chấp cánh cũng khó thoát. Nhưng cô không hiểu nếu Mạc Sở Hàn muốn bắt mình, vì sao hôm nay lại nói lỏng vậy?

Dứt khoát hạ kính xe xuống, Lâm Tuyết mặt không đổi sắc lạnh giọng chất vấn Mạc Sở Hàn: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Vân Đóa chạy tới, cô giống như đứa trẻ vừa gây rắc rối, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sợ tới mức trắng bệch, chỉ có thể kéo tay Mạc Sở Hàn nhiều lần năn nỉ: "Xin anh đừng làm hại Lâm Tuyết, chị ấy thật sự thực yêu anh. Em đã nói với anh rồi, trước kia chị ấy vì anh nên mới đồng ý chuyện hôn ước với anh trai em..."

"Vân Đóa!" Lâm Tuyết vội vàng quát lên ý bảo cô ấy ngừng lại, cô không cần bất cứ ai phân bua giải thích hộ mình. Hơn nữa, bây giờ giải thích thì có tác dụng gì? Mạc Sở Hàn căn bản không muốn nghe cũng không quan tâm. Thư Khả đã mang thai, quan hệ giữa Lâm Tuyết và hân không có cách nào quay lại được nữa! "Chuyện đã qua không cần nhắc lại, vô nghĩa!"

"Em xuống xe mau!" Mạc Sở Hàn tận lực khắc chế tính xấu của mình, hân không ngừng nhắc nhở bản thân không nên sử dụng bạo lực với cô lần nữa. "Anh cho em ba phút suy nghĩ, sau ba phút anh sẽ sai người phá hủy cửa xe."

Lâm Tuyết có chút kinh ngạc, không phải kinh ngạc bởi sự dã man bá đạo của Mạc Sở Hàn, cái đó thì cô đã sớm có lực miễn dịch. Lâm Tuyết ngạc nhiên vì hân lại đồng ý cho mình 3 phút suy nghĩ, theo tính cách Mạc Sở Hàn, có khi hân không cho cô lấy một giây mà sẽ trực tiếp sai người mở cửa xe kéo cô xuống dưới.

"Chuyện Vân Đóa nói anh đã điều tra rõ ràng, lần này anh muốn nói chuyện thật tốt với em." Mạc Sở Hàn cố gắng duy trì giọng điệu bình thản

sơ đậm để giấu đi những cảm xúc khác của mình.

Cùng mình nói chuyện sao? Lâm Tuyết cười nhạt chế giễu nhưng cô sẽ không chủ động mở cửa xuống xe. Cô giả vờ như đang lo lắng gì đó, bàn tay giấu bên trong lạng lẽ cầm lấy di động định bụng gọi điện cầu cứu Lương Tuấn Đào.

Nhãn lực của Mạc Sở Hàn như thế nào chứ, động tác nhỏ này của Lâm Tuyết đương nhiên không gạt được hắn. Chỉ nghe một tiếng "Thu!" vang lên yếu ớt từ súng lục giảm thanh, di động trong tay Lâm Tuyết hoàn toàn tiêu tùng. Mạc Sở Hàn đặt súng lục trên cửa, giọng điệu rét lạnh như băng: "Tiện nhân, đừng có giở mánh khóe ra đây!"

Nói xong hắn lại hồi hận, thái độ này đối với Lâm Tuyết dường như đã thành thói quen, muốn dịu dàng một chút cũng thật khó.

Điện thoại đã hỏng, không còn cách nào cầu cứu được nữa, thêm vào đó, nòng súng vô tình của Mạc Sở Hàn đang nhắm vào cô, Lâm Tuyết căn môi nhìn trộm hắn, không nói một lời.

"Xuống xe!" Cuối cùng Mạc Sở Hàn mất hết kiên nhẫn, hắn thu súng lại, tự mình động thủ dùng chìa khóa vạn năng mở cửa xe.

Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn kéo xuống, cô thừa dịp tới gần bên hông hắn, trong nháy mắt bắt đầu tấn công Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết muốn bất ngờ chế trụ hắn. Nhưng vừa mới nâng chân lên, Mạc Sở Hàn đã sớm có phòng bị còn tiện thể ôm luôn cô vào ngực.

"Buông ra!" Lâm Tuyết không ngờ hắn lại vô sỉ như vậy, hôm nay là lần thứ hai hắn cợt nhả với mình ."Anh đúng là nam nhân ti tiện khiến tôi thấy ghê tởm, đừng chạm vào tôi!"

Mạc Sở Hàn không thể tưởng tượng được ý định gần gũi của mình lại khiến Lâm Tuyết bất mãn mà mắng chửi, trong lòng hắn dấy lên phần nộ và

thương tâm, hắn không biết làm thế nào nữa. Quan hệ giữa hai người đã tới điểm đóng băng, trong khoảng thời gian ngắn Mạc Sở Hàn không cách nào lấy lại được sự ôn nhu và tình yêu của Lâm Tuyết.

Không đáp lại lời mắng chửi kia, hắn ôm cô đi nhanh vào trong biệt thự Lý gia.

Vân Đóa chạy theo phía sau, cô muốn vì Lâm Tuyết nói vài lời hay với Mạc Sở Hàn: "Lâm Tuyết thật sự yêu anh, chị ấy nói thế giới này rất lạnh lẽo, chỉ có anh mới đem lại cảm giác ấm áp cho chị ấy. Sở Hàn, anh không nên làm hại Lâm Tuyết, chị ấy yêu anh..."

Lâm Tuyết nhắm mắt lại, lời nói của Vân Đóa như lưỡi dao cắt nát lòng cô. Trước kia cô khờ dại cho rằng Mạc Sở Hàn là ánh sáng và sự ấm áp duy nhất trong thế giới của mình, hiện tại cô mới phát hiện ra suy nghĩ trước đây của mình buồn cười đến cỡ nào. Phải nói rằng hắn là ác mộng và bóng ma đáng sợ nhất trong thế giới của mình mới đúng!

"Lời cô ta nói là thật sao?" Thanh âm Mạc Sở Hàn rất nhẹ, mang theo chút ít thấp thỏm sợ hãi bị cự tuyệt, hắn gặt gao siết chặt thân thể Lâm Tuyết, cúi xuống bên tai cô, hỏi lại lần nữa: "Vân Đóa nói thật sao? Chính miệng em nói cho anh biết đi.

Hắn nói gì cơ? Hắn muốn chính miệng cô nói cho hắn biết cái gì? Lâm Tuyết mở to mắt, dùng cái nhìn oán hận trừng hắn.

Thấy sự bài xích và địch ý trong mắt cô, Mạc Sở Hàn bắt đầu buồn bực, hắn dứt khoát giống như trước bá đạo hôn cô.

Lâm Tuyết cũng không chịu để bị xâm nhập, hai người đứng trong góc sân Lý gia độ sức! Nhưng xem ra trong mắt người ngoài, đây hết thảy đều là tình cảm mãnh liệt ái muội.

Trên gác cách đó không xa, sau cánh cửa sổ rộng mở, một chiếc máy quay phim tầm xa từ trên cao đã ghi lại được toàn bộ màn kịch hôn của hai người bên dưới một cách rõ nét.

Cuối cùng, không chống cự được sự cố chấp của Mạc Sở Hàn, hàm răng Lâm Tuyết bị cạy mở, long lưỡi tham nhập vào trong khoang miệng, như hân hân chờ mưa hấp thụ lấy mật ngọt của cô.

Trong nháy mắt hoảng hốt, dù sao bọn họ cũng từng có nhiều thời gian ấm áp đẹp đẽ. Mà những điều đó từng là hy vọng trong sinh mệnh của Lâm Tuyết, cũng là động lực sống sót duy nhất của cô.

Cảm thấy người trong ngực mình đã ngừng chống cự, nụ hôn của Mạc Sở Hàn càng dịu dàng hơn, trở nên triền miên mà dịu dẽ. Hân hôn Lâm Tuyết từng chút một, tận lực muốn để cô cảm nhận được tâm ý và nhu tình của mình.

Lâm Tuyết ban đầu đầu gối dựa, sau đó từ từ ngừng phản kháng, cô bắt đầu nhẹ nhàng đáp lại hân. Cô đáp lại khiến Mạc Sở Hàn hân mừng rỡ như điên, tựa như lâm vào tuyết cảnh đã lâu đột nhiên tìm được sinh mệnh duy nhất.

"Ách!" Một tiếng kêu đau trầm thấp vang lên, Mạc Sở Hàn buông lỏng Lâm Tuyết, ôm lấy miệng mình lui lại vài bước. Hân suýt nữa bị cô cắn rơi một khối thịt môi, máu tươi đầm đìa chảy trên khóe miệng.

"Phi!" Lâm Tuyết nhổ một bãi nước miếng mang theo tơ máu ra ngoài, cô dùng ánh mắt u oán nhìn Mạc Sở Hàn. Tại sao hân phải hôn cô như vậy? Sau khi hân làm nhiều việc khiến cô đau thấu tim gan, hân còn tư cách gì mà hôn cô?

Thấy đôi mắt trong trẻo của Lâm Tuyết hiện lên tia đau đớn và oán hận, lửa giận trong lòng Mạc Sở Hàn nhất thời tắt đến phân nửa, hóa ra cô

chưa hoàn toàn vong tình với hắn, Lâm Tuyết chỉ là cáu giận với những hành động lãnh khốc vô tình của hắn thôi.

Lần thứ hai nhào tới, một tay Mạc Sở Hàn ngang ngược nâng cái cằm xinh đẹp tuyệt trần lên, tay còn lại giữ chặt gáy Lâm Tuyết, thập phần hung ác hôn xuống.

"A!" Lần này người kêu đau là Lâm Tuyết, khóe miệng cô bị hắn cắn nát, máu tươi chảy ròng ròng."Khốn kiếp!" Lâm Tuyết phẫn nộ hung hăng quăng một cái tát về phía người đàn ông đối diện.

Mạc Sở Hàn nhanh chóng bắt lấy tay cô, tà mị cười nói: "Chúng ta hòa nhau!"

Ai hòa nhau với hắn chứ? Lâm Tuyết cáu giận tới cực điểm, muốn nhấc chân đá Mạc Sở Hàn.

Hai chân thon dài chế trụ đuôi ngọc của cô, thân hình to lớn dính sát lại chắn trước mặt Lâm Tuyết, hắn vừa vặn cùng cô bày tỏ: "Tuyết, chúng ta hòa nhau!"

"Cút ngay!" Lâm Tuyết nảy sinh sự bài xích rất lớn đối với việc Mạc Sở Hàn gần gũi mình, chuyện này trước kia chưa từng có. "Đừng đụng vào tôi, đồ đàn ông ti tiện dơ bẩn!"

"Lâm Tuyết, con mẹ nó, cô đừng có không biết xấu hổ!" Trong lòng Mạc Sở Hàn lạnh đi, kẻ kiêu ngạo như hắn phát hiện ra có một ngày mình nguyện ý từ bỏ thù hận, nguyện ý tháo gỡ hiểu lầm, tiếp nhận Lâm Tuyết lần nữa nhưng cô ta lại không biết điều."Đừng quên Lâm gia và Vân gia hại tôi nhà tan cửa nát, tôi đã thề rằng sẽ thẳng tay chém giết hai nhà các cô! Lâm Tuyết, tôi không đuổi tận giết tuyệt là còn nể mặt cô, chẳng lẽ điều này vẫn không thể xóa bỏ những tổn thương tôi gây ra cho cô sao?"

Lâm Tuyết đối với Mạc Sở Hàn chỉ có cảm giác sợ hãi và căm hận, không cách nào muốn gần gũi hân như trước đây. Đối với chuyển biến về thái độ và sự bày tỏ ý tốt của Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết không thấy ngạc nhiên mừng rỡ hay vui vẻ chút nào, ngược lại mỗi lần nghĩ đến chuyện hân nhân tâm tổn thương mình, cô lại cảm thấy lo lắng.

"Ha ha, như vậy có phải tôi nên cảm ơn đại ân đại đức của Mạc thiếu gia không? Cảm ơn anh không đuổi tận giết tuyệt hai nhà Vân, Lâm, cảm ơn anh còn muốn tôi sao?" Lâm Tuyết mỉa mai cười nhạo hân: "Mạc Sở Hàn, rốt cuộc anh phát bệnh thần kinh gì vậy?"

Rốt cuộc mình phát bệnh thần kinh gì? Chính Mạc Sở Hàn cũng không biết! Chuyện đã đến nước này, cho dù Lâm Tuyết phải chịu oan ức thì sao? Cô vẫn là con gái Lâm Văn Bác, là con cháu Lâm gia, dựa vào điểm ấy cô đã đáng phải chết rồi!

Dù trong lòng tràn ngập hận thù nhưng Mạc Sở Hàn chưa bao giờ có sát niệm với Lâm Tuyết, hiện tại hân muốn đối xử với cô thật tốt lần nữa, nguyện ý vì cô mà từ bỏ kế hoạch báo thù, chẳng lẽ tất cả đều không thể bù đắp cho những thương tổn hân đã gây ra cho cô sao?

"Chúng ta vào trong rồi nói !" Mạc Sở Hàn cố chấp ôm lấy Lâm Tuyết, muốn vào trong phòng nói chuyện kĩ càng tỉ mỉ với cô. "Rốt cuộc sau khi anh rời khỏi thành phố đã xảy ra chuyện gì? Em hãy nói rõ cho anh nghe. Nếu anh nghĩ oan khiến em chịu ủy khuất, em nói ra, anh sẽ bù đắp cho em!"

Chẳng lẽ hân làm vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ hân còn chưa đủ khoan dung sao? Con mẹ nó chứ, Mạc Sở Hàn cảm thấy bản thân mình quá thực rất đủ tư cách làm thánh mẫu Mary Sue (2)

Nhưng đối với sự khoan dung và nhân từ của Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết chỉ cười nhạt, cô còn dám nói năng lỗ mãng: "Giữa tôi với anh không có gì

để nói hết. Khi anh tổn thương tôi cứ coi như tôi bị chó điên cắn đi, không phải tôi không quan tâm mà tôi thấy không đáng để so đo với anh. Mạc Sở Hàn, nếu anh còn là một người đàn ông thì buông tay đi!"

Mạc Sở Hàn dứt khoát nhắm mắt bịt tai với những lời mắng chửi của Lâm Tuyết, hần bước nhanh hơn, cùng cảnh vệ viên vây quanh đi vào biệt thự.

Tiến vào phòng khách xa hoa rộng lớn, Mạc Sở Hàn quay đầu nói: "Các anh chờ ở dưới này!" Sau khi cản các cảnh vệ viên theo mình, Mạc Sở Hàn ôm Lâm Tuyết lên lầu.

Trời ạ, ai tới cứu cô đây? Đối diện với kẻ điên này Lâm Tuyết quả thực không còn kế sách nào nữa, hơn nữa, cô phát hiện không còn thấy Vân Đóa đâu nữa!

Lòng thông cảm lại hại chết người, nếu không phải Lâm Tuyết đồng tình đưa Vân Đóa về nhà thì sẽ không gặp phải tai họa bất ngờ thế này. Bây giờ thì ai thông cảm cho cô đây? Rất nhanh, Mạc Sở Hàn đã đưa Lâm Tuyết lên lầu hai, hần không đưa cô tới loại địa phương dục vọng quấy nhiễu như phòng ngủ mà thẳng lên sân thượng.

Khoảng sân này thoạt nhìn giống một hoa viên, vị trí đặt trên cao tràn đầy ánh mặt trời, cây cối đặc biệt xanh tốt rậm rạp. Đầu mùa hạ, đủ các loại hoa bắt đầu đua nhau nở rộ khoe sắc, thực vật có thân mềm được trồng đặc biệt nhiều, dây leo của chúng quấn quanh chặt chẽ, cành lá dày đặc, bóng cây xanh biếc quả thực bức người.

Khiến người ta chú ý nhất chính là xích đu bằng mây tre dưới dàn nho tươi tốt, màu trắng sạch sẽ, kỹ thuật bện bằng tay tinh xảo, gió mát thổi tới chiếc đu hơi hơi lắc lư.

Lâm Tuyết kinh ngạc ngắm hoa viên này, kinh ngạc nhìn chiếc xích đu trống không đang đung đưa trước gió, vẻ thanh lạnh trong con người trong

trẻo như suối rớt cục bị phá vỡ, trên mặt cô biểu lộ một loạt cảm xúc hỗn hợp: thống khổ ngọt ngào lẫn cả khát khao.

Thời thơ ấu gian khổ, , những thứ đem lại sự ấm áp cho Lâm Tuyết trong hồi ức căn cỗi thật sự không nhiều lắm. Mạc Sở Hàn từng là sắc thái sinh mệnh và niềm an ủi duy nhất của cô, mười năm trời, cô chỉ tồn tại vì hắn. Để yêu hắn, để có thể cứu thoát Mạc Sở Hàn từ tay cha con Lâm gia hung ác, Lâm Tuyết đã vắt hết trí óc, vắt hết tâm lực đến độ mệt mỏi.

Nhưng tất cả đều là quá khứ. Trong bữa tiệc đính hôn ấy, khi Mạc Sở Hàn ôm ấp Thư Khả ngay trước mặt cô ; khi hắn tàn nhẫn dùng một cước đá bay Lâm Tuyết; thời điểm Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào đi đến cục dân chính... mọi chuyện giữa cô và Mạc Sở Hàn đã kết thúc, bất kể là tốt đẹp hay đau khổ , tất cả đều đã chấm dứt!

"Tuyết, " Mạc Sở Hàn gặt gao dựa sát vào cô, bàn tay to như trước kia vỗ nhẹ trên eo mảnh khảnh, đôi mắt đẹp mất đi sự hung ác nham hiểm, ánh mắt hắn nhìn cô đã lâu rồi chưa từng chứa đựng lưu luyến sủng ái như bây giờ."Em thích nơi này không?"

Trước kia trong nhà Mạc Sở Hàn cũng có một khu hoa viên như vậy, Lâm Tuyết thường tới đó chơi. Xích đu đặt trên khung nhỏ, cũng là cuối xuân đầu hạ như bây giờ, trước mắt cũng là một mảng xanh nhạt đỏ tươi. Nam tử anh tuấn đẹp trai đứng cạnh Lâm Tuyết, bịn rịn quyến luyến, khó có thể tách rời. Hắn tự tay đẩy xích đu cho cô, dưới làn nho rậm rạp hắn ôm hôn cô nồng nàn.

Giờ này phút này, khi Mạc Sở Hàn ôm Lâm Tuyết lần nữa, cho cô sự dịu dàng và ôn tồn đã lâu rồi không có, Lâm Tuyết lại cảm thấy thật xa lạ không được tự nhiên giống như chuyện giữa hai người đã trải qua mấy kiếp ... Không sai, nói đúng ra là như đang nhắm nháp bữa cơm của ngày hôm qua, mùi vị căn bản đã thay đổi!

"Anh đã điều tra rõ, là Vân Thư Hoa cố tình để anh hiểu lầm em... Xin lỗi, đã nghĩ oan cho em rồi."

Mạc Sở Hàn một tay đặt trên eo nhỏ nhắn, một tay vỗ về đôi vai gầy yếu của cô, hẩn như trước đây, thân mật cọ cọ vào tóc Lâm Tuyết ... Nhưng mái tóc dài năm nào khi ở Quân khu đã bị cắt ngắn, hiện tại chỉ chạm tới vai, Lâm Tuyết rõ ràng biết hẩn yêu nhất mái tóc này, trong lòng Mạc Sở Hàn vì vậy mà dấy lên một trận cảm tức thống khổ,... Nhưng nghĩ đến bản thân mình vì hiểu lầm đã khiến cô bị thua thiệt, hẩn liền nhẫn nại, hạ xuống cơn tức của mình.

Lâm Tuyết từ đầu đến cuối vẫn đứng ở chỗ cũ, khuôn mặt thanh lệ không có chút biểu cảm dư thừa nào, đáy mắt cô hiện lên một tia lạnh nhạt mĩa mai. Hẩn từng vô tình xúc phạm làm cô thương tích đầy mình, từng triệt để bóp tắt hi vọng của cô, từng thành công khiến Lâm Tuyết hoàn toàn lãnh tâm tuyệt niệm (1), thế nhưng hiện tại Mạc Sở Hàn lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lại có thể nói ra những lời buồn cười này, quả nhiên, trái tim nam nhân được tạo nên từ vật liệu đặc biệt!

"Thư Khả không hề mang thai!" Mạc Sở Hàn từ từ thêm lực siết chặt vòng eo nhỏ nhắn khiến cả người Lâm Tuyết dựa sát vào ngực mình. Hẩn hôn nhẹ lên khuôn mặt thanh lệ, ôn nhu giải thích: "Anh nói rồi, đời này chỉ để em sinh con cho anh."

Lâm Tuyết như bị điện giật, thân thể mềm mại chấn động, cô không cách nào giữ được bình tĩnh. Ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, Lâm Tuyết ngưng mắt nhìn Mạc Sở Hàn một cách bình tĩnh. Thư Khả không có thai sao? Chuyện này có phải thật không? Chắc là thật rồi, tuy Mạc Sở Hàn đáng giận nhưng hẩn không hề nói dối!

"Tuyết, " Mạc Sở Hàn hôn lên mặt Lâm Tuyết lần nữa, ôn nhu vỗ nhẹ, chạm vào từng chút một như sợ mình sẽ khiến Lâm Tuyết có ác cảm mà phản kháng."Chúng ta hòa thuận với nhau là tốt rồi."

*

Lương Tuấn Đào tự mình "đưa" Thẩm Doanh Doanh về nhà, còn ở ngay trước mặt Thẩm Bộ trưởng nói rõ, nếu ông ta không quản được con gái mình cứ mặc kệ cho cô ta chạy đến nhà hấn làm ầm ĩ ảnh hưởng tới tình cảm giữa hấn và vợ mình thì Thẩm Bộ trưởng sẽ phải gánh lấy mọi hậu quả!

Giải quyết xong vấn đề phiền toái một cách triệt để, Lương Tuấn Đào mới lái xe trở về. Đến nhà, đi loanh quanh một vòng cũng không thấy Lâm Tuyết đâu. Quản gia liền đi tới nói với hấn: "Thiếu gia, nhị thiếu phu nhân đã tự mình lái xe đưa Vân tiểu thư về nhà rồi."

"Cái gì?" Lương Tuấn Đào kinh động không ít, hấn biết Vân Đóa đi cùng Vân Thư Hoa đến ở tại Lý gia, mà Mạc Sở Hàn cũng ở Lý gia, Lâm Tuyết chạy tới đó chẳng khác gì chui đầu vào rọ. Mặt Lương Tuấn Đào biến sắc, hấn bắt bẻ khiển trách quản gia nhà mình: "Chuyện lớn như vậy sao không báo trước cho tôi biết một tiếng? Trương quản gia, ông đúng là càng già càng không dùng được!"

Ông Trương là lão quản gia ở nhà họ Lương đã nhiều năm, lúc này bị Thiếu chủ nhân quở mắng, trong lòng có tư vị rất không tốt. Nhưng ông không biết phản bác thế nào, đành ngượng ngùng giải thích: "Tôi cũng bảo lính cần vụ đi theo nhưng Nhị thiếu phu nhân không cho, cô ấy bảo đưa Vân tiểu thư tới cửa liền quay về nhà ngay lập tức."

Đã hơn một giờ trôi qua, đâu thấy Lâm Tuyết trở về. Lương Tuấn Đào bấm số điện thoại của cô, quả nhiên, di động không thể kết nối được. Tuy không biết điện thoại của Lâm Tuyết đã bị Mạc Sở Hàn bắn một phát phá hỏng nhưng trong lòng Lương Tuấn Đào mơ hồ có một dự cảm mãnh liệt — Lâm Tuyết đã xảy ra chuyện!

Hắn muốn gọi điện cho Lý Ngạn Thành trước nhưng sợ mình rút dây động rừng, liền dứt khoát triệu tập tay chân thân tín và bộ đội tinh nhuệ, đẳng đẳng sát khí hướng thẳng đến Lý gia.

*

"Anh trách lầm em. . . Sau này anh sẽ bù đắp cho em thật tốt." Chính Mạc Sở Hàn cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không được ôm ấp, được hôn môi Lâm Tuyết nữa, hương vị của cô vẫn thấm vào lòng người như vậy làm hắn mê luyến không thôi.

Tại Thailand, hắn phải chịu đựng những sự hành hạ không phải của mình nhưng bao nhiêu đau đớn gian khổ cũng không bằng việc nghe nói Lâm Tuyết đã ủy thân cho Vân Thư Hoa, chuyện này càng khiến tinh thần Mạc Sở Hàn bị phá hủy. Đó là giai đoạn thấp nhất trong cuộc đời hắn ở cả hai phương diện sự nghiệp và tình yêu, Mạc Sở Hàn cho rằng mình phải chết ở đây rồi, không cách nào leo lên được.

Nữ thần đã vô tình bỏ hắn mà đi, hắn còn có động lực và hy vọng để phấn đấu tiếp sao ? Không thể nghĩ ngờ việc Thư Khả xuất hiện giống như tuyết trung tống thán(2) , Mạc Sở Hàn cảm kích sự an ủi dịu dàng của cô ta, cảm kích Thư Khả đã gắn bó bầu bạn không rời suốt quãng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời hắn. Càng biết ơn cô ta, Mạc Sở Hàn càng càng oán hận Lâm Tuyết, hắn thề rằng một ngày nào đó vinh quang trở về quê cũ, mình nhất định phải bắt nữ nhân lăng lơ thay đổi thất thường kia trả giá lớn!

Tất cả những kẻ phản bội và làm hại hắn đều phải trả giá bằng máu, không có ngoại lệ. Ban đầu Mạc Sở Hàn tính giết hết người nhà Lâm , Vân, chỉ giữ lại Lâm Tuyết để tra tấn làm nhục cô nhưng cho tới hôm nay, hắn đã tỉnh ngộ, kỳ thật Mạc Sở Hàn luôn chậm chạp chưa chịu xuống tay, luôn không để Thư Khả sinh con cho mình là bởi hắn vẫn lo lắng về cảm nhận của Lâm Tuyết, hắn vẫn đang chờ đợi, chờ đợi cô chủ động nhận lỗi với

mình, trong tiềm thức, Mạc Sở Hàn luôn khát khao có thể cùng Lâm Tuyết nối lại tình xưa!

Âm mưu của Vân Thư Hoa bị bại lộ giúp hần sớm hiểu rõ mọi chuyện! Tuy có chút không cam lòng và không tình nguyện, trong lòng vẫn còn ít oán hận căm phẫn tức tối với Lâm Tuyết nhưng Mạc Sở Hàn không thể chờ được nữa! Hần không thể mở mắt trừng trừng nhìn Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào bên nhau cười tươi như hoa, như vậy khiến hần muốn nổi điên!

"Tuyết, anh đang nói chuyện với em đấy." Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng vuốt ve hai má nhẵn nhụi, đôi mắt đẹp ẩn chứa nhu tình mê hoặc động lòng người như trước kia."Giữa chúng ta đã hòa nhau, anh có thể từ bỏ kế hoạch báo thù vì em. Cũng không cho phép nhắc lại những chuyện đau lòng đã qua, chúng ta hãy cùng quên đi, bắt đầu lại một lần nữa. Được không?"

Câu cuối cùng nói ra lại sợ bị Lâm Tuyết cự tuyệt.

Từ sau khi Mạc Sở Hàn trở về, Lâm Tuyết đã trông đợi những lời này vô số lần. Hiện giờ khi cô đã nản lòng thoái chí, hần mới nói ra, đáng tiếc, Lâm Tuyết không còn muốn nữa.

Cô nhẹ nhàng kiên quyết đẩy hần ra, nhìn nam nhân mình từng yêu sâu sắc trước mặt, nhìn cảnh sắc đẹp dễ quên thuộc trước mắt, trong mắt Lâm Tuyết xẹt qua một tia bi thương vô cùng phức tạp, cô trả lời hần yếu ớt: "Mạc Sở Hàn, anh có biết cái gì gọi là nước đổ khó thu lại không?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Bà Xã À, Hiện Tại Anh Chỉ Yêu Em!

Cả người Mạc Sở Hàn chấn động, chẳng lẽ hắn cùng Lâm Tuyết thật sự đã đến mức nước đổ khó thu hồi lại?

Lâm Tuyết chăm chú nhìn hắn, chua xót mà vén môi: "Bếp sưởi trong mùa hè, chiếc dù đi mưa khi trời nắng, còn có ... khi tôi nản lòng thoái chí anh lại dâng tặng sự ân cần, những thứ này đều rất vô dụng! "

Mạc Sở Hàn thấy từ đáy mắt cô hiện lên ưu thương và oán hận, trong lòng khê động, hắn vẫn tiến thêm một bước ôm lấy Lâm Tuyết, thân mật đùa giỡn: "Bếp sưởi có thể dùng để nấu nướng trong mùa hè, dù che mưa có thể che nắng, em nản lòng thoái chí anh có thể ân cần nhiệt tình, cảm hóa em lần nữa. Tuyết, đó không phải những thứ vô dụng!"

"Buông ra!" Lâm Tuyết khóc, dù trong thời khắc đau khổ nhất, dù Mạc Sở Hàn ra tay tàn nhẫn vô tình cô cũng không chảy một giọt nước mắt, hiện tại cô lại khóc. "Tôi hận anh, vĩnh viễn không muốn yêu anh lần nữa, buông ra!"

Thấy nước mắt và sự sợ hãi của Lâm Tuyết, trong lòng Mạc Sở Hàn mừng như điên, Tuyết của hắn đã trở lại!

"Không buông, lần này chết cũng không buông !" Giờ phút này, Mạc Sở Hàn cảm thấy dù có bảo hắn phải vứt bỏ toàn bộ thế giới hắn cũng không quan tâm! Mạc Sở Hàn chỉ cần được ở chung với Lâm Tuyết, chỉ

cần Tuyết của hắn có thể yêu thương hắn, trở về trong ngực hắn lần nữa, Hắn bằng lòng trả mọi giá!

Không biết sao, hai người bọn họ lại cùng hôn nhau, nước mắt đan xen truyền tới miệng cảm giác mẫn mẫn, trong đó lộ ra một tia ngọt ngào.

"Không, " Lâm Tuyết dựa vào tia lý trí cuối cùng còn sót lại, tiếp tục giãy dụa muốn thoát ra, cô vẫn như cũ kháng cự sự thân mật của Mạc Sở Hàn. "Tôi đã kết hôn!"

"Không đúng!" Mạc Sở Hàn điên cuồng tiếp tục ôm cô, miệng hắn lẩm bẩm: "Người Lương Tuấn Đào yêu là Hoàng Y Na, hiện tại nữ nhân hắn yêu đã trở lại! Tuyết, nếu em không chủ động rời khỏi hắn, trong tương lai em sẽ bị vứt bỏ lần nữa!"

*

Lý Văn San cầm máy quay phim tầm xa đã ghi lại toàn bộ mọi chuyện diễn ra giữa Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo lộ ra tia cười đắc ý. "Lâm Tuyết, cô giả cho Lương Tuấn Đào lại cùng Mạc Sở Hàn vẫn vương không dứt, tôi muốn đem chuyện xấu này của cô cho Thư Hoa xem để anh ấy thấy rõ được cô là loại nữ nhân nào!"

Sau khi Lý Văn San đính hôn cùng Vân Thư Hoa, tuy anh ta sẵn sàng dượng nhưng tâm tư phụ nữ vốn mẫn cảm, Lý Văn San biết Vân Thư Hoa vẫn như trước kia, anh ta khó có thể hờ hững với Lâm Tuyết được. Cô ta đã dùng đủ cách nhưng đều không thể khiến Vân Thư Hoa một lòng một dạ với mình, từ đó Lý Văn San đâm ra căm hận nữ nhân tên Lâm Tuyết vô cùng.

Hiện tại cơ hội bày ra trước mắt, cô ta nhất định phải lột được cái mặt nạ giả vờ ngây thơ của Lâm Tuyết!

"Ô, Lý Đại tiểu thư, từ lúc nào chị lại có hứng thú trốn ở đây chơi chụp ảnh thế?"

Không biết Thư Khả đi vào từ bao giờ. Khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, đôi mắt ẩn chứa một tia oán độc nhưng cô ta vẫn cười, chẳng qua là nụ cười ẩn chứa xót xa.

Lý Văn San khinh thường liếc khuôn mặt trắng bệch của Thư Khả một cái, căn bản cũng lười trả lời. Cô ta quay đầu, vừa tiếp tục ghi lại hình ảnh của đôi nam nữ đang dây dưa không ngớt trong hoa viên kia vừa hờ hững giễu cợt: "Cô rảnh rồi thế sao? Nam nhân của mình đang cùng nữ nhân khác ở cùng một chỗ khanh khanh ta ta, sao cô không tới thưởng cho bọn họ mỗi người một cái tát lại chạy tới đây nói với tôi những lời vô nghĩa thiếu dinh dưỡng như vậy làm gì? Chậc chậc, xem ra chỉ số thông minh của đàn bà bị bỏ rơi khá thấp a."

Nghe những lời châm chọc nói móc của Lý Văn San, trong lòng Thư Khả sâu thêm một tầng oán độc nhưng cô ta vẫn bình tĩnh, không tranh cãi với Lý Văn San mà cười ngọt ngào, dùng giọng nói đặc biệt mềm mại của mình: "Tôi đúng là nhàn rồi, muốn bị nam nhân từ bỏ. Nhưng San tỷ cũng đang vội vã sao? Chị trốn ở đây chơi trò chụp ảnh không phải cũng sợ bị đàn ông bỏ rơi à? Ha ha, thực buồn cười, chị cho rằng chụp được cái này đưa cho Vân Thư Hoa thì anh ta có thể hết hy vọng với Lâm Tuyết sao? Đây cũng đâu phải là cảnh giường chiếu mãnh liệt, chị trông mong gì khi chụp mấy thứ này, ha ha, rốt cuộc chị ngây thơ hay là ấu trĩ vậy?"

Lý Văn San bỏ máy quay xuống, cô ta quay người trợn mắt chống nạnh nói: "Cái đồ lăng lơ kia, cô không có việc gì nhàn rồi nên chạy tới đây đối đáp nhàm chán với tôi sao? Mở mắt chó của cô ra mà nhìn cho rõ chỗ cô đang đứng là nhà ai. Dù sao Mạc Sở Hàn cũng không cần cô, còn ăn nói không có chừng mực nữa tôi sẽ gọi cảnh vệ binh đuổi cô đi!"

"Chị dám sao?" Thư Khả cười khiêu khích, "Đừng cậy mình là Đại tiểu thư Lý gia, đáng tiếc cái nhà này không do chị định đoạt!"

Lý Văn San tức giận, khuôn mặt vằn vẹo một trận, cô ta muốn thế nào lại không được thế ấy. Thư Khả nói rất đúng, đây là nhà của Lý Ngạn Thành, mà Lý Ngạn Thành rất yêu quý Mạc Sở Hàn! Địa vị của Lý đại tiểu thư ở nhà họ Lý so với Mạc Sở Hàn còn kém xa, điểm ấy mọi người đều biết cả.

Nhưng người kiêu ngạo như Lý Văn San đâu cam tâm để Thư Khả chiếm thế thượng phong, cô ta không chút khách khí mà nói móc nữ nhân đối diện: "Đắc ý gì chứ? Sắp bị bỏ rơi rồi còn dám phân cao thấp với tôi. Xí! Chờ Mạc Sở Hàn cùng Lâm Tuyết quay về tốt đẹp như xưa, tôi chờ xem cô còn mặt mũi nào mà dựa dẫm nhà chúng tôi nữa!"

"Sở Hàn sẽ không đá tôi, tôi cũng sẽ không rời khỏi Lý gia. Trong tương lai, tôi sẽ là chủ mẫu nhà họ Lý, sao có thể rời đi được?" Thư Khả từ từ đi đến trước máy quay phim, đôi nam nữ trong khuôn hình vẫn dầy dụa như cũ.

Có thể thấy, Lâm Tuyết đang giãy giụa kháng cự và né tránh nhưng Mạc Sở Hàn cứ theo sát không chịu buông tay. Khuôn mặt tuần tú kiêu căng mê người không có chút rụt rè, cao quý nào chỉ có loại biểu cảm vô lại quẩn quýt si mê.

Nở nụ cười chán nản, Thư Khả lầm bầm một mình : "Sở Hàn, anh thật là bạc tình. Chẳng lẽ anh đã quên, khi anh lâm vào tình cảnh buồn chán nhất, khốn cùng, tứ cố vô thân, ai đã bầu bạn không rời với anh? Anh đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ không tha thứ cho anh!"

"Tránh ra, cô cứ như một oán phụ đáng ghét vậy!" Lý Văn San đẩy Thư Khả sang bên, tiếp tục quay phim.

Không ngờ Thư Khả thiếu chút nữa bị ngã sấp xuống, cô ta vịn vào lan can, trong mắt lại tràn ra oán hận. Đều do Lâm Tuyết cả, nếu Lâm Tuyết không mê hoặc Mạc Sở Hàn hại cô ta bị lạnh nhạt, Lý Văn San đã không dám đối xử với cô ta như vậy.

Lần nữa đi qua Lý Văn San, Thư Khả vuốt vuốt mái tóc dài có chút hỗn độn, cười nói: "Tôi có kế sách rút củi dưới đáy nồi (1) rất hay , ngoài việc khiến Vân Thư Hoa chán ghét Lâm Tuyết còn có thể trực tiếp hủy diệt cô ta, chị muốn nghe một chút không?"

Tuy ghét Thư Khả nhưng nghe nói có cách phá hoại Lâm Tuyết, Lý Văn San đương nhiên cảm thấy hứng thú. Cô ta lập tức thu lại địch ý cùng sự khinh miệt của mình, giả tạo cười cười hai tiếng: "Cô có ý kiến hay thì mau nói ra nghe một chút coi, rõ ràng trừ bỏ được cô ta, đối với cả hai chúng ta đều có lợi!"

Cho dù không muốn thấy Thư Khả nhưng để cô ta làm nữ nhân của Mạc Sở Hàn so với Lâm Tuyết cũng tốt hơn. Nếu Lâm Tuyết thực sự theo Mạc Sở Hàn, cả ngày ở tại Lý gia sẽ lúc ẩn lúc hiện trước mặt Vân Thư Hoa, Thư Hoa kia sớm muộn gì cũng bị Lâm Tuyết câu hồn.

"Được! Nếu mục tiêu của chúng ta đều như nhau, tất nhiên là chung kẻ thù! Cô nói tôi nghe coi..." Thư Khả ghé sát tai Lý Văn San, thì thầm nói nhỏ một phen.

Một hồi lâu sau, tim Lý Văn San đập mạnh và loạn nhịp, cô ta chần chờ hỏi: "Như vậy được không? Có thể gây âm ỉ dẫn tới chuyện không may không?"

"Chị sợ gì chứ? Âm ỉ càng lớn càng tốt! Lương Tuấn Đào cũng không phải hạng người dễ chọc, để hắn biết tiện nhân Lâm Tuyết ăn trong bát còn ngóng trong nồi, dám chắc hắn sẽ không tha thứ cho cô ta. Hơn nữa, theo nguồn tin đáng tin cậy của tôi, Lương Tuấn Đào đã tìm được mối tình đầu

của mình, nói không chừng hẳn đã sớm muốn nhân cơ hội nào đó mà đá văng Lâm Tuyết khỏi bao hành lý. Đợi tới khi cô ta thân bại danh liệt hai bàn tay trắng lần nữa sẽ dễ đối phó thôi!" Thư Khả nói xong mưu tính của mình, toàn bộ kế hoạch đều tốt lắm. "Khi đó cho dù Sở Hàn còn theo đuổi muốn Lâm Tuyết, cô ta cũng không đủ tư cách ngang hàng với chúng ta, nhiều lắm cũng chỉ có thể trở thành tình nhân của anh ấy, không thể ngăn mặt nhìn trời!"

"A!" Lý Văn San nhin không được, hai mắt quan sát tỉ mỉ Thư Khả, chế nhạo cô ta: "Ngay cả việc nam nhân của mình nuôi dưỡng tình nhân cô cũng chấp nhận được, quá là hiền tuệ khoan dung!"

"Không phải chị cũng thế sao, biết rõ trong lòng Vân Thư Hoa còn muốn Lâm Tuyết, sao vẫn giữ chặt không buông?" Thư Khả vén vén tóc, cười lạnh: "Chúng ta chẳng qua là chó chê mèo lắm lông thôi, cũng vậy cả."

Trong lòng Thư Khả vẫn đang suy nghĩ, chỉ cần cô ta có thể để Lâm Tuyết tiếp tục ở lại bên cạnh Mạc Sở Hàn, cô ta sẽ có biện pháp đối phó với Lâm Tuyết. Bằng thủ đoạn của mình và sự hiểu biết về Mạc Sở Hàn, sớm muộn gì cũng có thể khiến Lâm Tuyết đến xương cốt cũng không còn!

"Hừ!" Lý Văn San bị Thư Khả chọc trúng tâm sự, không khỏi phẫn nộ nhưng vẫn đồng ý với lời nói của cô ta. Chỉ có tìm cách khiến Lâm Tuyết suy sụp, bọn họ mới có cơ hội chiếm hữu được toàn bộ thân thể và linh hồn của nam nhân mình yêu. "Cứ vậy đi, chúng ta hổ bang hổ trợ, nhất định diệt trừ Lâm Tuyết!"

Hai người đang nhiệt tình thảo luận kế hoạch cụ thể thì Vân Đóa đi tới. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy mờ mịt, cô nhìn hai người phụ nữ khe khẽ nói nhỏ với nhau, lại nhìn đến chiếc máy quay phim trên lan can, nghi hoặc không hiểu mà hỏi: "Các chị đang làm gì thế?"

Lương Tuấn Đào thản nhiên liếc mắt một cái, đối với đồ vật bà tám này đưa cho hắn không có nhiều hứng thú lắm.

Lý Văn San lại niềm nở mở ra, nhiệt tình đưa tới vị trí tốt nhất để Lương Tuấn Đào có thể xem rõ."Nhìn đi, hai người đang thân thân thiết thiết kia kìa."

Hình ảnh trong máy quay cao cấp thực rõ nét, trên màn ảnh hiện ra hình ảnh Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn ôm hôn nhau, nhìn ra được, Lâm Tuyết vừa thoái thác vừa cự tuyệt, hai người lặp lại nhiều lần màn ôm ôm hôn hôn, lại còn thường xuyên thì thầm nói nhỏ, hoàn toàn giống với mấy đôi tình lữ đang giận dỗi nhau.

Lương Tuấn Đào tròn to mắt như không thể tin cô gái trong máy quay chính là Lâm Tuyết. Hắn dứt khoát đoạt khỏi tay Lý Văn San, dưới ánh mặt trời, hết lần này tới lần khác nghiên cứu thật kỹ càng.

Trên màn ảnh, Lâm Tuyết khóc, cô nũng nịu nhìn Mạc Sở Hàn nói gì đó, tiếp theo Mạc Sở Hàn lại dựa sát vào cô, hai người cùng ôm nhau lần nữa.

Kinh ngạc qua đi thì lửa giận ngút trời ập đến, Lương Tuấn Đào lập tức vứt máy quay phim xuống đất, còn dẫm thêm một cước, chiếc máy đáng thương nhất thời tan xương nát thịt tuyên cáo tuổi thọ đã hết.

"A, sao anh lại đập vỡ máy quay của tôi?" Lý Văn San mau chóng nhốn nháo, cuối cùng cô ta cảm thấy đúng như Thư Khả dự kiến, may mà đã làm thêm nếu không những hình ảnh tư liệu trân quý này cứ như vậy mà bị phá hủy hết."Anh bắt gian cũng cần chứng cứ chứ, không có chứng cứ thì con tiện nhân Lâm Tuyết sao chịu thừa nhận?"

"Cút con mẹ cô đi!" Lương Tuấn Đào giận dữ, tung một cước đá bay đồng linh kiện vỡ vụn trên đất, mục tiêu nhắm tới chính là Lý Văn San.

Lý Văn San không ngờ hắn sẽ đột ngột động thủ với mình... Không phải, là đột nhiên động cước mới đúng, toàn bộ đồng thiết bị vỡ nát đều bắn lên người và đui cô ta."A!" Lý Văn San ôm lấy chỗ đau oa oa kêu loạn , tức giận dậm chân: "Lương Tuấn Đào, anh dám động tay đánh tôi à!"

"Còn không rút ngay, tôi sẽ trực tiếp lấy chân đá cô!" Nếu không giữ thói quen tốt không đánh nữ nhân, hiện tại nộ hỏa công tâm, Lương Tuấn Đào rất muốn trực tiếp đá bay nữ nhân có cái miệng quạ đen trước mặt .
."Biến!"

Lý Văn San bùm mặt khóc văng lên, vừa muốn xoay người chạy đi liền nhìn thấy xe chuyên dụng của Lý Ngạn Thành đã trở về. Cô ta lập tức tìm được nơi để khiêu nại ủy khuất của mình, thút thít nỉ non tố cáo Lương Tuấn Đào: "Ba ba, ô ô... Lương Tuấn Đào thừa dịp ba không có ở đây mang người tới quấy rối còn động thủ đánh con. Hắn cứ như vậy không coi ai ra gì, không đặt ba trong mắt, ba nhất định phải dạy dỗ hắn thật tốt!"

Thấy con gái mình khóc sụt sùi, lại thấy Lương Tuấn Đào dẫn theo bộ đội tinh nhuệ được trang bị đầy đủ súng ống đạn dược đang đối địch với bộ đội đặc chủng, Lý Ngạn Thành không nén được tức giận. Ông ta dắt tay Lý Văn San bước đến trước mặt Lương Tuấn Đào, mắt hồ trợn lên, không giận mà vẫn oai nghiêm quát hỏi: "Lương lão nhị, cậu định võ trang để tiếp quản địa bàn của tôi sao?"

Lương Tuấn Đào cũng nén giận trong bụng, đối với lão tướng quân này hắn vẫn kiêng nể ba phần nên chỉ phần nộ nói: "Họ lừa gạt vợ tôi, ngay trong hoa viên nhà ông... ông nói xem tôi có muốn xông vào hay không ?"

"Hóa ra là vì đàn bà!" Lý Ngạn Thành rất bực mình với sự lỗ mãng của Mạc Sở Hàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng: "Các anh đúng là có tiền đồ quá!"

"Tôi mặc xác. Dù sao nữ nhân của tôi cũng ở trong nhà ông, tôi sẽ vào tìm!" Tính nhẫn nại của Lương Tuấn Đào đã hết sạch, cuối cùng hắn cũng lộ nguyên hình: " Mau bảo người của ông tránh ra, nếu không cho dù tôi quen biết ông nhưng súng trong tay tôi không nhận ra ông đâu!"

"Xú tiểu tử, dám tạo phản sao?" Lý Ngạn Thành phẫn nộ, lửa giận bốc lên ngút trời, ông ta khiển trách Lương Tuấn Đào: "Có bản lĩnh thì quật ngã tôi đi, bằng trang bị của cậu cứ gây âm ỉ tiếp quản bộ đội đặc chủng cho tôi coi. Chỉ cần Lý Ngạn Thành này còn đứng ở đây ngày nào thì ở trước mặt tôi cậu phải ngoan ngoãn! Là rồng thì lượn quanh cho lão tử, là hổ thì nằm im, lão tử không tin cậu dám làm phản!"

"Móa! " Lương Tuấn Đào phát hỏa, rõ ràng trở mặt rút súng ra: "Lão bất tử, nể ông ba phần ông còn muốn đòi thêm. Mau tránh ra, nếu không tôi sẽ nổ súng!"

Theo hành động của hắn, bộ đội dã chiến tinh nhuệ phía sau cũng đồng loạt giương cao vũ khí, hòng súng tối om hướng về phía lão tướng quân Lý Ngạn Thành của bộ đội đặc chủng.

Toàn bộ chiến sĩ dã chiến quân đều sùng kính Lương Tuấn Đào tới mức gần như rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, đừng nói hắn chĩa súng vào Lý Ngạn Thành, cho dù chĩa vào Chủ tịch Quân ủy, bọn họ cũng không chùn bước, không chút do dự theo sát phía sau, coi hắn như Thiên Lô chỉ đâu đánh đó.

Lý Ngạn Thành cực kì tức giận, lập tức rút súng, cả giận nói: "Xú tiểu tử, cậu thử nổ súng đi

Vũ khí của bộ đội đặc chủng đã sớm xuất ra, lúc này hòng súng rào rào nâng lên, chốt an toàn đã được mở hết.

Mắt thấy mũi dẫn lửa sắp bốc cháy, hai bên sẽ lập tức nổ súng bắn nhau, đúng lúc này Mạc Sở Hàn xuất hiện.

Hắn thoát nhìn rất đê điều, thần sắc bình thản dường như không muốn tiếp tục đối địch. Nhìn hai bên đối chọi nhau hết sức căng thẳng, Mạc Sở Hàn do dự một chút, hắn bước đến trước mặt Lý Ngạn Thành thấp giọng nói gì đó. Chỉ thấy khuôn mặt già nua của Lý Ngạn Thành xanh mét, không nói lời nào. Sau đó Mạc Sở Hàn xoay người, bước nhanh tới trước mặt Lương Tuấn Đào, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Lương sư trưởng hạ hỏa, có gì ghê gớm đâu. Không phải chỉ vì đàn bà sao? Quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác, tôi trả lại cho anh!"

Lương Tuấn Đào nghi ngờ nhìn Mạc Sở Hàn, thấy khoe môi đối phương bị rách, trái tim hắn lộp bộp rơi xuống. Nghĩ đến cảnh vừa xem trong máy quay, Lâm Tuyết cùng Mạc Sở Hàn ôm hôn mãnh liệt... Móa, cái con quỷ nhỏ này, dám nóng nảy như vậy, cứ để cho hắn tóm được xem...

Không đợi Lương Tuấn Đào phát tác hết hung hãn của mình, con quỷ nhỏ Lâm Tuyết kia đã đi ra. Ánh mắt hoài nghi của hắn chuyển sang khuôn mặt thanh lệ tái nhợt, trái tim Lương Tuấn Đào không nhịn được ghen lại——khoe miệng Lâm Tuyết rõ ràng cũng có vết cắn, cùng Mạc Sở Hàn, một tả một hữu vừa vặn ăn khớp!

Con mẹ nó chứ!

Lâm Tuyết đâu chú ý tới sắc mặt hung ác nham hiểm đến dọa người của hắn, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Bước nhanh đến cạnh Lương Tuấn Đào, trận thế giương cung bạt kiếm trước mắt khiến Lâm Tuyết giật mình, cô kéo kéo áo hắn, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi thôi!"

À, còn biết cùng hắn về nhà cơ đấy! Lương Tuấn Đào nếu đã tìm được người cũng lười cùng Lý Ngạn Thành phân cao thấp. Hắn lập tức chỉ vào Mạc Sở Hàn, nghiêng răng thốt ra một câu tàn nhẫn: "Con mẹ nó chứ, cậu chờ đấy, sớm muộn gì tôi cũng xử lý cậu!"

"Tôi sẽ chờ!" Mạc Sở Hàn ngược lại rất ung dung, hơn nữa còn rộng lượng không so đo với Lương Tuấn Đào ác ngôn ác ngữ, chỉ cười lạnh nói: "Xem xem anh có bao nhiêu bản lĩnh!"

Nếu không kiêng nể Lý Ngạn Thành, Lương Tuấn Đào rất muốn chĩa hai khẩu súng vào Mạc Sở Hàn, bắn vài cái lỗ lên người hắn cho đỡ tức. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, có thể không phí viên đạn nào mà đoạt lại được Lâm Tuyết coi như không tệ, âm ỉ lớn đối với ai cũng không có lợi.

Lương Tuấn Đào mạnh mẽ nuốt xuống ác khí, kéo Lâm Tuyết xoay người đi về phía Land Rover quân dụng đỗ cách đó không xa.

Bộ đội dã chiến tinh nhuệ được huấn luyện có bài bản yểm trợ cho Sư trưởng của bọn họ rút đi, không giây nào thả lỏng cảnh giác, bưng súng lui lại.

Lên xe, cảnh vệ viên Tiểu Cao cầm lái, Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết sóng vai ngồi ghế sau nhưng hắn không nhìn cô, chỉ chăm điều thuốc, dựa vào cửa kính xe yên lặng hút.

Các chiến sĩ dã chiến quân còn lại cũng lưu loát rời khỏi khu biệt thự của bộ đội đặc chủng một cách nhanh chóng, tăng tốc trở về Sư đoàn 706.

Lâm Tuyết phát hiện ra Lương Tuấn Đào đang tức giận, bởi khi người đàn ông này giận dữ thường thích im lặng. Cô cho rằng hắn giận cô chưa được hắn cho phép đã lái xe tới Lý gia, Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào nổi nóng cũng không muốn giải thích rõ, dứt khoát lựa chọn "im lặng là vàng".

Một đường về nhà không nói chuyện, trong xe khí áp rất thấp khiến Lâm Tuyết cảm thấy không biết có phải thời tiết đang biến đổi hay không?

Đến Sư đoàn 706, sau khi xuống xe cô lập tức về ký túc xá thay quân trang, thấy trời đã sâm sẩm tối, Lâm Tuyết liền cầm bộ đồ ăn hướng phía

quán cơm.

Kỳ thật, bình thường Lâm Tuyết đều cùng Lương Tuấn Đào dùng cơm tại nhà ăn chuyên dụng đặc biệt cho quân nhân, lần này nhìn người nào đó mang bộ dáng gió thổi mưa giông trước cơn bão, để an toàn... cách xa hẳn một chút vẫn là việc nên làm!

Vừa mới vào quán cơm cô liền bị một vị sĩ quan ngăn lại, cúi chào Lâm Tuyết một cái, anh ta vội truyền đạt chỉ thị của thủ trưởng: "Thiếu úy Lâm Tuyết, thủ trưởng bảo cô gấp rút tới nhà ăn ngay!"

Trong quân khu, mệnh lệnh của thượng cấp là trên hết, căn bản không được phép mượn cớ hay bất cứ lý do gì để từ chối. Cho nên dù biết rõ Lương Tuấn Đào kêu mình qua dùng bữa tối, cô cũng không thể cự tuyệt, đành đánh tay chào theo nghi thức quân đội đáp lại sĩ quan kia: "Rõ!" Bên trong nhà ăn chuyên dụng, các sĩ quan đang ngồi dùng cơm, vài người ngồi một bàn, vừa uống rượu ăn cơm vừa nói chuyện phiếm tào lao.

Lương Tuấn Đào ngồi một mình góc, tuần nhan âm trầm, cả người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo rét căm căm, bộ dáng lãnh khốc xa cách ngàn dặm như người nhàn rỗi không bị những kẻ xung quanh quấy nhiễu.

Lâm Tuyết đi tới, ngồi xuống đối diện với hắn. Cô tự biết mình đuối lý, cũng không rõ nên tìm đề tài gì để nói cùng Lương Tuấn Đào đây, "Anh gọi em tới cùng ăn cơm à?"

Ngẩng mặt lên, Lương Tuấn Đào nheo mắt nhú nhú lông mày bén nhọn, hắn thản nhiên nói, không nghe ra hỉ nộ nào trong đó: "Đói bụng không? Anh sẽ đãi em món nướng mà em thích nhất."

Quả nhiên, chung quanh bàn ăn bày đầy món nướng ngon miệng, đều là thứ Lâm Tuyết thích ăn, có cánh gà giòn tan được xếp thành hàng, thịt dê xiên, nấm sấy... Toàn bộ đều nhuộm màu đỏ rực bóng bảy, bốc ra hơi nóng nghi ngút, sắc hương đủ cả khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Lâm Tuyết vừa muốn vươn tay lấy liền bị một bàn tay lớn giành trước ngăn lại, "Anh dứt cho em ăn." Nam tử ân cần đặc ý một cách khả nghi, hắn chọn cánh gà nướng, lại cố ý cho thêm nhiều bột ớt (rất quan tâm), sau khi nêm đủ gia vị , Lương Tuấn Đào tự tay đưa đến bên miệng Lâm Tuyết, dịu dàng nói: "Đến đây, há miệng nào."

Thìnhình khó từ chối, Lâm Tuyết nghe lời hé miệng ra, một giây đồng hồ tiếp theo, chân gà đưa đến bên miệng, cô nhất thời kinh hãi nhảy dựng lên.

"A.. A!" Lâm Tuyết đau đến mức dậm chân thật mạnh, bột ớt và muối gia vị đã dính vào khóe môi bị cắn rách, có thể tưởng tượng được sẽ đau đớn cỡ nào!

"Sao rồi?" Lương Tuấn Đào tỏ vẻ vô tội không hiểu, hắn đổi góc cánh gà đang cầm trong tay, chuyển sang chỗ bị chấm nhiều gia vị nhất, đẩy đến phía môi bị thương của Lâm Tuyết lần nữa ."Chỉ hơi cay thôi mà, trẻ con đều thích ăn, sao em lại không chịu nổi thế?"

"A! Lương Tuấn Đào!" Lâm Tuyết đau nhức không chịu nổi liền hung hăng đẩy cánh gà ra, đồng thời cô không ngừng vội vã lấy khăn ướt lau lau lau khóe miệng."Anh..."

"Ông đây tự cho cô ăn, cô còn muốn thế nào hả?" Lương Tuấn Đào cười như không cười, tinh mâu nheo lại hiện lên một tia giận dữ."Không cảm kích phải không? Uống công tôi nịnh bợ!"

Lâm Tuyết dám khẳng định người này cố ý, nên khi hắn cầm lên một xấp to đồ nướng đưa tới gần lần nữa, cô không nhịn được nữa quát to: "Tôi không ăn!"

"Phịch!" Lương Tuấn Đào hung hăng ném đồ ăn xuống khay, các món nướng rơi đầy trên mặt bàn. Chén đĩa loong coong va vào nhau, đổ vỡ rớt trên mặt đất.

Động tĩnh bên này quá lớn khiến những người không muốn để ý cũng thấy khó khăn. Nhà ăn này vốn náo nhiệt rầm rĩ nhưng nhất thời người người cùng nín thở yên lặng, họ lo sợ nghi ngờ nhìn sang, không biết tại sao Lương sư trưởng luôn yêu chiều vợ đột nhiên lại giận dữ lớn như vậy.

"Không ăn mà đánh đổ, cô cho rằng ông đây thích hầu hạ cô sao?" Lương Tuấn Đào lạnh lùng nhướn mày, nâng chân lên, "Loảng xoảng!" Một tiếng vang thật lớn, bàn ăn bị hấn đá ngã lăn.

"Lách cách loảng xoảng!" Toàn bộ chén đĩa, bát đũa trên bàn cơm đều bị quăng trên mặt đất tan xương nát thịt, nhưng vị trí rơi được không chế vừa vặn, không khiến Lâm Tuyết bị thương.

Lâm Tuyết đứng giữa một mớ bừa bãi, khuôn mặt thanh lệ lãnh lẽo, cô trợn mắt nhìn Lương Tuấn Đào.

"Thủ trưởng, dừng!" Phùng Trường Nghĩa đánh bạo đi tới, thử khuyên giải: "Hai người cãi nhau vài câu, đáng để động thủ sao?"

"Tôi có động thủ không?" Nỗi giận bị nghen trong lòng đều bị Lương Tuấn Đào hướng Phùng Trường Nghĩa phát ra, hấn khàn giọng quát.

"Không phải." Phùng trường nghĩa lui một bước, kiên trì ép ra nụ cười: "Là ngài động cước."

"Cút ngay! Con mẹ nó chứ, bớt nói vớ vẩn đi, tất cả nên làm gì thì làm đi! Chuyện của tôi không cần các người quản!" Lương Tuấn Đào gào rít trong cổ họng, sau đó xoay người rời đi.

Lần đầu tiên, Lương Tuấn Đào ở trước mặt mọi người không cho cô chút thể diện nào khiến Lâm Tuyết hơi hơi lúng túng.

Thủ trưởng tức giận bỏ đi, những sĩ quan còn lại cũng không dám tiếp tục ăn cơm, tốp năm tốp ba đồng loạt đứng dậy. Khi rời đi, bọn họ còn

nhìn trộm Lâm Tuyết một cái, trong lòng đoán đoán nguyên nhân.

Mọi người đều biết, xế chiều hôm nay Lương Tuấn Đào huy động lực lượng, dẫn bộ đội tinh nhuệ tới nơi ở của Lý Ngạn Thành đoạt lại Lâm Tuyết, hơn nữa còn liên quan tới con nuôi của Lý Ngạn Thành là Mạc Sở Hàn. Tóm lại, đây là chuyện nam nữ tranh giành tình cảm với nhau. Thoạt nhìn, Lương Tuấn Đào được bọn họ tôn sùng là chiến thần nhưng hẳn cũng chỉ là một kẻ thế tục, khi ăn dấm chua cũng không khác gì những nam tử bình thường.

Lâm Tuyết đứng ngây ngốc hồi lâu, cho tới khi Lưu Bắc Thành đi tới, kéo tay cô nói: "Đừng đứng ngốc ở đây nữa, cần xin lỗi thủ trưởng thì đi xin lỗi đi."

"Vì sao tôi phải xin lỗi?" Lâm Tuyết khó lay chuyển được, cô chậm rãi cắn môi, giẫm lên đồng hồ ăn vờ vụn dưới chân chuẩn bị rời đi.

"A, Lâm văn thư!" Cảnh vệ viên Tiểu Cao vẫn luôn có thói quen gọi cô là Lâm văn thư, anh ta thân mật xúi Lâm Tuyết một chiêu: "Tục ngữ nói vợ chồng đầu giường đánh nhau, cuối giường làm hòa, đêm nay cô chủ động một chút, tôi cam đoan sáng mai, thủ trưởng lập tức hết giận!"

Giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Cao một cái, Lâm Tuyết không nói gì, cô xoay người rời đi.

*

Phiền muộn trong lòng không nói ra được khiến Lâm Tuyết cảm thấy khó chịu mất tự nhiên.

Đầu mùa hè, ban đêm không có gió, thời tiết có chút oi bức. Bị dày vò một ngày, lại bị những chén bát rơi trên đất làm bẩn quần áo, cô quyết định đi tắm vòi sen trong nhà tắm quân dụng, đem theo quần áo để thay rồi giặt giũ luôn một thể.

Cảm thấy quần áo đã khô, không còn việc gì làm nữa, Lâm Tuyết đành trở về ký túc xá.

Cô có một phòng riêng trong ký túc xá Quân khu, mọi mặt sinh hoạt đều rất đầy đủ nhưng đêm nay, khi trở về, Lâm Tuyết phát hiện ra trong phòng có thêm một người nữa.

Đó cũng là một nữ sĩ quan, trên vai là quân hàm Thượng úy một gạch ba sao, tóc dài buông xõa, cô ta quay lưng lại với cô, đang bận sửa sang giường ngủ.

"A, cô là ai ?" Lâm Tuyết không nén nổi buồn bực hỏi han, sao người này lại có chìa khóa phòng mình nhỉ?

Cô gái kia nghe tiếng liền quay lại, sắc mặt vàng vọt, dung nhan tiều tụy giống như người bệnh nặng chưa lành.

Lâm Tuyết ngẩn ra, cô nhận ra nữ tử này là Hoàng Y Na đêm đó cô đã thấy ở bệnh viện, cũng chính là mối tình đầu trong truyền thuyết của Lương Tuấn Đào.

Đã xảy ra chuyện gì? Không phải Hoàng Y Na ở bệnh viện sao? Không phải cô ta mắc bệnh rất nặng à? Sao đột nhiên lại đến Quân khu còn vào kí túc xá của cô nữa?

Thấy Lâm Tuyết mang theo ánh mắt thăm dò nghi hoặc, Hoàng Y Na ngược lại rất trấn định. Cô ta hữu lực vô lực ngồi trên ghế sofa trước giường, hơi thở có chút hỗn hển. "Tôi yêu cầu xuất viện đến Quân khu, Tuấn Đào tạm thời sắp xếp cho tôi ở đây tĩnh dưỡng."

Đang nói chuyện thì thấy một vị bác sĩ và hai y tá theo giúp đẩy xe dụng cụ vào phòng, bọn họ hỏi tình hình của Hoàng Y Na , rồi bắt đầu lấy thuốc truyền vào tĩnh mạch cô ta.

Lâm Tuyết thấy Hoàng Y Na ngang nhiên nằm trên chiếc giường vốn thuộc về mình, dáng vẻ như thể đây là nhà cô ta vậy, trong lòng cô càng thêm buồn bực .

Đợi bác sĩ xong việc chuẩn bị rời đi, Lâm Tuyết ngăn anh ta lại, hỏi thăm: " Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Bác sĩ mặc áo khoác quân y, trên vai mang quân hàm Thiếu tá hai gạch một sao, khi anh ta nâng mắt đối diện với Lâm Tuyết, cô cảm thấy nao nao.

Vị quân y này còn rất trẻ, nhiều lắm cũng chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi là cùng. Dáng người gầy gầy cao to, làn da trắng nõn như da con gái, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, nhất là hai má núm đồng tiền thật sâu trên gương mặt, cười nhẹ cũng đủ để mê hoặc chúng sinh.

Dáng vẻ này. . . Hình như có phong thái của Lãnh Bân tuyệt sắc khuynh thành, nhưng người đàn ông đối diện với Lãnh Bân lại hoàn toàn bất đồng về chủng loại. Tóm lại, anh ta tuyệt đối là một vưu vật hiếm thấy.

Như đã quen với ánh mắt kinh diễm của nữ nhân khi thấy mình, Vân Phàm hơi hơi mở to đôi mắt hoa đào xinh đẹp, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Lâm Tuyết, sau đó anh ta mới chậm rãi đáp lại: "Thủ trưởng có lệnh để Hoàng Y Na tạm thời cư trú trong ký túc xá này."

Cái gì? Lâm Tuyết không nhịn được hỏi ngược lại: "Vậy tôi ở đâu? Tôi trú ngụ ở đâu?"

"Cô à?" Vân Phàm nghĩ nghĩ, nói: "Vấn đề này cô tự mình đi hỏi thủ trưởng đi."

Lâm Tuyết bực mình một hồi, cô muốn nói gì đó nhưng chỉ nghe thấy Hoàng Y Na nằm trên giường đang truyền dịch gọi mình: "Lâm tiểu thư, nếu cô không ngại, có thể cùng tôi ngủ chung một giường."

Nghe khẩu khí, cứ như là ban ơn cho cô vậy. Khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết càng phát ra hơi lạnh trầm thấp, cô thản nhiên nói: "Không cần, tôi phải đến hỏi xem thủ trưởng định sắp xếp thế nào đây." Dọc đường đi, Lâm Tuyết vẫn luôn trầm mặc. Cô rất giận, cũng không biết khi gặp Lương Tuấn Đào mình nên nói thế nào cho phải.

Rốt cuộc hắc có ý gì? Sư đoàn lớn như vậy, không đếm được có bao nhiêu phòng trong ký túc xá, vì sao lại sắp xếp cho Hoàng Y Na đến chiếm phòng chiếm tổ của cô? Hắc ghét cô sao? Muốn trá hình đuổi cô đi à?

Anh được lắm Lương Tuấn Đào, đồ lật lọng, nào là nói không đi ngoại tình, thế mà còn mời tình nhân cũ đến đường bệnh ngay trước mắt tôi, định cố ý nói cho tôi biết anh đã chán tôi hay chê tôi chướng mắt muốn đuổi tôi đi?

Đi thì đi! Ai thêm cái kế ước hôn nhân của anh chứ, anh cũng đâu thật sự chung tình với tôi!

Lâm Tuyết đầy một bụng buồn bực oán hận, trong lòng nguội lạnh, khóe mắt ẩm ướt, cô đợi gặp được Lương Tuấn Đào sẽ hỏi cho rõ, nếu hắc trở mặt vô tình, Lâm Tuyết cam đoan sẽ quay lưng bước đi, không cố sống cố chết đối địch với hắc làm gì.

Hóa ra Mạc Sở Hàn nói rất đúng, khi người phụ nữ Lương Tuấn Đào yêu nhất trở lại, thái độ của hắc lập tức thay đổi, hơn nữa nếu hắc cùng mỗi tình đầu nối lại duyên xưa, việc vứt bỏ cô chỉ là chuyện sớm hay muộn, chuyện cô và hắc cũng không khác gì chuyện giữa Lãnh Trí Thần và Lương Ngọc Đồng trước đây.

Lâm Tuyết miên man suy nghĩ, từ trước đến nay trong lòng cô chưa từng lo sợ không yên và cảm thấy phiền muộn như bây giờ.

Vân Phàm thỉnh thoảng lại liếc mắt quan sát một chút, thấy dáng vẻ nặng nề không muốn trò chuyện của người bên cạnh, anh ta cũng biết điều

mà ngậm miệng lại.

Trong ký túc xá của Thủ trưởng, Lương Tuấn Đào có một gian phòng xa hoa riêng biệt, trước kia Lâm Tuyết từng ghé qua một lần nhưng chỉ ngồi lại trong chốc lát. Khi đó cô thấy nơi này bố trí rất đàn ông, đơn giản gọn gàng mang hơi thở nam tính, vận dụng phong cách mạnh mẽ lạnh lùng.

Hôm nay tới lại phát hiện ra bên trong có sự thay đổi cực lớn , dĩ nhiên gian phòng đã được sửa chữa qua nhưng toàn bộ bố cục đều thay đổi, nhìn chung bố trí rất ấm áp, phá bỏ bố cục mạnh mẽ lạnh lẽo trước kia, thoáng nhìn qua có vẻ thích hợp cho nữ nhân trú ngụ hơn.

Lâm Tuyết theo sau Vân Phàm tiến vào, thấy Lương Tuấn Đào đang ngồi ở sofa xem tv. Trên màn ảnh phát ra tin tức quân sự, hình như là tư liệu giới thiệu địa hình Tam Giác Vàng. Hắn xem rất nghiêm túc, Lâm Tuyết đến mà hắn cũng chưa nâng mắt nhìn cô một cái.

"Báo cáo thủ trưởng, đã đưa người tới!" Vân Phàm đánh tay chào.

Lương Tuấn Đào lúc này mới quay đầu lại nhưng ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía Vân Phàm, ngay cả dư quang cũng keo kiệt không cho Lâm Tuyết một chút. "Sao rồi? Ở chỗ tôi đã thích ứng được chưa? Có yêu cầu gì cứ nói ra, trước kia Lãnh Thiếu tướng có thể cho cậu cái gì, tôi cũng sẽ không thiếu một cân một lạng."

"Cám ơn Thủ trưởng, tôi không thiếu gì cả." Vân Phàm hơi hơi vén môi, gương mặt tuyệt sắc cười đến khuynh thành.

"Nói thật, để cậu làm quân y trong quân khu thực là ủy khuất cho cậu." Lương Tuấn Đào gương mặt nói tiếp: "Nhưng đến chỗ tôi rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đào ngũ. Tiểu tử, thể hiện cho tốt, tương lai tiền đồ vô lượng!"

Trong đôi mắt đẹp của Vân Phàm xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp, nếu đã quyết ý đã từ cuộc sống trước đây bắt đầu một cuộc đời mới, anh ta muốn hoàn toàn chặt đứt mọi quan hệ trong quá khứ.

Trước kia Vân Phàm là hóa thân của hắc ám, cả ngày làm bạn với âm mưu ám sát và nhiệm vụ gián điệp, muốn triệt để thoát khỏi tăm tối, chỉ có cách chạy về phía ánh sáng! Anh ta lựa chọn rời khỏi Ảnh Đường, rời khỏi Báo Bầy, thậm chí lựa chọn rời khỏi Lãnh Bân, như vậy đã chứng tỏ Vân Phàm đã làm việc nghĩa quyết không chùn bước.

"Cám ơn Thủ trưởng dạy bảo, Vân Phàm xin ghi nhớ trong lòng!"

"Đi đi." trên khuôn mặt tuần lãng của Lương Tuấn Đào tràn đầy ý cười, không có bộ dáng cấp trên kiêu căng hay lên mặt nạt người chút nào.

Đánh tay cúi chào, Vân Phàm xoay người rời đi.

Trong phòng khách to như vậy chỉ còn lại hai người Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, kẻ đứng người ngồi, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ có âm thanh vọng ra từ TV.

"... Tam Giác Vàng, tên tiếng Anh là Goldentriangle là một mảnh đất hình tam giác nằm giữa biên giới ba nước Đông Nam Á: Thailand, Myanmar và Lào, đây là khu vực sản xuất nha phiến và ma túy các loại. Bởi là nơi sản xuất thuốc phiện chính trên thế giới nên 'Tam Giác Vàng' rất nổi tiếng."

"Phạm vi của 'Tam Giác Vàng' bao gồm phía bắc Myanmar, phía bắc Thailand, cùng với phía nam Lào... tổng cộng có hơn 3000 thôn trấn lớn nhỏ. Tổng diện tích là 19.4 vạn ki-lô-mét vuông."

"Phần lớn diện tích nơi đây cao hơn so với mặt biển ngàn mét, ở trên núi non trùng điệp, khí hậu nóng bức, lượng mưa dồi dào, thổ nhưỡng phì nhiêu, rất thích hợp cho cây thuốc phiện sinh trưởng, hơn nữa cây cối nơi

này đầy đặc, đường đi gập ghềnh, giao thông tắc nghẽn, ngoài tầm với của Chính phủ ba nước, vì vậy việc gieo trồng cây thuốc phiện gặp nhiều điều kiện thuận lợi về chính trị, kinh tế, địa lý, khí hậu..."

Ánh mắt Lâm Tuyết không rời khỏi màn hình Lcd siêu lớn, cô biết địa phương kia chính là mục tiêu mà Lương Tuấn Đào dự định tự mình hành động.

Từ từ di chuyển, cô cố gắng để thần sắc mình trông thật tự nhiên, điềm nhiên như không có việc gì hỏi hẵn: "Chuẩn bị khi nào thì xuất phát?"

Trong tiềm thức, Lâm Tuyết rất hy vọng mau mau được rời khỏi thành phố này, chuyển đến một bầu trời khác hít thở không khí mới. Mọi thứ ở nơi đây đều khiến cô cảm thấy áp lực và rối rắm, hoặc nên nói là khiến cô cảm thấy do dự và băn khoăn.

"Cần một thời gian nữa, chờ khả năng và thời cơ chín muồi đã." Lương Tuấn Đào dường như cũng quên mất việc không vui phát sinh tại nhà ăn, ngón tay thon dài nghịch nghịch bật lửa, mở mở đóng đóng, giống như nội tâm hẫng lúc này.

"A " sau khi tìm được chuyện để nói, Lâm Tuyết dứt khoát đi thẳng vào vấn đề cần hỏi: "Anh đem phòng của tôi cho mỗi tình đầu của mình ở, vậy tôi sẽ ở đâu?"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, cô liền cảm thấy không hợp cho lắm, đáng tiếc lời nói ra rồi cũng giống như nước đổ khó thu hồi lại.

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào nâng mắt nhìn cô, nhướng nhướng mày, hỏi ngược lại: "Cho em ở chỗ này của anh, như vậy còn ủy khuất em sao?"

Khuôn mặt Lâm Tuyết trầm xuống, cô nghiêm nghị yêu cầu: "Lập tức sắp xếp cho tôi phòng ký túc xá mới!"

Lương Tuấn Đào vất vả lắm mới áp chế được bản thân, lúc này lửa giận lại "vụt" lên, "Phịch!" Cái bật lửa trong tay hắn bị ném mạnh trên bàn trà thủy tinh, hắn "Ồ" lên một tiếng đứng dậy, chỉ vào Lâm Tuyết mắng: "Con mẹ nó chứ, cô chỉ thiếu mỗi chuyện hếch mũi lên mặt!"

Nở nụ cười chán nản, Lâm Tuyết xoay người bước đi.

"Đi đâu?" Lương Tuấn Đào vội vàng đuổi theo, hắn chặn đường cô, cảm giận trừng mắt nhìn đến nửa phút, sau đó vươn tay ôm chặt nữ tử trước mặt.

Lâm Tuyết không tránh né cũng không phản kháng, chờ hắn tới gần, cô nhắc chân, nâng cao đầu gối, hung hăng hướng vào chỗ yếu hại của Lương Tuấn Đào.

"Tuyệt kỹ tất sát " này Lâm Tuyết đã luyện tới lô hỏa thuần thanh, dựa vào thân thủ của Lương Tuấn Đào cũng bị cô bức đến trở tay không kịp.

"Móa! Dám đánh vào nơi này của chồng cô à!" Lương Tuấn Đào càng nóng giận, hắn bắt lấy đùi ngọc đang nâng lên, bực tức nghiêng rằng.

Lâm Tuyết làm cách nào cũng không thoát được bàn tay to cứng như sắt đang chế trụ đùi mình, một chân bị hắn chộp trong tay, thật sự rất chặt vật, cô dứt khoát mượn sức đầu sức, vung nốt chân còn lại vào người hắn.

Cái này càng hồngбет, Lương Tuấn Đào tiếp tục giữ nốt chân vừa đá lên, cả người Lâm Tuyết quẩn quanh thắt lưng hắn. Để không ngã ngửa ra sau, cô đành ôm chặt lấy cổ Lương Tuấn Đào củng cố thân mình.

Tư thế ái muội như vậy khiến Lâm Tuyết vừa thẹn vừa nóng, nổi giận quát: "Thả tôi xuống!"

"Quý nhỏ, đúng là em chưa bị trừng trị đủ!" Lương Tuấn Đào phát câu nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng không thể nào buông cô ra, hắn đành vỗ vỗ

hai cái vào cái mông nhỏ xinh bên dưới.

Hai chân không động đậy được, Lâm Tuyết tức giận mấy cũng chỉ có thể đánh lên bả vai và lồng ngực hần, "Thả tôi ra, anh đúng là sắc lang!"

"Anh là sắc lang sao?" dường như Lương Tuấn Đào có chút ngạc nhiên nhưng lại nhanh chóng cười thoải mái: "Đúng thế, như em mong muốn, đêm nay anh sẽ trở thành một sắc lang thực sự, đỡ phải mỗi ngày đều chịu oan uổng gánh tiếng xấu, nghĩ lại đã ỏi muốn chết!"

Thậm chí không thèm đi đến phòng ngủ, hần nhanh nhẹn ấn cô lên ghế sofa bằng da xa xỉ, rộng rãi mà mềm mại. Thân thể to lớn tráng kiện như núi của nam tử đè xuống, Lâm Tuyết còn chỗ nào động đậy được đây? Cô chỉ có thể dùng miệng kháng nghị: "Lương Tuấn Đào, anh không thể ép buộc tôi!"

"Không thể là sao? Khế ước đâu quy định anh không được hưởng quyền lợi của một người chồng." Lương Tuấn Đào thành thạo, nhanh chóng lột sạch Lâm Tuyết, cẩn thận kiểm tra mỗi tấc trên cơ thể ngọc ngà xem có dấu vết bị Mạc Sở Hàn xâm phạm hay không.

"Anh đừng cầm thú như vậy có được không?" Lâm Tuyết không nhịn được nữa, cô xấu hổ, lúng túng si nhục cái kẻ đang chăm chăm nhìn vào thân thể mình, có chút đau lòng nói: "Cho dù là vợ chồng, tôi cũng có quyền cự tuyệt anh."

Ngoại trừ vết thương trên miệng cô, Lương Tuấn Đào không phát hiện được thêm dấu vết hoan ái nào trên cơ thể bên dưới mình. Mắt nheo nheo thoáng hiện ra tia sắc bén lạnh lẽo, hần cúi xuống bao phủ môi cô.

"A!" Một giây đồng hồ sau, Lâm Tuyết đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng, cả người run rẩy. Tên cầm thú này, lại cắn rách môi cô rồi!

Hắn mút khước môi còn chảy máu của Lâm Tuyết vào miệng, dùng mùi vị của mình xóa bỏ triệt để hương vị của gã đàn ông kia, "Tiêu độc" xong, Lương Tuấn Đào chậm rãi hôn cô, dùng đầu lưỡi liếm liếm chỗ bị thương, động tác bắt đầu trở nên dịu dàng.

"Lương Tuấn Đào..." Lâm Tuyết giận dữ, phản kháng không được, cô hung hăng dùng móng tay mình cào véo hắn, nhưng tên khốn kiếp này da dày thịt béo, hết lần này tới lần khác căn bản không thấy ỉ ôi gì, dù bị cào chảy máu cũng không thấy hắn nhăn mày.

Hôn cho đã, Lương Tuấn Đào mới đứng dậy buông Lâm Tuyết ra.

Cô thở phào nhẹ nhõm cho rằng sự trừng phạt đã kết thúc, liền gấp rút bò dậy. Còn chưa kịp trốn khỏi sofa đã thấy nam nhân cởi xong quần áo đang kéo Lâm Tuyết lên ghế lần nữa.

"Anh ép buộc thì tôi sẽ hận anh!" Cuối cùng Lâm Tuyết cũng hiểu ra, đàn ông đều là động vật nguy hiểm, chọc tới bọn họ, nữ nhân nhất định sẽ chết rất thảm! Cô liều mạng đánh Lương Tuấn Đào để hắn hiểu rằng mình không thích loại cảm giác bị cưỡng ép này.

Nhưng Lương Tuấn Đào đang thú tính đại phát căn bản không nhìn đến cô, hắn đặt Lâm Tuyết ngồi trên người mình!

"A" ! Một loại đau đớn sắc nhọn như đang xé rách chỗ sâu kín nhất bên trong thân thể Lâm Tuyết, sự đau đớn cực lớn trước nay chưa từng trải qua khiến cô bị kích động, Lâm Tuyết mạnh mẽ nháy bật lên!

"A!" Một tiếng rên đau trầm thống vang lên từ cổ họng Lương Tuấn Đào, hắn ôm lấy Nhị đệ thiếu chút nữa bị bẻ gãy của mình, đau đớn đến mức thân thể cường tráng không ngừng run rẩy.

Hai người đều bị trọng thương, thiệt hại nghiêm trọng, nhất thời co quắp trên sofa không thể nhúc nhích.

Đã bao giờ nghe nói có đôi vợ chồng nào động phòng tới mức cả hai đều ngã xuống đất không dậy nổi chưa? Đã bao giờ nghe nói có vợ chồng nhà ai động phòng đến mức bị thương chưa? Đây quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ, truyền ra ngoài chẳng phải là xấu hổ muốn chết hay sao?

Lương Tuấn Đào lau lau mồ hôi lạnh rịn ra vì đau đớn trên thái dương, hẩn dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc quan sát nữ nhân bên cạnh mình, "Em, em là xử nữ sao?"

Có lầm không đây? Lâm Tuyết đã hai lần liên tiếp bị bỏ rơi, còn cùng Mạc Sở Hàn Trái dây dưa không ngớt, —— thế nhưng cô vẫn giữ được tấm thân xử nữ!

Lương Tuấn Đào căn bản không nuôi hy vọng xa vời rằng Lâm Tuyết có thể cho mình một sự ngạc nhiên vui mừng đến thế, cho nên lần đầu tiên cùng nhau hẩn mới để cô ngồi trên mình! Kẻ mới biết mùi đời như Lâm Tuyết đương nhiên chịu không nổi, vì vậy mới đau quá mà nhảy bật lên, Lương Tuấn Đào tự ném quả đặng, thiếu chút nữa còn hao tổn làm gãy Nhị độ của mình.

Thái dương Lâm Tuyết rướm rướm mồ hôi, đau đến mức nói không nên lời, cô liên tục hít thở để giảm bớt sự đau đớn từ sâu trong cơ thể.

Thấy dáng vẻ này, Lương Tuấn Đào rất đau lòng, liền kéo Lâm Tuyết qua, an ủi nói: "Đau lắm hả?"

Nói thừa! Lâm Tuyết tức giận gạt hẩn sang một bên.

Được a, khí lực còn rất lớn, xem ra so với thương thế của hẩn vẫn nhẹ hơn rồi. Lương Tuấn Đào bĩu môi, đứng dậy nhin đau gọi một cú điện thoại cho Vân Phàm: "Cậu mau qua đây cho tôi!"

Không thể gọi cho Lương Bội Văn được, lần trước bác còn dạy hẩn phải đối xử dịu dàng với Lâm Tuyết một chút, lần này lại khiến cả hai cùng

bị thương, khẳng định rằng bác sẽ giữ cho Lương Tuấn Đào trận nữa. Cứ gọi Vân Phàm đến cũng hay, tiểu tử kia y thuật tinh xảo lại không ăn nói vớ vẩn, quan trọng nhất, đã làm sát thủ thì miệng rất kín, Vân Phàm sẽ không bà tám đem chuyện xấu hổ của hắn truyền bá ra ngoài.

Khi Vân Phàm gõ cửa, Lâm Tuyết đang tìm kiếm quần áo để có thể giấu đi thân thể mình, quần áo của cô đều bị Lương Tuấn Đào cầm thú xé nát, đâu thể che được thân thể, không có cách nào nữa, Lâm Tuyết đành lên trên giường lấy chăn phủ lên người.

Rất nhanh, Vân Phàm đã đẩy cửa bước vào, hỏi: "Thủ trưởng, có chuyện gì muốn phân phó sao?"

Lương Tuấn Đào bị thương không nhẹ, lo lắng cho vấn đề hạnh phúc sau này của mình nên hắn không dám giấu diếm, liền kể lại đúng sự thật cho Vân Phàm nghe.

Nghe sự kiện động phòng xấu hổ như vậy, ban đầu Vân Phàm thấy kinh ngạc, sau đó lại cười không ngừng.

"Tiểu tử, cười cái gì? Kinh nghiệm của anh đây là chuyện để cậu học tập, đợi sau này khi cậu và vợ mình động phòng, trước đó phải biết rõ, nếu cô ta là xử nữ thì tuyệt đối không để cô ta ở trên!" Lương Tuấn Đào thấm thía nói ra lời "Dạy bảo" của mình.

"Dạ, đa tạ Thủ trưởng đã chỉ dạy." Vân Phàm có thể nhận ra vẻ tiêu sái hiện tại của Lương Tuấn Đào được dùng để che dấu sự xấu hổ bên trong, e rằng khó có thể chịu được nên anh ta cũng không nói gì thêm. Vân Phàm nghiêm túc giúp Lương Tuấn Đào kiểm tra chỗ bị thương, xác định không có gì đáng ngại. "Trong vòng một tuần đừng tiến hành sinh hoạt vợ chồng, khi làm nhất định phải chú ý đến tư thế và độ mạnh yếu, nếu không... rất có khả năng sẽ bị gãy!"

Từ đầu đến cuối, Lâm Tuyết vẫn luôn đắp chăn, tình nguyện buồn chết trong chăn cũng không dám lộ đầu ra. Thật là xấu hổ, đoán rằng bị chọc cười chết mất.

Sau khi Vân Phàm rời khỏi, Lương Tuấn Đào vào phòng tắm tắm nước lạnh rồi mặc áo ngủ tiến về phía giường lớn.

Lâm Tuyết lách mình dịch vào trong, hình như đã ngủ, thấy hơi thở nam tính và thân thể cường tráng của Lương Tuấn Đào xích lại gần mình, cô liền xê dịch vào bên trong, tỏ rõ ý không muốn hằn áp sát mình như vậy.

"Bà xã à!" Tự hiểu mình đuối lý, người nào đó rất khiêm tốn hạ thấp tư thế, "Đừng giận nữa, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của anh. Không phải ... anh cũng đã bị trừng phạt rồi sao?"

"Đáng đời!" Lâm Tuyết rầu rĩ ném ra hai chữ, vẫn không định tiếp nhận thành ý của hắn.

"Anh đáng đời, anh có tội, được chưa?" Lương Tuấn Đào mặt dày lại tiến sát lên, vươn tay muốn mò mẫm vòng eo nhỏ nhắn trong chăn.

"Pằng!" Một tay bắt lấy móng vuốt không thành thật của hắn, Lâm Tuyết ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, "Biến đi!"

Lão bà đại nhân tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Người nào đó vò đầu bứt tai, nóng ruột không chịu được. vừa chủ động nhận lỗi vừa mềm mỏng dụ dỗ : "Vợ à, đừng nóng giận. Để anh nhận lỗi với em không được sao? Sau này anh xin cam đoan sẽ đối đãi với em thật tốt, không tùy tiện nổi giận nữa."

"Ai thèm!" Lâm Tuyết vẫn tức giận, không để ý gì tới Lương Tuấn Đào.

"Thật sự không thềm à?" Người nào đó như đang đau lòng, lẩm bẩm trong miệng: "Anh cũng biết lỗi rồi... Chủ tịch Mao vĩ đại cũng đã nói, biết sai mà sửa thì vẫn là đồng chí tốt còn gì."

Thật ra, trong lòng Lâm Tuyết không giận nữa rồi nhưng nhất thời đôi sắc mặt không được, cô cứ như vậy bắt bẻ Lương Tuấn Đào.

"Vợ à." Dù bị cự tuyệt bị lạnh nhạt hết lần này đến lần khác, cũng may da mặt người nào đó còn dày hơn so với tường thành, hắn liên tục dựa sát vào. Lần này đã có kinh nghiệm, không động tay đông chân, mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tuyết, nhẹ nhàng cầm lấy. "Em xem, anh mới vi phạm lần đầu, lúc này tha thứ cho lão công đi."

Sau này Lâm Tuyết mới biết vi phạm lần đầu tất có tái phạm, lần đầu tiên dễ dàng tha thứ cho hắn, những lần sau bất kể là tình nguyện không tình nguyện, cô cũng đều bị hắn ăn sạch sẽ. (nhưng đây là chuyện sau này)

Hiện tại, vất vả lắm mới tóm được cơ hội hạ thấp uy phong của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết đương nhiên sẽ không lãng phí. Mặc hắn cố gắng nói những lời hay, thấy lửa cháy không ngớt, Lâm Tuyết mới hơi hơi nghiêng người, khuôn mặt thanh tú cứng ngắc, tra xét hắn: "Hoàng Y Na đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được giọng điệu đậm mùi ghen tuông của nữ tử kia, đôi mắt thâm thúy nổi lên ý cười, Lương Tuấn Đào từ phía sau ôm lấy Lâm Tuyết, lại bắt đầu kéo kéo rầm rầm : "Em nhìn mà không đoán ra sao? Là anh cố tình đưa tới trước mặt chọc em nổi giận."

Lời giải thích thẳng thắn như thế dường như khiến Lâm Tuyết chán nản, cô lại đẩy bàn tay to đang mò mẫm trên người mình ra.

"Ai bảo em lén lút hẹn hò với Mạc Sở Hàn , anh cũng muốn cho em nếm thử vị dấm chua xem nó thế nào." Người nào đó nhỏ giọng thì thầm,

đại khái là sợ chọc Lâm Tuyết buồn bực lần nữa, giọng điệu cũng không hùng hồn như trước.

Lâm Tuyết không nói gì, cô không biết nên hình dung thế nào về người đàn ông này mới đúng. Một lúc lâu sau, cô hỏi: "Anh còn yêu Hoàng Y Na không?"

"..." Lương Tuấn Đào không cách nào trả lời được. Cái gì mà yêu hay không yêu? Dù sao hiện tại hắn chỉ muốn cô —— bà xã duy nhất của hắn! Đáng tiếc Nhị đệ đang bị thương không thể tác chiến, nếu không hiện tại đã... Hừ hừ!

"Nói chuyện đi." Lâm Tuyết nào biết được nam nhân bên cạnh mình lại bắt đầu thói quen tinh trùng lên não, cô còn tưởng trong lòng hắn đang tự kiểm điểm bản thân.

"Nói gì giờ?" Lương Tuấn Đào dày mặt ôm cô, tà tứ cười nói: "Bà xã à, hiện tại anh chỉ yêu mình em!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Lưu Lại Cho Em Chút Kỉ Niệm

Chẳng lẽ... tính tình đàn ông đều như vậy?

Lâm Tuyết không thềm để ý tới Lương Tuấn Đào cứ sấp lại lấy lòng mình nữa, cô xoay lưng rồi trực tiếp quăng ra một câu: "Ngày mai anh đưa cô ta về bệnh viện đi!"

"Rõ, thưa Thủ trưởng phu nhân!" Lương Tuấn Đào nằm trên giường đánh tay chào theo nghi thức quân đội.

"Anh đùa giỡn ít thôi." rốt cục Lâm Tuyết cũng hết giận, cô mà mỉm cười, còn chủ động quay người lại.

Xem ra nữ nhân này thật sự muốn dụ dỗ mình tiến đến gần, còn phải xem xem có đủ kiên nhẫn không đã. Người nào đó vô cùng kích động, vội vàng kéo Lâm Tuyết vào ngực, giở trò sờ mó không ngừng.

"Anh ngừng lại chút đi. Chỗ đó không đau nữa sao?" Lâm Tuyết cố ý chế nhạo Lương Tuấn Đào, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Quả nhiên, hắn bớt phóng túng hăn, vuốt ve Nhị đệ còn đau đớn, cuối cùng Lương Tuấn Đào cũng thành thành thật thật mà ôm cô ngủ.

*

Sáng sớm hôm sau, khi cùng Lâm Tuyết đến nhà ăn dùng bữa, Lương Tuấn Đào tươi cười, tinh thần rất sáng khoái.

Đồ ăn ở nhà ăn chuyên dụng là đồ đạt tiêu chuẩn cao nhất, đương nhiên thập phần phong phú. Lương Tuấn Đào không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Tuyết giúp cô ăn nhiều một chút, "Bà xã à, em gầy quá, ngoại trừ địa phương meo meo kia (1) những chỗ khác đều không có tí thịt nào."

"Anh im miệng đi!" Lâm Tuyết xấu hổ vô cùng, không ngừng cầu vẻo hẳn. Cái tên quân nhân lưu manh này, trước mặt đông người như vậy hẳn có thể bớt phóng túng chút được không?

"Thủ trưởng, tối hôm qua cùng chị dâu nói chuyện thế nào rồi?" Phùng Trường Nghĩa cười châm biếm hỏi.

Lương Tuấn Đào da mặt thật dày, chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ, hẳn thoải mái mà nói: "Còn phải hỏi sao? Tôi với chị dâu cậu là tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, cầm sắt hợp minh!"

"Ha ha. Đăm thắm vậy à." Phùng Trường Nghĩa nháy nháy mắt với Lưu Bắc Thành đứng bên cạnh.

Lưu Bắc Thành chỉ mỉm cười, cũng không sàm ngôn.

Vài vị sĩ quan cấp tá ồn ào đi theo bên cạnh chế nhạo nói: "Thủ trưởng lại bắt đầu thân thiết nồng nàn gọi 'Bà xã' rồi, xem ra tối qua đã nói chuyện thật tốt với chị dâu, làm cũng rất được."

Lâm Tuyết xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, liền ở dưới gầm bàn dùng sức giẫm giẫm mũi chân Lương Tuấn Đào. Lương Tuấn Đào da dày thịt béo, cũng không né tránh, chỉ cần vợ hẳn vui vẻ thì cứ để cô ấy dẫm đi.

Bữa ăn tối qua thật khiêu tâm động phách, mọi người nhớ rõ Lương Tuấn Đào đã một cước đá đổ cái bàn, toàn bộ nhà ăn sợ tới mức không ai dám hé răng nửa lời, cơm ăn chưa no đã mau chóng chuồn mất. Vốn tưởng rằng tối qua nhất định sẽ có một hồi cuồng phong bão táp, ai ngờ ngày hôm sau lại trời quang mây tạnh, cảnh sắc tươi đẹp. Xem ra không chỉ có đàn

ông đang yêu hỉ nộ vô thường mà ngay cả đàn ông đã kết hôn cũng mắc chứng này.

"Đi đi, đi đi! Đợi các cậu lấy vợ xong hẵng đến nói chuyện với tôi nhé, hiện giờ chúng ta không cùng đẳng cấp!" Đối mặt với những binh viên "chưa lập gia đình" này, Lương Tuấn Đào bày ra cái mác ưu việt "đã kết hôn rồi" rất là ghê gớm.

Vất vả lắm mới ăn xong bữa sáng, Lâm Tuyết chỉ muốn nhanh nhanh chuồn khỏi nhà ăn, tìm một chỗ để trốn nhưng lại bị Tiểu Cao kéo lại.

"Ha ha, chiêu tôi chỉ cho cô đó có hiệu quả chứ?" Tiểu Cao cười đến là sáng lạn, "Lâm văn thư, cô đến cảm ơn tôi đi!"

"Đáng ghét!" Lâm Tuyết dậm chân với anh ta, xoay người bỏ chạy.

*

Sau khi khai mạc ngắn gọn hội nghị huấn luyện, Lương Tuấn Đào tiếp tục xử lý một ít quân vụ. Lâm Tuyết được thăng quân hàm nhưng vẫn làm văn thư riêng bên cạnh hắn.

Cô thành thạo trình lên các văn kiện quân sự cơ mật, xin chữ kí Thủ trưởng, giúp đóng dấu, sao chép, phân loại và lưu giữ cẩn thận.

Hai người hợp tác thập phần ăn ý, hiệu suất công việc đương nhiên rất cao. Điều này khiến vị Thủ trưởng đại nhân luôn phản đối việc sử dụng nữ văn thư dần dần phải công nhận câu châm ngôn "Nam nữ phối hợp làm việc không phiền lụy" của danh nhân rất đúng.

Đừng thấy Lương lưu manh bình thường không chịu đứng đắn, lúc làm việc, hắn tuyệt đối nói một là một, hai là hai, nghiêm túc đâu ra đấy. Ngồi ở văn phòng, hắn không hề giống lúc đùa giỡn lưu manh, trừ phi có

tình huống đặc biệt, ví dụ như ngày nào đó bị tình địch kịch động, vậy cần xem xét lại.

Trong bầu không khí hòa hợp, đang lúc tâm tình của Thủ trưởng đại nhân thoải mái thì phiên toái bắt đầu gõ cửa. Nói cách khác, có người nào đó đã gieo nhân nào thì đến nay phải gặp quả ấy.

Vân Phàm gõ cửa bước vào, trước tiên đánh tay chào, rồi xin chỉ thị của Lương Tuấn Đào: "Thủ trưởng, tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo, có thể nói được không?"

Bởi sự kiện xấu hổ tối qua đã bị Vân Phàm nắm trong lòng bàn tay, trước mặt anh ta, Lương Tuấn Đào có chút xấu hổ, hần dùm giọng điệu khi làm việc nói: "Việc công có thể nói, việc tư nói thầm thôi."

"Có thể coi như là việc công." Vân Phàm đáp.

"Nói đi!" Lương Tuấn Đào cúi đầu, tiếp tục làm việc.

"Hoàng Y Na từ chối trở về Bệnh viện Quân khu để an dưỡng, cô ta yêu cầu được ở lại nơi này, chờ thương thế hoàn toàn khỏi hẳn sẽ chính thức gia nhập Sư đoàn 706."

"Cái gì?" Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, trong mắt biến sắc mãnh liệt, hần trầm giọng hỏi: "Cô ấy nói vậy sao?"

"Đúng vậy!" Vân Phàm gật đầu: "Cô ta còn nói, nếu anh kiên quyết ép buộc cô ta rời đi, Hoàng Y Na sẽ cắt cổ tay lần nữa, quyết chết ở nơi này!"

"..." Được lắm, dám lấy cái chết ra để uy hiếp hần. Mí mắt Lương Tuấn Đào giật giật, trong nháy mắt chợt thấy không có cách nào nắm chắc được Hoàng Y Na. Mời đến thì dễ, đuổi đi lại khó, sai là ở bản thân mình, hần không nên vì giận đối với Lâm Tuyết mà đưa Hoàng Y Na tới đây, đã

không quyết được vấn đề gì, ngược lại còn khiến mọi chuyện càng phức tạp hơn.

Lâm Tuyết đứng bên cạnh không nói lời nào, lạnh lùng liếc Lương Tuấn Đào một cái, ngụ ý thật rõ ràng: chính mình rước lấy phiền toái thì tự nghĩ cách mà giải quyết đi!

Trầm mặc một hồi, Lương Tuấn Đào lên tiếng: "Để tôi đến nói chuyện với cô ấy."

"Không cần, em đã đến rồi." Lời còn chưa dứt đã thấy Hoàng Y Na sắc mặt đau ốm, thở hỗn hển đi tới. Cô ta lắc lư như thể bất kì lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Lương Tuấn Đào đành phải qua đó, bước nhanh lại đỡ lấy Hoàng Y Na. "Làm thế nào mà em tới được?"

"Đương nhiên là em đi tới." Hoàng Y Na vất vả thở hỗn hển, hai mắt không có thần khí, cả người mềm nhũn, cô ta nhân cơ hội này mà dựa vào lồng ngực Lương Tuấn Đào, sau lại giả vờ đẩy hăn ra. "Không cần trông coi em, làm vậy phu nhân anh sẽ hiểu lầm mất."

Lâm Tuyết cười lạnh, nếu sợ cô hiểu lầm thì sao cô ta còn lấy cái chết và sự thúc ép ra để được ở lại Sư đoàn? Cô lại gặp phải một nữ nhân thích làm bộ làm tịch nữa rồi! Lâm Tuyết rất hận Thư Khả, hận ô cật ô, cô ghét những nữ nhân hay cố làm ra vẻ.

Khi đã mất hứng, Lâm Tuyết cũng không thích giả vờ vui vẻ làm gì, đang lúc Lương Tuấn Đào không có cách nào đẩy được Hoàng Y Na ra, cô bình thản đi đến cạnh họ, nhìn nữ nhân thoát trông bệnh đến sắp tắt thở, hỏi: "Bệnh của cô thực sự rất nặng sao?"

Hoàng Y Na dựa sát vào Lương Tuấn Đào giả vờ như không nghe thấy lời Lâm Tuyết nói, cô ta vụng trộm quan sát sắc mặt cô, cảm thấy cô

không dễ đối phó cho lắm, trong lòng bắt đầu suy tính cách xử lý.

"Không nghe rõ tôi nói gì sao, xem ra bệnh tình thực sự quá nghiêm trọng rồi." Lâm Tuyết xoay người nói với Vân Phàm: "Bác sĩ Vân, xin anh đưa cô ấy tới bệnh viện khám chữa ngay. Bằng không, nếu có vấn đề gì xảy ra, cả tôi và anh đều không gánh nổi trách nhiệm đâu."

Vân Phàm mỉm cười, núm đồng tiền trên má hiện lên rất động lòng người, anh ta nhìn Lâm Tuyết, lại nhìn nhìn Hoàng Y Na, cuối cùng ánh mắt đặt trên bàn tay đang đỡ lấy Hoàng Y Na nhưng lại như cầm phải con nhím đầy gai nhọn của Lương Tuấn Đào, "khụ" một tiếng, sau đó gật đầu nói: "Được."

"Không!" Hoàng Y Na nghe hai người kia nói muốn tổng tiến mình đi mà Lương Tuấn Đào không hề phản đối, cô ta vội mở to mắt, đưa cổ tay phải tới trước mắt hằm, nơi đó quấn băng gạc màu trắng rất dày, Hoàng Y Na buồn bã nói: "Em nói rồi, cho dù chết em cũng muốn chết bên cạnh anh. Nếu anh ép em, ngay bây giờ anh sẽ thấy em cắt một đao!"

Cô ta giật ra lớp băng gạc quấn trên cổ tay mình, lớp vải rơi xuống, trong nháy mắt lộ ra vết dao cửa chưa lành tròn thật rợn người, trên cổ tay Hoàn Y Na còn khắc rõ vết sẹo, thoáng nhìn qua vết cắt rất sâu.

"Y Na, em bình tĩnh chút đi!" Dù gì lòng dạ của Lương Tuấn Đào cũng không phải sắt đá, lúc trước Hoàng Y Na vì cứu hằm mà thiếu chút nữa đã bỏ mạng, hiện tại lại một thân bệnh tật, bất luận thế nào hằm cũng không thể mở mắt đứng nhìn cô ta vì hằm mà đau lòng tổn hại sức khỏe lần nữa. "Anh không nói sẽ đuổi em đi... Như thế này nhé, tạm thời em ở lại đây điều dưỡng, chờ cơ thể hồi phục rồi hằm quyết định sau."

Trong đôi mắt đẹp của Hoàng Y Na hiện ra một tia vui sướng, Lương Tuấn Đào rốt cuộc vẫn đối xử với cô ta như vậy. Liếc mắt về phía Lâm Tuyết đang trầm mặc bên cạnh, cô ta đặc ý hơi nhường môi. Cả người

Hoàng Y Na đột nhiên mềm oặt, yếu đuối ôm lấy người đàn ông kia. "Tuấn Đào, đầu em choáng váng quá."

Lương Tuấn Đào đành phải đỡ lấy cô ta, trong chớp mắt hẳn cảm thấy xấu hổ không được tự nhiên. Chờ đến lúc vất vả lắm mới đưa được nữ nhân mềm nhũn không xương trong lòng đến được ghế sofa thì bóng dáng Lâm Tuyết đã biến đâu mất rồi? Lâm Tuyết trốn trong phòng ngủ, ngồi trước gương trang điểm thoa thuốc, vết rách trên môi đã có từ trước, nay lại bị tên cầm thú kia cắn mạnh lần nữa, vết thương thật không nhẹ.

Miệng không ngừng đau, sâu trong cơ thể cũng đau. Đó là nội thương, chỉ cần đi đường hoặc nghiêng người đều có thể tác động tới, Lâm Tuyết nhẫn nại chịu đựng không nói cho ai biết, cô sợ bị người khác nhìn thấy hơn.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, bóng dáng cao lớn của Lương Tuấn Đào tiến vào. Hẳn thấy cô co mình trong góc như có tâm sự nặng nề, trong lòng không khỏi thương xót, nhẹ nhàng đi tới cạnh cô.

"Bà xã à." Lương Tuấn Đào rất thích cái nick name này, từ miệng hẳn kêu lên bằng giọng nói dễ nghe, gọi ra càng thêm phần ý cảnh và thú vị. Hẳn cúi đầu đánh giá tiểu nữ nhân đang yên lặng không lên tiếng, nhỏ giọng cười hỏi: "Lại ăn dấm sao?"

Mặc kệ hẳn, Lâm Tuyết ôm mình chuyển hướng, tiếp tục bôi thuốc.

"Anh biết lỗi rồi, anh xin kiểm điểm!" Người nào đó mắc phải sai lầm nghiêm trọng, thành khẩn bày tỏ nguyện vọng của mình.

"Em phạt anh đi. Trừ đánh vào mặt ra, tùy em xử trí thế nào cũng được."

Cầm hộp thuốc ném một phát, Lâm Tuyết tiếp tục đứng dậy lấy tạp chí quân sự từ giá sách, tùy tiện ném vào người Lương Tuấn Đào.

Cả ngày hôm nay cô không ra khỏi cửa, vừa sợ người khác chê cười miệng mình bị thương vừa không muốn đối mặt với những ánh mắt nghi ngờ hay bị đám chiến hữu lén lút bình luận.

Sáng sớm, Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào ân ân ái ái tới nhà ăn dùng bữa, khi mọi người trêu ghẹo bọn họ, tuy cô rất ngượng ngùng nhưng cũng không dám già mồm cãi láo. Dù sao cô và Lương Tuấn Đào đã lĩnh giấy đăng ký kết hôn, hai người cãi lộn quá mức, đưa ra một ít màn chắn để che lại cũng chưa đủ.

Nhưng hiện tại còn tính toán gì nữa? Hắn đã đưa người yêu đầu tiên của mình đến, còn thả ở đây, không dâm loạn cũng không thuần khiết khiến cả Sư đoàn bàn luận sôi nổi, chuyện này càng làm Lâm Tuyết thấy mất thể diện.

Trong lòng tức giận, cô dứt khoát trốn trong phòng ngủ, xem tv, xem sách giết thời gian.

Người nào đó đuối lý, không dám truy cứu việc Lâm Tuyết chưa xin phép đã tự ý rời khỏi cương vị, bây giờ vừa bận rộn xong công việc không phải hắn liền đến tìm Lâm Tuyết giải thích sao?

"Bà xã à, em đại nhân đại lượng đừng so đo với anh. Anh quên mất mình là người đã kết hôn rồi, quên mất mình đã tìm được tổ chức, đã làm việc thì không thể nào lại vô tổ chức vô kỉ luật như thế nữa. Anh xin kiểm điểm nhận lỗi, sau này cam đoan không dám tái phạm!" Thái độ của Thủ trưởng đại nhân rất thành khẩn, ở trước mặt vợ yêu tiến hành kiểm điểm sâu sắc, bộ dáng so với khi tuyên thệ nhập ngũ còn thấy nghiêm túc hơn.

Nhưng Lương Tuấn Đào cũng lén lút lau mồ hôi trong lòng: nếu bị nhóm binh lính sĩ quan, thuộc hạ của hắn nhìn thấy, thì hắn đâu còn uy tín để lãnh đạo Sư đoàn nữa.

Nhìn thái độ nhận lỗi thành khẩn của hần, Lâm Tuyết cũng chuyển biến tốt hơn. Cô nâng mắt, lạnh lùng liếc Lương Tuấn Đào một cái, thẳng thắn hỏi: "Anh định làm gì?"

Lương Tuấn Đào không giả ngu, hần biết Lâm Tuyết đang muốn hỏi mình sẽ thu xếp cho Hoàng Y Na thế nào, thoáng suy nghĩ, sau đó dứt khoát trả lời: "Trước hết để cô ấy ở lại Sư đoàn dưỡng bệnh, chờ thân thể tốt lên, anh sẽ an bài tiếp. Vợ à, em yên tâm, anh lấy tư cách của quân nhân ra thề: sẽ trông coi thân thể mình thật tốt!"

Hơi hơi hé miệng nhỏ, Lâm Tuyết nhìn hần, cô gái thanh lệ nhưng bộ dáng nhỏ nhắn thật cảm động người ta phạm tội.

Người nào đó thấy trong lòng ngứa ngáy không yên, theo thường lệ liền không chút khách khí lại gần Lâm Tuyết như ác hổ chụp bắt con mồi.

"Anh có thể đừng cầm thú như vậy được không?" Lâm Tuyết đúng là không chịu nổi hần, hai người mà đơn độc ở cùng một chỗ, rất ít khi thấy hần không động tình."Lương Tuấn Đào, anh còn xằng bậy em sẽ giận đấy!"

Lời này quả nhiên hữu hiệu, người nào đó thật sự kiềm chế được bản thân mình, huống chi Nhị đệ của hần đang bệnh nhẹ, phải tĩnh dưỡng vài ngày mới có khả năng khai chiến.

Lương Tuấn Đào siêu siêu vẹo vẹo quần quýt lấy cô trong chốc lát, khẳng khái nói: "Ngày mai lão gia được nghỉ, anh sẽ đưa em đi xem xe."

*

"Mấy thứ này đều phải nhẹ tay đặt xuống. Chú ý đừng làm vỡ." Thư Khả tự mình chỉ huy công nhân khuân vác, đưa một số đồ dùng gia đình xa xỉ mới tinh đến bài trí trong phòng ngủ ấm áp rộng lớn.

Căn phòng này được đặc biệt chuẩn bị cho Lâm Tuyết , rất nhiều đồ đạc bên trong đều do Thư Khả tự mình mua về và bày biện, giữa phòng lộ ra xa hoa, ấm áp nhưng không khoa trương, đúng phong cách mà Lâm Tuyết yêu thích.

Cô ta hiểu rõ Lâm Tuyết nên toàn bộ nơi này đều được bài trí phù hợp với con mắt thẩm mỹ và sở thích của cô. Mạc Sở Hàn nhìn qua cảm thấy khá là hài lòng, liền gật đầu khen ngợi: "Vất vả cho em quá."

"Sở Hàn, anh không nên nói mấy lời khách sáo này với em. Chỉ cần anh vui vẻ, em tình nguyện làm bất cứ chuyện gì." Thư Khả rộng lượng kéo tay Mạc Sở Hàn, cười ngọt ngào nói: "Anh yên tâm, em sẽ chung sống với Lâm Tuyết thật tốt, tuyệt đối không tranh giành tình cảm cùng cô ấy."

Mạc Sở Hàn giật mình, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Thật ra, hẳn định sau khi quay lại với Lâm Tuyết sẽ chia tay Thư Khả trong hòa bình. Hẳn sẽ bồi thường vật chất gấp bội cho cô ta nhưng thấy Thư Khả hiền lương độ lượng, không so đo tính toán chút nào, Mạc Sở Hàn làm thế nào cũng không nói ra được lời chia tay!

Nếu Lâm Tuyết có được một nửa sự hiền lương rộng lượng của Thư Khả hoặc có thể thâm tình hậu ý bằng nửa cô ta thì đã không khiến hẳn phải khó xử thống khổ như bây giờ

Đôi khi, Mạc Sở Hàn cũng muốn thỏa hiệp, cùng Thư Khả kết hôn sinh con, nương tựa bên nhau đến lúc đầu bạc, dù sao cô ta cũng yêu hẳn, mọi thứ đều dành hết cho hẳn. Nhưng sâu trong nội tâm, Mạc Sở Hàn vẫn chưa chịu cam lòng.

Dù thế nào hẳn cũng không thể bỏ qua cho Lâm Tuyết, nếu thật sự hết cách cứu vãn, hẳn tình nguyện dùng một viên đạn bắn chết cô chứ không thể khoan dung chấp nhận việc cô tươi cười hạnh phúc bên cạnh người đàn ông khác.

"Yên tâm đi, cô ta không thể so sánh với em được." Mạc Sở Hàn đưa cho Thư Khả một viên thuốc giải sầu, dựa vào thực tế thành thật nói: "Mặc kệ ra sao, cô ta vẫn là con gái của Lâm Văn Bác, trong quá khứ còn từng phản bội anh, trong lòng anh, hai việc này đã khiến thân phận cô ta vĩnh viễn thấp kém hơn em. Thư Khả, anh nói rồi, nếu Lâm Tuyết không thức thời, anh sẽ biến cô ta thành nữ nô phục vụ chúng ta."

Trong lòng Thư Khả vui vẻ, dựa vào sự hiểu biết của mình về người đàn ông này, cô ta tin nhất định mình sẽ trở thành người cuối cùng chiến thắng. Còn Lâm Tuyết, dù thanh khiết thông minh thì đã sao? Thật ra đàn ông cũng không thích nữ nhân cứng cỏi. Lâm Tuyết không thông thạo tình thú, không biết cách điều đình, không biết lấy lui làm tiến... Nữ nhân này sẽ không dùng mách khéo giữ lấy nam nhân, hoặc cô ta sẽ rất khinh thường những thủ đoạn ấy.

Vậy cứ để Lâm Tuyết kiêu ngạo đi! Trong lòng Thư Khả hò hét: Lâm Tuyết, cô vĩnh viễn không thể cướp được Mạc Sở Hàn từ tay tôi đâu!

*

Dựa vào mối quan hệ của mình, Lương Tuấn Đào đã thành công mua được chiếc Ferrari mới tinh số lượng có hạn. Màu vàng kim chói lóa rất xinh đẹp, dưới ánh mặt trời quả thực bức mắt. Hắn vốn nhìn trúng chiếc xe màu lửa đỏ, phong cách nổi bật nhưng không hiểu tại sao Lâm Tuyết đặc biệt ghét màu này. Lão bà đã ghét thì Lương Tuấn Đào cũng không thể thích, hắn đành bỏ việc yêu cầu, chọn lấy chiếc xe vàng kim này!

Cuối cùng cũng thấy được nụ cười của người đẹp, Lương lão nhị càng hăng say hơn."Bà xã à, chúng ta thử xe thôi."

"Được a!" Lâm Tuyết không từ chối, người không cuồng nhiệt sẽ uống phí tuổi trẻ, cứ thả sức một lần, ném thử chút cảm giác được nuông chiều xem sao.

Đáng tiếc, phong cảnh tốt đẹp như vậy lại bị chặn đứt, vừa lên xe, không đợi Lương Tuấn Đào kịp thắt dây an toàn, di động đã đột nhiên vang lên như muốn đòi mạng.

Hắn biết đa số cuộc gọi đều là thúc giục mình trở lại quân khu nhưng cũng không thể không nhận điện thoại. Lương Tuấn Đào cầm điện thoại lên, là Vân Phàm gọi. Chính xác, phải nói là Hoàng Y Na gọi mới đúng. Hai ngày nay, hắn thật sự bị cô ta quấy nhiễu đến phiền toái, nữ thần trước kia phóng khoáng gợi cảm là vậy, hiện tại sao lại gần giống với oán phụ đến mười phần thế này? Thực khiến hắn thấy có chút bệnh thần kinh.

Lương Tuấn Đào bĩu môi nhưng vẫn kiên trì tiếp điện thoại, "Alo, lại có chuyện gì thế?"

"Thủ trưởng, không tốt rồi!" Bên trong di động truyền ra thanh âm hơi lo lắng của Vân Phàm: "Hoàng Y Na lại cắt cổ tay, vết thương rất nghiêm trọng, phải đưa đến bệnh viện. Cô ta không chịu đi, anh hãy trở về làm chút công tác ..."

Lâm Tuyết ở bên cạnh nghe thấy rõ ràng, cô biết kế hoạch thử xe hôm nay đã gặp trở ngại!

Khi Lương Tuấn Đào ngắt điện thoại, không đợi hắn kịp mở miệng, Lâm Tuyết thức thời nói: "Anhi mau đi đi!"

Lương Tuấn Đào đành xuống xe, mới đi được một bước, như nghĩ ra gì đó, hắn liền quay lại hỏi: "Em không về sao?"

"Không về!" Lâm Tuyết sung sướng nói cho hắn biết: "Vừa mua xe mới, em muốn lái xe đi hóng gió."

"Ô!" Lương Tuấn Đào thấy con quỷ nhỏ này càng ngày càng ỷ được nuông chiều mà kiêu căng, nhưng hắn không cách nào nắm được cô. Ai bảo gần đây ai đó mắc sai lầm chứ, thành ra ở trước mặt Lâm Tuyết, Lương

Tuấn Đào như bị thắp đi một cái đầu, không thể tức giận cũng không thể cứng rắn, trong lòng chung quy vẫn thấy xấu hổ.

Hắn muốn cương quyết ra lệnh cho cô phải cùng mình trở về quân khu nhưng cũng sợ chọc giận người đẹp; để cô tùy ý thì lại lo lắng về vấn đề an toà..

"Mau đi đi! Mỗi tình đầu của anh đang rất nguy cấp, cắt cổ tay đây! Máu từ mạch máu bên trong chảy ra đâu giống hệ thống nước máy, cứ chậm chân thì coi chừng không được nhìn mặt lần cuối đâu." Lâm Tuyết nửa thật nửa giả chê cười hắn.

Không phải cô lạnh lùng vô tình hay cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, mà theo bản năng, Lâm Tuyết rất hoài nghi hành động "cắt cổ tay" của Hoàng Y Na. Bị Thư Khả đâm cho một dao quá sâu từ sau lưng, từ đó trở đi cô liên đề phòng ba phần đối với những nữ nhân thích đóng vai yếu đuối, giả bộ đáng thương.

"Em nha, không ngờ sức ghen lại lớn như vậy." Lương Tuấn Đào vươn bàn tay to véo véo má ngọc, dặn dò tỉ mỉ: "Lái xe chậm một chút. Trước khi trời tối nhất định phải trở lại quân khu."

"Biết rồi!" Lâm Tuyết xuống xe, sau đó chuyển sang ngồi ở ghế lái, đem Lương Tuấn Đào còn đang do dự vớt sang bên, "Nhanh đi thôi. Người yêu đầu của anh đang chống đỡ tới hơi thở cuối cùng để chờ gặp anh đó."

"Em..." Lương Tuấn Đào nhéo nhéo tay cô, không biết tại sao, có lẽ hắn đã bị cảm xúc lạnh nhạt của Lâm Tuyết cuốn hút, lần đầu tiên trong lòng Lương Tuấn Đào không nóng như lửa đốt mà gấp gáp chạy đến chỗ Hoàng Y Na, bởi vẻ mặt của Lâm Tuyết dường như nói cho hắn biết —— Hoàng Y Na sẽ không chết, cũng sẽ không có việc gì xảy ra!

*

Một người phóng xe trên đường cao tốc, khả năng tăng tốc của Ferrari vượt trội lạ thường. Lâm Tuyết nhấn chân ga hết mức, chiếc xe chạy như bay như tên bắn khỏi cung.

Nhưng cô cảm thấy nghiện cảm giác này, dứt khoát hạ mui xe xuống, cảm nhận tốc độ cực hạn chao nghiêng đón gió.

Dọc đường đi, Lâm Tuyết vượt qua vô số xe, càng vượt càng nghiện, căn bản đã sớm đem lời dặn dò của Lương lưu manh vứt đến chín tầng mây. Có lẽ tâm tư buồn bực trong thời gian dài cuối cùng cũng tìm được nơi phát tác, Lâm Tuyết đâu đồng ý dừng lại.

Đối mặt với tốc độ điên cuồng của cô, chủ xe bị cô vượt qua có kẻ kéo kính xuống tức giận mắng chửi, lại có kẻ tranh thủ trêu chọc:

"Móa, vội vàng đi đâu thai sao?"

"Quý nhỏ lái xe thật mãnh liệt, ở trên giường có phải em cũng vậy không ..."

...

Tất cả đều không đáng để Lâm Tuyết quan tâm, cô nhanh như chớp vứt lại những âm thanh ồn ã sau lưng, tiếp tục dũng cảm phóng như điên về phía trước.

Quá sung sướng, hôm nay không chạy hết bình xăng, cô thề không ngừng nghỉ.

Nhưng lúc cô định vượt qua một chiếc xe Maybach màu đen thoát nhìn rất kém, ai ngờ đụng tới lại cứng như gốc rạ, lúc này thật giống với câu nói 'ngoài núi có núi xanh, bên ngoài còn có cao nhân'.

Ferrari vừa mới muốn vượt lên, Maybach kia liền tăng tốc, hơn nữa không nghiêng lệch chút nào còn chặn ngang xe Lâm Tuyết, ngăn cản đường đi của cô, như thể cố tình muốn chọc giận cô.

Tính tình ngang bướng bị khơi lên, Lâm Tuyết khẳng khẳng không chịu thua, cô nín thở chờ cơ hội, hung hãn nhấn ga.

Lần thứ hai bị vượt lên, Maybach ngược lại không cản trở Ferrari nữa mà cùng chạy song song, mặc kệ Lâm Tuyết ra sức nhấn ga thế nào cũng không thể vượt qua nó được.

Ferrari đã hạ mui xe xuống, Lâm Tuyết ở ngoài sáng bị nhìn không sót cái gì. Có thể thấy trên Ferrari là một cô gái nhưng tất cả kính xe của Maybach đều kéo cao một cách kín đáo chặt chẽ, kính thủy tinh chống nhìn trộm, từ góc độ nào cũng không thấy được tình hình trong xe.

Một sáng một tối đối lập khiến Lâm Tuyết cảm thấy có chút thiệt thòi, cô cũng nhận ra điểm ấy, liền động thủ nâng mui xe lên, chiếc Ferrari mới nhất số lượng có hạn trong nháy mắt được đắp nặn tạo dáng hoàn mỹ.

Đợi cô kéo tốt mui xe, cũng nâng kính thủy tinh lên như ban đầu, ngẩng đầu lên liền phát hiện ra chiếc xe kia vẫn chạy song song với mình như cũ.

Có vấn đề, Lâm Tuyết có thể khẳng định như vậy, khi cô giảm tốc độ định nâng mui xe, chiếc Maybach hoàn toàn có thể vượt qua Ferrari nhưng dường như nó cố ý chờ Lâm Tuyết, vẫn duy trì tốc độ đều đều với cô chứ không vội vã vượt lên.

Nhìn đồng hồ đo lường trên xe, bất giác đã vượt hơn 300 km, trong lòng Lâm Tuyết có chút sợ hãi, cô muốn rút lui không đi tiếp nữa.

Maybach thấy cô đi sát lề đường muốn ngoặt vào ngã rẽ bên cạnh liền vượt lên chiếm trụ phía trước, giảm tốc độ xe, diễn lại trò cũ chặn ngang xe

Lâm Tuyết.

Làm cách nào cũng không vượt được, chiếc xe kia cố tình cản cô, khi tốc độ của nó nhanh chóng giảm xuống chạm mức 40km/giờ, Lâm Tuyết không nhìn được cũng phải giảm tốc độ theo, nếu không, đi phía sau, có khả năng cô sẽ tông phải đuôi xe.

Lâm Tuyết tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cô hơi hồi hận sao lại cùng kẻ biến thái kia hăng hái so đo làm gì? Phía trước gặp trở ngại, cô nhảy bèn khê động, dứt khoát rằng hảo nữ không đấu với tiểu nhân, quay đầu xe, xoay người chạy trốn.

Không thể đi ngược chiều trên đường cao tốc, Lâm Tuyết đành tiếp tục quay lại đường cũ, tìm kiếm bên ven đường một chỗ có thể giảm tốc độ rẽ ngoặt vào.

Không đợi cô tìm được ngã rẽ, chiếc Maybach chết tiệt đã lại theo kịp rồi.

Nghe nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma, Lâm Tuyết lần đầu tiên thử xe liền gặp ngay một tên âm hồn bất tán. Trong lòng có chút hồi hoảng nhưng cô vẫn cố gắng nhắc nhở bản thân phải vững vàng, không thể rối loạn.

Lần này, không hiểu tại sao, chiếc Maybach luôn bám sát đuôi xe cô không còn cùng chạy song song, không ngăn trở Ferrari nữa, điều này khiến Lâm Tuyết càng đề cao cảnh giác. Dù không thấy rõ người đang cầm lái nhưng Lâm Tuyết có thể khẳng định đối phương nhất định là kẻ quỷ kế đa đoan, so với Lương Tuấn Đào không kém hơn là mấy. Cô mau chóng đánh giá đối thủ, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống,

Làm cách nào để cắt đuôi kẻ kia ? Xem ra hơi khó khăn một chút, có nên cầu viện Lương Tuấn Đào không nhỉ? Không được! Dù mình gây họa cũng không thể để hắn theo sau dọn dẹp.

Hít sâu một hơi, Lâm Tuyết hung hăng nhấn ga, dốc toàn lực hướng về đầu đường có ngã rẽ cách đó 500 mét.

Khi giảm tốc độ, xe đang chạy nhanh xóc nảy mãnh liệt, hai tay Lâm Tuyết siết chặt tay lái, không chút nào buông lỏng chân ga..

Nhìn vào kính chiếu hậu không còn thấy bóng dáng chiếc xe màu đen như u linh đâu nữa, cuối cùng cô đã cắt được nó rồi!

Đáng tiếc, Lâm Tuyết cao hứng chưa lâu thì đằng trước bất ngờ xuất hiện song sắt chắn ngang cản đường, bên cạnh còn có người cầm cờ hồng nhỏ, đưa tay vẫy vẫy , ý bảo cô dừng lại.

Giao lộ trên đường cao tốc cũng có trạm thu phí sao? Chuyện này Lâm Tuyết chưa từng nghe qua.

Cô đành giảm tốc độ, chậm rãi phanh xe nhưng chưa dừng hẳn. Xe tiến đến gần lan can phía trước, không tìm ra cách nào khả thi Lâm Tuyết mới hạ kính thủy tinh xuống, lạnh lùng hỏi : "Có chuyện gì vậy?"

Người đàn ông cầm lá cờ nhỏ nhếch miệng cười, nói cho cô biết: "Tam thiếu gia muốn chúng tôi chặn cô lại, về phần lý do, cô tự tìm anh ta hỏi đi."

"Tam thiếu gia?" Lâm Tuyết cẩn thận dò xét trí nhớ một chút, cái tên này thật sự không có ấn tượng gì với cô, khuôn mặt thanh tú trầm xuống, "Tôi không biết Tam thiếu là ai, giữa ban ngày ban mặt, các người ép buộc chặn xe, nếu Cục Quốc lộ tóm được... tội danh không nhẹ đâu!" Nói xong lời cuối, giọng Lâm Tuyết cũng nhỏ lại.

Nhìn những gã đàn ông trước mặt ai cũng cao lớn vạm vỡ, mắt lộ hung sắc, nói là nhân viên thu phí quốc lộ quả là có chút miến cường, ngược lại, bảo là thổ phỉ chặn đường cướp bóc thì giống đến tám phần.

Trong chốc lát giằng co, chớp mũi Lâm Tuyết rịn mồ hôi, cô thấy những người này rõ ràng không định để mình rời đi. Không muốn cùng bọn họ tiếp tục lãng phí thời gian, cô đành quay đầu xe lần nữa, trở lại con đường cũ.

Nhưng lần này vận khí kém hơn, đợi Lâm Tuyết quay được một nửa , đúng lúc xe nằm ngang giữa đường thì chiếc Maybach màu đen như âm hồn bất tán kia đã im lặng trườn tới trước mặt, không gây ra bất cứ tiếng động nào, hơn nữa, đầu xe còn kiêu ngạo dí sát vào cửa xe cô.

Ferrari nằm ngang, tiến lên trước hay lui về sau cũng không có đường. Mà cửa xe còn bị đầu xe đối phương chế trụ, Lâm Tuyết chỉ có thể phanh lại, yên lặng theo dõi tình hình.

Những người này định làm gì? Cô không cẩn thận nên mới chọc phải một đám yêu nhân sao?

Cửa xe Maybach thần bí vẫn không hé ra, Lâm Tuyết ở bên cạnh oán hận nhìn chăm chăm vào kính trước của đối phương, nhưng kính thủy tinh chống nhìn lén chất lượng thực sự quá tốt, dù ở khoảng cách gần như vậy, cô cũng chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng đối phương, hình như đó là một nam tử trẻ tuổi dáng người cao lớn.

Lúc này, người đàn ông quần băng ở tay không chút khách khí gõ gõ vào xe Lâm Tuyết , hét lệnh : "Xuống xe!"

Lâm Tuyết nâng mắt nhìn hẩn một cái, lạnh nhạt nói: "Cửa xe bị chặn, tôi xuống kiểu gì?"

Vừa dứt lời đã thấy chiếc Maybach từ từ lui về sau, nhường chỗ cho cửa xe Ferrari mở ra.

Bốn phía xung quanh là bầy lang sói, thật sự chớp cánh cũng khó thoát. Chuyện tới bây giờ, liều mạng cũng không phải biện pháp tốt, sau

khi cân nhắc lợi hại, Lâm Tuyết dừng cảm quyết định mạnh mẽ xuống xe.

Cô không nhìn mấy người đàn ông như lang như hổ trước mặt mà lập tức nói với người ngồi trên chiếc Maybach kia : "Tài nghệ không bằng người, tôi đã đắc tội rồi, xin tiên sinh đại nhân rộng lượng đừng so đo với tiểu nữ tử được không?"

"Ha ha." Chỉ thấy từ bên trong vọng ra tiếng cười đàn ông trầm thấp êm tai khiến người nghe tim đập thành thịch. Tiếp đó, một gã vóc người vạm vỡ liền cung kính đi tới trước mở cửa xe.

Lâm Tuyết biết chính chủ sắp xuất hiện, nói không căng thẳng là giả, hai tay cô nắm chặt lại theo bản năng, trong lòng thầm tính toán xem phải làm sao để ứng phó với quan kiếp trước mắt.

Quả nhiên, bước xuống xe là một nam tử dáng người cao lớn, to cao anh tuấn, da ngăm đen, khuôn mặt cuồng ngạo không kèm chế được lộ ra khí phách cuồng dã, tiêu sái.

"Phanh!" Một cước đá lên cửa xe, người đàn ông nheo mắt , bộ dáng tức giận cực kì đẹp trai. Hắn có mái tóc nâu vàng rất đẹp , trên tai phải đeo một viên kim cương cực lớn tỏa ra tia quang mang rực rỡ lóa mắt. Không còn gì phải nghi ngờ nữa, nam nhân này và viên kim cương kia đều chói mắt như nhau nhưng cũng có điểm bất đồng, viên kim cương đã qua mài giũa còn hắn là viên ngọc chưa qua gia công mao phôi, vẫn mang theo dã tính nguyên thủy góc cạnh.

"Cô nhóc, em thật hoang dã nha!" Hắn nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết đến nửa ngày, vén môi cười rộ, lộ ra tám cái răng trắng chỉnh tề.

Ánh mặt trời và hắc ám có thể dung hợp thành một thể thống nhất hay không? Tốt đẹp và tà ác có thể cùng nhau tồn tại sao? Gặp Hoắc lão tam rồi mới hiểu được: hai thứ hoàn toàn bất đồng đến cực hạn cũng có thể dung

hợp tại một điểm, ngưng kết thành một loại mê hoặc trí mạng, như hoa anh túc gieo trồng ở Tam Giác Vàng, tràn đầy sự quyến rũ tà ác.

Lâm Tuyết quan sát người đàn ông đối diện, đôi mắt trong trẻo hiện lên một tia rung động. Chấn chấn rằng nam tử này rất anh tuấn, nhưng đó không phải điểm khiến cô xúc động nhất. Lần đầu tiên thấy hắn, Lâm Tuyết tựa hồ có cảm giác rất quen thuộc với mình. Đời này họ từng gặp nhau sao? Dám chắc là không thể! Người đàn ông xuất sắc như vậy, chỉ liếc mắt qua một cái là nhớ mãi. Như Lãnh Bân và Vân Phàm, nữ nhân gặp qua bọn họ, dù chỉ là kinh động lướt qua cũng rất khó quên.

Lâm Tuyết chắc chắn từ trước đến nay cô chưa từng thấy hắn, vậy loại cảm giác quen biết thân thuộc kia xuất phát từ đâu?

Hoắc Vân Phi sai bước đi tới, hắn giống động vật ăn thịt nguy hiểm, cả người tràn ngập sát khí và khí phách của kẻ cướp đoạt. Nheo mắt thoáng nhìn qua, tất cả mọi việc đều trong bàn tay hắn.

Dù biết nam nhân này cực kì nguy hiểm, tình cảnh của mình hiện giờ cũng cực kì không ổn nhưng Lâm Tuyết không lui bước. Vào giờ phút này khiếp đảm lui về phía sau thì sẽ thế nào? Giữa đám lang sói, cô chỉ là một thiếu nữ, có thể trốn đi đâu? Sợ sệt có tác dụng gì? Có khi lại càng kích động thú tính của đám lang sói này thêm.

Hoắc Vân Phi chăm chú nhìn Lâm Tuyết khoảng một phút đồng hồ, cô gái trước mắt không bị dọa khóc cũng không tránh né, không cầu xin tha thứ cũng không giống những nữ nhân háo sắc tầm thường bị vẻ ngoài xuất chúng của hắn mê hoặc. Sắc mặt cô vẫn thanh lãnh bình tĩnh, khí chất tao nhã lịch sự, không rụt rè, không bừa bãi, cô lạnh lùng dùng con người trong trẻo như suối nhìn hắn như muốn hỏi ý đồ của hắn là gì?

"Không tồi, cũng có vài phần can đảm!" Hoắc Vân Phi gật gật đầu, trong con người đen bóng như sơn hiện lên một tia lượng sắc, hắn cúi

xuống sát vào Lâm Tuyết, cố ý để hơi thở của mình phẩy nhẹ trên mặt cô, muốn nhìn xem vẻ trấn định kia đến bao giờ sẽ bị phá vỡ.

Lâm Tuyết biết, hiện giờ trong mắt đối phương, cô như con chuột đã rơi vào móng vuốt con mèo, hấn không lập tức động thủ chẳng qua là muốn hưởng thụ sự giãy giụa và sợ hãi của con mồi mà thôi. Cô cố tình không để hấn được như ý nhưng miệng kẻ kia càng sát càng gần, cơ hồ dán vào trán cô rồi, muốn bình tĩnh trở lại cũng thật khó khăn.

"Đề nghị anh tự trọng một chút." Cuối cùng, Lâm Tuyết vẫn phải lui ra sau một bước, bởi nếu không lùi lại, Hoắc Vân Phi sẽ hôn cô. Dù nhìn ra được, đám này rõ ràng không phải người lương thiện nhưng cô vẫn muốn cố gắng nói chuyện đạo lý với họ. Đâu còn cách nào khác, yếu không địch được mạnh, có thể giải quyết vấn đề trong sự bình ổn mới là kế sách tốt nhất. "Trên đường chạy xe tôi không phạm luật, cũng không động chạm gì đến anh, sao anh lại huy động nhiều người như vậy để chặn xe của một người đàn bà hả?"

"Đàn bà?" Hoắc Vân Phi bắt được lỗi trong lời nói của Lâm Tuyết, hấn nhướn mày đầy hứng thú, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Hóa ra cô đã thành đàn bà. Không thử thì thật đúng là nhìn mà gào thét."

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ lên, trong lòng thầm mắng hấn biến thái. Nhưng cũng chỉ thuận miệng nói trong lòng vậy thôi, người này có thể nghĩ đến phương diện thâm sâu như vậy, xem ra cũng liều mạng như Lương sắc phôi!

Những nam tử bưu hấn xung quanh đều cười ha ha sôi nổi, tiếng cười phóng đảng, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Lâm Tuyết tràn ngập dâm tà.

Hai bên thái dương đỏ mồn mồn, Lâm Tuyết hiểu rõ, nếu trở mặt cãi nhau, kết quả đợi cô là gì.

Từ lúc quẹo vào con đường này đến bây giờ, thời gian thấm thoát trôi qua đã hơn hai mươi phút, nhưng không có chiếc xe nào đi qua đây, như vậy ý tưởng nhờ xe qua đường giúp đỡ cũng thất bại. Cô đoán rằng những người này hẳn đã lập kế hoạch che đi kí hiệu rẽ vào nên không chiếc xe nào trên đường cao tốc ngoặt vào đây.

Lâm Tuyết lần nữa lui về sau một bước, bởi cái móng heo của đối phương đang dò xét trước ngực như thể định sờ mó cô. Khuôn mặt xinh đẹp trầm thấp, khinh thường cười lạnh, nói: "Anh ỷ mạnh hiếp yếu thì thôi, còn muốn cạy đông bắt nạt ít sao?"

Lâm Tuyết nhận ra người đàn ông khí độ bất phàm này ở phương diện nào đó cũng mơ hồ giống với Lương Tuấn Đào, cô biết phần lớn kiểu đàn ông này đều tự đánh giá mình rất cao, phép khích tướng hẳn là dùng được.

Quả nhiên, Hoắc Vân Phi có chút kinh ngạc nhìn cô. Rõ ràng bột nhão đã nằm trong tay hắn, có thể tùy ý vuốt ve, nhưng gặp kiểu con gái thấy nguy không loạn, can đảm kiên cường, thông dong bình tĩnh, núi băng ở trước mắt mà tinh thần không hỗn loạn, riêng sự khí phách và gan dạ sáng suốt này đã hơn hẳn những cô gái tầm thường khác.

Hoắc Vân Phi càng cảm thấy thú vị, hắn tà tứ dương môi, cười nói: "Vậy em nói xem, thế nào được tính là công bằng đây?"

Trên thế giới này, vốn là cá lớn nuốt cá bé, có chuyện gì tuyệt đối công bằng đây? Lâm Tuyết đã tham gia trò chơi này thì phải tuân thủ quy tắc cuộc chơi, mà quy tắc thì chỉ có kẻ mạnh mới đủ tư cách đặt ra.

Cô chỉ chờ đối phương nói ra những lời này, khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười, giống hoa mai vàng nở rộ trong gió lạnh, mát rượi động lòng người. "Kĩ thuật lái xe của anh rất tuyệt, tài nghệ tôi không bằng anh, xin cam bái hạ phong (chịu thua)!"

Lâm Tuyết lời thật nói thật, tuyệt đối không có ý bợ đỡ xu nịnh, thái độ đúng mức, thoát nhìn đương nhiên rất hợp nhãn.

Được nữ nhân khen ngợi luôn là chuyện khiến người ta hớn hở, khoe môi khoe gợi của Hoắc Vân Phi hơi biến động, hãnh xoa xoa cái cằm hoàn mỹ, mỉm cười tiếp tục chăm chú nhìn cô, chờ câu sau.

"Nhưng ... " Lâm Tuyết vừa vặn đi vào vấn đề chính: "Sở trường ngắn dài gì thì cũng đều có khuyết điểm, lấy điểm mạnh của anh so với điểm yếu của tôi, đương nhiên anh thắng rồi!"

"Hả?" Hoắc Vân Phi nheo mắt cảm thấy có hứng thú, như nhìn thấu dụng ý của Lâm Tuyết, hãnh hế miệng cười nói: "Em nói xem, sở trường của em là gì? Định so tài bằng việc sinh nở sao? Vậy thì anh khẳng định mình không bằng em rồi!"

"Ha ha ha..." Đám cường bạo xung quanh lập tức bùng nổ một trận cười lớn dữ dội, thậm chí còn có kẻ nhân lúc ồn ào nói: "Cô nhóc, cô có muốn so ngực ai lớn hơn không, nhất định là các anh đây không sánh được với em!"

Mặt Lâm Tuyết đỏ bừng, đúng là miệng của cái đám nam nhân lưu manh thổ phỉ này không nói được điều gì hay ho, cô đành giả bộ như không nghe thấy, nhanh nhẹn dứt khoát nói với Hoắc Vân Phi: "Tôi với anh so về kỹ thuật bắn súng đi, anh dám không?"

Tiếng cười nhất thời ngừng lại, mọi người thoáng kinh ngạc nhìn cô. Nữ tử này không hề tầm thường, vừa rồi cũng được chứng kiến kỹ thuật lái xe vượt trội của cô, nếu không có chút tài năng, hãnh cô sẽ không dám nói lung tung.

Hoắc Vân Phi cười lạnh, dám độ súng với hãnh, cô nàng này lá gan đúng là lớn!

"Cắt, từ trước tới nay thiếu gia của chúng tôi thường đi đường nghịch súng. Cô nhóc, cô kém vậy, không thể so với cậu ấy được đâu!" Một kẻ có vết sẹo lớn do đao chém trên mặt mở miệng trêu chọc.

"Cứ so về kĩ thuật bắn súng đi, một ván định thắng bại! Tôi là một nữ lưu còn dám, chẳng lẽ anh sợ thua sao?" Lâm Tuyết không thèm đáp lại những tên lưu manh ầm ĩ kia, thẳng thắn nói chuyện với chính chủ: "Anh có dám so tài hay không?"

Hoắc Vân Phi đương nhiên đâu thể nói không, hơn nữa hắn nắm chắc phần thắng, căn bản cũng không muốn vòng vo nhiều. So kĩ thuật bắn súng sao? Hoắc Vân Phi tin rằng khắp thiên hạ cũng khó tìm được vài người thắng nổi hắn.

"Được, thi thì thi!" Hoắc Vân Phi vui vẻ đồng ý nhưng hắn quan tâm tới vấn đề khác hơn: "Nếu em thua thì sao đây?"

"Tôi thua thì tùy anh xử trí. Anh thua thì thả tôi đi!" Lâm Tuyết lưu loát nói. Búng tay một cái, hứng thú tăng cao, Hoắc Vân Phi nóng lòng muốn tỉ thí luôn, "Đã tình nguyện đánh cược, nếu thua thì khi cùng anh chơi đùa, em cũng phải chủ động chút đừng làm như thể bị cưỡng gian, thế thật mất hứng." Lời này nói ra như thể hắn chắc chắn rằng mình sẽ thắng được Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết tức giận đến đỏ mặt, cũng may cô ở cùng Lương Tuấn Đào cũng khá lâu, đối với loại sắc phôi này đã sớm có sức miễn dịch, Lâm Tuyết chỉ bình tĩnh đáp lại hắn: "Ai nuốt lời chứ?"

"Ai nuốt lời sẽ là đồ cặn bã tìm vứt chó trong thùng rác ăn!" Hoắc Vân Phi một thân cường đạo, lập tức rút ra hai khẩu súng lục, hắn tháo rời băng đạn, mỗi khẩu súng chỉ lưu lại một viên, sau đó lắp ráp lại như cũ.

Tiện tay quăng cho Lâm Tuyết một khẩu, hắn nhướn mày hỏi: "Nói đi, so tài kiểu gì?"

Tốt lắm, kẻ kia quả nhiên giống Lương Tuấn Đào, đều thích rắm thúí túm túm, Lâm Tuyết đã luyện được chiêu ứng phó với loại mảnh khóe xấu xa này rồi. Nhìn quanh bốn phía, đôi mắt trong trẻo của cô lướt qua một gã có thân hình vạm vỡ, những gã khác đều thu hồi ánh mắt mê đắm, dường như có chút căng thẳng.

Không phải cô nhóc ấy sẽ bảo bọn họ làm bia ngắm bắn chứ? Nhìn bộ dáng yếu đuối của cô nàng, ngay cả súng cũng không thể cầm chắc, đạn bắn ra thì đâu có mắt, ngộ nhờ... Hoắc tam thiếu có thể cười châm biếm, trên người bọn họ nhiều thêm mấy lỗ cũng đành thôi nhưng chỉ sợ cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Hàng mi dày buông xuống, Lâm Tuyết ngẫm nghĩ trong chốc lát, từ trên người mình lấy ra một cái cặp tóc, cô đi đến trước mặt gã đàn ông có vết đao lớn trên mặt, đưa cho hắn rồi dặn dò: "Anh cầm nó cho tốt, nâng tay lên, sau đó lui về phía sau năm mươi thước!"

Thật rõ ràng, Lâm Tuyết dự định so tài bắn súng trong cự ly ngắn 50 thước, mục tiêu chính là chiếc kẹp tóc trong tay mặt thẹo. Mục tiêu nhỏ như vậy, bắn trúng quả thực rất khó nhưng càng khó thì càng tăng tính thách thức mà Hoắc lão tam vốn là người rất thích việc có tính thử thách cao!

"Luật lệ ra sao? Em nói đi." Hoắc Vân Phi kiêu ngạo hò hét, hắn căn bản không đặt trò trẻ con này vào mắt. Năm mươi thước ngắm bắn ngắn ngủn, quan sát mục tiêu cho tốt, bịt mắt cũng có thể bắn được.

Lâm Tuyết đương nhiên không dám lơ là, cô cười nhạt, thừa dịp đối phương đang ngây người liền giơ tay chỉ chỉ vào chiếc kẹp mặt theo đang cầm, hỏi Hoắc Vân Phi: "Anh thấy đóa hoa gắn trên kẹp tóc kia không?"

"Ừ, có gì nói thẳng ra." Hoắc lão tam chỉ tập trung quan sát gương mặt thanh lệ bên cạnh, càng nhìn càng có hưng trí, thậm chí nơi nào đó đã muốn

hiên ngang đứng thẳng , nóng lòng muốn thử

"Quen biết một hồi, lưu lại cho em ít kỷ niệm. Khi về, nếu người đàn ông của em hỏi, em cứ nói thẳng ra là bị một người tên Hoắc Vân Phi cường hôn, hắn không phục thì bảo hắn đến tìm anh luyện tập một chút." Hoắc Vân Phi buông lỏng cô ra , còn xoay người rất lịch sự mở cửa cho Lâm Tuyết, đưa tay mời cô lên xe.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Đêm Nay Phải Dỡ Dành Cô Ấy!

Tiếng huýt sáo của đám lang sói nổi lên từ bốn phía, bọn cường đạo đang giúp chủ tử của mình chiếm tiện nghi, đương nhiên đều trầm trồ khen ngợi ầm ĩ, thậm chí có kẻ vô sỉ còn hỏi Lâm Tuyết thiếu gia nhà mình đã đủ ý vị hay chưa?

Miệng Lâm Tuyết vô cùng đau đớn lại rỉ máu, cô cố gắng không so đo nhiều với đám người này. Tên lưu manh kia đồng ý thả cô đi đã là chuyện đáng mừng rồi, Lâm Tuyết trừng hăn một cái rồi vội vã bước nhanh lên xe.

"Này " Hoắc Vân Phi vỗ vỗ cửa xe, cười nói: "Cô nhóc, hương vị của em thật không tệ!"

Lâm Tuyết giả vờ như không nghe thấy, vội vàng xoay cửa xe, mạnh mẽ nhấn ga đào thoát.

*

Trên đường cao tốc, sắc trời sâm sẫm tối. Lâm Tuyết đoán rằng Lương Tuấn Đào sẽ tìm mình, trong lòng đã nghĩ ra được lí do hợp lý để thoái thác, nhưng vết thương mới trên miệng thì không cách nào giải thích được, cô có chút buồn bã.

Lâm Tuyết nhắc di động lên, vừa mở ra đã thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, nhưng không có bất kì cuộc gọi nào của Lương Tuấn Đào, tất cả đều là số của Vân Thư Hoa.

Trong lòng có chút buồn bực, khuôn mặt thanh lệ không ý thức được trầm xuống, cô bấm số gọi lại cho Vân Thư Hoa.

"Alo, Lâm Tuyết, em đang ở đâu?" giọng nói nho nhã của Vân Thư Hoa mơ hồ lộ ra lo lắng nhưng anh ta không hỏi cô vì sao không điện của mình, điểm này so với Lương Tuấn Đào vĩnh viễn đều rất có phong độ.

"Vừa rồi em có chút việc bận không nghe điện thoại được, anh có chuyện gì sao?" Lâm Tuyết hỏi.

Vân Thư Hoa nghe thấy giọng nói bình tĩnh của cô cũng yên lòng, anh ta dò hỏi: "Chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện không? Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em."

Lâm Tuyết biết Vân Thư Hoa chủ yếu muốn giải thích nguyên nhân liên quan tới việc Vân mẫu giả chết, vốn định bảo anh ta không cần giải thích với mình bởi cô biết Vân Thư Hoa có nỗi khổ riêng. Nhưng nghĩ đến chuyện Vân Đóa, Lâm Tuyết cảm thấy cứ nên gặp mặt trực tiếp thử xem sao. "Được, anh cho em biết địa chỉ, em lập tức qua đó!"

*

Không nhận được điện thoại của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết giận dữ, ng không thèm chủ động gọi cho hân. Xem mức độ bận rộn này, thì chắc là Hoàng Y Na bị thương không nhẹ. Lâm Tuyết hoài nghi về phán đoán của mình, có lẽ không phải Hoàng Y Na đang cố ý diễn trò.

Sau khi miệng nhỏ bị thương ba lần liên tiếp, cô mới biết liên tục bị thương ở cùng một chỗ, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng. Nghe nói Hoàng Y Na đã cắt cổ tay mấy lần, mỗi lần đều cắt tại một điểm, sau mấy lần tích tụ, miệng vết thương chắc hẳn khá sâu.

Nhưng chẳng lẽ Lương Tuấn Đào ngay cả thời gian gọi một cuộc điện thoại cũng không có sao? Lâm Tuyết ngẫm nghĩ liền thấy phiền muộn

bất bình.

Đến quán cà phê, cô dừng xe, chậm rãi bước lên bậc thang, nhân viên của quán ân cần mở cửa thủy tinh mời cô vào.

Vị trí quán cà phê này có chút khuất nhưng nhờ vậy mà rất yên tĩnh, thích hợp với những người không thích bị quấy nhiễu.

Vân Thư Hoa đã sớm ngồi trong góc phòng an tĩnh chờ Lâm Tuyết, thấy cô đến, anh ta vội vàng đứng dậy lịch sự kéo ghế ra..

Nói xong lời cảm ơn, Lâm Tuyết ngồi xuống, không nói gì thêm, cô đợi Vân Thư Hoa mở miệng trước.

Vân Thư Hoa quan tâm hỏi han: "Em muốn uống gì?"

"Tùy anh." Lâm Tuyết không ham thích cà phê lắm, uống hay không uống cũng như nhau.

"Một cốc sữa nóng thêm đường, một ly Lam Sơn không đường, ngoài ra có điểm tâm nào đặc sắc thì cứ giới thiệu mấy món, cảm ơn." Vân Thư Hoa gật gật đầu với bồi bàn.

Trong lòng Lâm Tuyết tràn ra ấm áp, hóa ra Vân Thư Hoa vẫn luôn nhớ rõ cô có bệnh tụt huyết áp nên đồ ăn thức uống gọi cho cô đều thêm một chút đường. Lâm Tuyết mỉm cười, nói cho người đàn ông đối diện biết: "Chứng tụt huyết áp của em đã khỏi hẳn rồi."

"Thật à?" Vân Thư Hoa vui mừng nhìn trộm cô, "Anh thấy sắc mặt em gần đây cũng hồng hào khỏe mạnh hơn trước, thoát nhìn tinh thần tốt lắm."

"Các mặt trong quân đội đều tốt, em không phải cùng Lâm Thông và Lâm Á Linh tức giận đến nôn người nữa, tình trạng cơ thể ngày nào cũng được thoải mái." Lâm Tuyết lặng thinh không đề cập tới việc Mạc Sở Hàn

tấn công và thương tổn mình, cô muốn xóa sạch những chuyện không vui kia. Cái kẻ cô vừa yêu vừa oán hận sâu sắc ấy, cái kẻ đã tổn hại cô bây giờ lại muốn trở lại làm người đàn ông của cô, Mạc Sở Hàn để lại cho Lâm Tuyết quá nhiều rồi rắc khiến cô không muốn chạm tới hẵn một lần nào nữa.

"Vậy thì được rồi." Vân Thư Hoa thấy bồi bàn bưng đồ uống nóng hổi và mấy đĩa điểm tâm tươi sốt mới ra lò lên, liền tự tay bưng đến trước mặt Lâm Tuyết. "Đến rồi, em nếm thử xem, anh nghe nói hương vị bánh kem của quán này rất độc đáo!"

Từ trưa chưa bỏ gì vào bụng, hương vị bánh kem xông vào mũi làm Lâm Tuyết cảm thấy hơi hơi đói. Cô lập tức vươn tay lấy một miếng bánh ngọt xốp xốp đưa đến bên miệng - cắn - quả nhiên vừa vào miệng đã tan ra, hương vị thật kì diệu.

Vân Thư Hoa xé gói đường, chậm rãi bỏ vào cốc sữa nóng, rồi dùng thìa bạc quấy đều, sau đó mới đặt xuống bên tay trái Lâm Tuyết: "Em uống sữa đi."

Cô vui vẻ tiếp nhận sự săn sóc và quan tâm của người đàn ông này, Lâm Tuyết uống sữa, cắt vào dạ dày co rút đến khô quắt của mình.

Đây chính là ưu điểm của Vân Thư Hoa, dù có chuyện khẩn cấp cũng không thấy anh ta sốt ruột, quan tâm tỉ mỉ, dịu dàng nho nhã, như thể anh ta vĩnh viễn không bao giờ nổi giận.

Ăn đã khá no, Lâm Tuyết uống cạn nửa cốc sữa còn lại, cô cầm khăn tay lau lau khóe miệng, lúc này khóe miệng không nén nổi đau đến đến hút khí, vết thương ở môi thực sự nghiêm trọng.

Thoáng thấy vết thương trên khóe môi cô, đôi mắt Vân Thư Hoa trở nên âm u nhưng anh ta vẫn giữ vững phong độ, không chủ động đề cập tới,

chỉ búng tay ra hiệu cho bồi bàn mang cốc sữa mới đến, sau đó mới nói vào việc chính: "Tuyệt, anh gọi em tới là có chuyện muốn nói với em."

"Là chuyện của mẹ nuôi sao?" Ở cạnh nhau đã hai năm, Lâm Tuyệt hiểu rõ tính tình Vân Thư Hoa, đôi khi thẳng thắn nói ra càng tiết kiệm được thời gian cho nhau hơn.

Vân Thư Hoa giật mình, có chút xấu hổ. "Đúng vậy! Là chuyện của mẹ anh. Có lẽ em hiểu được... Anh thật sự đã bị Mạc Sở Hàn bức đến đường cùng."

Những lời này khiến Lâm Tuyệt vô cùng thông cảm, bởi cô cũng từng bị Mạc Sở Hàn bức đến tuyệt lộ. Nở nụ cười vui vẻ, cô nói: "Đúng như em đoán, em biết anh có nỗi khổ riêng mà."

Thấy Lâm Tuyệt tỏ ý hiểu mình, Vân Thư Hoa càng kích động hơn, con người đen như mực ngọc lóa ra lệ quang, anh ta ghen ngào, nhỏ giọng nói: "Quả nhiên chỉ có em hiểu anh nhất. Có lẽ trong mắt người ngoài anh rất bất hiểu, lại bày ra chuyện để mẹ ruột mình giả chết ... Nhưng bọn họ đâu biết, nếu thật sự có biện pháp khác thì sao anh có thể làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này?"

Lâm Tuyệt uống một ngụm sữa nóng, hỏi: "Anh định sắp xếp cho mẹ nuôi thế nào?"

Cho dù có hàng ngàn hàng vạn lý do cho việc đã làm thì vẫn phải đối mặt với tình hình hiện tại. Vân mẫu đã được đưa vào quan tài và mai táng, nếu chạm mặt người quen, chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

"Đó cũng là việc khiến anh phiền não." Vân Thư Hoa thử cùng Lâm Tuyệt bàn bạc: "Anh nghĩ, đưa mẹ anh ra nước ngoài là thỏa đáng nhất."

Lâm Tuyệt lắc đầu, cô không đồng ý với cách làm này, "Mẹ nuôi là người không quên được chốn cũ, sao có thể để bà sinh sống ở nước ngoài,

huống chi nơi đó tự dưng xa lạ, tuổi tác của mẹ nuôi ngày càng lớn, không có người thân ở bên cạnh chăm lo sinh hoạt hằng ngày thì rất cô đơn, cũng rất khó khăn."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Vân Thư Hoa cẩn thận quan sát sắc mặt Lâm Tuyết, anh ta giận dữ nói: "Trừ khi chúng ta ra nước ngoài, cùng nhau rời khỏi đi nơi đây!"

Chúng ta? Lời nói của Vân Thư Hoa khiến Lâm Tuyết ngây ngẩn cả người. Có lẽ, nếu là hai tháng trước, cô sẽ chấp nhận đề nghị này của Vân Thư Hoa, vừa vặn rời đi, dù sao, cái thành phố thương tâm này cũng không có gì đáng để cô lưu luyến. Nhưng hiện tại... cô kết hôn rồi!

"Anh đã đính hôn với Lý Văn San, nền móng của Lý gia ở thành phố lớn như vậy, sao em có thể cùng anh rời đi?" Rốt cục, Lâm Tuyết vẫn quyết định phải cùng Vân Thư Hoa vạch rõ ranh giới, cô biết rõ tình cảm của anh ta dành cho mình, nhưng Lâm Tuyết thật sự không có cách nào tiếp nhận. Trước đây không thể, hiện tại càng không!

"Tuyết, " Vân Thư Hoa khổ sở nhìn cô, nhẹ nhàng vươn tay nắm chặt tay Lâm Tuyết, anh ta dịu dàng nói: "Chẳng lẽ em còn không hiểu trái tim anh sao?"

Tránh né bàn tay to của nam tử đối diện, Lâm Tuyết đưa mắt lướt qua cảnh vật xung quanh, cô chăm chú nhìn vào cốc sữa nóng vừa được rót thêm, nhẹ giọng nói: "Thư Hoa, giữa chúng ta không có khả năng. Em đã kết hôn, anh đã đính hôn, chúng ta không thể phụ lòng nửa kia của mình được."

Vân Thư Hoa không ngờ chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, thái độ của Lâm Tuyết đã thay đổi đến lớn vậy, chẳng lẽ cô yêu Lương Tuấn Đào? Sao có thể chứ? Không phải Lâm Tuyết vẫn luôn yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc sao?

Trong lòng hơi lo lắng nhưng anh ta biết có nói gì cũng vô tác dụng, đành kiên nhẫn nhắc nhở cô: "Mặc dù em muốn trung thành với cuộc hôn nhân của mình nhưng em có thể cam đoan Lương Tuấn Đào cũng làm được vậy không? Tuyệt, trên đời này không phải nam nhân nào cũng giống anh..."

"Được rồi, anh không cần nói nữa." Lâm Tuyết đẩy cốc sữa ra, cô điềm nhiên cười cười với Vân Thư Hoa: "Cám ơn anh đã chiêu đãi em, em ăn no cũng uống đủ rồi."

Đôi mắt đen như mực dịu dàng trở nên âm u, Vân Thư Hoa hiểu một vừa hai phải là thế nào, giữ lại lời muốn nói, anh ta trở lại bình thường như thể đã quên vừa rồi mình vừa cùng Lâm Tuyết tranh chấp, mâu thuẫn, Vân Thư Hoa nho nhã, nhẹ nhàng gật đầu: "Giữa chúng ta không nên khách khí. Đúng rồi, vết thương trên miệng em..."

Lâm Tuyết theo bản năng đưa tay che lấy khóe môi bị rách, buồn bực lại nổi lên.

Thấy tâm tình Lâm Tuyết không tốt, Vân Thư Hoa cũng không miễn cưỡng tiếp tục giữ cô lại, anh ta đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu nhất: "Tuyệt, có việc này em đã biết chưa? Hiện giờ, trên internet đang xuất hiện clip mới về em và Mạc Sở Hàn..."

Lâm Tuyết trong lòng cả kinh, clip cô và Mạc Sở Hàn ư?

"Vài ngày trước đây, clip em và Lương Tuấn Đào nhảy dù đã đổ trên internet, tỉ suất người xem đã vượt qua con số hàng triệu lượt. Nhưng tối hôm qua, địa chỉ bên dưới lại có thiệp tử, bên trên là một đoạn clip mới, chỉ trong thời gian ngắn mà tỉ suất xem đã vượt qua trăm vạn lượt. Dư luận toàn thành phố đang ầm ĩ ngất trời, tốt nhất em nên có chút chuẩn bị về tâm lý."

Nhìn bộ dáng Lâm Tuyết, hẳn là cô chưa biết chuyện này, Vân Thư Hoa cảm thấy cần phải nhắc nhở cô một chút. Dù sao, anh ta cũng không muốn thấy người con gái này bị tổn thương lần nữa.

Lời nhắc nhở của Vân Thư Hoa rất hữu dụng, ít nhất nó giúp Lâm Tuyết không đến mức chẳng hay biết gì. Dù sao Quân đội cũng là một nơi đặc biệt, so với bên ngoài, việc nhận được tin tức của cô cũng chậm hơn nhiều.

Nghe thấy tin xấu, phản ứng đầu tiên của Lâm Tuyết chính là muốn gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào, cô tin rằng dù có việc gì xảy ra, chỉ cần hăn ra mặt thì nhất định có thể giải quyết hết!

"Cám ơn anh, em biết rồi." Lâm Tuyết không cùng Vân Thư Hoa nói nhiều nữa nhưng ánh mắt nhìn anh ta thì tràn ngập vui mừng và cảm kích. Cô dùng sức nắm lấy bàn tay to kia, nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

*

Ra khỏi quán cà phê, Lâm Tuyết ngồi vào xe, vừa mới chuẩn bị gọi cho Lương Tuấn Đào, đúng lúc lại nhận được điện thoại của Tiểu Cao.

Giọng nói của Tiểu Cao rất gấp, hơn nữa ép xuống cực nhỏ như sợ bị người khác nghe thấy: "Lâm văn thư, cô đang ở đâu?"

"Tôi ở bên ngoài!" Lâm Tuyết trả lời đúng sự thật.

"Mau trở về đi. Lưu Thái Hậu triệu kiến cô đấy, cô nên về đơn vị gấp!" Tiểu Cao thông báo.

"A?" Cái gì thế này? Sao Lưu Mỹ Quân lại tự mình đến Quân khu tìm cô? Lâm Tuyết có linh cảm không hay, liền nói: "Được, 15 phút nữa tôi sẽ có mặt ở Sư đoàn!" Lâm Tuyết lái xe trở lại Sư đoàn 706, để kịp thời gian

nên cô không suy nghĩ được nhiều, khi nhận ra chiếc Ferrari mới tinh màu vàng kim không hợp với màu xanh quân đội, Lâm Tuyết mới biết chính mình đã phạm phải sai lầm.

Cô không nên lái chiếc xe này đến quân khu, quan trọng hơn là Lưu Mỹ Quân đang ở đây.

Mất bò mới lo làm chuồng cũng đã muộn, đang muốn dừng xe vào trong gặp Lưu Mỹ Quân thì đã thấy bà ta dẫn theo cảnh vệ viên và lính cần vụ đi tới.

Thật là khéo, Lâm Tuyết bất chấp khó khăn bước xuống xe, nghênh đón, thăm hỏi ân cần Lưu Thái hậu: "Mẹ, mẹ tìm con có việc sao?"

Lưu Mỹ Quân vốn đầy bụng lời muốn nói nhưng thấy Lâm Tuyết đứng cạnh chiếc xe kia, bà ta đành nhin xuống, nuốt trở lại. Lưu Mỹ Quân chỉ tay vào chiếc xe, bắt đầu văn vẻ mãnh liệt: "Tuấn Đào mua cho cô xe mới, cô liền chạy đến Quân khu để khoe khoang à? Cô cũng có tiền đồ quá nhỉ!"

"Hôm nay vốn là ngày nghỉ của con, nghe nói mẹ tới tìm, con vội đi nên mới lái xe đến." Lâm Tuyết giải thích.

"Ngày nghỉ của cô?" Lưu Mỹ Quân càng nghi ngờ hơn, "Cô nghỉ làm gì?"

"Con... Tuấn Đào đưa con đi mua xe." Lâm Tuyết biết dù mình làm gì cũng không thể khiến Lưu Mỹ Quân vừa lòng, cô dứt khoát nói đúng sự thật: "Tuấn Đào nói con phải có một chiếc xe để lái ra khỏi cửa, việc này liên quan đến thể diện của anh ấy."

"Hừ!" Quả nhiên, đối với lời giải thích này, Lưu Mỹ Quân càng bất mãn hơn, bà ta biết không còn cách nào với con trai mình nữa, đành hướng về Lâm Tuyết phát tiết: "Cái thằng Tuấn Đào kia đúng là càng ngày càng

không có tiền đồ, nó còn để ý đến sĩ diện của mình sao? Tôi nói cho cô biết, từ khi cưới cô, mặt mũi của nó đã sớm mất hết rồi!"

Nói tới đây, đột nhiên phát hiện ra vết thương trên môi cô, Lưu Mỹ Quân càng tức giận hơn: "Nhìn cô coi, bộ dáng kia giống cái gì hả? Có phải muốn mang dấu hiệu thân mật với đàn ông khác đến đây không? Cô có biết xấu hổ không đấy? Thế diện nhà họ Lương đều bị cô làm phá hết rồi!"

Lâm Tuyết không than một tiếng, cứ để Lưu Mỹ Quân tùy ý quở trách.

Nhờ Vân Thư Hoa đánh tiếng nên cô cũng có dự phòng từ trước, trong lòng biết rõ sự kiện video của mình đã bại lộ, Lưu Mỹ Quân đến đây chính là để khởi binh vấn tội.

"Đúng là Tang Môn thần chuyển thế, sao chối đầu thai, cô nói một chút xem cô đã gây ra bao nhiêu phiền toái cho Tuấn Đào rồi? Từ khi quen biết cô, nó liền bị các loại phiền toái quấn vào thân!" Lưu Mỹ Quân càng nghĩ càng giận, bà ta liền chỉ vào xe việt dã quân dụng đã đưa mình tới Quân khu, nói: "Lên xe, về nhà nói tiếp!"

*

Bị Lưu Mỹ Quân đặc biệt đưa về Lương gia, Lâm Tuyết vừa vào phòng khách đã thấy Hứa Tĩnh Dao ở đó. Ngoài Hứa Tĩnh Dao còn có Lâm Á Linh, Lâm gia mẹ con ba người đều đủ mặt.

Lưu Mỹ Quân ném máy tính bỏ túi đã mở sẵn lên bàn, tức giận nói: "Ai chưa xem qua đoạn video này?"

Lâm Á Linh ngẩng đầu, muốn lấy lòng Lưu Mỹ Quân: "Mẹ, chuyện đáng xấu hổ này là em gái con làm ra, con với nó không giống nhau."

Trên cổ tay Lâm Á Linh vẫn bó thạch cao, vết thương còn đó nhưng đã hết đau. Hiện tại, cô ta chỉ muốn nhân cơ hội này mau chóng đuổi Lâm

Tuyết khỏi nhà họ Lương, thành công thì cô ta sẽ hành động với Lương Tuấn Đào.

Lâm Á Linh thật sự rất thất vọng về Lương Thiên Dật, một kẻ bị liệt ngồi trên xe lăn, tính tình còn xấu như vậy, chỉ vì con cua nhỏ mà bẻ gãy tay cô ta, đi theo hắn có tiền đồ gì đây? Tuy Lương Tuấn Đào bỏ đá xuống giếng, cũng giẫm lên mình nhưng Lâm Á Linh tin rằng do bị Lâm Tuyết mê hoặc giật giây nên hắn mới làm vậy. Chỉ cần Lâm Tuyết rời khỏi Lương gia, cô ta nhất định tóm được trái tim Lương Tuấn Đào khiến hắn sủng ái mình như sủng ái Lâm Tuyết.

"Cô câm miệng ngay!" Lưu Mỹ Quân nhìn Lâm Á Linh càng thêm chán ghét, biết Thiên Dật thực ra không thích cô gái này, trong lòng bà ta cũng thấy cân bằng chút. Lưu Mỹ Quân cho rằng nếu có cơ hội, sớm muộn gì sẽ đuổi được Lâm Á Linh, hiện tại, người bà ta muốn đối phó nhất chính là Lâm Tuyết bởi Tuấn Đào đã bị nữ nhân này mê hoặc đến mức thần hồn điên đảo."Nơi này nói chuyện không có phần cô. Nếu không muốn bị Thiên Dật đánh lần nữa, hãy biết vâng lời chút đi!"

Ở bên nhà mẹ đẻ cũng là trường bối Lâm gia, Hứa Tĩnh Dao không truy cứu chuyện Lâm Á Linh bị gãy cổ tay, bà chỉ một mực nhường nhịn: "Bà thông gia, xin bà bớt giận, bọn trẻ không hiểu chuyện, bà có thể từ từ dạy dỗ chúng."

"Hai đứa dở hơi nhà họ Lâm các người chúng tôi không dạy nổi." Lưu Mỹ Quân hừ lạnh khinh thường, cũng không vì Hứa Tĩnh Dao là chủ mẫu Lâm gia mà kiêng nể, bà ta chua ngoa nói tiếp: "Hôm nay gọi bà đến, không phải để nhận thông gia gì cả, nói thật cho bà biết, Lâm gia các người không xứng!"

Hứa Tĩnh Dao không giận, bốn lượng đỡ ngàn vàng nói: "Ô, hai đứa đã đăng ký kết hôn, pháp luật cũng thừa nhận quan hệ, bà thông gia lại nói cái gì xứng với không xứng, chẳng phải quá muộn rồi sao?"

Trong lời Hứa Tĩnh Dao có ngụ ý mỉa mai Lưu Mỹ Quân không quản được con trai mình, lại ra oai với ba mẹ con Lâm gia nhà bà.

Đây là tâm bệnh lớn nhất của Lưu Mỹ Quân, con trai nhỏ mình cưng chiều nhất lại cố tình không nghe lời bà, Lương Tuấn Đào cùng tam tiểu thư Lâm gia đăng kí kết hôn, thế nhưng bà lại là người cuối cùng biết chuyện! Lần này gọi Hứa Tĩnh Dao tới là muốn cho bà ta biết khó mà lui, đem hai đứa con gái này về cả đi, nhưng xem ra Lưu Mỹ Quân đã nghĩ đơn giản quá.

Vất vả lắm mới vào được nhà họ Lương, bọn họ đâu dễ dàng từ bỏ như vậy!

Đương nhiên, Lưu Mỹ Quân chưa phải đèn đã cạn dầu, bà ta biết rõ khát vọng và e sợ lớn nhất của nữ nhân là gì.

Bên ngoài, họ chỉ cần được gả cho các thiếu gia nhà họ Lương, vào được Lương gia là có thể đạt được mọi thứ nhưng bên trong lại sợ mình không được thừa nhận, không có danh phận, đương nhiên nỗi sợ lớn nhất chính là được lão công sủng ái.

Chỉ vào đoạn cổ tay bó thạch cao của Lâm Á Linh, Lưu Mỹ Quân hơi đắc ý nói với Hứa Tĩnh Dao: "Thấy rõ không? Đừng tưởng rằng vào được cửa Lương gia chúng tôi thì sẽ bình chân như vại. Con gái bà ngang ngược gây phiền cho con tôi, nó liền bẻ gãy xương cô ta. Tôi thấy rõ, Thiên Dật thực sự ghét nó, bà kiên quyết muốn để Lâm Á Linh ở đây cũng được, chỉ sợ lần sau bà tới, chỗ gãy không phải chỉ có cổ tay cô ta đâu!"

Tuy Lâm Á Linh không phải do Hứa Tĩnh Dao sinh ra nhưng dù gì cũng là nhị tiểu thư Lâm gia, cô ta bị đánh đập tàn nhẫn đương nhiên sẽ khiến Lâm gia mất thể diện, cũng làm Hứa Tĩnh Dao mất mặt.

Quả nhiên Hứa Tĩnh Dao cụt hứng, bà phẫn nộ cười lạnh, nói: "Cứ coi như Lương gia là quân môn quyền quý, không ngờ lại cậy thế ức hiếp một

cô gái, còn đánh tới gãy xương. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, người mất mặt e rằng không phải chỉ mình Lâm gia chúng tôi!"

"Bà có thể truyền bá ra ngoài. Cứ việc làm thế đi, tôi không sợ!" Lưu Mỹ Quân bắt chéo tay, dáng vẻ nhỏ nhen: "Đưa đến tận cửa để người ta đánh còn giả bộ cảnh vàng lá ngọc cái gì? Cao quý thực sự thì đã không chủ động tiến vào, vội vã muốn làm ấm giường cho các con tôi. Đã đề tiện thì chỉ nên dùng đánh chửi để đối đãi!"

"Lão bà tử , mẹ gọi em gái con tới chẳng lẽ chỉ để nói những lời này thôi sao? Đừng quên, chuyện của nó mới là trọng yếu nhất đấy!" Lâm Á Linh biết, có nói thêm gì cũng sẽ bất lợi với mình, cô ta dứt khoát chuyển hỏa lực sang người Lâm Tuyết, còn đi theo đập thêm một cước."Trên Internet đã lan truyền dữ dội như vậy, rốt cuộc muốn kết thúc thế nào đây? Mẹ xem, phải để Lâm Tuyết đi thôi. Đây là biện pháp duy nhất có thể giải quyết được vấn đề!"

Được Lâm Á Linh nhắc nhở, Lưu Mỹ Quân mới phát hiện ra mình đang đi lạc đề. Đúng vậy, bà ta cố tình mời Hứa Tĩnh Dao đến, ngoài việc đối phó với Lâm Á Linh, việc đuổi Lâm Tuyết đi còn quan trọng hơn.

"Lương gia chúng tôi không dung nạp nổi loại người đồi phong bại tục như Lâm Tuyết, đã theo Tuấn Đào còn thông đồng với vị hôn phu cũ, thật không biết xấu hổ! Các người nhìn xem, miệng của cô ta ... Trời ạ! Cả mặt tôi đều bốc hỏa lên rồi, sao lại có người bình chân vồ sể đến vậy chứ?" Việc Lưu Mỹ Quân hận nhất chính là con trai mình chẳng chịu thua kém ai, sao lại bị Lâm Tuyết mê hoặc đến nỗi không nhìn ra được sự thật thế này.

Lâm Tuyết tìm một chỗ ngồi xuống xem Lưu Mỹ Quân trình diễn. Bà ta muốn đuổi cô đi sao ? Cũng được, vậy cứ xem xem bà ấy tiến hành thế nào vậy.

Khuôn mặt Hứa Tĩnh Dao vẫn không biến sắc , bình tới tướng chẵn, nước đến đất chẵn: "Lâm Tuyết đã hai lần bị vứt bỏ, chuyện này Nhị thiếu gia cũng biết. Không phải cậu ấy hiểu và vẫn chấp nhận sao, như vậy cho thấy cậu ấy không thêm để ý đến việc này. Về chuyện con bé và Mạc Sở Hàn, có lẽ còn ẩn tình khác."

Lần này, Lưu Mỹ Quân quyết tâm muốn đuổi Lâm Tuyết đi, bà ta đã chuẩn bị đầy đủ, lập tức cười lạnh : "Được, nữ nhân Lâm gia các người kẻ nào cũng không đơn giản, không nói với các người làm gì nữa. Tôi đã báo tin cho Tuấn Đào, nó lập tức quay về. Chuyện này nhất định phải chấm dứt!"

Nói thì nói vậy, nhưng mỗi lần Lưu Mỹ Quân gọi điện thúc giục, vì Lương Tuấn Đào đang cùng Hoàng Y Na ở trong phòng cấp cứu nên hẳn đâu có thời gian nhận điện.

Lâm Tuyết vẫn thản nhiên nhưng trong mắt đã ẩn ẩn một chút thất vọng. Hóa ra hẳn vì Hoàng Y Na mà vội vã đến nông nỗi này, ngay cả chuyện trong nhà cũng mặc kệ hết. Biết Lưu Mỹ Quân đưa cô về nhà, khẳng định không phải chuyện tốt, vậy mà hẳn không thấy lo lắng sao? Hoặc gọi điện an ủi cô cũng được nhưng cũng không thấy. Có lẽ giờ phút này, trong mắt Lương Tuấn Đào, bất cứ chuyện gì trên đời đều không sánh được với địa vị của Hoàng Y Na trong lòng hẳn.

Nhớ tới đêm "Động phòng" hôm đó , Lâm Tuyết hỏi Lương Tuấn Đào còn yêu Hoàng Y Na không? Hẳn cột nhà nói cái gì yêu hay không yêu, hiện tại hẳn chỉ yêu cô! Lúc ấy trừ việc cảm thấy buồn cười cô còn có một tia rung động. Bây giờ nghĩ lại, Lương Tuấn Đào yêu cô ở điểm nào chứ? Chẳng qua khi tình trùng lên não, hẳn chỉ muốn "Yêu" thân thể cô thôi! Lời đàn ông nói ở trên giường căn bản không đáng tin, thật đáng buồn cười, cô lại đặt câu nói kia trong lòng.

Buông mi, từ đầu đến cuối Lâm Tuyết không nói gì cả. Để mặc Lưu Mỹ Quân tiếp tục tự biên tự diễn.

Lưu Mỹ Quân chỉ vào vị đạo sĩ phải dùng số tiền lớn mới mời về được, rụt rè nói: "Vị tiên sinh này là đạo sĩ nổi danh nhất thành phố, rất nhiều lãnh đạo trung ương đã tìm ông ấy để xem số mệnh, linh nghiệm vô cùng. Vì hôn sự của Tuấn Đào, tôi đặc biệt mời ông ấy về, nghe những điều đạo sĩ nói, cảm thấy rất chuẩn xác. Sợ các người không tin, tôi đã cố ý đưa đạo sĩ đến đây, để đích thân ông ấy nói cho các người nghe!"

Quả nhiên đạo sĩ có tiên phong đạo cốt, dáng vẻ không tầm thường. Nghe Lưu Mỹ Quân bảo mình mở miệng, ngón tay hắt nhếch lên, rung đùi đắc ý, trình trọng nói: "Dựa vào sự tín nhiệm của Lưu phu nhân, xin nói thẳng. Tôi đã xem qua, nhà trai thuộc Dần, nhà gái thuộc Mùi, hai người cầm tinh xung khắc, khó có thể cùng nhau đến đầu bạc!"

Vừa nghe đạo sĩ nói vậy, Hứa Tĩnh Dao biến sắc, lúc này liền phản bác: "A, đã là thời đại nào rồi còn tin vào mấy chuyện này?"

Lưu Mỹ Quân không chút khách khí trách móc: "Bà có thể không tin, tôi không thể không tin! Lâm gia có thể không quan tâm chuyện này, Lương gia chúng tôi không thể không quan tâm! Bà ngẫm lại xem, từ khi Lâm Tuyết vào cửa, Tuấn Đào lần lượt xảy ra bao nhiêu chuyện? Tuy mỗi lần đều biến nguy thành an, sợ hãi mà không nguy hiểm, nhưng trái tim tôi chán cái việc phải hoảng sợ rồi. Ngộ nhớ một ngày nào đó, Tuấn Đào bị đưa con gái sao chổi này khắc đến, xảy ra chuyện gì ... tôi tìm ai tính số đây? Lâm gia các người ai có thể đứng ra chịu trách nhiệm hả?"

Nhìn vẻ uất ức khó nén của Lưu Mỹ Quân, Lâm Á Linh vội đứng ra hưởng ứng: "Mẹ nói quá đúng! Em gái con đúng là Tang Môn thần chuyển thế, sao chổi trọng sinh. Khi còn nhỏ, con và đại ca cũng không ít lần bị cô ta khắc, tai nạn liên tiếp, đều do Lâm Tuyết khắc mà gây trở ngại trong nhà, gà chó không yên. Sau này gia cảnh suy tàn, việc làm ăn của ba ba càng lúc

càng khó khăn, suýt nữa thì phá sản, do cô ta xung khắc, cả nhà con đều bị hại chết! Con đồng ý với quan điểm của đạo sĩ tiên sinh, Lâm Tuyết ở cùng ai cũng không phải chuyện tốt. Nhị thiếu gia ở cạnh cô ta lâu chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn! Con nên nói điều này, dao sắc chặt đay rồi, phải nhanh chóng thanh lý Lâm Tuyết, đẩy ra khỏi cửa chính!"

Không ngờ Lâm Á Linh sẽ bênh vực mình, Lưu Mỹ Quân giật nảy, thân thiết đứng lên. Bà ta hạ mình vu quý, nhìn Lâm Á Linh, vuốt cằm khen ngợi: "Nhìn không ra đôi khi cô rất hiểu chuyện, điểm này so với mẹ cô ưu việt hơn rồi. Uống công sống lâu nhiều tuổi lại không thấu tình đạt lý, quả thực không thể khơi thông cho bà ta!"

Thấy khẩu khí Lưu Mỹ Quân đã dịu đi không ít, đối với mình cũng thân thiết hơn nhiều, Lâm Á Linh nhanh nhẹn hẳn lên, vội sáp lại gần một bước, giữ chặt tay Lưu Mỹ Quân như cùng chung kẻ địch, nói: "Mẹ, mẹ không cần quản bọn họ. Hai mẹ con Lâm Tuyết cũng không phải thứ gì tốt, khi còn ở Lâm gia, con đã thấy bọn họ phiền phức rồi, hận một nỗi không thể đuổi đi ngay lập tức! Nhưng hai mẹ con họ đều am hiểu thuật dụ dỗ, mê hoặc ba con quá sâu ... a, con hiểu tâm tư của mẹ bởi ba con và Nhị thiếu gia giống nhau, đều bị một nữ nhân mê hoặc."

Hai người phụ nữ vốn là cừu địch nước lửa không tan, nay vì cùng chung mục tiêu mà trong nháy mắt chuyển thù thành bạn, kết thành chiến tuyến thống nhất.

Lưu Mỹ Quân biết rõ địa vị của Lâm Tuyết trong lòng Lương Tuấn Đào, bà ta định bụng: trước cứ nghĩ cách đuổi Lâm Tuyết khỏi cửa, về phần Lâm Á Linh, vì Thiên Dật không thích cô ta, ngược lại cũng dễ đối phó. Chờ giải quyết xong Lâm Tuyết, quay lại đối phó Lâm Á Linh hẳn là dễ hơn nhiều. Nói đã không sai biệt lắm, cuối cùng Lưu Mỹ Quân tổng kết : "Nhìn đi, ngay cả Nhị thiếu thư nhà các người cũng nói vậy, đủ thấy mẹ con các bà kém cỏi cỡ nào rồi."

Vị đạo sĩ kia cũng rất biết phối hợp, ông ta đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Tuyết, cẩn thận quan sát một hồi, sắc mặt cứng lại, nói: "Nam thuộc dương (mùi), xuất môn không cần mang theo lương thực ; nữ thuộc dương, trong nhà không thể trữ lương. Nam thuộc dương, vàng bạc chất đồng xà nhà; nữ thuộc dương, vận mệnh miễn cưỡng, khắc chồng khắc cha lại khắc mẹ. Trong ba người nói trên, cô đã khắc chết một người, đúng không?"

Lâm Tuyết ngược mắt, khuôn mặt thanh lệ yên tĩnh, cô không nói gì.

Lâm Á Linh vội vàng chứng thực: "Đúng thế! Mẹ ruột Lâm Tuyết đã chết, bà ấy chính là bị cô ta khắc chết!"

Lưu Mỹ Quân nghe vậy càng sợ hãi, "Hóa ra là thật. Mẹ ruột cô ta đã bị cô ta khắc chết!"

"Đúng vậy, đều do Lâm Tuyết cả. Chẳng những khắc chết mẹ mình, còn khắc đến nhà con, gia thế suy tàn. Nếu không vì cô ta, sao Mạc Sở Hàn lại đối phó Lâm gia chứ, đã sớm bị..." Lâm Á Linh muốn nói, nếu không phải do Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn đã sớm bị ba ba và đại ca mình chinh chết, nhưng đây không phải nơi thích hợp để nói mấy vấn đề riêng tư trong nhà nên cô ta đành dừng lại không nói tiếp.

Bên này có đạo sĩ giở mảnh khố, bên kia có Lâm Á Linh chứng thực những lời đạo sĩ nói đều là sự thật, hoàn toàn ăn khớp, càng cổ vũ tên đạo sĩ kia gia tăng lo lắng về gian nan cực khổ trong lòng Lưu Mỹ Quân.

Đạo sĩ nhìn chăm chăm vào tả hữu hai bên Lâm Tuyết, chặc chặc thở dài: "Cô ta khắc chết mẹ ruột, khắc đến vàng bạc trong nhà đều tiêu tan , chỉ sợ tương lai..."

"Tương lai làm sao?" Lưu Mỹ Quân càng nghe trong lòng càng lạnh, cảm giác như thể đại họa sắp giáng xuống trước mắt.

"Nam tử thuộc dương tiền đồ rộng mở, nữ tử thuộc dương thủ phòng trống (coi giữ phòng trống), lời này, Lương phu nhân hẳn đã nghe qua ." Đạo sĩ ngừng lại hỏi han.

"..." Thủ phòng trống? Trời ạ, những lời này khiến Lưu Mỹ Quân sợ hãi hơn nữa! Chẳng lẽ ý nói, sao chổi Lâm Tuyết này trong tương lai sẽ khắc chết Tuấn Đào sao?

Lâm Tuyết lạnh nhạt nhìn ba người kia biểu diễn, khóe miệng lộ ra một tia chê cười.

Cuối cùng, Hứa Tĩnh Dao không nhịn được, nói: "Lâm Tuyết là dê, nhưng Nhị thiếu gia là hổ, cậu ấy cầm tinh vừng vàng như vậy sao có thể bị Lâm Tuyết khắc chứ? Tôi chưa từng nghe nói lão hổ nào lại sợ một con dê!"

Không kiềm nổi, Lâm Tuyết nhìn Hứa Tĩnh Dao một cái, cô thừa nhận những lời này của bà rất đúng! Con dê như mình thật sự có thể đe dọa đến an toàn tính mạng của con cọp Lương Tuấn Đào kia sao? Bản thân cô cũng thấy buồn cười, nhưng vị đạo sĩ và hai nữ nhân trước mặt phô trương thanh thế hết mức, không có chuyện cũng giá họa xuống đầu cô!

"Mẹ, con và Tuấn Đào ở chung một chỗ là ứng với câu 'dê vào miệng hổ' trong truyền thuyết. Chẳng lẽ khi lão hổ ăn con dê sẽ bị nghẹn chết sao? Nếu thật vậy, con đồng ý rời khỏi Tuấn Đào, không liên lụy anh ấy nữa!" Giờ phút này, Lâm Tuyết quyết định, nếu Lương Tuấn Đào còn khó rời khó bỏ được Hoàng Y Na kia, cô sẽ tách khỏi hẳn!

Trước đây, Lâm Tuyết cho rằng chỉ cần bảo vệ được trái tim mình, những thứ khác không cần quan tâm. Chuyện đến nước này cô mới phát hiện : hóa ra mình không thể nào cảm thấy thoải mái được. Khi Lương Tuấn Đào bỏ lại cô đuổi theo một nữ nhân khác; khi hẳn đi nửa ngày cũng keo kiệt không gọi điện hỏi han cô được một lần; trong lúc cô bị mẹ hắt hủi

vẫn gọi là sao chổi, cũng không thấy bóng dáng đâu, đối với đoạn khế ước hôn nhân này, trong tim Lâm Tuyết đã nảy sinh chán ghét.

Nghe nói, Lương Ngọc Đồng từng theo Lãnh Trí Thần kết làm vợ chồng mười năm khế ước, đoạn thanh xuân tươi đẹp nhất của cô ấy đều lãng phí trong khoảng trời duy nhất. Kết quả , Lãnh Trí Thần tìm được mối tình đầu của mình, sau đó không chút do dự đề nghị ly hôn.

Mười năm thanh xuân đổi lấy công dã tràng chờ đợi, cuối cùng, chỉ còn lại duy nhất A Tiêu trung thành ở lại bên Lương Ngọc Đồng.

Nam nhân đều là động vật lưu luyến tình cũ, có lẽ những lời này rất đúng!

Lưu Mỹ Quân thấy giọng điệu của Lâm Tuyết đã có phần buồn lòng, trong mắt không khỏi sáng ngời, vội vàng bắt lấy lời cô, nói: "Đây là do cô nói ra. Chỉ sợ đến cuối, cô lại cố sống cố chết giữ chặt Tuấn Đào không buông!"

"Con sẽ không thế. " Lâm Tuyết thản nhiên quan sát bà ta, nói: "Mẹ yên tâm, con sẽ không dựa dẫm vào gia đình này!"

Đang nói chuyện, một cô giúp việc tên Tiểu Hương chạy đến, nói với Lưu Mỹ Quân: "Phu nhân, Nhị thiếu gia đã về!" "Cuối cùng cũng về rồi à." Lưu Mỹ Quân đứng dậy, thấy Lương Tuấn Đào mạnh mẽ nện bước tới, liền vội nghênh đón, trách cứ hỏi han: "Gọi cho con sao luôn không thấy nghe điện?"

"Y Na chưa thoát khỏi nguy hiểm, nên..." Lương Tuấn Đào không nói tới chuyện khi cấp cứu, Hoàng Y Na luôn cầm tay hằn không buông, sợ ảnh hưởng đến tâm tình cô ta nên hằn mới không nghe điện thoại của bất kì ai. Ngẩng đầu nhìn quanh phòng khách rộng lớn, thấy Hứa Tĩnh Dao, Lương Tuấn Đào thuận miệng hỏi: "Trong nhà có khách à?"

Lâm Tuyết chán nản quét mắt nhìn hắn một cái, khuôn mặt xinh đẹp lạnh tanh.

Hứa Tĩnh Dao vội vàng đứng dậy, đi về phía trước, ân cần gọi: "Nhị thiếu gia đã về rồi sao?"

"Ừ " Lương Tuấn Đào thuận miệng đáp lại, thấy sắc mặt Lâm Tuyết trông không được tốt lắm, đột nhiên hắn nhớ ra vị này là Hứa Tĩnh Dao, dì ruột Lâm Tuyết, thái độ vừa rồi của mình có phải rất không cung kính hay không, Lương Tuấn Đào vội cười cười, nói: "Sao lúc mẹ tới lại không gọi điện cho con, để con phải người qua đón!"

Hứa Tĩnh Dao bị một tiếng "mẹ" của hắn làm cho xương cốt mềm nhũn, quả thực không tin được vào tai mình nữa. Bà vừa mừng vừa sợ, rất có cảm giác “Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (1). Hứa Tĩnh Dao cuống quýt bước tiếp hai bước, thụ sủng nhược kinh (2) nói: "Nhị thiếu gia khách khí rồi, tự tôi có thể tới được, đâu phải không thấy xấu hổ phiền phức chứ."

Khi đang trò chuyện, Lương Tuấn Đào đã tới gần ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, nhìn cô một cái, hắn không biết tìm đề tài gì để nói, bèn hỏi han: "Em trở về khi nào?"

Lâm Tuyết ngoảnh mặt sang chỗ khác, không thèm nhìn hắn. Nhưng không biết tại sao, mũi cô có chút ê ẩm, trong lòng cũng ê ẩm theo.

Mỗi lần đều là như vậy, rõ ràng đã quyết định, đã nói muốn giữ khoảng cách với Lương Tuấn Đào, đã muốn bảo vệ trái tim mình, nhưng khi thực sự đối diện với hắn, những quyết tâm ấy cứ như băng tuyết gặp ánh mặt trời, trong nháy mắt đều tan chảy hết.

Đối với Lương Tuấn Đào mà nói, Lâm Tuyết giống như một khối nam châm có lực từ rất mạnh, hút hắn sát lại gần không kiềm chế được. Nghiêng

người cúi xuống cạnh cô, hẩn vươn tay nắm chặt bàn tay mềm mại kia, cẩn thận nhìn trộm Lâm Tuyết yêu kiều, nhỏ giọng hỏi: "Lại ghen à?"

Lần nào Lương Tuấn Đào cũng có thể đọc thấu tâm tư cô một cách chuẩn xác, Lâm Tuyết hận nhất điều này. Biết rõ vì sao cô tức giận, hẩn còn cố tình làm vậy. Rút tay về , Lâm Tuyết lạnh lùng nói: "Mẹ tìm một vị đạo sĩ tới nhà, nói tuổi chúng ta tương khắc, anh thấy sao?"

"Tuổi tương khắc?" Lương Tuấn Đào hơi kinh ngạc, trầm ngâm trong chốc lát, hẩn cười nói: "Là anh khắc em rồi !"

"Mẹ nói em khắc anh!" Sợng lưng Lâm Tuyết thẳng tắp, cô nhìn về phía Lưu Mỹ Quân.

Lưu Mỹ Quân thấy con trai và Lâm Tuyết thân thiết như vậy, thật là tức đến mức không đánh không được. Đâu còn cách nào khác, ai bảo mình lại sinh ra một đứa con thiếu tác phong thế chứ. Lưu Mỹ Quân lặp lại những lời đạo sĩ đã nói lần nữa, cuối cùng mới tận tình khuyên bảo cộng khuyên nhủ con trai: "Tuấn Đào, con có thể không tin việc này nhưng mẹ không thể không tin. Ngộ nhờ con xảy ra chuyện gì không hay..."

"Không phải mẹ còn một đứa con trai khác sao?" Lương Tuấn Đào không đợi Lưu Mỹ Quân nói hết, hẩn đứng dậy, tiện thể kéo tay Lâm Tuyết. Sau đó mặt không biến sắc nói: "Từ hôm nay trở đi, mẹ cứ coi như đứa con trai này đã chết đi!"

"Con..." Lưu Mỹ Quân không ngờ Lương Tuấn Đào lại quá khích như thế, hẩn dùng phương thức cực đoan để cho bà ta thấy mình kiên trì cố chấp với Lâm Tuyết đến đâu."Chẳng lẽ con muốn mẹ tức chết sao?"

"Chính mẹ rảnh rồi quá nên tìm việc, oán được ai chứ?" Trong mắt Lương Tuấn Đào lộ ra tia không vui, hẩn liếc xéo đạo sĩ bên cạnh, chỉ nói một câu: "Ông mau rút đi, còn dám nói hươu nói vượn, cẩn thận không tôi đánh cho vĩnh viễn không mở miệng được nữa!"

Trên thái dương vị đạo sĩ đồ đầy mồ hôi, ông ta không dám khoác lác mấy câu tuổi tác tương khắc hoang đường , chỉ cung cúc khom người với Lưu Mỹ Quân, lập tức tháo chạy gấp.

Kỳ thật, tất cả những lời đạo sĩ nói ra đều là dựa theo ý tứ của Lưu Mỹ Quân, chỉ cần dùng đầu óc suy nghĩ một chút là có thể thấy làm sao dễ khắc được hồ chữ?

Đuổi đạo sĩ đi rồi, Lương Tuấn Đào tiếp tục nói với Lưu Mỹ Quân : "Con và Lâm Tuyết cùng về quân khu, sau này không có việc gì mẹ đừng gọi cô ấy về nhà! Về phần đứa con trai này, mẹ cứ coi như không nuôi dưỡng. Cũng may vẫn có đại ca ở bên mẹ báo hiếu, hơn nữa còn có một con dâu cực phẩm ân cần làm bạn bên cạnh, tin rằng không có hai người chúng con, ngày qua ngày mẹ càng thoải mái hơn. Mắt không thấy thì tim không phiền, chúng con cũng vậy!"

Lưu Mỹ Quân tức giận đến bật khóc, bà ta ngồi trong sofa lặng lẽ rơi lệ, đau lòng tột đỉnh. Mỗi lần mình và Lâm Tuyết tranh chấp, con trai đều không chút do dự hướng về vợ nó, chưa bao giờ để người mẹ này vào mắt, hại bà ta bị người khác chê cười mỉa mai.

"Mẹ, mẹ đừng khó chịu nữa. Không phải còn có con và Thiên Dật sao? Chúng con nhất định sẽ hiếu kính với lão nhân gia ngài gấp bội!" Lâm Á Linh như mở cờ trong bụng, nếu Lương Tuấn Đào thật sự cùng Lương gia đoạn tuyệt quan hệ, không nghi ngờ gì nữa, địa vị của cô ta và Lương Thiên Dật sẽ bay thẳng lên. Hơn nữa thái độ của Lưu Mỹ Quân với cô ta cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, sớm muộn gì trong tương lai Lâm Á Linh này cũng trở thành nữ chủ nhân đích thực.

Cho dù không đoạt được Lương Tuấn Đào, đi theo Lương Thiên Dật cũng thẳng chắc!

Nhìn vẻ mặt a dua của Lâm Á Linh, trong nháy mắt, Lưu Mỹ Quân thấy chán ghét cực điểm, nhưng trong tình hình này, nếu trở mặt ầm ĩ với cô ta thì càng thêm mất mặt. Bà ta đành dựa thế thở dài: "Không phải mẹ vì muốn chia rẽ các con. Mà là... vì thể diện của Lương gia! Được rồi, cho dù lời đạo sĩ nói các con không tin, còn oán giận bà mẹ này mê tín phong kiến, mẹ cũng không trách. Có lẽ suy nghĩ của mẹ thật sự lạc hậu. Nhưng, chuyện video thì phải giải quyết thế nào? Trên internet lưu truyền nhanh như vậy, mặt mũi Lương gia chúng ta đều mất cả rồi!"

Khuôn mặt Lương Tuấn Đào trở nên âm trầm, hăn không hé răng nửa lời.

"Tuấn Đào!" Lưu Mỹ Quân thấy con trai trầm mặc, biết hăn vẫn để bụng, liền nhân cơ hội khuyên nhủ: "Đứa con gái không biết tự trọng kia, con có biết nó đã vứt sạch thể diện của con đi không? Còn nữa, nó dám giải thích ngông cuồng như vậy chính là bởi được sủng mà kiêu, nếu con giống Thiên Dật thì xem nó có dám tái phạm hay không?"

Lâm Á Linh ở bên cạnh thiếu chút nữa tức nổ phổi, vừa muốn mắng lão yêu bà lắm chuyện, nhưng nghĩ đến quan hệ mẹ chồng nàng dâu của mình vất vả lắm mới dịu đi, đành nhin xuống. Cô ta trợn mắt tức giận, trong lòng âm thầm nguyện rửa Lưu Mỹ Quân sớm quy thiên để mình trở thành chủ mẫu Lương gia.

Hứa Tĩnh Dao không ngờ Lưu Mỹ Quân ở trước mặt ba mẹ con bà lại đi xúi giục Lương Tuấn Đào hung bạo Lâm Tuyết, bà thật sự nhin không được, phần nộ nói: "Bà thông gia, bà quá phận rồi đấy! Chẳng qua Lâm Tuyết chỉ nhất thời hồ đồ, hơn nữa, nó đã sớm chia tay Mạc Sở Hàn, nói không chừng do Mạc Sở Hàn ghi hận trong lòng nên mới cố ý hãm hại con bé. Đánh vợ không phải thói quen tốt. Sao bà lại có thể để Nhị thiếu gia và Đại thiếu gia học chuyện đó?"

"Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, cho dù Mạc Sở Hàn muốn hãm hại cô ta, cũng phải do cô ta tình nguyện mắc câu mới được chứ! Trong hoa viên nhà người ta cùng họ ôm ôm ấp ấp rồi cắn miệng nhau..." Nói tới đây Lưu Mỹ Quân đột nhiên nhớ tới gì đó, liền nhắc nhở con trai mình: "Con nhìn miệng cô ta xem, sao bị cắn nghiêm trọng vậy? Là con... Là con cắn sao? Hay cô ta lại đi chung chạ với gã đàn ông lơ đãng nào đấy rồi lưu lại ký hiệu?"

Lời này nói ra, Lương Tuấn Đào mới để ý đến vết thương trên miệng Lâm Tuyết, quả nhiên rất nghiêm trọng. Hắn giật mình, vươn bàn tay to chế trụ cằm cô, kéo đến trước mặt mình cẩn thận quan sát.

"Buông ra!" Lâm Tuyết thầm kêu gay to rồi, cô biết vết thương này là vết thương mới, không thể gạt được con quỷ tinh ranh Lương Tuấn Đào này, nhưng cô phải giải thích sao đây?

Quả nhiên, ánh mắt của Lương Tuấn Đào nhất thời trở nên thật đáng sợ, hắn dường như không muốn tin, hỏi cô: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Mỹ Quân vốn chỉ thuận miệng nói thôi, đâu nghĩ đến chuyện vết thương trên môi Lâm Tuyết thực không phải do con mình gây ra. Lúc này bắt được lẽ phải, bà ta không hề có ý muốn tha, liền kinh ngạc kêu lên: "Trời ạ! Cái con dâu phụ này có biết xấu hổ hay không? Con tôi đại diện hách đứng ở chỗ này mà cô dám cùng đàn ông khác yêu đương vụng trộm còn cắn rách môi! Tuấn Đào, con là người chết sao? Nó bừa bãi vậy con không định dạy dỗ một chút à? Con không thấy buồn nôn sao? Còn cần nó làm gì nữa? Để mẹ nói thẳng, cứ đánh cho nó một trận rồi lập tức ném ra khỏi cửa đi!"

Sự tình đột nhiên chuyển biến khiến Hứa Tĩnh Dao trở tay không kịp, bà chỉ tiếc đã rèn sắt không thành thép, liên tục nhìn nhìn Lâm Tuyết nói: "Mau nhận lỗi với Nhị thiếu gia, mau nhận lỗi đi!"

Lâm Tuyết chỉ muốn thoát khỏi bàn tay to đang nắm của Lương Tuấn Đào, quai hàm cô đã muốn trật khớp.

"Đúng là tiện nhân chẳng biết xấu hổ!" Lâm Á Linh vui mừng khi người khác gặp họa, không ngờ lá gan Lâm Tuyết lớn đến vậy, dám trắng trợn vụng trộm với người khác. Bị gian phu phá môi, ngay cả Lương Tuấn Đào cũng không thể tha thứ cho việc này được."Nhị thiếu gia, anh nhất định phải trừng phạt cô ta nghiêm khắc, cô ta dám cầm sừng cho anh, nghĩ rằng anh giống đại ca anh, đều là phế nhân sao?"

Lâm Á Linh nói xong, nhận ra ánh mắt uất giận của Lưu Mỹ Quân, vội vàng che miệng lại, hối hận vì mình đã nói trắng ra như vậy.

Lương Tuấn Đào phảng phất như không nghe thấy tiếng huyên náo chung quanh, ánh mắt sắc bén dò xét chặt chẽ trên khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tuyết, giọng nói lạnh lẽo như huyền thiết: "Lại đi gặp Mạc Sở Hàn à?"

Hắn chỉ mới xa cô nửa ngày thôi, nhưng cô bệnh cũ tái phát! Vì yêu mến, hắn còn cố tình mua xe cho cô, hóa ra lại càng giúp cô thuận tiện đi hò hẹn với Mạc Sở Hàn hơn.

"Em không có!" Cuối cùng Lâm Tuyết cũng mở miệng phủ nhận, "Không phải Mạc Sở Hàn!"

"Không phải Mạc Sở Hàn? Trời ạ, chẳng lẽ còn có người khác sao?" Lưu Mỹ Quân phản nộ kêu tiếp, "Tuấn Đào, con phải xét hỏi cho kỹ, rốt cuộc cô ta thông đồng với bao nhiêu người đàn ông?"

"Lâm Tuyết, con có nỗi khổ riêng thì mau nói ra đi!" Hứa Tĩnh Dao tim đã vọt lên tận cổ, nếu Lâm Tuyết lại bị Lương Tuấn Đào chán ghét mà vứt bỏ thì Lâm gia bọn họ coi như xong.

Lâm Á Linh chỉ lo thiên hạ chưa đủ loạn, lúc này trong đầu cô ta linh quang chợt lóe, liền nhay bén nói ra suy đoán của mình: "Tôi đoán là Vân Thư Hoa, trước kia Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa có hôn ước với nhau, sau này hai người vẫn luôn vương vấn chưa dứt được. Nếu không phải Mạc Sở Hàn làm, thì nhất định là Vân Thư Hoa!"

Đúng lúc này, Lương Tuấn Đào nhận được điện thoại, nghe xong nội dung, khuôn mặt nhất thời còn đen hơn đáy nồi.

Hắn nghiêng răng đứng dậy, kéo theo Lâm Tuyết, ở trước mặt mọi người lôi cô ra ngoài.

"Tuấn Đào, đừng tức giận hại đến thân thể! Loại tiện nhân này giao cho người khác dạy dỗ là được, không cần con phải bấn tay!" Lưu Mỹ Quân sợ con trai mình trong lúc nóng giận mà giết chết Lâm Tuyết, vội vàng nhắc nhở hắn.

Không thèm đáp lại bà ta, Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết ra khỏi phòng khách, đi xuống cầu thang bên ngoài.

Lâm Tuyết bị động, chân nam đá chân chiêu theo sau hắn, nhưng cô không giãy giụa cũng không nói gì, cứ để Lương Tuấn Đào tùy ý kéo mình đi.

Màn đêm buông xuống, đèn đóm rực rỡ, mùi đồ ăn từ nhà bếp tỏa ra. Đó là một buổi tối ấm áp, nhưng từ nay trở đi, cuộc sống của cô không còn quan hệ gì với sự ấm áp ấy nữa.

Đẩy Lâm Tuyết lên xe, Lương Tuấn Đào cài dây an toàn cho cô rồi khóa cứng cửa xe.

Hắn muốn làm gì đây? Muốn đưa cô đi thử xe sao? Đợi Lương Tuấn Đào lên xe, Lâm Tuyết chủ động nói với hắn một câu: "Em không làm gì trái với khế ước cả."

Lại là khế ước, chẳng lẽ trong mắt cô, giữa bọn họ không có bất cứ tình cảm nào sao? Lương Tuấn Đào tức giận khởi động xe, không nhìn Lâm Tuyết.

"Em biết có giải thích gì anh cũng không tin em! Nếu anh thấy em không hợp với anh nữa, cứ vứt bỏ em." Lâm Tuyết cũng không nhìn hắn, quay đầu nhìn mấy ngọn đèn huy hoàng bên ngoài trong đêm.

"Anh cho em biết, Lâm Tuyết, " Lương Tuấn Đào nói một câu lại khiến trái tim cô lạnh thấu: "Anh không bảo ly hôn, đời này em đừng nghĩ chuyện thoát khỏi anh!"

Thoát khỏi hắn? Có làm hay không, là mẹ hắn cảm thấy cô cản trở tiền đồ rực rỡ và an toàn sinh mệnh của hắn, còn ảnh hưởng đến danh dự nhà bọn họ, coi Lâm Tuyết như thú dữ và nước lũ, hận không thể lập tức trừ bỏ. Cô vì muốn tốt cho Lương Tuấn Đào nên mới chủ động đề xuất giải trừ hôn nhân. Nhưng hắn lại phản công, đúng là tú tài gặp quan binh, có lý mà nói không được. "Tùy anh, chỉ cần anh không thấy em phiền toái và trói buộc anh là được, em cũng không hề gì."

"Nói đi!" Lương Tuấn Đào ngưng mắt nhìn về phía trước, giọng điệu lạnh lẽo đến mức đóng băng: "Em muốn thế nào?"

Cô muốn thế nào? Lâm Tuyết cười khố: "Anh muốn thế nào?"

Lương Tuấn Đào đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trở nên sắc bén mà lạnh lùng dữ tợn, tràn ngập huyền hàn lãnh ý. "Anh muốn thế nào à?" Hắn mỉm cười thị huyết: "Anh muốn ăn tươi em!"

*

Sương mù mờ mịt phảng phất trong căn phòng xa hoa, Mạc Sở Hàn và Hoắc Vân Phi cùng tắm hơi, bên cạnh còn có 8 mỹ nữ mặc nội y ba mảnh tuyệt sắc, đang cẩn thận hầu hạ bọn họ.

"Đây là là loại hàng tốt anh đã chuẩn bị sao?" Hoắc Vân Phi quan sát người đẹp ngực bự đang dốc sức mát xa cho mình, có chút thiếu hứng thú: "Nhìn thế nào cũng không thấy thích!"

Mạc Sở Hàn thân nhiên câu môi: "Có phải gần đây thận cậu bị hư, cần phải bồi bổ không?"

"Đừng nói kiểu đáng ghét thế, tôi mạnh lắm đấy!" Hoắc Vân Phi không nhin được nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ với đôi mắt trong như suối kia, bàn tay to xoa nắn ngực mỹ nữ, cô gái phía sau đau đến mức há miệng nhưng không dám kêu thành tiếng, còn liều mạng nở nụ cười quyến rũ muốn lấy lòng hẳn. Mạc Sở Hàn đã nói, nếu bọn họ không thể khiến vị thiếu gia tới từ Thailand này vừa lòng, hậu quả sẽ rất thảm.

"Tam thiếu. " người đẹp nhân cơ hội đem toàn bộ đường cong lá lướn trên thân thể mình dán vào người Hoắc Vân Phi, sau đó cúi đầu liếm môi hướng về phía hẳn."Miệng của em rất tuyệt, ngài có muốn em hầu hạ ngài không?" Kỳ thật hỏi quá dư thừa, bởi thực tế, cô ta đã bắt đầu hành động.

"Thế nào? Không tệ lắm chứ?" Mạc Sở Hàn cầm khăn mặt lau lau mồ hôi bên thái dương.

"A " Hoắc Vân Phi nhắm mắt hưởng thụ, kỹ thuật của người đẹp ngực bự kia quả thật không tồi. Nhưng không hiểu tại sao, trong đầu hẳn lại hiện lên gương mặt điềm tĩnh thanh lệ, lúc ẩn lúc hiện khiến tâm tư hẳn ngứa ngáy.

"Á!" Cô gái ngực lớn bị ép dưới thân hình to lớn, đôi mắt đẹp hiện lên tia vui sướng, cuối cùng cô ta đã trêu chọc kích khởi thành công ham muốn của Hoắc Vân Phi.

Mạc Sở Hàn ở bên cạnh châm diếu thuốc, giữa sương mù mờ mịt nhìn hai bóng dáng đang giao triền cùng một chỗ, thực hành những động tác nguyên thủy nhất, nhưng trong mắt hẳn lộ ra một tia trống vắng nhàm chán.

Hoắc Vân Phi có thể trầm luân trong nhục dục, có thể làm với người mình không yêu nhưng hãn thì không có thể. Gần đây, ngay cả Thư Khả hãn cũng ít chạm vào.

Mạc Sở Hàn buồn tẻ hút thuốc, yên lặng suy nghĩ. Được nửa thời gian, cửa phòng chợt mở ra, Thôi Liệt bước vào.

Thôi Liệt là tâm phúc của Mạc Sở Hàn, bất kể lúc nào anh ta cũng có thể tùy ý xuất nhập vào khu vực cấm.

Thấy Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn biết nhất định có chuyện quan trọng, nếu không anh ta sẽ không tùy tiện đến chỗ này.

Không thèm nhìn đến những đường cong hoàn mỹ trong bộ đồ thiếu vải của các người đẹp, Thôi Liệt chăm chú đi đến bên cạnh Mạc Sở Hàn, cúi xuống tai hãn nói nhỏ vài câu.

Đôi mắt u ám thất thần của Mạc Sở Hàn trong nháy mắt hiện lên quang thái , hãn bóp tắt điếu thuốc, hưng phấn ngồi dậy, hỏi: "Thật thế à?"

"Đúng vậy! Đây là tin tức đáng tin cậy từ Lương gia!" Thôi Liệt thấy khuôn mặt tuần tú đã lâu không hiện lên tươi sáng của Mạc Sở Hàn, cũng nở nụ cười, "Nhà họ Lương sắp đuổi Lâm Tuyết ra khỏi cửa, Lương Tuấn Đào cũng nổi giận, cho dù chưa đuổi Lâm Tuyết ngay lập tức nhưng đoán chừng cả hai sẽ cãi nhau to. Thiếu gia, cơ hội của ngài đã tới!"

Vươn tay vỗ vỗ bả vai Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn vui vẻ nói: "Không tồi, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết tin tốt này!"

"Thiếu gia thấy vui là được rồi!" Đối với Thôi Liệt mà nói, có thể được thấy Mạc Sở Hàn tươi cười thì đã là sự vui vẻ và hạnh phúc nhất đối với anh ta. Về phần Mạc Sở Hàn thích cô gái nào, với anh ta mà nói đều như nhau. Dù sao thiếu gia cũng không có khả năng thích nam nhân!

Bên này nói chuyện phiếm, bên kia Hoắc Vân Phi dĩ nhiên cũng bị ảnh hưởng, hẩn mơ hồ nghe được hai chữ Lâm Tuyết, liền lại nghĩ tới cô bé tên "Tiểu Tuyết" kia. Nhìn lại người đẹp dưới thân cả người đang bị dục tình nhiễm đỏ, trong nháy mắt hẩn không còn thấy hứng thú nữa.

Nhặt như nước ốc, làm qua loa cho xong, Hoắc Vân Phi đứng dậy đi đến buồng tắm.

"Lão Tam, để Thôi Liệt ở trong này với cậu , tôi có việc gấp phải ra ngoài một chuyến!" Mạc Sở Hàn cũng đi qua, lập tức có cô gái mở vòi tắm hoa sen, rồi nhặt lấy khăn tắm hẩn đã vứt xuống.

Hai mỹ nam mỗi người một vẻ sóng vai tắm dưới vòi sen. Hiên nhiên cảnh tượng này đều lọt vào mắt các mỹ nữ xung quanh, rất có phúc a, đáng người bọn họ quả thực so với nam người mẫu còn gọi cảm hơn. Nếu có vinh hạnh được hầu hạ hai người đàn ông này, cho dù phải ngã xuống các nàng cũng tình nguyện!

Người đẹp ngực bự bị lạnh nhạt có chút bất mãn, hừ nhẹ, dùng giọng nói chỉ có mình nghe được, lẩm bẩm: "Trông thế mà không dùng được!"

Nam nhân nhìn rõ là cao lớn hùng tráng , thế nào mà trong chốc lát đã hết bản lĩnh? Cô ta còn chưa có hưởng thụ đủ a.

Nhưng các nữ tử bên cạnh đều dùng ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ nhìn cô ta , cảm thấy cô ta thật sự rất có điểm phúc. Nếu bọn họ có cơ hội hầu hạ Hoắc tam thiếu thì may mắn cỡ nào đây, nghĩ thôi mà cả người đã mềm nhũn.

"Anh thật giỏi nha, thỉnh thoảng tôi mới đến mà thiết đãi tôi vậy à?" Hoắc Vân Phi lau lau bọt nước trên mặt, nhìn Mạc Sở Hàn rất không sáng khoái.

"Thật có lỗi quá." Mạc Sở Hàn hơi áy náy giải thích: "Còn nhớ tôi từng nói với cậu về Tiểu Tuyết không? Đêm nay... tôi sẽ cùng cô ấy ước hẹn!"

Hoặc Vân Phi giật mình, Tiểu Tuyết? Đúng vậy, mối tình đầu của Mạc Sở Hàn hình như cũng tên Tiểu Tuyết! Nhưng..."Tôi nhớ là các người đã chia tay, không phải sao?"

"Đó là hiểu lầm, hiện tại lại hợp cùng một chỗ rồi." Mạc Sở Hàn cảm thấy việc mình và Lâm Tuyết ghép lại chỉ là chuyện sớm hay muộn, hăng ung dung nói cho bạn tốt nghe: "Cô ấy làm mình làm mấy với tôi, đêm nay sẽ phải dỗ dành, chờ mọi chuyện ổn thỏa, tôi sẽ đưa cô ấy tới gặp cậu!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Diên Cuồng Xâm Chiếm

Trong phòng vẽ rộng rãi bài trí tao nhã ấm áp, dưới ngọn đèn sáng ngời, Lương Thiên Dật ngồi đang vẽ tranh.

Hắn ngồi trên xe lăn, trong tay cầm họa bút, tỉ mỉ đưa từng nét, thỉnh thoảng lại gọt giũa. Phòng vẽ cực kì yên ắng, chỉ có một cô hầu nhỏ đứng phía xa xa, khi Đại thiếu gia thấy bất tiện sẽ phân phó việc cho cô.

Lúc vẽ tranh, Lương Thiên Dật đòi hỏi phải an tĩnh cực độ, hắn vẽ tranh như ngựa thần lướt gió tung mây, hoàn toàn theo ý mình. Hắn có gia thế hiển hách, không cần vì cuộc sống và tiền bạc mà phải dâng tặng nghênh đón những thứ thế tục tầm thường, có thể vẽ những thứ mình thích, đây cũng là một loại may mắn!

Lương Thiên Dật có thể tận hưởng quá trình vẽ tranh, tận hưởng cảm hứng sáng tác mãnh liệt, tận hưởng cảm giác thỏa mãn sau khi tác phẩm hoàn thành.

Nhưng...

"Thiên Dật!" Cái giọng nói khiến hắn đau đầu lại xuất hiện, tiếp đó liền thấy Lâm Á Linh lắc lắc thân mình như rần nước phong tình vạn chủng trườn tới. Ngoài việc một mình vào đây, cô ta còn dẫn theo hai người hầu, tay bưng bữa tối phong phú. "Mẹ nói chắc anh không thể xuống lầu ăn cơm nên bảo em đưa bữa tối lên cho anh."

Cho ăn ư? Chẳng lẽ ngay cả việc ăn cơm hẩm cũng không thể tự làm sao? Lương Thiên Dật lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại , quét mắt một cái, kiêu lời ra lệnh: "Bỏ xuống, ra ngoài!"

"A, em vừa đến sao anh đã đuổi em đi?" Lâm Á Linh đâu chịu bị đuổi đi như vậy, cô ta không lùi bước mà tiến tới, dáng vẻ mị hoặc xinh đẹp dựa sát vào hắn, dùng tay trái không bị thương mở nắp, mạnh mẽ chia đồ ăn..

"Cút ngay!" Lương Thiên Dật gặp Lâm Á Linh đã thấy buồn nôn, còn ăn được vào đâu."Cô có thể cách xa tôi một chút không?"

Đây sự khác biệt giữa yêu và ghét ! Lương Tuấn Đào rất hy vọng Lâm Tuyết có thể gần kề mình hơn, còn Lương Thiên Dật thì hận không thể buộc Lâm Á Linh vào tên lửa phóng lên vũ trụ, vĩnh viễn đừng để hắn gặp lại cô ta!

Nhưng, hắn vẫn làm trái với lương tâm giữ cô ta lại, tiếp tục tra tấn chính mình... tra tấn Vân Đóa!

"Thiên Dật, xin anh đừng đối xử với em như vậy được không? Em là nữ nhân của anh! Em yêu anh, mặc dù anh tàn nhẫn bẻ gãy tay em ..." Nói đến đây, Lâm Á Linh không nhịn được, liền vuốt vuốt cổ tay phải vẫn bó thạch cao, rút kinh nghiệm xương máu: "Anh có biết em đau khổ đến đâu không? Nhưng em vẫn chọn ở lại bên anh, chăm sóc cho anh, bất kể anh thành dạng gì em cũng một lòng một dạ với anh!"

Buông bút xuống, Lương Thiên Dật xoay người, không nói gì nữa, bắt đầu dùng bữa tối.

Lâm Á Linh nói đúng, nếu đã lựa chọn, thì phải trả giá rất lớn. Hắn muốn giữ nữ nhân này lại bên người thì sẽ phải thích ứng với sự tồn tại của cô ta.

Thấy Lương Thiên Dật bắt đầu dùng bữa , trên khuôn mặt đẹp của Lâm Á Linh lộ ra vui mừng. Vợ ân cần giúp hăn gấp đồ ăn, ở bên cạnh ỏn ẻn nói: "Đây là đĩa sạch, em chưa dùng qua."

Cuối cùng cô ta cũng không ngốc, biết Lương Thiên Dật ghét mình, nếu dùng đĩa của chính mình gấp cho hăn, chắc hăn sẽ không ăn.

Nhưng vì dùng tay trái nên rất không thuần thục, gấp đến nửa đường đã rớt.

Người giúp việc vội chạy lại giúp đỡ, lau dọn sạch sẽ rồi đổi chén đĩa mới.

"Cô có thể ..." Lương Thiên Dật không nhin được nữa, hăn muốn nói cô có thể cách xa tôi một chút không?

Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn xuống, cứ để nữ nhân ghê tởm này tra tấn mình đi, nếu không hăn khó chịu,sau đó có khả năng lại tự mình hại mình.

"Thiên Dật, anh bảo em làm gì?" Lần đầu tiên Lâm Á Linh thấy Lương Thiên Dật chủ động nói chuyện với mình, không khỏi thụ sủng nhược kinh, vội vàng chớp chớp mắt đẹp liêu mạng nịnh nọt, dùng giọng nói mềm nhũn như nước nhỏ giọt ỏn ẻn: "Anh nói đi, đừng ngại."

"Đưa tôi bát canh dưa chua!" Lương Thiên Dật quay đầu, khôi phục sắc mặt băng sơn. ikienthuc.org

"Được!" Lâm Á Linh vui vẻ rạo rức, vội vàng làm việc được giao cho, nhưng cô ta chưa từng hầu hạ ai, hơn nữa tay phải gãy xương làm gì cũng bất tiện, thiếu chút đổ cả cái chén đang cầm.

Cuối cùng, sau một hồi tay chân luống cuống, dưới sự trợ giúp của mấy người giúp việc, Lâm Á Linh đã thành công múc được một chén canh

dưa chua, đưa đến trước mặt Lương Thiên Dật. Bụng cũng đã đói, cô ta dày mặt hỏi: "Thiên Dật, em có thể cùng dùng bữa với anh không?"

Lương Thiên Dật buông bát, nói: "Cô bưng ra bên ngoài ăn đi!"

"Được, được!" Lâm Á Linh vội vứt bỏ mong muốn, cười làm lành: "Hiện tại em không đói bụng nữa, chờ anh ăn no, em sẽ mang ra ngoài ăn!"

Ngắm Lương Thiên Dật yên lặng ăn cơm, tuy hăn ngồi trên xe lăn nhưng dáng vẻ của nam tử này vẫn cực kỳ đẹp trai. Hăn có một hình dáng tốt lắm, nếu không phải bị liệt, nhất định là anh tuấn cao lớn, dù so ra kém với Lương Tuấn Đào nhưng cũng là suất ca trăm dặm mới tìm được.

Lâm Á Linh càng nhìn càng mê muội, cô ta nhịn không được lại kể sất, biết Lương Thiên Dật ghét mình chạm vào hăn nên vẫn bảo trì khoảng cách một chút, cô ta không biết nói gì nên cố tìm đề tài để nói: "Thiên Dật, anh biết không? Lâm Tuyết bị đuổi khỏi nhà chúng ta rồi đó!"

Lương Thiên Dật ngừng nhai nuốt, mắt hơi liếc xéo.

Thấy mình đã khiến hăn chú ý, Lâm Á Linh càng hoạt bát hơn, lập tức thêm mắm dặm muối thuật lại câu chuyện lần nữa, nhất là chuyện Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn dây dưa không rõ, đến đoạn bị cắn rách miệng, cô ta còn thêm chút tình tiết nhỏ nhỏ.

"Đúng là không biết xấu hổ! Nhị thiếu gia yêu thương Lâm Tuyết như vậy, cô ta chưa thấy đủ, còn chạy đi lêu lổng, bị dã nam nhân cắn rách môi ... Chậc chậc, mẹ rất tức giận, muốn đuổi Lâm Tuyết đi, cuối cùng Nhị thiếu gia nổi nóng kéo cô ta ra ngoài, không biết anh ấy muốn xử lý thế nào đây?" Lâm Á Linh vui mừng khi thấy người khác gặp họa, nói xong lại ước gì Lương Tuấn Đào cứ vậy mà chán ghét vứt bỏ Lâm Tuyết để mình có cơ hội tới gần hăn.

Lương Thiên Dật này tuy anh tuấn mê người nhưng cũng chỉ là kẻ tàn phế, cả ngày ngồi trên xe lăn, nói không chừng còn không thể giao hợp, thế chẳng phải cả đời này cô ta đều phải sống như quả phụ sao? Nếu có thể đuổi được Lâm Tuyết, cô ta sẽ sáp vô Lương Tuấn Đào... Nghĩ tới thân thể cường tráng cao lớn và khuôn mặt tuấn mỹ như vẽ của hắn, Lâm Á Linh liền chảy nước miếng.

Cũng may Lương Thiên Dật đang nghĩ đến chuyện của mình, không để ý tới vẻ mặt háo sắc của cô gái bên cạnh.

Khi Lâm Á Linh lấy lại tinh thần, đã thấy Lương Thiên Dật buông bát đĩa xuống, chuyển động xe lăn, tiếp tục đến bàn vẽ tranh.

Biết hắn ăn cũng no, cô ta mới cho người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ, sau đó ân cần đi đến bên cạnh, muốn khen ngợi tranh hắn vẽ mấy câu. Nhưng vừa chạm tới bức họa, nhin không nổi, mặt mày Lâm Á Linh liền biến sắc.

Vốn Lương Thiên Dật vẽ một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo khéo léo, mặc váy công chúa đáng yêu, tóc nâu tóc gợn sóng màu nâu đứng cạnh cửa sổ, nở nụ cười ngọt ngào. Cô bé này Lâm Á Linh biết —— chính là Vân Đóa!

Hóa ra hắn vẫn còn nhớ nhung Vân Đóa! Trong lòng Lâm Á Linh tức giận, tính khí ngang ngược lại nổi lên, đột nhiên cô ta đứng dậy, tay trái chống nạnh, dùng tay phải bók thạch cao chỉ vào ót Lương Thiên Dật, mắng: "Đồ nam nhân thối tha thay đổi thất thường, anh vẫn muốn xú nha đầu nhà họ Vân kia! Còn ở trước mặt tôi vẽ hình cô ta, anh có còn để tôi vào mắt không hả?"

Không ngờ bị mình dạy dỗ như vậy mà Lâm Á Linh còn dám ngang ngược, Lương Thiên Dật thấy nao nao.

"Cái gì mà thường thức nghệ thuật chứ!" Lâm Á Linh từ nhỏ đến lớn đã là diêm vương không sợ chủ nhân, tính nết điên lên thì không thể nào khống chế nổi. Cô ta lập tức nhắc bảng pha màu lên đập vào bức tranh kia.

"Bùm!" Trong chốc lát, thuốc màu trong bảng pha đều bắn tung tóe, vẩy bắn lên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của cô gái trong tranh.

Con mắt Lương Thiên Dật nhất thời vẫn đỏ, hăn túm lấy quả trượng bên cạnh cách đó không xa, giơ lên hung hăng đập vào Lâm Á Linh.

Nhìn đôi mắt đỏ quạch của người đàn ông trước mặt, Lâm Á Linh mới nhận ra mình đã gây ra họa gì. Cô ta thu lại tính khí ngang ngược, bắt đầu trốn đông trốn tây.

Trời ạ, sao lại quên mất nam nhân thần bí này một khi giận lên thì đáng sợ cỡ nào cơ chứ! "Thiên Dật, ý em là... Anh vẽ em cũng được mà. Đáng vẽ em đâu kém xú nha đầu nhà họ Vân kia... A!" Lời còn chưa dứt đã bị hăn ném quả trượng tới, đánh đến đầu rơi máu chảy.

Những người giúp việc bên cạnh thấy đầu Lâm Á Linh bị đánh vỡ cũng sợ hãi đứng ngẩn người tại chỗ, có người thì chạy đi tìm Trương quản gia, tóm lại là hỗn loạn một mảng.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Mỹ Quân đã mang theo Trương quản gia chạy lên. Thấy tình cảnh này, bà ta không nhịn được lắp bắp kinh hãi, giận dữ trách móc Lâm Á Linh: "Cô có chuyện gì thế? Lại khiến Đại thiếu gia tức lên rồi!"

"Mẹ, " Lâm Á Linh ôm đầu bị đánh, đáng thương vô cùng nhưng không dám tùy tiện khóc lóc om sòm, "Thiên Dật ở trước mặt con còn vẽ xú nha đầu nhà họ Vân kia, con ... con ... đang ghen!"

Hóa ra là vì một bức tranh, Lưu Mỹ Quân rất muốn đuổi Lâm Á Linh ra ngoài, nhưng nghĩ đến chuyện Lâm Tuyết còn chưa có thông tin chính

xác, tạm thời bà ta đành nhịn xuống, lạnh lùng phê bình giáo dục: "Muốn làm nữ nhân Lương gia, cần phải khoan dung độ lượng một chút. Thiên Dật về nữ nhân khác thì sao? Dù nó đi tìm cô gái khác cô cũng phải thông cảm chút, nếu nhẫn chịu không nổi thì cút đi!" Xe quân dụng Land Rover đỗ lại trong bãi đậu xe vip của trung tâm giải trí Hạo Thiên, Lương Tuấn Đào bước xuống, mở cửa cho Lâm Tuyết, sau đó hắt ra lệnh: "Xuống xe!"

Lương Tuấn Đào đưa cô tới đây làm gì? Tâm tư của người đàn ông này càng ngày càng khó đoán, Lâm Tuyết từ từ tháo dây an toàn, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, cô chậm rãi bước ra.

Thành phố về đêm rực rỡ đầy màu sắc, hội sở giải trí Hạo Thiên nổi tiếng là viên minh châu chói mắt trong thành phố này. Hội sở này thuộc kiểu Tập đoàn quốc tế, cũng là sản nghiệp của Lưu gia. Lưu Mỹ Quân đảm nhiệm chức vụ tổng sếp, bà ta có bốn mươi phần trăm cổ phần trong công ty, không nghi ngờ gì nữa, tài sản sở hữu chắc hẳn là một con số trên mây. Vậy mới nói, cuộc hôn nhân giữa Lương gia và Lưu gia là một đám cưới quân - thương thành công đạt chuẩn.

Nhưng Lương Tuấn Đào đột nhiên đưa Lâm Tuyết đến, chẳng lẽ hắn muốn giúp cô giải sầu sao?

Không để cô kịp nghĩ gì, bàn tay to đã nắm lại, dắt tay Lâm Tuyết đi vào bên trong.

Nhân viên phục vụ mặc áo vest vôi vàng đi trước dẫn đường, Lương Tuấn Đào bước nhanh như bay, Lâm Tuyết thất tha thất thểu bị hắn kéo phía sau, trái lại, cô không hề mở miệng yêu cầu hắn đi chậm lại một chút.

Âm thầm chịu đựng, bên trong Lâm Tuyết rất cứng cỏi quật cường, cô không dễ dàng kêu đau (trừ khi bị Lương sắc phôi cấn), dù từng bị Lâm Thông đánh đến hấp hối, Lâm Tuyết vẫn không kêu đau chứ đừng nói đến chuyện xin tha.

Sao đột nhiên cô lại nhớ về những chuyện không vui trước đây? Có phải giờ phút này, Lương Tuấn Đào tàn bạo khiến cô cảm thấy run sợ hay không? Từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường bạo lực, đối với sự bạo ngược, Lâm Tuyết đã dưỡng thành bản năng sợ hãi và kháng cự.

Cô có thể giả vờ không quan tâm nhưng thật ra sâu trong nội tâm, Lâm Tuyết căm thù, oán hận bạo ngược đến tận xương tủy.

"Lương nhị thiếu, người đã đến đông đủ, chỉ chờ ngài thôi!" Một nam quản lí đi ra nghênh tiếp bọn họ, anh ta khom người chấp tay, cung kính nói với Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào kiềm chế tâm tình uất ức của mình, lạnh lùng phân phó: "Để bọn họ chờ thêm một lát, tôi lập tức qua ngay!"

"Được." Quản lí gật gật đầu, anh ta liếc mắt nhìn trộm Lâm Tuyết một cái, không nói gì thêm, liền rời đi.

Cuối cùng Lâm Tuyết vẫn rút tay về, khi cô mở miệng, giọng nói đã trở nên khàn đặc: "Bây giờ em không muốn gặp ai hết."

Chẳng lẽ Lương Tuấn Đào lại tụ tập đám hồ băng cầu hữu tổ chức liên hoan sao? Lâm Tuyết thật sự cảm thấy rất mệt mỏi với những bữa tiệc xã giao này. Trong lòng đã mục nát, bây giờ cô chỉ muốn tìm một góc yên tĩnh, từ từ điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

"Chuyện này không do em quyết định!" Hiển nhiên tâm tư của Lương Tuấn Đào cũng không tốt chút nào, so với bình thường, giọng điệu của hắn đã ít đi vài phần nhẫn nại, thêm vào không ít nóng nảy. Hắn không nói cho Lâm Tuyết biết tại sao đêm nay lại tới nơi này, bởi trong lòng hắn đang oán giận cô.

Lui về phía sau một bước, đối mặt với con sư tử giận dữ, Lâm Tuyết mở miệng, dùng giọng điệu không mang theo chút tình cảm nào : "Em biết

mình đã gây ra chuyện gì, nếu anh sợ em tiếp tục làm Lương gia nhà anh mất mặt, anh có thể ép buộc em."

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, dù bị ép gập khách, cô cũng sẽ không có thái độ tốt.

"Em..." Lương Tuấn Đào vừa tức vừa giận lại cảm thấy bất đắc dĩ, bàn tay nắm chặt từ từ buông lỏng, cuối cùng hắn quyết định tiến lên kéo cô đi tiếp.

Lần này Lâm Tuyết cũng không giãy dụa, cô để mặc hắn lôi mình vào thang máy chuyên dụng dành cho khách quý.

Trong thang máy có mấy thương nhân thành đạt mặc tây trang, đi giày da, khi thấy Lương Tuấn Đào, bọn họ đều bước lên trước, tiếp đó còn bắt tay, chào hỏi xã giao với hắn, cũng không ai có phản ứng gì khi thấy cô gái nhỏ có thái độ không tình nguyện bên cạnh hắn.

Lâm Tuyết vùi sâu trong lồng ngực Lương Tuấn Đào, nghe những lời khách sáo nịnh bợ của mấy người xung quanh, không biết tại sao cô lại có cảm giác mệt mỏi. Cô vốn nghĩ hắn là bến đỗ của mình, giờ mới biết hóa ra lại không đúng

Không phải Lương Tuấn Đào không tốt, mà do vận mệnh của cô quá bi thảm, không xứng để kết duyên với người đàn ông xuất sắc như vậy!

Ra khỏi thang máy, Lương Tuấn Đào dứt khoát chặn ngang ôm lấy eo cô, một nam phục vụ đã sớm chờ tại đó, cung kính nói: "Lương thiếu, mời đi bên này!"

"Không cần." Thấy tâm trạng Lâm Tuyết lúc này thật sự không hợp cùng mình tham gia sự kiện kia, Lương Tuấn Đào đột nhiên đổi ý, hắn nghĩ ngơi một chút rồi dặn dò phục vụ: "Tìm cho tôi một ghế lô, không cần quá lớn, trước mắt, tôi muốn nghỉ ngơi một lát."

"Vâng, thưa ngài!" Phục vụ viên lập tức thông báo cho tổng đài lễ tân, đương nhiên tổng đài không dám chậm trễ với Nhị công tử của Lưu đồng, bọn họ tức thì chiều ý hân, sắp xếp một phòng ktv nhỏ rất xa hoa.

Người phục vụ mở cửa ghế lô, Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết tiến vào, bên trong đã sớm bày biện các loại rượu, đồ uống và ít hoa quả khô, hoa quả tươi đa dạng theo phong cách điểm tâm Tây Âu.

"Ra ngoài đi, đừng vào quấy rầy tôi." Lương Tuấn Đào ra lệnh ngắn gọn.

"Vâng, mời Lương thiếu từ từ hưởng dụng." Phục vụ như đã sớm thấy những loại chuyện này ở quán, anh ta không nói thêm gì. Hai chữ "hưởng dụng" ý tứ rất rõ ràng, nam phục vụ này nhìn ra Lương nhị thiếu đến đây không phải để ca hát mà muốn dùng chỗ này để hưởng dụng nữ nhân trong ngực hân.

Cửa phòng nhẹ nhàng được đóng lại, "Ken ken" khóa trái, không còn động tĩnh.

Ghế lô này quả thật không tính là lớn nhưng bài trí đẹp dễ, ngăn nắp rực rỡ, ánh đèn mập mờ như đôi mắt quyến rũ của tình nhân, cả căn phòng tràn ngập hương vị xa hoa lãng phí.

Đặt Lâm Tuyết lên ghế sofa mềm mại, Lương Tuấn Đào ngồi xuống, hân rút ra một điều thuốc, chậm rãi nhả từng vòng khói.

Lâm Tuyết biết hân đang bình tĩnh suy nghĩ nên cũng sáng suốt không lại gần trêu chọc lão hồ cáu kỉnh kia, cô chỉ len lén cuộn tròn mình lại.

"Nhẹ nhàng nắm tay em, không muốn để em đi mất. Giữa lúc vô tình, tình yêu đã đi đến điểm dừng. Từng nói không buông tay nhau, vì sao còn muốn ra đi? Giữa anh và em, tình yêu đã không cách nào dừng lại nữa ..."

Trong phòng đang truyền tới giọng nam hát ca khúc "Lưu lại sự dịu dàng của em" , giờ phút này, không ngờ bài hát lại phù hợp với tâm trạng bọn họ.

"Có thể lưu lại chút dịu dàng không? Để an ủi vết thương trong anh, em xoay người bước đi không quay đầu lại, im lặng chính là lý do. Đã quen với sự dịu dàng, không thể nào tiếp nhận được sự lạnh lùng của em..."

Hai người đều không nói gì, nhưng một loại khoảng cách vô hình đã xuất hiện giữa bọn họ.

Hút xong thuốc, Lương Tuấn Đào xoay người, hẩn lấy tốc độ như bay kéo Lâm Tuyết vào ngực, phủ lên khóe môi bị thương trên miệng cô.

Lần này, hẩn không cần nữa, chỉ mềm mỏng liếm liếm đầy thương xót, thì thầm hỏi han: "Vì sao còn muốn cùng Mạc Sở Hàn dây dưa không dứt?"

"Không đúng. " Lâm Tuyết nhìn người đàn ông đã trở thành chồng mình, ngửa đầu dò xét khuôn mặt tuấn mỹ của hẩn, nhẹ giọng đáp lại: "Em không làm vậy."

"Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?" Lương Tuấn Đào giữ lấy thân cô, hơi hơi dùng sức.

Lâm Tuyết đau đến nhú mào nhưng không giải thích nổi. Muốn cô nói thế nào đây? Nói mình vừa mua xe mới, đặc chí nên chạy đến đường cao tốc thử xe, kết quả đụng phải cực phẩm bị cột nhà thiếu chút nữa không về được ư? Vậy hẩn có nổi giận hay không?

Thấy sắc mặt của Lương Tuấn Đào càng ngày càng dọa người, Lâm Tuyết nghĩ cứ nói hết sự thật đi! Nhưng cô vừa hé miệng, đầu lưỡi đã bị hẩn kẹp chặt, ép xuống ghế sofa.

Hắn hôn đến nghiêng trời lệch đất khiến người ta hít thở không thông, cô phản kháng không được cũng không muốn phản kháng nữa.

Lương Tuấn Đào vỗ về cô, thậm chí còn không kịp cởi quần áo, hắn đã vội vàng xâm nhập.

Đau, xé rách rất đau! Lâm Tuyết cố nén không kêu lên thành tiếng, thái dương rịn mồ hôi lạnh. Ký ức lần trước trải qua vẫn còn mới mẻ, đối với việc ** (** là nguyên văn txt nha – ám chỉ việc xxx) , trong lòng cô tràn ngập sợ hãi không yên.

"Em thả lỏng chút, cứ thế này anh sẽ lỏng thương em mất!" Lương Tuấn Đào sớm đã đề phòng chuyện Lâm Tuyết vì đau đớn dữ dội mà nhảy dựng lên, lần này hắn sáng suốt ngăn cản cô thật chặt chẽ. Nhưng tính nhẫn nại của hắn rõ ràng không đủ, chưa để Lâm Tuyết kịp thích ứng đã xâm chiếm cô rồi.

Thân thể của Lâm Tuyết quả thực khiến hắn điên cuồng, khiến hắn mất đi lý trí, không cách nào dừng lại được. Bất chấp cô mới biết mùi đời, bất chấp khước mắt cô đau đến chảy nước mắt, bất chấp sự thất vọng trong đôi mắt kia, Lương Tuấn Đào điên cuồng đoạt lấy cô, chiếm hữu cô, như thể hận mình không thể nhai nát xé vụn nuốt cô vào bụng.

Lâm Tuyết cười chua xót, nhắm mắt lại, hai giọt lệ trào ra.

*

"Thiếu gia, chúng tôi đã sắp xếp tốt rồi, chỉ chờ ngài ra lệnh một tiếng!" Một đại hán vẻ mặt dữ tợn báo cáo với Mạc Sở Hàn.

"Lương Tuấn Đào dẫn theo bao nhiêu người?" Mạc Sở Hàn hỏi.

"Hắn không dẫn người theo, chỉ có mấy cảnh vệ thân cận đang âm thầm đi theo hắn!"

"Tốt lắm, đã bố trí mai phục rồi, các anh chờ chỉ thị của tôi!" Giọng Mạc Sở Hàn yên ổn, tựa hồ không nhận ra được cảm xúc nào trong đó, nhưng bàn tay hắn lại nắm rất chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi đầy lên lộ ra hằn đang rất khẩn trương.

*

Sau khi phóng thích trong cơ thể Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào thỏa mãn nằm bất động thật lâu trên thân thể mềm mại kia. Hai mươi bảy năm qua thực sự đã uống phí, biết được vị của Lâm Tuyết, hắn liền lập lời thề: sau này nhất định sẽ không bỏ lỡ đêm tuyết với nào với cô.

Muốn hắn đuổi cô đi ư? Mơ tưởng! Dù cô muốn chạy cũng không thể chạy! Đời này kiếp này hắn sẽ nhốt Lâm Tuyết bên mình, vĩnh viễn không thả cô đi!

Thân thể được thỏa mãn, đầu óc cũng trở nên thanh tỉnh hơn, bây giờ Lương Tuấn Đào mới phát hiện ra, cô gái dưới thân không chịu nổi thú tính của hắn nên đã ngất xỉu.

Vấn đề này... có chút nghiêm trọng. Hắn vội vàng vươn tay sờ sờ trán cô, tạm ổn, nhiệt độ bình thường, mạch đập cũng bình thường, xem ra hắn đã khiến Lâm Tuyết mệt muốn chết rồi.

Lương Tuấn Đào xoay người ngồi dậy, hắn nhấn chuông yêu cầu nhân viên phục vụ mang chăn tơ đến, cẩn thận phủ lên người cô.

"Lương thiếu, phóng viên đã chờ đến sốt ruột, cũng thúc dục vài lần rồi, họ nói nếu ngài không xuất hiện, bọn họ sẽ rời đi!" Người phục vụ mang chăn tới cẩn thận nhắc nhở hắn.

Cách nơi này không xa có một ghế lô ktv xa hoa siêu lớn, rất nhiều phóng viên nổi tiếng trong thành phố đang đợi ở đó, bọn họ đều nể mặt

Lương Tuấn Đào nên tới. Nếu không kiên nhẫn hẳn, đám người nổi danh ấy đã không ngồi đợi mấy giờ liền vô vị trong ghế lô này.

Trong lòng họ có lẽ đang lăm bằm oán hận rằng Lương Tuấn Đào sẽ phải trả giá lớn, chẳng qua là lời tới miệng lại không dám nói ra, chỉ có thể nói công việc quá bận rộn, không có thời gian chờ đợi.

Nếu đám phóng viên này biết khi mình ở nơi đó chờ Lương Tuấn Đào thì hẳn lại đang cùng bà xã mình bơi lội **, chỉ sợ bọn họ tuyệt đối không thành thật ngồi gốc nữa mà đã chạy thẳng tới quay phim, tin tức đã nóng lại càng nóng hơn. (quay đc thì đảm bảo ngày mai clip xxx của anh chị sẽ đc tung lên)

"Tôi biết rồi. Anh ra nói với họ, năm phút nữa tôi lập tức có mặt!" Lương Tuấn Đào ung dung phân phó.

"Dạ." Phục vụ viên biết rõ, cô gái đang đắp chăn trên sofa vừa trải qua chuyện gì, nhưng anh ta không dám nhiều lời, chỉ tuân thủ nghiêm ngặt nhiệm vụ của mình: phục vụ và làm vừa lòng khách nhân, những thứ khác không quan hệ gì tới mình hết.

Chờ phục vụ viên đi rồi, Lương Tuấn Đào sửa sang lại quần áo cho tốt, hẳn nhìn Lâm Tuyết đang mê man, trong lòng có chút khó xử.

Tối nay, hẳn định triệu tập đám kí giả nổi danh trong thành phố, muốn vì Lâm Tuyết sửa lại tin tức mấy ngày nay. Lương Tuấn Đào muốn cùng Lâm Tuyết ân ái trước mặt ống kính để những lời đồn đãi và scandal tự sụp đổ, nhưng trên đường lại xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn. Đầu tiên là vết thương trên môi Lâm Tuyết khiến hẳn phần nộ không khống chế nổi bản thân, sau đó hẳn đưa cô tới ghế lô này định bùng hạ nhiệt, không ngờ lại phát sinh chuyện đó, còn khiến cô ngất xỉu. Hiện tại, hẳn đành tự mình giải quyết vậy!

Cẩn thận kéo kéo góc chăn cho Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên thái dương cô, dịu dàng nói nhỏ: "Ngoan, anh đi rồi lập tức về ngay."

Lâm Tuyết vẫn say ngủ, đương nhiên không nghe thấy lời hăn nói, hai người cũng không biết rằng, lần từ biệt này, thiếu chút nữa bọn họ đã xa rời nhau vĩnh viễn.

*

Bên ngoài ghế lô có bốn cảnh vệ thân cận đang đứng đợi, thấy Lương Tuấn Đào đi ra, bọn họ vội vàng chần chỉnh đội ngũ cúi chào: "Thủ trưởng!"

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, vừa cất bước, thấy bốn người kia muốn lại gần mình, hăn liền dặn dò: "Các cậu ở lại đây đi."

Những cảnh vệ này đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người lên tiếng: "Báo cáo thủ trưởng, Lương Bộ trưởng có lệnh, muốn chúng tôi bảo vệ ngài, một tắc không rời!"

"Tôi không cần các cậu bảo vệ!" Lương Tuấn Đào nhú nhú anh mi, liếc mắt về cửa ghế lô đang đóng chặt, nói: "Chị dâu của các cậu đang ngủ trong kia, biết chưa hả?"

"Ô!" Anh cảnh vệ kia không nhiều lời, thành thành thật thật nâng súng tiểu liên hạng nhẹ lên, tiếp tục canh giữ cửa ghế lô, nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ Thủ trưởng giao cho.

Đợi Lương Tuấn Đào đi rồi, Mạc Sở Hàn từ sau lưng theo đến. Hăn thấy trước cửa ghế lô chỉ có bốn cảnh vệ mang súng, không thấy thêm ai nữa, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Nhưng vì chuyện lớn, hắn đâu dám lơ là chút nào, liền tự mình dẫn người chuẩn bị hành động.

Để tránh phiền toái sau khi xong việc, lần này Mạc Sở Hàn không chọn người từ Bộ đội Đặc chủng mà từ tổ chức của mình chọn ra mười mấy kẻ tinh nhuệ, tay nghề lão luyện cùng tham gia bắt cóc.

"Tay chân nhanh nhẹn một chút, chỉ cho phép thành công không được phép thất bại!" Ngữ khí của Mạc Sở Hàn lạnh như băng không mang theo chút sắc thái tình cảm nào, khi thủ hạ của hắn làm việc, thất bại cũng đồng nghĩa với tử vong, hắn tuyệt đối không cho kẻ thất bại ấy một cơ hội khác!

"Rõ!" Mười mấy gã đàn ông tay cầm súng tiểu liên loại nhẹ, mặt đeo mặt nạ ba lỗ, thân hình vạm vỡ dũng mãnh, thân thủ nhanh nhẹn, động tác linh hoạt như mèo, lặng lẽ dịch chuyển không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Bốn chiến sĩ cảnh vệ kia đều là binh vương ngàn dặm khó thấy, là những người được Lương Trọng Toàn cố ý chọn ra từ bộ đội tinh nhuệ, đặt ở bên cạnh con trai mình làm tai mắt, những năm gần đây bọn họ lập được không ít công trạng, là những phụ tá đắc lực không thể thiếu mỗi khi Lương Tuấn Đào hành động.

Nhưng đêm nay, Lương Tuấn Đào lại để bốn binh vương này ở lại làm lính gác ngoài cửa ghế lô, bởi Lâm Tuyết - bà xã của hắn đang ngủ bên trong. Bất kể khi nào cũng không được để Lâm Tuyết gặp sơ xuất gì, Lương Tuấn Đào tuyệt đối không cho phép phát sinh những chuyện ngoài ý muốn.

"Bốn gã lính gác là cảnh vệ bên người Lương Tuấn Đào, bọn họ thân thủ hạng nhất, phản ứng hạng nhất, không có cách nào dùng súng bắn chết được, xin ngài ra chỉ thị." Đầu lĩnh nhỏ giọng nói qua bộ đàm.

Mạc Sở Hàn trầm ngâm trong chốc lát rồi hạ lệnh : "Dùng thuốc mê đi!"

*

Lương Tuấn Đào bước vào ghế lô, ánh đèn huỳnh quang từ máy ảnh liên lóa ra liên tục. Ngoài phóng viên của các tạp chí nổi tiếng, còn có Hà Hiếu Mạn - vợ của Lãnh Bân.

"Đào Tử, tôi tự mình đến cổ vũ cho anh đấy, sao hả? Đúng nghĩa bạn tâm giao chứ?" Hà Hiếu Mạn tinh nghịch thè lưỡi với hân.

"Đa tạ bà chị!" Lương Tuấn Đào bắt tay cô, sau đó quay đầu về phía phóng viên nói: "Bắt đầu đi!"

"Bắt đầu?" Hà Hiếu Mạn quan sát bốn phía một hồi cũng không thấy Lâm Tuyết, cô lại hỏi: "Lâm Tuyết đâu rồi?"

"Hiện giờ cô ấy cảm thấy hơi khó chịu, tôi muốn để cô ấy nghỉ ngơi một lát." Lương Tuấn Đào biết Lâm Tuyết không đến cùng mình thì sức thuyết phục sẽ giảm đi, nhưng tạm thời chỉ có thể làm vậy. "Tôi tới một mình cũng như nhau thôi!"

Nhất thời, toàn bộ ghế lô trở nên yên tĩnh, có người mở máy ghi âm, có người lấy ra tốc kí bản, có người mở microphone, mọi sự chuẩn bị trước khi bắt đầu phỏng vấn đều đã làm tốt.

"Để mọi người chờ lâu, thật có lỗi quá. Trước khi tới đây, phu nhân tôi đột nhiên mắc bệnh nhẹ, sau khi khám xong, bác sĩ yêu cầu cô ấy phải nghỉ ngơi. Đêm nay tôi tới để trả lời phỏng vấn về việc gần đây trên internet đang lưu truyền một video" Lâm Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhẹ cử động , cô phát hiện ra mình đang ngủ trên sô pha trong ghế lô, trên người còn phủ một chiếc chăn tơ tằm.

Chính tại nơi đây, dù bị Lương Tuấn Đào cầm thú kia ăn sạch sành sanh nhưng cô chưa chịu thừa nhận rằng trong lúc ấy mình lại mất đi tri giác.

Lâm Tuyết chậm rãi xoa xoa huyết thái dương và ổn định lại thân thể mệt mỏi, vừa động một cái đã ảnh hưởng đến nơi bị xé rách sâu trong cơ thể, đau đớn khiến cô phải than thành tiếng.

Lần đầu hoan ái, đối với nam nhân mà nói quả thực là sự tận hưởng, còn với nữ nhân, nó chỉ là sự thống khổ. Lâm Tuyết kìm hãm từng cơn đau bén nhọn bên trong, chợt cô phát hiện ra: dưới lớp chăn, mình hoàn toàn trần như nhộng!

Vốn cũng không cởi quần áo nhưng khi hoạt động diễn ra kịch liệt nhất, Lương lưu manh đại phát thú tính, liền xé y phục của cô xé thành từng mảnh, còn thuận tay ném đầy trên thảm.

Hạ mắt quan sát xung quanh vẫn không thấy bóng dáng quần áo mình đâu, cuối cùng, Lâm Tuyết cũng thấy chúng bị xé vụn vứt trong thùng rác.

Làm gì bây giờ? Cô sao có thể ra gặp mọi người đây? Lương lưu manh đâu? Hắn làm xong chuyện tốt liền mất tăm mất dạng, bỏ cô lại trong này, ngộ nhờ phục vụ viên đến ... nghĩ thôi đã thấy xấu hổ muốn chết rồi.

Vất vả lắm mới tìm được di động bị vứt trong góc, Lâm Tuyết đang muốn gọi điện cho Lương Tuấn Đào bảo hắn đưa quần áo lại cho mình thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng "ken két" vang lên, cửa phòng bị đẩy ra.

Vội vàng quần chặt chẽ, Lâm Tuyết căng thẳng xoay người lại, ánh mắt cảnh giác hướng về phía trước chợt ngẩn ra.

Người bước vào không phải là nhân viên phục vụ, cũng không phải Lương Tuấn Đào, mà là —— Mạc Sở Hàn!

Giật mình quá mức, Lâm Tuyết theo bản năng lui về sau từng bước, cô quát hỏi: "Anh vào đây bằng cách nào?"

Tình huống gì thế này? Lương Tuấn Đào đâu? Trong lòng biết có chuyện không ổn, cô liền giữ chân thật cẩn thận.

Mạc Sở Hàn không trả lời, đôi mắt đẹp ẩn chứa nịnh sắc, hãnh lạnh lùng nhìn vào nữ tử đang quẩn chân kia. Sau một hồi ban nãy, sắc đỏ trên mặt Lâm Tuyết chưa phai đi, đôi mắt trong veo quen thuộc tràn ngập cảnh giác và phòng bị đang dò xét hẩn.

Lâm Tuyết nghe thấy tiếng nghiến răng ken két đầy khủng bố, rõ ràng Mạc Sở Hàn đang tức giận.

Hẩn dựa vào cái gì mà nổi giận? Hẩn có tư cách sao? Đúng thế, cô vừa cùng Lương Tuấn Đào hoan ái nhưng hai người bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Lâm Tuyết dừng bước, không thể lui được nữa, phía sau đã chạm đến vách tường rồi, cô cố gắng giữ vững bình tĩnh, khuôn mặt thanh lệ trầm xuống, lạnh giọng quát lên: "Đứng lại! Anh đừng có qua đây!"

Cước bộ Mạc Sở Hàn không chút tạm ngưng, chẳng mấy chốc hẩn đã đến gần Lâm Tuyết, đôi mắt sa sầm, hẩn vươn tay tóm lấy cô .

Kĩ thuật bắn súng và võ thuật của Lâm Tuyết đều do Mạc Sở Hàn truyền thụ, hơn ai hết hẩn biết rõ hết thủy động tác phản công và tốc độ phản ứng của cô, khi Lâm Tuyết tung cước đá hẩn, Mạc Sở Hàn khéo léo vọt người ra sau, thuận thế còn kéo * thon dài. "Phanh!" Đá văng ra cửa phòng tắm, cuối cùng Mạc Sở Hàn cũng buông Lâm Tuyết ra, hẩn gi ật chân tơ quanh thân cô, vút sang một bên.

Lâm Tuyết dùng hai tay che chắn thân thể của mình, lui về sau từng bước, trong mắt tràn ngập hồi hộp và sợ hãi.

Cô rất hy vọng đây chỉ là cơn ác mộng, khi tỉnh dậy, mọi cảm giác vừa rồi đều là quá khứ! Nhưng người đàn ông từng chút một ép sát kia lại rất

chân thực, hắc giống như la sát lấy mạng, ngày càng tiến đến gần cô hơn.

"Đừng tới đây!" Sau lưng là vách tường lạnh như băng, cô khàn giọng nói: "Mạc Sở Hàn, nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ giết anh!"

"Cô giết đi!" Mạc Sở Hàn nổi giận, ngược lại còn cười cợt gấp gáp lại gần, hắc vươn tay tóm lấy nữ nhân đang trần truồng kinh hoảng lúng túng trước mặt, nghiêng răng nói: "Cô giết tôi đi! Giết đi!"

Phía sau là tường cứng rắn, Lâm Tuyết như con thú bị dồn vào khốn cảnh. Cô thuận tay cầm lấy đồ vật duy nhất có thể bắt được ---- một cái vôi hoa sen bằng kim loại rồi liều mạng ném về phía Mạc Sở Hàn.

Như thế sự điên loạn bị kìm nén được phá bỏ, không biết Lâm Tuyết lấy đâu ra sức lực nhưng trong nháy mắt cũng khiến Mạc Sở Hàn không lại gần cô được. Vôi hoa sen được mở ra, nước nóng bắn tung tóe, Lâm Tuyết vội hướng vôi nước xối xả về phía trước.

Mạc Sở Hàn không tránh né mà dứt khoát nghênh đón, hắc đoạt lấy vôi sen trong tay Lâm Tuyết, cô kiên trì có chết cũng không chịu buông tay, giữa lúc giây phút, chẳng những cơ thể Lâm Tuyết bị ướt đầm mà ngay cả Mạc Sở Hàn cũng ướt nhẹp nước nóng như cô. .

Cuối cùng cũng kéo được cô gái kia vào ngực, Mạc Sở Hàn ép cô lên vách tường, nhẹ nhàng cười nói: "Em lại đặc sắc (1) a!"

Lâm Tuyết vươn tay dò xét hông hắc liền rút ra được con dao Thụy Sĩ giấu bên trong. Quả nhiên, cô nhớ rõ Mạc Sở Hàn vẫn có thói quen giấu dao bên hông.

Mí mắt Mạc Sở Hàn giương lên, hắc vừa muốn vươn tay đoạt lại con dao thì đã thấy Lâm Tuyết kề nó vào cổ mình, cô mở miệng cất tiếng nói khàn khàn không rõ tiếng: "Đừng ép tôi, nếu không tôi sẽ chết trước mắt anh!"

"Cô chết đi, đồ tiện nhân, định lấy cái mạng hèn mọn của cô để uy hiếp tôi sao, đầu óc cô bị nước vào rồi à?" Mạc Sở Hàn không thèm để ý chỉ cười lạnh, nhưng sâu trong đôi mắt đã hiện ra một tia bối rối căng thẳng. .

Lâm Tuyết dùng sức một chút khiến con dao sắc bén trên tay dễ dàng cứa vào da thịt mình, trong nháy mắt, máu tươi đã trào ra.

"Tiện nhân!" Mạc Sở Hàn theo bản năng bổ nhào tới ngăn lại, "Cô muốn chết sao?"

"Đừng lại gần đây, tôi nói rồi dù có chết tôi cũng không muốn anh chạm vào tôi!" Lâm Tuyết đem lưỡi dao sắc nhọn đặt ngay trên động mạch chủ, quyết tâm nói: "Anh đi về trước một bước thì tôi cắt động mạch ngay lập tức!"

Cước bộ vừa tiến của Mạc Sở Hàn vội ngừng lại, cuối cùng hắn vẫn không thể nào trơ mắt nhìn cô đi tìm cái chết, cho dù hắn thật sự muốn kết thúc mọi chuyện.

"Bỏ dao xuống, anh sẽ không chạm vào em." giọng Mạc Sở Hàn yếu đi, hiện tại, trong mắt hắn ngoài sự phẫn nộ còn có rất nhiều đau thương và bất lực.

"Anh giữ lời chứ?" Lâm Tuyết không thể tin tưởng hắn được nữa, người đàn ông có tố chất thần kinh này luôn một đằng làm một nẻo.

"Chắc chắn!" Mạc Sở Hàn trầm mặc hồi lâu mới cắn răng phun ra hai chữ. Kìm nén lửa giận trong lòng, hắn lãnh đạm nói: "Em tắm qua một chút, trong tủ quần áo có áo choàng mới, sau khi tắm xong, bên ngoài sẽ có bác sĩ giúp em xử lý vết thương."

Nói xong, hắn không nhìn Lâm Tuyết nữa, xoay người rời khỏi phòng tắm không chút do dự.

"Rầm!" Tiếng sập cửa đầy phần nộ lộ ra việc Mạc Sở Hàn rốt cuộc đang giận dữ ngập trời đến đâu, nhưng phần nộ thì sao? Khi Lâm Tuyết lấy cái chết ra uy hiếp, kẻ thỏa hiệp vẫn là hắn!

"Đinh!" Con dao trong tay rơi xuống mặt đất, tơ máu trên lưỡi dao nhanh chóng bị nước ấm rửa trôi, sau khi Mạc Sở Hàn rời đi, đôi mắt sáng như tuyết liền lóe lên hàn quang u lãnh.

Lâm Tuyết ôm mặt, khóc rống thất thanh.

*

"Một người đang sống sờ sờ như vậy mà lại biến mất một cách vô lý sao? Tôi không tin! Mặc kệ các anh sử dụng biện pháp gì, nhất định phải đưa được cô ấy về đây!"

Lương Tuấn Đào một đêm không ngủ, hai mắt đầy tia máu đỏ tươi. Việc Lâm Tuyết mất tích khiến lòng hắn nóng như lửa đốt, đôi môi tróc cả lớp da.

Mọi quan hệ quen biết đều được vận dụng, có thể triệu tập binh lực đã triệu tập rồi, chỉ còn thiếu nước lật tung cả thành phố này lên nhưng vẫn không tìm được chút tung tích nào của Lâm Tuyết.

Tình trạng của Hoàng Y Na càng nghiêm trọng hơn, khi tỉnh khi mê. Lúc tỉnh táo, cô ta khóc đòi tìm Lương Tuấn Đào, chờ hắn đến lại sống chết bám lấy không chịu nhả ra.

"Tuấn Đào, anh đi đâu vậy? Em sợ lắm, anh đừng rời xa em!" Hoàng Y Na khóc lóc đáng thương, thân thể khô héo xem Lương Tuấn Đào như sự dựa dẫm cuối cùng, nắm chắc không buông.

"Đừng sợ!" Lương Tuấn Đào không yên lòng vỗ vỗ cô ta hai cái, nhớ tới việc không biết Lâm Tuyết đang ở nơi nao, hắn đâu còn tâm trạng ở lại

đây nữa, liền nói với Hoàng Y Na: "Anh có chút chuyện quan trọng phải ra ngoài làm, em nhắm mắt lại ngủ đi, tỉnh dậy sẽ thấy anh trở lại."

"Không!" Hoàng Y Na nghe thấy vậy càng giữ hân chặt hơn như sợ hân bay mất. "Em không cho anh đi! Tuấn Đào, có phải anh chán em hoa tàn ít bướm không bằng những cô gái trẻ trung tươi ngon mọng nước hay không? Vì sao cứ không thích ở lại đây với em hả?" Đôi mắt Hoàng Y Na ầng ậng nước, cô ta chỉ lã chã trực khóc, bộ dáng đang đau lòng muốn chết.

Lương Tuấn Đào vội vàng nói: "Không phải, sao anh ghét bỏ em được chứ!" Nói xong, thấy khuôn mặt cô ta lộ ra tia vui mừng, đột nhiên hân tỉnh ngộ, "Không đúng, ý anh muốn nói, chúng ta là bằng hữu, em có khó khăn gì anh sẽ giúp đỡ, sẽ không bỏ mặc em!"

"Bằng hữu?" Hoàng Y Na không hài lòng, cô ta xụ mặt cực kì ủy khuất: "Tuấn Đào, anh đã thay lòng đổi dạ rồi! Trước kia anh từng nói yêu em, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu mình em!"

(1) đặc sắc: ý mỉa mai giễu cợt

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Loài Nguy Hiểm

Lương Tuấn Đào im lặng. Trước đây hắn từng nói vậy ư? Sao hắn không nhớ chút nào nhỉ? Thật ra, từ lúc quen biết Hoàng Y Na cho tới lúc chia tay, hai người không hề công khai quan hệ yêu đương, Lương Tuấn Đào cũng không nhớ nổi mình đã hứa hẹn gì với cô ta nữa. Trước kia hắn khá ăn chơi, chỉ coi chuyện nam nữ như một cuộc phiêu lưu, bên cạnh hắn từng có không ít đàn bà, Hoàng Y Na là một trong số đó. Trong chiến dịch khốc liệt với Hoắc gia lần đó, Hoàng Y Na vì cứu Lương Tuấn Đào sau đó bị mất tích nên hắn luôn ghi nhớ trong lòng.

"Tuấn Đào, lần đầu tiên em trao anh, thân thể này anh đã chơi đùa qua, nếu anh không cần em nữa, em nên làm gì bây giờ?" Khi tình yêu không còn tồn tại, nữ nhân đáng thương bắt đầu tóm lấy sự đồng tình của đối phương.

"Nhưng..." Lương Tuấn Đào khó xử nói với cô ta: "Anh đã kết hôn! Anh không thể cùng em phát sinh quan hệ nam nữ được nữa..." Thấy dáng vẻ thương tâm của người đối diện, không đành lòng thấy cô ta bị kích động, hắn đành nói: "Đừng lo, anh sẽ không đá em đi! Anh sẽ chăm sóc cho đến khi em bình phục hẳn, sau đó sắp xếp công việc cho em, mua nhà mua xe, cuối cùng sẽ trông coi cho tới khi em tìm thấy hạnh phúc của mình!"

Hoàng Y Na tức giận thiếu chút nữa thì hộc máu, chẳng lẽ khi đàn ông có mối nói cũ đều trở nên đáng sợ vậy sao? Tình cảm triền miên trước kia không thấy đâu nữa, hiện Lương Tuấn Đào chỉ còn lại trách nhiệm đối với cô ta. Như thế dù hắn không thích bà mẹ cao tuổi của mình, hắn cũng muốn

nuôi bà đến già, chuyện này không liên quan gì đến tình cảm chỉ là vấn đề đạo nghĩa mà thôi.

"Ngoan nào, ngủ một giấc đi. Anh phải đi rồi." Trong lòng Lương Tuấn Đào nóng như lửa đốt, nếu không phải đang ôm Hoàng Y Na trước ngực, nếu cô ta không liều chết cứu mạng hắn, hắn đã sớm bỏ cô ta lại một bên, nhanh chóng đi tìm Lâm Tuyết.

"Em không cho anh đi!" Hoàng Y Na kiên quyết nói, làm gì cũng không chịu buông hắn ra. Cô ta tuyệt vọng càng khóc lóc la hét: "Tuấn Đào, bệnh của em nặng đến mức sắp chết rồi, anh không thể ở lại giúp em ư? Em hận anh!"

Không còn cách nào khác, Lương Tuấn Đào đành ở lại bên cạnh Hoàng Y Na. Chốc chốc cô ta bảo khát nước, chốc chốc kêu đói rồi lại bị tê chân, tóm lại không lúc nào được yên tĩnh cả. Lương Tuấn Đào xoay quanh cô ta như con quay lại vừa phải để ý xem có tin tức gì của Lâm Tuyết chưa.

Lần này hắn đã có kinh nghiệm xương máu, di động luôn mở 24/24 tiếng, đồng thời hạ lệnh khắp nơi, một khi có dấu vết của Lâm Tuyết thì phải hỏa tốc thông báo cho hắn.

Qua nửa đêm đến gần sáng, Hoàng Y Na vẫn chưa chịu ngủ say, hai con mắt sáng lên như kẻ trộm, quan sát Lương Tuấn Đào không chớp mắt, đề phòng hắn thừa dịp cô ta không chú ý mà chạy mất. Ngay cả lúc Lương Tuấn Đào đi toilet, Hoàng Y Na cũng muốn đi theo, còn dặn đi dặn lại hắn: "Tuấn Đào, em không cho phép anh nhân cơ hội này chạy trốn, nếu anh chạy đi em sẽ cắt cổ tay cho anh xem!"

Đúng là Lương Tuấn Đào đã bị cô gái này chế trụ rồi, không còn cách nào khác, ai bảo hắn nợ cô ta chứ? Ngẫm lại, bọn họ cũng từng có năm tháng ngọt ngào lẫn lộn bên nhau, đáng tiếc vật đổi sao rời, hiện tại trong tâm khảm hắn đã có người khác! Hắn không biết mình có phải kẻ có mối

nói cũ hay không nhưng Lương Tuấn Đào hôm nay thật sự khó có thể thấy Hoàng Y Na sánh được với Lâm Tuyết .

Do thấy áy náy với Hoàng Y Na nên dù nóng nảy nhưng hấn vẫn tha thứ cho đủ loại chuyện gây khó dễ và tùy hứng của cô ta, chỉ yên lặng ở bên cạnh bù đắp.

Tâm rạng sáng hơn ba giờ một chút, Lương Tuấn Đào thoáng chớp mắt trong chốc lát, đột nhiên nhận được điện thoại Phùng Trường Nghĩa gọi tới.

Vì đây là phòng bệnh vip chuyên dụng dành cho Lãnh đạo, không cho phép người ngoài tùy tiện ra vào nên nếu muốn tìm Lương Tuấn Đào chỉ có thể dùng điện thoại liên hệ.

Mới nhắc một tay lên nghe điện thoại đã khiến Hoàng Y Na nhanh nhẩu túm lấy tay hấn, không ngừng hỏi han: "Tuấn Đào, anh phải đi rồi đúng không?"

"Không!" Lương Tuấn Đào hơi hơi mất kiên nhẫn trả lời cô ta, sau đó tiếp tục nói chuyện qua điện thoại."Có manh mối rồi sao?"

"Thủ trưởng, vừa rồi anh tôi gọi điện tới nói rằng ở khu vực biên giới có người đã phát hiện ra tung tích của Hoắc Vân Phi!" Phùng Trường Nghĩa báo cáo.

"Ừ, " tâm tư Lương Tuấn Đào lập tức chìm xuống, hóa ra dự cảm của hấn khá chính xác, việc Lâm Tuyết mất tích đích thị có liên quan tới Hoắc gia."Anh cậu bây giờ đang ở đâu?"

"Anh ấy vẫn ở thành phố A."

"Được, bảo cậu ta đừng chạy lung tung, tôi sẽ đến thành phố A gặp cậu ta ngay!" Lương Tuấn Đào cúp điện thoại, thấy Hoàng Y Na sắp sửa

khóc nháo, hăn vội vàng nói: "Đừng sợ, anh sẽ không bỏ em lại, anh sẽ đưa em lên trực thăng cùng anh tới thành phố A, được không?"

Thấy Lương Tuấn Đào đồng ý mang mình theo, lúc này Hoàng Y Na mới không tranh cãi ầm ĩ nữa. Ở trong bệnh viện nằm chán vài ngày rồi, cô ta cũng muốn ra ngoài hít thở không khí, liền vui vẻ nói: "Tuấn Đào, anh tốt quá! Rốt cuộc em cũng không nhìn lầm anh, anh là một người đàn ông đích thực, cho dù em phải chết lần nữa vì anh cũng đáng!"

"..."

*

Lâm Tuyết mặc áo choàng tắm bước ra ngoài, quả nhiên đã thấy bác sĩ đứng trong phòng khách nhỏ đợi mình.

Miệng vết thương trên cổ vẫn chưa ngừng rỉ máu, chiếc khăn trắng cô quấn quanh để cầm máu đã loang lổ vết máu, mới nhìn qua thực sự rất dọa người.

"Lâm tiểu thư, " bác sĩ cung kính khom mình trước cô, nói: "Mặc thiếu bảo tôi tới giúp cô xử lý vết thương."

Lâm Tuyết không hề cự tuyệt, cô nghe lời ngồi xuống.

Bác sĩ gỡ khăn mặt trắng trên cổ cô xuống rồi ném nó vào thùng rác, sau đó nhanh chóng khử trùng cầm máu.

Đao kia cửa rất sâu, vị bác sĩ sau khi cầm máu xong liền nói với Lâm Tuyết: "Nếu khâu hai mũi thì vết thương sẽ mau lành hơn."

"Được!" Cô lễ phép nhẹ nhàng vén môi.

Sau khi tiêm thuốc tê, miệng vết thương trên cổ đã được khâu lại, vị bác sĩ trước mặt còn khen ngợi Lâm Tuyết: "Lâm tiểu thư, cô rất dũng

cảm!"

Những cô gái khác nếu trên cổ bị cắt sâu như vậy nhất định sẽ kinh hoàng lúng túng, nhưng cô gái này vẫn bình tĩnh như không, còn phối hợp chữa trị cùng bác sĩ, không khóc lóc ì xèo, thật sự khiến các bác sĩ yêu mến không thôi.

Xử lý xong xuôi, ông ta bắt đầu thu thập dụng cụ chữa trị của mình.

Lâm Tuyết nói lời cảm ơn rồi chậm rãi đứng dậy thì đã thấy Mạc Sở Hàn trở lại. Cô như gặp phải đại địch, vội vã lui về sau một bước, đôi mắt trong trẻo tràn đầy cảnh giác.

"Mạc thiếu, tôi đã băng bó vết thương rồi, khâu bằng chỉ tự tiêu, sẽ không gặp vấn đề gì lớn nữa."

Vị bác sĩ kia xách cặp đồ nghề khom người cung kính báo cáo mọi việc cho Mạc Sở Hàn biết.

"Ừ, vất vả cho ông rồi. Xuống lầu nhận tiền chữa trị đi." Mạc Sở Hàn không nhìn ông ta, ánh mắt hằn vẫn luôn đặt trên bóng dáng xinh đẹp lạnh lùng kia, đồng thời cũng thấy được sự kháng cự và phòng bị của cô đối với mình.

Bác sĩ đi rồi, trong phòng khách nhỏ chỉ còn lại hai người bọn họ, nhất thời cả hai đều nhìn nhau không ai lên tiếng.

"Mệt chưa? Anh đưa em lên lầu nghỉ ngơi!" Mạc Sở Hàn đi tới, cước bộ rất chậm rãi như sợ mình lại khiến Lâm Tuyết khiếp hãi.

"Đừng qua đây!" Quả nhiên, sợ hãi và căm hận hằn đã thành bản năng của cô. "Anh đứng xa tôi một chút đi!"

Mạc Sở Hàn dừng bước, lạnh lùng nói: "Anh đã nói rồi, anh sẽ không đụng vào em. Thử phóng tầm mắt nhìn khắp thành phố này xem, đàn bà muốn làm ấm giường cho anh xếp thành hàng dài, em cho rằng anh rất thèm muốn em sao?"

"Không thèm là tốt nhất!" Lâm Tuyết rầu rĩ đáp lại. Cô yếu ớt dò xét hẳn, hỏi: "Một khi đã như vậy rồi, vì sao anh còn muốn bắt cóc đem tôi đến đây?"

Hắn cũng biết hôn ước lúc trước giữa cô và Vân Thư Hoa là vì hắn, vậy vì lý do gì mà Mạc Sở Hàn cứ tiếp tục đuổi tận giết tuyệt đây? Chẳng lẽ bởi vì cô là con gái Lâm gia sao? Hắn định như âm hồn bất tán dây dưa không dứt đến bao giờ nữa?

"Anh muốn..." Mạc Sở Hàn nói tới đây đột nhiên đổi đề tài, hắn chuyển hướng nhìn bốn phía xung quanh, đồng thời hỏi: "Em cảm thấy ngôi nhà này thế nào?"

Lâm Tuyết đã sớm chú ý tới ngôi nhà hoa lệ đến mức lộng lẫy này, chẳng những có diện tích rộng rãi, hơn nữa mỗi ngõ ngách đều được bố trí tinh mỹ, những vật bài trí trong này đều rất xa xỉ, quả thực là tòa cung điện hiện đại!

"Ngôi nhà này thế nào liên quan gì tới tôi chứ?" Lâm Tuyết khê cấn cánh môi, cô dứt khoát đánh gãy hi vọng xa vời của hắn: "Mạc Sở Hàn, chúng ta vĩnh viễn vượt mất nhau rồi. Gương vỡ lại lành cũng sẽ có vết nứt, chúng ta không cách nào quay về với nhau được đâu!"

Rốt cuộc vẫn là không quay lại được! Sau khi trải qua những tổn thương nặng nề và tàn khốc, trái tim cô đã tan vỡ, cô không thể yêu hắn lần nữa.

Trong đôi mắt đẹp hiện lên tia thất vọng sâu sắc, lát sau, Mạc Sở Hàn buồn bực trợn mắt nhìn Lâm Tuyết, hắn cười lạnh chế nhạo: "Em quá đề"

cao mình rồi đấy. Yên tâm đi, anh không muốn cùng em nổi lại tình xưa, Lâm Tuyết —— em không xứng!"

"Rốt cuộc anh muốn gì hả?" Lâm Tuyết hận hấn lật lọng trở mặt vô tình. Cô cũng tức tối buồn bực không kém gì Mạc Sở Hàn."Đồ biến thái! Thả tôi ra! Thả tôi ra!"

Đột nhiên Mạc Sở Hàn lấn người qua, chỉ bằng một đòn cầm nã thủ (1), hấn đã đoạt được con dao trong tay cô một cách chuẩn xác không phạm phải bất cứ sai lầm nào. Không thể để Lâm Tuyết tự mình hại mình lần nữa, con ngựa nhỏ mạnh mẽ này chuyện gì cũng có khả năng làm ra được.

"Khốn kiếp!" Lâm Tuyết không ngờ Mạc Sở Hàn lại hèn hạ đánh lên mình như vậy, nhưng thân thể cô đã bị hấn khống chế chặt chẽ, không nhúc nhích nổi. Lâm Tuyết đành chất vấn hấn: "Anh đã nói sẽ không động vào tôi! Chẳng lẽ lời anh nói đều là nói xạo sao?"

"Anh không động vào em!" Mạc Sở Hàn ngấm ngấm phát cáu, thấy cô nhìn mình như nhìn dã thú nước dữ, hấn chỉ hận không thể bóp chết Lâm Tuyết ngay lập tức."Lâm Tuyết, anh nói cho em biết, hãy thức thời một chút mà làm nô lệ cho anh. Nếu không, anh sẽ cho em cầu sống không được muốn chết không xong!"

*

Sau một giờ ngồi trực thăng quân dụng đã tới được thành phố A. Lâu lắm rồi Lương Tuấn Đào không tới đây, tất cả giống như không thay hề đổi, mà là thay đổi rất lớn!

Vài vị sĩ quan cấp tá là bộ đội đóng tại địa phương đã tới sân bay chuyên dụng tiếp đón Lương Tuấn Đào, xe quân đội cũng được chuẩn bị tốt nhưng Lương Tuấn Đào không định lên xe.

Ít lâu sau, Phùng Châu Long rất nhanh đã tự mình lái xe đến, xe của anh ta gắn biển hiệu quân đội có thể tùy ý ra vào sân bay chuyên dụng.

"Đào Tử!"

"Kẻ điếc!"

Hai vị chiến hữu bắt tay nhau, hai cái đầu đồng thời đụng tới, răng rắc vang lên.

"Nếu không phải vì tin tức của Hoắc Vân Phi, chắc là cậu cũng không tự giác đến thành phố A này gặp tôi nhỉ!" Phùng Châu Long dấm vào ngực Lương Tuấn Đào một cú, quan sát quân phục của hắn, anh ta cười nói: "Tiểu tử này, lại lên chức đại tá rồi!"

"Cậu cũng không tồi chút nào! Nghe nói bang Ngân Lang phát triển như mặt trời ban trưa, tiểu tử cậu đã tâm bưng bưng, có phải muốn thống lĩnh toàn bộ hắc đạo hay không?" Lương Tuấn Đào cùng chiến hữu tùy ý nói chuyện làm nhảm linh tinh, hai người bá vai bá cổ, anh em thân thiết như thể tay chân.

"Tuấn Đào, đừng bỏ em lại! Em sợ!" Hoàng Y Na vốn vẫn ngồi trên xe lăn đã được lính cần vụ giúp đưa xuống mặt đất. Lúc này thấy Lương Tuấn Đào chỉ lo cùng chiến hữu trò chuyện lạnh nhạt với mình, cô ta vội vàng lớn tiếng nhắc nhở hắn.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới tỉnh ra, đúng là mình còn mang theo một người tên Hoàng Y Na nữa! Hắn không còn cách nào khác, đành đi đến bên cạnh an ủi cô ta theo thói quen: "Đừng sợ, anh sẽ không bỏ em lại!"

Phùng Châu Long rất kinh ngạc, anh ta liếc mắt đánh giá Hoàng Y Na, lúc này mới nhỏ giọng hỏi chiến hữu: "Đây là vợ cậu à?"

Nghe em họ Phùng Trường Nghĩa nói Lương Tuấn Đào đã lấy vợ, hơn nữa hẳn còn vô cùng cưng chiều cô vợ kia, chỉ hận không thể ở cạnh cô ấy suốt 24 tiếng đồng hồ, chẳng qua hai người vẫn chưa cử hành hôn lễ chính thức thôi. Nhưng ... anh ta mang máng nghe nói hình như vợ Lương Tuấn Đào bị bắt cóc rồi mà.

"Không phải!" Lương Tuấn Đào nhất thời thấy rối rắm, hẳn nhìn Phùng Châu Long ý bảo đừng có hỏi nhiều.

Đã là chiến hữu lâu năm, đương nhiên Phùng Châu Long hiểu ý hẳn. Anh ta nhún nhún vai, cũng lười hỏi việc riêng của hẳn. Tiểu tử này khá chơi đời, nhiều thêm vài đường bút phong lưu cũng là chuyện bình thường.

"Đúng rồi, Kê Diên đã sớm đánh tiếng, cậu ta nói khi nào cậu đến nhất định phải gọi cậu ta, nếu không sẽ tuyệt giao với chúng ta!"

"Kê diên hai năm nay sống thế nào?" Nhắc tới Đoạn Dật Phong, Lương Tuấn Đào không nhịn được thốn thốn, có lẽ cậu ta là nam nhân si tình nhất thế kỉ cũng là nam nhân bi thương nhất!

Lúc trước vì giúp Đoạn Dật Phong theo đuổi Hà Hiếu Mạn lần nữa, Lương Tuấn Đào thiếu chút nữa trở mặt thành kẻ thù với Lãnh Bân. Cho tới khi vợ chồng Lãnh Bân định cư ở thành phố, cuộc sống an nhàn hạnh phúc, bọn họ mới từ từ quên đi chuyện không vui trong quá khứ, lại trở thành bạn tốt của nhau.

"Miễn bàn ..." Phùng Châu Long nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhỏ giọng nói với hẳn: "Tôi nghi ngờ không biết có phải phương diện kia của cậu ta có vấn đề hay không nữa?"

Lương Tuấn Đào giật mình không nhỏ: "Thật hay giả thế?"

"Hơn hai năm qua, cậu ta chưa bao giờ đi tìm đàn bà. Tôi có lòng tốt chuẩn bị chút thuốc đại bổ đưa cho cậu ta uống, cậu ta trả lại còn ném tôi ra

ngoài!"

"Không thể nào! Thất tình thì thôi, còn mắc phải bệnh liệt dương nữa à!" Lương Tuấn Đào trầm mặc một hồi, nói: "Mau gọi Kẻ điên đến đây, chúng ta tụ họp!"

Đoạn Dật Phong và Phùng Châu Long, một người là cá sấu lớn trong thương giới, một kẻ là đại hường hắc đạo, có được tin tức và tai mắt của bọn họ, việc tìm kiếm Lâm Tuyết sẽ tốn ít công sức nhưng đạt nhiều hiệu quả hơn

(1) cầm nã thủ: Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại Trời đã sáng nhưng Lâm Tuyết vẫn chưa chấp nhận nỗi thân phận mới của mình. Sau một đêm, cô từ một nữ sĩ quan quân đội lại biến thành nô lệ của Mạc Sở Hàn!

Mọi sự kháng nghị, phản đối đều không có hiệu quả! Mạc Sở Hàn nói: trước mặt cô chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là làm nô lệ tình dục cho hắn, để hắn phát tiết trên người cô; hai là làm người giúp việc cho hắn, để hắn sai bảo nô dịch.

Mạc Sở Hàn cho Lâm Tuyết quyền lựa chọn tựa như việc một gã đao phủ tàn nhẫn để phạm nhân lãnh án tử hình được chọn bị chặt đầu hay bị treo cổ. Dù là cách nào cũng khó thoát khỏi cái chết, vậy mà hắn còn giả vờ khoe khoang sự dân chủ, nhân từ của bản thân.

Lâm Tuyết căm hận Mạc Sở Hàn nhưng khi đã nằm trong tay hắn, cô không có cách nào phản kháng lại.

Đây là tòa cung điện xa hoa, còn Mạc Sở Hàn chính là quốc vương trong tòa cung điện ấy. Giang sơn của hắn được ngăn cách bên trong biệt thự, được canh phòng nghiêm ngặt và nuôi đến mấy chục con chó thuần

chúng của Đức, đừng nói tới việc chạy đi, chỉ mới bước chân ra khỏi bậc thang một bước đã khiến bọn chó sủa văng lên.

Thêm nữa còn có những tay bảo vệ cao lớn vạm vỡ, bọn họ đều mang súng thật đạn thật thay phiên đổi tốp, chưa bao giờ lơ lửng chút nào .

Tóm lại, Lâm Tuyết chấp cánh cũng khó thoát!

Sau khi đổi sang trang phục dành cho người giúp việc, cô phải đứng cạnh bàn ăn hầu hạ Mạc Sở Hàn dùng bữa sáng.

Người đàn ông này ăn uống cực kì tao nhã, cái miệng nhỏ nhai nhai, thỉnh thoảng cắn cắn môi hồng. Lâm Tuyết đứng ở một bên, nếu hắn không mở miệng, cô cũng lười động đậy.

Tối hôm qua cô căn bản không ngủ được mấy, vừa mệt vừa đói, bụng kêu vang khiến Lâm Tuyết rất muốn ngồi xuống ăn một bữa no nê, sau đó lên giường đi ngủ. Nhưng hiện tại ... cô là nữ nô của Mạc Sở Hàn, bị tước đoạt tất cả quyền lợi và tự do, chỉ có thể tùy ý hắn sai bảo và chi phối.

Nâng mắt liếc cô một cái, hắn hỏi: "Đói không?"

Lâm Tuyết cố ý xoay mặt đi, giả bộ không hề nghe thấy.

"Ngồi xuống cùng ăn đi!" Mạc Sở Hàn khai ân nói.

Cô vẫn không nhúc nhích, căn bản cô không thèm đồ ăn hắn ban cho.

"Lấy thêm một bộ đồ ăn nữa!" Hắn lắc lắc chuông bạc bên cạnh.

Mạc Sở Hàn nói người giúp việc không cần có tên, hắn cũng lười nhớ tên gọi của cô nên khi cần sai bảo, hắn sẽ lắc chuông bạc cho cô biết. Việc nhục nhã như vậy sao Lâm Tuyết đồng ý cho được, cô cơ hồ muốn cắn nát răng ngọc, tiếp tục giả vờ không nghe thấy gì.

"Không nghe lời phải không?" Mạc Sở Hàn tất nhiên có sẵn biện pháp đối phó với cô, chẳng qua là hắn muốn dùng hay không thôi. "Được rồi, anh không ép em nữa! Anh nói rồi, không muốn làm nữ nô cũng được, hiện tại, em tự lột hết quần áo rồi đi đến giường cho anh, như vậy, ăn xong bữa sáng này anh có thể tiếp tục hưởng dụng em."

Lâm Tuyết căm ghét hắn nhưng vẫn nhẫn nhịn đi lấy thêm một bộ đồ ăn khác, nhưng bàn tay bê đồ ăn của cô run rẩy, chưa kịp đặt lên bàn ăn đã rớt hết xuống mặt đất. Muốn bắt cô làm việc đúng không? Vậy thì cô liền làm cho hắn xem!

Bộ đồ ăn bằng bạc sáng choang chạm xuống sàn nhà bằng gỗ tẻch lập tức phát ra âm thanh "đình đình đang đang" thanh thúy dễ nghe. Đợi mọi thứ nằm im bên dưới, bên cạnh đã có người giúp việc cúi xuống nhặt lên.

Lâm Tuyết khoanh tay rũ mắt, cô không nhìn sắc mặt Mạc Sở Hàn nhưng cũng đoán được hắn là hắn đang rất khó coi.

Cũng may Mạc Sở Hàn không truy cứu việc cô sẩy tay phạm lỗi, người giúp việc khác cũng mau chóng lấy thêm bộ đồ ăn mới, sau đó Mạc Sở Hàn bèn lên tiếng : "Ngồi xuống ăn cơm đi!"

Lâm Tuyết nâng mắt, lạnh lùng liếc hắn: "Tôi là nữ nô, có tư cách cùng anh ăn cơm sao?"

"Anh bảo có thể là có thể!" Cuối cùng Mạc Sở Hàn cũng đợi được đến lúc cô chịu nhìn mình, hắn hơi giương môi, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cô, dịu dàng nói: "Đói bụng rồi à? Ngồi xuống cùng ăn đi."

Hắn thực sự mong Lâm Tuyết có thể cho mình một lối thoát, chỉ cần cô đồng ý tiến lên trước một bước, hắn sẽ kéo cô vào lòng, dù phải tự mình giúp cô ăn hắn cũng có thể làm được!

Đáng tiếc, vì sự xuất hiện của một người, ý nghĩ của hắn nhanh chóng tan thành bọt nước.

"Sở Hàn, anh đang dùng điểm tâm à? Sao anh không gọi em tới cùng ăn?" Một giọng nói hờn dỗi vang lên, tiếp đó liền thấy Thư Khả trong sáng đi tới.

Cô ta chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng lên, đáng vẻ làm nũng cực kì đáng yêu. Đến khi tới trước bàn, Thư Khả mới phát hiện ra Lâm Tuyết đang ngồi bên cạnh liền kinh ngạc che miệng hỏi: "Lâm Tuyết... Trời ạ, cậu tới từ lúc nào vậy?"

Cô tới từ lúc nào ư? Lâm Tuyết nhin không nổi cười rộ lên, cô ngó ngó nữ nhân thích giả vờ kia, chế nhạo nói: "Vấn đề này cô nên hỏi Mạc Sở Hàn mới đúng, so với tôi anh ta còn rõ ràng hơn hẳn."

Thư Khả vội chạy lại chỗ Mạc Sở Hàn, vươn tay vịn vai hắn, ôn nhu nhỏ giọng hỏi: "Sở Hàn, anh có thể nói cho em biết đang có chuyện gì không? Lâm Tuyết tới đây, sao em không được biết?"

Mạc Sở Hàn Mở hết sức khó xử, hắn nâng mắt nhìn Lâm Tuyết, trong lòng vừa đấu tranh vừa cân nhắc.

Ánh sáng buổi sớm rực rỡ tỏa sáng càng khiến phòng ăn thêm sáng sủa. Lúc này đây, Lâm Tuyết đứng cạnh hắn, cô cách hắn rất gần, đưa tay ra là chạm đến được, chỉ cần cô nguyện ý, bất cứ lúc nào Mạc Sở Hàn đều có thể ôm cô vào lòng.

Ảo tưởng của hắn trong nhiều đêm không ngủ đã trở thành sự thật, bảo sao hắn không kích động cơ chứ?

Nhưng quan hệ giữa hai người đang ở thời điểm băng lạnh, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp hay, chẳng lẽ Lâm Tuyết thật lòng muốn làm nữ nô cả đời cho hắn ư?

Sau này phải làm sao để xác định được quan hệ của hai người đây? Tương lai sẽ thế nào? Bản thân Mạc Sở Hàn đang rất rối rắm, hẳn nên trả lời Thư Khả ra sao?

Trong lòng buồn bực, sự xuất hiện của Thư Khả đặc biệt khiến hẳn cảm thấy khó khăn thêm, khuôn mặt tuấn tú hạ xuống, Mạc Sở Hàn không đáp lời cô ta.

"Anh ăn no rồi!" Mạc Sở Hàn cầm khăn ăn lau lau khóe miệng, sau đó đứng dậy nói với Lâm Tuyết: "Theo anh ra ngoài tản bộ!"

"Sở Hàn!" Trái tim Thư Khả từ từ nguội lạnh, cô ta kinh hãi phát hiện ra Mạc Sở Hàn đang ra sức xa lánh mình, hơn nữa còn thể hiện ngay trước mặt Lâm Tuyết, hẳn bắt đầu vạch rõ ranh giới với cô ta, không muốn tiếp tục duy trì quan hệ thân mật ái muội trước kia nữa.

"Em ăn đi." Mạc Sở Hàn quay đầu nhìn lại, miễn cưỡng nở nụ cười, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ "Anh có lời muốn nói cùng Lâm Tuyết, nói xong lập tức quay lại ngay!"

"Ừ " Thư Khả quyết tâm kìm nén sự khủng hoảng bên trong, mạnh mẽ giả bộ tươi cười, ngọt ngào nói: "Đi đi. Anh hãy cùng cô ấy nói chuyện cho tốt nha. Lâm Tuyết rất khó lay chuyển, anh đừng âm ỉ với cô ấy nữa. Sở Hàn, anh biết không, em tình nguyện chấp nhận Lâm Tuyết, hy vọng cô ấy có thể cùng em hầu hạ anh, như vậy mới khiến anh cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc thực sự."

Trong nháy mắt, Mạc Sở Hàn liền cảm thấy áy náy. Nữ tử thâm tình với mình như Thư Khả thực sự không có từ ngữ nào có thể miêu tả được, nhưng hẳn cứ nhớ mãi không quên Lâm Tuyết ngoan cố không chịu thay đổi kia, đúng là có lỗi với Thư Khả quá. Vì áy náy nên khi bắt gặp ánh mắt của cô ta, Mạc Sở Hàn hết sức nhu hòa, mập mờ nói: "Anh biết rồi, em yên tâm đi."

Thư Khả vẫn tươi cười ngọt ngào, còn thúc giục hẳn: "Hai người mau đi đi. Nói chuyện cho tốt rồi nhanh nhanh trở lại nha."

*

Trong sân chật kín mấy chục con chó Đức lớn nhỏ thuần chủng, con nào con nấy đều cao như con bê con, nhe răng trợn mắt, không ngừng sủa vang khiến ai nhìn thấy cũng run rẩy không thôi.

Nữ tử trời sinh đã sợ chó, Lâm Tuyết không phải một ngoại lệ. Cô không ngờ tản bộ theo lời Mạc Sở Hàn nói lại là đưa mình tới quan sát mấy chục con béc giê Đức thế này. Mấy con chó đều bị buộc bằng dây xích sắt thô ráp, có con bị nhốt trong lồng, bừa hăn uy phong, tràn ngập tính công kích và nguy hiểm.

"Đừng sợ!" Mạc Sở Hàn cố gắng duy trì ngữ điệu sung sướng và thoải mái, hẳn nói cho cô biết: "Những con chó này mới nhìn qua thì thấy hung dữ nhưng thật ra chúng nó rất trung thành, chưa bao giờ phản bội chủ nhân của mình."

Lâm Tuyết lạnh lùng quay mặt đi, tỏ vẻ khinh thường lời hẳn nói.

Kẻ biến thái đứng cạnh cô không biết đã bị bao nhiêu người phản bội mà bất luận là với người nào hay vật gì hẳn cũng không quên cường điệu hóa yêu cầu phải trung thành với mình! Vậy thì quá đơn giản, Mạc Sở Hàn chỉ cần cùng loài chó kết giao bạn bè, cùng chúng giao lưu, cùng sống bên nhau cả đời là được.

"Lâm Tuyết, nơi này ngoài chó ra không có ai nữa, anh muốn thẳng thắn nói nói chuyện với em." Rốt cuộc Mạc Sở Hàn đã đi vào chủ đề chính, hẳn xoay người, ngừng mắt nhìn cô, thành thực nói: "Chúng ta làm hòa đi!"

Những lời này hẳn sớm nói qua, Lâm Tuyết cũng sớm cự tuyệt từ lâu. Khi đó, Mạc Sở Hàn đồng ý không cường bách cô nữa, đáng tiếc, kẻ ti bỉ

lật lọng này căn bản không hiểu bản chất của chữ "tín" là gì.

Mạc Sở Hàn hoàn toàn không nhận ra Lâm Tuyết bên cạnh đang phẫn nộ và khinh thường mình, đôi mắt đẹp ôn nhuận lại dạt dào thâm tình chân thành như trong dĩ vãng, hần thành khẩn nói tiếp: "Thật ra gút mắc giữa chúng ta không phải là quá lớn. Em... từng bỏ rơi anh, anh từng làm tổn thương em. Anh có thể không để ý chuyện em là con gái của Lâm Văn Bác, em cũng không nên so đo chuyện anh và Thư Khả nữa! Nhưng anh đồng ý với em, chỉ cần sau khi hai người chúng ta hòa hảo, anh lập tức chia tay Thư Khả! Em thấy có được không?"

Lo lắng hồi lâu, Lâm Tuyết mới ngẩng đầu hỏi hần: "Nếu tôi không đồng ý?"

"Hả?" Mạc Sở Hàn nhú nhú mày, hần lo lắng trong chốc lát rồi nói: "Anh —— có thể đợi đến khi em đồng ý mới thôi!"

Thần sắc của hần từ đầu đến cuối luôn bình thản, không chút ngấm ngầm tàn ác bạo ngược, thậm chí còn thấy khỏe môi Mạc Sở Hàn cong lên một tia cười cười vô thức.

Hần như vậy thật giống với trí nhớ Lâm Tuyết, ôn nhu đa tình, người từng cất chứa những khổ cực quạnh quẽ của tuổi thơ cô.

Trong thoáng chốc Lâm Tuyết thất thần, Mạc Sở Hàn đã đến bên cạnh, cầm bàn tay mềm mại, đề nghị cô: "Trước hết em cứ suy nghĩ xem sao, anh không thôi thúc em phải có câu trả lời ngay."

Vốn tưởng hần sẽ dùng đủ loại biện pháp tra tấn tàn khốc, nhục nhã nhưng cô không ngờ hần lại bắt đầu dùng chính sách dụ dỗ với mình, điều này khiến Lâm Tuyết trở tay không kịp.

"Đi thôi! Chúng ta cùng đi nào." Mạc Sở Hàn kéo cô, sóng vai cùng bước về phía trước.

Lâm Tuyết tránh khỏi bàn tay to của hắn, hồ nước phẳng lặng trong tim cô không ngừng gợn sóng. Dù sao đây cũng là người đàn ông cô đã ái mộ và yêu sâu sắc suốt mười năm nay, nếu nói không rung động chút nào thì là nói dối! Nhưng ... khoảng cách giữa bọn họ bây giờ như trời và biển, sao có thể kề cận lần nữa?"Tôi không quen đi ngang hàng với anh."

Liếc mắt nhìn Lâm Tuyết một cái, Mạc Sở Hàn không cố ép cô nữa.

Chậm rãi rời khỏi tiền viện nuôi đàn chó đông đúc , hắn đưa cô đi dọc con đường nhỏ rải đá vụn hướng về hoa viên trong sân sau. Ngôi biệt thự này chiếm mấy công khuynh, diện tích rộng rãi, phong cảnh tuyệt đẹp, bố cục độc đáo, mỗi góc đều lộ ra sự chuyên tâm cân nhắc.

" Nơi này gọi là Thu Cẩm Viên. Em còn nhớ rõ không? Em thích nhất mùa thu, hơn nữa còn thường hát cho anh nghe rất nhiều ca khúc liên quan đến mùa thu. Đôi khi chỉ có một mình, anh cũng ngâm nga vài câu, giống như em vẫn ở cạnh anh." Mặc kệ Lâm Tuyết luôn trầm mặc, Mạc Sở Hàn không biết mệt mỏi lăm lăm liên tục. Nhớ lại những chuyện đã qua, khuôn mặt tuấn dật tràn ngập nụ cười , quả thực so với vườn hoa nở rộ muôn màu còn mê hoặc hơn.

Cân nhắc một chút, hắn đột nhiên nhẹ nhàng hát lên ca khúc Lâm Tuyết từng yêu thích nhất:

“Vẫn còn nhớ ánh đèn của buổi diễn nhạc hôm đó

Vẫn còn nhớ những ngày cuối thu se se lạnh.....

Có một lần ghi trong nhật ký những hoang mang ngốc nghếch

Bởi vì nụ cười của anh như hóa thành cơn gió....

Anh to lớn dũng cảm bảo vệ em

Em bé nhỏ quan tâm anh không dứt
Cám ơn vì chúng ta đã bên nhau được lâu
Lại trở về những ngày cuối thu se lạnh
Đưa tay anh cho em
Giống như con thú nhẹ nhàng
Chúng ta nắm tay nhau
Cùng nhau du ngoạn ...
Anh là giấc mơ của em
Giống như cơn gió phương Bắc ...
Nhưng lại có thể giúp em quét đi nỗi buồn
Chúng ta nắm tay nhau
Hôm nay cố gắng vẫy tay chào hôm qua.”

Giai điệu quen thuộc vang lên khiến Lâm Tuyết xúc động, cô không nhận được quay đầu nhìn về phía Mạc Sở Hàn, bọn họ như xuyên thời gian trở lại những năm tháng yêu đương cuồng nhiệt tr ư ớc kia, l ại hạnh phúc lần nữa, thật ấm áp lãng mạn, quẩn quýt t ới tận xương tủy!

"Ngày đó nói lời tạm biệt với anh dưới trời chiều, ven đường nở rộ một đ óa hoa cúc dại, anh hái một bông đặt vào tay em, nói đây là bông hoa đồng quê đẹp nhất mùa thu ..."

Tiếng ca véo von ngừng lại, Mạc Sở Hàn kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt tràn ngập si mê và lệ quang.

Mỗi lần nghĩ đến những hoài niệm đã qua đều khiến hần đau khổ khó quên, Lâm Tuyết từng là thần thoại đẹp nhất trong lòng hần! Tạo hóa trêu ngươi, vận mệnh làm bọn họ chia lìa, làm bọn họ trở mặt thành thù!

Hiện tại, hần muốn cứu vãn tất cả, tình nguyện vứt bỏ mọi ân oán, cùng cô bắt đầu lại từ đầu, nguyện vọng đẹp để này liệu có thể thực hiện hay không?

"Tuyết, " Giọng nói của Mạc Sở Hàn thoáng khàn khàn, hần ôn nhu thấp thỏm hỏi cô: "Có thể quên đi những chuyện vui đã qua không? Chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa!"

Lâm Tuyết trầm mặc hồi lâu rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt thanh lãnh như hai đầm nước mùa xuân ấm áp chợt lạnh. Cô không đáp lời hần chỉ ngâm nốt mấy câu trong bài "Hoa cúc cuối thu" còn dang dở kia:

"Gió thu lạnh lùng lay động tóc em.

Tình yêu sâu đến nỗi rất sợ bị đau lòng

Chia tay anh trái tim như gió thổi hoa rơi"

Đọc xong câu này, Lâm Tuyết nói xa xôi: "Tóc đã bị cắt đi, người ta nói đoạn phát như đoạn tình, tôi cũng đau lòng không còn sức để yêu anh nữa. Nếu anh thật sự còn vài phần chân tình, xin hãy buông tha cho tôi, được không?"

Mạc Sở Hàn mím chặt đôi môi mỏng, mắt từ từ ánh lên tia lạnh lẽo, sự ngoan nịnh và bạo ngược bắt đầu khống chế tâm tư hần. Hiển nhiên, lời nói của Lâm Tuyết đã chọc giận người đàn ông này.

Sớm không còn hi vọng xa vời với Mạc Sở Hàn nên Lâm Tuyết ngược lại rất bình tĩnh. Người đàn ông trước mặt cô nhất định có bệnh, bệnh về

tâm lý, hấn bạo ngược không kiềm chế nổi, còn hay nghi ngờ người khác phản bội mình, những điều này đều có chút liên quan đến tố chất thần kinh.

Lâm Tuyết lui về sau một bước, vừa cảnh giác theo dõi hấn vừa lạnh lùng nói: "Nếu anh tiếp tục giam giữ tôi thì đừng nghĩ tới việc tôi sẽ thuận theo anh. Còn ..." Cô do dự không biết có nên nói tiếp hay không.

"Còn cái gì?" Mạc Sở Hàn lạnh giọng hỏi, giọng điệu ủa sẵn một trận mưa rền gió dữ đáng sợ.

Nữ nhân bên cạnh hiển nhiên không sợ bão táp của hấn. Bị hấn làm nhục trong bữa tiệc đính hôn hôm nào, bị hấn đánh đập trong quân đội, bị hấn nhục mạ trước mặt bao người... chịu đủ mọi tổn thương, bản thân cô đã luyện thành kim cương bất hoại! Từ khi không còn yêu Mạc Sở Hàn, thứ hấn có thể gây tổn thương cho cô chỉ còn là thể xác, cũng như Lâm Thông trước đây, dù ra đòn hiểm khiến cô hấp hối, Lâm Tuyết vẫn có khả năng phục hồi trở lại rất nhanh.

"Còn ... " Lâm Tuyết nâng cái cằm xinh đẹp tuyệt trần lên, kiêu ngạo nhìn hấn, gần từng tiếng một: "Lương Tuấn Đào sẽ đi tìm tôi. Nếu anh ta biết anh đang giam giữ tôi, cho dù tôi sống hay chết, anh đều gặp phải phiền phức lớn!"

Tuy chưa xác định được vấn đề tình cảm của Lương Tuấn Đào nhưng cô tin: với cá tính của hấn hay nói giảm đi một chút, dù là vì thể diện của mình, hấn cũng sẽ quan tâm đến việc cô mất tích. Hiện tại, nhất định Lương Tuấn Đào đang tìm kiếm cô trong thành phố, Lâm Tuyết tin rằng chắc chắn hấn đang rất gấp gáp.

Mạc Sở Hàn oán hận nhìn chằm chằm cô, ánh mắt càng lúc càng đáng sợ. Lâm Tuyết giả vờ không quan tâm, vẫn ngẩng đầu kiêu ngạo, không e ngại chút nào.

"Ha ha ha..." Mạc Sở Hàn đột nhiên ngửa mặt cười lớn, tiếng cười thảm thiết như con cú đang khóc.

Lâm Tuyết suýt nữa bịt tai lại nhưng cô vẫn chịu được, cô muốn xem người đàn ông biến thái kia sắp giở thủ đoạn gì.

Đến khi cười đủ, Mạc Sở Hàn thành linh giận tái mặt, tức giận nói: "Hóa ra cô không sợ vì ỷ có Lương Tuấn Đào làm chỗ dựa! Cô thấy so với tôi, hần mạnh hơn sao? Hả?"

Lâm Tuyết lại lui về sau một bước, trước tình hình này, cô sáng suốt không muốn chọc giận hần nữa, cũng không phủ nhận điều hần vừa nói!

"Được lắm!" Mạc Sở Hàn cảm tức cực độ, hần nghiêng răng ken két, ánh mắt nhìn cô lại ngấm ngấm chứa đựng xót xa oán hận."Tiện nhân, đồ lằng lơ thay đổi thất thường, tôi đúng là không nên ôm ảo tưởng với cô!"

Lại nữa rồi, những lời này hần cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần, quả thực cô nghe đã thấy nhàm tai, có thể sáng ý chút không?

Nhìn Lâm Tuyết du diêm bất tiến (1) Mạc Sở Hàn hận không thể nhét cô vào lồng chó để cô làm bạn với những con chó dững mãnh kia ngay lập tức, lúc đó xem xem cô còn bình tĩnh được nữa không? Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ, tạm thời hần chưa muốn thay đổi kế hoạch đặt ra.

"Cô mất tích một đêm rồi, chồng cô đang bận bịu chuyện gì nhỉ? Mạc Sở Hàn nghiêng đầu, bày ra bộ dáng khó hiểu."Có phải đang chạy khắp nơi tìm cô không? Hay hần ... đang cùng tình nhân cũ của mình du sơn ngoạn thủy?"

Cái gì? Lâm Tuyết không tin! Cô không tin Lương Tuấn Đào sẽ vứt bỏ, sẽ không để ý gì đến mình nữa. Cô lạnh lùng nhìn Mạc Sở Hàn, dùng thần sắc đậm lạnh nói cho hần biết cô căn bản không tin những lời gây xích mích từ miệng hần.

Nhận ra sự giễu cợt lạnh nhạt của Lâm Tuyết, đôi mắt Mạc Sở Hàn trầm xuống nhưng không hề phát giận, hắn dùng giọng nói mềm nhẹ khó tin nói với cô: "Theo anh lại đây xem thứ này một chút."

Lâm Tuyết hiểu rất rõ về Mạc Sở Hàn. Mỗi khi hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện cùng người khác, hắn là muốn khiến người kia sụp đổ! Cô còn nhớ, trong bữa tiệc đính hôn hồi ấy, hắn cũng dùng khẩu khí kia để nói với mình: "Đêm nay anh có một chuyện kinh hỉ muốn tặng cho em!" Kết quả, điều cô gặp phải chính là sự nhục nhã và tra tấn đau đớn nhất trong cuộc đời đen tối hắc ám này.

Bây giờ, hắn lại dùng loại khẩu khí này với cô, Lâm Tuyết vô cùng lo lắng, không biết còn có chuyện đáng sợ đang chờ cô đây!

Lâm Tuyết trở lại biệt thự nhưng lần này vào bằng cửa hông. Mạc Sở Hàn dẫn cô men theo con đường nhỏ hẹp dài đi thẳng tới một gian phòng khách xa hoa.

"Ngồi đi!" Mạc Sở Hàn đã mất đi sự nóng nảy ban nãy, khôi phục lại bộ dáng vốn có của mình.

Lâm Tuyết không ngồi xuống, chỉ lạnh lùng nói: "Có ám chiêu gì anh cứ việc bày ra, nhưng chớ quên câu ác giả ác báo! Mạc Sở Hàn, tốt nhất anh nên kiềm chế một chút, đừng có quá đáng!"

Trong lòng cô dậy lên dự cảm xấu, cô không biết người đàn ông kia sẽ dùng phương pháp gì để tra tấn mình đây.

Mạc Sở Hàn không đáp lại, hắn đi đến trước tủ sắt rồi nhấn ngón trỏ, khoảng hai giây sau, từ tủ sắt vang nhẹ một tiếng "Đing", khóa bảo vệ bằng vân tay mở ra. Mạc Sở Hàn lấy máy tính xách tay bên trong, khởi động xong liền giao cho Lâm Tuyết, còn dặn dò cô: "Bên trong chiếc laptop này chứa rất nhiều thứ quan trọng, em xem xong dù có tức giận đến mấy cũng không được làm rơi nó."

Lâm Tuyết nhận lấy máy tính, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ lại là video sao? Cô bị sự kiện video kia hại đến mức khổ sở đều do lỗi của Mạc Sở Hàn, ngẫm lại, Lâm Tuyết chợt nảy sinh một cổ oán ý với hắn.

Quả nhiên, xuất hiện trên laptop đúng là một đoạn video nhưng nhân vật chính lần này đã đổi thành Lương Tuấn Đào. Có thể nhận ra góc quay này là góc quay trộm, bởi hình ảnh bị rung và không được ổn định cho lắm.

"Tuấn Đào, em mệt, anh ôm em đi." Cái giọng nói kiều my kia là của Hoàng Y Na, Lâm Tuyết nghe thấy lập tức đoán ra ngay.

Màn ảnh rung rung 2 cái đã thấy Lương Tuấn Đào đang ôm Hoàng Y Na vào lòng, bên cạnh còn có rất nhiều sĩ quan và binh lính đi cùng, bọn họ nhanh chóng bước về phía một chiếc trực thăng quân dụng.

Chuyện gì đây? Trên góc màn hình hiển thị thời gian quay đoạn phim này là lúc 3 giờ rạng sáng hôm nay, vào lúc này mà Lương Tuấn Đào còn ôm Hoàng Y Na lên trực thăng, chẳng lẽ... bệnh tình cô ta nặng thêm, cần phải chuyển viện ư?

Không đúng! Bệnh viện Quân khu là nơi chữa trị tốt nhất, vậy hắn còn có thể đem cô ta đi đâu? Hơn nữa, nhìn thế nào cũng không thấy Hoàng Y Na có vẻ ốm hơn, cô ta thân mật rúc vào ngực Lương Tuấn Đào, thỉnh thoảng còn làm nũng với hắn.

"Tuấn Đào, em đau đầu, anh bóp trán cho em đi." Giọng nữ ổng ẹo vang lên.

Tiếp đó liền thấy ngón tay thon dài của Lương Tuấn Đào ấn ấn hai bên thái dương cô ta, nhẹ nhàng như ấn, sự nhần nại này thật sự là hiếm khi thấy được.

Hoàng Y Na nhắm mắt hưởng thụ, vui vẻ nói: "Tuấn Đào, cảm ơn anh đã đưa em đến nơi này du ngoạn."

Thân thể mềm mại của Lâm Tuyết run lên, cô không tin đây là sự thật! Chẳng lẽ sau khi cô mất tích, Lương Tuấn Đào vẫn còn tâm tình đưa Hoàng Y Na ra ngoài chơi bằng phi cơ trực thăng sao? Nhưng ... hình ảnh chân thực thể này không thể nghi ngờ gì được, chuyện này hẳn là đúng rồi!

Hơn nữa, Lương Tuấn Đào trong đoạn video cũng không phủ nhận lời nói của Hoàng Y Na, còn quan tâm hỏi han: "Đỡ đau chút nào chưa?"

"Tốt hơn nhiều rồi! Tuấn Đào, anh tốt với em quá." Hoàng Y Na cười ngọt ngào, thần thanh khí爽, giống kẻ bệnh nặng ở chỗ nào chứ? Cô ta hít sâu lấy lại sức mạnh của người đàn ông bên cạnh, tiếp tục làm nũng: "Nghe nói núi Thanh Sơn ở thành phố A rất nổi tiếng, đợi thân thể em khỏe lên anh dẫn em đi leo núi được không?"

"Ừ." Mơ hồ nghe được tiếng đàn ông trả lời âm ờ bên cạnh.

"Anh đồng ý rồi hả?" Hoàng Y Na đứng dậy reo hò, "Tuấn Đào, em có cảm giác bệnh mình đỡ lắm rồi. Xem ra tinh thần đúng là có vai trò quan trọng, anh tốt với em như vậy, em rất vui ..."

Những câu kể tiếp Lâm Tuyết nghe không vào, đầu óc cô ong ong, cũng không biết sau đó Lương Tuấn Đào còn nói gì nữa, tóm lại, đây là một đôi tình lữ đang đắc ý ngồi trực thăng quân dụng ra ngoài du sơn ngoạn thủy, đồng thời bọn họ còn liếc mắt đưa tình nhiều lần với nhau!

Thực sự lạnh thấu tim! Lâm Tuyết không biết mình làm sao ngồi được vào ghế sofa, cũng không biết Mạc Sở Hàn ngồi xuống cạnh mình lúc nào, cô đã hoàn toàn chết lặng!

Video rất dài, có thể xem được toàn bộ nhật ký hành trình. Mạc Sở Hàn thấy sắc mặt chết lặng của Lâm Tuyết liền quyết định đẩy nhanh tiến độ. Hắn mau chóng nhìn vào chiếc trực thăng đáp xuống sân bay thành phố A, ngoài bộ đội địa phương tới nghênh đón, còn có một người đàn ông thoát

trông rất giống bạn bè của Lương Tuấn Đào, hai người bắt tay cười lớn, đầu chạm đầu, vừa nhìn đã biết bạn thân xa cách lâu ngày.

Sau đó hình ảnh bị cắt, thoáng chốc liền thấy bọn họ ngồi bên bàn rượu, hơn nữa trên bàn còn có một gương mặt mới, hẳn là chiến hữu của Lương Tuấn Đào, bọn họ ba người cùng uống rượu nói chuyện phiếm, Hoàng Y Na vẫn luôn theo cạnh hắn, thỉnh thoảng muốn hắn gấp đồ ăn cho mình, còn muốn hắn ôm mình, quả thực rất giống đứa nhỏ bị chiều sinh hư.

"Muốn xem tiếp không?" Mạc Sở Hàn ở bên cạnh hỏi.

Lâm Tuyết quay đầu, cô không đủ dũng khí để xem tiếp nữa.

Đúng vậy, Lương Tuấn Đào đã mang theo Hoàng Y Na đến thành phố A, hắn dẫn cô ta đi chơi, bởi Hoàng Y Na - mối tình đầu của hắn khi ở trong bệnh viện luôn cảm thấy buồn chán, muốn được ra ngoài giải sầu!

Hắn có thể làm thế, cô không ý kiến gì! Lâm Tuyết oán hận thầm nghĩ: vì sao lại chọn thời điểm này? Cô mất tích không lí do, chẳng lẽ hắn cũng không biết ư? Hay Lương Tuấn Đào căn bản không quan tâm cô mất tích hay chưa? Hoặc là ...Lâm Tuyết nghĩ tới đáp án bi thảm sát với hiện thực nhất —— hắn căn bản không biết rằng cô đã mất tích!

Đúng vậy! Dựa vào hiểu biết của mình về Lương Tuấn Đào, nếu biết cô mất tích, không lý nào hắn lại mặc kệ. Nhưng Lương Tuấn Đào vẫn như cũ, còn có tâm trạng đưa Hoàng Y Na đi du ngoạn giải sầu, như vậy chứng tỏ hắn không hề biết cô đã biến mất!

Nhớ khi ở ghế lô trong Hội sở giải trí Hạo Thiên, Lương Tuấn Đào như bị đói khát, hắn gấp gấp, hắn lỗ mãng càn rỡ... Hóa ra chỉ vì hắn là đàn ông! So với lúc bình thường, khi Lương Tuấn Đào phát tiết, hắn đều ôm cô rất chặt, đợi phát tiết xong, hắn liền rời đi, thậm chí còn quên mất cô!

Cái tên khốn kiếp chết tiệt ấy còn không phát hiện ra cô đã bị Mạc Sở Hàn cướp mất.

Ngay cả đôi môi cũng run rẩy, lần này Lâm Tuyết thực sự bị Lương Tuấn Đào chọc giận! Cô thề rằng : sau này sẽ không bao giờ thêm để ý đến người đàn ông kia nữa!

Từ đôi mắt trong trẻo tuôn ra những giọt nước mắt thất vọng, rõ ràng Lâm Tuyết đang đau lòng.

Mạc Sở Hàn càng giật mình hơn, thậm chí còn cảm thấy tức giận! Hẳn ngàn vạn lần đều không nghĩ đến việc Lâm Tuyết sẽ rơi lệ, trong ấn tượng của hắn, dù mềm dẻo hay cứng rắn với cô cũng chưa từng thấy cô rơi lệ, vậy mà Lâm Tuyết lại có thể khóc vì Lương Tuấn Đào!

"Pằng!" Nếu không phải chiếc máy tính này chứa nhiều thứ quan trọng thì Mạc Sở Hàn đã muốn quăng nó xuống đất để hạ hỏa trong lòng. Tuy ban đầu hắn cảnh cáo Lâm Tuyết không được nổi nóng làm rơi máy tính nhưng hiện tại, kẻ muốn ném vỡ nó lại là hắn."Khóc cái gì? Lâm Tuyết, cô đừng có ở trước mặt tôi rồi rơi lệ vì người đàn ông khác... Con mẹ nó chứ, đúng là nên để cô làm nữ nô sai bảo thôi!"

Lâm Tuyết như không hề nghe thấy sự phẫn nộ và tiếng gào thét của hắn, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất: cô muốn đi tìm Lương Tuấn Đào, muốn trực tiếp hỏi cho rõ rốt cuộc vì lý do gì hắn lại đối xử với cô như vậy? Dựa vào hiểu biết của mình về hắn, Lương Tuấn Đào không nên làm thế với cô!

Nhưng ... nghĩ tới sự hung dữ trước đó của hắn, Lâm Tuyết không khỏi rét run từng đợt, chỉ vì không rõ nguyên nhân làm sao môi cô bị thương mà hắn phát hỏa với Lâm Tuyết, thậm chí cũng lười nghe cô giải thích. Ngay trong ghế lô Lương Tuấn Đào không thêm để ý tới việc cô

đang phản kháng, đụng chạm thân mật đã trở thành phương thức trừng phạt của hãn dành cho Lâm Tuyết.

Nhất định là thế, trong lòng hãn giận dữ nên làm xong liền bỏ đi, không bao giờ để ý đến cô nữa!

Tên khốn kiếp này mỗi lần làm mình làm mẩy với cô đều thích kéo Hoàng Y Na vào quấy nhiễu. Không phải, nói đúng ra: rõ ràng tình cũ giữa hãn và Hoàng Y Na vẫn luôn tồn tại chưa đứt hãn, vậy mà hãn còn ngấm ngầm khích Lâm Tuyết kí vào bản hợp đồng khế ước chết tiệt kia, sau đó cường bức dụ dỗ cô cùng mình đăng kí kết hôn!

Cũng không đúng! Khi hãn cùng cô ký hợp đồng, lĩnh giấy hôn thú thì vẫn chưa biết Hoàng Y Na còn sống. Hiện tại mỗi tình đầu của Lương Tuấn Đào đã trở lại, hãn liền biến đổi phương pháp, chuyển sang chà đạp Lâm Tuyết!

Lâm Tuyết càng nghĩ càng thấy thương tâm, nghẹn ngào khóc nức lên, trong lòng âm thầm thề: sau này không bao giờ thêm để ý tới Lương Tuấn Đào nữa! Dù hãn mặt dày mày dạn đến cỡ nào cũng không thể lấy lòng cô, cô tuyệt đối tuyệt đối —— không quan tâm tới hãn!

Mạc Sở Hàn không ngờ mình lại gào thét đến nửa ngày, cô gái bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ, Lâm Tuyết không thể kiềm chế, cô cứ đắm chìm trong nỗi bi thương của mình, nước mắt liên tục tuôn rơi. Đáng tiếc, cô khóc không phải vì Mạc Sở Hàn, nếu thời gian nghịch chuyển, dù phải trả giá thế nào hãn cũng muốn đổi được một giọt nước mắt của cô.

Khổ sở hồi lâu cho tới khi cảm thấy có người đang giúp mình lau nước mắt, Lâm Tuyết mới nhớ ra bên cạnh mình còn có Mạc Sở Hàn nhưng cô vẫn muốn bùng ra cảm xúc trong lòng! Sau khi cùng Lương Tuấn Đào nháo một hồi, cô đã rơi vào tay hãn, bây giờ cô là nữ nhân bị Lương Tuấn Đào vứt bỏ, đồng thời còn trở thành nữ nô của Mạc Sở Hàn!

Ý thức được nơi này không phải là chỗ để mình thể hiện sự đau khổ, Lâm Tuyết ngừng khóc, cô ngược đôi mắt trong trẻo đầy nước lên hỏi Mạc Sở Hàn: "Hiện tại anh tính sao?"

Nếu biết trong lòng Lương Tuấn Đào cô không tí trọng lượng nào, hẳn là Mạc Sở Hàn sẽ không dùng cô để uy hiếp Lương Tuấn Đào nữa.

Mạc Sở Hàn vất vả lắm mới đoạt lại được cái nhìn và sự chú ý của Lâm Tuyết nhưng ánh mắt cô thật lạnh lẽo u lãnh, tuyệt nhiên không có chút dịu dàng ấm áp nào như trong trí nhớ, việc này khiến Mạc Sở Hàn có cảm giác lạnh đến tận xương, rét buốt thấu tim.

Không lộ ra sự thất vọng và chua xót của mình, hắn cố gắng duy trì biểu cảm và giọng điệu thờ ơ, thản nhiên nói: "Anh chỉ muốn để em hiểu rõ trong lòng Lương Tuấn Đào em thực sự không là gì hết."

"..." Lâm Tuyết vốn đã bực mình tích tụ đầy người người, chẳng lẽ chuyện này cũng cần hắn nhắc cô nhớ sao?

"Cho nên, " Mạc Sở Hàn tung cánh ô-liu, muốn thuyết phục cô lần nữa: "Em vẫn nên trở về bên cạnh anh, như vậy đáng tin hơn một chút, đàn ông đều là động vật lưu luyến tình xưa, mỗi tình đầu là thứ vĩnh viễn khó quên nhất!"

"..." Lâm Tuyết không nói gì, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm. Đây là Mạc Sở Hàn sao? Từ khi nào hắn lại trở thành một kẻ hủ lậu bám dính khác người như vậy? Thà rằng hắn cứ tiếp tục duy trì dáng vẻ hung thần ác sát như trước còn khiến cô thấy quen hơn.

Hiện tại, Mạc Sở Hàn chỉ đem lại cho cô cảm giác hắn không khác gì sói đội lột cừu, sự ôn nhu kia đều giả dối, nói không chừng chắc chắn vào một ngày nào đó, hắn sẽ bỏ vẻ dịu dàng thăm thiết kia xuống rồi lộ ra bộ mặt có răng nanh dài đáng sợ! Như trong bữa tiệc đính hôn lần đó, một giây đồng hồ trước, hắn nâng cô lên tới tận thiên đường, một giây sau đó

hắn lại giam cô xuống mười tám tầng địa ngục, Lâm Tuyết không hiểu nổi rốt cục người đàn ông trước mặt cô được cấu tạo từ loại vật liệu đặc biệt nào nữa.

Mạc Sở Hàn thấy cho dù mình nói gì Lâm Tuyết cũng cứ trầm mặc từ đầu đến cuối nên hơi thiếu kiên nhẫn. Hắn không hiểu, cho tới bây giờ những việc nên làm đều làm cả rồi, vì sao cô vẫn cố chấp mê mang không chịu tỉnh ngộ? Chẳng lẽ cô vẫn chưa chết tâm với Lương Tuấn Đào sao? Nghĩ thế Mạc Sở Hàn chợt tức giận, thậm chí còn có chút ủy khuất. Vì sao Lâm Tuyết luôn nhớ kỹ tổn thương hắn đã gây ra cho cô, còn Lương Tuấn Đào cũng phản bội tổn thương cô thì cô cứ không chịu từ bỏ hi vọng?

Ngoại trừ phần nộ, trong lòng Mạc Sở Hàn càng nhiều oán hận, buồn bực và thương tâm, nhưng hắn vẫn cố khắc chế cảm xúc của mình, dùng giọng điệu ôn hòa hỏi: "Em đói không? Đã muốn ăn cơm chưa?"

Tối hôm qua chưa kịp ăn gì, còn giăng co đến hơn nửa đêm, sáng sớm hôm nay cũng không được ăn đã phải cùng Mạc Sở Hàn đối đáp trong phòng tắm, cổ còn bị thương, sau khi bụng rỗng tắm rửa Lâm Tuyết liền đi bách bộ với hắn cả nửa ngày trời, xem xong đoạn video kia càng thấy đau lòng tức giận hơn, tinh thần cô đã cạn kiệt một cách nghiêm trọng. Cứ bị gây sức ép như vậy, căn bệnh tụt huyết áp vặt vãi lắm cô mới trị dứt được nay dường như muốn tái phát trở lại.

Nâng mắt quan sát sắc mặt Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết đoán hắn đang định dùng chính sách dụ dỗ mình, cô hợp thời liền quyết định tiếp nhận.

"Ừ." Lâm Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy cô đã đồng ý ăn cơm, Mạc Sở Hàn bắt đầu cao hứng, tâm tư u ám nhất thời bừng sáng, hắn thấy thoải mái, thoải mái đến mức nói không nên lời.

Mạc Sở Hàn cố ý gọi người hầu đem bữa sáng tới phòng khách này, còn dặn họ dùng bộ đồ ăn bằng bạc mà Lý Ngạn Thành mang từ Anh quốc về. Hắn tự tay gấp đồ ăn, múc cháo cho Lâm Tuyết, ân cần hầu hạ cô, nếu có người thứ ba ở đây, nhất định người đó sẽ nghĩ Mạc Sở Hàn là nô lệ của Lâm Tuyết chứ tuyệt đối không cho rằng cô là nô lệ của hắn.

Cũng may, hắn sớm có sự chuẩn bị, để phòng trường hợp lâm vào tình trạng lúng túng khi bị dòm ngó nên Mạc Sở Hàn đã cho đám người giúp việc lui hết, phòng ăn to như vậy chỉ có hai người bọn họ.

Cháo gà tia ngon miệng nồng đậm, vào miệng là tan ra ngay; môi răng đều lưu lại mùi hương thơm ngon của bánh bao nhỏ trong lồng hấp. Hiếm khi thấy cảnh Mạc Sở Hàn nhớ rõ khẩu vị của Lâm Tuyết, tất cả bữa sáng tất đều là đồ cô thích ăn nhất.

Bữa cơm này, cô ăn gần như không biết chán, người đàn ông bên cạnh phục vụ hết sức tận tình, lúc thì lấy khăn ăn, khi thì đổi đĩa, thêm cháo cho Lâm Tuyết ... Hắn sẵn sóc tỉ mỉ như nam tử đệ dàng đa tình trong quá khứ.

Khi ăn đã no, Lâm Tuyết súc miệng, sau đó dùng khăn tay lau lau khóe miệng.

Lúc này Mạc Sở Hàn mới bấm chuông gọi người giúp việc thu dọn đồ ăn và bát đĩa, hắn lại tự tay vì cô mà pha búp trà Minh Tiền, Long Tĩnh cực phẩm.

Nhấp ngụm nước trà xanh biếc thơm ngát, Lâm Tuyết cảm thấy thể lực và trí lực đã khôi phục trở lại. Bưng ly trà tinh tế có nắp đậy bằng sứ thời Tống Nguyên, cái miệng nhỏ của Lâm Tuyết thối thối trà nóng, trong lòng đoán xem nên làm thế nào để thoát được khốn cảnh này đây.

"... Anh có thể cho em thời gian suy nghĩ, đợi em cân nhắc kĩ càng rồi hãy trả lời anh!"

Lâm Tuyết chỉ nghe thấy rõ câu nói cuối của Mạc Sở Hàn, cô không biết chuyện cần cân nhắc kỹ càng trong lời hắn nói là gì, nhưng cũng đoán được phần lớn là nội dung linh tinh muốn cùng cô nối lại tình xưa.

Loại chuyện này thật sự không khơi dậy nổi nửa phần hứng thú, tuy nhiên Lâm Tuyết rất sáng suốt không muốn tiếp tục trêu chọc Mạc Sở Hàn nữa. Người đàn ông có tố chất thần kinh này cũng giống mấy chục con chó lớn nhỏ hắn đang nuôi dưỡng, đều thuộc loài nguy hiểm, không có việc gì thì tốt nhất bớt trêu vào hắn vẫn hơn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Tôi Muốn Cho Cô Xuống Địa Ngục!

"Đi thôi, anh và em đi tản bộ!" Tuy Mặc Sở Hàn không đợi Lâm Tuyết trả lời nhưng ít nhất cô đã không tiếp tục cự tuyệt hẳn nữa. Mặc Sở Hàn nhìn cô gái kề cận bên mình, trong lòng ngửa ngáy.

"Tôi thấy hơi mệt." Lâm Tuyết đề xuất yêu cầu của mình: cô muốn nghỉ ngơi. Thực sự rất mệt, giằng co ròng rã một đêm, sau đó lại hoảng sợ, tức giận kèm cả thương tâm, cả người cô mệt mỏi đến vô lực.

Ánh mắt Mặc Sở Hàn sáng lên, con người đen nhánh đọng lại trên thân Lâm Tuyết, hẳn nhẹ nhàng dương môi nói: "Anh đưa em đi nghỉ ngơi."

Lâm Tuyết đứng dậy, lạnh nhạt nhắc nhở hẳn: "Đừng quên lời hứa của anh."

Không thèm chú ý đến đôi mắt rực lửa thiêu đốt của Mặc Sở Hàn, ý tứ trong lời cô đã quá rõ.

"Anh hiểu." Mặc Sở Hàn ậm ờ đáp lại, hẳn có chút hối hận, sao lúc nào đầu óc Lâm Tuyết cũng tinh táo đến thế?

*

Bước vào phòng ngủ được chuẩn bị riêng cho mình, nơi này được chính tay Thư Khả đích thân giám sát trang hoàng, có thể nói mọi mặt đều hợp với mắt thẩm mỹ của Lâm Tuyết.

Thấy Mạc Sở Hàn theo vào, cô như gặp phải đại địch, lớn tiếng trách mắng hắn: "Anh ra ngoài đi!"

"Gào cái gì hả?" Mạc Sở Hàn không cho là đúng, hắn lạnh lùng nhướn mày nói rõ: "Anh chưa chạm vào em!"

"Đi ra ngoài mau!" Lâm Tuyết thấy cực kì phản cảm khi hắn đụng chạm vào mình, cô kiên quyết không chịu thỏa hiệp: "Nếu anh bức tôi, tôi sẽ chết cho anh xem!" Nói xong, cô liền lấy thanh mã tấu ra, đặt trên cổ mình lần nữa.

Thấy Lâm Tuyết phản kháng kịch liệt như vậy, Mạc Sở Hàn biết cứ tiếp tục kiên trì sẽ lại tổn thương đến cô, hắn đành oán hận trừng cô một cái rồi xoay người rời đi.

"Rầm!" hắn sập mạnh cửa như muốn phát tiết sự phẫn nộ trong lòng, trừ cách đó ra, Mạc Sở Hàn còn có biện pháp nào nữa đâu?

Đợi hắn đi rồi, Lâm Tuyết mới hướng về phía cửa, khóa trái cửa phòng còn để nguyên chìa khóa trên ổ, tới khi khẳng định được trong lúc mình ngủ say, Mạc Sở Hàn không thể dùng chìa khóa mở cửa, trái tim cô mới buông lỏng xuống.

Sau khi đầu óc dần ra, Lâm Tuyết gần như rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Mộng du đi đến gần giường lớn, cô kéo ra chiếc chăn tơ trang trí hoa đồng nội bên trên. Trong phút chốc nhắm mắt lại, cô dường như thấy một đôi nam nữ đang ôm hôn thắm thiết, nam chính là Mạc Sở Hàn, còn nữ chính là cô!

Dư âm trời chiều trải trên mặt cỏ xanh biếc, đôi nam nữ chìm vào bể tình khó có thể nói tạm biệt nhau, ánh nắng chiều màu kim sắc đọng trên khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp, tinh thần phấn chấn bỗng tràn ngập hy vọng và sức sống.

"Tuyệt, anh không muốn em rời đi!"

"Sở Hàn, em phải đi, trời sắp tối rồi!"

"Tuyệt, trên bãi cỏ này anh muốn em, em cho anh được không?"

"Không được." cô quả quyết cự tuyệt, nhìn đôi mắt đẹp của hắn âm thầm thất sắc, cô lại an ủi: "Đợi sau khi chúng ta kết hôn, đêm động phòng hoa chúc, em sẽ để anh được như mong muốn!"

...

*

Cảm giác ngọt ngào đến tối, đã lâu rồi Lâm Tuyết không được ngủ một giấc ngon lành và sâu đến thế, trong lúc mơ ngủ, những chuyện xưa sắp quên lại hiện lên trong đầu cô. Đã từng ... cô đã từng yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc!

Lâm Tuyết mở to mắt liền thấy sắc trời chiều chiều qua thân cây ngô đồng nước Pháp, bắn vào cửa sổ sát đất sáng ngời lầu hai, tấm thảm trên sàn nhà điểm điểm những chấm nhỏ vàng kim.

Bóng cây lắc lư đẹp kinh động lòng người, cô từ từ vén chăn ngồi dậy, hơi hoảng hốt quan sát xem mình đang ở chỗ nào. Vách tường trên đỉnh đầu treo một tấm ảnh màu được phóng lớn, đôi nam nữ tình cảm nồng nàn ôm hôn nhau dưới trời chiều trên thảm cỏ chính là cô và Mạc Sở Hàn.

ikienthuc.org

Tất cả như trở lại năm năm về trước!

Khi đó, Lâm Tuyết cùng Mạc Sở Hàn yêu đương cuồng nhiệt; khi đó, Mạc gia chưa bị suy tàn; khi đó, bọn họ trong mắt chỉ tồn tại nhau!

Kinh ngạc ngồi yên trong chốc lát, cô đứng dậy bước xuống giường, đôi chân trần bước trên thảm mềm mại êm ái như mây, Lâm Tuyết lập tức đến trước cửa sổ sát đất.

Trời chiều thật sự rất đẹp, cây ngô đồng nước Pháp trước cửa sổ càng đẹp hơn, nụ hoa hồng nhạt đợi được nở bung, hàm chứa sức sống bừng bừng khiến người ta chờ mong và hi vọng.

Tiếng gõ cửa phòng nhẹ nhàng vang lên ba tiếng đầy quy củ: "Lâm tiểu thư, thiếu gia đang đợi cô cùng dùng bữa tối!"

Hồi lâu sau, Lâm Tuyết mới từ quá khứ của năm năm trước trở về với hiện thực. Hiện tại không phải cô là nữ nô của Mạc Sở Hàn ư? Sao lại biến thành "Lâm tiểu thư"?

"Lâm tiểu thư, thiếu gia lo cô ngủ cả ngày nhất định đói bụng, ngài ấy đã bảo phòng bếp chế biến những món cô thích ăn. Ngài ấy đang đợi cô trong phòng ăn đấy, xin cô mở cửa theo tôi xuống lầu." Giọng nữ lễ phép nghiêm túc lại vang lên lần nữa một cách cung kính, thúc giục cô mở cửa.

Do dự một chút, Lâm Tuyết chân trần bước qua mở cửa, cô bắt gặp một người phụ nữ trung niên sắc mặt đoan trang, thân vận y phục làm việc chuyên nghiệp.

Đầu tiên, bà mỉm cười chào hỏi Lâm Tuyết rồi tự giới thiệu về mình: "Chào Lâm tiểu thư, tôi tên Nhã Phương, là quản gia ở đây, cô có thể gọi tôi là Hà quản gia."

Lâm Tuyết gật gật đầu, trước sự ân cần của Hà quản gia, cô cũng không thấy xúc động cho lắm, chỉ hỏi về vấn đề mình đang quan tâm: "Tôi có thể dùng bữa trong phòng không?"

Trong lòng kháng cự lại việc phải đối mặt với Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết hy vọng mình không bao giờ phải nhìn thấy hắn nữa! Tất cả ân oán

giữa cô và hân đúng cũng được mà sai cũng được, đều đã theo gió bay đi, cô vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Đáng tiếc, Mạc Sở Hàn không để Lâm Tuyết được như nguyện! Hân liều mạng tiếp tục cứu vãn những chuyện mà cô đang cố sức muốn quên đi!

"Ở trên này dùng cơm cũng được, nhưng..." Hà quản gia cười cười, giải thích rất có tình người : "Nhưng đồ ăn đã bày trên bàn, thiếu gia đặc biệt ngồi bên dưới đợi cô, nếu cô không đi... chẳng phải sẽ rất không hợp lý sao?"

Đúng vậy, chọc giận Mạc Sở Hàn chỉ khiến cô nếm nhiều đau khổ hơn thôi.

Ngay khi Lâm Tuyết còn do dự rồi rã, Hà quản gia đã bước về phía tủ quần áo chạm khắc hoa văn cổ, bà lấy ra một bộ trang phục kết hợp tương xứng giao cho cô: ""Cô thay y phục đi."

Lâm Tuyết nhìn chăm chú, cô thấy những trang phục này đều mới tinh vẫn chưa tháo mác, kì quái thật, Mạc Sở Hàn đã chuẩn bị quần áo cho mình từ lúc nào vậy?

Lâm Tuyết không cự tuyệt, nhận lấy bộ quần áo, cô lập tức đi về phía tủ, liếc mắt quan sát một cái, quả nhiên, trong tủ gỗ lớn treo đủ loại quần áo mùa hè, tất cả đều là kiểu dáng và màu sắc cô yêu thích.

Cô mặc quần áo size M, dáng người Thư Khả nhỏ nhắn vì vậy cô ta thường mặc size S, cho nên có thể ngoại trừ khả năng Mạc Sở Hàn qua quét tằm lấy quần áo Thư Khả cho cô mặc. Chỉ có thể nói, chuyện này thực sự do hân cố tình chuẩn bị cho cô!

Đôi mắt trong trẻo thoáng hiện lên vài tia kinh ngạc, cô có chút không hiểu về động cơ của Mạc Sở Hàn. Rốt cuộc hân muốn làm gì đây? Lâm Tuyết không tin hân đơn giản chỉ muốn lay chuyển lòng cô như lời hân nói.

Lòng cô sớm đã khoét ra cho Mạc Sở Hàn nhưng hẳn hoàn toàn không cần nó! Chuyện làm hẳn vui vẻ nhất chính là giày xéo chân tình của cô , chẳng lẽ việc khiến cô tan nát cõi lòng đã làm hẳn mê thích, hẳn muốn diễn lại trò cũ hay sao?

*

Lâm Tuyết xuống lầu theo sự hướng dẫn của Hà quản gi, xuyên qua phòng khách rộng lớn mới tới phòng ăn. Dĩ nhiên nơi này khác với phòng ăn sáng nay, hẳn là ở khu vực khác.

Hệ thống biệt thự độc lập này rất lớn, bố cục phức tạp, nhìn theo góc độ ánh nắng chiếu xuống vào buổi chiều thì nơi Lâm Tuyết đang ở là khu phía Tây. Như vậy, phòng ăn buổi sáng có lẽ ở khu phía Đông.

Mạc Sở Hàn muốn dùng chính sách dụ dỗ với cô, đương nhiên sẽ không để Thư Khả đi theo làm xáo trộn nên hẳn sắp xếp cho Thư Khả ở "Đông Cung", còn cô an bài tại "Tây cung", hai khu tiếp giáp nhau nhưng nước giếng không phạm nước sông.

Khóe miệng Lâm Tuyết giương lên một tia châm chọc, cô hơi dừng bước rồi vẫn hướng về phía Mạc Sở Hàn đi tiếp.

Quả nhiên, bữa tối được bày trên bàn ăn rất phong phú, hơn nữa đều là món cô yêu thích.

Đến trước bàn, Lâm Tuyết nhìn Mạc Sở Hàn một cái, lấy bất biến ứng vạn biến (1).

"Em ngồi xuống cùng ăn đi!" Mạc Sở Hàn đặt đũa xuống, ánh mắt như ngầm chứa tia cười nhạo: "Ngủ ngon không?"

"Không tồi." Lâm Tuyết chọn chỗ ngồi cách xa hẳn nhất rồi chậm rãi cầm đôi đũa lên.

"Ăn đi!" Mạc Sở Hàn không gây gổ như tưởng tượng, ngược lại hiếm khi tính tình hằn tốt như vậy, còn chủ động đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, sau đó người giúp việc giúp hăn chuyển đồ ăn lại đây. Mạc Sở Hàn tự tay gấp đồ ăn cho cô, vẻ mặt ôn hoà: "Em thích ăn gì? Có muốn uống nước trước không?"

Lâm Tuyết nhận chén thủy tinh hăn đưa tới, bên trong là nước suối trong suốt từ trên núi, uống cạn một hơi, ngọt ngào mát lạnh thấu tận da dẻ, cô thản nhiên nói: "Nếu anh có thể cách xa tôi một chút, tôi ăn sẽ ngon miệng hơn."

Đôi gố mun đang gấp một miếng thịt hươu ngừng lại giữa chừng, Mạc Sở Hàn hậm hực, khuôn mặt tuần tú lúc xanh lúc trắng.

Thật sự không biết vì sao hăn cứ nhân nhượng Lâm Tuyết như vậy, người đàn bà không biết điều này cũng không biết nói một tiếng cảm ơn. Chẳng lẽ cô không biết giả vờ khiêm tốn ư ? Dù là lừa gạt hăn thì cuộc sống của cô cũng trở nên dễ chịu hơn. Chọc giận hăn ... hừ, hăn sẽ cho cô thấy khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục gần nhau cỡ nào!

Thấy sắc mặt Mạc Sở Hàn từ từ trở nên dọa người, Lâm Tuyết biết sự thô bạo và độc ác của hăn đang nổi lên, kết quả dành cho cô dĩ nhiên không tốt chút nào. Lâm Tuyết thở dài bất đắc dĩ, cô chủ động cầm lấy thìa bạc nhận lấy miếng thịt người đàn ông bên cạnh gấp cho.

Thấy cô tỏ ra yếu thế đúng lúc, sự tức giận trong lòng Mạc Sở Hàn cũng giảm đi phân nửa. Nhưng thái độ sơ đạm và lạnh nhạt của Lâm Tuyết đã khiến nhu tình hăn vất vả lắm mới tìm về được rót xuống thâm. Thời gian dùng cơm kế tiếp, hăn cũng không thèm gấp đồ ăn cho cô nữa mà tự lo cho mình hơn.

Thật ra, Lâm Tuyết tình nguyện được thế này.

Bữa tối không có ai tới quấy rầy, ăn uống khá thoải mái. Buông đũa xuống, Lâm Tuyết cảm thấy tinh thần phấn chấn, cầm khăn ướt lau lau khóe môi, cô hỏi: "Anh định nhốt tôi ở đây bao lâu?"

"Cả đời!" Có lẽ do cơn giận còn sót lại chưa tan, giọng điệu của Mạc Sở Hàn có chút lạnh lùng cứng rắn.

"Không được!" Lâm Tuyết thản nhiên không giận dữ không nôn nóng, chỉ nói ra sự thật: " dù sao tôi cũng không phải chó Đức anh nuôi, lâu ngày sẽ có người đi tìm tôi. "

Mạc Sở Hàn cười lạnh, sắc mặt giận dữ, đôi mắt đẹp ánh lên tia ngạo mạn: "Nếu em còn băn khoăn về Lương Tuấn Đào thì anh khuyên em sớm từ bỏ hi vọng đi. Hiện giờ hắn đang cùng mỗi tình đầu của mình như hình với bóng, hạnh phúc ung dung vui đến quên cả trời đất, căn bản không nhớ tới em đâu."

Trái tim kìm lại đau đớn, Lâm Tuyết vẫn bất động thanh sắc như đang chăm chú nghĩ ngợi, chốc lát sau cô mới lên tiếng: "Nếu thực sự như vậy... tôi tình nguyện rời khỏi thành phố này."

Cô rõ ràng muốn rời đi! Mạc Sở Hàn ngẩn ra, trong lòng lại dấy lên vài phần hi vọng, hắn yên lặng quan sát cô, dò xét nói: "Em muốn đi đâu?"

"Cũng du sơn ngoạn thủy giải khuây!" Lâm Tuyết nâng mắt đón lấy cái nhìn của hắn, con người bình tĩnh như nước, không gợn chút sóng.

Đôi đồng tử trong suốt ấy không yêu cũng không hận khiến đầu óc Mạc Sở Hàn trống rỗng. Bỗng dưng hắn đặc biệt nhớ những ngày tháng trước kia, Lâm Tuyết nhìn hắn thâm tình lưu luyến hoặc tràn ngập oán hận cũng được, nhưng cô không cần phải đậm nhạt đến mức gần như lãnh khốc thế này.

"Tôi thật sự muốn ra ngoài một chút, nếu anh đồng ý dẫn tôi đi, tôi thấy rất vui." Nhân nhạ nói xong, Lâm Tuyết hơi giương khóe môi, đôi mắt trong suốt sáng lên lộ ra tia chờ đợi.

Phải nghĩ biện pháp ra khỏi nhà giam này, chỉ ra khỏi đây mới có thể nghĩ cách chạy trốn.

Mạc Sở Hàn cũng chăm chú nhìn vào mắt cô, dường như hẳn muốn tìm ra được mùi vị âm mưu trong đôi mắt ấy, đáng tiếc, ánh mắt cô thực sự trong vắt không giấu ẩn có bóng dáng gì. Một lúc lâu sau hẳn mới nói: "Xem biểu hiện của em thế nào đã."

Nếu Lâm Tuyết thật sự nghĩ thông suốt rồi, Mạc Sở Hàn tình nguyện đưa cô rời khỏi thành phố này, nhưng nếu cô muốn trêu chọc giở trò, hẳn tuyệt đối không khách khí nữa. Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn đoạn tuyệt với nhân thế sống tại Thu Cầm viên tròn 1 tuần lễ. Ngoại trừ thời gian ngủ, bọn họ gần như luôn ở cạnh nhau.

Nếu không có chuyện gì khác để làm, chuyện duy nhất khiến Mạc Sở Hàn thích thú là lượn lơ xung quanh cô. Dù không làm gì, không nói gì nhưng chỉ cần có thể được lảng lạng trông thấy Lâm Tuyết thì hẳn đã cảm thấy vui rồi.

Thô bạo, tàn nhẫn, hung ác, nham hiểm... toàn bộ những cảm xúc vương vãi trong lòng Mạc Sở Hàn mấy năm nay đều tan thành mây khói. Lâm Tuyết tựa như ánh mặt trời sáng lạn có thể xóa tan sự u ám và lo lắng trong trái tim, trong đầu óc hẳn.

Nếu có thể tiếp tục ở gần cô như vậy thì quá hạnh phúc. Để không phiền nhiễu đến quan hệ vất vả lắm mới hòa hợp được giữa mình và Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn đã cố ý dặn Thư Khả không có việc gì thì đừng tới quấy rầy mình.

Thư Khả ngàn y trăm thuận, đương nhiên sẽ không làm trái khiến hần mất hứng. Mấy ngày nay, Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết chung sống hạnh phúc suôn sẻ, không có bất kì kẻ nào tới gây rối.

Vết thương trên cổ Lâm Tuyết dần khỏi hẳn, chỉ khâu cũng tự tan nhưng vẫn để lại vết sẹo mờ mờ. Bác sĩ nói vết sẹo này khá nhạt, sau quá trình trị liệu hậu kì chắc chắn sẽ biến mất.

Nếu muốn bắt đầu lại với Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn không muốn lưu lại bất cứ thất bại nào, hần dặn dò bác sĩ nhất định phải dùng loại thuốc tốt nhất, hôm nay hần còn tự tay thoa thuốc cho cô, để giúp vết sẹo kia chóng lành và không lưu lại dấu vết.

Một tuần này đối Mạc Sở Hàn phải nói là ngắn ngủi, mỗi ngày hần đều thấy vui vẻ ấm áp nhưng đối với Lâm Tuyết thì lại rất dài, mỗi ngày cứ như bằng một năm.

Có một số thứ khi đã chán ghét mà vứt bỏ thì sẽ không thấy được cảm giác như trước kia. Ở bên Mạc Sở Hàn, cô chỉ thấy áp lực, sợ hãi và vô cùng gò bó, như chú chim đơn độc gãy cánh, đau xót chứ không thú vị chút nào.

Lâm Tuyết chỉ nghĩ cách chạy trốn khỏi hần mà không để lại dấu vết, để tránh rút dây động rừng.

*

Hôm nay, thừa dịp tâm tình Mạc Sở Hàn tâm tình khá tốt, Lâm Tuyết nói: "Dù sao bị nhốt ở đây cũng rất buồn, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí một chút."

Mạc Sở Hàn ngược lại không từ chối cô, còn vui vẻ đồng ý: "Được."

Lâm Tuyết không ngờ hẳn có thể ứng thuật một cách thoải mái như vậy, trong lòng có chút ngoài ý muốn, cô hỏi lại như chưa thể tin: "Anh giữ lời chứ?"

Xem ra cô đặc biệt không tin tưởng vào hẳn. Mạc Sở Hàn nắm bàn tay mềm mại kia, hẳn cười chua xót nghiêm túc nói: "Trừ việc rời khỏi anh, bất cứ việc gì em yêu cầu anh cũng sẽ cố gắng khiến em hài lòng."

"..." Kỳ thật, ngoài việc rời khỏi hẳn ra, cô không có yêu cầu gì khác.

*

Hà quân gia vội vàng xuyên qua hành lang đến trước cửa một gian phòng nghỉ liền nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi!" Thư Khả để chuyên gia làm đẹp sửa sang móng tay cho mình, cô ta quan sát tỉ mỉ mười đầu ngón tay thon nhỏ đang vươn ra, xem xem móng tay mình đã được cắt sửa thế nào. Vì Mạc Sở Hàn thích nữ nhân mộc mạc thanh nhã nên cô ta cũng không trang điểm đậm, không tô vẽ móng tay lộng lẫ, chỉ chỉnh sửa đẹp một chút, sơn ít sơn bóng để tăng độ sáng mà thôi.

Thật ra Thư Khả rất thích trang điểm đậm đà, càng thích ăn diện quần áo đẹp để hợp với sở thích của Mạc Sở Hàn, cô ta đành phải hy sinh bản tính vốn có, giả bộ làm người đẹp thanh thuần.

Chỉ có thể oán giận Lâm Tuyết! Nếu không phải Lâm Tuyết thích để tự nhiên thì đã không dưng ra khẩu vị kén chọn của Mạc Sở Hàn, hẳn không thích con gái trang điểm, còn cho rằng nữ nhân trên thế giới đều nên giống Lâm Tuyết – phải thanh lệ mới đẹp!

Tiêu chuẩn thẩm mỹ của Mạc Sở Hàn đối với nữ giới hoàn toàn chiếu theo Lâm Tuyết, hại Thư Khả chỉ còn cách cố gắng bắt chước cô nhưng dù cố gắng đến đâu thì vĩnh viễn đều không thể vượt qua cô được.

"Thư Khả tiểu thư!" Hà quản gia cung kính cất tiếng gọi, đồng thời đưa mắt ra hiệu.

Thư Khả hiểu ý liền bảo chuyên viên làm đẹp rời đi, đợi Hà quản gia đóng kín cửa phòng mới chậm rãi hỏi: "Có chuyện gì?"

"Thư Khả tiểu thư, là cô bảo tôi để ý mọi việc." Hà quản gia bước nhanh tới, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia đồng ý dẫn Lâm Tuyết tiểu thư ra ngoài chơi, thời gian là vào đêm nay, hình như là có hẹn với Hoắc tam thiếu."

"Cái gì?" Thư Khả kinh ngạc, cô ta không ngờ thái độ của Mạc Sở Hàn đối với Lâm Tuyết lại thay đổi nhanh như vậy. Không phải hẳn luôn miệng nói muốn để Lâm Tuyết làm nữ nô cho bọn họ sao? Hẳn còn nói với cô ta: để thuận phục Lâm Tuyết, trong thời gian một tuần không cho cô ta đến quấy rầy hẳn.

Sau này từ miệng Hà quản gia Thư Khả mới biết hóa ra Mạc Sở Hàn không hề ngược đãi Lâm Tuyết, mà còn tìm mọi cách lấy lòng cô, điều này khiến Thư Khả ghen tị, trái tim như bị rắn độc cắn phá khó chịu. Nhưng để duy trì ấn tượng hiền lương rộng lượng trong mắt hẳn, cô ta vẫn cắn răng nhẫn nại, Thư Khả tin rằng không bao lâu nữa Mạc Sở Hàn sẽ chán ghét mà vứt bỏ Lâm Tuyết.

Không đoán được mọi chuyện càng ngày càng hồng бет, tình cảm Mạc Sở Hàn dành cho Lâm Tuyết nhanh chóng được hâm nóng trở lại, hẳn dùng mọi cách lấy lòng cô, rõ ràng còn đồng ý đưa Lâm Tuyết ra ngoài chơi!

Quả nhiên, tin vào miệng lưỡi đàn ông không bằng tin rằng trên đời này có ma quỷ!

"Đó là sự thật. Một tuần nay, thiếu gia đối xử với Lâm Tuyết tiểu thư rất tốt, như thế chỉ cần cô ấy vui chuyện gì cậu ấy cũng sẵn lòng ưng thuận."

"Lâm Tuyết đúng là hồ ly tinh!" Cuối cùng Thư Khả không ngồi yên được nữa, cô ta có cảm giác tình hình vô cùng xấu , có lẽ cô ta đã đánh giá thấp Lâm Tuyết rồi, Lâm Tuyết không hề bướng bỉnh như Thư Khả tưởng tượng."Cô ta, có phải cô ta chủ động quyến rũ Sở Hàn không?"

"Việc này ..." Hà quản gia có chút khó xử, bà ta cân nhắc một chút liền nói đúng sự thực: "Tôi cũng khó nói rõ được, nhưng nhìn bọn họ ở chung có vẻ rất hòa hợp. Chỉ cần Lâm Tuyết tiểu thư mỉm cười với Thiếu gia, tâm tình của cậu ấy sẽ đặc biệt tốt lên, dù cô ấy muốn sao trên trời, Thiếu gia cũng sẽ nghĩ ra cách hái xuống cho cô ấy."

Thư Khả nắm chặt tay, bộ móng đẹp đẽ mà chuyên viên mất nửa giờ chỉnh sửa trong nháy mắt hỏng hết. Cô ta không quan tâm đến những thứ này, trong lòng đang thập phần tức giận lại không thể nghĩ ra cách gì đối phó, đành bực dọc ngoắc ngoắc tay với Hà quản gia, nói: "Được, tôi biết rồi, bà đi xuống trước đi!"

Hà quản gia nghe lời truyền đến bên tai cũng không nói thêm gì mà lập tức cúi xuống chào Thư Khả rồi xoay người rời đi.

Còn lại một mình trong phòng nghỉ đi tới đi lui nhưng Thư Khả vẫn không nghĩ được gì. Nếu bây giờ cô ta chạy tới ngăn cản hoặc lôi kéo Mạc Sở Hàn, tranh sủng cùng Lâm Tuyết thì chắc chắn sẽ khiến hấn không vui. Có lẽ hấn sẽ không làm gì nhưng hấn sẽ dần dần xa lánh, lạnh nhạt với cô ta, đây là chuyện Thư Khả không muốn nhìn thấy nhất!

Phải nghĩ ra cách bóp chết tình cảm đang được hâm nóng giữa Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết ngay khi nó mới nảy sinh, không thể để bọn họ xây đắp tình cảm với nhau lần nữa! Mạc Sở Hàn vẫn luôn yêu Lâm Tuyết, chỉ sợ Lâm Tuyết chưa hoàn toàn dứt tình với hấn, dù sao bọn họ cũng yêu nhau ròng rã mười năm rồi.

Trên đời không có ai từng quen thuộc và biết hai người bọn họ bằng Thư Khả, cũng không có ai hiểu được tính cách bọn họ rõ hơn cô ta, cho nên cô ta chắc chắn có khả năng ly gián được đôi tình nhân này và đoạt lại Mạc Sở Hàn từ tay Lâm Tuyết.

"Thư Khả, mà không còn là nữ sinh nghèo hèn nấp sau lưng Lâm Tuyết ngày xưa nữa, bây giờ mà là người trong lòng của Mạc Sở Hàn, là người đàn bà thượng lưu cao quý ở thành phố. Chỉ cần Mạc Sở Hàn yêu mà ngày nào, mà còn là kẻ đứng trên người khác ngày ấy! Hiện tại, anh ta vẫn yêu mà. Chỉ cần mà nghĩ cách diệt trừ con tiện nhân Lâm Tuyết kia, anh ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn yêu mà!" Thư Khả thì thảo tự nói để tìm được lòng tin và dũng khí cho mình, cô ta không cam lòng bị Lâm Tuyết đoạt mất thành trì lần nữa, nhất định phải bảo vệ trái tim của Mạc Sở Hàn, bảo vệ thành quả cô ta phải phấn đấu không dễ dàng mới có được.

Đúng thế, lo lắng sẽ bị rối loạn. Bây giờ, trong lòng Thư Khả thật sự đang đại loạn, không nghĩ ra biện pháp hữu dụng nào. Thư Khả đi đi lại lại vài vòng, đột nhiên nhớ tới một người, so với mình hẳn nhất định sẽ có cách.

Thư Khả dùng di động bấm một dãy số chưa bao giờ lưu trong danh bạ nhưng luôn quen thuộc trong lòng, điện thoại vang lên vài tiếng, rất nhanh từ đầu dây bên kia truyền ra giọng đàn ông trong trẻo dễ nghe: "Alo, có chuyện gì à?"

"Đúng vậy." Thư Khả biết hẳn luôn có cách, người đàn ông kia thông minh hơn cô ta nhiều. Một mình mình ở đây sốt đầu mề trán không bằng đem mọi vấn đề cho hẳn giải quyết. Cô ta nhỏ giọng nói vào điện thoại: "Lâm Tuyết đã làm hòa với Mạc Sở Hàn, đêm nay hai người bọn họ muốn ra ngoài với Hoắc Vân Phi, anh nói xem nên nên làm thế nào? Có muốn thông báo với Lương Tuấn Đào không?"

Hiện tại, cô ta sẵn lòng giúp Lâm Tuyết trở về bên cạnh Lương Tuấn Đào, như vậy ít nhất cũng không cần lo lắng chuyện Mạc Sở Hàn bị Lâm Tuyết mê hoặc.

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi mới nghe thấy giọng hồi đáp: "Nửa giờ nữa, cô nghe theo sắp xếp của tôi."

Giọng nói chắc chắn tự tin như vậy khiến tâm tình Thư Khả đang hỗn loạn cũng bình tĩnh trở lại, cô ta biết chắc chắn người đàn ông này có cách, cho tới giờ hắn chưa từng làm cô ta thất vọng.

*

Từ tủ quần áo phong phú đẹp đẽ của các nhãn hiệu nổi tiếng, Mạc Sở Hàn tự tay chọn ra một chiếc sườn xám màu đỏ thẫm.

Màu sắc khoa trương như vậy, kiểu dáng phối hợp kinh điển, thật sự bức mắt người xem. Lâm Tuyết biết người đàn ông này là điển hình của loại nhân vật điên cuồng không kiềm chế được, tất cả tâm nguyện của cô ở trước mặt hắn đều bị xem nhẹ, cô chỉ cần nghe theo mệnh lệnh mà hắn đưa ra, không có quyền phát biểu nguyện vọng của mình.

Do đó, Lâm Tuyết ngoan ngoãn nhận lấy bộ sườn xám, cô chậm rãi đến sau bình phong thay y phục.

Cũng tạm ổn, Mạc Sở Hàn đồng ý đặt một tấm bình phong trong phòng để cô dùng khi thay quần áo. Lâm Tuyết đâu biết, thật ra hắn không hề bận tâm đến cảm nhận của cô, hắn chỉ không muốn chuyên viên tạo hình thấy thân thể cô thôi, bởi chuyên viên tạo hình được mời về từ nước ngoài là một người đàn ông tên Alan.

Sau khi thay áo, Lâm Tuyết bước ra, mọi người trong phòng nhất thời đều kinh hãi hô một! Quá đẹp, da cô trắng nõn, dáng người cao gầy cân

xúng, bộ sườn xám này phác họa ra những đường cong động lòng người, tôn thêm sự thanh lịch, lộng lẫy cực kì có ý vị của phụ nữ trưởng thành.

"Không tồi!" Mạc Sở Hàn xoa cằm nói: "Màu này thật vui vẻ."

". . ." Lâm Tuyết không nói gì.

Cô không hề biết, từ sau tiệc đính hôn, Mạc Sở Hàn liền cảm ghét áo cưới màu trắng, hẳn cảm thấy vật ấy rõ là xui xẻo! Sau này thấy cô mặc lễ phục dạ hội thấp ngực màu trắng cùng Lương Tuấn Đào tham dự tiệc rượu, hẳn càng hận không thể tiến lên xé rách y phục của Lâm Tuyết ngay lúc ấy nên Mạc Sở Hàn thề rằng chỉ cần Lâm Tuyết ở cạnh hẳn, đời này hẳn sẽ không cho cô động đến loại trang phục màu trắng xúi quẩy ấy nữa. Chuyên viên tạo hình là một chàng trai anh tuấn trẻ tuổi, tên anh ta là Alan, cả người đầy hương vị "ướt át" rất có dáng vẻ của người làm nghệ thuật. Anh ta kinh diễm nhìn Lâm Tuyết, không hề keo kiệt mà ca ngợi cô: "Hóa ra vẻ đẹp cổ điển cũng có thể kinh động lòng người như vậy, đẹp quá! Xin Lâm tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ phục vụ cô như đối với đồ sứ tinh xảo triều Thanh, để cô có tạo hình hoàn mỹ nhất!"

Lâm Tuyết liếc mắt nhìn Alan một cái, thấy trang phục anh ta vàng như lông chó sói khiến người ta phải hoa mắt, trong lòng liền có chút nghi ngờ nhưng vì lễ phép nên cô không nói gì.

Ngồi xuống trước gương trang điểm, trợ lý đi theo Alan vội vàng điều chỉnh ánh sáng đèn, trong gương là khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Lâm Tuyết.

"Đúng là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn khiến tôi không khỏi nhớ tới Lâm muội muội!" Alan vui vẻ vừa làm việc vừa phát biểu đánh giá của mình đối với "Tác phẩm", như vậy sẽ càng giúp tình cảm mãnh liệt phun trào khi sáng tác: "Lâm tiểu thư và Lâm muội muội gần giống nhau nhưng thần khí không giống! Ánh mắt của cô thanh lãnh đậm mạc lộ ra một loại

cứng cỏi, như thanh kiếm mềm mại trong truyền thuyết, mềm mỏng quần trên tay còn lưỡi kiếm như thép tinh luyện."

Trong lòng Lâm Tuyết khẽ động, người đàn ông thoạt nhìn qua có dáng vẻ thập phần "ướt át" này thế nhưng lại nhìn thấu nội tâm cô, Lâm Tuyết nhin không được liền nâng mắt nhìn anh ta qua gương.

"Cô là một viên ngọc thô vô giá chưa được gọt giũa, sau khi mài sơ qua, tôi sẽ khiến cô nở rộ rực rỡ, khuynh quốc khuynh thành!" Alan rung đùi đắc ý, đôi tay so tay phụ nữ còn linh hoạt hơn, một khắc cũng không ngừng nghỉ. Anh ta thành thạo chải chải mái tóc dài ngang vai của Lâm Tuyết, chặc chặc thở dài: "Tiếc quá, nếu là tóc dài, cô sẽ càng thích hợp với kiểu tạo hình này hơn. Nhưng chuyện này không làm khó được tôi, yên tâm, hiệu quả sẽ không kém!"

Mái tóc ngắn được Alan uốn lại thành kiểu tóc xưa, rất có phong cách và hương vị của thập niên 30.

Alan vì Lâm Tuyết mà chọn một chiếc thoa cài tương xứng màu vàng nạm đá huyết kê, vòng tay kim loại vàng óng, còn có giày cao gót màu đỏ thẫm, cuối cùng là sơn móng tay.

Toàn bộ hình tượng thiết kế đều lấy chiếc sườn xám trên người Lâm Tuyết làm cơ sở, Alan làm rất sát với tâm ý của Mạc Sở Hàn, biến Lâm Tuyết thành một tân nương tử phục trang đẹp đẽ!

"Đẹp quá đi!" Nhóm trợ lý đều kinh diễm, lần nữa tỏ ra sùng bái Alan: "Alan, anh đúng là chuyên viên tạo hình giỏi nhất!"

Nghe những lời tôn thờ của bọn họ, Alan rất hài lòng với "Tác phẩm" mới của mình, sau đó anh ta quay đầu lại nói với Mạc Sở Hàn: "Anh tìm được trân bảo hiếm thấy này ở đâu vậy?"

Mạc Sở Hàn môi mỏng hàm chứa ý cười, hần chậm rãi bước thong thả đến trước mặt Lâm Tuyết, nắm bàn tay mềm mại sơn màu đỏ thắm kia, lúc này mới không nhanh không chậm trả lời Alan: "Cô ấy vốn là tôi, không cần đi tìm, sẽ đến bên cạnh!"

"Ồ!" Alan cười to nói: "Danh châu nhận chủ, nếu vưu vật này mà thần phục Mạc thiếu thì ngài thật là có điểm phúc!"

Anh ta ngụ ý không thừa nhận lời nói của Mạc Sở Hà, vì trong mắt Lâm Tuyết, Alan không hề thấy bóng dáng hai chữ "thần phục", cô như chim hoàng yến bị tạm giam trong lồng sắt, chỉ muốn phá cửa giương cánh bay lượn.

"Hừ!" Đương nhiên Mạc Sở Hàn hiểu ý tứ trong lời Alan nói, hần không thèm nhìn anh ta mà ôn nhu hỏi Lâm Tuyết: "Em lạnh không? Có muốn khoác thêm áo choàng không?"

Tay cô lạnh lại hơi hơi run rẩy, hần biết tình huống này khiến cô nhớ đến đêm tiệc đính hôn ấy ... Đó là ác mộng khó tỉnh cả đời của Lâm Tuyết , đâu phải hần chưa nắm qua.

Trong giấc mộng lúc nửa đêm, cô kinh hãi, không ngừng toát mồ hôi lạnh, Mạc Sở Hàn cũng vậy!

Đôi khi hần không nhìn được mà nghĩ: nếu thời gian quay trở lại, mình có lựa chọn giống vậy hay không? Nếu không quyết định dồn ép cô đến ranh giới của sụp đổ, hiện giờ có phải hần sẽ cảm thấy vui vẻ hài lòng hơn?

Đáng tiếc, thời gian vĩnh viễn không quay trở lại, bỏ lỡ rồi thì vĩnh viễn không thể làm lại.

"Được!" Lâm Tuyết thật sự thấy hơi lạnh , cô cảm giác tứ chi và toàn thân đều lạnh đến đông cứng nhưng vẫn cố áp chế cảm giác sợ hãi kia,

trong lòng không ngừng tự nói với mình: không cần sợ, ác mộng như vậy đã trải qua một lần, mình có thể hoàn toàn thoát khỏi bóng ma ấy. Giống như Lương Tuấn Đào lấy độc trị độc, để cô từ độ cao năm nghìn mét nhảy xuống, trên đời này từ nay về sau không còn độ cao nào khiến cô e sợ nữa.

Lâm Tuyết nhu thuận khiến Mạc Sở Hàn thấy vui vẻ, hắn tự mình đến tủ quần áo chọn ra một chiếc áo choàng bằng len đan khoác lên vai cô. Sườn xám quanh thân màu đỏ thẫm, trên vai là áo choàng trắng, thoạt nhìn càng thấy đẹp mắt.

"Rất đẹp, vương hậu của anh!" Mạc Sở Hàn nhin không được ôm cô vào ngực, hôn lên khuôn mặt thanh lệ kia. Lâm Tuyết khéo léo nghiêng mặt tránh đi, cô thản nhiên nhắc nhở hắn: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!"

"Từ từ!" Mạc Sở Hàn nhớ ra gì đó, đôi mắt đẹp ập xuống tia sáng khác thường, hắn nói với cô: "Chờ một lát, anh muốn đưa em vật này."

Đối với vật hắn nói Lâm Tuyết cũng không có nhiều hứng thú lắm, nhưng nhìn dáng vẻ hắn thực giống đứa trẻ đợi chờ được yêu chiều, Mạc Sở Hàn thấp thỏm nhìn cô đầy mong đợi, cuối cùng như đã hạ xong quyết tâm mới xoay người rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Lâm Tuyết liền ngồi xuống ghế dựa bằng mây định nghỉ ngơi một chút, một hồi trang điểm ăn mặc vừa rồi khiến cô mệt quá sức.

Alan đi tới, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đặt trên người Lâm Tuyết không ngừng bắn khoả, anh ta giương môi cười cười đến gần cô. "Có thể thấy Mạc thiếu rất thích cô."

Lâm Tuyết từ chối cho ý kiến, chỉ cười u lạnh.

"Đúng là người đẹp! Sao lại lạnh lùng như vậy? Ngay cả mỉm cười cũng lạnh đến kẻ xương!" Alan chắc chắn thở dài, nhưng trong đôi mắt hoa đào không có đến nửa phần tiếc hận, đột nhiên anh ta cúi xuống gần Lâm Tuyết, dùng ngữ điệu ái muội trêu đùa cô: "Có phải Mạc thiếu không thể nào hâm nóng được cô không?"

Cái tên đang đồ tử này! Lâm Tuyết trầm mặt, vừa muốn nói gì đó lại rút trở về, đột nhiên nghe thấy giọng nói không vui của Mạc Sở Hàn truyền tới: "Alan, tiểu tử cậu lại dám ăn cỏ gần hang!"

Thấy Mạc Sở Hàn đi tới, Alan liền biết điều lui sang một bên, anh ta có phần cực kỳ hâm mộ khi thấy Mạc Sở Hàn có thể gần gũi với mỹ nữ.

Đi nhanh đến gần Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn lấy một vật đeo lên cổ ngọc của cô, còn dặn dò thêm: "Cất cho kĩ, đừng có ném đi lần nữa hoặc làm vỡ đấy." Khi nhìn vào món đồ trang sức trước ngực, đôi mắt thanh lãnh của Lâm Tuyết không nhin được mà mở lớn, thứ Mạc Sở Hàn đeo trên cổ cô không phải vàng bạc châu ngọc gì mà là ----- "Thiết huyết lòng son" đã bị Lương Tuấn Đào bóp nát vứt vào thùng rác!

Vật này từng được Lâm Tuyết coi như trân bảo; từng bầu bạn, cùng cô trải qua nhiều đêm dài cô tịch; từng cho cô giấc mộng và hồi ức ngọt ngào nhất.

Mất rồi còn tìm thấy lại khiến Lâm Tuyết luống cuống lo sợ không yên, cô không biết nên dùng thái độ gì đối đãi với nó đây?

Mạc Sở Hàn ôm cô gái trước mặt vào ngực, giọng hân tràn đầy tình cảm: "Anh tự tay sửa lại trái tim này để tặng cho em."

Trong lồng ngực như có gì đó chua xót tràn vào lại như có gì đó muốn tuôn ra, trướng trướng; cô hơi hé mở cánh môi, khi nhìn trộm người đàn ông kia, đôi mắt Lâm Tuyết không còn lạnh lẽo mà nhiễm vài phần rung động ngỡ ngàng.

Vì sao? Khi nước đổ khó hốt rồi vì sao hắn còn muốn làm mấy chuyện này?

"Bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa." Mạc Sở Hàn đột nhiên cao hứng, hắn hăng hái nói với Alan đang "xem trò vui" bên cạnh: "Alan, cậu hãy làm chứng cho chúng tôi!"

Alan nhú nhú tuấn mi, hỏi lại một cách khó hiểu: "Làm chứng gì cơ?"

"Là thế này." Mạc Sở Hàn lịch sự cầm tay Lâm Tuyết giải thích cùng Alan: "Hôm nay tôi và tiểu thư Lâm Tuyết mới quen nhau, chúng tôi cảm giác như mình là người yêu từ kiếp trước! Nhưng chuyện của kiếp trước chúng tôi đều không nhớ rõ, bất kể trước kia đã xảy ra chuyện gì cũng không nghĩ nhiều nữa, đời này kiếp này chúng tôi chỉ muốn ân ân ái ái bên nhau!"

"Ồ!" Alan gật đầu bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi hiểu rồi!"

Cậu hiểu cái rắm ấy! Những lời này Mạc Sở Hàn mắng thầm trong lòng còn ngoài mặt vẫn vẫn giữ phong thái lịch sự, ôn nhu nho nhã, hắn muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình cho Lâm Tuyết xem. Nếu không phải cần dùng đến thằng tây con giả dối Alan kia làm công cụ biểu diễn thì hắn đã sớm dùng một cước đá bay cậu ta khỏi cửa.

Mặc dù đang cùng Alan nói chuyện nhưng Mạc Sở Hàn vẫn nhìn Lâm Tuyết say đắm, hắn nỉ non mềm mỏng: "Từ giờ phút này, hai ta bắt đầu lại, sẽ trung thành với đối phương, toàn tâm toàn ý yêu đối phương, bất kể là ân oán tình thù, bất kể là danh lợi thế tục, tất cả đều không thể thay đổi nguyện vọng bên nhau của hai ta! Mọi chuyện trước kia hãy quên hết đi. Chúng ta chỉ nhớ đến lúc này bên nhau, hiện tại bên nhau, tương lai bên nhau!"

"Bốp bốp bốp!" Alan vỗ tay khen ngợi, đôi mắt hoa đào tràn đầy tán thưởng: "Rất kích động, tôi thích nha!"

Lâm Tuyết luống cuống nhìn Mạc Sở Hàn, cô không biết nên trả lời hẳn ra sao.

"Tuyết, " Mạc Sở Hàn ôm chầm lấy cô một cách nồng nàn, khi hẳn hôn cô còn dặn dò: "Đừng phản bội anh lần nữa. Được không?"

Trước ngực Lâm Tuyết phập phồng, cô không đáp lời hẳn.

"Tuyết. " Mạc Sở Hàn càng ôm chặt hơn, hẳn thì thào thề nguyện: "Chỉ cần em đồng ý từ nay về sau trung thành với anh, anh sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với em! Mọi thứ của anh đều là của em, anh có thể cưng chiều em đến tận mây xanh!"

Lâm Tuyết trầm mặc hồi lâu, cô nâng mắt liếc hẳn, lẳng lặng trả lời: "Mạc Sở Hàn, tôi không phải chó Đức anh nuôi!"

Còn bảo cô trung thành với hẳn, hẳn cho rằng mình là ai chứ? Huống hồ cô đâu thích được hẳn cưng chiều! Lâm Tuyết từng nếm qua tư vị được Mạc Sở Hàn chiều chuộng đến tận mây xanh, tiếp đó lại rơi xuống địa ngục thống khổ, cô không cho rằng mình còn đủ dũng khí để đón nhận loại tình cảm có sự chênh lệch khác xa như thế lần nữa.

"..." Mạc Sở Hàn phát cáu một hồi, muốn phát tác lại sợ mình phá mất không khí hòa hợp vất vả lắm mới gây dựng được, hẳn đành kiềm nén lửa giận, miễn cưỡng cười nói: "Được rồi, anh có thể cho em thời gian. Nhưng .." Nói tới đây Mạc Sở Hàn bỗng dừng lại, ngón trỏ thon dài chạm vào chóp mũi Lâm Tuyết, khóe miệng hở ra tia âm nịnh nhàn nhạt: "Đừng có ra vẻ với anh, hơn nữa anh không cho phép em tiếp tục muốn chạy trốn khỏi anh. Tuyết, thật ra anh rất muốn cưng chiều em, em ngàn vạn lần đừng mắc lỗi - mà - chuốc lấy - tai vạ!"

*

Thư Khả đang ngồi trên sofa phòng khách chờ đợi, thấy hai người đi xuống, cô ta vội vàng đứng dậy bước nhanh tới nghênh đón . "Sở Hàn, nghe nói Lâm Tuyết đồng ý làm hòa với anh rồi, em có lòng đến xem một chút."

Mạc Sở Hàn có chút khó xử, hăn lạnh nhạt mở miệng: "Không có gì đâu, chỉ là ra khỏi cửa thôi."

Gì chứ, rõ ràng hăn đã bảo cô ta ngoan ngoãn ở trong Đông viện đừng tới đây quấy rầy mình và Lâm Tuyết nữa, thế mà cô ta không nhìn hoàn cảnh đã chạy đến rồi.

"Sở Hàn, anh muốn đưa Lâm Tuyết đi cùng à?" Đôi mắt Thư Khả đảo đảo một vòng, nhận ra Mạc Sở Hàn dường như có chút không vui, cô ta vội cười tươi như hoa nói những lời hay: "Thấy hai người hòa hợp em vui lắm! Còn nữa, Lâm Tuyết, mình thấy đêm nay cậu rất đẹp!" Nói xong, không đợi Lâm Tuyết lên tiếng, cô ta đã đi qua muốn ôm chầm lấy cô.

Lâm Tuyết chán ghét tức thì lui ra ba thước, lạnh lùng nói: "Cô tránh xa tôi một chút!"

Bị ghét bỏ, Thư Khả nhất thời ủy khuất: "Lâm Tuyết, mình biết cậu hiểu lầm mình, thật ra thấy cậu và Sở Hàn hòa thuận, mình thật lòng mừng cho hai người. Mình đã nói qua với Sở Hàn, chỉ cần cậu hồi tâm chuyển ý, từ nay về sau toàn tâm toàn ý yêu anh ấy thì mình sẽ chủ động rời đi, tác thành cho hai người!" Nói tới đây, cô ta quay đầu hỏi Mạc Sở Hàn: "Sở Hàn, em nói đúng không?"

Dù lời nói của Thư Khả so với thực tế không hề nhất quán nhưng giờ phút này không thể không thừa nhận cô ta khá sáng suốt. Mạc Sở Hàn tiện thể gật gật đầu, ánh mắt nhìn cô ta có chút ray rứt. Thư Khả vĩnh viễn đều nhu thuận động lòng người khiến hăn yêu mến không nỡ chối từ.

Đúng vậy, dù Thư Khả cố gắng đối tốt với hăn đến đâu thì người có thể dễ dàng khiêu khích tâm tư hăn vẫn là Lâm Tuyết! Mạc Sở Hàn thật sự

không còn cách nào nữa. Hấn muốn mở miệng an ủi cô ta vài câu, bảo cô ta không cần lo lắng về việc mình sẽ đuổi cô ta đi nhưng lại sợ đả kích tâm tình vất vả lắm mới tốt lên được của Lâm Tuyết nên đành làm trái lương tâm, không nói gì cả.

Bắt được sự do dự và áy náy chột lóe lên trong mắt Mạc Sở Hàn, đáy lòng Thư Khả dấy lên một trận oán hận buồn bực, cô ta tiếp tục nhẫn nhịn, tỏ vẻ rộng lượng: "Thấy anh có thể tìm được hạnh phúc, bản thân em còn thấy vui vẻ hơn, em lo là tính tình Lâm Tuyết khó lay chuyển, sau này giữa hai người sẽ có mâu thuẫn... Sở Hàn, em có thể cùng Lâm Tuyết nói vài câu được không?"

Yêu cầu này không hề quá đáng, trong lòng đã sẵn áy náy với Thư Khả nên Mạc Sở Hàn đương nhiên không suy nghĩ nhiều mà đồng ý ngay. "Vẫn còn sớm, Lâm Tuyết, em cùng Thư Khả qua phòng nghỉ bên kia nói chuyện một lát đi."

Dĩ nhiên Lâm Tuyết biết cô ta chắc chắn lại muốn gỡ mánh khốe với mình, cô liền quả quyết từ chối: "Tôi không có gì cần nói với cô ta hết!"

"Sở Hàn..." Thư Khả biết mình và Lâm Tuyết nói không thông nên mới bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, ngược mắt nhìn Mạc Sở Hàn.

"Không bàn cãi nữa, nghe cô ấy nói đi. Nhanh lên một chút." Mạc Sở Hàn nhớ tới đoạn thời gian thấp hèn tại Thailand Thư Khả đã cùng mình vượt qua, nay hấn vì Lâm Tuyết mà định rời xa cô ta, sự áy náy trong lòng hấn đã áp đảo mọi thứ, giọng điệu lại bắt đầu trở nên hung ác.

Đối với Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết luôn quá nhạy cảm và có cảm giác buồn nôn, thấy tính tình hấn như vậy cô cũng lười khăng khăng giữ ý kiến của mình, bèn xoay người đi về phòng nghỉ.

"Cám ơn anh, Sở Hàn, em nhất định sẽ nói chuyện thật tốt với cô ấy, để cô ấy ... giống như em, dịu dàng với anh, toàn tâm toàn ý yêu thương,

lưu luyện anh.” Thư Khả nhìn gương mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn đầy si mê, nước mắt tuôn rơi.

Mạc Sở Hàn nhắm mắt quay mặt đi, không lau nước mắt cho cô ta.

Xin lỗi Thư Khả, đợi sau khi anh và Lâm Tuyết rời khỏi thành phố, mọi tài sản ở đây đều thuộc về em, bao gồm cả xí nghiệp Lâm thị! Ở trước mặt Lâm Tuyết, anh sẽ không động đến người nhà Lâm gia, cũng không tịch thu nơi ở của bọn họ nhưng anh sẽ không để họ sống thoải mái. Tiền của Lâm gia đều sẽ cho em, đây coi như chút bù đắp của anh và Lâm Tuyết.

*

Vào phòng nghỉ, Thư Khả vội đóng cửa lại. Cô ta khẽ lấy hơi rồi đi về phía Lâm Tuyết.

"Có chuyện nói mau, tôi còn muốn ra ngoài!" Lâm Tuyết cự tuyệt từ ngàn dặm xa xôi, cô đang nâng cao cảnh giác với bất cứ trò bịp bợm nào.

Thư Khả cười lạnh, thu lại bộ dáng đáng thương trước mặt Mạc Sở Hàn, đôi mắt lộ ra vẻ dữ tợn: "Chớ vội đắc ý, số phận cô sẽ nhanh chóng thể thảm thôi!"

"Cô lại muốn làm gì?" Lâm Tuyết ngăm năm chặt tay, nếu người đàn bà kia gây rối hoặc tập kích cô, cô sẽ đánh trả không thềm khách khí.

"Tôi rất hận cô!" Thư Khả ngược mắt nhìn Lâm Tuyết, trong mắt cô ta tràn đầy oán độc, cô ta nghiến răng, oán hận hỏi: "Dựa vào cái gì mà cô dám cùng anh ấy sóng vai đứng chung một chỗ? Cô xứng sao?"

"Tôi không thềm !" Lâm Tuyết sớm bí mật đề cao cảnh giác, ngoài mặt cô vẫn lạnh lùng như cũ: "Tiếc rằng người đàn ông đê tiện kia lại kiên quyết muốn chung chỗ với tôi, tôi còn cách nào khác sao?"

Những lời này thành công khơi dậy được sự xúc động cảm phần trong lòng Thư Khả, cô ta nghẹn ngào hét âm lên: "Đồ hồ ly tinh! Cô đã mê hoặc anh ấy đến nỗi thần hồn điên đảo, chỉ đi làm những chuyện điên rồ. Ý vào sự si mê của anh ấy đối với mình nên cô đặc ý sao? Khi anh ấy cần cô nhất, cô ở đâu? Là tôi đã cùng Sở Hàn vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất, bây giờ người đàn bà duy nhất xứng đáng sống vai với anh ấy cùng hưởng giang sơn này phải là Thư Khả tôi!"

"Được thôi!" Lâm Tuyết nhìn bộ dáng điên cuồng của người đàn bà trước mặt, cô cũng lười tranh cãi với cô ta, chỉ lạnh lùng nói: "Nhưng những lời này nói với tôi có ích lợi gì đâu? Sao cô không đi nói với anh ta đi? Nếu là người đàn ông có lương tâm, sao bây giờ anh ta lại muốn vứt bỏ cô?"

Thư Khả tức giận đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo biến hình, cô ta xòe ra bộ móng tay nhọn hoắt như hận không thể xông lên cào nát mặt Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không có e sợ chút nào, cô rất tự tin vào thân thủ của mình. Nếu Thư Khả dám xông lên đánh nhau, cô tuyệt đối sẽ khiến cô ta chịu không nổi!

Lâm Tuyết cười lạnh tiếp tục nói: "Thật ra tôi thấy cô và anh ta ở bên nhau ngược lại rất xứng. Điều âm hiểm tàn nhẫn như nhau, lại có tố chất thần kinh như nhau, đông tà tây độc, đúng là trời sinh một cặp!"

Những lời này đều là thật lòng, hiện giờ đối với Mạc Sở Hàn cô khó có thể sinh ra bất cứ tình cảm nào. Bây giờ, những tình cảm nồng đậm lưu luyến trước kia càng ngày càng vô tình nguội lạnh. Yêu thương đã sớm theo gió bay đi, không còn tồn tại nữa.

"Tiện nhân!" Cuối cùng Thư Khả cũng bạo phát, cô ta giả vờ hiền lương rộng lượng, đáng thương trước Mạc Sở Hàn nhưng thật ra trong lòng

đã sớm ghen muốn chết. Hiện tại cô ta dùng bộ mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác nhất để nhìn Lâm Tuyết, sau đó giống như chó điên xông lên cắn xé.

Lâm Tuyết tóm lấy người đàn bà đang tới tấp đánh mình một cách chuẩn xác không chút sai lầm, cô hung hãn đẩy mạnh, thân thể Thư Khả mất thăng bằng liền ngã vào bàn gỗ lim sau lưng.

Lâm Tuyết giật mình, cô cảm thấy lực độ mình sử dụng không đủ lớn để làm Thư Khả ngã xa đến thế, hơn nữa góc bị đánh đau lớn như vậy.

"A!" Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thái dương Thư Khả rỉ ra máu tươi, hai mắt cô ta trắng dã, sau đó ngất đi.

Người ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh đương nhiên lập tức chạy tới, Hà quản gia đột nhiên gõ cửa phòng, hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?"

Hóa ra cửa phòng đã bị Thư Khả khóa trái, Lâm Tuyết biết có thể cô ta mưu tính định vu oan cho mình, tuy vậy cô vẫn bước qua mở cửa không chút bối rối.

Hà quản gia nhìn nhìn Lâm Tuyết bằng ánh mắt khó hiểu rồi vội vàng bước vào trong, thấy Thư Khả chảy máu ngã xuống đất đang ngất lịm trên thảm, bà ta hô lên kinh hãi rồi bước nhanh tới đỡ cô ta dậy, luôn miệng gọi nhỏ: "Thư Khả tiểu thư, Thư Khả tiểu thư, cô tỉnh lại đi!"

Lúc này, Mạc Sở Hàn cũng sang đến nơi, thấy Thư Khả bị thương mê man, hắn không nén được hoảng sợ, hắn đẩy Lâm Tuyết ra rồi bước nhanh qua, đón lấy Thư Khả từ tay Hà quản gia, nhiều lần cất giọng: "Gọi bác sĩ!"

Tất cả mọi người đều bận rộn vây quanh Thư Khả, Lâm Tuyết nhất thời bị lạnh nhạt ở bên cạnh, không ai chú ý tới cô.

Mạc Sở Hàn không trừng phạt Lâm Tuyết, thậm chí hắn không hỏi chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì mọi thứ quá rõ ràng, hai người đàn bà vốn là

tình địch ở chung một chỗ sẽ dễ nảy sinh mâu thuẫn, nói chuyện không hợp thì động thủ đánh nhau. Dĩ nhiên Thư Khả yếu đuối không phải là đối thủ của Lâm Tuyết từng được huấn luyện trong quân đội. Người yếu thể hơn tất sẽ bị thương nhưng ngất đi hôn mê đến mức này thì có chút nghiêm trọng.

Lâm Tuyết không giải thích gì, cô cảm thấy việc ấy không cần thiết. Không nghi ngờ gì nữa, chiêu này của Thư Khả là để tranh thủ sự đồng tình của Mạc Sở Hàn. Cô bằng lòng để Thư Khả được như nguyện chứ không muốn chạy theo giải thích với Mạc Sở Hàn, nói với hắn cái gì mà không phải mình cố ý, là Thư Khả đang cố tình bày ra khổ nhục kế ... mấy cái đó thực sự quá ngây thơ!

Huống chi Lâm Tuyết thật muốn ra sức đánh cho Thư Khả một trận, người đàn bà này tự mình đụng vào tủ cũng phần nào gỡ được mối hận trong lòng cô, đáng đời, cô hi vọng cô ta bị đụng khiến não chấn động, chữa lợn lành thành lợn què luôn đi!

Sau khi bác sĩ xem bệnh cho Thư Khả xong, cô ta cũng nhanh chóng tỉnh lại. Mở mắt ra thấy mình nằm trong ngực Mạc Sở Hàn, cô ta liền oa lên khóc lớn.

Mạc Sở Hàn không hỏi gì chỉ giúp Thư Khả lau nước mắt.

"Em xin lỗi, " Thư Khả khóc thút thít nghẹn ngào nói: "Em, em không nên ... ngăn hai người lại, không nên yêu nói chuyện với Lâm Tuyết một mình, xảy ra chuyện như vậy đã làm trễ thời gian của hai người rồi."

Giờ phút này, Thư Khả rất hy vọng Mạc Sở Hàn có thể vì mình mà thay đổi lịch trình đêm nay, rất hi vọng hắn có thể ôm lấy mình, an ủi mình như trước kia, được thế thì cô ta bằng lòng thấy kế hoạch bị đình lại, nhưng trong lòng vẫn thấy hạnh phúc vô cùng.

Đáng tiếc, Mạc Sở Hàn không nói câu nào. Thấy Thư Khả tỉnh lại, hắn thậm chí còn không hỏi Lâm Tuyết vì sao đánh cô ta đã giao cô ta cho Hà

quản gia: "Hà quản gia, thay tôi chăm sóc cô ấy."

"Được, thưa thiếu gia!" Hà quản gia cung kính đáp lời.

Thư Khả ngẩn ra như không tin nổi Mạc Sở Hàn sẽ vô tình đến thế. Cô ta đã tính toán sẽ nhận hết trách nhiệm về mình nhưng thái dương cô ta cháy máu rõ ràng như vậy, còn ngất đi, lẽ nào hắn không muốn biết nguyên nhân sao? Không trách cứ Lâm Tuyết câu nào sao?

Mạc Sở Hàn đã đứng dậy, hắn chậm rãi đi đến bên cạnh, vươn tay ra với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết cũng từ sô pha đứng lên, cô vốn không muốn đáp lại bàn tay đang đưa ra kia nhưng thấy ánh mắt oán độc của Thư Khả phóng qua đây, khóe môi hơi giương lên, cô liền vui vẻ đón nhận lời mời lịch sự của hắn: "Cám ơn."

Thư Khả suýt thì ngất xỉu lần nữa, cô ta nhìn đôi nam nữ tay nắm tay, vai kề vai đang thân thân mật mật đi về hướng cửa, mắt như trào máu. Thư Khả nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng quát lớn: "Lâm Tuyết, tôi sẽ trả thù! Cô chờ đấy mà xem người đàn ông kia đáng sợ đến cỡ nào, tôi muốn cho cô xuống địa ngục!"

*

Không hiểu sao tâm tình của Mạc Sở Hàn đặc biệt tốt. Dù thấy Thư Khả bị thương không nhẹ, dù biết rõ người làm cô ta bị thương là Lâm Tuyết nhưng hắn không hề nổi giận với cô.

Vì hắn cô mới đã thương Thư Khả. Vì hắn mà cô tranh giành người yêu, hắn thích điều này!

Môi mỏng ần ần nụ cười, lúc xuống bậc tam cấp Mạc Sở Hàn còn cố ý dặn dò cô: "Cẩn thận!"

Lâm Tuyết đi giày cao gót 7 phân, đôi giày đẹp đẽ này khiến cô hết sức phong tao nhưng cũng làm cô đau nhức, Lâm Tuyết vốn không quen đi giày cao gót.

Thấy cô xuống thêm có chút vất vả, Mạc Sở Hàn dứt khoát bế bổng cô lên.

"Thả tôi xuống!" Lâm Tuyết đương nhiên không chịu, bàn tay nhỏ đánh vào ngực hắn, miệng không ngừng nói: "Tôi có thể tự đi!"

"Ngoan ngoan đi, nếu không..." Hắn hạ mắt liếc cô cười cười, dùng giọng nói thân mật chỉ 2 người nghe được: "Nếu không anh sẽ hôn em."

Lâm Tuyết lập tức bất động, cô im lặng vùi vào ngực hắn. Cô thấy tâm tình người đàn ông này khá bình thản, hắn hoàn toàn không tàn bạo, cũng không vì Thư Khả mà giận chó đánh mèo với mình, điều này khiến Lâm Tuyết hơi hơi ngạc nhiên.

Mạc Sở Hàn thậm chí không hỏi cô vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Khoan dung như vậy khiến cô không quen.

Ôm Lâm Tuyết lên xe, đã có tài xế chờ sẵn, dọc đường đi, hắn trước sau nắm chặt tay cô, không chịu buông ra.

"Người lát nữa gặp là bạn tốt anh quen ở Thái Lan. Hai người bọn anh là bạn sinh tử, giao tình không thân thiết như bình thường. Anh đã sớm đồng ý giới thiệu em với cậu ta ... nhưng cứ kéo dài mãi cho tới bây giờ." Nhắc tới chuyện cũ, Mạc Sở Hàn không nén nổi thổn thức trong lòng. Năm đó ở Thailand hắn đã cứu mạng Hoắc Vân Phi, chẳng những trở thành bạn bè, anh em tốt với Hoắc Vân Phi, còn được Hoắc Gia Tường coi trọng nên mới có tiền vốn và cơ hội Đông Sơn tái khởi như ngày hôm nay.

Lâm Tuyết không có chút hứng thú nào với người bạn kia của hắn, trong đầu cô chỉ có suy nghĩ: nếu đến được hội sở khách sạn kia thì tốt rồi,

thuận lợi cho cô tìm cách chạy trốn.

"... Anh nói với cậu ta, lúc anh khó khăn xui xẻo nhất em đã bỏ anh, anh hỏi cậu ta có nên giết em hay không? Em có đoán được cậu ta nói gì hay không?" Mạc Sở Hàn nắn nắn bàn tay mềm, nghiêm túc hỏi han kéo sự tập trung của cô trở lại.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Trở Về Sẽ Xử Lý Cô!

Lâm Tuyết liếc Mạc Sở Hàn một cái để tỏ ra mình vẫn nghe hẳn nói.

Mạc Sở Hàn chỉ cần thấy cô đang nghe là đã cảm thấy hài lòng rồi, hẳn cười cười nói tiếp: "Tiểu tử ấy nói rằng thắng làm vua thua làm giặc, đã thất bại thảm hại còn muốn người đàn bà bên mình lưu vong ra nước ngoài cùng nhau uống không khí sao? Ha ha, cậu ta nói chỉ cần có bản lĩnh Đông Sơn tái khởi thì hãy đánh lại trọng chấn giang sơn! Đừng lè mề buồn xuân thương thu, thờ dài cái gì mà lòng người dễ đổi! Thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, chỉ cường giả mới có tư cách ngồi trên tất cả, bao gồm cả sự ngưỡng mộ trong lòng đàn bà!"

Lâm Tuyết hơi mở lớn mắt, có lẽ chỉ có kẻ cực đoan như Mạc Sở Hàn mới có thể làm bạn với hẳn, đúng là nguời tầm nguời mã tầm mã.

*

Sau nửa giờ đi đường, giữa lúc Mạc Sở Hàn tự nói tự tạo ra bầu không khí "hòa hợp" thì xe cũng tới nơi, đây là một hội sở giải trí rất lớn có tên "Hoàng Cung ngầm", nơi đây áp dụng chế độ hội viên, mỗi hội viên nhất định phải đạt mức tiêu phí 5 ngàn vạn đồng mới đủ tư cách trở thành Hội viên vip thẻ vàng, Mạc Sở Hàn là một trong những Hội viên Vip đó.

Xe dừng trước khu đỗ xe dành cho Khách quý, theo sau xe Mạc Sở Hàn còn có 4 chiếc xe khác. Khi hẳn xuống xe, mười mấy người đàn ông thân thủ trắng kiện lập tức nhảy xuống từ 4 chiếc xe phía sau, tất cả đều

mặc trang phục bó sát màu đen, trong đó có một người còn rất trẻ tầm trên dưới hai mươi tuổi, người thanh niên theo sát Mạc Sở Hàn có khuôn mặt thanh tú, thần sắc trong mắt anh ta khiến Lâm Tuyết nhớ tới một người.

Người đó là Vân Phàm - chàng trai tuấn mỹ phong hoa tuyết đại, ánh mắt của anh ta và thiếu niên này có chút giống nhau. Rõ ràng là hai người khác nhau, sao cô lại có cảm giác giống nhau? Ngay cả Lâm Tuyết cũng thấy khó tin.

"Thôi Liệt, không cần theo sát tôi nữa!" Mạc Sở Hàn không thích kẻ nào xen vào giữa mình và Lâm Tuyết, từ giờ trở đi, giờ giờ phút phút hẳn đều muốn cùng cô như hình với bóng.

"Dạ, thiếu gia!" Thôi Liệt buồn bã lui về sau, thoáng kéo dài khoảng cách với hắn.

Mạc Sở Hàn ôm eo Lâm Tuyết một cách hài lòng, trong sự vây kín chặt chẽ xung quanh hai người cùng tiến vào "Hoàng Cung ngầm".

Hoàng cung ngầm nằm ở vùng ngoại thành hẻo lánh, thoát nhìn bề ngoài chẳng khác gì tòa lô cốt không đáng chú ý, nhưng hai phần ba diện tích của nó nằm dưới lòng đất. Giống như tên gọi, bên dưới hiển nhiên xa hoa như cung điện, hơn nữa bên trong người đẹp nhiều như mây, quả đúng là chốn thiên đường của cánh đàn ông.

Nhưng hội sở giải trí khổng lồ này không đơn giản như vẻ ngoài của nó, trên thực tế đây là sòng bài lớn nhất thành phố, tám, chín phần mười người đến đây đều là nhân vật quyền quý, giàu có, hiển hách nổi tiếng, khách chơi tình cờ thuận đường ghé vào cũng phải do Hội viên vip thẻ vàng giới thiệu, nếu không dù có ra tay rộng rãi, nơi đây cũng không tiếp đãi người không rõ lai lịch.

Nơi này có thể so sánh với sòng bạc cấp cao Las Vegas Macao, phục vụ tuyệt đối đạt tiêu chuẩn sòng bài thế giới. Khỏi phải nói, toàn bộ đồng

cắc trong sòng bạc đều được đúc bằng vàng, điểm này đã đủ để nhìn Las Vegas thế giới bằng nửa còn mắt.

Trên bàn đánh bạc, một vạ vàng được tung vào, thắng thì dĩ nhiên tinh thần sẽ bay cao, thua thì nhà cái đưa mỹ nữ tuyệt sắc đến bù đắp không để khách chơi phải cụt hứng ra về!

Có rất nhiều đàn ông nhắm vào mỹ nữ tuyệt sắc nên tới chơi, một vạ vàng đánh cuộc hào phóng, bất kể thắng thua, cuối cùng vẫn có được niềm vui lớn.

Trong ghế lô xa hoa rộng rãi sớm có đầy người ngồi, lúc Mạc Sở Hàn dẫn Lâm Tuyết bước vào đã thấy Hoắc Vân Phi và mấy lão đại khác đang chơi vui vẻ.

Vì toàn bộ cắc đặt cược đều đúc từ vàng nên dù đẩy đi hay vợ về đều có cảm giác nặng trĩu như nhau. Đèn thủy tinh xinh đẹp tỏa ra muôn màu sắc, cảnh sắc như dưới long cung, nơi đây chất đầy núi vàng núi bạc, trước mắt là các người đẹp oanh oanh yến yến đạt tiêu chuẩn sắc nước hương trời quốc tế, tiền tài và mỹ nữ là hai thứ đàn ông thích nhất, ở nơi này có thể tìm được cả hai thứ trên, có thể nói rằng Hoàng Cung ngầm chính là chốn vui chơi cực hạn.

Lần đầu tiên thấy xu đánh bạc bằng vàng, Lâm Tuyết đã biết sòng bạc này có quy mô và tài lực hùng hậu đến đâu, quả thực khiến người ta lú lờ. Con người sắc bén đảo qua bốn phía quan sát mọi thứ xung quanh, trong lòng cô ngầm đoán định vị trí cụ thể của Hoàng Cung ngầm.

Trên đường đi, Mạc Sở Hàn không bịt mắt cô, dựa vào trí nhớ của mình, Lâm Tuyết có thể nhớ được vị trí đại khái. Đợi trốn thoát rồi, cô nhất định phải bảo Lương Tuấn Đào dọn sạch cái ổ bạc này.

Nghĩ đến Lương Tuấn Đào, con người sắc bén của Lâm Tuyết bỗng ảm đạm, rầu rĩ rồi rã, dường như cả đời này cô cũng không nghĩ ... sẽ gặp

được người đàn ông ấy nữa!

"Sao giờ mới đến, mau ngồi xuống đi, chúng tôi đợi anh lâu rồi!" Bên cạnh Hoắc Vân Phi sớm có hai người đẹp hầu hạ, hân trái ôm phải ấp, vội vàng đánh bài, lúc thấy Mạc Sở Hàn qua mới vội ngẩng đầu lên tiếng chào hỏi.

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn như tắm trong gió xuân, hân đặc ý khoe khoang với Hoắc Vân Phi đang vui đầu trong chiếu bạc: "Cô ấy chính là Tiểu Tuyết tôi nhắc tới với cậu. Sao hả? Rất đẹp đúng không?"

Hoắc Vân Phi vốn không thèm nhìn đến đàn bà bên cạnh Mạc Sở Hàn, kể cả Thư Khả mềm mại không xương kia, bởi người đẹp cạnh hân thật sự nhiều đến nỗi khiến cho mắt thẩm mỹ trở nên mệt mỏi. Nhưng nghe đến hai chữ "Tiểu Tuyết", trong lòng hân xẹt qua một cảm giác khác thường, Hoắc Vân Phi theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tuyết đang đứng.

Dường như đúng lúc đó Lâm Tuyết cũng nâng mắt nhìn người bạn thân Hoắc Vân Phi từ Thái Lan sang mà Mạc Sở đã nhiều lần nói đến.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi bốn mắt nhìn nhau, trời sụp đất nứt!

Người đàn ông trước mặt có làn da ngăm đen, ngũ quan tuấn tú sâu sắc, vóc người cao ngất, cả người tựa như con ngựa hoang kiệt ngạo bất tuân, đặc biệt tai phải hân còn đeo một viên kim cương thô cực lớn càng khắc sâu ấn tượng về hân.

Đúng vậy, kẻ kia chính là tên lưu manh đã cùng Lâm Tuyết thử xe trên đường cao tốc ngày ấy. Không ai tưởng tượng được bọn họ sẽ gặp lại nhau trong hoàn cảnh này, cái gì gọi là "không phải oan gia không đụng đầu" chứ? Hai người bọn họ là ví dụ cho câu nói kinh điển này.

"Sao hả?" Mạc Sở Hàn thấy Hoắc Vân Phi ngây ngẩn nhìn chằm chằm Lâm Tuyết không chớp mắt đến mức quên cả nói chuyện, hân không nén

nổi có chút đặc ý: "Loại son phấn tầm thường đã gặp nhiều rồi, cô ấy thập phần tươi mát mê người đúng không?"

Hoắc Vân Phi lúng túng vài giây đồng hồ liền lấy lại tinh thần, hắc cười ha ha, không hề keo kiệt khen ngợi: "Quả thật phi phạm, trách sao được anh cứ nhớ mãi không quên!"

"Đó là nguyên nhân tôi liều mạng làm lại từ đầu, đoạt lấy cô ấy lần nữa!" Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng phát hiện ra chỉ Lâm Tuyết mới có khả năng khiến hắc có cảm giác đạt được thành tựu cao nhất. Đoạt lại cô so với việc trọng chấn Mạc thị càng thêm ý nghĩa, cũng làm hắc hưng phấn hơn.

"Đáng giá, cực kì đáng giá!" Hoắc Vân Phi bước nhanh tới một bước, hắc nhìn kĩ Lâm Tuyết, tà mị giương môi nói sâu xa: "Tiểu mỹ nhân, gọi anh cái coi."

Lâm Tuyết lui về sau một bước, cười lạnh.

"Khụ. " Mạc Sở Hàn vội ngăn lại, bữu môi nói: "Vân Phi, không được trêu chọc chị dâu cậu!"

"Ặc." Trong lòng Hoắc Vân Phi ngứa ngáy, nghe Mạc Sở Hàn nghiêm nghị nói cái gì mà "chị dâu", Hoắc Vân Phi biết hắc đang cảnh cáo mình không được nhúng chàm Lâm Tuyết. Được rồi, không thể ức hiếp vợ bạn nhưng thỉnh thoảng cọ cọ chấm mút một chút thì có thể được a!

Hoắc Vân Phi nhúu nhúu anh mi, rất lịch sự vươn bàn tay lớn ra khiến Lâm Tuyết không thể từ chối: "Rất vui được gặp em!"

Lâm Tuyết vốn không định bắt tay hắc, thấy hắc đưa tay ra không có ý tốt, cô lui lại theo bản năng, cũng may Mạc Sở Hàn đã kịp thời thay cô ngăn hắc lại.

Mạc Sở Hàn đầu đồng ý để cho kẻ háo sắc từ trong xương cốt Hoắc Vân Phi kia chạm vào Lâm Tuyết, hăn vội vàng chặn đứng bàn tay đang giơ ra, dùng sức nắm lấy, một lời hai ý: "Không cần khách khí! Nhớ rõ cô ấy là chị dâu cậu là được rồi!"

"Cắt! " Hoắc Vân Phi trở mặt xem thường, phần nộ bùng tay rồi quay lại bàn đánh bạc. Chỉ có hăn biết vừa rồi Mạc Sở Hàn vì cảnh cáo mình đã dùng sức lớn đến đâu.

Không phải chỉ là đàn bà ư, lại có thể nhỏ mọn như vậy! Hoắc lão tam rất khó chịu!

Mạc Sở Hàn đến thì xem như khách chơi trên chiếu bạc đã đông đủ, canh bạc lập tức được mở ra , chính thức khai chiến.

Bên cạnh mỗi người đàn ông đều có người đẹp làm bạn, sắc đẹp của mỹ nữ thể hiện thân phận của người đàn ông, diện mạo khí chất càng xuất chúng thì càng tỏ rõ người đàn ông ấy có thân phận và địa vị cao. Trong ranh giới sinh tồn, chỉ có giống đực cực mạnh mới có tư cách hưởng thụ giống cái đẹp nhất.

Mỹ nữ mỗi người xinh đẹp một vẻ, đẹp thì có đẹp, tiếc rằng hơi thờ phong trần quá mãnh liệt. Một thân sườn xám đỏ thắm thêu hoa, đoan trang thanh tao, lịch sự như Lâm Tuyết ngược lại áp đảo hết hoa thơm cỏ lạ, trở thành tiên hoa chói lòa nhất.

"Chậc chậc!" Đã có gã không nén nổi hâm mộ, thèm nhỏ dãi nói: "Mạc thiếu, nữ nhân của anh thật đẹp a! Từ đâu mà tìm được vưu vật như vậy? Giá bán nhất định không thấp!"

Mạc Sở Hàn cười đắc ý, một tay nghịch nghịch xu vàng, một tay ôm Lâm Tuyết, mỹ nhân trong ngực, hăn thấy vô cùng thoải mái: "Chỉ có thể tùy duyên mà gặp, không thể cưỡng cầu!"

Tất cả mọi người đều đợi nghe hần thuật lại quá trình săn đuổi tình yêu, không ngờ lại nghe được một câu như vậy, giật mình, lập tức hiểu ý liền phát ra tràng cười lớn: "Hay cho câu Chi có thể tùy duyên mà gặp, không thể cưỡng cầu! Thượng hạng nha!"

Đàn bà trong mắt bọn họ chỉ là hàng hóa hoặc đồ vật, giá tiền nhiều ít sẽ quyết định giá trị và địa vị của người đàn bà ấy. Bỏ ra số tiền lớn mua về đương nhiên không so sánh được với việc tìm được trên đường.

Lâm Tuyết mang lại thể diện cho Mạc Sở Hàn khiến hần rất vui vẻ, đồng thời cũng ngấm ngầm có chút hối hận, lúc trước vì sao phải cắt đứt như vậy? Khi vừa về thành phố, Lâm Tuyết thấy hần thì mừng rỡ như điên, khi đó cô luôn nghe theo hần (trừ chuyện động phòng ra), nhu tình như nước, đáng ra hần nên tận hưởng một chút mới phải.

Phụ lòng và phung phí của trời như vậy, nghĩ lại Mạc Sở Hàn hối hận không thôi. Cũng may hần đã đoạt lại được Lâm Tuyết, sau đêm nay, ngày mai hần sẽ cùng Hoắc lão tam quay về Thái Lan, xem xem Lương Tuấn Đào có thể chạy đến Thái lan cướp người nữa không!

Tâm tình tốt, vận may cũng tốt! Ngay cả sờ bài cũng không tệ, Mạc Sở Hàn khi thắng thường cúi đầu hôn Lâm Tuyết một chút. Cô ở ngay trong ngực rất chân thật, hứng thú của hần chưa từng lớn đến thế. Cho dù mọi thứ trước kia không còn nữa, cho dù tình cảm chân thành của cô không tồn tại, chỉ cần cô vẫn ở bên hần, hần đã cảm thấy hài lòng rồi.

Trước đây Mạc Sở Hàn không biết Lâm Tuyết quan trọng với mình như vậy, cũng may bây giờ nhận ra cũng chưa muộn!

"Đã thắng hơn hai trăm vạn rồi, đêm nay về nhà sẽ giao hết cho em!" Mạc Sở Hàn nịnh nọt, ở bên tai cô nói lời thân mật. Người ta nói so với việc để phụ nữ đếm cánh hoa thì cho cô ta đếm tiền còn khiến cô ta thấy vui vẻ hơn, vậy hần sẽ để Lâm Tuyết được vui vẻ một phen!

Lâm Tuyết miễn cưỡng giương môi, không đưa ra ý kiến.

Tình cảnh này khiến cô thấy áp lực, những người đàn ông mặt mày bóng loáng đeo trang sức bằng vàng thô ráp, một tay vừa đánh bài, bàn tay to lông lá còn lại thì thản nhiên thăm dò bộ ngực trần trong nội y của các mỹ nữ, vuốt ve không kiêng dè khiến bọn họ không kìm lòng nổi mà rên rỉ hoặc cầu xin tha thứ.

Ở đây, đàn bà chính là đồ chơi, hơn nữa còn là đồ chơi thấp hèn nhất. Giống như điều thuốc lá trong miệng đàn ông, sau khi kích thích qua đi, hẳn sẽ ném vào đồng rác không chút lưu luyến, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Hiện tại, Lâm Tuyết thế nhưng lại lưu lạc tới đây, trở thành một thành viên trong số bọn họ, rúc vào ngực người đàn ông tên Mạc Sở Hàn, để mặc hắn khinh nhờn, cô có thể không giận dữ sao?

Nhưng cô phải nhẫn nại, cô cần đợi cơ hội chạy trốn tốt nhất. Trước mắt chưa có nên Lâm Tuyết đành yên lặng quan sát tình hình.

Hoắc Vân Phi có vẻ không yên lòng, mắt hắn không thể nào tập trung được vào bài trên tay, càng không để ý tới hai người đẹp hờ hững bên cạnh, thỉnh thoảng hắn mất hồn mất vía liếc về phía Lâm Tuyết.

Càng nhìn càng thấy cô xinh đẹp, đúng là câu hồn đoạt phách. Cho tới bây giờ Hoắc Vân Phi vẫn không thể tưởng nổi màu đỏ thắm bình thường kia khoát lên người Lâm Tuyết lại xuất ra được vẻ cổ điển mê người đến vậy, một ngọn lửa nguy hiểm mơ hồ lặng lẽ bùng lên trong hắn.

Hắn thêm muốn điểm phúc của Mạc Sở Hàn, chắc chắn đôi môi gợi cảm kia có hương vị rất ngọt ngào, nước bọt của cô nhất định rất thơm, hắn đã từng nếm qua ... Nghĩ lại, lần trước trên đường cao tốc, hắn giảm tốc độ chặn Lâm Tuyết lại, hắn cưỡng hôn còn cắn cô bị thương. Thật ra lúc đó hắn không nên phô trương nhất thời thả cô đi, mặc kệ cô là người đàn bà

của ai, dù gì không biết cũng không có tội tội, khi đó Hoắc Vân Phi hẳn nên nhân cơ hội mà chiếm hữu cô mới phải!

Do không tập trung tinh thần, Hoắc Vân Phi thua bài liên tục, hăng hái giảm đi, rõ ràng đã mất hứng.

Người đàn ông trung niên cao lớn, thô kệch có khuôn mặt dữ tợn bên cạnh cười ha ha - dâm dăng: "Thua thêm 100 vạn nữa, nhà cái sẽ đưa 3 người đẹp tới cho Hoắc tam thiếu chọn."

Quy định của sòng bạc là thế, chỉ cần khách hàng thua hơn ba trăm vạn, nhà cái sẽ đưa 3 mỹ nữ tuyệt sắc để khách chơi chọn ra một người hầu hạ mình, rất nhiều đàn ông có tiền đều nhắm vào điểm này mà tới đây chơi!

Nhưng bây giờ Hoắc Vân Phi không có hứng thú với bất cứ mỹ nữ nào, dư quang trong mắt hắn vẫn luôn đặt trên người Lâm Tuyết. Vất vả lắm mới thấy cô đứng dậy, tinh thần hắn không nhịn được rung lên.

Lâm Tuyết muốn ra ngoài hít thở không khí, Mạc Sở Hàn nói: "Ghế lô này rất lớn, bên trong có cửa sổ ngắm cảnh đêm, để Thôi Liệt đi cùng em!"

Lâm Tuyết vốn muốn tìm cơ rời khỏi ghế lô nhưng đúng là thất sách. Las Vegas xa hoa này có thể sánh với khách sạn đẳng cấp quốc tế, trong sòng bài có đầy đủ mọi thứ: phòng nghỉ, phòng hút thuốc, phòng đánh bài, ghế lô ktv. . . Chỉ cần khách chơi muốn, sòng bài đều có thể thêm vào, khách chơi tuyệt nhiên không cần đi kiếm.

Thấy Thôi Liệt dẫn Lâm Tuyết đi về phía hành lang hẹp dài, Mạc Sở Hàn cảm thấy rất yên tâm, hắn tiếp tục ngồi đó thắng bài. Vận may đêm nay không tệ, xem ra Lâm Tuyết đúng là phúc tinh của hắn.

Chờ Lâm Tuyết và Thôi Liệt cùng biến mất trong hành lang, Hoắc Vân Phi cũng đứng dậy, lười biếng vắn vẹo thắt lưng, nói: "Vận may không thuận, tôi đi hút thuốc!"

Ngược lại không có ai chú ý tới hắn, dù gì hắn luôn thua, ngừng chiến giữa đường cũng không khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn.

Mạc Sở Hàn càng không ngờ được, người anh em tri kỉ thân thiết kia đã sớm ngấp nghé được ở trên người nữ nhân của mình. Đầu mùa hạ, gió đêm nhẹ thổi lướt qua khuôn mặt, treu đùa tóc mỏng trước trán như bàn tay dịu dàng chăm sóc của người yêu.

Lâm Tuyết đứng trước cửa sổ chăm chú ngắm nhìn cảnh đêm, cuối cùng cô cũng khẳng định: tòa thành dưới lòng đất này thật sự quá thần bí. Hiệu quả hóng gió rất tốt, "Cảnh đêm" đập vào mắt Lâm Tuyết đều là cảnh nhân tạo, dùng đèn chiếu tạo ra ảo ảnh, như mộng như ảo đẹp không tả xiết khiến người ta vừa có cảm giác như mình đang đứng giữa cánh đồng bát ngát, hít thở hương cỏ thơm tươi mát, lại như đặt mình vào ngân hà phồn hoa, cùng gió nhảy múa.

Công trình lớn như vậy quả thật không phải người tầm thường khó làm ra được, bảo sao nơi này có thể thu hút được nhiều cá sấu lớn từ khắp nơi cùng tụ về đánh cược. Nếu có cơ hội, cô nhất định phải nói cho Lương Tuấn Đào biết, để hắn nghĩ cách diệt trừ khối u ác tính này.

Sao cô lại nghĩ tới hắn? Chẳng lẽ ngoài hắn ra, người chính nghĩa trên đời chết cả rồi ư? Mỗi khi nhớ tới trên video hắn cưng chiều Hoàng Y Na thế nào, Lâm Tuyết lại sinh ra một chút u oán!

Không liên quan! Dù gì cô cũng không yêu hắn! Hắn thích ai yêu ai cứ kệ hắn đi, không can hệ gì tới cô!

Xoay người lại, Lâm Tuyết nhìn Thôi Liệt luôn phụng mệnh đứng sau lưng, cô nhận ra anh ta chính là kẻ lần trước đã bắt mình rồi đưa tới cho Mạc Sở Hàn!

—— Thiếu gia, đây là người phụ nữ của ngài!

Giọng nói lạnh lùng bẩm sinh lại nói được lời dễ nghe đến vậy, Lâm Tuyết nghe qua một lần liền nhớ mãi.

Cô nhẹ nhàng giương môi, hỏi: "Anh và Vân Phàm có quan hệ gì?"

Ban đầu, Thôi Liệt đối xử với Lâm Tuyết tựa như với một vật phẩm quý giá nhất, Mạc Sở Hàn dặn anh ta phải bảo quản cô thật tốt, không được để người khác cướp đi, trộm mất hoặc đụng chạm, sờ soàng vào, anh ta chỉ cần làm theo như vậy, nhưng không ngờ "vật phẩm" này còn nói chuyện với mình, hơn nữa vừa mở miệng ra đã hỏi về quan hệ giữa mình và Vân Phàm!

Không lên tiếng thì thôi, lên tiếng rồi thật khiến người ta kinh ngạc! Thôi Liệt rất ngạc nhiên, anh ta muốn tiếp tục khinh thường, coi cô như bình hoa cũng khó.

"Sao cô biết... quan hệ giữa tôi và Vân Phàm hả?" Thôi Liệt cố gắng dùng từ một cách cẩn thận, anh ta không biết rốt cục cô gái này biết được bao nhiêu chuyện.

"Sao lại không biết chứ?" Lâm Tuyết vẫn thản nhiên mỉm cười như trước, trong lời nói lại ngấm lộ ra một tia bén nhọn: "Anh và Vân Phàm... hẳn là có quan hệ huyết thống."

Đó là loại khí phách tự nhiên rất giống nhau, hoặc có thể nói là khí chất hay đặc tính nào đó, tóm lại, quan hệ giữa hai chàng trai này tuyệt đối không tầm thường.

Thôi Liệt đóng chặt miệng mình, lấy sự từ chối làm câu trả lời cho vấn đề của cô.

Lâm Tuyết cũng không truy hỏi, cô vừa chậm rãi đi về phía toilet vừa nói: "Cùng phụ nữ đi toilet không phải việc đàn ông nên làm đâu."

Thôi Liệt vừa muốn cất bước đành phải dừng lại, nhìn cô đi vào toilet.

Hoắc Vân Phi rất nhanh đã chạy qua bên này, ban đầu, hắn nhìn đông nhìn tây trong chốc lát, sau đó hướng về Thôi Liệt đi tới.

"Người đâu?" Hoắc Vân Phi hỏi.

Thôi Liệt thấy hắn cũng không dám chậm trễ liền đáp đúng sự thực:
"Đi toilet!"

"..."

*

"Tôi đã chuẩn bị tốt rồi, mọi chuyện cứ tiến hành theo kế hoạch!"

"Được, chỉ cần cô làm tốt chuyện của mình, những thứ khác đã có tôi làm!"

"Hừ, lần này nhất định phải chinh chết con tiện nhân Lâm Tuyết kia!"

"Lâm Tuyết không thể chết!" Giọng nói trong trẻo đột nhiên trầm xuống: "Nếu cô ấy chết, tôi sẽ kể những chuyện cô từng làm cho Mạc Sở Hàn nghe, nên cô cứ chờ bị chôn cùng Lâm Tuyết đi!"

"Hừ!" Thư Khả nghiêng răng nghiêng lợi, cả gương mặt xinh đẹp đều trở nên vằn vện: "Các anh đều là loại đàn ông hèn mọn, sao cứ giống mấy con chó vây quanh cô ta quần tới quần lui? Chẳng lẽ đàn bà trên thế giới này chết hết rồi à? Hay là miệng không ăn được mới là mỹ vị hiếm thấy?"

"Cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được đâu!" Ngữ khí của người đàn ông kia lạnh lùng khó hiểu, hắn dừng lại một chút rồi ngấm ngấm cảnh cáo: "Nhớ cho kỹ, chúng ta có nhu cầu riêng, nếu cô muốn phá hủy điều tôi muốn có, tôi sẽ cho cô cùng xuống địa ngục!"

*

Ra khỏi toilet, khi Lâm Tuyết xoay người rửa tay, cô cảm thấy bên cạnh mình có nhiều thêm một người. Nâng mắt lên nhìn qua gương soi, quả nhiên bắt gặp Hoắc Vân Phi hai tay đang đặt trong túi quần, mắt tà tứ nhìn chăm chăm vào cô.

Lâm Tuyết thản nhiên xé giấy vệ sinh, lau tay xong vo lại thành viên ném vào thùng rác, sau đó mắt nhìn thẳng rời đi.

"Này!" Hoắc Vân Phi không ngờ cô lại xem nhẹ mình đến thế, hăn vội chạy theo sau, trơ mặt cười nói: "Cô bé, thấy anh sao không lên tiếng gọi hả?"

Lâm Tuyết trầm mặt xuống, cô liếc hăn một cái, thản nhiên nói: "Xin lỗi, tôi không quen anh!"

"Không quen?" Hoắc Vân Phi mặt dày mày dạn áp sát vào, khuôn mặt tuấn tú tà mị, cười đầy lưu manh: "Người đàn ông của em không hỏi xem vết thương trên miệng em bị ai cắn ư?"

Lâm Tuyết dứt khoát đáp lại hăn một cách thẳng thắn: "Tôi nói thật là bị chó cắn."

"Khụ!" Hoắc Vân Phi bị làm cho nghẹn họng đến mức mặt mày trắng dã.

Lâm Tuyết chẳng buồn phản ứng lại, nhấc chân tiếp tục rời đi.

"Từ từ đã!" Hoắc Vân Phi vươn tay giữ chặt tay ngọc, cảm giác ôn hương noãn ngọc đúng là tuyệt vời không tả được. Người đẹp thơm ngát mềm mại như vậy, khi đặt dưới thân, thật là ... nghĩ thôi mà đã mất hồn không dứt. "Cô bé, dù sao chúng ta coi như quen biết cũng đã lâu, đừng vội đi vậy chứ."

Lâm Tuyết dừng bước, cô nhân thể ngoái đầu nhìn lại, cười nhẹ: "Anh giữ tôi lại làm gì?"

Mỹ nhân thể mà lại nở nụ cười! Trong nháy mắt, xương cốt của Hoắc Vân Phi mềm xuống vài phần, bàn tay to dùng thêm khí lực, người đẹp liền ồm ồm ngã vào ngực hắn.

"Em thật là thơm a!" Hắn nhanh nhẹn cúi đầu tìm kiếm môi cô, gấp gáp hôn lên.

Vốn muốn cho bản mặt vô sỉ của hắn một cái tát nhưng chuyện trước mắt khiến Lâm Tuyết đột nhiên thay đổi chủ ý. Cô đưa tay ra ngăn môi hắn lại, nhẹ giọng nói: "Đừng có gấp, chúng ta đổi chỗ đã."

Đang khốn khổ vì không tìm được kế hay để thoát thân, người đàn ông này tìm tới quả là đúng lúc.

Vì một câu hờn mát của cô, Hoắc Vân Phi lập tức bị dục hỏa đốt người, hận không thể hành quyết cô ngay tại chỗ. Hắn thở hổn hển, giọng nói khàn khàn: "Được! Chúng ta đổi chỗ!"

Ghế lô đánh bài rất lớn, đương nhiên không chỉ có một cửa ra vào. Hoắc Vân Phi khá quen thuộc với nơi này, hắn biết cửa sau ở gần đây, dùng lối đó sẽ không kinh động tới Mạc Sở Hàn đang chơi đàng trước, nghĩ vậy, hắn liền mang Lâm Tuyết đi thẳng.

Hoắc Vân Phi kéo Lâm Tuyết chạy trốn tưởng thần không biết quỷ không hay nhưng lại bị Thôi Liệt ngăn lại.

"Tam thiếu, xin dừng bước!" Đương nhiên Thôi Liệt hiểu tính tình Hoắc Vân Phi, anh ta dùng lời lẽ cung kính như cũ nhưng kiên quyết nói: "Đây là người phụ nữ của Mạc thiếu, ngài không thể đưa đi!"

Hoắc Vân Phi vén môi nói: "Tôi chỉ muốn dẫn cô ấy ra ngoài nói chuyện tâm tình."

"Có lời gì ở trong này cũng có thể nói được." Thôi Liệt thể hiện rõ sự lo lắng. "Ngài không thể đưa cô ấy ra khỏi tầm mắt của tôi. Cho dù có rời khỏi đây, cũng phải ra từ phòng đánh bài phía trước, không thể đi cửa sau được!"

Không ngờ Mạc Sở Hàn lại đề phóng với Lâm Tuyết chặt chẽ đến vậy, ngay cả bạn thân của hắn cũng không thể đưa cô đi. Trong lòng Lâm Tuyết cười lạnh, còn nói cái gì mà từ hôm nay trở đi sẽ cùng cô quên hết những chuyện đã qua, bắt đầu lại lần nữa. Nói sovới hát nghe còn hay hơn, trên thực tế thì trong mắt hắn, cô chính là vật phẩm sở hữu và bị chiếm làm của riêng.

Lâm Tuyết hạ quyết tâm, cô cúi xuống gần bên tai Hoắc Vân Phi, động viên hắn: "Dẫn tôi đi đi, rời khỏi anh ta tôi sẽ theo anh."

Hoắc Vân Phi này dù sao cũng dễ đối phó hơn Mạc Sở Hàn, chỉ cần hắn có thể đưa cô đi, cô liền có cách thoát khỏi hắn.

"Muốn trốn người đàn ông của em sao?" Hoắc Vân Phi nhin không được quan sát Lâm Tuyết lần nữa, hắn cảm thấy cô quả thực là người đàn bà mình không thể nhìn thấu.

"Sao hả? Anh thích tôi ở lại bên cạnh anh ta à?" Lâm Tuyết nghiêng đầu cười khẽ.

Đúng là trúng tà rồi, nếu không thì vì sao chỉ một nụ cười của cô đã khiến lòng hắn loạn lên rồi? Hoắc Vân Phi cười ha ha, kéo cô vào ngực, nói: "Đi, ở trước mặt Mạc Sở Hàn anh sẽ yêu cầu anh ta trao em cho anh. Anh ta và anh đã có nhiều năm giao tình, nhất định sẽ không keo kiệt một người đàn bà!"

Lâm Tuyết kinh hãi, vội vàng cự tuyệt: "Không được! Bây giờ anh dẫn tôi đi đi!"

"Cô bé, vội vã vậy à." Hoắc Vân Phi càng nhìn càng thấy thích, ôm cô liền động tay động chân.

Đồ háo sắc! Lâm Tuyết hung hăng đẩy móng heo của hắn ra, nói cho hắn biết: "Mạc Sở Hàn sẽ không tặng tôi cho anh!"

Đang lúc tranh chấp, đột nhiên có một nữ bồi bàn từ phòng rửa tay bước ra, cô ta bước nhanh đến trước, giơ cái di động lên hỏi: "Tiểu thư, đây là đồ cô bỏ quên trong phòng rửa tay."

Lâm Tuyết liếc nhìn điện thoại, tâm hơi xao động cũng hơi nghi ngờ. Xao động vì bắt được điện thoại thì cô sẽ có cơ hội cầu viện cho bên ngoài, nghi ngờ vì chuyện tốt như thế sao đột nhiên lại xuất hiện với cô, thật là trùng hợp.

"Trả lại cho cô này." Nữ bồi bàn kia tốt bụng đưa di động cho Lâm Tuyết.

"Chờ đã." Thôi Liệt đi tới, mặt không biến sắc nói: "Không phải của cô ấy." Mạc Sở Hàn đã ngăn cách Lâm Tuyết với mọi phương tiện liên lạc, hắn cho gì thì cho cũng sẽ không đưa điện thoại cho cô.

"Là của cô ấy." Nữ bồi bàn nghiêm túc nói: "Tôi đã tận mắt thấy cô ấy dùng chiếc di động kia gọi điện."

Cái này ngay cả Lâm Tuyết cũng không nói nổi. Cô dùng di động gọi điện lúc nào nhỉ? Sao cô lại có cảm giác như đang có một âm mưu gì đó. Lâm Tuyết không hề do dự, lạnh lùng mở miệng nói: "Tôi không gọi điện, chiếc di động kia cũng không phải của tôi!"

Nữ bồi bàn như gặp phải rắc rối liền hoảng sợ, cô ta vớt lại điện thoại cho Thôi Liệt rồi nói: "Đồ trả lại cho mấy người, tôi không biết gì hết!" Nói xong, liền vội vàng đi mất.

Lúc này, bên trong điện thoại đột nhiên truyền ra đoạn đối thoại của một đôi nam nữ:

"... Mạc Sở Hàn bây giờ rất tin tưởng em, hẳn cho rằng em thật sự muốn cùng hắn nối lại tình xưa. Anh yên tâm, em sẽ làm theo những lời anh dặn. Tuấn Đào, anh hãy mau tới cứu em đi!"

"Được! Bà xã đừng sợ, anh lập tức dẫn người đuổi tới! Em nói xem, bắt được Mạc Sở Hàn rồi, anh nên đối xử với hắn thế nào đây?"

"Giết hắn! Tuấn Đào, anh nhất định phải ở trước mặt em chém ngàn đao lên người hắn. Em rất hận hắn! Bây giờ em chỉ yêu anh, vì anh em nguyện làm mọi chuyện. Mạc Sở Hàn thật buồn cười, hắn vẫn tưởng rằng em còn tình cũ khó quên với mình, vậy cứ để hắn mơ giấc mộng đẹp của mình đi. Đồ ngốc! ... "

Đoạn ghi âm kia thật rõ ràng, bất cứ ai cũng có thể nhận ra giọng nói trong đó là của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào. Nữ bồi bàn vừa rời đi thật trùng hợp lại ấn vào nút phát của đoạn ghi âm, đem cuộc nói chuyện hoàn chỉnh giữa cô và Lương Tuấn Đào mở ra lần nữa.

Lâm Tuyết khiếp sợ đến tột đỉnh, cô chưa bao giờ cùng Lương Tuấn Đào nói chuyện bằng chiếc điện thoại này, cũng chưa từng nói những lời như vậy, sao lại ... Nhưng mà nghe qua ... đây đúng là giọng của cô và hắn, ngay bản thân cô cũng thấy hoảng hốt!

Hoắc Vân Phi ngẩn ra, vẻ lưu manh trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời biến mất không thấy đâu nữa. Hắn xoay người, chậm rãi liếc Lâm Tuyết bằng ánh mắt đầy sát ý và lạnh lẽo, dùng giọng điệu nguy hiểm, hắn gần từng tiếng hỏi: "Cô và Lương Tuấn Đào có quan hệ gì?"

... Lâm Tuyết không cần hiểu cũng nhận ra được: chắc hẳn người đàn ông đứng trước mặt cô có thù oán với Lương Tuấn Đào, hơn nữa còn sâu đến mức không đội trời chung. Sự việc bất ngờ thay đổi, mọi chuyện nhanh chóng phát triển theo hướng bất lợi, do không khống chế được cục diện nên cô có chút trở tay không kịp.

Thôi Liệt đã sớm cầm chiếc điện thoại kia đi tìm Mạc Sở Hàn, anh ta để vài gã vệ sĩ ở lại trông coi Lâm Tuyết đề phòng không cho cô chạy mất.

Vất vả lắm mới chờ được cơ hội này, nếu cứ bị Mạc Sở Hàn mang đi như vậy, không nói đến việc đoạn ghi âm trong điện thoại có thể chọc hấn nổi giận, khó bảo đảm được hẳn sẽ không có hành động cực đoan gì với cô, sau này nếu hẳn giam giữ trong biệt thự, không bao giờ thả ra nữa thì cô rất có thể sẽ phát khùng lên mất!

Trong khoảnh khắc ngẩn ngui, Lâm Tuyết nghĩ tới biện pháp duy nhất. Cô khẽ cắn môi, đôi mắt tràn ngập một tầng sương mù, cô dịu dàng nói với Hoắc Vân Phi: "Anh muốn biết, tôi sẽ cho anh biết."

Hai người vốn đứng cách nhau rất gần, khi nói chuyện, cước bộ của Lâm Tuyết nhẹ nhàng di chuyển, thân thể mềm mại dựa sát vào hẳn.

Dáng người xinh xắn đột nhiên chạm vào mình, dù trong lòng đã sinh cảnh giác nhưng trái tim Hoắc Vân Phi vẫn đập mạnh và loạn nhịp một chút. Thừa dịp hẳn bị phân tâm, từ bên hông, Lâm Tuyết thành công rút được khẩu súng lục giắt sau thắt lưng hẳn, cô lạnh giọng cảnh cáo: "Đừng nhúc nhích!"

Lại trúng kế! Hoắc Vân Phi thầm hối hận vì bản thân mình quá khinh suất, đã trải qua vô số mưa bom bão đạn, vậy mà hẳn lại bị người đàn bà này cho vào bẫy.

"Bỏ súng xuống, cô dám động vào một sợi tóc của Tam thiếu, chúng tôi lập tức bắn cô thành tổ ong vò vẽ!"

Không biết từ đâu nhảy ra mấy gã cầm súng, thân thủ nhanh nhẹn giữ chắc súng trong tay đứng vây quanh Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không hề hoảng sợ, vì súng của cô đang hướng thẳng vào Hoắc Vân Phi!

"Con mẹ nó chứ, cô thực sự là nhân tình của Lương Tuấn Đào sao?" Hoắc Vân Phi hung tợn hỏi.

Lâm Tuyết lạnh lùng sửa lại cho đúng: "Tôi là vợ hợp pháp của anh ấy!"

"Vợ?" Trong tiếng cười của Hoắc Vân Phi tràn ngập châm chọc và hận ý: "Tên khốn kiếp ấy lại đưa vợ mình đến để làm ấm giường cho Mạc Sở Hàn ư?"

"Không phải anh ấy đưa mà là Mạc Sở Hàn cướp đoạt!" Vì cái gì mà Lâm Tuyết không muốn Lương Tuấn Đào bị người khác hiếp lầm. Dù trong lòng cô oán hận nhưng ở trước mặt người khác, cô luôn không tự chủ được đứng ra bảo vệ hắn, giúp hắn nói rõ.

Dường như cùng lúc đó, Mạc Sở Hàn biết tin cũng nhanh chóng chạy tới. Khuôn mặt tuấn tú như hầm băng, đôi mắt lạnh lẽo bắn về phía cô gái đang dùng súng không chế Hoắc Vân Phi, giọng hằn khàn khàn như muốn vỡ ra: "Tiện nhân, bỏ súng xuống!"

Lại gọi cô là tiện nhân! Khóe miệng Lâm Tuyết tràn ra một tia châm chọc, cô đùa cợt nói: "Không phải anh bảo từ từ hôm nay trở đi tôi đã thành vương hậu của anh ư? Chớp mắt một cái đã hiện nguyên hình rồi à?"

"Phi! Đê tiện như cô mà xứng với tôi sao?" Mạc Sở Hàn phẫn nộ đến mức cả người run rẩy, hằn tức tối khiến trách: "Lâm Tuyết, nếu cô dám đối nghịch với tôi, tôi sẽ cho cô cầu sống không được muốn chết không xong!"

Bàn tay cầm súng của Lâm Tuyết không chút rời lỏng, bàn tay kia thì di chuyển về phía eo của Hoắc Vân Phi, cô đang tìm huyết tê liệt.

"Cô sờ chỗ nào thế?" Đúng là mất mặt, bị thua dưới tay một người đàn bà, là do hăn quá khinh suất hay bản lĩnh của Lâm Tuyết quá lớn? Quả thật, Hoắc Vân Phi không ngờ thân thủ cô lại tốt đến vậy.

Lâm Tuyết đột nhiên nhớ tới lời của Lương Tuấn Đào với mình trước đây: "Nhớ kỹ, đừng có sờ loạn thắt lưng đàn ông!" Đó là câu hăn nói với cô trong lần đầu gặp mặt, khi bọn họ đi trên đường bị lọt vào ổ tập kích của Mạc Sở Hàn.

Đôi mắt âm trầm bi thương, cô mạnh mẽ ấn vào huyết tê liệt bên hông Hoắc Vân Phi!

"Con mẹ nó chứ!" Hoắc Vân Phi bị cô điểm trúng huyết, nhất thời nổi trận lôi đình quát tháo: "Cô cứ cầu nguyện thượng đế ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay tôi thật tốt đi!"

Khống chế được huyết vị của Hoắc Vân Phi, xác định hăn sẽ không quấy phá nữa, lúc này khẩu súng trong tay Lâm Tuyết mới chuyển qua huyết thái dương bên phải trán, đối diện với sắc mặt xanh mét của Mạc Sở Hàn, cô nói: "Tránh ra! Nếu không tôi sẽ cùng chết với anh ta!"

Ánh mắt Mạc Sở Hàn âm trầm đến dọa người, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười cổ quái, hăn cười nói: "Đồ đê tiện, quả nhiên chưa lần nào cô khiến tôi thất vọng!"

"Anh mới là kẻ đê tiện! Đồ đàn ông đê tiện!" Lâm Tuyết hận Mạc Sở Hàn vô cùng, cô biết muốn chạy đi là rất khó liền dứt khoát chĩa họng súng về phía hăn, muốn cho hăn một phát đạn.

Bắn không chết - coi như hăn mạng lớn, có bắn chết thì cô cũng không thoát khỏi việc bị chôn cùng hăn. Tóm lại, Lâm Tuyết không bao giờ muốn

bị kẻ biến thái kia tra tấn nữa.

"Pằng!" Một tiếng súng mông manh vang lên, là bắn vào trần nhà. Bàn tay lớn của Hoắc Vân Phi đã vững vàng khống chế được tay cầm súng của Lâm Tuyết, mắt hăn lộ ra ý cười khó hiểu: "Cô cho rằng chỉ bằng cô là có thể khống chế được tôi sao?"

Gã đàn ông này ... Không phải hăn đã bị cô điểm huyết tê liệt sao?

"Chưa nghe qua, huyết vị có thể đổi vị trí à?" Hoắc Vân Phi vỗ nhẹ lên khuôn mặt Lâm Tuyết, cảm giác mịn màng ấy khiến hăn không nỡ dùng sức.

Lâm Tuyết khẽ cắn môi, hung hăng trừng hăn.

Quả thực cô từng nghe qua việc huyết vị có thể đổi vị trí, nhưng đó là cảnh giới mà đại sư khí công mới đạt được, cô không ngờ người đàn ông trước mặt mình lại có bản lĩnh này.

"Vân Phi, giao tiện nhân đó cho tôi!" Mạc Sở Hàn lấy tốc độ nhanh nhất chạy qua, khi nói chuyện, tay hăn đã đặt trên vai Lâm Tuyết.

Chuyện này, dù Hoắc Vân Phi không muốn buông tay cũng không còn cách nào khác, dù gì Lâm Tuyết cũng là đàn bà của Mạc Sở Hàn! Hăn hơi phần nộ tránh ra, không mặn không nhạt nói: " Nghe nói người đàn bà to gan lớn mật này là vợ của Lương Tuấn Đào, anh cũng biết tôi và hăn là kẻ thù một mất một còn ..." Câu này ngụ ý, hăn muốn dùng Lâm Tuyết để đổi phỏ với Lương Tuấn Đào.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!" Mạc Sở Hàn chế trụ Lâm Tuyết, hăn như đang hận không thể xé thịt uống máu cô ngay lập tức.

Thôi Liệt vội vã chạy lại nhắc nhở: "Thiếu gia, chúng ta phải lập tức đi thôi, Lâm Tuyết đã dùng điện thoại thông báo cho Lương Tuấn Đào rồi!"

Mạc Sở Hàn quét mắt qua chiếc di động trên tay Thôi Liệt, đôi mắt hung ác nham hiểm thêm đến vài phần máu tanh, một tay hắt kéo tóc Lâm Tuyết, ép cô ngẩng đầu đối mặt với mình, từng chữ lạnh như băng được phun ra từ kẽ răng: "Đồ đê tiện, sao cô có di động hả?"

Lâm Tuyết cảm thấy như mình đang rơi vào một chiếc bẫy rập được bện tỉ mỉ, ai lại nhọc công hãm hại cô như vậy, dĩ nhiên không phải Mạc Sở Hàn rồi! Thế thì là ai? Thư Khả ư?

Quả nhiên, di động của Mạc Sở Hàn rung lên, cơn giận còn sót lại chưa bị dập tắt khiến hắt lấy điện thoại ra, chỉ liếc mắt một cái rồi không thèm nghe.

Rất nhanh sau đó, điện thoại Thôi Liệt cũng vang lên. Đường nhiên người nào đó thấy Mạc Sở Hàn không chịu nhận máy liền tùy thời mà gọi cho Thôi Liệt luôn theo cạnh hắt.

Thôi Liệt nhìn màn hình rồi tiếp điện thoại: "Alo, Thư Khả tiểu thư, cô có chuyện gì thế? ... Sao cơ?" Anh ta vừa nghe vừa mở to mắt nhìn về hướng Lâm Tuyết.

Cô lập tức hiểu ra: là do Thư Khả làm! Lâm Tuyết cười lạnh: "Người đàn bà của anh lại bắt đầu giở mảnh khốe mới, anh tin không?"

"Đồ đê tiện, vẫn còn cãi cố!" Mạc Sở Hàn nhằn nạy không cho cô một cái tát, vất vả lắm mới áp chế được cảm xúc thô bạo, hắt thờ dốc nói: "Trở về tôi sẽ tính sổ với cô!"

"Thiếu gia!" Thôi Liệt đi tới, nhỏ giọng nói: "Thư Khả tiểu thư kể, khi Lâm Tuyết đánh cô ấy ngất xỉu, điện thoại di động của cô ấy đã bị Lâm Tuyết trộm mất ..."

"Bốp!" Cuối cùng Mạc Sở Hàn vẫn giáng lên mặt Lâm Tuyết một cái tát, hắt oán giận tâm cơ của cô sao lại sâu đến vậy. Để có thể thoát khỏi

hắn, để có thể trở về trong vòng tay của Lương Tuấn Đào mà cô có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Lợi dụng sự dung túng và cưng chiều của hắn, còn đùa giỡn, coi hắn như kẻ ngốc!

Đáng trách hắn lại bị ma quỷ ám vào người, rõ ràng thấy Lâm Tuyết khinh thường Thư Khả còn để mặc cho cô càn quấy ... nghĩ tới đúng là muốn đánh cô lần nữa.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên, người Hoắc Vân Phi dẫn theo chạy nhanh tới, giọng nói gấp gáp: "Tam thiếu, Lương Tuấn Đào dẫn người đến rồi, chúng ta mau đi thôi!"

Sao lại trùng hợp đến thế? Lâm Tuyết nghe thấy tên của Lương Tuấn Đào, trước mắt liền sáng ngời, ánh sáng trong mắt cô không giấu được Mạc Sở Hàn, đôi mắt hắn lập tức đỏ lên.

"Tiện nhân!" Hắn thô bạo nắm chặt tóc cô, phá hủy triệt để kiểu tóc Alan đã mất nửa giờ tỉ mỉ mới tạo hình xong. Sao hắn lại đối xử với cô ta tốt như vậy, người đàn bà này hoàn toàn không đáng để hắn đối tốt với cô ta!

Mạc Sở Hàn nghiêng răng nghiêng lợi ken kết, phần nộ gầm gừ: "Tôi sẽ cho cô xuống địa ngục! Đừng nói đến Lương Tuấn Đào, cho dù thần tiên xuất hiện cũng không cứu nổi cô!"

Rống xong, hắn lôi Lâm Tuyết đi thẳng vào phòng đặt cược. Tóc cô bị hắn túm chặt thô bạo, cô chỉ có thể lảo đảo bước theo hắn. Rất nhanh sau đó, bọn họ đã tới bàn chơi bài, tại đây không thấy bóng dáng dân chơi cờ bạc đâu nữa, không biết do thấy tình thế không ổn nên tất cả đều chạy tháo thân hay bị người của Mạc Sở Hàn lừa đi rồi, tóm lại, phòng đánh bạc lớn như vậy chỉ thấy người của Mạc Sở Hàn và Hoắc Vân Phi.

"Sao cô lại dễ tiện thế hả?" Có lẽ càng nghĩ càng thấy tức giận nên Mạc Sở Hàn hung bạo với đôi mắt đỏ quạch đã quăng Lâm Tuyết vào thẳng

bàn đặt cược một cách tàn nhẫn.

"Oành!"

"A!"

Lâm Tuyết bị đập mạnh vào lễ bàn, lễ bàn bằng gỗ lim rắn chắc suýt nữa khiến cô thổ huyết. Quân bài và xu đánh bạc từ trên bàn rơi xuống. Cô vịn chân bàn bên cạnh từ từ khuyu ngã chạm đất, ho khan dữ dội.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Tuyết chớp cơ hội, dùng tư thế cúi người để che dấu, cô nhanh tay giật đứt sợi dây truyền có gắn "thiết huyết lòng son" trước ngực mình ra, đặt nó bên dưới đồng xu đánh bạc kia. Động tác của Lâm Tuyết rất nhanh, không hề bị kẻ nào phát hiện.

"Tiện nhân!" cơn giận dữ và tính tàn bạo của Mạc Sở Hàn bộc phát, hắt đá cô một cước từ sau lưng, không chút thương tiếc đá xoay người cô lại. Mắng: "Trở về tôi sẽ xử lý cô thật tốt!"

*

Không phải Lương Tuấn Đào chưa từng nghi ngờ Mạc Sở Hàn, nhưng cần điều tra thì đều điều tra rồi, vẫn không tìm được bất cứ dấu vết nào. Bất động sản đứng tên hân và Lý gia đều đã kiểm tra qua, đều không có dấu hiệu giấu Lâm Tuyết bên trong. Có lẽ Lương Tuấn Đào tuyệt đối không ngờ rằng giữa vùng núi hoang vắng ở ngoại ô thành phố, Mạc Sở Hàn đã dùng tên Lâm Tuyết để kiến tạo một ngôi biệt thự.

Sơ suất ấy gần như là điểm chí mạng, suýt nữa khiến hân và cô bỏ lỡ nhau trong kiếp này. Cũng may mọi thứ hình như đều được định trước, nên trở lại cuối cùng sẽ trở lại thôi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Thủ Trưởng Giá Lâm

Lương Tuấn Đào đợi ròng rã ở thị trấn A một tuần liền, thiếu mỗi việc quật ba thước đất lên, dưới sự đồng lòng hợp lực trợ giúp của Phùng Châu Long và Đoạn Dật Phong, cuối cùng khi biết được tung tích Hoắc Vân Phi thì hắn đã trở lại thủ đô rồi!

Tiểu tử này quả nhiên xuất quỷ nhập thần, ở mỗi nơi chỉ lộ diện chớp nhoáng rồi nhanh chóng biến mất không thấy đâu, quả thực còn trợn hơn chạch. Biết Hoắc Vân Phi xuất hiện tại thủ đô, Lương Tuấn Đào lại nhanh chóng mang theo Hoàng Y Na dùng phi cơ trực thăng bay về.

Toàn thủ đô đang chuẩn bị giới nghiêm, dốc sức lòng bắt không để cá lớn lọt lưới lại bất ngờ nhận được tin báo lúc này Hoắc Vân Phi đang đánh bạc dưới Hoàng Cung ngầm!

Không biết tin tức đáng tin cậy hay không nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, Lương Tuấn Đào sẽ không từ bỏ! Hắn giống trống kua chiêng triệu tập quân lực, một đường chạy thẳng tới nơi, chỉ trong nháy mắt đã bao vây chặt chẽ Hoàng Cung khổng lồ này, ngay đến con ruồi cũng không bay qua được.

Nhưng Lương Tuấn Đào biết rõ, Las Vegas bí mật này 4 phương 8 hướng đều ra được nhánh núi, liên thông với các đường cao tốc, trong thời gian ngắn hoàn toàn không có cách nào chặn được các ngã.

Lòng nóng như lửa đốt, hăn hận không thể lập tức dẫn người xông vào xốc cả Las Vegas bí mật lên để tra xét kỹ càng cẩn thận.

Tòa sông bạc ngầm này là sản nghiệp của Thiệu gia, việc nể mặt và giao tình giữa Lương Tuấn Đào cùng Thiệu Kiệt không phải sơ sơ, hăn đành gọi điện cho anh ta hoả tốc qua đây giúp mình lùng bắt Hoắc Vân Phi.

"Hoắc lão tam ở trong sông bạc của cậu! Đêm nay tôi muốn tóm hăn! Hãy phối hợp một chút, nếu không đồ của cậu có bị đập phá cũng đừng trách tôi!" Khi gọi cho Thiệu Kiệt, khẩu khí của Lương Tuấn Đào không chút khách khí, không tìm ra biện pháp thì hăn sẽ phát điên lên mất, không thềm giữ thể diện cho ai hết!

Thiệu Kiệt vừa nghe đã biết là chuyện không nhỏ, anh ta đâu dám khinh thường, vội vàng nói: "Đừng, giờ tôi lập tức đến ngay, cậu bảo quân của cậu có văn hóa chút đi! Chỗ này của tôi từ lúc khai trương vẫn chưa có ai dám đến đập phá, Đào tử, tiểu tử này đừng có không nể mặt tôi nhé!"

Xe Thiệu Kiệt rất mau đã tới. Sông bạc khổng lồ bí mật của anh ta bị Lương Tuấn Đào dẫn quân đội đến bao vây tầng tầng lớp lớp, súng tự động và pháo cối đều chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn đợi Thủ trưởng đại nhân ra lệnh một tiếng.

*

Nhờ sự giúp đỡ của Thiệu Kiệt, công việc thuận lợi hơn nhiều. Toàn bộ video ở các ghế lô và phòng đánh bài được tập hợp lại, lần lượt sắp xếp tra xét nhưng không phát hiện ra bóng dáng Hoắc Vân Phi.

"Có phải hăn nghe thấy tin gì nên chạy rồi không?" Lương Tuấn Đào nghi ngờ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó quyết đoán bảo mọi người đem những cuộn video tư liệu về để tiến hành tìm kiếm sau.

Ước chừng nửa giờ kể tiếp đã phát hiện ra Hoắc Vân Phi trên video tư liệu! Nếu Lương Tuấn Đào tua về trước vài phút đồng hồ thì cũng có thể thấy được Lâm Tuyết, đáng tiếc trong lòng nóng vội như lửa khiến hắn sau khi xác định xong hành tung Hoắc Vân Phi liền gấp rút hành động, bỏ lỡ tin tức liên quan tới Lâm Tuyết một cách vô ích.

"Tiểu tử này, lặn thật nhanh!" Khuôn mặt Lương Tuấn Đào trầm xuống, hắn nói với Thiệu Kiệt: "Người anh em, góp một tay đi!"

*

"Cái gì? Vợ của cậu bị Hoắc Vân Phi bắt đi rồi?" Thiệu Kiệt và Lương Tuấn Đào là chiến hữu, năm đó đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, hai người cùng ở thủ đô nên giao tình khá tốt.

"Gã đó cầm tù cô ấy, nếu tóm được, tôi sẽ nình sống!" Lương Tuấn Đào nói ra một câu tàn nhẫn rồi nhỏ giọng dặn dò Thiệu Kiệt: "Khi bắt người cậu chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng đánh gục Hoắc Vân Phi, tôi phải moi được tung tích của vợ tôi từ miệng hắn!"

Hoắc Vân Phi là trùm buôn lậu thuốc phiện quốc tế cuối cùng, cũng là tội phạm bị truy nã cấp A, gặp hắn có thể không cần cảnh cáo mà trực tiếp hạ gục. Hai năm trước, Lương Tuấn Đào từng tự tay bắn chết lão nhị của Hoắc gia - Hoắc Vân Hải, lập được công đầu. Lần này, hắn không thể lại ra tay hạ sát Hoắc lão tam, vì trước tiên, hắn muốn xác định được tung tích và an nguy của Lâm Tuyết đã.

Lưới yên lặng được tung ra. Nhưng khi thu lưới lại không thấy mục tiêu mong đợi. Từng góc ghế lô đều được lục soát kỹ, nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Vân Phi đâu, hắn đã chuồn mất.

Qua phân tích và phán đoán, Thiệu Kiệt khẳng định: "Nhất định là Hoắc Vân Phi đã nhận được tin báo! Khi người của anh bao vây nơi này, hắn đã chạy đi từ trước rồi."

"Mẹ nó chứ, tiểu tử này đúng là gian giảo!" Lương Tuấn Đào tức giận đến mức dấm một quả vào bàn đánh bạc, bên dưới bị rung động mạnh, chỉ nghe thấy "Ầm! Rầm!" Xu đánh bạc bằng vàng trên bàn nảy lên cùng với mặt bàn gỗ lim tạo ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Dám dùng vàng để đúc xu, toàn thủ đô cũng chỉ có Thiệu Kiệt bạo tay như vậy! Xu đặt cược và phí tổn của Las Vegas bí mật này phải lên đến hơn vạn cân vàng, không nghi ngờ gì nữa, đó đúng là con số khiến người ta phải chếp miệng.

Nhưng giữa ánh vàng rực rỡ lại có một màu sắc không hài hòa xen vào, Lương Tuấn Đào rất miễn cảm với màu sắc kia, bởi đó là màu vỏ đạn!

Đôi mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt trên vật khả nghi, hần hơi nheo mắt, đúng vậy, đâu chính xác là vỏ đạn! Thân thể cao lớn của Lương Tuấn Đào từ từ khom mình cúi xuống, hần đẩy những đồng xu ra liền thấy được rõ ràng mặt dây chuyền hình trái tim làm từ vỏ đạn.

Sợi dây xuyên qua nó cũng bằng vàng nên nằm giữa đồng xu đặt cược không thể nào nhận ra được, may mắn thay, mặt dây chuyền là vỏ đạn dính vào, đối với đạn được Lương Tuấn Đào rất nhạy cảm, liếc mắt một cái hần nhận ra ngay.

Trái tim hần đột ngột nhảy dựng lên, tạo hình của mặt dây này trông khá quen mắt, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt hần vội vàng thay đổi. Trước đây, trên cổ Lâm Tuyết không phải cũng đeo món đồ giống vậy ư? Hình như là Mạc Sở Hàn để lại cho cô, lúc ấy hần dùng mảnh khố bóp nát, sau đó còn tiện tay ném vào thùng rác.

Lương Tuấn Đào quan sát sợi dây chuyền một cách cẩn thận, kỹ càng, càng nhìn càng thấy không bình thường. Hần nhớ rõ đầu nhọn của vỏ đạn lúc ấy có vết mài hơi đỏ, bên trong vật này lại giống như đúc! Không thể là

trùng hợp! Cũng không có khả năng được bán sỉ với số lượng lớn bởi thứ này là đồ chế tác thủ công!

Sao nó lại ở đây? Năm mặt dây chuyền trong lòng bàn tay, Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, đột nhiên ánh sáng hiện ra, hắn nghĩ đến một giả thiết mình đã coi nhẹ mà loại trừ ra.

Hắn xoay người, nói với Thiệu Kiệt ở bên cạnh: "Điều tra lại video trong phòng đặt cược lần nữa đi!"

*

Thu Cẩm Viên có vị trí khá hẻo lánh và tuyệt mật, ngoài Mạc Sở Hàn cùng Thư Khả, dường như không ai biết đến sự tồn tại của ngôi biệt thự này. Hơn nữa, khi xây dựng Mạc Sở Hàn đã điền tên Lâm Tuyết vào tên chủ hộ, việc đó càng khiến Lương Tuấn Đào khi điều tra gặp khó khăn hơn.

Có lẽ Lương Tuấn Đào vĩnh viễn không lường được, Mạc Sở Hàn lại dùng tên Lâm Tuyết để xây dựng khu đất trên nên dù lục soát gần như khắp cả thủ đô, cũng sắp xếp tra xét toàn bộ bất động sản trên danh nghĩa của Lý gia và Mạc Sở Hà thì riêng Thu Cẩm Viên hắn không hề lục soát đến.

Dựa vào đoạn video kia, Lương Tuấn Đào đi gặp Lý Ngạn Thành, hắn gầm lên giận dữ, nếu thật sự vợ hắn không còn nữa, hắn mà thấy Mạc Sở Hàn thì dứt khoát sẽ bắn cho Mạc Sở Hàn một phát.

Lý Ngạn Thành biết Lương Tuấn Đào là người nói được làm được, vẻ giận dữ của tiểu tử này thật là đáng sợ, ông ta chỉ có thể cố gắng dùng lời hay để trấn an hắn, sau đó tìm kiếm Mạc Sở Hàn trên khắp thế giới.

Nhưng không hiểu vì sao, Mạc Sở Hàn đột nhiên như đã biến mất khỏi thế giới. Điện thoại không có tín hiệu, dù dùng mọi phương thức có thể liên lạc, cũng chưa ai tìm được hắn!

*

Lâm Tuyết lại bị mang về Thu Cẩm Viên, da đầu cô suýt nữa bị xé rách. Khuôn mặt cô sưng đỏ, không nhớ nổi đã ăn bao nhiêu cái tát.

Người đàn ông bên cạnh hoàn toàn trở nên điên cuồng, trong lòng hẳn thấy vui khi thân thể Lâm Tuyết tăng thêm vết thương, bộ sườn xám lỏng lẻo bị hằn xé rách tả tơi, kiểu tóc Alan tỉ mỉ thiết kế cũng sớm rồi bởi, may mà tóc cô chỉ dài đến vai, nếu không thì bộ dạng Lâm Tuyết sẽ càng thêm chật vật.

"Con mẹ nó chứ, đêm nay tôi sẽ đánh chết cô!" Mạc Sở Hàn tháo thắt lưng, ở trong sân đuổi theo quất vào người Lâm Tuyết.

Tình cảnh hỗn loạn như vậy đương nhiên kinh động đến cả nhà cả cửa. Thư Khả rời khỏi giường, cô ta và Hà quân gia cùng nhau đi tới, thấy Mạc Sở Hàn đang dùng dây lưng đuổi đánh Lâm Tuyết trong sân, Thư Khả liền kêu lên một cách khoa trương: "Sở Hàn, có phải Lâm Tuyết dùng điện thoại của em gọi cho Lương Tuấn Đào không? Trời ơi! Em thật đáng chết, phát hiện quá chậm để cô ấy thừa cơ hội, phải làm sao bây giờ? Chúng ta có chạy trốn không, ngộ nhớ Lương Tuấn Đào tìm tới..."

Mạc Sở Hàn ngừng tay, đứng ở đó thở hỗn hển, ánh mắt oán hận vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết, hẳn trả lời cô ta: "Hắn tìm đến thì sao? Tưởng anh sợ hắn chắc? Mẹ kiếp, dám xông vào địa bàn của ông đây, ông một súng phết hắn!"

Lâm Tuyết bị đánh đến mức cả người nóng rát đau nhức, vất vả lắm mới đợi được hắn dừng tay, cô cũng chỉ có thể nằm rạp xuống thở không ra hơi.

"Đồ dê tiện, qua đây quỳ xuống!" Đánh đủ rồi, tức giận bộc phát cũng đủ, Mạc Sở Hàn bắt cô quỳ xuống nhận lỗi.

Lâm Tuyết đầu chịu quỳ, cô trợn mắt nhìn lại hắn, không thềm nói lời nào. Người và súc sinh thì không có cách nào giao lưu câu thông được với nhau, đành nghĩ cách khác vậy.

Nghe nói Lương Tuấn Đào đến sông bạc, dưới tình thế cấp bách, Lâm Tuyết đã giật đứt sợi dây chuyển để lại ở phòng đánh bạc, không biết hắn có thấy không.

Nếu Lương Tuấn Đào không phát hiện vật cô để lại thì tất cả đúng là ý trời! Cô sẵn lòng chết chứ không muốn nhận sự tra tấn của Mạc Sở Hàn biến thái điên cuồng kia.

Thư Khả vừa lúc sắp lại gần, Lâm Tuyết thở dốc trong chốc lát, thấy cô ta ở đây ồn ào ngạc nhiên, cô thoáng khôi phục lại chút sức lực, sau đó liền bước như bay qua đó, tóm ngay được kẻ đổ dầu vào lửa --- Thư Khả.

"Cho tôi một con dao, không thì tôi bóp chết cô ta!" Bàn tay mảnh khảnh của cô đặt trên cổ Thư Khả, đôi mắt lóe lên ý lạnh. Nếu giết Thư Khả, có phải Mạc Sở Hàn sẽ dùng một viên đạn bắn chết cô không? Hiện giờ Lâm Tuyết chỉ muốn chết cho thoải mái, như vậy khỏi bị tên cầm thú này gây đau khổ nữa.

Mạc Sở Hàn không ngờ trở lại Thu Cẩm Viên mà cô vẫn có gan bắt Thư Khả làm con tin, hắn lập tức nhe răng cười lạnh: "Gan cô đúng là không phải lớn bình thường! Mau thả cô ấy ra, tổn thương đến một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ cho cô hối hận suốt đời!"

Dù đã sớm từ bỏ tình cảm với hắn, dù đã có sức miễn dịch với sự tàn nhẫn lãnh khốc của hắn nhưng lúc này, nghe những lời Mạc Sở Hàn nói, trái tim Lâm Tuyết không nhịn được mà ngừng động như cũ. Hắn nói nếu cô động đến một sợi tóc của Thư Khả, hắn sẽ không bỏ qua cho cô, có thể thấy được ở trong lòng hắn cô còn kém xa một sợi tóc của Thư Khả! Thế

gian con người bạc bẽo, Mạc Sở Hàn chính là "nhân tài xuất chúng" trước mắt!

Cái gì mà muốn cùng cô bắt đầu lại lần nữa, cái gì mà muốn để cô làm Hoàng hậu của mình, những điều này là chuyện ma quỷ! Lời hăn nói không kém gì nói xạo.

"Được! Tôi liền cùng cô ta quy tiên, xem anh làm gì tôi nào!" Lâm Tuyết không còn hy vọng, giờ phút này cô chỉ mong được chết!

Ngón tay siết chặt, trước tiên cô định bóp chết Thư Khả, sau đó tự sát. Trước khi chết kéo người đàn bà âm độc này xuống làm đệm lưng cũng không có gì lỗ vốn!

Thư Khả mất hồn mất vía - hồn vía cô ta đều lên mây cả, không ngờ Lâm Tuyết lại nảy sinh sát ý với mình. Vất vả lắm mới hạ được cô, thay thế vị trí của cô trong lòng Mạc Sở Hàn, Thư Khả đâu cam tâm chết như vậy, chẳng phải rất oan uổng ư?

Cô ta muốn hô cứu mạng nhưng yết hầu đã bị Lâm Tuyết giữ chặt, hơn nữa càng bóp càng chặt, không phát ra được âm thanh gì, cô ta đành liều mạng hướng về phía Mạc Sở Hàn vung vung cánh tay, ý bảo hăn nhất định phải cứu mình!

Mạc Sở Hàn vẫn lãnh khốc đứng đó, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, đôi mắt giăng đầy tơ máu lạnh lùng chăm chú nhìn Lâm Tuyết.

"Bùm!" Một tiếng súng mông manh vang lên, thân thể mềm mại của Lâm Tuyết dao động, phía sau vai phải đã bị trúng đạn, ngón tay không chế Thư Khả không tự chủ được mà buông ra.

Tiếp đó, Mạc Sở Hàn liền xông lên với tốc độ nhanh chóng khó tin, hăn dùng một cước đá văng Lâm Tuyết, cứu thoát Thư Khả.

"Rầm!" Cô té ngã trên mặt đất, vết thương trên vai đau rát, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Là Thôi Liệt nổ súng, anh ta đứng sau lưng cô ngắm bắn từ lâu. Ban đầu, anh ta muốn dứt khoát bắn chết một mạng nhưng thấy Mạc Sở Hàn có ý định muốn lấy mạng Lâm Tuyết nên Thôi Liệt mới chọn bắn vào vai cô, trước cứu Thư Khả rồi nói sau.

"Sở Hàn!" Thư Khả vừa ở quý môn quan sờ mũi Diêm Vương, bây giờ cô ta sợ tới mức cả người rã rời, đôi mắt đầm lệ, nước mắt lưng tròng ôm lấy Mạc Sở Hàn, khóc lóc tố khổ: "Em rất sợ! Sao Lâm Tuyết lại đáng sợ như vậy? Cô ấy trở nên thật độc ác, em sợ quá!"

"Đừng sợ!" Tim Mạc Sở Hàn như bị ném vào trong chảo dầu vò, lại như bị ngàn vạn mũi kim đâm lên. Lâm Tuyết còn ngã trên mặt đất, không biết bị thương ra sao nhưng hiện tại, hẳn chỉ có thể an ủi Thư Khả. "Anh sẽ trừng phạt cô ta, tuyệt đối không nhẹ!"

"Ô ô..." Thư Khả núp trong ngực hẳn khóc lớn, nghẹn ngào nói: "Sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ giết chúng ta, Sở Hàn, em có cảm giác cô ấy điên rồi!"

Ai điên chứ? Lâm Tuyết im lặng cười như mỉa, cô ngẩng đầu lên, không nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở chỗ kia mà nói với Thôi Liệt: "Tôi là bạn của Vân Phàm, nể chút tình mọn với anh ta, cho tôi một phát đạn đi!"

Thôi Liệt biết Mạc Sở Hàn nhất định không tha cho Lâm Tuyết, cô sẽ phải đối mặt với hình phạt và sự tra tấn tàn khốc đến cỡ nào. Hiện tại một phát đạn ... ngược lại đối với cô là nhân từ, nhưng ...

"Nếu cậu dám giết cô ta, tôi sẽ giết cậu!" Dù đang an ủi Thư Khả nhưng đôi tai Mạc Sở Hàn không lúc nào không để ý đến Lâm Tuyết, nghe

thấy cô nói với Thôi Liệt là muốn chết, hắn không kiềm nổi chấn động, vội vã lên tiếng ngăn cản.

Thôi Liệt cúi chào Mạc Sở Hàn ở xa xa, nói: "Thiếu gia, tôi lui xuống trước."

Nếu Mạc Sở Hàn với hai người phụ nữ kia có gút mắt, anh ta tham gia vào hiển nhiên không phải điều sáng suốt. Muốn xử trí Lâm Tuyết ra sao, cứ để thiếu gia nhà mình quyết định đi!

Hai gã vệ sĩ cao lớn vạm vỡ khống chế Lâm Tuyết chặt chẽ đợi Mạc Sở Hàn qua xử lý, đề phòng cô lại có hành động gì khác.

Vất vả lừa cho Thư Khả không khóc nữa, lúc này Mạc Sở Hàn mới dặt tay cô ta từ từ đi đến trước mặt Lâm Tuyết.

Khuôn mặt thanh tú sừng đỏ không tả được, mái tóc ngang vai rối tung, chỉ có đôi mắt vẫn lạnh lùng như trước. Cô rất bình tĩnh, không khóc lóc, chửi bới cũng không giãy dụa, chỉ dùng ánh mắt lạnh tận xương tủy nhìn đôi nam nữ phía trước.

"Sở Hàn, em sợ!" Thư Khả rúc vào ngực Mạc Sở Hàn lần nữa, lại nghẹn ngào: "Gặp cô ấy em liền thấy sợ!"

Nhất định phải khiến Mạc Sở Hàn giết chết Lâm Tuyết, bằng không, giữ lại cô hậu họa khôn cùng!

Mạc Sở Hàn cảm thấy tình cảnh mình so với Lâm Tuyết không tốt hơn bao nhiêu, lòng hắn đã sớm tan thành nhiều mảnh nhỏ. Hắn không biết tại sao lại biến thành như vậy, buổi tối lúc đưa Lâm Tuyết ra cửa, hắn còn cảm thấy cuộc sống của mình lại có hy vọng mới nhưng giây lát sau, mọi thứ đều hỏng hết.

Cuộc đời hắn vĩnh viễn bị thương lãnh khốc, cho tới bây giờ ông trời luôn keo kiệt với hắn, ban cho hắn chút ít dịu dàng, cho hắn hy vọng đổi lại để khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng hơn.

"Thiết huyết lòng son" đáng thương do tự tay hắn sửa lại, Lâm Tuyết có biết hắn phải cố gắng lấy bao nhiêu dũng khí mới đeo được trên cổ cô lần nữa hay không? Cô có biết trong lòng hắn thành kính cỡ nào khi lần nữa lấy trái tim mình cho cô

Ánh mắt Mạc Sở Hàn chạm đến cổ Lâm Tuyết, hắn như bị sét đánh, sợi dây chuyền kia đâu? "Thiết huyết lòng son" hắn đưa cho cô đâu?

Mạc Sở Hàn đẩy Thư Khả đang khóc thút thít nghẹn ngào, không ngừng ghé vào tai hắn thầm thì sợ hãi ra, hắn như con báo nổi giận phóng qua, hai tay gắt gao bóp cái cổ mảnh khảnh của Lâm Tuyết, khàn giọng gầm gừ: "Trái tim tôi đưa cho cô đâu rồi?"

Lâm Tuyết gần như bị hắn cắt đứt hơi thở nhưng khuôn mặt thanh tú không có nửa phần e sợ. Tốt lắm, cứ như vậy chết đi! Không bị tên cầm thú này tra tấn nữa.

Mạc Sở Hàn đương nhiên không để cô chết, trước sau hắn đều giữ lại cho cô một hơi thở, cổ họng khàn khàn: "Đồ đê tiện, cô lại ném đi! Vứt ở chỗ nào hả? Nói mau!"

Khi lồng ngực Lâm Tuyết bị đè nén đến mức sắp nổ mạnh, cuối cùng hắn cũng nới lỏng tay. Cô thở hỗn hển hít từng ngụm khí, đợi hô hấp vững vàng mới cười lạnh nói: "Bị tôi vứt rồi!" Dù sao khó thoát khỏi cái chết, việc gì cô phải giở hủ chiêu với hắn.

"Cô cố ý vứt đi?" Mạc Sở Hàn hận không thể xé cô ra, bàn tay lớn thô bạo túm tóc cô, quát: "Vứt ở đâu? Mau tìm về cho tôi! Không thì tôi lấy mạng chó của cô!"

"Tôi ném vào cống thối rồi, tự anh đi mà tìm!" Lâm Tuyết phỉ nhổ hắt một cái mang theo máu lẫn nước bọt, cô cất tiếng cười rạn nứt: "Tôi cũng rất muốn ném anh vào cống thối, đồ ma quỷ mất trí!"

Nhìn bộ dáng cô, Mạc Sở Hàn biết biết không còn có hy vọng tìm về được nữa, hắt đầu lòng tới cực điểm, thất vọng tới cực điểm, đồng thời cũng phản nộ tới cực điểm. Các loại cảm xúc trái ngược tập hợp đã đánh tan lý trí còn sót lại của hắn, kế tiếp, hắn làm ra việc càng điên cuồng hơn.

"Tôi là ma quỷ mất trí ư?" Mạc Sở Hàn cười như điên, tiếng cười như quỷ hú: "Được, để không phụ lời khen ngợi của cô, tôi sẽ làm một việc điên rồ đích thực cho cô xem!"

Tay Lâm Tuyết bị hắn tay hắn giữ chặt, kéo về phía trước.

Ở sân trước nuôi mấy chục con chó Đức, có con bị xích, có con bị nhốt trong chuồng, lúc này thấy chủ nhân mang đến người đẹp da thịt non mềm, mắt chúng không khỏi sáng ngời, răng nanh lộ ra, cất vang tiếng sủa.

Bình thường Mạc Sở Hàn thường dùng loài vật nhỏ còn sống để nuôi đàn chó này, thậm chí dùng cả thuộc hạ làm việc thất bại để nuôi chúng! Nếu thất bại còn dám sống trở về, kẻ cục chính là bị cho chó ăn.

Người thấy mùi thịt người, đàn chó chuyển động sủa to, nhảy lên nhảy xuống, tiếng chó "Gâu, gâu." dẫn đến xích sắt leng xeng, tiếng đầu chó đập vào lồng sắt thùng thùng vang lên.

Lâm Tuyết sợ hãi, cả người lạnh như băng, cô biết với sự tàn nhẫn của Mạc Sở Hàn, chuyện gì hắn cũng có thể làm ra được, hắn đang định đem cô cho chó ăn! "Anh sẽ không được chết tử tế đâu!" Giọng Lâm Tuyết khàn khàn không chịu nổi, đó là di chứng để lại sau tiệc đính hôn, mỗi khi tâm tình buồn bực uất ức, thanh quản sẽ bị tổn hại. Việc xấu lần này cường độ dĩ nhiên tăng thêm, đợi chờ cô là việc bị đàn chó phân thây khi vẫn còn sống. .

Mạc Sở Hàn như không nghe thấy giọng mắng khàn khàn của Lâm Tuyết, hần tiếp tục kéo cô đi về phía đàn chó.

Thư Khả phấn khởi đến mức hai mắt lóe sáng, ngay cả trong mờ cô ta cũng mong Lâm Tuyết chết nhưng trăm vạn lần đều không ngờ tới Mạc Sở Hàn sẽ tàn nhẫn để Lâm Tuyết chết như vậy, đúng là khiến cô ta vui vẻ quá.

Thư Khả giả vờ như bị dọa sắp ngất xỉu, cô ta không nói gì, cũng không có giả mù sa mưa sắm vai thiện lương. Thư Khả sợ bỏ lỡ mất cơ hội này, cơn giận của Mạc Sở Hàn mà qua đi, sát tâm của hần sẽ giảm xuống!

Mạc Sở Hàn lập tức kéo Lâm Tuyết tới một lồng sắt trống không ở phía trước, hần mở cửa, dùng sức đẩy cô vào trong. "Cút vào đi!"

Lâm Tuyết bị đẩy mạnh, thân thể ngoài ý muốn ngã vào lồng. "Ầm!" Cánh cửa đóng lại, người đàn ông bên ngoài còn bấm khóa sắt.

Loài chó Đức có thân mình lớn nên diện tích lồng sắt này cũng rất to, mỗi chiếc đều khoảng 5m2, con người bị giam bên trong cũng không thấy chật hẹp. Nhưng việc này khiến Lâm Tuyết phần nộ vô cùng, hóa ra hần muốn giam cô trong lồng chó này để làm nhục cô!

"Nghe đây, đồ dê tiện như cô chỉ xứng ở trong chuồng chó giúp tôi giữ nhà trông sân! Ngồi trong đó suy nghĩ cho tốt! Nghe rõ đây, nghĩ lại cho kĩ đi!" Mạc Sở Hàn dựa vào lồng sắt, có lẽ hần đã mệt mỏi. Thái dương nổi gân xanh, đầu hần đầy mồ hôi. "Suy nghĩ cho kĩ! Bao giờ hiểu ra, biết mình sai ở đâu thì nói cho tôi biết!"

Bàn tay trái giữ chấn song của Lâm Tuyết từ từ buông thông xuống mặt đất, vết đạn bắn trên vai phải rất nghiêm trọng, ngay cả cánh tay cũng không nâng lên được, cô cực kì mệt mỏi, Lâm Tuyết hít một ngụm khí, cô cần nghỉ ngơi.

"Sở Hàn!" Thư Khả chạy xuyên qua đàn chó tới đây, cô ta đi đến bên cạnh Mạc Sở Hàn. Vì hần đã cho đàn chó ngửi qua mùi cô ta nên bọn chúng nhớ mùi, không tấn công Thư Khả. Cô ta ôm lấy thân thể Mạc Sở Hàn, cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần hần đều đang run rẩy, không nén được lo lắng, cô ta hỏi hần: "Anh sao rồi?"

"Không có việc gì đâu." Mạc Sở Hàn chỉ cảm thấy từng cơn chóng mặt, đầu nóng đến mức đầy mồ hôi. Thời tiết ẩm ướt lại oi bức, có lẽ sắp có giông. Hần lau mồ hôi trên thái dương, nói: "Chúng ta đi thôi!"

"Sở Hàn, " Thư Khả không ngờ Mạc Sở Hàn chỉ nhốt Lâm Tuyết vào lồng sắt chứ không vứt cô cho chó ăn, cô ta cực kì thất vọng, liền hỏi người đàn ông bên cạnh: "Anh định nhốt Lâm Tuyết ở trong này luôn sao?"

"Đừng thay cô ta cầu tình nữa!" Mạc Sở Hàn cúi kính khoát khoát tay. "Chúng ta đi thôi!"

Thư Khả đau khổ không nói nên lời, cô ta xin tha cho Lâm Tuyết chỗ nào chứ, thật ra cô ta muốn kích động lửa giận của hần. Nhưng Mạc Sở Hàn nói vậy, Thư Khả đành lựa theo ý hần nói tiếp: "Sở Hàn, anh nổi nóng với cô ấy như vậy có phải hơi ... dù sao trước kia hai người cũng từng tốt đẹp bên nhau!"

"Em hỏi cô ta một chút, xem cô ta còn nhớ đến đoạn tình cảm giữa anh và cô ta hay không?" Mạc Sở Hàn đau lòng cực độ, hần chỉ vào cô gái đang cuộn mình trong góc lồng sắt, nói: "Cô ta sớm quên rồi!"

"Sở Hàn!" Thư Khả càng nhìn càng thấy kinh hãi, rõ ràng cô ta thấy trong mắt Mạc Sở Hàn hiện lên lệ quang. "Đừng đau lòng như vậy! Em sẽ đối tốt với anh, sẽ yêu thương anh!" Nói xong, cô ta liền sáp lại, hôn lên môi hần.

"Đừng đụng vào anh!" Mạc Sở Hàn theo bản năng tránh đi nụ hôn của Thư Khả, hần lảo đảo lui về phía sau hai bước, lên tiếng: "Đừng đụng vào

anh!"

"Sở Hàn, anh thế nào rồi?" Thư Khả vội vàng đi qua, cô ta muốn ôm lấy hắn.

"Tránh ra!" Một trận gió đêm thổi tới, Mạc Sở Hàn chỉ cảm thấy toàn thân sớn gai ốc, như người say rượu đột nhiên tỉnh táo, hắn không tự chủ được ôm chặt lấy cánh tay, đi về phía lồng sắt đang giam giữ Lâm Tuyết.

Thư Khả hiểu hắn nhất, thấy dáng vẻ hốt hoảng ấy, cô ta biết Mạc Sở Hàn muốn làm gì liền vội vã hô to: "Sở Hàn, đừng để cô ta tổn thương anh nữa! Ngàn vạn lần đừng tới gần cô ta, vừa rồi suýt nữa Lâm Tuyết còn muốn mạng em, chẳng lẽ anh quên rồi ư?"

Mạc Sở Hàn dừng bước, hắn cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Hắn muốn làm gì nhỉ? Ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình muốn làm gì nữa.

"Sở Hàn, sắc mặt anh đáng sợ quá!" Thư Khả lại chạy đến, thấy mắt Mạc Sở Hàn đỏ thẫm, khuôn mặt ửng đỏ không bình thường, cô ta hỏi: "Anh thấy không thoải mái sao? Có phải bị cảm lạnh rồi không?"

Trời tháng năm biến đổi rất nhanh, vừa rồi còn oi bức ẩm ướt đột nhiên đã nổi gió, gió mạnh thổi cát bay bừa bãi, bầu trời u ám dần xuống thấp như đã chạm đến đỉnh đầu, có thể thấy sắp có một cơn bão táp.

Mạc Sở Hàn chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, đến khớp xương cũng bốc lên khí lạnh, hắn biết bệnh của mình cũ tái phát, hắn muốn liều mạng dùng tia ý thức thanh tỉnh cuối cùng để nói vài lời với Lâm Tuyết.

Hai tay xoay sở nắm lấy khóa sắt nhưng dù làm thế nào Mạc Sở Hàn cũng không mở được, cơn sốt cao đang tấn công hắn, tầm nhìn trước mắt rất mơ hồ, thân thể hắn đã chống đỡ đến cực hạn.

"Anh đang làm gì vậy?" Thư Khả vội vàng bắt lấy bàn tay to của hắn, cô ta la hoảng lên: "Trời ạ, anh phát sốt rồi!"

Mạc Sở Hàn bất lực buông khóa sắt ra, hắn xoay người, đồng tử rã rời, hắn thì thào nói: "Gọi bác sĩ qua đây..." Lời chưa dứt, thân thể cao lớn đổ ầm xuống đất!

"Sở Hàn!" Thư Khả hét rầm lên, cô ta khóc lóc gọi người: "Người đâu mau tới đây! Thiếu gia ngất xỉu, mau đưa đi bệnh viện!"

Nhưng khi đám Thôi Liệt chuẩn bị đưa Mạc Sở Hàn đến bệnh viện, hắn lại liều mạng, mạnh mẽ mở to mắt, khàn giọng quát: "Tôi không đi bệnh viện, gọi bác sĩ đến đây!"

Ở nơi này, lời Mạc Sở Hàn nói chính là thánh chỉ cao nhất, đám thuộc hạ đều không chút do dự chấp hành theo, về phần Thư Khả, ý tưởng muốn mượn tay Mạc Sở Hàn của cô ta đã thất bại.

Hắn bị người ta khiêng đi, thấy hắn hôn mê nhưng cô ta không chạy theo chăm sóc mà đi về phía lồng sắt nhốt Lâm Tuyết bên trong.

Vừa rồi Mạc Sở Hàn phát bệnh, liều mạng muốn mở chiếc khóa kia, đáng tiếc hắn hoàn toàn không thấy rõ ổ cắm, chìa khóa bị hắn đánh rơi trên mặt đất.

Thư Khả ngồi xổm xuống nhặt chìa khóa rồi ngược mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời trở nên dữ tợn đáng sợ, cô ta nói với Lâm Tuyết đang cuộn mình trong góc : "Đêm nay —— là thời điểm chết của cô!"

Lâm Tuyết vẫn im lặng từ đầu đến cuối, cô lấy bất biến ứng vạn biến, chuẩn bị nghênh đón mọi việc Thư Khả sắp làm.

"Ha ha, đừng si tâm vọng tưởng, tôi sẽ không ngốc nghếch mà lại gần cô đâu!" Thư Khả giả hoạt cười lớn: "Tôi muốn để chó bảo bối của Sở

Hàn ăn cô! Xem ngày mai anh ấy có giết những con chó này chôn cùng cô hay không?!"

Lâm Tuyết hiểu ra mưu đồ độc ác của Thư Khả, cô ta muốn cho đàn chó tấn công cô.

Thư Khả dắt một con chó Đức lớn đến gần, chuẩn bị mở cửa lồng thả nó vào cắn chết Lâm Tuyết."Van xin tôi đi! Van xin tôi tha chết cho cô đi! Quỳ xuống dập đầu cầu xin tôi đi! Ha ha ha..." Cô ta đắc ý cười điên cuồng, muốn hưởng thụ toàn bộ sự sợ hãi của Lâm Tuyết trước khi chết.

Là người đâu có ai không sợ chết, nếu Lâm Tuyết quỳ xuống cầu xin cô ta tha mạng, cô ta sẽ có cảm giác thành công. . "Cô đâu không lại tôi đâu! Người Sở Hàn yêu trước giờ chính là tôi, cô thật đáng thương, chỉ có thể bị anh ấy nhốt trong chuồng chó, cuộc sống còn không bằng chó lợn! Cô nói xem đàn ông sao lại ác vậy chứ? Lúc trước anh ấy yêu cô, đối xử với cô dịu dàng thăm thiết, tôi thấy mà không khỏi ghen tị! Ha ha, bây giờ anh ấy lại chà đạp cô, yêu chiều tôi, Lâm Tuyết, chẳng lẽ cô không biết là mình thất bại rồi sao?"

Trái tim Lâm Tuyết đã sớm tê dại, đương nhiên càng không biết đau đớn là gì, cô yên lặng nằm sấp, đợi cơ hội tốt nhất.

Thư Khả càng nói càng đắc ý, cô ta có cảm giác mình là nữ vương thắng lợi, liếc nhìn Lâm Tuyết, cô ta cảm thấy cô đã nằm rạp dưới chân mình, để mặc mình giày xéo.

Thư Khả dùng chìa mở khóa ra, đôi mắt lóe lên tia sáng độc ác, cô ta cười một tiếng quái dị: "Cái cơ thể ti tiện này của cô chỉ có tác dụng duy nhất là cho chó ăn thôi!"

"Rầm!" Cô ta giật cửa lồng, định bỏ con chó Đức to như con nghé nhỏ vào.

Nhưng Lâm Tuyết đã sớm vận sức chờ dịp triển khai hành động, đợi cửa lồng mở ra, cô gái vốn nằm đó im lặng ngủ đông đột nhiên vọt người nhảy lên như giao long. Cô nhào qua né được con chó becgie, lại dựa vào thân thể linh hoạt, không đợi Thư Khả đóng cửa lần nữa, thân mèo đã chui ra ngoài.

Thư Khả kinh hãi, cô ta không ngờ Lâm Tuyết phản ứng nhanh đến vậy, đành phải liều mạng muốn đẩy cô về chỗ cũ. Dưới tình thế cấp bách, cô ta quên mất một điều: mình hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Tuyết.

"Đừng!" Lâm Tuyết trở tay cài lại cửa lồng, đồng thời nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy khóa sắt trong tay Thư Khả khóa cửa lồng lại. Con chó becgie kia dùng móng vuốt cào cửa sữa vang, đầu lưỡi hồng vươn ra, nước dãi chảy ròng ròng.

Nghĩ đến cảnh mình suýt nữa thành bữa ăn ngon cho nó, trong dạ dày Lâm Tuyết có chút buồn nôn. Cô lui về sau một bước, rồi quay đầu nhìn Thư Khả đang chuẩn bị chạy trốn kia.

"Đừng, đừng qua đây!" Thư Khả không ngờ hại người thành ra hại mình, cô ta muốn thừa dịp Mạc Sở Hàn mê man mà giải quyết Lâm Tuyết một cách dứt điểm, kết quả người bị hạ đo ván lại là cô ta. "Sở ... nếu Sở Hàn phát hiện ra cô giết tôi, anh ấy ... anh ấy sẽ băm xác cô ra thành vạn mảnh!"

Không nghi ngờ gì nữa, những lời này càng đổ thêm dầu vào lửa, đối với Thư Khả, Lâm Tuyết đã chất chứa oán hận quá sâu, hơn nữa đối với sự thống hận Mạc Sở Hàn đến tận xương tủy, điều này khiến cô hoàn toàn phần nộ. Cô không thèm nói gì vô nghĩa với cô ta mà trực tiếp dùng động tác nhanh nhẹn nhào qua.

Tuy vai phải bị súng bắn tổn thương, cánh tay phải gần như không giơ lên được nhưng dùng tay trái để đối phó với người đàn bà này cũng dư dả chán. Chỉ với mấy chiêu cầm nã thủ tuyệt đẹp, Lâm Tuyết đã nhanh chóng khống chế được đối phương.

"A! Đừng giết tôi!" Thư Khả sợ tới mức oa oa kêu lớn, cô ta biến đổi từ bộ dáng kẻ gây sự ban nãy sang dáng vẻ điềm đăm đáng yêu: "Lâm Tuyết, cậu tha cho mình đi. Chúng ta dù gì cũng từng là bạn tốt."

Dưới tình thế cấp bách, Thư Khả liền xin tha thứ, không ngờ Lâm Tuyết thật sự buông cô ta ra. Cô ta có chút ngoài ý muốn và hơi hơi may mắn, hóa ra Lâm Tuyết vẫn dễ bị gạt như vậy! Không đợi Thư Khả kịp thở một hơi, Lâm Tuyết đã xông lên lần nữa, cô vung mạnh tay trái, lấy khí thế nhanh như chớp hướng về cái mặt tròn của cô ta "Bốp! Bốp! Bốp!" --- bốn cái tát mạnh mẽ vang lên liên tục.

Hóa ra cô thả Thư Khả, lui về sau hai bước là để khi phản kích khí lực sẽ mạnh hơn!

Bốn cái tát này đánh xuống khiến ngũ quan Thư Khả lệch vị trí, hồn bay phách tán, nhất thời ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được rõ ràng.

"Bạn bè ư? Ha ha!" Lâm Tuyết cười rộ lên châm chọc, "Cô chỉ là bạch nhãn lang ăn thịt người! Trái tim còn độc ác hơn ong bắp cày! Xem tôi như kẻ mà đùa giỡn!"

Thư Khả hoàn toàn không đánh lại được Lâm Tuyết nhưng cũng không muốn khoan tay chịu chết, cô ta chợt nhớ đến trên người mình còn mang theo một khẩu súng do Mạc Sở Hàn đưa cho dùng để phòng thân. Lúc này Thư Khả muốn móc súng ra bắn chết Lâm Tuyết nhưng do hoảng hốt lúng túng, động tác của cô ta không hề trôi chảy. Đợi đến khi bà tay run

rầy đưa được đến chỗ để súng thì đã thấy trống không rồi, bởi Lâm Tuyết hành động nhanh chóng, lưu loát, cô đã rút được súng ra rồi.

Lâm Tuyết đang lo không có vũ khí thuận tiện trong tay, giờ có súng rồi lòng tin của cô càng tăng thêm. Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn! (1), người đàn bà độc ác này muốn lấy mạng cô, cũng không muốn cho cô còn đường sống.

"Rầm rầm oanh!" Bầu trời đêm u ám cuối cùng bắt đầu vang lên tiếng sấm sét vang dội, khi hạt mưa lớn rơi xuống, mưa cũng bắn tung tóe trên mặt đất tạo ra bọt nước.

Lâm Tuyết không nổ súng bắn Thư Khả, bởi một phát đạn thì quá hời cho cô ta. Cô học theo bộ dạng chà đạp của Mạc Sở Hàn liền túm tóc Thư Khả, mạnh mẽ kéo cô ta đâm đầu về phía lồng sắt.

"Ầm! Ầm! Ầm!" Đâm vào ba phát, đầu Thư Khả chảy máu, chỉ có tiếng thét chói tai và tiếng khóc truyền đến.

Người thấy mùi máu tươi, những con chó Đức trong lồng hưng phấn đến mức con mắt xanh lên, chúng chạy tán loạn, không ngừng sủa vang. Đồ ăn chủ nhân tạo ra cho chúng đều là loại cả thân dính máu, nửa sống nửa chết, kế tiếp chủ nhân sẽ mở cửa quăng vào cho chúng ăn.

"Thư Khả, tôi có lỗi với cô ở chỗ nào hả? Vì sao cô năm lần bảy lượt hãm hại tôi? Không đẩy tôi vào chỗ chết thì thề không bỏ qua! Âm mưu quỷ kế nham hiểm, thủ đoạn thiếu đạo đức nào cô cũng có thể làm, bây giờ lại dờ dờ tiếp! Lại xấu xa! Cô lại xấu xa!" Lâm Tuyết oán hận người đàn bà độc ác này vô cùng, cô mở cửa lồng sắt, nhét Thư Khả vào trong! "Cô cũng ném thử chút tư vị bên trong đi!"

Nếu Thư Khả không tuyệt tình như vậy, Lâm Tuyết đâu quá khích đến thế, tâm địa lạnh lùng cứng rắn của cô là do đôi cực phẩm Mạc Sở Hàn và Thư Khả này kích động mà thành! Nếu bọn họ chuyện gì cũng làm ra được

với cô thì Lâm Tuyết cần gì phải nhân từ, thiện lương với hai kẻ này nữa. Lại nói tiếp, con chó becgie là tự tay Thư Khả dắt tới, nó hẳn nhận ra cô ta, về phần vật nuôi có căn chủ hay không thì phải xem vận may của Thư Khả lớn hay nhỏ?

Chó do Thư Khả mở cửa lồng nhét vào, nếu cô ta không tuyệt tình đến mức này thì Lâm Tuyết cũng chỉ định nhốt cô ta vào lồng sắt không, để cô ta nếm thử thủ đoạn tàn nhẫn lãnh khốc của Mạc Sở Hàn mà thôi. Về phần con chó kia —— là do Thư Khả gieo nhân nào gặp quả ấy!

Lâm Tuyết thấy đôi câu nam nữ Mạc Sở Hàn và Thư Khả này căn bản không thuộc chủng loại giống mình, để bọn họ chung sống với chó ngược lại đúng là ngu tằm ngu, mã tằm mã.

"A! Thả tôi ra! Thả tôi ra!" Thư Khả ở trong lồng thét chói tai kêu cứu, đáng tiếc, không ai để ý đến. Trước đó, cô ta đã dặn dò hộ vệ, dù nghe thấy động tĩnh lớn đến đâu cũng không được quan tâm. Tất cả mọi người cho rằng người đang kêu cứu là Lâm Tuyết, đâu ai ngờ đêm hôm khuya khoắt, Thư Khả lại đem mình bỏ vào lồng sắt, càng không tưởng tượng ra trong lồng sắt còn vô duyên vô cớ nhiều thêm một con chó!

Cơn mưa lớn ngưng lại, tiếp đến là một trận cuồng phong, bầu trời u ám đến dọa người, từ đầu đến cuối, mưa to trút xuống không ngớt, mặt đất bốc lên hơi nóng, khẩn cấp cần mưa lớn tưới mát!

Thư Khả ở trong lồng sắt không ngừng thét chói tai, không ngừng dùng lời lẽ ác độc nguyên rửa Lâm Tuyết. Ngược lại, con chó Đức kia nhận ra cô ta, chỉ vây quanh không ngừng hít ngửi như đang xác nhận rốt cuộc cô ta cũng không phải đồ ăn ông chủ thưởng cho mình.

"Đừng cản tao, tao là bà chủ của mày!" Thư Khả sợ tới mức suýt nữa không khống chế nổi tiểu tiện, thay vì mắng mỏ Lâm Tuyết, cô ta quay

sang khiến trách con chó lớn bên cạnh: "Tao là bà chủ của mày, không được cắn tao!"

Con chó ngửi tới ngửi lui, cũng không nhận được lệnh dùng cơm của ông chủ, nó chỉ có thể thềm chảy nước miếng không ngừng đảo quanh Thư Khả.

Cả người Thư Khả run rẩy lấy bối, đứng lên không nổi. Giờ phút này, nếu hoán đổi vị trí với Lâm Tuyết, cô ta ở ngoài, Lâm Tuyết ở trong thì đương nhiên Thư Khả có thể càn rỡ không ai bì nổi. Đáng tiếc, bây giờ cô ta giống như thịt cá, cùng chung chỗ với một động vật ăn thịt, có thể tưởng tượng ra trong lòng kinh hoàng, sợ hãi đến bao nhiêu.

Theo Mạc Sở Hàn lâu như vậy, Thư Khả từng thấy cảnh mấy con chó cắn nuốt người sống rất khủng bố, phải gọi là một màn máu tanh ghê tởm. Chó và sói không khác nhau lắm, đều thích máu tươi, tàn nhẫn trở mặt vô tình. Lúc này có lẽ nó còn nhớ tới mệnh lệnh Mạc Sở Hàn ban ra, biết cô ta là người một nhà không thể ăn được, nhưng thời gian trôi lâu, khó giữ nổi thú tính. Thư Khả biết tình cảnh của mình cực kì nguy hiểm, cô ta liền giật ra tiếng nói, lớn tiếng la lên: "Người đâu mau tới cứu tôi! Tôi là Thư Khả, tôi là Thư Khả!"

Đáng tiếc, bất kể cô ta là ai, cũng không có kẻ nào dám qua đây chỗ mồm vào. Trước khi Mạc Sở Hàn ngắt xiu, hần liều mạng ra lệnh: "Không ai được đụng vào người đàn bà bị nhốt trong lồng kia!"

Chủ nhân biệt thự muốn tự mình xử lý người bị nhốt trong lồng kia, thuộc hạ của Mạc Sở Hàn đều hiểu rõ việc chấp hành chính xác mệnh lệnh hần ban ra quan trọng hơn bất cứ việc gì.

Thả lỏng cơ thể, Lâm Tuyết cảm thấy nửa người nhanh chóng tê dại. Vết thương bị đạn bắn trên vai phải rất nghiêm trọng, vừa rồi uất ức và động tác quyết liệt đã khiến miệng vết thương nứt ra, máu tuôn xối xả.

Tay trái nắm chặt súng, cô mạnh mẽ chống đỡ cơ thể đang trọng thương, giữ vững tinh thần chuẩn bị tìm đường ra.

Cần có một chiếc xe, nếu không, với tình trạng thân thể hiện giờ, dù chạy thoát khỏi ngôi biệt thự này thì cũng bị mất máu quá nhiều dẫn đến ngất xỉu trên đường đi.

"Đùng đoàng!" Lại là một trận sấm sét vang dội, bão táp trong đêm thế tối rào rạt, ngay lập tức mưa như trút nước, quét sạch toàn bộ thế giới.

Tầm mắt trước mặt trở nên mơ hồ, Lâm Tuyết nghiêng ngả, đi lảo đảo về phía trước, muốn tìm chỗ tránh mưa. Đột nhiên sau lưng cô truyền đến từng trận kêu thét thê thảm, Lâm Tuyết quay đầu liền bắt gặp một màn kinh hãi.

Mưa to rửa trôi hết mùi, con chó beagle không ngửi thấy mùi "Người một nhà" trong trí nhớ, cuồng tính bắt đầu phát tác, nó nhe hàm răng trắng nhơn ra với Thư Khả. Nhưng nó dường như vẫn nhớ rõ người đàn bà này hình như là sủng vật của ông chủ, không thể ăn, nhưng bản tính thích máu tươi khiến nó không khống chế được sự thèm ăn, nó liền gặm cắn vài miếng không nguy hiểm đến tính mạng trên người Thư Khả.

Ăn vài miếng, chỉ cần không cắn chết, ông chủ sẽ không trách tội đâu. Con chó Đức dùng móng vuốt đè Thư Khả đang thét chói tai, quan sát một lượt liền nhắm vào miệng cô ta.

"A!" Thư Khả dường như đau đớn sắp ngất đi, tai bên trái và phần thịt trên má hợp với quai hàm đã bị xé xuống "Cứu mạng! Cứu tôi... A! Cứu tôi!"

Lâm Tuyết không ngờ chuyện sẽ chuyển biến như vậy, con chó nhận Thư Khả là bà chủ lại bắt đầu cắn cô ta, quả nhiên, súc vật chỉ là súc vật, gần gũi đến mấy cũng uống công vô ích. Nếu cô không tìm cách trốn ra, tấm gương Thư Khả hiện tại chính là kết cục của cô!

Lâm Tuyết không muốn đi cứu, cũng không còn sức lực đi cứu, thân cô bây giờ còn khó bảo toàn. Miệng vết thương không ngừng chảy máu, gân cốt mệt mỏi kiệt quệ, không còn sức bước về trước một bước.

Không thể ngã xuống, Lâm Tuyết nhắc nhở chính mình, nhất định không thể ngã xuống, nếu không sáng sớm mai, cô sẽ trở thành xác chết cứng đờ trong mưa.

Tầm mắt phía trước mờ nhạt, thân thể mềm mại lão đảo thật sự đã chống đỡ không nổi từ lâu, ngay lúc thể lực của cô đạt đến cực hạn, giữa màn mưa lớn bàng bạc, cứu tinh của cô xuất hiện rất đúng lúc.

"Lâm Tuyết!" Tiếng thở nhẹ quen thuộc vang lên, xuyên thấu qua gió rít mưa gào, lúc này giọng nói trong tai Lâm Tuyết không kém gì âm thanh tự nhiên.

Tinh thần cô không khỏi chấn động, nâng mắt lau lau nước mưa trên mặt, cuối cùng cô cũng thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đang xuyên qua màn mưa chạy như bay tới đây.

Là Vân Thư Hoa!

Không chỉ có một mình Vân Thư Hoa, anh ta còn dẫn vài người thân thủ cường tráng đi theo giúp đỡ, đương nhiên là anh ta định tới cứu cô !

Lâm Tuyết giống như gặp được người thân, cả người thả lỏng, trước mắt liền biến thành màu đen, súng trong tay cô rơi xuống.

"Tuyết!" Vân Thư Hoa kinh hãi xông lên trước, anh ta kịp thời đỡ được thân thể mềm mại của Lâm Tuyết trước khi cô ngã trên mặt đất. Tay phải Vân Thư Hoa vừa lúc chạm đến vai phải của cô --- ướt sũng sền sịch --- đầy máu tươi."Em bị thương rồi!"

Chết tiệt, chẳng lẽ Mạc Sở Hàn muốn giết Lâm Tuyết sao? Vân Thư Hoa đau lòng tột độ, anh ta liều mạng xoa xoa hai má cô, miệng gào lên: "Chịu đựng một chút, anh đưa em tới bệnh viện!"

Lâm Tuyết miễn cưỡng mở mắt, thấy khuôn mặt dịu dàng tuần tú quen thuộc của Vân Thư Hoa, cô chưa xót nói. "Em không sao!"

Vân Thư Hoa biết vết thương của cô không nhẹ, anh ta đâu dám chậm trễ thêm, vội ôm lấy cô, dặn dò mấy thuộc hạ: "Chúng ta mau rời khỏi đây!"

"Vân Thư Hoa!" Thư Khả bị nhốt trong lồng sắt đang chịu hình phạt tàn khốc nhất thế gian : bị chó cắn xé tươi sống, cô ta cũng mong gặp được cứu tinh nên dùng hết sức lực bò dậy, kêu thảm thê lương: "Cứu tôi! Vân Thư Hoa, cứu cứu tôi! A a..."

Vân Thư Hoa quay đầu lại, thoáng nhìn người đàn bà đang bị chó Đức cắn xé, tóc tai cô ta bù xù, máu thịt trên mặt bê bết. Một tia chớp xẹt qua, đúng lúc chiếu sáng bộ dáng dữ tợn, cái mũi và má trái đã bị cắn mất, quả thực giống như ác quỷ đòi mạng.

Tuy mấy người đàn ông đều có gan lớn nhưng nhìn thấy cảnh này cũng sợ tới mức lùi lại ba bước.

"Vân Thư Hoa, cứu tôi! Cứu tôi! A a..." Thư Khả không ngừng kêu thảm thiết, liền lĩnh gọi Vân Thư Hoa: "Anh mau cứu tôi! Cứu tôi!"

Hơn nửa ngày mới nhận ra khối máu thịt mờ nhạt kia là Thư Khả, Vân Thư Hoa giật mình không ít, anh ta dường như không chút do dự hướng về đám thuộc hạ đang kinh ngạc giống mình, đánh mắt ra hiệu —— lập tức xử lý sạch sẽ!

Mấy tên thuộc hạ hiểu ý tức thì, họ rút súng vọt tới cạnh người đàn bà đang kêu thảm thiết không ngừng.

Nói cũng khéo, tia chớp loáng qua khiến thị lực hơi bị ảnh hưởng, có chút kích thích mạnh mẽ, hơn nữa Thư Khả vì tránh né con chó trong lồng, thỉnh thoảng cô ta lại đổi vị trí, viên đạn bắn ra trúng ngay vào bụng con chó.

"Ngao ngao ngao..." Con becgie bị trọng thương, thay vì tiếp tục cắn Thư Khả, nó run rẩy cuộn thành một khối, đứng dậy tru lên.

Vân Thư Hoa thầm kêu không xong rồi, anh ta biết bảo vệ sẽ lập tức tới đây nên vội ôm Lâm Tuyết bước nhanh rời đi. Xe của anh ta đỗ ở cửa hông phía tây, mà bảo vệ bên đó đều bị người của anh ta xử lý rồi.

Nhưng vừa mới chuyển động bọn họ liền phát hiện ra mình đã bị bộ đội bao vây. Trước mắt có vô số đèn pin chiếu đến, chỉ thấy hòng súng tiểu liên đen ngòm từ bốn phương tám hướng nhắm vào bọn họ, các chiến sĩ đã chiến quân mặc áo mưa quân dụng mau lẹ, lưu loát mở rộng vòng vây.

"Không được nhúc nhích, tất cả các người đã bị bao vây, mau nộp vũ khí đầu hàng đi, nếu không sẽ bị bắn ngay tại chỗ!" Một sĩ quan trẻ tuổi bước ra, khuôn mặt tuần tú tuần lạnh lùng ra lệnh cho Vân Thư Hoa.

Đèn pha trên cao chiếu sáng khiến sân trước sáng như ban ngày, sự thực là binh lính vác súng đã đứng đen một mảng, dường như toàn bộ biệt thự đều bị vây chặt như nêm cối. Đừng nói con người, ngay cả ruồi bọ cũng đừng mơ bay ra được.

Mưa càng lúc càng lớn! Trong lòng Vân Thư Hoa cân nhắc, đột nhiên anh ta ho một tiếng, chủ động hướng về vị sĩ quan trẻ tuổi, nói: "Là Lưu đội trưởng sao? Tôi tên Vân Thư Hoa, Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn giam giữ, tôi vừa liều chết cứu cô ấy ra!"

Vất vả lao đến tranh thủ dịp tốt làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng lại bị Lương Tuấn Đào đoạt mất, Vân Thư Hoa thực sự xúc động muốn giết người. Nhưng công lao cứu Lâm Tuyết cũng không thể để Lương Tuấn Đào

hưởng hết, anh ta muốn nhấn mạnh một lần để đề phòng Lâm Tuyết quên mất.

Tên của sĩ quan kia là Lưu Bắc Thành, anh ta lạnh lùng cảnh cáo Vân Thư Hoa: "Anh mau buông người trong ngực ra, Thủ trưởng chúng tôi tới ngay bây giờ!"

Lâm Tuyết rơi vào trạng thái nửa ngất nửa mê nhưng lại mở mắt, hình như do tâm linh cảm ứng, cô thì thào nói nhỏ: "Lương Tuấn Đào đến đây!"

"Sao cơ?" Vân Thư Hoa cúi đầu hỏi cô : "Em nói cái gì?"

Đột nhiên, Vân Thư Hoa bị một quả đấm thép nặng nề đẩy ra, tiếp đó, Lâm Tuyết trong ngực anh ta liền bị người nào đó đoạt mất, đợi thân thể đứng vững trở lại, anh ta mới nhìn rõ Lương Tuấn Đào thực sự đã đến!

Lương Tuấn Đào không mặc áo mưa quân dụng, quả thực khi một thân quân phục đoạt lấy Lâm Tuyết, so với dã thú đói bụng ngàn năm hãn còn có vẻ tham lam hơn! Hắn gắt gao ôm lấy cô, khóa chặt thân thể mềm mại mảnh mai trước ngực mình, hắn chỉ cảm thấy toàn thân cô cứng ngắt lạnh như băng, không khác gì cái xác mất đi sinh mệnh."Lâm Tuyết!" Vòng tay ôm cô dịch chuyển, dưới ánh đèn pha trong màn mưa đêm, Lương Tuấn Đào thấy máu tươi đầm đìa đến ghê người, cô bị thương rồi! Trong nháy mắt, tim hắn tràn đầy đau buốt, hắn khàn giọng quát: "Em cố chịu đựng! Nghe rõ không hả? Cố chịu đựng một chút!"

Lâm Tuyết bị thương rất nặng, hơn nữa còn mất máu nghiêm trọng, người đàn ông bên cạnh dùng bàn tay lớn của mình chặn trên miệng vết thương nhưng không ngăn được máu ồ ạt tuôn ra.

Quả thực muốn điên lên mất! Sao lại thành ra thế này? May mà để đề phòng Lâm Tuyết bị thương, Lương Tuấn Đào đã dẫn theo bác sĩ quân y nhưng hắn không ngờ cô lại bị thương nặng đến vậy!

Cả biệt thự hoàn toàn bị mấy vạn dã chiến quân khống chế, để đảm bảo an toàn; để thắng chắc không thua; để không xảy ra việc ngoài ý muốn, Lương Tuấn Đào còn triệu tập bộ đội tinh nhuệ của Sư đoàn 706 và mượn một đám binh vương tinh nhuệ do chính tay hãn đào tạo từ Phi Ưng đoàn.

Biệt thự này được canh phòng nghiêm ngặt, bảo vệ mười mấy người, hộ vệ khác có ba mươi người, có cả người giúp việc và quản gia, thậm chí còn có mấy chục con chó beagle Đức, toàn bộ lực lượng vũ trang trong nháy mắt đã bị đánh tan rã.

Sự thật chứng minh, binh lính Lương Tuấn Đào đem theo đều là những người ưu tú nhất, đối mặt với bất cứ phần tử vũ trang nào, cuối cùng cũng có thể sử dụng thời gian ngắn nhất, phương thức hữu hiệu nhất để giải quyết dứt điểm.

Mưa to tiếp tục trút xuống , các chiến sĩ đều im lặng bưng súng đứng thẳng, ngoài tiếng gió ra không nghe thấy âm thanh ồn ào nào khác. Bởi vì không có mệnh lệnh của Thủ trưởng, bọn họ tuyệt đối không dám tùy tiện phát ra âm thanh.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết chạy băng băng trong mưa như con báo đơn độc mau lẹ! Xe cứu thương quân dụng đã đỗ ở đây, cửa sau mở ra, giữa màn mưa, bác sĩ và y tá đứng xếp thành hàng nghênh đón

Lương Tuấn Đào trực tiếp lướt qua cánh, hãn ôm Lâm Tuyết nhảy vọt vào xe cứu thương, sốt ruột quát lên: "Mau truyền máu cho cô ấy! Mau kiểm tra khẩn cấp! Mau tới bệnh viện!"

Các bác sĩ và y tá đều bị hãn hét sợ run, chưa ai trong bọn họ gặp qua bộ dáng kinh hoàng lúng túng của vị Thủ trưởng Chiến thần tôn quý này, so với ngày tận thế còn có vẻ nghiêm trọng hơn.

(1) Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn : Đến chỗ sơn cùng thủy tận cứ ngỡ như không còn lối nữa, thì lại thấy thấp

thoáng có một thôn xóm trong những rặng liễu mờ và những cảnh hoa sáng

----- END -----

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Lại Cản Tôi! (Ấm Áp)

Mọi người lập tức ào ào lên xe, lấy tốc độ và hiệu suất nhanh nhất chấp hành mệnh lệnh của Thủ trưởng đại nhân.

Nhóm máu mang theo trên xe phù hợp với nhóm máu của Lâm Tuyết, bác sĩ nhanh tay truyền cho cô từng chút một, họ cẩn thận nhìn túi máu đỏ sẫm dần đi vào cơ thể cô, sau đó bác sĩ dùng kéo tách quần áo ướt dính đầy nước mưa và máu sau lưng Lâm Tuyết ra rồi nhanh chóng cầm máu lại. Y tá lấy băng gạc trắng, quấn từng vòng buộc chặt miệng vết thương, tạm thời ngăn máu chảy tiếp.

Sau khi bận rộn hoàn thành xong mọi việc, vị bác sĩ trên xe không dám lơ là chút nào, anh ta cầm ống nghe kiểm tra tim phổi Lâm Tuyết, đồng thời y tá cũng cầm kim để truyền đường glu-cô, protein cung cấp dưỡng chất cho cơ thể và thuốc cầm máu tiêu viêm lên tay còn lại. (Nhiều năm sau, mỗi khi hồi tưởng về quãng thời gian này, trong lòng người họ Lương nào đó vẫn chưa hết sợ hãi, hẳn thường răn dạy bản sao thu nhỏ của mình: "Nhớ rõ, khi lấy vợ, nhất định phải nhớ được nhóm máu của vợ mình. Nếu không bây giờ cũng không có sự tồn tại của con đâu!")

Cùng lúc đó, những người còn lại đều không chậm trễ chút nào, họ nghiêm chỉnh đóng kín cửa xe, tài xế khởi động xe cứu thương, đèn trước bật sáng mạnh mẽ xuyên qua màn mưa dày đặc, tốp binh lính đen như quạ tức thì giống thủy triều rút sang 2 bên, trong nháy mắt mở ra một con đường ăn thông với bên ngoài.

Đây là chiếc xe duy nhất có thể ra ngoài, trừ nó ... chung quanh biệt thự này, ngay cả con ruồi cũng đừng mong thoát nổi!

*

Trong phòng cấp cứu, các bác sĩ đang bận rộn vây quanh chạy chữa cho người nằm trên giường bệnh. Máy đo huyết áp, máy trợ tim, máy hô hấp ... bất cứ thiết bị nào chỉ cần giúp được thì đều dùng tới.

"Gan bị biến chứng nặng, ngực ứ nước, suy tim độ trung, sốt cao, hôn mê bất tỉnh ..." Từng chuỗi thuật ngữ y học chuyên môn được phun ra từ miệng bác sĩ thật khiến lòng người run sợ.

Lý Ngạn Thành không kiên nhẫn nổi liền gào lên: "Mau cấp cứu đi!"

"Lý Tướng quân, chúng tôi đang dốc toàn lực cứu chữa đây!" Vị bác sĩ quắc thước cẩn thận giải thích, "Nhưng hiện giờ tình trạng thân thể của bệnh nhân không cho phép tiến hành phẫu thuật lồng ngực rút nước ra, vẫn phải chờ cậu ấy hạ sốt, thể lực hồi phục một chút thì mức độ nguy hiểm khi phẫu thuật mới giảm xuống một ít."

"Ờ, " Lý Ngạn Thành sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, lúc này không thấy bóng dáng vị Tướng quân oai phong một cõi đâu nữa, chỉ còn lại ông lão sáu mươi tuổi lo lắng cho đứa con độc nhất của mình. "Sao lại như vậy? Tại sao đột nhiên trở nên nghiêm trọng thế này? Không phải lần trước ông nói ..."

"Lần trước tôi đã nói gan cậu ấy bị cắt mất 1/3, hệ thống miễn dịch giảm sút. Lần đó nôn ra máu nằm viện, gan có triệu chứng nhiễm trùng, cũng may lần đó bị nhẹ, sau khi điều trị dần dần sẽ khỏi hẳn. Không ngờ nhanh như vậy đã tái phát ..."

Lý Ngạn Thành oán hận trừng Thôi Liệt bên cạnh một cái nhưng không thể trách cứ anh ta.

Đúng vậy, nếu không có Thôi Liệt, hiện giờ Mạc Sở Hàn vẫn ở Thu Cầm Viên bị sốt cao xâm nhập, đến lúc hừng đông có khi đã biến thành một khối tử thi rồi.

Là Thôi Liệt liều chết bất chấp mệnh lệnh của Mạc Sở Hàn, vừa ôm hân vừa dùng súng bắn phá ra một con đường, bức lui những hộ vệ còn lại, đi suốt đêm mới đưa được Mạc Sở Hàn tới bệnh viện quân khu, đồng thời cấp tốc thông báo cho Lý Ngạn Thành biết.

Bệnh tới như núi sập, khi Mạc Sở Hàn được đẩy vào phòng cấp cứu, bệnh tình đã đến mức nguy kịch. Đúng lúc Lý Ngạn Thành chạy tới thì nhận được thông báo từ bác sĩ, lúc ấy, lão tướng quân này suýt nữa đứng không vững.

"Việc tìm kiếm gan đang được tiến hành nhưng vì nhóm máu của Mạc thiếu tương đối hiếm nên gan phù hợp dùng để ghép có tỉ lệ thành công quá thấp!" Bác sĩ nhỏ giọng tiếp tục giải thích với ông ta: "Trước cứ cứu chữa, chỉ cần trái tim khôi phục, có thể đập như bình thường tức là cậu ấy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Nước ứ trong lồng ngực không phải vấn đề nghiêm trọng, bây giờ sợ nhất là ... truy tim."

Lý Ngạn Thành đứng trước mặt Mạc Sở Hàn, nhìn khuôn mặt tuần tú trắng bệch như giấy không có dấu vết nào của sự sống, quả thực trong lòng ông ta khó chịu như trong chảo rán.

Máy trợ tim không ngừng làm việc giúp trái tim sắp ngừng đập của Mạc Sở Hàn gắng gượng, duy trì nhịp đập đều đều.

"Lần trước nó vì Lâm Tuyết mà tức giận thổ huyết, bệnh cũ mới tái phát, lần này rốt cuộc là vì gì hả?" Lý Ngạn Thành thở hỗn hển, ông ta quay đầu chất vấn Thôi Liệt vẫn đứng bên cạnh im lặng không lên tiếng.

Thôi Liệt lui về sau nửa bước, cúi đầu nói đúng sự thật: "Lần này... vẫn là vì cô ta!"

"Cái gì? " Lý Ngạn Thành suýt nữa nổi trận lôi đình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Đồ không có tiền đồ, vì đàn bà mà biến thành bộ dáng này! Lại nôn ra máu sao?"

"Ói ra!" Thôi Liệt không dám giấu diếm cũng không muốn giấu diếm, anh ta không đành lòng nhìn Mạc Sở Hàn cố chấp chôn sâu mọi thứ trong lòng. Rõ ràng có tình cảm sâu nặng với Lâm Tuyết nhưng lại cố tình giả vờ không quan tâm, sau đó một mình nhận lấy dày vò thống khổ."Từ sông bạc trở về, Thiếu gia luôn đánh đập Lâm Tuyết, khi đó anh ấy tức giận không ít, mặt mũi biến sắc. Không ai dám đứng ra khuyên nhủ, Thiếu gia nhốt Lâm Tuyết lại rồi bắt đầu phát sốt. Tôi dìu anh ấy về phòng nghỉ ngơi nhưng Thiếu gia không cho tôi động vào người. Đi tới cửa phòng ngủ, anh ấy vịn vào cửa phòng, sau đó nôn ra mầy bùm máu."

"Thằng khốn kiếp này! Nó... muốn làm tôi tức chết đây mà!" Lý Ngạn Thành vừa đau lòng vừa không biết phải làm sao, ông ta than thở: "Sao nó cứ không chịu giảm bớt chuyện phiền phức đi? Bác sĩ luôn khuyên nó nếu lại nôn ra máu thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nó vẫn kiên quyết không chịu đến bệnh viện!"

"Lúc ấy sắc mặt Thiếu gia quá kém nhưng cứ kiên quyết không cho phép ai đưa đến bệnh viện, khẳng khái đòi bác sĩ tới Thu Cầm Viên xem bệnh cho mình, bác sĩ tới đều nói là phải đưa vào bệnh viện chữa trị." Thôi Liệt ngừng một chút rồi nói tiếp: "Do tôi ép buộc, đưa Thiếu gia tới đây! Đợi Thiếu gia tỉnh lại ... hy vọng Tướng quân có thể xin tha tội giúp tôi!"

Thuộc hạ của Mạc Sở Hàn đều hiểu rõ: trái lệnh hãn sẽ có kết quả như thế nào nên Thôi Liệt đã sớm chuẩn bị tư tưởng. Nhưng dù dù bị trừng phạt thế thảm đến đâu anh ta cũng không thể mở mắt đứng nhìn Mạc Sở Hàn chết đi như vậy, anh ta là thuộc hạ duy nhất dám cãi lại tử lệnh của hãn!

"Tôi biết rồi!" Lý Ngạn Thành vỗ vỗ vai Thôi Liệt, "Cậu yên tâm, nó sẽ không cam lòng giết cậu đâu!"

"Ầm ầm!" Ngoài cửa sổ vang lên sấm sét, mưa to tầm tã, đây là cơn bão đầu tiên từ lúc trời vào hạ.

Không ai ngờ nổi, giữa tiếng sấm ầm ầm, Mạc Sở Hàn chỉ dựa vào máy trợ tim để giữ được mạng sống lại mở to đôi mắt, hần xoay người ngồi dậy, con người đỏ thắm rồi rạc như không hiểu rốt cuộc mình đang ở đâu?

"A! Mạc thiếu đã tỉnh!" Bác sĩ vui mừng quá đổi, ông ta báo cáo với Lý Ngạn Thành: "Tốt rồi! Cậu ấy đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng!"

Thay đổi diễn ra quá nhanh, Lý Ngạn Thành vừa rồi còn buồn bã như ngày tận thế, trong nháy mắt đã hết sức vui mừng, ông ta vội đi qua muốn đề Mạc Sở Hàn xuống: "Mau nằm xuống, sốt cao chưa hết, cẩn thận kéo bị choáng đầu."

"Trời đang mưa! Mưa to!" Mạc Sở Hàn phảng phất như không nghe thấy gì, hần đưa tay đẩy Lý Ngạn Thành đang chắn trước giường ra, sau đó liền nhảy khỏi giường cấp cứu, cảm thấy mấy ống kim truyền dịch trên mu bàn tay có chút vướng bận, hần liền rút hết.

"Này, con làm gì thế?" Không chỉ Lý Ngạn Thành mà tất cả mọi người đều thất kinh. "Mạc thiếu, cậu còn sốt, không thể nhổ dịch truyền!"

"Cút ngay!" Mạc Sở Hàn như con thú dạo quanh vòng vây hãm, hần thuận tay tóm được một y tá trẻ, khàn giọng thét lệnh: "Áo mưa đâu? Đưa tôi áo mưa!"

Y tá kia sắp bị hần bóp cho nghẹt thở, cô ta sợ tới mức nói không nên lời, may mà bên cạnh có vị nam bác sĩ thông minh, anh ta nhanh chóng mang áo mưa tới, lúc này mới giải cứu được y tá trẻ kia.

Bắt được áo mưa, Mạc Sở Hàn không chút do dự liền chạy khỏi phòng bệnh.

Kẻ náo nhiệt này, mọi người trong phòng cấp cứu đuổi theo cũng không biết hắn đang chuẩn bị làm gì!

Hành lang bệnh viện sâu hút như thể vĩnh viễn không có điểm cuối, Mạc Sở Hàn liều mạng chạy băng băng vẫn không tìm thấy lối ra. Hắn giống con dã thú nôn nóng, trên đường gặp người nào cũng vồ lấy hỏi: "Sao tôi không ra được? Làm cách nào để ra ngoài hả? Ra ngoài kiểu gì?"

Lý Ngạn Thành sợ hãi, ông ta hỏi bác sĩ chủ trị: "Nó như thế là sao? Điên rồi ư? Hay tinh thần vượt khỏi kiểm soát?"

Bác sĩ đâu biết chuyện gì đang diễn ra, lại không dám bảo không biết (ông ta sợ dưới cơn tức giận, Lý Tướng quân sẽ đuổi mình khỏi bệnh viện), đành vừa đuổi theo vừa phân tích, nói: "Sốt cao dẫn đến tinh thần hoảng loạn, hơi giống mộng du, đợi sau khi hạ sốt, tinh thần tỉnh táo là ổn thôi."

Quả nhiên, thần sắc Mạc Sở quả thực có chút giống người mộng du, tỉnh tỉnh mê mê, không phân biệt được phương hướng. Lý Ngạn Thành lo lắng không ngớt, cũng không dám cứng rắn cản hắn, liền quay sang hỏi Thôi Liệt: "Cậu xem nó định làm gì?" Thôi Liệt là người theo Mạc Sở Hàn lâu nhất, đối với hắn cũng hiểu rõ nhất, nếu có thể biết hắn muốn làm gì thì sẽ có biện pháp giải quyết.

Thôi Liệt không rõ Mạc Sở Hàn muốn làm gì, nhưng anh ta biết tính cách nói một là một, hai là hai của hắn, nên mở miệng nói: "Để anh ấy ra ngoài đi! Không thì trong lòng anh ấy gấp gáp giận dữ càng không có lợi cho thân thể!"

Cái lý do giận dữ trong lòng này khiến Lý Ngạn Thành cảm thấy có đạo lý, ông ta vội hạ lệnh: "Các người mau dẫn Mạc thiếu ra ngoài!"

Mạc Sở Hàn suýt nữa suy tim mà chết, không thể để trái tim vừa phục hồi của hắn phải nhận bất cứ đả kích hay quá tải gì nữa. Hiện tại không thể

kích thích hẳn, hẳn muốn làm gì thì liền nhanh nhanh phối hợp giúp hẳn hoàn thành đi.

Nhận được chỉ dẫn, cuối cùng Mạc Sở Hàn cũng thoát khỏi hành lang sâu hun hút, chạy ra bên ngoài.

Đêm tối đen một mảnh, chỉ đợi cầu vồng lóe lên tia sáng lạnh lẽo trong màn mưa như ánh mắt đùa cợt của ma quỷ dưới địa ngục.

Mưa nghiêng trời lệch đất, tiếng sấm cuồn cuộn, gió lớn quét qua, hung hẳn cọ rửa thế giới này như định tẩy rửa sạch sẽ không còn thứ gì dơ bẩn.

Sau khi hơi do dự, Mạc Sở Hàn vẫn dũng cảm vọt vào giữa cơn mưa tầm tã, hẳn nhìn ngó, tìm kiếm chung quanh. Hẳn mang theo áo mưa, trái tim đập mạnh và loạn nhịp, dáng vẻ mờ mịt bộ giống kẻ không thấy đường về nhà.

Lý Ngạn Thành mặc áo mưa quân dụng cùng chạy theo sau, nước mắt ngang dọc, ông ta kéo Mạc Sở Hàn, hỏi: "Con đang tìm gì hả?"

"Tránh ra" ! Mạc Sở Hàn mất kiên nhẫn đẩy ông ta ra, hẳn quát: "Đừng động vào tôi!"

"Con còn sốt cao đấy!" Đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Lý Ngạn Thành uy phong một đời, giết người quyết đoán, hiện tại chỉ giống bà già đông dài nói tặn đầu đầu: "Ba mặc kệ ai trông nom con. Nghe lời, mau cùng ba về đi!"

"Cút ngay!" Mạc Sở Hàn ghét ông ta cản trở tầm nhìn của mình, liền hung hăng đẩy ra.

Thôi Liệt vừa lúc đi tới, anh ta cung kính như lúc bình thường, lạnh lùng hỏi: "Thiếu gia, anh đang tìm Lâm Tuyết ư?"

Cả người Mạc Sở Hàn run lên, hần chuyển mắt nhìn Thôi Liệt đang đứng trong mưa giống như bây giờ mới nhận ra anh ta, đôi mắt đẹp toát ra tia vui mừng, hần vội vàng đáp lại: "Đúng vậy, mau đưa tôi đi tìm cô ấy!"

"Được!" Thôi Liệt chăm chú nhìn hần thật sâu, thở dài nói: "Theo tôi!"

Hần đưa Mạc Sở Hàn tới trước một chiếc xe jeep quân dụng vuông vức. "Cô ấy ở bên trong."

Mạc Sở Hàn vội vã đi qua, quan sát chiếc xe một hồi rồi làm động tác khiến tất cả mọi người kinh ngạc không hiểu nổi —— đem áo mưa kia phủ lên nóc xe jeep!

Sau đó hần liền vịn vào xe từ từ ngã xuống đất.

"Sở Hàn!" Lý Ngạn Thành chạy lên, ông ta đẩy hần, kính hải phát hiện ra hần đã ngừng thở.

Lâm Tuyết nằm sấp trên giường phẫu thuật, hai mắt nhắm lại. Bên vai phải dù đã gây tê nhưng vẫn có thể cảm nhận được lưỡi dao giải phẫu sắc bén đang cắt vào da thịt tìm kiếm viên đạn găm trong đó.

"Đau không?" Lương Tuấn Đào sát lại gần cô, hần muốn hôn lên khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tuyết nhưng nghĩ đến việc miệng mình bịt khẩu trang không tiện, đành đổi cách, xoa xoa mặt cô, nói: "Đừng sợ, sẽ xong nhanh thôi!"

"Đinh!" Viên đạn dính máu bị y tá ném vào đĩa, bác sĩ vừa thành thạo khâu vết thương lại vừa an ủi Lương Tuấn Đào: "Thủ trưởng yên tâm, cô ấy không nguy hiểm gì đến tính mạng đâu!"

Nghe giọng bác sĩ, Lương Tuấn Đào ngẩn người, giờ hần mới phát hiện: hóa ra bác sĩ mổ chính -- là Vân Phàm. Đuôi mắt hần nhướng lên, Lương Tuấn Đào liếc kẻ toàn thân được bao phủ trong đồng phục phẫu

thuật xanh lam chỉ hở ra đôi mắt hoa đào xinh đẹp, hắn có chút kinh ngạc: "Cậu mổ chính à? Được chưa?"

"Tay của Chủ nhiệm Từ bị thương, tôi sợ những người khác bị anh gào thét mà không thấy rõ tình hình nên cuối cùng quyết định tự mình ra trận!" Vân Phàm trêu chọc Lương Tuấn Đào, đồng thời động tác trên tay không phút nào chậm trễ, y thuật tinh xảo như vậy thật khiến người khác không tin rằng anh ta từng là sát thủ chuyên nghiệp.

Lương Tuấn Đào nhin không được cất tiếng hỏi : "Nghe nói... cậu còn thông thạo thú y?"

"Đúng vậy! Bất kể là người hay thú, kỹ thuật của tôi tuyệt đối không thua kém bác sĩ "hải quy" bậc trên tiến sĩ!"(theo mình nghĩ thì là bác sĩ cấp bậc trên tiến sĩ tốt nghiệp ở nước ngoài về nước) Khâu xong, Vân Phàm còn cho thêm ít thuốc vào bình truyền dịch.

Tay trái Lâm Tuyết cầm kim truyền, tay phải treo huyết tương, tuy nói vừa phẫu thuật xong cô vẫn rất yếu nhưng thần trí đã thanh tỉnh rồi.

Thấy Lương Tuấn Đào căng thẳng và quan tâm đến mình nhưng Lâm Tuyết không muốn mở mắt nhìn hắn, cũng không muốn nói gì với hắn.

Cô không giận hắn, cô giận chính mình, giận bản thân vì sao lại kì quái như vậy!

Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào không nợ nần mà gì hết! Có thể tìm được người hợp tác như anh ta, năm mơ cũng nên mỉm cười, mà còn hy vọng xa vời gì nữa? Nếu không có anh ta, mà đã sớm thành thịt cá trên thớt của Mạc Sở Hàn, để mặc đôi cầu nam nữ kia chặt chém, nếu không có Lương Tuấn Đào, mà có thể có được thân phận như bây giờ sao, nếu không có anh ta, hiện tại mà cũng chết rồi!

"Sao sắc mặt cô ấy xấu thế, mạch đập yếu ớt, thật sự không có chuyện gì chứ?" Đương nhiên Lương Tuấn Đào có chút không yên tâm, hần liền truy hỏi Vân Phàm.

Vân Phàm bình tĩnh an ủi: "Không có việc gì đâu. Chủ yếu cô ấy bị mất máu nhiều quá, may là trên đường đi anh đã bảo người tiếp máu cho Lâm Tuyết, nếu không bây giờ tôi cũng không dám khẳng định như vậy!"

Trong lòng Lâm Tuyết chua xót, cô biết máu của mình rất hiếm, có lúc kho máu cũng thiếu hụt nhóm máu phù hợp với cô, không ngờ Lương Tuấn Đào đã sớm nhớ rõ, lần này đi cứu người hần còn cẩn thận mang máu lên xe.

Đúng vậy, nếu không nhờ anh ta mang theo bác sĩ quân y tùy thân và huyết tương đầy đủ thì cô đã tử vong vì mất máu quá nhiều.

Lâm Tuyết, mày nên biết ơn anh ta! Không nên giận dữ với anh ta, không được giống mấy cô gái nhỏ tranh giành tình yêu! Anh ta có mối tình đầu thì sao? Anh ta yêu mối tình đầu của mình thì sao? Chuyện này mắc mớ gì tới mày hả? Hãy coi Lương Tuấn Đào như bạn bè, coi anh ta như bạn bè! Mang lòng biết ơn mà đối đãi với anh ta, anh ta đã làm tất cả vì mày rồi.

Phẫu thuật hoàn tất, Lâm Tuyết được đẩy vào phòng bệnh Vip chăm sóc đặc biệt, từ đầu đến cuối, Lương Tuấn Đào luôn nắm tay cô không buông.

Dù đầu óc tỉnh táo, Lâm Tuyết vẫn không muốn mở mắt. Cô không biết mình có thể điều chỉnh tốt cảm xúc hay không, có thể lấy sự bình tĩnh để đối mặt với hần hay không.

"Tuyết, mở mắt ra đi!" Vào phòng săn sóc đặc biệt, cuối cùng Lương Tuấn Đào cũng có thể gỡ khẩu trang xuống, hần hôn lên gò má cô. Khuôn

mặt cô lạnh lạnh, tái nhợt khiến hần nhìn thấy mà đau lòng không dứt. "Ngoan nào, mở mắt ra, anh biết em đã tỉnh!"

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Vân Phàm len lén ra hiệu cho Lương Tuấn Đào thì hần mới biết: hóa ra trong quá trình phẫu thuật Lâm Tuyết vốn tỉnh lại rồi, chẳng qua cô không muốn để ý đến hần mà thôi.

Do hồ thẹn, giọng hần đặc biệt mềm mỏng, thậm chí còn lo mình giải thích chưa đủ: "Anh biết em giận anh, đều do anh không tốt!"

Trong lòng Lâm Tuyết đau xót, cô dứt khoát né tránh bàn tay to của hần, xoay mặt phớt lờ hần đi. Thật muốn lấy mạng cô, căn bản cái tính hẹp hòi này một khi đã bộc phát thì cô cũng không khống chế nổi. Cái gì mà cư xử với hần bằng tình cảm biết ơn, cái gì mà người hợp tác tốt nhất ... những thứ Lâm Tuyết tự mình dùng để an ủi đều không sử dụng được a!

Cô giận Lương Tuấn Đào! Hận hần! Cáu hần! Phải làm sao đây? Cô không khống chế nổi tâm tình của mình, còn thấy tủi thân sâu sắc, không thể nào biết ơn hần được!

Thấy biểu tình oán hận của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào càng luống cuống hơn, quả thực, hần hận không thể tự giết chết mình: "Anh vô dụng quá! Để em rơi vào tay Mạc Sở Hàn lâu như vậy, lại còn lầm tưởng em bị Hoắc gia bắt cóc! . . . Ôi, anh thật đáng chết! Càng sống IQ càng giảm." Hần nói xong còn buồn bực đâm vào đầu mình hai cái.

Lâm Tuyết mở mắt trong veo, cô càng không nói gì thêm, hóa ra vì không kịp thời cứu cô nên Lương Tuấn Đào mới thấy áy náy a! Hàng vạn câu nói đồng loạt vọt tới cổ họng Lâm Tuyết nhưng cuối cùng đều bị cô nuốt trở lại, cô chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Anh không cần áy náy, khi tôi mất tích anh cũng không biết. . ." Khi đó hần còn vội đưa Hoàng Y Na đến thành phố A du sơn ngoạn thủy, nào biết tin cô bị bắt cóc đâu.

"Sao lại không biết?" Lương Tuấn Đào cảm thấy đề tài mình và Lâm Tuyết đang nói có chút không hợp, hắn liền nghiêm mặt sửa lại cho đúng: "Đêm em mất tích anh đã sốt ruột điên lên!"

"Không thể nào!" Lâm Tuyết thề, nếu cô có thể khống chế tâm tư của mình thì sẽ không nói chuyện với Lương Thủ trưởng bằng giọng điệu chua xót thế này: "Thủ trưởng đại nhân còn có nhã hứng cùng mỗi tình đầu của mình du sơn ngoạn thủy, có chỗ nào liên quan đến 4 chữ 'sốt ruột điên lên' chứ? Anh yên tâm, tôi không trách anh, còn muốn cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã kịp thời cứu tôi, nếu không có anh ... tôi đã được Vân Thư Hoa cứu đi rồi!"

Phải để Lương Tuấn Đào hiểu được quan tâm đến sự sống chết của cô không chỉ có mình hắn! Trên thế gian này còn có một Vân Thư Hoa nữa, anh ta mạo hiểm bắt chạt mưa to và nguy hiểm tính mạng đến chỗ Mạc Sở Hàn cứu cô, thật khiến Lâm Tuyết cảm động.

"Anh đưa mỗi tình đầu đi du sơn ngoạn thủy ư?" Lương Tuấn Đào rất oan ức, hắn ồn ào vùng lên: "Em nghe ai nói..." Không đúng, quả thực hắn đến thành phố A cũng đưa theo Hoàng Y Na, nhưng không phải đưa cô ta du sơn ngoạn thủy: "Anh đến thành phố A để nhờ Kê Điếc và Kê Điên giúp anh tìm kiếm tin tức của Hoắc Vân Phi, anh nghĩ em rơi vào tay Hoắc gia. Vì bệnh tình của Y Na rất nghiêm trọng, anh đành đưa cô ấy đi cùng... Từ từ đã, sao em lại biết?"

Lâm Tuyết nhìn dáng vẻ của Lương Tuấn Đào, biết hắn không nói dối, trong lòng khẽ động nhưng cô không nói gì.

Lương Tuấn Đào hận không thể đâm ngực dậm chân để nói rõ sự vô tội của mình: "Có trời đất chứng giám, từ đêm em mất tích, anh hoàn toàn không ngủ yên được, cả ngày chạy đông chạy tây truy đuổi thẳng nhóc Hoắc Vân Phi kia, thật không ngờ em lại rơi vào tay Mạc Sở Hàn!"

Lâm Tuyết ngắt lời hẳn, cô lạnh lùng hỏi: "Thư Hoa đâu?"

"..." Lương Tuấn Đào liếc cô một cái đầy cảnh giác, có chút chột dạ: "Em tìm anh ta làm gì? Anh cho em biết, so với anh, anh ta chỉ đến trước 1 bước thôi! Vân Thư Hoa cũng không chuẩn bị máu và xe cứu thương, dù cứu được em ra, nửa đường nói không chừng..." Lương Tuấn Đào vốn muốn nói nửa đường có lẽ 'đứt rồi' nhưng cảm thấy có chút điềm xấu, hẳn liền dừng lại không nói tiếp nữa. Có điều: khi nên tranh công thì phải tranh công, không thể để Lâm Tuyết nghĩ rằng Vân Thư Hoa rất quan trọng, còn Lương Tuấn Đào hẳn là kẻ có cũng được mà không cũng được! Nhất định phải để cô hiểu rõ: hẳn rất quan trọng với cô.

Đúng lúc này Triệu Bắc Thành gọi điện tới, Lương Tuấn Đào biết anh ta muốn báo cáo kết quả giải quyết công việc ở Thu Cầm Viên nên đành

tạm dừng đề tài đang nói, sau khi nhận điện thoại nghe được vài câu, hẳn không nén nổi tức giận, nói: "Sao có thể để Mạc Sở Hàn chạy mất? Hẳn chui xuống đất rồi à?"

"Thủ trưởng, anh đừng kích động, trước nghe tôi nói đã!" Từ điện thoại truyền ra giọng nói bình tĩnh của Triệu Bắc Thành: "Sự việc rất trùng hợp! Tối qua Mạc Sở Hàn đột nhiên phát bệnh nôn ra máu, bệnh đến mức mơ mơ màng màng nên bị Thôi Liệt đưa tới bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng rồi!"

". . ." Tại sao có thể trùng hợp như thế chứ! Lương Tuấn Đào quả thực cũng muốn thổ huyết! Vốn tưởng tóm được Mạc Sở Hàn sẽ cho hẳn trầy gân tróc da, cuối cùng đốt đèn trời. Kết quả lại để hẳn chạy thoát! " Triệu Bắc Thành. Tôi cho cậu biết, mặc kệ cậu dùng phương pháp gì cũng mau tóm Mạc Sở Hàn về đây cho tôi! Nếu không, sau này khỏi cần theo tôi lẫn lộn nữa!" Lương Tuấn Đào nói xong liền thở phì phì mà cúp điện thoại!

Lâm Tuyết ngược lại không hề để ý tới việc Mạc Sở Hàn có bị bắt hay không, cô chỉ quan tâm tới một người: "Vân Thư Hoa đâu?"

"Móa!" Lương Tuấn Đào không nén được lửa giận, "Em có thể mở miệng ngậm miệng đừng ở trước mặt anh nói về hấn được không? Anh là chồng em, ở trước mặt anh mà em nói về người đàn ông khác, anh sẽ ghen đấy!"

Lâm Tuyết ngán người ba giây, không phải cô bị lời nói của Lương Tuấn Đào gây rung động mà bị nhân phẩm vô biên của hấn gây kinh hãi! Trời ạ! Trên thế giới sao lại có cực phẩm vô liêm sỉ đến vậy chứ? Hơn nữa nghe nói còn là lão công của cô! Không đúng, rõ ràng hấn dám tự cho mình là chồng cô!

"Lương Tuấn Đào, anh và mối tình đầu chơi trò mập mờ dư tình chưa dứt, tôi không thèm so đo với anh thì thôi, anh dựa vào cái gì mà tính toán việc tôi gọi tên Vân Thư Hoa hả? Tôi gọi tên anh ấy thì sao? Anh ấy là bạn tôi, khi tôi gặp nạn Thư Hoa không màng nguy hiểm tính mạng đến cứu tôi, vì sao tôi không thể nói về anh ấy hả?" Lâm Tuyết phản nộ liền vứt hết mấy thứ gọi là "5 nguyên tắc chung sống hoà bình" ra khỏi đầu, cô gào lên với Lương Tuấn Đào cực kì tức giận.

Đại khái là Lương Tuấn Đào cũng chưa từng thấy Lâm Tuyết phản nộ thế này (kể cả khi hấn ăn sạch cô cũng không thấy cô bị phản muốn chết như bây giờ), khí thế của hấn liền yếu đi, Lương Tuấn Đào nhỏ giọng nói: "Anh đâu có cùng Hoàng Y Na dư tình chưa dứt!"

"Tôi mặc kệ chuyện giữa anh và cô ta, cũng không có hứng thú trông coi! Tôi chỉ hỏi anh —— Vân Thư Hoa đâu?" Thế lực Lâm Tuyết vốn chống đỡ không được nữa rồi, lại vừa trải qua phẫu thuật, thái dương cô tóa mồ hôi.

Lương Tuấn Đào thấy sắc mặt cô không tốt, liền nhân nhượng thỏa hiệp: "Anh ta không sao, em ngủ đi, anh sẽ cho người thả Vân Thư Hoa ra."

*

Lâm Tuyết luôn ngủ mê man, thỉnh thoảng cô mở mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hoảng loạn và lo sợ không yên. Đôi khi thấy Lương Tuấn Đào vẫn ở cạnh mình, cô mới yên giấc trở lại, bình thản nhắm mắt ngủ tiếp.

Từ nhỏ đến lớn, môi trường lãnh khốc vô tình đã luyện cho Lâm Tuyết tính cách cứng cỏi và năng lực tiếp nhận dị thường. Nhưng sự ngược đãi nhục nhã của Mạc Sở Hàn chắc chắn đã tạo thành bóng ma ám ảnh cô.

Trong lúc ngủ mơ, cô thường mơ thấy mình bị giam vào lồng sắt, hơn nữa bên trong có rất nhiều chó, bọn chúng nhe răng nhếch miệng nhìn cô, hung ác bổ nhào về phía cô cắn xé.

Tiếng kêu thê thảm kéo dài liên tục nhưng Lâm Tuyết có cảm giác đây không phải âm thanh của mình, giống như có kẻ nào đó đang đau đớn mà thét chói tai.

Mồ hôi lạnh trên thái dương được khăn ẩm lau đi cẩn thận, sau đó có một đôi môi ấm áp khẽ hôn lên miệng và má cô, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, anh ở đây rồi."

Là Lương Tuấn Đào! Lâm Tuyết theo bản năng nắm chặt bàn tay lớn ấm áp, mạnh mẽ của hắn, cô cảm thấy hắn truyền cho mình bình yên và tin tưởng, cô lại ngủ say lần nữa..

Lương Tuấn Đào ở cùng cô một ngày liền, dường như hắn không lúc nào rời khỏi cô gái bên cạnh. Một mỗi -- hắn liền cùng cô ôm nhau ngủ. Tỉnh dậy, hắn lại cẩn thận chăm chú ngắm nhìn gương mặt tiều tụy của cô, hắn hơi ngạc nhiên: tại sao một cô gái lại có tính cách cứng cỏi và năng lực tiếp nhận như thế này nhỉ?

Tuy không bước chân ra khỏi phòng bệnh nhưng tin tức trên các phương diện ùn ùn không ngừng truyền đến báo cho Lương Tuấn Đào biết nguyên nhân và kết quả một cách kỹ càng tỉ mỉ, hẳn biết rõ khi Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn nhốt ở Thu Cầm Viên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Cô bị giam trong lồng sắt, thậm chí suýt bị Thư Khả thả chó cắn chết, sau đó Lâm Tuyết còn tận mắt chứng kiến kết cục "gieo nhân nào gặt quả nấy" bi thảm của Thư Khả. Những cô gái bình thường khi trải qua những chuyện kinh hãi như vậy đều khóc thét chói tai, nói năng lộn xộn. Nhưng khi Lâm Tuyết tỉnh lại cũng không có biểu hiện đáng chú ý nào, ngay cả trong lúc ngủ mơ cô cũng chỉ run rẩy đổ mồ hôi lạnh, không khóc cũng không kêu.

Rốt cuộc thần kinh của cô gái này được luyện từ gì đây? Lương Tuấn Đào không thể không bội phục sức nhẫn nại và tiếp nhận siêu phàm của cô.

Khi còn trong Bộ đội đặc chủng, hẳn được huấn luyện chuyên nghiệp rất nghiêm khắc, tàn bạo, hẳn biết muốn có được tố chất tâm lý siêu mạnh đâu phải chuyện dễ. Không biết Lâm Tuyết đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới luyện được thành quả hôm nay —— mềm như cuộn chỉ, dẻo như thép tinh!

Lương Tuấn Đào dịu dàng nhẹ vuốt tóc cô, hẳn không nén được yêu mến cùng thương xót. Thỉnh thoảng hẳn hôn môi cô, hẳn có cảm giác nụ hôn của mình có thể khiến Lâm Tuyết an ổn, khiến cô không gặp ác mộng, không run rẩy nữa.

Dần dần, hô hấp của Lâm Tuyết cũng ổn định, cô nằm trong lồng ngực rắn chắc ngủ thật say. Một tuần liền Lâm Tuyết ăn không ngon ngủ không yên, Lương Tuấn Đào cũng vậy. Vì tìm kiếm cô, suýt nữa hẳn đã lật cả Thủ đô lên. Bây giờ cô đã ở trong vòng tay hẳn, cuối cùng hẳn đã có thể ôm cô ngủ ngon.

Lâm Tuyết ngủ thẳng tới khi mặt trời lặn mới tỉnh dậy trong chốc lát, Lương Tuấn Đào liền bảo người đưa bữa tối đã chuẩn bị từ sớm tới, cô rất thích cháo gà xé sợi, bánh bao hấp và rau xào nhạt.

Lâm Tuyết ăn không nhiều nhưng cô rất cố gắng ăn, để khôi phục thể lực cần phải hấp thụ đồ ăn.

Dù cả ngày chưa ăn cơm nhưng Lương Tuấn Đào vẫn tự tay cho Lâm Tuyết ăn trước, thoạt nhìn cô có vẻ rất yếu. Lâm Tuyết cũng không từ chối ý tứ ân cần hòa hảo của hắn, cô thấy lương tâm hắn áy náy, liền chấp nhận sự tạ lỗi này —— nằm trên giường bệnh để hắn bón cơm cho mình!

Ăn tối xong, Lâm Tuyết tiếp tục mê man như muốn ngủ bù cho mấy ngày trước. Có điều, trước khi sắp ngủ, cô không tự chủ được nâng mắt nhìn Lương Tuấn Đào. Tuy không nói gì nhưng cô vẫn hy vọng hắn sẽ không rời đi.

Lương Tuấn Đào vội súc miệng, bảo y tá dọn dẹp đồ ăn rồi nằm xuống bên cạnh Lâm Tuyết, hắn ôm cô vào lòng, vừa như vỗ về trẻ nhỏ, vừa như dỗ dành cô: "Ngủ đi! Anh không đi đâu hết."

Có hắn những lời này, Lâm Tuyết an tâm nhắm mắt, tiếp tục ngủ bù.

Thấy cô đã ngủ, Lương Tuấn Đào lặng lẽ sờ sờ điện thoại trên đầu giường, bấm xong dãy số, hắn lo lắng hỏi: "Y Na sao rồi? Vẫn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm ... A, không được tiếc bất cứ giá nào mà chữa trị cho cô ấy, nếu Y Na có gì ngoài ý muốn, toàn bộ bác sĩ các người sẽ bị cách chức!"

Đôi mi thanh tú khẽ động, Lâm Tuyết làm tổ trong ngực Lương Tuấn Đào phần nhiều đoán được Hoàng Y Na kia đang tái phát bệnh cũ, không thì lại cắt cổ tay. Nhưng nhìn miệng vết thương sâu hoắm trên tay cô ta, nếu cắt cổ tay nữa thì có khi cái tay kia sẽ bị phế đi, vậy có lẽ là bệnh cũ tái phát rồi.

Đoán xong, Lâm Tuyết liền chìm vào mộng đẹp lần nữa.

Lâm Tuyết ngủ mê mết một ngày một đêm, mở mắt lần nữa đã là buổi sáng dễ chịu. Lần này Lương Tuấn Đào không hề làm cô thất vọng, khi vươn tay sờ sờ bên cạnh, cô như mong đợi liền chạm trúng cánh tay mạnh mẽ của hắn.

"Bà xã à!" Với tư cách là một người đàn ông bình thường, Lương lưu manh cũng không phải ngoại lệ, so với người khác sức sống dồi dào của hắn còn mãnh liệt hơn nhiều. Hắn sắp lại gần Lâm Tuyết, cười khổ nói: "Làm thế nào bây giờ? Căng chặt đau quá!"

Lâm Tuyết vừa tỉnh ngủ, nhất thời chưa ý thức được kẻ lưu manh này lại dờ thói tình trùng lên não, cô tưởng hắn có chỗ nào không thoải mái, vội nghiêng nửa người, quan tâm hỏi han: "Anh đau ở đâu?"

"Đây này!" Lương sắc phôi (1) bày ra khuôn mặt đứng đắn vô tội, mang theo vẻ ủy khuất đáng yêu, rõ ràng hắn đã thành công, lừa gạt được sự thông cảm của bạn nhỏ Lâm Tuyết.

"Đau ở đâu? Anh mau nói đi!" Lâm Tuyết sốt ruột thúc giục.

Lương Tuấn Đào liền kéo bàn tay mềm mại sờ xuống dưới, khuôn mặt tuấn tú như họa trần đầy thống khổ không biết làm sao: "Làm sao bây giờ, thật là khó chịu!"

Nóng rực phồng tay, cứng rắn tựa sắt, không khác gì con rồng giận dữ ngập tràn tính nguy hiểm đầy uy hiếp. Lâm Tuyết cảm thấy như vừa đụng phải một khối sắt thép, cô cuống quýt buông tay ra.

Kẻ lưu manh này lại quen thói tình trùng lên não đây mà! Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên hai răng mây hồng, cô phì phui một câu: "Đáng ghét!" rồi xoay người chuẩn bị rời giường.

"Vợ à!" Lương Tuấn Đào đầu cúi xuống để cô đứng lên, hần dứt khoát đè Lâm Tuyết xuống, trơ mặt giở trò: "Anh cùng em ngủ lâu như vậy, vất vả đợi chờ em tỉnh dậy, em lại không thể đền anh trong chốc lát."

Yêu cầu này cũng không quá mức, vấn đề ở chỗ: hần có thể ôm cô một cách đàng hoàng ư? Lâm Tuyết trầm mặt, nghiêm nghị nói: "Thả em ra!"

Trong lòng Lương Thủ trưởng luôn cảm thấy rất áy náy về việc cô bị Mạc Sở Hàn bắt đi, còn bị ngược đãi, thấy sắc mặt Lâm Tuyết thay đổi, hần cũng không dám cưỡng bách thêm, đành phần nộ nổi lồng tay.

Lâm Tuyết mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình nhưng khó giấu nổi dáng người mảnh mai yếu điệu, người nào đó nhìn thấy trong lòng liền ngứa ngáy khó chịu nhưng không dám lộ mồm, hần giống như con dã thú đói khát tội nghiệp bị nhốt trong lồng có mỹ vị ở ngay trước mắt, vút cái là tới lại không ăn được.

Tuy không nhìn Lương Tuấn Đào, nhưng Lâm Tuyết biết hiện tại hần đang thèm chảy nước miếng. Cô xuống giường, khi đi rửa mặt còn ngoái đầu nhìn lại Lương thủ trưởng, thản nhiên nở nụ cười, nói: "Anh mau đi đi đừng ngần ra nữa! Vẫn còn việc chính đang cần hoàn thành đấy!"

Mỹ nhân cười một tiếng khuynh thành, Thủ trưởng đại nhân nhất thời choáng váng, hần nhanh chóng cười tủm tỉm đáp lại: "Đương nhiên! Có rất nhiều việc quan trọng cần làm!" Lương Tuấn Đào làm ổ bên Lâm Tuyết trong phòng bệnh cũng đã một ngày hai đêm, hần nóng ruột không đành lòng để cô phòng đơn gối chiếc một mình, không còn cách nào nữa, trên trời dưới đất bà xã vẫn là lớn nhất!

Người đẹp không tiếp tục cười mà lạnh nhạt nói: "Chăm sóc cho mỗi tình đầu của anh là việc quan trọng nhất, còn không mau đi đi!" Nói xong, Lâm Tuyết xoay người bước vào phòng tắm.

"..." Giống nhau chỗ nào chứ? Vô duyên vô cớ cũng ăn được dấm chua! Phụ nữ quả là sinh vật kỳ quái.

Lương Tuấn Đào cũng vào phòng tắm, thấy Lâm Tuyết đang đánh răng, hần đi đến bên cạnh, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn hôn tóc rồi bên thái dương, nhìn trộm qua gương, hần nhu mì cười nói: "Bộ dạng ghen tuông của em thật đáng yêu!"

Lâm Tuyết lườm hần một cái rồi súc miệng, chuẩn bị đi tắm.

"Không thể để nước dính vào miệng vết thương!" Lương Tuấn Đào vội nghiêm nghị ngăn cản, đồng thời thanh minh: "Trừ phi em để anh giúp em tắm rửa, nếu không không được vào phòng tắm!"

Lâm Tuyết rút khăn tắm, thản nhiên nói: "Vậy làm phiền Thủ trưởng."

"..." Cô ấy ... đây là ân chuẩn rồi sao? Bên dưới hơi giật mình, Lương Thủ trưởng hết sức vui mừng, hần cũng nhanh chóng lấy khăn theo vào!

(Lời tác giả: vợ chồng tắm chung, người đẹp trong ngực, ngọc thể bày ra trước mắt, Thủ trưởng đại nhân lại không phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên không thể thiếu mấy chuyện gây rối vô lý, do biên tập kiểm tra rất chặt chẽ, những tình tiết ái muội này mời mọi người tự mình tưởng tượng bổ sung, chúng ta cứ tóm lược ha !)

*

9 giờ sáng, ánh nắng chiếu xuống Thu Cầm Viên quả thực đẹp say long người.

Dựa vào địa thế cạnh sông mà kiến tạo nên ngôi biệt thự vừa có kiểu dáng Tây Âu lại có khu lâm viên cổ vận khí khái kiểu Trung Quốc, màu xanh biếc vờn quanh, tập trung hoa thơm cỏ lạ, có thể thấy người thiết kế ra nơi này đã phải dốc bao nhiêu sức lực suy nghĩ và tâm lực hoàn thành.

Nhưng hiện tại Thu Cầm Viên đã bị hơn 1.000 chiến sĩ của Sư đoàn dã chiến quân 706 bao vây, khu vực canh gác được thiết lập, bất luận kẻ nào cũng đều bị cấm xuất nhập.

Lương Tuấn Đào đã phái Triệu Bắc Thành và Phùng Trường Nghĩa đi đối phó với Mạc Sở Hàn nên nơi đây do Thiếu úy Lê Văn Chính - sĩ quan vừa được thăng lên lục cấp trông coi.

Lúc này, các chiến sĩ võ trang đầy đủ xếp hàng ngay ngắn, đứng thẳng như thương lẳng lẳng đợi Chiến thần của bọn —— Lương Sư trưởng đã tới!

6 chiếc xe tải quân dụng và 4 chiếc xe jeep quân dụng phía trước, phía sau tạo thành đoàn xe, kẹp chiếc Land Rover ở giữa duy trì tốc độ đều đặn uốn lượn men theo đường quốc lộ sát núi.

Lâm Tuyết mở cửa kính xe, ngắm nhìn cảnh đẹp núi non trong sáng sớm đầu mùa hạ, đôi mắt lạnh lùng như suối quẹt qua một tia sương mù hoang hốt.

Cô từng mong mỗi mình có một ngôi nhà ở cạnh núi, mỗi buổi sáng mở cửa sổ ra đều có thể ngửi thấy hương hoa và cỏ xanh thơm ngát, còn có thể nghe được tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu vang, trước mắt sẽ là màu xanh biếc rậm rạp.

Không thể phủ nhận một điều: Thu Cầm Viên hoàn toàn phù hợp với giấc mộng trong lòng cô. Đáng tiếc, cảnh còn người mất, cuối cùng cô và Mạc Sở Hàn cũng không thể tìm lại được những rung động và hoài niệm đã qua.

"Nghĩ đến ai thế?" từ bên cạnh chợt vang lên giọng nói đánh gãy suy nghĩ của Lâm Tuyết, theo bản năng, cô quay đầu lại liền bắt gặp khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào đang phóng đại gần ngay trước mắt.

"Không nghĩ đến ai cả!" Lâm Tuyết giận dữ liếc hắn một cái, định đẩy hắn ra theo thói quen.

Ai ngờ hắn lại giữ lấy tay cô, bá đạo kéo cô vào ngực, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp, Lương Tuấn Đào nghi ngờ hỏi: "Em đang nghĩ đến người đàn ông khác phải không?"

"..." Sao lại vậy chứ! Lâm Tuyết không nói gì.

Lương Thủ trưởng trầm mặt, xem ra có chút không vui. Hắn chậm rãi cúi xuống gần cái cằm xinh đẹp tuyệt trần, hình như muốn hôn cô.

"Đừng làm rận!" Lâm Tuyết lại đẩy hắn lần nữa, cô chỉ vào lái xe Tiểu Cao ngồi phía trước, nhỏ giọng nói: "Bị người ta chê cười đó!"

"Ai dám cười? Em là vợ anh!" Lương Tuấn cây ngay không sợ chết đứng ôm chặt lấy cô, miệng cắn lên cổ ngọc.

"A!" Lâm Tuyết la lên, hận không thể ném người đàn ông xấu xa này ra khỏi xe. "Sao anh lại cắn em!"

"Để nhắc nhở em, ở cạnh anh thì tập trung chút, không được nghĩ đến người đàn ông khác! Cũng không được nhớ những chuyện trước đây!" Lương Tuấn Đào dứt khoát nói thẳng ra: "Giữa anh và Hoàng Y Na không có chuyện gì hết. Bây giờ anh cư xử với cô ấy dựa trên chủ nghĩa nhân đạo, bạn bè trợ giúp lẫn nhau, anh thề với mặt trời ngoài cửa xe, suy nghĩ của anh đối với cô ấy còn thuần khiết hơn cả thánh mẫu Mary Sue! Thế xác và tinh thần anh dốc lòng như vậy, em cũng phải làm được như thế!"

"Ai bảo em không dốc lòng!" Lâm Tuyết thực sự không chịu nổi tính cách này của hắn, đành bất đắc dĩ nói: "Mặc Sở Hàn ngược đãi, làm nhục em như vậy, trừ phi em không có lòng tự trọng, nếu không em nghĩ tới hắn làm gì?"

"Bịch!" Lương Tuấn Đào đập vào lòng bàn tay cô một vật, hần nhìn cô tra vấn: "Chuyện gì đã xảy ra với vật này? Em lại đi nhặt nó về từ thùng rác sao?"

Lâm Tuyết hạ mắt tập trung nhìn vào vật kia, dĩ nhiên đó là "Thiết huyết lòng son" . Trong lòng cô không rõ là tư vị gì nữa, cô hơi hơi không tin liền hỏi Lương Tuấn Đào: "Anh thực sự phát hiện ra nó ư?" Lúc ấy, sợi dây chuyền này đã được chính cô đặt vào giữa đám xu đánh bạc, Lương Tuấn Đào đã nhận ra nó, đây chính là tâm ý tương thông trong truyền thuyết sao?

"Hừ!" Người đàn ông bên cạnh đầu bị lung lay bởi biểu hiện vui mừng của cô, hần kiêu căng hếch hếch cái cằm kiên nghị lên, phun ra hai chữ: "Giải thích!"

Đúng là muốn lấy mạng người ta! Lương Tuấn Đào bảo cô thích ghen tuông nhưng hần mới là bình dấm chua chính cống! Lâm Tuyết mở tay ra, bất đắc dĩ nói: "Em sao biết được. Là Mạc Sở Hàn kiên quyết đeo lên. Anh cũng thấy đấy, đừng nói là hần bảo em đeo vật này lên, dù hần muốn nhốt em vào chuồng chó, không phải em cũng giống kẻ không cách nào phản kháng hay sao?"

Tốt lắm, đã gọi lên được sự áy náy trong lòng hần, trong nháy mắt, người đàn ông khí thế ngất trời không ai bì nổi vừa nãy liền yếu đi một nửa, hần nhỏ giọng nói: "Để em bị oan ức rồi. Đều do anh sai lầm!"

Cũng may Lâm Tuyết rất độ lượng, không chấp nhặt với Lương Tuấn Đào. Cô nhét sợi dây chuyền vào tay hần rồi quay đầu muốn tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài.

"Em định tiếp tục giữ lại vật này sao?" Lương Tuấn Đào giơ dây chuyền lên, nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

Lâm Tuyết liếc hắt một cái, chậm rãi nói: "Dù sao em cũng không muốn, anh xem xét rồi xử trí đi!"

"Ừ!" Coi như vừa lòng với câu trả lời này, Lương Tuấn Đào kéo tay cô, đưa lại vật kia cho Lâm Tuyết, hắt chưa xót hỏi han: "Mạc Sở Hàn tự tay đeo lên cho em hả?"

Lâm Tuyết bị hắt làm phiền không còn cách nào nữa, đành phải hỏi: "Anh muốn thế nào, nói thẳng ra đi!"

"Không muốn gì cả, chỉ muốn em tự tay vứt nó đi!" Hắt khoanh tay trước ngực, bày ra bộ dáng hài lòng đợi xem kịch vui.

Đúng là món hàng khó chơi! Lâm Tuyết đã thất bại dưới tay hắt!

Cô cầm lấy "Thiết huyết lòng son" Mạc Sở Hàn mới sửa lại, thuận tay ném ra ngoài cửa sổ, mặt dây chuyền màu đồng được làm thủ công trong chớp mắt bị gió cuốn đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

(1) sắc phôi: hao sắc từ lúc mới sinh

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Bà Xã Định Đoạt!

Đoàn xe rẽ vào Thu Cầm Viên đông người canh gác, Tiểu Cao bấm nút khởi động, trong khoảnh khắc xe quân dụng Land Rover liền biến thân thành xe thể thao mui trần.

Từng cơn gió mát thổi tới, mặt trời buổi sớm sáng lạn, sau cơn mưa, không khí tràn đầy hương hoa cỏ và bùn đất thơm dịu nhưng tiếng chim hót và tiếng côn trùng dày đặc thường ngày hay gặp nay do bộ đội đóng quân quấy nhiễu đều biến mất cả.

Đoàn xe đi chậm lại, các chiến sĩ bên ven đường dưới sự hướng dẫn của sĩ quan chỉ huy đồng loạt đánh tay chào chiến thần theo quân lễ: "Cúi chào!"

Lương Tuấn Đào im ắng nghiêm túc, hắn cũng đáp lại theo quân lễ.

"Cúi chào!" Ánh mắt nhìn chiến thần của các chiến sĩ vĩnh viễn đều chứa sự sùng kính, bọn họ tự hào vì mình có thể hoàn thành nhiệm vụ được giao một cách trọn vẹn.

Ròng rã một ngày hai đêm, những người chiến sĩ này đã luân phiên canh gác Thu Cầm Viên, không cho bất cứ kẻ nào xuất nhập!

Cuối cùng đoàn xe cũng đến sân trước biệt thự - là nơi nuôi chó becgie Đức của Mạc Sở Hàn. Lê Văn Chính đã sớm dẫn người tới đứng xếp thành hàng nghênh đón, thấy đoàn xe đi qua, đội xe Lương Tuấn Đào trườn tới

trước mặt, mọi người nhanh chóng giữ vững tư thế, đánh tay chào theo tiêu chuẩn quân lễ: "Cúi chào! Báo cáo thủ trưởng, thiếu úy Lê Văn Chính chỉ huy chiến sĩ tinh nhuệ đại đội 117 Sư đoàn 706 đã vinh dự hoàn thành nhiệm vụ Thủ trưởng giao cho!"

Xe dừng lại, một binh nhì mở cửa xe cho Lương Tuấn Đào, đồng thời cúi chào hân: "Chào Thủ trưởng!"

Lương Tuấn Đào bước xuống, hân đánh giá tân binh kia một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi: "Cậu ở quân ngũ đã quen chưa?"

"Báo cáo Thủ trưởng, tôi cảm thấy được trở thành một thành viên của Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc là điều vinh quang nhất." Chiến sĩ mới nhiệt tình hô vang.

"Tốt!" Lương Tuấn Đào hài lòng vỗ vai anh ta, hân còn khích lệ: "Tiểu tử không tồi, cố gắng cho tốt sẽ rất có tiền đồ!"

"Cám ơn Thủ trưởng!"

Lâm Tuyết đi tới cạnh hân, Lương Tuấn Đào cười cười hỏi cô: "Em còn nhớ anh chàng này không?"

Nhìn tân binh kia một cái, Lâm Tuyết tựa hồ có chút ấn tượng, cô chần chừ hỏi lại: "Anh ta là ..."

"Báo cáo Thủ trưởng, tôi tên Trần Kiến An, trước kia nhận nhiệm vụ tại chi đội cảnh sát giao thông, nhờ sự ưu ái của Lương Sư trưởng mà được đến Bộ đội dã chiến quân, trở thành Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc vinh quang!"

Cuối cùng Lâm Tuyết cũng nhớ ra tân binh trước mặt chính là vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi đã dũng cảm ngăn xe chuyên dụng của Lương Thủ trưởng lại.

Khó trách lúc ấy Lương Tuấn Đào lại ghi nhớ số hiệu và cái tên Trần Kiến An của anh ta, khi đó cô còn tưởng hăn bụng dạ hẹp hòi muốn trả thù người ta chứ! Không ngờ chứng nghiệm binh phát tác, hăn lại đào tường chung quanh, đưa cảnh sát giao thông trẻ tuổi Trần Kiến An cốt khí có vài phần cứng rắn nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ đến đây.

Trần Kiến An dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lương Tuấn Đào, trong lòng không khỏi khâm phục, kính yêu! Khó trách được toàn bộ Sư đoàn 706, thậm chí cả chiến sĩ bộ đội đã chiến quân cũng sùng kính Lương Thủ trưởng như vậy, Lương Tuấn Đào thực sự là một tướng lĩnh có mị lực và nhân cách thượng đẳng.

Ở lại nhận nhiệm vụ bên cạnh hăn, so với vị trí tại chi đội cảnh sát giao thông thì có tiền đồ hơn hăn, bởi có thể thưởng thức Bá Nhạc (1) của anh ta gần ngay trước mắt. Chỉ cần bản thân anh ta chịu cố gắng liền có cơ hội kiến công lập nghiệp!

Lâm Tuyết sổng vai đi cùng Lương Tuấn, lúc này cô mới chậm rì hỏi han: "Anh dẫn em đến nơi này làm gì?"

"Anh muốn để em xem xem nên xử trí nơi này thế nào!" Lương Tuấn Đào nheo mắt liếc cô một cái, khuôn mặt tuấn tú trước sau hàm chứa vui vẻ.

Người đàn ông mặt mày tuấn lãng này cười rộ lên thập phần mạnh mẽ, thật sự rất anh tuấn.

Lâm Tuyết nhẹ nhàng giương môi, nói: "Nghe anh nói cứ như thể em là Thủ trưởng vậy."

"Em là Thủ trưởng bà xã, đương nhiên so với Thủ trưởng còn lớn hơn rồi!" Lương Tuấn Đào nhú nhú anh mi, nghiêm mặt bảo: "Nói thật, anh muốn nổ tung nơi này!"

". . ." Lâm Tuyết thông minh mà im thin thít. Hắn muốn phá liền phá được, đối với quyết định của Thủ trưởng cô cũng không có ý kiến gì nữa.

Khi đến gần những con becgie Đức, Lâm Tuyết phát hiện ra đa số bọn chúng đều nằm phủ phục, tinh thần có chút uể oải không chút phấn chấn, chắc do đã bị đói bụng một ngày hai đêm. Không có lệnh của Lương Tuấn Đào, chẳng người nào dám cho chúng ăn. Nhưng nhìn thấy người lạ từ phía trước lại gần, chúng vẫn nhe răng nhếch miệng sủa không ngừng, thậm chí có con còn cào cào, tiếng xích sắt leng xeng vang lên.

Lâm Tuyết lui về sau một bước, đối với những con chó hung hãn này cô đã hình thành sự sợ hãi theo bản năng.

"Đừng sợ!" Lương Tuấn Đào kịp thời choàng tay qua vòng eo nhỏ nhắn, hắn an ủi cô: "Chờ anh bảo người đem mấy con chó này đi xử lý, đến trưa mọi người sẽ có một mẻ thịt chó để ăn rồi."

"Phì!" Lâm Tuyết không nhin được mà cười rộ lên, đôi khi kẻ kia thập phần cường đạo. "A, đồng chí Thủ trưởng, những con chó này cần phải sung công."

"Đúng vậy! Vừa sung đến nhà ăn quân khu vừa sung tới phòng bếp cá nhân của anh!" Lương Tuấn Đào phản đối.

Thủ trưởng đại nhân ra lệnh một tiếng, đương nhiên cần phải hỏa tốc chấp hành. Một tiểu đội chiến sĩ đi tới, tay bưng súng tiểu liên, họ ngồi xổm xuống bắt đầu bắn đám chó kia, nửa tiếng đồng hồ sau đã giải quyết xong toàn bộ.

Thấy cảnh máu chó đầm đìa , Lâm Tuyết hơi hơi buồn nôn, cô vươn tay che miệng lại.

"Giết chó thôi mà em đã thế sao?" Lương Tuấn Đào có chút bất ngờ, hắn chậm rãi khuyên nhủ: "Tương lai khi giết địch cũng sẽ máu chảy đầy

đất, em không thể lại giống mấy người đàn bà như lúc này được!"

"..." Cái gì chứ? Chẳng qua cô chỉ thấy buồn nôn thôi mà!

Dọn dẹp xong vật cản uy hiếp, Lương Tuấn Đào tiếp tục dắt tay cô đi về phía trước.

Đến trước lồng sắt Mạc Sở Hàn từng giam giữ mình, Lâm Tuyết dừng bước, cô kinh ngạc nhận ra Thư Khả vẫn bị nhốt trong đó.

Không thấy con chó kia đâu nữa, có lẽ nó đã chết rồi được binh lính kéo ra, nhưng Thư Khả thì vẫn bị nhốt như cũ.

Một ngày hai đêm rồi, Lâm Tuyết biết cô ta chắc chắn không ổn.

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Thư Khả liều mạng ngẩng đầu lên, hai bàn tay bần thiêu giữ lấy chấn song, cô ta khóc lóc cầu xin: "Thả tôi ra ngoài đi! Xin các người đấy! ..."

Khi Lâm Tuyết nhìn rõ diện mạo cô ta, trong lòng thầm giật mình, đồng thời dạ dày lại dâng lên từng trận buồn nôn. Người đàn bà trước mặt trông vô cùng đáng sợ, tai trái và thịt bên má trái đều biến mất, lộ ra xương cốt trắng hếu, cái mũi cũng không thấy đâu chỉ lộ ra hai lỗ đen xì, huyết nhục mơ hồ, máu me đầy mặt. Nếu bây giờ không phải ban ngày, thật sự khiến người ta lầm tưởng đây là lệ quỷ trong địa ngục.

Thư Khả ô ô khóc lớn, nước mắt và máu đen dơ bẩn không thể tả. Cô ta cầu xin Lâm Tuyết lần nữa: "Xin cậu! Hoặc là cho mình được thoải mái, hoặc là thả mình ra! Nhìn bộ dạng hiện tại của mình đáng thương đến cỡ nào rồi. Cho dù trước đây mình làm sai, nay bị trừng phạt cũng đủ. Lâm Tuyết, mình biết cậu rất lương thiện, cậu sẽ không cố tình tra tấn mình! Xin cậu, tha cho mình đi! Ô ô..."

"Trừng trị người đàn bà này thế nào đây?" Lương Tuấn Đào xin chỉ thị của lão bà đại nhân.

Hóa ra việc luôn để Thư Khả ở đây là để đợi cô đến trừng phạt! Nếu vết thương của Lâm Tuyết nghiêm trọng hơn chút, nằm viện thêm vài ngày nữa thì...chẳng phải Thư Khả thương tích nặng như vậy vẫn tiếp tục bị giam ở bên trong sao? Trong lòng Lâm Tuyết không nói rõ được là tư vị gì, đồng thời cô có chút lo lắng mơ mơ hồ hồ -- hình như quyền lực của Lương Thủ trưởng rất lớn! Nói hẳn "có thể dùng tay che trời" cũng không có gì gọi là quá đáng.

"Trước cứ đưa cô ta tới bệnh viện đi! Sau đó giao cho toà án quân sự xét xử, anh và em có quyền quyết định sự sống chết của cô ta sao?" Lâm Tuyết nhàn nhạt liếc nhìn người đàn ông trước mắt, đôi mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Từ khi Lâm Á Linh bị Lương Thiên Dật bẻ gãy tay mà không có bất cứ ý kiến gì, cô phát hiện ra những nhà quân môn quyền quý này thế lực lớn đến bao xa, ở trước mặt Lương gia hiển hách, cái gì không hợp lý cũng có thể biến thành hợp lý, không có kẻ nào có thể đến chủ trì công đạo.

Mà mà Lương gia cũng được coi là gia đình chính nghĩa không gây ra việc quá quắt, nếu không chẳng phải đã gây hại rồi ư?

"Người đàn bà này thật đáng giận, cô ta đã nhiều lần hãm hại em! Nếu không kiên quyết trừng phạt lại khiến cô ta cho rằng có thể dễ dàng ăn hiếp bà xã của Lương Tuấn Đào này hay sao?" Đuôi mắt bén nhọn của Lương Tuấn Đào nhướng lên. "Anh thấy bộ dạng cô ta quá ghê tởm, đừng thả ra dọa người nữa, dứt khoát bắn chết ngay tại chỗ đi!"

Bắn chết Thư Khả ngay tại chỗ rồi nói cô ta tấn công binh sĩ hoặc có ý đồ bỏ trốn, tóm lại tùy tiện thêm tội danh cho cô ta là được! Chết người giữa lúc hỗn loạn căn bản không đáng nói.

Lâm Tuyết trầm mặc.

"Đừng! Xin các người, đừng bắn chết tôi!" Thư Khả sợ tới mức gần như tê liệt, cô ta khổ sở cầu xin Lâm Tuyết: "Mình sai rồi! Mình biết mình sai rồi! Lâm Tuyết xin cậu tha cho mình một mạng! Bộ dạng này của mình chắc chắn không uy hiếp tới cậu được nữa, cậu tạm tha cho mình một mạng đi. Tốt xấu gì chúng ta cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ ..."

"Đừng nói chuyện cũ với tôi!" Lâm Tuyết lạnh lùng cắt ngang, "Tôi chỉ thấy càng ghê tởm hơn!"

"Không đề cập tới nữa, mình không đề cập tới nữa!" Trên mặt Thư Khả máu thịt lẫn lộn, nước mắt trộn lẫn máu đen, đúng là dọa chết người sống, khuôn mặt bị hủy, cô ta khóc ròng: "Nhìn bộ dáng này của mình, cứ coi như cậu phóng sinh một con chó đi, được không?"

"Con mẹ nó chứ!" Lương Tuấn Đào nhịn không được thăm thì, "Người đàn bà này quá mắc ói! Khẩu vị của Mạc Sở Hàn thật kỳ lạ, còn biến cô ta thành bảo vật mang theo bên người cả ngày!"

Nhắc tới Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết cười lạnh nói: "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã."

"Ừ!" Lương Thủ trưởng không kiềm chế nổi liền giơ ngón tay cái lên với vợ mình: "Bà xã à, câu này em dùng thật thích hợp!"

Mắt thấy đôi vợ chồng "phụ xướng phu hòa" (2) hoàn toàn không nhìn đến người đàn bà bị nhốt trong lồng. Thư Khả khổ không thể tả, cô ta đành giả vờ như không hiểu bọn họ đang châm biếm mình, dày mặt tiếp tục cầu xin tha mạng: "Lâm Tuyết, mình biết cậu sẽ không đuổi tận giết tuyệt, cậu từng nói: giữ lại cho cậu con đường chẳng khác nào cho mình đường sống, mình biết trái tim cậu rất thiện lương, trước kia Sở Hàn bắt con chim nhỏ tặng cậu, cậu đều thả đi hết..."

"Yên tâm, tôi sẽ không giết cô!" Lâm Tuyết lạnh lùng cắt ngang lời lải nhải của Thư Khả, đôi mắt thanh lãnh không chút tình cảm: "Không giết là vì cô đã liều mạng thối phồng tôi lương thiện, thật ra sự thiện lương của tôi đã sớm bị các người bóp chết!"

"Ách!" Thư Khả chớp chớp mắt mệt mỏi, cuối cùng vẫn ánh lên một tia hy vọng: "Cậu, cậu đồng ý tha cho mình ư?"

Lâm Tuyết lạnh nhạt liếc người đàn bà đang hấp hối kia, cô nói: "Không ai có quyền quyết định chuyện sống chết của người khác, tôi giao cô cho toà án quân sự trừng trị!"

"Được! Mình tình nguyện tới toà án quân sự chấp nhận trừng phạt, trừng phạt thế nào cũng được!" Hiện tại Thư Khả chỉ mong được mau chóng rời khỏi lồng sắt này một chút, 1 ngày 2 đêm vừa qua, trừ ít cơm cháo và chút nước mưa, cô ta căn bản không ăn gì cả.

Giờ phút này, rốt cuộc cô ta mới hiểu câu “cấp cho người khác đường sống chính là cho mình đường lui” của Lâm Tuyết là có ý gì. Nếu cô ta không đuổi tận giết tuyệt Lâm Tuyết, hiện tại đã không rơi vào tình cảnh thê thảm thế này.

Hai mắt đầm lệ rưng rưng, Thư Khả khóc không thành tiếng: "Cám ơn cậu! Lâm Tuyết, cậu thực tốt bụng! Nếu là mình, mình không thể có lòng khoan dung như vậy, chắc chắn mình sẽ bỏ đá xuống giếng xúi giục Sở Hàn giết cậu! Câu nhân từ hơn mình, người tốt tất được báo đáp! Đời này mình sẽ nhớ kỹ ân tình của cậu..."

Lương Tuấn Đào bĩu môi không cho là đúng, hắn nói với Lâm Tuyết: "Theo anh cứ trực tiếp đập chết cô ta chặt đứt hậu họa, đỡ phải thả ra lại cắn bậy người ta!"

Thư Khả vừa nghe xong suýt nữa bị dọa ngất xỉu, cô ta vội nằm tại chỗ liên tục đập đầu trước Lương Tuấn Đào, miệng không ngớt cầu xin tha

thứ: "Thủ trưởng tha mạng! Tôi sẽ không cắn bậy! Sau này nhất định làm người đàng hoàng không làm chuyện xấu!"

Lâm Tuyết chẳng muốn tranh cãi, cô nhàn nhạt nói: "Tùy anh!" Ngụ ý: tuy không tán thành quyết định của Lương Tuấn Đào nhưng hăn cứ khăng khăng làm vậy thì cô sẽ không ngăn cản. Ngừng một chút, Lâm Tuyết nhìn không được liền hỏi: "Thư Hoa đâu? Anh thả anh ấy chưa?"

"Cắt!" Lương Tuấn Đào bất mãn trừng cô: "Tới khi lòng anh nghĩ em có thể ngừng hỏi về hăn hay không, quả nhiên em có tiền đồ không khiến anh thất vọng!"

"Em hỏi một chút anh ấy sao rồi? Anh ấy cũng là bạn em!" Lâm Tuyết cảm thấy không thể nói lý với người này, cô hừ một tiếng khó chịu, xoay người muốn rời đi.

"Lâm Tuyết, mình nói thật cho cậu biết, Vân Thư Hoa không phải người tốt!" Thư Khả đột nhiên kêu lên, cô ta như bắt được sơi rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng nói: "Sở dĩ Sở Hàn hận cậu như vậy cũng do hăn ta, Hăn cố ý tung tin ra ngoài, nói cậu chưa kịp đợi Sở Hàn trở về đã xoay người ngã vào lòng Vân Thư Hoa, còn nói cậu chê nghèo thích giàu, rất hâm mộ tiền tài quyền thế Vân gia! Hăn còn nghĩ cách chụp rất nhiều ảnh, đều là hình hăn và cậu dạo phố mua quần áo, châu báu khiến Sở Hàn lầm tưởng cậu hư vinh ái tài..."

Lâm Tuyết kinh ngạc dừng bước, cô vánh tai xoay người, nhìn về phía Thư Khả có chút không tin, một lúc lâu sau mới nói: "Cô lại đang nói bậy!"

"Không có!" Thư Khả giơ bàn tay lên thề độc: "Mình mà nói bậy một câu liền đoạn tử tuyệt tôn! Đó là sự thật, Vân Thư Hoa nghĩ mọi cách để ly gián cậu và Mạc Sở Hàn nên anh ấy mới thống hận cậu như vậy!" Thư Khả không nói đến việc Mạc Sở Hàn hận Lâm Tuyết, thật ra là do cô ta và Vân Thư Hoa cùng nhau cố gắng mà thành.

Lương Tuấn Đào nghe thấy bên trong có nhiều bí ẩn, mi mắt nhướng lên, hân hứng thú nói với Thư Khả: "Đã xảy ra chuyện gì? Cô nói rõ chút đi! Nếu nói tốt, tôi có thể tha chết cho cô!"

Thư Khả biết người nắm giữ quyền sinh tử của mình vẫn là Lương Tuấn Đào, cô ta vội vã nịnh nọt theo ý hăn, liều mạng hủy hoại Vân Thư Hoa: "Là thật! Vân Thư Hoa chủ động tới tìm tôi, bảo tôi giúp hăn ly gián tình cảm giữa Sở Hàn và Lâm Tuyết, việc tôi làm đều là do hăn ở sau lưng giúp đỡ đưa ra chủ ý. Ngoài mặt hăn giống khiêm khiêm quân tử (3), thực tế lại ý xấu đầy bụng! Khi Thủ trưởng đại nhân và Lâm Tuyết có đôi có cặp tham dự tiệc rượu, Sở Hàn rất giận, anh ấy không khai đao với Lâm gia mà xuống tay với Vân gia. Vân Thư Hoa liền bắt lấy cơ hội này để mẹ mình giả chết nhằm giá họa cho Sở Hàn, như vậy chẳng khác nào khiến Lâm Tuyết và Sở Hàn kết mối tử thù, không còn khả năng tái hợp nữa! Nhưng hăn không ngờ, sau khi Lâm Tuyết bất hòa với Sở Hàn lại cùng Thủ trưởng đại nhân đùa mà thành thật..."

Làm sao có thể thế? Lâm Tuyết ngạc nhiên! Thư Hoa là người như vậy ư?

"A, hóa ra kẻ âm hiểm nhất chính là tiểu tử họ Vân!" Lương Tuấn Đào để ý không tha, hăn quay đầu đặc ý nói với Lâm Tuyết: "Anh nhìn đã thấy hăn không giống người tốt rồi! Hàng ngày em còn coi hăn là người thân nữa chứ!"

"Lần này dùng điện thoại hãm hại Lâm Tuyết bị Sở Hàn hiểu lầm cũng là quý kế mà hăn giúp tôi nghĩ ra, không thì sao tôi có thể trù tính không chê vào đâu được như vậy. Tôi chỉ diễn một tuồng kịch, chuẩn bị làm tốt việc giá họa cho Lâm Tuyết, những thứ khác đều do Vân Thư Hoa làm. Hăn phái người tiết lộ tin tức của Hoắc Vân Phi cho Phùng Châu Long, sau đó dẫn Thủ trưởng đại nhân tới sông bạc bắt Hoắc Vân Phi làm Sở Hàn lầm tưởng Lâm Tuyết đã trộm điện thoại di động của tôi thông báo cho anh tới cứu cô ấy. . ."

Mặc dù Lâm Tuyết không chịu tin nhưng lại sắc bén phát hiện ra Thư Khả không hoàn toàn nói dối. Lời cô ta nói có lý, có căn cứ, khớp với sự thật. Nếu nói kế hoạch vu oan hãm hại kia do mình Thư Khả bày ra thì cô cảm thấy không có khả năng. Bởi trong đó đề cập đến mọi vấn đề, thậm chí tới các nhân vật trong chính phủ và hắc đạo, Thư Khả không thể có bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn có người đứng sau bày mưu tính kế, nhưng người này là Thư Hoa sao? Làm thế nào cô cũng cảm thấy khó tin.

"Kế hoạch lần này thực sự thành công, cậu và Sở Hàn đời này không có khả năng hòa hợp nữa. Sau đó hắn liền chọn thời điểm hợp lý dẫn người đến Thu Cẩm Viên cứu cậu đi, như vậy cậu sẽ mang ơn hắn! Sau khi gặp thương tổn và bị đả kích, nhất định cậu sẽ nản lòng thoái chí, Vân Thư Hoa định nhân cơ hội đó mà xúi giục cậu ra nước ngoài cùng hắn. . ." Thư Khả hận chết Vân Thư Hoa, nếu không phải vì hắn qua sông chặt cầu, thấy chết không cứu, cô ta đã không bị giam trong lồng sắt một ngày hai đêm. Nếu đã rơi vào tình cảnh này, muốn xúi quẩy thì cùng xúi quẩy đi! Cô ta sẽ không để cho hắn được yên ổn!

"Nghe đi! Tiểu tử họ Vân rốt cuộc âm hiểm cỡ nào!" Lương Tuấn Đào xoa xoa mu bàn tay Lâm Tuyết, hắn thấy Thư Khả là nhân chứng quan trọng có thể vạch trần nhiều việc dơ bẩn xấu xa của Vân Thư Hoa, liền dứt khoát phân phó thuộc hạ: "Đưa người đàn bà này tới bệnh viện chữa trị, trông coi cho tôi không được để cô ta chạy thoát!"

Lâm Tuyết đột nhiên tiến lên rút súng lục ra chĩa vào đầu Thư Khả, cô lớn tiếng trách mắng: "Cô cho rằng hãm hại Thư Hoa như vậy là có thể khiến Lương Tuấn Đào tha mạng cho cô sao? Tôi cho cô biết, tôi cũng có thể lấy mạng cô!"

Thư Khả hừ hừ yếu ớt: ". . . Mình vui mừng không được! Thật sự đâu cần nói dối, nếu cậu không tin, có thể đi tra xét!"

Sao lại có thể như vậy chứ? Trong lòng Lâm Tuyết rất loạn. Lần thứ 2 tới hội sở giải trí Hạo Thiên , khi xuống xe Lâm Tuyết vẫn ngồi im tại chỗ không nhúc nhích.

Lương Tuấn Đào tự mình mở cửa rồi dùng động tác tay ra hiệu mời cô: "Bà xã, xuống xe thôi!"

Lâm Tuyết bắt chéo tay, liếc hẩn một cách đề phòng, cô hỏi: "Anh đưa em tới đây làm gì?"

Ngã một lần khôn hơn một chút, theo kinh nghiệm từng có, Lâm Tuyết cảm thấy nơi này thuộc khu vực không an toàn , dễ khơi gợi thói quen tình trùng lên nào của người nào đó, ít lui đến là tốt nhất.

Biết cô vẫn còn nhớ chuyện lần trước bị mình ăn sạch sành sanh, Lương Tuấn Đào cười nhẹ haha, vuốt ve cái cằm xinh đẹp tuyệt trần, hẩn nói: "Yên tâm đi, giờ là ban ngày, anh sẽ không ăn em!"

Tin hẩn mới là lạ! Lâm Tuyết không có động tĩnh gì: "Nếu anh không nói rõ tới đây để làm gì, em sẽ không vào đâu!"

Cô nàng này ... túi mật càng ngày càng lớn, hơi một tí đã dám cứng rắn với hẩn! Lương thủ trưởng tốt tính đáp: "Đi rồi em sẽ biết!"

"Không đi!" Lâm Tuyết quay đầu, hờ hững với người đàn ông bên cạnh.

"Móa, con quỷ nhỏ này!" Lương Tuấn Đào dứt khoát động thủ, hẩn trực tiếp ôm cô từ trên xe xuống.

"Anh thật quá đáng!" Lâm Tuyết không nhịn được nữa liền đấm hẩn một quả: "Rốt cuộc muốn mang em đi làm gì?"

"Đi thôi! Vừa đi vừa nói chuyện!" Lương Tuấn Đào thân mật nắm tay cô, hai người được vệ binh hộ tống đi từ cửa hông vào trong đại sảnh, rồi dùng thang máy Vip lên tầng gác lần trước.

". . . Yên tâm đi! Lần này anh đã chuẩn bị chu toàn, đừng ai mơ tưởng sẽ cướp được em!"

Lương Tuấn Đào thỉnh thoảng hôn lên mặt cô, đối xử như với trân bảo yêu quý mất đi nay tìm về được.

Lâm Tuyết bất đắc dĩ lặp lại lần nữa: "Em hỏi anh, anh đưa em tới đây làm gì?"

Nhìn dáng vẻ hăn như có chuyện quan trọng nhưng thật sự cô không nghĩ ra nổi hăn đưa mình tới chỗ này thì có chuyện nghiêm chỉnh gì đây? Hơn nữa hai người đều mặc quân trang, xuất hiện ở hội sở giải trí có vẻ không thích hợp lắm.

"Đợi rồi em sẽ biết!" Lương thủ trưởng vẫn giữ kín như trước.

Khi cửa thang máy mở ra họ liền bắt gặp Hà Hiếu Mạn dẫn theo vài kí giả của tạp chí 《Danh lưu》 đang đứng chờ.

Thấy Lâm Tuyết, Hà Hiếu Mạn xông lên trước ôm chầm lấy cô thật mạnh! "Cô làm tôi sợ muốn chết! Cô mất tích nhiều ngày như vậy có biết Đào tử suất nữa đã lật cả thủ đô lên không?!"

Lâm Tuyết cười cười nắm tay Hiếu Mạn, hai người giống bạn cũ lâu ngày chưa gặp, quen thuộc mà ăn ý: "Cám ơn sự nhớ mong của mọi người, tôi không sao."

Lương Tuấn Đào hỏi: "Chuẩn bị tốt cả rồi chứ?"

"Yên tâm đi, có tôi ở đây, cam đoan có thể đối phó với hơn nửa đám kí giả tại Thủ đô." Hà Hiếu Mạn cười nhẹ, chớp chớp mắt nhìn Lương Tuấn Đào.

"Ôi, bà xã của tôi còn ở ngay đây, cô đừng quăng mị nhãn với tôi như thế." Lương Tuấn trưởng nghiêm mặt nói.

"Anh cút xuống địa ngục đi!" Hà Hiếu Mạn đánh hắt một cái, cười đến run rẩy cả người: "Trước đây khi theo đuổi tôi anh cũng đâu giả vờ đứng đắn thế này!"

"..." Lâm Tuyết trố mắt, hóa ra kẻ này còn theo đuổi cả Hà Hiếu Mạn nữa.

Lương Tuấn Đào vội làm sáng tỏ: "Gì chứ? Là tôi giúp Đoàn Dật Phong theo đuổi cô, được chưa? Cô nói chuyện không hoàn chỉnh sẽ làm vợ tôi hiểu nhầm, buổi tối cô ấy mà phạt không cho tôi lên giường thì tôi sẽ tìm Lãnh Bân tính sổ!"

Thôi, càng tán gẫu càng xa! Hà Hiếu Mạn biết Lương Tuấn Đào thập phần lưu manh, đấu võ mồm với hắt cô không chiếm được thế thượng phong đành ngừng công kích, lườm hắt một cái rồi quay đầu nghiêm mặt nói với Lâm Tuyết: "Lần trước Đào tử bảo tôi hẹn rất nhiều phóng viên nổi tiếng ở thủ đô tới, mời họ dự Hội chiêu đãi kí giả tại đây. Vì video của cô và Mạc Sở Hàn lần đó, phong ba ồ ồ hơi lớn. Nhưng loại scandal này đều như cơn gió, chỉ cần Đào tử của chúng ta ủng hộ cô là có thể đè xuống rất nhanh!"

Bây giờ Lâm Tuyết mới hiểu: hóa ra đêm đó Lương Tuấn Đào đưa mình tới đây không phải chỉ vì muốn chiếm đoạt cô, mà để ... tham gia Hội chiêu đãi ký giả . Lúc ấy, cô hiểu lầm hắt rất lớn, hơn nữa thái độ của cả hai đều cứng rắn, cô không cách nào ngờ nổi dưới hoàn cảnh như vậy, Lương Tuấn Đào vẫn không quên, vẫn muốn cứu vãn danh dự cho mình.

Trong lòng Lâm Tuyết có chút cảm động nho nhỏ, cô ngoái đầu nhìn lại, liếc hẳn một cái trách móc: sao anh không nói sớm chứ? Hại em hiểu lầm anh!

Lương Thủ trưởng giường cao chiếc cầm hoàn mỹ cương nghị: Anh đây không nói. Chờ em áy náy đấy!

...

*

Hà Hiếu Mạn là phóng viên lâu năm nổi tiếng, đồng thời cũng là Tổng biên tập của tạp chí 《Danh lưu》 tại thủ đô. Chắc hẳn Hội chiêu đãi ký giả do cô sắp xếp cũng thập phần long trọng và thành công.

Sự kiện video bị phơi bày lần trước khiến cuộc hôn nhân của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào báo động đèn đỏ. Lương Tuấn Đào ngăn cơn sóng dữ, hăn tích cực mời phóng viên dự họp để thông báo lại, nhưng do tình huống bất ngờ xảy ra, lần tuyên bố đó đã không thành công còn khiến các loại suy đoán, tin vịt bay đầy trời. Trong đó tin kỳ quái nhất đoán rằng Lâm Tuyết bỏ trốn theo Mạc Sở Hàn!

Đêm nay, Lương Tuấn Đào nắm tay Lâm Tuyết, hai người xuất hiện có đôi có cặp trước mặt giới truyền thông, không nghi ngờ gì nữa, toàn bộ tin đồn nhảm đều tự sụp đổ.

Ánh đèn flash không ngừng lóe sáng, hai người thoải mái âu yếm nhau trước mặt công chúng, Lương Tuấn Đào dùng hành động thực tế tuyên cáo cho mọi người trong khắp thiên hạ biết: hăn yêu cô gái đứng cạnh mình! Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu hăn cũng sẽ không theo nguyên tắc mà bao dung, sủng ái, bảo hộ cho cô!

"Thưa các vị khách quý, hoan nghênh các vị đã tới tham dự Hội chiêu đãi ký giả của Lương thiếu và tiểu thư Lâm Tuyết. Mọi người coi coi, vợ

chồng bọn họ thập phần ân ái, những tin đồn nhảm bên ngoài đều không đáng tin, hy vọng mọi người sau khi trở về có thể giúp làm sáng tỏ lời đồn đại một chút!" Hà Hiếu Mạn lên sân khấu rất đúng lúc, cô cười rạng rỡ phát biểu.

"Hà tỷ yên tâm, chúng tôi biết nên viết thế nào mà." Những ký giả danh tiếng này có ai không nể mặt Hà Hiếu Mạn chứ? Đừng nói tới việc cô là Tổng biên tập và phóng viên lâu năm, nhìn vào Lãnh gia cũng đâu ai dám không nể phục.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào dựa sát vào nhau, dưới ánh đèn máy ảnh, khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười đầm thắm thông dong như trước. Nhưng khi bàn tay to của người đàn ông kia đặt trên hông cô, cô vẫn có chút phản kích nho nhỏ: "Mỗi tình đầu của anh gần đây không tiếp tục cắt cổ tay, cô ta phát bệnh hay buồn bực gì à? Sao lại an tĩnh như vậy?"

Lương Tuấn Đào ngẩn ra, hẳn không nghĩ cô sẽ nói ra những lời này nên có chút dở khóc dở cười. "Bình dấm nhỏ này, ghen tuông cũng không phân biệt hoàn cảnh!"

"Em không ghen!" Lâm Tuyết cảm thấy lời cần nói vẫn phải nói cho rõ: "Anh đừng quên chúng ta là vợ chồng trên hợp đồng, em không có tư cách ghen tuông, anh cũng không đáng để em ăn dấm!"

Tâm tư phụ nữ như kim dưới đáy biển! Câu ngạn ngữ cổ kia thật sự chính xác! Hẳn vĩnh viễn không hiểu được rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ cái gì!

Lương Thủ trưởng vươn tay xoa xoa khuôn mặt xinh đẹp, mị mầu cười nói: "Anh không đáng sao?"

Lâm Tuyết cười cười không nói gì như ngầm thừa nhận.

"Vậy người đó đáng à?" Người đàn ông bên cạnh nở nụ cười sáng lạn như cũ, khóe môi xinh đẹp ngấm ngấm lộ ra một tia lãnh ý.

"Thủ trưởng, đừng quên giao ước của chúng ta, chỉ kết hôn không nói chuyện yêu đương!" Lâm Tuyết luôn nhắc nhở bản thân không được chìm đắm, cô có thể đánh mất trái tim, không thể thất thân! Người đàn ông như Lương Tuấn Đào không phải kẻ cô có thể nắm chắc, việc duy nhất Lâm Tuyết có thể làm khi cảm kích sự ưu ái của hắn chính là bảo vệ trái tim mình.

Lương Tuấn Đào hận đến mức trong lòng ngứa ngáy, con quỷ nhỏ này thường khiến hắn ngọt ngào, có phải cô không muốn thấy hắn được thư thái hay không. Dù cô đứng đây mỉm cười nhưng đôi mắt lại thanh lãnh như trước đây, hắn không kìm được tức giận, liền ở trước mặt đông người hung hăng ôm hôn cô.

A! Nếu không vì ngại đám phóng viên tại đây, Lâm Tuyết đau nhưc muốn hô thành tiếng. Tên bại hoại, hắn lại căn cô bị thương rồi!

*

Sau khi Hội chiêu đãi ký giả kết thúc, tiếp đó tiệc rượu long trọng do trợ lý tổ chức đã diễn ra.

Hà Hiếu Mạn vì công việc quá bận nên khi Hội chiêu đãi ký giả chấm dứt, cô vội vàng tạm biệt Lâm Tuyết rồi rời đi.

Lâm Tuyết không thèm để ý đến Lương Tuấn Đào mà một mình bưng chén đĩa về phía bàn ăn chọn những món mình thích. Miệng vết thương lâm lâm đau khiến cô tức giận vô cùng. Tên lính lưu manh kia càng ngày càng tệ! Ở trước mặt nhiều người như vậy lại nòng nân ôm hôn, đâu ai biết hắn sẽ nhân cơ hội căn bị thương phía trong môi cô. Đau buốt chỉ có mình mình biết, hơn nữa cũng không thể nói với người ngoài.

Vừa vặn lúc này Triệu Bắc Thành chạy đến, hơn nữa đáng vẻ vội vã như có việc gì gấp. Anh ta lập tức đi đến bên cạnh Lương Tuấn Đào, nghiêng người sát gần tai nói câu gì đó, nghe xong mặt mày hẩn liền biến sắc.

Lâm Tuyết liếc mắt một cái rồi thu hồi lại ngay, cô tiếp tục gắp đồ ăn như không có việc gì, thật ra đĩa trên tay cô đã chặt không còn chỗ.

Trong lòng dâng lên cảm giác đáng chết không thoải mái, buồn bực khó chịu nói không nên lời.

Lâm Tuyết nhớ rõ tại tiệc rượu lần trước, sau tai nạn nhảy dù, Lương Tuấn Đào đáng ghét không chịu rời khỏi cô một chút, hẩn chỉ tâm tâm niệm niệm muốn cùng cô động phòng. Kết quả là Triệu Bắc Thành chạy qua nói cho hẩn biết Hoàng Y Na sinh bệnh, hẩn liền rời đi không chút do dự.

Lần này. . . đoán chừng tiết mục đó đang bắt đầu trình diễn lại rồi! Lâm Tuyết thấy hơi buồn bực, Hoàng Y Na dùng chiêu này mãi không thấy chán sao? Hay nên nói rằng Lương Tuấn Đào không thấy phiền nhĩ?

Chưa đợi cô nghĩ xong đã thấy người đàn ông kia vội vàng đi tới, hẩn qua quýt giao lại cho cô một câu: "Trước em cứ ở nơi này ăn đi! Anh có việc gấp phải ra ngoài một chuyến, xong việc sẽ trở về!"

Hẩn không kịp cùng cô nói rõ nguyên nhân cứ vội vàng rời đi, để lại Lâm Tuyết một mình ghen hòng đứng nhìn trần trối!

Được rồi! Cô thừa nhận, dù lặp đi lặp lại một vạn lần thì người đàn ông này vẫn không thấy chán Hoàng Y Na!

"Bịch!" Lâm Tuyết đặt chiếc đĩa đầy ắp lên một bàn ăn yên tĩnh trong góc phòng, cô ngồi xuống, một mình im lặng dùng cơm. Ăn được chút chột có cảm giác mắc nghẹn, đúng lúc này lại có người đưa một ly nước trái cây đến trước mặt cô.

Lâm Tuyết đưa đồ uống tới miệng rồi mới hướng về người nọ nói lời cảm ơn: "Cám ơn. . ." Còn chưa dứt lời, cô đã ngơ ngẩn, bởi người đưa nước trái cây cho cô chính là Vân Thư Hoa.

"Anh có thể ngồi đây không?" Vân Thư Hoa vẫn ôn nhu nhàn nhàn, lịch sự.

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, Lâm Tuyết nhướng nhướng khóe môi, nói: "Không cần khách khí."

Vân Thư Hoa ngồi xuống, cẩn thận quan sát sắc mặt cô, cân nhắc lựa chọn từ ngữ cho thích hợp: "Em có tâm sự à?"

"Em giống như đang có tâm sự sao?" Lâm Tuyết muốn cười với hắn nhưng thực sự thất bại, làm cách nào cũng không thể nặn ra được một nụ cười trọn vẹn.

"Tuyết, " Thư Hoa nhìn trộm cô, hắn chậm rãi nói: "Em như đang ... xa lánh anh!"

Lâm Tuyết lắc đầu rồi tiếp tục vùi đầu dùng bữa.

"Có lẽ em hiểu lầm anh, không biết Thư Khả nói những gì với em nhưng em nhất định phải tin anh!" Vân Thư Hoa giữ chặt tay cô, hắn giải thích có chút vội vàng: "Quả thực đêm đó anh nhận được điện thoại của Thư Khả nên mới đến cứu em bởi Thư Khả nói muốn để anh cứu em, không thể để Mạc Sở Hàn tiếp tục giam cầm em nữa!"

"..." Lâm Tuyết né khỏi bàn tay lớn của hắn, bàn tay rút về nắm chặt thành quyền.

"Thật đấy!" Cuối cùng Vân Thư Hoa cũng thấy hối hận về việc lúc ấy không dùng một viên đạn giải quyết luôn Thư Khả, quả thực hắn hận không thể lãng trì xử tử tên thuộc hạ làm việc thất bại kia."Em nghĩ lại đi, nếu anh

cầu kết với cô ta, vì sao lúc đó anh không cứu giúp hoặc giết chết cô ta? Hơn nữa, hai nhà Vân - Lâm chúng ta bị Mạc Sở Hàn chinh thắng như vậy, em thấy hết mà, nếu anh và Thư Khả âm thầm qua lại, vì sao ở trước mặt Mạc Sở Hàn, cô ta lại không cầu tình giúp anh ?"

Lâm Tuyết sẵn lòng tin tưởng Vân Thư Hoa vì trong lòng cô hẳn luôn tràn đầy hương vị ôn nhuận nho nhã lịch sự, cô không tin hẳn bí mật cầu kết cùng Thư Khả làm việc xấu hãm hại, chia rẽ tình cảm giữa mình và Mạc Sở Hàn.

Nhưng bản năng nói với cô, Thư Khả không tùy tiện nói bậy, mọi dấu hiệu đều cho thấy giữa Thư Khả và Vân Thư Hoa có chút không minh bạch!

"Tuyết, việc của hai chúng ta cho tới hôm nay không hề dễ dàng, anh hy vọng em sẽ không trúng gian kế của Thư Khả mà bất hòa với anh! Em nhìn xem, trên cái thế giới này ngoài anh ra, người đàn ông nào có thể một lòng một dạ với em như anh đây?" Vân Thư Hoa cầm đôi tay thon dài trắng nõn áp vào lồng ngực của mình, kiên trì nói: "Anh có thể lấy lương tâm của mình ra thề với em, từ trước đến giờ nơi này chỉ chứa mình em!"

Bất luận Vân Thư Hoa nói gì, Lâm Tuyết trước sau vẫn im lặng không lên tiếng.

"Tuyết!" Hẳn không đợi được câu trả lời, liền thử kéo tay cô thăm dò lần nữa.

Lâm Tuyết rút tay về, nghiêm mặt nói: "Xin anh để ý đến hoàn cảnh một chút! Dù sao em là người đã kết hôn, anh cũng có vị hôn thê rồi!"

"A, " Vân Thư Hoa tính tình hiền lành, thấy Lâm Tuyết không vui ngừng nài ép. Hẳn đặt tay trên bàn, đôi mắt rũ xuống, nhẹ giọng nói: "Anh nghĩ giữa em và Lương Tuấn Đào không có tình cảm, anh ta chưa từng đặt em trong lòng, dù đêm nay... không phải anh ta lại vứt bỏ em một mình ở

nơi này giống như trước kia... không biết bây giờ đang đi cùng cô gái khác hay là bạn bịu công việc nữa! Nếu đổi lại là anh, anh sẽ không như vậy! Anh sẵn lòng bỏ hết mọi chuyện, chỉ ở cạnh em!"

Những lời này hữu dụng hơn so với những lời hằn nói cả tối nay, Lâm Tuyết nhất thời uể oải đứng dậy. Cô quay mặt đi không muốn để Vân Thư Hoa thấy sự khổ sở trong mắt mình.

"Tuyệt!" Trong lòng Vân Thư Hoa hơi hơi hốt hoảng, Lâm Tuyết bắt đầu che dấu cảm xúc của cô với hăn, trước kia khi cô yếu ớt cũng không che dấu như vậy. Nhưng hiện tại, cô quay mặt đi không để hăn nhìn vào mắt mình. "Em không nên khó chịu, dù toàn bộ mọi người trên thế giới vứt bỏ em, phản bội em, anh sẽ không làm thế! Em hãy tin anh!"

Lâm Tuyết đẩy món ăn ra, cô lạnh nhạt hơi dương môi nói: "Cám ơn anh đã nói những lời này với em, bất kể là chân tình hay giả dối, em cũng cảm ơn anh đã đặt tấm lòng lên em!" Nói xong, cô xoay người không ngoảnh đầu lại bước thật nhanh khỏi tiệc rượu náo nhiệt ầm ĩ.

*

Bóng đêm bên ngoài đậm đặc, đèn đuốc huy hoàng, phóng tầm mắt quan sát sẽ thấy một biển sao, kinh đô phồn hoa là nơi xứng với cái tên Thành phố không đêm.

Nhưng đứng giữa nơi đô thị phồn hoa, Lâm Tuyết cảm thấy cực kì cô độc và hiu quạnh.

Phóng tầm mắt nhìn quanh lại là thành phố trống rỗng, không có một ai, không có vòng tay nào có thể nương tựa! Đêm khuya, đèn trên thế giới đều tắt, chỉ có một linh hồn ảm đạm xuất hiện. Sáng sớm hôm sau sẽ quên mất đêm qua có bao nhiêu lạnh lẽo.

Một giọng hát khê loáng thoáng truyền tới, cảnh sắc lạnh lẽo phù hợp với tâm tình hoang vắng lúc này của cô.

Kinh đô phồn hoa trong mắt Lâm Tuyết chẳng khác nào tòa thành trống rỗng hoang lạnh. Đứng ở đây càng khiến lòng cô thê lương.

"Này, người đẹp!" Một bàn tay lớn đặt lên vai chặt đứt sự hồi hận của cô. "Kẻ nào lại phung phí của trời như vậy, để mỹ nữ một thân một mình ở đây nén chịu cô đơn!"

Lâm Tuyết sợ hãi theo bản năng nhưng giọng nói lạnh canh cất lên thật quen tai khiến cô không nhận được phải quay đầu lại muốn giáng cho kẻ háo sắc kia một cái tát xúc động. Từ từ xoay người, cô thấy kẻ đùa cợt mình đúng là Lưu Dương.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng trầm xuống, cô đẩy tay hắn ra, lui về sau một bước, "Anh từ đâu xuất hiện thế?"

Lưu Dương vẫn mang bộ dạng bất cần đời, hai tay bắt chéo trước ngực, đôi mắt đẹp nheo lại, cợt nhả không hề đứng đắn: "Tôi trùng hợp đi ngang qua đây, phát hiện ra có vị mỹ nữ bị bỏ rơi một mình cô đơn lạnh lẽo liền động lòng thương hương tiếc ngọc muốn tới an ủi chút, không ngờ lại là cô! Đào tử đâu rồi? Này nha, càng ngày càng quá đáng, bỏ mặc bà xã như hoa như ngọc không hảo hảo gìn giữ lại chạy đi lêu lổng ở đâu rồi?"

Rõ là đem bình không nói ra bình có! Trong mắt Lâm Tuyết hiện lên tức giận, cô lạnh lùng đáp: "Không biết!"

"A, " Lưu Dương nháy nháy mắt với cô, nở nụ cười xấu xa: "Xem ra người đàn bà cô quạnh tính tình lớn a!"

"..." Lâm Tuyết chẳng muốn đấu võ mồm với người đàn ông này, cô dứt khoát xoay người bước đi.

"Ôi!" Lưu Dương vội vàng ngăn cô, anh ta thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Đùa với cô một chút, không cần nổi giận thế!"

"Không giận!" Lâm Tuyết xê dịch một bước như tránh chướng ngại vật, cô nhàn nhạt đáp: "Tôi phải về!"

"Về đâu?" Lưu Dương hỏi.

". . ." Vấn đề này Lâm Tuyết không trả lời được. Đúng vậy, cô có thể về đâu bây giờ? Mấy ngày nay Lâm Tuyết đều ở trong bệnh viện, đành trở về bệnh viện thôi!

"Dù sao về cũng chỉ có một mình, chi bằng chúng ta uống rượu đi! Sao hả?" Lưu Dương vui vẻ đề nghị.

Uống rượu? Chủ ý không tồi! Đêm dài đằng đẵng, dùng cồn giết thời gian, hơn nữa hầu rượu còn là một người đàn ông diện mạo anh tuấn không làm cô chán ghét, quyền lợi miễn phí vệt chết!

Cô thản nhiên cười, vẻ cảm nói: "Được!"

*

Bọn họ không tới nơi lớn như quán bar do ngại ồn ã, Lưu Dương dứt khoát lấy vài lon bia, lái xe cùng Lâm Tuyết đi tới quảng trường yên tĩnh, họ ngồi cạnh bồn suối phun cùng nhau đối ẩm.

Quảng trường lớn rất tĩnh lặng, chỉ có cầu vồng lóe ra tia sáng thăm kín yên ổn, ngẫu nhiên có ông lão dắt chó tản bộ đi qua, thơm lừng và tĩnh mịch.

Bồn suối phun thả nhiều loại cá vàng, hơn nữa đáy bồn còn gắn đèn tỏa sáng, một chùm cột sáng từ bồn nước bắn ra, trông rất đẹp mắt. Bầy cá đủ màu sắc bơi qua bơi lại, cảnh đẹp ý vui.

"Loài người thật đáng giận! Để thỏa mãn hứng thú thưởng thức của chính mình mà khiến cho bọn cá cả đêm không được nghỉ ngơi, quá ích kỷ!" Uống hết mấy chai bia, Lâm Tuyết đã ngà ngà say, gò má đỏ bừng như son, xinh đẹp không nói nên lời.

Lưu Dương vừa uống bia vừa thỉnh thoảng liếc nhìn cô, mị hoặc mà căng môi: "Nhân chi sơ, tính bản ác!"

Đúng không? Tính tình con người vốn ác độc? Khắp nơi đều hiện rõ! Lâm Tuyết cười chua xót, cô ngửa mặt uống một ngụm bia.

"Nghe nói mỗi tình đầu của Đào tử đến đây, phần lớn thời gian anh ấy đều ở bên cô ta, cô không ghen sao?" Lưu Dương biết rõ còn hỏi, đâu có cách nào khác, nhân chi sơ tính bản ác mà!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Bà Xã Anh Chạy Kìa!

Ghen ư? Đó là việc giữa những kẻ yêu nhau mới có! Lâm Tuyết khẽ lắc tay, nhợt nhạt cười nói: "Tôi không xứng!"

"Vì sao?" Lưu Dương ngần ngừ, anh ta không đoán cô sẽ trả lời như vậy.

"Vì tôi ... nợ anh ấy." Lâm Tuyết chậm rãi mở rộng nụ cười, cô cười ha hả: "Không có anh ấy, Lâm Tuyết này đã sớm chết vài lần! Lương Tuấn Đào là đại ân nhân của tôi, tôi có tư cách gì mà ăn dấm chua với anh ấy chứ?"

"..." Hóa ra là như vậy!" Lưu Dương giật mình, anh ta không để lại chút dấu vết ghé gần vào cô, nhìn hai má đỏ bừng liền muốn chạm vào.

"Anh định làm gì?" Lâm Tuyết thấy gương mặt tuần tú của người đàn ông bên cạnh phóng đại gần trong gang tấc, cô theo bản năng đẩy anh ta ra, "Cách xa tôi một chút!"

"Tôi thấy cô không uống rượu!" Lưu Dương chẳng hổ là anh em bà con của Lương Tuấn Đào, da mặt dày y nhau, lại có thể điềm nhiên như không: "Cô không say!"

"Hừ!" Lâm Tuyết cũng không nhỏ mọn, cười nhạt nói: "Bộ dạng mê đắm, tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì à?"

Không thể nào! Sắc tâm của bản thân lại rõ vậy a! Lưu Dương cười lưu manh không thềm giả vờ: "Này, đi theo tôi thì sao? Dù gì cũng là tìm đàn ông nuôi cô, bảo vệ cô không để người khác ăn hiếp, tôi cũng có thể làm được! Hơn nữa tôi ra tay hào phóng hơn Lương Tuấn Đào, cũng quan tâm cô hơn, cam đoan rằng khi ở bên cô tôi sẽ không thềm nghĩ đến người đàn bà khác!"

"Vớ anh ư?" Lâm Tuyết quan sát anh ta, lắc đầu nói: "Không được!"

"Sao lại không được?" Lưu Dương hơi nóng nảy, mình như vậy khiến cô ấy thấy chướng mắt ư?

Lâm Tuyết từ chối trả lời vấn đề này, cô tiếp tục uống rượu.

Trong lòng Lưu Dương ngứa ngáy khó nhịn, anh ta ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, giọng nói vì dục tính mà trở nên khàn khàn: "Bảo bối, em thật là thơm!"

"Tránh ra đi, tôi là chị dâu anh!" Lâm Tuyết rất đau đầu! Ban đầu cô muốn tìm ai đó cùng uống rượu giải buồn giết thời gian, đâu ngờ tính tính đàn ông đều như nhau!

"Tôi thấy Đào tử đã chán cô, cô với anh ấy ly hôn được rồi! Bằng không ngày ngày cứ một mình một bóng như vậy, cô không cô đơn sao?" Lưu Dương thật sự không nỡ buông Lâm Tuyết ra, cô rõ ràng cô quạnh, anh ta rất muốn vỗ về lấp đầy chỗ trống cho cô.

"Tôi không cô đơn!" Lâm Tuyết lão đảo đứng dậy, cô chỉ vào ngực mình nói: "Có trái tim của mình làm bạn, tôi vĩnh viễn không thấy cô đơn!"

Cô xoay người liền đụng phải vòng tay rộng lớn rắn chắc. Một giây tiếp theo, chưa đợi Lâm Tuyết kịp phản ứng, người đàn ông kia đã ôm chặt cô. Cô hé miệng vừa định quát to, anh ta liền phủ lên môi cô, đồng thời hút lấy cái lưỡi thơm tho cùng dây dưa kích hôn.

Đúng lúc nuốt vào tiếng thét chói tai, người đàn ông đang "nhắm nháp" cô lại là Lương Tuấn Đào! Cô dùng sức đâm vào mạnh vào lưng hắn phát ra âm thanh "ư", ý bảo hắn buông mình ra.

Hôn đã nghiêng, Lương Tuấn Đào mới buông lỏng Lâm Tuyết, lúc này hắn ngẩng đầu quát Lưu Dương đang muốn chuồn đi: "Dương tử!"

Lưu Dương có tật giật mình, anh ta sợ tới mức cả người run bần, đành xoay người cười ha ha: "Anh trở lại rồi à?"

"Cậu muốn chết thì nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tiễn cậu một đoạn miễn phí!" Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết bước qua, thấy Lưu Dương muốn chạy, hắn dứt khoát buông cô ra rồi mạnh mẽ đuổi theo, một con ác hổ bổ nhào tóm được Lưu Dương liền đè anh ta xuống cỏ dưới chân.

"Oa... Móa!" Lưu Dương bỗng bị đánh tới bời, do bản thân đuối lý nên cũng không dám đánh trả. "Đánh đủ chưa? Đủ chưa? Móa, đừng đánh vào mặt em ..."

Lâm Tuyết đứng xem trong chốc lát, cảm thấy hai hai người đàn ông đánh nhau, chó cắn chó đầy miệng lông cũng không có gì hay ho liền xoay người định rời đi.

Lưu Dương đang bị đánh vẫn để tâm đến hành động của Lâm Tuyết, anh ta mau chóng nói với anh họ đã cho mình ăn hai quả dấm: "Bà xã anh chạy kìa, mau đuổi theo đi!"

Lương Tuấn Đào vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Tuyết thực sự đi rồi, hắn đâm vào cằm Lưu Dương một cú, lúc này mới buông anh ta ra, cảnh cáo một câu: "Lần sau còn để tôi thấy cậu dụ dỗ cô ấy, tôi sẽ thẳng tay phế tiểu tử nhà cậu!"

Hắn nói xong liền vội vã đuổi theo Lâm Tuyết.

Lưu Dương xoa xoa cái cằm đau nhức, miệng hít khí lạnh, tay giơ giơ nắm đấm về phía Lương Tuấn Đào đã rời đi, nhỏ giọng mắng mỏ: "Tính tình như vậy thì sớm muộn gì vợ anh cũng muốn ly hôn với anh thôi!"

*

Lâm Tuyết chưa đi xa đã bị Lương Tuấn Đào đuổi kịp, hắn kéo tay cô, kéo cô vào ngực mình, hai tay dùng sức ôm chặt.

"Buông ra!" Lâm Tuyết không giãy dụa mà dùng ánh mắt u lãnh nhìn hắn.

Một tay Lương Tuấn Đào giữ lấy chiếc cằm xinh đẹp tuyệt trần, đáy mắt nheo lại đầy nguy hiểm đánh giá một hồi, khẳng định cô chưa bị sắc lang Lưu Dương kia cưỡng hôn, lúc này hắn mới dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Tuyết, ôn nhu hỏi: "Em còn nhớ vết thương trên vai em chưa cắt chỉ không?"

Rất nhớ, chẳng qua cô không quan tâm!

Nhưng cô không quan tâm lại có người để ý! Lương Tuấn Đào nghiêng rằng, hắn ôm cô, vỗ vào hông hai cái rồi khiển trách: "Thương tích chưa khỏi mà đã dám uống rượu, còn dám uống rượu với sắc lang Lưu Dương kia, có phải em muốn cùng nó uống say làm loạn không? Nếu không nghe lời, anh sẽ đánh vào hông em!"

Lại đánh vào hông cô! Lâm Tuyết vừa then vừa giận liền đá đập lưng tung định tránh khỏi ngực hắn, nhưng cánh tay sắt của người đàn ông trước mặt đầu để cô động đậy. Trong lòng oán than buồn bực, cô hung hăng đánh lên ngực Lương Tuấn Đào, "Buông ra! Anh có tư cách gì mà quàn em? Em không quàn anh! Anh thích hẹn hò với ai, đi theo ai em đều không quàn cũng không thèm hỏi!"

"Anh hẹn hò với ai hả?" Lương lão nhị giận quá mức, hấn ôm Lâm Tuyết đi về phía xe Land Rover đỗ cách đó không xa, Tiểu Cao đứng cạnh đó nhanh nhẹn mở cửa sau ra.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết ngồi vào trong xe, Tiểu Cao theo sát tới.

Anh ta đóng cửa, đứng im chờ ở ngoài. Thấy thủ trưởng rất vội vàng nên Tiểu Cao đâu dám quấy rầy, cứ chờ hấn bận bịu xong rồi hỏi xem sẽ lái xe đi đâu vậy.

Trong xe chỉ có Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, không gian chật hẹp tràn ngập hơi thở mạnh mẽ của đàn ông khiến cô không nén được căng thẳng.

Mấy ngày vừa rồi ở bệnh viện, tuy mỗi đêm bọn họ đều ngủ chung giường, thậm chí còn cùng tắm chung nhưng thật sự hấn vẫn chưa xâm phạm cô, chủ yếu do để ý tới vết thương trên vai. Hiện tại, Lâm Tuyết tình tường nhận ra nơi đáy mắt thâm thúy của Lương Tuấn Đào đang bốc lên ngọn lửa, cô liền đẩy hấn ra theo bản năng: "Không được chạm vào em!"

Những lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, hấn cứ dùng tay hướng vào bên trong, nắm chặt lấy cô, đồng thời tà tứ hỏi han: "Không thể đụng vào chỗ nào? Ở đây à? Hay ở đây?"

Lâm Tuyết không phản kháng được bèn quay mặt đi không nhìn hấn nữa, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Chẳng qua là da thịt, hấn thích thì cho hấn thưởng thức đủ.

Cảm nhận được sự lạnh lùng cứng ngắt của cô, Lương Tuấn Đào chán nản, hấn ngừng vuốt ve, xoay mặt cô lại liền thấy trong mắt cô tràn ra lệ quang.

Lâm Tuyết khóc! Lương Tuấn Đào nhất thời đại loạn, hăn vội thả cô ra rồi ôm vào lòng, miệng liên tục xoa dịu: "Bà xã à, sao lại khóc? Anh chỉ đùa với em chút thôi! Xem em kìa ... anh còn chưa to tiếng. Ngoan, đừng khóc." Hăn hôn hôn những giọt lệ trên khóe mắt cô, thẽ thọt khúm núm nói lời hay.

Lâm Tuyết xoay người không thèm nhìn hăn, nước mắt hăng hái tuôn rơi, quả thực so với cầm máu còn thấy khó hơn!

"Bà xã!" Lương thủ trưởng thấy mình đã chọc bà xã khóc, dù dễ thế nào cũng không được bèn mau chóng tự kiểm điểm bản thân: "Anh sai rồi! Anh không nên để em ở lại tiệc rượu một mình. Anh bảo người trông coi em, không ngờ lại ném em cho"

Hóa ra là vậy! Hăn tùy tiện ra lệnh cho cấp dưới trông coi cô không khác gì giao hàng hóa. Trong lòng Lâm Tuyết càng thêm buồn bực, cô dứt khoát dùng sự lạnh lùng đáp trả lại hăn.

Lương thủ trưởng gấp gáp đến độ vò đầu bứt tai, hăn ho hai tiếng, tiếp tục trơ mặt nói: "Không phải anh có chính sự sao? Triệu Bắc Thành có tin tức của Mạc Sở Hàn, anh qua đó tra xét xem có thật hay không..."

Cái gì? Hăn đi tra xét tin tức của Mạc Sở Hàn ư? Chứ không phải vội vã đi theo Hoàng Y Na à? Cuối cùng Lâm Tuyết cũng khai ân mà quay người lại, lạnh lùng nhìn hăn.

Trong lòng Lương Tuấn Đào có chút khác thường, hăn nói lời hay nửa ngày mà cô không để ý, vừa nói đến Mạc Sở Hàn cô liền quay đầu chịu nhìn đến hăn! Lương Tuấn Đào bĩu môi, nói: "Nghe nói hăn còn nằm ở phòng theo dõi đặc biệt đấy! Nếu thật sự không tỉnh sẽ biến thành người thực vật! Anh muốn giúp hăn một phen, khiến hăn cả đời này đều không tỉnh lại, nhưng Lý tướng quân trông coi nghiêm ngặt quá, không chen tay vào được!"

Lâm Tuyết lẳng lẳng trầm mặc, không nhìn ra được rốt cuộc trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì. Sau hồi lâu, cô mới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Em nói trước đi. " Lương Tuấn Đào vươn cánh tay ôm lấy cô, nửa thân thể cường tráng ép về phía Lâm Tuyết, cố định cô trong ngực mình, lúc này hắn mới quan sát khuôn mặt xinh đẹp, gần từng tiếng hỏi han: "Em quan tâm đến việc hắn sống hay hắn chết hả?"

"Hắn ta sống hay chết em đều không để trong lòng! Nhưng không hiểu, sao hắn lại khiến bản thân mình thê thảm như vậy?" Tuy tin lời Lương Tuấn Đào nhưng Lâm Tuyết còn hơi không hiểu, sao đột nhiên bệnh của Mạc Sở Hàn lại trở nên nghiêm trọng đến thế .

"Cắt, cái này gọi là ác giả ác báo! Lão thiên gia đều nhìn thấy, sắp thay trời hành đạo!" Lương Tuấn Đào thấy cô thực sự không để ý tới việc sinh tử của Mạc Sở Hàn nữa, lúc này mới từ từ yên lòng. Hắn kéo tay cô, sửa lại tư thế ôm, giọng nói chậm lại: "Anh sợ hắn tỉnh sẽ lại tổn thương em nên mới tìm cách để đoạn tuyệt hậu họa, nhưng Lý tướng quân, lão già xương cốt cứng rắn này thật sự không gặm được, trễ chút thời gian cũng không nghĩ ra cách hay! Anh thực sự không cố tình lạnh nhạt với em! Xem xem em đã làm những chuyện gì? Anh đi làm chính sự, ngược lại em còn cùng Lưu Dương sắc phôi uống rượu..." Lời cuối cùng nói ra vừa nhỏ còn mang theo ủy khuất bất mãn.

Hiểu rõ những việc vừa qua, Lâm Tuyết buồn bực cả đêm cuối cùng thấy thoải mái chút. Cô như hữu ý vô tình liếc Lương Tuấn Đào một cái, nửa đùa nửa thật nói: "Em nghĩ anh cùng đi với mỗi tình đầu của anh. Nghe nói gần đây bệnh cô ta rất nặng, sao anh không đi theo cô ta đi? Vậy sẽ không sợ cô ta cắt cổ tay tự sát hoặc dẫn đến bệnh cũ tái phát gì gì đó ư?"

Bị cô hỏi không nói được gì, Lương Tuấn Đào nhìn cô một lúc lâu mới nói: "Thân thể Y Na thực sự đã hỏng. Vì anh cô ấy mới thành như vậy

... Chuyện qua rồi anh không muốn nhắc lại, nhưng anh nợ cô ấy."

Đề tài này nói tiếp có thể gặp khó khăn, Lâm Tuyết nở nụ cười: "Ai cũng có dự tính của mình, em hiểu."

Thấy cô rộng rãi Lương Tuấn Đào lại không thoải mái. Con mẹ nó hần rất rồi rẫm, hần vừa sợ cô vì Hoàng Y Na mà ghen tuông lại sợ cô căn bản không hề ghen, bản thân hần từ khi nào mà trở nên kỳ quái như vậy?

Trong xe yên tĩnh, hai người nhất thời đều không nói chuyện. Thân thể của bọn họ vẫn kề sát cùng một chỗ nhưng trái tim lại giống như cách nhau một khoảng xa xôi.

Lương Tuấn Đào cúi xuống nhìn , cô gái trong ngực hần vĩnh viễn đều thanh lãnh đậm mạc, thánh khiết không thể xâm phạm được. Đáy mắt cô vĩnh viễn trong suốt như suối, trong vắt mà lãnh ngạo. Hần không cách nào chạm tới được ... không phải, hần có thể chạm tới thân thể cô nhưng không cách nào chạm tới lòng cô.

Dù đã chiếm đoạt Lâm Tuyết , cũng không ngần ngại làm lại lần nữa, nhưng thấy thần sắc lạnh nhạt của cô, nhiệt tình của hần không nhận được mà tiêu đi.

Hóa ra, ngay cả cường bạo cô cũng cần dừng khí. Ngày ấy, khi bị video của cô và Mạc Sở Hàn kích thích, lại đúng lúc vết thương trên môi cô trở thành mồi dẫn lửa, một tiếng trống làm tinh thần hần hăng hái mà ăn luôn cô.

Hiện tại, thiếu điều kiện khách quan tất yếu. Lương Tuấn Đào dẫn đo, cân nhắc lợi hại một chút vẫn quyết định không nên mắc sai lầm, hần từ từ buông Lâm Tuyết ra. "Bà xã, chúng ta cần kết hôn, nói một chút xem, em muốn sinh lễ gì?"

"..." Vấn đề này quá đột ngột! Lâm Tuyết thật sự khó có thể tiếp nhận tư duy của Thủ trưởng đại nhân.

"Xe đã mua rồi, anh nghĩ..." Lương Tuấn Đào thân mật nắm tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ (dù hẳn muốn hôn môi cô hơn), nói: "Không thì chúng ta mua biệt thự làm tân phòng đi!"

Thấy Lâm Tuyết và Lưu phu nhân ở chung không hòa hợp, xem ra sau khi kết hôn ra ở riêng vẫn thích hợp hơn. Dù hai người ở trong quân khu dài hạn nhưng tóm lại vẫn cần có tổ ấm của riêng bọn họ! Chuẩn bị ấm áp chút, thỉnh thoảng cả hai còn trở về nghỉ ngơi.

Lâm Tuyết để hẳn nắm tay mình không hề tránh né chỉ nói: "Tiền ở đâu ra?"

Vừa xe vừa biệt thự, cô không tin tiền trợ cấp sĩ quan của hẳn lại có thể xa xỉ như vậy. Kẻ này sẽ không mưu mô dùng quyền hành đứng ở giữa kiếm lời cho túi tiền riêng chứ?

Nhìn biểu hiện nghi ngờ của cô, Lương Tuấn Đào không nhịn được mà cười rộ lên, khuôn mặt tuần lẳng khiến nghệ hồng xung quanh ảm đạm thất sắc. "Cướp bóc, tham ô, nhận hối lộ!"

"..." Tên cực phẩm này quả nhiên rất thẳng thắn! Lâm Tuyết lờm hẳn một cái, không muốn quan tâm nữa.

"Cắt!" Lương Tuấn Đào ôm eo cô, cái cằm cương nghị hoàn mỹ đặt trên hõm vai Lâm Tuyết, lười biếng giải thích: "Đùa em thôi! Mẹ anh là Thành viên ban quản trị tòa nhà Hạo Thiên, có 40% cổ phần trong công ty, hiện tại 30% cổ phần trên danh nghĩa của bà đã chuyển sang cho anh và đại ca. Nói một cách đơn giản, hàng năm anh và đại ca đều nhận được vài triệu tiền lãi."

Tòa nhà Hạo Thiên là công trình quốc gia, ở Đông Nam Á có địa vị hết sức quan trọng, liên quan đến sự tăng giảm của thị trường chứng khoán, thậm chí đến toàn bộ sự lên xuống của tài chính.

Ba mươi năm trước, giới điền sản đều ngạc nhiên lớn khi Lưu gia kết thông gia với Lương gia thuộc quân giới quyền quý tạo thành đám hỏi thương nghiệp - chính trị, cá giúp nước, nước hỗ trợ cá, sự nghiệp càng phát phát triển không ngừng. Cạnh tranh trong chính trị đòi hỏi nguồn tài chính lớn làm hậu thuẫn, thương nghiệp muốn phát triển cần bồi cảnh chính trị hùng hậu duy trì, cho nên, hai nhà Lưu Lương hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, là đám hỏi mẫu mực hoàn mỹ nhất, thành công nhất.

Trưởng nữ Lương gia - Lương Bội Văn gả cho con trai trưởng Lưu gia - Lưu Vận Ngô làm vợ, nhị tiểu thư Lưu gia - Lưu Mỹ Quân gả cho Lương Trọng Toàn, hai nhà thân càng thêm thân, kết thành sợi dây thừng chặt chẽ không thể tách rời.

Mẹ Lương Tuấn Đào - Lưu Mỹ Quân là cô ruột Lưu Dương, mà mẹ Lưu Dương - Lương Bội Văn lại là bác của Lương Tuấn Đào, hai người chỉ kém nhau nửa tuổi, từ nhỏ lớn lên bên nhau, lại xuất thân từ bộ đội đặc chủng, giao tình vững chắc gần như mật thiết. Nhưng giao tình vững chắc so ra cũng kém bà xã là lớn nhất, đêm nay Lưu Dương thực sự chọc giận hằn, đau nhức một hồi xem như cảnh cáo anh ta, sau này còn dám tơ tưởng đến vợ hằn, hằn sẽ đánh đến mức không thành hình người mới thôi!

Đêm nay Lương Tuấn Đào đã cố tình dấn vào cạm Lưu Dương, một quyền rất nặng định khiến tiểu tử kia trở về không cách nào qua mặt được Lương Bội Văn. Đợi đến mai, hằn lại gọi điện cho bà cáo trạng, cam đoan rằng đời này tiểu tử Lưu Dương sẽ nhớ kỹ —— không thể động vào bà xã của Lương Tuấn Đào này!

Lâm Tuyết cười cười, hơi cảm khái nói: "Trên thế giới này có một loại người ngậm thìa vàng từ lúc mới sinh, quyền cao chức trọng, vàng bạc như

núi, mỹ nữ xung quanh nhiều vô kể, bọn họ cần thì cứ lấy. Em không hiểu vì sao anh chỉ chọn em? Có phải vì em luôn không thèm nhìn đến nên anh mới thấy thú vị hay không?"

Đàn ông đều thích chinh phục và cướp đoạt, càng khó đến tay, hứng thú càng mãnh liệt. Có lẽ điều hẳn thích chính là việc cô như gần như xa. Trừ điều đó ra, Lâm Tuyết thật sự không có cách nào tìm được gì có thể khiến hẳn mê luyến!

Dù bên ngoài luôn duy trì vẻ đằm đằm thanh lãnh với hẳn, thật ra cô biết lòng mình đang lặng lẽ thất thủ. Đây là một việc rất nguy hiểm, một khi hoàn toàn trượt chân rơi vào hố sâu tình cảm, thể hiện ra sự hồi hộp quan tâm tới Lương Tuấn Đào hay giống Thẩm Doanh Doanh không ngừng quấy rầy hẳn, chỉ sợ hẳn sẽ bắt đầu thôi lui.

Khi Lương Tuấn Đào muốn cùng cô kết hôn đã không cho cô lựa chọn đường sống; chờ hẳn muốn ly hôn cô cũng không có quyền lựa chọn!

"Rốt cục trong cái đầu nhỏ của em đang nghĩ gì thế?" Lương Tuấn Đào bật cười đem cô ôm vào lòng, xoa xoa hai má mịn màng, hẳn bắt đầu hôn cô.

Vuốt ve an ủi vừa bắt đầu nhưng Lâm Tuyết đã có chút lực bất tòng tâm, cô kháng cự hẳn theo bản năng."Em mệt! Cũng buồn ngủ!"

Cũng phải, đêm đã khuya, cô còn uống nhiều rượu! Dù thân thể đang kêu gào kháng nghị nghiêm trọng, Lương Tuấn Đào vẫn cưỡng chế dập lửa, không cưỡng bức cô trong xe.

Vai phải cô còn chưa cắt chỉ nha! Cô bé này lại có thể cùng Lưu Dương uống nhiều rượu như vậy! Nhớ lại cảnh cô cùng Lưu Dương uống rượu, dưới chân còn một đồng vỏ chai, trong lòng hẳn liền xuất hiện từng trận ảo não.

Tính toán, thấy thân thể Lâm Tuyết còn mắc bệnh nhẹ nên tạm thời bỏ qua cho cô. Đợi miệng vết thương cắt chỉ xong, hân muốn được bồi thường gấp bội!

*

Trên cầm Lưu Dương lưu lại vết bị đâm, hơn nửa ngày hôm sau Lương Tuấn Đào còn đặc biệt gọi điện tới cho bác Lương Bội Văn của hân, đem chuyện Lưu Dương đùa giỡn dụ dỗ chị dâu ra kể, rồi thêm mắm thêm muối tố cáo tội trạng, việc này khiến Lưu Dương không được sống yên ổn trong vài ngày kế tiếp.

Lưu gia tuy là gia đình thương nhân nhưng gia pháp rất nghiêm khắc. Mặc kệ Lưu Dương ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm thế nào, Lưu Vận Ngô cũng chưa tức giận. Lần này nghe vợ mình nói Lưu Dương lại hồ đồ định nhúng chàm chị dâu, thật hồng mắt. Tiếp tục thì không biết sẽ có hành vi cầm thú trái với luân lý đến cỡ nào. Cho nên Lưu Vận Ngô tàn nhẫn tự mình cầm cây mây đánh con trai một trận, kế tiếp Lương Bội Văn nhốt anh ta trong nhà vài ngày để Lưu Dương suy nghĩ lỗi lầm, đích thân bà còn mở một khóa giáo dục chính trị . Đồng thời xuất ra tác phong quản lý cấp dưới tại bộ đội, giao trách nhiệm viết kiểm điểm cho anh ta.

Như vậy, đợi đến lúc Lưu Dương thấy được ánh mặt trời, các loại kiểm điểm khác nhau viết ra cũng được hơn 10 tờ.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lưu Dương sau khi tự do, việc thứ nhất cần làm là tìm Lương Tuấn Đào tính sổ. Gọi điện thoại âm ỉ một hồi nhưng từ đó về sau anh ta thật sự không chủ động xuất hiện trước mặt Lâm Tuyết nữa.

Chuyện đêm đó Lâm Tuyết vốn không để ý, Lưu Dương là hoa hoa công tử hay trêu hoa ghẹo cỏ, lần này đụng tới gốc rễ cứng Lương Tuấn

Đào, đột nhiên bị giáo huấn tàn nhẫn, đoán chừng anh ta sẽ hiền lành được khoảng nửa tháng 20 ngày.

Nhưng Mã Đồng Đồng đâu?

Sau lần thoát hiểm vừa rồi, Lâm Tuyết có gọi điện báo bình an cho cô, hai người hàn huyên chút ít tình hình gần đây, đang lúc hỏi đến quan hệ giữa Mã Đồng Đồng và Lưu Dương, Mã Đồng Đồng liền lấy cớ có việc rồi vội vàng cúp máy. Từ đó về sau, hai người không liên lạc lại nữa. Mấy ngày này ... Lâm Tuyết cũng không biết Đồng Đồng đã trải qua thế nào.

Hôm nay, trong lúc rảnh rỗi, cô bấm điện thoại gọi cho Mã Đồng Đồng.

Giọng nói của Mã Đồng Đồng vẫn giòn tan và tràn đầy sức sống bắn ra bốn phía, cô ấy như thể vĩnh viễn đều không có ưu sầu phiền não.

"Lâm Tuyết! Tìm mình có việc gì sao?" Mã Đồng Đồng hỏi.

Những lời này rõ ràng là xa cách, chẳng khác gì không có chuyện thì không thể gọi điện cho cô. Lâm Tuyết nhạy cảm nhận ra đối phương đang cố gắng xa lánh hoặc tránh né mình.

"Đồng Đồng, " Lâm Tuyết không giả vờ ngớ ngẩn cùng cô, cũng không nói vòng vo vô nghĩa mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Có phải vì việc của Lưu Dương mà cậu tránh mặt mình không ?"

Đại khái Mã Đồng Đồng không đoán được Lâm Tuyết sẽ hỏi vậy nên bị giật mình, cô tự giễu cười nói: "Cậu là con giun trong bụng mình à?"

Đừng quên, bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ! Lâm Tuyết nghiêm mặt: "Cậu nha, đừng trọng sắc khinh bạn!"

"Lâm Tuyết!" Mã Đồng Đồng hít hít mũi như muốn khóc: "Cậu nên biết, không phải mình trách cậu mà là trách anh ta!"

Đương nhiên Mã Đồng Đồng đã biết việc của Lưu Dương ! Hơn nữa, cô thực sự bị đả kích, hiện tại cũng bị uốn mềm.

Lâm Tuyết day day mi tâm, bất đắc dĩ nói: "Đến hôm nay cậu mới biết Lưu Dương là hoa hoa đại thiếu gia ư?"

"Mình biết từ sớm rồi! Nhưng... mình không ngờ anh ta lại chú ý tới cậu!" Giọng nói của Mã Đồng Đồng hơi nghẹn ngào, cô thực sự đã bị tổn thương. "Tên chết tiệt, cậu nói xem, sao anh ta lại đê tiện thế?"

"Đừng bảo sao nghe vậy có được không?" Lâm Tuyết định khuyên nhủ cô: "Đêm đó giữa mình và Lưu Dương thực sự không có gì! Anh ta thấy mình buồn bực một mình, liền bồi mình uống mấy chai rượu, đứng lúc đó thì đụng độ với Lương Tuấn Đào! Cậu còn không rõ cái kẻ tên Lương Tuấn Đào kia ư? Anh ta rất có tài làm âm lên, không có việc cũng có thể sửa thành có. Thật ra, cậu ngẫm lại xem, chẳng qua mình và Lưu Dương chỉ cùng nhau uống rượu thôi, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Lương Tuấn Đào chuyện bé xé ra to, thật là không chịu nổi !"

Dù lúc ấy Lưu Dương dùng từ ngữ ái muội khiêu khích mình nhưng Lâm Tuyết vẫn giấu không nói! Thật sự không cần kể lại chuyện, cô tin rằng Lưu Dương càng không muốn nói lại chuyện này! Hoa hoa công tử mà, chẳng qua gặp dịp thì chơi, sáng hôm sau có lẽ còn quên nhanh hơn cô. Nhưng vừa vắn vắn khí không tốt liền đụng phải Lương Tuấn Đào nên mới khiến chuyện âm ỉ lớn.

"Không đúng!" Mã Đồng Đồng thì thào nói nhỏ, giống như lầm bầm lầu bầu: "Anh ấy mê muội cậu đâu chỉ mới một ngày, do cậu không biết thôi!"

". . ." Lâm Tuyết giật mình, đột nhiên không biết nên nói gì nữa.

"Cậu không cần an ủi mình, trong lòng mình rất rõ." Mã Đồng Đồng mạnh mẽ giữ vững tinh thần, giọng nói nhẹ nhàng đi nhiều: "Yên tâm, mình sẽ không để trong lòng! Chỉ là. . . mình cần chút thời gian để điều chỉnh tâm tình. Lâm Tuyết, mình thật sự không trách cậu, mình biết đều do Lưu Dương tình nguyện!"

Lâm Tuyết trầm mặc một hồi mới mở miệng, hợp thời nói sang chuyện khác: "Nghe nói trong danh sách được cử đi du học bên Anh có tên cậu, cậu cũng phải cố gắng tranh thủ thật tốt!"

Mã Đồng Đồng do dự rất lâu mới nói cho cô biết: "Mình ... mình quyết định từ bỏ việc du học bên Anh rồi!"

"Vì sao?" Lâm Tuyết hơi giật mình, "Đây là thành quả cậu chuẩn bị nhiều năm, sao có thể dễ dàng từ bỏ như thế? Vì Lưu Dương sao?"

Đó là đáp án chắc chắn! Thứ có thể khiến phụ nữ từ bỏ sự nghiệp chỉ có thể là tình yêu! Nói cách khác, cũng chỉ có thể là người đàn ông cô ta yêu!

"Cậu không thể ngốc như vậy!" Lâm Tuyết rất sốt ruột, cô coi Mã Đồng Đồng là bạn thân nên mới thật lòng bảo vệ: "Đồng Đồng, cậu không thể vờ ngớ ngẩn! Lưu Dương không đáng tin, anh ta không đem lại hạnh phúc cho cậu. Đừng vì anh ta mà từ bỏ giấc mộng cậu đã tranh đấu nhiều năm! Du học ở Anh là giấc mơ của cậu, chẳng lẽ cậu quên rằng : để tranh giành chỉ tiêu, cậu đã phải mất bao nhiêu tâm huyết ư? Bên ngoài có bầu trời rộng lớn chờ cậu bay lượn, vừa vặn có thể nhân cơ hội này mà rời bỏ anh ta!"

Bất luận Lâm Tuyết nói gì, Mã Đồng Đồng cũng không đáp lại, đột nhiên, cô nhẹ nhàng cúp máy, ngay cả câu "hẹn gặp lại" cũng không nói qua.

Cầm điện thoại trên tay, nghe thấy bên trong truyền ra tín hiệu ngắt máy, Lâm Tuyết lấy làm kinh ngạc

*

Do bận rộn công vụ, Lương Tuấn Đào không thể cả ngày ở trong bệnh viện cùng Lâm Tuyết, nhưng rời khỏi bệnh viện thì hẳn lại lo cô bị kẻ bất lương nào đó bắt đi hoặc làm cô hiểu lầm mình đi cùng bạn gái cũ, sau khi cân nhắc lợi hại, hẳn liền bảo người làm thủ tục xuất viện cho Lâm Tuyết, đưa cô về quân khu điều dưỡng.

Bộ đội có quân y, còn có bác sĩ ngoại khoa tài giỏi là Vân Phàm, Lương Tuấn Đào cảm thấy rất yên tâm. Đặt Lâm Tuyết bên cạnh như vậy, nâng mắt là có thể thấy, hẳn làm việc cũng ổn định hơn.

Miệng vết thương của Lâm Tuyết khôi phục rất nhanh, cắt chỉ xong không cần uống thuốc nữa. Nhưng Lương Tuấn Đào bỗng nhiên tự mình giám sát việc cô uống thuốc, mỗi đêm trước lúc ngủ cũng đích thân giúp cô thoa thuốc mỡ không để lại sẹo.

"Để lại sẹo thật không hấp dẫn ! Lúc yêu thỉnh thoảng đổi kiểu, thấy vết thương trên vai em khó tránh khỏi việc hứng thú bị ảnh hưởng !" Lương Tuấn Đào vừa thoa thuốc vừa nghiêm túc nói.

Lời nói như vậy rõ ràng là lời của kẻ lưu manh, khi nói còn cố tình bày ra bộ dạng nghiêm trang chừng chặc đúng là khiến Lâm Tuyết không thốt nên lời.

Hắn tinh tế ần ần xoa xoa thuốc mỡ để da cô hấp thụ đầy đủ, đạt tới hiệu quả tốt nhất. Làm xong Lương Tuấn Đào mới hài lòng thu dọn đồng thuốc men.

Khi nằm xuống, Lâm Tuyết thuận tay với chiếc gương soi loại nhỏ rồi chiếu vào cổ mình theo bản năng.

Vết sẹo bị dao chém kia đã phai đi, chỉ còn chút màu hồng nhàn nhạt, không nhìn kĩ sẽ không thể thấy.

Sau khi cổ cô bị thương, mỗi tối Mạc Sở Hàn đều tự tay thoa thuốc nhưng lời hăn nói so với Lương lưu manh còn hàm súc hơn nhiều, cái này có lẽ do tính cách quyết định.

"Kiên trì bôi thuốc mỗi tối sẽ không để lại sẹo. Tuyệt, chúng ta tựa như vết sẹo này, dù bị thương rất sâu, rất nghiêm trọng, máu chảy đầm đìa, chỉ cần dùng yêu thương bù đắp, cuối cùng sẽ bù đắp được! Anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào để khiến em yêu anh lần nữa. "

Môi hồng dẫn ra tia cười lạnh nhàn nhạt, hăn dùng cách thức này để đền bù, điên cuồng xót thương cô, đem cô nhốt vào lồng sắt...

"A" ! Trên mu bàn tay truyền đến một trận đau đớn bén nhọn kéo suy nghĩ đang đi vào cõi thần tiên của Lâm Tuyết trở lại. Cô đau đến mức phải hất hất tay, bấy giờ mới phát hiện: hóa ra Lương Tuấn Đào bại hoại vừa cắn mình."Anh có bệnh à!" Cô nhìn hăn giận dữ.

"Em lại nghĩ đến ai hả?" Trong giọng nói của Lương thủ trưởng tràn đầy ý ghen, hăn sáp lại gần, ngưng mắt nhìn cô, rất không vui nói : "Ở cạnh anh mà bất động như đi vào cõi thần tiên tứ hải, mị lực của anh kém vậy sao?"

Việc này và mị lực của hăn kém hay không có liên quan với nhau à? Lâm Tuyết chẳng muốn giải thích khua môi múa mép làm gì, cô liền xoay người muốn ngủ.

Lương thủ trưởng đâu dễ bị đẩy đi chỗ khác, hăn hòa mình vào thân thể cô, dùng chính cơ thể to lớn phủ lên cô gái trước mặt.

"Anh nặng như vậy, muốn đè chết em à!" Lâm Tuyết dùng sức đâm đâm vào hăn, "Xuống đi!"

"Không xuống!" Lương mỗ đáng ghét rất có tư thế chơi xấu - đùa cợt lưu manh, hăn gỡ bỏ áo ngủ của cô rồi ... hôn hôn.

"A!" Lâm Tuyết không chịu nổi loại kích thích này, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì xấu hổ. "Đồ bại hoại, anh muốn làm gì hả?"

"Em ấy ..." Lương Tuấn Đào dùng ngón tay thon dài điểm điểm lên chóp mũi nhỏ, còn chế nhạo một câu: "Thật ngốc!"

Kế tiếp, hăn nhanh nhẹn lột sạch cô, ngay cả sợi bông cũng không chừa lại.

"Á, " Lâm Tuyết không có cách nào cự tuyệt, có lẽ loại chuyện như vậy có lần đầu sẽ có lần hai, đối với Lương Tuấn Đào, đây là thứ duy nhất cô có thể cho hăn.

Hăn không có vội vã xâm chiếm cô mà tràn đầy kiên nhẫn vuốt ve để Lâm Tuyết thả lỏng thân thể, từ từ làm cô thích ứng, tiếp nhận dự định của mình. "Bà xã, có muốn anh không?"

Lần đầu tiên của cô là trong trạng thái bị cưỡng ép cướp đi, đối với chuyện này, cô thấy rất thống khổ và đau đớn, thực sự không có hứng thú, thậm chí còn hơi sợ. Nếu có thể, Lâm Tuyết muốn từ chối nhưng đương nhiên, cô không thể từ chối. Vì Lương sắc phôi có vô số lý do khiến cô á khẩu không trả lời được, cô cũng lười đấu võ mồm với hăn.

"Ngoan nào, anh muốn em!" Hăn dịu dàng chiếm hữu cô, lúc bắt đầu hết sức uyển chuyển, gắng làm cho cô cảm nhận được khoái hoạt và quên đi lần đầu tiên bị xé rách đau đớn.

Nhưng lần này vẫn rất đau! Lâm Tuyết hít một hơi, cô gắt gao giữ lấy cánh tay chắc nịch của hăn, hỏi: "Sao vẫn đau?"

Lương Tuấn Đào nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát rồi cho cô đáp án: "Vì em rất không chuyên tâm!"

Thấy cô cắn môi nhẫn nại, hắn cúi đầu cạy mở răng ngọc, khiêu khích thật sâu. Đợi thân thể căng thẳng của cô buông lỏng lần nữa, hắn mới cười tà : "Muốn sau này không đau chỉ có một cách!"

Biết rằng miệng chó không mọc được ngà voi, Lâm Tuyết vẫn nhịn không được liền hỏi: "Cách nào?" Cho dù hiến thân cô cũng muốn hiến một cách không đau đớn, loại chuyện này với hắn mà nói là sự hưởng thụ nhưng quả thực với cô lại là tra tấn.

Lương Tuấn Đào cười lưu manh rồi hôn cô, tà mị nói nhỏ bên tai: "Sau này muốn anh nhiều hơn, nhớ những điều tốt anh dành cho em, em sẽ thả lỏng ra. Đến đây, ngoan nào, cam tâm tình nguyện giao cho anh, anh sẽ dịu dàng."

*

Từ trước lần bị bắt cóc, Lâm Tuyết mới trở về Lương gia một lần. Lần này, Lương Tuấn Đào đưa cô về nhà ăn cơm, Lâm Tuyết có phần do dự, cô không biết nên đối mặt với những người họ Lương thế nào, hơn nữa cô còn gây ra nhiều việc náo loạn như vậy.

Cũng may Lương Tuấn Đào cố gắng xoay chuyển tình thế, trước đó đã mở lời tuyên bố ở Hội chiêu đãi kí giả, lại được Hà Hiếu Mạn dốc sức tương trợ, thành công bày tỏ tình yêu của bọn họ trước mặt truyền thông, áp chế tần suất phong ba bão táp.

Thế giới này vốn không có chuyện gì đáng ngại, chỉ cần sinh mệnh còn, mọi thứ đều là mây bay. Lúc trước Trương Bách Chi không che giấu thị phi đầy trời, cô ấy vẫn kiên cường cố gắng, tiếp tục oai phong một cõi, nếu tìm đến cái chết, chẳng phải sẽ khiến thế nhân càng cười cợt châm chọc mình ư?

Huống chi Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn chỉ có một đoạn hôn môi gần gũi, dưới sự khoan dung và sủng ái của Lương Tuấn Đào, tiết mục xen giữa này chưa đủ gây họa.

Mọi chuyện đều dựa vào thái độ của hần, Lâm Tuyết biết rõ: nếu không có hần, hiện tại cô đã bị khinh rẻ như cọng cỏ. Nợ hần càng nhiều càng thấy thấp thỏm, cô không biết mình nên hoàn lại thế nào đây.

Cứ thuận theo tự nhiên cho tới ngày hần chán ghét cô vậy, có lẽ không còn lâu nữa.

*

"Ba, mẹ, đại ca!" Mặc kệ người trong nhà này dùng ánh mắt và thái độ gì với mình, Lâm Tuyết vẫn cố gắng giữ vững lễ tiết.

"Ừ!" Lương Trọng Toàn là người tiên phong đáp lại, đồng thời còn thân thiết hỏi han: "Nghe nói con bị thương, hiện tại thế nào rồi?"

"Đã tốt rồi ạ, phiền ba lo lắng." Lâm Tuyết rũ mắt, lảng tránh ánh mắt mỉm cười yêu quý của ông.

"Biết là phiền, sau này hãy chú ý một chút" ! Lưu Mỹ Quân nhìn Lâm Tuyết, bà tức giận vì không đánh được cô, cô gái này rất có khả năng gây chuyện, đúng là yêu tinh rắc rối chính cống. Vì Lương Tuấn Đào mà lần trước bà tìm đại tiên về nhà rồi dẫn tới chuyện không vui, Lưu Mỹ Quân không dám lấy chuyện năm sinh, cầm tinh ra nói, chỉ bảo: "Nhiều lần ồ ã như vậy, cô có thấy mệt không?"

Lâm Tuyết không hé răng mà để mặc Lưu Mỹ Quân quở trách.

Lương Thiên Dật ngồi trên xe lăn vẫn duy trì sự trầm mặc như thường lệ như thể mọi việc trên thế giới đều không liên quan tới anh ta.

Lâm Á Linh thấy Lâm Tuyết có thể trở lại, hơn nữa còn được sủng ái yêu liền nhìn cô đỏ mắt. Tại sao Lâm Tuyết gây họa, còn cùng người đàn ông khác không minh bạch mà Lương Tuấn Đào vẫn dung túng cho cô như vậy? Cô ta an phận thủ mình ở cạnh Lương Thiên Dật bại liệt lại không gặp được gì tốt ?

Trời ạ! Đúng là khổ không nói nên lời! Lưu Mỹ Quân ám chỉ nếu Lâm Á Linh mang thai, Lương gia có thể cho cô ta danh phận! Cô ta cũng muốn thế! Vấn đề là Lương Thiên Dật hoàn toàn không cho phép cô ta tới gần, thanh tâm quả dục như vậy, cô ta đâu phải thần dân của nữ nhi quốc, hoài thai được mới là lạ.

Lúc này, thấy Lưu Mỹ Quân quở trách Lâm Tuyết, cô ta vội sáp lên phụ họa: "Lâm Tuyết, em thật không hiểu chuyện! Nhiều lần chọc mẹ tức giận, có biết vì gia đình này mẹ đã mất bao nhiêu tâm sức hay không? Sao em không biết thông cảm cho bà ? Thật là! Vì em chỉ thấy mất mặt quá!"

Tuy không thích Lâm Á Linh nhưng may mà da mặt cô ta đủ dày, có thể chịu đựng sự lạnh lùng và xa lánh của con trai mình, đây là phương diện mà các cô gái danh môn khác không thể đạt được, bởi Lương Thiên Dật hoàn toàn không cho bất cứ cô gái nào tới gần mình! Hiện tại Lưu Mỹ Quân chỉ mong có ai đó làm ấm giường cho anh ta, chẳng sợ thân phận kém một chút, có thể mang thai thì xem như đã giải quyết xong nỗi lòng của bà và chồng bà rồi.

Nên Lưu Mỹ Quân mới chấp nhận sự tồn tại của Lâm Á Linh, cũng hài lòng thấy cô ta xuôi theo chiều gió. Đúng vậy, Lương Tuấn Đào đã dung túng đủ cho Lâm Tuyết, trong cái nhà này ngoài bà ta ra, không ai áp chế được Lâm Tuyết huênh hoang, cứ tiếp tục thế liệu có được không? Chẳng qua chỉ có mình mình đơn độc cũng không hứng thú, giờ thêm Lâm Á Linh phụ họa, đương nhiên là chuyện tốt.

Lưu Mỹ Quân hừ lạnh một tiếng, nói với Lâm Tuyết: "Nghe chưa, ngay đến chị hai cô cũng nhìn không quen!"

"Được rồi! Một vừa hai phải thôi!" Lương Tuấn Đào đầu thế nhần nhin để 2 người đàn bà kia ăn hiếp bà xã mình, hăn liền trừng mắt không vui quát tháo ngừng lại.

"Đồ bất hiếu, cô ta gây tai họa, mẹ dạy bảo một hai câu cũng không được à." Lưu Mỹ Quân thấy con trai nói giúp Lâm Tuyết, khí thế không khỏi yếu đi một chút, thầm thì nói: "Cẩn thận làm hư cô ta!"

"Con thích cưng chiều cô ấy đấy!" Lương Tuấn Đào ôm eo Lâm Tuyết, vừa đi về phía phòng trà vừa an ủi cô: "Bà xã, đừng vì quạ đen kêu to mà hỏng tâm tình. Yên tâm đi, chỉ cần anh còn sống, không ai dám không nể mặt em! Anh mà chết, em cứ tái hôn đi."

"Phi, phi, phi! Đồ xú tiểu tử!" Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức chạy tới che miệng hăn lại. "Cái miệng lại nói bậy, lại nói bậy rồi!"

Lương Tuấn Đào chụp lấy tay Lưu Mỹ Quân, nghiêm mặt nói: "Lưu phu nhân, con đưa vợ mình về nhà là nể mặt mẹ. Nếu mẹ tiếp tục không muốn thể diện, sau này chúng con không về nữa! Để mẹ bây giờ nhớ con, mai kia nhớ cháu mẹ, nghĩ đến mà đau lòng, xem xem mẹ còn không nể mặt Lâm Tuyết nữa không?"

"Mẹ nào dám không nể mặt cô ta! Ôi! Ôi!" Lưu Mỹ Quân thở dài, ôm ngực cau mày: "Bị con chọc tức đến mức đau dạ dày rồi!"

Có thể thấy Lương Tuấn Đào đã mạnh mẽ hạ được đúng bệnh, từ giờ phút này, Lưu Mỹ Quân nói chuyện cũng không chĩa mũi nhọn vào Lâm Tuyết nữa, đâu còn cách nào khác, đối với con trai bà, Lâm Tuyết là bảo bối cực kì quý hiếm, người làm mẹ như bà cứ tiếp tục làm cô tổn hại cụt hứng, sợ rằng số lần nhiều lên sẽ khiến con trai lạnh nhạt xa lánh mình, như vậy mất nhiều hơn được.

Thấy Lưu Mỹ Quân không nhắm vào Lâm Tuyết, Lâm Á Linh càng không có phần nói. Cô ta chỉ có thể dùng ánh mắt ghen tị nhìn Lâm Tuyết được cả nhà bọn họ coi trọng, cưng chiều như sao vây quanh trăng.

Sao có thể như vậy? Đều là con gái Lâm gia, đều bị đưa tới làm ấm giường cho thiếu gia nhà họ Lương, dựa vào cái gì Lâm Tuyết lại có được mọi thứ mà phụ nữ mong ước, còn cô ta không có bất cứ cái gì?

Thiếu mỗi việc không bị đuổi đi ngoài, trong cái nhà này cô ta không có địa vị, bây giờ chỉ cùng cấp với người giúp việc. Hy vọng duy nhất là có thể sinh con cho Lương Thiên Dật, nhưng hãn căn bản không chạm vào cô ta, thế thì sinh bằng cách nào?

Trải qua vài lần dạy dỗ, Lâm Á Linh cũng không dám khóc lóc om sòm, cô ta biết đối với mình mà nói, khóc lóc không chiếm được gì tốt nên đành cố nén tính tình hung hãn mà sắm vai vợ bé bĩm bụng nuốt giận.

Lâm Tuyết, tôi không tin mình lại bại dưới tay cô! Chờ xem, sớm muộn gì tôi cũng đuổi cô khỏi Lương gia! Huynh đệ Lương gia đều là của tôi, sớm muộn gì tôi cũng khiến tất cả bọn họ yêu thương tôi!

*

Bấm điện thoại một lần, không bắt máy, lại gọi tiếp!

Dù sao đang nhàn rỗi không có việc gì, Lâm Á Linh liền hăng hái so đo cùng điện thoại. Bỏ công sức không phụ lòng người, cuối cùng cũng thông.

"Alo!" Từ đầu bên kia truyền ra một giọng nói, không phải tiếng của Mạc Sở Hàn.

Lâm Á Linh vội nhìn khắp nơi một lượt, khi xác định không có người nghe lén, cô ta mới hạ giọng hỏi: "Mạc thiếu đâu? Tôi muốn tìm Mạc

thiếu!"

Trong điện thoại trầm mặc một hồi mới đáp lại: "Mạc thiếu không ở đây, có chuyện gì cô nói với tôi cũng được!"

"Hả, " Lâm Á Linh có chút khó hiểu: "Anh ta đi đâu rồi? Sao lâu như vậy mà không liên lạc được? Tôi phải đích thân nói với anh ta!"

"Nói cho cô biết, Mạc thiếu không ở đây. Trong thời gian này anh ấy không thể nghe điện thoại của cô, có chuyện mau nói, không có việc gì thì tôi cúp máy!" Nghe qua rõ ràng người này thiếu tính nhẫn nại.

"Được rồi, được rồi!" Lâm Á Linh vốn là chủ nhân không dễ chọc, ở Lương gia chờ đợi qua ngày mà bị mài mòn, tính tình nóng nảy cũng phai mờ. "Tôi muốn nói với Mạc thiếu, con tiện nhân Lâm Tuyết kia lại đã trở lại!"

"Cô nói chuyện này ư?" Đầu bên kia có vẻ không hứng thú với tin tình báo của cô ta: "Đã sớm biết rồi! Nếu không có chuyện gì khác, đừng gọi điện thoại tới quấy rầy nữa!"

----- end -----

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Nổi Giận

"Từ từ đã!" Lâm Á Linh thấy đối phương sắp ngắt điện thoại liền vội vã kêu lên: "Còn có chuyện quan trọng!"

"Có gì mau nói, tôi rất bận, không rảnh để nghe cô làm nhảm!"

Lâm Á Linh lưỡng lự hỏi: "Số tiền Mạc thiếu đồng ý cho tôi đâu? Anh ta nói chỉ cần tôi tiếp tục báo cáo việc của Lâm Tuyết, anh ta sẽ cho tôi 100 vạn!"

Sau khi Lâm thị phá sản, Lâm gia cơ bản đặt trong tình trạng số vào chẳng bằng số ra. Từ bé Lâm Á Linh đã có cuộc sống của thiên kim đại tiểu thư tiêu tiền như nước, cô ta đâu chịu nổi những ngày quần bách túng quần này. Để cầm được tiền, ngay cả cha ruột cô ta cũng có thể bán, huống chi là đứa em gái không vừa mắt Lâm Tuyết kia.

Ai ngờ đối phương lại lạnh lùng trả lời: "Cứ cung cấp mấy tin tình báo không có dinh dưỡng như thế còn muốn đòi tiền à? Đợi Mạc thiếu trở về, cô hãy tự nói với anh ấy đi!"

"Này, sao có thể vậy chứ? Mạc thiếu nói khi nào sẽ về hả?" Lâm Á Linh kêu một tiếng, đối phương đã cúp điện thoại. "Cái gì mà có chừng mực! Đồ cáo mượn oai hùm!"

Ném điện thoại đi, cô ta hờn dỗi ngồi xuống sofa, càng thấy buồn phiền hơn. Đúng là muốn lấy mạng người ta, cuộc sống không có tiền thật

sự khó khăn. Cô ta hằng hái tới Lương gia cũng vì tiền - Lâm gia bây giờ chỉ còn là cái xác không có bất cứ thứ gì! Hơn nữa tòa nhà kia có thể ở bao lâu lại phải xem tâm tình Mạc Sở Hàn thế nào đã, nếu Mạc đại thiếu gia khó chịu thì bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi Lâm gia ra đường.

Lâm Văn Bác lần lượt đưa con gái mình đến Lương gia làm ấm giường cho các thiếu gia để mong tìm được đường lui, nếu không thì có chết đói ở đầu đường cũng không người cứu tế, ai bảo trước đây ở trên thương trường ông ta quá độc ác, bây giờ xui xẻo nghèo túng bị người thừa cơ hãm hại.

"Phải nghĩ cách lấy được ít tiền mới được!" Lâm Á Linh nhìn quanh Lương gia rộng lớn một lần rồi tự nhủ: "Tôi không tin ngồi trong núi vàng còn có thể chết vì nghèo túng."

*

Ăn cơm xong, nghỉ trưa chốc lát. Trên giường lớn trong phòng ngủ, Lương Tuấn Đào không đứng đắn dính vào Lâm Tuyết muốn sinh chuyện, Lâm Tuyết lại không có tâm tình, cô đẩy hẳn ra: "Toàn thân em mệt mỏi."

"Mệt chỗ nào?" Lương nhị thiếu rất vui vẻ cố gắng sức lực phục vụ bà xã, hẳn ngồi dậy chủ động mát-xa, vuốt ve hết sức ân cần, hơn nữa còn cố gắng hạ thủ ở những điểm mê người.

Lâm Tuyết đẩy tay hẳn, khẽ hé miệng nhỏ: "Lại nhân cơ hội ăn đậu hũ à. Anh có phiền không? Em muốn ngủ!"

"Ôi, bà xã!" Thấy tâm tình cô vẫn chưa tốt, Lương Tuấn Đào dán lên, hẳn cẩn thận quan sát sắc mặt cô, thương lượng: "Lâu rồi anh không đi gặp Y Na, không biết cô ấy thế nào rồi?"

"Anh cứ đi đi, em không xen vào làm gì." Lâm Tuyết trầm mặt xoay người để lại cho hẳn cái bóng lạnh lùng. Cô đang không hiểu: sao hẳn bỗng

nhiên thân thiết như vậy, hóa ra thật đúng với câu nói xưa: không chuyện mà xum xoe không phải phản tặc cũng là trộm cướp.

Lại ghen rồi! Lương Tuấn Đào không biết phải làm sao, đành dựa vào vai cô kiên nhẫn giải thích: "Cô ấy có ơn với anh. Đâu thể phớt lờ, không quan tâm được. Không thì em theo anh tới bệnh viện gặp cô ấy. Sau này anh tuyệt đối không một mình gặp cô ấy nữa, cô ấy là trách nhiệm của hai chúng ta, muốn gặp thì cả hai cùng gặp."

Đặt Hoàng Y Na ở một bên không quan tâm tới thì có chút không đành lòng nhưng cũng không thể làm Lâm Tuyết ở bên này hiểu lầm mình được, cân nhắc lợi hại thì để cô cùng đi gặp Hoàng Y Na là biện pháp thích hợp nhất!

Lâm Tuyết lẳng lẳng suy nghĩ như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào nói.

"Này, bà xã, rốt cuộc em có nghe anh nói không?" Lương Tuấn Đào không biết làm thế nào, nếu cô thật sự gai mắt với Hoàng Y Na, hẳn sẽ không tới gặp cô ta nữa. Ôi, hết cách, trời đất bao la, bà xã là lớn nhất, để Lương Tuấn Đào hẳn làm tình lang bạc bẽo vong ân phụ nghĩa một lần vậy!

Lâm Tuyết chậm rãi xoay người, khuôn mặt thanh lệ rất bình thản - không có chút biểu tình không vui nào, cô thản nhiên nói: "Buổi chiều em còn chuyện quan trọng phải làm, đợi làm xong em sẽ đi với anh!"

*

Lương Tuấn Đào vốn muốn cho nổ tung Thu Cẩm Viên nhưng Lâm Tuyết nói cô muốn lấy một chiếc laptop giấu trong két sắt vì ở đó có rất nhiều tin tức quan trọng.

Dù bị Mạc Sở Hàn tổn hại thương tích đầy mình nhưng cô không hận hẳn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cứ coi như bị chó điên cắn một miếng

đi, cố gắng lau sạch máu, xử lý xong miệng vết thương rồi thì kệ nó.

Hiện tại đối với cô mà nói, Mạc Sở Hàn đã hoàn toàn trở thành người xa lạ, nhưng lại là kẻ điên mắc bệnh tâm thần. Người bị bệnh tâm thần không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, hẳn có thể căn người không cần lý do, đối với nhân vật giống chó điên ấy nên kính nhi viễn chi, không lui tới, không giao lưu. Lùi lại từng bước, trời cao biển rộng, tin rằng điên cuồng cũng là một loại phẩm chất, dù không đáng tôn trọng nhưng đều tồn tại đạo lý, sinh vật không thể thiếu khâu này.

Dù thế, đối với con chó điên cứ nhìn chăm chăm vào mình và muốn cắn không tha lại là chuyện khác. Để bảo đảm an toàn cho bản thân, để giữ gìn an toàn chung cho xã hội, Lâm Tuyết quyết định trước cứ rời khỏi thành phố lớn, nhốt con chó điên cắn bậy người khác vào ngục cái đã!

Cô gái vẫn yên lặng, không ai nhìn ra được trong nội tâm cô đang suy nghĩ điều gì, ngay cả Lương Tuấn Đào cũng không thể hiểu nổi. Khi Lâm Tuyết cố ý muốn lấy chiếc laptop kia, hẳn chỉ theo thói quen thực hiện thuận theo cô, không nghĩ quá sâu, cũng không ngờ rằng: vật gì chỉ cần bị Lâm Tuyết chú ý, sớm muộn cũng khó thoát khỏi lưới.

Lương Tuấn Đào cầm điện thoại bấm số của Sư đoàn, hỏi: "Chuyên gia phá khóa bằng vân tay mời từ Indonesia đã tới chưa?" Vì là chuyện bà xã cố tình giao cho nên Thủ trưởng đại nhân đương nhiên phá lệ rất dễ tâm, hẳn dặn dò thuộc hạ của mình: "Nhất định không được tiếc bất cứ giá nào phải nhanh chóng đưa bậc thầy mở khóa quốc tế kia về đây, đoán rằng trong két an toàn kia chứa laptop rất quan trọng!"

Có trời mới biết bên trong ghi lại cái gì, đợi đến ngày Lương Tuấn Đào biết được, phỏng chừng sẽ muốn hộc máu ra.

Dưới nỗ lực thu xếp của Lương thủ trưởng, chuyên gia phá khóa vân tay đã theo chuyên cơ quân dụng từ Indonesia bay tới thủ đô. Hơn 4 giờ

chiều bắt đầu phá khóa,, sau 5 - 6 giờ kiên trì cố gắng không ngừng, rốt cục tới hơn 10h đêm cũng mở được kết sắt bảo hiểm đặc biệt kia.

Lúc ấy vì quân khu tạm thời họp hội nghị khẩn, Lương Tuấn Đào liền quay về Sư đoàn 706, hăn lo Lâm Tuyết phải một mình lái xe đến Thu Cầm Viên nên đã phái Lê Văn Chính và Trần Kiến An- anh cảnh sát mới được điều từ chi đội cảnh sát giao thông cùng theo hộ tống cô.

Trần Kiến An lái xe cho Lâm Tuyết, trên đường nhàn nhã đến vô sự, Lâm Tuyết cũng hàn huyên vài ba câu.

"Khi ngăn xe của Lương Thủ trưởng lại, trong lòng anh không thấy lo lắng chút nào sao? Ví dụ như sợ đắc tội với lãnh đạo quan trọng hoặc chọc phải người không nên dây vào sẽ gặp phiền toái ... vv..vv ?" Lâm Tuyết ngồi ở ghế phụ hé miệng cười hỏi. Vốn tưởng Lương Tuấn Đào nhớ số hiệu của Trần Kiến An là định dạy dỗ anh ta một trận, không ngờ hăn động lòng trước tài năng nên mới lưu tâm.

Xã hội bây giờ rất bạo dạn, đã quen với vẻ mặt nịnh nọt a dua muôn hình muôn vẻ, thỉnh thoảng bắt gặp một người kiên cường trọng nguyên tắc thì cực kì quý báu. Lương Tuấn Đào là kẻ nghiện binh, thấy hạt giống tốt là muốn kéo về. Bất luận thuộc hạ của hăn xuất thân thế nào, chỉ cần có thực lực, chịu được sức cố gắng, hăn sẽ giao phó trọng dụng.

Trần Kiến An cười thô lỗ, kể đúng sự thực: "Nói thật, đương nhiên tôi có kiêng dè! Vừa gia nhập chi đội, các tiền bối liền nói với tôi: Biển số xe quân đội có chữ A ở đầu đều rất có địa vị, không thể chặn lại! Nhưng. Thủ trưởng thật khiến người ta chú ý , anh ấy vừa lái xe vừa cùng cô. quả thực sẽ ảnh hưởng đến an toàn khi lái xe trên đường. Lúc đó tôi không nghĩ nhiều, chỉ sợ anh ấy điều khiển xe như vậy sẽ xảy ra chuyện. Đến lúc đó ai bị thương cũng không tốt!"

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ bừng, may mà bóng tối mờ mịt giấu được sự xấu hổ ngượng ngùng cho cô, trong lòng cô trách móc cái tên Lương Tuấn Đào quen thói tinh trùng lên não hại cả hai bị mất mặt xấu hổ kia!

Thấy Lâm Tuyết ngượng ngùng, Trần Kiến An không phải không biết xấu hổ, anh ta gãi gãi đầu, an ủi: "Bây giờ tôi đã biết dựa vào bản lĩnh của thủ trưởng, đừng nói là vừa lái xe vừa hôn cô, dù vừa lái xe vừa khụ, cũng khá vững vàng, sẽ không xảy ra tai nạn!" Nói xong lời cuối, chính Trần Kiến An cũng hiểu mình càng tỏ càng đen, giải thích còn không bằng đừng giải thích, khuôn mặt anh ta càng sung huyết đỏ bừng.

"." Trời ạ! Có để người ta sống nữa không đây? Lâm Tuyết vô cùng khó xử, cô dứt khoát quay mặt sang chỗ khác giả vờ như ... ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, kỳ thật xe đang chạy trên đường núi ở vùng ngoại thành, chung quanh trừ đèn đường ra chỉ có cánh đồng bát ngát đen sẫm, sao có thể ngắm cảnh chứ?

*

Rất nhanh xe đã tới Thu Cầm Viên, giữa lúc Lâm Tuyết cùng đám người Trần Kiến An và Lê Văn Chính bước vào phòng khách đèn đuốc huy hoàng, trên mặt bàn thủy tinh đã bày những đồ vật được lấy ra từ két bảo hiểm.

Lâm Tuyết đi theo vị chuyên gia phá khóa kia, cô đặc biệt bắt tay nói lời cảm tạ, hơn nữa theo quy định quân đội còn trao huy hiệu vinh dự cấp chuyên gia, vv...vv. Chuyên gia phá khóa là người nổi tiếng quốc tế hoàn toàn không thiếu tiền lại càng coi trọng vinh dự. Đương nhiên anh ta ngàn dặm xa xôi bay tới đây phần lớn là vì nể mặt Lương Tuấn Đào. Lương Tuấn Đào là chiến thần tên tuổi lẫy lừng, danh tiếng vang xa cả trong và ngoài nước, vị chuyên gia kia cảm thấy rất tự hào vì bản thân mình có thể nhận được sự ưu ái coi trọng này.

Xét đến cùng, vấn đề khó khăn có thể giải quyết thuận lợi vẫn là nhờ sự trợ giúp của Lương Tuấn Đào, dù hẳn hoàn toàn không biết chiếc laptop kia có ý nghĩa gì đối với Lâm Tuyết.

Hàn huyền khách sáo một hồi, biết chuyên gia bận rộn, đến giờ vẫn chưa dùng bữa, Lâm Tuyết bảo Lê Văn Chính đưa vị chuyên gia tới nhà hàng tốt nhất thành phố dùng bữa tối, sau đó sắp xếp việc nghỉ chân ở nhà khách quân khu, còn cô ở lại nghiên cứu máy tính xách tay vừa lấy được.

Cất bước tiễn người xong, Lâm Tuyết trở về phòng khách. Nơi này đèn điện sáng lạn huy hoàng như hoàng cung bảo điện, đồ trang trí xa hoa được bày biện ẩn chứa sự công phu và lịch sự tao nhã, nơi chốn đều đón ý hòa theo gu thẩm mỹ của cô.

Lâm Tuyết sống ở đây một tuần, làm bạn sớm tối với Mạc Sở Hàn giống như trở lại những năm tháng tình đầu. Đáng tiếc, đó chỉ là cảm giác sai lầm, bọn họ vĩnh viễn không thể trở lại quá khứ. Tất cả ân ái ấm áp đều là giả dối, chỉ tăng thêm sự phản bội và tàn nhẫn lãnh khốc của hắn.

Bất kể Mạc Sở Hàn đã làm gì với cô, Lâm Tuyết chưa bao giờ nói chữ hận với hắn, lại rõ ràng không có ý đồ trả thù nên bất cứ ai cũng không hiểu được tâm tình cô lúc này.

Đôi mắt sắc bén hướng về các đồ vật trên bàn trà, ngoại trừ chiếc laptop còn có một quyển nhật kí và ít đồ vụn vặt lộn xộn. Tỷ như một con châu chấu bằng mây, chiếc khăn tay xếp hình con chuột hay găng tay len tự đan.

Mấy thứ này Lâm Tuyết đều rất quen thuộc, chúng là những món quà trước kia cô đã tặng cho Mạc Sở Hàn!

Hắn giữ lại để chứng minh điều gì đây? Hẳn lưu luyến quá khứ đã mất của bọn họ hay hoài niệm sự ấm áp ngọt ngào từng có sao?

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy một cổ chất lỏng nóng ran trong mũi khiến cô không mở mắt ra được. Lâu rồi cô chưa chảy giọt nước mắt nào vì Mạc Sở Hàn, nhưng nhìn những đồ vật nhỏ, cô nhìn không được .

Hóa ra đâu phải chỉ mình cô tình nguyện! Người đàn ông lãnh khốc tàn nhẫn kia cũng giống cô - cũng quyến luyến quá khứ từng có giữa hai người.

Đã nói không hận, đã nói không rơi lệ vì hắn, tại sao trong nháy mắt đủ loại cảm xúc vọt tới lại khiến cô chống đỡ không kịp?

"Thủ trưởng!" Trần Kiến An lộ đầu thăm dò, anh ta quan sát hốc mắt hồng hồng , cẩn thận hỏi: "Cô không sao chứ?"

Lâm Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, cô áp chế xúc động, hít sâu một hơi ép mọi cảm xúc không nên có xuống dưới. Cô nhắc nhở bản thân, nhất định phải có sự lãnh khốc gần như tàn nhẫn mới có thể bảo vệ bản thân khỏi bị tổn thương! Kiên quyết không vì gã đàn ông ma quỷ kia mà động lòng rơi lệ, dứt khoát không được phép!

Lâm Tuyết đi đến cạnh bàn trà, cô run rẩy vươn tay nâng laptop lên, còn những thứ khác giống như chúng có độc chỉ sợ tránh không kịp, ngay cả một ngón tay cô cũng không đụng vào.

"Kiến An. " Khi Lâm Tuyết mở miệng liền phát hiện ra thanh quản mình lại khàn khàn. Thì ra Mạc Sở Hàn đã làm cô tổn thương vĩnh viễn, ngay cả đồ vật cũng có thể chạm đến những chuyện đau lòng muốn chết. Đời này, Lâm Tuyết chỉ có thể tự chuộc lỗi - tự cứu mình mới có thể thoát khỏi ác mộng.

"Thủ trưởng có gì phân phó?" Trần Kiến An cũng gọi Lâm Tuyết là thủ trưởng vì anh ta thấy phu nhân của Lương thủ trưởng cũng tôn quý, hơn nữa còn đáng để mình kính trọng.

"Anh cứ gọi tôi là Lâm Tuyết." Lâm Tuyết cố gắng nở nụ cười với Trần Kiến An, cố gắng muốn giả vờ như không có việc gì. "Tôi không phải thủ trưởng! mấy tháng trước, tôi cũng là binh nhì mới nhập ngũ giống anh thôi."

Trần Kiến An gãi gãi đầu, cười hai tiếng cộc lốc: "Được! Lâm Tuyết, cô có gì phân phó?"

"Anh gọi điện xin chỉ thị của Lương Thủ trưởng, đã lấy được những thứ kia rồi, có thể cho nổ tung nơi này không?" Giọng nói của Lâm Tuyết có chút u lạnh khắc nghiệt khiến Trần Kiến An không khỏi ngẩn người. "Nếu thủ trưởng cho phép, đêm nay chúng ta sẽ san phẳng nơi đây!"

*

Lâm Tuyết lấy được thứ mình cần liền bảo Trần Kiến An hỏi Lương Tuấn Đào xem có thể cho nổ tung Thu Cầm Viên hay không?

Lương Tuấn Đào vừa tới quân khu chuẩn bị họp lại bất ngờ cảm thấy vui sướng, Lâm Tuyết không cần hấn thúc giục đã chủ động yêu cầu cho nổ biệt thự Mạc Sở Hàn xây dựng cho cô, không tồi, tư tưởng giác ngộ của bà xã hẳn càng ngày càng cao!

Trong phòng Hội nghị lớn như vậy chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của Lương Tuấn Đào: "Nghe lời bà xã tôi, san phẳng toàn bộ Thu Cầm Viên đi!"

*

Trần Kiến An phụ trách bố trí thuốc nổ, dù Lâm Tuyết nói những thứ kia không cần giữ lại, dù Lương Tuấn Đào bảo san phẳng nơi này nhưng trước đó, anh ta vẫn lặng lẽ giấu đi quyển nhật kí mà vợ ngoài thoạt nhìn có vẻ lâu năm kia.

Thời đại này mà vẫn còn người kiên trì dùng bút viết nhật kí thật sự không nhiều lắm, sự nhay bén trong nghề nghiệp nói cho anh ta biết quyển sổ này quan trọng không kém so với chiếc laptop Lâm Tuyết đã cầm đi. Nhưng thật kì quái, Lâm Tuyết ngay cả một đầu ngón tay cũng không đụng vào nó giống như mấy thứ trên bàn đều có độc khiến cô né không kịp.

Những thứ này vốn không liên quan đến Trần Kiến An, cấp trên bảo anh ta cho nổ tòa biệt thự, anh ta chỉ quan tâm chấp hành mệnh lệnh, việc khác không can hệ gì. Nhưng trước đây, Lương Tuấn Đào nhìn trúng sự nghiêm túc có trách nhiệm của Trần Kiến An, hơn nữa còn nhiệt tình sắp xếp công việc mới rồi đưa anh ta từ chi đội cảnh sát giao thông về đây, sự thật đã chứng minh Lương thủ trưởng dùng người không sai, không hề uổng phí tâm cơ và khí lực của hẳn.

Vì thế, chẳng cần ai giao phó, Trần Kiến An lặng lẽ cất quyển nhật kí kia đi, sau đó mới chỉ huy đầu vào đẩy các chiến sĩ rút khỏi Thu Cầm Viên.

Tất cả được chuẩn bị sẵn sàng, khi mọi người lui tới khoảng cách an toàn Trần Kiến An tự tay bấm nút phát nổ.

*

Trên đường trở về, Lâm Tuyết ôm chiếc máy tính xách tay, cô lặng lẽ ngồi ngay ngắn trong ghế nhìn đèn đường bên ngoài vụt sáng.

Lái xe đã đổi người khác, không phải người cô quen biết nên cả hai không trò chuyện, trong xe càng yên tĩnh hơn.

"Ầm! Ầm! Ầm!" 3 tiếng nổ vang lên liên tục, làn sóng khí rất lớn quét qua khiến xe đang chạy giữa chừng cũng rung động theo.

Lâm Tuyết khẽ mở lớn mắt giống như có gì đó run rẩy trong lòng, nhưng cô nhin xuống không quay đầu lại! Mọi thứ trước đây đều theo tiếng nổ tan thành mây khói, từ nay về sau cô chỉ vì bản thân mình mà sống!

Yêu cũng vậy, hận cũng thế, mọi thứ đã đi qua đã theo Thu Cẩm Viên bùng nổ, tan thành mây khói!

Kẻ luôn bóp chặt cổ họng cô, uy hiếp tính mạng cô, tên ma quỷ quấy nhiễu sự yên bình của cô, cô muốn hủy diệt hắn hoàn toàn.

*

Mạc Sở Hàn hôn mê nhiều ngày đột nhiên mở mắt như gặp ác mộng. Hắn hoảng sợ xoay người ngồi dậy đưa tay lau lau mồ hôi lạnh bên thái dương, tim đập mạnh và loạn nhịp, bộ dáng giống như không rõ mình đang ở đâu.

"Mạc thiếu tỉnh rồi!" Hộ lý đặc biệt được cắt cử trông coi bên giường bệnh kinh ngạc hô lên, sau đó liều mạng ấn cái nút trước giường bệnh.

Giữa đêm khuya yên tĩnh, giọng nói vang lên vô cùng chói tai, trong chốc lát, gần như toàn bộ Bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng đều biết tin Mạc Sở Hàn đã tỉnh.

Cái này không khác gì động đất cấp 9 dẫn đến phản ứng dây chuyền. Phân nửa bác sĩ hết giờ làm đang ngủ ở nhà cũng nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề, lấy tốc độ vô cùng khẩn trương chạy trên mặt đất quay lại bệnh viện, tham gia khám chữa cho Mạc Sở Hàn.

Lý Ngạn Thành rời giường giữa lúc nửa tỉnh nửa mê. Trên đường đi, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ đen như mực ông ta còn cho rằng mình vẫn nằm mơ chưa tỉnh! Cho tới khi bước vào phòng bệnh, thấy Mạc Sở Hàn nằm ở đó được bác sĩ khám bệnh hỏi han, lúc này ông ta mới tin rằng cuối cùng ông trời cũng có mắt.

"Sở Hàn, con tỉnh rồi!" Lý Ngạn Thành kích động bước qua, ông ta quan sát Mạc Sở Hàn mà không dám tin.

"Mạc thiếu, hiện tại cậu cảm thấy thế nào?" Bác sĩ chủ trị cẩn thận hỏi hẳn, đồng thời quan sát kỹ lưỡng thần sắc biến đổi của Mạc Sở Hàn.

Mạc Sở Hàn thoát nhìn không khác biệt gì so với bình thường, khuôn mặt tuần tú trầm lạnh, môi mỏng nhếch lên, hình như đang suy nghĩ việc gì đó.

"Sở Hàn!" Lý Ngạn Thành sợ hãi hôn mê nhiều ngày đầu óc bị tổn hại hư hao liền đi đến bên cạnh, vươn tay chạm vào trán hẳn."Bác sĩ hỏi con đây, bây giờ con cảm thấy thế nào?"

Mạc Sở Hàn lạnh lùng đẩy tay Lý Ngạn Thành ra, hẳn quay đầu, đôi mắt đẹp đảo khắp phòng, hẳn mở miệng hỏi không có bất cứ lời nào vô nghĩa: "Ai đưa tôi đến bệnh viện?"

Hẳn nhớ rõ trước khi mất đi tri giác, rõ ràng ràng mình đã phân phó thuộc hạ, không ai được đưa hẳn đến bệnh viện, chỉ cho phép bác sĩ tới Thu Cẩm Viên khám bệnh. Là tên nào to gan lớn mật dám cãi lại tử lệnh của hẳn? Còn nữa... Điều khiến hẳn lo lắng hơn chính là Lâm Tuyết, dưới cơn thịnh nộ hẳn đã nhốt cô vào lồng sắt, hẳn mơ hồ nhớ rõ đêm có cơn dông ...

Vài đoạn ngắt quãng vụn vụn thoáng hiện lên trong đầu Mạc Sở Hàn giống thước phim khiếm khuyết không được đầy đủ, như thế cố gắng thế nào cũng không thể tập hợp hết mọi tình tiết! Hẳn ra sức lắc đầu, cố gắng làm mình tỉnh táo để nhớ ra chuyện quan trọng.

"Con có biết mình suýt chút nữa đã mất mạng hay không!" Từ ánh mắt của bác sĩ chủ trị, Lý Ngạn Thành biết hiện tại Mạc Sở Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm, ông ta nhẹ nhàng thở ra nhưng vẫn muốn đốc sức giáo huấn hẳn một hồi để hẳn biết hậu quả của việc tùy hứng làm bậy nghiêm trọng đến cỡ nào. Hơn nữa ông ta còn muốn nói tốt giúp Thôi Liệt, dù sao hậu quả của việc cãi lại lệnh Mạc Sở Hàn cũng rất nghiêm trọng."Nếu không phải

Thôi Liệt liều mạng đưa con đến bệnh viện thì bây giờ ba đã không nói chuyện cùng con mà nói với hũ tro cốt của con rồi!"

Lý Ngạn Thành nói xong lại cảm thấy xui xẻo liền vội vàng nhổ nước miếng.

Quả nhiên là Thôi Liệt! Hắn biết trừ anh ta ra, không ai dám trái lệnh mình. "Hừ!" Mắt Mạc Sở Hàn bắn ra sát khí u lạnh, hắn lạnh lùng nói: "Trở về tôi sẽ xử lý anh ta!"

"Tiểu tử, đừng chẳng biết phân biệt tốt xấu như thế! Thôi Liệt mới là người trung thành bảo vệ chủ nhân thực sự, những thuộc hạ kia của con tất cả cộng lại cũng không trung thành với con như cậu ta đâu! Này ... con muốn làm gì?" Lý Ngạn Thành kinh hãi, vội ngăn Mạc Sở Hàn đang rút kim chủy vi ra: "Con vừa mới tỉnh, cần an tâm tĩnh dưỡng, không được phép đi đâu!"

"Tôi về Thu Cẩm Viên!" Mạc Sở Hàn một tay bịt vết kim, động tác rời giường có chút khẩn cấp, đầu óc choáng váng khiến hắn suýt nữa ngã quỵ trước giường.

"Cẩn thận!"

"Thiếu gia!"

...

Hai đôi tay gần như đồng thời đỡ lấy Mạc Sở Hàn, một là của Lý Ngạn Thành, đôi tay khác chính là của Thôi Liệt!

"Thiếu gia, anh tỉnh rồi!" Thôi Liệt mấy ngày rồi không ngủ không nghỉ mà bảo hộ trước giường bệnh, anh ta vừa rời đi trong chốc lát liền nhận được tin vui Mạc Sở Hàn đã tỉnh, điều này khiến Thôi Liệt không ngừng xúc động. "Tốt quá, cuối cùng anh cũng tỉnh lại!"

Thấy Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn tỉnh tâm rất nhiều. Hắn không lập tức trách tội Thôi Liệt tự tiện làm trái mệnh lệnh đưa mình tới bệnh viện, giờ phút này chuyện hắn quan tâm nhất là một việc khác. "Tôi hôn mê mấy ngày rồi?"

"Thiếu gia, anh mê man bảy ngày rồi!" Thôi Liệt cúi xuống, không biết kể tiếp Mạc Sở Hàn sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên, Mạc Sở Hàn liền khiếp sợ đến tột đỉnh, hắn khàn giọng hỏi: "Cậu nói gì? Tôi hôn mê bảy ngày rồi sao?"

"Tiểu tử!" Lý Ngạn Thành mạnh mẽ vỗ vỗ lên tay hắn, mắng: "Suýt nữa con không tỉnh lại! Nếu không phải Thôi Liệt liều chết muốn đưa con vào bệnh viện, hiện tại con đang nằm trong ở nghĩa địa dưới đất Trường An rồi! Hôn mê 7 ngày là may mắn rồi, con còn gào gì hả? Mau trở về trên giường nằm xuống, đang hoang đường bệnh cho ba, có chuyện cứ phân phó người khác đi làm, không cho con đi đâu hết!"

Mạc Sở Hàn đầu nằm được nữa, hắn như không nghe thấy lời của Lý Ngạn Thành, chỉ nói với Thôi Liệt: "Đi, mau giúp tôi trở về Thu Cẩm Viên!"

Lòng nóng như lửa đốt, hắn không biết trong 7 ngày này rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Nhưng việc hắn quan tâm nhất vẫn là Lâm Tuyết bị nhốt ở lồng sắt, cô bây giờ thế nào? Ngắm lại quả thực muốn điên lên mất!

"Thiếu gia!" Thôi Liệt đứng im không nhúc nhích, anh ta ngẩng đầu, giữ vững giọng nói bình tĩnh thông báo một tin tức càng khiến người ta khiếp sợ hơn: "Thu Cẩm Viên đã bị cho nổ tung!"

"Cái gì?" Mạc Sở Hàn vừa tỉnh, chuyện đã kích nổ đuôi nhau kéo đến liên tục, quả thực làm hắn tiếp nhận không xuể. "Nổ? Chuyện xảy ra khi nào? Ai làm?"

Trong lòng hăn đầy dự cảm xấu như đại nạn sắp xảy ra trước mắt. Lâm Tuyết đâu? Cô có gặp gì phát sinh ngoài ý muốn hay không? Bảy ngày... Mạc Sở Hàn không thể tin được mình có thể hôn mê tới 7 ngày. Thời gian ấy đủ để thay đổi rất nhiều chuyện, bất luận là việc gì cũng khiến hăn muôn đời không trở lại được.

"Vừa mới xảy ra! Là Lương Tuấn Đào sai người san phẳng nơi đó!" Thôi Liệt nhìn chăm chú vào chủ nhân của mình, anh ta biết hăn lo lắng điều gì, liền nói tiếp: "Lâm Tuyết đã được cứu thoát, cô ta bình an vô sự!"

"Ừ!" Biết tin Lâm Tuyết bình an vô sự, cuối cùng Mạc Sở Hàn không trụ được nữa, thân thể cao lớn lắc lư, tùy ý ngã xuống.

Thôi Liệt và Lý Ngạn Thành vội hợp lực ôm hăn về giường bệnh, mạnh mẽ ấn ngược, ép hăn nằm xuống, rồi để y tá giúp hăn cắm kim truyền.

"Con có thể có tiền đồ chút không? Vì đàn bà mà ... bừa bãi!" Lý Ngạn Thành thở phì phì nhưng vẫn cố gắng trấn an Mạc Sở Hàn, ông ta muốn hăn phối hợp trị liệu." Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt! Thích cô ta à, đợi con bình phục, ba sẽ nghĩ cách giúp con lấy về!"

Sự cưng chiều của Lý Ngạn Thành đối với Mạc Sở Hàn quả thực đã đạt tới cảnh giới thượng thừa như thế bất kể con trai thích gì, ông ta đều chẳng ngại trộm cắp, chém giết cũng muốn thỏa mãn yêu cầu của hăn.

Thôi Liệt bưng một chén cháo loãng tới, dùng thìa bạc chậm rãi bón cho Mạc Sở Hàn.

Uống được nửa bát, Mạc Sở Hàn khôi phục lại chút khí lực, lúc này hăn mới nhớ tới việc quan trọng khác."Thư Khả đâu?"

Khóe mắt Thôi Liệt hơi run rẩy, đại khái là kinh ngạc vì lúc này Mạc Sở Hàn mới nhớ tới Thư Khả. Trầm ngâm trong chốc lát, anh ta đáp: "Thư

Khả tiểu thư bị thương, đang điều trị tại Bệnh viện quân khu."

"Bị thương thế nào? Có phải do Lương Tuấn Đào làm không?" Mạc Sở Hàn trước giờ luôn bao che khuyết điểm, hẳn đâu dễ dàng tha thứ cho việc người đàn bà của mình bị người ta ức hiếp? Nhất là ở trước mặt Lương Tuấn Đào, hẳn tuyệt đối không thể yếu thế." Cậu nói rõ cho tôi, thừa lúc tôi sinh bệnh, rốt cuộc hẳn đã làm bao nhiêu chuyện tốt rồi?" Trở lại Lương gia, Lâm Tuyết mang theo máy tính xách tay vào phòng ngủ, sau đó cô ra ngoài ban công, ngồi lên chiếc ghế mây rồi đặt máy tính lên bàn khởi động. Quả nhiên không ngoài dự đoán, máy tính này được cài mật mã.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Lâm Tuyết gõ ngày sinh của Mạc Sở Hàn vào, kết quả là sai pass, cơ hội còn có 2 lần. Cô biết laptop tuyệt mật thường bố trí chương trình dẫn nổ, nếu mật mã nhập vào sai quá 3 lần, chiếc máy sẽ nổ tung.

Lâm Tuyết tiếp tục suy nghĩ trong chốc lát, lần thứ 2 cô nhập sinh nhật Thư Khả vào nhưng vẫn không đúng. Màn hình biến thành màu đỏ như máu, thoát nhìn rất ghê người.

Có nên thử lần cuối không? Hay cứ đưa cho Lương Tuấn Đào giải quyết? Kết an toàn tiên tiến sử dụng dấu vân tay cũng bị chuyên gia dọn dẹp, tìm chuyên gia máy tính đến giải mã sẽ an toàn hơn.

Nhưng Lâm Tuyết có chút nóng lòng, cô không thể chờ đến lúc đó. Sau khi đoán thật lâu, cô cầm chuột không dây và bàn phím lên rồi đứng cách máy tính ước chừng 4- 5 thước(1). Ngồi xổm xuống sau chiếc ghế, khi đã khẳng định chắc chắn dù máy tính phát nổ cũng không làm mình bị thương, Lâm Tuyết mới từ từ đưa mật mã cuối cùng vào máy.

Dù biết cách làm này rất mạo hiểm nhưng cô vội vã muốn xem trong máy tính kia có bao nhiêu bí mật không muốn để người ngoài biết được?

Nội tình của Mạc Sở Hàn chắc chắn đều chứa trong đó, càng nhiều đáp án càng có thể dùng làm chứng cứ đưa hắn vào nhà giam quân sự.

Vì khoảng cách 4 - 5 thước, mỗi con số nhỏ cô đều gõ cẩn thận. Đợi nhập xong, Lâm Tuyết nín thở chờ kết quả.

Là "Ăm" một tiếng nổ mạnh hay "Đinh" - khởi động thành công đây?

Thời gian như ngừng trôi, sau đó cô đột nhiên nghe thấy tiếng "Đinh" êm tai, máy tính đã khởi động thành công!

Lâm Tuyết thấy có chút bất ngờ, vì mật mã cô đưa vào chính là sinh nhật của mình, Mạc Sở Hàn thế mà lại dùng sinh nhật cô làm mật mã khởi động máy tính.

*

Khi Lương Tuấn Đào trở về đã là đêm hôm khuya khoắt, kết thúc hội nghị khẩn cấp tại quân khu, tâm tình hắn trở nên rất phức tạp.

Nhớ lại thời điểm vừa bước chân vào phòng họp, thấy Lâm Tuyết chủ động yêu cầu cho nổ tung Thu Cẩm Viên, hắn còn đắc ý vui vẻ một hồi, không ngờ nội dung hội nghị lại khiến hắn chấn động.

Căn cứ theo tin tình báo đã được xác thực lấy từ nội bộ Hoắc gia thì bên cạnh Lương Tuấn Đào có người của Hoắc gia nằm vùng. Nhóm lãnh đạo cao cấp rất coi trọng tình tiết này, họ lập tức hạ lệnh yêu cầu Lương Tuấn Đào bằng bất cứ giá nào cũng phải mau chóng bắt được nội gián, tránh để tin tức quan trọng của dã chiến quân tiếp tục bị tiết lộ ra ngoài.

Sao lại có người của Hoắc gia nằm vùng chứ? Lương Tuấn Đào giật mình rất lớn, hắn không dám tin vào thông tin này. Trừ Trần Kiến An mới đề cử gần đây, bên cạnh hắn hầu như đều là cấp dưới lâu năm, hắn cũng đâu để tân binh kia gần gũi mình quá. Nhưng bộ phận tình báo trong Quân

ủy đã đưa ra cảnh báo nghiêm trọng, nói rằng tin tức quanh hăn và tin tức quân đội không ngừng được chuyển tới Hoắc gia.

Hiển nhiên thân phận của tên nội gián này không tầm thường, địa vị hăn bên cạnh Lương Tuấn Đào cũng không tầm thường, không giống kẻ có quan hệ tầm thường với hăn, nếu không thì sao có thể thuận buồm xuôi gió đánh cắp được tin tức quan trọng như vậy?

Trái tim như bị đặt trong nồi chảo, làm thế nào? Lương Tuấn Đào cũng không chịu tin, hăn không tin Lâm Tuyết chính là tên nội gián kia!

Không đâu! Hăn kiên quyết không tin!

Nhưng... bàn tay hăn nắm chặt phong bì bọc bằng giấy gói, bên trong chứa thứ khiến hăn suýt nữa muốn giết người. Lương Tuấn Đào hít sâu liên tục, hăn liều mạng nghĩ ngợi để chính mình tỉnh táo lại. Trước khi gặp Lâm Tuyết, hăn muốn khống chế tốt tâm tình của mình, bằng không hăn không biết bản thân mình có vì xúc động mà tổn thương đến cô không?

Tiểu Cao dừng xe, anh ta thấy Lương Tuấn Đào bước xuống liền đi theo, sau đó khóa xe chuẩn bị lái một chiếc xe khác về quân khu.

"Đợi đã!" Lương Tuấn Đào gọi Tiểu Cao lại dặn dò: "Cậu đừng về quân khu vội, chờ một lát... có thể tôi và Lâm Tuyết sẽ về cùng!"

Nếu Lâm Tuyết không thể cho hăn một lời giải thích hợp lý, hăn phải dẫn cô về quân khu.

Trong lòng Lương Tuấn Đào muốn đại loạn, đồng ảnh chụp kia đã hoàn toàn phá hủy đầu óc kiêu ngạo lạnh lùng của hăn, hiện tại hăn không khác bất cứ người đàn ông đang yêu cuồng nhiệt nào, suy hơn tính thiệt, chỉ số thông minh cơ hồ chỉ bằng 0.

Có muốn đưa Lâm Tuyết về quân khu để điều tra hay không đây? Vì cái gì mà nghĩ tới việc cô bị giam giữ thẩm tra, trái tim hẳn lại đau buốt từng đợt? Không được, dù Lâm Tuyết thật sự là nội gián, Lương Tuấn Đào cũng không có ý định giao cô ra! Hẳn muốn đích thân xử lý cô, về phần trừng phạt thế nào, hẳn vẫn chưa nghĩ ra vì trong lòng đang rất loạn.

"Nhị thiếu gia đã về rồi ư?" Trương quản gia cung kính chào đón: "Cậu có muốn người giúp việc chuẩn bị nước nóng để ngâm mình không?"

"Không cần!" Lương Tuấn Đào đâu còn tâm tư làm những chuyện ấy, hẳn khoát tay nói: "Tôi còn có việc!"

Lương Tuấn Đào sốt ruột đi lên phòng ngủ gặp Lâm Tuyết nhưng hết lần này tới lần khác luôn có người không hiểu chuyện cứ chạy tới trước mặt hẳn ngăn trở. Trương quản gia đã đành, tuy lải nhải chút cũng là có ý tốt nhưng không nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện kế tiếp của Lâm Á Linh đã khiến lửa giận trong hẳn lên tới cực điểm.

"Nhị thiếu gia!" Lâm Á Linh chờ cơ hội này lâu rồi, cô ta biết đêm nay Lương Tuấn Đào họp hành trở về rất muộn nên đã sớm tắm rửa xông hơi thơm ngát, ăn mặc mát mẻ đứng chờ hẳn. Thấy động tĩnh, Lâm Á Linh liền phong tình vạn chủng đi từ trên cầu thang xuống, làm bộ như "tình cờ" gặp mặt, bày ra tư thế trêu chọc, giọng nói quyến rũ: "Anh vừa về ư?"

Lương Tuấn Đào đang buồn bực, đầy một bụng tức giận, hẳn liếc nhìn cô ta bằng nửa con mắt coi như đáp lời còn bước chân không hề ngừng lại.

Da mặt Lâm Á Linh dày hơn cả tường thành, huống chi phản ứng của Lương Tuấn Đào vốn đã lường trước được, hoàn toàn không cho là ngang ngược. Cô ta dũng cảm nghênh đón, giả vờ đau chân, kêu "ôi" một tiếng rồi nhào vào ngực hẳn.

Dựa vào thân thủ của Lương Tuấn Đào, để cô ta bổ nhào vào mình mới là chuyện lạ, hẳn chuyển động thân thể theo bản năng, Lâm Á Linh

liền ngã vào khoảng không, đương nhiên tốc độ phản ứng của cô ta không bằng Lương Tuấn Đào, tác dụng lực hướng về phía trước khiến cô ta ngã úp mặt xuống đất, tiếp đó liền lăn xuống cầu thang.

"Ôi chao, mẹ ơi!" May mà trên cầu thang trải thảm rất dày, Lâm Á Linh không bị sứt da nhưng chân lại trọ, cô ta không chịu được đau đớn liền oa oa khóc lớn.

Đêm khuya yên tĩnh, tiếng kêu thê thảm trở nên cực kì chói tai, người trong Lương gia đã ngủ say đều bị đánh thức.

Lưu Mỹ Quân chạy đến trước, thấy Lâm Á Linh mặc áo ngực và váy ngắn chỉ có thể che vừa cái hông ngồi dưới chân cầu thang kêu to còn Lương Tuấn Đào thì nghiêng nửa người đứng ở giữa cầu thang, đáy mắt quẩn rũ liếc nhìn Lâm Á Linh.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt gào cái quỷ gì?" Đương nhiên Lưu Mỹ Quân mở miệng là bênh vực cho con trai mình, bà khiển trách Lâm Á Linh: "Không hiểu chút quy củ nào cả, Lâm gia các người dạy dỗ con gái như vậy à? Chả trách không có tí xấu hổ nào, hai chị em đều mặt dày dựa dẫm nhà chúng ta không chịu đi, cả ngày không được yên tĩnh!"

Bị mắt vào mặt một hồi, tiếng kêu của Lâm Á Linh tức thì yếu xuống, đôi mắt đầm lệ biện bạch: "Con không cẩn thận ngã xuống cầu thang!" Thấy tình thế không ổn, cô ta đâu dám nhắc đến Lương Tuấn Đào.

"Trời ơi, hai mắt cô dùng làm gì hả? Lớn như vậy rồi mà ngay cả xuống lầu cũng có chuyện, thật không biết ngoài việc lãng phí lương thực cô còn có thể làm được gì nữa?" Lưu Mỹ Quân hung hăng trừng mắt nhìn cô ta một cái, khiển trách: "Không bị liệt chứ? Không liệt thì mau đứng dậy, đừng ngồi ở đó!"

Lâm Á Linh đau đến nhe răng há miệng, cô ta vịn vào lan can từ từ đứng dậy, chân phải không dám chạm vào mặt đất, rõ ràng trọ chân không nhẹ.

Lưu Mỹ Quân thấy y phục cô ta lồ lộ giống như nữ diễn viên thoát y trong bộ phim buổi tối, lại nhìn Lương Tuấn Đào khuôn mặt âm u không nói lời nào đang đứng giữa cầu thang, đột nhiên tỉnh ngộ, bà ta chỉ vào mặt Lâm Á Linh, mắng: "Đồ không biết xấu hổ có phải cô đặc biệt chạy đến để câu dẫn Tuấn Đào không? Bị nó đẩy xuống hả?"

Sự thật mà Lưu Mỹ Quân suy đoán có chút chênh lệch nhưng không kém là mấy. Bởi đúng là Lâm Á Linh tự mìnhh vồ hụt rồi ngã chứ không phải do Lương Tuấn Đào đẩy.

"Không phải!" Lâm Á Linh trộm gà không thành còn mất thêm năm gạo, cô ta đâu chịu thừa nhận liền vội vã thanh minh: "Con ... con không ngủ được muốn ra sân hít thở không khí. Đúng lúc gặp Nhị thiếu gia trở về..."

"Hừ! Đồ vô liêm sỉ!" Lưu Mỹ Quân vừa nhìn đã biết mình đoán đúng rồi, bà ta càng khinh bỉ Lâm Á Linh hơn, lớn tiếng trách mắng: "Mau cút đi! Thiên Dật mà thấy bộ dạng này của cô thì càng không thấy hứng thú!"

Lâm Á Linh đau chân cũng đâu được chữa trị cẩn thận, nghe Lưu Mỹ Quân bảo mình biến đi cũng không dám nói gì thêm, cô ta bám vào tay vịn muốn từ từ đi về phòng ngủ trên lầu hai.

Lương Tuấn Đào vẫn ở đó so đo cùng cô ta, rõ ràng hẳn không chịu nhường đường.

"Nhị, Nhị thiếu gia... phiền anh chút, tôi, tôi lên lầu." Lâm Á Linh chờ hẳn suốt cả buổi tối, hiện tại mặt đối mặt nhưng tim gan run sợ. Sắc mặt của người đàn ông này rất dọa người, quả thực còn đen hơn cả đáy nồi.

"Con mẹ nó chứ, cô cú đi cho tôi!" Lương Tuấn Đào đột nhiên phát tác, hấn chỉ vào mặt Lâm Á Linh ra lệnh: "Lập tức biến khỏi mắt tôi, không được xuất hiện ở nhà tôi nữa."

"A?" Lâm Á Linh sợ hãi, cô ta muốn dùng sắc đẹp mê hoặc, muốn cám dỗ Lương Tuấn Đào nhưng không ngờ chính mình lại chọc nhệ thế tổ nổi giận, trong lòng lo lắng và hối hận, cô ta lắp bắp nói: "Cái này, nửa đêm canh ba... tôi, tôi đi kiểu gì?!"

"Trương quản gia!" Lương Tuấn Đào cứ một mực tính toán rõ ràng cùng cô ta, lúc này hấn gọi Trương quản gia tới dặn dò: "Đuổi người đàn bà này về Lâm gia! Ngay bây giờ, ngay lập tức!"

Trương quản gia vừa thấy tư thái kia thì có chút mơ hồ, nếu là Lương Thiên Dật hạ lệnh, đương nhiên ông ta sẽ chấp hành không do dự nhưng... người đuổi Lâm Á Linh là Lương Tuấn Đào thì ông ta hơi hơi do dự. Ông ta đưa mắt chuyển hướng sang Lưu Mỹ Quân, xin chỉ thị bà ta.

Lưu Mỹ Quân vốn không thích Lâm Á Linh, lại nghe người giúp việc kể Lương Thiên Dật hoàn toàn không gần gũi với cô ta, như vậy hi vọng vào việc mang thai đã thất bại. Lúc này, thấy cô ta chọc giận con trai thứ hai của mình, Lưu Mỹ Quân cũng chẳng muốn nói tốt, liền phụ họa theo: "Chiếu theo lời Nhị thiếu gia nói mà làm. Mau đuổi đồ không biết xấu hổ này về Lâm gia đi!"

"Đừng!" Lâm Á Linh rất sợ hãi, cô ta không thể tưởng được Lương Tuấn Đào vô tình đến thế, tức thì không dám tranh cãi, chỉ liên tục xin hấn tha thứ: "Nhị thiếu gia, xin anh thứ lỗi! Tôi nhất thời bị quỷ ám mới làm ra chuyện hồ đồ, nể tình Lâm Tuyết, anh bỏ qua cho tôi lần này đi! Tôi với nó là chị em, đuổi tôi rồi, nó cũng không thấy vẻ vang gì!"

Không đề cập tới Lâm Tuyết còn được, nhắc tới cô, lửa giận trong lòng Lương Tuấn Đào càng lớn hơn. Nắm chặt phong bì trong tay, quả thực

hắn muốn giết người trút giận! Hít sâu một hơi, hắn không nhìn Lâm Á Linh, mà hét lệnh với Trương quản gia: "Trương quản gia, ông không nghe thấy lời tôi nói sao?"

Nhị thiếu gia tức giận lôi đình nên không ai dám chậm trễ, hai bảo vệ cao lớn vạm vỡ nhanh chóng đi lên lôi lôi kéo kéo Lâm Á Linh xuống lầu muốn ném thẳng cô ta ra ngoài.

Chân phải Lâm Á Linh bị thương, chạm đất là toàn tâm đau buốt, cô ta kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết."Ôi má ời! Đau muốn chết, đừng kéo tôi. Tôi không đi! Lâm Tuyết, mau ra đây cứu chị, chị không muốn đi!"

Mắt thấy cô ta sẽ bị lôi ra ngoài, không ai ngờ lại có người ra mặt quát hai bảo vệ kia: "Buông ra, ai cho phép các người đuổi cô ấy đi?"

(1) 1 thước = 33,33cm => 4 -5 thước = 1m33 - 1m66

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Nhớ Cho Kĩ Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Em!

Mắt thấy Lâm Á Linh sắp bị người ta kéo ra ngoài, không ai ngờ Lương Thiên Dật sẽ xuất hiện, hơn nữa còn quát hai người bảo vệ kia: "Các người buông cô ấy ra!"

"Thiên Dật!" Có lẽ Lâm Á Linh không tưởng tượng nổi Lương Thiên Dật sẽ ra mặt vì mình nên cô ta kích động nói năng lộn xộn. "Mau cứu ... cứu em! Em sai rồi. Ô ô, sau này em không dám ... nữa , em nhất định sẽ tuân theo anh..." Cô ta nói tới đây đột nhiên tỉnh ngộ, nhận ra chẳng phải chính mình đang làm trò trước mặt Lương Thiên Dật, thừa nhận bản thân không tuân thủ bốn phận, nửa đêm nửa hôm đi câu dẫn Lương nhị thiếu ư? "Không đúng, ý em là sau này sẽ không bao giờ ... chộc Nhị thiếu gia tức giận nữa. Anh ngàn lần đừng để người ta đuổi em đi! Em không xa anh được! Ô ô."

Lương Thiên Dật hoàn toàn không muốn nghe cô ta giải thích, anh ta chuyển ánh mắt u lãnh về hướng em trai đang đứng ở góc cầu thang, khoe môi mím chặt, sau một lúc lâu mới nói: "Người đàn bà nay đi hay ở do tôi quyết định!" Lời nói rất rõ ràng: ngoại trừ Lương Thiên Dật, bất cứ ai cũng không có quyền đuổi Lâm Á Linh đi.

Lương Tuấn Đào nắm chặt quả đấm rồi chậm rãi buông ra. Từ lúc gặp chuyện không may, đại ca cứ ử rữ không phấn chấn, hơn nữa tâm tính mất cảm yếu ớt. Trong cơn thịnh nộ hăn đuổi Lâm Á Linh đi thành ra xem nhẹ cảm giác của Lương Thiên Dật rồi.

Hắn cường thế như vậy, nhất định đã khiến Lương Thiên Dật cảm thấy áp lực, cho rằng đứa em trai kia không để mình vào mắt.

Lương Tuấn Đào nén giận, lạnh lùng nói một câu: "Được rồi! Tự đại ca quyết định đi, em về phòng đây!" Nói xong, hắn xoay người, không quay đầu mà đi nhanh lên lầu.

*

Hành lang lầu hai cũng trải thảm dày, mặc dù đêm khuya yên tĩnh nhưng không hề nghe thấy tiếng bước chân qua lại.

Lương Tuấn Đào đẩy cửa phòng, bên trong sáng lên ánh đèn nhỏ, hắn thay dép trong nhà ở ngoài cửa rồi mới bước vào phòng ngủ.

Không thấy Lâm Tuyết ở đó, Lương Tuấn Đào nhìn khắp một lượt, ánh mắt ngưng lại tại chỗ rèm cửa thấp thoáng ban công.

Hắn đẩy rèm ra, ngoài ban công kê một cái bàn mây thủ công của nước Pháp, lúc này Lâm Tuyết ngồi dựa vào ghế, trên chiếc bàn tinh xảo đặt máy tính xách tay đã khởi động, cô đang chuyên chú quan sát nội dung bên trong.

Tiện tay gõ gõ lên thủy tinh, đôi mắt thâm thúy của người đàn ông hiện lên một tia phức tạp, nó xuất hiện nhanh chóng như mây ở chân trời, không thể nắm chắc.

Nghe thấy động tĩnh, Lâm Tuyết đang chuyên chú liền ngẩng đầu lên, thấy Lương Tuấn Đào trở về, cô đứng lên hỏi: "Quân khu có chuyện khẩn cấp ư? Sao đột nhiên muộn vậy còn triệu tập hội nghị?"

"Ừ!" Lương Tuấn Đào gật gật đầu, cũng không nói gì thêm. Hắn bước nhanh về bên này, tùy tiện ngồi vào một chiếc ghế, dựa hẳn nửa người vào trong rồi thuận tay ném "păng" phong bì trên tay lên mặt bàn.

Lâm Tuyết giật mình, cô nhạy cảm nhận ra lửa giận và sự buồn bực từ động tác ném phong bì vừa rồi của hắn. Mi mắt cô khẽ nhướng, đáy mắt trong veo liếc về tuần nhan như họa, cô nghiêm túc quan sát người đàn ông bên cạnh trong chốc lát giống như đang đoán nguyên nhân giận dữ của hắn.

Lương Tuấn Đào có vẻ hơi mệt, hắn nhắm mắt, có thể to lớn lười biếng dựa nửa người vào ghế, bất động không câu nào một lúc lâu.

Trong không khí mờ hồ tràn ngập hỏa dược, nguy hiểm, căng thẳng lại không thiếu sự ưu thương khó hiểu..

Bàn tay mềm mại từ từ chạm vào phong bì trên bàn , bên trong căng phồng, khi cầm lấy có cảm giác nặng trĩu. Phong bì không được dán kín, Lâm Tuyết vươn tay lấy vật bên trong ra là một sấp ảnh.

Ánh mắt vừa chạm đến ảnh chụp, nhất thời cô tròn tròn mắt, bởi trên ảnh đều là hình cô và Hoắc Vân Phi đây đưa cùng một chỗ.

Chính là hôm cô thử xe trên đường cao tốc cùng Hoắc Vân Phi rồi bị vây hãm phải giảm tốc độ, để mặc tên lưu manh kia ức hiếp. Chính là lúc cô đấu súng với hắn, sau khi khéo léo thắng được lại bị cưỡng hôn....

Ảnh chụp hơi mờ, hình như là cắt từ phim chụp trong nháy mắt nhưng chân thực đáng tin, những tấm ảnh này đều là thật!

Cô sánh vai đứng cùng Hoắc Vân Phi, hắn tới gần khuôn mặt thanh lệ, vẻ mặt ái muội và ánh mắt mê đắm không chút che dấu dục vọng trần trụi với cô.

Một tấm khác là cảnh Lâm Tuyết sóng vai thi bắn với hắn, cô cầm súng lục ngắm mục tiêu, Hoắc Vân Phi lại nhân cơ hội tựa sát vào mặt cô, ngửi ngửi tóc mai bị gió thổi bay.

Ảnh chụp tiếp đó càng nóng bỏng hơn, có cảnh Lâm Tuyết chủ động hôn Hoắc Vân Phi, có cảnh Hoắc Vân Phi đặt cô trên cửa xe, cùng cô hôn môi, những tấm ảnh kiểu này là nhiều nhất, dường như có thể nối liền thành một loạt động tác.

Khoảng hơn hai mươi tấm ảnh, mỗi tấm đều thể hiện rõ quan hệ không thể phủi bỏ giữa Lâm Tuyết và Hoắc Vân Phi.

Bàn tay mềm mại run lên nhè nhẹ, Lâm Tuyết không ngờ chuyện của mình cùng Hoắc Vân Phi đến ngày đó lại bị người ta chụp trộm. Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hắn không phải do cố sức sắp đặt, mà những ảnh chụp này cũng không quá rõ nét. Ngẫm nghĩ một lát, cô khẳng định hắn là thuộc hạ của Hoắc Vân Phi chụp ảnh bọn họ, có lẽ lúc ấy cảm thấy kích thích chơi thật vui hoặc muốn sau này đưa cho Hoắc Vân Phi làm hắn vui vẻ, tóm lại lúc đó chưa xác định được mục đích nhưng sau này phát hiện ra thân phận của cô nên từ đoạn video, mới lấy hình ở nhiều góc độ ái muội gửi cho Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết cũng vừa mới biết được thân phận của Hoắc Vân Phi, hóa ra hắn là Tam công tử Hoắc gia, trùm buôn lậu thuốc phiện chiếm cứ Tam Giác Vàng!.

Mạc Sở Hàn biết điều này, có thể thấy bản thân hắn không trong sạch gì nên cô mới quyết định điều tra hắn. Nếu phát hiện Mạc Sở Hàn dính líu đến thuốc phiện, cô nhất định sẽ thừa dịp này mà đưa hắn vào nhà giam.

Nhưng ảnh chụp trước mắt mới là vấn đề nghiêm trọng, Lâm Tuyết chưa từng chủ động nói thẳng với Lương Tuấn Đào việc mình đã trải qua một hồi nguy hiểm ái muội như vậy cùng Hoắc Vân Phi.

Lương Tuấn Đào vẫn nhắm mắt như đang tựa vào ghế ngủ say, Lâm Tuyết biết hắn đang cố gắng áp chế lửa giận, đợi mình thẳng thắn giải thích.

Giờ khắc này ngay cả bản thân cô cũng thấy áy náy bởi cô cứ liên tục gây scandal, đầu tiên là Mạc Sở Hàn, giờ đến Hoắc Vân Phi, mà lần nào Lương Tuấn Đào cũng bao dung, tin tưởng cô vô điều kiện, còn triệu tập phóng viên giúp cô nói chuyện, thay cô làm sáng tỏ tin đồn, nâng niu cô... Nghĩ đến hãn từng vì mình mà làm mọi chuyện, tên "Đồng bọn hợp tác" này thật sự đã làm việc quá với chức vụ!

"Rất xin lỗi, " bởi đuối lý nên giọng nói của Lâm Tuyết rất nhỏ, "Sợ anh hiểu lầm nên em không kể chuyện này với anh, lúc đó sự việc phát sinh đột ngột, em hoàn toàn không thể khống chế được!"

Đột nhiên mở to mắt, khuôn mặt Lương Tuấn Đào chẳng khác gì lồng băng, khóe môi khẽ gợi nhướng lên một tia hình cung lạnh lạnh, hãn quan sát cô một lúc lâu rồi hỏi: "Em biết hãn khi nào?"

"Em không biết hãn!" Lâm Tuyết cảm thấy vẻ mặt Lương Tuấn Đào có chút cổ quái, ánh mắt nhìn cô ngoài uất giận còn có một loại suy nghĩ phức tạp giống như đang nghiên cứu xem cô còn bao nhiêu ẩn tình chưa bị hãn phát hiện.

Sau khi hơi hơi do dự, cô kể lại tỉ mỉ kỹ càng chuyện ngày ấy trên đường cao tốc thử xe với Hoắc Vân Phi cho Lương Tuấn Đào nghe, cô không muốn vì việc này mà hãn sinh ra hiểu lầm không cần thiết."Sự việc cơ bản là vậy! Lúc ấy em cũng không còn cách nào khác, hãn dẫn theo nhiều người vây hãm em, em không muốn hôn hãn... hãn sẽ không để em đi!"

Lương Tuấn Đào không ngờ Lâm Tuyết sẽ giải thích như vậy, tìm hãn đập mạnh và loạn nhịp nửa ngày, do dự có nên tin cô hay không?

Cũng bởi những tấm ảnh này, quân bộ đã hạ lệnh chuẩn bị dẫn độ Lâm Tuyết, giao cho bên tra vấn quân sự xử lý, do Lương Tuấn Đào cứng rắn áp chế mệnh lệnh, kiên trì muốn đích thân thăm vấn cô.

Nói là thăm vấn, thật ra là cùng Lâm Tuyết nói chuyện phiếm, nhưng thái độ của hần so với bình thường lạnh nhạt cứng rắn hơn chút. Trong lòng hần rất loạn, "nội quỷ" ẩn núp bên cạnh hần là ám chỉ Lâm Tuyết sao? Lương Tuấn Đào có nên tin cô không? Nhưng bất luận thế nào, hần cũng không thể giao cô cho bên thăm vấn quân sự, đừng nói là làm, ngay cả nghĩ đến cũng khiến trái tim hần co rút đau đớn.

Không tồi, Lâm Tuyết đã đưa ra lời giải thích hợp lý, dù ngoài dự liệu khiến Lương Tuấn Đào giận dữ không thôi (cô dám lén lút cùng người đàn ông xa lạ thử xe), nhưng dù gì, so với kết quả cô là nội gián Hoắc Vân Phi phải đến cạnh hần cũng tốt hơn chút.

Lương Tuấn Đào tình nguyện tin tưởng Lâm Tuyết, tin rằng cô không dối trá. Không cần cái gì mà thiết bị phát hiện nói dối hay chuyên gia phát hiện nói dối, dựa vào hiểu biết của hần về cô, dựa vào đôi mắt trong veo kia, hần tin tưởng cô vô điều kiện.

Ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Tuyết dần dần nhu hòa, Lương Tuấn Đào trầm ngâm hồi lâu rồi vươn ra một cánh tay rắn chắc, vỗ tay với cô, nói: "Lại đây!"

Nhìn bộ dáng hần, Lâm Tuyết vốn không muốn phản ứng nhưng xấp ảnh đặt trên bàn khiến cô có chút lo lắng. Tuy chần chừ nhưng cô vẫn từ từ bước qua, ước chừng cách hần 3 thước thì dừng lại.

Đáy mắt Lương Tuấn Đào nheo lại nguy hiểm, hần mím chặt môi, thật lâu sau, lặp lại lời nói lần nữa: "Lại đây, vào trong lòng anh!"

Thủ trưởng đại nhân ra lệnh không thể cãi được, nhưng xà vào ngực hần...chẳng phải giống như chui đầu vô lưới sao? Lâm Tuyết hơi hơi do dự. Nguyên tắc của Lương nhị thiếu là: Lâm Tuyết không tới thì hần sẽ qua! Sau khi mất hết kiên nhẫn, hần dứt khoát vỗ bàn đứng dậy, giống như lập báo nhanh nhẹn nhào về phía trước, thành công bắt được cô."Quỷ nhỏ, anh

bảo em xà vào lòng anh, em không nghe thấy sao? Hả ? Dám không để ý tới anh à? Muốn bị đánh đúng không?"

Lương Tuấn Đào vỗ 2 cái vào hông Lâm Tuyết, hân ôm lấy cô, sau đó bước đến trước tay vịn ban công tinh xảo rồi đặt cô lên lan can, dùng hai cánh tay rắn chắc nhốt chặt cô lại.

Mặc dù là lầu hai nhưng tư thế bị đặt trên lan can này thoát nhìn rất nguy hiểm, Lâm Tuyết theo bản năng ôm chặt eo Lương Tuấn Đào, nhíu mày quở trách: "Anh nổi điên làm gì? Mau thả em xuống!"

"Để em ở đây hóng gió chút cho đầu óc thanh tỉnh." Lương Tuấn Đào cúi xuống ngắm nhìn khuôn mặt thanh lệ, lòng hân có vô số suy nghĩ, trong đó ý nghĩ đầu tiên không chịu đi nhất chính là: nếu tra ra cô là nội gián Hoắc Vân Phi phái tới, hân nên xử lý cô thế nào đây?

"Anh bị bệnh à? Tự anh nằm ở đây thôi đi!" Lâm Tuyết cho rằng bình dấm chua này lại bốc lên chứ đâu biết đằng sau còn có một vụ án phức tạp khác. "Mau thả em ra!"

"Cô nhóc." hân xoa nhẹ hai má nhẵn nhụi của cô, giọng nói âm mị: "Sợ anh không?"

Sợ hân làm gì chứ? Lâm Tuyết giận dữ liếc Lương Tuấn Đào một cái, nói: "Không sợ."

"..." Câu trả lời chắc chắn như vậy khiến hân không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng ngũ vị pha trộn.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì? Có thể đừng đùa nguy hiểm thế này không?" Lâm Tuyết nằm nghiêng trên lan can, động cũng không dám động, cô chỉ có thể ôm lấy hân, cẩn thận tránh né không để mình ngã xuống dưới. "Bây em ở chỗ này thú vị lắm sao? Anh có phải người bị biến thái không?"

Lương Tuấn Đào vốn định thăm vấn cô mấy chuyện nhưng thấy cô căng thẳng sợ hãi, trái tim hẫng trở nên mềm nhũn. Hẫng ôm Lâm Tuyết xuống lan can cũng chưa thả cô ra. Hẫng đặt cô ở đó, dùng cánh tay sắt khóa lại rồi mở miệng, giọng nói hơi hơi cứng rắn: "Hỏi em vài chuyện, trả lời cho đàng hoàng!"

"Biết rồi!" Lâm Tuyết phối hợp ôm lấy thắt lưng Lương Tuấn Đào, khuôn mặt dán vào lồng ngực rộng lớn rắn chắc. Lương lưu manh muốn chơi trò giở giọng đứng đắn với cô ư? Cô cứ thích đi ngược lại đấy! Lâm Tuyết dùng chính thân thể mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ thân thể hẫng, rất nhanh đã cảm thấy nơi nào đó trên thân thể người đàn ông kia thay đổi.

Tên sắc phôi này, quả nhiên không làm cô thất vọng.

Lương Tuấn Đào hít một hơi, cô gái nhỏ này muốn làm gì chứ? Thi triển mỹ nhân kế với hẫng ư? Hẫng cúi đầu hung hăng hôn xuống cái miệng nhỏ mê người kia, vừa thở hỗn hển vừa nói: "Thành thật chút đi! Kìa... Anh có chính sự muốn nói với em!"

Được lắm, vẫn có thể không quên việc chính! Lâm Tuyết âm thầm bật cười, nghiêng đầu dí dỏm, hỏi hẫng: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Em và Hoắc Vân Phi... thật sự không có quan hệ đặc biệt gì chứ?" Lương Tuấn Đào vừa chờ đợi lại vừa sợ hãi đáp án của cô. Nếu cô lừa hẫng ... hẫng không biết mình có thể chịu nổi hay không?

"Cuối cùng anh muốn nói gì?" Lâm Tuyết sắc bén cảm nhận được sự rối rắm và khác thường của hẫng, cô nghi ngờ hỏi: "Anh nói thẳng ra đi, em sẽ dễ hiểu được có chuyện gì đang xảy ra!"

Lương Tuấn Đào cắn răng, kiên quyết buông thân thể mềm mại kia ra, hẫng sợ chính mình lại không khống chế nổi bèn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô, thở dốc trong chốc lát để cơ thể khô nóng qua đi rồi mới dùng giọng điệu lãnh đạm nói: "Ở trước mặt anh, tốt nhất em không nên

giấu diếm chuyện gì, cần nói gì thì nói. Bất kể lai lịch thân phận của em ra sao, chỉ cần thẳng thắn, thành khẩn, anh có thể bảo vệ em!"

Điều này đã đủ khoan dung rồi! Cho dù Lâm Tuyết là người của Hoắc Vân Phi, chỉ cần cô thành thật rõ ràng, hẳn có thể bảo hộ cô. Chỉ cần Lương Tuấn Đào này muốn bảo vệ người nào thì không ai đụng vào được!

"Đồ thần kinh!" Lâm Tuyết chẳng muốn tiếp tục nói mấy lời quái lạ với kẻ khó hiểu này, cô vòng qua hẳn đến trước bàn cầm máy tính lên.

Nhìn bộ dáng điềm nhiên như không ấy, Lương Tuấn Đào thậm chí còn cảm thấy chính mình đang chuyện bé xé ra to. Chẳng lẽ, cô và Hoắc Vân Phi thực sự là tình cờ gặp gỡ sao?

Trong đáy mắt hiện lên tia nhọn lạnh lẽo, hẳn như thuận miệng hỏi: "Kia là máy tính lấy từ Thu Cầm Viên à?"

Đó là vật quan trọng Mạc Sở Hàn để lại ở Thu Cầm Viên, bên trong hẳn là lưu giữ rất nhiều thông tin trọng yếu, thấy Lâm Tuyết có hứng thú với vật này, hẳn nói: "Nhất định máy tính được cài đặt mật mã khởi động nhỉ? Cứ giao cho anh, ngày mai anh sẽ bảo chuyên gia máy tính phá mật khẩu!"

"Không cần, em đã giải được rồi!" Lâm Tuyết đưa màn hình máy tính ra trước mặt hẳn triển lãm một chút, quả nhiên webpage đã mở ra.

Lương Tuấn Đào không khỏi trố mắt, hẳn đi qua, vươn tay kéo lại, nhanh chóng xem một lần, hỏi: "Có tra được thông tin gì hữu dụng không?"

"Có chứ! Rất nhiều!" Lâm Tuyết thấy cuối cùng hẳn cũng hỏi đến chính sự, liền ngồi xuống, nói: "Đây là máy tính của Mạc Sở Hàn, bên trong giữ ít thông tin. Em đã giải được một số văn kiện có mật khẩu, còn một ít chưa phá xong, đợi ngày mai giao cho chuyên gia máy tính trong quân khu đến phá mật mã, nhất định sẽ có phát hiện mới!"

Lương Tuấn Đào cố tình để ý tới sự biến đổi trên khuôn mặt cô, so với bình thường vẫn giống nhau, giữa sự thanh lãnh lộ ra vẻ điềm tĩnh hoàn toàn không có mùi vị mưu mô! Hắn hít sâu một hơi, ngấm ngấm cảnh báo bản thân: nhất định phải giữ đầu óc tỉnh táo, dù Lâm Tuyết có phải nội gián hay không cũng phải đề cao cảnh giác, không thể lộ ra bất cứ chuyện cơ mật quân sự gì với cô.

Nói nửa ngày vẫn không nghe thấy lời đáp lại, Lâm Tuyết ngẩng đầu nhìn thần sắc Lương Tuấn Đào, cảm thấy hắn hơi hơi mất tập trung, cô bèn dừng lại, hỏi ngược hắn: "Có phải anh mệt không?"

So với việc đứng đây miên man suy nghĩ rồi rảm vấn đề của cô, không bằng cùng cô đến bên giường giao lưu đi! Về phần những chuyện khác, ngày mai nói sau.

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, hắn trực tiếp dùng hành động nói chuyện. Tắt máy tính xong, hắn ôm Lâm Tuyết về phòng ngủ.

Đêm nay, động tác của hắn rất cuồng dã, mang theo phát tiết phần kích, điên cuồng chiếm hữu cô. "Lâm Tuyết, nhớ cho rõ ai mới là người đàn ông của em!"

Cô thừa nhận mình không chịu nổi sự lỗ mãng của hắn, khung xương toàn thân đều bị tháo tung, vài lần kêu ngừng nhưng Lương Tuấn Đào hoàn toàn làm ngơ.

"Lương Tuấn Đào, đồ sắc lang!" Lâm Tuyết tức giận mắng hắn, "Anh muốn hủy hoại em sao?" Xương cốt của cô bị hắn va chạm rời rạc, đêm nay mức độ động dục của tên cầm thú này so với bất cứ thời điểm nào trước kia đều kịch liệt hơn, thật sự khiến cô không chịu nổi.

"Tiểu yêu tinh, anh muốn ăn em!" Lương Tuấn Đào cười tà mị, không kiêng nể gì.

Lâm Tuyết cắn chặt môi, không biết tại sao trong lòng có chút ủy khuất. Hắn đối xử với cô như vậy giống như biến cô thành công cụ tiết dục khiến cô rất buồn bực đau lòng.

"Anh là người đàn ông đầu tiên cũng là người đàn ông cuối cùng của em! Lâm Tuyết, bất kể trước kia em là hạng người nào, sau này em chỉ là người đàn bà của Lương Tuấn Đào anh, nếu dám nay Tần mai Sở, em hãy nghĩ xem can đảm của mình có đủ lớn không!" Hắn tới cực đỉnh phóng thích trên người cô, bá đạo áp chế cô, không chịu thả cô ra.

Vất vả đợi Lương Tuấn Đào phát tiết xong, Lâm Tuyết đưa cánh tay mảnh khảnh lên lau lau mồ hôi trên thái dương và nước mắt chảy ra từ khóe mắt, sau đó lấy tay che mắt giống như đang ngủ.

Sau khi rời khỏi thân thể cô, hắn ôm cô ngủ như thường ngày nhưng không nói mấy lời tâm tình dịu dàng thăm thiết khiến cô vui vẻ nữa.

Đàn ông thật sự là động vật bụng dạ hẹp hòi, cũng là động vật có dục vọng chiếm hữu rất lớn. Bọn họ không chấp nhận được việc người phụ nữ bên mình có bất cứ tư tưởng hoặc hành vi nào quá giới hạn, vì những tấm ảnh chụp của cô và Hoắc Vân Phi, hắn mới chà đạp cô như vậy.

Ngắm lại, xoang mũi Lâm Tuyết dậy lên từng trận chua xót, hốc mắt cũng sinh đau. Không thể khóc, không cho phép rơi lệ. Cô cắn môi tự trừng phạt, không cho phép bản thân mình rơi lệ vì hắn.

Không có gì đáng ngại hết! Cô dùng thân thể của chính mình để trả cho sự ưu ái của hắn, việc này không liên quan gì đến tình cảm hết! Đợi đưa được Mạc Sở Hàn vào ngục, khi đó cô sẽ rời khỏi thủ đô, rời khỏi những người quen biết cô, đến một đất nước xa xôi, đến một thành thị xa lạ bắt đầu cuộc sống mới!

*

Ngày hôm sau, bầu không khí trên bàn ăn rõ ràng xuống thấp, mỗi người giống như đều mang tâm sự, đều lặng lẽ dùng bữa sáng.

Lương Thiên Dật vốn cực kì trầm mặc ít lời, sau tối hôm trước Lương Tuấn Đào chưa được anh ta cho phép đã muốn đuổi Lâm Á Linh đi, tâm tình anh ta càng kém hơn, khi thấy em trai, ngay cả liếc nhìn cùng dùng ánh mắt lạnh lùng.

Biết đại ca bất mãn với mình, Lương Tuấn Đào cũng lười giải thích. Hắn ôm một bụng buồn phiền, đâu có tâm tư suy nghĩ mấy việc nhỏ nhặt này! Lại nói Lâm Á Linh thật sự đáng ghét, hắn dựa trên nguyên tắc tình lộc không khí chung quanh mà đuổi cô ta đi, điều này cũng đâu quá phận!

Không rõ vì sao đại ca cố tình muốn giữ người đàn bà mắc ói này bên người, mỗi ngày tự làm bản thân chán ghét, chẳng lẽ sinh lý tàn tật sẽ dẫn đến tâm lý biến đổi kỳ quái ư?

Lâm Á Linh vì chuyện tối qua mà chột dạ, đương nhiên không dám nhiều lời, tránh làm ấm ỉ đến mức ngay cả Lương Thiên Dật cũng không giữ nổi mình. Cô ta hiểu rõ trong cái nhà này phân lượng của Lương Tuấn Đào vẫn quan trọng hơn một chút, nếu chọc hắn tức giận, hậu quả không thể lường được.

Lương Trọng Toàn bảo người giúp việc bưng một đĩa gà xào sặc hương đủ cả đến trước mặt Lâm Tuyết, nói: "Đây là do đầu bếp mới tới đặc biệt chế biến, con nếm thử chút đi!"

Lâm Tuyết đang vui đầu ăn cơm có chút kinh ngạc, Lương Trọng Toàn sao lại để ý tới việc cô thích ăn gà xào nhỉ? Trong lòng hơi hơi ấm áp, cô cung kính, cẩn thận đáp lại: "Cám ơn ba."

Lưu Mỹ Quân bữu môi không hài lòng, buồn bực tích góp từng tí một trong nhiều ngày cuối cùng cũng bộc phát, ngữ điệu ngậm chứa chế cười: "Xem ra vẻ ngoài đúng là được người ta ưu tiên nhất rồi (chỗ này mình edit

theo ý hiểu của mình @@), tuy Á Linh cũng xinh đẹp, nhưng bề ngoài không giống mẹ Lâm Tuyết nên không nhận được đãi ngộ tốt như vậy!" Lời nói này ám chỉ Lương Trọng Toàn đối với mẹ đẻ của Lâm Tuyết là Hứa Tịnh Sơ vẫn tình cũ khó quên.

Sau khi Lưu Mỹ Quân thốt ra lời này, không khí trên bàn ăn càng cứng ngắc, đám người giúp việc chung quanh ngay cả thở cũng cẩn thận hơn.

Lương Trọng Toàn giống như hoàn toàn không hiểu vợ mình đang ném đá giấu tay, vẫn hiền từ giải thích cho Lâm Tuyết : "Chuyện tối qua ba hiểu, Tuấn Đào không liên quan gì đến chuyện này! Nó rất xứng đáng với cương vị người chồng. Không phải ba ca ngợi con trai mình đâu, từ lúc Tuấn Đào đăng kí kết hôn cùng con, nó đã hoàn toàn kiểm chế tính phóng đảng, không còn ầm ĩ gây ra việc tình ái nữa. Ba biết đây đều là công lao của con, con có thể kéo được trái tim nó về, trối được con ngựa tính tình ngang tang này, cảm ơn con đã khiến Tuấn Đào thay đổi theo chiều hướng tốt như vậy. Nhưng vợ chồng ở chung, thỉnh thoảng xung đột là chuyện không tránh được, hy vọng các con có thể bao dung, thông cảm cho nhau một chút, con ngoan, mọi chuyện ba đều thấy cả."

Không khí bữa sáng hôm nay cứng ngắc, hơn nữa Lương Tuấn Đào cũng không thân mật thì thầm nói nhỏ cùng Lâm Tuyết giống thường ngày, càng không gấp đồ ăn cho cô, Lương Trọng Toàn liền nhận ra vợ chồng son đang giận dỗi nhau! Vốn tưởng chuyện Lâm Á Linh dụ dỗ Lương Tuấn Đào tối qua bị Lâm Tuyết biết được, Lâm Tuyết ghen tuông tức giận nên hai người mới giận nhau nhưng ông đâu biết bên trong còn ẩn tình khác.

Lâm Tuyết cũng cảm thấy không phù hợp, nhất là bộ dạng thấp thỏm không yên của Lâm Á Linh giống như cô ta hận không thể chui xuống gầm bàn để không làm ai chú ý nữa, hành vi này không phù hợp với tác phong cường hãn mạnh mẽ của cô ta.

Còn Lương Thiên Dật, dù ngày thường cũng trầm mặc kiệm lời nhưng hôm nay anh ta lạnh lùng hơn, quanh vị trí ngồi đều bốc lên hơi lạnh khiến người khác muốn coi nhẹ cũng khó.

Mà Lương Tuấn Đào lại càng khỏi phải nói, khoảng cách như quãng xa đến hai vạn dặm, khuôn mặt băng sơn, không để ý đến ai bao gồm cả cô.

Lâm Tuyết có cảm giác nhất định tối qua đã xảy ra chuyện gì đó mà mình chưa biết. Lấy bất biến ứng vạn biến, cô nhẹ nhàng giương môi, bất động thanh sắc nói: "Con hiểu rồi, ba cứ yên tâm."

Có những lời này, Lương Trọng Toàn liền thấy yên tâm. Ông ta mỉm cười lộ ra vui mừng, ánh mắt nhìn Lâm Tuyết càng thêm hài lòng.

"Pằng" ! Lương Thiên Dật vút đôi đũa lên bàn, không nói gì mà tự mình lăn xe chuẩn bị rời đi.

"Thiên Dật, " Lâm Á Linh thấy anh ta đi rồi cũng không dám tiếp tục dùng bữa, vội vàng đứng lên đuổi theo giúp anh ta đẩy xe.

"Cút!" Lương Thiên Dật kìm nén một bụng tức giận, lúc này quay đầu áp sát vào Lâm Á Linh gầm gừ: "Ở đâu mát mẻ thì ở đó đợi đi, đừng khiến tôi thấy ghê tởm!"

Lâm Á Linh sợ tới mức cả người run rẩy, cũng không dám đụng vào xe lăn của người đàn ông này, chân tay cô ta co rút lui sang một bên.

"Làm sao thế! Tiểu tử tông của tôi ời, trong lòng con tức giận thì nói ra, lửa giận lớn như vậy sẽ làm thân thể bị thương mất!" Lưu Mỹ Quân đau lòng muốn chết, bà ta tiến lên khuyên giải an ủi."Đừng giận, con cũng biết tính tình Tuấn Đào mà, trong mắt nó không được hạt cát, nó thật sự không hướng về phía con. Muốn trách chỉ trách gia phong nhà họ Lâm không tốt, sinh ra con gái vô liêm sỉ, làm liên lụy ô uế gia phong nhà chúng ta. Ôi!

Không phải là em trai con muốn thanh lý môn hộ sao, tiểu tử tông à, con cũng quá tùy hứng, sao cứ nhất định muốn giữ Lâm Á Linh lại..."

"Chê cô ta chướng mắt à?" Ngay cả con mắt của Lương Thiên Dật cũng trở nên đỏ bừng, anh ta gào thét: "Vậy các người có chê kẻ bị liệt này chướng mắt hay không? Sao không đuổi tôi đi luôn đi!"

"Trời ơi, con xem con càng xả càng thái quá kìa!" Lưu Mỹ Quân vội vàng an ủi con trai, dàn xếp ổn thoả, nói: "Được được, tùy con! Con thích giữ cô ta bên cạnh thì cứ theo ý con, coi như nuôi sủng vật chơi, chỉ cần con vui vẻ, thế nào cũng được, Tuấn Đào cũng không ý kiến!"

Lương Thiên Dật vẫn o o thở hổn hển, đỏ mặt tía tai, hiển nhiên lửa giận chưa tiêu.

Rõ ràng tối qua Lâm Á Linh đã bổ nhào vào tai họa không nhỏ, suýt nữa bị Lương Tuấn Đào đuổi đi, hơn nữa hai anh em họ vì chuyện đuổi hay không đuổi cô ta đi mà xảy ra tranh chấp! Trong lòng Lâm Tuyết nhanh chóng xác nhận được suy đoán và phán đoán của mình, khó trách sáng sớm đã thấy Lâm Á Linh thành thật như vậy, giống như không dám thử mạnh, hẳn là có tật gậy mình rồi.

Lương Tuấn Đào đặt đĩa xuống, từ từ dùng khăn ăn lau lau khóe miệng. Người giúp việc vội đưa trà súc miệng, hẩn khoát tay không nhận. "Bịch!" Để lại khăn ăn trên mặt bàn, thân thể cao lớn vĩ ngạn từ từ đứng dậy, không chào hỏi ai đã xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng ăn.

Khi bước qua chỗ xe lăn của Lương Thiên Dật, hẩn hơi ngưng bước, nhìn anh trai một cái, muốn nói gì đó nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt trở vào, kết quả không nói gì mà bước nhanh ra ngoài.

Lâm Tuyết cũng ăn thật no, cô đặt đĩa xuống, nhận lấy trà, súc miệng rồi đứng dậy nói với Lương Trọng Toàn: "Ba, con muốn cùng Tuấn Đào đến quân khu!"

"Ừ!" Lương Trọng Toàn vuốt cằm, dặn dò: "Tuấn Đào đôi khi giống đứa trẻ, con. . . kiên nhẫn với nó chút, nó có thể mau chóng thay đổi tâm tính."

Lâm Tuyết nhin không được hơi hơi hé miệng, cô nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cũng xoay người rời khỏi phòng ăn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Khi Thân Mật Với Bà Xã, Đừng Ai Đến Làm Tôi Mất Hứng

Thẩm Doanh Doanh thực sự phẫn nộ, Lương Tuấn Đào dùng Lâm Tuyết làm lá chắn cũng được coi như đúng lý hợp tình, suy cho cùng nếu hấn và Lâm Tuyết lĩnh giấy ly hôn thì người đàn bà trước mặt toan tính chuyện gì chứ? Đều bị thương nằm viện, tại sao Lương ca ca mà cô ta ngưỡng mộ ngay đến một bó hoa tặng cô ta cũng keo kiệt, ngược lại còn tặng cho kẻ xa lạ trước mắt kia! Thẩm Doanh Doanh tức giận rồi đó!

"Giải thích cái gì?" Lương Tuấn Đào đang đau đầu việc quan hệ giữa hấn với Hoàng Y Na và Lâm Tuyết đã thêm phiền toái, hiện tại lại thêm Thẩm Doanh Doanh làm xáo trộn, hấn càng trở nên thiếu kiên nhẫn hơn: "Cô mau tới nơi nào mát mẻ mà đợi đi, ở đây không có chuyện của cô!"

Thẩm Doanh Doanh ủy khuất bĩu môi, dường như muốn khóc nhưng sợ Lương Tuấn Đào đuổi đi, đành chỉ biết câm miệng lại.

Lâm Tuyết ngồi trên sofa nâng chén trà nhấp một ngụm, dùng chén dấu đi khóe môi giương lên châm biếm, Lương Tuấn Đào thật sự rất có tài năng, hai người đàn bà trước mặt đều dùng mọi thủ đoạn chỉ để thu hút sự chú ý của hấn.

"Y Na, nghe nói gần đây thân thể em không tốt, anh bận chăm sóc Lâm Tuyết nên không có thời gian đến thăm em, hy vọng em có thể thông cảm một chút!" Lương Tuấn Đào biết nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ càng loạn, hôm nay hấn cùng Lâm Tuyết tới đây chính là để tháo gỡ nút thắt này.

Hoàng Y Na giống như thở không ra hơi, bàn tay đặt trên ngực nửa ngày không động đậy.

Lương Tuấn Đào đến gần cô ta, liếc mắt một cái, rồi cuộc vẫn không vươn tay chạm vào, hắn quay đầu nói với Lâm Tuyết đang ngồi ở sofa đối diện thường trà: "Bà xã, qua đây xem Y Na đi!"

Lâm Tuyết biết mình nên lên sân khấu, cô chậm rãi buông chén trà xuống, từ từ đứng dậy, thong thả bước lại gần. Khi qua chỗ Thẩm Doanh Doanh, cô dừng bước, tỏ ra đối phương đang ngăn cản đường đi của mình.

Thẩm Doanh Doanh không nghĩ tới Lâm Tuyết có vẻ tốt tính lại khó giải quyết như vậy, rõ ràng là đang phân cao thấp cùng cô ta!

Lương Tuấn Đào thấy có người chặn đường vợ mình thì đương nhiên bất chấp nguyên tắc, hắn dứt khoát bảo vệ bà xã, trừng mắt với Thẩm Doanh Doanh bên cạnh: "Cô tránh ra, vợ tôi muốn qua đây!"

Thẩm Doanh Doanh suýt nữa cắn nát răng ngọc, người đàn ông trước mặt đã ra tay bảo vệ Lâm Tuyết nên cô ta đâu còn cách nào khác! Thẩm Doanh Doanh không dám tranh cãi âm ỉ, cô ta biết tranh cãi âm ỉ thì chắc chắn Lương Tuấn Đào sẽ đuổi mình ra ngoài, vậy thì ngay đến mặt hắn cũng đâu được thấy nữa, như lần trước chọc giận Lương nhị thiếu ở Lương gia, hậu quả cực kì nghiêm trọng. Chẳng những bị phụ thân Thẩm Gấm Xương nghiêm khắc giáo huấn một hồi, còn nhiều ngày không sao lại gần được người đàn ông mà mình ngưỡng mộ, ngay cả nhìn một cái cũng trở thành hy vọng xa vời..

Nghĩ đến hậu quả, cô ta đành nén giận mà lui sang một bên, nhường lại vị trí bên cạnh Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết đứng ở chỗ Thẩm Doanh Doanh vừa đứng, đáy mắt thanh lãnh nhìn về Hoàng Y Na lúc nào cũng có thể sắp chết trên giường bệnh .

Cô không hỏi thăm, không an ủi, không giả bộ thân thiết cũng không hề che dấu sự lạnh nhạt và phòng bị của mình.

Hoàng Y Na ra sức thở hỗn hển cả buổi, phỏng chừng dù phổi có vỡ ra, Lương Tuấn Đào vô lương tâm kia vẫn không tiến lên vỗ về gì! Cô ta nhắm mắt, từ khe hở quan sát tình hình trước mặt, thấy hai người sánh vai đứng cạnh giường bệnh, xem ra họ đã chuẩn bị từ trước khi đến đây, cô ta biết tình hình không ổn.

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào chờ Hoàng Y Na trở lại bình thường, giọng hần nhẹ nhàng nhưng giọng điệu rất kiên quyết: "Y Na, hôm nay anh và Lâm Tuyết cùng qua đây chủ yếu vì hai chuyện . Một là xem thân thể em khôi phục ra sao. Hai là. . . muốn nói với em một việc."

Trong lòng Hoàng Y Na oán giận, cô ta biết Lương Tuấn Đào định hy sinh mình để khiến Lâm Tuyết vui vẻ. Lòng dạ đàn ông độc ác như vậy đấy, khi đã quyết định thì bất cứ tình cảm nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ của hắn.

Nhưng ngoài mặt cô ta vẫn cứ điềm đạm đáng yêu, không đợi Lương Tuấn Đào nói rõ đã nhanh nhẹn cướp quyền chủ động. Giả vờ như vừa tỉnh lại, đôi mắt đẹp lim dim mở ra, hữu khí vô lực mà nói: "Tuấn Đào, em không trách anh! Thật ra khi thấy anh và vợ đầm thắm như vậy, em thật sự ... thật sự vui mừng! Anh không cần phải trông coi em nữa, càng không nên vì em mà ảnh hưởng tới quan hệ và vết thương tình cảm giữa hai người! Em sẽ từ từ khá lên, anh không cần lo lắng đâu!"

Những lời chuẩn bị từ trước của Lương Tuấn Đào đã bị Hoàng Y Na chặn trở về, hần hơi ngượng ngùng, trong lòng càng thêm áy náy. Bước lên một bước, hắn muốn vươn tay đỡ lấy thân thể lão đạo sắp đổ kia.

Lâm Tuyết đoạt trước một bước ngăn giữa hai người, cô liếc nhìn người đàn bà yếu đuối yếu đuối, khóe miệng nhếch lên, nói: "Trong video

của Mạc Sở Hàn, khi cô và Tuấn Đào ngồi trực thăng đến thành phố A chơi, rõ ràng trông khá hơn mà, sao mấy ngày nay lại biến thành dáng vẻ này nhỉ?"

Hoàng Y Na đang thờ hồn hển bỗng thất kinh, cô ta không thể tưởng được từng câu từng chữ của Lâm Tuyết sẽ đánh trúng yếu điểm của mình, cô ta tiếp tục giả vờ mù tịt không biết gì cả: "Tôi và Tuấn Đào đi du ngoạn ở thành phố A ư? Sao cô biết?"

"Có video đấy. Ghi lại tỉ mỉ toàn bộ hành trình đó!" Giọng Lâm Tuyết nhàn nhạt nhưng từng chữ lọt vào tai Hoàng Y Na lại không khác gì sét đánh kinh hoàng, "Tuấn Đào mời thợ khóa nổi danh thế giới đến, mở ra két bảo hiểm của Mạc Sở Hàn, tôi lấy được laptop của hắn, bên trong có cả đoạn video hắn đã cho tôi xem trước đó, tôi tin rằng nhất định cô cũng không xa lạ gì với chuyến đi tới thành phố A của cô cùng Tuấn Đào."

Trong lúc nói chuyện, Lâm Tuyết lấy chiếc máy tính xách tay từ túi vải buồm màu lục mang bên người ra, sau khi nhập xong mật mã khởi động, cô liền mở đoạn video kia.

Lương Tuấn Đào ngẩn ngơ, hắn nghe Trần Kiến An nói Lâm Tuyết đặc biệt quan tâm tới chiếc laptop này, đâu ngờ bên trong lại chứa Hắn sắp lại gần nhìn kỹ, suýt nữa thì tức giận đến lệch mũi, trên màn hình đang phát đoạn phim hắn cùng Hoàng Y Na ngồi máy bay trực thăng bay từ thủ đô tới thành phố A.

Nhìn hình ảnh rung động đã biết không phải được quay theo cách bình thường nhưng ghi lại vô cùng đầy đủ, dường như không bỏ sót một giây đồng hồ nào. Đương nhiên người quay chắc chắn là kẻ đi theo bên cạnh hắn và Hoàng Y Na!

Kẻ nào có gan lớn như vậy? Dám ở trước mặt hắn đùa giỡn chụp ảnh! Quả là to gan lớn mật!

Hoàng Y Na như kì tích ngừng thở hỗn hển, cô ta khiếp sợ đến mức quên cả thở gấp. Trời ạ! Thứ này sao lại rơi vào tay Lâm Tuyết chứ? Hoắc lão Tam à, đúng là cậu hại chết tôi rồi !

Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào nhường mi, Hoàng Y Na trợn mắt há mồm, cô biết dự đoán của mình đã có kết quả, cô vừa muốn nói chuyện thì Thẩm Doanh Doanh ở phía sau đã kêu lên kinh ngạc.

"Trời ơi! Người đàn bà này sao lại không biết xấu hổ thế chứ! Lại quần quít cùng Lương ca ca đi du sơn ngoạn thủy, cô cho rằng cô là ai hả?" Thẩm Doanh Doanh thật sự rất tức giận, Hoàng Y Na này vô duyên vô cớ xuất hiện dựa vào đâu lại được Lương Tuấn Đào ưu ái đến thế? "Lương ca ca, không phải trong quân đội anh luôn công tư rõ ràng ư? Tại sao lại dùng phi cơ quân dụng đưa cô ta ra ngoài chơi hả?"

"Câm miệng!" Lương Tuấn Đào đang rất giận dữ, hắn đâu còn kiên nhẫn nghe Thẩm Doanh Doanh dông dài vô nghĩa. Hắn vốn là người đàn ông cực kì nhanh trí, sau khi sự ngạc nhiên ban đầu qua đi, rất nhanh đã nhận ra điểm khác thường. Đôi mắt sắc bén nhìn về hướng Hoàng Y Na, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Y Na, đoạn video này do ai quay?"

Toàn bộ hình ảnh chuyển đi, đương nhiên do người ở ngay cạnh hắn ghi lại, hơn nữa cách hắn rất gần, gần trong gang tấc! Lúc ấy đi theo Lương Tuấn Đào đều là thuộc hạ lâu năm đáng tin cậy, không có khả năng bán đứng hắn. Duy nhất có Hoàng Y Na không nắm rõ được ở gần hắn nhất, cũng là người có góc độ quay phim khớp với đoạn video.

Hắn không khỏi âm thầm kinh hãi, từ khi gặp lại đến giờ, hắn chưa từng nghi ngờ cô ta, nhưng đâu ai có thể nghĩ tới việc Hoàng Y Na lại quay phim, hơn nữa đoạn video còn rơi vào tay Mạc Sở Hàn.

Rốt cuộc người đàn bà này có quan hệ gì với Mạc Sở Hàn đây?

Quân bộ hạ lệnh "Bắt quý", con "Quý" ẩn núp bên cạnh hần chẳng lẽ có liên quan đến Hoàng Y Na sao? Hoặc phải nói rằng —— đó vốn là Hoàng Y Na!

Một câu bùng tỉnh khỏi giấc mộng, Lương Tuấn Đào giờ mới phát giác ra kể từ lúc gặp lại Hoàng Y Na, hần chưa từng điều tra kỹ càng tỉ mỉ về cô ta, cũng không nghiêm túc truy vấn xem mấy năm nay cô ta đã sống thế nào. Thấy bộ dạng bệnh tật đầy người đáng thương kia, trong lòng hần liền tràn đầy áy náy, hơn nữa khi hần cùng Lâm Tuyết lĩnh giấy hôn thú cũng không có cách nào đối mặt được với sự chờ đợi thâm tình của cô ta, những thứ vi diệu phức tạp này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình, còn quấy nhiễu phán đoán và khả năng nhìn thấu của hần.

Lương Tuấn Đào chưa từng hoài nghi Hoàng Y Na, cũng chưa bao giờ sai người điều tra cô ta! Lúc này bị Lâm Tuyết đưa ra video chứng cứ, hần đổ mồ hôi lạnh đầy mình, giờ mới phát hiện có rất nhiều vấn đề đã bị hần xem nhẹ.

Chẳng lẽ chỉ số thông minh của hần thoái hóa rồi sao? Cũng vì rối rắm trong quan hệ tình cảm tay ba mà hần quên mất quân nhân cần phải thường xuyên duy trì sự cảnh giác và tỉnh táo, suýt nữa đã mắc sai lầm lớn.

Nhìn về hướng Lâm Tuyết lần nữa, người phía sau vẫn lạnh nhạt điềm tĩnh, không có dáng vẻ không tha kẻ gây sự, cũng không như thánh mẫu bao dung nhường nhịn, chẳng qua cô chỉ trình bày sự thật, về phần muốn xử lý thế nào thì không liên quan tới cô, đó là trách nhiệm của Lương thủ trưởng.

Trong lòng ngũ vị pha trộn, không nói rõ được tư vị gì nhưng Lương Tuấn Đào có thể khẳng định : trong lòng hần thấy thoải mái hơn là tức giận, bởi hần đã không nhìn lầm Lâm Tuyết!

Hoàng Y Na muốn chống chế nhưng người đàn ông tên Lương Tuấn Đào kia rất thông minh, hoàn toàn không dễ gạt. Hơn nữa chứng cứ bày ngay trước mắt, cô ta cũng không thể tranh cãi. Đôi môi vốn tái nhợt càng không có huyết sắc run nhè nhẹ, khuôn mặt cô ta xám như tro tàn.

Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm! Những lời này, vĩnh viễn đúng!

Lâm Tuyết thu hồi máy tính, cất trở lại vào túi màu lục mang theo, sau đó đối mặt với Hoàng Y Na đang tái mét, cô cười nhàn nhạt, chân thành khuyên nhủ: "Cô cứ nghĩ cho thông suốt rồi nói sau. Tránh cho lời mở đầu so với lời sau trăm ngàn sơ hở, Tuấn Đào không phải kẻ ngốc, anh ấy xuất thân từ bộ đội đặc chủng tinh nhuệ lâu năm lại quen với phương pháp phát hiện nói dối, cũng là người có tài suy luận logic rất mạnh, mọi lời nói dối trước mặt anh ấy đều sẽ tự động sụp đổ!"

Lâm Tuyết đang nhắc nhở Lương Tuấn Đào, hẳn có thể tiến hành biện pháp phát hiện nói dối với Hoàng Y Na bởi hiện giờ, tình huống phát sinh đột ngột khiến cô ta trở tay không kịp, trong lòng cô ta đang đại loạn, nếu tiến hành phát hiện nói dối sẽ mất ít sức mà được lợi nhiều.

Rốt cuộc Hoàng Y Na bất chấp việc giả vờ thờ hỗn hển, khi kịp phản ứng thì chỉ có thể đem ánh mắt cầu cứu đặt lên người Lương Tuấn Đào lần nữa. "Tuấn Đào, anh phải tin em! Ô ô. . ."

Tin tưởng cô ta ư? Lương Tuấn Đào cũng muốn tin tưởng nhưng sự tình hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của hắn, Lâm Tuyết chẳng những khiến Hoàng Y Na trở tay không kịp cũng khiến hắn trở tay không kịp.

Sao có thể thế? Hoàng Y Na ngầm cấu kết với Mạc Sở Hàn ư? Nghĩ lại hắn liền đổ mồ hôi lạnh! Thời gian hai năm lại thay đổi nhiều đến vậy, cô gái từng cam lòng hy sinh mạng sống vì hắn, giờ lại cùng ngoại tặc cấu kết bán đứng hắn!

"Trời ạ!" Thẩm Doanh Doanh ở bên cạnh chỉ vào Hoàng Y Na kêu lên: "Đồ đàn bà xấu xa, dám bán đứng Lương ca ca, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!" trong giọng nói trách mắng khó nén được sự vui mừng khi thấy người khác gặp họa nhưng vẻ mặt cô ta quả thực căm phẫn, giống như hận không thể thay Lương Tuấn Đào tiến lên cho Hoàng Y Na mấy cái bạt tai.

Tốt quá rồi, người đàn bà cướp đi tình cảm của Lương ca ca hóa ra chỉ là con hồ ly tinh bất lương! Vậy thì cô ta không cần lo lắng về việc sau khi loại bỏ Lâm Tuyết sẽ có người đàn bà khác chia sẻ tình cảm và sự dịu dàng của Lương Tuấn Đào nữa.

Lâm Tuyết ném ra một trái bom nặng kí, cô thoáng nhìn khuôn mặt tuấn tú xanh mét của Lương Tuấn Đào, biết hẳn cần thời gian để tiêu hóa chuyện ngoài ý muốn này nên không tiếp tục truy đuổi đến cùng, cũng không bảo hấn tỏ thái độ ngay tại đây, dù sao đối với hẳn, Hoàng Y Na vẫn có ý nghĩa không giống bình thường.

"Thật ra tôi tới đây chính là để vạch trần bộ mặt thật của cô, để Tuấn Đào biết cô là người đàn bà mưu mô bất lương. Thứ lỗi cho, tôi không có cách nào rộng lượng đến mức đặc biệt tới thăm hỏi người đàn bà đang ôm mộng tưởng với chồng mình, cũng không muốn giả mù sa mưa hỏi han xem thân thể cô tốt lên không, những lời nói khách sáo này quá dối trá, tôi không muốn nói!" Giọng nói của Lâm Tuyết rất nhẹ, từng câu từng chữ rành mạch mà rơi vào tai mỗi người ở đây. Cô đạm mạc bình tĩnh nhưng lại bộc lộ tài năng, mỗi câu đều không chút khách khí chèn ép Hoàng Y Na.

Kẻ sắm vai mỏng manh nằm trên giường giả bệnh đáng thương không thể khơi dậy sự đồng tình trong Lâm Tuyết, cô sẽ không có nửa phần giả vờ tỏ vẻ an ủi cô ta, hoàn toàn không cần thiết! Người đàn bà này hành tung khả nghi, thân phận khả nghi, phải điều tra rõ!

"Tuấn Đào!" Trong lòng Hoàng Y Na xoay tròn dốc sức suy nghĩ, cô ta biết chối cãi sự thật chỉ khiến Lương Tuấn Đào càng nghi ngờ hơn, đành lau nước mắt, nức nở nói: "Có thể bảo họ rời đi không? Em muốn một mình giải thích với anh!"

Không có Lâm Tuyết ở đây, đoán rằng việc thu phục Lương Tuấn Đào sẽ tạm được! Dù không chắc chắn thì hắn cũng sẽ niệm tình trước kia mà không làm gì thực sự gây tổn thương đến cô ta.

Lương Tuấn Đào tiếp tục yên lặng giống như đang phải đưa ra quyết sách khó khăn. Nhìn lại đoạn tình cảm dĩ vãng, quả thật hắn nên cho Hoàng Y Na một cơ hội giải thích, nhưng . . . nếu xua đuổi Lâm Tuyết thì cô sẽ nghĩ sao đây?

Cuối cùng hạ được quyết tâm, hắn nói: "Trước tiên em cứ ở trong này điều dưỡng, yên tâm, trước khi sự tình được điều tra rõ sẽ không ai dám động đến em đâu!"

Đây đã là sự phá lệ khai ân đối với Hoàng Y Na rồi vì hắn đã không để người đưa cô ta về quân khu hay đưa đến cục quân sự điều tra thẩm vấn. Nhưng kế tiếp, chắc chắn hắn sẽ triệu tập người giám sát trông giữ Hoàng Y Na chặt chẽ, không để cô ta rời khỏi bệnh viện.

Mạc Sở Hàn mang người vội vội vàng vàng đi vào phòng bệnh chuyên biệt thuộc bệnh viện quân khu, nơi này được canh gác nghiêm ngặt bởi người đàn bà tiếp chữa trị bên trong có thân phận đặc biệt.

Kiểm tra xong căn cước và giấy thông hành của Mạc Sở Hàn, bảo vệ canh gác đồng ý cho qua nhưng yêu cầu hắn chỉ được đem theo ít nhất một người đi cùng.

Thôi Liệt liền đề nghị đi cùng hắn, Mạc Sở Hàn gật đầu đồng ý. Trước sự giám sát của cảnh vệ, hai người bọn họ đều tháo súng ống, lúc này mới được phép qua.

Trong phòng bệnh, Thư Khả nằm trên giường, toàn bộ phần đầu đều bị tầng tầng lớp lớp băng gạc màu trắng vô khuẩn bao bọc, chỉ lộ ra hai mắt và miệng.

Thấy có người đến cô ta kinh sợ mở to mắt, khi thấy rõ là Mạc Sở Hàn và Thôi Liệt lại nhất thời kích động nói không nên lời. Đôi môi run run, cô ta òa khóc.

"Thư Khả!" Mạc Sở Hàn bước lại gần, ngồi vào ghế da trước giường, hẩn nắm chặt bàn tay Thư Khả, quan tâm hỏi han: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao em bị thương nặng thế này?"

"Ô ô..." Cuối cùng cũng tìm được người để có thể nói hết ủy khuất, Thư Khả khóc không thành tiếng chỉ đứt quãng nói một câu: "Đều do Lâm Tuyết hại!"

"Sao cơ?" Mạc Sở Hàn giật mình trợn to mắt, có chút không dám tin: "Chẳng lẽ lời đồn là thật?"

"Không phải tin đồn mà là sự thật!" Thư Khả vươn tay che khuôn mặt đã bị hủy dung của mình, tuy bị băng gạc che đi nhưng cô ta biết bộ dạng hiện tại của mình khủng bố đáng sợ cỡ nào. "Lâm Tuyết thật độc ác! Oa Hu hu... Anh phát bệnh phải đưa vào bệnh viện, Lương Tuấn Đào liền đem người tới. Lâm Tuyết thấy có kẻ làm chỗ dựa bèn xúi giục hẩn phái người nhốt em và chóa vào lồng, để nó ăn luôn em! Nếu không phải nó nhận ra em thì có lẽ hiện giờ em đã trở thành bộ xương trắng! Sở Hàn, em thảm quá! Đều do Lâm Tuyết hãm hại, là cô ta biến em thành thế này, anh phải thay em báo thù!"

Mạc Sở Hàn mất nửa ngày trời cũng không cách nào tiêu hóa nỗi tin tức trên, hẩn hiểu Lâm Tuyết, dù hận Thư Khả nhưng cô sẽ không làm việc mất nhân tính đến mức tàn nhẫn. Nhưng Thư Khả thê thảm thì không thể

ngghi ngờ gì nữa, dù sao cô ta cũng không thể vì hãm hại Lâm Tuyết mà tự mình tiến vào lồng chó để bị trọng thương!

"Là Lâm Tuyết hại em! Hu hu... cô ta còn bảo Lương Tuấn Đào đưa em đến toà án quân sự xét xử, Sở Hàn, thực sự em chưa làm gì hết!" Thư Khả riu rít khóc lóc, nắm chặt tay Mạc Sở Hàn như bắt lấy bè gỗ cứu mạng, "Anh mau cứu em ra, ở trong này một chút tự do em cũng không có! Hu hu... em muốn trở về bên anh!"

"Đừng khóc!" Mạc Sở Hàn kéo cô ta vào ngực, nhẹ nhàng vỗ về an ủi: "Yên tâm đi, anh sẽ nộp tiền bảo lãnh cho em ra!"

Thư Khả rõ ràng là người bị hại, Lương Tuấn Đào lại phản công, lấy tội danh cố ý làm tổn thương nữ sĩ quan để đưa cô ta tới toà án quân sự, điều này khiến Mạc Sở Hàn thập phần kinh sợ. Thư Khả là người đàn bà của hãn, đương nhiên hãn sẽ không để cô ta bị ức hiếp! Còn thương thế nghiêm trọng của cô ta, hãn sẽ không để yên đâu!

*

"Bà xã, em còn giận sao?"

Khi ra khỏi bệnh viện, Lương Tuấn Đào sáp lại gần Lâm Tuyết, quan sát khuôn mặt thanh lệ nhìn nghiêng, hãn cẩn thận hỏi han.

Thật là xấu hổ, suýt nữa hãn đã phạm phải sai lầm lớn. Vì quân bộ đưa ra ảnh chụp và tin tức bên của thám mà hãn nghi ngờ Lâm Tuyết, đúng là hồ đồ!

Nghĩ oan cho cô nên hãn mất đi sự mạnh mẽ thường ngày, giọng nói trở nên lo lắng.

Lâm Tuyết hiểu tình hình hãn ra sao, cô biết khi hãn dùng loại giọng điệu "hèn mọn" nói chuyện với mình là chứng tỏ hãn đang có tật giat mình

hoặc biết bản thân đuối lý.

Cô dừng bước, lạnh lùng nâng mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nói: "Tôi không tức giận!" Lâm Tuyết ngưng một chút rồi hỏi lại: "Vì sao tôi phải tức giận chứ?"

Lương Tuấn Đào sợ nhất cái thái độ lạnh nhạt này, hắn liền tro mặt tiến lên định ôm lấy cô, "Vợ à, đừng vậy! Chồng nhận sai còn chưa được sao? Đến đây, ôm một cái nào!"

"Anh đi chết đi! Cũng không chịu nhìn xem đây là chỗ nào!" Gò má Lâm Tuyết ửng hồng, cô vội vàng né tránh hắn.

Không phải Lương Tuấn Đào thật sự tính ôm cô, dù sao đây cũng là nơi công cộng, hắn chỉ muốn dụ dỗ, không muốn cô nhìn mình bằng ánh mắt lạnh nhạt hờ hững kia, cô như vậy khiến trái tim hắn đau nhức.

Bên ngoài đeo bộ mặt lưu manh vô dụng nhưng kỳ thật trong lòng Lương Tuấn Đào cũng không hơn gì. Dù sao hắn đã từng có một đoạn quá khứ với Hoàng Y Na, cô ta suýt chút nữa còn vì hắn mà bỏ mạng. Hiện tại bất ngờ biết được cô ta có thể là nội quý bán đứng mình, nhất định trong lòng hắn rất khổ sở rồi rã.

Nhưng hắn chôn sâu những cảm xúc này dưới đáy lòng, không muốn đưa ra kết luận quá sớm. Trước khi có được chứng cứ chính xác, hắn sẽ không để cho bất kì ai động đến Hoàng Y Na!

Quan hệ giữa Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết tạm thời hòa hoãn, hai người nói mấy câu, chợt vang lên một giọng nói tức giận đến khó thở, phá hủy bầu không khí hòa hợp vừa có được.

"Tiện nhân, cô vẫn quá hào hứng nhỉ! Lại dám liếc mắt đưa tình cùng đàn ông trong bệnh viện, đồ dân dã, ngày đó tôi không nên hạ thủ lưu tình với cô!"

Tiếng nói phẫn nộ gầm gừ thành linh xuất hiện bên cạnh khiến lồng ngực Lâm Tuyết đột nhiên nhảy dựng lên, cô đưa mắt nhìn theo bản năng, vừa vận bắt gặp đôi mắt vằn đỏ của Mạc Sở Hàn.

Như đột nhiên nhìn thấy rắn độc, Lâm Tuyết cúi đầu sợ hãi kêu lên một tiếng, cô lao đảo lui về phía sau. Nhưng lui chưa được hai bước đã rơi vào một vòng tay, không đợi cô khiếp sợ lần nữa, một đôi tay mạnh mẽ đã gắt gao ôm lấy cô.

Lòng ngực ấm áp quen thuộc cùng đôi tay hữu lực khiến trái tim sợ hãi của Lâm Tuyết chậm rãi yên lòng, cô biết người đang ôm mình là Lương Tuấn Đào. Tinh thần ổn định, cô cố gắng muốn cảm xúc ổn định để ứng phó với tình hình đột phát trước mắt.

Không phải nói Mạc Sở Hàn bệnh nặng gần chết sao? Trong nháy mắt đã lại vui vẻ xuất hiện trước mặt dọa người, hơn nữa còn hung thần ác sát như vậy, quả là tai họa ngàn năm!

"Ken két két!" Chung quanh vang lên tiếng mở chốt lên đạn, toàn bộ tùy tùng của Lương Tuấn Đào và tùy tùng bảo vệ của Mạc Sở Hàn đồng loạt nâng cao họng súng, nhìn đối phương không chút khách khí.

Lương Tuấn Đào cảm thấy cô gái trong ngực mình đang kinh hãi, quả nhiên cô sợ Mạc Sở Hàn đến tận xương tủy, đó là một loại sợ hãi theo bản năng. Ánh mắt nhìn Mạc Sở Hàn của Lâm Tuyết giống như người thường trông thấy một con rắn độc trườn tới gần mình, kinh hãi dựng tóc gáy.

Đúng vậy, Lâm Tuyết sợ Mạc Sở Hàn hơn là hận hắn! Điều này nói lên cái gì? Lương Tuấn Đào hơi nhếch miệng, trong lòng hiểu rất rõ, như vậy chứng minh cô đã hoàn toàn vứt bỏ tình cảm đối với Mạc Sở Hàn. Hận là vì yêu, nếu không yêu thì sẽ không tiếp tục hận nữa!

"Ngoan, đừng sợ!" Lương Tuấn Đào rốt cuộc có chút đau lòng, hắn cúi đầu chậm rãi hôn lên hai má lạnh như băng của Lâm Tuyết, dịu dàng an

úi: "Có ông xã ở đây, không ai dám giương oai đâu! Nếu hấn tiếp tục liều lĩnh, anh sẽ đích thân nhét hấn vào cống thoát nước, làm sạch môi trường thủ đô!"

Dù vẫn căng thẳng sợ hãi, nhưng không thể nghi ngờ lời nói của Lương Tuấn Đào đã trấn an được cảm xúc trong cô. Lâm Tuyết hít sâu vài cái liên tục để bản thân có thể ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Mạc Sở Hàn.

"Sao cô hại Thư Khả thành bộ dạng như vậy? Tiện nhân, đồ đàn bà độc ác!" Xưa nay đối với Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn không đánh thì mắng, như vậy đã thành thói quen, cho nên lúc này mở miệng đương nhiên lại là mắng mỏ.

"Pằng pằng!" Tiếng hai phát tát tai giòn giã vang lên, hai má Mạc Sở Hàn trong nháy mắt chia nhau năm dấu tay màu đỏ, hấn giật mình nhìn Lương Tuấn Đào trước mặt, không thể tin được Lương Tuấn Đào lại ngăm lên tới đánh mình.

Thân thủ rất nhanh, quả thực đúng là ma quỷ trong truyền thuyết! Hấn hoàn toàn không thấy rõ được người đàn ông kia làm thế nào sắp tới gần mình được, càng không thấy rõ anh ta sao có thể làm nhiều việc cùng lúc - động thủ tát hấn hai cái.

Suy rộng ra, nếu Lương Tuấn Đào tấn công hấn không chỉ với hai tát tai mà đâm hấn bằng dao ... Vậy thì hiện tại, sợ rằng trước ngực Mạc Sở Hàn đã thêm hai lỗ thủng đầy máu.

Trách sao Hoắc lão tam cứ vừa hận vừa sợ Lương Tuấn Đào, hấn quả là đối thủ đáng gờm.

"Đừng nhúc nhích!" Thôi Liệt vừa giơ súng lên, động tác của Lương Tuấn Đào còn nhanh hơn, khẩu súng trong tay người đàn ông này đã đặt

trên eo Mạc Sở Hàn, hắt lạnh lòng giường môi, nói: "Cậu tin rằng súng của cậu nhanh hơn tôi ư?"

"Đừng làm hại thiếu gia!" Bàn tay cầm súng của Thôi Liệt hơi run rẩy, anh ta cân nhắc lợi hại, biết nếu tiếp tục giằng co thì chắc chắn không chiếm được gì tốt. "Người của chúng tôi sẽ không nổ súng trước, xin Lương thủ trưởng hạ thủ lưu tình!"

Đáy mắt hiện lên thích huyết ngoan lệ, Lương Tuấn Đào đột nhiên nâng chân hung hăng đá vào bụng Mạc Sở Hàn, hắt lạnh lòng nhìn người đàn ông kia ngã ngửa lăn trên đất cuộn mình thành một khối run rẩy. "Cho mày chút dạy dỗ, nhớ kỹ lần sau có gặp vợ tao thì quản cái miệng mày cho tốt, đừng tùy tiện phun phân!"

"Thiếu gia!" Thôi Liệt bất chấp tất cả, nhanh chóng thu súng, đi tới đỡ Mạc Sở Hàn đang ngã trên đất.

Nhìn Mạc Sở Hàn vật lộn không dậy nổi, Lương Tuấn Đào cũng có chút ngoài ý muốn, hắt nghiêng đầu quan sát bộ dạng chật vật của đối phương, chế giễu: "Tao hỏi chứ mày ăn bã đậu lớn lên à? Sao đến một chiêu cũng không tránh nổi?" Hắt nhớ lần trước cùng Mạc Sở Hàn đụng độ, hai người mất gần nửa giờ dùng tài trí mới rút ra thắng bại.

Mạc Sở Hàn bị bệnh nhiều ngày, mới nhất được nửa cái mạng về từ quỷ môn quan, hiện tại cần trị liệu phục hồi trong phòng theo dõi nhưng lại chạy đến thăm nom Thư Khả.

Điều này cũng không nói làm gì, vấn đề quan trọng hơn là khi đến đây, thấy Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào xuất hiện có đôi có cặp, hai người hòa hợp đùa đùa giỡn giỡn, hắt liền hộc máu xúc động lần nữa.

Mạc Sở Hàn biết rõ hộc máu lần nữa thì hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, cho nên hắt mới dùng việc nói về Thư Khả, muốn lấy chuyện cô ta để phân tán lực chú ý của bản thân, tăng thêm sự ghét bỏ và oán hận trong lòng

mình đối với Lâm Tuyết, không ngừng cảnh cáo bản thân: Lâm Tuyết là đồ đê tiện, đàn bà ác độc, không đáng để hăng trao cho bất cứ tình cảm nào.

Nhưng lòng hăng rất loạn, trong lúc nhất thời không phân biệt được chính mình đang làm gì! Mạc Sở Hàn chỉ biết ngăn cản hai vợ chồng họ, thay Thư Khả ra tay bắt đầu nhục mạ Lâm Tuyết, kết quả lại lọt vào trận tập kích của Lương Tuấn Đào, mà hăng bị đánh đến gần như không có lực chống đỡ.

Dưới sự nâng đỡ của Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn gắng gượng đứng dậy, hăng thở hổn hển hồi lâu mới cười lạnh phản kích: "Phi! Tao vừa bệnh nặng, mày thẳng tao có gì vẻ vang chứ? Có gan thì chờ thương thế tao khỏi sẽ tỷ thí lại, khi đó hăng nói ai ăn bã đậu mà lớn!"

"Đồ chết tiệt!" Lương Tuấn Đào khinh thường hừ lạnh, liếc nhìn Mạc Sở Hàn đang có bệnh bằng nửa con mắt, hăng khinh thường nói; "Người như mày thì bất kể lúc nào cũng không phải đối thủ của tao! Tao nói cho mày biết, khi để vợ tao sẽ phải trả giá lớn đấy! Mới tát mày 2 cái, tao sẽ đưa mày vào nhà giam quân sự cho mày với nhân tình của mày bầu bạn với nhau!"

Hai người bọn họ người một lời ta một lời, càng ăm ỉ càng bế tắc, người của hai bên đều giương súng, có thể lập tức bắn vào nhau.

Nghe nói Lương Tuấn Đào cùng Mạc Sở Hàn đối mặt, vài vị sĩ quan đã chiến quân và bộ đội đặc chủng đều mang theo quân chạy tới nhưng thật ra bọn họ không hề động súng mà cố gắng khuyên giải hai người bớt giận.

Ở nơi công cộng, một kẻ là Đại tá quân khu Dĩ chiến quân, một kẻ là con nuôi của Tướng quân bộ đội đặc chủng, tiếp tục đối mặt, nếu thật sự nháo lớn gây thương vong thì với ai cũng không có lợi.

Trước lời khuyên nhủ của các vị sĩ quan, hai người không động thủ đánh nhau nữa, chỉ dùng ánh mắt đủ để giết người nhìn chằm chằm đối

phương, không khác gì hai con dã thú đối đầu nhau.

"Lương thủ trưởng, hạ nhiệt, đều là bộ đội thủ đô, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, âm ỹ cứng quá cũng không tốt lắm!"

"Chính là cứ thôi đi! Không vì cái gì khác, nể mặt Lý tướng quân, lúc trước tốt xấu gì ông ấy cũng là thượng cấp cũ của anh!"

"Mạc thiếu, đừng nóng giận ! Mọi người cách nhau gần như vậy, nói không chừng đôi khi chấp hành nhiệm còn làm cùng nhau đó! Đàn ông đánh nhau là chuyện thường, đánh xong đừng để bụng!"

...

Mọi người từng đợt chu đáo đều nói lời hay hòa giải, đâu ai không biết bọn họ là vì cô gái tên Lâm Tuyết kia mà đánh nhau!

Lương Tuấn Đào ngược lại rộng rãi, hăn vỗ vỗ tay biểu thị ngưng chiến trước, sau đó ở trước mặt mọi người ôm eo Lâm Tuyết, đối với ánh mắt tức giận đến đỏ tươi của người đàn ông kia còn giáo huấn: "Sau này thức thời một chút! Khi thấy tôi cùng bà xã gần gũi đừng chạy tới làm mất hứng! Chó ngoan không cản đường, cậu đường đường là Mạc thiếu, đừng có ngay cả con chó cũng không bằng!"

"Mẹ nó! Mà mày mắng ai là chó hả?" Mạc Sở Hàn lại mất khống chế, hăn hung hăng đuổi theo Lương Tuấn Đào đã xoay người bước đi.

Thôi Liệt liều mạng ôm lấy hăn, khổ sở khuyên nhủ: "Thân thể thiếu gia còn chưa khỏi hẳn, không thể tức giận nữa!"

"Buông ra! Cậu buông ra!" Mạc Sở Hàn một khối lửa giận không có chỗ phát tiết, hăn liền tàn nhẫn đánh lên người Thôi Liệt.

Để có thể giúp hân phát tiết một chút, Thôi Liệt căn rằng chịu đựng, cũng không phản công. Mấy tên sĩ quan đứng xem chung quanh tiến lên kéo Mạc Sở Hàn ra, đợi hân nhớ tới chuyện đi tìm Lương Tuấn Đào tính số thì vợ chồng người ta đã sớm không thấy bóng dáng.

Tài liệu Lâm Tuyết cung cấp thập phần quan trọng khiến cấp trên coi trọng. 10h sáng, Quân khu tạm thời triệu tập hội nghị khẩn cấp, đặc biệt nghiên cứu về góc độ quay của đoạn video kia, còn mời cả chuyên gia tới tiến hành đánh giá giám định.

Bước đầu giám định cho thấy đoạn phim do Hoàng Y Na ở bên cạnh Lương Tuấn Đào quay, bởi nhìn thế nào cô ta cũng có góc độ phù hợp nhất, hơn nữa khả năng lớn nhất là máy ghi hình được đặt trên cổ tay cô ta, đa phần suy luận đều quy về đồ trang sức có vẻ ngoài thoát nhìn giống đồng hồ đeo tay.

Vừa nói đến đây, Lương Tuấn Đào chợt nhớ tới, quả thực hôm đó Hoàng Y Na đeo một chiếc đồng hồ nữ làm bằng tay của Thụy Sĩ rất đẹp, mặt trên nam kim cương chói mắt khiến hân có chút ấn tượng.

Chuyên gia căn cứ vào tin tức Lương Tuấn Đào cung cấp, càng khẳng định hơn về thân phận đáng nghi của Hoàng Y Na. "Toàn bộ hình ảnh được quay ở cự ly gần nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy chiếc đồng hồ trang sức của Hoàng Y Na, bởi công cụ quay phim chính là nó, cho nên chiếc đồng hồ này nằm ở góc chết, không có cách nào ghi hình nó được!"

Đã xác định xong phương tiện quay phim, còn lại là thăm vấn Hoàng Y Na, cô ta làm vậy do động cơ nào? Cô ta có quan hệ ra sao với Mạc Sở Hàn? Rốt cuộc cô ta có phải "nội quỷ" Hoắc gia tạo ra bên cạnh Lương Tuấn Đào hay không? Cuối cùng, giữa Mạc Sở Hàn và Hoắc Vân Phi chỉ là quan hệ ăn chơi hay còn có giao tình sâu sắc khác?

Vấn đề đặt ra quá nhiều đòi hỏi cần thêm một bước nghiên cứu xem hành động thế nào, đồng thời nhắc nhở Lương Tuấn Đào phải luôn cảnh giác cao độ với mỗi tình đầu này.

Vụ án càng gỡ càng sâu, như không rõ ràng, tất cả đáp án đều đặt trên người Hoàng Y Na.

"Đào tử, cậu nhất định phải làm yên lòng Hoàng Y Na, đừng để cô ta phát sinh bất cứ tình huống nào ngoài ý muốn. Nghe nói thân thể cô ta rất không tốt, tạm thời chưa cần động chạm đến, trước cứ để cô ta điều dưỡng thân thể một thời gian, đợi sau khi điều tra, chúng ta sẽ xét hỏi Hoàng Y Na!"

Người nói chuyện chính là Trung tướng quân khu dã chiến quân Bùi Hồng Hiên, cũng là lãnh đạo trực tiếp của Lương Tuấn Đào. Ông là một quan tướng cấp cao trầm ổn, chiến tích hiển hách, công trạng huy hoàng, là tướng tài quân bộ rất coi trọng.

"Tôi biết rồi." Lương Tuấn Đào đã bình tĩnh trở lại, giờ phút này, hẳn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng toàn bộ nghi ngờ với Lâm Tuyết cũng được rửa sạch, so với việc Hoàng Y Na phản bội mình, hẳn thấy có vẻ không quan trọng lắm.

Đợi vấn đề được nghiên cứu có vẻ tạm ổn, Lâm Tuyết lại rút ra manh mối mới từ chiếc máy tính kia.

"Trong máy tính lưu trữ không nhiều tin tức tư liệu lắm, việc này khiến tôi rất bất ngờ!" Đối mặt với những lãnh đạo quân bộ này, thái độ của Lâm Tuyết cẩn thận mà khiêm tốn, tuyệt đối không vì mình trong lúc vô tình lập nhiều công lớn mà kiêu ngạo, đáy mắt thanh lãnh cũng không có bất cứ sự đắc ý hay khoe khoang nào, cô chỉ trình bày sự thật: "Tôi qua tôi nghiên cứu rất lâu, phát hiện một manh mối quan trọng khác!"

Nói xong, cô mở một văn bản có mật mã, sau đó đưa password vào mở ra. Thấy Lâm Tuyết thuần thục mở được văn kiện như vậy, các sĩ quan đều có chút kinh ngạc -- chẳng lẽ cô là cao thủ hacker giải mã hay sao?

Vị nữ thiếu úy trẻ tuổi này thật sự là thân thủ bất phàm, khiến người ta kinh ngạc!

Lâm Tuyết nhàn nhạt đón nhận những ánh mắt phức tạp muôn hình muôn vẻ quanh mình, cô chỉ quan tâm đến một việc, là làm thế nào để có thể đưa được Mạc Sở Hàn vào nhà giam quân sự.

"Chỗ này ghi lại một việc, đó là vụ tai nạn xe cộ hai năm trước! Đương nhiên, tai nạn giao thông ở thủ đô thì có vô số, có lẽ vụ này không được tính là gì nhưng thân phận người gặp nạn có hơi đặc biệt, tại đây tôi cần nói một chút!"

Đáy mắt Lương Tuấn Đào chăm chú hướng vào cô! Tai nạn giao thông hai năm trước ư? Hẳn không tự chủ được mà nhớ tới đại ca mình, hai năm trước Lương Thiên Dật cũng gặp tai nạn xe, việc đó trở thành đả kích quá lớn đối với Lương gia, đến nay vẫn không ai dám đụng chạm đến.

Lâm Tuyết gật gật đầu với Lương Tuấn Đào, cô bày tỏ mình có cùng suy đoán với hắn -- tai nạn xe cộ cô nói đến quả thực có liên quan đến tai nạn của Lương Thiên Dật.

Bùi Hồng Hiên cảm thấy chỗ này có nhiều ẩn ý, ông dùng ánh mắt cực kì nghiêm túc nhìn chăm chú vào Lâm Tuyết, nói: "Đồng chí Lâm Tuyết, rốt cuộc đây là vụ án thế nào? Liên quan gì đến việc chúng tôi điều tra tổ chức NT? Mời cô nói tỉ mỉ một câu!"

"Rõ, thủ trưởng!" Lâm Tuyết gật gật đầu, đáy mắt trong trẻo quét qua các sĩ quan chung quanh một lượt, cô phân tích đầu vào đấy: "Hai năm trước, con trai yêu Lý Huy của tướng quân bộ đội đặc chủng Lý Ngạn Thành và con trai trưởng Lương Thiên Dật của Bộ trưởng quân khu đã

chiến quân Lương Trọng Toàn cùng nhau đua xe việt dã. Hai vị công tử quân môn quyền quý này tuổi tác xấp xỉ, tính cách hợp nhau, thường xuyên cùng nhau chạy xe. Nhưng trong một lần chạy xe, khi vượt qua một khúc ngoặt, vốn nên phanh lại giảm tốc độ, không hiểu tại sao xe Lý Huy đột nhiên mất khống chế, không giảm tốc độ mà trực tiếp tông vào đuôi xe Lương Thiên Dật ở phía trước."

Tất cả mọi người ở thủ đô gần như không hiểu vụ tai nạn này. Ngày hôm đó, Lý Ngạn Thành mất đi đứa con trai yêu duy nhất, từ đó con trai trưởng yêu dấu của Lương Trọng Toàn cũng bị liệt, phải ngồi xe lăn nhiều năm, một chuyện không vui. Hai nhà đều chịu đả kích nghiêm trọng, suýt nữa xích mích.

"Lúc ấy, xe Lý Huy không khống chế được, lao về phía trước đâm vào đuôi xe Lương Thiên Dật, hai chiếc xe va chạm nghiêm trọng tại chỗ ngoặt, thời điểm mấu chốt, Lương Thiên Dật đánh mạnh tay lái, may mắn thoát khỏi khó khăn nhưng do sự việc diễn ra đột ngột, góc độ không tốt, xe anh ấy tránh được số kiếp rơi xuống khe núi vỡ nát, bất ngờ đâm đầu vào vách đá, xe hỏng người tàn."

Lương Tuấn Đào từ từ nắm chặt tay, đáy mắt sáng ẩn hiện lệ quang. Hai năm, dường như không ai dám ở trước mặt Lương gia nhắc tới vụ tai nạn xe cộ thảm khốc này, bởi nghĩ tới lại không dám nhớ lại.

Không khí nhất thời ngưng trọng khác thường, vài vị sĩ quan đã lên quan sát sắc mặt biến đổi của Lương Tuấn Đào. Bọn họ đều rất bội phục sự dũng cảm của Lâm Tuyết, cô dám lôi vụ án này ra lần nữa, nếu có thể có bước đột phá thì còn tạm tạm, nếu vẫn không cách nào phá án, như vậy. . . hậu quả tương đối nghiêm trọng.

Năm đó, vì vụ này mà không ít quan viên mất chức, có Cục trưởng Công an, Cục trưởng Giao thông, thậm chí là Đội trưởng Cảnh sát hình sự ... đều do phá án không thuận lợi mà triệt bỏ một nhóm lớn.

Lâm Tuyết giống như không thấy những cái nhìn khác thường kia, cô vẫn nói tiếp từng chữ một: "Xe Lý Huy mất khống chế nghiêm trọng, đâm thẳng vào hàng rào bảo vệ, lao xuống khe sâu, cả người lẫn xe hài cốt đều không còn. . ."

"Được rồi!" Lương Tuấn Đào đột nhiên đập bàn, thái dương hằn nổi gân xanh, khuôn mặt tuần tú tái mét, hiển nhiên đang nén nhịn lửa giận và uất ức.

Lâm Tuyết chợt mở to mắt yên lặng nhìn hắn, đáy mắt trong suốt như có tác dụng trấn an, cho đến khi hắn bình tĩnh trở lại, cô mới nói tiếp: "Vụ án này nhất định cần tìm cách thu thập thiếu sót để cho đại ca anh và Lý Huy anh niên mất sớm một câu trả lời thỏa đáng!"

"Trả lời thỏa đáng?" Lương Tuấn Đào đau thương, hằn lấm bầm: "Đó là án chết! Nguyên nhân sự cố đã theo Lý Huy mai táng dưới vực sâu, chiếc xe kia ngay cả mảnh nhỏ cũng tìm không thấy, sao điều tra được nguyên nhân?"

Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt buồn thương của hắn, cô tràn ngập tin tưởng nói cho hắn biết: "Nguyên nhân đã tìm được, ngay trong văn kiện mã hóa này!" Nói xong, cô xoay máy tính, giao cho Lương Tuấn Đào.

*

"Ba, cảm ơn ba đã ra mặt nộp tiền bảo lãnh cho con!" Thư Khả hai mắt đầm lệ nói lời cảm ơn với Lý Ngạn Thành, khuôn mặt cô ta vẫn quần băng dày đặc, miệng vết thương khâu mấy chục mũi, phần lớn khuôn mặt đều rách nát. Vì ở trong lồng sắt một ngày hai đêm nên miệng vết thương bị nhiễm trùng, đúng là gặp nạn liên tiếp. Nhưng điều đáng mừng duy nhất chính là không mắc bệnh chó dại, nếu không ngay cả tánh mạng cũng khó giữ được.

Lý Ngạn Thành tự mình ra mặt bảo lãnh Thư Khả, còn chuyển cô ta vào Chuyên khu Bệnh viện đặc chủng. Không nghi ngờ gì nữa, ông ta làm tất cả mọi việc đều là nể mặt Mạc Sở Hàn. Hai ngày gần đây, cảm xúc của Mạc Sở Hàn hoàn toàn đi xuống, ông ta không biết nên làm gì để hân vui vẻ hơn.

Để có thể khiến cảm xúc của hân chuyển biến tốt đẹp, tránh bệnh tình nặng thêm, Lý Ngạn Thành mới không tiếc gì, tự hạ thấp thân phận mà nhúng tay vào vụ án của Thư Khả.

Tội cố ý gây thương tích, chịu tội cũng có lớn có nhỏ, mấu chốt là người bị hại truy cứu hay không. Huống chi bản thân Thư Khả bị thương rất nghiêm trọng, mà người bị hại Lâm Tuyết không có gì đáng ngại, mặt khác, vết thương trên vai Lâm Tuyết cũng không phải do Thư Khả bắn. Nếu Lương Tuấn Đào đồng ý nhả ra, Thư Khả có thể vô tội và được phóng thích.

Sau khi luật sư chuyên môn phân tích vụ án, ông ta khẳng định: "Vụ án này tính chất không nghiêm trọng lắm vì đương sự bị thương và tổn thất nặng hơn đối phương, nếu Lý tướng quân đồng ý ra mặt, đương sự hân là không gặp vấn đề gì lớn!"

Nói cách khác, nếu Lý Ngạn Thành đồng ý nhúng tay vào, Thư Khả có thể không bị trừng phạt.

Đây đối với Lý Ngạn Thành cũng không tính là gì, chỉ cần Mạc Sở Hàn vui vẻ, ông ta có thể vì hân làm mọi thứ. Gật gật đầu, Lý Ngạn Thành đi đến bên cạnh Mạc Sở Hàn, vỗ vỗ vai hân, an ủi: "Đừng suy nghĩ nhiều, Thư Khả không sao, ba cũng không cho phép cô ta có chuyện!"

Mạc Sở Hàn nâng đôi mắt lạnh như băng lên nhìn Lý Ngạn Thành một cái nhưng không nói gì.

"Sở Hàn, " Thư Khả khóc lóc kéo tay hắn, hỏi: "Hiện tại em thành bộ dạng này, anh có ghét bỏ, có chán ghét em không?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Ông Chủ Hậu Trường

"Không đâu!" Mạc Sở Hàn trả lời rất chắc chắn, hãnh võ về sống lưng Thư Khả, dịu dàng an ủi: "Dù em biến thành hình dạng gì đi nữa, anh sẽ không ghét bỏ!"

Có được đáp án mà mình mong muốn, Thư Khả vẫn chưa cam lòng. Khuôn mặt bị tầng tầng lớp lớp băng gạc quấn quanh không nhìn được biểu cảm nào nhưng đôi mắt ngập nước kia lại toát ra tia ngoan độc. Cô ta cúi đầu che dấu sự nham hiểm dữ tợn, tiếp tục khóc lóc, nói: "Là Lâm Tuyết hại em thành cái dạng này! Cô ta xúi giục Lương Tuấn Đào thả chó cắn em... Sở Hàn, cô ta thật độc ác!"

Mạc Sở Hàn trầm ngâm trong chốc lát rồi quả quyết nói với cô ta: "Yên tâm đi, anh sẽ làm chủ cho em! Nếu Lâm Tuyết thực sự làm vậy, chờ bắt được cô ta, anh sẽ giao cho em xử lý!"

Đều là lỗi của hãnh! Nếu trái tim hãnh không tồn tại lòng nhân từ với Lâm Tuyết, Thư Khả đã không phải chịu tổn thương nặng nề như vậy! Nhưng, dù thế nào hãnh cũng không thể hạ sát tâm với cô, tựa như dù cùng đường hãnh cũng không có dũng khí để tự sát!

Không ra tay độc ác với người đã tàn nhẫn với mình thì hãnh cũng sẽ giống như vậy! Mà Lâm Tuyết, đối với hãnh mà nói giống như là người khác!

Lý Ngạn Thành thấy trong đôi mắt đẹp của Mạc Sở Hàn xẹt qua đau thương và bất đắc dĩ, ông ta không nén nổi đau lòng, bèn răn dạy Thư Khả: "Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, vợ hiền thì chồng ít gặp họa! Sở Hàn vừa nhặt được cái mạng về từ quỷ môn quan, cô có thể để nó nghỉ ngơi vài ngày không? Cô lại giựt giây bảo nó đi trêu chọc, hung hãn đấu đá cùng Lương Tuấn, chẳng nhẽ cô ngại mạng nó quá dài hay sao?"

Nghe Lý Ngạn Thành chỉ trích, Thư Khả mới nhận ra tình trạng thân thể Mạc Sở Hàn rất gay go, điều này cũng khiến cô ta cực kì phiền não. Nếu Mạc Sở Hàn chết, đời này cô ta xong rồi!

Thư Khả tức thì không dám kích thích tâm tư Mạc Sở Hàn nữa, vội vàng đổi đề tài, nói mấy chuyện khác, còn khéo léo khuyên nhủ hẩn: "Sở Hàn, em đã nghĩ thông suốt rồi! Còn sống là việc nhân từ nhất ông trời ban cho em, em không muốn oán hận ai nữa! Anh đừng vì em mà tìm Lâm Tuyết rầy rà, Lương Tuấn Đào kia rất xấu xa, hẩn sẽ làm anh bị thương mất! Em đã trở thành bộ dạng này, khó được anh đối xử tốt như vậy, không rời xa, không vứt bỏ, em rất vui lòng! Em không hy vọng xa vời gì nhiều, chỉ hy vọng anh có thể đời đời kiếp kiếp bầu bạn bên em, em không cầu gì nữa!"

Mạc Sở Hàn yên lặng lắng nghe, suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên tứ hải. Nhiều năm trước, Lâm Tuyết cũng từng nói với hẩn những lời tương tự: "Sở Hàn, chỉ cần có anh, dù em chịu nhiều khổ cực, oan ức hơn nữa cũng đáng! Em không hy vọng xa vời gì, chỉ cầu anh bình an, chúng ta mỗi ngày đều có thể ở bên nhau, mỗi ngày đều có thể thấy anh đã là hạnh phúc lớn nhất với em!"

Bao nhiêu chuyện xảy ra, những lời hẹn thề và ngọt ngào trôi đi cùng năm tháng, vĩnh viễn không còn nữa!

"Ừ!" Lý Ngạn Thành gật đầu hài lòng, "Bây giờ mới giống người phụ nữ hiền lương! Cô yên tâm, công bằng cần đòi lại thì nhất định sẽ đòi lại,

đó là chuyện sau này! Hiện tại, trước hết cứ để cho Sở Hàn điều dưỡng thân thể cho tốt, đợi khi tìm được lá gan phù hợp, phẫu thuật thành công, chúng ta sẽ nghĩ tới chuyện khác!"

Thân thể Mạc Sở Hàn luôn rất tệ, hắn vừa tiến hành xong phẫu thuật loại bỏ nước ứ trong lồng ngực, hiện tại đang gắng gượng chống đỡ để không ngã xuống, nếu thể trạng kém một chút, dứt khoát không đứng dậy nổi.

"Sở Hàn, ba thấy con ngồi nửa ngày rồi, trước cứ nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi!" Lý Ngạn Thành tiến lên vỗ vai Mạc Sở Hàn nhắc nhở.

Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, dường như có chút mờ mịt, ánh mắt hắn từ trên khuôn mặt tái nhợt của Lý Ngạn Thành trở lại trên mặt Thư Khả, một lúc lâu giống như không rõ bản thân mình đặt ở nơi nào.

"Đến đây, nằm xuống giường nào!" Lý Ngạn Thành kiên nhẫn nâng thân thể cao lớn của Mạc Sở Hàn lên, ý bảo Thư Khả lại giúp một tay."Giật mình gì hả? Mau tới đây giúp tôi dìu nó lên giường!"

Thư Khả vốn là người bệnh, cô ta như vậy còn muốn chăm sóc cho Mạc Sở Hàn ư? Trong lòng hơi hơi tủi thân, nhưng cô ta không dám nói ra ngoài, bèn đứng dậy xuống giường, giúp Lý Ngạn Thành đặt Mạc Sở Hàn nằm xuống."Chậm một chút, tới đi, từ từ nằm xuống! Sở Hàn, con phải nghỉ ngơi nhiều mới đúng! Đừng để mấy việc vặt quấy nhiễu tâm trạng, đợi dưỡng tốt thân thể, chúng ta sẽ làm những chuyện khác sau!"

Chờ Mạc Sở Hàn bồi dưỡng tốt thân thể, Thư Khả nhất định phải xui hắn trả thù Lâm Tuyết, vì cô ta mà xuất ra ác khí!

Lý Ngạn Thành tận mắt thấy Mạc Sở Hàn nằm xuống nhắm mắt lại mới hướng đến Thư Khả bên cạnh, dặn dạy: "Để tiện cho cô chăm sóc nó, hai người cùng ở một phòng đi! Săn sóc nó nhiều hơn chút, đừng lấy mấy chuyện vặt vãnh tranh giành tình cảm ra làm phiền nó, hiện tại nó cần tình

dưỡng! Nhớ rằng lúc nào cũng đóng chặt miệng, đừng nói chuyện không nên nói!"

"Vâng, thưa ba!" Thư Khả điềm đạm đáng yêu, bộ dáng hèn mọn giống như cô vợ nhỏ bị ức hiếp. Gương mặt cô ta bây giờ dữ tợn, may mà Mạc Sở Hàn nhớ tình cũ, nếu không sẽ rất tệ. Đối với Lý Ngạn Thành hùng hổ dọa người, cô ta chỉ có thể dùng mọi cách lấy lòng, nếu không, chọc cha chồng không vui, kết quả của cô ta càng thảm hại hơn."Con sẽ chăm sóc tốt Sở Hàn, anh ấy là hạnh phúc nửa đời còn lại của con, không đối tốt với anh ấy, con còn đối tốt với ai đây?"

"Ừ! Nghĩ thông suốt được là tốt rồi!" Lý Ngạn Thành ngừng một chút, cũng an ủi tượng trưng vài câu: "Tuy khuôn mặt con bị hủy, Sở Hàn đã không chê thì ba cũng không có ý kiến gì. Chỉ cần con có thể mau chóng sinh cho ba một đứa cháu vàng, ba sẽ để hai đứa mau mau kết hôn!"

Ngụ ý, nếu bộ dạng cô ta quá ghê tởm khiến Mạc Sở Hàn không cách nào gần gũi dẫn đến không thể mang thai như lời đã nói thì ông ta cũng không đồng ý cho bọn họ kết hôn.

Thư Khả biết hiện tại bản thân chỉ có tác dụng duy nhất là sinh con cho Mạc Sở Hàn, đó cũng là lý do chủ yếu Lý Ngạn Thành nộp tiền bảo lãnh để cô ta ra.

"Tình trạng Sở Hàn không tốt, dù đợi gan, giải phẫu xong cũng vẫn nguy hiểm!" Lý Ngạn Thành liếc mắt nhìn Mạc Sở Hàn nằm ở trên giường bệnh, hần như không chịu nổi mệt mỏi đã ngủ say. Ông ta thở dài, tiếp tục nói: "Ba thật tình hy vọng con có thể mau chóng mang thai! Thầy thuốc nói, đợi thân thể Sở Hàn hồi phục một thời gian là có thể sinh hoạt vợ chồng! Ba thu xếp để con và nó điều dưỡng trong một phòng bệnh, không ngừng muốn con chăm sóc nó, còn dụng ý khác con cũng hiểu chứ?"

"Con hiếu!" Thư Khả cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Chờ sau khi Sở Hàn khỏe lại, con sẽ cố gắng!"

Có được câu trả lời mình muốn, Lý Ngạn Thành gật đầu hài lòng mà không để ý thấy Mạc Sở Hàn nằm trên giường bệnh đang chau mày lại.

Lúc này, một sĩ quan cấp tá thân cận của Lý Ngạn Thành - Hàn Thụy Tông tiến vào, sắc mặt hơi gấp gáp, anh ta báo cáo: "Tướng quân, Lương Tuấn Đào tìm tới!"

"Hừ!" Lý Ngạn Thành hừ lạnh một tiếng xem thường, đồng thời có chút bức tức, nói: "Nhanh như vậy đã đuổi tới cửa! Tôi biết rồi, cứ ra ngoài gặp hắn!"

*

Phòng bệnh vip xa hoa như khách sạn 5 sao, phòng ăn, phòng trà, phòng khách, phòng tập thể thao, phòng giải trí. . . cái gì cần có đều có, mà phòng ngủ thì ở trong cùng.

Khi Lý Ngạn Thành bước ra, sĩ quan Hàn Thụy Tông nói cho ông ta biết: "Đã để Lương Tuấn Đào chờ ở sảnh trà, hắn nói ông lập tức tới gặp hắn ngay!"

"Tiểu tử này!" Lý Ngạn Thành rất không vui, giận dữ lắm lắm lâu lâu: "Càng ngày càng không đặt tôi trong mắt, vừa nộp tiền bảo lãnh Thư Khả xong, hắn đã chạy tới cửa khởi binh vấn tội! Tôi lại muốn xem một chút, hắn định đối phó với bộ xương già này thế nào đây!"

*

Trong đại sảnh trà đang phát bản nhạc 《 Lương chúc 》 bằng đàn tranh đẹp để thêu lương, hương trà xông vào mũi, thực là khung cảnh lịch sự tao nhã để thưởng trà.

Thứ y tá mang lên chính là cực phẩm Thiết Quan Âm, Lâm Tuyết khẽ nhấp một hơi, hương vị rất đậm đà. Buông chén trà, nhìn khuôn mặt sát khí nghiêm túc của Lương Tuấn Đào bên cạnh, cô liền đứng dậy đi đến bên hần, yên lặng nhìn chăm chú, cho đến khi hần nâng mắt đối diện cô, Lâm Tuyết mới nhẹ nhàng giương môi, sau đó vươn tay nắm chặt bàn tay to của hần.

"Anh cần phải kiên định! Dù trong lòng vừa hận vừa giận, cũng không nên cãi nhau với Lý Ngạn Thành! Đưa chứng cứ cho ông ta xem, để tự bản thân ông ta quyết định nên xử lý truyện này thế nào!" Sắc mặt Lâm Tuyết rất bình tĩnh, bởi bằng chứng như núi, chẳng khác nào nắm chắc phần thắng trong tay. Chờ Lý Ngạn Thành biết được chân tướng thực sự, ông ta hần sẽ không tiếp tục bình thản che chở cho Mạc Sở Hàn nữa.

"Anh biết rồi!" Với tính cách Lương Tuấn Đào, hần dứt khoát muốn khiêu chiến với Mạc Sở Hàn, đâu chịu hạ mình qua đây thương lượng cùng Lý Ngạn Thành. Nhưng lời Lâm Tuyết nói cũng có đạo lý, mượn sức đánh sức mới là cách tốn ít sức nhất. Đợi khi Lý Ngạn Thành tham gia vào vụ án, hần chỉ cần ở phía sau thuận theo đẩy mạnh một cái là được. Nếu không hần sẽ phải vất vả đo sức với Lý Ngạn Thành, uổng phí rất nhiều khí lực không cần thiết.

Đang nói chuyện, Hàn Thụy Tông trở lại, toàn thân anh ta vận quân trang cấp tá của sĩ quan bộ đội đặc chủng, vì là sĩ quan thân cận của Lý Ngạn Thành nên được mang súng bên người.

Vào đại sảnh, Hàn Thụy Tông cung kính đánh tay chào Lương Tuấn Đào theo nghi thức quân đội, nói: "Báo cáo Thủ trưởng, Lý tướng quân đã tới!"

Thấy Lý Ngạn Thành, Lương Tuấn Đào đứng dậy nghênh đón. Dù sao ông ta cũng là thủ trưởng cũ của hần, đối với vị lão tướng quân cả đời chinh chiến này, hần vẫn có vài phần kính trọng.

Bọn họ chào nhau theo nghi thức quân đội xong, Lý Ngạn Thành mới lạnh nhạt hỏi han: "Nhanh như vậy đã chạy đến khởi binh vấn tội à? Bộ dạng Thư Khả cũng đủ thảm rồi, dù cô ta đắc tội với vợ cậu chút, loại trừng phạt này cũng đủ nặng rồi! Tiểu tử, có thể khoan dung độ lượng hay không?"

Nếu Lý Ngạn Thành không đề cập tới chuyện này, Lương Tuấn Đào còn không biết, vừa nghe ông ta nói như vậy, hắn liền hiểu nhất định Thư Khả đã được Lý Ngạn Thành nộp tiền bảo lãnh rồi. Khuôn mặt tuấn tú tức thì sa sầm lạnh lẽo, hắn bĩu môi nói: "Chuyện này nói sau, hôm nay tôi đến tìm Lý tướng quân còn có chuyện quan trọng hơn để nói!"

Lý Ngạn Thành ngồi xuống, thờ ơ hỏi: "Chuyện gì? Nói đi!" Ông ta tỏ rõ thái độ bình tĩnh tướng đờ, nước đến đất che.

Lương Tuấn Đào lạnh lùng nhếch môi, đặt chiếc máy tính cứng nhắc ra trước mặt Lý Ngạn Thành, nói: "Tự ông xem đi!"

Bên trong là bản sao văn bản, bản chính của Mạc Sở Hàn đã được lưu trong máy tính của quân bộ, đương nhiên không đem đến đây.

Lý Ngạn Thành biết Lương Tuấn Đào là kẻ không có việc thì không lên chùa, ông ta đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thư thái cầm lấy máy tính cứng nhắc kia, Lý Ngạn Thành còn tự mỉm cười nói một câu: "Lão đây không giống người trẻ tuổi, hơi một tí là mượn công nghệ cao hù dọa người ta! Tôi mắt mờ phải cố hết sức nhìn cái màn hình nhỏ này, cậu có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!"

"Lý Tướng quân muốn dùng kính lão không?" Lương Tuấn Đào liền dẫn dò Hàn Thụy Tông bên cạnh Lý Ngạn Thành: "Đem kính của lão tướng quân tới đây!"

Hàn Thụy Tông không động dậy, anh ta dùng ánh mắt xin chỉ thị của Lý Ngạn Thành.

Ông ta tức giận trừng Lương Tuấn Đào một cái, nói: "Không cần!" Đùa gì chứ, trước kia Lý Ngạn Thành này còn có ngoại hiệu kim tinh hoá nhãn, hiện giờ tuy nói năm tháng không tha ai nhưng ông ta còn chưa tới nỗi rời khỏi kính lão là không thấy rõ đồ vật!

Kiên nhẫn xem văn bản trong chốc lát, hình như là một loại nhật kí, mở đầu miêu tả tâm trạng nhân vật chính, sau đó. . . Đột nhiên, ánh mắt ông ta bắn ra tia lạnh đáng sợ, toàn bộ lực chú ý đều bị văn bản nọ thu hút. Lý Ngạn Thành nhìn chăm chăm từng chữ một giống như muốn trợn cả tròng mắt ra.

Văn bản không phải rất dài nhưng ghi lại một bí mật kinh thiên, đủ khiến người trong cuộc hồn phách tiêu tán!

"Không thể nào!" Lý Ngạn Thành thì thảo tự nói, vẻ mặt già nua dường như trở nên xám xịt. Ông ta không tin mà nhìn chăm chăm vào chữ nghĩa phía trên, thật lâu sau mới ngẩng đầu, giận dữ nhìn Lương Tuấn Đào: "Cậu làm ra mấy thứ này từ đâu? Là kẻ nào bịa đặt tạo nên tin đồn mê hoặc mọi người?"

Quả không hổ là lãnh đạo lâu năm, bản lĩnh chụp mũ cho người khác đúng là không ai bằng. Lương Tuấn Đào khoanh tay trước ngực, quan sát Lý Ngạn Thành đang đại loạn, hần cười lạnh chế giễu: "Lão Lý, đối mặt với hiện thực đi! Đây không phải đặt điều mà là sự thật!"

"Sự thật ?" Lý Ngạn Thành như bị hai chữ này bó buộc, ông ta gần như nháy dựng lên ngay lập tức, chỉ vào mặt Lương Tuấn Đào chất vấn: "Cậu có chứng cứ gì mà nói đây là sự thật?"

"Chứng cứ à, văn bản nhật kí này từ tay con nuôi Mạc Sở Hàn của ông mà ra, phát hiện được trong máy tính của hắn đấy!" Lương Tuấn Đào không tin Lý Ngạn Thành còn có thể chống đỡ được lâu, bản thân là ruột thịt của người trong cuộc, hắn biết rõ sự thống hận với hung thủ sâu sắc cỡ

nào. "Lão tướng quân, ông có già cũng không thể hồ đồ đến mức bao che cho hung thủ chứ! Hắn âm mưu giết con trai ruột ông, ông trái lại còn coi hắn như con trai yêu quý! Anh nhà ở trên trời có linh thiêng sao lại không oán ông chứ? Nửa đêm canh ba khi gặp ác mộng, anh ấy sẽ không tới tìm ông - kẻ không xứng làm cha tính số hay sao?"

"Oành!" Lý Ngạn Thành ngã vào ghế dựa giống như hoàn toàn không có sức lực, ngay cả đứng lên cũng không nổi. Ánh mắt lại rời về phía văn bản, từng chữ bên trên như cái dùi đâm vào tim ông ta

"Hôm nay là ngày lành đáng ăn mừng vì kế hoạch của tôi được thực hiện hoàn hảo! Lý Huy cả người cả xe rơi vào vực sâu vạn trượng, hài cốt không còn, tôi có thể tưởng tượng ra lão già kia đau xót muốn chết cỡ nào, nghĩ đến đây liền vô cùng vui vẻ, ha ha ha. . ."

Lý Ngạn Thành nhắm mắt rồi mở ra, nước mắt già nua ngang dọc. Bằng trực giác của mình, ông ta tin rằng nhật kí này là thực, bởi khẩu khí rõ ràng rất giống với Mạc Sở Hàn, hơn nữa lấy sự oán hận của Mạc Sở Hàn với ông ta, hắn hoàn toàn có thể làm ra chuyện mưu sát con trai ông ta!

Hai năm trước, con trai yêu duy nhất của Lý Ngạn Thành gặp tai nạn xe qua đời, trước khi chết còn dính dáng đến con trai trưởng của Lương Trọng Toàn - Lương Thiên Dật, hai sĩ quan trẻ tuổi hào hoa phong nhã, cứ như vậy một chết một tàn, vĩnh viễn rời khỏi sân khấu quân sự.

Người già mất con, trên đời so với chuyện này còn cái gì khiến người ta bị thương hơn được? Lý Ngạn Thành dường như một đêm đầu bạc, ngay tại lúc ông ta mất hết can đảm, Mạc Sở Hàn vừa lúc xuất hiện, bù vào khoảng trống mất con trai yêu của ông ta. . .

Lâm Tuyết nhìn Lý Ngạn Thành đau đớn đến tận tâm can, biết ông lão đang chịu đựng việc tinh thần bị lăng trì. Lúc này có lẽ không nên sát thêm muối vào vết thương nhưng cô cần nhắc nhở ông ta, trước mắt so với bị

thương có chuyện quan trọng hơn phải làm! "Lý tướng quân, anh nhà chết rất oan uổng! Anh ấy ở trên trời có linh thiêng cũng không được an bình, từng giờ từng phút đều nhớ rõ ông phải vì anh ấy mà chủ trì công bằng! Hung thủ giết người ở bên cạnh ông, vẫn luôn được ông che chở yêu thương, điều này khiến anh ấy chịu nổi sao?"

Lý Ngạn Thành từ từ ngẩng đầu, nếp nhăn trên mặt giống như càng sâu hơn, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy nước mắt. Dưới sự nâng đỡ của sĩ quan bên cạnh, cuối cùng ông ta cũng run rẩy đứng lên được, sau đó ông ta lại làm một động tác khiến tất cả mọi người đều giật mình!

"Ầm!" Ông ta hung hăng ném máy tính xuống sàn, dưới tác động của lực quá mạnh, chiếc máy tính lập tức chia 5 xẻ 7, trở thành một đồng linh kiện không đầy đủ.

Lương Tuấn Đào giương cao đôi mắt, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, may mắn đây chỉ là máy tính dự phòng thôi! "Lão tướng quân, ông làm gì vậy? Máy tính là do quân bộ dùng quân phí mua về, ông ném vỡ thì khấu trừ vào tiền trợ cấp của mình đi!"

Lý Ngạn Thành như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào, ông ta thất thểu bước vài bước đến gần hắn, vươn ngón tay chỉ vào mặt đối phương, run rẩy nói một câu: "Tiểu tử... cậu cút đi cho tôi!"

"..." Đây là toàn bộ phản ứng của Lý Ngạn Thành sau khi xem xong văn bản ư? Lương Tuấn Đào thật sự xúc động muốn chửi "con mẹ nó chứ".

Lâm Tuyết sợ hãi cùng Lý Ngạn Thành đánh nhau ngay tại chỗ, cô vội chắn giữa hai người, nói: "Lý tướng quân, ông tỉnh táo chút! Giấu bệnh sợ thuốc không phải biện pháp hay, nếu đã phát hiện ra chân tướng thực của sự việc thì nên dũng cảm đối mặt! Kẻ mưu sát con ông ở ngay trong phòng bệnh, vì sao không bắt hắn tới xét hỏi công khai?"

Sở dĩ cô cố gắng khuyến khích Lương Tuấn Đào đến tìm Lý Ngạn Thành cũng vì không đủ chứng cứ. Chỉ bằng nhật kí vẫn chưa thể định tội cho Mạc Sở Hàn, bởi nhật kí không chỉ rõ là do hắn viết, ngoại trừ phần nhật kí ấy cũng không tìm được thêm chứng cứ chính xác khác.

Dù gì văn bản trên máy tính và văn bản viết tay cũng có sự khác biệt, nếu là nhật kí thực thể thì tốt rồi, ít nhất còn có chữ viết làm chứng. Đột nhiên, Lâm Tuyết nhớ tới quyển nhật kí đã tan thành tro ở Thu Cầm Viên, lúc ấy... nếu giữ lại, có lẽ còn khả năng tìm thấy chứng cứ hùng hồn xác thực khác.

Quả nhiên, tâm bệnh sờ không được! Lâm Tuyết có chết cũng không chịu đựng vào thứ kia, vậy chứng tỏ cô chưa hoàn toàn từ bỏ được tình cảm với Mạc Sở Hàn, cô sợ thấy những thứ ấy sẽ gợi lên mấy chuyện không nên nhớ, bèn lừa mình dối người, thuận tay cho Thu Cầm Viên một mối lửa mà không biết bản thân đã phạm sai lầm, đánh mất chứng cứ quan trọng nhất.

Lý Ngạn Thành vốn không nghe lời Lâm Tuyết nói, ông ta lau nước mắt trên mặt, ngang ngược phất tay xua đuổi: "Tôi không tin! Mấy thứ này còn chưa biết do ai viết ra, sao mới như vậy cậu đã khẳng định là Sở Hàn viết? Có chứng cứ gì không? Châm ngòi ly gián, thật là thấp kém!"

Sau khi cố gắng vượt qua sự đả kích và bị thống đến tận thấu tim, Lý Ngạn Thành nhanh chóng khôi phục lý trí cứng như thép, quả thật tố chất tâm lý của vị lão tướng quân này quá kiên cường, trong nháy mắt đã có thể phá hỏng lỗ hổng trí mạng.

Lương Tuấn Đào tức lệt lệt mũi, hắn chỉ vào Lý Ngạn Thành mắng: "Ông là lão hồ đồ vẫn bị quỷ mê hoặc à? Con ông trên trời có linh thiêng đêm nay không thể không chạy tới bóp chết ông!"

"Cút!" Lý Ngạn Thành then quá hóa giận, ông ta nói với cảnh vệ thân cận: "Đuổi tên tiểu tử không tôn trọng bề trên này đi! Tôi chưa dặn dò thì

không được cho hắn tiến vào!"

"Móa!" Đáy mắt Lương Tuấn Đào băng lạnh, không giận cũng oai:
"Ai dám động thủ?"

Những cảnh vệ và sĩ quan cấp tá đều kính sợ Lương Tuấn Đào, không ai dám ra tay. Hàn Thụy Tông bước lên trước một bước khuyên nhủ hắn:
"Tạm thời xin Lương thủ trưởng trở về, đợi Tướng quân bớt giận hẵng cùng ông ấy nói chuyện!"

"Ai thèm nói chuyện với ông ta!" Lương Tuấn Đào cười lạnh khinh thường: "Tôi chỉ tới đánh tiếng dặn dò thôi, tránh để ông ta nhận giặc làm con cả ngày không hay biết gì, đâu ngờ ông ta quá mê muội, sự thật ở ngay trước mặt lại không chịu thừa nhận! Chuyện này ông ta có thể khoan tay đứng nhìn, tôi thì cương quyết quyết quản lý, không vì gì khác, chỉ vì đòi lại công bằng cho đại ca tôi!"

Theo lý thuyết, dù bên ngoài âm ỉ gay gắt thế nào, cách âm của phòng bệnh đặc biệt cũng vô cùng tốt, âm thanh ở đại sảnh không thể lọt vào phòng ngủ, nhưng không hiểu sao Mạc Sở Hàn lại đẩy cửa bước vào.

Hắn ngủ đến mức mơ mơ màng màng, khi thức dậy, mặc kệ Thư Khả khuyên can, hắn lập tức ra khỏi phòng.

Đi vào sảnh trà, thấy Lý Ngạn Thành đang cùng Lương Tuấn Đào náo nhiệt âm ỉ, Mạc Sở Hàn giống như có chút không hiểu lý do bọn họ cãi nhau là gì. Vòng qua hai người, hắn đi đến cạnh Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết theo bản năng lui về sau một bước, đáy mắt trong veo đầy cảnh giác, cô lãnh lẽo quan sát người đàn ông trước mặt, cảm thấy đồng tử hắn tan rã như bệnh cũ tái phát.

"Tiểu Tuyết, " Mạc Sở Hàn lăm lăm nói thầm, đi nhanh lại gần như bị mộng du "Đừng đi, đừng rời bỏ anh!"

"Sở Hàn!" Thư Khả nhanh chóng giữ chặt lấy hắn, dùng sức lay hắn, đồng thời nhắc nhở: "Anh tỉnh lại đi! Có phải anh nói mê không ? Bác sĩ, mau tới đây! Thần trí anh ấy không tỉnh táo!"

"Tránh ra!" Mạc Sở Hàn đẩy Thư Khả cứ không ngớt la hét ầm ĩ bên tai, hắn ngoái đầu nhìn về phía Lâm Tuyết lại cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, tầm mắt mơ hồ, không có cách nào thấy rõ bóng dáng người trước mắt. "Tiểu Tuyết, em ở đâu?"

Lý Ngạn Thành bước lại gần, thân hình cao lớn chặn đường đi của Mạc Sở Hàn, ông ta trầm giọng quát: "Trở về phòng bệnh nằm đi!"

Lương Tuấn Đào giật mình, hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, dù vạch trần được cái chết của Lý Huy có liên quan đến Mạc Sở Hàn, Lý Ngạn Thành vẫn yêu thương quan tâm đến gã kia như vậy. Chẳng lẽ ông ta đã bị hắn hạ cổ ư? (bạn nào hay đọc ngôn tình chắc rõ về từ "hạ cổ" này, mình chỉ hiểu nôm na là dùng bùa chú gì đó). Sao lại không phân biệt nổi thị phi đen trắng?

"Đừng cản tôi!" Mạc Sở Hàn hung ác đẩy Lý Ngạn Thành, giọng nói tràn ngập sự chán ghét: "Đừng giả vờ hiền lành trước mặt tôi, tôi không thích!"

"Rốt cuộc con thích cái gì?" Lý Ngạn Thành thật sự không có cách nào khác, ông ta đè thấp giọng, khẽ hỏi hắn: "Con thích Lâm Tuyết sao?"

Mạc Sở Hàn yên lặng đứng lại, không nói chuyện nữa.

"Ngoan, mau trở về nằm đi!" Lý Ngạn Thành tận tình khuyên nhủ hết nước hết cái, sau đó ghé sát tai hắn, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được: "Ba sẽ nghĩ cách mang cô ta đến cho con chơi đùa, ngoan ngoãn về phòng bệnh chờ đi!"

Sốt cao tấn công tầm mắt, thính lực và khả năng tư duy của Mạc Sở Hàn, vậy mà lời Lý Ngạn Thành tuy nhỏ nhưng từng chữ lại chui vào tai hắn, ghi tạc trong lòng.

Cuối cùng, không tiếp tục bướng bỉnh nữa, hắn nhỏ giọng hỏi ông ta: "Ông giữ lời chứ?"

"Chắc chắn!" Lý Ngạn Thành vừa kéo hắn hướng về phòng bệnh, vừa gào thét Thư Khả vẫn ngăn người bên cạnh: "Đứng ở đó làm gì? Còn không mau lại đây kéo người đàn ông của cô vào trong!"

Lúc này Thư Khả mới lấy lại tinh thần, cô ta hung hăng nhìn chòng chọc vào Lâm Tuyết một cái rồi chạy tới cùng Lý Ngạn Thành khuyên nhủ Mạc Sở Hàn trở về phòng bệnh.

Mắt thấy ba người kia đều biến mất, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào nhìn nhau. Chuyện hôm nay không ai có thể dự đoán được, nếu không phải tận mắt trông thấy thì đều không thể tin nổi, Lý Ngạn Thành yêu thương Mạc Sở Hàn từ tận đáy lòng, hoàn toàn không phải giả vờ, quả thực so với con đẻ của mình còn yêu thương hơn.

"Chúng ta đi thôi!" Nếu đã cùng Lý Ngạn Thành vạch trần mà không có lợi lộc gì thì đâu cần tiếp tục ở đây lãng phí thời gian nữa. Lâm Tuyết đảo mắt qua chiếc máy tính tan thành nhiều mảnh trên sàn nhà, đáy mắt trong veo hiện lên tia nghi ngờ khó hiểu.

Lương Tuấn Đào kéo tay cô, vừa cùng nhau sóng bước ra ngoài vừa thì thầm: "Sớm nói với em không nên đến rồi, lãng phí thời gian vô ích!"

Lâm Tuyết không đáp lời, cô vừa đi vừa trầm tư như đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn. Đi chưa được vài bước, rốt cục đã thông suốt, cô lặng lẽ kéo tay áo Lương Tuấn Đào, thấp giọng nói: "Em nghi ngờ quan hệ giữa Mạc Sở Hàn và Lý Ngạn Thành không phải quan hệ bình thường!"

Trước sự vô lễ của Mạc Sở Hàn với con trai ruột của mình, thậm chí dù biết hắt hủi chết con mình Lý Ngạn Thành vẫn không trách tội tí nào, ông ta vẫn quan tâm chăm sóc hắt, mặt này nhất định có ẩn tình! Trừ khi. . . một giả thiết to gan lớn mật hiện ra, rất sống động!

Lương Tuấn Đào cũng nghĩ tới, vì đó là điều duy nhất có thể khiến toàn bộ lý do không hợp lý trở nên thuyết phục —— Mạc Sở Hàn cũng là con trai ruột của Lý Ngạn Thành!

Hai người bốn mắt đối diện, đều hiểu được ý đối phương liền gật đầu với nhau, quyết định trở về quân bộ sẽ tiếp tục điều tra rõ vụ án này.

Vừa ra khỏi sảnh trà đã bắt gặp Lý Văn San và Vân Thư Hoa sánh vai đi tới. Thấy Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, bọn họ cũng có chút ngoài ý muốn.

"Này, anh đến gặp ba tôi à?" Lý Văn San gào to lên hỏi Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào hoàn toàn chẳng muốn nhìn đến cô ta, "Ai là này hả?"

"Hừ!" Lý Văn San thấy đối phương tức giận, hừ lạnh một tiếng, hỏi những cảnh vệ kia: "Ba tôi ở trong này sao?"

Một cảnh vệ nhỏ giọng đáp lại: "Tướng quân ở trong phòng bệnh với Mạc thiếu!"

Lý Văn San vừa nghe thấy liền tức giận, cô ta oán giận nói với Vân Thư Hoa: "Ba càng ngày càng quá mức! Một mực không quan tâm chuyện trong nhà, cả ngày chỉ xoay quanh Mạc Sở Hàn!"

Vân Thư Hoa tiếp tục lặng im, chẳng bày tỏ gì với sự oán giận của Lý Văn San.

Tuy ở bên Lý Văn San nhưng ánh mắt anh ta lại thường xuyên liếc về phía Lâm Tuyết, trong đôi mắt đen dịu dàng hiện lên một tia rồi rằm phức tạp.

Lâm Tuyết cố gắng không nhìn anh ta, coi như không quen biết. Cô kéo Lương Tuấn Đào nhắc nhở hẳn: "Chúng ta đi thôi!"

Không ngờ Vân Thư Hoa rút tay khỏi tay Lý Văn San, anh ta đi tới, đầu tiên là lễ phép gật đầu với Lương Tuấn Đào rồi không quan tâm đối phương có để ý hay không đã ân cần hỏi thăm Lâm Tuyết: "Gần đây em khỏe không?"

Lâm Tuyết rũ mắt, ậm ừ ừ hử không muốn nói thêm gì nữa.

"Tuyết." Vân Thư Hoa bước nhanh tới một bước, trong đôi mắt đẹp hiện lên đau thương, "Em tin vào sự ly gián của Thư Khả sao? Vì cái gì mà không để ý tới anh?"

"Không hề!" Lâm Tuyết lắc đầu, cô nâng mắt thản nhiên nhìn anh ta, nói: "Em tin vào bản thân mình!"

"..." Vân Thư Hoa đầy bụng lời muốn nói lại bị ánh mắt u lạnh của Lâm Tuyết bóp chết, anh ta nhất thời không biết nói gì cho đúng.

Lương Tuấn Đào bước lên trước vài bước, hẳn dùng thân hình cao lớn che chắn Lâm Tuyết, hai tay bắt trước ngực, đáy mắt sáng tràn đầy khiêu khích và địch ý: "Vân đại thiếu, tôi không thích người khác tùy tiện đến gần vợ tôi đâu!"

Vân Thư Hoa khổ sở chẳng nói nên lời, anh ta không để ý tới lời cảnh cáo kia mà dịch sang một bước, tiếp tục nói với Lâm Tuyết: "Tuyết, đừng hiểu lầm anh! Em biết Thư Khả là hạng người gì, đừng trúng kế ly gián của cô ta! Nếu em tin vào bản thân mình thì không nên nghi ngờ anh, anh toàn tâm toàn ý vì em, anh chưa bao giờ hãm hại em cả!"

"Tiểu tử, tại anh nhét đầy lông lừa à? Tôi đã nói không thích người khác đến gần vợ tôi rồi, anh không mau tránh xa chứng tỏ sự trong sạch, còn dám gây án ngược à?" Có lẽ sự can đảm của Vân Thư Hoa khiến Lương Tuấn Đào khá bất ngờ nên hấn nhất thời nổi giận. Siết chặt tay thành nắm đấm, hấn liền vung vào người đàn ông đối diện.

Vân Thư Hoa bỗng chốc bị đánh, lão đảo lui về sau vài bước, anh ta ôm ngực, khuôn mặt tuần tú trắng bệch như tờ giấy.

Lý Văn San không bằng lòng, cô nàng vội đỡ lấy Vân Thư Hoa rồi chửi Lương Tuấn Đào ầm ĩ: "Lương lão nhị, anh ăn phải thuốc điên sao? Ra tay với Thư Hoa làm gì..."

"Trông coi người đàn ông của cô cho tốt đi!" Khi Lương Tuấn Đào khó chịu, ai nợ cũng không đổi, dù là Lý Văn San quen biết từ nhỏ cũng không được. Hấn nhượng mày cảnh cáo: "Nếu hấn còn dám nấn ná với bà xã tôi, tôi sẽ đánh gãy chân chó của hấn!"

"Ôi! Khẩu khí lớn thật! Anh cho rằng người nhà họ Lý đều là người chết à? Lương lão nhị, tôi cho anh biết, động đến một sợi tóc của Thư Hoa, Lý Văn San này là người đầu tiên không tha cho anh!" Lý Văn San nhảy lại gần, chỉ tay vào mũi Lương Tuấn Đào chưa tha: "Anh muốn động vào anh ấy, trước phải qua cửa là tôi đây, không phải anh độc ác sao? Dám ra tay với tôi à?"

"Cắt, không phải chưa chắc là xem thường! Cô biết tôi không đánh phụ nữ!" Lương Tuấn Đào lườm so đo với người đàn bà chanh chua này, hấn quát: "Cút ngay, tôi muốn cùng bà xã trở về!"

"Mau mang bà xã bảo bối của anh cút đi, không có việc gì thì đừng chạy đến trước mặt chúng tôi!" Lý Văn San vừa hận Lương Tuấn Đào cuồng vọng vô tình, vừa hận Vân Thư Hoa biểu lộ tình ý miên man với Lâm Tuyết, cô ta đỏ mắt dùng đôi tay trắng như phấn đập đập mấy cái vào

ngực Vân Thư Hoa, khóc ròng: "Đều trách anh, hại em bị Lương lão nhị ức hiếp!"

"Rất xin lỗi!" Vân Thư Hoa cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn nhịn không được mà giữ lấy bóng hình xinh đẹp của Lâm Tuyết, anh ta chỉ hy vọng cô dừng rồi đi nhanh như vậy.

Lúc này, Lý Ngạn Thành dàn xếp ổn thỏa cho Mạc Sở Hàn xong vừa lúc bước ra, nghe thấy đại sảnh lộn xộn một hồi liền đi tới, thấy con gái khóc lóc làm mình làm mẩy với con rể, Lương Tuấn Đào vẫn chưa đi, ông ta không nhịn được, khuôn mặt già nua sa sầm.

"Ba!" Lý Văn San thấy cha đến, bèn chạy tới kéo kéo tay ông ta chất vấn: "Rốt cuộc ba bận việc gì? Mấy ngày rồi con đều không thấy bóng dáng ba!"

"Tìm ba có chuyện gì à?" Lý Ngạn Thành vỗ vỗ tay con gái, giọng nói có vẻ mềm mỏng .

"Có thể có chuyện gì nữa đây? Sinh nhật Thư Hoa sắp tới, con muốn tổ chức một sinh nhật linh đình cho anh ấy, cần đích thân ba phê chuẩn đó!" Lý Văn San tuổi không còn nhỏ, cô ta muốn cùng Vân Thư Hoa tu thành chính quả nhanh nhanh một chút. "Còn nữa, con và Thư Hoa đã bàn bạc xong, sau khi kết thúc sinh nhật chúng con định chọn ngày lành kết hôn! Muốn ngay tại tiệc sinh nhật anh ấy tuyên bố ngày kết hôn, coi như cung cấp thông tin chính xác cho mọi người luôn!"

"Tốt!" Tinh thần Lý Ngạn Thành mệt mỏi, ông ta cũng không có ý kiến gì, liền nói với con gái: "Con xem xét rồi thu xếp là ổn, cần ba kí tên ở đâu cứ nói!"

Hóa ra sinh nhật Vân Thư Hoa nhanh vậy đã đến! Lâm Tuyết bây giờ mới phát hiện ra bản thân mình lại quên mất sinh nhật anh ta. Bắt gặp ánh mắt hi vọng của Vân Thư Hoa, cô rũ mắt xuống.

Thấy cô rõ ràng trốn tránh cái nhìn của mình, đôi mắt đẹp âm đạm một hồi, anh ta có cảm giác khoảng cách giữa cô gái ấy và mình càng ngày càng xa. Cái gì khiến cô ấy xa lánh mình nhỉ? Đôi mắt dịu dàng hướng vào người đàn ông bên cạnh Lâm Tuyết rồi hiện lên một tia hận ý lạnh lẽo!

Lương Tuấn Đào, tao nhất định sẽ có cách cướp lại Lâm Tuyết!

*

Thẩm Doanh Doanh đi vào phòng bệnh của Hoàng Y Na, tuy nói nơi này canh gác nghiêm ngặt, không cho phép Hoàng Y Na rời phòng nhưng Lương Tuấn Đào không hạ lệnh cấm người ngoài đến thăm cô ta.

Là tiểu thư quân môn quyền quý, Thẩm Doanh Doanh chắc chắn có rất nhiều đặc quyền, ví dụ như lúc này đây có thể bước vào phòng bệnh đã bị giới nghiêm .

Hoàng Y Na phối hợp trị liệu, tình hình có vẻ không tồi. Lúc này, cô ta đang đứng trước cửa sổ sát đất quan sát phong cảnh bên dưới, nghe tiếng bước chân của Thẩm Doanh Doanh, cô ta quay đầu lại, tràn đầy tươi cười, nói: "Thẩm tiểu thư đã đến, mau ngồi đi!"

"Ô, tinh thần có vẻ không tệ!" Thẩm Doanh Doanh liếc cô ta một cái, cao quý khoát tay trước ngực, nói: "Có chuyện gì cô mau nói đi, tôi rất bận!"

"Một mình tôi đợi ở phòng bệnh thật sự rất buồn, muốn tìm ai đó đến trò chuyện. Tạm thời Tuấn Đào đang hiểu lầm, cấm tôi đủ thứ, thực ra tôi rất muốn ra ngoài một chút!" Hoàng Y Na than thở bước qua, bảo y tá trẻ rót chén nước ấm, sau đó hỏi Thẩm Doanh Doanh: "Cô muốn uống gì?"

"Ai muốn uống gì ở phòng bệnh cô chứ! Còn chưa biết bệnh cô có lây hay không đâu!" Thẩm Doanh Doanh đầy mặt chán ghét, nếu không liên quan đến Lương Tuấn Đào, cô ta chẳng muốn thấy người đàn bà này!

"Được rồi!" Hoàng Y Na cũng không cố ép, cô ta ngồi xuống sô pha, thấy Thẩm Doanh Doanh tràn đầy vẻ đề phòng, bèn thở dài yếu ớt, nói: "Cô thực sự không cần biến tôi thành kẻ địch! Thật ra chúng ta đều chung tình địch là Lâm Tuyết ! Cô ta mới là người mà Tuấn Đào đặt trong tim!"

Những lời này đã thành công rời đi địch ý của Thẩm Doanh Doanh, cô ta và Hoàng Y Na cùng chung mối thù. "Lâm Tuyết kia chỉ là hồ ly tinh, sớm muộn gì cũng bị Lương ca ca vứt bỏ! Lương ca ca không cần người đàn bà rách nát như vậy, một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu, chỉ có tôi băng thanh ngọc khiết, xuất thân cao quý mới là cô gái thực sự xứng đôi với anh ấy !"

Những lời này cũng để bóng gió với Hoàng Y Na, cô ta không nên vọng tưởng, tranh giành Lương Tuấn Đào với Thẩm Doanh Doanh này, bởi Hoàng Y Na không có thân phận và tài sản như cô ta!

"Tôi biết! Kỳ thật tôi vốn không mơ mộng gì, cô biết không, tôi chính là mối tình đầu của Tuấn Đào, hiện giờ anh ấy có vợ, tôi. .. cũng có người đàn ông mình thích, cho nên..." Nói tới đây, Hoàng Y Na muốn nói lại thôi.

Nghe nói cô ta thích người đàn ông khác, Thẩm Doanh Doanh cảm thấy rất hứng thú, liền nhân cơ hội hỏi: "Người đó là ai vậy?"

"Có nói cô cũng không biết đâu!" Hoàng Y Na vẫy vẫy tay, nói: "Cô lại đây, tôi chỉ nói với mình cô!"

Thẩm Doanh Doanh thấy cô ta thần thần bí bí thì có hơi sợ hãi, nhưng cảm thấy đông người canh gác nên phòng bệnh rất an toàn, bản thân cũng không cần kiêng kị gì, cứ thế bước qua.

"Cho tôi mượn di động dùng đi, tôi gọi điện cho người yêu tôi!" Hoàng Y Na nói.

"Cô cho tôi là kẻ ngốc à? Cô là phạm nhân bị Lương ca ca giam lỏng, không thể liên lạc với người bên ngoài!" Thẩm Doanh Doanh hiển nhiên không bị thuyết phục.

"Chị em tốt, cô giúp tôi với. Tôi sẽ báo đáp cô!" Hoàng Y Na cúi xuống gần tai Thẩm Doanh Doanh, nhỏ giọng nói: "Tôi sẽ bảo người yêu mình giết Lâm Tuyết! Dù sao giữa tôi với Tuấn Đào cũng không thành, khi đó cô chính là người phụ nữ duy nhất có thể bầu bạn bên cạnh anh ấy!"

Thẩm Doanh Doanh hơi động tâm nhưng còn chút không tin tưởng. Cô ta nghi ngờ quan sát Hoàng Y Na, hỏi: "Người yêu cô là ai? Hắn có bản lĩnh lớn như vậy sao?"

*

Vì Lý Ngạn Thành không chịu phối hợp, chỉ dựa vào nhật kí trong máy tính, việc định tội cho Mạc Sở Hàn liền trở nên khó khăn.

Sau khi Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào trở về quân bộ, hai người tạm thời bỏ án tử này xuống, phái thuộc hạ tinh nhuệ dựa vào manh mối nhật kí cung cấp mà đi điều tra thu thập chứng cứ, sau đó bọn họ liên hệ với Bùi Hồng Hiên, mời dự hội nghị lần nữa, bàn bạc hành động kế tiếp.

Bùi Hồng Hiên nghe báo cáo các mặt xong, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới nói: "Tạm thời để vụ tai nạn xe cộ này xuống, trước cứ thăm vấn Hoàng Y Na đã!"

Đúng vậy, hiện tại Hoàng Y Na là nhân chứng quan trọng nhất, manh mối từ miệng cô ta so với văn bản lưu trữ trong máy tính có giá trị hơn.

"Theo tin nhận được từ bệnh viện, tình trạng thân thể Hoàng Y Na đã có chuyển biến tốt đẹp, tinh thần cũng ổn định nhiều. Hiện tại muốn thăm vấn hay không vẫn đợi ý kiến của anh!" Lương Tuấn Đào cảm thấy bản

thân mình và Hoàng Y Na có quan hệ đặc biệt, chuyện thăm vấn giao cho Bùi Hồng Hiên thực hiện vẫn thích hợp hơn, hăn chờ nghe kết quả là được.

"Được!" Bùi Hồng Hiên gật đầu, nói: "Vụ án chết này giao cho tôi phụ trách, cậu chuẩn bị tháng sau đến Tam Giác Vàng hành động!"

Lương Tuấn Đào nao nao, hỏi: "Tào Lão Thất vẫn kiểm soát cục diện Tam Giác Vàng chứ?"

"Đã khống chế được đại bộ phận trên địa bàn Tam Giác Vàng, đủ cùng Hoắc gia địa vị ngang nhau! Có muốn lật đổ Hoắc gia còn cần chúng ta tiếp viện và chỉ đạo! Cân nhắc trước kia cậu làm giảm nhuệ khí của Hoắc gia tại biên giới, lần này các lão lãnh đạo quân bộ quyết định để cậu đi phối hợp với Lão Thất hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này!" Bùi Hồng Hiên cực kì coi trọng Lương Tuấn Đào, ông tin rằng không có chuyện gì mà người trẻ tuổi trước mắt không làm được!

Lâm Tuyết im lặng lắng nghe, cô biết trong hành động lần này Lương Tuấn Đào sẽ mang mình theo, cũng biết hành động lần này rất nguy hiểm.

Cô sẽ theo hăn đến Tam Giác Vàng diệt trừ ổ độc hay tiếp tục ở lại thủ đô hoàn thành mục tiêu đưa Mạc Sở Hàn vào ngục giam đây?

Bùi Hồng Hiên như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Tuyết, ông liền nói tiếp: "Căn cứ vào tin tức mọi mặt, chứng tỏ rằng Mạc Sở Hàn và Hoắc Vân Phi có quan hệ không đơn giản. Hiện nay chỉ thiếu chứng cứ chính xác, nếu Hoàng Y Na có thể cung cấp phương diện này, có thể suy xét việc bắt Mạc Sở Hàn, đưa hăn đến quân bộ thăm vấn."

Nói cách khác, chỉ cần có thể tìm kiếm lỗ hổng của Hoàng Y Na bên này, sự việc sẽ tốt lên rất nhiều.

Trầm mặc một hồi, Lâm Tuyết nói với Bùi Hồng Hiên: "Báo cáo Thủ trưởng, tôi còn chuyện quan trọng muốn báo!"

"Nói đi!" Bùi Hồng Hiên nhìn đồng hồ Thụy Sĩ trên cổ tay, ông chuẩn bị phải rời đi.

"Trong lúc Mạc Sở Hàn bắt cóc tôi, hắn từng đưa tôi tới một sông bạc dưới lòng đất! Quy mô sông bạc kia rất lớn, bên trong chướng khí mù mịt, vừa cung cấp đồ dùng bài bạc, sân bãi còn phục vụ tình dục! Tôi cảm thấy hắn là nên nhanh chóng điều tra chỗ đó, phá bỏ nơi tàng trữ dơ dáy ô nhiễm!" Khi Lâm Tuyết đi vào sông bạc, trong lòng đã thề nhất định sẽ tìm cách hạ nơi đó. Nhưng do quá bận rộn rồi rắm với Mạc Sở Hàn và những chuyện khác, hiện tại cô mới tìm được cơ hội báo cáo tình hình với cấp trên.

Nói xong những lời này, cô phát hiện ra sắc mặt Bùi Hồng Hiên trở nên hơi kỳ quái, sắc mặt Lương Tuấn Đào cũng quái lạ, hai người không ai nói gì.

"Sao thế?" Lâm Tuyết cảm thấy sự khác thường, quan sát hai vị lãnh đạo cao cấp trước mắt, hỏi: "Chẳng lẽ mặt này có chỗ không thể cho ai biết hay sao?"

Bùi Hồng Hiên ngẫm nghĩ một chút, mới nói: "Được, tôi biết rồi!" Nói xong, ông ta đứng dậy rời đi.

Lâm Tuyết nhìn bóng dáng Bùi Hồng Hiên biến mất, mới hỏi Lương Tuấn Đào bên cạnh: "Xảy ra chuyện gì thế? Em cảm thấy ông ấy như có chút mất hứng!"

Lương Tuấn Đào cũng không biết nên giải thích với cô thế nào cho phải, hắn trầm ngâm trong chốc lát mới nói: "Chuyện sông bạc kia em đừng quản!"

"Vì sao?" Lâm Tuyết nhướn đôi mi thanh tú, rốt cục hơi hơi hiểu ra: "Có phải các anh quen biết ông chủ sau hậu trường không?" Nói xong không thấy Lương Tuấn Đào trả lời, cô liền cười lạnh nói: "Quả nhiên là

quan lại bao che cho nhau, còn nói cái gì mà nhân dân là con em bộ đội, các người thấy bản thân mình xứng với danh hiệu này sao?"

Lương Tuấn Đào đành chịu, hắc bảo toàn bộ cảnh vệ binh trong phòng hội nghị ra ngoài rồi nhỏ giọng nói: "Không những anh và Hồng Hiên quen biết ông chủ sau hậu trường, thực ra em cũng quen đấy!"

----- end -----

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Lén Lút

Lâm Tuyết cũng quen chủ nhân sòng bạc ư? Cô rất bất ngờ, ngẫm nghĩ trong chốc lát, rốt cục nhìn không được mà hỏi: "Là ai vậy?"

"Là Lãnh Bân!" Lương Tuấn Đào ra dấu chó lên tiếng, nhắc cô đừng nói lung tung: "Đây là thông tin tuyệt mật, không cho phép tùy tiện tiết lộ ra ngoài!"

"..." Lâm Tuyết kinh ngạc đến mức ngẩn ngang, quả thực không biết nên làm thế nào cho phải.

Lãnh Bân? Chính là vị thiếu tướng không quân cao cao tại thượng kia; vị mỹ nam tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành đồng thời cũng là đứa cháu vàng của Phó chủ tịch Lãnh!

Kẻ có được nhiều thân phận chói mắt, là thiên chi kiêu tử cũng làm ăn bẩn thỉu sao? Anh ta mà lại ngầm kinh doanh sòng bạc ư? Nếu không phải nghe từ chính miệng Lương Tuấn Đào, cô hoàn toàn không tin đây là sự thật!

"Em đừng nghĩ quá xấu về chuyện này, thật ra Lãnh Bân kinh doanh bất chính không phải vì mưu lợi cá nhân!" Lương Tuấn Đào gãi gãi đầu, thử giải thích một số điều ít người biết đến cho Lâm Tuyết nghe: "Em biết không, rất nhiều tham quan hoặc tội phạm, dù biết rõ chúng có tội nhưng không tìm thấy chứng cứ, trong thời gian ngắn chẳng có cách nào buộc chúng vào vòng pháp luật ! Không nói về ai khác, như Mạc Sở Hàn mà nói,

hắn là kẻ tình nghi mưu sát Lý Huy, cũng là đầu sỏ gián tiếp hại đại ca anh gặp chuyện không may, đương nhiên anh hận không thể giết hắn ngay lập tức! Nhưng luật pháp không cho phép, còn coi trọng cái thứ chứng cứ chó má gì đấy, còn đòi quy trình pháp định, tóm lại là một đồng lớn những chuyện vật vãn vô tích sự, đợi đến lúc mọi thứ được chuẩn bị ổn thỏa để có thể định tội thì đoán rằng hắn cũng đã lớn tuổi mà chết!"

Lâm Tuyết yên lặng, cô biết trong pháp luật tồn tại rất nhiều lỗ hổng, hơn nữa bộ phận hành chính làm việc lề mề kéo dài, quan lại đùn đẩy cho nhau, gặp án chết khó giải quyết hoặc đùng chạm phải người có bối cảnh, có quan hệ tương hỗ lẫn nhau thì giữa chừng sẽ phát sinh biến cố.

Đợi đầy đủ chứng cứ, tiếp tục thông qua toà án xét xử rồi đưa ra phán quyết công bằng thì quả là một quá trình phiền phức xa xôi.

"Lãnh Bàn chuyên giết tham quan hoặc xã hội đen tội ác chồng chất! Tốc độ tử hình tội phạm của anh ta nhanh hơn quân đội nhiều, chỉ cần xác định mục tiêu, tối hôm đó đã có thể thực hiện! Làm những kẻ cặn bã đó không có cơ hội trốn chạy, lấy lại công bằng cho người vô tội bị những tên độc ác kia hại chết!" Tuy Lương Tuấn Đào không nhúng tay vào chuyện của Báo Bầy nhưng hắn rất tôn trọng sự lựa chọn của Lãnh Bàn, hắn cảm thấy đây là việc chính nghĩa hả lòng hả dạ!

Lâm Tuyết vẫn yên lặng, trong lòng cô vô cùng khiếp sợ. Hóa ra bên trong quân đội có bề ngoài vẻ vang chói mắt lại tồn tại nhiều mờ ám đến vậy. Giống như dưới lòng đại dương mênh mông là những lớp sóng hỗn loạn, phức tạp quý bí khiến người ta không ngờ nổi.

"Báo Bầy là tập đoàn sát thủ số một - số hai trên thế giới, nuôi dưỡng, sàng lọc, chọn lựa trên toàn thế giới những sát thủ cao cấp nhất! Muốn tập đoàn sát thủ hoạt động, chắc chắn cần lượng vốn quay vòng lớn. Tiền vốn này chủ yếu từ hai nguồn, thứ nhất dựa vào người dân tự giác quyên tiền,

thứ hai chính là buôn bán bất chính! Để duy trì sự ổn định và dự trữ tài chính cho Báo Bầy, Đầu Báo chỉ có thể nhúng tay vào hắc đạo!"

Lâm Tuyết càng nghe càng kinh ngạc, cô nhin không được liền cắt lời Lương Tuấn Đào: "Nhân dân quyên tiền là thế nào?"

"Cách một khoảng thời gian Báo Bầy sẽ liệt kê tên một đám khốn nạn tội ác chồng chất, ai muốn những kẻ bại hoại này chết thì quyên tiền vào tài khoản gắn tên hãn, đến thời điểm, tài khoản nào nhiều tiền nhất sẽ chứng minh kẻ kia đáng chết nhất!"

Quả thực Lâm Tuyết từng nghe qua lời đồn này nhưng cô không ngờ trên thế giới thật sự tồn tại chuyện ấy. Xã hội thời nay cũng có hiệp khách chính nghĩa vì người dân diệt trừ những khối u ác tính mà pháp luật không có biện pháp đụng vào. Nhưng việc nghĩa ấy chắc chắn cần phải có thế lực và bối cảnh cường đại, bằng không hoàn toàn không thể ngấm chống lại thế lực hắc ám.

"Quyên tiền cũng không ổn định, số thu vào không thể thỏa mãn được hoạt động của Báo Bầy, Đầu Báo tham gia buôn bán bất chính cũng vì bất đắc dĩ. Làm ăn phi pháp thường liên quan đến ma túy, cá cược, súng ống đạn dược, Đầu báo không muốn dính vào ma túy và súng ống đạn dược nên chỉ có thể đặt chân vào giới cá cược. Hoàng Cung ngấm mở ra nhằm vào đám cá sấu lớn, muốn qua cửa phải được bạn bè là khách thẻ vip dẫn đến, trong sòng bạc, chỉ có người tiêu phí ít nhất hơn ngàn vạn đồng mới có tư cách được nhận thẻ vip. Sòng bạc vốn không buôn bán với quần chúng bình dân nên em yên tâm, nó sẽ không phá hỏng cuộc sống bình thường của người dân, hạ cổ đến nơi đó ngoài cá sấu lớn, cao hơn còn có tham quan và lão đại xã hội đen, dân chúng bình thường và nhà giàu nhỏ hoàn toàn không dám đặt chân đến!"

Lâm Tuyết tiêu hóa những tin tức này, nếu không phải chính tai nghe thấy, cô quả thực không dám tin! Thế giới vốn không có chuyện công bằng

trộn vụn, hóa ra muốn biểu dương chính nghĩa ngay thẳng cũng cần hắc ám tà ác trợ giúp.

Nói xong, Lương Tuấn Đào vuốt tay, ngửa mặt dựa vào lưng ghế, cười khò: "Những bí mật này có đánh chết cũng không thể nói ra, hôm nay anh đã nói thật hết với em, nếu bị Lãnh Bân biết được . . ."

"Thì sao?" Lâm Tuyết tức thì hơi hơi căng thẳng, cô nắm chặt bàn tay trắng trẻo, lo lắng hỏi han: "Anh ta có thể trở mặt giết chúng ta diệt khẩu hay không?"

Là sĩ quan quân đội cao cấp, bất kể động cơ có phải vì giúp đỡ chính nghĩa hay không, chuyện ngầm nuôi dưỡng sát thủ, kinh doanh sòng bạc nếu bị tiết lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ có một trận gièm pha gây sóng to gió lớn, đâu phải người nào có năng lực cũng cứu được sóng to!

"Ha ha!" Lương Tuấn Đào nhin không được cười rộ lên, hắn cảm thấy đáng vẻ căng thẳng của cô cực kì đáng yêu. Hắn sáp lại gần, đáy mắt lấp lánh tràn ra chút ôn nhu, tiếng nói trở nên vô cùng nhỏ như gió xuân lướt qua mặt: "Lo lắng cho anh à?"

Lâm Tuyết liếc hắn một cái, quay mặt đi không để ý tới lời trêu chọc, cô hỏi sang chuyện khác: "Chuyện này. . . Bùi Hồng Hiên có biết không?"

Bùi Hồng Hiên có vẻ cũng biết sự tình, nhưng ông ta không tình nguyện đi sâu nghiên cứu nên mới để Lương Tuấn Đào nói cho cô biết những điều này sao?

Lương Tuấn Đào ngồi dậy, vừa thu thập tài liệu vừa nói: "Lãnh Hương - chị họ Lãnh Bân là vợ Bùi Hồng Hiên, mẹ Lãnh Bân là cô ruột của Bùi Hồng Hiên!"

". . ." Lâm Tuyết không nói gì, quả nhiên, đúng là một mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ và giao thiệp siêu cường, sợ rằng rất khó toàn vẹn được

công việc bất chính quy mô lớn như vậy.

"Bà xã, nhớ giữ bí mật đó! Nhớ kỹ mình là quân nhân, chú ý không thể tùy tiện tiết lộ việc cơ mật. . ." Lương Tuấn Đào vừa định tiếp tục răn dạy cô vài câu thì di động rung lên, hắn cầm lấy nhìn vào dãy số xa lạ. Tiện tay ấn nút nghe điện, "Alo, ai thế?"

"Anh đang ở đâu vậy?" Từ điện thoại truyền ra một giọng nói tội nghiệp như sắp khóc. "Em rất sợ!"

Là Hoàng Y Na! Lương Tuấn Đào ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyết theo bản năng, người kia có vẻ cũng không để ý xem hắn đang nói chuyện với ai.

"Em đừng di động của ai gọi cho anh thế?" Đây mới là việc Lương Tuấn Đào quan tâm nhất, rõ ràng hắn đã bảo người trông coi Hoàng Y Na cho tốt, không để cô ta liên lạc với bên ngoài.

"Anh đừng giận! Em, em dùng điện thoại của bạn anh!" Giọng Y Na cẩn thận như sợ nói sai một chữ sẽ chọc giận khiến Lương Tuấn Đào cúp máy. "Anh có thể đến gặp em không? Trừ anh ra, em không muốn gặp ai hết! Dù là người của quân bộ đến thăm vấn, em cũng không nói gì, cùng lắm thì em sẽ tự sát!"

"Đừng quá khích!" Lương Tuấn Đào biết thân thể Hoàng Y Na không khỏe lắm, hơn nữa hiện tại bị kích thích có thể xúc động gây ra cực đoan. "Em phải phối hợp với quân bộ để điều tra, tranh thủ sự khoan hồng!"

"Không! Bọn họ không ai hiểu em, chỉ anh mới có thể hiểu được em! Xin anh đấy, đến gặp em đi! Gặp anh, cái gì em cũng nói! Hơn nữa. . . em còn có thể giúp anh đối phó với Hoắc gia!" Giọng Hoàng Y Na ngập tràn sự kích động thẳng thắn nào đó, "Tuấn Đào, em có thể cung cấp tin tức liên quan đến Hoắc gia cho anh!"

Lương Tuấn Đào nghe vậy liền ngăn người theo bản năng, quả nhiên Hoàng Y Na có quan hệ với Hoắc gia, cô ta chính là nội quỷ Hoắc gia phái đến! Xác định được điểm nhỏ này, trong lòng hần ngũ vị trộn lẫn, nhất thời im lặng không nói gì.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà khiến Hoàng Y Na phản bội quân hiệu, phản bội tín ngưỡng, bị Hoắc gia lợi dụng? Nhưng Lương Tuấn Đào không hận cô ta, ngược lại trong lòng còn dâng lên một sự áy náy nhỏ.

Vì hần cô ta mới rơi vào tay Hoắc gia! Chắc chắn chịu không ít đau khổ, Hoắc gia nổi tiếng độc ác, cô ta bệnh tật lâu ngày phần nhiều cũng có liên quan cùng chuyện nà! Không biết cô ta đã chịu bao nhiêu dày vò tra tấn vô nhân tính mà đành khuất phục! Chưa chết cũng tróc một lớp da.

"Y Na, nghe em thẳng thắn như vậy, anh rất . . . vui mừng! Cảm ơn vì em lạc đường vẫn biết quay lại!" Lương Tuấn Đào cố gắng an ủi cô ta hai câu: "Nếu em có thể phối hợp tích cực đào ra nội tình Hoắc gia, lập nhiều chiến công, anh sẽ thay em xin lãnh đạo đoái công chuộc tội, giảm nhẹ hình phạt!"

"Được, em sẽ! Em sẽ cung cấp cho anh tất cả tin tức và manh mối em biết nhưng không phải để đạt được gì, cũng không vì giảm bớt hình phạt, mà là vì anh!" Hoàng Y Na khẽ quát lên, cô ta nức nở nói: "Vì anh, em tình nguyện làm mọi việc! Dù bị Hoắc gia phân thân, em cũng muốn giúp anh diệt trừ khối u ác tính này!"

Đối với Lương Tuấn Đào mà nói chắc chắn những lời kia rất hấp dẫn, dù sao hần đang dốc toàn lực đối phó với Hoắc gia, cần có một người tay trong biết rõ tình hình đối phương! Hiện giờ Hoàng Y Na đã bị quân bộ khống chế, tin rằng cô ta sẽ không gian trá. Nếu cô ta lạc đường còn biết quay lại, chủ động giao ra tin tức quan trọng, cũng có khả năng muốn tranh thủ cơ hội lập công.

"Được! Anh đến ngay!" Lương Tuấn Đào sau khi trầm ngâm liền đồng ý, còn dặn dò: "Em giữ cảm xúc ổn định, đừng kích động, chú ý thân thể nhé!"

"Cám ơn anh còn lo lắng cho em, bệnh em lập tức tốt lên phân nửa rồi! Nhưng chỉ mình anh qua đây thôi, em, em không muốn thấy Lâm Tuyết!" Hoàng Y Na lại nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

"Được!" Lần này, Lương Tuấn Đào rất sung sướng ửng khuôn mặt.

Cúp máy, hắn lại dùng điện thoại quân tuyến trên bàn bấm số của bệnh viện quân khu, trực tiếp răn dạy người ở bên kia một chập: "Lập tức điều tra rõ cho tôi, rốt cuộc ai đã cho Hoàng Y Na mượn di động dùng, tuyệt đối không đơn giản! Còn nữa, toàn bộ y tá, bác sĩ phụ trách phòng bệnh, cả cảnh vệ trông coi tạm thời rời cương vị công tác để điều tra!"

Thật đáng giận, không dễ chịu gì khi đưa ra cảnh báo, nhóm người kia lại lơ lửng đến mức dám không đặt mệnh lệnh của hắn vào lòng! Nhắc nhở họ chút, tránh lần sau lại quên.

Lâm Tuyết hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Anh muốn đến bệnh viện quân khu, Hoàng Y Na nói có tin tức quan trọng báo cáo với anh, cô ta tình nguyện giúp đỡ hành trình Tam Giác Vàng của anh!" Lương Tuấn Đào nói xong mới ngỏ ra, hắn nói với cô: "Em cũng cùng đi đi! Nhưng trước hết đừng để cô ấy thấy em, đợi anh lấy được thông tin, sau đó sẽ cùng nhau trở về!"

Trong phòng bệnh đều gắn thiết bị theo dõi, Lương Tuấn Đào muốn Lâm Tuyết xem qua màn hình để tránh việc khi hắn một mình ở cạnh Hoàng Y Na sẽ tạo thành hiểu lầm khó xử.

Mọi chuyện đều hiện ra trước mắt Lâm Tuyết khiến cô biết được giữa người đàn ông kia và Hoàng Y Na chỉ thuần túy là giải quyết việc chung,

không tồn tại bất kì sự ái muội nào.

Cô đương nhiên hiểu dụng ý của hắn, nhẹ giọng môi nói: "Không cần thiết!"

"Em phải đi, không đi cũng phải đi!" Lương Tuấn Đào hiểu cô gái nhỏ này, ngoài mặt không quan tâm, thật ra lại thường để bụng! "Bà xã, anh thích em căng thẳng với anh!"

"Thối thật! Em chẳng muốn căng thẳng với anh, ai thích thì nhận đi, cam đoan rằng em không nhỏ mọn!" Lâm Tuyết tùy ý mở miệng đùa giỡn cùng Lương Tuấn Đào, thật ra trong lòng có chút cảm động và ấm áp nho nhỏ. Hắn đã bắt đầu để ý đến cảm nhận của cô, cũng cố gắng tránh làm cô đau lòng thất vọng, nhận ra dụng tâm của hắn, Lâm Tuyết thấy cả người ấm áp vui vẻ, tâm tư như chưa từng trống rỗng như vậy!

*

"Đồ đàn bà thối không biết xấu hổ! Lừa gạt tôi, cô sẽ không được chết tử tế đâu!" Thầm Doanh Doanh tận lực mắng nhiếc Hoàng Y Na, còn vươn tay túm mái tóc quần dài hung hăng lôi kéo.

Hoàng Y Na bệnh tình suy yếu đâu địch nổi Thầm Doanh Doanh xuất thân từ quân đội, ngay cả chống đỡ cũng không thể, đành từ cổ họng giật ra tiếng hô cứu mạng: "Người đâu! Cứu mạng! Mưu sát rồi!"

Lập tức liền có y tá và cảnh vệ viên nghe thấy xông vào kéo hai người ra, lúc này mới phát hiện mặt mũi Hoàng Y Na đã bầm dập, mái tóc quần xinh đẹp đã bị nhổ vài túm.

"Đừng can tôi, tôi muốn đánh chết người đàn bà ti bỉ không biết xấu hổ kia!" Thầm Doanh Doanh cực kì phẫn nộ, đồng thời âm thầm hận bản thân mình dốt nát. Sao lại dễ dàng bị Hoàng Y Na đùa giỡn như vậy chứ? Được lắm, ấn tượng của Lương Tuấn Đào với cô ta chắc chắn càng kém

hơn, ngấm lại bản thân bị lừa mà cô ta xúc động muốn liều mạng với Hoàng Y Na.

Hoàng Y Na được nhân viên chữa trị và chăm sóc kéo ra, cô ta vuốt vuốt mấy dím tóc bị giật khỏi da đầu rồi đáp trả kẻ phần nộ đang gào to Thẩm Doanh Doanh kia: "Tôi nói mượn điện thoại di động của cô gọi cho người đàn ông của tôi, sao hả? Người yêu tôi chỉ có một, chính là Lương Tuấn Đào! Cô cho rằng là ai chứ?"

"Đồ điểm thối, dám trêu chọc tôi!" Thẩm Doanh Doanh giận điên lên, cô ta phát hiện nếu dùng tâm cơ và thủ đoạn thì so với người đàn bà trước mặt, cô ta thật sự kém xa. "Không phải cô nói cô có người đàn ông khác sao? Không phải cô nói đã vứt bỏ mọi ảo tưởng với Lương ca ca ư? Không phải cô nói cô cam lòng rời đi sao. . ."

"Thẩm Doanh Doanh!" Một giọng nói phần nộ đột ngột vang lên cắt đứt lời chửi rủa của Thẩm Doanh Doanh, "Hóa ra chính cô cho cô ấy mượn di động, quát gan! Cô có chút tính tự giác và kỷ luật nào của người lính không? Có phải không muốn lăn lộn trong quân đội nữa không?"

Thẩm Doanh Doanh vừa nghe thấy giọng nói này, trái tim dường như nhảy lên một cái, quay đầu lại phát hiện ra Lương Tuấn Đào dẫn theo vài sĩ quan cấp tá đã đi vào phòng bệnh. Cô ta vội thu lại sự ngang ngược, thay bằng vẻ mặt oan ức, khóc lóc chạy lên cáo trạng: "Người đàn bà họ Hoàng kia thật sự rất xấu xa, cô ta gạt em. . ."

"Cô ấy lừa cô ư?" Lương Tuấn Đào hận không thể ném cô gái ngược bực ngốc nghếch này từ cửa sổ sát đất ra ngoài. "Nào cô ngăn à? Sao lại để cô ấy gạt mình? Di động là bị cô ấy lừa đi chứ không phải bị cướp à?"

"Lương ca ca, em sai rồi! Rất xin lỗi, sau này em sẽ nhớ kỹ lời dạy bảo!" Thẩm Doanh Doanh khổ không nói nên lời, bởi lý do bị lừa thật sự khó nói. Đâu thể nói cô ta mong Hoàng Y Na được người yêu cứu đi, sau

đó sẽ ám sát Lâm Tuyết. . . những lý do này không thể nói ra. "Muốn trách thì trách người đàn bà kia quá giáo hoạt!"

Mấy vị sĩ quan nhin không được mà cười rộ lên, bởi lời Thẩm Doanh Doanh nói khiến họ nhớ tới một câu kịch kinh điển được lưu truyền rộng rãi: không trách quốc quân quá vô năng, chỉ đổ thừa cộng quân quá giáo hoạt!

Thấy mọi người cười thành tiếng, Thẩm Doanh Doanh càng cảm thấy mất mặt, cô ta đâu quăng được người này, cứ dùng hai tay che mặt mà khóc lớn lên.

Lương Tuấn Đào chẳng muốn nói lời vô nghĩa, hắn dứt khoát phát tay bảo người đưa Thẩm Doanh Doanh đi thẩm tra. "Báo tin cho quân bộ, nghiêm khắc xử phạt cô ta tội trái quân kỷ!"

Thẩm Doanh Doanh vừa nghe đã trợn tròn mắt, quên cả khóc. Lần trước xử phạt khiến cô ta mất quân hàm mà vất vả lắm mới đạt được khi tốt nghiệp, lần này xử phạt tiếp. . . cô ta có thể bị khai trừ xuất ngũ không đây? Ngẫm thôi mà cả người lạnh như băng, bất chấp mặt mũi tự tôn, cô ta tiến lên liêu lĩnh ôm lấy Lương Tuấn Đào, khóc ròng: "Lương ca ca, đừng giao em cho quân bộ! Hu hu. . . Em không muốn rời khỏi quân ngũ, em không muốn xa anh!"

Rời khỏi quân đội không đáng sợ, đáng sợ chính là không còn có cơ hội gần gũi với chiến thần nữa, làm sao bây giờ!

"Đã đưa cô ta đi chưa? Lỡ tai các anh điếc hết rồi à?" Lương Tuấn Đào đến cả nhìn cũng không thèm nhìn Thẩm Doanh Doanh đang ôm chặt lấy mình, hắn chỉ rống lên với người bên cạnh.

Những sĩ quan và cảnh vệ vội bước lên phía trước kéo Thẩm Doanh Doanh ra, sau đó hai sĩ quan liền cứng rắn đưa cô ta đi.

Đợi tiếng khóc lóc với âm lượng lớn của Thẩm Doanh Doanh dần biến mất, Hoàng Y Na mới sửa sang mái tóc, cô ta dùng giọng nói pha lẫn bất đắc dĩ nói: "Tuấn Đào, em xin lỗi, để có thể gặp anh, em buộc phải dùng hạ sách này. Nhưng anh phải tin em, lúc ấy là Thẩm Doanh Doanh cam tâm tình nguyện cho em mượn điện thoại!"

Lương Tuấn Đào luôn tán thưởng những người khôn khéo giỏi giang, bất kể là đàn ông hay đàn bà, nhưng nếu có cái nảo heo, dù xinh đẹp cũng chỉ sợ khó nhận được sự coi trọng của hần. Hoàng Y Na năm đó, giữa hoa thơm cỏ lạ khiến hần có vài phần kính trọng, phần lớn nguyên nhân vốn do cô ta thông minh lanh lợi.

"Anh biết rồi!" Lương Tuấn Đào còn biết giờ phút này Lâm Tuyết đang theo dõi, thu hết mọi chuyện phát sinh trong phòng vào mắt, để tránh chọc cô không vui, hần cố gắng duy trì khoảng cách với Hoàng Y Na.

"Tuấn Đào!" Hoàng Y Na chậm rãi đến gần hần, hai tay mở ra muốn ôm chầm người đàn ông trước mặt.

Lương Tuấn Đào vội lắc mình né tránh, nghiêm mặt nói: "Có chuyện gì em cứ nói thẳng, xin em tự trọng chút, anh là người có vợ rồi!"

Hoàng Y Na tức giận cắn chặt môi nhưng ngoài mặt vẫn chưng ra bộ dạng đau lòng bất đắc dĩ. Cô ta dùng ánh mắt ưu thương nhìn hần, lả chã chực khóc: "Anh không cần nhắc nhở em từng giờ từng phút, em sẽ không gây ra chuyện gì đâu!"

Vì trong lòng ngượng ngập với cô ta, Lương Tuấn Đào cứ luôn không hỏi hai năm nay cô ta đi đâu hoặc đã trải qua những chuyện gì. Chung quy hần cảm thấy, thương tổn đã tạo thành, hỏi nhiều cũng vô ích. Hần không thể hứa hẹn gì với cô ta, cũng sẽ không có hỏi về đã qua của cô ta.

Nhưng hần biết, hiện tại Hoàng Y Na định nói thẳng những chuyện hai năm nay với mình, hần không biết mình có dũng khí để đối mặt hay

không? Bởi mọi thứ cô ta gặp phải đều là vì hân.

"Tuấn Đào!" Hoàng Y Na dùng hai tay che mặt, riu rít khóc nhỏ, "Em, em. . . bị người ta luân phiên cưỡng bức!"

". . ." Lương Tuấn Đào nhìn vẻ mặt bi thương bất lực kia, nhin không được mà tiến gần về trước, hân vươn tay muốn giữ chặt cô ta nhưng lại chậm rãi rút tay về, nắm thành quyền trước ngực. Hân thề, nhất định phải nhổ tận gốc Hoắc gia, tuyệt đối không khinh xuất tha thứ cho mỗi người họ Hoắc!

"Hu hu hu hu. . ." Hoàng Y Na khóc đến hụt hơi, bỏ tay xuống, trên mặt đã đầm đìa nước mắt, cô ta khóc lóc kể lể với Lương Tuấn Đào: "Thân thể em đã hoàn toàn suy sụp, vì . . gặp phải rất nhiều sự tra tấn và lăng nhục không đếm nổi, Tuấn Đào, anh có thể tha thứ cho em không? Em thật sự chống đỡ không nổi!"

Lương Tuấn Đào là người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, rốt cuộc nhin không được, hân vươn tay nắm chặt tay cô ta, yết hầu uất ức lên xuống, thật lâu sau, hân khàn giọng nói với cô ta: "Em kể hết toàn bộ những gì em biết ra, yên tâm, có anh ở đây, đừng ai nghĩ tới việc động đến em!"

Hân không trách việc Hoàng Y Na phản bội mình bởi thủ đoạn của Hoắc gia quá độc ác, người có thể chịu đựng đều đã chết hết! Ngược lại, Lương Tuấn Đào còn thương tiếc, áy náy với cô ta, hân cảm thấy mọi thứ cô ta gặp phải đều không tránh khỏi liên quan tới mình.

Hoàng Y Na chỉ chờ những lời nói này, đúng lúc nhào vào ngực hân cất tiếng khóc lớn.

Lương Tuấn Đào vẫn còn lý trí nhưng hân thật sự không đành lòng đẩy cô ta ra, quay đầu nhìn camera một cái, hân dùng ánh mắt ý vị thâm trường, hy vọng Lâm Tuyết có thể hiểu mình.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Bùi Hồng Hiền dẫn theo vài cảnh vệ thân cận bước tới, thấy Lương Tuấn Đào cũng ở đây, hơn nữa Hoàng Y Na còn ở trong ngực hắn, ông ta không khỏi giật mình, mày kiếm nhướng lên.

"Đào Tử!" Bùi Hồng Hiền trầm giọng quát một tiếng.

Lương Tuấn Đào thấy Bùi Hồng Hiền liền biết ông ta chuẩn bị thăm vấn Hoàng Y Na, hắn vừa muốn nói chuyện, Hoàng Y Na trong ngực đã nổi điên ôm chặt hắn, giống như sợ tới mức mất hồn mất vía: "Tuấn Đào, em sợ! Em không muốn thấy người lạ! Đừng giao em cho người lạ, trừ anh ra, em không muốn gặp ai khác!"

Hoàng Y Na sợ hãi, rúc vào ngực Lương Tuấn Đào không chịu thò đầu ra, Lương Tuấn Đào không đành lòng để cô ta tiếp tục bị kích động, liền vỗ về sống lưng, an ủi: "Đừng sợ, có anh ở đây, không ai đưa em đi đâu!" Bùi Hồng Hiền nhìn tình hình, biết Lương Tuấn Đào lại xử trí theo cảm tính. Ông ta vội nghiêm khắc nhắc nhở: "Đào Tử, đừng quên cậu có trách nhiệm của người lính! Không thể làm theo cảm tính! Cậu và Hoàng Y Na có quan hệ đặc biệt, tình cảm cá nhân của cậu với cô ta sẽ quấy nhiễu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phán đoán, để tôi thăm vấn cô ta!"

"Không, tôi không cần! Tuấn Đào, em sợ... Em sợ những người đàn ông hung thần ác sát... Thấy bọn họ em lại nghĩ đến việc mình bị .. Hu hu..." Hoàng Y Na khóc đến hụt hơi, làm tổ trong ngực Lương Tuấn Đào không chịu ra.

Đầu óc Lương Tuấn Đào càng loạn hơn, hắn cố ý để Lâm Tuyết quan sát cuộc nói chuyện giữa mình và Hoàng Y Na vì sợ cô ghen tuông, nhưng hiện giờ... Hắn ôm Hoàng Y Na vào lòng, thật sự là tự mình đào giếng chôn mình, tự gây nghiệt không thể sống được! Sớm biết vậy, chi bằng đừng vẽ vời thêm chuyện!

Lâm Tuyết chậm rãi đứng dậy nói với cảnh vệ đang trông coi phòng theo dõi: "Anh nói với Lương thủ trưởng rằng tôi có việc đi trước, bảo anh ấy cứ bận rộn đi!"

Nói xong, cô liếc nhìn hình ảnh trên video lần cuối, Bùi Hồng Hiền đang tức giận rời khỏi phòng bệnh, có thể nhận ra Lương Tuấn Đào đã từ chối để ông ta thăm vấn Hoàng Y Na, hăn định tự thân xuất mã.

Khóe miệng Lâm Tuyết hé ra một tia mỉa mai: từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lời này quả nhiên không sai!

*

Ra khỏi bệnh viện, Lâm Tuyết đang định trở về quân khu thì đột nhiên nhận được điện thoại Vân Đóa gọi tới.

Lâu rồi cô không liên lạc với cô bé, Lâm Tuyết theo bản năng cho rằng cô bé đã xảy ra chuyện, vội vàng nhận điện. "Vân Đóa, tìm chị có việc gì sao?"

Bên trong truyền ra giọng nói ngọt ngào: "Lâm Tuyết, em muốn gặp chị!"

Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, nói: "Được, cho chị địa chỉ đi!"

*

Cô lái xe tới một quán cà phê, đến chỗ ngồi được đặt sẵn liền thấy không chỉ có Vân Đóa mà Vân Thư Hoa cũng ở đây.

Đáy mắt trong veo lạnh lẽo, cô bình tĩnh bước qua.

"Lâm Tuyết! Đã lâu không gặp, em rất nhớ chị!" Vân Đóa nhiệt tình nhào đến, tặng cô một cái ôm chầm thật lớn.

Lâm Tuyết vỗ vỗ vai cô bé, hỏi: "Gần đây em thế nào?"

"Không tồi!" Vân Đóa chu cái miệng nhỏ nhắn mong chờ, đôi mắt sáng chuyển hướng sang Vân Thư Hoa bên cạnh vẫn đang im lặng: "Anh trai là do em đưa đến, chị đừng trách anh ấy không nói gì đã đến gặp chị nha!"

Khóe miệng Lâm Tuyết nở nụ cười nhàn nhạt, cô đáp lại: "Gì mà trách hay không trách chứ? Em dùng từ nghiêm trọng vậy ư?"

Lâm Tuyết đâu hi vọng Vân Đóa sẽ biết chuyện giữa mình và Vân Thư Hoa, không nên để cô gái đơn thuần như thế phải chịu đựng nhiều rồi rắc rối phức tạp.

Nghe Lâm Tuyết bảo không ngại, Vân Đóa hé ra nét mặt tươi cười, cô kéo Lâm Tuyết ngồi xuống rồi nói với bồi bàn: "Mang cho chúng tôi hai ly Lam Sơn thêm đường, một ly Cappuccino không đường, còn cả bánh bông lan mới ra lò nữa!"

Ba người ngồi chung thế này từng là cảnh tượng quen thuộc, bây giờ lại như có khoảng cách nào đó, nhất thời không tìm thấy sự hòa hợp và ăn ý trước kia.

Vân Đóa suy nghĩ đơn thuần hơn, cô cũng không nghĩ nhiều lắm, một tay kéo Lâm Tuyết, một tay kéo Vân Thư Hoa, vui vẻ nói: "Ba người chúng ta đã lâu không cùng ngồi nói chuyện phiếm rồi!"

Lâm Tuyết vỗ vỗ tay cô, quở trách: "Đều lớn cả rồi còn như trẻ con!"

"Chị Lâm Tuyết, sắp đến sinh nhật anh trai em rồi đó! Chị chưa quên chứ?" Vân Đóa nhăn nhăn cái mũi nhỏ, nghiêng đầu về phía Lâm Tuyết.

Cô vẫn nhớ! Bởi trong bệnh viện, Lý Văn San đã cố tình tìm Lý Ngạn Thành để bàn bạc về giấy thông hành mời dự sinh nhật cho Vân Thư Hoa.

Yên lặng một hồi, cô ngẩng đầu, khuôn mặt thanh lệ mang theo một tia vui vẻ nhàn nhạt, nói: "Vài ngày trước chị đã chuẩn bị quà tặng cho Thư Hoa, tiếc rằng. . ."

"Tiếc gì cơ?" Vân Đóa quan sát cô, phỏng đoán: "Không phải bị thất lạc rồi chứ!"

Đáp đúng rồi! Lâm Tuyết gật gật đầu nói: "Do bị Mạc Sở Hàn bắt cóc, trong lúc hỗn loạn quà tặng đã bị mất!"

"Ôi! Thật đáng tiếc!" Vân Đóa thở dài xong lại cảm thấy không bình thường liền nói: "Chị có thể mua lại mà!" Dứt lời, thấy Lâm Tuyết trầm mặc không nói, cô bé liền kéo kéo cánh tay cô, lắc lắc năn nỉ: "Chị Tiểu Tuyết, chị Tiểu Tuyết tốt bụng, chị tặng anh trai em quà sinh nhật được không? Đừng chóng giận như vậy!"

Lâm Tuyết ngẩng đầu, cô nhìn Vân Thư Hoa vẫn một mực yên lặng không lên tiếng bên cạnh, cười cười nói: "Được!"

"Thật chứ?" Hôm nay, nhiệm vụ của Vân Đóa chính là vì anh trai mình cầu xin quà tặng, bây giờ mục đích đã đạt được, cô bé vô cùng thích thú mà uống cà phê và ăn bánh ngọt mới ra lò, rất là vui vẻ!

Thấy Vân Đóa phấn chấn hơn nhiều so với lần trước, Lâm Tuyết mừng thay cho cô. Cùng cô gái nhỏ uống cà phê trong chốc lát, cô tiện thể còn khuyến bảo vài câu: "Em sớm nên thế này, nên bỏ xuống, không thể cứ tiếp tục rồi ren! Đời người rất ngắn, vui vẻ là một ngày, khổ sở cũng là một ngày, sao không sống vui vẻ chứ!"

"Chị nói quá đúng!" Vân Đóa nuốt một miếng bánh ngọt, cô nở nụ cười ngọt ngào: "Em rất hy vọng một ngày nào đó ba người chúng ta có thể rời khỏi thành phố này, ra nước ngoài định cư, còn mẹ em nữa, 4 người cùng sống chung, thật là vui vẻ biết bao nhiêu!"

Nếu nói trong cuộc sống còn có gì khiến Lâm Tuyết lưu luyến thì đó là chút tình cảm ấm áp của cô đối với Vân mẹ. Tình cảm của cô và Vân mẹ không khác gì mẹ con ruột thịt, ngay cả dì ruột cô là Hứa Tĩnh Dao cũng không thể so được; đối với Vân Đóa lại càng giống chị em, ngoài hai người bạn thân thiết lớn lên từ nhỏ bên nhau (Thư Khả đã phản bội Lâm Tuyết vì Mạc Sở Hàn, Mã Đồng Đồng cũng vì Lưu Dương mà xa lánh cô), chỉ còn lại duy nhất Vân Thư Hoa từng khiến cô có cảm thấy có thể dựa dẫm vào người thân.

Nhưng Lâm Tuyết biết mình không thể thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ vì cô vĩnh viễn không thể gả cho Vân Thư Hoa!

Yên lặng bản khoăn suy nghĩ, Lâm Tuyết có thể cảm nhận được ánh mắt của Vân Thư Hoa đảo tới đảo lui trên người mình, cũng cảm thấy hình như anh ta có chuyện muốn nói với mình, nhưng vài lần muốn nói lại thôi.

"Ăn no rồi, cũng uống đủ rồi!" Vân Đóa nói với Lâm Tuyết: "Tiểu Tuyết, chị ngồi với anh trai em một lát, em có chút việc phải ra ngoài một chuyến!"

Lâm Tuyết biết cô bé cố tình tạo cơ hội để mình và Vân Thư Hoa ở chung nhưng cô không muốn đơn độc đối mặt với người đàn ông kia. Lúc này, sự nghi ngờ giữa hai người rất mạnh, xa cách ngổn ngang, nếu một mình đối mặt chỉ càng lạnh lẽo bế tắc hơn.

"Chị cũng phải về quân khu, hai người cứ đi đi!" Lâm Tuyết đứng dậy, đồng thời lễ phép mà lạnh nhạt nói với Vân Thư Hoa: "Em cứ chúc anh sinh nhật vui vẻ trước, có lẽ sinh nhật anh em không thể tham gia! Nhưng em sẽ chuẩn bị quà tặng, đến lúc đó, nếu em không thời gian thì sẽ bảo người mang qua cho anh!"

Trong lòng Vân Thư Hoa càng lạnh lẽo hơn, anh ta cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lâm Tuyết đang kéo dài với tốc độ của ánh sáng, càng

kéo càng xa, chớp mắt đã như cách muôn sông nghìn núi, muốn tới gần lần nữa quả thực rất khó!

Hóa ra tình cảm là thứ dễ hỏng, nó như là đồ sứ trân quý, đã vỡ rồi dù có phục hồi như cũ thì vẫn để lại vết nứt.

*

Tiền anh em Vân gia xong, Lâm Tuyết đi dạo dọc trên con phố đông đúc không mục đích, hiện giờ cũng đâu có việc gì phải làm.

Nếu nói còn tâm nguyện gì chưa thành ở thành phố này thì đó chính là chuyện đưa Mạc Sở Hàn vào ngục giam, nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô thấy mất hết hứng thú, đối với việc mình vẫn kiên trì cũng trở nên lung lay.

Vì sao phải ném Mạc Sở Hàn vào ngục giam nhỉ? Vì cô hận hắn ư? Vì cô sợ hắn sao? Không có lý do nào đủ khiến cô thấy đúng tình hợp lý cả.

Càng nghĩ càng có cảm giác có phải nếu cô chịu từ bỏ tất cả, xoay người bước đi thì có thể cười vang một tiếng, bỏ lại sau lưng những thứ khiến bản thân hỗn loạn, vứt bỏ thành phố trống rỗng không hề lưu luyến cô?

Vô nghĩa, thật sự vô nghĩa! Mỗi người đều có đối tượng để quan tâm, có việc để bận rộn, có mục tiêu của mình, chỉ có cô là không!

Mạc Sở Hàn có Thư Khả, dù cô ta bị hủy dung, tình cảm của hắn với cô ta vẫn không đổi; Lương Tuấn Đào có Hoàng Y Na, dù biết rõ Hoàng Y Na là nội gián Hoắc gia phái tới, hắn vẫn thương yêu luyến tiếc cô ta, không nỡ để bất cứ thứ gì làm cô ta sợ hãi; cô tính toán gì chứ? Cô đang làm gì đây?

Tổng Mạc Sở Hàn vào ngực thì sao? Vạch trần bộ mặt thật của Hoàng Y Na thì thế nào? Cô rốt cục cũng chỉ là cây lục bình không gốc rễ, bông bênh vô định, không đâu là chốn cho cô trở về, không nơi nào là nhà cô.

Cuối cùng, đi mệt, Lâm Tuyết ngồi xuống cạnh bồn hoa sạch sẽ ở ven đường, yên lặng nhìn màn đêm bao trùm thành phố, yên lặng nhìn từng ngọn đèn nê on sáng lên, yên lặng hít hít hương vị đồ ăn lan truyền trong không khí.

Đường phố đông đúc, Lâm Tuyết ngồi một mình góc, cô nhịn không được ngâm nga một ca khúc: "Tôi là một con nhím cô đơn, tôi dùng gai nhọn giấu đi sự tự ti. Nghĩ rằng không tìm được đồng loại nên mới sợ bầu trời tối đen. . ."

Mạc Sở Hàn từng hát bài hát này, mỗi khi hần hát đều đau buồn, cô sẽ gắt gao ôm chặt lấy hần, muốn đuổi sự cô đơn và lạnh lẽo của hần đi, nhưng cô đâu biết, mình mới là người cô đơn nhất trên đời!

"Ôi! Tôi thật không rõ, vì sao mỗi lần gặp cô, cô đều ưu sầu như vậy chứ!"

Một giọng nói có vẻ quen thuộc vang lên, Lâm Tuyết hạ đáy mắt trầm tư xuống, trước mắt cô xuất hiện đôi giày da xa xỉ bóng lưỡng thuộc nhãn hiệu cao cấp, men theo đôi giày hướng lên phía trên là đôi chân thon dài thẳng tắp và thân thể ngọc thụ lâm phong cao ngất nổi bật, đương nhiên còn có một khuôn mặt tuấn tú mê người, chết không đền mạng.

Là Lưu Dương! Lâm Tuyết khẽ nhướng mi, sau đó mỉm cười không thành tiếng.

Lưu Dương nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Tôi rất buồn cười ư?"

Cô mím miệng, học bộ dáng bất cần đời của đối phương, cũng nghiêng đầu, vẻ mặt tựa như có chút khó hiểu: "Tôi không ngờ anh còn

dám xuất hiện trước mặt tôi!"

Chẳng lẽ lần trước dạy dỗ chưa đủ tàn nhẫn sao? Nhiều ngày như vậy không thấy Lưu Dương, cô cho rằng trí nhớ anh ta rất tốt!

"Cắt!" Lưu Dương xì mũi coi thường, nói: "Không phải tôi sợ anh ta đâu! Là . . không thềm so đo như anh ta thôi! Gần đây tôi rất bận, hơn nữa nhìn Tuấn Đào thực sự hơi đáng ghét nên không tiếp tục gặp mấy người nữa."

Lâm Tuyết phối hợp gật đầu theo, cô cũng không làm khó Lưu Dương: "Hóa ra là vậy!"

"Đương nhiên rồi! Cô cho rằng tôi bị anh ta dọa sợ tới mức không dám xuất hiện ư? Hoàn toàn sai lầm! Thập phần sai lầm!" Lưu Dương đến gần, thân hình cao lớn cúi xuống, hứng thú quan sát cô, đột nhiên anh ta thấp giọng hỏi: "Có phải Đào Tử lại bệnh cũ bệnh tái phát không?"

". . ." Nhân chi sơ tính bản ác, người này đúng là tính xấu không đổi!

"A, nhìn biểu hiện của cô là tôi biết mình đoán không sai!" Lưu Dương dứt khoát đặt móng ngồi cạnh cô, anh ta tùy tiện nói: "Vừa rồi cô hát rất dễ nghe, hát lại một lần cho tôi nghe chút đi!"

Lâm Tuyết đứng dậy, sửa sang quần trang, nghiêm mặt nói: "Tôi phải về quân khu rồi!"

"Có cần phải vậy không?" Lưu Dương rất bất mãn, liền đứng dậy theo, "Tôi vừa tới cô liền đi, quá không nể mặt nhau!"

Mặt mũi của anh ta thì sao chứ? Lâm Tuyết không thềm để ý, xoay người vẫy taxi định trở về bệnh viện rồi tiếp tục ngồi xe quân vụ về quân khu.

"Đừng!" Lưu Dương đưa tay ra nắm chặt bàn tay trắng nõn, anh ta không đợi cô giận dữ đã mau miệng nói: "Đồng Đồng cũng ở đây, chúng tôi định đi ăn, cô cũng cùng đi đi!"

Đồng Đồng ư? Lâm Tuyết né khỏi tay Lưu Dương như phản xạ có điều kiện, cô ngoái đầu nhìn chung quanh, quả nhiên Mã Đồng Đồng đã xuất hiện trong tầm mắt.

Bóng tối dần nồng đậm nhưng bóng dáng quen thuộc của Mã Đồng Đồng vẫn rất rõ ràng. Mã Đồng Đồng tức thì đi tới, cười vô tâm vô phế như thường ngày: "Lưu Dương, đồ háo sắc này, đã bảo theo mình tới nhà hàng Pháp dùng bữa, trên đường thấy cậu ở đây, anh ấy liền đi không đành!"

Lâm Tuyết thấy Mã Đồng Đồng cười mở, không có thần thái nhăn nhó của cô gái ghen tuông, cô thoáng yên tâm, có lẽ ngày đó, trong điện thoại đối phương chỉ nhất thời cáu kỉnh nên mới ngắt điện thoại thôi! Dù sao con gái đang yêu cảm xúc cũng hay thay đổi.

"Cậu đến mà quản lý tốt bạn trai cậu đi, nếu anh ta không đạt tiêu chuẩn, mình khuyên cậu vẫn nên nhanh nhanh đá đi rồi tìm anh chàng khác!" Lâm Tuyết nửa đùa nửa thật nói.

Cô vẫn luôn không đồng ý việc Mã Đồng Đồng ở bên Lưu Dương, nhưng dù khuyên nhủ thế nào Mã Đồng Đồng cũng không nghe. Đêm nay lại gặp nhau trong tình cảnh này, nhiều ít gì cũng có chút xấu hổ. Lâm Tuyết dứt khoát không tránh né, trực tiếp chỉ ra Lưu Dương chính là sắc phôi, gặp con gái liền rút chân không được, hôm nay là cô, ngày mai có thể là người khác, tóm lại cô muốn bảo Mã Đồng Đồng nên chuẩn bị tâm lý trước.

"Trái lại tôi muốn cô ấy bỏ tôi, nhưng cô ấy cứ dính vào không tha, còn tuyên bố nếu tôi vứt bỏ cô ấy, cô ấy sẽ chết cho tôi xem!" Lưu Dương buông tay, quăng cho Lâm Tuyết cái nhìn bất đắc dĩ.

"Thật không?" Lâm Tuyết không để ý tới anh ta mà quay đầu nhìn Mã Đồng Đồng, giọng nói có chút u lạnh: "Đồng Đồng, cậu thấy anh ta nói vậy còn có tiền đồ hay sao?"

Mã Đồng Đồng giả vờ như không nghe thấy lời bọn họ, cô kéo tay Lưu Dương, nói: "Này, đã mời khách rồi! Em và Lâm Tuyết đều đói bụng, anh mời chúng em một bữa ngon đi!"

"Đi thôi!" Lưu Dương cầu còn không được, anh ta liền nói với Lâm Tuyết: "Cô cũng đừng ngồi một mình buồn xuân thương thu nữa, theo chúng tôi đi ăn cơm đã!"

"Khỏi cần! Hai người đi đi, tôi phải về quân khu!" Đương nhiên Lâm Tuyết không muốn đi theo làm bóng đèn cản trở, huống chi cô cảm thấy đang có khúc mắc xuất hiện giữa mình và Mã Đồng Đồng.

"Không được, vất vả lắm tối nay mới gặp nhau, không tụ tập thì chưa giải tán!" Dĩ nhiên lời nói giữ lại này là của Mã Đồng Đồng, cô nắm tay Lâm Tuyết, kéo đối phương về phía chiếc Porsche đỗ sau bồn hoa.

"Xe của hai người dừng ở đây ư?" Lâm Tuyết giật mình, chiếc xe chỉ cách cô một bức tường, vừa vịn ả núp khiến cô không thấy được.

"Đúng thế!" Mã Đồng Đồng vừa nói chuyện cùng Lâm Tuyết vừa làm mặt quỷ với Lưu Dương, nửa đùa nửa thật nói: "Người này thích nhất là làm mấy chuyện lén lút, ví dụ như lén theo dõi cậu, khi thấy cậu đơn độc suy sụp sẽ giả vờ như tình cờ gặp nhau, nghĩ đủ mọi cách thu hút cậu, dù suýt nữa bị ông xã cậu đánh rụng răng vẫn không nhớ lâu được!"

". . ." Lâm Tuyết nghe vậy liền liếc về Lưu Dương bên cạnh, người phía sau nhún nhún vai, khuôn mặt tuần tú tươi cười ngăm tỏ vẻ chẳng có việc gì, quả không hổ là họ hàng dĩnh dáng đến Lương Tuấn Đào, da mặt dày đến mức xe lửa có thể chạy qua.

"Còn nữa!" Mã Đồng Đồng luôn luôn mỉm cười nhưng trong đôi mắt to lại toát ra tia tuyệt vọng đau thương âm ỷ."Cậu không biết anh ấy mê luyện cậu điên cuồng cỡ nào đâu. . . Ha ha, nói ra buồn cười chết người! Đêm cậu ngủ lại nhà bọn mình, nửa đêm khuya khoắt không ngủ được, anh ấy tỉnh dậy rình xem cậu, kết quả đúng lúc gặp cậu mượn xe anh ấy rời khỏi cửa. Cậu đoán xem sau đó anh ấy đã làm những chuyện tốt gì chứ?"

Lâm Tuyết kinh ngạc mà nhìn Lưu Dương, sắc mặt người kia khẽ biến đổi nhưng anh ta không phủ nhận lời Mã Đồng Đồng, cũng không cãi cô nói tiếp.

Mã Đồng Đồng cười đến gặp người, dùng tay lau lau khóe mắt cười ra nước mắt, ngẩng đầu dùng tay chỉ vào Lưu Dương nói: "Anh ấy lái xe theo cậu ra ngoài, khi cậu trở về cũng về theo! Hôm sau còn có ý tốt nói cái gì mà chưa tỉnh ngủ, buồn cười quá, thật buồn cười!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Sự Thật

Vốn đêm đó Lâm Tuyết nhận được điện thoại của Mạc Sở Hàn bảo cô tới bệnh viện xem xem Lương Tuấn Đào đang làm chuyện tốt gì, cô liền mượn xe Lưu Dương lái đến bệnh viện, kết quả là thấy cảnh Lương Tuấn Đào ở cạnh Hoàng Y Na cả đêm. Nhưng cô không ngờ người đàn ông kia lại đi theo mình suốt dọc hành trình!

Lâm Tuyết vẫn không nhìn Lưu Dương, mà ánh mắt kinh ngạc đặt lên Mã Đồng Đồng đang cười đến mức toàn thân run rẩy, cho tới khi đối phương cười đủ rồi, cô mới lạnh lùng hỏi: "Cậu đã thấy rõ ràng như vậy, biết thế rồi có hiểu được không? Vì sao không chịu rời xa anh ta hả?"

Mã Đồng Đồng ngừng cười, đôi mắt từ từ đỏ lên, cô cắn môi áp chế cảm giác xúc động muốn khóc.

"Mình không muốn cùng hai người dùng bữa nữa! Hy vọng cậu có thể hiểu rõ quan hệ giữa hai người sẽ đi đến đâu, đừng uống phí tình cảm vô ích thế này!" Lâm Tuyết xoay người, cô đi đến ven đường giơ tay đón một chiếc xe taxi. Hai người phía sau không tiếp tục giữ cô lại nữa, ngồi vào xe rồi, khi nhìn từ cửa kính ra bên ngoài, cô phát hiện ra Lưu Dương đã ngồi vào chiếc Porsche chói mắt của anh ta, sau đó, đôi mắt trong veo không thể tin nổi vào những chuyện xảy ra tiếp theo.

Lưu Dương khởi động xe, Mã Đồng Đồng liều mạng chạy tới muốn mở cửa, đương nhiên cửa xe đã bị Lưu Dương khóa cứng, cô làm thế nào

cũng không mở ra nổi, tiếp đó Lưu Dương nhấn ga, xe Porsche đen huyền liền giống tia chớp đen lủi mất.

Mã Đồng Đồng khóc lóc đuổi theo nhưng chỉ trong chớp mắt, chiếc xe kia đã biến mất giữa dòng xe cộ tấp nập.

"Dừng xe!" Cuối cùng Lâm Tuyết nhịn không được, cô xuống taxi, bước lên giữ chặt Mã Đồng Đồng đang liều mạng đuổi theo, cô tàn nhẫn lắc lắc, quát: "Đồng Đồng, rốt cuộc cậu sao rồi?"

Mã Đồng Đồng khóc đến nỗi cả người run rẩy, ra sức khóc thút thít, cô bắt lấy cánh tay Lâm Tuyết, trong đôi mắt to tràn ngập buồn thương, run giọng nói: "Làm sao bây giờ? Anh ấy tức giận, anh ấy giận vì mình nói những lời kia!"

"Không biết tại sao cậu cứ để ý đến anh ta như vậy? Mình thấy anh ta không có nửa phần để ý đến cậu đó!" Người ngoài cuộc tỉnh táo kẻ trong cuộc u mê, Lâm Tuyết thật sự nhìn không ra Lưu Dương đối với Mã Đồng Đồng có gì chân tình thực lòng, anh ta chỉ dùng cô gái này để tiêu khiển thôi! Đây vốn là một cuộc phiêu lưu, đáng tiếc Mã Đồng Đồng đã phạm sai lầm, coi phiêu lưu là thực.

Mã Đồng Đồng như không nghe thấy lời Lâm Tuyết nói, cô chỉ thì thào lặp lại sự lo lắng của mình: "Anh ấy sẽ không về nhà, sau này vĩnh viễn không trở về nữa, làm thế nào bây giờ?" "Nhà" mà cô nói là ngôi biệt thự Lưu Dương mua cho cô, nếu người đàn ông kia chán ghét muốn vứt bỏ cô, thì ngôi biệt thự đó chính là khoản tiền bù tổn thất.

Lâm Tuyết kéo cô đến ven đường, dùng sức giữ bả vai muốn Mã Đồng Đồng tỉnh táo chút. "Cậu tỉnh lại đi! Nơi đó là phòng ngoài để anh ta trộm hương cướp ngọc (ý chỉ sự dấn dút nam nữ) mà thôi, anh ta vốn không coi chỗ đó là nhà!"

"Không đúng! Đó là nhà của mình và anh ấy!" Mã Đồng Đồng hoàn toàn mất đi sự tùy tiện thường ngày, cô bây giờ không khác gì những cô gái thất tình bình thường, chỉ sợ hãi lo được lo mất! "Lâm Tuyết, cậu giúp mình tìm anh ấy về được không? Cậu giúp mình nói vài lời hay, anh ấy nhất định sẽ nghe lời cậu!"

"Đồng Đồng!" Lâm Tuyết chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô tát người đối diện một cái, cao giọng quát lên: "Cậu điên độn hả?"

Mã Đồng Đồng giống như bị cái tát kia lay tỉnh, cô lấy tay bụm mặt, lao đảo lui về sau vài bước, sau đó xoay người nhanh chân bỏ chạy.

"Đồng Đồng!" Lâm Tuyết sợ cô gặp chuyện không may, bèn nhanh chóng đuổi theo, nhưng thành phố xầm tối, dòng người như dệt, xe cộ như nước, vài khúc quẹo đã hoàn toàn mất dấu Mã Đồng Đồng.

Nhìn xe cộ đông đúc và cảnh tượng người người vội vã qua đường cô lại cảm thấy bất lực.

*

Lâm Tuyết dọn về ở trong phòng ký túc xá độc thân trước kia, Lương Tuấn Đào bận rộn ở lại bệnh viện chăm sóc Hoàng Y Na luôn tái phát chứng động kinh, hẳn muốn bất cứ lúc nào cũng thu thập được tin tức để báo cáo lên trên, trong lúc nhất thời cũng chẳng quan tâm hay muốn tranh luận với Lâm Tuyết về việc này.

Nghe Tiểu Cao báo Lâm Tuyết đã chuyển đồ đến ký túc xá, Lương Tuấn Đào dễ dàng nhận ra Lâm Tuyết lại dở tính tình của cô vợ nhỏ, nhưng hẳn tin rằng đợt thời gian bận bịu qua đi, hẳn kiên nhẫn dụ dỗ là có thể dỗ dành cô quay lại.

Việc bận bịu thế mà kéo dài tới ba ngày, chờ báo cáo xong toàn bộ tin tức Hoàng Y Na cung cấp lên quân bộ xong, Lương Tuấn Đào mới trở lại

quân khu.

Trong quân khu vẫn còn một đồng quân vụ lớn chờ hãn xử lý, bận rộn nửa ngày, vất vả lắm mới ngừng lại nghỉ ngơi, hãn liền bảo Tiểu Cao gọi Lâm Tuyết tới.

Hãn muốn lên lớp một khóa chính trị thật tốt cho cô, con quý nhỏ kia, hơi tí là thích gây mâu thuẫn trắc trở với hãn, thật khiến người ta đau đầu.

Lương Tuấn Đào xoa xoa mi tâm, nghĩ xem khi Lâm Tuyết qua đây, mình nên nói gì trước, vừa lúc lại nghe thấy cảnh vệ binh báo cáo: "Sĩ quan Trần Kiến An có việc quan trọng muốn báo lên thủ trưởng!"

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, nói: "Để cậu ta vào!"

Trần Kiến An vừa nhập ngũ chưa lâu đã được hãn đặc cách đề bạt làm sĩ quan cấp 1, chủ yếu là do hãn nhìn trúng tinh thần trách nhiệm nghiêm túc của anh ta. Hôm nay, lại một lần nữa chứng minh sự đặc cách đề bạt của hãn với Trần Kiến An tuyệt đối không lầm.

"Báo cáo thủ trưởng, sĩ quan Trần Kiến An có tin tức quan trọng trình báo!" Trần Kiến An một tay giơ lên chào theo nghi thức quân đội, tay kia thì cầm một chiếc túi đựng laptop thoát nhìn có chút cũ kĩ.

"Nói đi!" Lương Tuấn Đào dựa nửa người vào ghế, đôi mắt sắc bén lạnh căm, không nổi giận mà vẫn uy phong.

Trần Kiến An bước lên trước, đặt túi lên bàn rồi đẩy cho hãn, "Quyển nhật ký này tôi tìm thấy khi cho nổ Thu Cẩm Viên, nó cũng được lấy ra từ két bảo hiểm. Lâm Thiếu úy chỉ đem máy tính xách tay đi, còn cuốn sổ này thì không lấy. Tôi cảm thấy nó có giá trị rất lớn nên mới giữ lại. Sau khi về quân khu, lật dở vài tờ, thấy bên trong có rất nhiều nội dung quan trọng nên mang tới để Thủ trưởng xem!"

Lấy ra từ Thu Cầm Viên ư? Lương Tuấn Đào ngồi dậy, tiện tay cầm lấy rồi mở ra một trang.

Thay vì nói đây là nhật kí thì càng giống ghi chép hơn. Trên trang viết cũng không ghi rõ ngày tháng, từng đoạn từng đoạn không khác gì ghi lại cảm nghĩ sự việc. Đại thể vừa lật ra, chữ viết không ít.

Nét chữ Khải đẹp đẽ rất nhỏ, kiểu chữ mạnh mẽ hữu lực, cỏi mở không kiềm chế được, vừa nhìn đã biết nó được viết ra từ bàn tay đàn ông!

Lương Tuấn Đào nheo mắt, chỉ mới nhìn lướt qua liền bị nội dung bên trên thu hút.

"Tôi trở về mang theo sự tận thế của bọn họ, bắt đầu trả thù tàn khốc, tôi muốn hai nhà Vân Lâm hoàn toàn bị hủy diệt! Hai gia đình đó, tội ác chồng chất, đợi vận số tan hết, xem ai sẽ giúp đỡ bọn họ đây!"

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, bình tĩnh thản nhiên hỏi Trần Kiến An: "Việc cậu giữ quyển sổ này, Lâm Tuyết có biết không?"

"Báo cáo thủ trưởng, cô ấy không biết!" Trần Kiến An hơi thấp thỏm, anh ta ngừng một chút rồi hỏi: "Anh có muốn báo cho Lâm Thiếu úy không?"

"Không cần thiết!" Lương Tuấn Đào khoát khoát tay, dặn dò: "Nhớ giữ bí mật, không cho phép cậu nhắc đến chuyện này với bất cứ ai!"

"Dạ, thủ trưởng" ! Trần Kiến An đánh tay chào, nói: "Không có chuyện gì khác tôi xin phép ra ngoài!"

"Đi đi!" Lương Tuấn Đào gật gật đầu, đợi Trần Kiến An đi rồi, hắn nhắc điện thoại nội bộ bấm số của quân bộ, dặn dò: "Sĩ quan bậc 1 Trần Kiến An ở Sư đoàn 706 nhiều lần lập công, đề nghị thăng cho anh ta hai cấp!"

Quả nhiên hắn đã không nhìn lầm Trần Kiến An, tiểu tử này làm việc rất tích cực! Thứ được Trần Kiến An lặng lẽ cất giữ đúng là một vật chứng quý giá, so với văn bản trên laptop của Lâm Tuyết còn quan trọng hơn gấp trăm lần!

Nhìn vào điểm này, để Trần Kiến An thăng lên sĩ quan cấp 3 vẫn có chút chưa đủ!

"Báo cáo!" Tiểu Cao đi tới, "Lâm văn thư đã đến!"

Lương Tuấn Đào giấu nhật kí xong mới nói: "Bảo cô ấy vào đi!"

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt kể từ ngày chia tay ở bệnh viện.

Sắc mặt Lâm Tuyết vẫn trong trong trẻo như trước, vẫn yên tĩnh như vậy, giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến cô bị kích động mất khống chế.

Cô đứng ở vị trí cách hắn rất xa, giọng nói có loại khí phách hết sức lạnh nhạt: "Thủ trưởng gọi tôi đến đây có chuyện gì?"

Lương Tuấn Đào đứng dậy, bước qua.

Thấy hắn tới gần, cô xê dịch lui về sau một bước, giận tái mặt, lạnh lùng nói: "Có gì anh cứ nói thẳng, tôi vẫn đang nghe!"

"Bà xã à!" Lương Tuấn Đào trơ mặt sát lại, hắn cúi đầu quan sát sắc mặt cô, cười hì hì nói: "Còn ghen ư?"

Ai ghen tuông chứ? Mắt Lâm Tuyết ẩn chứa nụ cười u lạnh, cô nhẹ nhàng lặp lại lần nữa: "Tôi không ăn dấm chua, thật đấy!"

Lương Tuấn Đào yên lặng chăm chú nhìn vào mắt cô, đôi mắt trong veo hờ hững lạnh nhạt, thật sự không hề có cảm xúc dao động nào. Trong tim

hắn tức thì như bị nhét tảng đá, vừa uất ức vừa nặng trĩu. Hóa ra, bản thân mình thật sự chưa đủ phân lượng khiến cô ghen tuông!

Lương Tuấn Đào cười cười tự giễu, vươn ra cánh tay sắt kéo cô vào lòng, hắn dịu dàng nói với cô: "Lại đây, anh cho em biết chuyện trước kia giữa anh và Hoàng Y Na!"

Hắn nợ Hoàng Y Na nhiều lắm cho dù cô ta phản bội khiến hắn đau lòng! Nếu không phải vì hắn, nếu không do hắn liên lụy, Hoàng Y Na sẽ không thảm như ngày hôm nay. Bất kể thế nào, hắn cũng không bỏ mặc cô ta không hỏi han gì.

"Khỏi cần!" Lâm Tuyết nhẹ nhàng tránh khỏi ngực hắn, cô lại lui về phía sau, ngẩng khuôn mặt thanh lệ lạnh lùng, thản nhiên nói: "Thật sự không cần thiết!"

Quả thực không có cách nào tóm được cô, muốn nổi giận nhưng bản thân lại đuối lý, Lương Tuấn Đào đành nuốt nuốt bọt, tiện thể nuốt luôn toàn bộ hỏa khí xuống. "Được. " hắn cười gật gật đầu, nói: "Không đề cập tới chuyện Hoàng Y Na! Anh nói chuyện em thích nghe vậy!"

Cô thích nghe ư? Lâm Tuyết hơi nhướng mi, im lặng nhìn hắn.

Nói thật, mỗi khi Lương Tuấn Đào thấy vẻ mặt cự tuyệt từ ngàn dặm này của cô, hắn liền nảy sinh xúc động muốn tiến lên cắn cô.

Dùng phương pháp nguyên thủy nhất đập vỡ sự lạnh lùng kia, khiến cô kêu đau, để hắn được thấy một người phụ nữ chân thực!

Nhưng cuối cùng hắn không làm thế. Bầu không khí không cho phép, hơn nữa Lâm Tuyết còn chống cự lợi hại, có cảm giác nếu hắn tiếp tục chơi xấu sẽ khiến cô phiền chán hơn.

Cọ cọ cái mũi, hần vẫy cô bảo: "Lại đây, anh với em bàn bạc chuyện này chút!" Nói xong, Lương Tuấn Đào bước đến cạnh sô pha bên, tùy tiện mà nằm xuống, thuận tay rút ra điều thuốc châm lửa hút.

Bình thường hần không hút thuốc, hơn nữa ở một chỗ như quân đội cũng không cho phép kẻ nào hút thuốc nơi công cộng. Nhưng mỗi khi cảm thấy phiền muộn hoặc lúc buồn bực, hần sẽ hút một hai điếu.

Chắc rằng hiện giờ Lương Tuấn Đào đang cố gắng áp chế cảm xúc lo lắng nôn nóng, tâm tình hần cũng không tốt.

Lâm Tuyết đứng im không nhúc nhích, giọng nói vẫn cứ bình thản mà lạnh nhạt: "Anh nói đi, tôi đang nghe!"

". . ." Suýt nữa thì hần phá vỡ công sức này giờ, Lương Tuấn Đào nén nhịn xúc động muốn chửi "mẹ nó chứ", hần đáp lại cô bằng sự tức giận khinh khỉnh, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Thấy cô tập trung đề phòng, Lương Tuấn Đào không khỏi nổi giận một hồi, đồng thời cũng hoảng hốt. Mỗi khi con quỷ nhỏ này bày ra vẻ mặt kia, hần luôn luôn vô phương nắm chắc được cảm giác trong lòng cô, như thể bất cứ lúc nào cô cũng có thể biến mất không tìm thấy nữa. . . Hần lắc đầu, vứt bỏ cảm giác đáng sợ ấy đi, Lâm Tuyết sao có thể biến mất không tìm được chứ? Trừ việc ở cạnh hần ra, dường như cô không còn đường lui!

Mạc Sở Hàn chính là bóng ma cả đời mà cô vĩnh viễn khó thoát được, cô không nên rời khỏi sự che chở của Lương gia, bằng không, kết quả nào đang đợi Lâm Tuyết, cô hần là người rõ nhất.

Lương Tuấn Đào vỗ vỗ chỗ bên cạnh, hần hơi phác ra nụ cười, nhẹ giọng nói: "Đến đây ngồi cạnh anh, anh nói chuyện với em một lát, không xằng bậy đâu!"

Lâm Tuyết biết mình già mồm, cô không nên gay gắt với hân, nhưng trong lồng ngực cô, dù mở miệng cũng không thể nuốt trôi một ngụm khí, cô không có cách nào dùng vẻ mặt ôn hòa đáp lại hân, cũng không cách nào tiếp tục hạ cố, chấp nhận sự gần gũi của hân.

Nghĩ đến cảnh hân ôm ấp Hoàng Y Na, cô liền có cảm giác buồn nôn ghê tởm với hân.

Thấy Lâm Tuyết trầm mặt, đôi tay trắng như phấn nắm chặt theo bản năng, thậm chí tứ chi cũng cứng ngắc, Lương Tuấn Đào biết không thể ép buộc được.

Hân im lặng hút thuốc, trong không khí tồn tại áp lực nặng nề, từ từ mở rộng trở nên nồng đậm, giống như đang chất chồng thuốc nổ, chỉ cần quẹt một que diêm là nổ mạnh, kết quả có thể là quan hệ giữa hai người sẽ hoàn toàn nứt toác!

Từ sau khi đăng kí kết hôn, Lâm Tuyết chưa bao giờ bài xích sự gần gũi của Lương Tuấn Đào mãnh liệt đến thế, hân biết mình đã chạm đến ranh giới cuối cùng của cô.

Hút hết một điếu thuốc, Lương Tuấn Đào dí đầu mẫu thuốc vào gạt tàn, mười ngón tay thon dài hữu lực đan vào nhau, tiếp tục nâng lên đôi mắt có ý cười không ngớt, nói: "Anh với em bàn bạc chuyện này một chút!"

Lâm Tuyết yên lặng một hồi, khi mở miệng trả lời, giọng nói lại khàn khàn: "Anh nói đi."

Vừa rồi cô căng thẳng đến nỗi cả người cứng ngắc, nếu Lương Tuấn Đào kiên quyết với cô, cô không biết mình sẽ gây ra chuyện gì quá khích nữa. Tạm ổn, hân đã không ép buộc cô. Nhưng trong nháy mắt căng thẳng và sợ hãi lại khiến Lâm Tuyết tái phát bệnh cũ, dây thanh quản bị cảm xúc ảnh hưởng dẫn tới thương tổn trở nên khàn khàn, đây là căn bệnh bám theo cô vĩnh viễn.

"Là thế này!" Lương Tuấn Đào ngửa đầu dựa vào sô pha, tùy ý nhấc chân bắt chéo nhau giống vẻ tùy tiện lười nhác ngày thường, hẩn ngẫm nghĩa chiếc bật lửa bạch kim trong tay, nâng mắt nhìn Lâm Tuyết, nói: "Về vụ án tai nạn xe cộ kia, một chốc một lát không tìm được chứng cứ đánh thép để khởi tố Mạc Sở Hàn, Lý Ngạn Thành lại che chở cho hẩn, muốn định tội chỉ sợ rất phiền toái. Nên anh nghĩ cứ để Lãnh Bân dùng sát thủ của Báo Bầy trực tiếp làm thịt hẩn đi, em thấy sao?"

". . ." Lâm Tuyết trở mắt, cô không ngờ Lương Tuấn Đào tìm mình để bàn bạc chuyện này.

Đáy mắt sắc bén gắt gao quăn chặt lấy cô, không bỏ qua bất cứ sự biến hóa nào trên khuôn mặt, cuối cùng cô vẫn để tâm tới Mạc Sở Hàn, khi hẩn bảo dùng sát thủ giải quyết chuyện này, trong mắt cô không có vui mừng mà là sự hốt hoảng theo bản năng

"Nói chuyện đi, em nghĩ cách này khả thi không? Nếu có thể, anh lập tức báo cho Lãnh Bân, để anh ta chọn sát thủ tinh nhuệ! Anh được biết, Báo Bầy chưa bao giờ thất bại, dù là trâu bò ngang bướng, cá sấu địa vị hiển hách cũng không thoát khỏi răng nhọn móng sắc của thuộc hạ Lãnh Bân!"

Lâm Tuyết mở miệng, lần này giọng nói rất bình thản: "Việc này tự anh quyết định là được rồi, không cần thương lượng với tôi, tôi không có ý kiến gì!"

"Em đồng ý chứ?" Lương Tuấn Đào sít sao dò xét ánh mắt cô.

"Tôi nói rồi, chuyện của anh không liên quan gì đến tôi!" Lâm Tuyết nói xong, dường như không muốn tiếp tục mặt đối mặt nói chuyện cùng hẩn nữa, cô dứt khoát xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng tinh tế yếu điệu kia biến mất, Lương Tuấn Đào nghiêm mặt ngồi im trong chốc lát, thật lâu sau, "Pằng!" hẩn ném bật lửa

lên bàn, bắt đầu nghiên rắng.

Mẹ nó, con quý nhỏ được hăn chiều đến mức không biết trời cao đất rộng gì rồi! Hơi một tí là dám quăng cái mặt hăn đi.

Một người im lặng chờ đợi thật không thú vị, hăn liền đứng dậy đi về bàn làm việc, mở ngăn kéo ra, lấy quyển sổ nhật kí vừa cất giấu.

Mở ra trang đầu tiên vừa xem, Lương Tuấn Đào tiếp tục nhìn xuống.

"Tôi trở về mang theo sự tận thế của bọn họ, bắt đầu trả thù tàn khốc, tôi muốn khiến hai nhà Vân Lâm hoàn toàn bị hủy diệt! Hai nhà Vân Lâm, tội ác chồng chất, đợi vận số tan hết, xem ai sẽ giúp đỡ bọn họ đây!

Nghe nói quan hệ giữa con gái nhà họ Vân và đại thiếu Lương gia không bình thường, hai người đang ngọt ngào suôn sẻ sao? Ha ha, tôi sẽ không cho bọn họ cơ hội tu thành chính quả, càng không để Vân gia lấy Lương gia làm chỗ dựa vững chắc, xem xem Lương đại thiếu có thể thích một đứa con gái đã bị cưỡng bức luân phiên nữa hay không!"

Đọc đến đây, Lương Tuấn Đào kinh ngạc nhướng mi, chẳng lẽ Vân Đóa bị cưỡng bức luân phiên ư? Vì sao hăn chưa từng nghe nói qua? Không đúng, từ sau khi đại ca gặp chuyện không may, Vân Đóa đã hoàn toàn biến mất, nghe nói ra nước ngoài, từ đó bất vô âm tín. Đại ca luôn cho rằng cô ấy ghét bỏ mình tàn phế nên xuất ngoại trốn tránh. . .

Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình khác? Tất cả đều là thủ đoạn ti tiện của Mạc Sở Hàn để chia rẽ đám cưới của hai nhà Vân Lương sao?

Tiếp tục xem nhưng không hề có nội dung thực tế xác thực. Đương nhiên, người viết nhật kí rất cẩn thận, đã để phòng trường hợp sau này quyển nhật kí có thể rơi vào tay người khác, chuyện ghi lại thường là tình cảm, ý nghĩ trong nội tâm hăn nhưng không ghi lại bất cứ sự việc thực tế nào.

Kế tiếp, chính là sự lên án và oán hận của Mạc Sở Hàn đối với hai nhà Vân Lâm, hẳn kể ra tội ác chồng chất của hai nhà, sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ khiến Mạc thị phá sản, sao lại đẩy Mạc gia đến bước đường cùng, sao giám đốc xí nghiệp Mạc thị chính là cha Mạc Sở Hàn - Mạc Cảnh Sơn lại nhảy lầu tự sát. . .

Thương trường như chiến trường, thất bại có nghĩa là táng gia bại sản, nợ nần chồng chất. Mạc thị chính là vật hi sinh bị đào thải trên trên thương trường ngập tràn khói thuốc súng, ngập tràn tàn khốc, không đáng nhắc đến, nhưng khi đương sự liên quan đã trải qua thì sẽ khắc cốt ghi tâm sự suy sụp và đả kích đau đớn.

Mạc Cảnh Sơn nhảy lầu, Mạc thị phá sản bị thu mua, nghèo rớt mồng tơi mà cha còn khoản nợ lớn, Mạc Sở Hàn chỉ có thể cùng mẹ lưu vong ra nước ngoài,飄u bạt bên ngoài 3 năm, hai năm trước hẳn áo gấm về quê, một lần nữa chấn hưng Mạc thị, trong thời gian ngắn liền tạo ra một Mạc thị thần thoại trong thương giới.

Giữa những hàng chữ đều là xúc động căm phẫn và tức tối thù hận, hẳn cảm thấy toàn thế giới đều tính kế mưu hại mình, tất cả người bên cạnh đều là bạch nhãn lang, khi Mạc thị cường thịnh, đám hồ bằng cầu hữu đều xoay quanh trái phải, khi Mạc thị thất bại thảm hại, chẳng những hồ bằng cầu hữu không thấy mà ngay cả người bạn gái mến nhau nhiều năm cũng bỏ hẳn mà đi, cô ta xoay người liền ngã vào vòng tay Vân đại thiếu.

Hẳn hận hai nhà Vân Lâm không đội trời chung, người viết nghiêng răng nghiêng lợi nguyện rửa tất cả thành viên của hai gia đình này đều chết hết, đồng thời quyết tâm đợi hẳn trở về, nhất định phải khiến bọn họ gà chó không tha.

Xem quyển nhật kí này chẳng khác nào nhìn một kẻ điên lâm bầm lảm nhảm. Lương Tuấn Đào chau mày, tuy hai nhà Vân Lâm bị phá sản, bị Mạc

thị thu mua nhưng mọi người vẫn sống tốt, nội dung bên trong nhật kí đương nhiên không thể là chứng cứ trình lên tòa án.

Xem tiếp nữa lại thấy sự căm giận mãnh liệt và khiển trách của Mạc Sở Hàn đối với Lâm Tuyết, hẳn rằng cô lằng lơ, mẫn cô chê nghèo thích giàu, rằng cô là đồ đê tiện, còn câu giận nói một ngày nào đó muốn làm cô phải hối hận vì đã phản bội hẳn.

"Pằng!" Đặt nhật kí sang một bên, Lương Tuấn Đào xoa xoa mi tâm, trong lòng suy xét xem nên xử lý chuyện này thế nào.

Nếu kẻ điên Mạc Sở Hàn kia không mắc chứng vọng tưởng như lời nói, hai năm trước, tai nạn mà đại ca và Lý Huy gặp phải hẳn là do một tay hẳn thiết kế sắp xếp. Nhưng ngoại trừ bản nhật kí điện tử và mấy lời xằng bậy trống rỗng, dường như hoàn toàn không có bất cứ vật chứng mang tính thực tế nào.

Tuy nói với Lâm Tuyết là muốn dùng sát thủ Báo Bầy đối phó Mạc Sở Hàn, nhưng Lương Tuấn Đào biết, nếu mình thực sự làm thế, hình tượng của mình trong lòng cô sẽ rất giá trị hại.

Có thể nhận ra sự lạnh nhạt và bất mãn của cô đối với hẳn, tạm thời hẳn không muốn đụng vào ranh giới của cô. Có lẽ Lâm Tuyết hận Mạc Sở Hàn, cũng muốn đưa hẳn lên tòa án rồi đưa vào nhà giam nhưng cô không muốn dùng thủ đoạn ám sát.

Dù cô nhiều lần bảo để tự Lương Tuấn Đào quyết định, chuyện của hẳn không liên quan tới cô, nhưng đương nhiên hẳn không cho là thật. Nếu tưởng là thật thì từ nay về sau chuyện của hẳn thực sự không còn liên quan đến cô nữa!

Con quỷ nhỏ này, bướng bỉnh lên thì thật sự không ai có cách nắm chắc được!

Trong phòng bệnh, Mạc Sở Hàn bưng bát cháo tổ yến, dùng thìa bạc múc từng thìa từng thìa một, tự mình bón cho Thư Khả.

Băng vải trên mặt cô ta đã thay nhiều lần, miệng vết thương cũng bắt đầu đóng vảy nhưng mỗi lần thay băng, cô ta đều hét lớn rồi điên cuồng ném vỡ đồ đạc, sau khi bác sĩ quấn kín khuôn mặt, cô ta lại khóc lóc không chịu ăn uống gì.

Mạc Sở Hàn kiên nhẫn dỗ dành, tự tay cho Thư Khả ăn cháo, ở bên cạnh bảo đảm vĩnh viễn không ghét bỏ cô ta.

Người đàn ông dịu dàng che chở khiến Thư Khả tin tưởng, cô ta tận hưởng sự săn sóc và chăm sóc của hắn, còn lo lắng nói: "Nếu bị ba thấy, ông ấy sẽ nổi giận đấy! Ba bảo em chăm sóc anh, bây giờ lại thành anh chăm sóc em!"

"Không sao, anh thích chăm sóc em!" Mạc Sở Hàn cho cô ta ăn cháo tổ yến xong, liền cẩn thận dùng khăn tay lau lau khóe miệng.

"Sở Hàn, anh thật tốt!" Thư Khả cảm động nhào vào ngực hắn, nước mắt nói: "Quả nhiên em đã không nhìn lầm anh, anh đúng là người đàn ông hiếm có!"

Mạc Sở Hàn dịu dàng vỗ vỗ vai cô ta, nói: "Khi anh ở hoàn cảnh khó khăn nhất, nghèo túng nhất, em vẫn luôn bầu bạn chăm sóc anh, bây giờ em gặp tai họa, theo lý anh nên báo đáp em!"

Chỉ là báo đáp thôi ư? Thư Khả có chút không cam lòng, nhưng cô ta giả vờ không hiểu, vẫn nằm trong ngực hắn, nói mơ: "Nhớ khi còn bé, hàng ngày thấy anh dắt tay Lâm Tuyết, cùng cô ấy chơi, cùng cô ấy cười, em rất hâm mộ đó!" Ngoài hâm mộ ra, phần nhiều vẫn là ghen tị, có lẽ từ khi đó, cô ta đã hận Lâm Tuyết rồi. "Sở Hàn, anh biết không? Anh mãi mãi là giấc mộng đẹp nhất trong lòng em! Em nghĩ, đến một ngày nào đó, em muốn

dùng toàn bộ con người mình để hồi đáp anh, em nguyện ý đổi tính mạng mình với Lâm Tuyết vì anh!"

Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng đẩy Thư Khả ra, gượng nhếch môi, nói: "Chúng ta đừng nhắc tới cô ta!"

"Ừ, " Thư Khả khéo léo gật gật đầu, lát sau nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, ba anh vẫn luôn hy vọng được bế cháu, em cũng rất thích trẻ con! Anh xem, bây giờ bộ dạng em bệnh tật thế này, nếu không có gì gửi gắm, không biết còn có dũng khí để sống tiếp hay không. . ."

Ngụ ý là muốn Mạc Sở Hàn cho cô ta đưa con để cô ta có thể ở trước mặt Lý Ngạn Thành xác lập chỗ đứng ổn định, có thể ngồi vững trên ngai vàng Mạc phu nhân.

Nhắc tới Lý Ngạn Thành, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn biến mất, giọng hằn có chút lạnh: "Cũng đừng tiếp tục nói về ông ta với anh! Hiện giờ ông ta một lòng một dạ chờ có cháu chẳng qua là sợ hương hỏa Lý gia bị chặt đứt, ông ta coi anh như ngựa đực thôi!"

Có thể nghe ra Mạc Sở Hàn hoán hận và phần nộ với Lý Ngạn Thành, Thư Khả không dám kiên trì nữa, cô ta liền theo ý hằn, nói: "Đúng đúng! Không đề cập tới ông ấy nữa! Thật ra, chúng ta muốn sinh con là do chúng ta, không vì bất cứ ai cả! Chẳng lẽ anh không muốn có con ư? Dù sao tuổi anh cũng đâu còn nhỏ . . ."

"Có thể nói mấy chuyện khác không?" Mạc Sở Hàn bắt đầu phiền muộn, hằn đứng dậy muốn rời phòng.

"Đừng đi! Sở Hàn, anh đừng bỏ em! Hu hu. . . Em sai rồi, em không nên nói những lời khiến anh mất vui, em sẽ nhớ kỹ, cam đoan không nói lại nữa!" Thư Khả vội liều mạng ôm lấy hằn, than thở khóc lóc: "Sở Hàn, sao anh dữ tợn với em vậy? Một chút kiên nhẫn cũng không có, có phải do anh ghét bộ dáng xấu xí của em hay không?"

Mạc Sở Hàn nghĩ đến hoàn cảnh cô ta hiện giờ rất đáng thương, liền áp chế lửa giận, giọng điệu cũng dịu đi: "Mạc Sở Hàn này không phải người vong ân phụ nghĩa, cả đời này. . . anh sẽ chăm sóc em!"

"Sở Hàn, anh thật tốt!" Thư Khả không dám trêu chọc tâm tình của hắn, vội nhu thuận ôm lấy thắt lưng hắn, dịu dàng nỉ non: "Em không mong đợi vào việc anh đối xử với em tốt cỡ nào, chỉ hy vọng anh có thể ở bên cạnh em chút thôi!"

Lúc này bỗng có tiếng gõ cửa phòng, giọng nói của Thôi Liệt vang lên: "Thiếu gia!"

Mạc Sở Hàn nghiêng đầu, nói: "Vào đi!"

Thôi Liệt đi tới nói với hắn: "Thiếu gia, Lâm Á Linh vừa đến đây!"

Mạc Sở Hàn giật mình, một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng.

"Anh có muốn để cô ta vào không?" Thôi Liệt quan sát sắc mặt hắn rồi hỏi.

"Cho cô ta vào!" Mạc Sở Hàn quay đầu, cầm lấy một quả xoài trên bàn nhỏ, từ từ gọt vỏ.

Lúc Lâm Á Linh bước vào, ngay cả bước chân cũng cẩn thận , cô ta nghe nói Mạc Sở Hàn ở đây an dưỡng thân thể nên hôm nay bỏ ra ít thời gian rảnh rỗi, nói dối muốn về nhà mẹ đẻ rồi lái xe qua đây.

"Mạc thiếu!" Lâm Á Linh cung kính khom lưng với Mạc Sở Hàn đang ngồi trong ghế da mềm mại cạnh giường, cô ta tươi cười nịnh nọt: "Thân thể anh khá hơn chút nào chưa?"

Người đàn ông kia ngay cả con mắt cũng chưa thèm nâng lên, hắn chỉ đặt quả xoài đã gọt xong vào đĩa thủy tinh, sau đó lấy tăm cắm cho Thư

Khả ăn.

Lâm Á Linh lúc này mới phát hiện ra Thư Khả đầu băng bó kín bưng nhưng không nhận ra cô ta, ả khó hiểu hỏi han: "Vị này là ai thế?"

Không đợi Mạc Sở Hàn lên tiếng, Thư Khả đã phun miếng xoài ra, hai tay bưng mặt khóc. "Sở Hàn, em rất sợ!" Cô ta khóc lóc rồi nhào vào ngực hắn, cả người run rẩy.

"Đừng sợ!" Mạc Sở Hàn vội vàng vỗ về, sau đó lườm Lâm Á Linh bên cạnh vẫn chưa biết tai họa giáng xuống thế nào: "Cô có chuyện mau nói, có rắm mau đánh, người yêu tôi thấy cô là khiếp sợ đến hoảng hốt!"

". . ." Lâm Á Linh không biết mình sai ở đâu, cô ta chỉ thuận miệng hỏi han người phụ nữ đầu quần băng trắng toát có vẻ rất quý dị kia là ai, sao đối phương lại kích động như vậy? Còn luôn mồm la hét sợ hãi, Lâm Á Linh đây xinh đẹp như hoa, có chỗ nào khiến người khác sợ hãi nhỉ?

"Thiếu gia đang hỏi cô kìa! Mau nói đi!" Thôi Liệt nhắc nhở.

"Ồ. " Lúc này Lâm Á Linh mới nhớ tới mục đích tới đây của mình, cô ta vội bước nhanh lên một bước, cười làm lành, nói: "Lần này tôi tới để trực tiếp báo cáo tình hình của Lâm Tuyết với Mạc thiếu!"

Lời vừa nói ra, cô ta cảm thấy bầu không khí vui vẻ bỗng thay đổi. Chẳng những khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn trông như hầm băng, thêm vào đó, người phụ nữ có khuôn mặt bị băng kín vừa la hét sợ hãi giờ lại sợ run cứng ngắc.

Một lúc lâu sau, Thư Khả khóc lóc chất vấn Mạc Sở Hàn: "Anh còn sai người theo dõi Lâm Tuyết sao? Anh vẫn nhớ tới cô ta! Hu hu. . ." Cô ta ra sức dấm vào ngực Mạc Sở Hàn, uất ức đến mức khóc không thành tiếng: "Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Có phải anh ghét em biến dạng, lại muốn cùng Lâm Tuyết nối lại tình xưa không?"

"Không đúng, không có!" Mạc Sở Hàn suýt nữa nhấc tay tuyên thệ, hắn cố gắng trấn an Thư Khả, luôn miệng giải thích: "Đó là việc trước khi anh ốm! Từ lúc tỉnh dậy sau cơn mê cho đến giờ, anh không chủ động hỏi thăm tình hình của Lâm Tuyết, em không tin thì có thể hỏi Lâm Á Linh!"

Thư Khả quay đầu lại, nước mắt lưng tròng hỏi Lâm Á Linh: "Sở Hàn nói có thật không? Cô nói đi, lần cuối cùng anh ấy bảo cô thăm dò tình hình Lâm Tuyết là khi nào hả?"

Lâm Á Linh không trả lời mà chỉ vào mặt Thư Khả, chần chờ hỏi: "Cô, cô là Thư Khả đúng không? Nghe giọng thì giống với Thư Khả nha! Sao cô lại biến thành cái dạng này? Mặt mũi thế nào rồi?"

Cả người Thư Khả run lên, cô ta lại nhào vào ngực Mạc Sở Hàn khóc lớn: "Hu hu. . . Sở Hàn, em sợ!"

Mạc Sở Hàn giận đến run người, hắn vội ôm Thư Khả trấn an, vừa quay đầu vừa chỉ vào Lâm Á Linh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quát lớn: "Cút đi!"

"Mạc thiếu. . ." Lâm Á Linh chưa lấy được tiền thì đâu chịu đi, cô ta dày mặt năn nỉ: "Tôi đã làm cơ sở ngầm cho anh lâu như vậy, anh có thể cho tôi chút tiền thưởng không?"

"Trò đùa!" Mạc Sở Hàn cười lạnh: "Không phải cô giúp Lương đại thiếu làm ấm giường sao? Tiền của hắn còn chưa đủ để cô xài à?"

Lâm Á Linh khổ không thốt nên lời, cô ta muốn nói mình ở Lương gia thì dần dần no ấm, xưa nay móc không ra tiền, bởi Lương Thiên Dật cả ngày làm ỗ trong nhà, hắn hoàn toàn không cần tiền. Tiền của hắn đều đưa Lưu Mỹ Quân giữ, nếu muốn lấy được tiền từ trong tay Lưu Mỹ Quân thì chẳng khác nào mơ mộng hão huyền! "Tôi. . . Tôi thật sự không có tiền!"

"Việc cô không có tiền thì liên quan gì tới tôi? Cho cô biết, từ hôm nay trở đi, chuyện của Lâm Tuyết không cần báo cáo với tôi, tôi không có hứng thú! Hiện giờ tôi muốn bận rộn chăm sóc Thư Khả, cô ấy gặp mấy người họ Lâm liền sợ hãi, cô mau rút đi!" Mạc Sở Hàn quát tháo ra lệnh cho thuộc hạ bên cạnh: "Các người còn giết mình cái gì? Mau ném người đàn bà kia ra ngoài!"

*

Vân Đóa đứng ở cửa lớn nhà họ Lương do dự đến nửa ngày, cổ vũ không nổi dũng khí vào cửa. Cô sợ hãi nhìn cảnh vệ binh giữ cửa, sợ bị đuổi ra lần nữa.

Lần trước là Thẩm Doanh Doanh tình cờ qua đây đưa cô vào, xem ra hôm nay vận khí không tốt như vậy. Thấy đã gần trưa, bản thân cũng gấp ghé nửa ngày rồi, mấy người lính gác đều nhìn mình bằng ánh mắt cảnh giác, nếu tiếp tục đương nhiên sẽ bị vặn hỏi, cô quyết định cứ về nhà vậy!

Vừa xoay người, suýt nữa thì Vân Đóa đụng phải một người, mùi nước hoa đậm đặc xộc thẳng vào xoang mũi, kích thích khiến cô hắt hơi vài cái. Chưa đợi Vân Đóa mở mắt để nhìn rõ trước mắt là ai, chợt nghe thấy một giọng nói phẫn khích kiêu ngạo với âm lượng lớn: "Đồ điểm nhỏ, cô lén lút ở trong này làm gì hả?"

Vân Đóa chỉ cảm thấy da đầu tê rần, mái tóc quấn màu nâu xinh đẹp bị túm lên. "Trời ơi!" Cô đau đến mức đôi mi thanh tú nhắm lại, hai tay theo bản năng giơ lên bảo vệ đầu mình, giờ mới thấy rõ hóa ra người kéo tóc cô là Lâm Á Linh.

"Buông ra!" Vân Đóa vừa cố gắng cứu giúp mái tóc của mình, vừa phẫn nộ chất vấn Lâm Á Linh: "Vì sao chị túm tóc tôi? Tôi đâu có làm chuyện xấu!"

Tâm trí Vân Đóa vẫn là của một đứa trẻ, trong cảm nhận của cô, chỉ đứa bé nào làm chuyện xấu mới bị trách mắng, trừng phạt.

"Đồ điểm nhỏ phóng đảng!" Lâm Á Linh ở chỗ Mạc Sở Hàn gặp trắc trở, chứa đầy tức giận, đúng lúc trở về bắt gặp Vân Đóa đang đảo quanh cửa Lương gia, vừa nhìn đã biết cô bé tới tìm Lương Thiên Dật, rõ ràng cô ta muốn ức hiếp Vân Đóa yếu đuối, mượn cô bé để trút cơn tức giận. Tát Vân Đóa hai cái bạt tai xong, Lâm Á Linh tiếp tục chống nạnh hùng hùng hổ hổ: "Cô cho rằng tôi không biết cô chạy tới muốn cướp người đàn ông của tôi sao? Nói cho cô biết, nếu dám có ý với anh ấy, tôi sẽ chinh chết cô!"

Vân Đóa bị tát, hai má đau rát, tóc bị Lâm Á Linh giật vài túm, da đầu cũng đau nhức. Cô nhịn đau, dùng cảm không khóc, hờn dỗi mà trừng Lâm Á Linh kiêu ngạo, cố gắng dựa vào lý lẽ của mình: "Tôi không muốn cướp người yêu của chị! Thiên Dật là người yêu tôi, chị đâu quen anh ấy trước tôi, tôi và anh ấy tốt hơn!"

Lâm Á Linh mới là kẻ cướp người yêu của người khác chứ không phải cô! Cô yêu Thiên Dật, vẫn luôn luôn yêu!

"Ôi, tiểu hồ ly, còn dám lý sự!" Xưa nay Lâm Á Linh chính là kẻ tính tình tàn nhẫn chua ngoa, đến Lương gia nhiều ngày chịu áp lực mà không thể khóc lóc om sòm, thật sự cần phát tiết một chút. Cô ta chắc rằng Vân Đóa yếu đuối nhất gan, liền vờ vơ quả hồng mềm này, đem sự hung hăng phát tiết trên người Vân Đóa.

Khi Lâm Á Linh giơ bàn tay định đánh Vân Đóa lần nữa, một giọng nói trong trẻo trách móc vang lên: "Dừng tay!"

Cánh tay đang giơ cao vội ngưng lại, bây giờ Lâm Á Linh chính là người bắt nạt kẻ yếu, hơn nữa còn bị người của Lương gia áp chế không còn nhuệ khí, cô ta vừa nghe thấy giọng nói nghiêm khắc thì lá gan liền run rẩy. Quay đầu lại đã thấy chiếc quân dụng Land Rover của Lương Tuấn

Đào đổ ở trước cửa, Lâm Tuyết mở cửa bước xuống, hóa ra hai người cùng về nhà dùng cơm trưa.

Lâm Á Linh phần nộ giường cằm, cô ta tỏ vẻ khinh thường với Lâm Tuyết nhưng cũng không dám tiếp tục đánh Vân Đóa.

Lâm Tuyết đi tới, kéo Vân Đóa qua, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nhìn, thấy khuôn mặt xinh đẹp sưng đỏ, có thể thấy Lâm Á Linh dùng sức đánh đến mức nào. Đáy mắt trong veo trầm tĩnh lạnh lùng nhìn về phía Lâm Á Linh, giọng nói giận dữ chất vấn cô ta: "Sao cô lại đánh con bé?"

Lâm Á Linh xoa thắt lưng, đôi mắt đẹp lộ ra hung hãn: "Ai bảo cô ta mơ tưởng đến người đàn ông của tôi! Sau này cô ta tới một lần, lão nương liền đánh một lần!"

"Cô dám đánh ai hả?" Lương Tuấn Đào cũng xuống xe, bước nhanh tới hỏi Lâm Á Linh.

Nhìn thấy hãn, vẻ dữ dằn trên mặt Lâm Á Linh tức thì biến mất, ngược lại thay bằng khuôn mặt tươi cười nịnh nọt: "Nhị thiếu gia đã về rồi à!"

Lương Tuấn Đào nhướng mày, không để ý tới sự thăm hỏi ân cần kia, hãn tiếp tục bàn về vấn đề vừa rồi: "Cô dám đánh ai?"

"Á. " Con người Lâm Á Linh đảo tròn, cô ta nhanh chóng cười làm lành, nói: "Tôi nào dám đánh ai. Chẳng qua là con gái đấu võ mồm thôi, Nhị thiếu gia hãn sẽ không quản việc này chứ!"

"Cô đấu võ mồm với ai tôi mặc kệ, nhưng chuyện vợ tôi thấy không vừa mắt thì tôi phải quản!" Lương Tuấn Đào hếch cằm, liếc nhìn cô ta, hỏi: "Nói, cô đánh Vân Đóa mấy cái rồi?"

"Tôi, tôi không đánh cô ta!" Lâm Á Linh luôn miệng phủ nhận, trong lòng sợ muốn chết. Đâu ngờ tình cờ làm càn lại vừa vặn gặp phải Lâm

Tuyết và Lương Tuấn Đào trở về , xem ra là năm hạn bất lợi, mọi việc đều không thuận.

Lâm Tuyết chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của Vân Đóa, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ cô ấy tự đánh mình ư? Đã làm còn không dám nhận, nhân phẩm của cô quả nhiên quá thấp!"

Lâm Á Linh thấy nhân chứng vật chứng rõ ràng, không có cách nào chống chế, liền phẫn nộ hừ một tiếng, coi như thừa nhận việc mình đánh Vân Đóa.

"Cô, tự tát mình hai cái đi, phải bảo đảm cũng giống cô ấy để lại vết đỏ! Nếu không nghe lời, tôi cam đoan sẽ khiến cô cút xéokhỏi đây trước đêm nay!" Lương Tuấn Đào dứt tay vào túi quần phục, lạnh lùng liếc xéo Lâm Á Linh.

Lâm Á Linh biết hăn nói được thì làm được, nếu hăn so đo cùng cô ta, cô ta tuyệt đối không chiếm được gì tốt! Dù Lương Thiên Dật muốn giữ cô ta lại, Lương Tuấn Đào cũng có vạn cách làm cô ta ngoan ngoãn rời khỏi Lương gia.

Toàn bộ sự hung hãn của Lâm Á Linh đều biến mất, lát sau cô ta trở nên giống như một con gà trống thất bại, đành vươn tay làm mấy việc cùng lúc, hung hăng tát vào mặt mình hai cái như Lương Tuấn Đào yêu cầu, hai bên má đều phải lưu lại dấu đỏ mới được.

Lương Tuấn Đào bất động, chỉ lạnh lùng hỏi: "Có đau không?"

Lâm Á Linh đau khỗ, nói: "Đương nhiên đau rồi!"

"Sau này khi muốn đánh người, hãy nghĩ tới cái tát cô tự đánh vào mặt mình, nhớ chưa hả?"

"Nhớ, nhớ rồi!" Lâm Á Linh nén giận, cúi đầu, không dám dờ dẫm cảm đầu lại hung hãn, bởi vì cô ta tự biết mình đầu không lại vị lão gia trước mắt này.

Lâm Tuyết không nhìn cô ta mà kéo bàn tay nhỏ bé của Vân Đóa, nói: "Chúng ta lên xe thôi!"

Sân nhà họ Lương rất rộng, đi bộ cũng phải một khoảng xa. Đang là giữa trưa mùa hè tháng 7, ban ngày rất độc, Lâm Tuyết liền đưa Vân Đóa đã phơi nắng dưới ánh mặt trời nửa ngày vào xe.

Lương Tuấn Đào cũng lên xe, Tiểu Cao nhón ga, xe quân dụng Land Rover từ từ được lái vào sân.

Lâm Á Linh thấy xe vào rồi mới dám ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng mắng: "Có gì đặc biệt hơn người chứ? Sớm muộn gì mày cũng bị Nhị thiếu gia chơi chán, đến lúc đó có lẽ mày còn không bằng tao đâu!"

*

Trưởng quản gia bước vào phòng vẽ tranh, ông nói với Lương Thiên Dật đang vẽ tranh: "Tiểu thư Vân Đóa bị Lâm Á Linh đánh không nhẹ, mặt đỏ rần rồi!"

Bàn tay to, thon dài đang vẽ tranh ngừng tại đó, thật lâu sau, Lương Thiên Dật mới quay đầu lại, nhón mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Sao cô vẫn cứ yếu đuối dễ bắt nạt như vậy! Bị đánh cũng không biết đánh lại ư?

Thấy anh ta có vẻ quan tâm, Trưởng quản gia mới nói tiếp: "Tiểu thư Vân Đóa đứng ở trước cửa lớn trong chốc lát, vừa vặn bị Lâm Á Linh bắt gặp, cô ta nói cô bé nhớ thương người yêu mình, bắt đầu động tay, Vân Đóa cũng không đánh trả, cô bé đã bị đánh không nhẹ! Nhưng may mà Nhị

thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân vừa vặn trở về, quát Lâm Á Linh ngưng lại! Hiện giờ bọn họ đã cùng về rồi!"

". . ." Lương Thiên Dật yên lặng một lúc, cái gì cũng không nói, nhắc cọ tiếp tục vẽ tranh. Nhưng tay cầm cọ lại hơi hơi run rẩy, ngòi bút không còn cảm giác thoải mái lưu loát nữa.

"Đại thiếu gia, tôi ra ngoài đây." Trương quản gia nói xong liền cung kính khom lưng, xoay người bước đi.

"Đợi một chút!" Lương Thiên Dật kêu lên.

Trương quản gia quay lại, hỏi: "Đại thiếu gia còn có gì dặn dò?"

Lương Thiên Dật do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn nói: "Truyền lời xuống dưới, nói rằng. . . sau này thấy cô ta...đến thì không cần ngăn cản, cứ để cô ta vào!"

"Dạ!" Trương quản gia gật đầu xoay người rời đi.

Theo bóng Trương quản gia, Lương Thiên Dật ném cọ vẽ trong tay xuống, tâm tư rối loạn, cuối cùng không thể vẽ được bất cứ cái gì.

----- End -----

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Phí Tồn Thanh Xuân Của Hai Chị Em Cô Là Bao Nhiêu?

Lâm Tuyết đưa Vân Đóa vào bên trong, đi qua hành lang dẫn đến phòng khách, vừa vặn gặp Lưu Mỹ Quân, đối phương nghi ngờ liếc mắt quan sát hai cô một cái, bà ta muốn nói gì đó nhưng thấy Lương Tuấn Đào bước vào, cũng đành nuốt trở về, chỉ hỏi: "Sao giờ mới về?"

Lương Tuấn Đào tùy ý ngồi xuống sôpha, nói: "Quân khu có chút chuyện, làm lỡ thời gian, không phải ba cũng chưa về à!"

Lương Trọng Toàn nói nhớ con trai con dâu, bảo bọn họ hôm nay về nhà dùng cơm trưa, từ hơn chín giờ, phòng bếp đã bắt đầu công tác chuẩn bị.

Lưu Mỹ Quân đi đến cạnh con trai yêu, bà ta nhìn hẩn đầy yêu thương, hỏi có mệt không, lại bảo người hầu pha trà rồi ngồi cạnh tán gẫu việc nhà cùng hẩn: "Đã chuẩn bị cua càng vàng con thích, còn có cá hấp hoa cúc, ngoài ra có thêm một con hươu hoang dã, do thuộc hạ cũ của cha con có lòng biếu tặng!"

Lương Tuấn Đào trợn mắt xem thường, cười nói: "Chờ ba về, con phải hỏi ông ấy một chút, sao lại nhận hối lộ, không sợ con học theo thói xấu à?"

"Đi chết đi! Nói nhảm, một món ăn thôn quê tính gì là hối lộ? Cha con tốt, thuộc hạ cũ của ông ấy cũng biết! Luôn đưa tới ít đồ ăn dân dã, nhưng gần hai năm nay, hươu hoang rất khó săn." Lưu Mỹ Quân nói chuyện, ánh

mắt lại chuyển hướng siết chặt Lâm Tuyết và Vân Đóa bên cạnh, thấy bàn tay nhỏ luôn nắm tay Lâm Tuyết không buông giống như đang cực kì căng thẳng. Vừa thấy Vân Đóa, bà ta vốn định hỏi cô đến đây với ý đồ gì, nhưng do nói chuyện với con trai mà để chuyện này lại, giờ nhin không được bèn hỏi: "Vân tiểu thư, cô tới làm gì?"

Kỳ thật trên đường tới đây Vân Đóa đã nghĩ được cái cớ khá tốt, nhưng cô không quen nói dối, nghe Lưu Mỹ Quân hỏi ý đồ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn tức thì sung huyết đỏ bừng, cô lắp bắp nói: "Cháu... cháu ... cháu đến tìm chị Lâm Tuyết!"

"Ừ!" Lưu Mỹ Quân liếc Vân Đóa một cái, không nói gì nữa.

Ấn tượng của bà ta với Vân Đóa không xấu, nhưng hai năm trước, sau khi con trai gặp chuyện không may, Vân Đóa lại biến mất không thấy tăm hơi, điều này khiến ấn tượng với cô giảm mạnh. Ở trước mặt Lương Thiên Dật, bà ta mắng mỏ Vân Đóa không ít, nhưng sau lưng anh ta thì cấm mọi người nhắc tới tên cô trước mặt Lương Thiên Dật, dần dà cũng lắng xuống.

Lúc này, Lâm Á Linh đã vào được. Cô ta vội vàng muốn chạy lên lầu, bước chân rón ra rón rén giống kẻ trộm, như sợ bị người khác phát hiện.

"Á Linh!" Lưu Mỹ Quân mau lẹ quát cô ta.

Lâm Á Linh quay người, giả bộ như mới thấy bà ta, vội vã lui về, cười nói: "Mẹ, con đã về!"

"Tôi biết cô về rồi!" Lưu Mỹ Quân trừng mắt một cái, hỏi: "Sao cô ra ngoài cả buổi vậy? Cô không sợ Thiên Dật không tìm thấy mình à? Tâm tình nó buồn bực, cô hẳn phải ở bên nó nhiều hơn, không có việc gì đừng có chạy ra ngoài giương oai!"

"Không phải ạ, con về nhà mẹ con mà! Nhiều ngày rồi, con lo thân thể ba con không khỏe." Lâm Á Linh đi tới, thấy Vân Đóa và Lâm Tuyết ngồi

cùng một chỗ lại càng ghen tị hơn, cô ta hung hăng trợn mắt nhìn cô bé kia.

Vân Đóa sợ tới mức nhanh chóng trốn vào ngực Lâm Tuyết, bụm mặt lại theo bản năng.

Lâm Tuyết nhìn động tác trẻ con này, trong lòng cảm thấy xót xa một hồi, cô vỗ về sống lưng Vân Đóa, an ủi: "Đừng sợ, không ai dám đánh em đâu!"

Chỉ chốc lát sau liền nhận được điện thoại Lương Trọng Toàn gọi về, ông nói bộ đội đang tiếp đãi lãnh đạo quan trọng, không thể về nhà dùng cơm.

"Cha con không về, chúng ta đi ăn thôi!" Lưu Mỹ Quân nhìn con trai bảo bối đã nhiều ngày không gặp, thấy tư thế hãnh diện oai hùng, quanh thân tràn ngập khí phách vương giả, bà ta càng nhìn càng hài lòng, càng nhìn trong lòng càng vui vẻ. May mắn còn có Tuấn Đào, có nó thì Lương gia sẽ tiếp tục cường thịnh, vĩnh viễn không suy. Lưu Mỹ Quân hỏi han đầy yêu thương: "Tuấn Đào, trưa nay muốn ăn thêm gì không?"

Lương Tuấn Đào chưng ra vẻ mặt bỏ đi, như thể hẳn không có cảm giác đặc biệt với sự thân thiết của mẹ mình. Hãnh diện đôi mày hình ngọn núi rồi nói với Lưu phu nhân: "Hỏi vợ con đi! Cô ấy thích gì con liền thích ăn cái đó!"

Nụ cười trên mặt Lưu Mỹ Quân tức thì hạ xuống, bà ta mắng chửi một câu: "Đồ không có tiền đồ!" Đúng là muốn làm bà ta tức chết mà! Bà ta nghi ngờ cái thứ bất hiếu này đang muốn chọc giận mình đây!

"Phu nhân, đại thiếu gia đã xuống!" Trương quản gia đi tới, nhẹ giọng bên tai Lưu Mỹ Quân.

Đây đúng là chuyện kỳ lạ, bởi gần đây Lương Thiên Dật không chịu xuống lầu ăn cơm, mỗi bữa đều sai người giúp việc đưa đồ ăn đến phòng

về, tính tình anh ta lại càng bất thường cổ quái hơn.

Từ sau khi đuổi Lâm Á Linh đi lần trước, hai anh em ầm ỉ có chút không thoải mái, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhau.

Cánh vệ binh đỡ xe lăn của Lương Thiên Dật xuống, sau đó đẩy vào phòng khách.

Lâm Á Linh vội chạy tới, ân cần đón xe lăn, đẩy Lương Thiên Dật qua đây. Thứ nhất, cô ta muốn lấy lòng Lưu Mỹ Quân và Lương Thiên Dật; thứ hai, cũng muốn khoe khoang quan hệ không tầm thường của mình và người đàn ông này cho Vân Đóa xem.

Sau khi thấy Lương Thiên Dật, Vân Đóa không chớp mắt, cứ ngẩn ngơ nhìn anh ta. Đôi mắt sáng rực ánh lên nước mắt, cánh môi cắn chặt, cô không dám khóc thành tiếng.

Thiên Dật gầy hơn, thoát nhìn cô tịch, cô muốn ... tiến lên an ủi anh ta, bầu bạn với anh ta, nhưng ... bên cạnh anh ta còn Lâm Á Linh. Vân Đóa theo bản năng sờ sờ hai má vẫn còn hồng rúm, trong mắt lộ ra khiếp ý.

Tuy Lương Thiên Dật không nhìn cô nhưng khóe mắt lại thu vào nhất cử nhất động của cô, nhìn thôi anh ta cũng hiểu hết. Thấy cô nước mắt lưng tròng tránh sau Lâm Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sưng đỏ, ngay cả ánh mắt nhìn chăm chú vào anh ta cũng đầy sự sợ hãi.

Lâm Á Linh đánh người dường như ác hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Đóa quả thực không nhìn ra nổi. Nha đầu chết tiệt ngu xuẩn này, khi bị đánh đã không phản kháng, chẳng lẽ ngay cả tránh né cũng không ư?

Đẩy Lương Thiên Dật đến trước bàn ăn, Lâm Á Linh thấy hơi đặc ý, liền nói với Lưu Mỹ Quân: "Mẹ, chúng ta ăn cơm thôi!"

Lưu Mỹ Quân hừ lạnh một tiếng, khiển trách: "Chỉ biết ăn thôi!"

"..." Lâm Á Linh cười gượng hai tiếng, không dám nói nữa.

"Ăn cơm thôi!" Lương Tuấn Đào lên tiếng, thuận miệng bỏ thêm câu: "Bà xã con đói rồi!"

Không nên chờ nữa Lưu Mỹ Quân dặn dò, người giúp việc bắt đầu mang đồ ăn lên, bởi trong nhà này, hai vị thiếu gia vĩnh viễn đều có thân phận cao nhất. Hẳn nói ăn cơm liền ăn cơm, bất cứ ai cũng không phản đối.

Như mọi khi, Lương Tuấn Đào cầm đũa gấp đồ ăn cho Lâm Tuyết trước nhưng lần này đồ hắn đưa tới đều bị Lâm Tuyết bưng qua trước mặt Vân Đóa. Bởi Vân Đóa tội nghiệp vẫn nắm tay cô, cô bé không dám gấp đồ ăn, sợ bị người ta đuổi ra ngoài.

Lương Thiên Dật thỉnh thoảng nâng mắt quan sát Vân Đóa, ánh mắt anh ta dừng lại trên người cô trong một khoảng thời gian rất ngắn, chưa đợi Vân Đóa nhận ra tầm mắt đó đã nhanh chóng rời đi.

"Thiên Dật, " đương nhiên Lâm Á Linh nhìn thấy tất cả, cô ta liền cố gắng gấp đồ vào bát Lương Thiên Dật, nói : "Anh ăn cái này đi!"

"Pằng!" Lương Thiên Dật trực tiếp ném chén cơm xuống đất, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn. Anh ta thích sạch sẽ, đâu chịu đựng vào đồ mà Lâm Á Linh gấp cho.

Người giúp việc đã quen thấy Lương Thiên Dật trái tính trái nết thất thường, lại thường thấy anh ta đập vỡ đồ đạc. Khi không vui, anh ta sẽ ném đồ, có khi còn lật cả bàn lên.

Mặt nóng kề sát mông lạnh, Lâm Á Linh cáu giận không dứt. Thật không hiểu nổi, đều là con gái Lâm gia, vì sao Lương Tuấn Đào yêu thương Lâm Tuyết, còn chủ động gấp đồ ăn cho cô, trái lại, cô ta gấp cho Lương Thiên Dật, anh ta còn không thích ăn!

Đúng là nhân bì nhân khí tử nhân (1)! Cô ta nghĩ nát óc chưa thông, so với Lâm Tuyết, rốt cuộc mình thua ở điểm nào chứ?

Lưu Mỹ Quân thấy con trai mất hứng, đương nhiên không phân trần mà răn dạy Lâm Á Linh một chút, chẳng qua bà ghét cô ta không có năng lực, cứ xum xoe nịnh bợ bấy bạ.

Lâm Á Linh cạ cạ khuôn mặt xám ngoét không dám nói nhiều, liền đành hoàng ăn cơm của mình. Sau khi đến Lương gia, quả thực tính tình nóng nảy và cái kính của cô ta đã bị mài mòn bớt, nếu là trước kia, ai dám không nể mặt cô ta như vậy, cô ta không lật bàn lên ngay tại chỗ mới là lạ. Đương nhiên, bây giờ có cho Lâm Á Linh một trăm lá gan cô ta cũng không dám. Lật bàn ở nhà họ Lương ư? Còn phải sờ xem đầu mình có đủ cứng hay không đã.

Lương Tuấn Đào thỉnh thoảng nghiêng về phía Lâm Tuyết, nhỏ giọng hỏi: "Em muốn ăn gì? Anh gấp cho!"

Lâm Tuyết thản nhiên, rất lâu sau mới đáp một câu: "Không cần đâu."

Nhìn đứa con trai hèn mọn, lại nhìn Lâm Tuyết hờ hững đăm đăm, Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức dạ dày đau đau. Đâu còn cách nào khác, ai bảo bà ta sinh ra hai đứa con không nghe lời chứ, nhất là lão Nhị, sao cứ không có tiền đồ thế nhỉ, thật sự làm mất mặt người nhà họ Lương.

Nhưng từng không ít lần tranh chấp với Lâm Tuyết, lần này Lưu Mỹ Quân không dám trêu chọc khiến con trai mất hứng, có gì bất mãn đành nuốt xuống bụng, có điều, bữa cơm hôm nay ăn vào làm dạ dày bà ta trướng đau trực tiếp gây rối loạn tiêu hóa.

Lâm Tuyết cũng cảm thấy bản thân sơ lãnh quá rõ ràng, cô liền quay đầu nói với Lương Tuấn Đào: "Anh ăn đi, đừng khách khí như vậy, em đâu phải lần đầu tiên đến đây !"

Cô rõ ràng chịu để ý đến hấn rồi , Lương Tuấn Đào vui đến nỗi trong lòng ngứa ngáy một hồi. Gần đây quan hệ giữa hai người không tốt, từ ngày rời bệnh viện, Lâm Tuyết cực kì lạnh nhạt với hấn, muốn gần gũi cô cũng khó khăn. Phiền não rất nhiều, vừa vặn dựa vào dịp Lương Trọng Toàn triệu hấn về nhà ăn cơm, hấn muốn nhân cơ hội kéo gần khoảng cách với cô một chút.

"Vợ à, cơm nước xong xuôi thì đưa bạn em đi thăm nhà chúng ta đi!" Lương Tuấn Đào hợp ý, nhận ra Lâm Tuyết thích Vân Đóa, mà Vân Đóa cũng muốn ở lại đây nên hấn bèn mở miệng .

Vân Đóa vừa nghe thấy mắt liền sáng lên, vất vả lắm mới được phép vào Lương gia, có thể cùng Thiên Dật ăn cơm, cô rất hài lòng, bây giờ nghe Lương Nhị thiếu nói cơm nước xong còn có thể đưa cô đi thăm quan ngôi nhà, đương nhiên quá vui vẻ rồi. Ngay khi hấn nói cô bé còn lén lút nhéo tay Lâm Tuyết, ý bảo Lâm Tuyết đồng ý với đề nghị của Lương Tuấn Đào đi.

Lâm Tuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kích động kia, trong lòng không nén được chua xót. Chẳng lẽ có thể ở Lương gia thêm chốc lát, được nhìn thấy Lương Thiên Dật thêm chốc lát đã khiến cô bé kích động thế ư?

Ăn cơm xong, sau khi súc miệng, người giúp việc bưng trà lên.

Lương Thiên Dật hiếm khi không lên lầu ngay lập tức, anh ta ngồi tại chỗ chủ động hàn huyên vài câu cùng em trai.

Vân Đóa xúc động muốn khóc, lần đầu tiên Lương Thiên Dật không cố ý trốn tránh cô, ăn cơm xong anh còn chịu ngồi lại một chút để cô có thể nhìn anh ta lâu hơn.

Lương Tuấn Đào thấy Lương Thiên Dật khí sắc không tồi, tâm tình có vẻ không xấu, mắt còn liếc nhìn Vân Đóa bên cạnh Lâm Tuyết, cô bé kia

thì gương đôi mắt sáng ngời tràn ngập vui sướng nhìn Lương Thiên Dật như thể người đàn ông này là cảnh sắc đẹp nhất trên đời.

Hắn không nhìn được mà nhớ tới quyển nhật kí đã xem, chẳng lẽ lúc trước Vân Đóa thật sự gặp bất hạnh bị cưỡng bức luân phiên nên mới xuất ngoại ư? Hắn mang máng nghe Lâm Tuyết nhắc qua, đầu óc Vân Đóa hình như chịu tổn thương, phân nửa những chuyện trước kia đều không nhớ, nhưng cô bé vẫn nhớ rõ tình cảm giữa mình và Lương Thiên Dật.

Việc này không làm hắn hứng thú, hắn lo lắng vướng bận một việc khác kia.

"Anh, em có chuyện quan trọng phải nói với anh!" Sau nhiều lần suy nghĩ, Lương Tuấn Đào quyết định phải nói rõ sự thật với Lương Thiên Dật.

Lương Thiên Dật gật gật đầu, buông chén trà."Có chuyện gì chú cứ nói đi!"

"Đã tìm ra kẻ vô lại gây tai nạn cho anh hai năm trước!" Khóe miệng Lương Tuấn Đào bắt đầu chứa tia lạnh, hắn nói tiếp: "Nhưng tạm thời chưa tìm ra chứng cứ đánh thép để đưa hắn vào tù!"

Lương Thiên Dật có chút ngoài ý muốn, sau một lúc lâu mới hỏi: "Là ai?"

Tai nạn cách đây 2 năm dường như phá tan cuộc đời anh ta, anh ta không chỉ mất đi sự nghiệp và đôi chân, còn mất đi một tình yêu mà bản thân từng cho là đẹp nhất, tinh khiết nhất.

Sự thật cứ tàn khốc lũ lượt tấn công đủ để phá hủy toàn bộ Lương Thiên Dật. Tại thời khắc anh ta thống khổ nhất, bất lực nhất, Vân Đóa anh ta yêu nhất lại bạc bẽo bỏ anh ta ra đi, điều này trở thành sự đau xót vĩnh viễn khó phai trong lòng Lương Thiên Dật.

Lương Thiên Dật không thể tha thứ cho cô, bất kể vì lý do gì, cô không nên biến mất tăm khi anh ta cần cô nhất! Anh ta chưa bao giờ hận người nào như vậy, trước kia yêu thương cỡ nào, một khắc kia liền hận bấy nhiêu.

Vân Đóa mở lớn đôi mắt sáng, cô cũng muốn biết rốt cục Lương Thiên Dật tại sao bị tai nạn xe, ở trước mặt anh ta, cô không dám nhắc tới chuyện này .

"Trời ạ! Rốt cuộc là ai làm hại Thiên Dật hả? Rốt cuộc là kẻ trời đánh nào?" Lưu Mỹ Quân nóng nảy, hai năm nay Lương gia đã dùng mọi cách để điều tra nguyên nhân sự cố, tuy nghi ngờ phanh xe của Lý Huy có vấn đề, nhưng không tìm thấy chứng cứ. Vốn tưởng vụ án năm nào đã trở thành án chết, đâu ngờ lại có thể tìm được manh mối lần nữa.

"Tuy thân phận của kẻ kia không tầm thường nhưng con muốn mạng hãn cũng chỉ như thái mớ rau!" Lương Tuấn Đào như cố ý vô tình ngoái đầu nhìn sang Lâm Tuyết bên cạnh, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: "Nhưng, con không muốn dùng sát thủ!"

Lưu Mỹ Quân vội hỏi: "Rốt cuộc là ai?"

"Đợi con đưa hãn tới toà án sẽ nói với mẹ sau, tránh đánh rần động cỏ!" Lời nói kế tiếp của hãn chẳng những thể hiện thái độ với anh trai mình - Lương Thiên Dật, đồng thời cũng là tỏ thái độ với Lâm Tuyết: "Em chắc chắn sẽ vạch trần bộ mặt thật của hãn, tự tay đưa hãn đến toà án quân sự thẩm vấn và phán quyết, sẽ quăng hãn vào nhà tù quân sự -- khiến hãn ngồi tù một gông! Có lẽ việc này cần thời gian, nhưng em cam đoan không quá ba năm!"

Thời điểm bắt đầu nói ra những lời này, Lương Tuấn Đào đã định hãn sẽ vượt lên trên Mạc Sở Hàn! Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Nếu đã làm, hãn sẽ có biện pháp bắt bằng được đối phương.

Lâm Tuyết vẫn yên lặng như cũ, nhưng trong lòng dâng lên gợn sóng. Cô biết, Lương Tuấn Đào cố ý muốn dùng pháp luật để giải quyết với Mạc Sở Hàn, ân oán trong đó chủ yếu vẫn là vì cô, kỳ thật cô muốn nói, chuyện của hắc thật sự không liên quan tới cô! Hắc tình nguyện dùng cách thay anh trai mình lộ diện báo thù, cô cũng không có ý kiến!

Nhưng Lâm Tuyết không nói gì, đôi mắt rũ xuống, suy tính gì đó.

Lưu Mỹ Quân nghe con trai nói chắc chắn như vậy, biết hắc nắm giữ chứng cứ chính xác nhưng vẫn chưa đủ để đưa đối phương vào tù thì có thể thấy đối phương có bối cảnh chính trị không bình thường. Nhưng nếu đã xác định được thân phận hung thủ, bất kể hắc có bối cảnh thế nào cũng trốn không thoát sự đuổi giết của Lương gia.

"Là dạng người gì mà ác độc đến vậy? Rốt cuộc có nhiều thâm cừ đại hận với Lương gia chúng ta đến đâu? Con nói muốn dùng pháp luật quang minh chính đại đối phó hắc, nhưng khi hắc hại Thiên Dật, hắc có dùng pháp luật quang minh chính đại hay không?" Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức tay chân run rẩy, bà ta không nhìn được, lập tức gọi điện thoại cho chồng, bảo ông trở về xử lý chuyện này.

Nếu xác định xong thân phận, tuyệt đối không thể để hắc tiếp tục sống thoải mái!

"Hãy tin con, cho con chút thời gian, con sẽ không bỏ qua cho hắc!" Lương Tuấn Đào không muốn dùng sát thủ! Bởi vì khi Lâm Tuyết quyết định muốn bỏ Mạc Sở Hàn vào tù, hắc không muốn dùng thủ đoạn bất chính.

Khi mọi người đang nói chuyện, Trương quản gia đã qua đây, vẻ mặt có chút khác thường, ông ta nhìn nhìn Lâm Tuyết và Lâm Á Linh trước, sau đó đi đến bên cạnh Lưu Mỹ Quân, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, người nhà họ Lâm vừa tới đây!"

"Hả?" trong đầu Lưu Mỹ Quân Lưu tràn ngập chuyện hung thủ mưu hại Lương Thiên Dật, bà ta định đợi chồng về, nhất định sẽ động viên ông ta nói lý với Lương Tuấn Đào để hỏi được thân phận thật sự của hung thủ nên đột nhiên có chút không hiểu với lời nói của Trương quản gia."Cái gì? Người nhà họ Lâm đều đến đây ư?"

"Đúng vậy!" Trương quản gia tiếp lời: "Tất cả Lâm gia đều đến đông đủ , gồm cả Lâm Văn Bác!"

(1) nhân bỉ nhân khí tử nhân: chỉ loại người hay ganh tỵ với người khác, thấy người ta có cái gì đẹp, cái gì tốt thì đều ghen tức mà không nghĩ xem người ta làm sao mới có được cái đó, là loại người chỉ biết kết quả mà không biết đến quá trình

Cái này ... rốt cuộc Lưu Mỹ Quân không bình tĩnh nổi, bà ta đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, quả nhiên đã thấy Lâm Văn Bác chống batoong, dưới sự nâng đỡ của con trai Lâm Thông, ông ta lắc lư đi tới. Mặt khác, phía sau còn có Lâm phu nhân Hứa Tĩnh Dao và con trai bảo bối gần 2 tuổi của Lâm Thông.

Từ khi Lâm gia suy tàn, lại bị Mạc thị niêm phong, toàn bộ những người dính dáng đến Lâm gia đều tự giác vạch rõ ranh giới với bọn họ.

Vợ Lâm Thông cũng là con gái thương nhân giàu có, sau khi bị Mạc Sở Hàn uy hiếp đã mau chóng ly hôn với gã, còn bỏ lại con trai rồi tái giá với người khác. Vị hôn phu của Lâm Á Linh là công tử nhà giàu, không nghi ngờ gì cũng bị Mạc Sở Hàn uy hiếp nên đã giải trừ hôn ước với cô ta.

Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa có hôn ước, dưới sự uy hiếp cường bức của Mạc Sở Hàn mà việc đính hôn bị hủy bỏ, mặt khác khi Vân Đóa và Lương Thiên Dật sắp đính hôn, Lương Thiên Dật liền gặp tai nạn xe cộ, từ đó Vân Đóa trốn ra nước ngoài, lúc trở về thì cảnh còn người mất.

Người trong kinh thành cho rằng hai nhà Vân - Lâm đều thành trướng thối, có cho tiền cũng không ai muốn! Nhưng việc Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đăng kí kết hôn, Vân Thư Hoa đính hôn cùng con gái Lý Ngạn Thành - Lý Văn San, sau đó Lâm Á Linh cũng vào được Lương gia, khiến người ta thở dài, hóa ra việc đời thật sự thất thường.

Chuyện đời như mây bay, sinh mệnh không dứt, biến hóa không ngớt, chẳng ai có thể biết được người khác trong tương lai.

Có điều ... Lâm Tuyết và Lâm Á Linh tuy chia nhau nương thân vào hai vị thiếu gia nhà họ Lương nhưng vẫn chưa có danh phận chính thức. Lâm Á Linh nhiều nhất chỉ là nữ nô làm ấm giường cho Lương đại thiếu, còn Lâm Tuyết ngay cả khi đã cùng Lương nhị thiếu đăng kí kết hôn nhưng cũng chưa cử hành hôn lễ, vậy mới nói, nhà họ Lương vẫn chưa công khai thừa nhận quan hệ thông gia với nhà họ Lâm.

Hôm nay, Lâm gia đột ngột tới chơi, đương nhiên khiến người ta thấy kinh ngạc.

Lâm Tuyết và Lâm Á Linh dường như cùng đứng dậy, trong lòng có cảm giác không ổn. Nếu không xảy ra việc hết sức nghiêm trọng, người một nhà không thể đều chạy đến đây.

Lưu Mỹ Quân ngênh đón, hếch cằm, mắt lạnh liếc nhìn những vị khách đột nhiên đến thăm, cũng không nói lời nào.

Lâm Văn Bác mặt mũi tràn đầy bệnh tật, tập tễnh đi tới, mở miệng liền không ngừng thở dốc, nói không nên lời.

Hứa Tĩnh Dao bên cạnh vội bước dài lên trước một bước, dùng khuôn mặt tươi cười nói với Lưu Mỹ Quân: "Bà thông gia, hôm nay mạo muội đến thăm, xin đừng trách tội!"

Trên mặt Lưu Mỹ Quân vẫn không có tia cười nào, bà ta chỉ lạnh lùng hỏi han: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?"

Rành rành là không đơn giản, chẵn chẵn có chuyện gì rồi! Hai đứa con gái nhà họ Lâm ở đây đã đủ rộng lòng, đột nhiên người một nhà đều chạy tới, trong lòng chỉ thấy hốt hoảng.

Lâm Văn Bác thở hổn hển nửa ngày mới điều hòa được khí tức, ông ta chán nản nói: "Không dối gạt bà thông gia, trong nhà xảy ra chuyện lớn! Từ sáng sớm đến giờ, gọi điện thoại cho hai chị em chúng nó đều chẳng được. Không có cách nào, đành phải tới cửa hỏi một chút, làm sao bây giờ?"

Lưu Mỹ Quân không mời khách ngồi, nghe Lâm Văn Bác nói xong càng thấy khó hiểu, bà ta nghi ngờ nhìn Lâm Á Linh, cau mày hỏi: "Không phải cô về nhà mẹ đẻ à? Sao từ sáng đến giờ người trong nhà lại không tìm được cô hả?"

Lâm Á Linh cứng họng, cô ta ra ngoài gặp Mạc Sở Hàn nên mới tùy tiện nói dối, ai ngờ khéo vậy, đột nhiên cả nhà lại chạy đến Lương gia, đúng lúc chỉ ra cô ta đang nói dối.

Hơi bối rối, cô ta mạnh mẽ cười nói: "Con về nhà mẹ đẻ, sợ ba nhìn thấy sẽ thương tâm, bèn lén nhìn trộm ông thật nhanh, rồi mau chóng trở về!"

"Câu trước không ăn nhập gì với câu sau cả!" Lưu Mỹ Quân tức giận chỉ trích: "Cô ra ngoài trọn một buổi sáng, đến giờ cơm trưa mới về, nửa đường đi đâu giờ trò lưu manh à? Có phải đi gặp riêng đàn ông lỗ mãng không?"

"Không phải! Tuyệt đối không phải!" Lâm Á Linh ra sức lắc đầu, trong lòng thầm mắng cha mình sao lại mang theo người nhà đến đứng díp như vậy chứ, đây không phải là rắc rối phá hoại chỗ đứng của cô ta sao?

Lâm Á Linh đau khổ, nói: "Lâu rồi con không ra ngoài dạo phố, đi quanh trung tâm thương mại, do không có tiền mua nên chỉ xem cho đỡ nguyền rỗi về!"

Lời này cũng không thể tin, nhưng bởi móc cũng không đi đến vấn đề nào cả. Lưu Mỹ Quân lạnh lùng hừ hừ, dùng âm lượng mà mọi người ở đây đều có thể nghe được thầm thì: "Đồ không an phận, làm nhơ nhuốc nề nếp gia đình!"

Tốt xấu gì Lâm Văn Bác cũng từng là người có tiếng trong giới kinh doanh, cũng có thời điểm huy hoàng, hiện tại suy tàn phượng hoàng không bằng gà phải lưu lạc đầu đường, ông ta không biết làm sao chỉ có thể đến Lương gia tìm con gái nương tựa, ai ngờ vừa vào cửa đã bị Lưu Mỹ Quân chế giễu mắng chửi một hồi, cái mặt già này thật sự không biết để vào đâu nữa.

Ông ta muốn phát tác nhưng thật sự cùng đường rồi, thái độ của Lưu Mỹ Quân lại lạnh lùng cứng rắn, Lâm Văn Bác không bước tiếp vào bên trong, đành bế tắc ở đó, xấu hổ căm giận đến mức nước mắt già nua ngang dọc.

"Ba, chúng ta đi thôi! Dù là đi xin cơm, cũng không nên ở chỗ này chịu ách khí! Còn bà thông gia đây, thấy chúng tôi nghèo túng, liền càn (ý chỉ tình vợ chồng) cũng không dám quan tâm, gì vậy chứ!" Lâm Thông và Lâm Á Linh không hổ là cùng một mẹ sinh ra, tính cách cực kỳ hung ác, từ trước đến nay gã là hạng người quen hoành hành ngang ngược ức hiếp người khác, đâu chịu nổi thái độ thờ ơ kia.

"Này!" Lưu Mỹ Quân không hài lòng, đôi mắt đẹp hướng lên nhìn chăm chăm vào Lâm Thông, bà ta chất vấn không chút khách khí: "Cậu mắng ai hả?"

"Măng bà!" Lâm Thông còng ngang ngược hơn, gã xoay đầu lại, miệng lệch ra, mặt mũi đầy ngang bướng, đôi mắt nhỏ sau cặp kính lóe ra tia độc ác: "Lão bất tử, hai em gái tôi đều đưa đến làm ấm giường cho con trai bà, bây giờ Lâm gia gặp nạn, bà muốn vắt chày ra nước à? Bảo chúng tôi đi cũng được, đưa tiền đây! Phí tổn thất thanh xuân của em gái tôi!"

Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức cả người run lên, bà ta run run rẩy rẩy chỉ vào người đàn ông kia, măng: "Vô lại, lưu manh! Thế gia công tử chỗ nào chứ, cậu là đồ bụi đời nhỏ!"

Gặp mặt liền bắt đầu âm ỉ, hơn nữa người này so với người kia nói chuyện không khách khí, e rằng thông gia kiểu này thật sự không gặp nhiều. Lưu Mỹ Quân và Lâm Thông giống như châm tiêm đối mạch mang (1), không ai chịu ai.

Đang lúc Lưu Mỹ Quân la hét bảo lính cần vụ đuổi tất cả đám người này ra, Lương Tuấn Đào đi tới. Hắn tức thì bước đến trước mặt Lâm Thông, nhìn chăm chăm vào gã, lạnh nhạt nhướn mày hỏi: "Phí tổn thất thanh xuân của hai em gái anh là bao nhiêu?"

Lâm Thông có thể xem là ngang ngược, nhưng khi mắt gã và Lương Tuấn Đào đụng nhau, gã không nhìn được, vô thức lùi về sau một bước. Giống như con sói hung tàn đột nhiên gặp vua bách thú, sợ hãi thối lui theo bản năng.

"Con mẹ nó, anh ăn no rồi việc dám chạy đến nhà tôi giường oai à, ngán sống đứng đắn rồi phải không!" Lương Tuấn Đào nổi giận, hắn tiến nhanh tới một bước, không đợi Lâm Thông kịp phản ứng đã tóm lấy cổ áo sơ mi của gã, kéo gã lại gần. "Nói, đã xảy ra chuyện gì? Nhà anh gặp trộm hay cháy, sao lại giống dân chạy nạn thế hả?"

Lâm Thông cho rằng Lương Tuấn Đào tóm mình thì chắc chắn không thể thiếu việc bị đánh đau một hồi, gã cũng chuẩn bị tốt nếu bị đánh, không

ngờ người đàn ông kia lại hỏi trong nhà mình xảy ra chuyện gì. Lâm Thông giật mình, thay vì tiếp tục đùa giỡn dùng cảm chống lại cái ác, gã cúi đầu, nói đúng sự thật: "Nhà bị Mạc Sở Hàn lấy đi rồi, tất cả đồ đạc đều bị niêm phong, chúng tôi. . . chỉ mặc mỗi quần áo trên người!"

Lâm gia hoàn toàn đã trở thành xác rỗng, trước đó tối thiểu vẫn có chỗ ở, ngoài ra Mạc Sở Hàn còn trả tiền sinh hoạt phí cho bọn họ, ít nhất không cần lo vấn đề no ấm, thậm chí tiền lương trước kia của chị Trương giúp việc cũng do Mạc Sở Hàn trả.

Vốn tưởng ngày có thể trôi qua như vậy, không ai biết vì sao đột nhiên lại trở mặt. Gần trưa hôm nay, Mạc Sở Hàn bất ngờ hạ lệnh bảo bọn họ cút khỏi Lâm gia, cảnh sát bên tòa án mang theo súng cường chế thi hành, không cho phép bọn họ mang theo gì, người một nhà cứ như vậy bị đuổi khỏi nhà mình.

Trong người không có đồng nào, không thấy ai có thể trợ giúp, ngay cả di động của chị em nhà họ Lâm cũng không gọi được. Một người không nghe, một người tắt máy, gom góp tiền lẻ trên người cả nhà chỉ tạm thời no cơm, nhưng tiếp theo sẽ làm thế nào? Ngay cả tiền khách sạn bọn họ cũng không có.

Đến bước đường cùng, thật sự không còn cách nào, đành đến Lương gia xin giúp đỡ, dù sao Lâm Tuyết và Lâm Á Linh đều là đàn bà nhà họ Lương, hẳn có khả năng giúp bọn họ.

Hứa Tĩnh Dao đi tới, liên tục thở dài, bất đắc dĩ nói với Lâm Tuyết: "Thật sự hết cách! Nếu còn có đường ra, ba con sẽ không tới đây tự tìm mất mặt! Tiểu Tuyết à, cả nhà đều trông cậy vào con, con bảo . . . Chúng ta làm sao bây giờ!"

Từ thái độ vừa rồi của Lưu Mỹ Quân với Lâm Á Linh, hoàn toàn có thể thấy cô ta vốn không có chút địa vị nào tại Lương gia, bên ngoài đồn

đãi ngay cả giường của đại thiếu gia Lâm Á Linh cũng chưa từng bỏ lên, xem ra chuyện này không phải tin đồn vô căn cứ.

Cũng may còn có Lâm Tuyết, Nhị thiếu gia nhà họ Lương vẫn cưng chiều cô, chỉ có thể xin cô ra tay tương trợ. Bằng không, Lâm gia thực sự phải lưu lạc đầu đường, trở thành trò cười cho toàn thủ đô.

Lâm Tuyết không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, trong lúc nhất thời có chút trở tay không kịp! Kỳ thật cô không rõ chuyện của Lâm gia lắm, về việc xí nghiệp Lâm gia phá sản, Mạc thị thu mua, còn cả bất động sản bị niêm phong. . . Những chuyện tài vụ này cũng chưa từng làm cô chú ý.

Khi còn ở nhà họ Lâm, cô cùng lắm chỉ là nữ đầy tớ miễn phí, trong nhà có tiền hay không đối với cô vốn không khác gì nhau. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ cả nhà sẽ bị đuổi đi lưu lạc ngoài đường.

Lâm gia đã sớm là của Mạc Sở Hàn, gồm toàn bộ tài sản và bất động sản, ngay cả chút tiền đều không có, viên gạch viên ngói trong nhà bọn họ toàn bộ đều là của Mạc Sở Hàn.

Nhưng ... Lâm Tuyết chưa nghĩ thông: vì sao đến giờ Mạc Sở Hàn mới đuổi người nhà họ Lâm đi?

"Sao nào? Người nhà các vị ra ngoài mà thương lượng, đừng làm ô nhiễm không khí nhà tôi!" Lưu Mỹ Quân nhìn thấy người họ Lâm là đau đầu, bà ta đâu cho phép bọn họ dựa vào nhà mình, liền quay đầu dặn dò Trương quản gia: "Gọi mấy cảnh vệ binh tới, mau dọn dẹp người nhà bọn họ ra ngoài đi! Ổn ào chết, phiền chết đi được!"

Nếu không phải hai đứa con trai tùy hứng, đường đường như Lương gia sao có thể đặt quan hệ với Lâm gia chứ? Toàn bộ người thủ đô đều tránh xa Lâm gia, hết lần này tới lần khác nhà họ Lương bọn họ cứ dính phải, thật sự là xúi quẩy cộng đen đui!

Lâm Á Linh không dám thở mạnh, cô ta sợ Lưu Mỹ Quân dưới cơn nóng giận đến cả mình cũng sẽ đuối đi, liền lặng lẽ trốn mất. Mặc người trong nhà tự sinh tự diệt thôi, cô ta là Nê Bồ Tát vượt sông lớn, bản thân khó bảo toàn, hiện giờ ở đâu cũng không có cây lớn bóng mát như Lương gia, cô ta xin tự bảo vệ mình xong liền A di đà phật!

"Cô cô!" Tiểu bảo hai tuổi đã chạy tới muốn tìm Lâm Á Linh ôm, cậu bé quơ quơ cánh tay nhỏ, giọng trẻ con nũng nịu: "Cô cô ôm!"

Lâm Á Linh đang muốn thừa dịp người ta không chú ý mà lặng lẽ trốn đi, đột nhiên bị tiểu bảo phát hiện, không khỏi thấy rất bức dọc, cô ta trừng thẳng nhóc một cái, nói: "Cô cô đau bụng, không thể ôm cháu!" Nói xong liền dựa vào trong ghế mềm mại, hạ thấp thân mình không dám ngẩng đầu lên.

Thấy bộ dạng nhắm mắt không định quan tâm tới chuyện trước mắt của Lâm Á Linh này, đâu ngờ cô ta ích kỉ lãnh khốc như thế, người nhà lưu lạc ngoài đường mà cô ta lại mặc kệ không hỏi han gì, thật quá lạnh lùng bạc bẽo.

Lâm Văn Bác đau lòng từng trận, nước mắt ngang dọc, ông ta cảm thấy thể diện thực sự bị ném đi rồi! Nếu cứ vậy bị trục xuất khỏi Lương gia, ông ta quyết định đi tự sát!

Lâm Tuyết bước lên, sắc mặt không có gì thay đổi, đáy mắt trong veo đậm đặc, so với trước kia lại nhiều thêm một loại u lãnh. Cô không nhìn ai, chỉ nói với Hứa Tĩnh Dao tinh thần đang rối bời: "Mẹ, chúng ta đi!"

Hứa Tĩnh Dao thấy Lâm Tuyết đồng ý ra tay, trong lòng không khỏi vui vẻ, vội vàng bắt lấy tay cô, nức nở nói: "Con ngoan, mẹ biết con sẽ không ngồi yên phớt lờ..." Lời chưa dứt, nước mắt đã rơi đầy mặt.

"Cô cô, cô cô ôm!" Tiểu bảo còn là một đứa trẻ, trong mắt nó, hai người cô đều giống nhau, nó đâu biết bà cô nhỏ này khi còn ở nhà mẹ đẻ,

cả ngày đều bị ba nó ức hiếp. Sau khi bị Lâm Á Linh cự tuyệt, đứa nhỏ lại vươn cánh tay nhỏ bé về phía Lâm Tuyết, đòi ôm một cái.

Nó là một đứa trẻ bị mẹ mình vứt bỏ, nó khao khát tình thương của mẹ, thích tất cả những phụ nữ trẻ tuổi thoát nhìn giống mẹ của mình!

Lâm Tuyết cúi người ôm lấy tiểu bảo, tuy không nhìn Lâm Văn Bác và Lâm Thông nhưng hành động lúc này của cô đã thể hiện thái độ rõ ràng, cô sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Thấy Lâm Tuyết ôm tiểu bảo rồi cùng Hứa Tĩnh Dao đi về phía cửa, Vân Đóa cũng vội vàng qua đây. Tuy cô bé rất lưu luyến Lương Thiên Dật, nhưng Lâm gia đang gặp rủi ro, cô không thể ích kỷ chỉ lo cho mình, cô phải giúp Lâm Tuyết.

(1) châm tiêm đối mạch mang: ý chỉ hai kẻ ngang tài ngang sức, gian xảo như nhau đối mặt nhau

"Lâm Tuyết, cứ tới chỗ của anh trai em đi! Nhà Lý tướng quân có rất nhiều phòng trống, trước để anh trai hỏi mượn Lý tướng quân ở tạm vài ngày rồi hẵng quyết định!" Vân gia và Lâm gia giống nhau, toàn bộ bất động sản bây giờ đều đứng tên Mạc Sở Hàn, Vân Thư Hoa hiện tại cũng không xu dính túi, hai anh em bọn họ đang tạm thời ở tại Lý gia.

"Không cần đâu!" Lâm Tuyết lắc đầu, Mạc Sở Hàn là con nuôi Lý Ngạn Thành, cô mà đưa người vào nhà họ Lý thì thật buồn cười. "Chị sẽ có cách, em không cần lo lắng!" Cô dừng bước, nói với Vân Đóa: "Không phải em thích nơi này sao?"

Ở lại chơi thêm lát nữa đi!"

Lâm Tuyết biết Vân Đóa nhớ Lương Thiên Dật, vất vả lắm mới được phép tiến vào, còn có cơ hội ngồi trên bàn cùng dùng cơm, cô bé rất vui, chắc chắn chưa cam lòng đi nhanh như vậy.

Vân Đóa lưu luyến ngoái đầu lại nhìn nhìn, kết quả phát hiện ra không thấy Lương Thiên Dật đâu. Trong lòng khổ sở một hồi nhưng cô bé không tiếp tục nữa, chỉ dùng giọng điệu kiên quyết bảo Lâm Tuyết: "Em đi cùng chị! Hôm khác. . . em có thể quay lại sau!"

"Cũng được." Lâm Tuyết thấy cô bé khẳng khái đòi theo mình, trong lòng có chút ấm áp và cảm động, cô liền nở nụ cười với cô nhóc đáng yêu này, nói: "Đi thôi!"

Thấy cô ôm tiểu bảo rời đi cùng với Hứa Tĩnh Dao và Vân Đóa, Lâm Thông vội vàng dìu Lâm Văn Bác theo sau, hai cha con đi được vài bước, gần như cùng lúc quay đầu lại vẫn thấy Lâm Á Linh nằm trong ghế giả chết, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lâm Văn Bác hé miệng thở dài, đến một câu đầy đủ gọn gàng cũng không thốt lên nổi, Lâm Thông liền mở miệng mắng: "Á Linh! Con mẹ nó chứ, mày cứ giả chết cho tốt đi!"

Lâm Á Linh đành phải ngẩng đầu, vẻ mặt đau khổ, đáng vẻ như rất thống khổ: "Em thực sự . . . đau bụng! Trước hết để Lâm Tuyết nghĩ cách đi, ... không phải nó rất được Nhị thiếu gia cưng chiều hay sao?"

"Mày vô lương tâm còn không bằng con sen nhà họ Vân! Uống công tao và ba trước kia thương mày như vậy! Bây giờ cả nhà cùng đường, mày liền kêu bệnh tật không nói giúp chúng tao!" Lâm Thông nghiến răng, hận không thể tiến lên tát cho đứa em gái kia 2 cái.

"Đi nhanh đi!" Lâm Văn Bác khó nhọc nói ra một câu, ông ta mắc bệnh tim và hen suyễn, khi hai thứ này phát tác đều sẽ lấy mạng ông ta. Lúc này ông ta cũng không muốn tiếp tục giận dữ với Lâm Á Linh, sợ kéo bệnh cũ tái phát, nếu vậy đến tiền nằm viện điều trị cũng không có."Chúng ta đi thôi! Ba thấy Lâm Tuyết ôm tiểu bảo ra ngoài rồi!"

Lâm Thông mạnh mẽ nuốt vào một hơi ác khí, hung hăng nhìn chăm chăm vào Lâm Á Linh chó chết đang dựa vào trong ghế, rồi trừng Lưu Mỹ Quân và Lương Tuấn Đào một cái, đâu biết Lương Tuấn Đào lại đi về phía mình.

Trong lòng cả kinh, gã lui về phía sau nửa bước, đẩy mắt kính lên, lắp bắp hỏi: "Cậu ... cậu muốn làm gì?"

Lương Tuấn Đào vỗ vỗ vai gã, nói: "Đỡ ba anh cho tốt!"

Lâm Thông lão đảo lui hai bước, vừa rồi lực vỗ của Lương Tuấn Đào suýt khiến gã gục xuống. Gã còn tưởng người đàn ông kia động thủ đánh mình, đâu ngờ hắn chỉ vỗ một cái rồi chuẩn bị vượt lên trước để đuổi theo Lâm Tuyết.

*

Sau giờ Ngọ tháng 7, mặt trời như lửa, trời nóng nực khiến người ta phát cuồng.

Ra khỏi biệt thự tràn đầy hơi lạnh, vừa bước xuống bậc thang, sóng nhiệt liền cuộn cuộn đập vào mặt.

Xe Ferrari màu vàng chói mắt Lương Tuấn Đào mua cho Lâm Tuyết đỗ trong sân, nhưng Lâm Tuyết không lái nó. Cô ôm tiểu bảo, Vân Đóa và Hứa Tĩnh Dao ở hai bên trái phải sóng vai cùng từ sân đi về phía cửa lớn, bọn họ vừa đi vừa thấp giọng trò chuyện.

"Mọi người bị đuổi ra từ lúc nào? Mạc Sở Hàn có nói tại sao đột nhiên lại đuổi đi không?" Lâm Tuyết thật sự không nghĩ ra, Mạc Sở Hàn trở về lâu như vậy, giữa bọn họ từng có không ít mâu thuẫn và xung đột nhưng dường như hôm nay hắn mới cưỡng ép đuổi người nhà họ Lâm khỏi cửa.

Hứa Tĩnh Dao liên tục nhú mày thở dài, nói: "Không biết nữa! Vốn đang tốt, mỗi tháng đều có sinh hoạt phí, tiền lương của chị Trương cũng do Mạc Sở Hàn trả, vô duyên vô cớ, không ai trêu chọc hẳn, đến buổi trưa, đột nhiên người của tòa án kéo tới!"

Vân Đóa nghiêng đầu, đôi mắt sáng mở lớn nhìn Hứa Tĩnh Dao, hỏi: "Bác Lâm, mọi người bị người ở tòa án đuổi ra ư?"

"Đúng vậy! Cảnh sát trong tòa án đột ngột bao vây toàn bộ ngôi nhà, nói muốn cưỡng chế chấp hành phát mãi bất động sản, bảo chúng tôi lập tức rời đi, ngoại trừ quần áo mặc trên người, không cho phép mang theo bất cứ gì!" Hứa Tĩnh Dao nghĩ đến đây liền không ngừng hối hận, sớm biết vậy, chắc chắn bà sẽ để nhiều tiền trên người một chút. Hơn nữa, cái khiến bà cảm thấy đau hơn chính là trang sức mình vất vả cực nhọc tích lũy cả đời đều không mang ra được.

Lúc ấy những cảnh sát kia hung dữ, ghìm súng chặn ở cầu thang, đừng ai nghĩ tới chuyện lên lầu thu dọn đồ đạc, ngoài những thứ đang mang trên người, đến cây kim cũng đừng hòng xuất khỏi cửa.

Người một nhà đến cơm trưa cũng chưa ăn, cứ như vậy bị ép buộc đuổi đi.

"Trời ạ, những cảnh sát ấy sao giống thổ phỉ vậy!" Vân Đóa nghe thấy mà sợ run từng trận. Tuy nói Vân gia cũng suy tàn, nhưng dù gì cô vẫn chưa từng trải qua việc bị khu trục xuất khỏi cửa. Vân Thư Hoa đã đưa thẳng cô vào nhà họ Lý, cô vẫn có cuộc sống của thiên kim tiểu thư không lo áo cơm như cũ, cũng không thiếu thốn gì so với trước kia.

"Cô cô, ông nội đâu?" Tiểu bảo ghé vào tai Lâm Tuyết, dùng giọng nói non nớt hỏi han.

Lâm Tuyết dừng bước xoay người liền bắt gặp Lâm Thông đang dìu Lâm Văn Bác tập tễnh đuổi kịp.

"Ông nội!" Tiểu bảo hô lên một tiếng giòn tan, còn tựa vào vai Lâm Tuyết cười khanh khách: "Tiểu bảo tìm cô cô ấm!"

Thấy đứa trẻ hoàn toàn chưa biết ưu sầu trên thế gian, Lâm Văn Bác rớt nước mắt, cơn xúc động lại khiến ông ta thở không nổi.

"Đi chậm thôi! Ba con, ông ấy bệnh hen tái phát!" Hứa Tĩnh Dao biết Lâm Tuyết không có tình cảm với cha con nhà họ Lâm, bà liền cẩn thận đề nghị.

Lâm Tuyết không nói chuyện, cô quay đầu tiếp tục bước đi nhưng bước chân đã chậm lại rất nhiều.

"Ai, Lâm Tuyết, thật ra con là người mặt lạnh tim nóng!" trong lòng Hứa Tĩnh Dao cảm động, xoang mũi cay xè chua xót, suýt nữa rơi lệ lần nữa.

Lúc này, xe quân dụng Land Rover của Lương Tuấn Đào tiến đến, chặn đường đi của Lâm Tuyết.

Cô dừng bước, nâng mắt nhìn lại, ánh mắt muốn lạnh lẽo bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Nhưng cửa kính hạ xuống, lại lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi nhiệt tình đang nở nụ cười của Tiểu Cao: "Lâm văn thư, lên xe thôi!"

Không ngờ người trên xe là Tiểu Cao! Khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Tuyết suýt nữa vụn vỡ tổn thương, cô gượng gạo làm điệu rồi ngượng ngùng nói: "Không cần đâu!"

Tiểu Cao ngừng xe, đi xuống khuyên nhủ: "Cô đừng buồn bực được không? Trời nóng như vậy, ông lão thân thể không tốt, đứa bé lại mỏng manh, đừng để bị cảm nắng!"

"Chúng tôi là dân chúng bình dân không dễ hòng thế đâu, thật sự không cần thiết!" Lâm Tuyết đối với Tiểu Cao không nỡ thờ ơ quá mức nhưng thái độ vẫn kiên quyết: "Tiểu Cao, không liên quan tới anh!"

"Sao mà không liên quan tới tôi chứ?" Tiểu Cao nóng nảy, "Một nhà các cô mang theo người già trẻ nhỏ để làm gì hả?Xe chạy nhanh hơn, tôi đưa mọi người đi!"

Hứa Tĩnh Dao vội kéo kéo Lâm Tuyết, ý bảo cô đừng tiếp tục từ chối. Bà bước lên trước một bước, cảm kích nói: "Cám ơn đồng chí giải phóng quân! Không biết cậu định đưa chúng tôi tới nơi nào nhỉ?"

Vị chiến sĩ này lái xe chuyên biệt cho Lương Tuấn Đào, vừa nhìn đã biết là lái xe riêng của hắn. Nếu không có lệnh từ Lương Tuấn Đào, sao cậu ta có thể lái xe của thủ trưởng đưa bọn họ đi chứ!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Cho Nổ Chuồng Chó Của Hắc

Hứa Tĩnh Dao thầm nghĩ: hiện tại, tình hình nhà họ Lâm giống như chó nhà có tang, hoàn toàn không có nhà để về, Lương nhị thiếu sẽ không sai người quảng bọn họ trên đường quốc lộ đấy chứ?

Tiểu Cao quả nhiên còn trẻ, được Hứa Tĩnh Dao nói thế, lập tức thành thật trả lời: "Thủ trưởng dặn cháu trước tiên đưa bác và mọi người đến nơi đã sắp xếp, đợi anh ấy trở lại sẽ tính tiếp!"

"Thật không?" Hứa Tĩnh Dao nhất thời kinh ngạc mừng rỡ kêu lên, quả nhiên, Lương Tuấn Đào không thờ ơ vứt bỏ bọn họ. Khác với Lâm Á Linh, Lâm Tuyết ở Lương gia vẫn còn có chút địa vị! "Vậy, làm phiền vị tiểu binh này!"

Thấy Hứa Tĩnh Dao gọi cha con họ Lâm lên xe, Lâm Tuyết trầm mặt, cô lạnh lùng nói: "Mẹ, mùi vị ăn nhờ ở đậu không dễ chịu gì, cẩn thận kéo lại bị đuổi khỏi cửa lần nữa!"

Lời này khiến Hứa Tĩnh Dao định bước lên xe phải ngừng lại, bà hơi chần chờ rồi quay đầu nhìn cô.

"Chúng ta trước cứ đến khách sạn đi! Sau đó mau mau thuê một nhà trọ, tiền trợ cấp của con chưa hề động tới, con giao cho mẹ dùng trước, chờ dàn xếp ổn thỏa, con sẽ nghĩ cách!" Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào lái xe Ferrari qua đây nhưng cô chưa nhìn vào hắc.

"A, " miệng Hứa Tĩnh Dao đáp lời nhưng thân thể không động đậy. Về điểm này, chút tiền trợ cấp của Lâm Tuyết đủ gì chứ? Lâm gia muốn tìm nơi ổn định còn phải trông cậy vào Lương nhị thiếu! Thấy Lương Tuấn Đào điều khiển chiếc xe mới tinh tiến đến, còn đỗ lại, chưa đợi hẵn mở miệng, bà đã nhanh chóng tiến lên, ân cần hỏi han: "Nhị thiếu gia, cậu định ra ngoài sao?"

Lương Tuấn Đào xuống xe, hé ra nụ cười với Hứa Tĩnh Dao, đáp: "Con có mua một ngôi nhà ở ngoại ô, vốn muốn dùng làm tân phòng khi kết hôn. Bây giờ cứ để Tiểu Cao đưa mọi người tới đó ở đi, đợi thu xếp xong xuôi, con sẽ mua căn nhà thích hợp cho mọi người!"

Lời vừa nói ra, toàn bộ người nhà họ Lâm đều vui mừng kinh ngạc một cách khó hiểu. Chẳng những có nơi ổn định, hơn nữa Lương Tuấn Đào còn đồng ý mua nhà cho họ!

Hứa Tĩnh Dao xúc động mà nói: "Cám ơn Nhị thiếu gia! Lâm Tuyết gả cho cậu đúng là phúc khí của cả nhà chúng tôi, một nhà già trẻ chúng tôi sẽ không quên Nhị thiếu gia đã ra tay giúp đỡ trong lúc nguy nan!"

"Khách khí gì chứ, Lâm Tuyết là vợ con mà!" Lương Tuấn Đào mỉm cười, hẵn như vô tình hữu ý quét mắt nhìn Lâm Tuyết một cái, người kia vẫn lạnh lùng, đáy mắt rũ xuống cũng không nhìn hẵn.

Lâm Văn Bác thở dài một hơi, bệnh hen suyễn đã tốt hơn phân nửa. Ông ta chống batoong bước nhanh lên vài bước, khuôn mặt già nua cười làm lành: "Phiền cô gia (1) phải hao tâm tổn trí rồi! Cả nhà chúng tôi đều dựa vào sự chăm sóc của cô gia, thật sự ... xấu hổ quá!"

"Đi thôi, mau lên xe thôi!" Lương Tuấn Đào thản nhiên nói.

"A, được!" Lâm Văn Bác dưới sự dìu đỡ của Lâm Thông, nâng một chân bước lên xe quân dụng Land Rover, xe việt dã sàn cao, người già thân thể yếu ớt - bệnh nặng như ông ta lên xe cũng tốn sức.

Thấy Lâm Thông chân tay vụng về, đương nhiên không biết chăm sóc người khác, Lương Tuấn Đào liền qua giúp đỡ, nâng Lâm Văn Bác lên xe.

Lâm Thông vừa lắp bắp nói lời cảm ơn vừa hết sức lo sợ, gã thật sự không ngờ Lương Tuấn Đào sẽ đến giúp cha mình.

"Mẹ, mẹ cũng lên xe đi!" Lương Tuấn Đào thấy cha con Lâm gia đã lên xe, liền trở về đón Hứa Tĩnh Dao.

Hứa Tĩnh Dao vì một tiếng "mẹ" của hã mà nở ruột nở gan, quả thực mừng đến mức không biết cất bước thế nào."A, được! Được!"

Thấy tất cả mọi người đã lên xe, Lương Tuấn Đào đi tới, đùa với tiểu bảo trong ngực Lâm Tuyết, hã nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu bé, nói: "Tiểu tử, gọi dượng đi!"

Tiểu bảo tròn tròn mắt, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Nó cẩn thận quan sát hã một lượt rồi cười khanh khách vui vẻ: "Dượng!"

"Thông minh quá!" Lương Tuấn Đào vươn bàn tay to, nói: "Đến đây, để dượng ẵm nào!"

Tiểu bảo cắn ngón tay nhỏ, lắc đầu, chỉ cười không nói.

"Còn xấu hổ gì chứ! Đến đây, chỗ dượng có kẹo này!" Lương Tuấn Đào làm động tác lấy kẹo ra, đáng tiếc thứ lôi ra chỉ là khẩu súng. Cũng may đầu óc hã linh hoạt, cứ đem súng lục quơ quơ trước mặt tiểu bảo mà dụ dỗ: "Rất thực nha! Có muốn hay không?"

Bản năng của các bé trai là hứng thú với súng ống, tiểu bảo vội vàng bỏ ngón tay ngậm trong miệng ra, thân nhỏ với qua, nói nói: "Muốn! Muốn!"

Lương Tuấn Đào nhân cơ hội ôm luôn chú nhóc, tay hắn giấu súng đi rồi tháo huân chương trước ngực xuống cho cậu bé chơi. Dù sao huân chương của hắn còn nhiều, tùy ý đưa người khác mấy tấm cũng không gặp trở ngại gì.

Lâm Tuyết không phản đối, cô nhìn Lương Tuấn Đào ôm tiểu bảo, tiếp tục quan sát hắn đưa đứa nhỏ giao cho Hứa Tĩnh Dao.

Sau khi Hứa Tĩnh Dao nhận lấy tiểu bảo, Lương Tuấn Đào ôn hoà nói với bọn họ: "Con và Lâm Tuyết đi xe kia!"

"Được! Nhị thiếu gia thích ngồi xe nào thì ngồi xe đó là được!" Hứa Tĩnh Dao vội gật đầu, trong lòng mừng rỡ! Hôm nay đến bước đường cùng, đến Lương gia vốn không trông cậy đối phương có thể thu nhận giúp đỡ cả nhà bọn họ, ít nhất chỉ mong xin được chút tiền, tạm thời ứng phó nhu cầu bức thiết, nào ngờ Lương Tuấn Đào nhiệt tình chu đáo đến thế, quả thực khiến bọn họ vừa mừng vừa lo.

Đóng cửa xe xong, Tiểu Cao nhấn ga lái xe Land Rover rời đi trước. Lương Tuấn Đào quay lại nói với Lâm Tuyết: "Bà xã, chúng ta lên xe thôi!"

Lâm Tuyết đứng yên không nhúc nhích, Vân Đóa liền lạng lẽ đẩy cô: "Chị mau đi đi!"

Lương Tuấn Đào đã làm rất tốt, không hiểu sao thần sắc Lâm Tuyết vẫn nghiêm trọng không bằng lòng như vậy. Vân Đóa đáng thương nghĩ ngợi, nếu Lương Thiên Dật có thể đổi với cô bằng 1/10 thế kia, cô liền hạnh phúc chết mất.

Nói thật, Lâm Tuyết không muốn để ý Lương Tuấn Đào, nhưng trước tình hình hiện tại, người một nhà đều cần hắn thu xếp, nếu cô ở phía sau giở trò thanh cao thì rõ ràng là không thích hợp.

Cô chẳng tiếp tục bướng bỉnh nữa mà nói với Vân Đóa: "Em cũng lên xe đi, chị sẽ đưa em về Lý gia trước!"

Vân Đóa vội vàng lui về sau một bước, đầu cúi thấp, ngập ngừng nói: "Em, em không muốn trở về!"

"Vậy em muốn đi đâu?" Lâm Tuyết khó hiểu hỏi han.

"Dạ, " Vân Đóa cố lấy dũng khí, đáp: "Em muốn cùng chị thu xếp ổn thỏa, chăm sóc cho người thân của chị!"

"Không cần đâu, chẳng phải bọn họ đã có chỗ ở rồi sao?" Lâm Tuyết nhìn không được nở nụ cười, cô quan sát Vân Đóa, nói: "Nghe lời chị, em ra ngoài lâu như vậy, anh trai em sẽ lo lắng đó."

"Hôm nay anh ấy ra ngoài, có thể đến tối mới về, nên. . . em ra ngoài sẽ không có ai tìm đâu!" Vân Đóa do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói ra ý nghĩ thực sự của mình: "Lâm Tuyết, chị xem. . . Người nhà chị đã có Lương nhị thiếu an bài, em đi theo cũng không giúp được gì. . ." Nói tới đây, hai bàn tay nhỏ bé đặt cùng một chỗ theo bản năng xoắn lại với nhau.

"A, " Lâm Tuyết hiểu ra, đôi mi thanh tú bất đắc dĩ nhăn lại, cô hỏi cô bé: "Có phải em không muốn về không?"

"Ách. " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Đóa hồng hồng, cô bé nhỏ giọng nói: "Vừa rồi. . . Thiên Dật còn chủ động nói chuyện với em!"

Có trời mới biết lúc ấy cô bé kích động cỡ nào, ngay cả lời đáp lại Lương Thiên Dật cũng không nhớ nữa. Cô chỉ nhớ rõ ánh mắt anh ta nhìn cô không lạnh như băng, cũng không lạnh lùng cự tuyệt ngàn dặm như trước.

Lúc người nhà họ Lâm đến, Lâm Á Linh vội tìm chỗ trốn đâu còn tinh thần cản trở cô nói chuyện với Lương Thiên Dật, lực chú ý của những

người khác cũng không đặt trên người bọn họ, nên không ai thấy Lương Thiên Dật đã chủ động trò chuyện cùng cô.

Chỉ nhớ lúc ấy anh ta đẩy xe lăn qua, hỏi cô: "Sao cô lại đến đây?"

Vân Đóa không biết mình đã trả lời thế nào, chỉ nhớ bản thân lúng túng đến mức mặt mũi đỏ bừng, hồi hộp đến mức lắp bắp nói năng lộn xộn. Sau khi cô nói xong liền bắt gặp đáy mắt lạnh như băng của người đàn ông kia hiện lên một tia vui vẻ rất lâu rồi chưa thấy.

Vân Đóa cho rằng mình bị hoa mắt, dụi dụi mắt nhìn lại thì anh ta đã xoay đầu sang chỗ khác.

Kế tiếp người nhà họ Lâm và Lưu Mỹ Quân tranh cãi ầm ĩ rồi bị đuổi ra ngoài. Tuy Vân Đóa nhớ thương Lương Thiên Dật, nhưng cô là cô nương trượng nghĩa! Nhà mẹ đẻ Lâm Tuyết gặp nạn, cô không thể ngồi yên phớt lờ. Lúc ấy không biết lấy dũng khí từ đâu, cô chạy nhanh đến bên cạnh Lương Thiên Dật, lần đầu tiên ghé tai anh ta, lưu loát nói một câu: "Đợi em giúp Lâm Tuyết thu xếp tốt cho nhà chị ấy, em sẽ trở lại thăm anh!"

Nhớ khi đó Lương Thiên Dật không nói lời cự tuyệt, anh ta chỉ không nhìn cô mà thôi.

Thấy khuôn mặt Vân Đóa đỏ bừng, Lâm Tuyết trầm mặc. Cô không tình nguyện muốn Vân Đóa tiếp tục dây dưa với Lương Thiên Dật, nhưng nhìn dáng vẻ thẹn thùng hạnh phúc về tương lai và khát khao yêu đương của cô bé, cô không đành lòng tạt gáo nước lạnh.

Mong rằng Lương Thiên Dật không tổn thương người con gái thuần khiết đẹp dễ này, cũng hy vọng anh ta có thể hiểu ra, biết thương yêu, trân trọng cô bé.

"Được rồi, em đi đi! Nhưng phải chú ý đề phòng Lâm Á Linh, đừng để chị ta đánh em lần nữa!" Lâm Tuyết dặn dò.

"Vâng, em biết mà!" Vân Đóa thấy Lâm Tuyết không phản đối, càng vui vẻ hơn, cô bé lộ ra nụ cười ngọt ngào, ra sức gật gật đầu: "Khi thấy chị ta, em sẽ trốn xa một chút!"

Chờ Vân Đóa đi rồi, Lương Tuấn Đào mới nói với Lâm Tuyết: "Bà xã, chúng ta lên xe thôi!"

Trời nóng như vậy, khó có dịp hảnh chịu đứng cùng cô dưới ánh mặt trời nửa ngày. Lâm Tuyết không nhiều lời mà trực tiếp bước lên xe.

Lương Tuấn Đào vội cướp lấy ân cần giúp cô mở cửa, đợi cô ngồi xong, hảnh cũng ngồi theo.

Lâm Tuyết giật mình, cô đâu nghĩ hảnh lại theo mình vào.

Chưa đợi cô đặt câu hỏi đã có một cảnh vệ binh bước tới mở cửa buồng lái, ngồi vào ghế lái xe rồi khởi động xe.

Trong xe khí lạnh mở ra vừa đủ, mát mẻ thoải mái, so với bên ngoài nóng bức đúng là hai thế giới khác nhau.

Lương Tuấn Đào nhẹ nhàng nắm chặt tay Lâm Tuyết, an ủi: "Chút chuyện này, em đừng lo lắng!"

Lâm Tuyết nhẹ nhàng rút tay về, đáy mắt rũ xuống, cô đáp: "Cám ơn anh."

Con mẹ nó chứ! Lương Tuấn Đào kiềm chế ý nghĩ xúc động muốn chửi tục của mình, cuối cùng hảnh vẫn nổi giận: "Em có thể đừng tiếp tục nói với anh 3 chữ kia không?"

Lâm Tuyết lặng im, quả nhiên cô không hề nói nữa.

Ng nghiêm mặt trong chốc lát, cuối cùng Lương Nhị thiếu gia đã cứng đờ vì Lâm Tam tiểu thư, hần suy sụp hạ mặt, nhỏ giọng hỏi han: "Em còn giận ư?"

Sức ghen tuông của con quý nhỏ này cũng lớn quá đi! Hần đã ăn nói đủ khép nép rồi, cô còn muốn thế nào nữa?

"Em không giận." trong lòng Lâm Tuyết chua xót một hồi, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Đều là lỗi của anh! Anh xin kiểm điểm nhận lỗi!" Lương lão nhị đáng thương, hần không cho rằng mình sai ở điểm nào. "Sau này anh sẽ không đi gặp Hoàng Y Na nữa! Dù cô ấy chết thật, anh cũng không đi! Dù trước lúc chết cô ấy oán hận anh là đồ phụ lòng, dù người trên toàn thế giới đều mắng Lương Tuấn Đào này vong ân phụ nghĩa, anh cũng chịu!"

Bi tráng nghiêm trọng vậy sao? Cuối cùng Lâm Tuyết vẫn nhịn không được mà quay đầu lại, cô nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, nói: "Chỉ bằng chúng ta ly hôn, anh cưới Hoàng Y Na đi!"

Làm thế ... có lẽ Lương Tuấn Đào sẽ không còn cảm giác phạm tội nặng nề này nữa. Đôi khi đàn ông quả là động vật kì quặc, cô toàn tâm toàn ý với Mạc Sở Hàn, không hề phản bội hần, hần lại cố tình vì hôn ước giữa cô và Vân Thư Hoa mà không chịu buông tha. Hoàng Y Na phản bội Lương Tuấn Đào, hơn nữa cô ta là nội quý Hoắc gia tạo ra đưa vào quân bộ, vậy mà hần vẫn tràn ngập sự thương hại và cảm giác bứt rứt với cô ta, thật sự khiến Lâm Tuyết không hiểu nổi.

"Em đừng mơ tưởng!" Lương Tuấn Đào không khỏi tức giận, con quý nhỏ này càng ngày càng quá mức, dám bảo hần ly hôn với cô rồi cưới người đàn bà khác sao? Chẳng lẽ trong mắt cô hần không đáng vậy à? Hần chỉ vào chóp mũi trên khuôn mặt anh tuấn của mình, dùng giọng điệu vạ

phần chắc chắn nói với Lâm Tuyết: "Trừ phi anh chết, em hẵng mơ đến chuyện tái giá!"

". . ." Hiếm thấy thật! Cô cho rằng hẳn sẽ nói dù có chết, hẳn cũng không cho phép cô tái giá chứ!

Lâm Tuyết tiếp tục trầm mặc, cô dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, cảm thấy hơi đau đầu.

"Vợ à, anh khiến em phiền não thế à?" Lương nhị thiếu rất buồn, hẳn xoắn xuýt hỏi cô: "Chúng ta không cãi nhau nữa được không? Không phải là vì đàn bà sao? Từ nay về sau anh không gặp cô ấy nữa có được không?"

Lâm Tuyết quay đầu, cô không muốn nhìn hẳn.

"Tuyệt!" Hẳn sáp lại, ôm lấy eo cô, hôn lên hàng mi dài và cánh môi tươi nhuận, trong mắt tràn ngập nhu hòa và tình yêu. "Đừng bức mình với anh, xoa đầu lại nhìn anh được không?"

Lâm Tuyết nâng mắt, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng rực và khuôn mặt tuấn tú như tranh, sự u lạnh trong lòng như chưa hề yếu đi.

Không phải cô không sinh ra ảo tưởng và ỷ lại vào hẳn, nhưng cô sợ loại ảo tưởng và ỷ lại này. Cô sợ ... đến một ngày nào đó chúng bị phá vỡ, bản thân cô sẽ không còn dũng khí và sức lực phục hồi như trước.

Sự thương tổn và đả kích từ Mạc Sở Hàn đối với cô là trí mạng, đời này cô không cách nào tiếp nhận được lần nữa.

Lâm Tuyết không hề kháng cự việc Lương Tuấn Đào gần gũi, cuối cùng cô vẫn chủ động cúi xuống gần hẳn, chậm chậm đáp lại nụ hôn của hẳn.

Hai người hôn nhau nhưng Lương Tuấn Đào không thấy vui vẻ. Hăn cảm nhận được cô không cam tâm tình nguyện thuận theo mình, cô chỉ cùng hăn cho có lệ mà thôi. Hoặc có thể nói rằng, cô chỉ hiến thân cho hăn mà thôi!

"Tuyệt, " Lương Tuấn Đào vừa u oán vừa căm tức, hăn không biết nên làm thế nào với cô gái nhỏ này mới tốt. "Rốt cục em muốn anh làm thế nào hả?"

"Anh làm đủ tốt rồi, đời này em cũng không trả được ân tình cho anh!" Lâm Tuyết nằm trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc của hăn, giọng nói cuối cùng vẫn không giấu nổi sự u lạnh: "Sự ưu ái của anh . . em không cách nào báo đáp!"

"Anh không cần em báo đáp! Em là vợ anh, chỉ cần em hưởng thụ sự yêu thương của anh đã là báo đáp lớn nhất với anh rồi!" Hăn dụ dỗ mà hôn cô, rất nhẹ nhàng, rất mềm mại, rất triền miên, cố gắng muốn làm cô vui vẻ. "Đời này, em là vợ anh, vĩnh viễn không thay đổi! Anh đã nói sẽ trung thành với cuộc hôn nhân của chúng ta, không phản bội em, bất kể là thân thể hay trái tim!"

Vì sao lúc nào hăn cũng thế này? Luôn thích cho cô nghe mấy lời đầu đầu! Lâm Tuyết tựa đầu chôn sâu trong ngực hăn, lén xóa đi nước mắt trên mi.

"Đừng tiếp tục hờn dỗi được không? Chỗ nào anh làm không tốt em cứ nói ra, anh sẽ sửa! Tin tức Hoàng Y Na cung cấp có vẻ ổn rồi, hỏi đi hỏi lại cũng không được gì! Sau này anh sẽ không đi gặp cô ta một mình nữa!" Lương Tuấn Đào dừng một chút, rồi nói tiếp: "Vì anh mà thân thể cô ấy bị Hoắc gia phá hỏng, anh muốn cô gắng giúp đỡ cô ấy. Chỉ cần thông tin cô ấy cung cấp là thật, anh sẽ trình báo lên quân bộ giúp cô ấy lấy cơ hội. Anh muốn cố gắng hủy bỏ hình phạt cho cô ấy, không để Hoàng Y Na phải tới quân bộ chờ thẩm vấn, thân thể cô ấy quá yếu. . ."

Tình hình cơ thể Hoàng Y Na quả thực rất yếu, Lương Tuấn Đào nghe bác sĩ chủ trị nói, cô ta giống như bị nhiễm chất độc gây nghiện, chất độc đó gây ra chứng động kinh, sau này không biết làm thế nào cô ta bỏ được chất gây nghiện nhưng chứng động kinh thì không cách nào trừ tận gốc.

Cả thân bệnh tật ấy mà đến quân bộ thăm vấn hoặc bị ngồi tù thì không nghi ngờ gì nữa, cái chết sẽ đến càng nhanh.

Bất kể Lương Tuấn Đào nói gì, Lâm Tuyết cứ luôn im lặng, lúc này như nhớ tới việc gì đó, cô từ từ ngẩng đầu, hỏi: "Tin tức Hoàng Y Na cung cấp có hữu dụng không?"

Hóa ra cô vẫn đang nghe! Lương Tuấn Đào thấy cô chịu quan tâm đến mình, tinh thần không khỏi rung lên, hần vội trả lời: "Tin hữu dụng không nhiều! Bởi thân phận đặc biệt của cô ấy nên người bên Hoắc gia đề phòng rất kỹ, những thứ cô ấy biết chỉ là mấy việc bên ngoài, không giúp nhiều cho việc điều tra Hoắc gia! Nhưng anh tin rằng Hoàng Y Na đã gắng sức! Cô ấy có tư tưởng bỏ gian tà theo chính nghĩa, quyết tâm cải tà quy chính là tốt rồi, tin rằng lãnh đạo quân bộ hẳn sẽ nể mặt anh, không cố ý làm cô ấy đi tù."

Dù gì Lâm Tuyết vẫn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, Hoàng Y Na tâm cơ rất nặng, cô ta khiến cô không tự chủ được mà nhớ tới Thư Khả. Hoàng Y Na và Thư Khả cùng là một loại người, loại này thích giả vờ nhu nhược đáng thương để tranh thủ sự thông cảm của đàn ông, không ai đoán được tâm cơ trong long bọn họ!

(1) cô gia: cách gọi của bố vợ vs con rể

Thấy xe Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết rời đi, lồng ngực Vân Đóa thấp thỏm, cô cứ đi đi lại lại.

Bước lên bậc thềm cẩn thận lần nữa, cô bé rất sợ sẽ có người đến chặn đường, không cho phép mình tiếp tục vào trong. Lúc này có thể tiến vào

hoàn toàn là nhờ Lâm Tuyết đưa cô theo, hiện tại Lâm Tuyết đi rồi, cô lo mình sẽ bị đuổi đi.

Khá tốt, không ai cản trở cô, trong lòng Vân Đóa dâng lên một trận mừng thầm nho nhỏ, cô tiến vào trong, khí mát từ bên đó liền phả vào mặt.

Đứng giữa trời bên ngoài, độ nóng khiến cả người đổ mồ hôi, bây giờ bị gió mát thổi tới, thể chất yếu ớt của Vân Đóa hơi hơi không đề kháng nổi, cô nhịn không được mà rùng mình một cái.

"Vân tiểu thư, xin hỏi cô tìm đại thiếu gia ư?" Trương quản gia đi tới, ôn hoà hỏi han.

Vân Đóa gật gật đầu, cô hồi hộp nhìn Trương quản gia, thấy đối phương không đặc biệt đến đuổi mình đi mới chậm rãi buông lỏng. "Vâng, tôi nói sẽ trở lại gặp Thiên Dật!"

"Được!" Trương quản gia lễ phép xoa xoa cằm, nói: "Đại thiếu gia ở phòng vẽ tranh, cô hãy theo tôi đến đó!"

". . ." khi Vân Đóa theo Trương quản gia lên lầu, không biết thế nào mà suýt nữa bị vấp ngã..

"Nhanh lên một chút, đừng để nhị tiểu thư Lâm gia nhìn thấy!" Trương quản gia quay đầu nhẹ giọng dặn dò.

"Vâng, " Vân Đóa nghe đến tên Lâm Á Linh liền rùng mình, bước chân cũng nhanh hơn, cố gắng theo sát Trương quản gia lên lầu.

Lên lầu hai, quẹo vào hành lang dài, hướng về bên trái chừng 10 bước là tới phòng vẽ của Lương Thiên Dật.

Vừa gõ cửa, Trương quản gia vừa báo: "Đại thiếu gia, Vân tiểu thư đã tới."

Lương Thiên Dật đang vẽ tranh, đến cả con mắt cũng chưa nâng lên, chỉ hừ một tiếng.

"Mau vào đi! Cô chú ý, nói chuyện cẩn thận chút, đừng chọc giận cậu ấy." Trương quản gia tốt bụng dặn dò Vân Đóa.

"Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn Trương quản gia!" Hai tay bé nhỏ vịn vào nhau, Vân Đóa căng thẳng, chớp mũi rịn mồ hôi, nhưng hơn cả vẫn là sự vui mừng, cuối cùng Lương Thiên Dật cũng chịu để cô đến gần anh ta rồi.

Dẫm trên thảm lông cao tới mắt cá chân, cô lão đảo đi tới, giống như đi trên sơn đạo gập ghềnh.

Đứng ở chỗ cách Lương Thiên Dật khoảng chừng ba thước, cô dừng lại, quan sát sắc mặt và động tĩnh của anh ta một hồi, xác định anh ta không vì việc mình tới gần mà tức giận, bước chân mới từ từ hoạt động.

Lương Thiên Dật chăm chú vẽ tranh, bức tranh anh ta đang vẽ là tĩnh vật và mèo, không dùng thuốc vẽ cùng bảng pha màu, chỉ dùng chì than tùy ý phác thảo. Một con mèo xinh đẹp bên cạnh lọ hoa trên giấy, cạnh đó còn một con đang ngồi xổm, một con tam thể khác thì liếm liếm móng vuốt nhỏ đáng yêu. Vừa tĩnh vừa động, vô cùng thú vị.

Vân Đóa nở nụ cười, cô thích nhất khả năng sáng tác của Lương Thiên Dật, dù là vật bình thường, anh ta vẫn có thể vẽ ra điểm khác biệt.

Thật ra cô đâu biết, tranh Lương Thiên Dật vẽ nhiều nhất chính là cô. Mỗi ngày anh ta đều dựa theo cô gái xinh đẹp hồn nhiên trong trí nhớ mà vẽ ra, các loại thần thái, đủ mọi dáng vẻ, mỗi bức đều cực kì xinh đẹp!

Nhưng hôm nay, khi tự cô bước chân vào phòng vẽ, anh ta lại vẽ một bình hoa một con mèo chứ không chịu tiếp tục vẽ chân dung cô.

Bị bức tranh hấp dẫn, Vân Đóa bất giác lại gần, cô chậm rãi tới sát Lương Thiên Dật hơn, ngay đến hít thở cũng rất cẩn thận. .

Sau khi gạt giũa hình ảnh cuối cùng, Lương Thiên Dật thấy rất vừa lòng mới hạ bút xuống, xoay mặt qua.

Đột nhiên bắt gặp ánh mắt anh ta, Vân Đóa hoảng sợ. Cô vô thức lui về sau từng bước, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kinh sợ mà cúi xuống.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" Lương Thiên Dật lạnh lùng hỏi.

". . ." Vân Đóa giống con rùa biển nhỏ bị kinh hãi, một lúc lâu sau cũng không dám ngẩng đầu lên.

"Ngẩng đầu lên nhìn tôi!" Lương Thiên Dật ra lệnh.

Lúc này cô mới chậm rãi ngẩng mặt, nơm nớp lo sợ nhìn anh ta.

Lương Thiên Dật lại hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"A. " Vân Đóa nuốt nước bọt, nhỏ giọng đáp lời: "Em ... em muốn ... muốn ...muốn tới thăm anh một chút!"

Cô vốn muốn nói mình nhớ anh ta, muốn gặp anh ta nhưng lời đến cửa miệng liền tự động thay đổi, không thể ép buộc bản thân.

Lương Thiên Dật trầm mặc, đôi mắt sương giá lạnh lẽo không kiên nhẫn gì nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô.

"Thiên Dật. " Vân Đóa cố lấy dũng khí, giải thích: "Em, em thực sự không biết anh bị thương, nếu biết anh bị thương nghiêm trọng thế này, em sẽ không rời xa anh!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết đẹp đẽ, đôi mắt sáng như vậy hẳn sẽ không nói dối! Nhưng ... dù cô không biết chuyện anh ta gặp tai nạn, bỏ đi

2 năm liền không thấy bóng dáng đâu thì giải thích thế nào đây?

Thấy Lương Thiên Dật im lặng không lên tiếng, Vân Đóa càng căng thẳng hơn, bàn tay nhỏ bé vô thức đan vào nhau, cánh môi cắn chặt.

Cô còn chưa đổi được cái tật xấu kia, cứ căng thẳng liền cắn môi. Đáy mắt lạnh băng của Lương Thiên Dật buông lỏng chút ít, anh ta khiển trách: "Đừng cắn môi nữa!"

"A. " Vân Đóa nghe lời nhả răng ra, cánh môi vẫn lưu lại dấu răng rất sâu.

"Cô đến tìm tôi là muốn đạt được gì hả?" Giọng điệu Lương Thiên Dật vẫn tàn nhẫn như cũ, anh ta lạnh lùng nhìn cô gái đáng thương kia, cố gắng duy trì sự lạnh lẽo của mình. "Lâm Tuyết muốn được Tuấn Đào che chở, Lâm Á Linh muốn danh phận Lương Thiếu phu nhân. Cô thì muốn đạt được điều gì? Chẳng lẽ thời gian qua ở Lý gia không tốt à? Cần phải tới đây tranh vị trí Thiếu phu nhân với Lâm Á Linh sao?"

Lời nói của Lương Thiên Dật quá tàn nhẫn, sao anh ta lại nói vậy chứ! Vân Đóa khổ sở lại bắt đầu cắn cắn cánh môi, nhưng bắt gặp cái nhìn tức giận của người đàn ông nọ, cô đành nhanh chóng hé miệng ra. Chẳng qua ... những lời kế tiếp của cô lại khiến Lương Thiên Dật có chút ngoài ý muốn.

Cô nói: "Xin anh đừng vũ nhục Lâm Tuyết, chị ấy không phải cô gái nịnh bợ trong tưởng tượng của anh đâu!"

Lại còn lo lắng thay người khác phân rõ phải trái nữa kìa, khóe miệng Lương Thiên Dật hơi hơi nhướn lên tia mỏng hình cung, không thể nói rõ là cười hay giận.

"Lâm Tuyết là cô gái tốt, hơn nữa Nhị thiếu gia cũng thực sự thích chị ấy, hai người bọn họ là quan hệ vợ chồng rất đầm thắm, không giống anh

và Lâm Á Linh!" Chẳng biết lấy đâu ra dũng khí, Vân Đóa lại có thể nói ra những lời hoàn chỉnh này. Cô rất thích Lâm Tuyết, cô không muốn nghe bất cứ ai phỉ báng Lâm Tuyết, dù là Lương Thiên Dật cũng không được.

Lương Thiên Dật đại khái không ngờ lá gan Vân Đóa lớn như vậy, dám cùng mình tranh luận, ngược lại anh ta còn nở nụ cười.

Thấy anh ta cười, Vân Đóa càng luống cuống hơn, bây giờ cô mới phát hiện do xúc động mình đã dám chỉ trích quan hệ giữa anh ta và Lâm Á Linh, cô không nén nổi liền kích động. "Rất xin lỗi! Em không có ý đó. . . Ý em là ... Lâm Tuyết là cô gái tốt, xin anh đừng hiểu lầm chị ấy." Nói xong lời cuối, giọng Vân Đóa rất nhỏ, nhưng vẫn nói được hết câu.

Lương Thiên Dật chăm chú nhìn cô một lúc lâu rồi chậm rãi hỏi: "Năm đó, vì sao cô phải xuất ngoại?"

Anh ta chịu mở miệng hỏi cô nguyên nhân, thật sự không dễ dàng gì. Anh ta từng cấm không cho ai được nhắc tới tên cô trước mặt mình, mỗi khi nghĩ đến chuyện giữa hai người, anh ta liền nổi giận không thể nén xuống, không ném đồ đạc thì sẽ đánh người.

Nhưng ... gặp lại Vân Đóa, cô vẫn thanh khiết đẹp dễ dàng yêu như trước, vẫn nhu nhược bé nhỏ khiến Lương Thiên Dật không thể tiếp tục thống hận cô.

Hơn nữa, sự lưu luyến si mê và nhiệt tình của cô với anh ta nửa phần không giảm, rõ ràng chẳng sợ anh ta lạnh lùng cuồng bạo, cứ như con mèo nhỏ dũng cảm, hết lần này tới lần khác tới gần lão hổ hung ác là anh ta, chẳng sợ bị tổn thương cũng không khóc lóc.

Điều này khiến sự độc ác của Lương Thiên Dật tiêu đi một chút, khiến hận thù trong lòng anh ta tan rã một chút, khiến trái tim đóng băng của anh ta tan chảy một chút.

Vân Đóa căng thẳng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, đôi mắt sáng cũng mờ mịt. "Em không biết!" Cô hận bản thân mình dần dần, lắc đầu, nhin không được muốn khóc: "Em thật sự không biết! Anh trai nói khi đi trượt tuyết, đầu em bị thương, rất nhiều việc em không nhớ rõ! Thiên Dật, thực sự em không biết vì sao mình ra nước ngoài, cũng không biết anh tại sao lại bị thương nặng như vậy! Nếu biết, em nhất định không rời xa anh!"

Lương Thiên Dật im lặng, trước ngực phập phồng, dường như đang nghĩ đến tính chân thật trong lời Vân Đóa nói hoặc đang cân nhắc xem có nên chấp nhận lời giải thích kia hay không.

"Thiên Dật. " Vân Đóa từ từ ngồi xổm xuống, cô quỳ rạp cạnh chân anh ta, vuốt ve chúng, đau lòng nước mắt đầy mặt: "Chân của anh . . . gãy sao?"

"Không cần cô quản!" Lương Thiên Dật chuyển động xe lăn, thân mình nghiêng đi. Anh ta không muốn để cô thấy bộ dạng tàn tật của mình, giờ khắc này sâu muộn và bức dọc lại xâm chiếm anh ta.

"Rất xin lỗi, đều là lỗi của em!" Dù hoàn toàn không biết bản thân sai ở đâu, Vân Đóa chỉ biết nếu người đàn ông kia không vui thì chẳng khác nào bầu trời của cô sụp đổ. "Sau này em sẽ ở cạnh chăm sóc anh, không bao giờ ... rời xa anh nữa!"

"Tôi là kẻ bị liệt, kẻ bị liệt vô dụng, cô còn liều mạng kề cận tôi làm gì hả?" Lương Thiên Dật hướng về phía cô quát tháo: "Sau này đừng tới tìm tôi nữa!"

"Không!" Vân Đóa dứt khoát ôm lấy hai chân anh ta, nức nở nói: "Em phải ở cạnh anh! Anh không thể đi lại, chắc chắn tâm tình không tốt! Em phải cùng nói chuyện với anh giải buồn, cùng anh ra ngoài dạo phố du ngoạn! Anh thích nhất đi dã ngoại vẽ tả thực, sau này em cùng đi với anh được không?"

Đôi tay nhỏ bé của cô vẫn mềm mại như vậy, khuôn ngực vẫn ấm áp như xưa khiến trong lòng Lương Thiên Dật sinh ra quyến luyến. Đề từ cô ôm mình, anh ta không thềm nhắc lại nữa.

Vân Đóa ngẩng khuôn mặt rưng rưng nước mắt nhìn anh ta, thấy anh ta đã bình tĩnh trở lại, cô hỏi: "Có thể để em chăm sóc cho anh không?"

Lương Thiên Dật quan sát cô, khẽ nhếch môi: "Cô chăm sóc tôi thế nào?"

Trong lời nói của anh ta rõ ràng không có sự phản đối hay cự tuyệt, đôi mắt rưng rưng của Vân Đóa nở rộ tia hy vọng, cô kịp thời thổ lộ: "Ngày ngày em đều tới chăm sóc anh!"

"Anh trai cô sẽ đồng ý ư?" Lương Thiên Dật hỏi.

Vấn đề này khiến cô gái bé nhỏ rối rắm trong chốc lát, nhưng cô vẫn kiên định đáp lại: "Nếu anh trai không đồng ý, em vào đây ở được không?" Vân Đóa tức thì nghĩ đến Lâm Á Linh hung ác, tim cô đập hơi nhanh, lại lắp bắp hỏi: "Thiên Dật, nếu Lâm Á Linh đánh em như chị ta nói, anh có thể... có thể..."

"Có thể giúp cô đánh cô ta ay không à?" Lương Thiên Dật hứng thú hỏi han.

Vân Đóa lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Anh có thể khiển trách chị ta hai câu, em thấy chị ta... cũng sợ anh"

Lương Thiên Dật nhin không được mà nở nụ cười, sau đó nói cho cô biết: "Không thể! Cô ta là người đàn bà của tôi, nổi ghen là hẳn rồi. Làm gì cũng phải có thứ tự trước sau, ai bảo cô tới chậm chứ? Nên cô phải nghe lời cô ta!"

"A." Vân Đóa đau lòng , cô có thể nghe thấy tiếng còi lòng mình tan nát. Nhưng tính tình cô nhu nhược, chỉ ghen ngào, không có sự phản bác, kháng nghị nào.

"Nguyện ý ở lại bên tôi thì cô phải học cách chung sống hòa bình với cô ta!" Lương Thiên Dật thấy đáng vẻ bị thương kia cũng có chút đau lòng, nhưng hai năm qua, oán hận tích tụ từng tí một đối với Vân Đóa khiến anh ta không thể dễ dàng tha thứ cho cô. Huống hồ, cái miếng da trâu đánh không đi Lâm Á Linh kia cũng chiều anh ta thành quen, hơn nữa mấy lần Vân Đóa chủ động tới cửa tìm khiến anh ta có cảm giác hai người đàn bà này đều giống nhau, có thể tùy ý mình cần thì cứ lấy.

Phải cùng Lâm Á Linh chung sống hoà bình ư? Vân Đóa khóc thảm thiết, trong lòng khổ sở đến tột đỉnh. Hóa ra, cô và Lương Thiên Dật không thể tìm lại được sự thân mật khăng khít trước kia từng có. Thảo nào Lâm Tuyết luôn nói, gương vỡ dù có đoàn tụ cũng sẽ lưu lại vết rạn, đúng là vậy rồi!

"Nói đi!" Lương Thiên Dật gương cầm lãnh ngạo, anh ta liếc nhìn cô, "Cô bằng lòng thì ở lại, không muốn ở lại thì -- cút đi!"

"Miệng vết thương đã bình thường, bác sĩ nói sau một tuần nữa là có thể tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ lần đầu cho em!"

Trong phòng bệnh, Mạc Sở Hàn an ủi Thư Khả vừa thay băng xong.

Tâm tình Thư Khả có chuyển biến tốt vì Mạc Sở Hàn đã dùng số tiền lớn thuê chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng trên thế giới tới bệnh viện quân khu hội chẩn cho cô ta. Sau khi nghiên cứu, các chuyên gia nhất trí cho rằng có thể tiến hành phẫu thuật.

Vết thương của cô ta cực kỳ nghiêm trọng, đặc biệt toàn bộ phần mũi và tai trái đã biến mất. Nhưng kỹ thuật y học bây giờ cao siêu có thể tái tạo

mũi và nặn lại tai ngoài, dù vậy việc này cần thời gian, tuần tự khoảng mười năm, hẳn sẽ từ từ phục hồi hoàn toàn được dung mạo của cô ta.

Mười năm, tuy không tính là dài nhưng cũng không phải là ngắn. Đời người vốn không có được mấy lần mười năm để mà lãng phí. Thư Khả vừa mừng vừa lo, mừng vì rốt cục mình cũng có hi vọng thoát khỏi vẻ xấu xí bên ngoài, lo vì còn phải đợi mười năm nữa!

Mỗi khi soi gương, cô ta sẽ sinh ra loại thù hận không thể đè nén đối với Lâm Tuyết, nhưng cô ta cố gắng che dấu, đâu để Mạc Sở Hàn nhận ra.

Lúc này nghe hẳn an ủi, cô ta giả vờ vui vẻ, nói: "Tốt quá! Nhanh phẫu thuật chút đi, em muốn khôi phục lại hình dáng trước kia!"

"Sẽ như thế!" Mạc Sở Hàn cố hết sức trấn an cô ta, hy vọng cô ta có thể gắng gượng vượt qua giai đoạn đen tối nhất này, giống như lúc trước hẳn ở trong bóng tối hắc ám cô quạnh, Thư Khả mỗi ngày đều bầu bạn với hẳn, cố vũ an ủi hẳn. "Vượt qua những tháng ngày khó khăn nhất thì tốt rồi! Sau này cuộc sống hạnh phúc của chúng ta còn dài!"

Thư Khả rất hài lòng với sự trông nom chăm sóc của Mạc Sở Hàn trong mấy ngày qua, cũng hài lòng với sự hứa hẹn của hẳn, nhưng sự trừng phạt của hẳn đối với Lâm Tuyết vẫn chưa khiến cô ta vừa lòng. Cô ta không khỏi tức tối oán hận mà nhắc lại: "Sở Hàn, bộ dạng này của em đều do Lâm Tuyết hại. . ."

"Không phải anh đã trừng phạt cô ta rồi ư?" Mạc Sở Hàn ôm eo nhỏ nhắn, khuôn mặt tuần tú mỉm cười: "Hiện tại Lâm gia bị đuổi khỏi nhà, chẳng lẽ em chưa hấy hết giận à?"

Lâm gia lưu lạc đầu đường thì sao chứ? Lâm Tuyết vẫn không đau không ốm như trước .. nhưng Thư Khả đâu nói ra, cô ta biết Mạc Sở Hàn không nhẫn tâm trừng phạt Lâm Tuyết, hẳn chỉ trút lên người thân của cô. Hiểu rõ tính cách hẳn, biết hẳn sợ nhất bị người khác vạch trần tâm sự, cô

ta liền lựa theo ý, thở dài: "Ai, anh trừng phạt cũng quá nặng rồi, người già nhà họ Lâm yếu ớt, bị đuổi ra đường như vậy thật quá tàn nhẫn. . ."

"Ha ha, " thấy Thư Khả vừa lòng, Mạc Sở Hàn cũng nở nụ cười thỏa mãn: "Ai bảo Lâm Văn Bác sinh ra đứa con gái chộc tới em, đáng lắm!"

Đang nói chuyện, Thôi Liệt gõ cửa tiến vào.

Mạc Sở Hàn quay đầu lại, hỏi: "Thế nào rồi?"

Thôi Liệt cung kính đáp: "Đã chiếu theo lời thiếu gia dặn dò, ngoài quần áo mặc trên người ra, không để bọn họ lấy đi bất cứ thứ gì khác!"

"Hừ!" Mạc Sở Hàn quan tâm tới việc khác hơn: "Sau khi ra ngoài bọn họ tới Lương gia ư?"

Lâm Văn Bác mấy năm trước còn lẫn lộn trong thương giới, thủ đoạn cạnh tranh quá tàn nhẫn độc ác, bạn bè được chỉ có mấy người, gây thù hằn thì không ít. Hiện tại, Lâm gia lưu lạc đầu đường, đoán rằng sẽ không có ai chịu ra tay giúp đỡ, dù có muốn trợ giúp thì bọn họ cũng phải kiêng kị sợ bị Mạc Sở Hàn trả thù. Lâm gia chỉ qua lại thân thiết với Vân gia, nhưng Vân gia suy tàn từ lâu, Vân Thư Hoa đưa theo em gái Vân Đóa đến ở nhờ Lý gia, mà Lý gia lại là địa phương của Mạc Sở Hàn, nên nếu Lâm Văn Bác đến bước đường cùng chỉ có thể đưa cả nhà già trẻ tới Lương gia xin giúp đỡ.

"Đúng vậy, thiếu gia thật sáng suốt!" Thôi Liệt cúi đầu, nói: "Cả nhà bọn họ đều đến Lương gia!"

"Rồi sao?" Mạc Sở Hàn từ từ giận tím mặt, hắt nhìn ra vẻ mặt Thôi Liệt giống như có biến cố khác thường."Chẳng lẽ Lương gia thu nhận bọn họ ư? Không thể nào!"

Theo như hần biết, Lưu Mỹ Quân rất khắc nghiệt, sao bà ta có thể giúp đỡ người nhà họ Lâm chứ?

"Lưu Mỹ Quân Lưu không giữ bọn họ lại nhưng Lương Tuấn Đào sắp xếp, nhường nhà chuẩn bị kết hôn cho Lâm gia nên hiện tại tất cả Lâm gia đều vào ở trong biệt thự đứng tên Lâm Tuyết!" Thôi Liệt đáp đúng sự thực.

"Cái gì?" Mạc Sở Hàn vừa nghe xong liền không ngừng đổ kị, hần cười lạnh, nói: "Lương Tuấn Đào trái lại quá hào phóng rồi! Nghe nói cả nhà bố vợ gặp rủi ro đã lập tức lấy phòng tân hôn ra ư? Hừ, hần nghĩ rằng làm vậy có thể lấy lòng Lâm Tuyết sao? Mẹ nó chứ, một cặp đê tiện!"

Điều khiến Mạc Sở Hàn tức giận hơn chính là Lương Tuấn Đào lại dùng tên Lâm Tuyết mua biệt thự, đây là thủ đoạn lấy lòng cấp thấp, thật khiến hần vừa phẫn nộ vừa khinh bỉ! Nghĩ đến Thu Cẩm Viên tự tay mình thiết kế giám sát thi công đã bị Lương Tuấn Đào cho nổ thành phế tích, hần liền xúc động muốn học máu! Đôi mắt đẹp tức thì vằn đỏ, Mạc Sở Hàn tức giận nói: "Truyền lệnh của tôi, cho nổ tung cái ổ chó mới mua của hần đi !"

"Không được!" Thôi Liệt vội ngăn cản, khuyên nhủ: "Anh đã bị quân bộ chú ý rồi, bây giờ nếu tiếp tục chuyện này. . ."

Thật ra Mạc Sở Hàn cũng không thật sự muốn phá nơi ở của Lương Tuấn Đào, hơn nữa, cho nổ chết người nhà họ Lâm thì chẳng phải hần và Lâm Tuyết sẽ thành kẻ thù tám đời ư? Hần khó nén nổi phẫn nộ. "Trước tích lũy cho tôi, tôi muốn xem rốt cuộc Lương Tuấn Đào có năng lực cỡ nào, xem hần còn có thể đỡ thủ đoạn gì! Lấy lòng Lâm Tuyết thì sao chứ? Chẳng phải cô ta lợi dụng hần để trốn tránh tôi ư? Buồn cười thật, Lương Tuấn Đào bị lợi dụng cũng không biết!"

Hần là tự biết nhưng không vạch trần thôi! Chu Du đánh Hoàng Cái, một kẻ nguyện đánh một kẻ nguyện chịu. Thôi Liệt oán thầm trong lòng, nhưng anh ta không dám nói ra.

Mạc Sở Hàn quá tức giận, vốn muốn xem khuôn mặt Lâm Tuyết đổi sắc một chút, để cô biết cho tới nay mình vẫn khoan dung và nhân từ với cô, để cô hiểu nếu hăn đủ nhẫn tâm thì người thân của cô đã sớm lưu lạc đầu đường ăn xin rồi! Kết quả, bây giờ tự hăn lại làm mình mặt xám mày tro, còn gián tiếp tạo cơ hội cho Lương Tuấn Đào lập công, ngấm lại có thể buồn bực chết mất.

Đồ tiện nhân Lâm Tuyết, tới giờ cô cũng không biết cảm ơn, còn oán hận hăn! Chẳng lẽ cô không ngấm lại, nếu hăn đủ nhẫn tâm, hiện giờ người nhà họ Lâm còn ai có thể sống sót hay không?

Thư Khả đi tới, ôm lấy thắt lưng Mạc Sở Hàn, nũng nịu khuyên nhủ: "Đừng nóng giận! Vì những chuyện đâu đâu mà chọc thân mình tức giận thì không có lợi. Hiện tại em chỉ mong thân thể của anh khỏe mạnh, thứ này so với gì cũng đều quan trọng hơn, những thứ khác đều là mây bay!" Nói xong, cô ta hôn hôn cổ hăn, có chút ý tứ hàm xúc.

Thư Khả rất sốt ruột, Mạc Sở Hàn yêu thương cô ta đủ kiểu nhưng . . . ở trên giường lại không chịu động vào cô ta!

Không được, phải nghĩ biện pháp khiến hăn chạm vào mình, phải nhanh mang thai một chút. Người liên tục lo lắng tình trạng thân thể của Mạc Sở Hàn không thể để lại con nôi dỗi là Lý Ngạn Thành, cô ta cũng vậy.

Nếu Mạc Sở Hàn tái phát bệnh cũ hoặc hoặc phẫu thuật gan thất bại thì Lý gia sẽ gặp phải cảnh tuyệt hậu.

Lý Ngạn Thành hao tâm tổn sức nộp tiền bảo lãnh cho Thư Khả ra ngoài, sắp xếp cho cô ta ở cùng phòng bệnh an dưỡng với Mạc Sở Hàn là để có thể khiến cô ta mang thai.

Trước hết, tạm thời không quan tâm tới việc đấu đá cùng Lâm Tuyết nữa, cứ mang thai đứa nhỏ rồi nói sau! Dù Mạc Sở Hàn có chết, ít nhất cô

ta còn có đứa con, nó chính là máu thịt của Lý Ngạn Thành! Mẹ sang nhờ con, cô ta còn sợ đời này không có chỗ dựa hay sao?

Được Thư Khả khéo hiểu lòng người khuyên giải một lúc, đôi mày nhú chặt của Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng giãn ra, hắn ôm vai cô ta, gượng cười nói: "Quên đi, chúng ta không đề cập tới chuyện không vui nữa! Nói xem, trưa nay em muốn ăn gì hả?"

Lúc này, cửa phòng bệnh lại mở ra, người bước vào là Lý Ngạn Thành.

Thấy hai người ôm nhau, bộ dáng kề cận thân mật, ông ta rất vừa lòng. Tuy đầu óc Mạc Sở Hàn có lúc mơ hồ, luôn nhớ mãi không quên "Tiểu Tuyết" nhưng khi tỉnh táo, hắn vẫn tương đối gần gũi với Thư Khả, hơn nữa chưa bao giờ hắn hỏi ông ta lời hứa giúp hắn đoạt lại Lâm Tuyết bao lâu nữa sẽ thực hiện.

Hy vọng bụng Thư Khả mau to lên, điều ông ta sợ nhất chính là Mạc Sở Hàn bệnh cũ tái phát. Ngộ nhỡ... ông ta cũng không dám tưởng tượng, khi đó trái tim có còn dũng khí sống tiếp hay không đây?

"Ừ, hôm nay tinh thần có vẻ không tồi!" Lý Ngạn Thành bước đến gần, tay vỗ vỗ vai Mạc Sở Hàn, nói: "Trên người cũng thêm thịt! Bác sĩ bảo ăn nhiều cơm mới có thể tăng cường thể chất, khi phẫu thuật càng có thể tăng tỷ lệ thành công!"

Mạc Sở Hàn lạnh lùng nhướn mày, không nể mặt mũi ông ta chút nào: "Lời này của ông khiến tôi nghĩ đến việc nuôi heo, đợi mập chút là có thể bán được giá tốt!"

Lý Ngạn Thành cười rộ lên, hiền từ cưng chiều gật gật đầu, nói: "Bướng bỉnh!" Ông ta nhận chén nước trà từ tay Thư Khả, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: "Chợ đen nước Mỹ có tin, họ tìm được một thanh niên Hoa kiều có nhóm máu khớp với con, là lưu học sinh, điều kiện các mặt rất phù

hợp! Ba đã bỏ ra số tiền lớn, phía Mỹ đã đồng ý phải sát thủ và bác sĩ qua, đợi phát hiện ra gan cậu ta phù hợp để thay cho con liền ra tay! Nhưng vừa khéo, gần đây cậu lưu học sinh kia đang cư trú trong trường. . ."

"Được rồi!" Mạc Sở Hàn ngắt lời ông ta: "Quên đi, tôi không cần!"

"Sao có thể không cần chứ? Chỉ cần có một tia hy vọng thì không thể từ bỏ!" Lí Ngạn Thành an ủi hẳn, giống như đang an ủi chính mình: "Đừng nản chí, lần này sẽ thành công! Lưu học sinh kia không thể trốn cả đời ở trường học, dù gì cậu ta cũng phải ra!"

Lý Ngạn Thành tiếp tục ngồi trong chốc lát, uống xong trà liền đứng dậy rời đi. Khi ông ta ra khỏi cửa, Thư Khả nói với Mạc Sở Hàn: "Em đi tiễn ba!"

Mạc Sở Hàn chưa đưa ra sự đồng ý, hẳn không nói gì.

Thư Khả tiễn Lý Ngạn Thành rời phòng ngủ, đợi cửa phòng khép lại, cô ta mới theo sát qua, kéo tay Lý Ngạn Thành, nhỏ giọng nói: "Ba, con biết một người có nhóm máu giống với Sở Hàn, gan của cô ta hẳn có thể ghép thành công cho anh ấy!"

----- END -----

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Lý Ngạn Thành giật mình, dừng bước, hỏi: "Cô nói tới ai?"

Đáy mắt Thư Khả hiện lên tia tàn nhẫn, cô ta khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhỏ giọng nói: "Đó là Lâm Tuyết!"

Tin tức quan trọng như vậy tất nhiên Lý Ngạn Thành hết sức coi trọng, nhưng ông ta cũng nghi ngờ Thư Khả muốn mượn dao giết người, liền giận tái mặt, hỏi: "Cô có lừa không?"

"Con cùng họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, sao có thể lừa chứ? Hơn nữa, ba có thể cho người điều tra nhóm máu của Lâm Tuyết! Lời bác sĩ nói, ba tin chứ?" Thư Khả nhẹ giọng, nhưng từng chữ đều có ý đưa Lâm Tuyết vào chỗ chết!

Lý Ngạn Thành khao khát cứu được tính mạng Mạc Sở Hàn, ông ta chắc chắn sẽ không tiếc mọi thủ đoạn. Nếu có thể nhân cơ hội này diệt trừ Lâm Tuyết, chẳng phải cô ta sẽ một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã ư!

*

Ngôi biệt thự tựa vào núi ở ngoại thành là tài sản của Tập đoàn Xây dựng Hạo Thiên có tiếng trên thế giới, kiến trúc đứng đầu tiêu biểu cho tác phẩm mang tính hào hùng -- vườn nhà xanh lá giữa kinh đô phồn hoa!

Nước từ trên núi được dẫn xuống tạo thành dòng suối nhỏ bên sườn núi, uốn lượn chảy xuôi ven đường, trong suốt ngọt lành, không hề ô

nhiệm. Đến hạ lưu tập trung mấy chỗ nước chảy, trở thành một con sông nhỏ hai bên trái phải rộng chừng 6 - 7 thước.

Vì dòng chảy này, Xây dựng Hạo Thiên đã tốn vô số tài lực và vật lực, bởi hiện tại muốn tìm một cái đầm hoàn toàn không bị ô nhiễm thật sự không dễ dàng gì, muốn biến con suối thành sông nhỏ đương nhiên càng không dễ.

Hạo Thiên đã mời chuyên gia từ nước ngoài đến thăm dò địa chất, trên đỉnh núi đào hơn 10 cửa, cuối cùng dẫn hơn mười cửa nước ngầm tạo thành một dòng suối nhỏ nhân tạo. Tại hạ lưu dòng suối tiếp tục đào hơn 10 hầm mới tụ thành một con sông nhân tạo nhỏ, đến chân núi bằng phẳng, cũng chính là dãy biệt thự vùng ngoại thành, mấy chỗ tập hợp lại rốt cục hình thành dáng dấp xem như đã giống sông.

Chỗ rộng nhất của sông nhỏ vừa vặn 6 - 7 thước, hẹp nhất là ba bốn thước, trong suốt thấy đáy, chỗ cạn chỉ tới mắt cá chân, chỗ sâu nhất cũng tầm hơn một thước, không cần lo chuyện trẻ con nghịch ngợm bất cẩn ngã xuống nước bởi độ sâu chưa đủ khiến người ta sợ hãi. Chẳng qua vì lấy cảnh thanh sơn lục thủy, chia biệt thự thành hai khu. Bên bờ cây cối rậm rạp, hoa và cây cảnh sum suê, oanh hót yến kêu, đẹp không tả xiết.

Đừng xem thường con sông nhân tạo này, nhờ nó mà khu biệt thự ẩm ướt vừa xây dựng xong đưa lên thị trường đã khiến sức mua cạnh tranh tăng vọt.

Giá tiền đã không còn là vấn đề, vấn đề là có giá nhưng không có hàng, từ ngày lên kế hoạch khởi công nó đã được phân chia bên trong, sau khi xây dựng thành công hoàn toàn không mua được nữa.

Xây dựng Hạo Thiên là Công ty tư nhân của Lưu thị, Lương Tuấn Đào mua theo giá nội bộ mà Hội đồng quản trị quy định, khoảng chừng trên dưới 2 ngàn vạn, trên thực tế, giá cả mua bán căn nhà là trên dưới 1 tỷ.

Xe lái vào khu biệt thự, sinh thái xanh mượt vốn có của nơi này khiến mọi người kinh ngạc ngây người. Tại kinh đô đông đúc, từng centimet đều là sắt thép san sát, chỉ sợ đa số mọi người đã sớm quên lâm viên xanh mượt là gì nhưng khu biệt thự ẩm ướt này lại lần nữa trở về là nơi trú ngụ đẹp đẽ trong ảo tưởng: vùng quê rộng lớn, con sông trong veo, cây cối rậm rạp, biển hoa xinh đẹp...

Mỗi người đều trừng to mắt, nhìn nơi này không thể tin nổi, không thể tin được ở kinh đô còn có một động tiên ngoại thế đường này.

Đẹp đến ngây người, Lâm Tuyết cũng không phải ngoại lệ. Cô kinh ngạc mở to mắt quan sát cả hoa viên xanh biếc chói mắt lộng lẫy – khung cảnh này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được thấy vài lần.

"Thích nơi này không?" Lương Tuấn Đào cúi sát tai cô, hẩn thu vào tầm nhìn ánh mắt trong veo kinh ngạc của cô.

Lâm Tuyết chậm rãi xoay đầu, nhìn Lương Tuấn Đào, cô muốn nói nhưng lại thôi.

Có tiền liền có được mọi thứ vật chất xa hoa, điều này không thể nói rõ điều gì cả. Lưu Dương cũng có thể tùy tiện tặng Mã Đồng Đồng một dãy biệt thự, thật ra ... nó không có ý nghĩa nào đặc biệt, chỉ có thể nói người đàn ông kia rất có tiền!

"Vùng ngoại thành này không có gì gây ô nhiễm, vì trong vòng trăm dặm không cho phép xây dựng nhà xưởng, kế hoạch cây xanh trồng rừng vừa mới bắt đầu, chờ vài năm nữa, ở đây sẽ thêm tươi tốt rậm rạp, lá cây che trời." Lương Tuấn Đào nhìn cảnh sắc mỹ lệ, đôi mắt đẹp tràn đầy khát khao, hẩn hơi thở dài: "Đợi sau này em mang thai sẽ ở đây dưỡng thai, suốt nguồn ở thượng du đã được chuyên gia kiểm nghiệm, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn nước khoáng quốc tế, không có bất cứ chất ô nhiễm nào, so với nước

của hệ thống cấp nước trong nội thành, nước ở nơi này có tác dụng tốt cho việc phát triển của thai nhi nhiều lắm!"

Sau này? Mang thai? Lâm Tuyết lặng im, cô chưa bao giờ nghĩ xa như vậy, cũng chưa bao giờ ảo tưởng về tương lai của mình và Lương Tuấn Đào.

"Buổi tối, vợ chồng Lãnh Bân mời chúng ta dùng cơm! Đi chứ?" Lương Tuấn Đào thấy giữa cuộc trò chuyện cô không quá nhiệt tình bèn hợp thời mà mở lời chuyển đề tài.

Lâm Tuyết không thích nhất là xã giao, nhưng ấn tượng với vợ chồng Lãnh Bân vẫn luôn tốt nên cô cũng không ghét liên gật gật đầu, nói: "Được! Anh thu xếp đi!"

*

Bên ngoài biệt thự thời thượng, bên trong xa hoa, cảnh vật tao nhã, không thể nghi ngờ là nơi ở thượng đẳng. Đồ dùng sinh hoạt gần như không thiếu gì nhưng nguyên liệu nấu ăn thì không dự trữ sẵn.

Lương Tuấn Đào dặn dò lính cần vụ đi mua nguyên liệu nấu ăn, lại sắm thêm đồ đạc thường dùng, sau khi sắp xếp mọi thứ thỏa đáng, hẳn còn tự tay giao cho Hứa Tĩnh Dao một tấm thẻ vàng.

"Mọi người trước cứ dùng số tiền này, mỗi tháng con sẽ gửi vào bên trong một khoản sinh hoạt phí, coi như chi tiêu hằng ngày. Hơn nữa, cần gì cứ nói với con, con nhất định sẽ giúp mọi người bổ sung đầy đủ!"

Hứa Tĩnh Dao vui mừng không hiểu, nhìn tấm thẻ vàng kia ngược lại không vươn tay nhận ngay lập tức, bà còn khách khí vài câu: "Thế này sao không xấu hổ được chứ? Ăn ở đều một tay cô gia lo liệu, tiếp tục nhận tiền của cô gia ... thật áy náy quá!"

"Cầm đi!" Lương Tuấn Đào mỉm cười, hất nhét thẻ vào tay Hứa Tĩnh Dao. "Thân thể ba không tốt, nếu cần nằm viện cứ nói với con, con đưa ba tới bệnh viện quân khu, điều kiện nơi đó khá tốt!"

Hứa Tĩnh Dao không ngừng gật đầu liên tục, mừng đến nỗi khuôn mặt tươi cười. Cái người này không những dễ dàng giải quyết mọi vấn đề khó khăn, mà ngay cả việc chạy chữa cho Lâm Văn Bác cũng tìm được nơi phù hợp. Bà biết, bác ruột của Lương Tuấn Đào - Lương Bội Văn là Phó viện trưởng bệnh viện quân khu.

"Tôi sẽ không khách khí nữa!" Hứa Tĩnh Dao nhận ra địa vị của Lâm Tuyết trong lòng Lương Tuấn Đào, bà thật sự mừng như điên. Vài lần trước còn chưa rõ ràng, hiện tại Lương nhị thiếu đã không chút che đậy mà lấy lòng Lâm Tuyết, khắp nơi đều giành lấy niềm vui của cô.

Bệnh hen của Lâm Văn Bác đã tốt hơn phân nửa, uống ly trà xong, tinh thần phấn chấn, ông ta liền nói với Lâm Tuyết: "Tiểu Tuyết à, ân tình nhà họ Lâm chúng ta nợ Nhị thiếu gia quá lớn, con nhất định phải hầu hạ cậu ấy cẩn thận chu đáo, biết chưa?"

Lâm Tuyết trầm mặt, không trả lời.

Hóa ra bất kể lúc nào, trong mắt người nhà họ Lâm, cô nhiều nhất cũng chỉ là quân cờ mà thôi, họ dùng cô làm lợi để đổi lấy sự coi trọng và ân huệ của Lương Tuấn Đào.

"Nhị thiếu gia, em gái tôi hình dáng, tính khí ... có chút cứng rắn!" Lâm Thông thấy thái độ Lâm Tuyết lạnh như băng, hơi hơi thấp thỏm, gã sợ chọc giận Lương Tuấn Đào, như vậy cả nhà bọn họ sẽ lưu lạc đầu đường lần nữa. Gã vội đi nhanh đến gần, khuôn mặt tươi cười lấy lòng: "Nó có chỗ không hiểu chuyện, cậu cứ dạy bảo nó, không cần phải khách khí gì đâu! Chúng tôi đưa nó đến bên cạnh Nhị thiếu gia, cả người nó chính là của cậu, tùy cậu dạy dỗ hưởng dụng..."

Nói xong lời cuối cùng, Lâm Thông bất giác ngừng lại, gã phát hiện ra khuôn mặt tuần tú vốn mỉm cười bắt đầu bao phủ sương lạnh. Nói sai câu nào rồi ư? Lâm Thông kinh sợ, trong lúc nhất thời không dám nhiều lời nữa.

Đáng tiếc, gã tỉnh ngộ quá muộn. Lương Tuấn Đào đã nheo mắt đi về phía gã, dáng đi tao nhã thong thả lại giống như con báo chuẩn bị công kích con mồi, tràn ngập tính nguy hiểm.

"Nhị, nhị thiếu, cậu..." Lâm Thông cảm thấy không ổn, gã thấy trong mắt Lương Tuấn Đào hiện lên tia ác độc, gã hoảng hốt, xoay người muốn chạy trốn.

Trong chớp mắt Lương Tuấn Đào đã tới trước mặt gã, hấn nhanh như điện túm lấy cổ áo gã, xách gã lại gần.

"Nhị thiếu gia, tôi, tôi nói sai cái gì rồi ư?" Khuôn mặt Lâm Thông đau khổ, không còn ra vẻ giống trước kia.

Gã từng là Lâm đại thiếu uy phong một thời, tác phúc tác uy (1), không ai bì nổi. Đáng tiếc từ khi Lâm gia suy tàn, tất cả hồ bằng cầu hữu vây tụ bên gã đều tản đi, không còn ai tâm phúc gã. Thịnh thoảng đi uống rượu hoặc tụ tập náo nhiệt, đến cả người để ý gã cũng không có. Tính tình ngày xưa dần bị mài phẳng, gã gặp người ta tự giác thấp đi ba phần, lại không dám cuồng vọng tự đại.

Huống hồ Lương Tuấn Đào khí thế mạnh mẽ, Lâm Thông gặp liền sợ hãi 3 phần theo bản năng, chưa đợi hấn động thủ, gã đã hoàn toàn mềm xuống, so với khóc lóc, gặng gượng tươi cười bồi lời hay còn khó coi hơn.

Thấy Lâm đại thiếu nhu nhược, Lương Tuấn Đào nhướng mi, một tay túm lấy cổ áo và cà vạt đối phương, tay còn lại tháo kính mắt của Lâm Thông ra, tiện tay ném đi, chỉ nghe "Pằng" một tiếng, mắt kính lập tức hưởng thọ an nghỉ.

Lâm Thông cật thị nặng, nhìn cái gì cũng mơ hồ không rõ. Mắt nhỏ nheo thành một đường, cố gắng quan sát khuôn mặt biến hóa của Lương Nhị thiếu, gã cẩn thận mở miệng: "Nhị thiếu gia, đừng... Ha ha, đừng cùng kẻ tầm thường như tôi so đo! Tôi, tôi sai rồi được chưa?"

Lâm Văn Bác vừa ngồi xuống thở lấy hơi, thấy con trai không biết thế nào lại chọc giận Lương Nhị gia, ông ta run rẩy mau chóng đứng lên, lắc lư từng bước đi tới, răn dạy con mình: "Đồ không có mắt, rốt cuộc sao lại mạo phạm đến cô gia hả? Mau nhận lỗi đi!"

"Tôi sai rồi... Nhị thiếu gia, tha cho tôi đi!" Tuy Lâm Thông không bị đánh, nhưng cổ áo và cà- vạt của gã đã bị Lương Tuấn Đào nắm đến mức chặt chẽ, suýt nữa muốn cắt đứt cái cổ mảnh khảnh, mặt mũi sừng huyết đỏ cả lên, "Khụ, khụ... Tha cho tôi đi! Tôi, tôi nói ... nói bậy bạ!"

Lương Tuấn Đào ngừng tay đúng lúc, không tiếp tục siết gã nữa (siết tiếp sẽ tắt thở mất), nhưng hấn chưa buông tay, tà nịnh mà nhượng mắt, nhấn rõ từng chữ như ma quỷ: "Sai ở đâu?"

"Khụ khụ..." Cổ họng Lâm Thông sắp bị bóp đứt, gã không dám giầy dụa, sợ chọc đến dã thú tàn bạo kia, kết quả của mình sẽ càng thảm hại hơn. Lâm Thông dùng giọng điệu sắp khóc, lắp bắp nói: "Khụ... Tôi, tôi không nên... Khụ, không nên nói Lâm Tuyết như vậy!"

Thần linh ơi, nếu biết Lương Tuấn Đào quan tâm đến Lâm Tuyết thế này, có cho mượn mười lá gan gã cũng không dám nói vậy!

Lương Tuấn Đào mím chặt môi, hấn từ từ buông cổ áo Lâm Thông ra, không đợi đối phương thở nhẹ, hấn lại túm cà vạt , thoáng nhấc gã lên.

"A! A..." Lâm Thông đành nhún nhún đầu ngón chân, để tránh bị treo cổ bởi vóc người Lương Tuấn Đào cao lớn hơn so với gã, đầu ngón chân nhấc lên của hấn cũng bị ghìim quá sức.

"Cô gia!" Lâm Văn Bác sợ hãi, ông ta chống quai trượng "cộc cộc cộc" đi tới, liều mạng vác mặt mo cầu tình hộ con trai: "Khuyển tử không hiểu chuyện, mạo phạm cô gia, ngài đại nhân không so đo với tiểu nhân, đừng chấp nhặt với nó chứ?"

Lương Tuấn Đào kéo cà vạt Lâm Thông khiến gã xoay tròn nửa người, mặt hướng về Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào chỉ về phía cô rồi ra lệnh cho Lâm Thông: "Xin lỗi đi!"

Lâm Thông thiếu chút nữa bị siết chết, gã muốn đoạt lại cái cà vạt sắp lấy mạng mình nhưng tay Lương Tuấn Đào chưa buông, gã cũng không dám giãy dụa nữa, đành đau khổ nói với Lâm Tuyết: "Em, em ba ... Anh sai rồi! Không nên vô lễ với em ... Sau này không dám nữa! Em tha thứ cho anh đi!"

Thấy Lâm Thông bị siết đến mức mặt mũi tràn đầy sừng tím, Lâm Văn Bác ở bên cạnh gấp gáp đến độ vò đầu bứt tai, tiểu bảo cũng bị dọa khóc, âm ỉ tìm cha. Lâm Tuyết cũng chẳng muốn so đo cùng gã, cô lạnh lùng đáp: "Được rồi!"

Thấy Lâm Tuyết lên tiếng, lúc này mới Lương Tuấn Đào mới đẩy Lâm Thông sang một bên. Người nọ sau khi vỗ về cái cổ mảnh sắp bị cắt đứt, ngồi liệt trên sàn nhà thở dốc.

"Tôi cảnh cáo anh: Lâm Tuyết là vợ tôi, ai dám ức hiếp hoặc bất kính với cô ấy, tôi cam đoan sẽ chinh hấn đến mức hối hận vì đã được sinh ra!" Thân thể cao lớn của Lương Tuấn Đào chậm rãi ngồi xổm xuống, hấn ghé sát vào khuôn mặt đang kinh hoàng chật vật của Lâm Thông, lãnh lệ nói tiếp: "Anh - cũng - thế!"

Xem kìa, mặt mày Lâm Thông không ngừng xám ngoét, ngay cả Lâm Văn Bác cũng nghĩ mà sợ. Vừa nãy lời ông ta nói tương tự thế này, chẳng qua không giống con trai mình nói trắng ra thôi. Kỳ thật người họ Lâm,

gồm cả Hứa Tĩnh Dao đều cho rằng Lâm Tuyết chính là nữ nô hiền cho Lương Tuấn Đào, cô giống Lâm Á Linh, cần phải chờ đợi phục vụ các thiếu gia nhưng so với Lâm Á Linh, Lâm Tuyết được sủng ái hơn chút.

Trong lời nói, bọn họ sẽ vô tình toát ra ý đồ trên. Hứa Tĩnh Dao và Lâm Văn Bác là trưởng bối, Lương Tuấn Đào lúc ấy chưa phát tác, đợi khi Lâm Thông nói thế, hắn liền không chút khách khí mà ra tay.

Chẳng những mạnh mẽ dạy dỗ Lâm Thông ngay tại chỗ một chiều, còn gián tiếp cảnh cáo Hứa Tĩnh Dao và Lâm Văn Bác, ai dám ở trước mặt hắn biểu lộ ý tứ bất kính với Lâm Tuyết nữa thì đừng trách hắn trở mặt!

Cảnh cáo Lâm Thông xong, Lương Tuấn Đào thông thả mà tao nhã đứng dậy, ánh mắt chuyển về phía Lâm Tuyết bên cạnh.

Đôi mắt đậm mạc của Lâm Tuyết nhiều thêm một tia phức tạp, cô cùng Lương Tuấn Đào bốn mắt nhìn nhau chốc lát rồi bỗng nhiên xoay người rời đi.

Thấy Lâm Tuyết đi rồi, Lương Tuấn Đào giật mình, hắn đương nhiên lập tức theo sau.

Hứa Tĩnh Dao cũng vội đuổi theo, kéo kéo Lâm Tuyết nói vài câu: "Đại ca con chỉ ác khẩu chứ lòng dạ ôn hậu, con đừng so đo với nó!"

"Mẹ, " giọng nói của Lâm Tuyết toát ra sự bất đắc dĩ nhàn nhạt và sự thất vọng: "Con biết anh ta là hạng người nào, mẹ không cần thay anh ta giảng hòa nữa!"

Đây là một thói quen, từ nhỏ đến lớn mỗi khi cô và Lâm Thông hoặc Lâm Á Linh phát sinh mâu thuẫn tranh chấp, Hứa Tĩnh Dao vì tự bảo vệ mình, vì lấy lòng Lâm Văn Bác đều dạy bảo cô nhường nhịn anh em họ Lâm.

"Được! Được!" Hứa Tĩnh Dao hận không thể cắn rụng đầu lưỡi mình, bà giữ chặt Lâm Tuyết rõ ràng là muốn nói với cô vài câu ấm lòng, dặn cô thường xuyên đến thăm bọn họ. Dù là người một nhà, nhưng bà biết Lâm Tuyết không có nhiều tình cảm với cha con họ Lâm, đối với bà cô cũng chỉ dựa trên quan hệ ruột thịt, trên thực tế cho tới bây giờ, giữa hai người vẫn không có nhiều tiếng nói chung. "Xem mẹ già cả hồ đồ cũng không biết nói sao nữa! Ai, Lâm Tuyết, mẹ muốn nói, dù đại ca con không tốt, nó cũng là anh trai con! Còn nữa, ba con thân thể quá yếu, người một nhà chúng ta chỉ trông cậy vào con, con... có thời gian có thể đến thăm chúng ta không?"

Lâm Tuyết gật gật đầu, không nói nữa. Đối với người nhà này, cô thật sự không thể lãng phí cung cấp ít nhiều tình cảm, bởi bọn họ chưa bao giờ cho cô sự ấm áp và quyến luyến. Quả thực cô không cách nào trơ mắt nhìn bọn họ lưu lạc ngoài đường, nhưng nếu muốn bảo cô coi bọn họ như người thân từng giờ từng phút nhớ mong thì đúng là gượng gượng mà làm.

"Bà xã, chúng ta đi thôi!" Lương Tuấn Đào nắm bàn tay mềm, đôi mắt vừa rồi còn tràn ngập tàn bạo với Lâm Thông giờ lại tràn đầy nhu tình. Nhìn kiểu gì vợ hăn cũng mê người thế chứ! Bất kể là tức giận, cao hứng, nhăn mi, giương môi... Loại khí chất độc đáo và luận điệu của cô thật khiến hăn mê muội! Đương nhiên, điều duy nhất chưa được chính là Lâm Tuyết đối với hăn vẫn có chút lạnh nhạt, điểm nhỏ ấy sau này cần giúp cô sửa chữa.

"Cô cô!" Tiểu Bảo quơ quơ cánh tay nhỏ bé, lộ ra nụ cười đáng yêu hồn nhiên: "Bái bai!"

Lâm Tuyết rút khỏi bàn tay to của Lương Tuấn Đào, cô ngoái đầu nhìn Tiểu Bảo một cái rồi mỉm cười nhàn nhạt, nói lời tạm biệt với đứa nhỏ: "Bye bye!"

(1) tác phúc tác uy: ý nói dựa vào quyền thế, khinh thị, lấn ép người khác.

Vốn tưởng bữa ăn buổi tối chỉ là xã giao, đâu ngờ hoàn toàn không có ai, hơn nữa cũng không tới khách sạn, Lương Tuấn Đào đích thân lái xe đưa Lâm Tuyết tới nhà Lãnh Bân.

Biết qua sự huy hoàng tráng lệ và cực kì xa xỉ của Hoàng Cung ngầm, quả thực Lâm Tuyết không thể tưởng tượng ra nơi ở của Lãnh Bân sẽ xa hoa đến cỡ nào. Nhưng khi xe lái vào sân một khu biệt thự nhỏ 2 tầng không quá thu hút, cô lại cảm thấy kinh ngạc.

Tại kinh đô tắc đất tắc vàng, có được một khu biệt thự độc lập thế này, chắc chắn không phải không chuyện dễ, nhưng đối với thân phận của Lãnh Bân - người đang được nhắc đến thì khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Sân nhỏ miễn cưỡng có một tứ hợp viện lớn, chỗ đậu xe cũng chiếm mất nửa diện tích, có bồn hoa nho nhỏ, cây cối bên trong rất phổ biến, không thấy loại hoa cỏ quý báu đặc biệt chói mắt nào.

Vừa xuống xe, liền ngửi thấy mùi thức ăn, vợ chồng Lãnh Bân và Hà Hiếu Mạn ôm con trai Hạo Hạo vừa bước ra vừa nở nụ cười nghênh đón.

"Mau vào nhà thôi, cơm canh đã chuẩn bị xong rồi! Hai người thật có lộc ăn nha, chúng tôi và dì Vương cùng xuống bếp, nếm thử chút tay nghề xem thế nào!" Hà Hiếu Mạn hoạt bát nhiệt tình, đã làm mẹ mà vẫn nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy.

Lãnh Bân ôm con trai Hạo Hạo hai tuổi, chỉ vào Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết bảo nó gọi bọn họ là chú thím.

Hạo Hạo trắng ngần, xinh đẹp như đồng tử hạ phàm, bộ dáng nhỏ nhắn nhiên có khí phách khuynh quốc khuynh thành của Lãnh Bân.

"Chú Lương, thím!" Hạo Hạo hồn nhiên ngây thơ mà cười, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Lâm Tuyết nhìn không được đi ra phía trước, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hỏi: "Tiểu suất ca, cháu tên là gì?"

"Cháu tên Hạo Hạo!" Hạo Hạo và Tiểu Bảo lớn xấp xỉ nhau, năng lực biểu đạt ngôn ngữ và lý giải của thằng bé rõ ràng cao hơn so với mấy đứa nhỏ cùng tuổi.

"Thật không?" Thấy tiểu tử kia lanh lợi đáng yêu, Lâm Tuyết nhìn không được vươn tay, hỏi: "Có thể để dì ôm không?"

Hạo Hạo nghiêng đầu nhỏ, khó hiểu hỏi lại: "Dì không phải thím ư? Sao lại biến thành dì rồi?"

Đứa bé này, còn rất so đo nữa! Lâm Tuyết cười nói: "Dì và thím đều giống nhau!"

"Không đúng!" Hạo Hạo lắc lắc đầu nhỏ, nghiêm túc sửa lại cho đúng: "Dì là chưa có kết hôn, thím là đã kết hôn rồi!"

Hóa ra đây chính là lời giải thích của người lớn trong nhà cậu bé đối với "dì" và "thím". Lâm Tuyết bật cười, cô thực sự yêu thích đứa trẻ xinh đẹp thông minh này.

"Để thím ẵm đi!" Lãnh Bân rất phối hợp đưa Hạo Hạo đến trong lòng Lâm Tuyết, anh ta liếc cô một cái, cười cười trêu ghẹo: "Tôi cho rằng cô còn mang hận sẽ không đến nhà tôi chứ!"

Lâm Tuyết đùa với Hạo Hạo một chút, ánh mắt hướng về Lãnh Bân, khó hiểu hỏi lại: "Tôi nhớ thù gì nhỉ?"

"A, " Lãnh Bân cười nhẹ một tiếng, nhắc nhở: "Lần đó nhảy dù. . ."

Ồ, hóa ra là lần đó! Nói thật, vị Lãnh mỹ nam này đôi khi thật nhẫn tâm! Lâm Tuyết quay đầu nói với Hà Hiếu Mạn: "Hà đại chủ biên, ông xã

cô có nhân tâm với cô không?" Thấy vẻ mặt nghi ngờ không hiểu của Hà Hiếu Mạn, cô nói tiếp: "Ví dụ như cùng cô chơi nhảy dù, khi cô không dám nhảy, anh ta lại đẩy cô khỏi máy bay!"

Hà Hiếu Mạn vừa nghe liền biết xảy ra chuyện gì, cô che miệng cười nói: "Anh ấy chưa bao giờ để tôi nhảy dù, nghe nói có 0,001% tỉ lệ mở dù thất bại, còn có 0,001% tỉ suất dù dự bị mở ra thất bại, anh ấy sợ tôi xui xẻo rơi vào trường hợp 0,001% đó!"

Nghe chút đi, đâu phải Lãnh mỹ nam không biết thương hương tiếc ngọc, mà là người ta chỉ thương bà xã của mình, chỉ tiếc bà xã của mình thôi.

Hai người đàn ông, hai người phụ nữ cộng thêm một đứa trẻ nói nói cười cười cùng đi vào nhà.

Bên trong trang hoàng và bố trí thực ấm áp, nhưng tuyệt đối không liên quan tới sự xa hoa . Phóng tầm mắt bốn phía nhìn quanh không thấy bày biện đắt tiền, chỉ có tấm bình phong ở phòng trà thoát nhìn như đồ cổ đắt tiền.

Bắt gặp ánh mắt Lâm Tuyết dừng lại trên tấm bình phong bằng gỗ tử đàn, Hà Hiếu Mạn nói: "Đây là quà ông nội tặng tôi! Nói là đồ cổ triều Nguyên, là đồ bày trong cung đình. Kỳ thật đặt ở nơi này quá lãng phí, suốt ngày tôi bảo muốn quyên góp cho bảo tàng nhưng Lãnh Bân phản đối muốn giữ lại, đơn giản vì trên bình phong đề hai câu từ: "Hà xử thính sanh tiêu, khinh ca mạn vũ diệu!"

(nơi nào nghe tiếng sanh tiêu, nhạc êm dịu múa uyển chuyển tuyệt vời)

Hóa ra tên Hà Hiếu Mạn khảm trong đây, khó trách Lãnh lão gia lại tặng cháu dâu tấm bình phong này, từ điểm nhỏ đó cũng có thể nhìn ra,

Lãnh Bân không ngừng đối với Hà Hiếu Mạn hàng nghìn hàng vạn sủng ái tụ vào một thân, Lãnh lão gia cũng thập phần ưu ái cô cháu dâu này.

Uống trà trong chốc lát, hàn huyên chút chuyện phiếm, trong lòng Lâm Tuyết tốt lên nhiều. Lãnh Bân tao nhã lịch sự, ăn nói rất có phong độ, hơn nữa rất hiểu lịch thiệp săn sóc phu nhân. Hà Hiếu Mạn thẳng thắn cởi mở, hung vô thành phủ, cô hạnh phúc vui vẻ, tình cảm bộc lộ trong lời nói, còn từ từ lây truyền cho Lâm Tuyết vẫn luôn u sầu, khiến Lâm Tuyết hiểu hóa ra thế gian thật sự có thể đắm chìm trong bể tình, ngấm dần trong ngọt ngào của người đẹp rạng rỡ.

Khi dọn cơm, Lãnh Bân cùng chị quản gia đến phòng bếp bưng đồ ăn, Hà Hiếu Mạn thì tiếp tục cùng Lâm Tuyết hàn huyên. Hai người khác nhau về tính cách lại hợp nhau một cách thần kỳ, họ giống như bạn cũ biết nhau từ nhiều năm trước, không có gì giấu diếm cả.

"Lâm Tuyết, sinh một đứa nhỏ đi! Có con cô sẽ phát hiện hóa ra cuộc sống hôn nhân có thể muôn màu muôn vẻ hơn! Ngàn vạn lần đừng sợ trẻ con sẽ om sòm ầm ĩ, bởi vì bị chúng làm ồn cũng là hạnh phúc đấy!" Hà Hiếu Mạn một tay ôm con, vừa nhiệt tình tán gẫu với Lâm Tuyết vừa bận rộn quan tâm ông xã: "Bân, ngồi xuống ăn cơm đi!"

Lãnh Bân cười tạp dề, dùng khăn ướt lau tay, lúc này anh ta mới ngồi xuống cạnh vợ, nhiệt tình tiếp đón Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết: "Đồ ăn tuy đơn giản nhưng do chúng tôi đích thân xuống bếp, hương vị rất được, nếm thử coi!"

Hà Hiếu Mạn cười khanh khách, bưng một đĩa thịt Mộc Tu tới trước mặt Lâm Tuyết, dâng vật quý nói: "Đây là tôi làm!"

Lâm Tuyết gặp một đĩa, hình như hơi nhạt nhưng ăn cũng ngon miệng, cô liền gật đầu khen ngợi: "Không tồi!"

"Nghe thấy chưa? Lâm Tuyết khen em làm không tồi nhé!" Hà Hiếu Mạn vui tươi hơn hờ quay đầu khoe khoang với ông xã.

Lãnh Bân mỉm cười, đứng dậy đem một đĩa cá sông kho tàu tới trước mặt Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, "Đây là tay nghề của tôi, hai người đánh giá xem ai làm ngon hơn!"

Lương Tuấn Đào gắp cá vào bát, hẩn cẩn thận gỡ hết xương cá mới bưng tới trước mặt Lâm Tuyết. "Vợ à, tài nấu nướng của Lãnh thiếu tướng rất có tiếng, không kém đầu bếp cấp sao đâu, em nếm thử đi!"

Có cần khoa trương như vậy không? Lâm Tuyết dùng đũa gắp một chút cho vào miệng, cô lập tức khiếp sợ. Vị cá sông ngon quá, vào miệng tươi mới thơm mát, ăn qua một lần tuyệt đối nhớ kỹ không quên.

"Thật sự rất ngon!" Lâm Tuyết ngẩng đầu ngạc nhiên, cô nhìn Lãnh Bân rồi tiếp tục cười với Hà Hiếu Mạn, sau đó đánh giá đúng sự thật: "Tay nghề của cô so với ông xã còn kém xa!"

Hà Hiếu Mạn nhăn mũi, không phục mà hừ, nói: "Cô không có thể bênh vực tôi một hai câu sao!"

Lãnh Bân cũng gắp cá, gỡ xương cho vợ yêu, gắp đến trước mặt cô, khuôn mặt đẹp tiếp tục cười nói: "Ăn đi nào!"

"Trước kia Lãnh Bân chỉ biết làm cơm Tây, sau khi kết hôn cùng Hà Hiếu Mạn, do cô ấy thích đồ ăn Trung Quốc, anh ta liền cố ý đi đào tạo tay nghề, còn lấy được chứng chỉ đầu bếp đặc biệt đó!" Lương Tuấn Đào nói xong, lại cúi gằm sát bên tai Lâm Tuyết, nói nhỏ: "Nếu em thích, anh cũng đi học nấu nướng, sau này em muốn ăn gì, anh sẽ tự mình làm cho em ăn!"

Lâm Tuyết liên tục xua tay, nói: "Coi như không đi! Anh tự mình xuống bếp ư? Còn không khiến mẹ anh mắng chết em!"

Hà Hiếu Mạn cười rộ lên, che miệng nói: "Mỗi lần A Bân xuống bếp, mẹ chồng tôi đều lên lớp một khóa chính trị cho tôi, bà nói vì tôi nấu quá khó ăn nên anh ấy mới đi học nấu nướng. Để không bị mắng, tôi cũng đi học một thời gian nhưng học kỹ thuật này cũng cần thiên phú đó!"

Hai đĩa đồ ăn khẩu vị chênh lệch khá xa, ai hơn ai kém chắc chắn vừa nhìn đã biết.

Bữa cơm này khách và chủ cùng vui, sau khi dùng cơm uống trà trong chốc lát liền nhận được điện thoại của Lãnh Lệnh Huy, thúc giục muốn phái người tới đón cháu trai nhỏ.

"Đúng là hết cách, ông nội mà không thấy Hạo Hạo một lúc là không yên! Đêm nay nhờ hai người qua làm khách, Tuấn Đào đặc biệt chỉ đích danh muốn Hạo Hạo tiếp khách nên mới nhân cơ hội đưa thằng bé đến đây trong chốc lát, bình thường thì hai chúng tôi muốn gặp nó đều phải về với ông bà mới được!" Hà Hiếu Mạn vừa hạnh phúc vừa bất đắc dĩ mà thở dài nói.

Hóa ra Hạo Hạo luôn ở cùng Lãnh lão gia, hơn nữa đêm nay Lương Tuấn Đào còn cố tình yêu cầu đưa thằng bé tới.

Rất nhanh đã có người lái xe riêng của Lãnh lão gia tới đón Hạo Hạo, thoát nhìn tiểu tử kia cũng quen ở cùng ông nội, nó ngoan ngoãn vẫy vẫy tay tạm biệt ba mẹ và chú thím, đi tìm ông nội của nó thôi.

Trở lại phòng trà lần nữa, Hiếu Mạn cười nói tiếp: "Chắc cô không hiểu nổi, vì sao Tuấn Đào nhất định muốn Hạo Hạo đến tiếp khách nhỉ?"

Lâm Tuyết quả thật có chút khó hiểu nhưng cô không lên tiếng mà thôi.

Lương Tuấn Đào liên tục ho hắng, ý bảo Hà Hiếu Mạn đừng mở miệng không che dấu như thế.

"Ha ha, " Hà Hiếu Mạn cười gập người, "Anh ho cái gì chứ? Có phải A Bân cho quá nhiều muối vào món cá sông hay không?"

". . ." Lương Tuấn Đào quay đầu trừng Lãnh Bân, ý bảo anh ta quản lý cho tốt cô vợ nhỏ đã được mình cưng chiều lên tận trời kia đi.

Lãnh Bân chỉ mỉm cười uống trà, mặc kệ bà xã cười đùa.

Lâm Tuyết không khỏi mỉm cười, cảm xúc bị ảnh hưởng từ Hà Hiếu Mạn vui vẻ, mây đen sương mù chung quanh cô cũng tiêu tán không ít.

"Tôi cho cô biết!" Hà Hiếu Mạn ghé người, cúi xuống bên tai Lâm Tuyết, nhỏ giọng nói: "Anh ta muốn để cô thấy Hạo Hạo đáng yêu cỡ nào, sau đó kích thích phục hồi bản năng làm mẹ của cô, để cô có thể tích cực phối hợp với anh ta tạo trẻ con hơn!"

". . ." Trời ơi, đúng là chết người! Lương Tuấn Đào đặc biệt đứng dậy, một mình hăn không thể ngăn nổi cái miệng Hà Hiếu Mạn, phải có năng lực kháng mìn siêu cường mới có thể sống cạnh bọn họ.

Xem ra Lãnh Bân đã hoàn toàn có sẵn năng lực này, bất kể vợ mình nói gì, anh ta đều mỉm cười chống đỡ, ánh mắt ôn nhu sủng nịch kia chưa từng rời khỏi Hà Hiếu Mạn. Giống như bất luận cô nói gì, làm gì, chỉ cần cô vui vẻ, mọi thứ đều được.

"Này, con gái chúng tôi có lời nhỏ muốn nói, con trai các anh tránh đi một chút được không?" Hà Hiếu Mạn hạ lệnh đuổi khách với hai vị suất ca mỹ nam bên cạnh.

Lãnh Bân quen chiều theo các yêu cầu dù là hợp lý hay không hợp lý của vợ mình, cũng không tỏ ý phản đối. Lương Tuấn Đào thì không vui, hăn chế nhạo: "Đều là mẹ trẻ con rồi, còn tự xưng con gái làm gì nữa! Kêu bà còn có vẻ được!"

"Anh thật tốn hơi thừa lời, đi nhanh đi! Tôi và vợ anh tán gẫu chuyện phụ nữ trong chốc lát, đàn ông không được nghe lén!"

"Ừ, " Lương Tuấn Đào lúc này mới gật đầu, cười đáp: "Cách nói này còn đáng tin!"

*

Lương Tuấn Đào và Lãnh Bân ra ngoài tản bộ, Hà Hiếu Mạn liền cùng Lâm Tuyết bắt đầu trò chuyện.

"Nói thật, đêm nay tôi được Đào Tử nhờ vả đến làm thuyết khách đấy!" Hà Hiếu Mạn hé miệng cười.

Toàn bộ chuyện trên đời trong mắt cô giống như đều thú vị buồn cười nên cô luôn cười. Người bên cạnh cô cũng khó hiểu, vì sao cô có thể vui cười nhanh như vậy. Nhưng chờ tới khi gặp Lãnh Bân, mọi nghi vấn trong nháy mắt đều được cởi bỏ -- có người chồng như Lãnh Bân, bất kì người con gái nào đều sẽ hạnh phúc vui vẻ!

Lâm Tuyết nhàn nhạt giương môi, cô không nói lời nào.

Hà Hiếu Mạn thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: "Nghe Đào Tử nói, gần đây hai người vì mối tình đầu của anh ta mà giận dỗi nhau! Nhiều ngày rồi cô không chịu để ý đến anh ta!"

Lâm Tuyết rũ mắt, ngón tay nhỏ nhắn thu lại nắm chặt theo bản năng.

"Đào Tử nói với tôi anh ta rất buồn, vì việc này mà anh ta làm thế nào cũng chưa dễ dàng được cô!" Hà Hiếu Mạn tới gần cô, nhìn khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết, hỏi: "Lâm Tuyết, cô yêu anh ta không?"

Thân thể mềm mại chấn động, yêu ư? Từ này xa lạ quá. Cô vội lắc đầu phủ nhận, giống như để muộn sẽ khiến Hà Hiếu Mạn hiểu lầm mình yêu

Lương Tuấn Đào.

Hà Hiếu Mạn đầu tin, "Không yêu anh ta thì sao lại ăn dấm chua chứ? Cô vẫn cứ quan tâm tới anh ta!"

Đúng không? Lâm Tuyết tiếp tục im lặng.

"Lâm Tuyết, cô quá lặng lẽ rồi!" Hà Hiếu Mạn nắm tay cô, nhẹ nhàng lắc đầu: "Như vậy không được! Cô phải nói với anh ta ý nghĩ trong lòng mình, cô không nói làm sao anh ta biết cô nghĩ gì chứ. Anh ta không biết thuật đọc tâm đâu!"

Cô nói ra thì sao? Hẳn sẽ để trong lòng ư?

"Tôi không giống cô! Có chỗ không thoải mái liền nói ra để Lãnh Bân biết! Anh ấy biết tôi không thích gì thì sẽ tránh làm chuyện chọc tôi mất hứng một chút! Biết tôi thích gì, sẽ làm việc có thể khiến tôi vui vẻ một chút! Cô xem, tôi và anh ấy hiện giờ sống rất hạnh phúc!"

"Đúng vậy!" Lâm Tuyết gật gật đầu, trong giọng nói lơ lơ có sự hâm mộ và khát khao: "Người đàn ông như Lãnh thiếu, chỉ sợ thế gian này không được mấy cô gái có phúc hưởng thụ đâu!"

"Xùy!" Hà Hiếu Mạn lại cười rộ lên, "Đào Tử cũng không kém! Tôi thấy anh ta thật lòng với cô, cũng rất quan tâm cô! Chỉ là phương thức chung sống giữa hai người chưa chính xác, anh ta không biết 'cho' thế nào, cô thì không biết 'đòi hỏi' thế nào!"

Lâm Tuyết giật mình, cô phát hiện: thật ra Hiếu Mạn tùy tiện lại có cái nhìn thấu đáo với tình yêu. Đúng vậy, cô không đòi gì từ Lương Tuấn Đào, còn hẳn thì liên tục cho cô nhưng không phải thứ cô muốn nhất!

"Tôi với cô khác nhau, tôi muốn gì liền nói với Lãnh Bân! Tôi nói cho anh ấy biết, tôi không thích anh ấy ái muội với bất cứ người phụ nữ nào,

không thích anh ấy vì công việc mà lạnh nhạt với tôi, tôi còn không thích anh ấy nghiện sạch sẽ quá mức! Anh ấy đều vì tôi mà thực hiện được hoặc thay đổi!" Giọng nói thanh thúy của Hà Hiếu Mạn nghe sao tự tin mà ngọt ngào: "Vì anh ấy yêu tôi!"

Một lúc lâu sau, Lâm Tuyết nói: "Lương Tuấn Đào đâu yêu tôi! Anh ta có người phụ nữ mình yêu thực sự rồi!"

"Không phải đâu!" Giọng Hà Hiếu Mạn rất chắc chắn: "Tôi tin Đào Tử có thể phân rõ tình cảm của mình! Nếu anh ta còn yêu người đàn bà họ Hoàng kia thì sẽ không dễ dàng đi đăng ký kết hôn với cô, cũng không cố gắng xa lánh giữ khoảng cách với cô ta, mặt khác, anh ta càng không cần đặc biệt chạy tới năn nỉ tôi khuyên cô, còn coi Hạo Hạo ôm trong lòng làm đạo cụ. . ."

Thật không? Hẳn thật sự vì cô mà làm nhiều vậy ư? Hẳn thật sự để ý đến tình cảm của cô sao? Hẳn thật sự để ý đến sự xa cách và lạnh lùng của cô sao?

Lâm Tuyết có chút dao động, nhưng vẫn không có cách nào ôm hi vọng về tương lai giữa mình với Lương Tuấn Đào. Cô sợ, có hi vọng thì sẽ bị thất vọng! Cô không cách nào chịu đựng nổi việc tình cảm tan vỡ, bị đau lòng lần nữa.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của Hà Hiếu Mạn, Lâm Tuyết mở miệng, lời nói ra lại khiến đối phương có chút bất ngờ. "Hiếu Mạn, cô có biết chuyện Lãnh Bân thống trị Báo Bầy không?"

Vợ chồng ân ái khăng khít như vậy, giữa bọn họ hẳn không có bí mật nào! Cô tin rằng Lãnh Bân đã sớm thanh trừ sạch sẽ mọi bóng ma có khả năng gây trở ngại, ảnh hưởng tới quan hệ giữa vợ chồng họ.

Quả nhiên, Hiếu Mạn không thấy kinh ngạc hoặc khó hiểu chút nào với lời Lâm Tuyết nói, cô nở nụ cười ấm áp ngọt ngào như cũ: "Tôi biết!

Anh ấy có chuyện gì tôi đều biết, giữa hai chúng tôi không có bất cứ bí mật nào!"

". . ." Lâm Tuyết thực sự hâm mộ Hà Hiếu Mạn. Tình cảm hai bên rất cục đặt tới trình độ nào mới có thể thân mật khăng khít của nước giao hòa?

"Tôi tôn trọng lý tưởng và sự nghiệp của Bân, cũng tin tưởng ông xã mình là nam tử hán chân chính, việc anh ấy làm là hiệp nghĩa, thay trời hành đạo!" Hà Hiếu Mạn nhẹ nhàng nghịch nghịch lọn tóc mỏng trên trán, đôi mắt trong vắt chứa đựng tất cả tình yêu sâu đậm dành cho ông xã của mình. "Cô thấy đấy, cuộc sống của hai chúng tôi là như vậy! Anh ấy là thiếu tướng không quân, tiền trợ cấp không thấp, tôi là biên tập tạp chí, tiền lương cũng không thấp! Sinh hoạt hàng ngày của cả hai hoàn toàn dựa vào khoản thu nhập bình thường hợp pháp, thậm chí ngay cả lợi nhuận được chia hàng năm từ Công ty trong dòng tộc anh ấy cũng quyên góp tất cả cho tổ chức từ thiện!"

Lâm Tuyết tin vào lời nói của Hà Hiếu Mạn bởi cuộc sống của vợ chồng Lãnh gia không hề xa xỉ, giống cuộc sống bậc cao, có nhà có xe, nhưng nhà không xa hoa cao cấp, xe là loại bình thường trên đường và BMW cũng không phải dòng xe nổi tiếng xa hoa trên thế giới.

"Từ khi tôi quen Lãnh Bân đến giờ, anh ấy không lái chiếc xe nào hơn 200 vạn, cũng không sắp đặt mua nhà cao cấp, nơi này là quà kết hôn ông nội tặng chúng tôi!" Hiếu Mạn nhột nhột mà giương môi, trong đường cong kia ẩn chứa tình yêu lưu luyến với ông xã. "Anh ấy chưa bao giờ sử dụng tiền nào trong kho bạc của Báo Bầy, anh ấy nói muốn dùng những đồng tiền đó cho dân, hướng về dân! Lão đại hắc đạo, tham quan chính trị, còn cả trùu buôn thuốc phiện, súng ống đạn dược. . . Tiền của bọn họ đều cướp trong tay dân chúng nên Bân dùng những đồng tiền ấy chấm dứt sinh mệnh cặn bã cũng coi như vật về chỗ cũ!"

Lâm Tuyết nhột nhột mỉm cười, nói: "Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Lãnh thiếu mê luyện cô như vậy, bởi vì chỉ có cô mới xứng với ngàn vạn sự yêu thương của anh ta!"

*

Khi trở về đã là 9h tối, cuộc sống về đêm tại kinh đô vừa mới bắt đầu.

Tâm tình Lâm Tuyết khá hơn nhiều, sương giá đóng trong đôi mắt trong veo cũng tan đi không ít, cô cũng không bài xích đề phòng Lương Tuấn Đào nữa.

"Giờ ngủ hẵng còn sớm, đi thăm nhà mẹ em đi!" Lương Tuấn Đào chủ động đề nghị.

Không phải hẳn có ấn tượng đặc biệt tốt với nhà mẹ đẻ cô, ngược lại, người nhà họ Lâm, trừ Lâm Tuyết, hẳn không thấy ai thuận mắt cả. Nhiệt tình như vậy hoàn toàn vì muốn tạo niềm vui cho cô. Hẳn thật sự không biết nên biểu đạt sự quan tâm và yêu thương của mình thế nào, đành lợi dụng sự quan tâm tới người nhà Lâm Tuyết mà thổ lộ tâm ý của mình.

Lâm Tuyết không phản đối. Dù không có tình cảm gì với Lâm gia nhưng nói tới cùng, bọn họ vẫn là người thân của cô, thời điểm mấu chốt, cô không thể trơ mắt nhìn họ lưu lạc đầu đường. Lương Tuấn Đào trọng nghĩa trợ giúp và ưu ái với người nhà mình, nhiều ít gì cô cũng có chút cảm động.

Lâm Tuyết có thể cảm thấy hẳn đang cố gắng muốn cải thiện quan hệ giữa hai người nhưng phương thức có hơi ngốc nghếch và không nắm được trọng điểm.

Chẳng lẽ câu nói kia của Hiếu Mạn là thật ư? Hẳn không biết 'cho' thế nào, cô không biết 'đòi hỏi' thế nào.

*

Đêm xuống khu biệt thự càng thêm mê người, nơi này ban ngày cây cối rậm rạp, hoa tươi sáng lạn, oanh kêu yến hót, đến buổi tối thì đèn nê ông lóe ra lại biến thành một biển đèn.

Vùng ngoại ô yên tĩnh không lộ ra nửa điểm hoang vắng, bởi đèn đóm rực rỡ không kém với khu náo nhiệt phần hoa nhất. Dọc đường, bóng đèn che phủ, bóng hoa sum suê, đẹp không sao tả xiết.

Sau khi cửa chống trộm điện tử quét qua biển số xe liên tục mở ra cho qua, xe chậm rãi lái vào sân biệt thự rồi dừng lại.

Xuống xe, Lâm Tuyết cảm thấy có chút gió lạnh thổi tới, không nóng như lúc dùng cơm chiều.

Lương Tuấn Đào thân mật nắm tay cô, nhìn ngọn đèn huy hoàng sáng lạng trong phòng, hắn vừa đi lên bậc thang vừa nói : "Xem ra mọi người trong nhà em đều là con cú nhỉ!"

Lâm Tuyết không để ý tới lời trêu chọc, đương nhiên cũng không tránh khỏi tay hắn, mặc kệ hắn nắm, hai người cứ như vậy tay trong tay tiến vào.

Trong phòng khách đèn đóm rực rỡ, đèn có thể bật đều bật hết (dù sao bọn họ cũng đâu phải thành toán tiền điện), Lâm Văn Bác ngồi trên sofa uống trà, Hứa Tĩnh Dao ôm Tiểu Bảo đang dỗ thằng bé ngủ, Lâm Thông thì chỉ vào mặt Lâm Á Linh ra sức mắng mỏ không ngớt.

". . . Mà còn mặt mũi về gặp chúng tao sao? Nếu không có Lâm Tuyết, đêm nay cả nhà chúng ta phải qua đêm ở bãi rác rồi! Con mẹ nó chứ, mà đúng là lòng lang dạ sói, thấy chúng tao bị bà già họ Lưu kia đuổi ra khỏi cửa, con mẹ nó chứ, mà đến cả rằm cũng không dám đánh một cái. .
."

Lâm Văn Bác thoáng thấy Lương Tuấn Đào đến, vội vàng dùng sức ho khan muốn nhắc nhở con trai nói chuyện chú ý một chút, đáng tiếc Lâm Thông đang mải quá hứng đã hoàn toàn không chú ý tới.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Bà Xã À, Anh Rất Đói!

"Anh mắng ai là bà già hả?" Lương Tuấn Đào mất hứng trừng mắt quát hỏi.

Lâm Thông nghe tiếng liền quay đầu, thấy Lương Tuấn Đào, vẻ hung ác trên mặt biến mất, gãi cúi đầu khom lưng hỏi thăm: "Em về rồi à!"

Có thể nhận ra Lương Tuấn Đào yêu thích và nuông chiều Lâm Tuyết, chắc hẳn so với Nhị thiếu gia - gọi hẳn một tiếng 'em về' càng có lợi cho quan hệ thân thiết hơn.

"Ừ!" Lương Tuấn Đào gật gật đầu, xem như đã chấp nhận cách gọi này. Hắn không tiếp tục nhìn Lâm Thông mà quay đầu ân cần hỏi thăm Lâm Văn Bác: "Ba cảm thấy thân thể sao rồi? Có cần đến bệnh viện tỉnh dưỡng không?"

Lâm Văn Bác vội vàng chống batoong đứng dậy, tươi cười đáp: "Không cần đâu! Nhờ phúc của cô gia, ba thấy khỏe hơn phân nửa rồi!"

Hứa Tĩnh Dao ôm Tiểu Bảo đã ngủ say ân cần hỏi han: "Hai đứa ăn cơm chưa? Có muốn dùng bữa khuya không? Để mẹ đặt tiểu tổ tông này xuống rồi làm chút đồ ăn ngon cho hai đứa!"

"Không cần đâu." Lâm Tuyết lắc đầu, cô nói với Hứa Tĩnh Dao: "Tiểu Bảo đang ngủ, mẹ mau ẵm nó lên phòng đi!"

Như vậy, Hứa Tĩnh Dao liền ôm Tiểu Bảo lên lầu.

Lâm Á Linh giống như kẻ trộm, lúc nào cũng muốn co cẳng chạy. Thật ra cô ta không hề nghĩ Lâm Văn Bác sẽ đích thân gọi điện cho mình, còn bảo nếu đêm nay, trước khi đi ngủ mà không gặp được cô ta thì sẽ coi như không sinh ra đứa con gái này!

Hết cách, sau khi dùng cơm chiều, cô ta đành rình lúc người nhà họ Lương không chú ý, lén chạy ra ngoài, bắt taxi dựa theo địa chỉ cha mình cung cấp mà qua đây. Đâu ngờ vừa tới liền lần lượt bị mắng chửi, chưa đợi Lâm Văn Bác mở miệng, Lâm Thông đã chửi cô ta mất mặt trước.

Nói cái gì mà nuôi cô ta còn không bằng nuôi chó, nói cô ta vô lương tâm mất gốc ... Tóm lại một đồng tội danh, không phải đều do ban ngày lúc Lưu Mỹ Quân đuổi bọn họ ra khỏi cửa, cô ta không nói giúp hay sao? Bọn họ cũng không thèm nghĩ lại, lúc ấy cô ta có thể tự bảo vệ bản thân mình đã là không tệ rồi, chẳng lẽ cứ nhất định phải cùng bọn họ bị đuổi đi mới được tính là hiếu thuận, mới được gọi là trượng nghĩa ư? Đáng hận nhất chính là Lâm Thông còn nói cô ta không bằng Lâm Tuyết, còn nói cái gì mà nếu không có Lâm Tuyết, cả nhà Lâm gia đã phải tới bãi rác ngủ.

Hừ, cô ta không phục! Đợi đến một ngày nào đó, khi cô ta trở thành Thiếu phu nhân Lương gia, bảo đảm tác dụng không nhỏ như Lâm Tuyết đâu! Cha con Lâm gia tầm nhìn hạn hẹp, chẳng lẽ mới vậy đã chắc chắn chuyện sau này sao? Đương nhiên bây giờ không phải lúc tranh luận, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Lâm Thông, nếu Lâm Á Linh dám cãi lại chắc chắn sẽ bị tát tai từng cái một.

Cô ta cúi gằm đầu mặt dày mày dạn mặc cho Lâm Thông thóa mạ, chửi đến mức chết đi sống lại, tam hồn rời xác... Cũng may Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đã tới giải vây cho cô ta, không thì đêm nay chưa biết sẽ bị mắng đến lúc nào nữa!

Lâm Tuyết quét mắt qua phòng khách một lượt, thấy Hứa Tĩnh Dao đã ôm Tiểu Bảo lên lầu, cô cũng không ở lại thêm liền nói với Lương Tuấn

Đào: "Chúng ta đi thôi!"

Lương Tuấn Đào gật gật đầu rồi tạm biệt Lâm Văn Bác: "Ba, chúng con đi đây!"

"Ừ!" Lâm Văn Bác thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng cười nói: "Trẻ như thế còn tới gặp ba, hiếm có người hiếu thuận vậy, ba rất vừa lòng! Lâm Thông, còn chày bửa ở đó giật mình làm gì? Mau tiễn em gái và em rể con đi!"

Lâm Thông nhanh chóng theo sau, nói: "Em rể và em ba đi thông thả nha!"

Không ai để ý tới gã, Lâm Á Linh cũng chạy chậm theo, cô ta hô lên: "Đợi một chút! Đưa tôi cùng đi với! Muộn thế này, ở đây cũng không tìm thấy taxi, đêm nay không về thì chắc chắn ngày mai mẹ sẽ trực tiếp nhốt tôi ở ngoài cửa mất!"

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đều không để ý tới cô ta nhưng cũng không từ chối. Dù sao trẻ thế này, nếu Lâm Á Linh không đi nhờ xe, về nhà quả thực khó khăn.

Lâm Á Linh mặt dày chen lên xe, cố gắng lui vào một góc, còn không nói lời hẹn gặp lại với Lâm Thông.

Chờ xe khởi động lái ra khỏi sân, cô ta như được tiêm thuốc kích thích, tinh thần tỉnh táo liền bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi ra sức mắng mỏ Mạc Sở Hàn, bảo hắn mất hết lương tâm, ác độc đuổi người nhà họ Lâm ra khỏi cửa, thật sự quá xấu xa.

"Không biết rốt cuộc hắn phát điên gì nữa! Trước kia đâu mất trí như vậy! Chắc chắn lại có người kích thích hắn rồi!" Lâm Á Linh liếc Lâm Tuyết, ngầm ngầm hại người: "Rốt cuộc là ai đã đắc tội với hắn chứ? Làm

gì mà để hấn tức giận kích động đến mức thú tính đại phát, hại cả nhà chúng ta bị đuổi, rõ là"

Theo lời nói ra, sở dĩ Lâm gia bị đuổi đi hoàn toàn do bị Lâm Tuyết liên lụy, bởi người có thể làm Mạc Sở Hàn thú tính đại phát không còn ai khác ngoài Lâm Tuyết!

Lâm Tuyết không khỏi nhớ tới một câu nói của Mạc Sở Hàn, hấn nói chưa thủ tiêu Lâm gia vì vốn định thẳng tay chém giết hai nhà Vân Lâm! Nếu không bởi vì cô, có lẽ Lâm gia sớm đã bị diệt không người nối dõi!

Tới hôm nay, Mạc Sở Hàn đuổi Lâm gia ra khỏi cửa, xem ra hấn thật sự... hoàn toàn đã vứt bỏ tia tình cảm cuối cùng với cô!

Lâm Tuyết lạnh lùng cười, cô không tranh luận với Lâm Á Linh, ánh mắt liếc qua như đang coi một đứa nhỏ giở thói ngang ngược.

"Keeeeét!" Lương Tuấn Đào đột nhiên dừng lại, Lâm Á Linh ngồi ghế sau đang vung tay múa chân thành linh bị đụng mạnh vào ghế phía trước, cô ta kinh sợ kêu một tiếng rồi lập tức ngừng lái nhai, trong xe bỗng nhiên rất yên tĩnh.

Lâm Tuyết đã trải qua huấn luyện, loại phanh gấp này không có khả năng khiến cô té ngã nên không bị sao, ngược lại Lâm Á Linh bị đâm cho nổ đom đóm mắt.

"Ách!" Lâm Á Linh ôm đầu bị thương, cô ta giận mà không dám nói gì về hành vi ác liệt của Lương Tuấn Đào.

"Xuống xe!" Lương Tuấn Đào không quay đầu lại, hấn lạnh lùng ra lệnh.

Trên xe có hai cô gái, không biết hấn bảo ai xuống xe đây. Lâm Tuyết như không nghe thấy vẫn ngồi yên bất động. Lâm Á Linh cẩn thận hỏi han:

"Nhị thiếu gia, chúng ta xuống xe ở đây sao?"

"Không phải chúng ta!" Cuối cùng Lương Tuấn Đào quay đầu lại, nhưng trong đôi mắt đẹp hoàn toàn không có nửa phần ấm áp. Hắn chỉ vào mặt Lâm Á Linh, giản lược tóm tắt vấn đề chính: "Cô xuống xe! Bây giờ, ngay lập tức!"

"Hả?" Lâm Á Linh sợ hãi, cô ta nhìn ra ngoài cửa sổ, đây vốn không gần Lương gia... rốt cuộc là chỗ nào nhỉ?

Lương Tuấn Đào trả lời nghi vấn của cô ta: "Nơi này là bệnh viện quân khu trực thuộc bộ đội đặc chủng, Mạc Sở Hàn ở ngay trong đó an dưỡng!"

Thì ra là thế nhưng bảo cô ta xuống xe ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ bảo cô ta đi thăm Mạc Sở Hàn ư?

"Không phải lòng cô đầy căm phẫn với hắn ư? Thay vì ở trong xe mắng cho tôi và Lâm Tuyết nghe, chi bằng đích thân đến trước mặt hắn mắng cho hắn nghe để thỏa lòng đi!" Lương Tuấn Đào không muốn tiếp tục nhiều lời vô ích cùng cô ta, thấy Lâm Á Linh ngồi trên xe không muốn đi, hắn liền dứt khoát mở cửa xe bước xuống. Mở ra cửa sau xe, nói với Lâm Á Linh đang sợ tới mức run rẩy thu lu thành một khối: "Xuống xe! Đừng đợi tôi ra tay!"

Chờ cô ta xuống xe, Lương Tuấn Đào mới lên xe đạp chân ga lần nữa. Khi xe phi ra ngoài, hắn ngoái đầu nhìn lại Lâm Tuyết đang ngồi ở ghế sau, nở nụ cười sáng chói: "Thế nào? Bây giờ yên tĩnh nhiều rồi chứ?"

Lâm Tuyết nhàn nhạt mỉm cười, cảm thấy cách này của hắn đúng là rút củi dưới đáy nồi, trực tiếp mà hữu hiệu!

*

Về đến nhà, đêm cũng khuya, lính cần vụ đã sớm ở trong phòng khách cung kính chờ hai người bọn họ, thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết trở về, liền tiến lên báo Lương Trọng Toàn đang ở trong thư phòng chờ bọn họ.

Vì sao Lương Trọng Toàn đột nhiên muốn gặp hai người? Lâm Tuyết theo bản năng đoán được phần nhiều có liên quan đến chuyến viếng thăm vào ban ngày của Lâm gia.

Khi cùng Lương Tuấn Đào lên lầu, người đàn ông bên cạnh an ủi cô: "Không có việc gì đâu, mọi việc đã có anh đây!"

Trước lúc vào thư phòng, họ nhẹ nhàng gõ cửa, được cho phép mới bước vào trong.

Lương Trọng Toàn đang xem sách, thấy bọn họ đến liền chỉ chỉ sofa bên cạnh, nói: "Ngồi đi!"

Lính cần vụ trực ban bưng lên hai ly sữa nóng chứ không pha trà, bởi vì Lương gia rất chú trọng dưỡng sinh, sợ buổi tối uống trà ảnh hưởng tới giấc ngủ nên dùng sữa nóng có tác dụng an thần thay cho nước trà.

Lâm Tuyết nhấp một hơi, buông ly sữa xuống, cô hỏi: "Ba gọi chúng con tới có chuyện gì vậy?"

Lương Trọng Toàn hòa nhã cười cười: "Nghe nói bên mẹ đẻ con do nhà bị tòa án ép thi hành bán đấu giá, bây giờ mất chỗ ở à?"

Lâm Tuyết rũ mắt, nhàn nhạt nói: "Đã thu xếp ổn thỏa rồi ạ."

"Ừ, ba biết, Tuấn Đào tạm thời bố trí nhà mới dùng để kết hôn của hai con." Lương Trọng Toàn do dự một chút, nói: "Ba có sắp xếp khác, không biết con có thể lưu tâm không?"

Chẳng lẽ Lương Trọng Toàn phản đối việc người nhà họ Lâm ở nơi đó ư? Cũng đúng, nhà vừa mua, môi trường sống lại tốt như vậy, có khả năng cảm thấy cho Lâm gia thật lãng phí.

"Con đừng lo, ba không có ý gì khác!" Lương Trọng Toàn thoáng nhìn con trai đang liều mạng nháy mắt ra hiệu với mình, hấn sợ ông nói ra điều gì làm Lâm Tuyết không vui, ông liền bình tĩnh cười cười: "Chỉ là ba thấy nhà mới định dùng để kết hôn, các con còn chưa dọn vào ở đã để..." Ông muốn nói đã để người ngoài vào nhưng lời này nói ra có hơi tổn thương tình cảm Lâm Tuyết, dù sao đó cũng là người thân của cô nên lời đến miệng lại đổi thành: "Để người nhà vào ở chưa thỏa đáng lắm! Như vậy đi, ba có ngôi biệt thự bỏ không, ngày mai sai người quét tước, để người bên nhà con dọn đến ở!"

Lâm Tuyết nâng mắt, gượng gượng giường lên khoe môi, nói: "Ba trông coi thu xếp là được rồi."

"Điều 2 người giúp việc trong nhà qua đó, tiền lương tồn ở bên này ba trả, mặt khác, hàng tháng ba sẽ trả tiền sinh hoạt cho bọn họ, con và Tuấn Đào bàn bạc chuyện xây tổ ấm, đừng tiếp tục phiền lòng vì chút chuyện trong nhà. Không đầy 1 tháng nữa là hôn lễ của hai đứa, ba rất mong hai đứa cùng kết liên cành, mau mau cho ba thêm cháu trai cháu gái!" Lương Trọng Toàn vui tươi hớn hờ, nói xong một hồi ngược lại bình bình thần thần, xứng tình đạt lý.

Thật sự kết hôn cùng Lương Tuấn Đào ư? Mừng 1 tháng 8 chính là hôn lễ của cô và hấn, trong nháy mắt, ngày mau tới.

*

Đêm nay, Lâm Tuyết không tiếp tục cự tuyệt Lương Tuấn Đào cầu hoan.

Trong phòng ngủ có hơi lạnh điều hòa, ánh sáng ái muội, chỉ có một ngọn đèn tường màu vàng ấm áp. Trên giường lớn, hai thân thể quấn quýt chặt chẽ cùng một chỗ, mồ hôi như mưa.

Lương Tuấn Đào làm thế nào cũng đòi không đủ, hân hận không thể lột da hủy cốt, hoàn hoàn chinh chinh nuốt Lâm Tuyết vào bụng, biến cô thành của riêng vĩnh viễn.

Không phải cô không thuận theo nhưng chung quy bản thân hân cảm thấy thiếu cái gì đó. Hân khao khát cô đáp lại và nhu tình, dù dẫu cô một chút, hân cần thận yêu cô, dốc hết dịu dàng.

"Tuyết, đến đây, hôn anh!" Hân nhu mì nói nhỏ bên tai cô, mang theo tia năn nỉ.

Lâm Tuyết đâu còn sức lực hôn hân! Cô lau lau mồ hôi chảy bên thái dương, nói: "Anh hôn em đi!"

Vì thế, Lương Tuấn Đào không chút khách khí mà làm theo!

Thân thể thân mật khăng khít dán sát, hai trái tim lại như xa cách. Lâm Tuyết vụng về đáp lại, cô không muốn sắc mặt mình thoát nhìn lại giống vì nghĩa hi sinh, thấy chết không sờn như vậy, cô cũng muốn bản thân tươi sống, gợi cảm, không đến mức khiến đàn ông có cảm giác không thú vị.

Hân yêu thân thể của cô, cô liền cố sức cho đi, đó là thứ duy nhất cô có thể cho hân!

Trái tim cô đã được giấu đi cẩn thận, đời này đâu dễ giao ra ngoài, Lương Tuấn Đào cũng không phải ngoại lệ!

Sau khi thỏa mãn, người đàn ông kia thân mật ôm cô ngủ thật say, trước khi ngủ hân còn không quên lẩm bầm nhẹ nhàng bên tai cô: "Tuyết, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi! Nhìn Tiểu Hạo Hạo đáng yêu biết bao!"

Lâm Tuyết nghĩ đến lời Hà Hiếu Mạn, người này đặc biệt yêu cầu vợ chồng Lãnh gia ôm tiểu Hạo Hạo từ tay Lãnh lão gia tới làm đạo cụ... cô không khỏi mỉm cười lần nữa.

"Em cười rồi!" Người đàn ông sắp ngủ tức thì hưng phấn trời dậy, hân phủ lên thân thể mềm mại, kín kẽ mà dán vào cô, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự quyến luyến si mê."Em cần cười nhiều hơn, chưa ai nói cho em biết em cười rộ lên đẹp cỡ nào à?"

Đúng không? Thật ra chính Lâm Tuyết cũng sắp quên 'cười' là như thế nào. Có lẽ tối nay tâm tình bị ảnh hưởng bởi Hà Hiếu Mạn vui vẻ nên cô vô thức nở nụ cười nhiều lần.

"Ách, " cô than, lần nữa tiếp nhận người đàn ông cuồng dã bên trên.
"Anh không mệt ư?"

"Không mệt!" Người đàn ông kia anh dũng chiến đấu hăng hái, cười to nói: "Làm đến hừng đông cũng không mệt!"

"..." Nhưng -- cô thì mệt đó!

Trước lúc sắp ngủ, hân ôm cô hôn hôn, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Loại chuyện này giống việc đọc một bài văn, sau khi xong còn muốn phát biểu cảm tưởng sao? Lâm Tuyết mệt đến nỗi mắt mở không được, lười trả lời hân.

"Ha ha, " Lương Tuấn Đào cọ cọ sống lưng bóng loáng của cô, nói: "Không nói gì chẳng khác nào em đã thừa nhận!"

Việc tự hào nhất của đàn ông là ở trên giường có thể khiến người đàn bà của mình thỏa mãn, làm cô vui vẻ chính là thành tựu lớn nhất của hân!

Chờ tiếng thở đều của người kia vang lên, Lâm Tuyết mạnh mẽ mở to mắt, nhẹ nhàng tránh khỏi cánh tay sắt, rồi đi vòm ngực hẳn.

Cô cẩn thận kéo chăn bao phủ thân hình hùng tráng hẳn chắc kia để tránh bị lạnh, cô xuống giường cầm lấy áo ngủ bị hắt bỏ lại, mặc vào lần nữa, sau đó chân dẫm trên thảm đỏ mềm mại lặng lẽ đi ra ban công.

Lâm Tuyết rót cho mình một ly rượu nho, khẽ nhấp một hơi ổn định tinh thần. Sau đó cô lấy ra máy tính thu được ở Thu Cẩm Viên, cô đưa vào mật mã khởi động máy rồi tiếp tục nghiên cứu xem có phát hiện mới nào không.

Bên trong lưu trữ không nhiều, Lâm Tuyết đoán đa số tư liệu Mạc Sở Hàn đều lưu trong đĩa, mà lên mạng cũng không tìm thấy gì vì máy tính này rõ ràng được trang bị phần mềm xóa dấu vết trên mạng tiên tiến nhất thế giới.

Máy tính này nhiều nhất là phương tiện Mạc Sở Hàn dùng trên mạng lưới đất liền, bên trong không tìm thấy nhiều tư liệu quý giá. Đoạn phim kia hẳn là chưa kịp thủ tiêu nên mới lưu lại, nếu không với tính cẩn thận của hắn, chắc chắn đã dứt khoát xóa đoạn video này.

Bâng quơ lật xem vài văn bản, cứ có mã hóa Lâm Tuyết liền nhập ngày sinh của mình, đều mở được không có ngoại lệ.

Ngẫu nhiên cũng có một ít nhật kí ghi chép của Mạc Sở Hàn nhưng nội dung đa số trống rỗng, toàn là phát tiết tình cảm, không có thứ gì có tính thực. Cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm.

Trong lúc vô tình, Lâm Tuyết lục được mấy tấm ảnh, giống như chụp lại cuộc sống bình thường. Nữ có nam có, trẻ có già có, có chụp riêng, có chụp chung, có tấm xuất hiện Mạc Sở Hàn, có tấm thì không. Đoán rằng đó là bạn bè quen biết của hắn khi ở nước ngoài!

Lâm Tuyết cảm thấy những tấm ảnh này rất có giá trị, cô liền đưa vào đĩa dự phòng. Sau đó trở về, tiếp tục lật xem.

Nếu những bức ảnh trên liên quan tới Hoắc gia thì chúng là vật chứng hữu lực để tố cáo Mạc Sở Hàn.

Nhưng dựa vào hiểu biết của mình với hắn, nếu là đồ cực quan trọng, hắn sẽ không để lại trong máy tính. Có lẽ do Mạc Sở Hàn nghĩ những ảnh này không tạo được uy hiếp gì với mình nên mới không xóa bỏ.

Đêm đã khuya, Lâm Tuyết sức cùng lực kiệt, hướng chi vừa rồi cô còn cùng Lương Tuấn Đào một hồi cá nước thân mật vô cùng nhuần nhuyễn, thật sự cạn kiệt thể lực một cách nghiêm trọng.

Ngáp một cái, cô tắt máy chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi máy tính tắt hẳn, hình như trong đầu hiện ra tia sáng, Lâm Tuyết đột nhiên phát hiện ra một bí mật khiến người ta giật mình.

Nhưng màn hình đã đen! Cô mau chóng mở máy lần nữa, khẩn cấp nhập mật mã, một lần nữa mở ra tấm ảnh kẹp trong văn kiện, từ những bức ảnh thường ngày chọn ra một tấm.

Ảnh chụp một cô gái xinh đẹp miền nhiệt đới, vẻ ngoài phong tình vạn chủng, gợi cảm xinh đẹp, mặc áo dây bó sát người và quần short jean . Dáng người chọc giận, mị thái thiên thành. Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân chủ yếu thu hút sự chú ý của Lâm Tuyết. Khiến cô có cảm giác khác thường chính là mị thái trong đôi mắt đẹp của cô gái kia cho cô cảm giác như từng quen biết, giống như đã gặp nhau ở nơi nào rồi.

Có lẽ bề ngoài của một người có thể thay đổi, nhưng ánh mắt và khí chất sẽ không thay đổi.

Lâm Tuyết gần như miêu tả sinh động, cô gái này là ai? Cô đã gặp qua! Nhất định đã gặp qua!

Ngủ say đến lúc tự nhiên tỉnh, đây là cuộc sống tốt đẹp mà mọi người đều mong đợi. Nhưng khi Lâm Tuyết ngủ thẳng đến 9h sáng, sau khi tỉnh dậy lại cực kì kinh hoàng.

Trời ạ! Vậy mà cô ngủ tới tận 9h! Đồng hồ báo thức đâu nhỉ? Sao không đổ chuông! Lương Tuấn Đào đâu? Người này sao không đánh thức cô chứ!

Như con cá chép bật người lên, Lâm Tuyết lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề, sửa sang giường chiếu, sau đó chạy đi rửa mặt.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong vòng năm phút, hoàn toàn khớp với tiêu chuẩn quân đội, nhưng vấn đề là... cô vẫn đến muộn!

Mở cửa, cô vội vàng xuống lầu, Trương quản gia đi tới nghênh đón, tươi cười hỏi thăm: "Chào buổi sáng, Thiếu phu nhân!"

Còn sáng sao? Lâm Tuyết dừng bước, hơi buồn bực hỏi: "Lương Tuấn Đào đâu rồi?"

"Bảy giờ quân bộ triệu tập cuộc họp, Nhị thiếu gia đã sớm ra ngoài! Cậu ấy không cho đánh thức cô, bảo tối hôm qua cô đã mệt muốn chết rồi!" Trong mắt Trương quản gia che dấu sự vui vẻ không ngừng.

". . ." Như có một ngọn lửa từ hai gò má Lâm Tuyết kéo tới tận cổ, cô lúng túng đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào! Cái Tên Lương lưu manh này, hẳn có thể dừng kiêu ngạo tuyên dương chuyện tốt mình làm với cả thế giới được không?

Trương quản gia thấy cô quá xấu hổ, cũng không nói thêm gì, chỉ bảo: "Mời thiếu phu nhân xuống lầu dung điểm tâm! Nhị thiếu gia dặn dò, phải

thấy cô dùng xong bữa sáng mới để cô về quân khu!"

*

Xuống lầu, dưới sự dẫn dò của Trương quản gia, người giúp việc bưng điểm tâm giữ ở bếp lên bày trên bàn trong phòng ăn, đồ ăn thập phần phong phú bày đầy một cái bàn khiến người ta không tin nổi những đồ này chỉ có một người ăn.

Nhìn điểm tâm đầy bàn, sắc hương phong phú, Lâm Tuyết oán thầm Lương Tuấn Đào, chẳng lẽ hẳn muốn biến cô thành heo sao?

Lưu Mỹ Quân đã sớm ngồi ở bên cạnh, vừa thưởng thức trà vừa lạnh mắt quan sát Lâm Tuyết. Trong mắt bà ta rất không hài lòng như thường lệ. Lâm Á Linh thì đứng ở một bên dăm lưng bóp vai cho bà ta, vẻ mặt hèn mọn thoạt nhìn chẳng khác nào người giúp việc.

Lâm Tuyết lên tiếng chào hỏi Lưu Mỹ Quân: "Mẹ!"

"Ừ!" Lưu Mỹ Quân đẩy ý kiến với cô nhưng đành chịu, kết cục đã định, không phải bà ta phản đối là có hiệu quả. Nén nhin buồn bực, bà ta ôn hoà nói: "Ăn cơm đi!"

Lâm Tuyết ngồi xuống bàn ăn, bưng cháo lên.

"Sáng sớm khi cô còn đang ngủ, cả nhà chúng ta đã ngồi trò chuyện một hồi bên bàn ăn rồi!" Lưu Mỹ Quân đưa ra chuyện cô ngủ nướng, để cô hiểu được chỗ thất lễ.

Lâm Tuyết không hé răng, trong lòng thầm nghĩ: tôi ngủ quên không phải do con trai bà tắt đồng hồ báo thức đi ư?

Lưu Mỹ Quân phát phát tay, ý bảo Lâm Á Linh lui qua một bên, còn mình thì tiếp tục nói với Lâm Tuyết: "Tôi và ba cô nhất trí cho rằng, hôn lễ

của cô và Tuấn Đào sắp tới gần, tạm thời cô không cần tới quân khu! Ở nhà chuẩn bị một chút để làm tân nương tiêu chuẩn đi, tôi sẽ dạy cô ít lễ nghi trong xã hội thượng lưu, mang cô đi gặp một số phu nhân trong giới sĩ quan quân đội! Tránh để đến lúc hai người kết hôn sẽ khiến người ta có cảm giác đột ngột ngoài ý muốn, lại thấy mình chưa từng gặp cô dâu trẻ nào là cô, sao đột nhiên liền kết hôn rồi!"

Uống được nửa bát cháo, Lâm Tuyết cảm thấy đã no. Cô đặt đũa xuống, ngẩng đầu, đáp lại: "Kết hôn là chuyện của con và Tuấn Đào, trước đó hình như không cần phải thông báo cho toàn thể giới cùng biết! Hơn nữa, con cũng không có hứng thú muốn biết mấy vị phu nhân sĩ quan kia!"

"Cô!" Lưu Mỹ Quân nổi giận, bà ta trách móc: "Đúng là bần nhão không thể trát tường! Tôi có lòng đào tạo cô, cô còn nói không à!"

Lâm Á Linh ở bên cạnh nghe thấy liền không ngừng hâm mộ và càng thêm ghen tị, cô ta vội ngắt lời, nói: "Mẹ, con thích học mấy thứ kia, mẹ dạy con đi! Còn nữa, con rất thích quen biết mấy vị phu nhân sĩ quan có thân phận địa vị, nếu mẹ có tiệc xã giao cứ mang con theo! Con cũng là tiểu thư khuê các, cũng hiểu những lễ nghi trong xã hội thượng lưu đó!"

"Cô câm miệng đi! Tôi nói chuyện cùng Lâm Tuyết, đâu có phần cho cô xen vào!" Lưu Mỹ Quân tức giận trách móc Lâm Á Linh một câu, mặt mũi tràn đầy giận dữ. Thật ra bà ta hoàn toàn không muốn giúp Lâm Tuyết làm việc này, nhưng chồng và con trai lại quyết tâm muốn cô con dâu Lâm Tuyết trước mặt, bà ta cũng không thể gay gắt mãi. Dù không có chút tình nguyện nào, rơi vào đường cùng vẫn phải quyết định chấp nhận cô, ai ngờ người ta lại không thèm muốn gì. "Lâm Tuyết, cô đừng có không biết tốt xấu! Cô cho rằng mẹ rất rảnh rỗi sao? Tôi là giám đốc Xây dựng Hạo Thiên, còn bận việc công ty, rút ra thời gian từ trăm việc để dạy cô học, cô còn bày ra bộ dạng kéo đứt như vậy, có gì đặc biệt hơn người chứ? Nếu Tuấn Đào không tùy hứng không phải cô thì chẳng chịu, cô cho rằng cô xứng ngồi ở chỗ này ăn cơm sao?"

Lâm Tuyết đẩy chén cháo đã uống được một nửa ra, gần như không động đũa đến đồ ăn khác. Cô đứng dậy, chỉ nói một câu với người gây sự là Lưu Mỹ Quân: "Con đi đây!"

Nói xong, lập tức xoay người rời khỏi nhà ăn, không muốn tiếp tục nghe Lưu Mỹ Quân cãi nhảm những lời thiếu dinh dưỡng nữa.

"Ôi chao, còn dám quảng thể diện của tôi đi, cô ta được cưng chiều không nhẹ nha!" Lưu Mỹ Quân ở phía sau hét rầm lên: "Cô cho là Tuấn Đào cưng chiều cô là có thể ỷ sủng mà kiêu ư? Còn không nghĩ đến việc tôi là mẹ đẻ nó à! Vợ thì có thể có rất nhiều, mẹ đẻ nó thì chỉ có một. . ."

"Mẹ, xin mẹ bớt giận, đừng để ý tới nó! Không phải còn có con sao? Con sẽ ngoan ngoãn hiếu kính ngài!"

. . .

Bước chân của Lâm Tuyết nhanh hơn, ném lại sau lưng mấy lời cãi nhảm của hai người phụ nữ kia.

*

Hội nghị sáng sớm xong xuôi, Lương Tuấn Đào vẫn luôn bận bịu làm báo cáo. Báo cáo hăn làm chính là giảm hình phạt cho Hoàng Y Na, đồng thời do nguyên nhân về mặt thân thể cô ta, đề nghị giam ở ngoài nhà tù.

Hầu như lão lãnh đạo trong Quân bộ sẽ nể mặt hăn, phần báo cáo này hăn có thể xin thông qua.

Hai năm trước, Hoàng Y Na vì cứu hăn mà bị bom tập kích, lúc ấy cho rằng cô ta đã hy sinh, liền phong liệt sĩ. Hiện tại có việc này lại nhắc chuyện xưa, đương nhiên cũng hy vọng quân bộ không quên công trạng trước kia của cô ta.

Vội đầu bận rộn một hồi, Lương Tuấn Đào nhớ tới chuyện gọi điện về nhà hỏi một chút, xem vợ hăn đã rời giường chưa? Sáng sớm thấy cô ngủ ngon như vậy, hăn không đành lòng quấy rầy cô, liền tắt đồng hồ báo thức, lặng lẽ rời giường. Vì sợ đánh thức cô, hăn còn không dám rửa mặt trong toilet.

Tối hôm qua đòi hỏi vô độ mệt muốn chết cô rồi, trong lòng Lương Tuấn Đào tràn ngập thương xót mềm mại và tình yêu, vốn muốn hôn lên mặt Lâm Tuyết lại đổi thành hôn lên mái tóc rồi tung trên gối, muốn cô được ngủ thêm lát nữa.

Trở lại quân khu, bắt đầu một ngày bận rộn. Khoảng tám giờ rưỡi, hăn gọi điện về nhà, bảo Trương quản gia chú ý Lâm Tuyết dậy chưa, dậy rồi thì bảo nhất định phải giám sát cô dùng bữa sáng.

Hăn không ở nhà, sợ cô vì câu nệ mà không ăn điểm tâm, gọi điện về, Trương quản gia nói cô còn chưa dậy.

Ngãng đầu lần nữa đã tới 10h, hăn nhanh chóng nhắc điện thoại lên, muốn hỏi xem Lâm Tuyết tỉnh dậy chưa, kết quả chợt nghe thấy Tiểu Cao báo cáo với mình: "Báo cáo thủ trưởng, Lâm văn thư đã tới!"

Quay đầu, thấy Lâm Tuyết vừa vào. Hăn nở nụ cười ấm áp, bỏ điện thoại xuống, ngoắc ngoắc cô: "Lại đây!"

Vốn là Lâm Tuyết tính đi qua, thấy hăn bảo mình qua, cô ngược lại giả vờ không nghe thấy, cứ không thèm nhìn hăn. Đặt đồ trong tay xuống, cô pha cho mình ly trà trước.

Phất tay gạt Tiểu Cao lui ra, Lương thủ trưởng kéo thắt lưng mệt mỏi đứng dậy, xoa xoa huyệt thái dương, nói: "Bạn bị rờn rã từ sáng tỉnh mơ!"

"Thủ trưởng vất vả rồi!" Lâm Tuyết nhột nhạt uống hớp trà, ngoái đầu nhìn lại mỉm cười.

". . ." Cô gái nhỏ này, lá gan càng ngày càng lớn, không có việc gì lại dám tiêu khiển hân!

Lương Tuấn Đào đi tới, hơi nheo mắt: "Bà xã à, tinh thần không tệ! Xem ra tối hôm qua không mệt đến em, không hồ là vợ của Lương Tuấn Đào này, thể chất không tồi!" Hân gật đầu tán thưởng, khéo miệng gợi lên ý cười tà mị: "Đêm nay anh không cần tiếp tục lo lắng em hưởng thụ không nổi nữa, huấn luyện thể năng của vợ anh tuyệt đối đủ tư cách, chiến đấu hăng hái cả đêm cũng không thành vấn đề!"

". . ." Tên háo sắc này có thể bớt hạ lưu chút không? Cũng không xem xem đây là chỗ nào! Ở Quân bộ mà hân cũng có thể theo thói quen tình tròng lên não sao?

Rõ ràng tối hôm qua mới cùng Lâm Tuyết chiến đấu kịch liệt hơn 2 lần, nhưng nhìn thấy cô, hân lại nhịn không được mắt tỏa ra lục quang, giống như dã thú đói bụng ngàn năm, ăn thế nào cũng không đủ no!

Bất giác sáp lại gần, cánh tay sắt thân thiết siết chặt cô, ngửi ngửi mùi hương thanh tân của cơ thể, hết sức say mê, Lương Tuấn Đào lẩm bẩm nói: "Vợ à, sáng sớm khi rời giường anh rất đói! Muốn ... ăn em, thấy em ngủ ngon như vậy, đành chịu đói bụng, không chạm vào em, em nói xem chồng săn sóc em cỡ nào, đêm nay em bồi thường thật tốt cho anh!"

Không tốt rồi, cô phải đề nghị quân bộ điều đi xa xa người này thôi. Trước kia ở quân khu hân còn kiêng nể, bất kể ở trên giường háo sắc vô lại cỡ nào thì ở trong phòng làm việc ít nhất còn duy trì hình người dạ thú, hiện giờ sao càng ngày càng quá quắt, quả thực là sắc đến vô hạ tuyến!

"Lương thủ trưởng!" Lâm Tuyết không nhịn được nữa, cô trừng hân, nhắc nhở: "Đây là quân đội không phải phòng ngủ của anh, xin anh xuất ra

phong phạm thủ trưởng, tự trọng!"

Phong phạm của thủ trưởng ư? Lương lưu manh giật mình, giờ mới phát hiện mình thật sự hơi quá! Sáng sớm, tại phòng làm việc của mình, hắn ôm cô giở trò, giống như bụng đói ăn quàng, thật sự tổn hại đến hình tượng thủ trưởng quang minh của hắn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thủ trưởng cũng có nhu cầu, cũng có quyền gần gũi với bà xã chứ!

Phần nô buông Lâm Tuyết ra , người họ Lương nào đó sửa sang lại quân phục, ho 1 tiếng, đắp lại hình tượng quân nhân rực rỡ.

Lâm Tuyết không thèm để ý tới hắn, cô lập tức đi đến trước máy tính cá nhân, khởi động mở máy, sau đó kêu hắn qua xem. "Anh lại đây!"

Bà xã có lệnh, Lương thủ trưởng vội vã tung tẩy đi qua, cười cực kì ái muội: "Bà xã, em gọi anh đến làm chi?"

Khó có dịp Lâm Tuyết chịu chủ động gọi mình qua làm hắn không kìm hãm nổi vui vẻ. Hết cách, đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng càng dễ nảy sinh ý nghĩ bậy bạ.

Sáng sớm thịnh vượng mãnh liệt như vậy bị hắn mạnh mẽ áp chế, còn không phải vì yêu thương cô sao, hắn không đành lòng mới sáng sớm đã giày vò cô tỉnh giấc nhưng chịu khổ lại là bản thân hắn! Vọt vào phòng tắm tắm mười mấy phút đồng hồ nước lạnh, vất vả lắm mới ổn định được, hiện giờ thấy cô lại rất có xu thế ngóc đầu trở lại, bất kể lời nói bình thường nào cũng có thể bị kẻ háo sắc tinh trùng lên não kia hiểu sai.

Thật là không còn gì để nói, khuôn mặt Lâm Tuyết ửng đỏ, xì một tiếng: "Anh không thể đứng đắn chút sao? Nhìn bộ dạng hiện tại của anh, nếu bị cấp dưới thấy còn cho là thủ trưởng của mình có tật xấu đấy!"

"Ôi! Bà xã, anh thật sự có tật xấu mà!" Lương lưu manh sắc nghịên phát tác, dù nhìn Lâm Tuyết thế nào trong lòng hắn cũng ngứa ngáy. Lương

Tuấn Đào tiến đến bên cạnh cô, từ phía sau ôm lấy cô, kéo bàn bàn tay mềm mại do thám nơi nào đó của mình. "Ti! Nơi này căng đến đau, em giúp chồng xoa bóp đi!"

Chạm vào cứng rắn như sắt, Lâm Tuyết xấu hổ đến mức vội vã buông tay không kịp, cô giận dữ nói: "Thủ trưởng, mở to con mắt háo sắc của anh mà nhìn cho rõ, đây không phải nơi thích hợp để động dục!"

Thấy Lâm Tuyết tức giận, hấn mới thu lại chút, buông cô ra, không cho là đúng liền đáp lại: "Cùng bà xã giao lưu tình cảm cũng là một trong những công việc của thủ trưởng đó!"

Lười cùng kẻ háo sắc này tán gẫu chuyện không có dinh dưỡng, Lâm Tuyết nghiêm mặt nói: "Em có chính sự nói với anh, nghiêm túc chút đi!"

Thân thể cao lớn vĩ ngạn của Lương Tuấn Đào đứng thẳng tắp, dậm chân một cái, hấn đánh tay chào Lâm Tuyết theo nghi thức quân đội, nói: "Tuân mệnh, thủ trưởng phu nhân!"

Lâm Tuyết lườm hấn một cái, dờ khóc dờ cười. Nhìn bộ dạng hấn hấn là tâm tình không tồi nên mới có tâm tư càn quấy với cô.

Lâm Tuyết mở mạng, tìm những tấm ảnh hôm qua gửi đi, lần lượt mở ra để Lương Tuấn Đào ở bên cạnh xem. "Những thứ này tìm được trong máy tính của Mạc Sở Hàn, hình như đều chụp cuộc sống thường ngày, nhìn phong cảnh hấn là lúc hấn chụp khi lưu lạc bên Thailand. Anh xem có nhận ra người nào hoặc tội phạm truy nã quốc tế nào không?!"

Vừa nghe nói bà xã đại nhân phát hiện ra tin tức quan trọng, Lương thủ trưởng nhanh chóng thưởng một nụ hôn môi để cổ vũ. Mắt hấn quan sát ảnh chụp, từ đầu tới cuối lần lượt xem qua một lượt, trong đầu đất suy nghĩ tìm tòi, đối chiếu những khuôn mặt không quen biết.

Từng tấm ảnh thay đổi, hình ảnh không ngừng biến hóa.

"Ngừng!" Trước mắt Lương Tuấn Đào sáng ngời, hân đột ngột kêu dừng lại!

Trong lòng Lâm Tuyết kích động một trận, cô nhanh chóng nhấp chuột, nhìn không chớp mắt khuôn mặt nghiêng ở tấm ảnh trên màn hình.

"Cái này!" Lương Tuấn Đào vươn ngón tay thon dài trở trở người đàn ông trong ảnh, "Cái này thoát nhìn rất giống Hoắc Vân Hải!"

Hắn vội vàng quan sát cẩn thận người đàn ông đang đứng thẳng, hình như bên cạnh anh ta còn có một cô gái mặc váy đỏ, nhưng hơn nửa khuôn mặt của cô ta đều bị người đàn ông kia che mất.

"Là Hoắc Vân Hải bị chính tay anh đánh gục ư?" Lâm Tuyết hỏi.

"Đúng vậy!" Lương Tuấn Đào nheo mắt nhìn chăm chú trong chốc lát, nói một cách khẳng định: "Đúng thế, chính là hắn!"

"Sao Mạc Sở Hàn lại có ảnh chụp của hắn?" Lâm Tuyết suy nghĩ một lát, quả quyết mở miệng: "Quả thật hắn không thoát khỏi có liên quan đến Hoắc gia!"

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, nói: "Em phát hiện ra những tấm ảnh này rất có ích, phải lập tức báo cáo lên quân bộ, để quân bộ nghiên cứu so sánh với kho dữ liệu trộm thuốc phiện quốc tế, nếu có khuôn mặt giống nhau lập tức có thể đối chiếu ra!"

Lâm Tuyết gật gật đầu, "Vậy hiệu suất sẽ càng nhanh hơn!"

"Bà xã anh làm không tệ!" Lương thủ trưởng vỗ vỗ vai cô, nở nụ cười khen ngợi: "Khi báo cáo tài liệu, tiện thể sẽ ghi công cho em, tính cả chuyện băng ghi hình lần trước, ít nhất để em thăng một bậc quân hàm."

"Không cần thiết! Đây chỉ là tình cờ gặp được, tính gì mà lập công chứ!" Lâm Tuyết biết quân hàm thiếu úy của mình cũng là nhờ Lương Tuấn Đào mới đạt được, nếu không nữ binh nhì vừa vào như cô có thể làm được sĩ quan sơ cấp đã không tồi, sao còn có khả năng ngay lập tức lên tới thiếu úy chứ!

Cô cũng khao khát lập công thăng chức, nhưng muốn dựa vào năng lực thực sự của bản thân chứ không phải một mực dựa vào bóng mát của cây đại thụ Lương thủ trưởng này.

"Khiêm tốn gì chứ!" Lương Tuấn Đào nhú nhú mi, ung dung nói: "Yên tâm, Lương Tuấn Đào anh chẳng phải người không phân biệt nổi công và tư! Nếu em là kẻ vô dụng không dậy nổi thì anh sẽ không để em ở trong này lãng phí quân lương! Lập công phải biểu dương khen thưởng, đây là tác phong nhất quán của Lương Tuấn Đào này với cấp dưới!"

Lâm Tuyết biết hăn xưa nay trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh bèn không tiếp tục làm kiêu nữa. Nhớ tới một việc, cô mau chóng đổi hình ảnh, lấy ra ảnh chụp cô nàng nhiệt đới để Lương Tuấn Đào xem.

"Dù sao em vẫn cảm thấy cô gái này thoát nhìn có chút quen mắt, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu! Anh nhìn xem, có biết cô ta không?" Lâm Tuyết chỉ vào cô gái xinh đẹp hỏi.

Lương Tuấn Đào quan sát khuôn mặt cô nàng, cũng hơi ngẩn ra. Đúng vậy, ánh mắt của cô ta rất quen, quả thực là người hăn biết! Nhưng ... khuôn mặt xinh đẹp kia gần như hoàn toàn xa lạ, hăn có thể khẳng định mình hoàn toàn chưa gặp qua!

Thấy vẻ mặt trầm tư của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết không nói chuyện, cũng đang khổ cực suy nghĩ.

Đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ? Nhất định đã gặp ở nơi nào rồi!

Sau mấy phút đồng hồ, hai người bọn họ như là tâm ý tương thông một chút, gần như mở miệng cùng nói: "Giống -- Hoàng Y Na!"

Đúng vậy, sáng sớm não bộ của con người đều tỉnh táo như nhau, độ miễn cảm cũng cao. Tối hôm qua bối rối cô không giải được vấn đề khó, trong nháy mắt tia sáng hiện ra liền giải quyết dễ dàng.

Ánh mắt của cô gái này cực kỳ giống Hoàng Y Na, loại sóng quyến rũ lan tràn, hình dáng xinh đẹp vốn có hoàn toàn không thay đổi, chỉ là vẻ ngoài khác nhau mà thôi.

Lương Tuấn Đào ý thức được vấn đề có chút phức tạp, hăn dứt khoát ngồi xuống cạnh Lâm Tuyết, tiếp tục phóng lớn tấm ảnh cô gái, cẩn thận ngắm nghía từng góc độ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tay trái cô ta.

Trên cánh tay trái cô ta có dấu vết mờ mờ, giống hình hoa mai, nhưng Lương Tuấn Đào lại như bị sét đánh, cả người chấn động.

"Sao rồi?" Lâm Tuyết vội vàng hỏi: "Phát hiện ra vấn đề gì ư?"

Lương Tuấn Đào như không nghe thấy câu hỏi, một lúc lâu sau mới thì thào tự nói: "Sao có thể thế?"

"Cô gái này có quan hệ gì với Hoàng Y Na sao?" Lâm Tuyết chỉ biết quan hệ giữa Hoàng Y Na và Hoắc gia không đơn giản, lời khai của người đàn bà này hoàn toàn không đáng tin cậy.

Đôi môi xinh đẹp gắt gao mím chặt, thật lâu sau, Lương Tuấn Đào chỉ vào vết mờ trên cánh tay trái, nói: "Đây là dùng đầu thuốc lá tạo ra, dấu vết hình hoa mai!"

Lâm Tuyết giật mình, ai lại dùng đầu thuốc lá tạo ra ấn hoa trên tay mình chứ? Trừ phi là biến thái hoặc . . . bị ép buộc.

Lông mày Lương Tuấn Đào càng nhíu chặt hơn, giọng hằn chằm rãi nhưng chắc chắn: " Ở vị trí này trên tay trái của Hoàng Y Na cũng có dấu vết như vậy!"

"A?" Điều này khiến Lâm Tuyết không thể tiếp tục bình tĩnh, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô nàng kia và Hoàng Y Na là cùng một người sao?

Được Lương Tuấn Đào nhắc nhở, giờ cô mới phát hiện, cô nàng trong ảnh ngoại trừ vẻ ngoài thì những phương diện khác - bất kể là khí chất hay dáng người đều tương tự Hoàng Y Na, nhưng cô gái gọi cảm đầy đặn kia thoát nhìn rất khỏe mạnh, còn Hoàng Y Na thì bị bệnh tật tra tấn trong thời gian dài nên hình dáng tiêu tụy, bộ dạng nửa chết nửa sống.

Một người béo có thể thay đổi thành gầy, vẻ ngoài cũng có thể thay đổi (phẫu thuật thẩm mỹ) nhưng khí chất và ánh mắt của cô ta thì rất khó sửa đổi !

Lương Tuấn Đào tự tay lật xem ảnh chụp lần nữa, cuối cùng đã rút ra kết luận về nửa khuôn mặt chụp cạnh Hoắc Vân Hải trong ảnh, hẳn chỉ vào khuôn mặt và cơ thể bị Hoắc Vân Hải che khuất hơn phân nửa, nói với Lâm Tuyết: "Nếu anh không nhìn nhầm, cô gái kia chính là người đàn bà tên Hoàng Y Na hư hư thực thực!"

Cho tới nay Lương Tuấn Đào đều thấy áy náy với Hoàng Y Na, hẳn cảm thấy mình liên lụy khiến cô ta trở nên thê thảm, bất kể cô ta làm gì hẳn cũng chưa từng trách cứ. Thậm chí, ngay lúc này, trước khi Lâm Tuyết tiến vào, hẳn vẫn còn bận rộn làm báo cáo giảm nhẹ hình phạt cho Hoàng Y Na.

Nhưng hiện tại hẳn phát hiện vấn đề quả thực hơi nghiêm trọng, thân phận Hoàng Y Na thập phần phức tạp, có thể trước đó cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Một người vì sao lại muốn phẫu thuật thẩm mỹ? Đáp án chỉ có một, cô ta sợ bại lộ thân phận trước kia!

Thân phận trước kia của Hoàng Y Na là gì? Cô ta và Hoắc Vân Hải có quan hệ như thế nào? Cô ta và Hoắc gia có quan hệ ra sao?

Lương Tuấn Đào nheo mắt, trong đầu một ít tin tức linh tinh vụn vặt nhanh chóng hợp lại cùng một chỗ: hắn bắn chết Hoắc Vân Hải trước, sau đó mới quen Hoàng Y Na! Dĩ nhiên trước khi Hoàng Y Na phẫu thuật thẩm mỹ thì có quen Hoắc Vân Hải (bọn họ cùng chụp ảnh với nhau), sau khi phẫu thuật, cô ta vào quân bộ, còn tiếp cận Lương Tuấn Đào, chiếm được sự ưu ái của hắn. . .

Lương Tuấn Đào không khỏi đổ mồ hôi lạnh -- chẳng lẽ Hoàng Y Na trước để bị bắt sau lại tạo phản chứ thực ra ngay từ đầu, cô ta đã là gian tế mà Hoắc gia phải tới!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Người Đàn Bà Này Quá Điên Cuồng

Một lời khiến người trong mộng bừng tỉnh, rất nhiều vấn đề người ta nghĩ không ra trong nháy mắt toàn bộ đều thông suốt! Thân phận trước kia của Hoàng Y Na với Hoắc gia đứt khoát không tầm thường, hơn nữa cô ta còn quen Hoắc Vân Hải! Sau khi Hoắc Vân Hải chết, cô ta phẫu thuật thẩm mỹ núp vào quân bộ (làm thế nào lại vào được quân bộ thì đó còn là một câu đố), cô ta cố gắng tiếp cận hắc hắc thích cô ta... Nhưng vì sao lúc hắc sắp trúng đạn chết, cô ta còn cứu hắc nhỉ?

Khuôn mặt tuần tú lãnh lẽo nặng trĩu, đang thời điểm suy xét, vẻ mặt Lương thủ trưởng thoát nhìn rất nghiêm túc, hắc ra lệnh cho Lâm Tuyết: "Đem toàn bộ ảnh chụp gửi vào mạng cho anh, anh lập tức báo cáo lên quân bộ!"

Lâm Tuyết bất mãn nhìn hắc một cái, trong lòng phẫn nộ mà oán thăm, sáng sớm đã đáng ghét không đứng đắn với cô, giờ liên quan tới Hoàng Y Na hắc liền hình người dạng chó, hừ!

Bất mãn thì bất mãn, cô vẫn làm theo mệnh lệnh của Lương thủ trưởng. Hết cách, ai bảo người ta là thủ trưởng chứ!

*

Lương Tuấn Đào đến quân bộ nhưng không đưa Lâm Tuyết theo. Hắc nói tình hình hiện tại có chút chưa rõ xác thực, tạm thời không để cô đi theo khuấy nước đục lần này.

Kỳ thật Lâm Tuyết cũng không thích theo hẳn, nếu Lương Tuấn Đào cố gắng lảng tránh không muốn cô xen vào vụ án Hoàng Y Na, cô sẽ vui vẻ nhàn nhã. Thấy hẳn phải đi, Lâm Tuyết nhân cơ hội nói: "Nếu chuyện này không cần em nhúng tay vào, hôm nay cũng không có việc gì ở quân khu, em muốn xin phép ra ngoài mua ít đồ."

Lương thủ trưởng sung sướng phê chuẩn: "Lái xe của em mà đi! Thích cái gì liền mua cái đó, không cần tiết kiệm tiền cho anh!"

"Thủ trưởng yên tâm, em sẽ cẩn thận vâng theo lời ngài dạy bảo, không tiết kiệm tiền cho ngài!" Lâm Tuyết khẽ cười nói.

Lương Tuấn Đào nhin không được quay lại hôn hôn hai má thanh lệ, hẳn ngưng mắt nhìn đôi mắt trong suốt như suối của cô, thả ra giọng điệu mềm mỏng: "Bà xã, cho anh chút thời gian, tin rằng anh sẽ xử lý tốt chuyện này!"

"Em biết, " Lâm Tuyết không để lại dấu vết đẩy hẳn ra, "Anh mau đi đi!"

*

Ngoài việc mua quà sinh nhật cho Vân Thư Hoa và Lương Thiên Dật, Lâm Tuyết cũng mua cho bản thân không ít đồ. Cô muốn cẩn tuân theo thủ trưởng dạy bảo, không tiết kiệm tiền giùm hẳn! Trong lòng cô phần nộ, nghĩ đến Lương Tuấn Đào cố gắng lảng tránh không để mình nhúng tay vào vụ án của Hoàng Y Na, cô nhin không được mà tỏa ra chua xót.

Sợ cô lặp đi lặp lại nhiều lần vạch trần bộ mặt thật mối tình đầu của hẳn sao? Hừ, yêu còn trách đất, cô chẳng muốn quản đâu!

Trong lòng đang buồn bực, cô điên cuồng quẹt thẻ vàng phát tiết một chút, mua đến mức đồ đạc thật sự xách không nổi mới ra khỏi khu thương mại.

Do nhớ rõ lần trước mình và Mã Đồng Đồng đi mua quà sinh nhật, kết quả bị Mạc Sở Hàn bắt cóc. Có lẽ cô và khu thương mại bát tự xung khắc, trò khôi hài giống nhau lại tái diễn lần nữa. Chẳng qua địa điểm không ở trong khu thương mại mà đổi thành bãi đỗ xe dưới đất.

Đây là trung tâm thương mại lớn, mỗi cuối tuần lại chật kín xe, chỉ có thể lái xe đến bãi đỗ ngầm. Mang theo túi lớn túi nhỏ, Lâm Tuyết một mình đi bộ đến bãi đỗ xe, ánh sáng mờ mịt trong bãi đỗ ngầm rộng lớn dường như có chút hương vị quý dị.

Không biết tại sao, đột nhiên cô ngửi thấy mùi bất thường, bản năng cảm thấy nguy hiểm đang hướng vào mình ập xuống.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của Lâm Tuyết hoàn toàn chính xác. Lúc sắp tới trước xe, không biết từ đâu nhảy ra mười mấy kẻ cầm súng trên tay, cả người mặc quần áo dài bó sát màu đen, giữa trời nóng còn đội mũ 3 lỗ che mặt, nhìn qua rất giống phần tử khủng bố trên TV, bọn họ mau chóng lại gần vây quanh cô.

Lâm Tuyết theo bản năng lui về phía sau, thấy tình thế không ổn, cô ném túi lớn túi nhỏ trong tay vào những người kia, sau đó xoay người nhanh chân bỏ chạy.

"Không cần đuổi theo, trực tiếp nổ súng bắn chết cô ta! Thủ lĩnh nói, chết cũng được!" Giọng đàn ông thét rách cổ họng quát lên.

Lâm Tuyết vội khom lưng trốn sau cây cột hình vuông, gần như cùng lúc đó, tiếng súng vang lên. Viên đạn bắn vào cột xi măng bắn ra tia lửa, mùi thuốc súng tràn ngập khắp bốn phía.

Có người thét chói tai chạy trốn, thậm chí có người nhấn nút báo cháy ở bãi đỗ xe, phát ra tiếng động chói tai.

May mà Lâm Tuyết phản ứng nhanh, chậm một hai giây thôi cô có thể bị bắn trúng rồi. Vài giây đồng hồ ngắn ngủi này khiến cô có hy vọng sống sót, vì là thiếu úy, cô có quyền mang súng ra ngoài, lúc này Lâm Tuyết nhanh nhẹn rút súng lúc bên hông ra, cô lộ ra nửa người, cấp tốc đánh bọc sườn những kẻ giấu mặt đang vọt tới.

Kỹ thuật bắn của cô cực chuẩn, mỗi phát đều không trượt, cổ tay cầm súng của những kẻ mặc áo đen không ngoại lệ đều bị bắn gãy.

"Móa, kĩ thuật bắn súng chuẩn thật, cô nàng này hơi khó đối phó, các anh em chú ý!" Thủ lĩnh hét rách cổ kêu lên, "Chúng ta chia ra ba ngả hành động, xem cô ta có mấy cánh tay, có thể dùng mấy khẩu súng chứ!"

Chủ ý không tồi, vấn đề là ngay từ thời điểm xuống tay ban đầu sử dụng chiêu này mới được, hiện giờ mười mấy người bọn họ trong nháy mắt đã bị tàn phế 8-9 người, tiếp tục dùng thuật phân thân với Lâm Tuyết thì có hơi chậm trễ về thời gian.

Lâm Tuyết không dám khinh thường chút nào, đạn trong súng cô có hạn, bắn hết cô cũng xong đời, cho nên mỗi một phát đạn cô đều không dám lãng phí! Nhất định phải cản những kẻ áo đen này chia nhau bọc đánh cây cột, trước hết bắn gãy cổ tay bọn họ, bằng không chắc chắn cô sẽ chết!

Ai xuống tay với cô? Vấn đề ấy Lâm Tuyết không rảnh mà tự hỏi, hiện tại cô chỉ thể đem toàn bộ lực chú ý tập trung vào mục tiêu trước mắt.

Tiếng chuông báo cháy vang lên trong chốc lát, rất nhanh sẽ đưa đội phòng cháy chữa cháy tới, nhưng Lâm Tuyết biết mình chỉ có thể kiên trì đến lúc này! Những người kia một lòng muốn lấy mạng cô, mỗi phát đạn đều nhằm vào chỗ hiểm, cô đỡ trái hở phải, trong lúc nhất thời chống đỡ có chút không nổi.

Đúng lúc này lại xuất hiện khác một đám người, hơn nữa trang phục của bọn họ cũng giống những người bịt mặt kia, cũng quần áo bó sát cộng

thêm mũ 3 lỗ giấu mặt, hình như là anh em . Bọn họ ăn mặc giống nhau nhưng rõ ràng không cùng đường, gặp mặt liền trực tiếp nổ súng tiếp đón, không chút khách khí.

"Mẹ nó, đây là từ đâu tới hả?" Tiếng chửi bới xé họng vang lên, giọng nói lộ rõ lo lắng. "Này, các người đang làm gì hả? Đòi tiền chúng tôi à, mau rút đi, đừng làm trể chính sự của bọn tôi!"

Nhìn đối phương ăn mặc như người trong nghề, cướp đồ giết người ư? Đoán rằng lợi ích sẽ không xung đột với nhau. Chỉ cần nhanh chóng lấy xong tính mạng Lâm Tuyết, những thứ khác đều thương lượng được. "Muốn tiền thì ngã giá, chúng tôi chỉ muốn tính mạng của người đàn bà này!"

"Chúng tôi muốn người đàn bà này!" Khẩu khí của đối phương cũng rất cứng, quơ súng nói: "Mau rút đi, nếu không sẽ đập chết các người!"

Lâm Tuyết chấn động, thật sự không thể tưởng tượng nổi, nháy mắt cô lại bị hai đoàn người mang súng đuổi giết cùng lúc, này... Giá cả thị trường của cô cũng không tránh khỏi rất chạy a!

Trực giác mách bảo việc hiện tại có liên quan đến chuyện Lương Tuấn Đào nhúng tay vào vụ án Hoắc gia, nếu không hẳn không cần đưa tới hai bang sát thủ ngấp nghé thế này. Cô là vợ hợp pháp của hắn, nếu muốn uy hiếp Lương Tuấn Đào, chẳng nghi ngờ gì nữa, dùng cô là lựa chọn tốt nhất. Nhưng kẻ thét vỡ cổ họng ban đầu lại cố ý lấy mạng cô, không muốn bắt cô làm con tin ...

Chưa đợi Lâm Tuyết phân tích rõ ràng, hai bên bắt cóc võ trang che mặt đã nổ súng vào nhau, nguyên nhân chủ yếu là chưa đạt được nhất chí trong việc sống chết của cô.

Thét vỡ cổ họng kiên trì muốn bắn chết Lâm Tuyết, đám người sau lại kiên trì muốn bắt sống, không hài lòng liền đọ sung để đạt kết quả cuối cùng.

Chắc hẳn tình huống trong giờ khắc này cực kì hỗn loạn, bãi đỗ xe to như vậy biến thành sân tập bắn, hơn nữa còn diễn tập bằng đạn thật, đạn chạm vào không bị thương thì cũng chết, điều này khiến tất cả người không liên quan đều chạy trốn chết, có thể trốn càng xa càng tốt.

Tiếng chuông báo cháy vang lên lâu như vậy, vì sao chưa thấy lính cứu hỏa qua? Trong lòng Lâm Tuyết cảm thấy không thích hợp, cô biết mình không thể khoan tay chịu chết, liền khom lưng lén chui xuống gầm một chiếc Toyota việt dã.

Giữa lúc hỗn loạn, đương nhiên không ai chú ý tới cô, Lâm Tuyết thành công tránh được những hỏa lực vũ trang bao vây mục tiêu.

"Đừng nổ súng, mẹ kiếp, không thấy cô bé kia đâu!" Gã thét vỗ cổ họng kêu lên lần nữa.

"Mẹ kiếp, thật sự không thấy nữa! Mọi người mau tìm kiếm, cô ta trốn không xa, ngay sát bên này, sau cây cột, dưới ô tô, mau tìm đi!" Giọng nói của thủ lĩnh bang kia rất tức tởng, Lâm Tuyết nghe thấy có vài phần quen thuộc. Cô có cảm giác từng nghe qua giọng của người này, về phần nghe thấy ở đâu còn cần suy xét.

Lâm Tuyết bình tĩnh không để lộ tung tích, cô cuộn thân thể mảnh khảnh thành một khối, lui vào bên trong bánh xe Toyota. Vừa lúc hai bánh xe tạo thành một góc chết trong thị giác, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra cô.

Ở bãi đậu xe mờ mịt, hơn nữa xe đông như biển, bọn họ đâu có khả năng xem kỹ lần lượt từng chiếc một!

Lâm Tuyết liền đánh cuộc, thua thì xong luôn!

"Mau lên! Mau lên!" Đều tìm lần lượt, cô ta chạy không xa!

Bọn bắt cóc nhao nhao cúi người xuống, vội vàng quét mắt qua gầm ô tô hoặc lục soát sau cột xi măng, thậm chí ngay cả thùng rác cũng không tha.

Cuối cùng tiếng còi cảnh sát vang lên, cảnh sát lao đảo đến chậm nhưng cũng đã đến!

Những kẻ bắt cóc chẳng khác gì yêu ma quỷ quái nghe thấy ma chú, tức thì kinh hoàng lúng túng, cuối cùng bất chấp việc tìm kiếm Lâm Tuyết, trong nháy mắt như chim muông tản đi.

Lâm Tuyết nhẹ nhàng thở ra, khi cơ thể cuộn lại dưới bánh ô tô lơ lửng mới phát hiện toàn thân đều ướt đầm mồ hôi.

Theo tiếng còi cảnh sát từ xa tới gần, tiếp đó chợt nghe tiếng phanh ô tô liên tiếp, sau đấy là tiếng mở cửa xe và tiếng bước chân. . .

Lâm Tuyết vẫn không động đậy, cô chưa xác định được những kẻ bắt cóc đã đi hay chưa. Bọn họ hao tổn tâm cơ đuổi giết cô, khó đảm bảo không ẩn núp ở nơi bí mật gần đó, chỉ chờ cô xuất hiện sẽ bắn một phát đạn.

Cuối cùng, có cảnh sát xông tới, hô lớn: "Tất cả không được nhúc nhích!"

Lúc này, Lâm Tuyết mới nghe thấy tiếng bước chân hoảng sợ chạy trốn. Quả nhiên, cô đoán không lầm, giữa những kẻ bắt cóc vẫn có người vâng mệnh ở lại, trong nháy mắt đợi cảnh sát tiến tới, cô từ nơi ẩn thân xuất hiện sẽ bắn cô.

Là ai trăm phương ngàn kế muốn lấy tính mạng của cô nhỉ? Lâm Tuyết ngưng mi suy nghĩ.

Vô số tiếng bước chân lộn xộn nườm nượp chạy đến, nhanh chóng bao vây toàn bộ bãi đỗ xe, còn có cảnh sát ghi chép hiện trường trước mắt. Nhưng bọn họ chưa xác định được người phụ nữ bị đuổi giết là ai, cũng chưa tìm thấy bất cứ thi thể nào tại hiện trường.

Tháng 7 nóng bức, tại bãi đậu xe dưới oi bức lại đợi dưới gầm xe thấp bé nửa ngày, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy mồ hôi nóng chảy ròng ròng, thấy khó thở, trước mắt biến thành màu đen.

Đây là bệnh tụt huyết áp tái phát hay bị cảm nắng chứ? Cô không rõ lắm, nhưng cô biết mình nên ở dưới lớp xe ô tô này để bảo toàn tính mạng.

Những cảnh sát lớn tiếng lục soát nửa ngày cũng không tìm thấy bóng người, họ liền tùy tiện bắt vài nhân chứng để lấy khẩu cung, phân tích một chút phương hướng đào tẩu của kẻ bắt cóc rồi chia làm mấy đường tiếp tục đuổi bắt.

Đợi những âm thanh hỗn loạn biến mất, không khí trở lại như thường, Lâm Tuyết khom lưng chui ra, cô gần như không làm kinh động bất cứ ai, lặng lẽ đi đến cạnh xe mình, dùng chìa khóa mở cửa, sau đó nhanh như bay mở cửa xe ngồi vào trong.

Rất nhanh, như cô tiên đoán, nhiều bộ đội đã đến! Được tin, Triệu Bắc Thành mang theo rất nhiều chiến sĩ tới, bọn họ tới chậm hơn cảnh sát, vừa xuống xe liền bắt đầu phân tích hiện trường, sự thật chứng minh, năng lực phán đoán điều tra thực địa của bọn họ khác xa so với mấy cảnh sát dựa vào bài bản kia.

"Trong không khí có mùi thuốc súng, giải thích hiện trường đã khai hỏa, trên cột và mặt đất của bãi đỗ xe đều có vỏ đạn lưu lại, hiện trường bắn nhau rất kịch liệt. Phát hiện vết máu, có người bị thương. . ."

Lâm Tuyết ngồi ở trong xe xoa xoa mi tâm, cảm thấy hơi buồn cười.

Nghe thấy di động rung lên, cô mới phát hiện hóa ra lúc vào khu thương mại mình không mang theo điện thoại. Điện thoại trong hộc để đồ trước ghế lái đang rung, trên màn hình hiển thị dãy số của Lương Tuấn Đào, hơn nữa còn có mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Sau khi hơi do dự, Lâm Tuyết vẫn ấn nút nhận.

"Lâm Tuyết? Lâm Tuyết! Là em sao? Em đang ở đâu? Nói mau!" Giọng nói của người đàn ông như vừa nuốt hai trăm cân thuốc nổ, hỏa lực hung mãnh, quả thực muốn nổ tung người khác

Lâm Tuyết để điện thoại ra, đợi hẵn rống xong, cô mới áp điện thoại vào tai lần nữa, thản nhiên nói: "Đương nhiên là em, không phải em thì là ai chứ?"

Nghe giọng cô điềm nhiên như không, đối phương nhất thời giống đạn xẹt, không có tiếng động.

"Anh có chuyện gì à?" Lâm Tuyết hỏi.

"Ách, " người đàn ông kia ngây ngốc, "Anh tưởng . . . em người xảy ra chuyện!"

"Không sao, em mới từ khu thương mại ra, bây giờ đang ở bãi đậu xe ngầm, ngồi trong xe của em. Nghe nói nơi này vừa rồi bắn nhau kịch liệt, đáng tiếc em không chứng kiến, nếu không đã nhân cơ hội này mà luyện tập chiến đấu thực tế rồi." Giọng Lâm Tuyết mang theo vài phần chế nhạo, nghe rất nhẹ nhàng.

"A?" Người đàn ông kêu lên kinh ngạc: "Cái gì? Em ở bãi đỗ xe ngầm à! Móa! Triệu Bắc Thành đâu? Cậu ta chết chưa?"

"Anh ta ở đây! Anh ta đang kiểm tra ngay bên ngoài, đoán chừng đang tìm kiếm xe em rồi!" Lâm Tuyết không nhanh không chậm, từ từ đáp lại.

"Quý nhỏ, em có biết anh sắp điên lên rồi không, anh đang trên đường đuổi tới chỗ em, hai phút. . . Không, 40 - 50 giây có thể đến đó! Em ngồi đằng hoàng trong xe cho anh, không được nhúc nhích, nghe chưa?" Người đàn ông hét lớn, nghe tức đến khó thở.

Đáng tiếc, bất kể hấn có nói nhiều hơn nữa, Lâm Tuyết cũng cố tình coi như chưa nghe gì. Cô quả quyết cúp điện thoại, đáy mắt tiếp tục quan sát Triệu Bắc Thành dẫn những chiến sĩ đầu đầy mồ hôi tìm kiếm xe mình.

Trong xe mở điều hòa, Lâm Tuyết rất thích ý, các triệu chứng choáng đầu ghê tởm dưới xe đã biến mất. Cảm giác đứng ở nơi bí mật nhìn người người khác ở ngoài sáng điên cuồng tìm kiếm mình thật tốt!

Thật ra cô rất không muốn để Lương Tuấn Đào biết mình lọt vào tập kích, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được chắc chắn thủ trưởng đại nhân sẽ ngạc nhiên. Nhẹ thì răn dạy cô dừng lại, nặng thì. . . dứt khoát xóa bỏ quyền lợi ra ngoài một mình của cô, ra cửa cũng phải dẫn người theo, ngấm lại thật không thú vị.

Triệu Bắc Thành làm việc hiệu suất có vẻ rất cao, không hổ là người bên cạnh Lương Tuấn Đào. Từ lúc tiến vào bãi đỗ xe đến lúc tìm được xe Lâm Tuyết, ước chừng chỉ mất trên dưới một phút.

"Phát hiện mục tiêu, hỏa lực bao vây, chú ý không làm bị thương con tin!" Triệu Bắc Thành cấp tốc hạ lệnh.

Những chiến sĩ võ trang hạng nặng như gặp đại địch, cả đám nhanh nhẹn nhảy lại đây, nâng họng súng, chặt chẽ vây quanh chiếc xe mục tiêu.

Triệu Bắc Thành tiến nhanh tới một bước, từ kính chắn gió nhìn thấy Lâm Tuyết ngồi ngay ngắn ở ghế lái, hướng về anh ta nở nụ cười điềm nhiên như không.

Ngây người ... Triệu Bắc Thành nhanh chóng dùng tay ra dấu, ý hỏi cô có bị kẻ bắt cóc kèm hai bên không?

Lâm Tuyết lắc đầu, cô dứt khoát bấm nút, mui xe thể thao tức thì hạ xuống, đến đây một màn đại biến thân diễn ra, chưa đầy 10 giây, chiếc xe đã biến thành xe mui trần xa hoa.

Nhất thời có thể thấy không xốt thứ gì bên trong, quả thật không có bất cứ kẻ bắt cóc nào ẩn núp bên cạnh Lâm Tuyết, cô cũng không bị thương hay ép buộc gì.

Gần như cùng lúc đó, Lương thủ trưởng đã đến.

Xe quân dụng LandRover phát ra tiếng còi hụ của cảnh sát, giống như trận gió thổi qua, tốc độ hiểm thấy, nhưng lại có thể dừng bánh sát cột, cách xe Lâm Tuyết khoảng 3 thước.

Không cần nhìn, Lâm Tuyết trực tiếp kết luận luôn là Lương Tuấn Đào lái tới! Vì ngoài hăn ra, không ai có thể lái xe ngạo mạn như vậy.

"Ầm!" Mạnh mẽ mở cửa xe, Lương Tuấn Đào dường như tức đến khó thở mà bước qua.

Lâm Tuyết nâng cằm xinh đẹp tuyệt trần, đáy mắt trong veo như nước bất động, cánh môi khẽ nhếch lên hơi vui vẻ.

Thái dương rịn mồ hôi, Lương Tuấn Đào vươn tay qua nắm chặt cánh tay cô. Người đàn ông này dường như tức đến nghẹt thở, khi mở miệng giọng điệu lại rất ôn nhu, giống như sợ dọa cô kinh sợ: "Bà xã à, em thật sự không có chuyện gì chứ? Xuống xe để anh nhìn một cái nào!"

Chưa đợi Tiểu Cao qua mở cửa, thân thể hăn đã trực tiếp ló ra, bế Lâm Tuyết từ xe mui trần lên.

Không ngờ hắn lại ôm mình xuống xe trước mặt mọi người, Lâm Tuyết có chút ngượng ngập, cô nhẹ nhàng giãy dụa trong ngực hắn, nói: "Thả em xuống!"

"Đàng hoàng đợi đi, tiếp tục lộn xộn anh sẽ đánh vào mông em!" Hắn nhỏ giọng uy hiếp cô.

Cô thật sự không dám lộn xộn, bởi người này hoàn toàn có thể then quá hóa giận khi có sở thích bất lương: đánh vào mông cô! Đương nhiên ở trước mặt nhiều chiến sĩ mà bị hắn đánh đòn, sau này Lâm Tuyết đâu còn mặt mũi lặn lội trong quân đội nữa.

Lương Tuấn Đào ôm cô vào lòng, quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, khi đã chắc chắn cô không bị thương hay có gì khác thường hắn mới yên tâm.

"Báo cáo thủ trưởng, đã thông báo Phương Phó cục trưởng điều động hơn nửa cảnh sát ở kinh đô đi lùng tìm kẻ bắt cóc!" Triệu Bắc Thành báo cáo.

Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào âm trầm, hắn liếc Triệu Bắc Thành một cái, lạnh giọng chất vấn: "Để cậu chịu trách nhiệm về an toàn của Lâm Tuyết, khi diễn ra bắn nhau sao ngay cả vị trí cụ thể của cô ấy cũng không rõ hả?"

Triệu Bắc Thành cúi đầu, thầm oán, chẳng lẽ tôi không cần làm việc, cả ngày chỉ chạy theo sau bà xã của anh chắc? Đương nhiên khi Thủ trưởng nổi giận thì tranh luận không phải là việc làm sáng suốt, anh ta thành thật nhận lỗi: "Là tôi thất trách! Nếu thủ trưởng để tôi đặc biệt phụ trách an toàn cho đồng chí Lâm Tuyết, tôi liền bỏ hết mọi nhiệm vụ, hai mươi bốn giờ đều bảo vệ cô ấy!"

Lần này lời nói tuy nhẹ nhàng mà mang theo cứng rắn khiến Lương Tuấn Đào nhất thời im lặng. Hắn nheo mắt, nhìn cấp dưới đã theo mình

hiều năm, một lúc lâu sau, khoe miệng miệng xinh đẹp nhợt nhạt giường lên: "Được, là tôi thất trách!"

Sai thì nhận khuyết điểm, không đùn đẩy oán trách nhau, đây là yêu cầu cơ bản nhất của Lương Tuấn Đào với cấp dưới! Chuyện này hẳn quả thực có trách nhiệm, bởi hẳn bảo Triệu Bắc Thành để ý đến an toàn của Lâm Tuyết chứ đâu nói anh ta không cần làm gì, chỉ chịu trách nhiệm với sự an toàn của cô.

Nam nữ khác biệt, Triệu Bắc Thành không thể giờ giờ phút phút đều theo sát cô, huống hồ anh ta là cánh tay đắc lực của Lương Tuấn Đào, việc quân cũng rất nhiều, không tránh được có chỗ sơ sẩy. Xét đến cùng, vẫn là Lương Tuấn Đào thất trách.

Thấy Thủ trưởng tự nhận bản thân không làm tròn bốn phận, những người khác đều âm thầm thở ra. Dĩ nhiên họ cũng cảm tạ vì Lâm Tuyết không bị thương, nếu cô bị thương hoặc xảy ra tình huống nghiêm trọng, Lương thủ trưởng sẽ không an minh như thế. Từ xưa đến nay rất nhiều sự thật đã chứng minh, kẻ có quyết định sáng suốt cũng có thể vì người đẹp mà giận chó đánh mèo.

"Thả em xuống đi, em không bị thương!" Ở trước mặt quân sĩ bị Lương Tuấn Đào ôm như vậy, Lâm Tuyết mới cảm nhận được cái gì gọi là mũi nhọn sau lưng. Cô nhẹ nhàng giãy giụa trong ngực hắn, lo lắng thấp giọng kêu.

Đối với kháng nghị của cô hẳn như không nghe thấy, chỉ dặn dò Tiểu Cao: "Đưa xe cô ấy về quân khu, từ giờ trở đi, 24 tiếng đồng hồ cô ấy đều ở cạnh tôi!"

Trong lòng Lâm Tuyết không ngừng kêu khổ, vì sợ sự tự do của bản thân bị hạn chế, cô cố ý giấu chuyện bị đuổi giết, đâu ngờ vẫn không trốn được sự ngăn cấm của bạo quân nào đó. "Này, anh quá chuyên quyền độc

đoán rồi đấy! Em là người có hành vi ý thức độc lập, sao anh muốn em phải theo anh 24 giờ chứ!"

"Đây là mệnh lệnh!" Lương thủ trưởng lãnh nịnh nhướng mày, không thương lượng chút nào. "Trước khi chưa điều tra rõ, em phải ở cạnh anh! Phục tùng mệnh lệnh!"

*

Lâm Tuyết nhận ra, Lương Tuấn Đào không thích cô đi theo tham gia điều tra vụ án Hoàng Y Na nên hẳn rất thức thời để cô rời xa mình, đi dạo trung tâm thương mại mua đồ sẽ không khiến hẳn ái ngại.

Nhưng do biến cố phát sinh dưới bãi đỗ xe, điều này làm Lương thủ trưởng hơi thần hồn nát thần tính - trông gà hoá cuốc, bất chấp việc lẩn tránh cô, hẳn dứt khoát làm gì cũng mang cô theo, tóm lại để Lâm Tuyết xuất hiện trong tầm mắt hẳn, trong phạm vi của hẳn 24 giờ liền.

Đầu tiên là trở lại quân khu cùng dùng cơm trưa tại nhà ăn, buổi chiều phải lên quân bộ họp, hẳn cũng đưa cô đi cùng.

"Thủ trưởng, nội dung hội nghị hẳn đều là bí mật quân sự, em đi theo. . . thì hơi không phù hợp!" Lâm Tuyết chịu không nổi sự giám thị không có góc chết kiểu này, đến không gian riêng tư cũng chẳng có.

"Thích hợp! Anh bảo thích hợp là thích hợp!" Lương thủ trưởng nhướng mi, nói: "Luận công việc em là văn thư riêng của anh, luận riêng tư em là vợ hợp pháp của Lương Tuấn Đào này, toàn bộ bí mật quân sự đều có thể chia sẻ với em!"

Thật không? Lâm Tuyết nhớ rõ sáng sớm khi hẳn tới quân bộ báo cáo manh mối liên quan tới Hoàng Y Na, còn không muốn cho cô theo đó!

Trong lòng bất mãn nhưng không nói ra, cô biết kháng nghị của mình không có hiệu quả, ai bảo người gia là thủ trưởng chứ!

*

Lương Tuấn Đào vốn định đợi sau khi cử hành hôn lễ với Lâm Tuyết sẽ bảo cô xuất ngũ về nhà, hoàn toàn đảm nhiệm chức vụ phu nhân. Bây giờ phát hiện, hóa ra cô và hắn cùng làm việc ở quân khu cũng có chỗ tốt, ít nhất giống hiện tại, thời điểm bận rộn khẩn trương, có thể để cô ở cạnh mình, không cần vì vấn đề an toàn của cô mà phân tâm nữa.

Tiểu Cao lái xe vội vàng chạy tới quân bộ. Lương Tuấn Đào cầm bàn tay mềm mại, một khắc cũng không chịu buông ra. Chuyện buổi sáng có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, có điều cũng khiến hắn âm thầm đề cao cảnh giác. Thời khắc đặc biệt này, phải chuẩn bị chu đáo, không thể để quân địch ẩn nấp ở chỗ tối lọt qua kẽ hở.

Hội nghị buổi chiều rất quan trọng, tham gia hội nghị là các đầu não quân khu. Theo thường lệ, trước khi vào hội trường đều yêu cầu kiểm tra giấy chứng nhận chặt chẽ, luận cấp bậc Lâm Tuyết không có tư cách tham gia hội nghị quan trọng thế này, nhưng Lương thủ trưởng nói cô đủ tư cách, cảnh vệ cũng không dám cản trở hắn.

Lương Tuấn Đào thuận lợi đưa theo cô vào hội trường, các đầu não quân khu khác đều đúng giờ trình diện, thời gian bước vào phòng từ đầu đến cuối không quá năm phút đồng hồ. Quân nhân nhất định phải có phong phạm của quân nhân, các lãnh đạo cơ quan đơn vị khi họp mà lễ mễ, chờ nửa tiếng cũng chưa thấy mặt thì nơi này kiên quyết không cho phép xuất hiện nữa.

5 phút trước khi họp chính thức, toàn bộ đã đến đông đủ, muộn một phút là dứt khoát hủy bỏ tư cách tham dự, đến sớm thì ở bên ngoài chờ, không được vào phòng trước.

Lương Tuấn Đào mang theo Lâm Tuyết tiến vào, các đầu não quân khu khi thấy gương mặt mới xa lạ liền nhin không được mà hỏi: "Vị này là ai?"

"Thiếu úy Sư đoàn 706 kiêm văn thư riêng kiêm vợ hợp pháp của tôi!" Lương Tuấn Đào giới thiệu như vậy với mọi người.

Tất cả đều giật mình gật gật đầu, cũng không tiếp tục so đo chuyện trước đó hẳn chưa báo cáo đã đưa người vào. Kỳ thật, phần lớn nguyên nhân vẫn là .. mọi người đều biết, hể so đo với Lương Tuấn Đào thì gần như sẽ không có trái tốt để ăn.

Bùi Hồng Hiên đến, tất cả lập tức đứng dậy cúi chào. Ông ta đánh tay đáp lễ, ánh mắt đảo qua hội trường, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Tuyết.

Vì vậy, Lương Tuấn Đào lại đem lời giới thiệu vừa rồi với mọi người lặp lại lần nữa với Bùi Hồng Hiên, nhưng cuối cùng còn thêm câu: "Chính cô ấy đã hai lần phát hiện và báo cáo kịp thời tin tức liên quan đến Hoàng Y Na!"

"Ừ!" Bùi Hồng Hiên cảm thấy hứng thú với câu nói sau cùng, ông ta gật đầu với Lâm Tuyết ở xa xa, "Ngồi đi!"

Mọi người đồng loạt ngồi xuống, mũ quân nhân đặt chỉnh tề bên cạnh, trên bàn hội nghị trật tự mà ngay ngắn, thoạt nhìn khiến người ta thập phần vui mắt.

"Chào các đồng chí! Lần này mời họp hội nghị chủ yếu vẫn là nhằm vào Hoắc gia ở Tam Giác Vàng, cũng chính là tổ chức Buôn lậu thuốc phiện có xú danh "Hắc Nha"! Theo tin tình báo nhận được, Hoắc gia lại bắt đầu ngấp nghé hi vọng với thị trường thuốc phiện ở biên giới Trung Quốc. .
."

"Chào các đồng chí! Lần này triệu tập họp hội nghị chủ yếu vẫn là nhằm vào Hoắc gia ở Tam Giác Vàng, cũng chính là tổ chức Buôn lậu thuốc phiện có xú danh "Hắc Nha"! Theo tin tình báo nhận được, Hoắc gia lại bắt đầu ngấp nghé hi vọng thị trường thuốc phiện ở biên giới Trung Quốc. . ."

Lời dạo đầu gần như không có bất cứ từ ngữ nào vô nghĩa, trực tiếp đi vào vấn đề chính, chỉ sợ các cơ quan đơn vị bàn tính kích động, những người lãnh đạo liên bất động nhìn tình cảnh lúc này chắc chắn đã nắm rõ: hóa ra nghi thức khai mạc hội nghị có thể ngắn gọn như vậy!

Lần đầu Lâm Tuyết tham gia hội nghị đầu não các quân khu, cô cảm thấy tất cả đều mới lạ mà thần thánh. Cô ngưng mắt nhìn vị trung tướng lãnh tụ trên khán đài đang đọc diễn văn quân bộ như có điều suy nghĩ.

"Này!" Lương Tuấn Đào nhanh chóng kéo kéo tay áo cô, hăn nhắc nhở: "Người ta có vợ rồi đó!"

". . ." Quả nhiên suy nghĩ của hăn không giống người thường, rốt cuộc là chuyện gì với chuyện gì chứ! Lâm Tuyết đang nghe Bùi Hồng Hiên nói chuyện, nhìn chăm chú vào đối phương cũng là một loại lễ phép, điều này cũng có thể khiến Lương lưu manh liên tưởng sai lệch ư? Hăn cho rằng người khác cũng giống mình, quen dùng ánh mắt háo sắc nhìn người, thực không còn lời nào để nói!

"Đồng chí Lâm Tuyết đã hai lần cung cấp tin tức rất quan trọng, giúp chúng ta phát hiện ra Hoàng Y Na - nội gián Hoắc gia cài vào quân bộ, tên thật của cô ta là Duẩn Lệ Na!" Bùi Hồng Hiên lần nữa công nhận thành tích của Lâm Tuyết, "Tôi đại diện cho toàn bộ lãnh đạo quân bộ trân trọng khen ngợi công lao của đồng chí Lâm Tuyết, đề bạt thăng quân hàm cho đồng chí, báo cáo đề nghị đã gửi lên trên, thông qua sự xét duyệt của thành viên các bộ và uỷ ban trung ương sẽ hạ lệnh xuống, hy vọng đồng chí được động viên, không kiêu ngạo không nóng nảy mà tiếp tục cố gắng!"

Nói xong Bùi Hồng Hiên vỗ tay khen ngợi đầu tiên, đương nhiên mọi người cũng vỗ tay theo, đồng thời dùng ánh mắt muôn hình muôn vẻ nhìn chăm chú vào Lâm Tuyết.

Người có thể làm Bùi Hồng Hiên biểu dương trước mặt mọi người cũng không nhiều, nếu cô là người bình thường thì thôi, lại còn là bà xã của Lương Tuấn Đào, cái này khiến trong lòng một số người khó tránh được việc suy luận sự tình. Nhưng ngoài mặt, không ai dám nói gì.

Lâm Tuyết hơi xấu hổ, cô đâu ngờ Bùi Hồng Hiên sẽ khen ngợi mình trước mặt nhiều người trong hội nghị như vậy! Cô vội vàng đứng dậy gật gật đầu với bọn họ, đánh tay chào theo nghi thức quân đội rồi ngồi xuống.

Lương Tuấn Đào bữu môi, không nói gì. Con quỷ nhỏ này không phải vật trong ao, hẳn biết rõ cô là khối ngọc thô, sớm hay muộn sẽ đến lúc nở rộ tỏa sáng. Nhưng hẳn ẩn giấu chút lo lắng, ngộ nhờ quân hàm Lâm Tuyết càng lên càng cao, thoát khỏi sự khống chế của hắn. . .

"Căn cứ tin tức quý báu mà đồng chí Lâm Tuyết cung cấp, chúng ta thành công điều tra ra thân phận thật sự của Hoàng Y Na. Cô ta vốn tên Duẫn Lệ Na, là vợ của Nhị thiếu gia Hoắc Vân Hải! Mọi người đều biết, Nhị thiếu gia nhà họ Hoắc - Hoắc Vân Hải hai năm trước đã bị Lương sư trưởng Sư đoàn 706 hạ gục ngay tại chỗ, bây giờ chúng ta để Lương sư trưởng lên giải thích một chút về mối quan hệ giữa các thành viên Hoắc gia!" Bùi Hồng Hiên nói tới đây, ánh mắt chuyển hướng về phía đôi mắt trầm tư đang hạ xuống của Lương Tuấn Đào, ông ta lặp lại lần nữa: "Lương sư trưởng, mời lên phía trước nói kỹ với mọi người về tình hình của Hoắc gia!"

Người họ Lương nào đó đang tại rồi rầm về vấn đề nào đó nên đương nhiên không nghe thấy, hắn vẫn cứ ngồi yên bất động.

"Lương sư trưởng!" Bùi Hồng Hiên cao giọng. Anh mắt mọi người nhất thời đều đồng loạt mà tập trung vào Lương Tuấn Đào trầm mặc, hơi khó hiểu, người này là ở trạng thái trên không hay cố ý không để ý tới Bùi Hồng Hiên đây.

Lâm Tuyết đẩy Lương Tuấn Đào, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Bùi quân trưởng gọi anh kia!"

Bấy giờ Lương Tuấn Đào mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu thấy Bùi Hồng Hiên đang có chút bất mãn nhìn mình, mà hắn vốn không hề lắng nghe lời đối phương nói lúc này.

"Bùi quân trưởng bảo anh lên giới thiệu về gia đình và quan hệ giữa các thành viên Hoắc gia!" Quả nhiên là bà xã hắn tốt bụng, kịp thời nhắc nhở hắn tình hình bây giờ ra sao.

Hắn đi đến sau Bùi Hồng Hiên, hắng giọng một cái, xuất ra phong phạm thường ngày, chỉ vào màn hình lớn gắn trên tường bắt đầu thuyết minh về các thành viên có liên quan trong Hoắc gia: "Về tầm ảnh hưởng và địa vị của Hoắc gia ở Tam Giác Vàng, cái này không cần tôi nhiều lời, hôm nay cùng mọi người nói tới quan hệ bên trong của chiếc răng độc này! Trùm buôn thuốc phiện Hoắc Gia Tường là răng độc đứng đầu. . ."

Bùi Hồng Hiên đứng ở một bên, thỉnh thoảng bổ sung kịp thời vào bài giới thiệu của Lương Tuấn Đào.

Trong phòng hội nghị có không ít các sĩ quan cao cấp nhưng toàn bộ bên trong, trừ hai vị thủ lĩnh đang nói chuyện, còn lại ngay đến tiếng ho khan cũng không nghe được, có thể thấy kỷ luật quân bộ nghiêm khắc cỡ nào.

"Hoắc Gia Tường có ba con trai, lão đại Hoắc Vân Sơn phụ trách việc mua nguyên liệu và chế biến thuốc phiện, lão nhị Hoắc Vân Hải phụ trách việc vận chuyển buôn bán xuất cảnh, lão tam Hoắc Vân Phi phụ trách việc

mở rộng thị trường thuốc phiện ngoài biên giới! Một nhà cha con anh em 4 người, mỗi kẻ một nhiệm vụ, trong mười năm ngắn ngủi đã tạo nên địa vị Hoắc gia tại vương quốc thuốc phiện, có biệt hiệu Hắc Nha trong vương quốc thuốc phiện." Lương Tuấn Đào kéo sang trang bên, hiện ra tư liệu tỉ mỉ về Hoắc Vân Hải: "Hai năm trước, khi Hoắc Vân Hải phụ trách vận chuyển buôn bán thuốc phiện nhập cảnh đã bị Dã chiến quân Phi ưng đoàn chặn lại, giữa lúc hỗn chiến đã bị chính tay tôi hạ gục!"

Bùi Hồng Hiền đi lên trước, dùng ngón tay chạm vào màn hình kéo sang trang, hiện ra tấm ảnh kết hôn của Hoắc Vân Hải và một cô gái xinh đẹp, trên ảnh chụp hai người trai tài gái sắc là một đôi bách nhân. Ông ta chỉ vào cô gái mặc váy trắng trong ảnh rồi bổ sung tiếp: "Đây chính là vợ của Hoắc Vân Hải -- Duẫn Lệ Na! Hai năm trước, sau khi Hoắc Vân Hải bị Lương sư trưởng hạ gục, cô ta dùng tên giả Hoàng Y Na, phẫu thuật thẩm mỹ ẩn náu bên cạnh Lương sư trưởng, đánh cắp tin tức quân ta một thời gian dài. . ."

Có lẽ là tin tức này quá đủ ngạc nhiên, rốt cục khi mọi người khôi phục được bình tĩnh liền lập tức rỉ tai thì thầm nhỏ giọng bình luận.

Lâm Tuyết cũng có chút bất ngờ, tuy biết quan hệ giữa Hoàng Y Na và Hoắc gia chắc chắn không đơn giản, nhưng bất luận thế nào cô cũng ngờ Hoàng Y Na lại là vợ của Hoắc Vân Hải.

So với sự kinh ngạc của mọi người, Lương Tuấn Đào đứng trước màn hình lớn quả thực bị sét đánh hỗn động trong gió. Đôi mắt xinh đẹp mở đến mức lớn nhất, không thể tin mà nhìn tấm ảnh áo cưới chói lòa, tiêu hóa cái tin tức khiến người ta khiếp sợ -- Hoàng Y Na lại là vợ của Hoắc Vân Hải! (thật ra vừa rồi Bùi Hồng Hiền đã nói qua vấn đề này, lúc ấy hắn còn đang rối rắm với vấn đề khác nên chưa nghe thấy)

Nhìn Lương Tuấn Đào trợn mắt há hốc mồm, hóa đá tại chỗ, Bùi Hồng Hiền biết hắn phải chịu đả kích không nhỏ, liền kịp thời tiếp nhận đề

tài, thay Lương Tuấn Đào tiếp tục giải thích: "Duẩn Lệ Na dùng tên giả Hoàng Y Na, là gian tế Hoắc gia ẩn núp trong lòng quân ta! Cô ta không những đánh cắp tin tức quý giá còn thay chồng báo thù, phối hợp cùng Hoắc gia tiến hành mai phục ám sát Lương sư trưởng. Hai năm trước, trận nổ lớn mà mọi người biết đến, ở thời khắc mấu chốt, Lương sư trưởng nhảy vào mạch nước ngầm thoát khỏi công kích bất ngờ. Duẩn Lệ Na thì mượn cơ hội giả vờ hy sinh, còn được quân đội dự định phong liệt sĩ. . ."

Trong đầu như có gì đó ong ong lộn xộn, tay chân Lương Tuấn Đào lạnh như băng, thái dương rịn mồ hôi. Dù biết Hoàng Y Na là gian tế Hoắc gia phái tới hẳn cũng không quá luống cuống như vậy mà hẳn hoàn toàn không thể tưởng nổi cô ta lại là vợ của Hoắc Vân Hải, hơn nữa vụ nổ hai năm trước còn do cô ta hợp lực với Hoắc gia bố trí bấy rập.

Người đàn bà này quá điên cuồng! Cô ta là 3 sản phẩm giả : xử nữ giả, chưa lập gia đình giả, liệt sĩ giả; cùng lúc còn giả vờ 3 thứ: giả họ tên, giả thân phận, giả vờ ngây thơ.

Còn nhớ Lương Tuấn Đào này cả đời lấy lòng, vậy mà bị người đàn bà như vậy đùa bỡn trong lòng bàn tay, đùa giỡn một lần không tính, lại có thể tiếp tục đùa giỡn lần hai, quả thực là cả đời vô cùng nhục nhã, hẳn đúng là nên tìm khối đậu hũ đập đầu chết, tìm sợi mì thắt cổ cho xong! (Ặc Ặc)

"Tất nhiên những thứ này chỉ là tôi dựa vào tin tức thu thập được mà suy luận ra, chi tiết cụ thể và tình hình tỉ mỉ vẫn phải thẩm vấn Duẩn Lệ Na để đưa ra kết luận cuối cùng." Bùi Hồng Hiên tiếp tục nói: "Nhưng Duẩn Lệ Na ngoan cố không thay đổi, hơn nữa tình trạng sức khỏe bản thân thực gay go, quá trình thẩm vấn tiến hành rất không thuận lợi. . ."

Nói nửa ngày trời, thấy Lương Tuấn Đào vẫn hóa đá như cũ, Bùi Hồng Hiên liền nói với Lâm Tuyết đang ngồi trên ghế: "Đồng chí Lâm Tuyết, đồng chí có năng lực nhìn thấu và phân tích, tôi đại diện cho lãnh đạo quân bộ trình trọng mời đồng chí gia nhập hành động 'Bạt nha' (Nhổ

răng) lần này, hỗ trợ thẩm tra Duẩn Lệ Na, đồng lòng hợp lực nhổ cái răng độc Hoắc gia kia!"

Lâm Tuyết không ngờ chính mình lại có thể gia nhập quân bộ cùng tiêu diệt tổ chức tội phạm "Hắc nha", đây là vinh dự tối cao của người làm quân nhân! Trong lòng kích động một hồi, cô vội đứng dậy, đánh tay chào Bùi Hồng Hiên theo nghi thức quân đội, cao giọng nói: "Cám ơn thủ trưởng bồi dưỡng, tôi chắc chắn không phụ kỳ vọng của các vị thủ trưởng, cố gắng làm tốt những việc nên làm!"

Nghe thấy giọng nói của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào mới tỉnh lại từ trạng thái hóa đá, hân hỷ vàng tình thần, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh. Cô gái trước mắt đã bắt đầu nở rộ với ánh sáng của riêng mình, từ thời điểm bắt đầu tiếp xúc với cô, dần dần sẽ bị tính cách riêng biệt của cô hấp dẫn khuất phục, sau đó ngưỡng mộ cô, coi trọng cô.

Lâm Tuyết được đề bạt hân hỷ đương nhiên vui mừng thay cho cô nhưng điều kiện tiên quyết là cô nhất thiết phải ở dưới đôi cánh của hân, không thể rời khỏi phạm vi tầm mắt của hân, nói ngắn gọn chính là không thoát ly khỏi bàn tay của Lương Tuấn Đào này!

Bùi Hồng Hiên - người kia và hân, là kẻ nghiện binh chính cống, thấy hạt giống tốt đã muốn lấy về cạnh mình nhưng Lương Tuấn Đào không đồng ý! Chỉ cần có hân ở đây, Bùi Hồng Hiên đừng hòng đem Lâm Tuyết vào quân bộ, hân không cho phép!

*

"Cái gì? Thất thủ à!" Lý Ngạn Thành nổi trận lôi đình, tức giận đến phần nộ, cảm phần quát lên: "Đồ ăn hại như các người còn dám tự xưng cái gì mà binh vương bộ đội đặc chủng, ngay cả một nữ binh vừa vào quân ngũ chưa đến nửa năm cũng hành động không chắc, còn bị bắn gãy cổ tay, sao các người còn mặt mũi mà trở về hả!"

Dẫn đầu là một sĩ quan cao cấp, hần cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: "Vốn là có thể thuận lợi nhưng có một nhóm khác xuất hiện, hình như muốn bắt cóc cô ta! Chúng tôi muốn cô ta chết, bọn họ muốn cô ta sống, vì tranh giành mà hai bên nổ súng, giữa lúc hỗn chiến, đối phương cũng bị thương!"

"Một nhóm khác muốn bắt cóc cô ta là ai?" Lý Ngạn Thành hỏi.

"Tôi không biết!" Vị kia sĩ quan kia trả lời đúng sự thật.

"Đồ vô dụng!" Lý Ngạn Thành tức giận mắng to: "Một đám phế vật, đều lăn xuống đi! Chú ý giữ bí mật!"

Chờ thu dọn xong đám thuộc hạ hành động thất bại, ông ta gấp đến độ xoay tròn. Việc này đánh rã động cỏ, "bà xã" mà Lương Tuấn Đào giữ khư khư, thấy bất cứ chuyện gì cũng không sơ suất, chắc chắn hẳn sẽ đề cao cảnh giác, muốn xuống tay sẽ khó khăn!

Trong lòng lo lắng, Lý Ngạn Thành xoay người ngẩng đầu đột nhiên bắt gặp Mạc Sở Hàn như u linh xuất hiện trước mặt mình, ông ta không khỏi hoảng sợ. Trong lòng hơi chột dạ, ông ta bèn nhanh chóng che dấu sự kinh hoảng, giả vờ trấn định, hỏi: "Sao con lại chạy đến hả? Gần đây thân thể thế nào? Có tốt hơn không?"

Mạc Sở Hàn không trả lời, mắt đẹp đông lạnh như bao phủ một tầng băng tuyết. Một lúc lâu sau, hần mới khàn giọng hỏi: "Ông phải người ám sát Lâm Tuyết à? Vì sao?"

Thấy Mạc Sở Hàn đã biết, Lý Ngạn Thành cũng không thể giấu diếm gì nữa, đành phải thành thật đáp: "Ba cũng hết cách rồi! Ba vẫn luôn không tìm được người hợp gan với con. . . vừa vạ cô ta và con cùng nhóm máu!"

"Sao ông biết cô ấy và tôi cùng nhóm máu?" Mạc Sở Hàn truy hỏi, bao nhiêu đáng sợ đều biểu hiện trên khuôn mặt tuần tú bấy nhiêu.

Đương nhiên Lý Ngạn Thành không nói là Thư Khả báo cho mình biết, như vậy chẳng phải đừng nên nghĩ đến việc bế cháu trai hay sao? Ngoài mặt, Mạc Sở Hàn hoàn toàn không quan tâm đến Lâm Tuyết, thậm chí còn cực độ căm hận chán ghét cô, nhưng mỗi lần hăn hôn mê, khi nói mơ vẫn nhớ mãi không quên và si mê cô khiến kẻ làm cha này thấy mà xót xa trong lòng. Ông ta hận không thể bắt Lâm Tuyết đến, đưa cho hăn để giành được nụ cười của hăn.

Nhưng bây giờ, Lâm Tuyết là người duy nhất có lá gan tốt nhất để cung ứng, Lý Ngạn Thành quyết định hy sinh cô cũng vì không còn cách nào nữa!

"Con không cần phải quản việc sao ba biết được, dù gì. . . ba cũng đã biết!" Lý Ngạn Thành bất đắc dĩ mà thở dài, nói: "Con đừng tiếp tục lo lắng, lần này thất bại, không biết chúng ta có còn cơ hội, Lương Tuấn Đào cảnh giác chắc chắn sẽ phái lực lượng hùng hậu bảo vệ cô ta . . ."

"Đương nhiên ông không còn cơ hội nữa!" Gân xanh của Mạc Sở Hàn đều nổi lên, con mắt đỏ quạch, mắt muốn nứt ra, hăn gào thét: "Nếu ông giết cô ấy, tôi thà tự sát chứ không thay gan của cô ấy! Dù ông ép tôi thay, tôi sẽ moi ra ném cho ông, không không tin có thể thử xem!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Bà Xã Tôi Tặng Cho Tôi!

"Các người là đồ phế vật!"

Sau khi biết hành động thất bại, Hoắc Vân Phi mắng xối xả vào đám thuộc hạ, nội dung đại khái không khác lời của Lý Ngạn Thành là mấy, tóm lại là cực kỳ thất vọng và bất mãn.

Mặt theo cúi gằm đầu, không dám thở mạnh. Hắn là thuộc hạ tâm phúc của Hoắc Vân Phi, tên gọi Hồng Khuê. Ngày ấy trên đường cao tốc từng gặp và cũng nói chuyện cùng Lâm Tuyết nên cô mới có cảm giác giọng nói của hắn hơi quen tai.

Đến khi Hoắc Vân Phi mắng mệt, Hồng Khuê mới nhỏ giọng biện luận: "Thật sự khéo con mẹ nó là khéo -- khéo cực kỳ! Ai ngờ đúng lúc lại đụng phải một đám phần tử võ trang khác, bọn họ dứt khoát muốn mạng cô gái kia, để bảo vệ mạng nhỏ của cô ta, chúng tôi bị kéo lại mới chậm trễ ..."

"Nguy biện!" Mũi Hoắc Vân Phi suýt nữa lệch sang, sao lại trùng hợp thế? Hắn vừa sai người đi thăm dò những kẻ tự xưng xuất hiện cướp người với mình là ai, di động liền vang lên.

Hắn cầm điện thoại lên nhìn, là Mạc Sở Hàn. Trong lòng thầm kêu hỏng bét rồi nhưng đầu thế trốn tránh không tiếp, Hoắc Vân Phi đành kiên trì nhấn phím nghe. "Sở Hàn, gần đây thân thể tốt hơn chưa?"

"Tốt con mẹ mày!" Mạc Sở Hàn vừa thông điện thoại đã trực tiếp chửi rửa thậm tệ: "Hoắc Vân Phi, tiểu tử mày thật giỏi quá! Trước tao cứu mạng mày, mày như vậy lại lấy oán trả ơn..."

"Anh bình tĩnh chút đi!" Hoắc Vân Phi nói xong liền để xa điện thoại khỏi tai, đợi Mạc Sở Hàn gào thét có vẻ xong rồi mới để di động gần tai lần nữa, hắn không đỏ mặt không thở gấp, nói: "Lần này anh thực sự nên cảm ơn tôi cho tốt! Nếu không phải tôi phái người đến, bây giờ Tiểu Tuyết của anh đã thành một cỗ tử thi rồi!"

Mạc Sở Hàn tịt xuống dưới, hắn biết lời Hoắc Vân Phi nói là thật. Nếu không phải tổ chức Hắc Nha phái người cản trở người của Lý Ngạn Thành, chỉ sợ Lâm Tuyết thực sự lành ít dữ nhiều.

"Anh trai, xin bớt giận, giận lớn vậy thân thể chịu nổi ư?" Hoắc Vân Phi khuyên nhủ: "Huống chi cô ta là vợ người khác, anh cần gì phải giận như vậy?"

"Chớ chụp vào tao cái vỏ này!" Tiếp theo, Mạc Sở Hàn quăng ra câu nói độc ác: "Tao mặc kệ mày giữa mày và Lương Tuấn Đào có ân oán gì, có bản lĩnh thì tìm hắn mà làm, không cho phép chú ý tới Tiểu Tuyết, bằng không... tao tuyệt giao với mày!"

Cúp điện thoại, Hoắc Vân Phi buồn bực một hồi. Không cho phép chú ý tới Lâm Tuyết ư? Còn ai có thể trở thành con tin có trọng lượng như cô? Suy nghĩ nửa ngày, trong đầu hắn tức thì nảy sinh chủ ý mới, sau đó hắn liền bấm điện thoại dặn dò bên dưới: "Cấp tốc điều tra phụ tá đặc lực bên cạnh Lương Tuấn Đào là Phùng Trường Nghĩa và Triệu Bắc Thành, có gì uy hiếp được hai người bọn họ thì lập tức báo cáo cho tôi!"

*

Hôm sau, đang lúc Lâm Tuyết xin phép Lương Tuấn Đào lần hai, thủ trưởng đại nhân mất bình tĩnh, khuyên nhủ cô: "Thời gian này xảy ra nhiều

chuyện, em cứ nghỉ ngơi chút đi!"

Hôm qua bị cô làm khiếp sợ một phen, hiện tại hẳn vừa bận bịu vụ án Hoắc gia lại lo lắng cho sự an toàn của cô, đúng là hết cách phân thân, hẳn không muốn để cô rời khỏi tầm mắt mình, tránh sinh chuyện.

"Còn hai ngày nữa sẽ là sinh nhật của anh cả, em phải mua quà tặng anh ấy!" Lâm Tuyết nói xong, hơi do dự một chút, lại bổ sung một câu: "Còn Vân Thư Hoa nữa, sinh nhật anh ta trước anh cả một ngày, em đã đồng ý với Vân Đóa sẽ tặng quà cho anh ta rồi!"

Nghe Lâm Tuyết nói cô đặc biệt tới trung tâm thương mại là để mua quà cho hai người đàn ông khác, người họ Lương nào đó nhất thời vừa hâm mộ vừa ghen tị, hẳn hỏi: "Thế của anh đâu? Anh có quà không?" Móa, tháng 12 mới tới sinh nhật hẳn, cô sẽ không bảo quà của hẳn đến tháng 12 mới có đấy chứ!

Không ngờ miệng nhỏ mỉm cười, một lúc lâu sau Lâm Tuyết mới nói cho hẳn biết: "Có chứ!"

"Thật à?" Lương Tuấn Đào vốn chỉ là hờn dỗi mà chất vấn, không ngờ mình cũng có phần. Hẳn vui vẻ rồi lại hơi hơi nghi ngờ: "Em không cần tùy tiện mua một món đến gặt anh! Mua quà cho nhiều người như vậy, anh lại không đặc biệt!"

Người đàn ông này, sao so với đàn bà còn nhỏ tính khó dây dưa hơn! Lâm Tuyết bất đắc dĩ, đành nói: "Lần trước em mua cho anh, định tặng anh nhưng chưa đưa!"

"Vật gì vậy?" Lương Tuấn Đào vừa nghe liền thấy rất hứng thú, vội đưa bàn tay to đến trước mặt cô, nói: "Mau lấy ra xem! Nếu hài lòng, anh sẽ đồng ý cho em đi mua quà sinh nhật cho hai người đàn ông kia, nếu tùy tiện lấy chút gì đến gặt anh, anh sẽ không cho phép em nghỉ!"

Trời đất bao la thủ trưởng lớn nhất! Hết cách, hăn quản mình, mình phải nghe hăn thôi! Cũng may, chiếc nhẫn kia Lâm Tuyết luôn để ở ký túc xá quân khu, lúc này cô đích thân đi lấy, giao cho Lương thủ trưởng báo cáo kết quả công tác.

Đó là một hộp trang sức thoát nhìn cực kỳ tinh xảo xinh đẹp, bên trong hăn đựng một món châu báu của nam giới! Lương Tuấn Đào không khỏi âm thầm lú lẫm, hăn nhin không được hỏi: "Em mua cho anh khi nào?"

Hăn cực kì mừng rỡ ngạc nhiên, không thể tưởng được cô đã sớm chuẩn bị quà tặng cho hăn!

"Là lần trước!" Lâm Tuyết nghĩ nghĩ, thành thật đáp: "Lần em bị Mạc Sở Hàn bắt đi, Đồng Đồng cũng đi cùng em! Mua quà cho anh cả và Vân Thư Hoa xong, em sợ anh sẽ phân bì với bọn họ nên cũng mua cho anh một món!"

"..." Hóa ra Lương Tuấn Đào hăn chỉ nhân tiện được dính chút vẻ vang với Lương Thiên Dật và Vân Thư Hoa mà thôi! Khuôn mặt tuần tú không khỏi dài ra, không còn vui vẻ nữa như lúc này.

Hăn mở hộp trang sức, thấy chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương bên trong, quả thực tạo hình mạnh mẽ rất khác biệt, hoàn toàn hợp với khẩu vị của hăn. "Không tồi!" Khuôn mặt tuần tú lại tươi cười, hăn đưa nhẫn cho Lâm Tuyết, vui mừng khấp khởi, nói: "Bà xã, đeo lên cho ông xã đi!"

Lâm Tuyết kéo bàn tay to thon dài, đeo chiếc nhẫn vào ngón út của Lương Tuấn Đào. Nhỏ bé mà hoàn toàn vừa vặn, chẳng khác nào cô dẫn hăn đi tự mình chọn lựa. "Rất vừa!"

Lần đầu tiên nhận được quà cô tặng, tâm tình Lương Tuấn Đào đương nhiên không tầm thường. Chẳng qua tư duy của thủ trưởng khác với người thường, dù rất vui vẻ nhưng hăn không quên suy xét một số vấn đề phiền

diện: "Vây quà lần trước em mua cho họ đâu? Sao anh chưa thấy em đưa cho bọn họ!"

Đang lúc người đàn ông giương mắt hồ nhìn chăm chú mình, Lâm Tuyết mỉm cười lần nữa, cô nhột nhột vén môi nói: "Mặc Sở Hàn phải người bắt cóc em, khi vật lộn với chúng em không cẩn thận đã quăng đi! Chỉ có chiếc nhẫn này được em nhét vào túi áo nên mới giữ lại được!"

Không rõ vì nguyên nhân gì, sau đó cô giấu chiếc nhẫn đi, vẫn luôn không đưa cho hắn. Nếu không phải hôm nay hắn tranh cãi ầm ĩ đòi quà tặng, cô gần như cũng quên mất.

Nghe cô nói quà tặng của hai người kia đều bị ném đi, quà tặng cho mình thì cất giấu mới không bị quăng mất, người họ Lương nào đó bắt đầu vui vẻ trở lại. Hắn ôm chầm lấy bà xã mình, hôn "chụt" một cái, khen ngợi: "Bà xã luôn tốt nhất với anh!"

Khen thì khen vậy nhưng đối với việc bà xã mình muốn đi mua quà cho đàn ông khác, Lương Tuấn Đào vẫn giữ ý kiến phản đối. "Trước tiên không nói có thời gian hay không, hiện giờ ở bên ngoài rất loạn, anh thực sự lo lắng chuyện em tới khu thương mại! Như vậy đi! Em muốn mua gì anh sẽ bảo Bắc Thành đi mua, khi tặng ... thì em tự mình tặng, bọn họ cũng không biết có phải em đích thân đi mua hay không đâu!"

"..." Bạo quân chuyên quyền độc đoán này, Lâm Tuyết biểu lộ thực sự không biết nói gì nữa.

Trước sự im lặng của cô, Lương thủ trưởng coi như ngầm đồng ý, "Cứ vậy đi! Anh bảo Bắc Thành đi làm chuyện này!"

*

Hiệu suất làm việc của Triệu Bắc Thành luôn nhận được ưu ái từ Lương Tuấn Đào, lần này cũng không ngoại lệ. Anh ta rất nhanh đã chuẩn

bị xong hai chiếc kẹp cà- vạt, đều là màu vàng nạm kim cương, thiết kế mạnh mẽ xa hoa, giá tiền cũng không mắc đến mức thái quá khiến người ta dễ sinh ra hiểu lầm.

Lương Tuấn Đào rất hài lòng, gật gật đầu, nói: "Không tệ."

Lâm Tuyết nhăn mày, một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Hai cái kẹp cà- vạt này cứ như sinh đôi ... Không tốt lắm đâu!"

Hai món quà tặng rõ ràng giống nhau, cô sợ ngày nào đó hai người kia chạm mắt sẽ cùng thấy xấu hổ.

"Anh thấy không có gì không tốt cả! Em quân vụ bận rộn, còn nhớ mua quà tặng cho bọn họ đã không tệ rồi! Hơn nữa, anh cả anh hàng ngày đều ở trong nhà, càng không gặp được Vân Thư Hoa, em lo lắng cho chuyện sẽ không xảy ra à!" Dừng một chút, Lương thủ trưởng lại bổ sung thêm: "Vả lại hai chiếc kẹp cà vạt này em nhìn kỹ đi, thật ra giống nhau về cơ bản thôi, chi tiết vẫn khác nhau!"

Đã mua về, Lâm Tuyết cũng không tiếp tục soi mói nữa, "Được rồi!"

Quà mua xong, vấn đề tiếp theo chính là tặng cho đối phương! Về Lương Thiên Dật khá dễ bàn, dù gì ở cùng một nhà, đến sinh nhật anh ta cô đưa lên cũng chưa muộn. Vấn đề là Vân Thư Hoa, cô không muốn tham dự tiệc sinh nhật anh ta, nhưng đã đồng ý với Vân Đóa rồi, từ chối không xong.

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Lâm Tuyết quyết định đưa quà cho Vân Đóa, nói Vân Đóa chuyển cho Vân Thư Hoa, như vậy cô vừa thực hiện được lời hứa lại có thể tránh khi gặp mặt xấu hổ sẽ không biết nói gì.

Trong lòng đã có sự đề phòng và ác cảm với Vân Thư Hoa, về lời Thư Khả nói, Lâm Tuyết không muốn tin nhưng không thể không tin. Tóm lại, không có lửa sao có khói, cô cảm thấy giữa Vân Thư Hoa và Thư Khả

chẳng hề đơn giản. Không từ mà biết, khi Thư Khả bị chó dữ tấn công, cô ta thấy Vân Thư Hoa liền cầu cứu theo bản năng, giọng điệu rất quen thuộc, giống như bạn bè lâu năm. Con người ta ở tình thế cấp bách dễ dàng bộc lộ tất cả sự chân thật, điểm ấy không giả vờ được.

Lâm Tuyết không muốn nghiên cứu tỉ mỉ mọi thứ, cứ coi như chưa phát sinh cái gì đi, nhưng đối với Vân Thư Hoa, cô không cách nào tin tưởng ý lại vào anh ta như trước được nữa!

Bấm số của Vân Đóa, âm thanh kết nối vang lên vài lần đều không ai tiếp. Cảm thấy có chút vấn đề, Lâm Tuyết không bỏ cuộc mà tiếp tục gọi. Lặp lại vài lần mới nghe thấy đối phương tiếp điện thoại.

"Alo, Vân Đóa à?" Lâm Tuyết hỏi.

"..." Từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc nhỏ đang cố kìm nén của cô gái, giống như đau lòng tới cực điểm.

"Vân Đóa? Là em ư? Sao em lại khóc? Nói chuyện đi!" Lâm Tuyết không khỏi nóng nảy, cô liên tục hỏi han.

"..." Vân Đóa càng nghẹn ngào dữ dội, không cách nào trả lời được.

"Đã xảy ra chuyện gì hả?" Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, hình như thứ duy nhất có thể khiến Vân Đóa đau lòng chỉ có Lương Thiên Dật. Cô liền hỏi dò: "Có phải em cãi nhau với Lương Thiên Dật không?"

"Hu hu hu, hu hu hu..." Cuối cùng Vân Đóa khóc thành tiếng, quả thực là khóc lóc kể lể: "Em... hu hu..."

Cô bé luôn khóc, Lâm Tuyết hoàn toàn không nghe được rõ cô đang nói gì. Thật ra, Vân Đóa cũng không nói gì thêm, chỉ khóc lóc. "Vân Đóa? Em ở đâu? Nói cho chị biết em đang ở đâu?"

Khóc nửa ngày, Vân Đóa mới thút tha thút thít nói đứt quãng: "Em... ở trước cửa ... Lương gia!"

"A!" Có phải cô bé lại bị ngăn ở ngoài cửa không cho vào hay không? Lâm Tuyết vội nói: "Đừng khóc, em đợi ở đó đừng di chuyển! Chị lập tức qua đó!"

*

Lâm Tuyết xin phép Lương thủ trưởng, nói Vân Đóa lại bị anh cả hắt hủi, cô bé đang ngồi khóc ở cửa lớn nhà hắt, cô muốn qua đó xem sao.

Lương Tuấn Đào rất bất mãn: "Sao thích khóc vậy chứ? Chẳng trách anh cả chán cô ta!" Đàn bà khóc lóc thật mệt chết người, Lương Tuấn Đào hiện tại hơi hiểu ra vì sao anh mình tình nguyện giữ Lâm Á Linh lại bên cạnh, ít nhất Lâm Á Linh cũng không nhiều nước mắt như vậy!

Lâm Tuyết trừng hắt một cái, hỏi: "Có cho phép nghỉ hay không?"

Hắt quả thực không tình nguyện để cô rời khỏi tầm mắt mình, nhưng hắt bị quân vụ quán thân, thật sự không có thời gian cùng cô đi an ủi cô gái làm từ nước kia! Lương Tuấn Đào bất đắc dĩ đành gọi Triệu Bắc Thành tới, hắt dặn dò anh ta: "Cậu cùng chị dâu về nhà, chú ý, phải toàn tu toàn vĩ (1) trở về, thiếu một sợi tóc, cậu đừng về gặp tôi!"

(1) Toàn tu toàn vĩ: toàn - đầy đủ, tu – râu ria, vĩ – lông . Đại khái ý Lương thủ trưởng là phải “toàn vẹn trở về “

Đối với việc Lương thủ trưởng cử binh lực bảo vệ mình, Lâm Tuyết thấy rất phiền, cô có cảm giác đến cả không gian và tự do cá nhân tối thiểu cũng không có. Nhưng nếu từ chối để Triệu Bắc Thành hộ tống, Lương Tuấn Đào sẽ không cho cô rời quân khu, chẳng còn cách nào nữa, dưới cường quyền , yếu binh chỉ có thể thỏa hiệp.

May mắn thay, Lương Tuấn Đào cho phép Lâm Tuyết tự mình lái xe, như vậy cô không cần phải mặt đối mặt với những sĩ quan và binh lính kia từng giờ từng phút nữa. Thật ra Lâm Tuyết đâu biết, Lương Tuấn Đào làm vậy vì không thích cô gần đàn ông khác quá thôi, kể cả Triệu Bắc Thành - tâm phúc của hắn cũng không phải ngoại lệ.

Lâm Tuyết nhanh nhẹn khởi động chiếc Ferrari Lương Tuấn Đào tặng mình rồi khỏi quân khu, khoảng chừng nửa giờ sau, xe đã về đến Lương gia.

Quả nhiên, xa xa đã bắt gặp Vân Đóa ngồi ở bồn hoa trước cửa nhà họ Lương, cô bé cúi đầu, chỉ thấy được đôi vai gầy yếu, hắn vẫn đang khóc.

Dừng xe lại, Lâm Tuyết bước nhanh qua, cô khom người kéo tay Vân Đóa, hỏi: "Sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì hả?"

Vân Đóa nghe thấy tiếng cô liền ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt, khóc đến rồi tinh rồi mù.

"Sao em lại khóc thành thế này?" Lâm Tuyết hỏi: "Lại bị đuổi ra à?"

Vân Đóa lắc đầu, một lúc lâu sau mới nghe thấy cô bé nghẹn ngào thốt lên: "Anh ấy, anh ấy bảo . . . để em, em và Lâm Á Linh cùng . . . chung sống hoà bình! Còn bảo ... em chỉ là tình nhân của anh ấy. . . Hu hu. . ." Nói xong lời cuối, cô bé lại khóc không thành tiếng, có thể thấy đang đau lòng tới cực điểm.

Hóa ra là vậy! Lâm Tuyết cảm thấy Lương Thiên Dật quá mức rồi! Nếu anh ta không thể chấp nhận Vân Đóa lần nữa thì có thể từ chối cô bé chứ tại sao lại nói ra yêu cầu quá đáng trên? Bảo Vân Đóa chung sống hòa bình với Lâm Á Linh ư? Đây là niên đại nào chứ? Chẳng lẽ anh ta muốn thê thiếp cùng phòng à?

Vân Đóa đáng thương nên mới khiến người đàn ông kia được đăng chân lên đăng đầu!

Lâm Tuyết không nói gì thêm, cô kéo Vân Đóa, lấy khăn ướt từ trong túi ra, giúp cô bé lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc đến mức dơ hết, "Người đàn ông kia nếu còn chút lương tâm đã không để em ngồi một mình ở cửa khóc thành thế này! Sao em không ngấm lại, trái tim anh ta ác như vậy thật ra là vì. . ." Lâm Tuyết ngừng một chút, đối với Vân Đóa mà nói, tuy cảm thấy sự thật có hơi tàn nhẫn, nhưng cô phải để cô bé thấy rõ sự thật, tránh tiếp tục tổn thương tới người vô tội hết lần này đến lần khác. Cô đành nhẫn tâm, nói rõ cho Vân Đóa biết: "Vì hiện tại anh ta không yêu em! Nếu anh ta yêu em thì không cần tổn thương em như vậy, càng không nỡ khiến em đau lòng như vậy!"

Anh ta không hề yêu cô! Tin này làm Vân Đóa đau long hơn! Bản thân cô biết phần lớn những gì Lâm Tuyết nói là sự thật, có điều cô không chịu đối mặt với hiện thực mà thôi! Trong mắt Lương Thiên Dật, cô không còn thấy nhu tình lưu luyến từng có trước kia, chỉ thấy sự lãnh khốc coi thường và giọng điệu mỉa mai tàn nhẫn.

"Đừng buồn nữa, vì người đàn ông như vậy. . . Không đáng đâu!" Lâm Tuyết cầm bàn tay bé nhỏ, nói: "Đi thôi!"

Vân Đóa hoang mang lo sợ, cô không biết mình nên làm thế nào để có thể khôi phục được tình cảm 2 năm trước giữa mình và Lương Thiên Dật, để anh ta không đối xử lãnh khốc tàn nhẫn với cô, dù phải đổi bằng tính mạng mình, cô cũng vui lòng!

"Đừng nghĩ ngợi gì!" Lâm Tuyết hiểu tâm tình Vân Đóa, bởi bản thân cô đã từng trải qua. Cô đưa cho cô bé một chiếc khăn tay, ấm áp nói: "Tự em lau đi! Chúng ta lên xe nào!"

*

Hai người bước vào quán cà phê lần trước tới chơi, Lâm Tuyết kéo Vân Đóa ngồi xuống, gọi hai ly sữa nóng và mấy đĩa bánh kem vừa ra lò.

Vân Đóa đã ngừng khóc, nhưng giữa chừng vẫn bật ra tiếng nấc nghẹn ngào, cánh mũi hồng hồng, ánh mắt như tiêu bạch thổ.

"Chị mua quà sinh nhật cho Thư Hoa rồi nhưng lại không có thời gian đích thân tặng anh ấy, em giúp chị chuyển tới anh ấy nhé!" Lâm Tuyết lấy ra một hộp trang sức, đặt lên bàn trà.

Vân Đóa kéo qua, mở ra liền thấy chiếc kẹp cà vạt màu vàng nạm kim cương đẹp đẽ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở hé ra một nụ cười nhợt nhạt: "Thật là đẹp! Nhất định anh trai sẽ thích!"

"Thích là được rồi!" Lâm Tuyết thấy sắc mặt cô bé dần dần sáng lên, rõ ràng đã thoát khỏi cảm giác đau lòng muốn chết, trong lòng cô cảm thán: quả thật Vân Đóa khác mình. Dù lúc ấy khóc rất thương tâm, như đứa trẻ bị mất kẹo, nhưng chỉ chốc lát sau, cô bé đã có thể dứt bỏ chuyện kia rồi, không giống bản thân cô, đoạn thời gian bị Mạc Sở Hàn phản bội và thương tổn, mỗi ngày cô đều sống trong mây đen mù sương.

"Anh trai sẽ tới đây ngay lập tức! Em cầm nó giao tận tay anh ấy, nhất định anh ấy sẽ vui!" Vân Đóa cười ngọt ngào, nhưng do khóc khá lâu, theo phản xạ có điều kiện lại nấc lên một tiếng.

"Cái gì cơ?" Lâm Tuyết giật mình, hỏi: "Anh trai em tới ngay tức thì à? Sao anh ấy biết chúng ta ở trong này?"

"Lúc đi trên đường, em đã gửi tin nhắn cho anh ấy!" Vân Đóa nói xong, thấy Lâm Tuyết như có chút không vui, cô bé vội vàng nói: "Rất xin lỗi chị! Em đã không được sự đồng ý của chị trước, vì anh trai bảo, đợi khi chị tặng quà, nhất định phải báo với anh ấy, nếu không anh ấy sẽ không vui!"

Lúc anh trai không vui, cô bé cũng không vui! Vân Đóa hy vọng tâm tình anh trai tốt lên, mà người duy nhất có thể khiến tâm tình anh ta phần chẵn cũng chỉ có Lâm Tuyết.

Thấy Vân Đóa thấp thỏm, Lâm Tuyết không đành lòng trách mắng cô, chỉ nhàn nhạt nói: "Quà chị đã đưa em, em chuyển cho Thư Hoa đi!"

"Chị phải đi sao? Chờ một chút! Anh em lập tức sẽ đến!" Vân Đóa nóng nảy, vội vàng ngăn lại.

Lâm Tuyết đứng dậy, "Trong quân khu còn có việc bận, chị chỉ xin nghỉ vài giờ, phải mau về thôi!"

Cô vừa quay đầu đã bắt gặp Vân Thư Hoa đang đến, quả là đúng lúc.

"Tuyết, " Vân Thư Hoa vẫn ôn nhuận nho nhã như trước, chưa nói đã cười, hương vị thập phần lịch sự."Anh đến trễ rồi!"

Lâm Tuyết không ngờ người đàn ông này tới đúng lúc như vậy, cô hạ mắt, không nói gì.

"Anh, anh xem đây là quà chị Lâm Tuyết tặng sinh nhật anh đó!" Vân Đóa như hiến vật quý đưa kẹp cà vạt đến trước mặt Vân Thư Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên hỏi hân: "Đẹp không?"

Vân Thư Hoa nhìn món trang sức trong hộp quà, anh ta nhận lấy, nhưng vẫn quan sát khuôn mặt em gái, giọng nói nhu hòa có chút lạnh ý: "Em lại khóc sao?"

Vân Đóa vội vàng cúi mặt, không hé răng.

Đôi mắt đẹp hiện lên rồi rằm, thấy em gái khổ sở vì tình, Vân Thư Hoa đau lòng mà không biết làm sao. Một tay anh ta cầm hộp trang sức

Lâm Tuyết tặng, một tay kéo Vân Đóa qua, dịu dàng khuyen nhủ: "Nghe lời anh, sau này không được tới Lương gia tìm anh ta nữa!"

"Ừm!" Ngoài sự dự đoán của hai người, Vân Đóa gật đầu đáp lại rất sung sướng. "Sau này em không tới Lương gia tìm anh ấy nữa!" Nói xong, cô dường như rất chậ vật, cấn cấn môi, nói tiếp: "Tay chân em vụng về, không chừng thấy em anh ấy sẽ thêm tức giận, tâm tình không tốt đối với thân thể Thiên Dật mà nói lại càng không tốt!"

". . ." Hóa ra đây là nguyên nhân a! Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa nhất thời đều tỏ ý không biết nói gì thêm.

"Lâm Tuyết, ba ngày tới chính là tiệc sinh nhật của anh trai em, chị có thể đến tham dự không? Em với chị cùng đi!" Vân Đóa vứt bỏ vấn đề khiến cô vừa rối rắm vừa đau khổ, ngược lại chuyển lực chú ý sang những chuyện khác.

Thoạt nhìn Vân Đóa dường như hồn nhiên nhược trí, thật ra bọn họ đều biết, đây là phản ứng bảo vệ tinh thần theo bản năng của người bệnh. Trong trí nhớ Vân Đóa có một đoạn trống, ghi lại ký ức bi thảm thống khổ nhất cô từng trải qua, hiện giờ đoạn trí nhớ ấy đã bị chính cô xé rách. Cô hoàn toàn không nhớ trước khi xuất ngoại mình đã trải qua việc gì, càng không nhớ nổi vì sao mình muốn xuất ngoại!

Để tránh bị suy sụp, hệ thần kinh bản thân có năng lực bảo vệ, quên đi chuyện quá đau khổ!

Tinh thần Vân Đóa đau ốm chưa khỏi hẳn, hôm nay khóc lóc thảm thiết khiến tâm hồn bị thương nghiêm trọng, nguyên khí tổn thương nặng nề. Tình cảm đối với Lương Thiên Dật rơi vào tuyệt vọng, cô bắt đầu giống hai năm trước, khóc xong một hồi liền lựa chọn che đậy đoạn ký ức về người đàn ông khiến cô đau lòng muốn chết. (khổ rồi, đợt rét đậm của Lương đại thiếu đã tới!)

Bất kể thế nào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Đóa thuần khiết khờ dại chẳng giống cô gái thất tình đau thương buồn bã không phần chấn, Lâm Tuyết rất vui mừng. Nhưng nguyện vọng kia cô khó có thể trả lời thuyết phục, bởi cô thực sự không muốn có bất kỳ dính dáng dư thừa nào cùng Vân Thư Hoa nữa.

"Mấy ngày nay trong quân khu thật sự nhiều việc! Nếu không phải chị nghe thấy em khóc đến mức thương tâm trong điện thoại, lo em gặp chuyện không may thì ngay cả thời gian xin nghỉ cũng không xin được đâu!" Lời Lâm Tuyết cũng không hoàn toàn là biện lý do, cô quả thực rất bận. Buổi chiều ở quân khu có việc, sáng mai cần theo Lương Tuấn Đào đến quân bộ mở hội nghị sớm, còn đáp ứng yêu cầu của Bùi Hồng Hiên tham gia thẩm vấn nữ gián điệp Duẫn Lệ Na mang tên giả Hoàng Y Na. Hơn nữa, ngày mốt chính là sinh nhật Lương Thiên Dật. . .

Vân Đóa còn muốn nói thêm, Vân Thư Hoa liền cản cô, khuôn mặt đẹp hơi hơi thất vọng, anh ta nói: "Thôi!"

Anh ta rất hiểu, cố ép thì dưa không ngọt. Nếu Lâm Tuyết không bằng lòng, cưỡng ép cũng có ý nghĩa gì đâu? Trong lòng âm ỉ uế oải, anh ta không biết phải làm thế nào thì quan hệ giữa mình và Lâm Tuyết mới khôi phục được sự tín nhiệm, tin cậy trước kia.

Bước chân Lâm Tuyết có chút gấp gáp nên hộp trang sức trong túi áo khác bị rơi ra. Cô vội cúi xuống nhặt, kết quả chưa gì đã xuất hiện bàn tay to khác đoạt trước một bước, nhặt hộp trang sức kia lên.

"Đó là của tôi!" Lâm Tuyết vội vàng lên tiếng, cô ngẩng đầu vừa lúc bắt gặp gương mặt tuấn tú quen thuộc đến mức có chút xa lạ -- là Mạc Sở Hàn! Cô không thể tưởng được hẳn sẽ tới nơi này! Ổn định tinh thần, Lâm Tuyết trầm mặt, cô lập lại lời mình lần nữa: "Đó là của tôi!"

Mạc Sở Hàn cầm hộp trang sức nhưng không có ý trả vật về cho chủ, đôi mắt u lãnh chuyển sang Vân Thư Hoa, ánh mắt hằn dừng lại trên chiếc hộp có bề ngoài thoát nhìn giống nhau như đúc trên tay đối phương. "Sao? Ở đây tổ chức hoạt động gì à? Thấy ai cũng có vật kỷ niệm nhỉ?"

Khuôn mặt Lâm Tuyết ửng đỏ, hai chiếc kẹp cà- vạt đều cùng thương hiệu, đương nhiên hộp đựng bên ngoài giống nhau như đúc rồi! Nhưng đây là chuyện của cô, cô không cho rằng Mạc Sở Hàn có quyền được hỏi. "Xin anh trả lại đồ cho tôi! Bởi anh không có phần!"

Mạc Sở Hàn bắt đầu nổi giận, chẳng qua hắn không phát tác ngay tại chỗ mà kiềm chế lửa nóng, bước đến trước mặt Vân Thư Hoa, nhướn mày hỏi: "Cầm trong tay cái gì thế?"

Vân Thư Hoa lui về sau một bước, đề phòng bị cướp liền vội giấu chiếc kẹp cà vạt kia đi, khi đã chắc chắn không bị Mạc Sở Hàn cướp mất, lúc này anh ta mới hơi hơi đắc ý khoe khoang đáp lời: "Sinh nhật tôi, Lâm Tuyết đặc biệt tặng quà sinh nhật!"

Không thể phủ nhận, Mạc Sở Hàn đã bị vẻ mặt đắc ý của anh ta tổn thương, đôi mắt đẹp dấy lên ngọn lửa phẫn nộ, hắn cười nhạt khinh thường: "Thứ đồ rách mà cũng đáng cao hứng đến thế à?" Nói xong, hắn mở hộp trang sức trên tay mình ra, nhìn thấy bên trong đặt một cái kẹp cà vạt, hắn ngần ngừ, muốn lấy ra.

"Đừng chạm vào!" Lâm Tuyết đi tới, khuôn mặt như bao phủ sương lạnh, cô lần nữa ra lệnh: "Xin trả lại đồ cho tôi!"

Mạc Sở Hàn hừ lạnh một tiếng, lấy kẹp cà- vạt ra, sau đó vứt hộp dưới chân, hắn đi về phía trước một bước cố ý đập vỡ nó. "Đây là chuẩn bị cho Lương Tuấn Đào sao?"

Thấy Mạc Sở Hàn giờ kẹp cà vạt ra quơ quơ, Vân Thư Hoa giật mình không nhỏ, anh ta nhanh chóng lấy cái của mình ra, so sánh một chút, kiểu

dáng giống nhau kinh người.

"Ha ha. . ." Mạc Sở Hàn cười ha ha, trào phúng nói: "Là song thai à? Sao bộ dạng giống vậy? Cô lấy từ chỗ bán sỉ đồng nát nào thế?"

Lâm Tuyết đầu ngờ việc mình lo lắng nhất kết quả vẫn xảy ra! Đều do tên du côn Lương Tuấn Đào kia mới trở thành như bây giờ. Cô hơi ngượng ngùng, vẫn giải thích một câu: "Hai chiếc kẹp này cùng thương hiệu, nhưng kiểu dáng không hoàn toàn giống nhau! So sánh cẩn thận, có thể nhìn ra khác biệt!"

"Cắt!" Mạc Sở Hàn dứt khoát ném cái kẹp cà vạt kia vào Vân Thư Hoa, hãnh khinh miệt nói: "Hàng này số lượng bán sỉ giá rẻ mà mày cầm coi như bảo bối! Mày rất thích à? Còn sợ tao cướp hả? Cái này cũng tặng mày nốt! Cho dù cô ta cho tao, tao cũng không muốn!"

Vân Thư Hoa cầm hai chiếc kẹp, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng. Một lúc lâu sau anh ta mới nâng mắt hỏi Lâm Tuyết như cô gái xấu hổ: "Cái này là tặng ai? Lương Tuấn Đào à?"

Lâm Tuyết lắc đầu, đáp: "Cái này em chuẩn bị tặng Lương Thiên Dật! Ngày mốt là sinh nhật anh ấy!"

"Ừ, " Vân Thư Hoa gật gật đầu đã hiểu, anh ta đi đến cạnh Lâm Tuyết, đưa chiếc kẹp cho cô. Đồng thời nở nụ cười cái ôn nhã: "Đừng có làm mất nữa!"

"Cám ơn!" Lâm Tuyết cầm lại chiếc kẹp bị mất, có tí phức tạp khác thường với Vân Thư Hoa. Anh ta vẫn vậy, bất kể lúc nào cũng tôn trọng cảm thông cho cô, vĩnh viễn không cố ý gây khó khăn cho cô.

"Giữa chúng ta còn phải dùng từ cảm ơn sao?" Trên môi Vân Thư Hoa là ý cười ấm áp, anh ta chăm chú nhìn vào mắt cô đưa tình ẩn tình: "Tuyết, đừng nói lời khách khí với anh!"

Mạc Sở Hàn thấy hai người quả thực như là liếc mắt đưa tình với nhau, hấn không khỏi phẫn nộ. Liền tiến lên đẩy Vân Thư Hoa một cái rồi mắng chửi: "Bớt ghê tởm đi! Mày đả ỷ cái gì? Tao cảnh cáo mày, nếu tao muốn mạng mày, Lý Văn San cũng không bảo vệ nổi!"

Vân Thư Hoa lạnh lùng nhìn hấn, không nói gì.

Lúc này, Vân Thư Hoa ấn nhấn đối lập hấn với Mạc Sở Hàn bức người, Lâm Tuyết nhìn không được, cô bước lên trước một bước, theo bản năng chặn Vân Thư Hoa ở sau mình, đáy mắt trong veo ngưng tụ băng lạnh bắn về phía Mạc Sở Hàn: "Ác giả ác báo, anh không tin cứ chờ mà xem!"

Cô lại đi nói giúp cho Vân Thư Hoa! Mạc Sở Hàn tức giận quá chừng, thiếu chút nữa đã vung quả đấm vào Lâm Tuyết. Vất vả kìm chế xúc động bạo lực, hấn xiết chặt tay, quơ quơ trên mũi cô: "Tôi chờ, cô có bản lĩnh gì cứ xuất ra đi!"

"Tuyết, em mau trở lại quân khu! Nơi này đã có anh!" Vân Thư Hoa kéo Lâm Tuyết, đẩy cô về phía cửa: "Đi mau! Đừng để hấn thương tổn em!"

Lâm Tuyết nhìn Vân Thư Hoa lần nữa, làm cách nào cô cũng không thể liên hệ người đàn ông ôn nhuận khiêm tốn, khoan dung thiện lương lịch sự trước mắt với thứ tối tăm u ám. Anh ta vẫn giống trước kia, vì cô nghĩ suy khắp chốn, sợ cô phải chịu bất cứ sự thương tổn và ức hiếp nào.

Nghe nói Mạc Sở Hàn đã trở về, Vân Thư Hoa liền chủ động đề nghị giải trừ hôn ước với cô, bởi anh ta biết cô vẫn luôn yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc. Anh ta chưa bao giờ ép buộc cô, cũng không cưỡng ép cô làm chuyện không tình nguyện.

Lâm Tuyết không tìm ra lý do khiến mình và anh ta xa cách nhau, nhưng quả thực cô và Vân Thư Hoa xa cách vì Thư Khả!

Vì sao cô tin Thư Khả mà không tin Vân Thư Hoa? Anh ta thừa nhận có lén lút lui tới với Thư Khả nhưng chỉ để có thể cứu cô ra!

"Chúng ta cùng đi thôi, không cần để ý kẻ điên này!" Lâm Tuyết chủ động giữ chặt tay Vân Thư Hoa và Vân Đóa, cùng hai anh em họ bước ra ngoài.

"Đứng lại!" Mạc Sở Hàn đâu chịu từ bỏ ý đồ, hấn bước lên trước một bước, chặn ba người lại lần nữa.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Lâm Tuyết trợn mắt nhìn hấn, quả thực không từ ngữ nào có thể sử dụng được để hình dung về sự ti tiện của người đàn ông trước mắt này.

"Đừng bày ra vẻ mặt như đề phòng trộm cướp thế, tôi mới không thèm đồ trong tay cô!" Giọng Mạc Sở Hàn muốn bao nhiêu chua xót thì có bấy nhiêu, hấn quá phần nộ rồi. Sinh nhật Vân Thư Hoa và Lương Thiên Dật Lâm Tuyết đều chuẩn bị quà tặng, mà sinh nhật hấn cũng sắp tới, đến cả ít lời dễ nghe cô cũng keo kiệt với hấn.

Đâu ngờ Lâm Tuyết không nhường nhịn chút nào, cô cười lạnh nói: "Dù anh thích thì tôi cũng không cho anh!"

Mạc Sở Hàn như bị đâm một đao, hấn suýt nữa kích động nhảy dựng lên, tay nắm chặt xương kê răng rắc, răng nghiến ken két, hấn hung hăng nhổ một hơi: "Xì! Không biết lấy từ đồng bán sỉ đồng nát nào, chỉ những kẻ không có tiền chưa thấy đồng tây mới có thể thích!"

Vân Thư Hoa cũng không tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh, chiếc kẹp kim cương được cất cẩn thận vào túi áo, anh ta mỉm cười nói: "Tôi thực sự thích! Đây là món quà Lâm Tuyết tự tay tặng tôi, dù là khối sắt vụn, tôi cũng sẽ coi như bảo bối cất kỹ!"

Lâm Tuyết ngoái đầu nhìn anh ta, người đứng sau tươi cười ôn nhuận, trong đôi mắt đẹp đầy ắp nhu tình ấm áp như thể đang nói với cô: yên tâm, anh không bị Mạc Sở Hàn châm ngòi đâu, bất kể lúc nào, bất kể phát sinh chuyện gì, anh vĩnh viễn sẽ đứng bên em.

". . . Sinh nhật tôi, Thư Khả vì tôi mà đặc biệt mời thợ thủ công nổi tiếng thế giới tới may âu phục, còn tự tay đan áo len cho tao! So với quà tặng của cô ấy, của mày tính là gì?" Mặt mũi Mạc Sở Hàn tràn đầy ác độc đùa cợt, hân hung hăng nhìn chằm chằm Vân Thư Hoa, trong lòng lại nghĩ -- sớm muộn gì cũng sẽ giết tiểu tử này!

Áo len ư? Lâm Tuyết hơi rung động, cô không khỏi nhớ tới trước kia mình từng đan găng tay cho Mạc Sở Hàn, hân đeo rất thích liền bảo đợi đến sinh nhật hân đòi cô tặng hân một chiếc áo len đan tay.

Để đan chiếc áo ấy, Lâm Tuyết đã đi hỏi thăm những người bên cạnh giỏi đan lát, từ việc chọn sợi len, độ dày, màu sắc đến kiểu hoa văn đều hao tổn tâm huyết. Nhưng khi đó tất cả là vì hân, cô bận rộn nhưng hạnh phúc, hoàn toàn không thấy mệt!

Đợi tới sinh nhật Mạc Sở Hàn, cuối cùng cô cũng đan xong một chiếc áo len nam đẹp đẽ, nhớ rõ lúc ấy hân mặc trên người, vui vẻ đến mức nói tràng giang đại hải. Trời rất nóng nhưng làm thế nào hân cũng không chịu cởi ra, buổi tối khi ngủ say cũng mặc, kết quả, hôm sau phát hiện sống lưng nổi đầy rôm. . .

Chuyện cũ, nhớ tới lần nữa, chua xót đã hoàn toàn thay thế kỉ niệm ngọt ngào từng có. Khóe môi giương lên, đáy mắt trong veo dâng lên lệ quang, đoạn ký ức kia đã hoàn toàn biến mất, hầu như không còn tình cảm.

"Trời rất nóng mà cô ta đan áo cho anh à?" Vân Thư Hoa tỏ ra không hiểu nổi, "Sao cô ta bệnh rồi!"

Không phải nào Thư Khả bệnh mà là Mạc Sở Hàn yêu cầu cô ta đan áo cho mình. Thư Khả đan cái áo này mất gần một năm, vì vậy mà thay thế được chút ít địa vị của Lâm Tuyết trong lòng Mạc Sở Hàn.

Năm đó Mạc Sở Hàn rời thành phố phiêu bạt nước ngoài, hắn không cẩn thận làm mất chiếc áo quý giá, từ đó về sau trong lòng liền thấy tiếc nuối. Hắn bảo Thư Khả đan cho mình lần nữa, hắn nói, chờ khi áo len đan xong cũng là lúc hắn hoàn toàn quên đi Lâm Tuyết!

Đáng tiếc, áo len đan xong nhưng ngay đến hứng thú mặc thử Mạc Sở Hàn cũng không có nổi. Hắn càng không có cách nào để quên Lâm Tuyết, bởi vì tên cô đã khắc vào xương tủy hắn, khắc sâu trong lòng hắn, vĩnh viễn không quên được!

"Cái này gọi là tình cảm thực sự! Lâm Tuyết chưa bao giờ dụng tâm với mày, đương nhiên mày sẽ không hiểu!" Mạc Sở Hàn cảm thấy hơi choáng đầu, tình trạng thân thể hắn không cho phép hắn kích động quá mức, nếu không sẽ xuất hiện biến chứng của bệnh.

"Tôi không cần hiểu!" Vân Thư Hoa giữ chặt tay Lâm Tuyết, chặn đường đi của Mạc Sở Hàn, nói: "Xin anh tránh ra! Chúng tôi phải đi rồi!"

Mạc Sở Hàn càng phẫn nộ, hắn giận dữ, trái lại cười mà nói: "Chúng tôi? Mày và cô ấy có quan hệ thế nào? Lại dám đồng dạng tự xưng chúng tôi? Vân Thư Hoa, tao muốn nói với Lý Văn San, cô ta đang bận rộn chuẩn bị tiệc sinh nhật vì mày, sau lưng cô ta mày lại xum xoe với đàn bà khác, xem xem cô ta còn có thể giúp mày hay không!"

"Anh nói với cô ta đi! Tôi không sợ!" Vân Thư Hoa hoàn toàn cùng chung chiến tuyến với Lâm Tuyết, cùng cô đối đầu với Mạc Sở Hàn: "Vì Tiểu Tuyết, việc gì tôi cũng có thể làm!"

Hai người đàn ông vì một cô gái mà ầm ĩ trong quán cafe cũng không kỳ lạ, trước kia ở đây còn xảy ra trò khôi hài: vung tay đánh nhau vì đàn bà.

Quản lí không hề tiến lên can thiệp, chủ yếu vì thấy khí độ, cách ăn mặc của 2 đôi nam nữ kia đều không giống người thường, anh ta sợ đặc tội với người không thể trêu vào, rõ ràng cứ giả câm vờ điếc.

Thôi Liệt theo sau Mạc Sở Hàn, anh ta nhỏ giọng nỗ lực khuyên giải: "Thiếu gia, chúng ta đi thôi! Anh không thể tức giận, muốn dạy dỗ bọn họ có thể đợi sau này hẵng nói!"

"Hôm nay tôi càng muốn dạy bảo hắn hơn!" Mạc Sở Hàn chỉ vào Vân Thư Hoa vừa trêu chọc mình, tuyên bố nhất định phải đánh anh ta.

Vân Thư Hoa là người lịch sự, đương nhiên không biết đánh trả, sao Lâm Tuyết có thể trơ mắt nhìn anh ta vì mình mà bị đánh, để bảo vệ anh ta, cô đưa tay ra trước Mạc Sở Hàn.

"Họ Vân kia, có gan thì đấu một mình với tao, núp sau lưng đàn bà định làm gì? Đồ nhu nhược yếu đuối!" Thật ra Mạc Sở Hàn không thực sự động tay với Lâm Tuyết, hắn khoa tay múa chân hai chiêu, liền ngừng lại, sau đó đau mắt Vân Thư Hoa.

Tình hình hơi hỗn loạn, không ai chú ý tới có một bóng dáng cao lớn yên lặng đến gần không một tiếng động, hắn đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt đã lâu.

Cho tới khi Mạc Sở Hàn và Vân Thư Hoa vì chiếc kẹp cà vạt bắt đầu xung đột, thấy Lâm Tuyết kẹp ở giữa, xô đẩy kéo đánh, cuối cùng người đàn ông kia không kiềm chế nổi lửa giận.

"Lâm Tuyết!" Một giọng nói khiển trách đột nhiên vang lên, sau đó đã thấy Lương Tuấn Đào với khuôn mặt âm trầm đi tới, ánh mắt như đao lạnh quét qua người đứng chung quanh một lần, môi mỏng mím lại, giọng hằn lạnh lùng: "Cho em nghỉ ngơi mấy giờ chứ không cho em ở đây nhìn hai vị hôn phu tiền nhiệm của mình tranh giành tình nhân!"

Lâm Tuyết đâu ngờ Lương Tuấn Đào lại đích thân qua đây, cô nâng mắt nhìn Triệu Bắc Thành đứng sau hẳn, người kia nhún nhún vai, tỏ vẻ anh ta cũng bất ngờ với quyết định của Thủ trưởng.

Vân Đóa thấy Lương Tuấn Đào nổi giận, vội vàng cố lấy dũng khí bước lên trước, giải thích giúp Lâm Tuyết: "Nhị thiếu gia đừng tức giận, chị Lâm Tuyết vì đưa quà sinh nhật cho anh trai tôi nên mới tới nơi này, anh đừng hiểu lầm chị ấy!"

Lương Tuấn Đào không để ý tới Vân Đóa, cánh tay dài duỗi ra, xách Lâm Tuyết từ giữa hai người đàn ông kia lại, sau đó bá đạo ôm vào ngực mình, lúc này hẳn mới nâng đôi mắt tàn bạo liếc nhìn hai vị tình địch.

Khóe môi lạnh lạnh giương lên, hẳn nhướn mày nói với bọn họ: "Đánh à, âm ỹ à! Đừng dừng lại! Tiếp tục, tiếp tục đi!"

Đối thủ cấp quan trọng xuất hiện, đương nhiên Mạc Sở Hàn không cần tiếp tục lãng phí sức lực vào Vân Thư Hoa nữa. Hẳn xoay người cười lạnh, không nhường nhịn chút nào mà chống lại cái nhìn của Lương Tuấn Đào, vỗ vỗ tay, khiêu khích giương cằm lên.

Lương Tuấn Đào lấy chiếc kẹp cà vạt từ trong túi áo Lâm Tuyết ra, dứt khoát ném xuống đất. Chiếc kẹp kim cương tinh xảo sáng choang nảy lên trên sàn gỗ, chói lọi rực rỡ, còn hẳn lại giống như ném đi một đồng xu, hoàn toàn khinh thường. "Chỉ vì chút đồ vật nhỏ mà đánh nhau một hồi? Hai người các anh thật có tiền đồ quá! Tiếp tục đánh đi, ai thắng người ấy lấy!"

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn biến thành màu gan lợn, hẳn hận không thể xông lên bóp chết Lương Tuấn Đào, từng câu từng chữ của đối phương như dao nhỏ đâm trúng chỗ yếu của hẳn! Đúng vậy, sở dĩ hẳn ngăn cản, đây dựa không ngớt với Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa chính là vì cái kẹp này!

Vì cái gì mà ngay đến sinh nhật Vân Thư Hoa và Lương Thiên Dật đều có quà tặng, còn hẳn cái gì cũng không có? Nhưng hẳn sẽ không để Lâm Tuyết biết mình cảm thấy đau lòng phần nộ cỡ nào, càng không để Lương Tuấn Đào ở bên cạnh xem cảnh náo nhiệt.

Hẳn nhắc chân vừa chuẩn bị bước đi lại bị Lương Tuấn Đào giành trước, bay lên tung cước đá trúng mắt cá chân của hẳn, vì vậy, Mạc Sở Hàn kêu thảm một tiếng rồi ngồi thụp xuống ôm mắt cá chân bị đá đau đến mức cả người run rẩy!

"Thiếu gia!" Thôi Liệt vội vàng chạy lên, anh ta đỡ lấy Mạc Sở Hàn, hỏi: "Anh thế nào rồi?"

Mắt cá chân Mạc Sở Hàn suýt nữa bị Lương Tuấn Đào đá gãy, hẳn tràn đầy mồ hôi lạnh, nói không nên lời.

Lương Tuấn Đào thông thả tao nhã cúi người, hẳn nhặt kẹp cà vạt lên, đi về phía Mạc Sở Hàn đang ôm chân rên rỉ, quơ quơ chiếc kẹp kim cương trước mặt đối phương, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nhẹ nhàng nói: "Cái này nếu không phải quà sinh nhật Lâm Tuyết chuẩn bị cho anh trai tôi, tôi có thể tặng cậu, không hề gì! Nhìn đi? Vân Thư Hoa cũng có một cái tương tự, chẳng phải cái gì đáng giá! Thứ tốt thật ra nằm ở đây!"

Lương Tuấn Đào bỏ kẹp vào túi áo, đưa bàn tay đeo nhẫn ra trước mặt Mạc Sở Hàn, khoe khoang nói: "Bà xã tặng cho tôi đấy, sao nào? Rất đẹp hả?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Hóa Ra Chỉ Là Một Vở Kịch !

Mắt Mạc Sở Hàn vẫn đỏ, khuôn mặt tuần tú xanh mét, hơi thở nghẹn lại trong lồng ngực, suýt nữa rời bỏ. Hắn nghiêng răng vung nắm đấm vào Lương Tuấn Đào nhưng bị đối phương giành trước, bắt được cổ tay rồi phản công một cái.

"Rắc!" Xương cốt rời khỏi vị trí, cổ tay hắn bị vặn bẻ. "A!" Mạc Sở Hàn gấp gáp kêu đau, mồ hôi bên thái dương rơi xuống, hắn cắn răng nhin vào không hé răng.

"Xem tính tình cậu kìa!" Lương Tuấn Đào khinh thường đẩy hắn ra, phui phui tay, động tác đứng dậy vẫn thong thả ung dung như trước.

Thôi Liệt vội chạy đến đỡ lấy Mạc Sở Hàn, anh ta hung hãn nhìn chòng chọc Lương Tuấn Đào một cái, ánh mắt muốn bao nhiêu ác độc liền có bấy nhiêu.

Lương Tuấn Đào trở về bên cạnh Lâm Tuyết, một tay kéo cô vào lòng, một tay xoa nhẹ gò má xinh đẹp, ý cười bên môi ngấm ngấm ma mị: "Bà xã, em là bông hoa xinh đẹp, khó tránh khỏi việc gọi ong mật đến vo ve vây quanh. Sau này chú ý một chút, ra cửa dẫn theo anh làm hộ hoa sứ giả, con sâu nào dám tơ tưởng em, ông xã đây sẽ thay em đập chết hắn!"

"..." Dù sao hắn cũng chưa nói cô là thịt thối gọi ruồi bọ đến, Lâm Tuyết lờm Lương Tuấn Đào một cái, đẩy bàn tay đặt ở eo mình ra, xoay người lập tức rời đi.

Lương Tuấn Đào cũng không tức tối, hắn xoay người lại, liếc hai anh em Vân gia đang nhìn trộm mặt nhau, lại nhìn Mạc Sở Hàn với mắt cá chân bị thương, cổ tay bị bẻ, lạnh lùng phác ra nụ cười châm biếm, cảnh cáo nói: "Lần sau nếu tiếp tục để tôi thấy hai người các anh chẳng có việc gì cũng vây quanh bà xã tôi, tôi dứt khoát - đập - chết - không - thương - lượng!"

*

Trở lại Lý gia, Vân Thư Hoa để Vân Đóa đi tắm nước ấm, thay quần áo đẹp, buổi tối đưa cô cùng đi ăn cơm.

Vân Đóa luôn nghe lời anh trai, liền theo người giúp việc tới phòng tắm.

Đuổi Vân Đóa đi rồi, Vân Thư Hoa vào thư phòng riêng, sau đó dùng điện thoại cá nhân bấm một dãy số.

Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông ngưng trọng, anh ta cầm ống nghe như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Điện thoại vang lên vài tiếng, kết nối xong, từ bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc của Lâm Tuyết: "Thư Hoa, anh tìm em sao?"

Sắc mặt Vân Thư Hoa ứ đọng, đôi mắt đẹp hiện lên thần sắc ngọt ngào xen lẫn thống khổ, một lúc lâu sau anh ta vẫn chưa lên tiếng.

"Thư Hoa, là em nè! Em là Lâm Tuyết, anh có nhớ em không? Em cũng rất nhớ anh!" Giọng Lâm Tuyết vẫn trong trẻo êm tai như vậy khiến anh ta hồn nhiên mộng nhiều (1). Nhưng lời nói kia cả đời này cũng không có khả năng là nói với anh ta. "Thư Hoa, sao thế? Chẳng lẽ nghe thấy giọng nói của em lại vui mừng đến độ choáng váng sao? Em yêu anh!"

Cả người chấn động, biết rõ là giả, nhưng Vân Thư Hoa vẫn xúc động sâu sắc. Cô nói yêu anh ta! Cô nói yêu anh ta! Lâm Tuyết nói yêu anh ta...

"Ha ha ha..." Từ điện thoại truyền tới tiếng cười chói tai, là giọng con gái trẻ trung nhưng hoàn toàn khác Lâm Tuyết: "Giờn với anh thôi, anh không nên tưởng thật chứ! Ha ha ha..." Cất tiếng cười trong chốc lát, cô ta lại đổi giọng, giọng nói thần kì giống y Lâm Tuyết: "Thư Hoa, em là Lâm Tuyết, em nhớ anh! Em rất nhớ anh!"

"Câm miệng!" Vân Thư Hoa mạnh mẽ nhắm chặt mắt, xua đuổi loại mê hoặc trầm luân này, anh ta mở miệng, tiếng nói ôn hòa trước giờ trở nên hờn giận: "Đằng Nguyên Thiên Diệp, loại trò chơi này không hay chút nào!"

"Ha ha..." Giọng cười con gái biến thành tiếng leng keng dễ nghe, giòn tan như châu ngọc chạm vào nhau, cất tiếng cười trong chốc lát, đột nhiên tiếng cười dễ nghe biến thành giọng đàn ông cảnh cáo mang theo sát khí mười phần: "Lần sau nếu tiếp tục để tôi thấy hai người các anh không có việc gì cũng vây quanh bà xã tôi, tôi dứt khoát sẽ đập - chết - không - thương - lượng!"

Giọng điệu và âm sắc giống Lương Tuấn Đào như đúc, gần như khiến người ta tưởng lầm rằng Lương Tuấn Đào đang nói chuyện.

Vân Thư Hoa tức giận đến mức cả người run run, anh ta chất vấn cô gái: "Cô theo dõi tôi sao?"

"Người ta quan tâm đến anh mà!" Đằng Nguyên Thiên Diệp khôi phục lại giọng nói của mình, mang theo một tia yếu ớt: "Thư Hoa, người ta nhớ anh! Thực sự nhớ lắm ... nhớ lắm!"

Đáng tiếc, sự nhung nhớ của cô ta không cách nào chạm được vào người đàn ông này. Vân Thư Hoa không để lộ chút cảm động nào, anh ta hờ hững, lạnh nhạt trách mắng: "Ồn ào đủ chưa?"

Thấy anh ta có vẻ giận dữ, Đằng Nguyên Thiên Diệp mới không tiếp tục ầm ĩ, cô ta có chút mất hứng: "Mỗi lần gọi điện thoại cho em đều là vì

cô gái tên Lâm Tuyết kia, đúng là không thú vị!"

"..." Vân Thư Hoa hơi yên lặng, bởi lần này anh ta gọi cho đối phương vẫn là vì Lâm Tuyết.

"Sao? Lại bị em đoán trúng rồi!" Đặng Nguyên Thiên Diệp để ý không tha, còn sảng giọng nói: "Nếu anh bảo không hỏi chuyện Lâm Tuyết, mà là nhớ thương em, đặc biệt hỏi thăm em, vậy bảo em vì anh làm gì cũng được!"

Nhưng yêu cầu này đối với Vân Thư Hoa mà nói hoàn toàn không làm được! Anh ta chỉ nhớ thương Lâm Tuyết, mỗi lần tìm Đặng Nguyên Thiên Diệp đều là vì cô, bằng không anh ta căn bản không muốn tiếp tục qua lại với cô gái người Nhật này.

"Đừng làm rộn, " sự tao nhã trời sinh cộng với việc tu dưỡng khiến anh ta ngay cả khi tâm tình không tốt cũng có thể duy trì được phong độ , "Thiên Diệp, anh tìm em có việc!"

"Hừ!" Đặng Nguyên Thiên Diệp hừ lạnh, "Chuyện Lâm Tuyết em mặc kệ!"

"Em phải quản!" Giọng Vân Thư Hoa mềm xuống, dụ dụ dỗ dỗ: "Giúp anh, anh sẽ nhớ kỹ em!"

Đặng Nguyên Thiên Diệp xưa nay không có sức chống cự với sự dụ dỗ này, bây giờ cô ta đành hạ vũ khí đầu hàng: "Được rồi được rồi! Lần này anh muốn em làm gì? Vẫn bắt chước giọng cô ta nói chuyện điện thoại với người đàn ông khác ư? Tiếp tục khiến chồng cô ta ghét cô ta!"

Vân Thư Hoa nhăn mày, nói: "Cùng một chuyện làm đến 2 lần, em cho rằng Lâm Tuyết ngu ngốc sao? Hơn nữa Lương Tuấn Đào cũng không dễ gạt như Mạc Sở Hàn!"

Chủ yếu nhất là tính cách Lương Tuấn Đào khác với Mạc Sở Hàn. Dù hiểu lầm Lâm Tuyết, hắn cũng sẽ cho cô cơ hội và quyền được giải thích, còn tin lời giải thích của cô. Mạc Sở Hàn thì khác, hắn thẳng tay trừng phạt cô, hoàn toàn không muốn nghe bất cứ lời ngụy biện nào.

"Vậy anh muốn em làm gì đây?" Đặng Nguyên Thiên Diệp bất đắc dĩ hỏi han, ai bảo cô thích người đàn ông này chứ! Từ lần đầu tiên thấy anh ta ở Nhật Bản, cô đã biết anh ta là kiếp nạn đời này kiếp này mình trốn không thoát!

"Thiên Diệp, anh biết bản lĩnh của em rất cao, lại có nhãn thuật... Trong thời gian này em có thể giúp anh bảo vệ Lâm Tuyết an toàn không? Lý Ngạn Thành muốn ám sát cô ấy, Hoặc gia tùy thời cũng ngấp nghé hi vọng bắt cô ấy làm con tin, tình hình của Lâm Tuyết rất nguy hiểm! Dù có Lương Tuấn Đào bảo vệ, anh sợ có lúc sơ sẩy!"

"Ôi!" Đặng Nguyên Thiên Diệp cười quái dị: "Vân Thư Hoa, anh quả nhiên không khiến em thất vọng! Anh cho rằng em rất nhàn nhã sao? Em cho anh biết, gần đây chị bận yêu đương, không có thời gian phụng bồi!"

*

Sợ Lâm Tuyết không chịu chuyển chỗ ở, tối hôm đó ăn cơm xong, Lương thủ trưởng cố ý đích thân qua ký túc xá thu dọn đồ đạc giúp cô.

Vị Thủ trưởng này! Đúng là hành vi lưu manh vô lại!

Đối với cái tên Lương lưu manh chuyên ngành bá đạo, Lâm Tuyết tỏ ra bất đắc dĩ. Cô cố gắng nói đạo lý cùng hắn: "Em thích thanh tĩnh, trước khi kết hôn em muốn ở ký túc xá độc thân."

"Muốn thanh tĩnh thì lên núi ẩn cư, trong quân khu nào có gì yên tĩnh?" Lương lưu manh cười nhạt với kháng nghị của cô, động tác trong tay không ngừng lại chút nào. Hắn cất quần áo và đồ dùng vào một cái vali lớn,

sau đó khóa lại, cầm lên, lúc này mới nói tiếp: "Hơn nữa, chúng ta đã kết hôn rồi, chỉ thiếu nghi lễ mà thôi!"

Nhìn hăn vừa nói chuyện vừa mang theo vali hướng về phía cửa, Lâm Tuyết đứng đó không động đậy.

"Đi thôi!" Lương Tuấn Đào quay đầu lại quan tâm vợ mình, sao cô cứ thích gây mâu thuẫn với hăn thế chứ! Hăn nở nụ cười tà tở, giọng nói ma quỷ vang lên: "Ngoan ngoan đi, buổi tối ông xã sẽ thương em thật tốt!"

Trong Quân giới sao lại có kẻ bại hoại này! Lâm Tuyết hung dữ trừng mắt nhìn hăn, bước chân tăng tốc lướt qua, không thèm sóng vai cùng hăn. Dù có chuyển chỗ, cô cũng muốn để hăn hiểu rõ -- cô là bị hăn cưỡng quyền áp bách chứ không phải cam tâm tình nguyện!

*

Có lẽ bị sự việc ban ngày kích thích nên Lương lưu manh thú tính đại phát, khi chiếm hữu Lâm Tuyết, hăn có chút nóng vội, không cẩn thận làm cô bị đau.

Nhìn cô đau đớn nhú mào, hăn vội ngừng lại, giúp cô vỗ về chỗ đau nhức. Thật quá mất mặt, ở trước mặt cô, hăn cứ như mao đầu tiểu tử (2) hấp tấp xao động không biết nông sâu, luôn làm đau Lâm Tuyết.

"Rất xin lỗi, bà xã! Em còn đau không?" Lương Tuấn Đào phát hiện ra sắc mặt cô không tốt, liền hôn hôn môi cô, quan tâm hỏi han: "Không thoải mái à?"

"Ừ!" Lâm Tuyết đưa tay che mắt, tránh đối diện với ánh mắt sáng quắc của người đàn ông kia: "Cả người mệt mỏi giống như bị cảm!"

Lương Tuấn Đào nghe vậy vội lật hạ thân, đi lấy thuốc cảm cho cô.

Nhìn sống lưng to lớn mạnh mẽ, trong mắt Lâm Tuyết xuất hiện một tia phức tạp. Còn gì mà cô chưa hài lòng với hấn chứ? Vì sao trong lòng cô luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, trống trơn vắng vẻ viễn vông.

Cô như thấy được kết quả cuối cùng giữa mình và hấn, sau khi tình cảm mãnh liệt tan hết sẽ là cô đơn lạnh lẽo và thê lương. Người đàn ông quyền thế ngấp trời, bên cạnh hấn phụ nữ ưu tú nhiều như cá dưới sông, ngoài thân thể trẻ trung, cô dường như cái gì cũng tẻ. Mà thân thể này, sớm muộn gì sẽ có một ngày hấn thấy chán ghét.

*

Hầu hạ Lâm Tuyết uống thuốc xong, Lương Tuấn Đào thấy sắc mặt cô mệt mỏi cũng không tiếp tục ép buộc, liền để cô ngủ yên.

Cả người hấn khô nóng, ngập tràn dục niệm chưa phát tiết ra, hấn ngủ được chỗ nào chứ?

Lăn qua lộn lại trên giường, nghe tiếng hít thở nho nhỏ đều đặn của người phụ nữ bên cạnh, hấn thật sự ghen tị vì cô có giấc ngủ chất lượng cao như vậy.

Đây có lẽ là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ! Thông thường, phụ nữ không có dục niệm có thể ngủ ngon bên cạnh đàn ông, còn đàn ông không có dục niệm nằm cạnh phụ nữ lại rất khó ngủ, hơn nữa đây lại là người phụ nữ hấn muốn ở trên đến cực độ nhưng lại không thể ở trên được!

Lương Tuấn Đào dứt khoát xoay người ngồi dậy, hấn vặn đèn ngủ, dưới ánh đèn mập mờ, người phụ nữ điềm tĩnh đang ngủ có má lúm đồng tiền xinh đẹp tuyệt trần, dưới lớp áo ngủ bằng lụa mỏng manh là thân thể mềm mại, đường cong lả lướt đẹp đến kinh tâm động phách, chỉ sợ ngay cả cao tăng đắc đạo cũng phải nhắm mắt niệm Phật, chứ nói chi đến hấn - người xưa nay không có lực miễn dịch với cô! Thật đúng là hấn có không muốn thú tính đại phát cũng rất khó khăn.

Không thể nhìn! Lương Tuấn Đào nhắm mắt, nhắc nhở bản thân kiềm chế. Nếu nhìn nữa, hẳn không xác định được bản thân có bố nhào về phía trước hay không.

Nhảy xuống giường, hắn bước nhanh về phía phòng tắm, mở vòi hoa sen, để nước lạnh xối xuống thân thể nóng rực.

Tắm nước lạnh xong, vắt vớ dập tắt ngọn lửa, hắn không dám trở lại giường lớn trong phòng ngủ mà tới thư phòng.

Trong thư phòng có một chiếc giường xếp đơn, bình thường Lương Tuấn Đào không ngủ ở đây, đêm nay nằm trên đó trong lòng có chút bách vị tạp trần (3). Hình như con quỷ nhỏ kia không thấy hứng thú với thân thể hắn, do hắn làm chưa tốt sao?

Lương Tuấn Đào cảm thấy kỹ thuật của bản thân coi như không tệ, trừ Lâm Tuyết, hầu như bất cứ phụ nữ nào khi ở trên giường cũng không bày ra bộ dạng không tình nguyện với hắn. Còn kẻ không tiền đồ như hắn, hết lần này tới lần khác khi động dục với cô nếu không bạo lực thì không chịu hợp tác, giống như không chỉ một lần hắn đã cưỡng bạo, đã làm cái chuyện không có hàm lượng kỹ thuật kia.

Sau này phải dùng phương pháp cải thiện, làm cô thấy chuyện này là hạnh phúc, khiến cô tràn ngập chờ mong và nhiệt tình với hắn. Nhưng nhìn vẻ lạnh như băng của Lâm Tuyết, trong thời gian ngắn nếu muốn kỹ thuật tiến bộ lớn hình như có hơi khó khăn.

Miên man suy nghĩ, lúc không ngủ được, Lương Tuấn Đào đột nhiên nhớ tới cuốn nhật kí Trần Kiến An đưa cho mình, ngày đó do thấy phần lớn là ghi chép tình cảm cá nhân, hắn chỉ lật dở qua loa, xem trong chốc lát rồi thuận tay vứt vào ngăn kéo, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, do bận bịu mà quên mất.

Bây giờ đúng lúc mất ngủ, hắn liền lấy nhật ký ra, tiếp tục lật dở.

Nửa phần trước đều là kể về sự thống hận hai nhà Vân - Lâm và sự thất vọng oán niệm với Lâm Tuyết, ngoài oán trách cô vô tình bỏ đi, còn oán giận thái độ kịch liệt kiêu ngạo của cô.

"... Rõ ràng cô ta sai, cô ta nên ngoan ngoãn chịu sự trừng phạt của tôi! Vì sao còn bày ra tư thái thanh cao kiêu ngạo như vậy? Chiều chuộng thành quen!"

"Cút mẹ mày đi!" Lương Tuấn Đào tức giận mắng một câu, dứt khoát lật qua, xem trang kế tiếp.

(1) Hồn khiên mộng nhiều: việc khiến người ta ngày đêm không yên.

(2) Mao đầu tiểu tử : chỉ thanh niên còn trẻ, còn bông bột

(3) bách vị tạp trần: tư vị nào cũng có nhưng không ra tư vị nào hết.

"Cuối cùng đã bắt được cô ta! Hừ! Người phụ nữ này giống như hổ xí đá, vừa thối vừa cứng! Dám bướng bỉnh với tôi à? Được thôi! Cô ta cho rằng tôi thực sự yêu cô ta sao? Hừ, đừng đề cao bản thân quá! Tôi đâu thiếu đàn bà làm ấm giường, chỉ thiếu một nô lệ, để cô ta ở cạnh làm nô lệ đi!"

Xem tới đây Lương Tuấn Đào nhất thời tức giận đến mức đau dạ dày, hăn hận không thể kéo Mạc Sở Hàn tới mà hành hung một trận. Mẹ nó chứ, dám bảo bà xã hăn yêu thương làm nô lệ cho tên rác rưởi kia, sớm muộn gì hăn cũng khiến mặt tên họ Mạc khốn kiếp nở đầy hoa!

Lật tới trang kế tiếp, giọng điệu đau khổ hận đời, nhìn gì cũng không vừa mắt dần biến mất, mờ ảo lộ ra sự kinh ngạc vui mừng và chờ đợi.

". . . Tiểu Tuyết đã trở về bên cạnh tôi. . . Trời ạ! Quả thực không thể tin đây là sự thật! Cô ấy ngủ cạnh tôi, yên tĩnh như vậy, xinh đẹp như tượng Venus ngủ say! Tôi muốn...chiếm hữu cô ấy! Nhưng vẫn kiềm chế được

bản thân mình! Tôi đồng ý không cưỡng ép cô ấy, đợi tới ngày cô ấy cam tâm tình nguyện dâng hiến cho tôi!"

Xem ra từng có thời gian Lâm Tuyết đồng ý ngủ chung với Mạc Sở Hàn, nhưng không chịu để hắn chạm vào mình. Còn Mạc Sở Hàn xưa nay thanh cao, lại có vẻ cực kỳ xem thường cô, hơn nữa còn thích quảng cáo rùm beng Thư Khả si tình, nên khi Lâm Tuyết vừa rơi vào tay hắn, hắn cũng không dùng thủ đoạn cứng rắn và sức mạnh nhúng chàm cô.

Có điều Lâm Tuyết đã nhượng bộ đúng lúc làm hắn quá vui vẻ ngạc nhiên, giữa những hàng chữ, cảm giác u ám tuyệt vọng dần dần rút đi, pha lẫn là sự vui sướng thấp thỏm, có thể thấy hình ảnh một người đàn ông đang rơi vào bế tắc rồi rã lo được lo mất.

". . . Mỗi khi nhớ tới Thư Khả, tôi cảm thấy xấu hổ với cô ấy! Làm thế nào đây? Tính tình Tiểu Tuyết kiêu ngạo như vậy, cô ấy sẽ không chịu cùng chung tôi với người phụ nữ khác. . . Haiz! Lo lắng rất lâu, quyết định đưa cô ấy sang Thailand thôi! Đem toàn bộ tài sản và bất động sản ở thành phố đứng tên tôi, còn có tài sản hai nhà Vân Lâm đều để lại cho Thư Khả, xem như sự báo đáp và bồi thường của tôi với cô ấy. . ."

Qua lời nói trong đoạn này, hoàn toàn có thể nhìn ra quyết định của Mạc Sở Hàn, hắn tính đưa Lâm Tuyết rời khỏi thành phố sang Thailand sinh sống, đồng thời bồi thường tài sản cho Thư Khả. Xem ra tất cả đàn ông đều giống nhau, hoàn toàn không có sức chống cự với người trong lòng, dù vứt bỏ hết thảy, gánh chịu danh nhơ cũng muốn ở cùng chỗ với người con gái mình yêu.

Lương Tuấn Đào trầm mặc, hẳn hiểu tâm lý và cảm nhận của Mạc Sở Hàn ở đoạn viết này, bởi bản thân hắn cũng từng được thể nghiệm. Lúc ấy, cảm giác bứt rứt với Hoàng Y Na từng ép hắn đến mức không thở nổi. Chung quy hắn cảm thấy hạnh phúc, đồng thời thấy xấu hổ với cô gái vô tội lại si tình đã dâng hiến tất cả cho mình, dù biết cô ta phản bội mình, hắn

vẫn cố gắng khoan dung tha thứ. Không cho được tình cảm thì nếu có thể hẳn sẽ trợ giúp , đền bù cho cô ta ở những phương diện khác.

Sự thật chứng minh, khi trong lòng đàn ông tồn tại áy náy, chỉ số thông minh và sức phán đoán đều bị quấy nhiễu nghiêm trọng, dẫn đến việc không thấy rõ tình hình. Bị cái người gọi là "Ân nhân" đùa giỡn vô cùng thâm hiểm, vậy mà trong lòng vẫn tồn tại cảm kích, luôn thấy thẹn với cô ta, mắc nợ cô ta.

. . .

". . . Ha ha, cuối cùng tôi đã hiểu được cái gì gọi là từ nay về sau quân vương không lâm triều! Hóa ra có mỹ nhân là có thể từ bỏ giang sơn! Ai, tôi nghĩ mình hết thuốc chữa rồi, sao mới như vậy đã không nghĩ đến tiến thủ! Một tuần liền cùng cô ấy sớm chiều bầu bạn, chưa hề rời khỏi Thu Cầm Viên một lát! Thế giới bên ngoài là dạng gì, tôi cũng không biết! Ở cùng với cô ấy bao nhiêu cũng không chán, đúng là việc kỳ quái! . . . Ngâm lại những thứ gọi là sự nghiệp thực không thú vị, dù tiền kiếm được nhiều hơn, địa vị cao tới đâu, đâu thể so sánh được với sự vui vẻ và phong phú cô ấy cho tôi?"

". . . Quá hạnh phúc! Tôi hơi sợ hãi, sợ có một ngày tỉnh dậy, cô ấy sẽ biến mất không thấy đâu! Không được, tôi phải tăng tiến độ chấm dứt mọi việc ở nơi này, nhanh chóng đưa cô ấy đi Thailand, xem Lương Tuấn Đào còn cách nào có thể cướp được cô ấy từ trong tay tôi! Để lại 1 triệu phí ổn định cho Lâm gia đi, dù sao tôi cũng không thiếu tiền lẻ! Tránh để sau này cô ấy bảo tôi ngâm chiếm tài sản nhà mẹ cô ấy!"

Lương Tuấn Đào nheo mắt, yên lặng trầm tư. Cùng là đàn ông, hẳn có thể xác định tình cảm Mạc Sở Hàn dành cho Lâm Tuyết dường như không kém mấy so với mình! Nhưng ... thù hận đã phủ lên đôi mắt và tâm trí Mạc Sở Hàn khiến hẳn không rõ tình hình mới gây ra nhiều chuyện tổn thương

Lâm Tuyết như vậy, khiến khoảng cách giữa cô và hắn ta càng ngày càng xa, cuối cùng trở thành xích mích.

Đương nhiên, nếu không phải thế, Lâm Tuyết đâu có cơ hội gả cho hắn! Là Mạc Sở Hàn tự tay đẩy cô vào ngực Lương Tuấn Đào này, xem ra bản thân hắn thực sự phải cảm ơn Mạc Sở Hàn đã giúp mình thành công!

". . . Buổi sáng gặp phải ác mộng thật đáng sợ, tôi mơ thấy 6 năm về trước mình và Lâm Tuyết cùng đi xem bộ phim điện ảnh có tên Mặt nạ. Cô ấy luôn ngả vào ngực tôi, dịu dàng như vậy, còn cùng tôi bàn bạc mơ ước chuyện kết hôn tương lai. Chúng tôi gắn bó cùng nhau, không khỏi thân thiết. Nhưng không biết tại sao, đột nhiên cảm giác càng ngày càng nóng muốn cởi bỏ quần áo."

"Không ngờ khi cởi xong quần áo, không cẩn thận ngay đến da mình cũng tróc ra! Làm cách nào tôi cũng không quên được ánh mắt cô ấy nhìn mình, quả thực là kinh hãi tới cực điểm. Cô ấy thét chói tai tránh né, bảo tôi là quỷ!"

"Tôi nói mình không phải quỷ, tôi là Mạc Sở Hàn, là người đàn ông cô ấy yêu nhất! Sao thế nào cô ấy cũng không chịu tin tôi, còn lấy gương để tôi xem! Trong gương phản chiếu một con quỷ không da, đó là tôi ư? Lúc bị dọa tỉnh mới phát hiện trời đã sáng! Lâm Tuyết không ở bên cạnh nữa, từ phòng tắm truyền đến tiếng rửa mặt, hóa ra cô ấy đã rời giường rồi! A, hôm nay đồng ý đưa cô ấy ra ngoài chơi vì hôm qua cô ấy oán trách nói cứ luôn bị giam tại Thu Cầm Viên sẽ chóng buồn bực đến mắc bệnh mất!"

"Ánh nắng ban mai sáng ngời xuyên qua cửa sổ sát đất, hôm nay thời tiết thật đẹp. Cũng có thể là một ngày vui vẻ nếu không tính tới cơn ác mộng vừa rồi! Ai, ban ngày có chút đắm chiêu, ban đêm nằm mộng, đều do nơi thành thị này lưu lại nhiều ký ức không vui, đến lúc đưa cô ấy rời khỏi thành phố thương tâm này, sống ở nước ngoài vui vui vẻ vẻ, sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa!"

Nhật kí viết đến đây thì ngừng, mang theo khát khao đẹp đẽ và sự chờ đợi của người đàn ông, vĩnh viễn chỉ là kế hoạch trên câu chữ, đằng sau là một mảng trống rỗng vô tận. Có thể thấy Mạc Sở Hàn hoàn toàn không đoán được tình hình đột phát đêm đó, càng không nghĩ tới Thu Cẩm Viên sẽ hóa thành tro bụi.

Khép lại nhật kí, Lương Tuấn Đào rơi vào trầm tư. Không biết tại sao, hăn mơ hồ có chút lo lắng: nếu có một ngày, Mạc Sở Hàn thông suốt tâm ý của bản thân, hiểu được rốt cuộc người mình thực sự yêu là ai. Đợi tới lúc hăn nguyện ý từ bỏ tất cả, theo đuổi Lâm Tuyết lần nữa, Lâm Tuyết có dao động hay không? Dù gì cô cũng đã yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc nhiều năm như vậy!

Vấn đề này khiến Lương Tuấn Đào vướng mắc một lát, nhưng rất nhanh hăn liền rút ra kết quả: dù Lâm Tuyết muốn cùng Mạc Sở Hàn gương vỡ lại lành, Lương Tuấn Đào này cũng không cho phép!

*

Lâm Tuyết vẫn luôn mong có thể rời khỏi Lương lưu manh, khỏi bị thói quen tinh trùng lên não của hăn tàn hại. Nguyện vọng này cô cầu nguyện vô số lần, đâu ngờ đến một ngày trời xanh hiển linh, nguyện vọng lại thành hiện thực.

Trong phòng hội nghị có các đầu não quân bộ tụ họp, trước mặt mọi người, Bùi Hồng Hiên tuyên bố lãnh đạo tối cao của quân bộ đã thông qua báo cáo thăng chức, lần nữa biểu dương đồng thời thừa nhận hành động bắt được nội quỷ lập nhiều chiến công và thành tích của Lâm Tuyết.

". . . Nay đặc biệt trao tặng quân hàm Thượng úy cho đồng chí Lâm Tuyết, Chính liên chức (Đại đội trưởng)! Ngay hôm nay bắt đầu điều động, gia nhập quân bộ tham gia huấn luyện. . ."

"Ngừng!" Lương Tuấn Đào tức giận, hắn không thể tưởng được cuối cùng chính mình lại bất chấp mà phản đối đơn xin điều động Lâm Tuyết gia nhập quân bộ, hắn quá phần nộ rồi! Hắn nhú mày uất giận hỏi: "Đây là do vị lãnh đạo nào thông qua đơn xin?"

Lãnh lão gia đâu cần không nể mặt hắn vậy chứ! Quả thực Lương Tuấn Đào xúc động muốn chạy đi khởi binh vấn tội.

Thấy mặt mũi hắn tràn đầy tức giận, biểu tình một bộ chuẩn bị muốn đánh nhau, Bùi Hồng Hiên không nói thêm gì, dứt khoát giao quân lệnh cho cảnh vệ binh bên cạnh rồi để anh ta đưa cho hắn.

Lương Tuấn Đào nhận tờ quân lệnh còn tản mùi mực in, hắn mau chóng tìm vị lãnh đạo đã ký tên, kết quả phát hiện ra cái tên Lương Đống.

Là ông nội ư? ! Lương Tuấn Đào ngơ ngẩn, hóa ra người tán thành cho Lâm Tuyết gia nhập quân bộ lại là ông nội hắn - Lương Đống!

*

Trước sự kiên trì của Lương Tuấn Đào, Lương Đống vẫn tới. Gần đây thân thể ông cụ không tốt lắm nhưng khi xuất hiện trước mặt mọi người, đôi mắt lợi hại vẫn không giận mà uy như trước.

"Đào Tử, cháu ầm ĩ cái gì?" Được Bùi Hồng Hiên dìu đỡ, Lương Đống chậm rãi đi tới, khi ánh mắt nghiêm khắc hướng vào đứa cháu vàng mình yêu quý thì không khỏi nhu hòa xuống, bất giác lộ ra yêu thương.

Thấy ông cụ, khí thế của Lương Tuấn Đào thấp đi nửa phần, nhưng hắn vẫn thăm thì sự bất mãn của mình: "Lâm Tuyết là vợ cháu, tới giờ chúng cháu phối hợp thực sự ăn khớp, sao lại muốn đưa cô ấy rời khỏi cháu?"

Lương Đồng gật gật đầu, nói: "Vấn đề này hỏi rất hay, sau này ông sẽ trả lời cháu! Có điều quân lệnh nói đã thông qua đơn xin, tuyệt đối sẽ không thay đổi!"

"Ông!" Lương Tuấn Đào thở mạnh, tính cách bá đạo bị kích lên mãnh liệt, đối với ông nội mình hẳn cũng dám trừng mắt: "Cho cháu một lý do vững chắc đi, nếu không cháu sẽ đem tờ quân lệnh này trở lại bàn làm việc của Lãnh phó chủ tịch, bảo ông ấy thu hồi mệnh lệnh đã ban!"

Đối mặt với lời lẽ quá khích của Lương Tuấn Đào, Lương Đồng không so đo cùng đứa cháu kia làm gì. Ông xoay người, ôn hòa nói với Lâm Tuyết vẫn luôn im lặng bên cạnh: "Cháu ở đây, đợi Quân đoàn trưởng Bùi đích thân trao tặng quân trang mới và huân chương chiến công!"

"Dạ! Cảm ơn các thủ trưởng trọng dụng, cháu lấy tính mạng của mình ra đảm bảo, sau này trong bất cứ thời điểm nào, bất cứ tình huống nào cũng không bội nhọ phần vinh quang và thành tích này!" Ngược với sự kinh ngạc phần nộ của Lương Tuấn Đào, tâm tình Lâm Tuyết phần khởi tung tăng, cô cảm thấy như có một con đường mới tinh rộng lớn xuất hiện trước mắt, cô càng có thể giương cánh bay lượn trong trời đất này.

*

Lương Tuấn Đào dìu ông nội hẳn tới văn phòng quân vụ cá nhân, vào văn phòng, Lương Đồng bảo cảnh vệ binh lui ra, trong phòng lớn như vậy chỉ còn lại ông cháu hai người.

Đi được vài bước, Lương Đồng thở dốc nhè nhẹ, sắc mặt cũng có chút lúng túng.

"Ông nội, gần đây thân thể ông thế nào?" Lương Tuấn Đào nhìn ra tinh thần và thể lực ông cụ dường như có chút không tốt, liền lo lắng hỏi han.

Lương Đống khoát tay, tỏ ra mình không sao cả. Thở chậm lại trong chốc lát, ông mới mở miệng nói. Từng lời từng chữ của ông cụ như châu ngọc, những câu ấy khiến Lương Tuấn Đào đầy bụng bất mãn á khẩu không trả lời được.

"Nhi nữ tình trường, anh hùng thoái chí! Chẳng lẽ cháu không biết quá say đắm dính nhầy với con bé cũng không phải chuyện tốt sao? Chẳng những sẽ ảnh hưởng ý chí chiến đấu của cháu, còn khiến kẻ địch chú ý đến nó! Điều con bé tới quân bộ là quyết định tốt nhất, để con bé rời khỏi sự che chở của cháu mới có thể thật sự lột xác thành một người quân nhân đủ tư cách! Nếu lựa chọn con đường này, cháu cần xuất ra phong thái quân nhân, thời điểm cần khắc chế bản thân thì nên khắc chế, kiên quyết không cho phép mình bị tình riêng ảnh hưởng ý chí chiến đấu! Tách khỏi vợ mình thì chuyện gì làm cũng không an tâm à? Nếu như vậy, không bằng hai người các cháu cùng xuất ngũ, về nhà trường tương tư thủ (năm tay sống đến già) đi!"

Đúng vậy, từ lúc đi trên con đường quân nhân, Lương Tuấn Đào liền biết mình vĩnh viễn không thể giống Lưu Dương tự do như vậy! Cái gì gọi là quân lệnh như núi? Người chưa trải qua quân ngũ thì vĩnh viễn đều không thể hiểu nổi.

Doanh trại quân đội như thép, binh lính như nước chảy, điều động biến đổi là chuyện thường. Quân nhân cần nhớ khẩu hiệu: nếu tổ quốc cần, tôi nguyện ý bốn biển là nhà!

Huống hồ, hẳn chưa bao giờ rời xa thủ đô đã coi như không tệ! Cháu trưởng của Lãnh lão gia Lãnh Trí Thần thậm chí đã đi tới Tây Tạng xa xôi ba năm liền, người chưa từng đến quân khu Tây Tạng thì mãi mãi không hiểu đối với một quý công tử quân môn quyền quý từ nhỏ đến lớn sinh sống ở thủ đô có điều kiện cực tốt ý vị sẽ thế nào.

Vào mùa đông, nửa tháng - thậm chí một tháng không thể tắm rửa, nửa tháng ăn rau xanh và hoa quả 1 lần, lúc thời tiết lạnh nhất, tay chân đều bị tổn thương do giá rét! Do tuyết phủ kín núi, đừng nói những phương tiện giao thông khác, ngay cả phi cơ trực thăng cũng không bay vào được, không cách nào vận chuyển quân dụng vật tư, chiến sĩ nơi đó bao gồm cả sĩ quan cao cấp đều sinh hoạt trong điều kiện cực kỳ gian khổ.

Nước ngọt túng thiếu, trong điều kiện cho phép, đãi ngộ cao nhất cho sĩ quan chỉ vẹn vẹn là nửa tháng được tắm một lần. . . Cho nên khi Lãnh Trí Thần chiến thắng trở về, cụ bà nhà họ Lãnh đã ôm đứa cháu yêu da dẻ ngăm đen thô ráp khóc đến mức không thành tiếng!

"Đưa con bé vào quân bộ cháu đã chịu không nổi ư? Nếu sau này có nhiệm vụ khẩn cấp cần xa nhau một tuần, một tháng thậm chí một năm thì cháu muốn thế nào? Bất chấp nhiệm vụ mà tiếp tục ở cạnh vợ mình à? Thế thì không cần đợi tới ngày đó đâu, bây giờ cháu mau cởi bỏ quân trang về nhà đi!" Lương lão gia phát phát tay, không hề nhìn đứa cháu kia.

Bị dạy bảo mặt xám mày tro, Lương Tuấn Đào không dám phản đối việc chuyển Lâm Tuyết nữa, một lúc lâu sau hắn mới ngoan ngoãn đáp: "Tất cả đều nghe ông nội sắp xếp!"

"Ừ!" Lương Đống hài lòng gật gật đầu, đứa cháu này tuy từ nhỏ đã bất hảo, sau khi lớn lên lại bướng bỉnh không kềm chế được, nhưng coi như cũng hiểu chuyện nghe lời. Nhất là việc liên quan đến quân vụ, biết phân biệt phù hợp, rõ ràng nặng nhẹ."Nhìn đường cụt mở ra, phỏng chừng Lâm Tuyết nên cùng Hồng Hiên thăm vấn Duẫn Lệ Na."

". . ." Hóa ra lần này việc thăm vấn Hoàng Y Na, không đúng, là nhiệm vụ thăm vấn Duẫn Lệ Na đều không có phần của hắn!

Bấm vào nút, màn hình siêu lớn gắn trên vách tường hiện ra, bên trong chiếu bóng hình xinh đẹp của Lâm Tuyết.

Cô gái vừa đôi sang quân hàm Thượng úy tư thế oai hùng hiên ngang, khuôn mặt thanh lệ, lông mày như họa, đôi mắt trong suốt như suối vẫn đầm tĩnh như trước , nhìn không ra bất cứ thần sắc nào khác với bình thường.

Quả nhiên Lâm Tuyết không giống những cô gái tầm thường, tối thiểu cũng hiểu được nội tình, bất cứ thời điểm nào vui mừng đều không lộ rõ trên mặt, chỉ bằng điểm nhỏ ấy đã khiến tên giáo hoạt lẫn lộn rất nhiều năm trong quân đội cảm thấy mình không bằng cô...

Thay quân trang mới, Lâm Tuyết đeo huân chương chiến công lần đầu đạt được rồi theo sau Bùi Hồng Hiên vào nơi bí mật giam giữ Duẫn Lệ Na (với tên giả Hoàng Y Na).

Từ hoàn cảnh sống đầy đủ, việc chú ý sắp xếp chữa bệnh có thể nhận ra mức độ coi trọng của quân bộ đối với tên tội phạm này, kéo dài mạng sống của Duẫn Lệ Na, tuyệt đối không thể để cô ta tự sát hoặc chết vì bệnh, còn phải nhanh một chút lấy được tin tức thực sự hữu hiệu từ miệng cô ta, bởi chẳng bao lâu nữa sẽ đặt nền móng cho hành trình Tam Giác Vàng.

Lâm Tuyết và Bùi Hồng Hiên cùng với vài cảnh vệ binh tinh nhuệ được đặc biệt sàng lọc tuyển chọn tiến vào phòng chăm sóc được chuyên môn chuẩn bị, thấy Duẫn Lệ Na đang nằm trên giường vẫn không nhúc nhích.

Trước khi tới đây, Bùi Hồng Hiên đã giới thiệu tình hình hiện giờ của cô ta cho Lâm Tuyết biết. Thân thể cô ta cực kém, nhưng lại xuất hiện bệnh thần kinh chứng động kinh, tuyệt thực, hơi một tí là bất tỉnh nhân sự.

Nhìn ra được Duẫn Lệ Na có cảm giác chán đời, dường như hiện tại chỉ muốn chết.

Để tránh cho phạm nhân mâu thuẫn cảm xúc, Bùi Hồng Hiên đi đến trước giường, cách khoảng ba thước liền dừng lại, còn Lâm Tuyết thì tiếp

tục đi về phía trước.

Người đàn bà đau đớn nằm sấp trên giường giống như không hề có sự sống, đối với việc Lâm Tuyết tới gần cũng không có bất cứ phản ứng gì.

"Duẫn Lệ Na!" Lâm Tuyết đứng cạnh thân thể cô ta cất tiếng gọi, gọi lên tên thật của đối phương.

Duẫn Lệ Na vẫn không nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì.

Lâm Tuyết cúi người, muốn nhìn một chút xem cô ta đã tỉnh hay chưa, đúng lúc này, Duẫn Lệ Na đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhúng độc mãnh liệt dò xét về phía cô.

Trong nháy mắt đồng tử cô co rút lại, đây là phản ứng sợ hãi theo bản năng. Lâm Tuyết kiểm soát được sự sợ hãi của mình, đôi mắt trong trẻo ngằm chứa xót xa chú ý không hề rụt rè mà chăm chú nhìn lại đối phương.

Nhớ thật lâu trước kia, khi hoàng hôn dần dần buông xuống, trên mặt cỏ, Mạc Sở Hàn vì cô mà đánh chết một con rắn độc đã khiến cô kinh hãi. Lúc ấy con rắn kia nằm trong vũng máu, dáng vẻ nằm sấp đau đớn cũng tương tự Hoàng Y Na bây giờ. Lúc ấy, Lâm Tuyết cúi người nhìn xem rốt cuộc con rắn kia chết hay chưa, giữa hoàng hôn đen tối, đợi cô thấy con rắn yên tĩnh kia thật sự còn sống hay không, đầu rắn lại từ vũng máu ngẩng lên, ánh mắt âm độc so với Hoàng Y Na hiện tại quả thực giống nhau như đúc!

Cảnh tượng nhiều năm trước trùng hợp xuất hiện lần nữa khiến Lâm Tuyết không khỏi nghi ngờ, người đàn bà trước mắt mình có phải đã bị con rắn độc kia chiếm thân thể hay không! Cô ổn định lại tinh thần, xua đuổi những ý nghĩ hoang đường, bắt đầu chuẩn bị nghênh chiến.

"Ha ha ha. . ." Duẫn Lệ Na đột nhiên bùng nổ một trận cười nham hiểm chói tai, âm thanh mạnh mẽ quả thực khiến người ta không thể tin được đây là kẻ sắp tắt thở!

Lâm Tuyết lạnh lùng nhìn cô ta, bất động thanh sắc.

Cười xong, Duẫn Lệ Na bắt đầu công kích cô lần thứ nhất. Cô ta nhìn chăm chăm vào quân trang mới tinh và quân hàm một gạch ba sao của Lâm Tuyết, ánh mắt ghen ghét đến mức xuất huyết: "Ô, thăng cấp quân hàm à! Chúc mừng a chúc mừng! Chậc chậc! Xem ra lợi ích từ việc cùng Lương Tuấn Đào lên giường thật sự nhiều a! Nhìn xem, chỉ vài ngày công phu, quả thực thăng chức như hỏa tiễn! Sau này các nữ quân nhân đều phải lấy cô là tấm gương, không cần đi giết địch lập công, chỉ cần ở trên giường dựa sát hầu hạ các thủ trưởng thoải mái là thu phục được tất cả!"

Lời Duẫn Lệ Na còn chưa dứt, lập tức liền có cảnh vệ binh dùng súng tiến lên khiển trách: "Câm miệng! Nói chuyện có văn minh chút!"

"Phi! Lão nương lập tức sẽ chết, còn gì phải sợ đây? Tôi càng muốn mạng, có gan thì các người cầm súng bắn chết tôi đi!" Duẫn Lệ Na một bộ lộn chết không sợ nước sôi dội vào, cô ta nhe răng cười nói: "Bắn tôi đi! Các người dám sao? Ha ha ha. . . Còn vì tôi mà mời bác sĩ tốt nhất đến khám và chữa bệnh, ha ha ha. . ."

Cuối cùng Lâm Tuyết đã biết vì sao quân bộ bó tay hết cách với người đàn bà này, đối với một người mất cảm xúc, không để ý đến thân thể hoàn toàn suy sụp của mình, tất cả cường bức dụ dỗ đều không dùng được.

Cho những cảnh vệ binh ăn no mạng một hồi, Duẫn Lệ Na lần nữa đem tiêu điểm lửa đạn nhắm ngay vào Lâm Tuyết. Dù sao biết mệnh mình không còn bao lâu, cô ta dứt khoát: có thể làm bao nhiêu chuyện trả thù Lương Tuấn Đào liền làm bấy nhiêu.

"Ôi, thật ra vừa rồi tôi nói nhảm với cô đấy! Tôi rất yêu Tuấn Đào, dù chồng tôi bị giết tôi cũng không oán hận anh ấy! Anh ấy càng yêu tôi hơn, cô xem, bất kể tôi đã làm gì, anh ấy chưa bao giờ trách cứ tôi, cũng không nhần tâm thăm vấn tôi, Tuấn Đào thật sự yêu tôi đấy! Anh ấy thường nói

với tôi, tôi là người phụ nữ xinh đẹp mê người nhất anh ấy từng gặp qua. .
."

Lâm Tuyết cắn chặt môi, đôi bàn tay trắng như phấn bắt đầu nắm chặt. Người đàn bà này quả nhiên không đơn giản, biết rõ lời nói như thế nào sẽ đả kích được đối phương.

"Khi tôi cùng anh ấy ở trên giường, Tuấn Đào rất ôn nhu a! Ha ha, dám chắc anh ấy không dịu dàng và kiên nhẫn với cô, anh ấy còn liếm khắp toàn thân tôi, ừ a a. . ." Duẫn Lệ Na bắt đầu rên rỉ dâm lãng, giống như đang cùng người đàn ông khác hoan lạc.

Những cảnh vệ binh mặt đỏ rần, thầm mắng người đàn bà không biết xấu hổ hiếm thấy kia. Bùi Hồng Hiên ở bên cạnh xì một hơi, cảm thấy ghê tởm thay cho Lương Tuấn Đào. Khẩu vị gì đây, loại đàn bà mang độc này mà hần cũng dám động vào!

*

Lương Tuấn Đào ở trước màn hình lớn quả thực muốn điên lên, hần thật sự không thể tưởng nổi Duẫn Lệ Na lại phóng đảng vô sỉ thế! Cô ta đang nói hươu nói vượn, hần liếm khắp thân thể cô ta lúc nào chứ. . . Móa, ngấm lại đã ghê tởm buồn nôn!

"Mẹ nó chú, đồ đàn bà thối tha!" Lương Tuấn Đào nắm chặt thiết quyền, nói: "Cháu tự tay đi bóp chết cô ta!"

"Đứng lại!" Lương Đống khiển trách: "Lại xúc động rồi! Cô ta làm vậy để chọc giận Lâm Tuyết khiến con bé mất đi năng lực phán đoán sự thật, đâu ngờ Lâm Tuyết không trúng kế, ngược lại cháu đã mất kiên nhẫn rồi!"

"Cháu có thể so với Lâm Tuyết ư? Cháu quan tâm cô ấy, cô ấy thì hoàn toàn không để ý đến cháu! Đừng nói cháu ở trên giường với người

phụ nữ khác, đoán chừng dù cháu cùng heo mẹ lên giường cô ấy cũng không có bất cứ phản ứng gì!" Lương Tuấn Đào vừa ảo não vừa phẫn nộ, hắt ngẩng ngồi xuống ghế, đấm đấm vào đầu mình, hồi hận sâu sắc vì sự phóng túng nhất thời của mình.

Hắn Na chỉ từng cùng Hoàng Y gần gũi da thịt một lần, lúc ấy cô ta giả vờ quá mức ngây thơ, khiến trong lòng hắn tồn tại áy náy. Từ đầu đến cuối không có những chuyện ghê tởm như hắn liếm cô ta, từ đó về sau hắn cũng không chạm vào cô ta nữa!

" Không phải Lâm Tuyết không để ý, nhưng nó biết kiềm chế tâm tình của mình! Biết rõ kẻ địch đang cố ý chọc giận mình, nếu con bé tức giận, chẳng phải sẽ chui đầu vô lưới sao? Đạo lý này ai cũng hiểu được, nhưng chờ tới khi bản thân thực sự đối mặt thì thường không thể cố gắng giữ tỉnh táo!" Lương Đồng trầm ngâm trong chốc lát, ông nhẹ nhàng thở dài: "Ngay cả Bùi Hồng Hiên cũng bị người đàn bà kia làm ghê tởm đến ói ra nước miếng, thần sắc Lâm Tuyết lại không thay đổi chút nào! Tố chất tinh thần rất mạnh mẽ, không biết làm thế nào mà con bé luyện được!"

*

Nếu Lương Đồng biết Lâm Tuyết từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh thế nào, hơn nữa còn gặp quá nhiều đả kích thương tổn mới luyện ra được tính cách tỉnh táo này thì ông cụ sẽ không cảm thấy kỳ quái!

Trong thân thể mảnh khảnh mềm mại của cô như cất dấu một loại sức mạnh kỳ quái, giống như huyền kiếm trong truyền thuyết, sức mạnh nào cũng không thể đè nén chặn đường cô. Khi mềm có thể cuộn ba vòng, khi cứng có thể chém sắt như chém bùn.

Càng đánh cô, cô càng yên tĩnh. Chăm chú nhìn đối phương giương nanh múa vuốt, chỉ chờ đúng cơ hội, hoặc toàn thân thối lui hoặc một kích tất trúng!

Bất kể Duẩn Lệ Na nói gì, Lâm Tuyết đều lạnh lùng nhìn cô ta, giống như đang xem một người nhảy nhót biểu diễn trò khôi hài sứt sẹo trong vở hài kịch.

Đội thể lực Duẩn Lệ Na cạn kiệt nghiêm trọng, rốt cuộc nằm trên giường không nâng nổi đầu, Lâm Tuyết bắt đầu phản kích.

"Duẩn Lệ Na, cô yêu Tuấn Đào sao?" Lâm Tuyết hỏi.

"Yêu chứ! Đương nhiên yêu rồi!" Vừa nghe thấy Lâm Tuyết hỏi đề tài này, tinh thần Duẩn Lệ Na nhất thời tỉnh táo trở lại. Xem ra cô ta xúi giục ly gián một hồi vẫn có tác dụng, nếu Lâm Tuyết không quan tâm sẽ không hỏi như vậy. "Tôi quá yêu Tuấn Đào, Tuấn Đào cũng yêu tôi! Cô thấy đấy, dù biết rõ tôi lừa gạt anh ấy 2 lần, anh ấy vẫn không động đến một sợi tóc của tôi, bởi vì -- anh ấy không nỡ!"

Khóe miệng Lâm Tuyết kéo ra nụ cười lạnh, cô nhàn nhạt hỏi tiếp: "Vậy cô yêu chồng mình - Hoắc Vân Hải sao?"

Duẩn Lệ Na bị ngưng đọng, đối mặt với sự chất vấn của Lâm Tuyết, cô ta cứng họng không đối đáp được. Hoắc Vân Hải qua đời đã hơn hai năm, tình yêu từng có như chậm rãi trôi qua theo thời gian mà không còn nữa, ít đi trở thành nhạt, giống như không khắc sâu như vậy.

Cô ta không khỏi nâng cánh tay, nhìn vào đóa hoa mai dùng đầu thuốc lá in vào bên cạnh khuỷu tay, đó là khi Hoắc Vân Hải vừa mới qua đời, để giảm bớt sự nhớ nhung và thống khổ trong lòng, cô ta dùng thuốc lá tự mình in dấu lên! Mỗi một cái dấu cô ta đều sẽ nhắc nhở bản thân cần báo thù, nhất định phải giết Lương Tuấn Đào trả thù cho chồng!

"Không đội trời chung với kẻ giết chồng mình! Cô trăm phương ngàn kế mưu hại tính mạng Lương Tuấn Đào, cùng Hoắc gia thiết hạ bẫy rập muốn đưa anh ấy vào chỗ chết! Chiêu chiêu đoạt mệnh, không để lối thoát, không biết xấu hổ còn to mồm, cô xứng đáng nói yêu anh ấy sao?" Lâm

Tuyết dùng giọng điệu châm chọc, lạnh nhạt chế giễu nói: "Yêu anh ấy chính là muốn hủy diệt anh ấy, tình yêu vô liêm sỉ của cô xem ra thật sự khiến người thường không cách nào hiểu nổi!"

Duẩn Lệ Na dùng tay lục lọi đầu giường, sau đó cười quái dị một hồi: "Ha ha, đúng vậy! Tôi muốn giết anh ta! Đồ đàn ông chết tiệt, giết chết chồng tôi, tôi và anh ta thù này không đội trời chung!"

"Sao cô vào được quân khu? Muốn tới gần Lương Tuấn Đào cũng không dễ dàng gì, cô rất có năng lực đó!" Lâm Tuyết nửa mỉa mai nửa kích động hỏi han.

"Chỗ nào cũng có tham quan!" Duẩn Lệ Na đắc ý báo ra tên một quan lớn, nói: "Được tiền trà nước của Hoắc gia, mười đời tên tham quan đó cũng xài không hết!"

Đã ghi lại tên của tham quan kia, thành công thanh trừ một con sâu mọt lớn cho quốc gia!

Bùi Hồng Hiên ở bên cạnh ngạc nhiên ngẩng đầu, ông hơi giật mình vì Lâm Tuyết giữa lúc bất động thanh sắc lại hỏi vòng vèo ra được tin tức quan trọng như thế. Xem ra chỉ cần dùng đúng phương pháp rồi thâm vấn sẽ không có thành lũy nào không phá được.

"Cô rất có bản lĩnh!" Đáy mắt Lâm Tuyết hiện lên tia mỉa mai.

"Đương nhiên rồi!" Duẩn Lệ Na đắc ý cười rộ lên, khoe khoang với Lâm Tuyết: "Tôi đây có bản lĩnh đùa giỡn anh ta trong lòng bàn tay mình! Ha ha, thành công đưa anh ta vào vòng vây, tôi giả vờ rơi vào bẫy rập, thật ra là để tránh vụ nổ! Đâu ngờ sau đó quân đội lại xem tôi thành liệt sĩ, cạc cạc, quá buồn cười!"

Nhìn người đàn bà điên cuồng này, khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết không vui không giận, cô cẩn thận bắt giữ sắc mặt đối phương và cả lúc cô

ta vô tình tiết lộ tất cả cơ mật.

Một lúc lâu sau, Lâm Tuyết hỏi: "Có phải vòng vây kia thiết lập trong một sơn động không? Trong sơn động còn mạch nước ngầm chảy xiết, bất cứ chiếc xe nào cũng đều không thể chạy qua, bởi vì nối liền hai bờ của mạch nước ngầm kia chỉ có một sợi dây thừng bện thành cầu mềm?"

Nơi đó cô từng đi qua! Lúc vừa vào quân ngũ, để tránh sự đuổi giết điên cuồng của Mạc Sở Hàn, Lương Tuấn Đào lái xe chở cô vào trong sơn động khép kín. Do quen thuộc địa hình, hăn thành công mà biến nguy thành an lần nữa.

Cô thật sự rất bội phục tố chất tâm lý siêu cường của hăn, bởi vì có rất ít người dám trở lại nơi suýt lấy tính mạng mình.

Khi Lương Tuấn Đào rơi vào tập kích, tất cả ưu khuyết điểm của nơi đó hăn sẽ rõ như lòng bàn tay. Nơi từng suýt khiến hăn bỏ mạng biến thành cảnh đẹp tránh nạn, phản ứng và chỉ số thông minh của người đàn ông này quả không giống bình thường.

"Đúng!" Duẫn Lệ Na hung hăng trừng cô, ghen tị hỏi: "Có phải Lương Tuấn Đào nói cho cô biết không? Hừ! Tôi biết tính tình đàn ông mà, ở trên giường cái gì cũng nói với cô!"

Trước khi xảy ra nổ mạnh, Duẫn Lệ Na kinh hoàng lúng túng chạy về phía Lương Tuấn Đào, báo cho hăn tin trúng mai phục, nơi này có bom, sau đó cô ta liền tiến vào bẫy rập. Bên ngoài nhìn vào, cô ta cứu Lương Tuấn Đào, trên thực tế, nơi này có ẩn tình tuyệt mật không muốn người khác biết.

Từ lúc Duẫn Lệ Na kêu sợ hãi có bom rồi tiếp tục làm bộ không cần thận ngã xuống bẫy rập đến khi bom nổ mạnh chỉ khoảng 10s đồng hồ. Mười giây này cô ta có thể thành công lọt vào đáy bẫy đồng thời dùng cơ

quan kéo nắp bấy chặn lại, bảo đảm dù nổ mạnh cũng không ảnh hưởng đến sự an toàn của cô ta.

Đâu ngờ mười giây ngắn ngủi ấy là hy vọng sống sót trở về mà Lương Tuấn Đào lại được. Lúc đó hắn gần như không chút do dự mà nhảy xuống mạch nước ngầm, còn nhanh chóng ẩn vào chỗ đáy nước sâu nhất, thoát khỏi công kích của vụ nổ mạnh bất ngờ.

Không ai biết kỹ năng bơi lội của Lương Tuấn Đào lại tốt như vậy, huống chi khoảng cách từ mạch nước ngầm đến bờ biển sâu như thế, ngoài vận động viên nhảy cầu chuyên nghiệp, phỏng chừng không ai có dũng khí nhảy xuống. Nhưng ... hắn làm được!

Sau đó Duẩn Lệ Na hối hận đến mức ruột gan thâm sì, lúc ấy vì cái gì cô ta lại muốn biểu diễn một tuồng kịch như vậy? Thật sự làm điều thừa thãi! Kết quả để Lương Tuấn Đào thoát chế, kế hoạch hoàn mỹ mất rất nhiều tâm huyết thất bại trong gang tấc.

Cô ta không cách nào tha thứ được cho sai lầm của bản thân, giữa lúc thống khổ hối hận liền dùng thuốc phiện để tìm sự giải thoát. Sau này, người của Hoắc người phát hiện cô ta đang hít thuốc phiện, liền ép cô ta cai nghiện, kết quả cai nghiện cô ta lại mắc bệnh thần kinh chứng động kinh, từ đó thân thể cũng hoàn toàn suy sụp!

Đây là toàn bộ sự thật mà Duẩn Lệ Na - người được gọi là ân nhân cứu mạng của Lương Tuấn Đào đã trải qua, hóa ra chỉ là một tuồng kịch!

Trong lòng Lâm Tuyết hơi thở dài: sau khi Lương Tuấn Đào biết được chân tướng, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì với vị "Ân nhân" này.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Trước Hôn Lễ

Duẩn Lệ Na phát hiện ra bản thân cô ta đã vô tình tiết lộ nhiều tin tức, những thứ này vốn định mang xuống địa ngục, không ngờ lại nói ra với Lâm Tuyết.

"Cô dám moi lời tôi ư?" Mắt Duẩn Lệ Na lồi ra, đột nhiên thân thể nhấc lên, động tác và vẻ mặt kia giống y con rắn độc nằm trong vũng máu Lâm Tuyết từng thấy vào nhiều năm trước.

Lâm Tuyết thoát khỏi tập kích, không đợi Duẩn Lệ Na có thêm động tác, các cảnh vệ binh đã gắt gao ấn ngã cô ta xuống giường bệnh.

Lâm Tuyết lui ra sau một bước, cô lạnh lùng nhìn người đàn bà điên cuồng nộ lần cuối rồi xoay người.

Bùi Hồng Hiên đi tới, vươn tay nói với cô: "Cô rất tuyệt!"

Lâm Tuyết bắt tay ông ta, cũng không nói gì, lập tức đi về phía cửa.

Cửa phòng mở ra, cô bắt gặp Lương Tuấn Đào đang đứng ở đó, khuôn mặt lãnh trầm, trong đôi mắt nhìn cô có chút phức tạp.

Hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì, thật lâu sau, Lâm Tuyết mở miệng trước, cô nói: "Thẩm vấn đã kết thúc, em không dùng hình cụ với cô ta!"

"..." Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào suýt nữa bị trật, chẳng lẽ cô cho rằng hãn cố tình chạy tới là vì sợ cô dùng hình cụ với Duẫn Lệ Na sao? Con mẹ nó chứ!

"Rất xin lỗi, " Giọng điệu Lâm Tuyết thản nhiên, thần sắc càng lạnh nhạt. "Phiền thủ trưởng tránh ra một chút, tôi muốn ra ngoài rồi!"

Thân thể to lớn vĩ đại của người đàn ông vẫn như núi chặn ở nơi đó không nhúc nhích, khuôn mặt tuần tú quả thực đen như đất nồi.

Rốt cuộc hãn muốn thế nào đây? Lâm Tuyết rất buồn bực, tính tình quật cường tiềm ẩn bên trong cũng bị hãn kích ra. Cô cứ như vậy không chút yếu thế mà đối diện với hãn, chẳng ai nhường ai!

Thật lâu sau, Lương Tuấn Đào mới trịnh trọng mở miệng: "Em đừng tin lời người phụ nữ kia nói, anh hoàn toàn không yêu cô ta!"

Hóa ra hãn biết toàn bộ quá trình thẩm vấn, Lâm Tuyết hiểu hãn nhất định đã quan sát theo dõi từ nơi kín đáo. Vậy cũng tốt, đỡ khiến cô tổn nước bọt giải thích mình không hề động vào Duẫn Lệ Na, tránh làm hãn lo lắng.

Yêu hay không yêu có quan hệ gì sao? Dù gì hãn và Duẫn Lệ Na đời này cũng hết cách tu thành chính quả, tạo hóa trêu ngươi! Khóe miệng Lâm Tuyết bắt đầu hé ra một tia vui vẻ như có như không: "Em cảm thấy tiếc thay cho hai người!"

Tiếc ư? Lương Tuấn Đào xúc động muốn chửi người. "Em tiếc cái gì?"

"Em tiếc gì cũng không quan trọng!" Lâm Tuyết lắc đầu, khóe miệng dặt lên giọng mỉa mai: "Không phải đều đã qua sao? Đã không còn bất cứ ý nghĩa nào cả!"

Nhấn nại chịu đựng, cuối cùng Lương Tuấn Đào vẫn không nhịn xuống nổi, hắn không biết làm cách để có thể đập vỡ sự đăm đăm trên khuôn mặt cô, không biết rốt cuộc như thế nào mới có thể chạm tới nội tâm cô. Thật lâu sau, hắn mỉm cười chua xót, nhẹ giọng hỏi: "Em để ý ư? Em có quan tâm đến quãng thời gian đã qua giữa anh và Duẫn Lệ Na không?"

"Không quan tâm!" Lâm Tuyết trả lời không chút do dự!

"Ha!" Lương Tuấn Đào vỗ tay, khen ngợi nói: "Em thật mạnh mẽ!"

Nhìn kiểu gì vẻ mặt hắn cũng không giống như đang hài lòng, Lâm Tuyết cũng lười suy đoán về người đàn ông khó nắm bắt này, cô lạnh lùng hỏi lần nữa: "Thủ trưởng có thể tránh ra không? Tôi muốn ra ngoài!"

"Chờ một lát, chậm của em mấy phút thôi!" Lương Tuấn Đào đột nhiên bắt lấy tay cô, kéo cô trở lại phòng Duẫn Lệ Na.

"Anh làm gì vậy?" Lâm Tuyết làm thế nào cũng không thoát được sự kiểm chế của hắn, cô thật không biết nói gì với người đàn ông ngang ngược bá đạo trước mặt mình.

"Đứng ở đây mà xem!" Lương Tuấn Đào buông cô ra, đồng thời rút một khẩu súng lục, "Ken két!" Hắn đẩy đạn lên, còn mở chốt.

"Đào Tử! Không được xúc động!" Bùi Hồng Hiên nhận ra ý đồ của Lương Tuấn Đào, ông ta mau chóng tiến lên cản hắn. Đáng tiếc, động tác của ông ta cũng nhanh nhưng kỹ thuật bắn súng của đối phương còn nhanh hơn.

Duẫn Lệ Na nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu thăm dò lần nữa, vừa quay mặt, chỉ nghe "Thu" một tiếng rất nhỏ, mi tâm cô ta nóng bỏng, đôi mắt tròn từ từ nhắm lại.

Kỹ thuật bắn của Lương Tuấn Đào độc nhất vô nhị, một phát bắn tới, ấn đường Duẫn Lệ Na liền có thêm một lỗ máu, máu tươi đỏ sẫm từ cái lỗ kia chảy xuống ngoằn ngoèo, cắt khuôn mặt xinh đẹp thành hai nửa, có vẻ quý dị mà dữ tợn.

Lâm Tuyết vươn tay che miệng, cảm thấy ghê tởm một hồi.

Người đàn bà đã tắt thở nằm bên giường, máu theo mặt cô ta từ từ nhỏ giọt xuống sàn nhà bóng loáng, từng giọt từng giọt... Nhìn mà thấy ghê người.

Cuối cùng con rắn độc giãy giụa trong vũng máu kia cũng bị Mạc Sở Hàn đập nát... Duẫn Lệ Na hấp hối nằm trên giường kết quả bị Lương Tuấn Đào một phát bắn chết tính mạng. Nhiều năm sau, Lâm Tuyết hồi tưởng lại cảnh này mới hiểu ra, giữa chốn u tối, dường như cô lúc nào cũng sẽ gắn bó keo sơn với hai người đàn ông ấy! Nghiệt duyên? Thiện duyên? Hoặc là số mệnh trong vòng luân hồi vô thường.

"Phịch!" Lương Tuấn Đào ném súng xuống sàn nhà, hắn nói với Bùi Hồng Hiên đang trợn mắt há mồm: "Chuyện này ông xem xét rồi lo liệu đi!"

Bùi Hồng Hiên tức giận đến mức nhíu mày, mắng: "Cậu càng ngày càng có năng lực hành động nhỉ!"

Không để ý đáp lại đối phương, Lương Tuấn Đào điềm nhiên như không mà trở cạnh Lâm Tuyết, hắn vươn tay giữ eo cô, nói: "Bà xã, đi thôi!"

Lâm Tuyết ngạc nhiên mở to mắt, cô không biết Lương Tuấn Đào làm như vậy rốt cuộc là muốn chứng minh điều gì! Chứng minh rằng hắn hoàn toàn không quan tâm tới Duẫn Lệ Na ư? Chứng minh hắn chưa bao giờ yêu Duẫn Lệ Na ư? Hay chứng minh người đàn bà dám chạm đến điểm mấu chốt của hắn thì kết quả sẽ cực thảm?

Nhưng theo phát súng Lương Tuấn Đào bắn ra, tất cả ân oán tình thù giữa hần và Duẩn Lệ Na đã hoàn toàn được giải quyết một cách dứt khoát gọn gàng!

Ô danh cũng tốt, nhất thời hồ đồ cũng được, ở trước mặt Lâm Tuyết, hần cứng rắn loại bỏ người đàn bà muốn lấy mạng mình! Phương pháp hơi quá khích nhưng hữu hiệu.

Từ nay về sau, Lâm Tuyết sẽ không nghi ngờ việc hần còn tồn tại tiếc nuối hay lưu luyến gì với Duẩn Lệ Na nữa không, lại càng không cho rằng hần cố ý chạy tới là vì lo cô sử dụng hình cụ với cô ta như suy đoán.

Trái tim phụ nữ đều rất chật hẹp, miệng cô nói không quan tâm, thật ra trong lòng để ý. Có lẽ Lương Tuấn Đào vậy là đủ hiểu cô rồi nên mới có thể đưa ra quyết định này trong nháy mắt!

Nhiều năm sau, Lâm Tuyết đem Mạc Sở Hàn và Lương Tuấn Đào xếp cùng một chỗ để so sánh, cuối cùng cũng hiểu được, vì sao 10 năm tình cảm của mình và Mạc Sở Hàn không bằng 3 tháng quen biết với Lương Tuấn Đào!

Bởi vì, Mạc Sở Hàn luôn dùng cái nhìn chúa tể với cô, đòi hỏi cô làm này làm kia vì hần, đòi hỏi cô trung thành với hần, dâng hiến và trả công.

Còn Lương Tuấn Đào thì dùng thái độ vợ chồng ngang hàng suy xét quan hệ giữa hần và Lâm Tuyết, tích cực gạt bỏ bất cứ chương ngại vật nào có thể ảnh hưởng đến sự hòa thuận của vợ chồng bọn họ, khi cô mắc sai lầm, hần có thể khách quan nhìn nhận vấn đề, hiểu rằng do cô sơ xuất hoặc bất đắc dĩ. Khi bản thân hần phạm sai lầm, hần có thể chủ động thừa nhận, còn tích cực sửa chữa sai lầm, coi trọng tôn trọng cảm nhận của Lâm Tuyết.

Hơn nữa, trên lưng Mạc Sở Hàn đeo nhiều sứ mệnh quan trọng, tính cách của hần rất cực đoan, thù hận khiến tâm lý hần tràn ngập u ám đến nỗi biến thái vạn vạ. Hần vĩnh viễn không có khả năng lại mang đến hạnh

phúc cho cô, từ ngày hăn rời thủ đô, tình yêu của cô dành cho Mạc Sở Hàn cũng hoàn toàn biến mất, trở thành vật hi sinh bé nhỏ không đáng kể trên chiến trường kinh doanh.

Lương Tuấn Đào dương quang sang sảng, hăn là hóa thân của ánh sáng và chính nghĩa. Gia đình đầy đủ, thân phận cao quý khiến hăn tự tin lại khí thế, không nghi ngờ bậy bạ Lâm Tuyết. Phát sinh mâu thuẫn cũng sẽ lý trí giải quyết, hăn không quá để ý việc cô vừa làm khiến hăn đau lòng thất vọng. Hăn hài hước khôi hài, hăn thẳng thắn rộng lượng, hăn đẹp trai gợi cảm... Không chỗ nào không thể hiện rõ sức quyến rũ nam tính độc đáo của hăn.

Lâm Tuyết biết Lương Tuấn Đào không phải người đàn ông hoàn mỹ, thật ra cô cũng không phải người phụ nữ hoàn mỹ! Trên thế giới này, chưa bao giờ có ai hoàn mỹ, cái gọi là hoàn mỹ chẳng qua là trạng thái tạo ra ngẫu nhiên mà thôi!

Không có người nào toàn vẹn, là con người đều sẽ phạm sai lầm, sửa chữa xong vẫn là đồng chí tốt! Mỗi khi Lương Tuấn Đào dùng giọng điệu trêu đùa nói những lời này, Lâm Tuyết đều nhin không được mà mỉm cười.

Dần dà, trái tim cô gái dần dần bị hút vào, đây hoàn toàn là phản ứng bình thường phù hợp với thực tế của phụ nữ.

*

Sau khi Duẫn Lệ Na bị bắn gục, quân bộ bí mật tiến hành hoả táng cô ta, cũng không ai truy cứu nguyên nhân cái chết. Cô ta vốn là tử tù, các mức chỉ tiêu cơ thể cũng gần suy kiệt, một phát súng lấy mạng đối với cô ta mà nói ngược lại là một sự giải thoát!

Căn cứ vào câu trả lời thỏa đáng của Duẫn Lệ Na trước khi chết, quân bộ bắt được một tên tham quan bị Hoắc gia mua chuộc. Khi tiến hành thẩm vấn tên này, lại phát hiện một ít tin tức mới. Tóm lại, Lâm Tuyết đã hoàn

toàn thành công khi thăm vấn Duẫn Lệ Na, đạt được tin tức cực kỳ quan trọng, cô được các thủ trưởng quân bộ thừa nhận và tán thưởng lần nữa.

Đối mặt với mũi nhọn dần được bộc lộ là Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào vốn muốn vững vàng nhưng cuối cùng có chút mất bình tĩnh. Nên khi lòng hân thấp thỏm nói một câu bên tai Lâm Tuyết, liền khiến cô gái vui vẻ cười run rẩy cả người.

Hắn nói: "Này, bà xã! Chờ khi em làm quan lớn, nhất định phải nhớ, không được bỏ rơi người chồng lấy nhau từ lúc túng khó này!"

Lâm Tuyết cười không ngừng, cũng không nói lời nào. Có lẽ người đàn ông này cứ cố tình chọc cô cười! Cô không tin hắn sẽ lo lắng vấn đề ngây thơ nhàm chán này. Đi theo đại tá trẻ tuổi như mặt trời ban trưa này, quả thực tình địch ở khắp nơi, phóng tầm mắt đều là những cái nhìn hâm mộ ghen tỵ, theo lý phải là Lâm Tuyết cả ngày ghé vào tai hắn nói thầm những lời này chứ, hiện giờ lại trái ngược, trực giác của cô bảo rằng hắn đang nói giỡn!

"Cười gì? Ông xã nghiêm chỉnh nói với em đó!" Lương lưu manh áp cô trên giường lớn, cười tà bắt đầu thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của người chồng.

"..." Miệng nói nghiêm chỉnh, việc hắn đang làm là đứng đắn sao? Lâm Tuyết tỏ ra bất đắc dĩ!

Nhưng không biết vì sao, đêm nay thân thể cô không hề bài xích sự gần gũi của hắn, cùng hắn phối hợp cũng không còn cứng nhắc nữa.

Tiếng ngâm nga nhỏ vụn tràn ra cánh môi, Lâm Tuyết không khỏi ôm chặt người đàn ông bên trên, cùng hắn cộng phó ô sơn, cùng tận hưởng vân vũ chi hoan!

Sự việc từ nay về sau cũng không ai nói chính xác được, ít nhất lửa nóng trước mắt là chân thật, hấn si mê quyến luyến Lâm Tuyết là chân thực!

Từ sau tai nạn xe, Lương Thiên Dật không tổ chức sinh nhật nữa nhưng năm nay anh ta lại đồng ý thiết yến tại nhà. Đương nhiên, trước tiệc sinh nhật, anh ta không cần xuống lầu!

Vợ chồng Lương gia hiểu tâm tình con trai, biết con mình không muốn bày thân thể tàn tật ra nên cũng không ép buộc. Nhưng việc con trai đồng ý tổ chức sinh nhật đã khiến bọn họ rất vui mừng, ít nhất anh ta không còn bài xích quan hệ với bên ngoài nữa.

Nhưng đợi hai người hiểu được mục đích thực sự của Lương Thiên Dật, chỉ sợ không biết họ sẽ nghĩ thế nào.

10h sáng, khách khứa nườm nượp đến dự. Lương Thiên Dật mấy lần đẩy xe lăn đến trước cửa sổ quan sát, trong đám khách không ngừng lui tới vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng nhỏ xinh dịu dàng của Vân Đóa.

Mấy ngày nay quả thực anh ta trông mong cô bé đến mòn con mắt, nhưng Vân Đóa như hoàn toàn quên mất người đàn ông này, cô không hề xuất hiện!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Trong lòng Lương Thiên Dật nóng như lửa đốt, lại không thể nói với người khác, buồn bực phiền não suýt nữa thì sinh bệnh.

Vất vả lắm mới đến sinh nhật mình, anh ta đã thiết kế một tiệc mời đặc biệt, bề ngoài thoát nhìn không có gì khác so với những bữa tiệc kia nhưng bên trong là một bức tranh bằng than anh ta tự họa, đề bài thơ nhỏ mịn mờ, mông mông lung lung mà bày tỏ nỗi nhớ của anh ta đối với Vân Đóa, hy vọng trong sinh nhật mình, anh ta được thấy cô xuất hiện.

Mặt sau bài thơ nhỏ viết một câu bằng bút máy: trước 12h trưa mai để tôi thấy cô, nếu không đời này cô cũng đừng xuất hiện nữa! Lạc khoản là con dấu anh ta thường dùng khi vẽ tranh. (lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức tranh)

Lương Thiên Dật đặc biệt dặn Trương quản gia đích thân mang thiệp mời tới đưa tận tay Vân Đóa, không được nhờ người khác chuyển giao, anh ta sợ khâu trung gian sẽ mắc sai lầm.

Thời điểm Trương quản gia trở về, ông nói rất chắc chắn rằng mình đã tận mắt thấy Vân Đóa nhận thiệp, còn nói lời cảm ơn.

Lương Thiên Dật vội vàng hỏi: "Cô ta thế nào? Máy ngày nay có phải bị bệnh không?"

"Không đâu!" Trương quản gia lắc đầu, đáp đúng sự thực: "Cô ấy có vẻ rất hoạt bát, tinh thần cũng tốt lắm, còn cảm ơn tôi! Nhưng. . ."

"Nhưng cái gì?" Lương Thiên Dật nhíu mi hỏi, có phải giờ tính trẻ con trêu chọc anh ta không?

"Sau khi cô ấy xem xong thiệp mời lại hỏi tôi đại thiếu gia là ai!" Trương quản gia suy đoán: "Không phải cô ấy và đại thiếu gia đang giận hờn nhau chứ?"

Vân Đóa lại có thể hỏi anh ta là ai? Khoa trương vậy sao? Cô bé và anh ta đang giận hờn ư? Lương Thiên Dật nổi giận, anh ta bực tức nói: "Không cần để ý đến cô ta nữa, yêu thì tới, không đến thì dẹp! Vừa lúc tôi thấy chán cô ta vì phiền phức kịch liệt, từ này về sau không gặp càng yên tĩnh!"

*

Do quân vụ thật sự quá bận rộn, chờ khi hai người trở về Lương gia đã là gần trưa. Trong nhà tân khách ngồi đầy, thấy hai người cùng về, họ vội vã đứng lên, lớn tiếng ân cần thăm hỏi.

Không thể thiếu một hồi xã giao, Lâm Tuyết theo cạnh Lương Tuấn Đào, nghe hẳn giới thiệu những vị quan lại muôn hình muôn vẻ trong quân giới, còn cả những người nổi tiếng trong thương giới, cô đều mỉm cười đối mặt, thật ra sau khi gặp xong thì hoàn toàn không nhớ nổi mấy khuôn mặt tràn đầy nụ cười kia có gì khác nhau.

Rõ ràng là tiệc sinh nhật Lương đại thiếu gia nhưng lại giống như chúc mừng Lương nhị thiếu, người người thối phồng công trạng vĩ đại của hắn, tiếng tán dương a dua không dứt bên tai. Mọi người đều nịnh bợ hợp với thực tế, 2 năm gần đây, Lương đại thiếu hoàn toàn hờ hững với thế nhân. Lương nhị thiếu lại một bước lên mây như mặt trời ban trưa. Nói là tới tham dự tiệc sinh nhật của đại thiếu, thật ra tất cả bọn họ đều muốn mượn cơ hội này để tăng thêm giao tình và quen biết với nhị thiếu mà thôi.

Khách mời đến chúc mừng có Bộ trưởng ngoại giao Thẩm Cẩm Xương, ông ta còn mang theo con gái yêu Thẩm Doanh Doanh.

Thấy Lương Tuấn Đào, Thẩm Doanh Doanh như con bướm lập tức không tự chủ được mà nhào về phía trước, cô ta sung sướng gọi: "Lương ca ca, đã lâu không gặp anh rồi!"

Lương Tuấn Đào ừ một tiếng, hẳn vội kéo Lâm Tuyết vào lòng, tỏ ra mình là người đã có vợ, hy vọng Thẩm Doanh Doanh nhìn mà dừng lại, đừng tiếp tục lao về phía trước. "Lần trước xử phạt thế nào? Cô vẫn ở lại trong bộ đội sao?"

Nghe Lương Tuấn Đào nhắc tới việc này, Thẩm Doanh Doanh bắt đầu mở miệng, ủy khuất muốn khóc: "Đều do người đàn bà Hoàng Y Na kia phá hư, hãm hại em, Lương ca ca, em vô tội, mong anh đừng giận em!"

"Tôi giận dữ với cô để làm chi?" Lương Tuấn Đào bật cười, thấy hai mắt Thẩm Doanh Doanh đầm lệ mịt mù, cô ta lại muốn dựa sát về phía trước, hần nói tiếp: "Dù sao mỗi lần cô gặp rắc rối đều có ba ba cô thu dọn cục diện rối rắm, lại không ngại cản trở việc của tôi!"

Xem ra lần này vẫn là nhờ quan hệ quân đội của Thẩm Cẩm Xương bảo vệ được Thẩm Doanh Doanh, thật sự không dễ dàng gì! Nếu cô ta không quý trọng cơ hội này, lần sau tiếp tục phạm sai lầm, phỏng chừng bản lĩnh của Thẩm Cẩm Xương có lớn cũng không giữ nổi cô ta!

Thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết thân mật gần bó tựa sát nhau, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của mình, Thẩm Doanh Doanh lớn tiếng khóc lên lần nữa.

"Ơ kìa, con lại khóc cái gì?" Thẩm Cẩm Xương thực sự không biết phải làm sao với đứa con gái bảo bối này, hôm nay cô ta ầm ỹ muốn cùng ông ta đến Lương gia tham dự tiệc sinh nhật của Lương đại thiếu, ông ta biết thực tế con gái mình đến đây là vì Lương nhị thiếu. Hiện tại thấy Lương lão nhị và bà xã ân ái, Thẩm Doanh Doanh lại khóc lóc nỉ non trước mặt mọi người, bộ dạng oán phụ bị vứt bỏ này. . . Thật khiến ông ta mất mặt.

Toàn bộ thủ đô, có người nào không biết con gái Thẩm Cẩm Xương yêu đơn phương Lương nhị thiếu chứ? Yêu thương nhưng nhớ đều bị cự tuyệt từ ngoài cửa, quả thực trở thành trò cười trà dư tửu hậu cho giới thượng lưu.

Lưu Mỹ Quân vội nói: "Có phải Doanh Doanh không thoải mái ở đâu không? Ông mau dẫn con bé qua phòng trà bên kia, tôi bảo bác sĩ gia đình đến xem cho con bé chút!"

Vừa lúc mượn lời Lưu Mỹ Quân làm nấc thang thoái lui, Thẩm Cẩm Xương nhanh chóng kéo con gái bảo bối của mình rời khỏi phòng khách,

dọc đường đi còn nghe thấy tiếng cười nhạo vụn vụn có ý trêu tức: "Bộ trưởng Thẩm, có phải lệnh viện mắc bệnh tương tư rồi không? Ha ha, bệnh tương tư chẳng sao đâu, tương tư đơn phương mới khó trị a!"

Cha con họ Thẩm giả vờ như không nghe thấy những thứ chế giễu kia, cả hai nhanh chóng chạy trốn chết.

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc ồn ào, quét mắt một lần cũng không phát hiện ra bóng dáng Lương Thiên Dật đâu, đoán chừng anh ta vẫn trốn trên lầu. Thấy việc xã giao có vẻ được rồi, cô lặng lẽ kéo Lương Tuấn Đào, thấp giọng nói: "Còn chưa tặng quà cho anh cả đấy!"

"Ờ!" Lương Tuấn Đào gật đầu tỏ ra đã hiểu, hân lên tiếng chào hỏi tân khách, giải thích: "Tôi lên lầu gặp người được chúc thọ hôm nay, có gì chậm trễ xin chư vị bỏ qua cho!"

Lưu Mỹ Quân liền nói: "Mau đi đi! Nơi này có mẹ và ba con tiếp đón rồi! Mau xuống dùng cơm nha!"

"Con biết rồi!" Lương Tuấn Đào kéo tay Lâm Tuyết, hai người sóng vai cùng bước lên lầu.

Dáng vẻ thân mật ăn ý kia khiến rất nhiều người ao ước, may mà Thẩm Doanh Doanh bị ba cô ta lôi đi rồi, bằng không lại muốn khóc.

*

Khi lên lầu, Lâm Tuyết nhìn không được hỏi: "Vì sao ông nội không tới tham dự sinh nhật của anh cả vậy?"

"Ông nội thích yên tĩnh, cũng không tham gia loại xã giao này! Hơn nữa, ông quen ở quân khu, trừ trường hợp thập phần trọng đại, ông thường không về nhà!" Lương Tuấn Đào nói tới đây dừng một chút, rồi nói tiếp: "Đương nhiên, khi chúng ta kết hôn, ông chắc chắn sẽ tới!"

Trên lầu hai, không cần hỏi cũng có thể đoán được Lương Thiên Dật đang ở phòng vẽ tranh. Gõ cửa, không nghe thấy bên trong nói mời vào, Lương Tuấn Đào cứ đẩy cửa đi vào. Lúc tâm tình anh trai hẳn không tốt thường như vậy, dù có phá cửa anh ta cũng chẳng quan tâm!

Lương Thiên Dật đang ngồi ngẩn người trước giá vẽ, mặt vải vẽ tranh sơn dầu trước mặt trống trơn, anh ta cầm bút vẽ, hai hàng lông mày nhíu lại, xem ra cực kì rối rắm.

"Đại ca, sinh nhật vui vẻ!" Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cùng tiến lên tặng quà sinh nhật.

Lương Tuấn Đào tặng một bộ bút vẽ nhập khẩu sa hoa, còn cả màu vẽ, Lâm Tuyết thì tặng chiếc kẹp cà vạt nam kim cương đã nhiều lần trắc trở suýt bị Mạc Sở Hàn giẫm lên.

Lương Thiên Dật hoàn toàn không nhìn quà tặng của hai bọn họ, anh ta quay đầu lại, đôi mắt trống rỗng đột nhiên sáng rọi, nhưng chỉ là sự phản nộ.

Lâm Tuyết thấy cái nhìn của đối phương tràn ngập lửa giận hừng hực với mình, cô không khỏi khó hiểu. "Đại ca. . . Anh không thích quà em tặng ư?"

Lương Thiên Dật ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa nhìn đến quà tặng của cô, nhưng lại tức tối lườm cô, khi mở miệng gần như là nghiến răng nghiến lợi rống giận: "Ngày đó rốt cuộc cô đã nói gì với Vân Đóa hả?"

Lâm Tuyết lui về phía sau một bước, cô có chút luống cuống lo sợ không yên. Lương Tuấn Đào vội kéo cô, đưa thân thể mềm mại vào vòng tay mạnh mẽ của mình, ý bảo cô không cần sợ hãi. Sau đó, hẳn mới hướng ánh mắt không vui về phía Lương Thiên Dật, kháng nghị: "Anh gào lên với cô ấy làm chi? Cô ấy không phải Lâm Á Linh nhé!"

"Mặc kệ cô ta là ai?" Lương Thiên Dật quá phần nộ rồi, anh ta đẩy xe lăn, xoay người tiếp tục chất vấn Lâm Tuyết: "Ngày đó, Vân Đóa khóc ở cửa, rõ ràng tôi thấy cô lại gần, còn nói chuyện với cô ấy trong chốc lát, sau đó cô ấy liền đi theo cô! Từ đó Vân Đóa không tới tìm tôi nữa! Chắc chắn cô đã nói bậy với cô ấy, bằng không sao cô ấy lại không để ý đến tôi?"

". . ." Quả thực Lâm Tuyết cũng không biết nên nói gì thì tốt, người đàn ông này . . . quá tồi tệ rồi! Biết rõ Vân Đóa ngồi ở cửa nhà mình khóc đến mức đau long, anh ta không quan tâm không hỏi han, cô khuyên cô bé rời đi anh ta còn không vui, bây giờ người ta đau lòng không tới, anh ta lại nhớ thương! Đây chẳng lẽ chính là dặt không đi đánh đi trong truyền thuyết sao?

"Chẳng phải anh ghét Vân Đóa, không thích gặp cô ta à?" Lương Tuấn Đào tỏ vẻ không cách nào hiểu nổi lửa giận của anh trai hẳn từ đâu mà đến. "Cô ta không đến anh hẳn nên cao hứng mới đúng, cái cô bé kia luôn khóc khóc, thấy mà phiền!"

"Câm miệng!" Lương Thiên Dật chỉ vào cửa ra vào, nói với em trai mình: "Cậu cút đi!"

Đại khái là chưa từng thấy anh trai hầm hầm giận dữ với mình như vậy, Lương lão nhị phần nộ rồi đau lòng, hẳn kéo Lâm Tuyết, nói: "Đừng ở đây tìm mất mặt nữa, nếu thấy không vừa mắt, chúng ta mau tự động biến mất đừng cản trở tầm mắt anh ta!"

Lâm Tuyết nhẹ nhàng kéo Lương Tuấn Đào một hồi, ý bảo hẳn đừng hờn dỗi Lương Thiên Dật. Thấy hai anh em không để ý lẫn nhau, chẳng ai nhìn ai, cô cảm thấy hơi buồn cười.

Một lúc lâu sau, cô mới phá vỡ sự im lặng bế tắc, Lâm Tuyết nói với Lương Thiên Dật: "Anh đối xử với Vân Đóa như vậy, con bé rất đau lòng! Ngày đó nó nói với em sau này sẽ không bao giờ tới tìm anh nữa, vì con bé

cảm thấy anh chán ghét nó, gặp nó tâm tình liền không tốt, nó sợ ảnh hưởng đến thân thể sức khỏe của anh!"

". . ." Cái gì? Vân Đóa vì sợ anh ta gặp cô bé mà tâm tình không tốt nên mới không đến! Nhưng . . rõ ràng anh ta bảo Trương quản gia gửi thiệp mời mình tự tay chấp bút, sao cô lại hỏi Lương đại thiếu gia là ai? Đây không phải là hờn dỗi anh ta ư!

"Là bạn của Vân Đóa, em nhất định phải khuyên nhủ con bé vài câu! Bảo con bé không cần chà đạp thân thể mình như vậy, nhưng cuối cùng quyền quyết định vẫn nằm trong tay con bé! Con bé yêu anh lâu như vậy, em khuyên không chỉ một lần, không có khả năng lần này đột nhiên nó chột nghe lời em! Mấu chốt vẫn là tự con bé đã nghĩ thông suốt rồi!" Ngược lại, Lâm Tuyết cảm thấy đây không phải là chuyện xấu! Bất luận là với Vân Đóa hay với Lương Thiên Dật mà nói, từ bỏ phần tình cảm đã thay đổi này đều là một sự giải thoát! Còn tiếp tục như vậy, đối Vân Đóa là sự tra tấn tàn nhẫn, đoán chừng với Lương Thiên Dật sẽ chỉ khiến tâm lý anh ta càng vặn vẹo hơn.

Lương Thiên Dật thấy Lâm Tuyết nói rất có đạo lý. Đúng vậy, do bản thân Vân Đóa đã nghĩ thông suốt rồi quyết định từ bỏ anh ta! Trong lòng đau xót, anh ta cười nói tự giễu: "Đúng vậy! Tôi là phế nhân không thể ra khỏi cửa, cả ngày ngồi trên xe lăn, còn có gì đáng giá để mong cô ấy kề cận bên mình chứ? Ha ha. . . Là tôi đề cao bản thân mình quá! Như vậy tốt rồi, đến khi chết già cũng không gặp lại, coi như chưa từng quen biết!"

*

Trời có mây gió bất ngờ, thế sự vô thường khó liệu, không ai nghĩ tới ban ngày vui mừng hạnh phúc, buổi tối lại thay đổi bất ngờ.

Vào lúc rạng sáng, nhận được điện thoại Lương Bội Văn gọi tới, cả nhà nhất thời đều nổ tung.

Do cơ tim tắc nghẽn, Lương lão gia được đưa vào bệnh viện cấp cứu vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Tin tức truyền đến, quả là sấm sét giữa trời quang.

Người một nhà mau chóng rời giường, hoả tốc chạy tới bệnh viện. Trên đường đi, Lương Tuấn Đào gọi điện cho bác hân, nghe thấy giọng nói Lương Bội Văn mang theo tiếng khóc nức nở.

"Cơ tim tắc nghẽn nghiêm trọng, tình hình rất không tốt!" Lương Bội Văn hân đã khóc, khi nói chuyện còn mang theo giọng mũi.

Trong mắt Lương Tuấn Đào xuất hiện nước mắt, yết hầu lên xuống, hân nghẹn ngào không nói gì.

Lâm Tuyết nắm chặt tay hân, cô an ủi: "Anh cần bình tĩnh, anh là trụ cột trong nhà, thời điểm này anh rơi nước mắt sẽ làm mọi người kích động luống cuống hơn!"

Thấy Lâm Tuyết nói có đạo lý, Lương Tuấn Đào nhanh chóng lau khô nước mắt, gật gật đầu, im lặng không nói gì.

*

Đến bệnh viện, mặc dù là đêm khuya, nhưng trong hành lang vẫn thấy nhân viên y tế, còn cả lãnh đạo quân bộ và chiến sĩ vũ trang. . . Ai nấy đều vội vã, sắc mặt ngưng trọng vào vào ra ra.

Lương Đồng là lãnh đạo lâu năm của quân bộ, bệnh tình ông đột ngột nguy kịch kéo theo sự quan tâm của rất nhiều người. Đêm khuya, chỗ này của bệnh viện quân khu vẫn đông như trẩy hội.

Người một nhà xuống xe, hoả tốc chạy tới phòng cấp cứu, chỉ thấy phòng cấp cứu sáng đèn, bên trong đang khẩn trương tiến hành công tác cứu người.

Ba người nhà họ Lưu đứng ngoài cửa, Lương Bội Văn mặc áo khoác quân y, bà tựa đầu lên vai chồng là Lưu Vận Ngô mà khóc nức nở, Lưu Dương ở bên cạnh đang khuyên giải an ủi mẹ mình.

Lương Tuấn Đào cùng người nhà lại gần, hần trăm giọng hỏi: "Sao rồi?"

Lưu Dương lắc đầu, nói: "Đang cứu chữa!"

Lâm Tuyết tiến nhanh tới một bước, cô nói với Lương Bội Văn: "Bác à, bác đừng buồn! Chưa rõ tình hình ông nội, chúng ta càng cần bình tĩnh, không thể rối loạn trận tuyến!"

Sau một hồi được Lâm Tuyết khuyên giải an ủi, Lương Bội Văn lau khô nước mắt, bà ngẩng đầu, cầm tay Lâm Tuyết, đồng thời ngồi xuống dãy ghế bên cạnh.

Lưu Dương lén quan sát Lâm Tuyết vài lần, phát hiện Lương Tuấn Đào đang giương mắt hồ trờng mình, anh ta vội thu hồi tầm mắt.

Được tin, các cán bộ cấp lãnh đạo cùng chiến hữu đồng nghiệp tới liền không dứt, Lương Tuấn Đào theo cha hần tiếp đón những người đến thăm viếng này nên không thể nhìn chăm chăm vào Lưu Dương nữa.

Thừa dịp Lương Tuấn Đào bận rộn xã giao với những người tới hỏi thăm, Lưu Dương lặng lẽ đi đến cạnh Lâm Tuyết, ngồi xuống nói với cô: "Nghe nói gần đây cô thắng chức rồi!"

Lâm Tuyết giả vờ như không nghe thấy, cô chỉ thấp giọng trấn an Lương Bội Văn, cũng không để ý đáp lời Lưu Dương đang bắt chuyện.

Bị mất mặt nhưng Lưu Dương chưa từ bỏ ý định, anh ta nghiêng người sát vào dò xét, nói: "Tôi và Đồng Đồng chia tay rồi!"

Rốt cục Lâm Tuyết cũng quay đầu lại nhìn anh ta, thấy ánh mắt đối phương có chút chờ mong. Cô trừng Lữ Dương một cái, nói: "Tôi thấy vui thay cho Đồng Đồng!"

Lữ Dương cũng biết bản thân rất không có thuốc chữa! Biết rõ sự lưu luyến si mê dành cho cô không có kết quả, nhưng anh ta không thể khống chế chính mình đừng nghĩ về cô nữa. Anh ta nhịn không được tia hi vọng cuối cùng, hỏi: "Vậy còn cô? Có vui vẻ không?"

Lâm Tuyết vẫn không trả lời, chỉ thấy Lữ Vận Ngô qua đây. Ông ta dứt khoát véo tai con trai mình, kéo anh ta rời khỏi chỗ sát gần Lâm Tuyết.

"Tiểu tử thôi, xem ra lần trước đánh mày một trận còn chưa đủ nhớ! Quên cha mày dạy mày thế nào rồi à?" Lữ Vận Ngô đánh vào mũi Lữ Dương 1 cái, nói: "Nếu không phải thấy tâm tình của mẹ mày không tốt, tao không thể không tiếp tục đánh mày!"

Lữ Dương phần nộ đứng ở một bên, không tiếp tục hé răng nữa.

Như thế này, Lương Tuấn Đào đã lại qua đây rồi! Hắn thu hết vào tầm mắt một màn vừa rồi, nhưng do bị những người tới thăm đây đưa nên chưa thoát thân được mà thôi. Chờ khi rảnh rồi, hắn đi nhanh đến ngồi cạnh Lâm Tuyết, nhìn về phía Lữ Dương thị uy.

Lữ Dương bĩu môi, trong lòng bất mãn oán thầm: cần phải vậy sao? Cứ như tôi sẽ cướp người ngay ấy! Chung quanh còn nhiều thủ trưởng lãnh đạo ngồi như vậy, anh không sợ bị người ta chê cười là mê đắm bà xã à!

Lâm Tuyết và Lữ Mỹ Quân chưa bao giờ có tiếng nói chung, nhưng với Lương Bội Văn thì tiếng nói lại cực kì có trọng lượng, hai người tính cách hợp nhau, lời nói hàm súc cử chỉ văn nhã, nhìn đối phương mà trong lòng nhịn không được thở dài. Người này nghĩ: sao mình không có bà mẹ chồng như vậy nhỉ? Người kia nghĩ: nếu có thể có cô con dâu như vậy thì tốt rồi!

Chuyện trên thế gian tám chín phần mười không như ý chính là đạo lý này! Ông trời rất công bằng, sẽ không an bài tất cả chuyện tốt trên thân một người.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, theo từng giây từng phút trôi qua, khủng hoảng trong lòng mọi người cũng tăng lên. Đối với người già đang gần đất xa trời mà nói, việc ở trong phòng cấp cứu lâu như vậy cũng không phải dấu hiệu tốt.

Rạng sáng lúc 2h, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang xuống, chưa đợi Phó viện trưởng Lương Bội Văn mở miệng hỏi liền tuyên bố với những người chờ đợi bên ngoài: "Tạm thời đã bảo vệ được tính mạng của lão thủ trưởng!"

Tất cả mọi người lặng lẽ thở ra, nhưng không hề xem nhẹ hai chữ "tạm thời" kia . An toàn chỉ là tạm thời, không biết khi nào sẽ gặp nguy hiểm.

Lương Bội Văn nói với bác sĩ chủ trị: "Rốt cuộc là thế nào? Anh nói đi! Đợi hai ba tiếng ở đây đều là người thân của ba tôi! Bất kể là thân nhân, bạn bè hay lão chiến hữu, cấp dưới cũ, trong lòng bọn họ đều nóng như lửa đốt, cấp tốc muốn biết tình hình ba tôi!"

Bác sĩ gật gật đầu, chung quanh đây có lẽ được hơn hai mươi người, mỗi vị kia đều có quan hệ không tầm thường với lão thủ trưởng bên trong. Anh ta cung kính khom người, giọng nói tiếp tục ngưng trọng: "Tôi sẽ nói thật, tình hình của lão thủ trưởng rất không lạc quan!"

Những lời này chưa rõ ràng, không ai nói chuyện, họ lẳng lặng chờ bác sĩ nói tiếp.

"Cơ tim tắc nghẽn nghiêm trọng, sau khi cấp cứu, tính mạng tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nhưng . . ." Bác sĩ dừng một chút, để mọi người có thời gian chuẩn bị tiếp nhận, sau đó mới nói tiếp: "Nhưng ... trái tim lão thủ

trưởng đã sắp hỏng rồi, không biết lúc nào sẽ ngừng đập. Hơn nữa toàn bộ nội tạng khí quan đều xuất hiện bệnh phù và suy kiệt ở mức độ khác nhau, phẫu thuật gì cũng đều mang tính phiêu lưu, trái tim tạm thời không thể nối mạch máu, cần mời chuyên gia uy tín trong và ngoài nước tới hội chẩn để quyết định phương án trị liệu cụ thể tiếp theo!"

Tin tức này thật đáng sợ, khiến tất cả mọi người ngây ngời. Thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói của Lương Tuấn Đào: "Ông nội tôi đã tỉnh chưa?"

"Vẫn chưa đâu!" Bác sĩ đáp: "Ông cụ vẫn đang hôn mê, phỏng chừng đến giữa buổi trưa có thể hồi tỉnh trong chốc lát!"

*

Lương Đống được đưa vào phòng bệnh cách ly, mọi người đứng ở ngoài cửa chỉ có thể nhìn ông cụ hôn mê sâu qua kính thủy tinh.

Đến 4h sáng, đa số người đến quan sát đều rời đi rồi, mấy vị lãnh đạo không muốn rời đi cũng bị người nhà và cấp dưới khuyên nhủ kéo đi, trong đó Lãnh Lệnh Huy là một ví dụ.

Lãnh lão gia tuổi tác đã cao, căn bản không thể thức đêm. Vài thuộc cấp dưới quyền cùng hai người con trai, hai người cháu của ông lão đã mạnh mẽ lôi ông đi. Trước khi đi, Lãnh lão gia vỗ vỗ vai Lương Trọng Toàn an ủi, còn ôm Lương Tuấn Đào rồi mới chảy nước mắt rời đi.

Còn lại mấy người, cuối cùng Lưu Mỹ Quân cũng chống đỡ không nổi, bà ta nói với Lương Trọng Toàn: "Em choáng đầu quá!"

Lương Trọng Toàn nói với Lâm Tuyết: "Con đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi đi! Ba và Tuấn Đào ở trong này là được rồi!"

Lâm Á Linh ở nhà phụ trách chăm sóc Lương Thiên Dật nên không đến. Nếu bảo cô ta tới, phỏng chừng cũng sẽ la hét chịu không nổi.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Lâm Tuyết nói với Lương Trọng Toàn: "Để cảnh vệ binh đưa mẹ về nhà vậy, con muốn ở trong này đợi ông nội tỉnh lại."

Lưu Mỹ Quân nhất thời không biết để mặt mũi ở đâu, nàng dâu chưa qua cửa cũng chưa bỏ cuộc giữa đường, bà ta là con dâu lại la hét mệt nhọc trước, thật sự không thể nào nói nổi. Lưu Mỹ Quân phần nộ thấp giọng nói: "Giả vờ hiếu thuận gì chứ?"

Lâm Tuyết không nói gì nhưng hai cha con kia lại lần lượt nổi nóng với Lưu Mỹ Quân.

"Mỹ Quân, bà nói cái gì thế?" Lương Trọng Toàn khiển trách trước.

Lương Tuấn Đào càng dứt khoát hơn: "Mẹ, mẹ đây là già mà không để ý đến hành động của bản thân! Dù Lâm Tuyết giả bộ hiếu thuận, ít nhất cô ấy vẫn còn biết giả vờ, mẹ chưa bằng cô ấy đâu!"

Lưu Mỹ Quân nổi giận, chuyện này làm địa vị bà ta ở trước mặt ông xã và con trai giảm xuống, bà ta càng chà đạp Lâm Tuyết hơn. "Được a! Chỉ bằng khuôn mặt này, cô ta chẳng những mê hoặc con trai tôi đến thần hồn điên đảo, ngay cả lão cũng che chở hướng về cô ta, ở cái nhà này tôi còn cái địa vị gì đây? Hai người giữ lại cô ta đi, tôi mang Thiên Dật về nhà mẹ đẻ ở!"

Thấy Lưu Mỹ Quân nói chuyện càng lúc càng quá mức, lại không muốn cãi nhau với bà ta vào thời điểm này, Lương Trọng Toàn tức giận xoay người mau chóng rời đi.

Lương Tuấn Đào thì hầm hầm mà xua đuổi mẹ hẳn: "Mẹ đi mau a! Hiện tại đi mau đi! Xem xem cậu con có đuổi về không!"

"Mày. . . Đồ nghịch tử, muốn chọc tao tức chết đây mà!" Mắt Lưu Mỹ Quân rơi lệ, tức giận đến mức dậm chân.

Lương Bội Văn đi tới, lạnh giọng trách mắng: "Chuyện đáng ầm ĩ thế à? Lão gia còn nằm bên trong sinh tử chưa biết thế nào? Các người còn có gì đáng tranh cãi hả?"

Ầm ĩ thì chỉ có Lưu Mỹ Quân và Lương Tuấn Đào, còn lời nói của Lương Bội Văn lúc này không thể nghi ngờ là đang hướng về phía Lưu Mỹ Quân. Dù sao Lưu Mỹ Quân cũng là trưởng bối, vừa rồi la hét ầm ĩ quả thực thiếu phong phạm bà chủ gia đình.

Lưu Mỹ Quân luôn luôn kính sợ người chị chồng này, bấy giờ thấy bà lên tiếng, cũng đành nhịn xuống không tiếp tục nói thêm gì.

Vất vả đến hừng đông, hai gia đình, kể cả vài vị chiến sĩ giao tình thăm thiết thân cận và mấy vị bạn bè ở lại suốt đêm chờ đợi cùng tới nhà ăn dùng bữa sáng.

Sau bữa sáng, Lưu Mỹ Quân không dám cậy mạnh nữa, bà ta bảo người đưa mình về nhà ngủ bù. Lương Tuấn Đào chỉ thị cho bệnh viện chuẩn bị mấy gian phòng an dưỡng sang trọng, hăn bảo Lâm Tuyết đi ngủ một lúc nhưng làm thế nào cô cũng không chịu rời đi.

"Vừa rồi hỏi qua bác sĩ, phòng chừng từ 9h tới 12h ông nội có thể tỉnh lại trong chốc lát, thời gian rất ngắn, chúng ta nhất định phải chờ ở đây. Thời điểm ông nội tỉnh dậy có chuyện sẽ nói với chúng ta, ở đây thì có thể vào ngay cho kịp lúc!" Lâm Tuyết nhỏ giọng nói bên tai Lương Tuấn Đào.

Do cơ tim tắc nghẽn đột ngột, ông cụ hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, đột nhiên ngã xuống như vậy đương nhiên còn rất nhiều tâm nguyện chưa xong. Bác sĩ biểu lộ chỉ lo tính mạng ông cụ một sớm một chiều, thời khắc hồi tỉnh tạm thời rất ngắn, cho nên nhất định phải ở đây.

"Ừ!" Lương Tuấn Đào xoa cằm khen: "Vẫn là em suy xét chu đáo hơn!"

Kiên trì như vậy đến 9h30 sáng, cuối cùng có một y tá trẻ vội vàng vàng chạy đến, báo: "Mau lên, lão thủ trưởng tỉnh rồi, ông ấy muốn gặp mọi người!"

*

Lương Đồng đã tháo ống thở ôxy, nghe tiếng bước chân đi vào, ông cụ lập tức mở to mắt, có thể thấy đầu óc ông cụ đã tỉnh táo.

"Ba!" Lương Bội Văn nhào lên, nghẹn ngào thăm hỏi cha mình.

Những người khác lục tục đến gần, Lương Đồng nhìn quét qua một vòng, hỏi: "Trọng Toàn đâu rồi?"

Lương Tuấn Đào vội bước lên phía trước nói: "Ba con tạm thời ra ngoài một chuyến, có chuyện gì ông nói với con cũng được!"

Lương Đồng hơi nhắm mắt, giống như đang lấy hơi sức, qua vài giây đồng hồ, ông cụ mở mắt lần nữa, nói với con gái đang cúi đầu khóc: "Đừng khóc, quân nhân đổ máu không rơi lệ!"

Lương Bội Văn vội lau khô nước mắt, bà sợ mình khiến phụ thân thất vọng. Bà và em trai Lương Trọng Toàn cả đời đều ghi nhớ lời dạy bảo của cha mình, lập chí làm một quân nhân chân chính.

"Trọng Toàn không ở đây, Bội Văn cũng được!" Lương Đồng thở phà phò trong chốc lát, ánh mắt chuyển hướng sang Lương Tuấn Đào - đứa cháu mà ông yêu quý: "Tuấn Đào, lại đây!"

Lương Tuấn Đào vội đến gần, thân thể cao lớn cúi xuống trước giường, hẩn nắn bàn tay khô gầy, nước nở nói: "Ông nội!"

"Không được khóc!" Ánh mắt ông cụ vẫn không nộ mà uy, ông nói: "Bảo Lâm Tuyết lại đây!"

Lâm Tuyết vội vã đi tới, cô đứng bên cạnh Lương Tuấn Đào, tới gần ông cụ rồi cất tiếng hỏi: "Ông nội có gì dặn dò con?"

"Hai người các cháu!" Lương Đống kéo tay bộ họ, nói: "Bây giờ lập tức về nhà!"

"Vì sao ạ?" Lương Tuấn Đào khó hiểu hỏi han. Có phải ông nội thương bọn họ chờ đợi mệt mỏi ở đây không? Hẳn vội đáp: "Chúng cháu không mệt! Ông nội yên tâm đi! Chúng cháu đều muốn ở cạnh ông nội trong chốc lát!"

"Yên tâm đi, ông nội chưa chết được trong một chốc đâu!" Lương Đống lắc đầu cười khố, nói: "Ông muốn hai đứa mau đi chuẩn bị hôn lễ, ngày mai kết hôn!"

". . ."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây sợ ngây người! Chẳng ai nghĩ rằng Lương Đống lại nói ra như vậy! Sau khi ông cụ hồi tỉnh, chuyện đầu tiên ông làm là muốn Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết ngày mai kết hôn!

Khi tất cả đang trợn mắt há mồm, Lương Bội Văn dường như hơi hiểu ra. Bà nhẹ giọng hỏi cha mình: "Ba, có phải ba sợ mình ... sẽ ảnh hưởng tới việc kết hôn của hai đứa không?"

Nếu lần này Lương Đống qua đời, như vậy hôn lễ vào ngày mừng 1 tháng 8 của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết không thể nghi ngờ gì nữa sẽ bị lùi lại! Bởi vì Trung Quốc có lệ, không thể tổ chức hôn sự sau một năm lo tang ma, nếu không cả đời sẽ không đuổi hết vận xui.

Đương nhiên ông cụ tin và còn kính sợ những phong tục dân gian này! Ông không muốn việc mình qua đời gây bất cứ ảnh hưởng không tốt nào cho các con các cháu, ông muốn thấy đứa cháu mình yêu quý hoàn thành chung thân đại sự mới có thể bình yên nhắm mắt.

"Đúng vậy! Nghe lời ông, làm đi, đây là tâm nguyện duy nhất của ông!" Nói hết mấy câu, ông cụ đã thở hồng hộc, bác sĩ bên cạnh nhanh chóng đeo ống thở oxy cho Lương Đống, hít dưỡng khí trong chốc, ông cụ lại bảo bỏ xuống.

Bác sĩ vội nhắc nhở mọi người: "Các người nhất định phải nghe lời lão thủ trưởng! Ông ấy muốn các người làm gì thì ngàn vạn lần đừng trái ý, hiện giờ ông ấy không thể có bất cứ cảm xúc không ổn định nào!"

Lương Tuấn Đào lĩnh ngộ trước tiên, hẩn vội vàng an ủi ông nội mình: "Ông nội yên tâm, ngày mai cháu và Lâm Tuyết liền cử hành hôn lễ! Ông phải nhanh khỏe hơn chút, chờ . . . ôm chặt trai của ông!" Nói xong lời cuối, giọng hẩn lại nghẹn ngào lần nữa.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Quân Hôn Khuynh Thành (4)

Lương Bội Văn cũng chấp nhận sự thực, bà rưng rưng đồng ý với phụ thân: "Ba yên tâm, chuyện này đặt trên người con! Con chắc chắn sẽ cho bọn trẻ một hôn lễ thuận lợi vui vẻ, cam đoan chấn động toàn kinh thành, khiến tất cả mọi người hâm mộ!"

Lúc này, Lương Trọng Toàn nghe tiếng chạy đến, một đường tách mọi người ra, cả người ông đầy mồ hôi mà chen vào nhưng lại thấy phụ thân rơi vào hôn mê lần nữa.

"Ba!" Lương Trọng Toàn nhào lên, trong lòng bị sợ hãi xâm chiếm, "Ba tỉnh lại đi!"

"Lương bộ trưởng, xin đừng kích động!" Bác sĩ vội khuyên can ông, nói: "Thời gian Lão thủ trưởng tỉnh lại rất ngắn, nhưng tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng! Phòng chừng đến tối có thể hồi tỉnh lần nữa trong chốc lát!"

Trái tim bắt đầu vật lộn, nếu không có biến chứng ngoài ý muốn, tạm thời hẳn không nguy hiểm.

Người một nhà đứng trước giường bệnh yên lặng rơi lệ, thật lâu sau, Lương Bội Văn lau khô nước mắt, nói với em mình: "Ba yêu cầu ngày mai phải cấp tốc cử hành một hôn lễ vui vẻ long trọng cho Tuấn Đào và Lâm Tuyết, chị đã đồng ý với ba sẽ làm tốt chuyện này!"

Nghe tin, không thể nghi ngờ, Lương Trọng Toàn cũng giật mình như chị ông, nhưng rất nhanh sau ông cũng hiểu ra, rưng rưng nói: "Lão gia sợ làm trễ một năm hôn kỳ của hai đứa!"

"Đúng vậy! Cho nên chúng ta cần tôn trọng ý kiến của ba, giúp ba có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trên đời, không còn bất cứ tiếc nuối nào!" Lương Bội Văn xoay người nhìn Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, hỏi bọn họ: "Lời của lão gia, các cháu đều nghe rõ chứ?"

Lương Tuấn Đào gật đầu nói: "Cháu không ý kiến gì... chỉ là..." Nhìn ông cụ nằm trên giường bệnh đang rơi vào hôn mê, hắt lại nước mắt lưng tròng.

Kết hôn là chuyện đại hỷ, nhưng... nhìn ông nội đang bệnh tình nguy kịch, làm thế nào hẳn cũng không vui vẻ nổi.

Lâm Tuyết cũng rất khổ sở, đôi mắt trong suốt rưng rưng, cô hơi nức nở nói: "Tất cả nghe theo sắp xếp của ông nội, con không có ý kiến gì!"

Trong lòng cô, ông cụ luôn cao thượng và vĩ đại như vậy, sự kính trọng của cô không từ ngữ nào diễn tả nổi. Nếu có thể, Lâm Tuyết thật muốn dùng 10 năm tuổi thọ của mình để đổi lấy 1 năm dương thọ cho ông cụ!

Thấy hai người đều đồng ý hôn lễ trước thời hạn, Lương Trọng Toàn mới lau nước mắt, ông khàn giọng tuyên bố: "Cứ như vậy đi! Em ở đây trông ba, Bội Văn, hôn sự của hai đứa giao cho chị! Chị nhất định phải tổ chức thuận lợi vui vẻ, vô cùng - náo nhiệt... Hoàn thành tâm nguyện này của ông cụ!"

*

Hôm nay, Lương gia náo nhiệt hơn bao giờ hết, tất cả mọi người đều chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai, vội đến mức gần như chân không chạm đất.

Hôn sự rất gấp gáp, chỉ có một ngày chuẩn bị, còn phải lo tạo ra hôn lễ long trọng hiệu quả đủ để chấn độ toàn bộ thủ đô, quả thực là hơi khó khăn.

Vì thế, Lương gia vận dụng toàn bộ quan hệ có thể, chỉ cần giao tình thân thiết đều đến giúp đỡ. Nhất là Lãnh gia, nghe nói Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết ngày mai cử hành hôn lễ theo lời Lương Đống, Lãnh lão gia có lòng đích thân ngồi xe chuyên dụng tới, hạ quân lệnh, điều động toàn bộ xe cao cấp nhất của quân bộ tới làm làm xe hoa.

Lương Trọng Toàn thông báo cho cục cảnh sát, Phó cục trưởng Phương sai mười mấy phân đội đến duy trì trật tự trong hôn lễ ngày mai. Bên cảnh sát giao thông cũng nhận được thông báo của thượng cấp, phải tăng nhân lực đến khơi thông đường phố lân cận Lương gia, bảo đảm xe cộ ngày hôn lễ có nhiều hơn nữa cũng không bị tắc nghẽn.

Những thứ này là phần chuẩn bị bên ngoài, mặt khác còn có sự trang hoàng và bố trí của Lương gia, tuy gấp gáp nhưng vẫn mời chuyên gia thiết kế nổi tiếng trên thế giới đến, trang trí lại tất cả phòng ốc ở sân trong, thoát nhìn không khí vui vẻ tràn đầy, toàn bộ khu biệt thự Uyển Quân Kiều Sơn có vẻ dễ khiến người khác chú ý.

Mặt khác Lãnh lão gia còn tự tay viết bức hoành 〰 quân hôn khuynh thành 〰 , sai người đưa tới, là lời chúc phúc và chúc mừng cho đôi tân nhân.

Lương Trọng Toàn tự mình treo bức hoành lên bức tường chính diện trong phòng khách, những chữ này Lãnh lão gia tự tay viết bằng mực tàu, so với bất cứ đồ trang trí xa hoa cao cấp nào cũng hấp dẫn mắt nhìn hơn.

Do thời gian gấp gáp, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào chỉ kịp chụp một tấm ảnh cưới. So với ảnh cưới bình thường cũng khác, tân lang tân nương không mặc áo cưới và lễ phục, mà đều mặc quân trang trên người. Người đàn ông anh tuấn đẹp trai, tuấn nhan như họa; người phụ nữ nhỏ bé

xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ xuất trần. Gáy hai người dựa sát vào nhau, tư thế rất thân mật uyển chuyển. Những ngôi sao trên quần hàm lóe sáng hơn bất cứ loại châu báu kim cương chói mắt nào, đủ để khiến mọi vị khách tới thăm đều gật gù khen ngợi, mặc quần trang chụp ảnh cưới, hiệu quả thực sự không kém bất kì kiểu áo cưới lễ phục nào, càng có tư thế oai hùng hiên ngang, vừa vặn thích hợp với nếp sống của gia đình quân môn thế gia.

Ảnh cưới phóng lớn cao đến ba thước, đặt gần bức hoành kia, quả là tranh - chữ phù hợp, kết hợp cùng nhau càng tăng thêm sức mạnh!

Một buổi sáng bận rộn, thiết bị cơ bản chuẩn bị có vẻ ổn rồi. Do đau đầu, Lưu Mỹ Quân nằm trên giường không dậy nổi, hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu. Càng không nói tới Đại thiếu gia Lương Thiên Dật, tồn tại như không, chẳng dám trông cậy bất cứ chuyện gì vào anh ta.

Cha con họ Lương còn phải xã giao đến chào tân khách, quả thực vội đến mức chân không chạm đất. Do Lưu Vận Ngô quyết định hôm nay triệu tập họp Ban Quản trị, hẹn xong với các đại cổ đông trên thế giới, không tiện thay đổi nên đành tạm vắng mặt. Nhưng làm thế nào Lưu Dương cũng không chịu qua đây, Lương Bội Văn cho rằng anh ta lảng tránh do sợ Lương Tuấn Đào nảy sinh hiềm khích nên cũng không gượng ép.

Giữa trưa, nhanh chóng dùng bữa xong lại bắt đầu đặt mua mọi vật phẩm cần thiết cho hôn lễ. Áo cưới, lễ phục của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào bây giờ chế tạo gấp cũng không kịp nữa rồi, đành phải liên hệ với mấy hãng áo cưới danh tiếng Paris có cửa hàng tại thủ đô, bảo bọn họ hỏa tốc xuất ra áo cưới và lễ phục dạ hội mới nhất đưa đến nhà đến hai người mặc thử.

Lễ phục của Lương Tuấn Đào thì dễ bàn, mấy bộ tây trang cắt may thủ công có thể đối phó được, còn Lâm Tuyết lại phải mặc thử đủ kiểu váy áo muôn hình muôn vẻ gần như đã chất thành núi!

Cô hơi phát sầu, liền nói với Lương Bội Văn: "Bác à, thế này nhiều quá! Con có thể thử ít đi vài bộ không?"

"Vậy không được!" Lương Bội Văn lắc đầu, nói: "Đây không chỉ là vấn đề của con, còn liên quan đến thể diện Lương gia! Nghe lời, không mất bao nhiêu thời gian đâu, bác ở trong này với con!"

Nhiệm vụ chính của bà là khiến Lâm Tuyết ăn diện xinh xinh đẹp đẹp, khiến cô thuận lợi vui vẻ xuất giá, khiến Lương gia thuận lợi vui vẻ cưới vợ!

Đây là nhiệm vụ gian khổ, Lâm Tuyết uống mấy ngụm trà, bắt đầu tranh đấu với núi quần áo. Mặc vào, đi vài bước, nhìn gương nói PASS (bỏ qua), sau đó cởi ra, tiếp tục lặp lại quá trình như vậy, chỉ có quần áo mặc trên người khác đi mà thôi.

Thật may khi ở bộ đội, mỗi người đều luyện qua thể năng, bằng không cả Lâm Tuyết và Lương Bội Văn đều đã mệt mỏi mà gục xuống.

2h chiều, người giúp việc tiến vào nói: "Cả nhà Lâm tiên sinh đã tới!"

Lâm Tuyết giật mình, hỏi: "Có những ai tới?"

"Lâm tiên sinh, Lâm phu nhân, còn có Lâm đại thiếu gia ôm tiểu thiếu gia cùng ở đại sảnh trà!" Người hầu trả lời chi tiết.

Lương Bội Văn gật gật đầu, tỏ ra đã hiểu, sau đó bà nói với Lâm Tuyết: "Là bác bảo người thông báo cho họ! Dù sao cũng là nhà mẹ đẻ con, việc chung thân đại sự của con không báo bọn họ tới một chuyến thì có vẻ không phù hợp!"

Lâm Tuyết ngược lại không hề phản đối, trong lòng cũng kính nể Lương Bội Văn lo liệu chu đáo, có phong phạm rộng lượng khác xa so với

Lưu Mỹ Quân. Nhưng do chuyện lần trước, quả thực cô rất sợ nhìn thấy vẻ mặt nịnh bợ của người nhà họ Lâm ở nơi này!

Trong lúc suy nghĩ, người của Lâm gia đã đến đây, Hứa Tĩnh Dao đi đằng trước, tiến vào cùng Lương Bội Văn chào hỏi đầu tiên, họ ân cần thăm hỏi nhau vài câu, sau đó bà ta liền kéo Lâm Tuyết qua, tấm tắc khen ngợi: "Đẹp quá! Tiểu Tuyết làm cô dâu mới! Mẹ thật sự rất vui!"

Lâm Văn Bác cũng tràn đầy tươi cười, ông ta cố ý hỏi Lương Bội Văn: "Trước khi Lâm Tuyết xuất giá, có đến ở nhà chúng tôi ở không nhỉ?"

Thật ra vừa rồi ở đại sảnh, ông ta đã hỏi qua cha con Lương gia nhưng bọn họ chưa cho ông ta câu trả lời rõ ràng, họ nói chuyện này cần hỏi ý kiến Lương Bội Văn nên Lâm Văn Bác mới mang người nhà qua đây. Bằng không, với tính cách nịnh hót của mình, miễn là quyết định xong hôn sự và những chuyện bản thân quan tâm, ông ta căn bản cũng chẳng muốn đến thăm Lâm Tuyết, lại càng không hỏi ý kiến cô.

Lương Bội Văn gật đầu nói: "Đương nhiên xuất giá từ nhà mẹ đẻ rồi, điểm nhỏ ấy không cần bàn bạc!"

Nghe nói vậy, người nhà họ Lâm đều yên lòng. Hứa Tĩnh Dao vội vàng đáp: "Hôn sự rất gấp gáp, chúng tôi cũng chưa có chuẩn bị gì!"

"Xin yên tâm, tuy thời gian gấp gáp, hôn lễ tuyệt đối không vội vã!" Lương Bội Văn nói với Lâm Văn Bác: "Ông bà thông gia có thể mang theo người về nhà chuẩn bị trước, hơn nữa đồ dùng cần thiết cứ liệt kê vào danh sách, tôi sẽ bảo người gộp cả sính lễ sính kim cùng đưa qua!"

Nghe nói còn có sính lễ sính kim, hơn nữa đồ gì cần đến đều có thể trực tiếp liệt vào danh sách, trên mặt người nhà họ Lâm lộ ra sự vui mừng khó che dấu nổi.

Nhìn quanh bốn phía cũng không thấy bóng dáng Lâm Á Linh đâu, Hứa Tĩnh Dao nhìn không được hỏi: "Á Linh đâu rồi? Sao con bé không qua hỗ trợ?"

"Nó ở trên lầu chăm sóc Thiên Dật!" Lương Bội Văn ngừng lại chút, nói tiếp: "Nơi này không cần nó!"

*

Lâm Á Linh đứng ở cửa sổ, thu vào tầm mắt tình hình rộn ràng nhộn nháo bên dưới, cô ta ghen tị đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Lâm Tuyết thế mà cùng Lương Tuấn Đào tu thành chính quả, ngày mai chính là hôn lễ của bọn họ, hơn nữa hôm nay còn phô trương lớn hơn, dường như kinh động cả giới thượng lưu kinh thành, như vậy sao có thể không khiến cô ta đỏ mắt chứ!

Dựa vào cái gì mà thân phận địa vị như nhau, thời điểm bước vào nhà họ Lương xấp xỉ nhau mà hiện tại cô ta vẫn là nữ nô bên cạnh Lương đại thiếu, địa vị cũng không tăng lên, hơn nữa Lương đại thiếu còn là kẻ bị liệt vô dụng nhưng Lâm Tuyết thì lên như điều gặp gió, thuận lợi vui vẻ mà gả cho Lương nhị thiếu? Rất không công bằng!

Quay đầu lại, thấy Lương Thiên Dật còn đang bôi loạn trên vải vẽ tranh sơn dầu, giống như thờ ơ với mọi thứ bên ngoài, tính cách ngang ngược của Lâm Á Linh phát tác, cô ta liền đi ra phía trước, chỉ cây dâu mà măng cây hòe: "Anh còn ngồi đây vẽ gì hả? Toàn kinh thành cả có thể lẫn không thể động đều chạy tới! Anh là anh cả còn có thể ngồi yên được, chỉ sợ người ngoài nghi ngờ anh không bị liệt mà là đã chết rồi!"

Trong lòng Lương Thiên Dật vốn buồn bực, lúc này nghe thấy tiếng huyên náo của Lâm Á Linh thì giận dữ run cả người, anh ta dứt khoát ném bút vẽ trong tay về phía cô ta.

Lâm Á Linh nghiêng mình né qua, biết đối phương đi đứng không tiện, cô ta chống nạnh mắng: "Đồ bị liệt! Không bản lĩnh tính tình ngược lại không nhỏ! Mở to mắt mà nhìn cho rõ, ngoài bà đây cũng không ai nhẫn nại hầu hạ anh đâu! Coi đi, tiểu yêu tinh Vân gia không tiếp tục xuất hiện nữa rồi! Chắc chắn, người ta ghét bỏ anh đó! Cả ngày ngồi ở xe lăn, ngay cả cửa cũng không ra, anh có ích lợi gì chứ..."

Chưa mắng xong đã thấy Lương Thiên Dật cầm dụng cụ vẽ tranh trong hộp bên cạnh ném qua, Lâm Á Linh nhanh chóng trốn xa, dù sao phòng vẽ tranh này rất lớn, cùng một phế nhân ngồi xe lăn chơi trốn tìm thì cô ta chắc thắng không thua.

Lương Thiên Dật tức giận đến mức khuôn mặt tuần tú xanh mét, anh ta quát lên: "Người đâu!"

"Hừ!" Lâm Á Linh lại ngẩng cao đầu, không hề sợ anh ta đuổi đi như trước đây, cô ta khinh thường chế giễu: "Có phải muốn đuổi tôi đi không? Nói cho anh biết, bây giờ bà đây không sợ!"

Dù gì Lâm Tuyết sắp danh chính ngôn thuận trở thành Nhị thiếu phu nhân của Lương gia, người nhà họ Lâm cũng nhận được sự bố trí thích đáng, không như trước bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị đuổi ra khỏi cửa. Hơn nữa nghe nói Hứa Tĩnh Dao đã nhận 2 thẻ vàng, phân biệt rõ là chi phí sinh hoạt của cha con họ Lương cấp cho Lâm gia. Tình hình kinh tế trong nhà hẳn được cải thiện, cô ta cũng không cần vì sinh tồn mà phải dựa vào Lương gia không đi.

Chủ yếu là Lương Thiên Dật rất lạnh nhạt với cô ta, hoàn toàn không động vào Lâm Á Linh, cô ta không thể ở đây thủ tiết đến già! Hơn nữa, nếu có danh phận, ít nhất cô ta còn ham mê, nhưng ở trong này cái gì cũng không có cái gì cũng không phải, thậm chí ngay đến tiền cũng không lấy được. Thiếu đi hấp dẫn và động lực, đương nhiên Lâm Á Linh không còn ý chí chiến đấu.

Thay vì ở trong này liều chết sút mẻ, không bằng rời khỏi Lương gia. Tốt xấu gì vẫn đường đường là Lâm gia nhị tiểu thư, hiện tại Lâm gia có Lương gia làm chỗ dựa vững chắc, như Đông Sơn tái khởi, nếu cô ta muốn tìm người chồng như ý hẳn không thành vấn đề. Cho dù không đủ hiển hách như Lương gia, ít nhất tìm người đàn ông bình thường, khác với Lương Thiên Dật - trông được mà không còn dùng được.

"Cô cút cho tôi! Lập tức cút đi!" Lương Thiên Dật phẫn nộ đập giá vẽ, sau đó điên cuồng ném về phía Lâm Á Linh.

Lâm Á Linh bị đánh đến mức chạy vắt chân lên cổ, trước khi chạy còn oán hận bỏ xuống một câu: "Đồ bị liệt, cứ ngồi xe lăn suốt đời đi!

Lương Bội Văn bố trí tài xế đưa người Lâm gia trở về, khi Lâm Văn Bác được con trai nâng lên xe, Hứa Tĩnh Dao còn kéo tay Lâm Tuyết, nhỏ giọng dặn dò, lúc này bỗng thấy Lâm Á Linh tóc tai bù xù chạy đến, hơn nữa sắc mặt kinh hoàng, giống như sau lưng có gì đáng sợ đang đuổi theo cô ta.

"Ba! Anh!" Lâm Á Linh nhanh chóng qua đây, cô ta không để ý tới sự có mặt của Lương Bội Văn, cảnh vệ binh lái xe và cả ánh mắt kinh ngạc của quản gia lẫn người giúp việc, tự mình lên xe, nói: "Con cùng mọi người trở về!"

"Sao hả?" Lâm Văn Bác nhận ra sự khác thường liền dùng ánh mắt không vui nhìn đứa con gái thứ hai, trách cứ: "Không phải bảo con chăm sóc đại thiếu gia à? Con chạy xuống làm gì?"

"Trời ơi, anh ta còn nhiều người chăm sóc lắm! Không cần tới con đâu!" Lâm Á Linh vội xua tay đáp: "Con cùng về với ba!" Nói xong sợ Lâm Văn Bác phản đối, lại giải thích: "Ngày mai không phải ngày lành kết hôn của Lâm Tuyết à! Con là chị nó, đương nhiên phải về nhà giúp nó chuẩn bị hôn lễ!"

Lấy cớ này ngược lại đường hoàng, hoàn toàn qua được!

Lâm Văn Bác cũng không phản đối nữa, Lâm Thông ở bên cạnh nói thầm: "Có phải mày lại bị Lương đại thiếu đuổi ra ngoài không?"

"Cắt!" Lâm Á Linh lườm hăn một cái, không thèm đáp lại.

Hứa Tĩnh Dao cũng lên xe, quay đầu hướng Lâm Tuyết nói: "Đội việc ở đây có vẻ ổn, con mau trở về nha! Đêm nay cần nghỉ ngơi sớm, ngày mai mới có thể làm tân nương tử xinh đẹp đó!"

Lâm Tuyết gật đầu mỉm cười: "Cám ơn mẹ, con biết rồi!"

Vẫy tay tiễn xe, cô kiên cường quay lại tiếp tục đấu tranh với núi quần áo kia thì thấy vài chiếc xe Jeep quân dụng tiến vào sân, đoàn xe đỗ lại, mấy chục nữ binh tư thế hiên ngang oai hùng từ bên trong nhảy ra.

Bắt gặp những bóng dáng quen thuộc, trước mắt Lâm Tuyết sáng ngời, hóa ra là đại đội nữ binh! Hơn nữa còn có đại đội trưởng cũ Đỗ Hâm Lôi, đại đội trưởng mới Nhâm Thiên cũng tới!

"Lâm Tuyết, nghe nói ngày mai cô kết hôn, quân khu đặc biệt cho nghỉ, chúng tôi đến xem tân nương tử tiêu chuẩn một chút!" Đỗ Hâm Lôi vẫn thẳng thắn như trước, gặp mặt liền ôm chầm Lâm Tuyết một cái.

Lâm Tuyết thích cô gái này nhất, nhìn nhau một hồi, tươi cười ân cần thăm hỏi tình hình gần đây, biết Đỗ Hâm Lôi ở đại đội vệ sinh rất tốt, vẫn đảm nhiệm chức vụ đại đội trưởng.

Nhâm Thiên thân thiết kéo tay Lâm Tuyết, hỏi: "Này, tân nương tiêu chuẩn! Cũng sắp đám cưới rồi, sao cô còn ở nhà chồng hả?"

Lâm Tuyết hơi ngượng ngùng, bèn giải thích: "Hôn lễ quá gấp gáp, tôi ở lại giúp chuẩn bị! Trước 5h chiều phải trở về đi!"

Dù không có tình cảm gì với Lâm gia nhưng đó cũng là nhà mẹ đẻ Lâm Tuyết, ngày mai kết hôn cô phải xuất giá từ đó.

Lâm Tuyết kéo tay hai chiến hữu, thăm hỏi những nữ binh khác trong đại đội, bọn họ cùng tiến về đại sảnh ngồi xuống. Người giúp việc đưa nước trà, hạt dưa lên, còn có các loại hoa quả tươi và mứt kẹo linh tinh cùng điểm tâm mà các cô gái vẫn thích.

Mọi người vừa uống trà ăn đồ ăn vặt, vừa tán gẫu những chuyện thú vị trong bộ đội. Họ nhắc tới Thẩm Doanh Doanh và mấy sinh viên trường sĩ quan kia, tất cả đều cười không ngừng, kể rằng mấy người đó đều tìm quan hệ chung quanh với hi vọng được rời khỏi Phi Ưng đoàn!

"Lương thủ trưởng đúng là mặt trời! Anh ấy chiếu tới chỗ nào, oanh oanh yển yển liền bay theo hướng đó! Có ông xã ưu tú như vậy cũng bị áp lực, cô nên chú ý một chút!" Đỗ Hâm Lôi bắt đầu đùa giỡn đầy thiện ý.

Lâm Tuyết hơi giương môi, nói: "Thả anh ấy ra 100 thước, để những oanh oanh yển yển đó qua xem thấy nghiện, thật ra sợi dây trong tay tôi chặt lắm!"

Mọi người cười rộ lên, cảm thấy Lâm Tuyết giữa hài hước lộ ra tự tin, chỉ bằng phong độ thong dong lúc này cũng đúng đủ tư cách làm vợ Lương Tuấn Đào!

Nhâm Thiến xúc động mà phát biểu: "Thảo nào Lương thủ trưởng thích cô, so với con gái bình thường, cô có gì đó mà bọn tôi không có, hẳn đó là điều thủ trưởng thích!"

"Đang nói chuyện gì thế? Vui vẻ vậy à?" Lương Tuấn Đào nghe tin nữ binh đại đội Phi Ưng Đoàn đến đây, giữa lúc bận bịu liền bớt thời gian qua đây xem một cái.

Nhìn thấy chiến thần trong suy nghĩ ăn bận trang phục ở nhà, thoát nhìn càng chân thực mê người, các nữ binh tức thì như chim nhỏ nhảy lên, quay chung quanh vầng thái dương của mình riu ra riu rít cười đùa không ngừng.

"Thủ trưởng, sắp thành tân lang rồi, trước khi bước vào tầng lớp đã kết hôn, có phải nên chụp cùng chúng tôi một bức ảnh lưu niệm để sau này nhớ lại hay không!" Nhâm Thiến cười khê nói với Lương Tuấn Đào.

Do lần đó Thẩm Doanh Doanh mang theo sinh viên trường sĩ quan ăn hiếp Lâm Tuyết, tại thời khắc mấu chốt cô dũng cảm xuất hiện, kết quả được Lương Tuấn Đào ưu ái, đề bạt từ một nữ binh bình thường lên làm đại đội trưởng, ơn tri ngộ này khiến Nhâm Thiến cả đời khó quên, trong lòng sinh cảm kích với hắn, đồng thời cũng không nhịn được mà cảm thán: may mắn của cô hoàn toàn là nhờ Lâm Tuyết!

Nếu nói Lương Tuấn Đào là vầng thái dương của đại đội nữ binh bọn họ thì Lâm Tuyết chính là mặt trời của Lương Tuấn Đào, bất kể là cách chức Thẩm Doanh Doanh hay thăng chức cho Nhâm Thiến, quan trọng là mọi kết quả đều liên quan tới Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào sáng khoái đáp ứng yêu cầu của các nữ binh, hắn nói muốn đi thay quân trang trước, Nhâm Thiến liều mạng kéo hắn không cho đi, những nữ binh khác cũng la hét không cho đi. Khi không mặc quân trang, Lương Tuấn Đào thoát nhìn thiếu mất uy nghiêm và khí phách của người lính nhưng lại thêm vẻ gợi cảm và tà mị của đàn ông, nhìn qua càng trâu chọc say mê.

Vì thế, Lương thủ trưởng mặc trang phục ở nhà, bên cạnh là một đám oanh oanh yến yến mê muội mặc quân trang màu lục, có mấy người còn cố ý chen vào ngực hắn, thoát nhìn đúng là hoa thơm cỏ lạ hầu hạ chung quanh, trái ôm phải ấp.

Máy chụp hình kêu lên tách tách, một tấm ảnh hoàn mỹ, hơn nữa ý nghĩa không giống bình thường, cứ như vậy sinh ra rục rờ, vang lên khúc nhạc báo hiệu Lương thủ trưởng sắp chấm dứt thời kì độc thân hoàng kim của mình.

Chỉ có Lâm Tuyết và Đỗ Hâm Lôi không qua giúp vui, hai người nhìn nhau cười cười, cũng không hỏi đối phương vì cái gì không qua đó, bởi trong lòng bọn họ đều hiểu lẫn nhau.

Lâm Tuyết đã có được Lương Tuấn Đào, cô không thể cảm nhận được sự lưu luyến tiếc nuối khó bỏ của những nữ binh kia; Đỗ Hâm Lôi đã có người yêu nên không dậy nổi hứng thú giúp vui.

Chụp xong ảnh chung, Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết lại cùng mọi người ở uống trà nói chuyện phiếm. Đúng lúc này, từ bệnh viện truyền đến tin vui, nói Lương Đồng đã hồi tỉnh lần hai, hơn nữa hiện tượng suy tim dần biến mất, đã không cần đến ống thở.

Đây chính là việc đại hỷ khiến tinh thần tất cả mọi người phấn chấn. Tức thì nhiều người đều thảo luận: "Đây là gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái! Lão thủ trưởng lâm bệnh gặp việc vui, lại có thể khỏe hơn phân nửa!"

Xung hỉ là truyền thuyết lâu đời, sự việc hôm nay khiến bọn họ cảm thấy cách nói này cũng không phải lời lẽ vô căn cứ. Có lẽ nhân tố chính ở đây là phương diện tâm lý, bên người phát sinh việc vui tâm tình sẽ thay đổi tốt hơn, tâm tình tốt mọi thứ sẽ tràn ngập hi vọng, lực miễn dịch của thân thể cũng tăng mạnh, bệnh tình tự nhiên tốt lên nhanh chóng.

Đương nhiên, tình hình trước mắt với Lương Đồng mà nói, tính mạng có thể thoát khỏi nguy hiểm, khôi phục thể lực là tin vui lớn nhất. Nếu ông cụ có thể khôi phục sức khỏe đạt mức tiêu chuẩn trước khi phát bệnh, có thể xét tới việc phẫu thuật nối mạch máu tim.

Do không thoát thân được, Lương Tuấn Đào bảo người đem ảnh chụp với Lâm Tuyết, bức ảnh vừa chụp với nhóm nữ binh, cùng với ảnh chụp lại cảnh giăng đèn kết hoa vui vẻ trong nhà và tấm biển 《 Quân hôn khuynh thành 》 mà Lãnh Lệnh Huy tự tay viết đến bệnh viện, để lão gia vừa hồi tỉnh xem qua, khiến ông cụ vui vẻ một chút.

Kế tiếp, không khí tăng cao. Biệt Lương Đống thoát khỏi nguy hiểm, mọi người chơi đùa âm ỉ càng không kiêng nể gì. Bọn họ đều là quân nhân, ở cùng một chỗ đương nhiên có đề tài chung, náo nhiệt đến mức suýt nữa tung cả nóc nhà.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, thấy không còn sớm nữa, Lâm Tuyết cũng nên về nhà mẹ đẻ cô rồi, Lương Tuấn Đào liền dẫn mọi người vào phòng khách, tham quan bức tường chính diện treo tấm biển.

"Lãnh lão gia tự tay viết đấy, thế nào hả? Có khí phách không!" Hân hơi đắc ý khoe khoang.

Không phải vì thân phận ngạo nhân - Phó chủ tịch Quân bộ của Lãnh Lệnh Huy, mà là bởi bản thân ông chính là một nhà thư họa đương đại kiệt xuất, có ảnh hưởng sâu sắc trong giới thi họa, tranh chữ của ông có thể nói là nghìn vàng khó cầu! Hơn nữa vài năm gần đây, do bận bịu quân vụ, ông càng ít thời gian cầm bút nên bút tích càng thêm quý giá.

Lương Thiên Dật từng bái Lãnh Lệnh Huy làm thầy, hai đứa cháu của Lãnh lão gia cũng chia nhau tài năng điêu khắc, hội họa và thư pháp của ông cụ.

Cháu trai trưởng Lãnh Trí Thần khắc con dấu là đương đại nhất tuyệt, cháu trai thứ Lãnh Bân thơ họa cũng cực kì có lực ảnh hưởng, ở phương diện tranh phong cảnh sơn thủy càng là cường hạng, những điều này là kết quả của việc từ nhỏ họ đã sống trong môi trường mắt thấy tai nghe. Lúc trước Lãnh Bân cũng là bắt gặp Hà Hiếu Mạn đang vẽ tả thực ở núi Cửu

Thanh tại thành phố A, đầu tiên anh ta thấy hứng thú với tranh của cô, khi cảm thấy hứng thú với con người cô mới phát hiện hóa ra hai người bọn họ đã quen biết nhau từ bé.

"Quân hôn khuynh thành! Trời ạ, Lãnh lão gia thật tài tình!"

"Chữ như vậy mới tương xứng với bức ảnh cưới lớn thế này, kết hợp tốt a! Thật là tuyệt diệu!"

"Oa! Chữ đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tôi thấy nhìn thấy bút tích chân thực của Lãnh lão gia chứ không phải tại trên TV hay trên tạp chí!"

Các nữ binh đều hưng phấn không hiểu, họ đứng dưới nhìn lên bức hoành, nhỏ giọng bàn luận sôi nổi. Nhất là khi nhìn đến tấm ảnh với tư thế quân lữ oai hùng bồng bồng, ánh mắt họ đều mờ mịt. . . Nếu người dựa vào chiến thần là một trong số họ thì hạnh phúc cỡ nào!

Đương nhiên tưởng tượng chỉ là tưởng tượng, chuyện này cũng không gây ảnh hưởng tới việc họ nhiệt tình chúc phúc cho Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, không khí sôi động lại trào dâng đến đỉnh điểm.

Nhưng bấy giờ, Nhâm Thiến đột nhiên bày tỏ sự nghi ngờ: "Thời gian gấp như vậy, hai người chỉ chụp một bức ảnh cưới này sao?"

Hồi lâu, Lương Tuấn Đào cùng Lâm Tuyết không đáp lại, bởi Nhâm Thiến đã đoán đúng, bọn họ thực sự chỉ chụp một bức này thôi.

Chủ yếu là thời gian quá gấp gáp, chỉ có thể chụp bức ảnh có tính chất đại diện. Về phần khác, ví dụ trong phòng tân hôn cũng treo bức ảnh như vậy, chỉ khác tư thế mà thôi!

"A! Thế này không thể được!" Nhâm Thiến nghiêng đầu với Lương Tuấn Đào, nói: "Này, thủ trưởng đại nhân, anh không thể vì thời gian cấp bách mà khiến Lâm Tuyết của chúng tôi tủi thân nha! Nói cho anh biết, mỗi

người đàn bà đều hy vọng có thể trở thành tân nương xinh đẹp! Chẳng những phải có áo cưới xinh đẹp, hôn lễ long trọng, quan trọng nhất là còn có rất nhiều ảnh cưới thật đẹp! Nào là ảnh lớn ảnh nhỏ ảnh gần ảnh xa, nào là album photo thủy tinh còn cả áp-phích. . . Nhiều không đếm xuể, tốt nhất mỗi loại đều làm 1 cái đi! Sau này, khi lật xem những bức ảnh này mới có thể cảm thấy gả cho anh không thiệt thòi!"

Lâm Tuyết bị Nhâm Thiến nói cho ngẩn người, cô không thực sự thấy hứng thú với mấy thứ kia. Có lẽ cô không phải cô gái lãng mạn, hoàn cảnh sinh tồn lạnh nhạt từ bé khiến Lâm Tuyết thiếu mất cuộc sống thú vị, không có những bong bóng xà phòng mơ mộng đủ màu sắc như các cô gái khác.

Lương nhị thiếu cực kì coi trọng lời nói của Nhâm Thiến, vấn đề liên quan đến bà xã hẳn đều cần phải coi trọng. "Thật không? Thứ này quan trọng vậy à?"

"Đương nhiên rồi!" Nhâm Thiến gật đầu thật mạnh để khẳng định quan điểm của mình, đồng thời chỉ vào những chiến hữu khác mà nói với thủ trưởng đại nhân: "Không tin thủ trưởng có thể hỏi bọn họ, ai kết hôn mà không muốn có nhiều ảnh đẹp hả?"

Những lời này chiếm được tuyệt đại đa số sự hưởng ứng, tất cả nói rằng khi bọn họ kết hôn đều hy vọng chụp càng nhiều ảnh cưới càng tốt, tùy theo thể lực và tài lực cho phép, không có hạn mức cao nhất!

"Được!" Lương Tuấn Đào được khuyến khích, lúc này bày tỏ với Lâm Tuyết: "Bà xã, trước tạm thời oan ức cho em! Đợi xong tuần trăng mật, anh cam đoan nghỉ 3 ngày, chuyện nhỏ gì cũng không làm, đặc biệt đi chụp ảnh cưới cùng em! Nào là lớn nhỏ, ngoại cảnh cận cảnh. . . chụp hết!"

"Oa! Không ngờ thủ trưởng đại nhân quyết đoán vậy!" Nhâm Thiến giờ ngón tay cái lên, tâm trạng của đám con gái háo sắc nâng lên, trong suy nghĩ không chỗ nào không phóng loạn trái tim hồng.

Quá đẹp trai! Quá đẹp trai! Người đàn ông này đẹp đến mức không chỉ dừng lại ở vẻ ngoài, còn cả khí độ lẫn phong độ, thậm chí là cách nói năng mỉm cười cũng thập phần mê người, tràn ngập hương vị đàn ông kêu gọi!

"Trời ạ!" Một cô gái nhin không được kêu lên, khổ sở mà nói: "Đời này tôi chỉ sợ không thể yêu lần nữa, gặp Lương thủ trưởng rồi, người đàn ông nào còn có thể lọt vào mắt tôi đây!"

Lời cô nói là tiếng lòng của đại đa số con gái có mặt lúc này, bởi so với Lương Tuấn Đào, bất cứ người đàn ông nào cũng không bằng hẵn!

Đỗ Hâm Lôi mỉm cười đẩy Lâm Tuyết vẫn đang ngẩn người, cô nhắc nhở: "Cô phải nhớ kỹ đấy, sau tuần trăng mật bảo Lương thủ trưởng thực hiện lời hứa của mình!" Cuối cùng cô cúi xuống gần tai Lâm Tuyết, nhẹ nhàng nói một câu mà mọi người đều có thể nghe thấy, "Bình thường trí nhớ của đàn ông cũng không quá tốt đâu!"

Buổi chiều bận rộn mà gần ngủi đặc biệt vui vẻ, thấm thoát đã tới năm giờ. Các nữ binh hào hứng dâng cao, không ai muốn đi (đại bộ phận là vì lưu luyến Lương Tuấn Đào), Lâm Tuyết cũng không muốn rời đi, cứ như vậy cho tới khi Lương Bội Văn qua đây, nhắc cô nên về nhà mẹ đẻ đợi gả đi.

Lâm Tuyết lưu luyến từ biệt Nhâm Thiến và các nữ binh, cô hỏi bọn họ ngày mai có thể tới tham dự hôn lễ của mình không? Bọn họ liền cười bảo lời này không thể hỏi bọn họ mà phải hỏi thủ trưởng đại nhân.

Lương Tuấn Đào thấy Lâm Tuyết không nỡ rời xa những người này, hẵn liền sáng khoái nói: "Không thành vấn đề, tôi gọi điện cho đội trưởng của các cô cho nghỉ một ngày! Sáng sớm mai các cô theo Đỗ Hâm Lôi cùng tới nhà Lâm Tuyết, cùng đi với cô ấy suốt quãng đường!"

Lời vừa nói ra, mọi người hân hoan nhảy nhót, ríu ra ríu rít như đám chim sẻ nhỏ.

Lâm Tuyết ngồi trên chiếc Ferrari vàng kim, vẫy vẫy tay với các chiến hữu rồi lái xe rời đi. Theo sau cô có mấy chiếc xe Jeep quân dụng, là binh vương tinh nhuệ trong sư đội mà Lương Tuấn Đào cố ý phái đi hộ tống Lâm Tuyết về nhà, đảm bảo an toàn trên đường đi.

*

Trở lại nhà mẹ đẻ, đã là chạng vạng tối. Những binh lính được tuyển chọn kỹ càng sau khi đưa Lâm Tuyết về nhà bình an vẫn chưa rời đi, mà tiếp tục ở lại bảo vệ cô.

Người nhà họ Lâm đã rời khỏi khu biệt thự được chuẩn bị làm phòng tân hôn, họ dọn tới biệt thự ở vùng ngoại thành do Lương Trọng Toàn sắp xếp cho tới bây giờ. Tuy điều kiện không thể sánh với khu biệt thự, nhưng đối với Lâm gia mà nói vẫn cứ là vui mừng.

Biệt thự này diện tích rất lớn, đủ để người một nhà bọn họ cư trú, còn có hai người giúp việc trong sinh hoạt hằng ngày, người do Lương gia cử tới, tiền lương cũng lãnh từ Lương gia.

Hơn nữa, Hứa Tĩnh Dao cầm trong tay hai tấm thẻ vàng, phân ra là cha con nhà họ Lương cung cấp, mỗi tháng đều có khoản sinh hoạt phí lớn gửi vào, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tiền bạc! Sở dĩ để Hứa Tĩnh Dao giữ thẻ cũng do bà ta là dì ruột Lâm Tuyết, ở Lâm gia, ngoài thân cận một chút với bà ta, đối với ba cha con họ Lâm, Lâm Tuyết căn bản không có tình cảm gì.

Như vậy, địa vị Hứa Tĩnh Dao liền lên như điều gặp gió, chẳng những Lâm Văn Bác càng thêm coi trọng bà ta, ngay cả Lâm Thông luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh cũng phải nhìn ánh mắt bà ta mà làm việc! Vì lấy tiền đều phải qua tay Hứa Tĩnh Dao, nếu nói lời cưỡng ép, Hứa Tĩnh Dao lại uy hiếp bảo muốn đi tìm cha con họ Lương hỏi rõ ràng, số tiền này rốt cuộc về do ai quản.

Sợ rước lấy chuyện làm bể cái chén vàng này, nên Lâm Thông cũng bớt phóng túng rất nhiều, không ngang ngược như trước.

Về phần Lâm Á Linh, cô ta vừa từ Lương gia trở về cũng sợ dưới cơn nóng giận sẽ bị Lâm Văn Bác đuổi về! Hơn nữa, anh trai Lâm Thông lớn lên từ bé cũng ghét cô ta ích kỷ, khiến cô ta ở nhà có vẻ hơi bị cô lập, không đánh đá mạnh mẽ như trước kia.

Cho nên, trong nhà tạm thời rất yên ổn, không còn chướng khí mù mịt.

Lâm Tuyết trở về, đương nhiên được chứng tinh phủng nguyệt hoan nghênh, họ quay chung quanh cô hỏi han lung tung này kia. Bấy giờ, Lương gia đã phái người đưa sính lễ sính kim, còn cả danh sách đồ dùng cần cho hôn lễ, đều rất đầy đủ, không cần bọn họ tiếp tục chạy đi mua sắm.

"Thật sự là quá chu đáo, Tiểu Tuyết à, con có thể gả cho Lương nhị thiếu thật sự là phúc tu được tám đời!" Hứa Tĩnh Dao thân thiết nhiệt tình cầm lấy tay cô, gương mặt tươi cười như hoa.

Lâm Tuyết trầm mặc, một lúc lâu mới nói: "Con nhớ rồi, mẹ yên tâm đi, con sẽ tranh thủ khiến thời gian anh ấy thích con dài một chút!"

Cô biết Hứa Tĩnh Dao không ngừng lặp đi lặp lại như vậy chính là vì muốn khiến cô nhớ kỹ, hiện tại tất cả đều do Lương Tuấn Đào cho, vì Lâm gia - nhất định không nên mâu thuẫn với Lương nhị thiếu, nhất định phải nghĩ mọi cách làm hân vui, vinh sủng mới có thể dài lâu. Xét đến cùng vẫn giống trước kia, bất cứ lúc nào cũng nhắc cô phải hiểu, phải chú ý thân phận của mình, nếu thỉnh thoảng Nhị thiếu gia trái tính (khó tránh khỏi việc hân trái tính trái nết), hy vọng Lâm Tuyết đừng như lúc ở nhà, không thuận theo không bỏ qua khi Lâm Thông bắt nạt cô (nghiêm trọng hơn, có một lần Lâm Thông bị cô đá trúng chỗ hiểm, uống thuốc nửa năm mới hồi lại).

Không khí nhất thời có chút cứng ngắc, nhìn ra Lâm Tuyết giận dữ, Hứa Tĩnh Dao cũng không nói nữa.

Lúc này, Lâm Thông ôm Tiểu Bảo đi tới, nói: "Ai da, bên ngoài đang có nhiều bộ đội bao vây chúng ta!"

Lâm Văn Bác tức giận mà trừng con trai một cái, hỏi: "Xảy ra chuyện gì hả? Lớn như vậy rồi mà ngay cả câu cú cũng nói không rõ ràng!"

Không phải Lâm Thông chưa thấy qua việc đời, mà thực sự đây là lần đầu tiên hắn biết cái gì gọi là quyền quý! Khó trách phụ thân Lâm Văn Bác luôn dạy bảo hắn: không thể tranh đấu cùng quan lại!

Cũng do đêm nay Lâm Tuyết ở nhà mẹ đẻ chuẩn bị sáng mai xuất giá, không chỉ có những binh lính tinh nhuệ hộ tống cô ngủ lại trong sân phụ trách bảo vệ an toàn, hơn nữa vừa rồi Lâm Thông ôm Tiểu Bảo ra ngoài chơi, phát hiện bên ngoài lại bị mấy ngàn chiến sĩ súng thật súng đạn bao vây.

Bọn họ không quấy nhiễu đến người nhà họ Lâm, mà dựng lều trại hành quân, tự nấu nấu cơm nước, đương nhiên chuẩn bị xây dựng cơ sở tạm thời để qua đêm.

Biết được tình hình, Lâm Văn Bác không khỏi thở dài, ông ta nói với Lâm Tuyết: "Con chính là ba nghìn súng ái tử vào một thân trong truyền thuyết! Sau đám cưới, dù sao cũng phải hầu hạ Lương nhị thiếu thật tốt. . ."

Lâm Tuyết "Ồ" mà đứng lên, cô đã nghe đủ, một chữ cũng không muốn nghe tiếp. "Con mệt, muốn đi nghỉ ngơi!"

So với buổi kết hôn hôm nay, kỳ thật Lâm Tuyết cảm thấy xế chiều hôm trước thú vị hơn. Các chiến hữu tới chơi, bọn họ ở cùng 1 chỗ vui vẻ hạnh phúc đùa giỡn, thậm chí còn có Lương Bội Văn cùng cô chiến đấu với "núi quần áo" kia, nhớ tới đều rất thú vị.

Mà buổi kết hôn hôm nay, trong ký ức cô cũng chỉ có mấy từ - vội vã, hỗn loạn, bông mắt!

Sáng sớm, Lâm Tuyết đã bị gọi rời giường, bởi chuyên gia tạo hình trang điểm đã đến. Ngáp, cô liếc nhìn đồng hồ trên tường, 5h rồi, xem ra chuyên gia còn đúng giờ hơn.

Rửa mặt một lúc, ngay cả sản phẩm dưỡng da cũng không bôi, từ tối qua, chuyên gia tạo hình đã gọi điện thông báo người nhà chuyển lời tới cô, phải dùng sản phẩm bảo vệ da anh ta chuẩn bị mới tạo hiệu quả cao.

Chuyên gia tạo hình và người làm nghệ thuật có vẻ giống nhau, hơi có thành tích liền không tránh được việc khoe khoang hò hét. Nhưng xưa nay Lâm Tuyết luôn tôn trọng công việc của người khác, nếu họ toàn tâm toàn lực cống hiến sức lực vì khuôn mặt cô, ít nhất cô cũng phối hợp một chút.

Lúc này, phù dâu Đỗ Hâm Lôi cũng tới, mọi người cùng dùng qua bữa sáng đơn giản.

Vốn định chọn Vân Đóa làm phù dâu nhưng qua điện thoại, cô bé sợ hãi giải thích, bảo hôm Lâm Tuyết kết hôn vừa vặn là sinh nhật anh trai cô - Vân Thư Hoa, chuyện này cũng đành thôi, vấn đề là Lâm Tuyết gả cho người khác, đương nhiên tâm tình anh trai cô bé sẽ kém vui, cô bé là em gái không nên chạy tới làm phù dâu người ta, tránh kích thích khiến anh trai đau lòng thêm.

Đó là cô gái nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, đương nhiên Lâm Tuyết không nỡ ép cô bé, nên tạm thời để Đỗ Hâm Lôi làm phù dâu.

Phù rể vốn sớm chọn Lưu Dương, dù sao anh ta cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ cùng Lương Tuấn Đào anh ta, lại là anh em bà con, hai người chênh lệch gần nửa tuổi, giao tình không phải loại thân thiết bình thường. Nhưng xét thấy gần đây thẳng nhãi này luôn có hành vi , ý đồ tồi tệ định nhúng

chàm chị dâu nên Lương thủ trưởng dứt khoát loại anh ta ra, tạm thời thay bằng Triệu Bắc Thành.

Ăn xong cơm sáng, cửa phòng ngủ liền mở ra, Lâm Tuyết biết, phòng mình tạm thời bị sung thành phòng hoá trang.

Đối mặt với chuyên gia tạo hình, hai người không khỏi cùng ngơ ngẩn, họ đều biết nhau.

Lâm Tuyết càng giật mình hơn, bởi người đàn ông mặc áo lông sói màu vàng có ngoại hình thập phần "ướt át" kia lại là Alan, bọn họ từng gặp nhau ở Thu Cầm Viên. Mạc Sở Hàn từng mời Alan tới giúp cô trang điểm, buổi tối đưa cô đến Hoàng Cung Ngâm chơi.

"Hi!" Alan kịp phản ứng trước, nhiệt tình vươn tay với cô: "Lâm tiểu thư, nhân sinh hà xử bất tương phùng (trong đời, thiếu gì nơi có thể gặp nhau)?"

Lâm Tuyết không bắt tay anh ta (điểm nhỏ ấy cô học theo người họ Lương nào đó, đối với người mình không thích lại có động cơ không thuần khiết thì sẽ từ chối bắt tay), cô lễ phép mỉm cười gật đầu: "Xin chào!"

Thấy Lâm Tuyết không chịu bắt tay, Alan biết cô sợ anh ta nhân cơ hội ăn đậu hũ, không khỏi cười rộ lên. "Tính cách cô một chút cũng không thay đổi ! Lúc nào cũng đề phòng sắc lang, thật ra tuy bề ngoài tôi có vẻ giống sắc lang nhưng trên thực tế không háo sắc chút nào! Tôi chỉ dùng cái nhìn thường thức tác phẩm nghệ thuật để thưởng thức tiểu mỹ nhân thôi!"

Lâm Tuyết chẳng muốn nghe đối phương nói bậy, liền xoay người đi đến ngồi xuống trước gương trang điểm, nói: "Chúng ta bắt đầu đi!"

Khi làm tóc cho cô, Alan hơi tiếc hận mà nói: "Cô phát ra khí chất rất ưu tú, nếu là tóc dài hiệu quả sẽ càng tốt hơn! Mạc thiếu từng nói với tôi, anh ta nhất định phải thấy tóc cô dài ra lần nữa, khi hai người tiến vào lễ

đường sẽ để cô thành tân nương xinh đẹp vấn tóc cao, không ngờ các người lại chia tay, hơn nữa nhanh như vậy cô đã phải lập gia đình! Ôi, thế sự khó lường a!"

Đâu ngờ Alan sẽ nhắc tới Mạc Sở Hàn vào lúc này, Lâm Tuyết có chút không tự nhiên, cô lạnh lùng đáp: "Tôi và anh ta đã sớm chia tay, đời này cũng không có khả năng, không có cơ hội tiến vào lễ đường!"

Nhìn sắc mặt lạnh như băng của cô, Alan biết sự oán giận của cô chưa hết, cũng không nhắc đến Mạc Sở Hàn nữa.

*

Trang điểm mất hơn một tiếng, đúng là chuyện khiến người ta buồn chán. Nhưng tay nghề Alan quả thật không tồi, nhìn cô dâu duyên dáng xinh đẹp trong gương, bản thân Lâm Tuyết cũng ngỡ ngàng.

"Oa! Quá đẹp!" Đỗ Hâm Lôì khâm phục vỗ tay, cười nói: "Thế này được rồi chứ? Chắc chắn có thể khiến chú rể say mê đến mức bước đi không nổi!"

Bảy giờ, Lương Tuấn Đào tay cầm hoa hồng đỏ (nói tới đây thì người họ Lương nào đó rất hồ thẹn, hoa cưới trên tay là bó hoa đầu tiên hân tặng Lâm Tuyết) chậm rãi dẫn theo đội ngũ đón dâu đã tới, hân bị kích động, vui tươi rạo rực hơn hờ mà đến đây!

Đỗ Hâm Lôì chỉ huy các nữ binh chặn kín cửa phòng, muốn Lương Tuấn Đào gọi bọn họ ba tiếng "chị" mới có thể mở cửa.

Cơ hội tốt như vậy trăm năm khó gặp ngàn lần không thể bỏ qua, hết hạn là mất hiệu quả, phải chinh Lương Tuấn Đào cho tốt.

Lương Tuấn Đào từ cửa lớn mở rộng nhìn qua khe vào bên trong, thấy Đỗ Hâm Lôì dẫn theo đội quân tóc dài màu đỏ giữ cửa đến là chặt chẽ, hân

liền giơ bó hoa trong tay lên, nói: "Các chị gái mau mở cửa, đừng làm lỡ việc anh cưới em gái về nhà!"

Người này, Lâm Tuyết có vẻ nhỏ nhất, các nữ binh đều vui vẻ cười run rẩy hết cả người, có điều được nghe Lương Tuấn Đào gọi một tiếng "chị" như ý nguyện cũng cảm thấy mỹ mãn rồi, liền mở cửa cho hắn vào.

Lương Tuấn Đào không dừng lại, dẫn theo phù rể, còn mang theo một đoàn chiến hữu cùng thuộc hạ cũ đáng tin cậy, đông như vậy không giống như là đến đón dâu, ngược lại như là đến cướp cô dâu.

Tay cầm hoa hồng đỏ đi tới trước mặt Lâm Tuyết, hãnh diện một chân, dâng hoa tươi, nói: "Bà xã à, cùng anh đi thôi!"

Tất cả mọi người cười rộ lên, Đỗ Hâm Lôi ôm Lâm Tuyết, như thế nào cũng không để cô đứng dậy, cười duyên nói: "Dựa vào một bó hoa cộng thêm một câu lời ngon tiếng ngọt đã muốn cưới cô dâu của chúng tôi ư?" Cô gọi các nữ binh: "Các chị em, mọi người có đồng ý hay không!"

Đương nhiên bọn họ ản ý đáp lại: "Không đồng ý!"

Lâm Tuyết cúi đầu, mặt phẫn nộ cười, xấu hổ ngồi im, cứ mặc người bên cạnh ầm ĩ đến trời đi.

"Không đồng ý à?" Lương lưu manh nhíu mày, cười như không cười mà liếc đội quân tóc dài ồn ào kia: "Cho tôi lý do trước!"

Nhâm Thiển cười nói: "Muốn muốn mang cô dâu đi thì đưa ra lý do đầy đủ trước!"

Thủ trưởng mím môi trầm ngâm, sau đó hãnh diện ngón cái chỉ chỉ đám binh lính phía sau, hỏi: "Tôi mang đầy đủ nhân mã đến, nếu không cho tôi cưới cô dâu, tôi sẽ trực tiếp động thủ cướp người, không đoạt được, vậy

dùng máy bay xe tăng đại pháo đi, không hạ được cứ điểm này thì không bỏ qua, lý do này đủ chưa?"

"Được rồi!" Nhâm Thiến liên tục đổ mồ hôi, dám đấu cùng thủ trưởng ư? Đúng là không biết lượng sức!

Xét thấy địch ta hai bên sức mạnh võ trang cách xa quá lớn, Đỗ Hâm Lô đành nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, bất đắc dĩ nói với Lâm Tuyết: "Ai, vì sự an toàn của các chị em cô, xem ra cô đành phải đi cùng anh ta rồi!"

*

Hai mươi ba mươi chiếc quân dụng Hummer cùng một màu sắc xếp thành hàng dài từ cửa, trên xe đều là binh vương tinh nhuệ súng thật đạn thật chiếm giữ, có thể nói buổi hôn lễ này thật sự long trọng đến mức người người phải liếc mắt.

Xe cảnh sát thông đường, xe quân đội áp tải, xe rồng thật dài tạo thành sự rầm rộ trước nay chưa từng có. Pháo mừng kêu to, cánh hoa và dây lụa tung bay đầy trời dựng nên một thế giới đồng thoại trong hiện thực.

Hôn lễ của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào rung động cả kinh thành, đôi bách nhân như họa sóng đôi xuất hiện trong tầm mắt mọi người, trong nháy mắt vô số người ao ước, trong khoảnh khắc đó tâm hồn của bao nhiêu thiếu nữ danh viện cũng tan vỡ.

Lương Tuấn Đào bỗng Lâm Tuyết dọc theo đường đi, giẫm lên hoa tươi rắc trên thảm hồng, hần bỗng thẳng cô vào xe hoa, không đành lòng để cô bước một bước.

Ngồi vào xe, từ nay về sau đây là người phụ nữ mà Lương Tuấn Đào hần cả đời ái mộ yêu thương, vì cô, hần có thể làm mọi chuyện dù đúng hay sai! Để có được nụ cười của người đẹp, hần nguyện dốc hết khả năng.

Từ nay về sau, hân nâng niu cô trên tay, đặt cô ở trong lòng, chiều chuộng không giới hạn!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Ăn Vận Đẹp Nhất

"Thủ trưởng, Nhị thiếu gia nhà họ Lương kết hôn, tốt xấu gì ông và Lương Trọng Toàn cũng là đồng nghiệp lâu năm, hơn nữa ngay cả Lãnh lão gia cũng đến... Ông không đi để khiến người khác chú ý!"

Hàn Thụy Tông - sĩ quan cấp tá tâm phúc của Lý Ngạn Thành ở bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ.

Nhìn tấm thiệp hồng chót trước mặt, trên khuôn mặt già nua của Lý Ngạn Thành không vui vẻ chút nào, nếu Huy Nhi còn sống, cũng đã cưới vợ rồi! Đáy lòng bi thương, đương nhiên ông ta không muốn đi nhìn cảnh thương tình.

Đến cùng, Lương Trọng Toàn vẫn có khí phách lãnh đạo, tuy gần hai năm nay, quan hệ với Lý Ngạn Thành âm ỉ bất hòa đến cực điểm nhưng khi con trai kết hôn, ông vẫn bảo người đưa thiệp mời tới, về phần đi hay không, đó là chuyện của Lý Ngạn Thành.

Hiện tại danh tiếng Lương gia đang rộng khắp, ngay cả Lãnh lão gia cũng cực kỳ ưu ái Lương Tuấn Đào, đương nhiên mọi người càng chạy theo như vịt, đoán chừng thiệp lên đến nghìn bản, bởi nhiều người đều đến để đặt hoa trên gầm. Nhận được thiệp mời mà không chịu đi, e rằng cũng chỉ có mình Lý Ngạn Thành!

"Không đi!" Lý Ngạn Thành hung hăng dẫm một quyền xuống thiệp mời đỏ thắm, nước mắt lại rơi: "Tôi đi có ý nghĩa gì? Để bọn họ thấy tôi

vui vẻ ư? Nói tôi không có con cháu, già không chỗ dựa à?"

Thấy Lý Ngạn Thành bi thương như vậy, Hàn Thụy Tông vội vàng khuyên nhủ: "Thủ trưởng không phải còn có Đại tiểu thư sao? Vân thiếu gia khác nào là một nửa con trai tướng quân, mặt khác còn có... còn có Mạc thiếu gia nữa!"

Lý Ngạn Thành hơi hơi xúc động, lúc này mới nhớ tới một việc, thì thào hỏi: "Sở Hàn có biết chuyện Lương lão nhị kết hôn không?"

"Hàn là... Đã biết."

Hôm nay trùng hợp là sinh nhật Vân Thư Hoa, vốn Lý Văn San đã thu xếp mở một party long trọng náo nhiệt cho anh ta, thiệp mời phát trước vài ngày, khách khứa cũng đều mời đến. Đâu ai ngờ, Lương gia đột nhiên quyết định hôm nay kết hôn, thoáng cái làm kế hoạch lộn xộn.

Đầu tiên, khách quý tám chín phần mười vắng mặt bởi đều tham dự lễ kết hôn của Lương nhị thiếu. Cuối cùng tới tham gia party chỉ có một số thân thích của Lý gia, cùng một vài cấp dưới lâu năm, có vẻ hơi quạnh quẽ.

Ít người chút cũng được, vấn đề là người sinh nhật hôm nay hứng thú không cao. Từ sáng sớm, Vân Thư Hoa đã tự giam mình trong thư phòng, làm cách gì cũng không chịu ra. Lý Văn San phái người đi gọi vài lần anh ta cũng không để ý, đích thân cô ta đi gõ cửa, lại nghe Vân Thư Hoa bảo anh ta muốn ở một mình!

Cái gì chứ! Lâm Tuyết anh ta thích được gả cho người đàn ông khác, đau lòng đến mức như mẹ ruột mất đi à! Lý Văn San rất giận, cô ta bảo người mang chìa khóa tới, kết quả làm thế nào cũng không mở được, hóa ra Vân Thư Hoa khóa trái cửa phòng từ bên trong.

Thế này đối với Lý Văn San mà nói càng như lửa cháy đổ thêm dầu không ích gì, cô ta dùng chân đá cửa, tuyên bố nếu đối phương không mở

cửa mình liền tìm người đến cạy cửa.

Ấm ỉ nửa ngày, cuối cùng cửa thư phòng mở ra, cô ta đi vào thấy Vân Thư Hoa nằm nghiêng trong sofa không nhúc nhích.

"Anh đứng dậy!" Cơn giận của Lý Văn San còn sót lại chưa tan, cô ta tiến lên dùng sức kéo Vân Thư Hoa. "Có gì mà khổ sở hả? Không phải cô ta lập gia đình à! Thần sắc anh liền như vậy, có để em vào mắt không!"

Tâm tình Vân Thư Hoa cực kì mục nát, nếu là bình thường, anh ta sẽ nhường nhịn tính tình đại tiểu thư của Lý Văn San, nhưng lúc này thật sự chịu không nổi, liền đẩy cô ta một cái.

"A!" Lý Văn San bất ngờ không kịp đề phòng, bị anh ta đẩy phải lùi lại phía sau vài bước, ngã ngồi trên sàn nhà, cô ta giật mình, liền hét to một tiếng: "Vân Thư Hoa, anh muốn tạo phản sao?"

Đặc biệt chuẩn bị sinh nhật vì anh ta nhưng chủ nhân bữa tiệc lại không có mặt! Lý Ngạn Thành chỉ vội vã có mặt rồi biến mất không thấy, ngược lại Lý Văn San thu xếp nửa ngày, nhưng sau cũng không thấy bóng đâu, về phần Vân Thư Hoa - người sinh nhật hôm nay, thì từ đầu đến cuối vẫn chưa lộ mặt.

Toàn bữa tiệc chỉ có Vân Đóa một người lui tới tiếp đón, cô bé dùng nụ cười ngọt ngào giải thích với mọi người: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi, thân thể anh trai tôi ... không tốt, anh ấy vừa uống thuốc, lát nữa sẽ tới đây xin lỗi mọi người!"

"Vân tiểu thư khách khí rồi, Vân thiếu gia mắc bệnh nhẹ không nên gượng ép, chúng tôi có thể tùy ý!" Khách đến tham dự đa số đều có giao tình thân thiết sâu đậm với Lý Ngạn Thành (giao tình nông thì đều chạy tới Lương gia), đương nhiên không cố ý gây khó dễ.

Nhưng họ vẫn lên bàn luận sôi nổi, đoán có phải Lý gia lại xảy ra chuyện gì không.

Vân Đóa hơi buồn bã, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, sức lực cô thực sự rất nhỏ bé, không cứu vãn được cục diện. Thấy sinh nhật anh trai biến thành như vậy, trong lòng cô vô cùng khổ sở.

Anh trai cô vì hôn lễ của Lâm Tuyết mà đau lòng, cô hiểu điều đó! Cho nên, cô dịu dàng từ chối lời mời làm phù dâu cho Lâm Tuyết, hơn nữa... cô rối rắm căn cứ môi, thầm nghĩ, rốt cuộc mình vẫn sâu nặng với anh trai hơn chút, không đi tham dự hôn lễ của Lâm Tuyết được. Thật ra trong lòng Vân Đóa cảm thấy hào hứng với hôn lễ của Lâm Tuyết, nhưng vì anh trai, cô đành ở lại Lý gia.

Lý Ngạn Thành đi vào phòng khách, thấy Mạc Sở Hàn đang ngồi ở ghế dựa trước cửa sổ sát đất, trong tay đùa nghịch một chiếc khăn tay.

Ông ta cúi thấp đầu, cong thắt lưng, bóng dáng thoát nhìn có chút suy sút thể lương.

"Đang làm gì thế?" Lý Ngạn Thành đi tới, hỏi.

Mạc Sở Hàn không để ý, vẫn gấp vào tháo ra khăn tay, cảm giác như nhàm chán hết mức.

Lý Ngạn Thành tập trung nhìn vào, hóa ra hắn gấp "con chuột nhỏ", loại trò ấu trĩ này hiện tại trẻ con cũng không chơi, vậy mà hắn còn chơi cái này.

"Đừng đùa, mau ngừng lại đi!" Lý Ngạn Thành ra lệnh.

Cầm con chuột nhỏ đưa ra trước mắt nhìn nhìn lần nữa, cảm thấy vừa lòng, hắn liền thuận tay ném vào thùng rác bên cạnh.

Cửa phòng lại bị đẩy ra, Thư Khả đi tới. Khuôn mặt cô ta đã đóng vảy hết, bác sĩ không cho phép tiếp tục quần băng tránh nhiễm nấm mốc, yêu cầu cô ta để nguyên ra ngoài không khí giúp se nhanh kín miệng hơn. Nhưng cô ta rất sợ nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình, càng sợ bị Mạc Sở Hàn thấy nên đã sai người đặc biệt chế tạo một cái mũ che nắng, bốn phía dùng vải đen dày bao quanh, thoát nhìn tựa như nữ hiệp trong phim cổ trang.

Dù ở trong nhà, cô ta vẫn đội, cũng không tháo xuống.

Lúc này tiến vào, thấy Mạc Sở Hàn một mình ngồi ở trước cửa sổ, sắc mặt buồn bực không vui, Lý Ngạn Thành đứng bên cạnh, cô ta biết hai cha con lại không nói với nhau nửa lời.

"Sở Hàn, anh buồn bực à? Đúng lúc ba tổ chức tiệc sinh nhật cho Vân đại thiếu, anh cũng đi đi, giải sầu vẫn tốt hơn cứ buồn bực!" Thư Khả cẩn thận khuyên nhủ.

Nghe tiếng Thư Khả, Mạc Sở Hàn ngược mắt lên, thấy cô ta đội mũ đen liền nhin không được thở dài, nói: "Có phải chúng ta nên rời đi không?"

Thư Khả không thể tin vào tai mình, cô ta ngạc nhiên mừng rỡ không hiểu, giọng nói đáp lại Mạc Sở Hàn run rẩy không thôi: "Sở Hàn, anh ... anh thực sự nghĩ thông suốt rồi!"

Tốt quá, vốn tưởng Lâm Tuyết gả cho Lương Tuấn Đào, Mạc Sở Hàn sẽ có phản ứng quá khích, đâu ngờ hăn lại đề nghị cô ta cùng rời khỏi đây! Xem ra Mạc Sở Hàn đã hoàn toàn hết hy vọng với Lâm Tuyết!

Hăn đứng dậy, thân thể cao lớn có chút tiêu điều, Mạc Sở Hàn cười nhạt chua sót: "Đúng vậy! Nghĩ thông suốt rồi!"

Lý Ngạn Thành hơi không yên lòng, liền khuyên nhủ: "Tạm thời có thể ra ngoài giải sầu, đừng quá để ở trong lòng! Chẳng qua cũng chỉ là đàn bà... chỉ cần con nguyện ý, bao nhiêu cũng có!"

Thư Khả bị hủy hoại nhan sắc, ông ta lo nhất Mạc Sở Hàn ghê tởm nuốt không trôi cô ta, để nhanh chóng được bế cháu nội, ông ta thật tình hy vọng Mạc Sở Hàn có thể từ bỏ tình yêu xưa với Lâm Tuyết, cũng bỏ rơi tình mới Thư Khả, tìm cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, sinh cho ông ta đứa cháu nối dõi hàng đầu.

"Tôi có Thư Khả là đủ rồi!" Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng ôm vai Thư Khả, ánh mắt lại dường như bay đến nơi hư vô nào đó, giọng điệu u lạnh: "Sau này tôi không muốn bắt cứ người đàn bà nào nữa!"

Thư Khả mừng phát khóc, cô ta ôm chặt lấy Mạc Sở Hàn, vội vàng nói: "Sở Hàn, hôm nay chúng ta đi được không? Không, bây giờ chúng ta đi luôn, đi ngay lập tức, không bao giờ trở về nữa!"

Chưa đợi Mạc Sở Hàn bày tỏ thái độ, đột nhiên một lính cần vụ thần sắc hốt hải chạy tới, trước đánh tay chào Lý Ngạn Thành và Mạc Sở Hàn theo nghi thức, sau đó nói: "Thủ trưởng, không ổn rồi!"

"Làm sao hả? Vội vàng hấp tấp thế!" Lý Ngạn Thành nhíu mày bất mãn hỏi.

"Đại tiểu thư và Vân đại thiếu... Đánh nhau!"

"Hu hu ... Vân Thư Hoa, đồ vô lương tâm! Anh dám đi à! Anh dám đi à!" Lý Văn San khóc đến hệt hơi, tóc tai bù xù, liễu mạng lòi kéo Vân Thư Hoa, sống chết không chịu buông ra.

Khuôn mặt tuần tú của Vân Thư Hoa trắng bệch trong suốt, bên má trái còn hằn dấu tay 5 ngón (do bị Lý Văn San đánh), 3 chiếc khuy trên áo sơ mi hồng nhạt bị rớt, lộ ra lồng ngực trắng nõn rần chắc. Lúc này, tất cả phong độ nho nhã đều biến mất, anh ta bộp chộp nóng nảy lôi kéo với Lý Văn San, lạnh giọng trách mắng: "Buông ra! Đồ đàn bà chanh chua!"

"Hu hu . . . Anh lại dám bảo tôi là đồ đàn bà chanh chua! Tôi ngang ngược ở đâu chứ? Vì anh, cái gì tôi cũng đồng ý làm! Anh còn muốn thế nào nữa? Hôm nay vì con tiện nhân Lâm Tuyết kia kết hôn, anh không chịu để ý đến tôi, tôi trút ra vài câu thì sao? Đã đặc biệt chuẩn bị tiệc sinh nhật cho anh, ngay cả lộ mặt anh cũng không chịu, anh đặt thể diện của tôi ở đâu hả?" Lý Văn San khóc đến mức rất thương tâm, cô ta gắt gao bám lấy Vân Thư Hoa, sợ đối phương trong cơn tức giận thực sự sẽ ra đi. "Vân Đóa, em lại đây! Lại đây khuyên nhủ anh trai vô lương tâm của em đi, anh ta muốn bỏ rơi chị. . ."

Vân Đóa đứng ở bên cạnh, nơm nớp lo sợ, vừa rồi cô bé muốn tiến lên can ngăn, nhưng Lý Văn San bảo cô bé rút ngay! Chờ cô đi rồi, Lý Văn San lại bảo cô tiến lên giữ chặt anh trai, cô nên làm thế nào đây!

Tay nhỏ bé vịn xoắn vào nhau, trái tim Vân Đóa đập "bịch bịch", khuôn mặt trắng như tờ giấy.

"Cô đừng hét lên với Vân Đóa! Có biết con bé nhát gan không hả!" Vân Thư Hoa giận dữ, đối với bản thân mình thế nào anh ta không quan tâm, nhưng nếu hung ác với em gái anh ta, anh ta không đồng ý.

"Vậy anh quay lại đừng đi, đừng rời khỏi em!" Lý Văn San sợ anh ta rời đi, khóc ròng nói: "Không phải anh đồng ý với em, muốn công bố hôn lễ của chúng ta trong tiệc sinh nhật của anh sao? Anh nói không tính toán gì hết!"

"Tôi chịu đựng cô đủ rồi! Tính tình đại tiểu thư điều ngoa ương ngạnh, tôi không xứng với cô, được rồi chứ!" Vân Thư Hoa dùng sức bứt khỏi tay Lý Văn San, quay đầu lại kéo Vân Đóa đi về phía cửa lớn.

Lý Ngạn Thành vội vàng ngăn anh ta lại, tức giận hỏi han: "Hai người là thế nào đây?" Có để ông ta bớt lo hay không? Thật là tức muốn chết!

"Tính tình Văn San rất ngang ngược, tôi không chịu nổi cô ta!" Vân Thư Hoa xoa xoa bên mặt có dấu tay, anh ta hơi uất giận buồn bực nhìn lại Lý Ngạn Thành.

Đứa con gái này bị ông ta làm hư, 30 năm qua chưa gả được ra ngoài. Bình thường mắt cao hơn đỉnh, hoặc là cô ta chướng mắt, hoặc là người ta chướng mắt cô ta, cao không tới thấp không phải, vất vả lắm mới gặp được một người như Vân Thư Hoa (nếu Vân gia không xuống dốc phỏng chừng cũng không muốn cô ta), hiện tại xem ra sắp thất bại, Lý Ngạn Thành vừa tức vừa nôn nóng, liền ngăn Vân Thư Hoa không cho anh ta đi, ngược lại còn quát con gái mình: "Văn San, lại đây!"

Lý Văn San biết cha gọi mình đến nhận lỗi với Vân Thư Hoa, liền đi tới, oan ức nhào vào ngực cha mình, nức nở nói: "Ba, Thư Hoa ăn hiếp con!"

Lý Ngạn Thành vỗ vỗ lưng cô ta khuyên nhủ: "Vợ chồng son nào không cãi nhau! Tính cách con mạnh mẽ, Thư Hoa sao có thể bắt nạt được con? Ba thấy con ức hiếp Thư Hoa còn có vẻ đúng! Mau xin lỗi nó đi!"

Nghe Lý Ngạn Thành nói vậy, Lý Văn San liền biết thời biết thế đi tới, lau nước mắt, thu lại tính tình mạnh mẽ, cúi đầu nói với Vân Thư Hoa nói: "Rất xin lỗi!"

Vân Thư Hoa do bị cô ta bắt nạt nên nóng nảy, nếu không sẽ không có khả năng tức đến khó thở như vậy, lúc này nhớ tới tâm nguyện chưa hoàn thành của mình, anh ta cứng rắn nuốt xuống cơn giận, cấp bậc thang xuống

theo cha con họ Lý: "Anh cũng có chỗ không đúng, không nên mất kiên nhẫn với em!"

"Không, đều tại em cả!" Lý Văn San thấy thái độ anh ta dịu đi, lại khôi phục hình tượng tao nhã hàng ngày, không khỏi nhào vào ngực đối phương, nức nở nói: "Thư Hoa, em biết trong lòng anh khổ sở! Nhưng cô ta đã gả cho Lương lão nhị rồi, là vợ người khác rồi, sau này anh có thể . . . đừng nhớ tới cô ta không?"

Vỗ về vai Lý Văn San, Vân Thư Hoa rũ mắt tiệp, che dấu đáy mắt toát ra bi thương của mình, không nói gì cả.

Vân Đóa thấy cuối cùng hai người đã làm hòa, liền nhẹ nhàng thở ra một hơi. Một lúc lâu sau, không thấy ai chú ý đến mình, mà sinh nhật anh trai đã kết thúc, cô muốn tới tham dự hôn lễ của Lâm Tuyết.

Anh trai bên kia vừa làm hòa với Lý Văn San, cô đương nhiên không thể chậm đến thùng thuốc nổ, bèn bước đến bên cạnh Lý Ngạn Thành, hạ giọng gấp rút nói: "Bác, cháu muốn . . . muốn tham dự hôn lễ của chị Lâm Tuyết, lại sợ anh trai biết mà đau lòng!"

Lý Ngạn Thành liếc nhìn cô bé một cái, cô gái nhát gan đến nói chuyện cũng không dám lớn tiếng này chưa bao giờ khiến ông ta chú ý đến, nhưng ông ta cũng không ghét Vân Đóa, chỉ là một cô bé ôn nhu hoà thuận, tính tình cũng không âm ỉ, chẳng giống con gái bảo bối Lý Văn San, ba ngày không làm chút chuyện âm ỉ mới thấy kỳ quái.

Ông ta lập tức phát tay, nói: "Đi đi! Về sớm một chút là được!"

"Ôi!" Vân Đóa mừng rỡ, cuối cùng cô đã có thể đi xem Lâm Tuyết làm cô dâu đẹp cỡ nào!

Khách khứa tràn ngập trong giáo đường, khi cha xứ chúc phúc, hai người trao nhau nhẫn cưới, chú rể hôn cô dâu, hiện trường nổ ra tràng pháo

tay mãnh liệt thật lâu không dứt, nghi lễ kết hôn theo kiểu châu Âu kết thúc!

Tân khách đến chúc mừng thật sự rất đông, trong đầu khó hình dung nổi, Lâm Tuyết hoàn toàn không nhận ra ai.

Cô cứ cúi đầu, mặc kệ Lương Tuấn Đào dắt tay mình, đi qua những bề bộn trong hôn lễ.

Dưới chân không phải thảm đỏ thì là hoa tươi, tóm lại thời gian bước trên sàn không nhiều lắm. Người đàn ông bên cạnh mặc âu phục thuần sắc trắng, thân thể cường tráng càng được tôn thêm - anh tuấn to lớn, người đàn ông xuất sắc như thế, chỉ sợ so với mình tinh còn chói mắt hơn.

Lâm Tuyết khoác tay hăn, mặc hăn đưa mình đến bất cứ đâu, đáy mắt nhẹ hạ, khoe miệng cô bắt đầu cong lên hạnh phúc.

Bầu không khí hôn lễ náo nhiệt vui vẻ thu hút cô, khiến cô trong thoáng chốc cảm thấy người đàn ông bên cạnh dường như có thể mang đến niềm hạnh phúc nhất trần đời cho mình.

Bàn tay to của hăn ấm áp hữu lực, cánh tay hăn kiên cố rộng lớn, ở cạnh hăn giống như đất rung núi chuyển cũng không cần sợ hãi.

Từ lúc quen biết đến lúc tiến vào lễ đường với Lương Tuấn Đào chỉ vùn vùn ba tháng ngắn ngủi. Ba tháng - giữa lúc con người ta đang sống có lẽ chỉ là khung cảnh trong nháy mắt, còn đối với cô mà nói là từ thiên đường đến địa ngục lại từ địa ngục nhảy vọt lên thiên đường.

"Tay em hơi lạnh!" Lương Tuấn Đào nghiêng mắt nhìn về phía cô, hăn thân mật ghé sát bên tai cô mà hỏi: "Sao rồi? Lạnh không?"

Hăn đối với cô thật sự quá tốt, Lâm Tuyết tìm không ra còn có chỗ nào chưa đủ, đồng thời cũng ngạc nhiên vì sự cẩn thận và săn sóc này. Tay cô

đột nhiên lạnh hăn cũng có thể cảm thấy ư? Hơn nữa tại đây, là tiêu điểm trung tâm, hăn đã không bị sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài ảnh hưởng mà xem nhẹ bất cứ thay đổi nhỏ bé nào của cô.

Đúng vậy, vừa rồi nghĩ tới cảnh tượng đính hôn với Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết lại lạnh cả người, chẳng qua so với cả người cứng ngắt trước kia, nay đã tiến bộ hơn rất nhiều. Điều này cho thấy ảnh hưởng của Mạc Sở Hàn với cô càng ngày càng nhỏ, cô dần dần thoát khỏi đoạn tình cảm suýt nữa đã hủy diệt bản thân mình.

Nâng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô nhẹ mím cười, nói: "Không việc gì đâu, có anh ở bên , em không lạnh!"

Lời này đáng thưởng thức, Lương nhị thiếu ngẩn ngơ, giờ hăn mới nhận ra: hóa ra bà xã mình cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt đấy chứ! Hăn không khỏi cao hứng, dứt khoát thưởng cho cô một nụ hôn cổ vũ khen ngợi.

Thấy chú rể hôn cô dâu, người chung quanh đều ồn ào, yêu cầu hôn lần nữa!

"Bà xã, làm thế nào đây? Mọi người còn chưa nhìn đủ đó!" Lương nhị thiếu khó xử nhìn bà xã mình xin chỉ thị: "Em muốn làm lần nữa không?"

Gò má Lâm Tuyết hiện lên hai rặng mây hồng, cô liếc hăn một cái, không nói câu nào.

Không nói gì chẳng khác gì ngầm thừa nhận, Lương Tuấn Đào ôm cô vào ngực, hôn lên môi cô lần nữa. Lần này không phải chuồn chuồn lướt nước, mà là tình cảm mãnh liệt từ bốn phía.

"Huýt!" Tất cả mọi người uống rượu bắt đầu hét lên, ra sức vỗ tay, pháo mừng nổ vang, mưa hoa đổ xuống đầy trời, mọi người đều nhiễm vui sướng hân hoan.

Khu vực đậu xe trước cửa khách sạn Vân Hải đầy ắp, bãi đỗ xe ngầm 3 tầng cũng chật ních, để đáp ứng sự tăng vọt về số lượng xe, Thiệu Kiệt đã cố tình thuê khu vực đỗ xe chung quanh với giá cao, lúc này mới xoa dịu được vấn đề khó khăn.

Thiệu Kiệt nhin không được tổ khổ với Lãnh Bân: "Quá đột ngột, nếu tiểu tử này thông báo sớm hôm nay kết hôn thì tôi đã có sự chuẩn bị trước. ."

Lãnh Bân cười nói: "Đâu ai biết trước được, nghe nói thân thể Lương lão gia đã tốt hơn rồi, xem ra xung hỉ quả có tác dụng!"

"Thiệt hay giả vậy?" Khi Thiệu Kiệt cười rộ lên cũng rất gợi cảm mê người, hăn ngăm đen đẹp trai, hình thành sự đối lập rõ nét với Lãnh Bân trắng nõn tuấn mỹ, hai người đều là mỹ nam tử hiếm thấy thế gian khiến những nữ nhân viên phục vụ và các tiểu thư chung quanh liên tiếp ao ước, quăng ra làn thu thủy. Chẳng qua đối với những thứ này Thiệu Kiệt đã thành quen, coi như không khí, làm như không thấy, cứ tiếp tục tán gẫu cùng Lãnh Bân: "Nghe nói ngày hôm qua nhìn không ổn, hôm nay kết hôn liền tốt lên rồi!"

Xưa nay Hà Hiếu Mạn luôn như như hình với bóng cùng chồng, nghe bọn họ nói đến việc này, cũng chêm vào: "Anh còn không tin ư, loại chuyện xung hỉ này đúng là khéo! Lương lão gia đã khá lên rồi!"

Bọn họ đang ngồi nói chuyện ở bàn trà điêu khắc bằng gỗ trong đại sảnh, đàm luận hôn lễ hôm nay của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết.

Khách sạn Vân Hải cũng thuộc sản nghiệp trên danh nghĩa của tập đoàn Hoa Hoàng, Thiệu Kiệt chính là thành viên ban giám đốc của tập đoàn này. Việc buôn bán của Hoa Hoàng rất nhiều, bình thường anh ta không đích thân tới đây.

Do hôm nay là ngày Lương Tuấn Đào kết hôn, xưa nay giao tình giữa bọn họ sâu sắc, bắt đầu từ hôm qua, Lương Tuấn Đào đã đặt anh ta 1 vạn bàn tiệc hỉ, phỏng chừng muốn mở tiệc 3 ngày nên anh ta liền đích thân qua đây sắp xếp, đúng lúc gặp hai người nhà Lãnh Bân, liền ngồi xuống uống trà nói chuyện ở sảnh lễ tân.

Do khoảng cách bàn trà với khu lễ tân quá gần, vèn vèn chỉ cách một bức bình phong thủ công mỹ nghệ nên tiếng nói chuyện của nhân viên lễ tân truyền tới rất rõ ràng.

Lúc này, nghe thấy nhân viên lễ tân nói với 1 cô gái: "Rất xin lỗi, hôm nay khách sạn của chúng tôi không kinh doanh với bên ngoài!"

"Nhưng ... !" Cô bé kia nhú đôi mi thanh tú, dường như nghi ngờ: "Tôi nhớ rõ đúng là khách sạn này mà!"

"Chỗ chúng tôi hôm nay tổ chức tiệc cưới, đã bao hết, giám đốc dặn không kinh doanh với bên ngoài!" Cô gái lễ tân lễ phép lạnh nhạt giải thích với đối phương.

"Các vị tổ chức tiệc cưới cho Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào ư?" Cô bé không tha mà hỏi đến cùng: "Không phải là hai người bọn họ sao?"

Nghe cô bé nói, còn nói ra tên hai vị kia, nữ nhân viên lễ tân quan sát Vân Đóa lần nữa, miệng nói chuyện cũng khách khí hơn chút: "Đúng vậy! Xin hỏi cô là khách quý tới tham dự tiệc cưới ư? Xin đưa ra thiệp mời, chúng tôi lập tức bảo người sắp xếp chỗ ngồi cho cô!"

Hà Hiểu Mạn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua tấm bình phong có tính chất trang trí, nhìn cô bé nói chuyện ở trước khu vực lễ tân, rất nhanh đã nhận ra đối phương, "Em biết cô ấy, hình như là bạn của Lâm Tuyết đó! Tên . . . Vân Đóa!" Cô đứng dậy, nói với Thiệu Kiệt và chồng mình: "Các anh tán gẫu đi, em qua xem!"

Đúng vậy, cô gái đang thương lượng trước bàn lễ tân chính là Vân Đóa! Lúc này nghe người ta hỏi thiệp mời của mình, cô không khỏi khó xử, bởi cô không có thiệp mời!

Trước đó, Lâm Tuyết đề nghị cô làm phù dâu, cô đã từ chối - bảo hôm nay bận với tiệc sinh nhật anh trai, kết quả, để không làm cô khó xử, Lâm Tuyết đã không bảo người đưa thiệp mời. Đương nhiên còn có tầng ý tứ khác, Vân Đóa cũng hiểu, đại khái sợ Vân Thư Hoa thấy thiệp cưới tâm tình sẽ mất vui.

Lâm Tuyết luôn lo lắng chu đáo, sợ làm Vân Thư Hoa nghi ngờ mình định khoe khoang, hơn nữa quan hệ giữa cô và Vân Đóa thăm thiết, chẳng qua là thông báo qua điện thoại, đâu có đưa thiệp mời đâu.

Thấy cô bé xấu hổ, Hà Hiếu Mạn bước lên phía trước, hòa nhã hỏi han: "Vân tiểu thư, cô đến tham gia tiệc hỉ sao?"

Vân Đóa quay đầu, thấy là Hà Hiếu Mạn, trong trí nhớ có chút ấn tượng, biết đối phương là bạn Lâm Tuyết, liền gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Nhưng em . . . không có thiệp mời!"

"Không sao!" Hà Hiếu Mạn giới thiệu Vân Đóa với nữ nhân viên lễ tân: "Vị này là Vân tiểu thư, là bạn của tôi và Lâm Tuyết, không mang thiệp cưới, cô lập tức bảo người sắp xếp một chút!"

Không đợi nữ nhân viên phục vụ lên tiếng, Vân Đóa lắc đầu liên tục, nói: "Không cần đâu! Em, không phải em tới dùng cơm, em chỉ muốn nhìn chị Lâm Tuyết một chút, ngắm nhìn dáng vẻ cô dâu xinh đẹp của chị ấy!"

"Ồ " Hà Hiếu Mạn hé miệng cười rộ lên, cô cảm thấy cô bé trước mắt quả thực ngây thơ đáng yêu, khí chất thuần khiết, nhất là đôi mắt sáng kia, sạch sẽ đến mức không dính bất cứ hạt bụi nào. "Được rồi, cô theo tôi!"

Vân Đóa vui sướng đi theo Hà Hiếu Mạn vào thang máy chuyên dụng dành cho khách quý, thỉnh thoảng lên tiếng trả lời câu hỏi của Hà Hiếu Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, thoát nhìn rất vui vẻ.

Ra khỏi thang máy rẽ vào một hành lang mới tới chỗ ngồi của cô dâu chú rể và một số vị lãnh đạo trong quân đội, chính trị.

Trước khi vào ghế lô phải đi qua cửa kiểm tra an toàn, vũ khí, kim loại trên người, súng ống và tất cả đồ vật nguy hiểm đều sẽ bị phát hiện. Cho nên đang lúc Vân Đóa nghe thấy tiếng cảnh báo sắc bén, những chiến sĩ cảnh giới được võ trang đầy đủ trên mặt tràn đầy sự đề phòng đi về phía cô, bảo cô lấy ra vật nguy hiểm trên người, cô bị dọa sợ run.

"Do chị sơ xuất!" Hà Hiếu Mạn vỗ trán, cười với Vân Đóa đã sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, nói: "Trước đó chị quên nói cho em biết, không thể đem đồ vật bằng kim loại vào đây!"

Hóa ra là thế! Vân Đóa cẩn thận lấy ra một hộp trang sức hình chữ nhật, bên trong là chiếc kẹp tóc màu vàng thủ công, là quà kết hôn cô chuẩn bị tặng cho Lâm Tuyết.

Kẹp tóc được lấy ra, cảnh báo cũng không vang lên, hóa ra chỉ cần là đồ dùng bằng kim loại đều không thoát khỏi sự bắt giữ của tia x.

Khách tham dự tiệc rất nhiều, khách sạn Vân Hải bày mấy ngàn bàn, nếu lần lượt đi mời rượu từng bàn, không thể nghĩ ngờ là một chuyện khổ sai!

Lương thủ trưởng săn sóc bà xã mình, không để cô chịu mệt, thương lượng với Thiệu Kiệt một hồi, đã tới video ăn mừng.

Khách quý trong ghế lô xa hoa là lão lãnh đạo quân bộ và chính trị có tầm ảnh hưởng lớn, trong đó có Lãnh Lệnh Huy. Lương Tuấn Đào quyết định gặp mặt mọi người ở đây.

Trước kính rượu mời mấy lão lãnh đạo, còn nhận lời chúc phúc và quà tặng, sau đó mở màn hình, chào hỏi tất cả khách khứa đến chúc mừng, nói lời cảm ơn, rồi tiếp tục cùng Lâm Tuyết nâng chén, ngửa đầu uống cạn trước màn hình, coi như là mời tất cả tân khách tham gia bữa tiệc.

Bên ngoài pháo mừng nổ đùng đoàng, tiệc cưới chính thức bắt đầu, lúc này một vị quản lý ở sảnh lớn gõ cửa tiến vào, lập tức đi đến bên cạnh cô dâu Lâm Tuyết, nhỏ giọng nói câu gì đó.

Lâm Tuyết vừa nghe liền mừng rỡ, vội vàng kéo Lương Tuấn Đào đang bận xã giao, "Này, Vân Đóa vừa đến, em ra ngoài xem!"

Người họ Lương nào đó quay đầu lại nhìn nhìn cô, cũng không phản đối, hỏi: "Anh đi cùng em nhé?"

"Không cần đâu, anh ở trong này tiếp lãnh đạo đi!" Lâm Tuyết nói xong liền đi theo vị quản lý kia ra sau ghế lô.

Vân Đóa và Hà Hiếu Mạn ngồi trên ghế sa lông ngoài phòng tiếp khách, thấy Lâm Tuyết ăn diện trang điểm đi ra, nhất thời kinh động không thôi.

"Chị Lâm Tuyết!" Vân Đóa hoan hô một tiếng, như nai con chạy qua, giữ chặt tay cô, cô bé vui vẻ dạo quanh một vòng. "Hi hi, chị thật đẹp a!"

Lâm Tuyết thấy trên khuôn mặt cô gái đang vui vẻ không có bất cứ điểm ưu sầu và lo lắng nào, cô không khỏi có chút bất ngờ, nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ vì Vân Đóa. Cô hé miệng nhỏ cười hỏi: "Nói thật đi, có phải em lén chạy đến không?"

Hôm nay là sinh nhật Vân Thư Hoa, Vân Đóa đương nhiên phải giúp anh ta thu xếp, hiện tại dựa theo trình tự thông thường còn chưa tới lúc chấm dứt, cô bé hẳn đã lén chạy tới.

"Không phải!" Nhắc tới việc này, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của Vân Đóa hơi xịu xuống u sầu, "Anh trai và chị dâu em cãi nhau. . . nên kết thúc trước thời hạn!"

Hóa ra là vậy! Lâm Tuyết lắc đầu, kéo Vân Đóa ngồi xuống rồi nói với Hà Hiếu Mạn: "Sắp xếp cho em ấy ở cùng với mọi người đi! Tôi và Tuấn Đào tiếp đãi xong sẽ qua!"

Hà Hiếu Mạn cười nói: "Đương nhiên rồi, không thành vấn đề! Chẳng qua, cô bé xinh đẹp quốc sắc thiên hương như vậy, tôi thấy Thiệu Kiệt kia là sắc lang, đừng để lúc ăn cơm anh ta cũng nuốt luôn cô bé!"

Lâm Tuyết che miệng cười rộ lên, biết Hà Hiếu Mạn và đám người Thiệu Kiệt đặc biệt gần gũi thân quen, Thiệu tổng giám đốc trong truyền thuyết cũng từng theo đuổi Hà Hiếu Mạn, nhưng từ khi Hà Hiếu Mạn gả cho Lãnh Bân, anh ta đã chết tâm, rồi cưới em họ của Hà Hiếu Mạn, như vậy cả đời này liền có quan hệ không thể gỡ bỏ.

Cuối cùng, dưới sự đề nghị của Hà Hiếu Mạn, ba người cùng chụp ảnh. Lâm Tuyết ở giữa, hai người bọn họ ở bên cạnh, ba khuôn mặt hoặc thanh lệ xuất trần, hoặc sáng diễm động lòng người hoặc xinh đẹp tuyệt trần, thật sự mà nói tuổi trẻ quá tốt!

Cuối cùng Vân Đóa vẫn dượng từ chối lời mời dùng cơm, cô chỉ cần tận mắt thấy Lâm Tuyết mặc áo cưới, tự tay tặng quà cho Lâm Tuyết là đã rất vui vẻ rồi.

Mau chóng bước vào thang máy, Vân Đóa hài lòng định trở về nhà. Lúc đến giữa đại sảnh, cô đột nhiên bị một người ngăn lại, đối phương khách khí nói với cô: "Vân tiểu thư, xin dừng bước!"

Vân Đóa ngẩng đầu, thấy người kia hơi quen mắt, cẩn thận nhớ lại, đúng là Trương quản gia nhà họ Lương, lần trước ông còn tự tay đưa cô một tấm thiệp mời, nghe nói Lương đại thiếu gia mời cô đi. Nhưng Vân

Đóa làm thế nào cũng không nhớ nổi vị Lương đại thiếu kia là người ra sao, cũng không nhớ ra giữa mình và anh ta có lui tới gì.

"Vân tiểu thư, đây là Đại thiếu gia bảo tôi giao cho cô!" Trương quản gia tiến nhanh tới một bước đưa cho Vân Đóa một phong thư, đồng thời chỉ chỉ cách đó không xa, nói tiếp: "Xem xong thư, cậu ấy ở đó chờ cô!"

Vân Đóa hoàn toàn không biết ông ta có ý gì, cô cầm thư, quay đầu nhìn theo hướng Trương quản gia chỉ, bắt gặp một người đàn ông ngồi trong xe lăn cũng đang nhìn về phía mình ở bên này.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông kích động, mà cô cũng mờ mịt không biết làm sao.

Dưới sự đốc thúc của Trương quản gia, Vân Đóa mở phong thư, rút lá thư bên trong ra, vừa mở đã thấy .. oa, bút pháp rất mạnh mẽ, có thể sánh với nhà thư pháp!

Bức thư chỉ có 2 câu ngắn ngủn, không đề tên cũng không có phần đề chữ, càng giống một tờ giấy ghi chép hơn, mà ý tứ bên trong hoàn toàn khiến cô không biết nói gì: Lâm Á Linh đã đi rồi! Em yên tâm, cô ta không trở về nữa, dù có trở lại, tôi cũng sẽ sai người đuổi cô ta đi!

Thế này là có ý gì? Vân Đóa căn bản xem không hiểu. Nâng lên đôi mắt nghi hoặc, nhìn trộm Lương đại thiếu ngồi trong xe lăn, đối phương cũng đang dò xét cô, thậm chí cô có thể thấy khóe miệng anh ta hơi giương lên.

Người đàn ông rất anh tuấn, ngồi trong xe lăn cũng khó giấu được dáng người to lớn và tướng mạo xuất chúng, sống lưng thẳng, phong thái tự nhiên toát ra một loại tư thái hiên ngang.

Cô biết kia hẳn là khí chất đặc biệt của quân nhân, bởi cô đã tiếp xúc với không ít quân nhân bên cạnh. Nhưng . . . bọn họ biết nhau sao?

Bàn tay nhỏ bé nắm tờ giấy viết thư, cô do dự không chịu tiến lên.

"Vân tiểu thư, đại thiếu gia đuổi Lâm Á Linh đi rồi! Từ nay về sau cô không cần lo lắng người đàn bà kia ức hiếp mình nữa! Hơn nữa đại thiếu gia cũng đã thông suốt, nếu cô không tính toán chuyện này, cậu ấy cũng nguyện ý bỏ qua thành kiến, một lần nữa tiếp nhận cô!" Trương quản gia nhỏ giọng nói cạnh Vân Đóa.

Gì cơ? Cô hoàn toàn không hiểu a! Lâm Á Linh. . . Hình như có chút ấn tượng, hẳn là chị gái Lâm Tuyết! Bọn họ thế nào. . . Trong đầu cô dường như hiện lên những đoạn ngắn có chút mơ hồ vụn vặt , nhưng lại cực nhanh cực loạn, cô căn bản rất mơ hồ.

Đầu đau quá, Vân Đóa vươn tay vỗ vỗ trán, tờ giấy viết thư trắng muốt cũng chầm chậm rơi xuống trên mặt đất."A!" Cô nói: "Đau đầu quá!"

"Sao rồi?" Trương quản gia vội vàng hỏi; "Cô không thoải mái sao? Tôi đưa cô tới bệnh viện nhé?"

"Không cần đâu!" Cô lao đảo đi hai bước, cảm giác như bước trên mây, đột nhiên mơ hồ nhẹ nhàng như mộng du."Tôi .. tôi phải về nhà!"

Nhìn bộ dạng cô hẳn là không định chấp nhận sự bày tỏ của Lương đại thiếu rồi! Sắc mặt Trương quản gia nhất thời hơi khó coi, ông ta nói: "Vân tiểu thư, như vậy thật làm kiêu quá! Dù đại thiếu gia sai hay không, hiện tại cậu ấy đã đuổi người đàn bà kia đi rồi, sau này cũng không tiếp tục để cô bị oan ức, cô còn gì chưa hài lòng chứ? Nhất định muốn cậu ấy đích thân đến giải thích với cô ư? Đâu phải cô không biết, đại thiếu gia kiêu ngạo cỡ nào, sao cậu ấy có thể đến giải thích với cô chứ?"

Màng nhĩ Vân Đóa ong ong, hoàn toàn không nghe rõ Trương quản gia đang nói cái gì, cô chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi này. Nguy hiểm, nơi này nguy hiểm! Giác quan thứ sáu phát ra cảnh báo, nói cô phải rời khỏi đây ngay!

Màng nhĩ ong ong cũng là một loại bảo vệ bản thân, Vân Đóa cảm thấy tin tức đối phương truyền tới sẽ phá hủy thần trí mình lần nữa, cô liền từ chối lắng nghe. Có lẽ trong lòng loáng thoáng biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô từ chối nghe tiếp, từ chối suy nghĩ!

"Tôi phải về nhà!" Vân Đóa khóc lên, cô đột nhiên bỏ chạy, trong khi Trương quân gia trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, còn Lương đại thiếu ngạc nhiên giật mình ngưng mắt, cô hoảng hốt chạy bừa bỏ trốn mất dạng!

Dù Lương thủ trưởng sắc sảo tỉ mỉ, tại hiện trường còn phát huy sáng tạo một số điểm mới quan trọng để giảm bớt gánh nặng cho cô dâu nhưng hôn lễ long trọng thế này, sau một ngày thể lực bị cạn kiệt là điều tránh không được.

Xã giao thì không cần phải nói, chỉ nói tới việc không ngừng phải thay quần áo trang điểm đã muốn đòi mạng rồi! Mỗi lần đổi một bộ quần áo sẽ thêm một lần trang điểm, Lâm Tuyết không nhớ rõ rốt cuộc hôm nay mình đã thay bao nhiêu bộ y phục, cảm giác mặt mũi mình sắp biến thành bảng pha màu rồi.

Thế cũng thôi, vấn đề là mỗi lần đổi mặt với khuôn mặt tuần tú mê người của Alan, cô cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhất là khi anh ta hữu ý vô tình nhẹ nhàng thở ra trên mặt cô càng khiến cô phiền muộn.

"Anh đừng đứng gần tôi như vậy được không?"

Đến lúc chạng vạng, qua vô số lần đổi cách trang điểm, cuối cùng Lâm Tuyết không thể nhịn được nữa nhắc tới kháng nghị của mình.

"Tiểu thư, cánh tay tôi dài như vậy, đứng xa sẽ không đủ chạm đến mặt cô!" Alan chưng ra vẻ mặt vô tội, còn nhún vai.

Ròng rã một ngày, Lâm Tuyết không ngừng cùng người đàn ông này mặt đối mặt, ngửi mùi nước hoa đàn ông trên người anh ta, quả thực là một loại dày vò. Đàn ông cũng có thể sửa sang đến mức thơm như vậy sao? Từ lúc quen Lương Tuấn Đào đến nay, chưa bao giờ cô ngửi thấy trên người hắn có mùi nước hoa, có lẽ đây là thói quen của quân nhân, không được dùng mùi lộn xộn trên người, phòng khi có nhiệm vụ khẩn cấp sẽ dễ bị bại lộ.

Quân nhân vẫn tốt hơn! Thói quen cuộc sống tương đối hợp với cô! Lâm Tuyết nhắm mắt, mặc kệ chuyên gia hoá trang dày vò, cô cũng không quản. Tốt xấu gì cũng chỉ một ngày, hơn nữa lần này dày vò xong còn muốn đến bệnh viện vấn an ông nội, nghiêm túc chải chuốt vẻ ngoài cũng là tôn trọng ông cụ.

Lúc thay quần áo, cô không để ý, dù sao ngày này cô thay không dưới mấy chục bộ rồi, đối với những bộ váy này cảm giác gần như đã bị tê liệt, thậm chí cũng không nhìn kỹ xem chính mình hiện tại đang mặc loại trang phục nào.

"Tốt lắm!" Cuối cùng đã nghe thấy giọng nói hài lòng của Alan: "Quả nhiên cô vẫn hợp với loại trang phục này nhất!"

Lâm Tuyết mở to mắt, đứng lên, nhìn vào gương trang điểm, cô không khỏi ngẩn ngơ, trời ạ! Cô hung hăng liếc Alan một cái, vô cùng phần nộ: "Vì sao biến tôi thành bộ dạng này?"

Nghe thấy giọng nói bức bối của Lâm Tuyết, tất cả mọi người đều chạy tới! Đỗ Hâm Lôi vội quan sát quần áo Lâm Tuyết một hồi, lại thở dài kinh hãi lần nữa: "Quá đẹp! Lâm Tuyết, cô mặc đẹp đến mức không thể phản đối! Cô không hài lòng gì hả!"

Người khác cũng phụ họa không ngờ lại quá đẹp, từ trước đến giờ chưa thấy qua cô dâu xinh đẹp như vậy!

Lương thủ trưởng biết bà xã nổi giận liền nhanh chóng qua đây, hân kéo cô vào lòng, cẩn thận xem xét, trong đôi mắt đẹp cũng không ngoại lệ mà hiện lên kinh động "Rất đẹp! Bà xã, hóa ra em mặc sườn xám nhìn lại đẹp vậy!"

Đúng thế, hiện tại Lâm Tuyết đang mặc bộ sườn xám thêu hoa màu đỏ, tóc dài chấm vai, Alan đã nổi tóc giả cho cô, tạo ra búi tóc vấn mây cao ngất. Son môi đỏ thắm, mắt ảnh cùng trang điểm duyên dáng đều đặn nên một loại mỹ cảm vui mừng sôi động.

Lâm Tuyết dung mạo thanh tú, khí chất thanh tao lịch sự, tạo hình trang phục cổ hoàn toàn hợp với cô, lộ ra phong phạm và ý vị của tiểu thư khuê các thời dân quốc.

Nhưng việc khiến cô phần nộ chính là: cách ăn mặc này giống với lúc cô mặc ở Thu Cẩm Viên, đêm đó trước khi Mạc Sở Hàn đưa cô tới Hoàng Cung ngầm đã bảo Alan chuẩn bị trang phục và đạo cụ giống bây giờ như khuôn đúc! Điểm duy nhất không giống chính là lần này Alan nổi thêm tóc giả cho cô, cuối cùng phiên bản tạo hình này đã khiến anh ta hài long, đạt tới cảnh giới cao nhất, lại không có bất cứ khuyết điểm nào!

"Hủy đi cho tôi!" Lâm Tuyết quá phần nộ rồi, cô buồn bực trừng Lương Tuấn Đào một cái: "Từ đâu mà anh kiếm ra một kẻ tạo hình dở hơi cho em như vậy hả? Em ghét anh ta!"

Chưa thấy Lâm Tuyết tức giận như vậy trước mặt mọi người bao giờ, bình thường cô luôn đem lại cảm giác nhã nhặn lịch sự, nội tâm cho người khác, thất lễ thế này quả thực hơi hiếm thấy. Lương Tuấn Đào không hiểu cách ăn mặc này vì sao chọc cô tức giận đến thế, nhưng nếu bà xã không vui, hân cũng không muốn ép cô, liền nói với Alan: "Đổi đi!"

Đâu biết Alan cũng là người có cá tính, đối với kiệt tác mình vừa lòng nhất, làm thế nào anh ta cũng không chịu động thủ phá hỏng! Alan lập tức

nói với Lương Tuấn Đào: "Tôi không đổi! Tạo hình này hợp với cô ấy nhất, sao lại muốn đổi? Hừ! Không phải là tại đó Mạc thiếu đã để cô ấy ăn mặc vậy ư? Tôi muốn nói, cô ấy đổi với Mạc thiếu vẫn là tình cũ khó quên! Nếu không sao lại để ý thế chứ!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người rất bất ngờ nhưng đồng thời cũng hiểu vì sao đổi với cách ăn diện này Lâm Tuyết lại phản ứng mãnh liệt như thế, trong lúc nhất thời sắc mặt mọi người đều có chút quái dị.

Thật lâu sau, khuôn mặt Lương Tuấn Đào hơi trầm xuống, hắng lên tiếng: "Tìm chuyên gia hóa trang khác đến đây!" Đồng thời chỉ vào alan nói: "Anh, mau đi đi! Nơi này không cần anh!"

"Hừ!" Alan phẫn nộ cười lạnh nói: "Rõ ràng cách hóa trang này hợp với cô ta nhất, hai người các vị đều vì không từ bỏ được chuyện đã qua mà không muốn thay đổi, chẳng lẽ không cảm thấy ngại vì đang lừa mình dối người sao? Quán người khác làm gì? Chưng ra mặt đẹp nhất của cô ta, chẳng lẽ do người đàn ông khác mà Lương nhị thiếu không dám thưởng thức vẻ đẹp hiện tại của cô ta ư, quá không tự tin đấy!"

Lương Tuấn Đào mím chặt môi, nâng mắt đối diện với Lâm Tuyết, hai người nhất thời đều không nói gì.

Lúc này, có cảnh vệ binh chạy qua thông báo, nói: "Lão thủ trưởng phái xe chuyên dụng đến, mời hai vị tân nhân cấp tốc lên xe!"

Chưa kịp đợi người ở đây kịp phản ứng, Lâm Tuyết liền hít sâu một hơi, nắm chặt cánh tay Lương Tuấn Đào, bình tĩnh nói: "Đừng để ông nội sốt ruột chờ, chúng ta đi thôi!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Tôi Sẽ Ghen Tị, Sẽ Ăn Dấm Chua!

Sẩm tối gần hoàng hôn. Màn đêm dần trở nên dày đặc, đèn điện được bật lên.

Lâm Tuyết lẳng lặng ngồi tựa bên cửa sổ, chăm chú nhìn dòng đèn bên ngoài, suy nghĩ dường như đã bay xa.

Bộ sườn xám đỏ thắm thêu hoa ôm tròn đường cong hấp dẫn, phác họa bóng dáng nhìn nghiêng xinh đẹp như họa của cô.

Lương Tuấn Đào không quấy nhiễu Lâm Tuyết mà chỉ yên lặng thường thức trọn vẹn vẻ đẹp trầm tư của mỹ nhân, nghĩ đến chuyện từ nay về sau cô là người vợ duy nhất của mình, trong lòng hẳn thỏa mãn vô cùng và tràn đầy hạnh phúc, làm hẳn tự nhiên sinh ra một loại kích động phấn khởi.

Ấu phục đã sớm cởi ra, hẳn vẫn cảm thấy nóng liền dứt khoát kéo áo sơ mi ra, ánh mắt lang tính nguy hiểm bắt đầu dò xét đường cong nữ tính.

Lâm Tuyết cũng không xa lạ gì trước cái nhìn chăm chú động dục nóng rực của hẳn, cô quay sang liếc nhìn đôi mắt rạng rỡ kia, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Anh cài nút áo sơ mi cho tốt, thấy thế này ông nội sẽ phê bình anh, ngày đại hỉ mà quần áo không chỉnh tề!"

Con quỷ nhỏ này! Thấy cô, Lương Tuấn Đào liền không tự chủ được. .
. Nhưng thời điểm hiện tại chỉ có cách tự kiềm chế, hẳn áp xuống dục niệm,

vẫy vẫy tay với cô, tà mị cười mềm: "Bà xã, giúp ông xã cài lại nút áo đi!"

Đồ lưu manh háo sắc! Lâm Tuyết bật cười, cô nghiêng người, quả thực vươn tay cài lại cúc áo cho hắn. Hết cách, đôi khi đàn ông giống như đứa trẻ to xác chưa lớn, hắn có phương pháp làm nũng độc đáo của hắn. Thỉnh thoảng, cô cũng cưng chiều hắn vậy!

Hơi thở phụ nữ phảng phất trước ngực Lương Tuấn Đào khiến hắn ngứa ngáy từng trận, trong lòng thật ra càng ngứa ngáy hơn, hắn hận không thể lập tức bổ nhào vào tử hình Lâm Tuyết ngay tại trận!

Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng tự sướng trong đầu, không thể biến thành hành động, chẳng qua tạm thời chưa thể ăn cô nhưng hôn một cái, sờ sờ thì vẫn có thể! Bà xã hắn đó! Hắn đương nhiên có quyền hưởng phúc lợi này!

Rõ ràng Lâm Tuyết đang nghiêm túc cài khuya cho hắn, không biết như thế nào lại chọc cho người kia thú tính đại phát, kéo cô vào ngực, điên cuồng mà hôn môi một hồi.

"Đừng, " cô vội vàng dùng sức giãy dụa, kháng nghị nói: "Anh buông ra! Cần thận làm hỏng lớp trang điểm!"

Cô nói có lý, lớp trang điểm hoàn mỹ không tỳ vết như vậy mà bị hỏng thì thật đáng tiếc. Lương Tuấn Đào buông miệng nhỏ ra, chưa thỏa mãn liếm liếm môi mình, sau đó cười tà, nói: "Anh hôn ở chỗ em không trang điểm vậy!"

Lâm Tuyết xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng khước từ hắn, cô chỉ chỉ vào sĩ quan cao cấp đang lái xe phía trước, ý bảo hắn thu lại chút rồi hạ giọng trách mắng: "Anh tìm đường chết à!"

Người lái xe kia là lão lái xe lâu năm bên cạnh Lương Đống, ông nhập ngũ chưa lâu liền tới lái xe suốt ba mươi năm qua. Cảnh đôi vợ chồng son

thân mật đùa giỡn phía sau đương nhiên thu hết vào tầm mắt ông nhưng ông chỉ hiền lành mỉm cười, không quấy rầy bọn họ.

*

Vất vả lắm mới tới bệnh viện, lái xe vừa dừng, Lâm Tuyết liền như chạy trốn khỏi xe!

Người đàn ông kia chẳng khác gì con sói đói bụng ngàn năm, hăn như hận không thể gặm khắp toàn thân cô. Nếu không phải là đến bệnh viện thăm hỏi Lương Đống, lái xe lại là người già, không chừng hăn. . . nghĩ lại xấu hổ muốn chết.

Lương Tuấn Đào cũng xuống xe, một tay vắt áo khoác, hăn vừa gấp gáp đi qua vừa gọi bà xã nhỏ xinh đẹp mới thấy mình đã bỏ chạy: "Bà xã, chờ anh chút!"

Trời ạ! Trong bệnh viện nhiều người như vậy, hăn có thể nhỏ giọng chút không? Lâm Tuyết dừng bước, đợi hăn đến trước mặt, liền thấp giọng dặn dò: "Anh đừng tiếp tục phát tình bậy bạ, nghe chưa?"

Người đàn ông kia tỏ ra vô tội: "Anh phát tình với bà xã của mình thì có gì sai hả?"

"Cũng phải xem hoàn cảnh chứ!" Lâm Tuyết trịnh trọng cảnh cáo hăn: "Nếu tiếp tục phát tình linh tinh em sẽ không để ý tới anh nữa!"

Thấy hai má Lâm Tuyết đỏ ửng, quả thực so với bất cứ má hồng trang điểm nào cũng xinh đẹp hơn, đôi mắt hăn chớp chớp, hăn nhẹ nhàng nắm tay cô, không đợi cô nhắc lại kháng nghị đã kéo đến gần miệng.

Đúng là một kẻ khó chơi, Lâm Tuyết bất đắc dĩ rồi bị hành động kế tiếp của đối phương làm cho cảm động.

Hắn kéo tay cô đến bên miệng, không hề cợt nhả, mà mở tay cô ra, tiếp theo nhẹ nhàng ấn xuống lòng bàn tay một nụ hôn. Lương Tuấn Đào nâng mắt nhìn cô, dương môi nói: "Anh biết rồi."

Trong lòng Lâm Tuyết hơi cảm động và rung động ngọt ngào nhẹ nhẹ. Cô ngượng ngùng hạ mắt, mặt mũi đỏ ửng càng đẹp mê người.

*

Khi đặt chân vào phòng chăm sóc đặc biệt, Lương Đống dưới sự phục vụ của mọi người vừa dùng xong bữa tối đơn giản. Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cùng vào liền bắt gặp nữ y tá trẻ bưng nửa bát cháo loãng và nửa đĩa rau cải đang hướng về phía ngoài.

Lương Tuấn Đào không khỏi mừng rỡ, hỏi: "Ông nội, ông ăn gì vậy?"

Nữ y tá dừng bước, kích động nhìn Lương Tuấn Đào, ánh mắt si mê, ngay cả trả lời cũng quên mất. Được thấy chiến thần trong truyền thuyết ở khoảng cách gần như vậy thật khiến người ta đến cả hít thở cũng phải ngưng lại, rất đẹp trai a! Quả thực so với ảnh chụp hắn còn đẹp trai gấp trăm lần!

Thấy ánh mắt y tá trẻ lộ ra kinh động chỉ lo quan sát hắn, Lâm Tuyết ở bên hé miệng cười nhạt, Lương Tuấn Đào cảm thấy có chút không thú vị, liền không tiếp tục để ý tới cô y tá đã hoàn toàn hóa đá kia, hắn kéo bà xã mình tới trước giường bệnh.

Người của Lương gia đều có mặt đông đủ, ngay cả Lương Thiên Dật không lộ diện từ lâu cũng ngồi trong xe lăn ở trước giường. Lưu Dương và Mã Đồng Đồng đang ở đây, Lương Bội Văn ngồi cùng Lưu Mỹ Quân, Lương Trọng Toàn và Lưu Vận Ngô thì nâng Lương Đống ngồi thẳng, đem một cái gối đặt vào sau lưng ông cụ để đỡ lúc ngồi.

Uống nửa bát cháo, ăn nửa đĩa rau xong, Lương Đống khôi phục chút sức lực và tinh thần. Lúc này ông nửa ngồi nửa nằm ở đó, thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cùng qua, trong lòng hết sức vui vẻ.

"Ông nội!" Hai người tiến lên, một người nắm tay ông cụ, cảm thấy thập phần vui sướng. Lương Tuấn Đào hỏi: " Ông thấy sao rồi?"

"Trong thời gian gần phòng chừng Diêm vương chưa muốn thu nhận ông đâu!" Lương Đống điềm nhiên như không mà trêu chọc, "Đến điện Diêm Vương thì sát một vòng, người ta ghét ông vì đã giở giọng trịch thượng, càng đuổi ông v

ề!"

Lời ông cụ hài hước khiến mọi người không nhịn được cười, dường như khác với bầu không khí buồn rầu áp lực trước đó.

"Xem ra Lâm Tuyết đúng là phúc tinh của nhà họ Lương chúng ta rồi! Con bé vừa gả cho Tuấn Đào, bệnh của ba đã tốt lên phân nửa, sau này chỉ cần vợ chồng chúng hòa thuận, cam đoan rằng thân thể ba sẽ mau khỏe, có thể thọ đến trăm tuổi!" Lương Bội Văn cười haha trêu chọc.

"Sống đến một trăm tuổi ư, vậy cũng ghê gớm quá, chẳng phải sẽ thành lão tai họa à!" Lương Đống cười tủm tỉm tự giễu.

Lương Trọng Toàn vội vàng nói: "Hiện tại y học phát triển, người già trăm tuổi đâu có gì kỳ lạ, nghe nói cũng có ông cụ một trăm ba - bốn mươi tuổi đó!"

"Xem ra ba rất có duyên với cháu dâu nhỏ, con bé gả vào cửa, ba liền biến nguy thành an. Sau này hai ông cháu gặp mặt, cùng trò chuyện, đối với thân thể và tâm tình ba đều có lợi!" Lưu Vận Ngô cũng phụ họa theo.

Lưu Mỹ Quân phần nộ mà bĩu môi, trước đây "Đại tiên" bà ta tìm về đã chứng minh Lâm Tuyết là sao chổi, còn nói cô khắc cha khắc chồng gì đó, hiện tại chẳng khác gì tự tát vào mặt mình, thật sự có chút xấu hổ ngượng ngáp.

"Lấy kính cho tôi!" Lương Đồng ra chỉ thị cho lính cần vụ bên cạnh, người kia vội vàng mang hộp đến, lấy ra kính lão, Lương Đồng đeo kính vào, lúc này mới cẩn thận quan sát Lâm Tuyết. Thật lâu sau, khen ngợi: "Đúng là đứa trẻ tiêu biểu, khí chất tốt, đáng dập xinh đẹp, mẫu chốt là không đặc chí, Tuấn Đào cưới được người vợ như vậy nhất định phải đối xử tốt!"

"Cháu biết rồi!" Lương Tuấn Đào thoải mái ôm Lâm Tuyết vào ngực, ở trước mặt mọi người vừa đáp lại lời ông cụ vừa tỏ rõ thái độ với mọi người, cũng hứa với Lâm Tuyết: "Sau này cô ấy chính là bảo bối trong lòng bàn tay cháu, không đối xử tốt với cô ấy thì cháu đối tốt với ai đây?"

Tất cả mọi người cười rộ lên, Lâm Tuyết thì ngượng ngùng hạ tầm mắt, trong tim dường như có chút loạn.

Tất cả đều là sự thật ư? Giữa lúc hoảng hốt, cô tựa hồ nghĩ thấy một tia hương vị hạnh phúc. Dù không có tình yêu, cô vẫn kì vọng vào cuộc hôn nhân này, bởi hết thảy đều là chân thực, không có phần giả bộ!

Bên trong người đàn ông kia cũng không làm dáng giả dối, hân thích là thích, vui vẻ là vui vẻ, không thích thì không vui vẻ, hẳn không cần vì bất cứ lí do gì mà gượng ép bản thân, càng không giống Lương Thiên Dật, vì nguyên nhân nào đó không muốn để ai biết mà giữ người đàn bà mình không thích ở bên cạnh.

Một thân sườn xám đỏ thắm thêu hoa của Lâm Tuyết thoát nhìn quá thực làm phòng bệnh tăng thêm sắc thái vui vẻ, ông cụ vui tươi hơn hờ, tình

thần không tồi, nói mấy câu cũng không tiếp tục thở hỗn hển, thấy con trai muốn đỡ mình nằm xuống, ông liền xua tay ngăn cản.

"Lưu Dương, " Lương Đồng gọi: "Đưa bạn gái cháu qua đây cho ông xem!"

Lâm Tuyết đã sớm chú ý tới Mã Đồng Đồng, chẳng qua đối phương vẫn luôn cúi đầu, cố gắng lảng tránh ánh mắt cô, hai người cũng không trò chuyện với nhau.

Lúc này nghe thấy Lương Đồng yêu cầu được thấy bạn gái Lưu Dương, mọi ánh mắt và lực chú ý lại chuyển qua Mã Đồng Đồng.

Lưu Dương vẫn là bộ dáng xốc xếch bất cần đời, lúc này anh ta kéo tay Mã Đồng Đồng, đẩy cô tới trước mặt ông mình, giới thiệu: "Ông ngoại, cô ấy là vợ cháu! Ông nghe cho rõ ạ, là bà xã, không phải bạn gái!"

Lời này nghe có chút kì quái, nhưng mọi người cũng không để bụng. Bọn họ đều cảm thấy Lưu Dương thập phần vô lại, cũng là cố ý nói giỡn. Cái gì mà bạn gái với bà xã chứ, chẳng qua chỉ thiếu tờ giấy mà thôi, những chuyện khác trong lòng mọi người biết rõ.

Mã Đồng Đồng ngẩng đầu, mỉm cười chào Lương Đồng đang quan sát cô: "Cháu chào ông ngoại! Cháu họ Mã, tên Đồng Đồng!"

"Ừ " ông cụ bị tên cô chọc nở nụ cười: "Mã - Đồng - Đồng!"

"Đồng là thời niên thiếu, không phải là cái bô ạ!" Mã Đồng Đồng thoát nhìn vẫn vui vẻ thẳng thắn như vậy, cô tinh nghịch làm mặt quỷ với Lương Đồng: "Ông ngoại đừng có nghe nhầm!"

Lương Đồng xoay người nói với con gái mình: "Cô bé này rất thú vị!"

Lương Bội Văn gượng cười đáp: "Đột nhiên đưa về . . Con và cha nó đều chưa chuẩn bị tâm lý!" Nói tới đây, bà và chồng cùng nhìn nhau, vẻ mặt hơi kì quái.

Những người khác cũng không cảm thấy có gì khác thường, đâu ai tưởng tượng được Lưu Dương đã noi gương anh họ mình Lương Tuấn Đào, cũng tiền trăm hậu tấu, âm thầm cùng một cô gái đi lĩnh giấy đăng kí kết hôn, sau đó trực tiếp đưa người về nhà.

May mắn là vợ chồng họ Lưu tương đối tiến bộ, bằng không đã bị con trai bảo bối của mình làm cho điên lên. Nếu Lưu Dương thật tình thích cô bé này, họ sẽ không vì gia thế của đối phương mà ngăn cản con trai.

Chỉ là ... mọi thứ quá đột ngột, thực khiến bọn họ chưa kịp chuẩn bị tư tưởng.

"Người trẻ tuổi, hiện tại đang thịnh hành chuyện yêu nhanh cưới nhanh!" Ông cụ ngược lại rất tiến bộ, không hề ngạc nhiên: "Mẫu chốt là tình cảm, bọn chúng đã ưng ý nhau, đừng ai ngăn cản!"

Lâm Tuyết đi lên trước, khuyên nhủ: "Ông nội, thân thể ông vừa khỏe lên chút, ông mệt chưa ạ? Ông cứ nằm xuống nói chuyện sẽ tốt hơn!"

Lương Đồng gật gù đầu, đồng ý với đề nghị của Lâm Tuyết. Vì thế, đôi vợ chồng son Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng đỡ ông cụ từ từ nằm xuống.

Nói chuyện trong chốc lát, mọi người cũng đều sợ ông cụ mệt, liền đề nghị tản ra để ông cụ nghỉ ngơi. Lúc này, Lương Đồng ho một tiếng, còn bảo: "Từ từ, ông còn có mấy câu muốn nói với Thiên Dật!"

Từ đầu đến cuối, Lương Thiên Dật luôn im lặng, bất kể hoàn cảnh chung quanh náo nhiệt vui mừng cỡ nào, anh ta vẫn duy trì diện mạo vốn

có, không mừng không giận, bất động không lay động, sắm vai người ngoài cuộc.

Anh ta ở đây chỉ để làm ông nội yên tâm, để ông nội biết anh ta mọi thứ đều tốt.

Nhưng khi thấy Lương Thiên Dật, trong lòng Lương Đồng như bị kim đâm khó chịu, ông cụ nhìn ra đứa cháu này uế oải suy sút đến mức lợi hại! Vị sĩ quan trẻ tuổi với phong thái hiên ngang hai năm trước đã hoàn toàn biến mất, hiện tại Lương Thiên Dật chỉ là thanh niên có hình dáng độc đáo cô tịch.

Nghe Lương Đồng gọi tên, Lương Thiên Dật chuyển động xe lăn, chậm rãi tới gần giường bệnh, hỏi: "Ông nội gọi cháu có chuyện gì?"

"Thiên Dật!" Lương Đồng nghiêng mặt, không có bất cứ câu răn dạy hay lời khách sáo nào, chỉ nói với anh ta ngắn gọn rõ ràng: "Cháu nên cưới vợ đi!"

Lương Thiên Dật cúi đầu không đáp, thật lâu sau mới cười khổ nói: "Bộ dạng hiện tại của cháu. . . Ai sẽ theo cháu đây?"

"Cháu trai ưu tú nhất của ông! Dù ngồi ở xe lăn vẫn có nhiều cô gái hâm mộ như thường, chẳng qua trong lòng cháu đã có người rồi!" Đôi mắt lợi hại của Lương Đồng ngưng lại nhìn cháu trai, ông cụ không hề xem nhẹ sự rung động hiện lên trên mặt anh ta. "Hoặc theo đuổi lấy cô gái ấy về làm vợ, hoặc nếu người ta đã lập gia đình rồi, cháu hãy tìm người có vẻ ổn rồi kết hôn đi! Đã không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình thôi!"

Cả đời Lương Đồng gặp qua vô số người, vừa nhìn đã chuẩn! Từ lúc Lâm Tuyết vào cửa, Lưu Dương vẫn luôn đuổi theo chuyển động của cô, cái loại trông mong mà không được, tiếc nuối và ái mộ ấy rất rõ ràng, sao ông cụ có thể không nhìn ra? Chẳng qua Lâm Tuyết gả cho Lương Tuấn Đào, cũng là anh họ của Lưu Dương, cho nên Lưu Dương mới có thể tìm

bạn gái nhanh như vậy, tốc độ cực nhanh khiến vợ chồng Lưu gia đều cảm thấy giật mình.

Nguyên nhân trong đó, kỳ thật Lương Đống vừa thấy đã sớm hiểu ngay. Khi mất đi tình yêu, chọn hôn nhân - là lựa chọn sáng suốt của bất cứ người đàn ông nào.

Thấm thía lời khuyên bảo của ông nội, Lương Thiên Dật im lặng thật lâu mà không nói gì.

Anh ta không có cách nào ép buộc bản thân, Lâm Á Linh làm anh ta hiểu ra, ngoài Vân Đóa, anh ta hoàn toàn không tự nguyện gần gũi với bất cứ cô gái nào khác! Trái tim anh ta vẫn chưa đủ tàn nhẫn, nếu anh ta đủ máu lạnh thì đã cưới Lâm Á Linh, khiến cô ta cả đời sống trong lớp vỏ hôn nhân hữu danh vô thực. Nhưng, Lương Thiên Dật không làm vậy, thứ nhất có lẽ anh ta không muốn tàn nhẫn hủy diệt Lâm Á Linh khi còn sống, dù cô ta đáng ghét nhưng không phải kẻ đại ác, cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc. Thứ hai, anh ta vẫn tồn tại vài phần hi vọng và ảo tưởng với Vân Đóa.

Đúng vậy, ngoài Vân Đóa, anh ta hết cách làm vợ chồng bình thường với bất cứ người phụ nữ nào!

"Cho cháu. . . một năm!" Giữa lúc yên tĩnh, Lương Thiên Dật ngẩng đầu, trịnh trọng hứa với ông nội: "Một năm sau nếu cháu chưa tìm được người phụ nữ mình yêu, cháu sẽ chấp nhận sự sắp xếp của gia đình!"

Từ bệnh viện đi ra, người một nhà không trở lại khách sạn mà trực tiếp trở về nhà họ Lương. Đêm nay, sau bữa cơm đoàn viên, Lâm Tuyết tự tay kính trà bốn vị trưởng bối, tượng trưng hôn lễ đã hoàn thành tốt đẹp.

Thấy thời gian đã hơn 8h, Lương Bội Văn liền nói với cháu mình: "Mệt mỏi cả ngày rồi, mau đưa vợ cháu đi nghỉ đi!"

Lâm Tuyết vội vàng nói: "Không phiền đâu ạ! Cháu ngồi với bác thêm lát nữa!"

Đùa à, trở về phòng với kẻ háo sắc kia sớm như vậy sẽ có chuyện tốt sao? Đoán chừng so với ngồi đây còn mệt hơn gấp bội.

Lưu Dương bĩu môi đáp: "Mau đi đi! Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, đừng lãng phí!"

Lương Tuấn Đào cười ha ha, gật đầu bảo: "Dương Tử, những lời này nói ra coi như xuôi tai! Được, nghe lời cậu, anh đưa bà xã về trải qua đêm xuân lâu một chút!"

Lời này vừa nói ra, quả nhiên thấy Lưu Dương tức giận đến mức trợn trắng mắt.

Vốn sắp xếp trêu chọc cô dâu chú rể, nhưng màn này tạm thời bị Lương Bội Văn hủy bỏ, bà biết không mấy cô gái thích những chương trình này, nghe bọn thanh niên ồn ào lại thập phần háo sắc trêu chọc, sao tránh nổi xấu hổ.

Tập tục dân gian Trung Quốc nên giữ lại giữ lại tinh hoa, bỏ đi cặn bã, nên bỏ màn chọc ghẹo cô dâu chú rể, sau khi người một nhà dùng xong bữa, nói chuyện một hồi từng người liền đi nghỉ ngơi, vậy tốt quá rồi! Nếu đưa mấy nhóm giặc cỏ tới, chắc chắn không âm ỉ đến nửa đêm thì chưa yên tĩnh được, lại thêm một mối buồn bực, còn để lỡ ngày lành cảnh đẹp, chi bằng dứt khoát hủy đi.

Lâm Tuyết liên tục xua tay với Lương Tuấn Đào, vừa lắc đầu vừa nháy mắt ra hiệu, ý bảo hẳn bớt phóng túng trước mặt trưởng bối một chút, chú ý tới vấn đề hình tượng. . .

Chưa đợi cô ra hiệu xong đã bị tên háo sắc kia ôm eo bế lên. "Anh làm gì thế!" Trước mặt nhiều người như vậy, nhất là trưởng bối, Lâm Tuyết xấu

hồ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn ai. "Mau buông em xuống, em sẽ tự đi!"

"Ông nội dạy anh phải thương em thật tốt đó! Đã mệt mỏi cả ngày rồi, bàn chân đau không? Ông xã bế em lên lầu nhé!" Lương lưu manh đúng lý hợp tình, hoàn toàn không cảm thấy đỏ mặt vì hành vi của mình.

Lưu Dương lại tức giận trợn trắng mắt lần nữa nhưng Mã Đồng Đồng không nói lời nào, bởi vì trước đó bọn họ đã giao ước: không được quản thúc đối phương, không được hỏi tâm tình đối phương, có thể yêu đương vụng trộm trong yên lặng, nhưng sau khi xong phải nhớ thu dọn sạch sẽ, không cần thận truyền ra ngoài thì mọi hậu quả đều tự mình gánh vác.

Lựa chọn cuộc hôn nhân không tình yêu này là sáng suốt ư? Mã Đồng Đồng không biết! Cô chỉ thấy trước đó Lương Tuấn Đào cực kì không thích Lâm Tuyết, sau lại từ từ theo đuổi Lâm Tuyết, hơn nữa còn tốt như vậy. Đúng là "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén" trong truyền thuyết rồi!

Có tiền lệ này, Mã Đồng Đồng sinh ra một tia chờ mong và ảo tưởng với cuộc hôn nhân giữa mình với Lưu Dương, gả cho anh ta, lâu dần có lẽ Lưu Dương sẽ thể dần dần quên đi Lâm Tuyết, từ từ yêu cô!

*

"Anh càng ngày càng quá mức đấy! Không để ý đến các trưởng bối đều ở đây, cứ như vậy ôm em lên lầu. . . vậy sẽ khiến mọi người hiểu lầm em!" Lâm Tuyết vô cùng lúng túng, trong lòng hơi thấp thỏm, cô sợ bị người nhà cho rằng mình được chiều mà làm nũng.

Lương Tuấn Đào thuận chân đá cửa, hắt buông người đẹp đang không ngừng kháng nghị trong ngực mình ra, thấy cô phần nộ đỏ bừng hai má, thấy cô vì thở dốc mà bộ ngực sữa phập phồng, ngọn lửa trong mắt hắt tức thì tăng đến mức thiêu cháy.

Người phụ nữ đang không ngừng oán giận hằn nhất thời im bặt, cô như ý thức được tình hình không ổn liền lui về sau một bước, nghiêm mặt trách mắng: "Em mệt, muốn đi tắm trước đã!"

Cánh tay sắt đuổi ra cản đường Lâm Tuyết, người đàn ông nheo mắt nguy hiểm như con báo sẵn thông dong dùng bữa.

Đồ du côn háo sắc, thực sự hết cách với hắn! Lâm Tuyết đành lặp lại lời mình lần nữa: "Này, thủ trưởng đại nhân, xin nhích người ra, em muốn đi tắm!"

"Bà xã!" Sau khi quan sát cô từ trên xuống dưới, thủ trưởng đại nhân mở miệng: "Anh thực sự thích em mặc sườn xám!"

". . ." Đúng là không thể theo kịp tư duy của thủ trưởng đại nhân, hóa ra kẻ này đã nghiên cứu sườn xám của cô một lúc lâu rồi!

"Alan nói đúng, mặc thế này thật sự rất hợp với em, rất đẹp!" Lương Tuấn Đào lăm lăm khen ngợi, hắn bước lên trước, vừa vặn bắt được Lâm Tuyết đang định chạy trốn chết. "Bà xã, dù Mặc Sở Hàn khốn kiếp kia thế nào, anh vẫn thích! Sau này em hãy mặc cho anh ngắm!"

Lâm Tuyết không biết làm sao, đành phải theo hắn, nói: "Em biết rồi!"

"Còn nữa!" Hắn ôm cô, càng ôm càng chặt, gương mặt cười tà: "Hiện tại em nói xem anh đang nghĩ gì . . ."

Không cần đoán cũng biết, tên quân nhân quen thói tinh trùng lên não này chắc chắn không nghĩ ra chuyện gì tốt! Lâm Tuyết biết mình chạy không thoát liền định thuận theo. "Buông ra, em đi tắm trước đã!"

Bận bịu lăn qua lăn lại một ngày, trên người có chút dính dấp, hiện giờ bất cứ chuyện gì cũng không hấp dẫn cô bằng việc tắm nước nóng.

"Được, thế này thì anh và em cùng vào tắm đi!" Người đàn ông cúi đầu hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn màu đỏ, nhấm nháp đủ rồi mới tiếp tục nói tiếp câu vừa này: "Nhìn em mặc thế này, anh liền xúc động muốn phạm tội!"

"Thủ trưởng đại nhân, chú ý thân phận của ngài, nên an phận giữ mình chút đi!" Còn phạm tội nữa chứ! Khẩu vị của kẻ này càng ngày càng nặng a!

Bàn tay to đưa đến chiếc cổ mảnh khảnh, đặt lên cúc áo gỗ hình hoa gấp gáp muốn cởi ra, có điều để cởi được chiếc cúc này cũng rất vất vả, nhưng nếu trực tiếp xé ra có phải quá bạo lực không?

"Trời ơi, anh làm gì thế, làm hỏng rồi!" Lâm Tuyết thực hết cách với hắn, cô đành nói: "Để tự em!"

Dù sao cũng đào thoát bất thành, không bằng tự mình chủ động chút đi! Tránh làm bộ lễ phục này bị xé tả tơi.

Bàn tay to mò mẫm trên điểm mẫn cảm của cô, dùng sức mà xoa nắn, tiếng nói vì dục vọng mà hơi hơi khàn khàn: "Bà xã, anh muốn ở trên em! Bây giờ, ngay lập tức!"

Lâm Tuyết vừa mở được hai nút áo, người kia đã không kiềm chế nổi, trực tiếp vươn tay xé sườn sấm cô ra, sau đó cánh tay sắt duỗi ra, ôm ngang eo cô, đi nhanh vào phòng tắm.

*

Giữa bầu không khí mờ mịt, gian phòng trở nên ái muội. Trong bồn tắm bằng sứ lớn được nhập khẩu từ nước ngoài, từng đợt sóng đập vào thành bồn, như đang bơi lội ở sông, nước trong bồn đều bắn tung tóe.

Khi Lâm Tuyết bị hắt đặt bên dưới, cô la hét sợ nước quá sâu, sau đó Lương Tuấn Đào liền đổi vị trí, trở thành cô ở trên hắt ở dưới.

Ký ức lần đầu bị xé rách đau đớn vẫn còn mới mẻ, đối với tư thế này cô thật sự tràn đầy căng thẳng và sợ hãi. Nhưng người đàn ông kia hưng trí bồng bồng, nóng lòng muốn thử.

"Không được!" Lâm Tuyết liều mạng lắc đầu từ chối: "Thực sự không được! Nếu anh không sợ bị thương. . . có thể thử xem!"

Thật không? Đã nhiều như vậy còn sợ sao? Lương háo sắc nửa tin nửa ngờ, bảo cô thả lỏng chút."Bà xã, đừng sợ! Địa bàn của anh em làm chủ! Đến đây, từ từ thôi. . ."

Lâm Tuyết sợ hãi hơi căng thẳng mà vịn vào hắt, thời điểm hai người hợp nhất, tiếng ngâm nga nhỏ vụn không nhận được mà tràn khỏi cánh môi. Hắt cúi đầu giữ hồng yên, bàn tay to đỡ lấy eo mảnh khảnh, động tác từ chậm đến nhanh.

Lần đầu tiên nếm thử nhưng lại muốn đòi mạng. Lâm Tuyết không chịu nổi loại kích thích này, cô năn nỉ nói: "Đủ rồi! Dừng lại đi!"

". . ." Sao hắt có thể dừng lại chứ? Thân thể mềm mại của cô an vị trên người hắt, cảnh ngọc trước mặt, sao không khiến hắt thú tính đại phát đây.

Da thịt mạnh mẽ căng cứng, những hạt sương trong suốt chảy trên khuôn ngực màu mật ong, không biết là mồ hôi của tình cảm mãnh liệt hay bọt nước trong ao tiên, quả là một màn hoạt sắc sinh hương.

Thời điểm không sai biệt lắm, chưa cần cô tiếp tục cầu xin tha thứ, hắt chủ động dừng lại, chưa đợi cô kịp phản ứng đã thay đổi vị trí, Lương Tuấn Đào gắt gao đặt Lâm Tuyết trên bồn tắm dựa vào vách tường. . .

*

Mặc xong áo tắm mềm mại, khi bước ra Lâm Tuyết như bước trên mây, thân thể đau xót khó nhìn. Kẻ cầm thú này, quả thực muốn phá hủy cô hoàn toàn.

"Mệt muốn chết rồi!" Sau khi kẻ cầm thú nào đó đã thoả mãn liền phát ra lương tâm, hăn sẵn sóc ôm lấy cô từ phía sau, dịu dàng nói: "Đến đây, ông xã ôm em!"

Chưa kịp giải thích, cô lại bị hăn ôm eo.

Lương Tuấn Đào hôn hôn hai má chưa hết đỏ, tình cảm mãnh liệt của người đàn ông chưa giảm sút, đáy mắt đầy thương yêu và quyến luyến. Lâm Tuyết thật đẹp, đủ khiến hăn điên cuồng. Vừa rồi trong phòng tắm không áp chế được bản thân, thật sự làm cô mệt muốn chết rồi.

Ra khỏi phòng tắm, trở lại phòng ngủ, người giúp việc đã bày bát đĩa lên chiếc bàn trước giường, bên trên là thức ăn phong phú, rượu bạc trong ly, trên bàn đặt một đôi đèn, chân đèn là hình long phượng tốt lành.

Rót đầy hai ly bạc, người giúp việc nói: "Nhị thiếu gia, Thiếu phu nhân, mời uống rượu giao bôi rồi nghỉ ngơi!" Nói xong, liền xoay người rời đi. Lúc ra ngoài còn cẩn thận khép cửa phòng lại.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết ngồi vào ghế trước bàn, một tay ôm eo cô, một tay bưng ly rượu lên, nói với cô: "Bà xã, đây vừa là rượu giao bôi vừa là rượu đoàn tụ, uống xong em nên làm chút gì đó chứ!"

Lâm Tuyết trừng tên háo sắc hết thuốc chữa kia một cái, không thể nhìn được nữa: "Vừa rồi ở trong phòng tắm. . ."

"Cái kia chỉ là đồ nhắm khai vị trước bữa ăn, bữa tiệc lớn thực sự còn chưa bắt đầu đâu!" Lương Tuấn Đào giúp cô nâng một ly khác lên, đưa đến

trong tay cô, nói: "Giữ chắc, ngàn lần không thể vỡ, nếu không sẽ là điềm xấu!"

Quả thực Lâm Tuyết không dám tiếp tục đùn đẩy với hân, liền đành hoảng cầm ly bạc kia.

Hai cánh tay quấn cùng một chỗ, cùng uống cạn ly rượu, hân đặt chén xuống, sau đó ôm cô lên giường.

Một đêm xuân, dường như mới mở màn.

*

Ba ngày sau đám cưới vừa ấm áp ngọt ngào lại vừa bận rộn. Vẫn phải tham gia tiệc rượu nhưng Lương thủ trưởng sắp xếp hoạt động này vào giữa trưa, trừ phi là khách quá quan trọng, bằng không buổi tối chính là thời gian hân ở bên bà xã, không cho ai xâm phạm.

Mỗi tối vào 8h30, hân đúng giờ cùng bà xã trở về phòng "nghỉ ngơi", người nhà thấy hân chăm sóc vợ mới cưới như vậy đều khen ngợi không thôi.

"Nên như vậy, Lâm Tuyết người ta gả cho con, con không yêu thương nó cho tốt thì thật có lỗi với nó!" Lương Trọng Toàn thấy con trai và con dâu đầm thắm thì rất vui mừng. Nếu Hứa Tịnh Sơ còn sống, thấy con gái bà ấy gả cho con trai ông. . . không biết trong lòng sẽ dấy lên cảm giác gì.

Lưu Mỹ Quân thì hoàn toàn không phát biểu ý kiến, từ khi chuẩn bị hôn lễ đến trăng mật tân hôn, về cơ bản bà ta chỉ đưa đẩy cho xong chuyện. Nếu cái nhà này từ nhỏ đến lớn đều thích Lâm Tuyết như vậy, bà ta bảo mất hứng thì rất không ổn. Chẳng qua muốn bà ta nói theo mấy lời dẹt hoa trên gấm thì bà ta không cam lòng.

Không phải là lớn lên giống Hứa Tịnh Sơ nên khiến Lương Trọng Toàn kính trọng vài phần ư; không phải thuật dụ dỗ thì đâu mê hoặc Tuấn Đào đến mức thần hồn điên đảo; nhưng vì cái gì mà lão gia cũng thích Lâm Tuyết như vậy? Ngay cả Lương Bội Văn khi nhắc tới Lâm Tuyết cũng tỏ rất hài lòng, nên người mẹ chồng này chỉ có thể im lặng.

Sau vài ngày kết hôn, câu nói đầu tiên và duy nhất Lưu Mỹ Quân nói với Lâm Tuyết là: "Mau cho Lương gia chúng tôi thêm người đi!"

Lúc ấy Lâm Tuyết kính trà cho bà ta như không nghe thấy, cô không phát ra âm thanh nào, ngược lại như khiến bà ta tự đi tìm mất mặt, từ đó Lưu Mỹ Quân giận dữ không chủ động nói chuyện cùng Lâm Tuyết nữa.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30.1

Tuần trắng mặt đi đâu chơi, vấn đề này thảo luận mất hồi lâu. Vốn là Hiếu Mạn đề nghị về thành phố A, quê hương cô chơi, nơi đó non xanh nước biếc, là nơi nghỉ ngơi tốt.

Nhưng do lần trước Lương Tuấn Đào đã đưa Duẫn Lệ Na qua đó, để tránh khiến tuần trắng mặt xui xẻo, hẳn quyết định tạm thời đến nước Pháp nghỉ ngơi.

Tập đoàn Kiến trúc Hạo Thiên phủ khắp toàn cầu, tại khu nghỉ dưỡng ở Pháp đương nhiên không thể thiếu bất động sản. Lương Tuấn Đào liền đề nghị với Lâm Tuyết: "Em thích cánh đồng hoa oải hương không? Rất lớn đó, nhìn một lúc không thấy bờ đâu."

Lâm Tuyết giật mình, thế giới của cô rất nghèo nàn, cô chưa bao giờ hy vọng về những mộng ảo nhiều màu sắc xa vời. Thật lâu sau, cô mới đáp: "Đương nhiên thích."

"Chúng ta sẽ đến nước Pháp, dừng chân ở thành phố nhỏ không hề gì! Tại Provence có một trang trại, diện tích rất lớn, lúc này đúng mùa oải hương nở hoa, còn có nho đen chín sớm ủ rượu, có vẻ chua nhưng thật ra uống đặc biệt ngọt!"

Nghe quả là cảnh đẹp nhân gian duy mỹ, Lâm Tuyết nghĩ ngợi, mỉm cười nói: "Anh cứ sắp xếp đi, em chưa tới đó, không hiểu lắm!"

Cô dịu dàng điềm đạm như vậy sao không khiến Lương lão nhị thích được cơ chứ? Cuối cùng bà xã hẳn đã ngừng chống cự, hoàn toàn thần phục hẳn. Ở bên hẳn, cô là người vợ dịu dàng chăm sóc, trước mặt người nhà hẳn, cô là cô con dâu tiết hạnh thanh nhã của nhà họ Lương, thật sự tìm không ra bất cứ điểm gì chưa được.

Đều nói mỹ nữ như ngọc, Lương Tuấn Đào cảm thấy dù dùng kính lúp cũng không thể tìm ra bất kì tỳ vết nào trên khối ngọc đẹp này.

Hắn kéo Lâm Tuyết vào lòng, hôn hôn khuôn mặt, thỏa mãn mà thở dài: "Bà xã, anh rất muốn từng giờ từng phút từng giây được ở cạnh em, vĩnh viễn không xa rời!"

Lời ngon tiếng ngọt là thứ con gái thích nhất, nghe một vạ lần cũng không thấy chán. Nên mới nói đàn ông yêu bằng mắt, muốn từng giờ từng phút đều thấy người đẹp; còn đàn bà yêu bằng tai, từng giờ từng phút muốn tìm cách chứng thực tình yêu của người đàn ông!

Yêu cô ấy hãy nói ra, nếu không cô ấy sẽ nghi ngờ tình yêu của bạn!

Xem qua nhật kí của Mạc Sở Hàn, thứ duy nhất có giá trị mà Lương Tuấn Đào có được chính là bi kịch tình yêu này đã dạy cho hẳn : rõ ràng Mạc Sở Hàn yêu Lâm Tuyết nhưng lại không nói ra!

Yêu cô lại giả vờ như không yêu, để ý tới cô lại giả vờ như không quan tâm, loại đàn ông thích giả vờ này có thể đạt được hạnh phúc mới là lạ!

Đương nhiên, hẳn cần phải cảm ơn sai lầm của đối phương, cuối cùng mới giúp hẳn thay thế vị trí để yêu cô thương cô luyện tiếc cô!

Lâm Tuyết rúc vào vòng ngực rộng lớn rắn chắc, nghe hẳn say sưa tâm sự, ôn nhu như con mèo nhỏ. Thật lâu sau, cô mới lên tiếng: "Sao có thể giờ giờ phút phút không xa rời nhau chứ? Lại nói ngốc rồi!"

Lương thủ trưởng không nói vu vơ, lời này là có mục đích. Nói tới đây, hắn vừa lúc nhân cơ hội trơ mặt ra thỉnh cầu: "Bà xã, anh muốn bàn bạc với em chút chuyện!"

Nhìn dáng vẻ hắn đã biết không phải chuyện gì tốt! Lâm Tuyết hé miệng hỏi: "Có phải lại muốn khuyên em đừng chuyển đến quân bộ không? Đây, xin anh có chút tác phong của thủ trưởng được chứ? Anh xem có vị thủ trưởng nào cả ngày giữ vợ bên cạnh mình không? Làm cho người ở quân bộ chê cười rồi!"

"Ai dám chê cười anh?" Lương Tuấn Đào nhướn mày, hừ nói: "Dám cười anh, anh một mình đấu với hắn một trận!"

"Phì!" Lâm Tuyết cười rộ lên, cô ôm thắt lưng hắn, vuốt dọc sống lưng như vuốt lông trấn an một lão hổ đang tức giận! "Ngoan, không được tùy hứng! Quân nhân lấy việc phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, sao có thể coi mình là trung tâm chứ?"

Vì thế, trong tuần trăng mật tân hôn, chút tranh chấp nhỏ nhọ ấy đã bị hòa tan trong thiên nhiên dịu dàng vô tận, không đáng để nói tới.

*

Dù sớm có chuẩn bị, nhưng khi Lâm Tuyết bước trên cánh đồng hoa oải hương mênh mông, từng cơn gió mát mang theo mùi thơm mát trầm đắm với bùn đất cỏ xanh thấm vào tận ruột gan, cô vẫn kinh ngạc sâu sắc.

Biển hoa màu tím mênh mông bát ngát, không có bất cứ lời văn nào có thể hình dung vẻ đẹp kinh tâm động phách của nó, nhấp nhô theo gió, bắt đầu gọi sóng lớn, hoa oải hương có mùi thơm đặc biệt áp đảo những mùi hương khác, màu tím mỹ lệ trước mắt đẹp không sao tả xiết.

Trang trại rất lớn, nghe nói còn có vườn nho và vườn hoa hồng, còn nuôi mấy trăm con bò sữa, lúc nào cũng cung cấp nguồn sữa tươi chất

lượng tốt có thể uống được. Mặt khác còn một ít rau quả và hoa tươi bản địa, tóm lại nơi này là vùng nông thôn thực sự.

Các tòa nhà đều dùng gỗ xây nên, bên ngoài thoát nhìn có chút mộc mạc nhưng bên trong trang trí xa hoa, hơn nữa tất cả đồ điện hiện đại đều đầy đủ.

Hạ tuần tháng 7, thời tiết nóng bức, mặt trời lên cao, ra cửa đều phải dùng đồ chống nắng. Nơi này có loại mũ đen mạng lụa chống nắng , thoát nhìn giống như kiếm khách mang mũ cổ đại, quả thực có vài phần thần bí.

Khi Lâm Tuyết đội lên, Lương Tuấn Đào nhin không được bật cười: "Giống hệt một hiệp nữ!"

Trong tòa trang viên xinh đẹp, hai người sống phản phác quy chân (1), tất cả đều thú vị sinh động.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng hái hoa oải hương, cùng phơi khô sau đó nhét vào gối, còn học người nông dân vắt sữa, kết quả do kỹ thuật không thạo mà bị văng lên đầy mặt, cả hai cùng cười nhạo nhau một hồi.

Một loại nho trong vườn có tên là nho hạt đen tuy đã chín mà vỏ vẫn xanh biếc như ngọc, thoát nhìn trong suốt như thủy tinh phỉ thúy làm người ta thèm nhỏ dãi. Ăn vào không tệ, mang theo hương vị thơm ngát, Lâm Tuyết đang học những người nông dân kỹ thuật ủ rượu nho (mới ở giai đoạn thử nghiệm, muốn được uống rượu của cô, ít nhất cần một tháng nữa)

Mỗi ngày đều có niềm vui, mỗi ngày đều có vô số nụ cười. Nhưng điều khiến Lâm Tuyết cảm thấy hạnh phúc chính là ngày ngày Lương Tuấn Đào đều tặng cô một bó hồng.

Trang trại có vườn hồng, bên trong trồng nhiều giống hoa hồng quý từ các nơi trên thế giới, đa số đang kỳ nở hoa, muôn hồng nghìn tía, đẹp đến

hoa mắt.

Lương Tuấn Đào mỗi ngày đều hái một bó hoa hồng ngũ sắc đích thân tặng cho Lâm Tuyết, đèn bù thiếu sót trước khi cưới hẳn chưa từng tặng hoa cho cô.

"Bà xã, đợi sau này chúng ta xuất ngũ sẽ tới đây làm nông dân nhé!" Hẳn đề nghị với cô như vậy.

"Được!" Lâm Tuyết thực sự thích nơi này và cuộc sống không tranh đoạt, bình thản nhưng muôn màu muôn vẻ. Nhìn hẳn một cái, cô hé miệng nói: "Chỉ sợ quân hàm của anh càng lên càng cao, không nỡ rời khỏi quân giới!"

Lương Tuấn Đào nghĩ ngợi cẩn thận, cảm thấy Lâm Tuyết thật sự hiểu mình! Đúng vậy, mặc dù nơi này tốt nhưng quả thực nếu quanh năm suốt tháng bảo hẳn ở trong này làm nông dân thì có hơi ... sốt ruột.

Chiến thần oai phong một cõi trong quân giới đột nhiên lui về ở ẩn, hẳn sẽ cam tâm sao? Anh hùng sợ nhất cô đơn, cảm giác bị người đời quên lãng quả không dễ chịu!

Mỉm cười một tiếng, hẳn nói: "Bà xã, vẫn là em hiểu anh nhất!"

Đáy mắt trong veo hiện lên một tia thất vọng, sau đó cô cười nhạt, đáp: "Đàn ông đều như vậy!"

Lời này nghe thế nào cũng có vẻ không bình thường! Hẳn liền ôm cô, không để cô suy nghĩ bậy bạ vô dụng. "Kỳ tới chắc chắn chúng ta sẽ tới đây nghỉ phép được không?"

"Được!" Lâm Tuyết lắc đầu, cười thầm bản thân càng ngày càng thích mơ mộng! Người đàn ông như hẳn đối xử với cô như vậy đã khiến đàn bà

trên thế gian hâm mộ đến mức tan nát cõi lòng, cô còn hy vọng xa vời cái gì chứ? Rất không biết thỏa mãn!

*

Hành trình nghỉ ngơi ở nước Pháp ban đầu dự tính hơn hai mươi ngày nhưng đối với quân nhân mà nói, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có sự thay đổi khó lường. Quân lệnh như sơn khiến rất nhiều người lính vừa kết hôn phải để lại vợ yêu mà tới đơn vị nhận nhiệm vụ mới!

Lương Tuấn Đào là quân nhân nên hẳn cũng không phải ngoại lệ!

Lâm Tuyết vĩnh viễn nhớ rõ ngày hôm ấy, khi hai người ở Provence được 11 ngày, Lương Tuấn Đào nhận được thông báo tuyệt mật khẩn cấp từ quân bộ: lập tức về nước, tình hình thay đổi đột ngột!

Từ lúc nhận được quân lệnh đến lúc thu dọn đồ đạc lên máy bay quân dụng chỉ vùn vụt 15 phút đồng hồ!

15 phút, mọi mộng ảo lãng mạn đều quay về với hiện thực, thời gian chỉ ngắn ngủi như vậy!

*

Trời xanh, mây trắng, mặt trời đỏ phía tây lặn dần, đã gần hoàng hôn.

Máy bay quân dụng đang bay giữa mây đen, bầu không khí trong cabin có chút lạnh lẽ.

Chủ yếu do quá đột ngột, có lẽ họ còn chưa khôi phục khỏi trạng thái nhàn nhã yên tĩnh mấy ngày qua, nháy mắt đã phải vùi đầu vào cuộc sống khẩn trương bận rộn trong quân đội, sự chênh lệch có hơi lớn.

"Anh đoán lần này tám chín phần là do Tam Giác Vàng bên kia có tin tức. . . Lần hành động này rất nguy hiểm, em không cần tham gia! Ngoan

ngoãn ở nhà chờ anh trở lại!" Lương Tuấn Đào lưu luyến mà hôn bà xã mới cưới, đợi máy bay về đến lãnh thổ quốc gia, có lẽ ngay cả thời gian về nhà cũng chưa có, hẳn đã phải bước lên hành trình tới Tam Giác Vàng.

Lâm Tuyết tiếp tục im lặng, cô rúc vào lồng ngực rắn chắc, trong lòng không muốn và có sự quyến luyến sâu sắc. Cô đã có tình cảm đậm sâu không cách nào tháo ra với hẳn, cô dứt khoát không từ bỏ, cứ say mê bị hút vào như vậy, bởi người đàn ông như Lương Tuấn Đào đáng để cô say mê, đáng để cô trầm luân!

"Em muốn đi theo anh!"

Thật lâu sau, Lâm Tuyết đẩy Lương Tuấn Đào ra, giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên quyết.

Lương Tuấn Đào giật mình, hẳn vội lắc đầu, nhìn cô bất đắc dĩ: "Rất nguy hiểm!" Hẳn ngưng một chút, rồi cười khò: "Không phải như đưa em tới nước Pháp nghỉ ngơi, Tam Giác Vàng là ổ độc! Nơi đó mỗi bước là kinh hãi, mỗi bước là bẫy rập, anh cũng không biết. . ." Hẳn muốn nói không biết mình có trở về bình an hay không nhưng vừa kết hôn, lời này đương nhiên không may mắn, cho nên nói đến một nửa lại nuốt vào.

"Em biết!" Lâm Tuyết che miệng hẳn không muốn để hẳn nói thêm gì nữa. Cô lại lặp lại quyết định của chính mình, không cho phép thay đổi: "Ở nhà em là vợ anh, là bộ đội chúng ta đều là chiến sĩ! Em muốn tham gia hành động lần này, anh yên tâm, em sẽ không làm chậm chân anh!"

"Không được!" Lương Tuấn Đào vẫn không đồng ý, kiên quyết không đồng ý.

Rất nhanh đã có dấu hiệu máy bay ra khỏi không vực nước Pháp nhưng chanh chấp giữa bọn họ vẫn chưa chấm dứt.

"Em biết trong hành trình đến Tam Giác Vàng anh phải đưa theo một nữ binh sĩ!" Đột nhiên lời nói của Lâm Tuyết trở nên lạ thường: "Nếu anh đưa theo nữ binh sĩ khác, sớm chiều làm bạn. . . em sẽ ghen tị, sẽ ăn dấm chua!"

(1) Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực đạt, trong võ thuật nghĩa là đạt tới cảnh giới “Tối thượng” trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý.

Nguồn gốc của câu nói này:

Lão Tử cùng Trang Tử, cả hai đều chủ trương “Phản phác quy chân – Sống chất phác giản dị, trở về với chân thật của thiên nhiên”, nhưng với Lão Tử là thái độ phản ứng, bởi chán ghét những hiện tượng đấu tranh quyền lực, đời sống xa xỉ và tâm địa xảo trá của nhóm chính trị quyền thế. Riêng với Trang Tử thì vì lẽ khác, Người quý trọng giá trị chân chính của sinh mạng con người hơn tất cả. Cho nên Trang Tử cực lực chống lại chế độ và tập tục truyền thống, cho rằng những thứ đó, đều gây phương hại cho bản chất chân thật của mạng sống con người. (-Tàng Thư Viện-)

--- ----- End -----

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30.2

Đại khái Lương Tuấn Đào cũng không ngờ Lâm Tuyết sẽ nói những lời tình cảm như vậy với mình, thủ trưởng đại nhân nhất thời hỗn loạn hoàn toàn.

Nói xong, Lâm Tuyết mới biết mình đã nói những gì! Trời ạ, cô còn bảo mình sẽ ghen tị sẽ ăn dấm chua! Lời buồn nôn như vậy mà cô lại nói khỏi miệng được!

Một lúc lâu sau, thủ trưởng ngơ ngác hỏi: "Bà xã, lời em nói là thật ư?"

Cánh môi tươi nhuận trề ra, cô ngưng mắt nhìn hắn, nghiêng đầu hỏi lại: "Thật thì sao? Anh đồng ý mang em theo chứ?"

"Đương nhiên rồi!" Lúc này thủ trưởng đập bàn: "Nội bộ đoàn kết rất quan trọng, hậu phương gia đình ổn định mới có thể bảo đảm tiền phương an tâm công tác, không thể để bà xã ăn dấm khổ sở!"

Vậy là đồng ý rồi! Lâm Tuyết vui vẻ một hồi, cô vội kéo tay hắn, nói: "Không cho anh đổi ý!"

"Cô gái ngốc!" Hắn yêu thương mà chà xát chóp mũi thanh tú của cô rồi thở dài: "Hành động lần này thực sự rất nguy hiểm. . . Em ở bên cạnh, anh dễ ý dễ phân tâm, đổi lại là nữ binh sĩ khác thì sẽ không nhiều loạn trái tim và tinh thần anh!"

"Em sẽ không làm hỗn loạn tinh thần anh!" Lâm Tuyết buông hẳn ra, sau đó đánh tay chào một cách tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội, cô nghiêm túc nói: "Ở nhà em là vợ anh, ở bên ngoài em là lính của anh, em hiểu rõ nặng nhẹ! Hành động lần này em đã chuẩn bị kỹ càng, hãy tin em, em sẽ là cánh tay đắc lực của anh, không liên can trói buộc tay chân anh!"

*

Nước Pháp và thủ đô chèn nhau 6 giờ, mất mười mấy giờ bay. Do sử dụng máy bay quân dụng nên tốc độ nhanh hơn một chút so với máy bay dân dụng. Lúc xuất phát từ nước Pháp là hơn 5h, hạ cánh tại sân bay quân dụng ở thủ đô đã là hơn 7h sáng hôm sau.

Quả nhiên, hoàn toàn không kịp về nhà, thậm chí ngay đến thời gian gọi điện thoại cũng không có. Xuống máy bay, trực tiếp ngồi trên xe chuyên dùng do quân bộ tới đón, cấp tốc chạy tới cứ điểm bí mật.

Lâm Tuyết rất bình tĩnh, cô không nói cũng không hỏi gì, là một người quân nhân, đầu tiên phải hiểu thời điểm nào nên ngậm miệng thì tuyệt đối không cho phép tùy tiện ồn ào. Hiện giờ cô đi theo Lương Tuấn Đào, mọi chuyện đều phải nghe theo mệnh lệnh quân bộ hạ xuống.

Đến cứ điểm bí mật, nơi đó đậu 5 máy bay trực thăng quân dụng đã được trang bị xong xuôi. Từ trăm người lính đặc biệt chọn ra binh vương tinh nhuệ, vũ trang đầy đủ, chờ xuất phát.

Bùi Hồng Hiền mặc quân phục dã chiến ngực trang đã sớm đứng chờ ở nơi đó. Thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết xuống xe, khuôn mặt ông cứng lại mà ra lệnh: "Tốc độ chuẩn bị!"

Ngay cả thở cũng chưa kịp nghỉ một hơi, hai người chạy bộ đến lều quân dụng thay trang phục ngực trang, người bên cạnh phát cho bọn họ súng ống mới nhất và vật tư quân dụng mang theo bên mình đã chuẩn bị sẵn, toàn bộ đeo lên người.

Lâm Tuyết đang chuẩn bị đi ra ngoài thì Lương Tuấn Đào gọi cô: "Từ từ đã!"

Tưởng hắn còn muốn ngăn cản mình đi theo, Lâm Tuyết trầm mặt, lạnh lùng nói: "Là đàn ông nói chuyện phải giữ lời!"

Hắn nhướn mày đi tới, khoe miệng gợi lên nụ cười tà: "Là đàn ông ở trên giường nói chuyện giữ lời!"

Hai gò má ửng hồng, cô không thể dùng bất cứ lời nào để hình dung được sự ti tiện của người đàn ông trước mặt. Trời ạ, đây là thời điểm nào rồi, tình hình nào rồi? Hắn vẫn có thể động dục!

Thấy khuôn mặt xinh đẹp như mây màu, nếu là thường ngày hắn chắc chắn sẽ trêu ghẹo chế nhạo cô vài câu, nhưng hiện tại, hắn chỉ có thể hơi thở dài: "Muốn đi liền cùng đi, cùng lắm thì đồng sinh cộng tử!" Nói xong, hắn đưa cô một tờ giấy, một chiếc bút rồi ra lệnh: "Viết một bức di thư đi!"

"Cái gì cơ?" Lâm Tuyết hơi không tiếp nhận được tư duy có tính nhảy nhót của hắn.

"Anh nói rồi, lần này chấp hành nhiệm vụ tính phiêu lưu rất cao, bất cứ lúc nào đều có thể hy sinh! Trước khi xuất phát chuẩn bị đi làm nhiệm vụ vì nước hi sinh hy thân mình phải viết di thư, trả lời thỏa đáng, rõ ràng sự sắp xếp sau khi hy sinh với người nhà hoặc những phương diện khác!"

Hóa ra là vậy, Lâm Tuyết im lặng!

Thấy im lặng không nói gì, Lương Tuấn Đào mở lời nho nhỏ: "Hiện tại hối hận còn kịp! Ngoan ngoãn mà chờ anh trở lại. . ."

"Em viết!" Lâm Tuyết chưa đợi hắn nói xong đã nhận lấy giấy bút, soạt soạt vung bút viết mau. Rất nhanh, cô đã gấp lại tờ di thư, hỏi: "Bức di thư này giao cho ai?"

Hiện tại cô đã thuộc quân bộ, hẳn là để Bùi Hồng Hiên quản rồi!

"Đưa anh!" Đương nhiên Lương Tuấn Đào muốn xem qua một chút nội dung di thư của bà xã mình, có sắp xếp gì với hẳn hay không! Xét đến cùng vẫn là muốn nghiên cứu xem địa vị của hẳn trong lòng cô thế nào.

Lâm Tuyết cũng không muốn giấu diếm hẳn, cô dứt khoát đưa di thư qua.

Hẳn nhận lấy, gần như vội vã mà mở ra xem lại nhất thời ngơ ngẩn.

"Nếu tôi hy sinh, xin giao tiền trợ cấp của tôi cho dì Hứa Tĩnh Dao, chuyển tới bà ấy một câu: đây là tiền dưỡng lão của tôi gửi dì, hy vọng dì không giao cho bất cứ ai ở Lâm gia, nếu không khi tuổi già cô đơn hết nơi nương tựa sẽ không có bất cứ người nhà họ Lâm nào phụng dưỡng dì!

Lâm Tuyết "

Cuối cùng Lương Tuấn Đào có hơi thất vọng, hóa ra trong di thư của cô không có hẳn! Lương nhị thiếu dài mặt, có chút không vui: "Sao không nói gì đến anh!"

Lâm Tuyết giật mình, đúng là không nhắc gì tới. Đều nói tâm tư con gái khó đoán, muốn cô kể tâm sự về đàn ông là điều khó khăn nhất! Đoán chừng sau khi cô chết, ngoài một khoản tiền trợ cấp cái gì cũng không có! Muốn cô sắp xếp gì cho hẳn chứ? Hơn nữa, hẳn cũng sẽ không thêm muốn những đồng tiền kia!

"Hừ!" Hẳn giận hờn nướng mày, vươn tay捏捏 má cô, nói: "Đồ vô lương tâm!"

*

Lúc ấy, công việc bắt đầu vội vã, rất nhiều việc Lâm Tuyết chưa kịp suy nghĩ. Sau đó, cô từ từ hiểu ra nhiều. Vì sao lúc ấy Lương Tuấn Đào không viết di thư nhỉ? Sau cô mới biết, hóa ra hắn sớm viết xong rồi! Nhiệm vụ lần này đã sớm điều động nội bộ do hắn đi chấp hành, đề phòng vạn nhất (bị người của Hoắc gia ám sát trước), hắn đã sớm viết xong di thư đặt trong tủ sắt ở quân bộ.

Về phần nội dung di thư, có lẽ cô mãi mãi không có cơ hội nhìn thấy, đương nhiên, cô cũng hy vọng vĩnh viễn vĩnh viễn đều không phải thấy!

Nếu ngày đó Lâm Tuyết thấy thì sẽ hiểu rõ Lương Tuấn Đào yêu cô sâu sắc cỡ nào, hiểu được rốt cuộc cô chiếm vị trí quan trọng cỡ nào trong sinh mạng của hắn, cũng sẽ hiểu rõ vì sao hắn thấy không có mình trong di thư của cô lại không vui.

Bữa sáng dùng trên phi cơ gồm thức ăn dạng nén và dịch bổ sung năng lượng, ăn một chút thứ đồ này cũng có thể thỏa mãn nhu cầu thể năng, nhưng khẩu vị của chúng đương nhiên chẳng có gì đặc sắc!

Lương Tuấn Đào không động đến mấy thứ này, mà gọi Lưu Bắc Thành: "Đồ tôi bảo cậu chuẩn bị đâu?"

Lưu Bắc Thành vội vàng lấy hai balo ngực trang, kéo khóa, mở ra bên trong lại đầy đồ ăn. Có các loại sữa buổi sáng, sữa dinh dưỡng, bánh kem, còn có các loại đồ uống và bánh mì, xúc xích, chân giò hun khói, gà hầm, bít tết, thịt bò khô. . . Tóm lại miễn là loại đồ ăn người ta có thể nghĩ đến, tất cả đều có.

Tiếp tục mở một túi quân dụng khác, bên trong lấp đầy các loại hoa quả hiếm quý, còn có loại rau có thể trực tiếp ăn sống.

Trên bàn ăn bày biện chật cứng, không giống đi chấp hành nhiệm vụ, ngược lại như bữa cơm dã ngoại ở ngoại thành! Lâm Tuyết hé miệng trêu

gheo, nói: "Anh, thủ trưởng lợi dụng đặc quyền vì mình mở bếp nhỏ, cần thận khiến thuộc cấp của anh chửi thầm trong lòng đó!"

Lương thủ trưởng cũng không có nửa phần áy náy hay ý tứ bất an, ngược lại, hăn khề nhếch mi, hoàn toàn đúng lý hợp tình: "Ai dám có ý kiến hả? Đây là đặc quyền ông đây thập tử nhất sinh đối lấy! Bọn họ có bản lĩnh đảm nhiệm vị trí này thì hiện tại đã ngồi ở đây hưởng thụ bữa ăn ngon!"

Tên quân nhân càn quấy lưu manh tặc xấu luôn không đối được! Lâm Tuyết chẳng muốn tranh luận với hăn, cô cúi đầu yên lặng thưởng thức bữa sáng ngon lành.

Tốc độ của chuyên cơ quân dụng khá nhanh, hơn nữa do có được đặc quyền, khi bay qua không vực một số nước hảo hữu có thể không cần dừng lại mà trực tiếp bay qua, như vậy lúc tới không vực Tam Giác Vàng đã là 10h30' theo giờ địa phương.

Năm máy bay trực thăng xoay quanh trên không trung tìm kiếm manh mối. Đèn tín hiệu mở ra, chột lóe chột lóe, truyền tin về hướng mặt đất.

Lâm Tuyết cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới là một mảng rừng rậm nguyên thủy rộng lớn vô hạn, dòng chảy màu xanh lá cây giống như biển cả, dường như vô cùng vô tận.

"Đây là Tam Giác Vàng ư?" Lâm Tuyết hỏi.

"Ừ!" Lương Tuấn Đào không yên lòng đáp lời, bởi vì hiện tại hăn có thêm nhiệm vụ quan trọng cần làm. Khuôn mặt tuấn tú yên lặng, hăn hỏi Triệu Bắc Thành đang đánh đèn tín hiệu: "Sao rồi? Vẫn chưa đáp lại à?"

Triệu Bắc Thành hết sức chăm chú, một lúc lâu sau mới đáp: "Có đáp lại!"

Lâm Tuyết đứng dậy sau lưng bọn họ, nhìn theo ánh mắt hai người, quả nhiên thấy ầm nấp từ rừng rậm nguyên thủy dày đặc truyền tới ánh sáng lấp lánh mỏng manh.

Triệu Bắc Thành dùng đèn tín hiệu đánh một chuỗi ám hiệu, đối phương nhanh chóng đáp lại, hoàn toàn chính xác, đúng theo trình tự ám hiệu gặp nhau.

"Hắn là Tào Lão Thất!" Triệu Bắc Thành nói: "Máy bay của chúng ta tạm thời lượn vòng tiếp, để Phùng Trường Nghĩa xuống trước xem một chút!"

Thông qua sóng vô tuyến điện, tuyên bố mệnh lệnh, Phùng Trường Nghĩa lãnh đạo máy bay kia nhanh chóng đáp xuống, chiếu đèn tín hiệu biểu thị điểm hạ cánh.

Từng giây từng phút trôi qua, máy bay nguy trang màu xanh từ từ chìm vào cây cối rậm rạp, tựa như một con châu chấu ẩn vào bụi cỏ, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Khoảng năm phút đồng hồ sau, sóng điện từ truyền đến giọng nói của Phùng Trường Nghĩa: "Đã tiếp đất an toàn, người chi viện là Lão Thất! Kêu gọi 2 máy bay hạ cánh tiếp! Đối thoại hoàn tất!"

Lương Tuấn Đào cân nhắc một chút, hắng ra lệnh: "Đế Vân Phàm và Lê Văn Chính xuống đi!"

Con mắt Vân Phàm lợi hại nhất, có gì bất thường anh ta có thể nhìn ra tức thì.

Mệnh lệnh ban ra một tiếng, hai chiếc trực thăng quân dụng gần như đồng thời lao xuống, hạ cánh chuẩn xác không hề sai sót theo hướng đèn tín hiệu chỉ ra vị trí tiếp đất.

Năm phút đồng hồ sau cuối cùng truyền tới giọng nói của Vân Phạm: "Báo cáo thủ trưởng, tất cả đều bình thường!"

Lông mày Lương Tuấn Đào giãn ra, lúc này hắn mới thả lỏng thần kinh và cơ bắp rồi nói với Triệu Bắc Thành: "Truyền lệnh bay xuống, hai trực thăng cuối tiếp đất!"

*

Lúc máy bay lao xuống, Lâm Tuyết cảm thấy buồn nôn một hồi nhưng cô cắn răng nhẫn hạ. Cô biết thời gian mình nhập ngũ hơi ngắn, cơ hội diễn tập không quân chưa nhiều, hơn nữa cô mắc chứng sợ độ cao, tuy được Lương Tuấn Đào lấy độc trị độc điều trị, nhưng việc lao xuống từ trên trời cao thế này vẫn ảnh hưởng tới cô.

Hắn không hề xem nhẹ hai má và đôi bàn tay nắm chặt trắng bệch của cô, Lương Tuấn Đào vươn tay ôm cô vào ngực, thân thiết hỏi han: "Say máy bay sao?"

"Có thể tiếp tục!" Cô kiên cường ngẩng đầu nói: "Không việc gì đâu!"

Lao xuống cách mặt đất mấy chục thước, do tán cây quá rậm rạp, máy bay chỉ có thể giảm tốc độ. Lâm Tuyết chậm lại một hơi, cô vội vươn tay mở cửa sổ thủy tinh. Vốn cô muốn hít một hơi khí mát mẻ bên ngoài nhưng theo cửa sổ mở ra, một luồng hơi nóng đột ngột tràn vào đánh thẳng vào mặt, nóng nực như từ hỏa diệm sơn.

Nóng quá! Khí lạnh trong cabin khó có thể chống lại luồng nhiệt xoay trời chuyển đất này, trong nháy mắt cabin liền bị loại khí nóng oi bức đặc biệt chỉ có ở rừng mưa nhiệt đới này lấp đầy.

"Đã đến đây thì cứ từ từ thích ứng đi!" Lương Tuấn Đào không có tắt máy buồng kính bởi bọn họ lập tức phải rời khỏi máy bay trực thăng rồi đi vào khu rừng mưa nhiệt đới rộng lớn. Đó là môi trường gian khổ, hơn nữa

đối với người phương bắc thích hợp với khí hậu khô ráo rét lạnh mà nói sẽ càng là thử thách khó khăn.

Trước lúc máy bay chạm đất, hẳn chỉ có thể cố gắng truyền thụ hoàn cảnh địa lý khu vực cho Lâm Tuyết: "Trước khi chấp hành nhiệm vụ, hẳn em đã tìm hiểu về Tam Giác Vàng! Nơi này rất nóng, nhiệt độ trung bình trên 35 độ, gần với nhiệt độ cơ thể. Nhất là mùa hè, nói cách khác vào mùa này, nhiệt độ giữa trưa cao nhất thường có thể là hơn 40 độ!"

Hiện tại -- đã gần trưa, cũng chính là thời điểm nhiệt độ nóng nhất trong ngày của cái chậu than ở rừng mưa này!

*

Thiên công tác mỹ, mặt trời lên cao, ngay cả nửa đám mây che khuất cũng không có. Ánh mặt trời nhiệt đới nóng rất không chút bủn xỉn mà rơi xuống mảnh đất màu xanh này, cũng may có tán cây rậm rạp che phủ đã chặn đi phần lớn ánh nắng độc hại có thể làm rớt một tầng da, nhưng cũng vì đám thực vật có chút tươi tốt này mà cản trở khí nóng bốc hơi, do vậy khắp vùng đất đều như cái lồng hấp lớn, loại oi bức ẩm ướt này thật khiến người phương bắc khó có thể quen được.

Năm phi cơ quân dụng đáp xuống mặt đất bằng phẳng, cabin cửa mở ra, gần như các chiến sĩ đều cởi hết áo, tay trần cầm súng nối đuôi nhau bước xuống.

Lương Tuấn Đào cũng cởi áo, nhiệt độ cao gần 40 độ, hơn nữa chỗ đất này dành cho máy bay hạ cánh, ngay cả bóng cây râm mát cũng không có, quả thực có thể khiến người ta phơi nắng cháy da.

Dưới ánh nắng chói chang hùng hực, nước da màu mật ong rướm mồ hôi, khát khô cổ, cánh mũi khép mở. Dù sớm có chuẩn bị về tâm lý, nhưng khí hậu oi bức vẫn áp đảo tinh thần bọn họ.

Mặt đất bốc hơi một loại sương mù như viên bi màu trắng, dù đi giày đặc chế lòng bàn chân vẫn cảm thấy hơi hơi nóng bốc lên, có thể so sánh bề mặt mặt đất với nồi lẩu.

Lâm Tuyết đi cạnh Lương Tuấn Đào, rảo bước trong chốc lát mà mồ hôi ướt đẫm, trang phục ngực trang đẫm mồ hôi dán sát trên người. Nhưng nóng thế nào cô cũng không thể cởi, bởi vì ở đây chỉ có cô là phụ nữ!

Một chiếc xe Hummer việt dã đi đầu lái qua, phía sau có mấy xe Jeep đi theo, bọn họ biết người tiếp ứng đã đến.

Cửa kính xe Hummer kéo xuống, lộ ra khuôn mặt đen thô kệch, hằn nhếch miệng cười lộ ra miệng đầy răng trắng: "Thế nào? Xuống phi cơ cảm giác đầu tiên thoái mái chứ!"

"Móa!" Lương Tuấn Đào mắng: "Thoải mái hơi quá! Tào Lão Thất, mẹ, cậu như thế nào lại chậm như ốc sên thế?"

"Để các công tử tới từ kinh đô như mấy người ném thử chút gian khổ lúc trước tôi đã trải qua! Ha ha!" Tào Dịch Côn ác liệt cười nham hiểm: "Sẽ hiểu rõ mấy năm nay tôi không dễ dàng cỡ nào!"

"Muốn tranh công cũng không tranh với cậu!" Lương Tuấn Đào mở cửa xe rồi cho Tào Dịch Côn một cú đấm, đối phương linh hoạt tránh thoát rồi kéo lên xe.

Quá nóng, Lâm Tuyết chẳng quan tâm suy nghĩ nhiều, cô theo sát mà lên xe, vì trong xe có điều hòa, ít nhiều có thể hít thở bình thường.

"Ồ!" Tào Dịch Côn thấy Lâm Tuyết liền nhin không được mà huyết khí, khoa trương kêu lên: "Lương lão nhị, anh ghê gớm a! Tới nơi này chấp hành nhiệm vụ còn mang theo cô bé xinh đẹp, anh. . ."

"Kêu gào cái gì?" Lương Tuấn Đào lấy khăn lông ướt lau mồ hôi khắp trước ngực, hăn tức giận nói: "Bà xã tôi, cậu đừng hiểu sai!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30.3

Chuyện hăn kết hôn cùng Lâm Tuyết không giấu được Tào Dịch Côn, thay vì che che dấu dấu khiến đối phương đoán già đoán non không bằng nói ra sự thật, ngược lại thẳng thắn tỏ rõ để đối phương thoải mái.

Làm chiến hữu lâu năm với Tào Dịch Côn, Lương Tuấn Đào hiểu rõ, người kia ghét nhất là giấu diếm lừa gạt, hăn sẽ cho rằng như vậy là khinh thường mình! Dám xem thường Tào Lão Thất, đoán chừng kết quả của người đó rất thâm, tên trung tá lần trước quân bộ phái tới chính là ví dụ cụ thể. Không biết vì sao anh ta ăm ỉ với Tào Dịch Côn, kết quả liền bị đánh một trận rồi đuổi khỏi Tam Giác Vàng.

Vì chuyện đó, quan hệ giữa Tào Dịch Côn và quân bộ có chút căng thẳng, đành vậy, vây cánh hăn đã lớn, tính tình lại ương ngạnh như bò, kiên quyết nói chuyện không chừng hồng ván. Quân bộ mất hơi sức lớn giúp hăn vùng dậy, đương nhiên không muốn cục diện trở nên bế tắc, sau nhiều lần suy xét cẩn thận, quyết định cử Lương Tuấn Đào - người có quan hệ thân thiết với Tào Dịch Côn đến phối hợp chấp hành nhiệm vụ.

". . ." Nghe xong lời giới thiệu của Lương Tuấn Đào, Tào Dịch Côn cực kì kinh ngạc -- thẳng nhãi này quá khủng, vậy mà dứt khoát đưa bà xã đến đây!

Lâm Tuyết quay đầu, tạm thời không nhìn đến người đàn ông đang không ngừng quan sát mình bằng ánh mắt nóng bỏng, cô ngượng ngùng nhìn ra ngoài cửa xe.

"Tiểu tử, cậu làm hòa thượng lâu lắm rồi à? Người phụ nữ của tôi mà cậu cũng dám nhìn như vậy sao? Cẩn thận tôi móc mắt cậu ra đấy!" Lương Tuấn Đào ném khăn lông ướt vừa lau mồ hôi về phía Tào Dịch Côn.

Tào Dịch Côn vội nghiêng người tránh thoát, hẩn thu hồi tầm mắt, bắt đắ dĩ thở dài: "Nơi này thực sự thiếu phụ nữ a, nhất là phụ nữ đẹp! Tôi nói này, sao anh lại cam lòng đưa bà xã đến đây? Nếu không muốn đàn ông phóng đắ chảy nước miếng vì cô ấy, trừ phi anh lấy khăn trải giường quấn kín cô ấy từ đầu đến chân!"

Lương Tuấn Đào biết lời đối phương nói là thật, ở đây ngang với vương quốc hòa thượng, tìm được đàn bà thật sự hiếm! Ngoài trum buôn thuốc phiện đứng đầu, hầu hết thời gian, đàn ông bình thường đều trải qua cuộc sống cấm dục nên thấy phụ nữ liền hận không thể trợn mắt đến lòi ra!

Trước đây quyết định mang nữ binh đến là vì rất nhiều điểm thuận tiện, ví dụ như ở một số cửa trạm, đàn ông không dễ vào nhưng phụ nữ thì dễ, chủ yếu bởi đối với phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp, đàn ông bản xứ hoàn toàn không có lực miễn dịch.

Tốc độ xe không hề mau như tạo điều kiện thuận lợi để họ đi thăm mảnh đất thần bí này. Hai người đàn ông trong xe trò chuyện tự nhiên, nghe cực kỳ quen thuộc.

Trong lúc đi trên đường, Lương Tuấn Đào đại để đã giới thiệu cho Lâm Tuyết tình hình cơ bản của nơi này. Cô biết người đàn ông tên Tào Dịch Côn trước kia cũng là bộ đội đặc chủng, anh ta là chiến hữu lâu năm của Lương Tuấn Đào.

Có điều sau đó, hình như do đánh nhau ẩu đả mà Tào Dịch Côn bị quân đội khai trừ khỏi quân đoàn, anh ta nhiều lần lưu lạc mà tới vùng Tam Giác Vàng này. Dựa vào sự ngang bướng khôn khéo và năng lực huấn luyện tại bộ đội đặc chủng, anh ta rất nhanh đã vững nền móng ở đây.

Khu vực Tam Giác Vàng phức tạp, diện tích rộng lớn bị các tổ chức võ trang khác nhau phân chia thành địa bàn riêng biệt, Tào Dịch Côn chính là một trong số đó.

Do có quân bộ chống lưng nên tốc độ vùng dậy của anh ta rất nhanh, nhất là 2 năm gần đây, thế lực Tào Dịch Côn đột nhiên phát triển mạnh, nhanh chóng có địa vị sánh ngang với Hoắc gia - một trùm buôn thuốc phiện khác ở Tam Giác Vàng.

Vũ khí của Tào Dịch Côn được trang bị hoàn hảo, có nhiều phi cơ trực thăng và máy bay chiến đấu tiên tiến nhất, trong mấy lần sống mái với các trùm buôn thuốc phiện khác, giữa trận chiến đều chắc thắng không bại, dần dần sừng sững không ngã, trở thành trùm buôn thuốc phiện tiếng tăm lừng lẫy ở Tam Giác Vàng.

Lâm Tuyết thấy xe dần dần lái vào sâu trong khu vực cây cối rậm rạp che lấp bầu trời, ánh sáng gay gắt bị tán cây che khuất dần trở nên mù mịt.

Đi vào rừng cây không lâu, cô lại phát hiện ra pháo cao xạ dấu trong bụi cỏ, nhắm ngay hướng không vực bọn họ vừa bay quanh.

Lâm Tuyết không khỏi cả kinh, suy nghĩ một chút mới hiểu được, hóa ra chỉ có vùng đất trống không kia được tạo ra để máy bay trực thăng đáp xuống, còn những nơi khác đều rậm rạp cây cối! Bên trong này dấu pháo cao xạ chính là để phòng trực thăng của kẻ thù bên ngoài xâm lấn.

Xe tiếp tục lái vào bên trong, mặt đường bắt đầu gập ghềnh không bằng phẳng nhưng xe Hummer có giảm xóc tốt nên không nhận ra đường quá xóc.

Thình thoảng những người đàn ông cầm súng ẩn hiện trong bụi cỏ, con mắt sắc bén, trên mặt ngăm sát khí. Có điều thấy Tào Dịch Côn đặc biệt lái qua, họ liền ẩn vào sâu trong lùm cây không một tiếng động.

Hai người trong xe nói chuyện rất nhỏ, gần như là thì thầm khe khẽ, Lâm Tuyết biết điều bọn họ nói hẳn là cơ mật, cũng không phải cố gắng tránh những người khác trong xe (vì trên xe đều là tâm phúc của bọn họ), mà là thói quen cảnh giác nhiều năm dưỡng thành của người lính.

Lâm Tuyết cũng không cố nghe lén, bởi vì nên để cô biết, Lương Tuấn Đào sẽ nói cho cô biết!

Khoảng mười mấy phút đồng hồ sau, xe dừng lại, lúc này bọn họ đã tới địa bàn khống chế của Tào Dịch Côn, cũng chính là giải đất trung tâm.

Khi xe dừng lại, một tòa thành khổng lồ ẩn trong rừng cây xuất hiện trước mắt, giống như pháo đài cổ kính thời trung cổ! Đây là di tích cổ đại sao? Nếu không tại sao lại tồn tại giữa rừng rậm xanh um!

Trong lòng Lâm Tuyết thở dài, quả nhiên là thế giới rộng lớn không thiếu điều lạ, người ngoài đâu ai ngờ trong rừng cây sẽ phát hiện ra một tòa thành!

"Cậu được á!" Lương Tuấn Đào đâm vào ngực Tào Dịch Côn một quyền, hắc trêu chọc: "Xây đắp nơi này, chiếm núi làm vua! Hãy thành thật trả lời cho thỏa đáng, cậu có bắt phụ nữ nhà lành về làm áp trại phu nhân hay không!"

"Này!" Tào Dịch Côn chưa từng kiêng dè giấu diếm nửa phần, ngược lại còn hơi đắc ý: "Vậy có là gì? Tôi bị lưu đày ở đây nhiều năm, chẳng lẽ vẫn muốn tôi làm nhà sư khổ hạnh sao? Buôn bán thuốc phiện cả ngày kiếm được đồng tiền, tôi xa xỉ một phen, thỉnh thoảng hưởng thụ cũng không quá"

Đối mặt với Tào Dịch Côn nói toạc móng heo, Lương Tuấn Đào chỉ hơi nhếch môi, hẳn không nói nữa.

Xe ngừng lại liền có người tiến lên mở cửa cho họ.

Cửa xe mở ra, khí nóng từ mọi phía lập tức ập vào. Làm sao để hình dung được loại khí nóng này nhỉ? Có thể nói là tại thời điểm nóng nhất, trước mắt như có một tầng sương mù gát đi không được, gây trở ngại tầm mắt, cũng ảnh hưởng lớn đến tư duy linh hoạt của não bộ.

Quá lạnh hoặc quá nóng đều ảnh hưởng đến đại não, thính giác, thị giác và năng lực phán đoán của con người, những người hàng năm sinh sống tại đây đã dần dần thích nghi được với hoàn cảnh sống cực kì oi bức này, người mới đến thì không đỡ được!

Đây là lí do vì sao chính phủ các nước luôn không có cách quét sạch được tàn dư tội phạm trên mảnh đất này, bởi tám chín phần mười chiến sĩ phải tới trừ độc đều chết như thế.

Hành động lần này không phải là mù quáng, mà được tính toán từ lâu! Để đạt được thành tựu, quân bộ dốc sức giúp đỡ Tào Dịch Côn để có nội ứng đắc lực trên mảnh đất thần bí này, nếu cứ lỗ mãng xông tới thì không khác gì tự tìm đường chết!

Xuống xe, thấy những phần tử võ trang trên tay vác súng đảm nhiệm việc đứng gác, Lâm Tuyết cuối cùng đã hiểu, thật ra không phải Tào Dịch Côn trời sinh da đã ngăm đen.

Hầu như da đàn ông ở đây đều ngăm ngăm đen, chủ yếu do 4 mùa trong năm đều nắng gắt mãnh liệt. Nhưng răng bọn họ đặc biệt trắng, nguyên nhân do 2 điều: thứ nhất, nước dùng để uống đều là nước suối núi, nhiều flo rất tốt cho răng trắng đẹp; thứ hai, do da đen nên răng sẽ có vẻ trắng hơn!

Trời oi bức nóng nực suýt khiến người ta chóng mặt, sĩ quan chiến sĩ tham gia hành động lần này đều phải trải qua tầng tầng khảo nghiệm, mới chọn ra được bộ đội đặc chủng, tuy cũng cảm thấy oi bức, nhưng ít nhất có thể chịu đựng được. Thế năng Lâm Tuyết không tốt lắm, căn bản không thể

so được với Lương Tuấn Đào và những người đó, từ xe đi bộ đến cửa thành khoảng nửa dặm, vậy mà cô lại xuất hiện triệu chứng bị trúng nắng nhẹ. vann8989

Lâm Tuyết cắn răng chịu đựng, cô không dám để bản thân biểu hiện ra ngoài, cố gắng dùng thân thể duy trì bước đi vững vàng. Rất mau, lập tức qua cửa thành, bên trong hẳn là mở điều hòa nhiệt độ.

Khoảng cách này, gần như ba bước có một trạm gác, ánh mắt khi quan sát Lâm Tuyết của những người võ trang không chút ngoại lệ đều toát ra tia sáng thú tính nguy hiểm.

Lâm Tuyết cũng không lạ gì với ánh mắt thú tính này, bởi khi người họ Lương nào đó động dục, bình thường cô đều bắt gặp nhưng hiện tại cô đã hết sức lực để ý chuyện này, chỉ có thể giả vờ như không thấy, chuyên tâm mà đi con đường của mình.

Tòa bộ tòa thành dùng đá lớn xây dựng, hai phiến đá to làm cửa không khỏi khiến Lâm Tuyết nhớ tới cái động trong núi Lương Tuấn Đào từng đưa cô đến, cửa đá ngàn cân hạ xuống, bất cứ kẻ nào cũng không thể mở ra.

Thật ra, chính xác mà nói tòa thành này đúng là lô cốt phòng ngự lớn, chống cháy chống đạn để phòng bị đánh bất ngờ, vững chắc cẩn thận!

Qua cửa đá, dưới chân là đá xanh trơn bóng, có hương vị mộc mạc vụng về nguyên thủy, do khí hậu nơi này oi bức ẩm ướt không thích hợp trải thảm nên tiếp xúc với chân đều là những phiến đá mát mẻ.

Hai bên lối đi là tường đá, đèn tường tạo hình đơn giản trang nhã, chẳng qua ánh sáng có hơi tối, chỉ có thể tạm thấy rõ đường dưới chân mà thôi.

Đó cũng là một biện pháp phòng ngự, ngộ nhờ quân địch tấn công vào, từ bên ngoài với hoàn cảnh sáng ngời sẽ không kịp thích ứng được với sự mờ tối bên trong, trong nháy mắt chênh lệch thị giác sẽ giúp người bên trong có cơ hội phản kích.

Đường đi nhỏ hẹp chật chội khiến người ta xuất hiện tâm lý bị áp bách, nhưng càng đi vào bên trong càng cảm thấy không khí mát mẻ đang ùa tới.

Quả nhiên có mở điều hòa không khí! Lâm Tuyết lặng lẽ thở dài một hơi, cô không cần lo mình sẽ té xỉu nữa! Dù Lương Tuấn Đào không trách cứ gì nhưng cô vẫn cảm thất mất mặt.

Lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ, chưa làm gì đã ngất xỉu vì nóng, chỉ sợ sau này chắc chắn sẽ bị hăn chê cười chế nhạo.

Rẽ qua một góc 90 độ, trước mắt tức thì trở nên thoáng đãng. Thế giới sáng ngời, khai thác ánh sáng vô cùng tốt nhờ lợi dụng triệt để hiệu quả chiết xạ, khiến nơi này như chìm đắm dưới ánh mặt trời lại mát mẻ dễ chịu.vann8989

Không gian rộng lớn, độ cao cũng rất khinh người, nơi này quả nhiên sánh kịp cung điện tráng lệ với hơi thở mạnh mẽ. Bố trí xa hoa, thứ đập vào mắt đều là vật phẩm xa xỉ, lớn như sô pha tử quỳ, nhỏ như chiếc ly bằng thủy tinh cũng hết sức xa xỉ.

Lương Tuấn Đào dựa vào sô pha bằng da thật, hăn thở dài: "Lão Thất, cậu được a! Lúc trước nếu tôi bị bộ đội khai trừ thì tốt rồi, cũng sung quân đến đây làm thổ hoàng đế! Nay, phi tử trong hậu cung của cậu có tuyệt sắc hay không, gọi tới phục vụ ông đây đi!"

Hăn trêu chọc vậy, Tào Dịch Côn cũng không bất ngờ gì, đối phương chỉ quan sát Lâm Tuyết cười nói: "So ra xinh đẹp kém em dâu!"

Lâm Tuyết nhú mảy, có lẽ cô chưa bao giờ thấy Lương Tuấn Đào la hét muốn tìm người đàn bà khác ở trước mặt mình! Trong lòng thực không biết là tư vị gì, hẳn đây chính là dấm chua trong truyền thuyết.

Trong lòng bất ngờ nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh như cũ, chẳng qua ánh mắt nhìn Lương Tuấn Đào đã lạnh đi rất nhiều.

"Bốp bốp bốp!" Tào Dịch Côn vỗ tay, lập tức liền có bốn cô gái miền nhiệt đới xinh đẹp, dáng người gợi cảm nóng bỏng đi tới. Hẳn cười nói ha ha: "Hàng bản địa, tôi ăn đủ vị nhưng thời gian lâu cũng có hơi chán, thực sự nhớ phong vị con gái quê nhà! Đào tử, tôi với anh đổi đi! Bốn người đổi một, chẳng thiệt gì!"

Lâm Tuyết ngẩn ra, cô không thể tưởng được Tào Dịch Côn lại thẳng thắn như thế, đang ở trước mặt Lương Tuấn Đào và mình hẳn lại nói vậy. Cho dù nói giỡn, lần đầu gặp mặt cũng hơi quá mức! Huống chi hẳn đã gọi cô là em dâu, tương đương với việc thừa nhận quan hệ vợ chồng giữa cô và Lương Tuấn Đào, cái gì gọi là không thể bắt nạt vợ anh em, bắt nạt là kẻ tiểu nhân! Tào Dịch Côn này ngược lại không quan tâm bọn họ sẽ thấy thế nào về mình! Hẳn không sợ hãi? Hay còn có mưu đồ khác?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30.4

Lương Tuấn Đào không tức giận, hắn nâng ly trà, nhấp môi, hé miệng nói: "Không đối! Tôi khác cậu, cũng không phải thổ hoàng đế, kỷ luật quân đội nghiêm như vậy, chẳng lẽ cậu muốn tôi bị khai trừ theo cậu tới đây làm trùm ma túy sao!"

Qua giọng nói và sắc mặt của hắn không nhận ra có chút xiu khó khăn nào liên quan Lâm Tuyết, chỉ là ngại kỷ luật quân đội trói buộc nên không chịu thực hiện loại giao dịch hoang đường này cùng Tào Dịch Côn.

Lâm Tuyết hạ mắt, trong lòng cô hơi hiểu ra. Lương Tuấn Đào đang cố gắng giấu đi sự quan tâm của hắn đối với cô, hắn muốn bảo vệ cô!

"Cắt, làm trùm thuốc phiện có gì không tốt? Ở nơi này trời cao Hoàng đế xa, ông trời lớn nhất tôi thứ hai, muốn làm gì thì làm, ai có thể quản được tôi? Hừ! Tôi đã hưởng thụ rồi . . . Dù giờ chết ngay lập tức cũng không thiệt thòi gì!" Tào Dịch Côn ngạo nghễ khoe khoang, đồng thời trong giọng nói cũng chứa oán giận buồn bực: "Mẹ kiếp, lúc trước do tôi uống rượu đánh con trai Lý Ngạn Thành nên mới bị khai trừ khỏi quân đoàn, đuổi khỏi quân ngũ! Quân bộ thật sự đáng giận, sỉ nhục tôi lấy lòng Lý Ngạn Thành, cầu Nhật, sau lại tới tìm tôi, nói cái gì mà cần một nội ứng ở Tam Giác Vàng. . . Hừ, mang tôi sung quân đến đây, từ đó trời xa đất xa, tôi sắp quên quê hương là gì rồi!"

Lúc trước quân bộ nhìn trúng Tào Dịch Côn, thứ nhất vừa lợi dụng đúng lúc hắn bị khai trừ khỏi quân ngũ liền đưa vào Tam Giác Vàng, thứ

hai do hần là trẻ mồ côi, không lo vướng bận liên lụy gia đình, có thể thả lỏng tay chân hơn.

Hiện tại, Tào Dịch Côn thật ra muốn tách khỏi quân bộ, nhưng súng ống đạn dược, thiết bị vũ trang của hần ở Tam Giác Vàng đều do quân bộ cung cấp viện trợ, bằng không chỉ với bản thân hần, nếu muốn xưng vương xưng bá ở trung tâm sài lang hổ báo này đâu phải chuyện dễ.

Chuyện hần làm quân bộ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù ngẫu nhiên lạm sát kẻ vô tội hay cưỡng bức dân nữ gì gì cũng không so đo cùng hần, vì đến cùng đều là trong ngoài phối hợp đối phó Hoắc gia.

Lực lượng của Tào Dịch Côn càng mạnh, hạn chế của Hoắc gia càng lớn, để tránh lọt vào vòng liên kết chống cự của đám trùm thuốc phiện, quân bộ không điều động lực lượng lớn đến bao vây tiêu trừ oanh tạc, như vậy chỉ làm mâu thuẫn với bọn trùm thuốc phiện trở nên gay gắt hơn.

Sử dụng Tào Dịch Côn, để hần trong vòng tranh chấp tiêu diệt Hoắc gia thì làm ít công nhiều. Lần này Lương Tuấn Đào đến chính là để trợ giúp một tay.

Vĩnh viễn không thể quét sạch nguồn thuốc phiện ở vùng Tam Giác Vàng, bởi đây là trở ngại mà lịch sử để lại, có điều từ trùm ma túy lớn thôn tính trùm thuốc phiện nhỏ xung quanh ngược lại lại là chính sách khả thi.

Giúp Tào Dịch Côn trở thành vua thuốc phiện lớn nhất, chấm dứt tình trạng các phần tử vũ trang vì tranh đoạt địa bàn và nguồn thuốc phiện mà hàng năm đều tranh chấp với nhau, khiến mảnh đất này yên ổn chính là mục đích cuối cùng của quân bộ!

Tào Dịch Côn xuất thân từ bộ đội, tính tình ngay thẳng nói chuyện nghĩa khí, thiên hạ của hần là do quân bộ trợ giúp có được, tương đối dễ dàng khống chế. Đợi hần trở thành vua thuốc phiện ở Tam Giác Vàng, khi

đó tiếp tục nghiên cứu vấn đề chiêu hàng hẳn sẽ dễ dàng hơn.---vann8989--

-

"Đừng gấp, chờ san bằng Hoắc gia, tôi báo cáo với quân bộ, đặc xá cho cậu về nhà ở vài ngày!" Lương Tuấn Đào thuận miệng an ủi, biết Tào Dịch Côn cũng không cho là thật.

Quả nhiên, Tào Dịch Côn khịt mũi, cười lạnh nói: "Nhà ư? Tôi nào có nhà? Không quay về đâu!" Ngửa đầu nhìn tòa cung điện xa hoa, nhìn lại bốn mỹ nữ gợi cảm nóng bỏng, hẳn nhếch miệng cười: "Nơi này có tiền có đàn bà, muốn ăn thì ăn muốn uống thì uống, muốn chơi liên chơi, Hoàng đế hưởng thụ, vì cái gì tôi còn muốn trở về chứ?"

"Vui đến quên cả trời đất sao?" Lương Tuấn Đào dương môi, trở trở ngón tay mà nói: "Chẳng trách người lần trước quân bộ phái tới đã bị cậu đuổi về!"

"Mẹ kiếp, tên tiểu tử lần trước tới đây, lông còn chưa đủ dài đã dám chạy đến trước mặt Tào Lão Thất này vung tay múa chân, không bắn chết tại chỗ coi như đã nể mặt quân bộ rồi!" Trong mắt Tào Dịch Côn hiện lên tia hung ác, tà ma mà dẫn ra một nụ cười lạnh: "Tôi đã cảnh cáo quân bộ rồi, tiếp tục phái những đồ tạp chủng không biết nông sâu đến gây chuyện khiến tôi tức giận, tôi sẽ trực tiếp đập chết không thương lượng!"

Đối với thái độ càng ngày càng kiêu ngạo của Tào Dịch Côn, quân bộ cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua. Hết cách, thế này có vẻ giống ngôi sao danh tiếng trong giới giải trí rồi, công ty tâng bốc, tính tình hẳn liên lớn, công ty lạnh nhạt, tiếp tục chọc giận hoặc hẳn không hài lòng sẽ trực tiếp đi ăn máng khác cho xem!--vann8989--

Lương Tuấn Đào vứt cho hẳn một điều thuốc, sau đó tự mình cũng rút ra một điều, cầm lấy bật lửa trên bàn châm thuốc, miệng hút xong, mới chậm rãi nói: "Tùy cậu! Tiểu tử cậu. . . Giờ ngạo mạn quá!"

Nghe ra giọng nói Lương Tuấn Đào có chút không vui, Tào Dịch Côn lại cười ha ha: "Tôi bực là hướng về bọn tạp chủng phía quân bộ, không quan hệ gì anh! Hai chúng ta. . . bạn bè nhiều năm thân thiết, nói chuyện sâu một câu cạn một câu, Đào tử anh biết tôi là người thô lỗ, đừng so đo với tôi!"

"Ai so đo với cậu chứ, tôi dễ giận vậy sao?" Lương Tuấn Đào cũng cười rộ lên.

Hai người trái lại nói chuyện rất hợp ý, đôi khi hạ giọng, đôi khi lớn tiếng bàn luận viển vông, giống như nói không hết chuyện.

Bốn người đẹp được Tào Dịch Côn sắp xếp chia nhau ngồi vào cạnh hai người, đánh rớt vị trí Lâm Tuyết. Bọn họ như hoàn toàn không thấy cô, vừa bưng rượu vừa châm thuốc, vô cùng ân cần.

Nhìn hai người đàn ông hưởng thụ sự hầu hạ của người đẹp, bộ dạng rất vừa ý, sợ gây trở ngại chuyện tốt của người ta, Lâm Tuyết biết điều nhích sang hướng bên cạnh.

Tào Dịch Côn thỉnh thoảng nhìn về phía cô nhưng dừng lại rất ngắn, chưa để Lương Tuấn Đào phát hiện ra, hắn đã chuyển ánh nhìn.

Trái tim phụ nữ vốn nhạy cảm, Lâm Tuyết cảm thấy người đàn ông kia đang nhìn trộm mình, trong mắt hắn hiện lên sự thèm thuồng nhỏ dãi, đó là ánh mắt của dã thú khi thấy con mồi mơ ước.

Nếu không phải tận mắt trông thấy, cô thực sự không thể tin người đàn ông hoàn toàn biến đổi đen tối này lại xuất thân là quân nhân!

Hắn đen tối không chỉ làn da mà cả linh hồn, mỗi cái giờ tay nhấc chân đều hiển lộ sự thô bạo hung ác của kẻ duy ngã độc tôn ngang ngược có dã tâm bất chính.

Đặc sản bản địa là trà thơm đặc biệt, loại bỏ sạch sẽ thời tiết oi nóng. Nói chuyện có vẻ ổn rồi, Lương Tuấn Đào thẳng thắn kết thúc: "Cứ vậy đi! Buổi tối chúng ta chuẩn bị hành động! Cậu cho rằng nắm chắc được mấy phần?"

"Hoắc gia ăn sâu bén rễ, nếu muốn nhổ cây đại thụ lên không phải chuyện một sớm một chiều!" Tào Dịch Côn ngẫm nghĩ trong chốc lát, nói: "Mặt khác vương quốc thuốc phiện vừa nổi lên tổ chức NT ở Kim Tân Nguyệt (1) - nơi sản xuất thuốc phiện lớn thứ hai, dường như có quan hệ dính dáng tới Hoắc gia, tôi nghi ngờ tổ chức này chính là ổ mới của Hoắc gia tại Kim Tân Nguyệt!"

Lương Tuấn Đào trầm ngâm một lúc lâu, hắt đẩy hai người đẹp đang sờ loạn trên người mình ra, lại châm một điếu thuốc, nói: "Buổi tối tôi và cậu cùng đi gặp những trùm thuốc phiện là thuộc hạ của cậu!"

Toàn bộ thuộc hạ của Tào Dịch Côn chắc chắn đều là dân bản xứ, mỗi người ở một phương, bình thường cũng chiếm núi làm vua, nhưng đều thống nhất nghe sự điều khiển từ Tào Dịch Côn.

"Được!" Tào Dịch Côn đẩy hai mỹ nữ bên cạnh ra, hắt đứng dậy đi đến ngồi cạnh Lương Tuấn Đào. Như hữu ý lại giống vô tình, hắt chọn vị trí giữa Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết mà ngồi xuống, phất tay đuổi bốn người đẹp, chỉ vào Lâm Tuyết rồi nói với bọn họ: "Đều rút ngay đi! Nhìn người đẹp quê hương chúng ông xem, các người không tự biết xấu hổ sao?"

Bốn cô gái kia cũng không giận, vẫn còn cười duyên, trong đó một người phản bác nói: "Người ta có đẹp cũng là phụ nữ của anh em anh nha! Anh thấy được không chạm được, dù cô ta tốt thì sao? Đối với anh mà nói còn không bằng mấy người chúng em đâu! Ít nhất khi Thất gia muốn, chúng em còn nguyện ý hầu hạ!" --vann8989--

Nói xong tất cả mọi người cười rộ lên, Tào Dịch Côn bá vai Lương Tuấn Đào, hớn hở mà nói: "Buổi trưa đã chuẩn bị xong tiệc tẩy trần cho các anh, chúng ta hãy ăn một bữa vui vẻ đi!"

"Được!" Lương Tuấn Đào nghiêng mặt, chế nhạo hằn: "Còn nhớ ngày trước lúc chúng ta ở bộ đội, đêm đó tụ tập uống say, ngay cả việc mình về ký túc xá thế nào cũng không biết. Hôm sau, cậu tỉnh rượu chạy tới hỏi tôi vì sao quần áo của cậu phía trước bẩn vậy, sau lưng lại sạch sẽ?"

"Ha ha!" Tào Dịch Côn cười ha hả, vỗ vai Lương Tuấn Đào, nói tiếp: "Đương nhiên tôi nhớ! Anh nói với tôi, đêm đó tôi nhất định kiên trì bò về ký túc xá, đương nhiên quần áo phía trước bẩn mặt sau sạch rồi!"

Cái người này, ngay cả Lâm Tuyết cũng nhin không được mà nở nụ cười!

Tào Dịch Côn quay đầu lại, hằn bắt gặp Lâm Tuyết đang cười, không kềm nổi mà chặc chặc khen ngợi Lương Tuấn Đào: "Nói thật, bà xã anh đúng là báu vật! Tôi mà là anh, muốn mạng già cũng không chịu đưa cô ấy tới nơi này. Khác gì đưa cừu nhỏ vào ổ sói hang hổ chứ!"

"Không sợ!" Lương Tuấn Đào rất bình tĩnh, cười nói: "Có hai người chúng ta ở đây, ai dám động đến cô ấy?"

Tào Dịch Côn cứng đờ người, hằn cười to, vươn ngón tay trở chỉ chỉ trước mặt Lương Tuấn Đào hai cái rồi lắc đầu cười không nói.

Chẳng biết tại sao, Lâm Tuyết đột nhiên rùng mình một cái, lẽ nào ở đây gió mở quá lớn ư?

(1) Từ những năm 80 đầu thế kỉ, trên thế giới có ba vùng đất sản xuất chất gây nghiện nổi tiếng nhất, “Tam Giác Vàng” của Nam Á, “Kim Tân Nguyệt” của Trung Á cùng “Ngân Tam Giác” của Nam Mỹ.

(2)

Kim Tân Nguyệt nằm ở ngay giữa vùng biên giới ba nước Afghanistan, Pakistan cùng Iran, lúc đầu được gọi là “Vịnh Hoàng Kim bán nguyệt”, vì khu này có hình dạng uốn cong như vầng trăng lưỡi liềm, sau này được đổi thành Kim Tân Nguyệt.

Kim Tân Nguyệt chuyên về sản xuất chất gây nghiện, xuất hiện sau Tam Giác Vàng không lâu. Những năm gần đây, sản lượng thuốc phiện hằng năm mà khu Kim Tân Nguyệt sản xuất cũng hơn 20.000 tấn, là nơi cung cấp 9/10 ma túy cho toàn thế giới, trở thành khu sản xuất và buôn bán chất gây nghiện mạnh nhất thế giới.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31.1

"Năm máy bay chiến đấu đã tới đây, ước chừng có khoảng một trăm người! Lương Tuấn Đào mang toàn bộ quân tinh nhuệ của mình tới, xem ra hẳn đã định dốc toàn lực! Ngoài ra ..." Hoắc Vân Phi quăng một chồng ảnh tư liệu lên bàn, tiếp tục nói: "Ngoài ra hẳn còn dẫn phụ nữ tới, nhìn dáng dấp trên ảnh hẳn là vợ mới cưới của hẳn, tên gọi Lâm Tuyết!"

"Giết!" Một ông già đang đánh lửa, tay cầm ba nén nhang. Ông ta khoảng sáu mươi tuổi, bề ngoài thoạt nhìn gầy gò, mặt mũi hiền lành, bất cứ ai thấy đều không tin ông ta chính là vua thuốc phiện Hoắc Gia Tường uy chấn Đông Nam Á của Tam Giác Vàng mấy chục năm qua!

Lúc này, ông ta cầm nhang trong tay đi đến trước bàn gỗ lim cạnh tường, vãi lạy hai bức di ảnh treo trên tường vài cái, sau đó cầm nhang vào lư hương.

Hai bức di ảnh lần lượt là con thứ hai của ông ta - Hoắc Vân Hải và con dâu thứ hai tức Duẩn Lệ Na, hai người đều bị Lương Tuấn Đào tự tay bắn chết.

Hoắc Gia Tường xoay người, có người hầu liền đưa khăn lông ướt để ông ta lau tay, lúc này ông ta mới đi đến trước chiếc bàn Hoắc Vân Phi để đồng ảnh.

Ngồi vào trong ghế bành cạnh bàn, ông ta mở nắp tách trà, nhẹ nhấp một hơi. Dù xa quê hương đã nhiều năm, nhưng phòng ở của Hoắc Gia

Tường vẫn bài trí tràn ngập hương vị cổ kính. Ông ta vẫn thích uống trà, bộ đồ trà đều là đồ sứ sang trọng tỉ mỉ.

Thường thức vài ngụm trà, ông ta buông chén, cười lạnh nói: "Ngay cả vợ mới cưới cũng đưa đến ư? Hẳn định đến liều mạng hay đến hưởng thụ đây?"

"Chỉ sợ đa phần là về trước!" Hoắc Vân Phi ngồi xuống, ngẩng đầu ngắm nhìn hai bức di ảnh trên tường rồi tàn độ cười nói: "Cứ tới đi! Tốt nhất cứ mang cả cha hẳn lẫn con hẳn tới đây! Nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt!"

Khác với Hoắc Vân Phi đang nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt Hoắc Gia Tường chẳng hề thay đổi, giọng nói mang theo vài phần mỉa mai: "Hẳn có con sao?"

"Nói không chừng đang ở trong bụng vợ hẳn!" Hoắc Vân Phi cắn chặt răng, thoáng chần chờ, lại nói tiếp: "Nhưng con đã đồng ý với Sở Hàn... giữ lại tính mạng cho người đàn bà kia!"

"Sở Hàn sao lại liên quan tới vợ của Lương Tuấn Đào hả?" Hoắc Gia Tường lại nâng ly trà lên, chậm rãi xoay xoay nhấp chén, nghi ngờ hỏi lại.

"Nói ra Sở Hàn cũng thật đen đủi! Anh ta ra đi ba năm, kết quả bạn gái lâu năm bị Lương Tuấn Đào cướp mất! Anh ta nhớ tình cũ không đành lòng giết cô ta, xin con bất luận thời điểm nào cũng phải giữ lại mạng sống cho cô ta!"

"Sở Hàn cũng thật đáng thương! Lương Tuấn Đào có thù giết con với ta, có mối hận cướp vợ với nó, ta muốn trực tiếp giết dân phụ kia cho hả giận, hết lần này tới lần khác Sở Hàn còn nhớ chuyện cũ! Người ta không nhớ, nó còn nhớ làm gì! Ai, lòng dạ đàn bà!" Khuôn mặt hiền lành toát ra một tia sát khí, đôi mắt kia hiện lên thích huyết hồng quang, nhưng khuôn

mặt lại như đeo mặt nạ, dù trong lòng cáu giận cỡ nào nhưng thoát nhìn vẫn rất hòa nhã.

Vui buồn không lộ ra ngoài mặt, đây là bản lĩnh đặc biệt mà Hoắc Gia Tường tu luyện được nhiều năm. Ông ta có thể tham gia quyền tiền từ thiện, chảy nước mắt thông cảm cho những đứa trẻ đáng thương nhưng cũng có thể vừa thưởng thức trà xanh vừa quan sát thuộc hạ cắt rời tứ chi kẻ địch đang sống của mình.

"Sở Hàn quá nặng tình, đây là sự yếu đuối duy nhất của anh ta!" Hoắc Vân Phi tiện tay lật dở những tấm ảnh chụp, khuôn mặt tuần tú hơi cứng lại: "Tâm phúc của Lương Tuấn Đào là Triệu Bắc Thành cũng theo đến! Con đã sai người bắt cóc vị hôn thê của hắn là Đô Hâm Lôi, nhưng cô ta là đội trưởng đội vệ sinh, không dễ xuống tay cho lắm!"

"Hừ!" Hoắc Gia Tường lại đặt mạnh chén trà lên bàn gỗ lần nữa, ông ta bất mãn nói: "Con quá ngây thơ! Bắt vị hôn thê của Triệu Bắc Thành có ích lợi gì? Vì sao không xuống tay với người phụ nữ của Lương Tuấn Đào hả? Mặc Sở Hàn nhớ tình cũ với cô ta, chẳng lẽ đối với cô ta con cũng có gì gọi là tình cũ không thành sao?"

Câu hỏi này khiến Hoắc Vân Phi á khẩu không trả lời được, một lúc lâu sau hắn có chút lo lắng mà giải thích không cần thiết: "Con sợ sau này bị Sở Hàn biết..."

"Biết thì sao? Chẳng qua là đàn bà mà thôi! Chẳng lẽ nó còn có thể vì người đàn bà lăng lơ kia mà trở mặt với nhà ta sao?" Hoắc Gia Tường dùng ngón tay chỉ chỉ con trai mình, nói: "Đồ không có đầu óc!"

Hoắc Vân Phi ngậm chặt miệng, không dám nhiều lời.

"Bảo Tát Ly Á chú ý đừng để bị bại lộ, cô ta là át chủ bài cuối cùng của chúng ta ở chỗ Tào Thất! Về sau loại chuyện này, cô ta gửi thông báo

là được, không cần hoảng loạn tốn công chụp những thứ ảnh này!” Hoắc Gia Tường dặn dò.

“Được, thưa ba!” Hoắc Vân Phi cúi đầu.

Hoắc Gia Tường ngẫm nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Nếu Lương Tuấn Đào đã đến, ta sẽ có cách đối phó hắn! Hắn có bản lĩnh đặt chân đến địa bàn chúng ta, chúng ta còn cho phép hắn tiếp tục kiêu ngạo cuồng vọng sao? Nợ Hoắc gia chúng ta hai mạng người, ta muốn hắn nợ máu hoàn máu!”

“...” Trong lòng Hoắc Vân Phi ngẫm nghĩ, làm thế nào trả lời thỏa đáng với Sở Hàn đây? Theo hắn thấy, nếu Lâm Tuyết chết, Mạc Sở Hàn rất có thể rạn nứt với Hoắc gia. Nhưng lời này nói ra chắc chắn cha hắn không tin!

Thấy con trai không nói lời nào, Hoắc Gia Tường tưởng nó bị mình dạy bảo trong lòng hổ thẹn, thấy nó đã biết sai nên cũng không nói thêm nữa. Ông ta sai người giúp việc lấy kính lão qua, tiện tay cầm lấy xấp ảnh chụp, tự mình xem xét tỉ mỉ, mỗi tấm ông ta đều xem rất cẩn thận. Khi nhìn đến người bên cạnh đi theo Lương Tuấn Đào, nữ binh bận quân phục màu lục mê người, ông ta đột nhiên ngẩn ra.

“Này, này...” Hoắc Gia Tường cho là mình bị hoa mắt, vội vàng gỡ kính xuống lau lau, ngón tay khô gầy lau mặt kính hơi run run.

“Ba, sao rồi?” Hoắc Vân Phi phát giác ra sự khác thường, vội vàng lại gần hỏi han.

Hoắc Gia Tường không ngóảnh đầu trả lời con trai, ông ta nhanh chóng đeo kính lên, nheo mắt nhìn ảnh chụp nữ binh kia. Trời ạ, khuôn mặt thanh lệ kia, đôi mắt trong suốt như suối kia không phải Tĩnh Sơ thì là ai?

“Ba, rốt cuộc ba đã phát hiện ra cái gì thế?” Có lẽ Hoắc Vân Phi chưa từng thấy cha mình thất thố như thế bao giờ, hắn không khỏi kinh ngạc.

Hoắc Gia Tường không trả lời, ông ta rút tấm thẻ ra, sau đó tiếp tục lục lọi. Chỉ cần trên ảnh xuất hiện nữ binh kia, ông ta đều lấy ra. Cứ như vậy một xấp hình bị lộn xộn hết, khoảng chừng bảy tám tấm ảnh đã bị lấy ra.

Ông ta bày mấy tấm ảnh lên bàn, quan sát khuôn mặt cô gái từ mọi góc độ, như thế nào lại giống thế chứ! Không chỉ là khuôn mặt thanh lệ xuất trần bên ngoài mà ngay cả khí chất lạnh lùng trong trẻo cũng rất giống, quả thực giống nhau như đúc.

“Người phụ nữ này... chính là Lâm Tuyết – vợ mới cưới của Lương Tuấn Đào sao?” Cuối cùng Hoắc Gia Tường ngẩng đầu, tay cầm một tấm ảnh hỏi con trai.

“Đúng vậy!” Hoắc Vân Phi do dự một chút rồi vẫn đánh bạo khuyên can: “Ba, con cảm thấy không thể giết người đàn bà này! Sở Hàn sẽ tẩu hỏa nhập ma vì cô ta...”

“Không thể giết! Đương nhiên không thể giết!” Hoắc Gia Tường tinh thần vững vàng, ông ta dặn dò con trai: “Con hãy nghĩ cách, xem có thể dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô ta từ cạnh Lương Tuấn Đào về chỗ chúng ta hay không?”

“Cái này... Có chút khó khăn!” Hoắc Vân Phi ngần ngại, “Nếu dễ làm, đã sớm bắt cô ta làm con tin rồi!”

“Ngu ngốc! Trước kia là ở kinh đô, hiện tại cô ta ở trên địa bàn chúng ta! Chẳng lẽ chuyện nhỏ đó cũng làm không được à?” Hoắc Gia Tường đậm chân, khiển trách: “Nhanh đi!”

Cấp bách vậy a! Hoắc Vân Phi cảm thấy cha mình hơi khác thường cổ quái, hăn nhin không được liền hỏi: “Ba biết Lâm Tuyết sao?”

“Cô ta tên Lâm Tuyết à?” Hoắc Gia Tường vỗ trán, dùng ngón cái trên đeo nhẫn day day mi tâm, vô số phỏng đoán hiện lên trong đầu khiến tâm ông ta loạn như ma. Nóng lòng sốt ruột, tất cả chỉ là muốn chờ kết quả có thể xảy ra. Ông ta ngẩng đầu, phất phất tay với con trai, nói: “Đi đi, chú ý bảo vệ an toàn cho cô ta, bất kể dưới tình huống nào cũng không để cô ta bị thương!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31.2

Giữa trưa, tại đại sảnh rộng lớn như cung điện của Tào Dịch Côn bày hơn hai mươi bàn tiệc rượu phong phú khoản đãi hơn trăm chiến sĩ từ quê nhà.

Tào Dịch Côn đã đặc biệt chuẩn bị một bàn sơn hào hải vị để thiết đãi Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết cùng vài sĩ quan tâm phúc hân đưa tới. Do Lương Tuấn Đào dẫn theo nữ quyến, Tào Dịch Côn cũng cố ý gọi nữ nô mình sủng ái nhất tên Tát Ly Á lên, ngoài ra còn sắp xếp bốn người đẹp lần lượt làm bạn với Triệu Bắc Thành, Phùng Trường Nghĩa, Vân Phàm và Lê Văn Chính.

Không từ chối sự xếp đặt của hân, bốn người yên tâm thoải mái hưởng thụ người đẹp phục vụ, thưởng thức tiệc trưa phong phú mỹ vị -- những thứ này ngon hơn nhiều so với thức ăn dạng nén và dịch năng lượng!

"Ai!" Tào Dịch Côn đột nhiên thở dài, có vẻ rất lấy làm tiếc.

"Anh Thất, chẳng phải người Trung Quốc các anh có câu ‘còn chuyện gì vui hơn bạn bè từ phương xa tới chơi’ ư? Thời điểm vui vẻ như vậy, sao đột nhiên anh lại thở dài thế?" Tát Ly Á ôm cánh tay trắng kiện của Tào Dịch Côn, dùng bộ ngực đầy đặn mềm mại của mình cọ xát hân, nịnh nọt hỏi.

Tào Dịch Côn vươn bàn tay to đầy lông lá ra nhéo nhéo khuôn mặt xinh đẹp rồi trêu đùa: "Bảo bối à, em không hiểu trái tim anh Thất đâu!"

Lương Tuấn Đào miệng nhai củ từ, đặt đũa xuống cười nói: "Tôi cũng thấy kỳ quái đó! Cậu bị gì hả?"

"Đào tử, lòng tôi anh còn không hiểu ư?" Tào Dịch Côn nhăn mày đáp: "Lúc trước mấy anh em chúng ta thân thiết cỡ nào! Còn có Kê Diên, Kê Diệc, bốn người chúng ta quan hệ mật thiết! Nhoảng cái đã bảy tám năm trôi qua, tôi cả ngày ở đất nước man di qua lại với trùm thuốc phiện, tôi nhớ nhà, nhớ bạn thân. . ."

"Không phải tôi đã tới rồi sao!" Lương Tuấn Đào cầm khăn ăn lau lau khóe miệng, hần nhìn đối phương, dương môi nói: "Hai người bọn họ đều bận bịu, bảy tám năm qua, số lần tôi gặp được bọn họ cũng chưa đếm đủ năm ngón tay đâu!"

"Ôi! Hai người họ đều lập gia đình rồi à?" Đôi mắt Tào Dịch Côn trông mong hỏi han.

"Chưa hề!" Lương Tuấn Đào dựa vào ghế tựa, hần rút ra một điều thuốc để hút, hơi hơi đắc ý rồi khoe khoang: "Trong bốn người chúng ta, mới chỉ có tôi lấy vợ!"

"Khụ!" Lâm Tuyết mất bình tĩnh liền bị sặc, cô vội vươn tay lấy khăn ăn, gần như cùng lúc xuất hiện hai bàn tay lớn đưa khăn tới trước mặt cô, hóa ra là của Lương Tuấn Đào và Tào Dịch Côn. Cô cầm khăn Lương Tuấn Đào đưa rồi hạ tầm mắt.

"Ha, " Tào Dịch Côn cười khan một tiếng, hơi ngượng ngập mà thu hồi lại khăn trên tay.

"Lão Thất, cậu không cần khách khí với bà xã của anh em như thế! Tôi chăm sóc cô ấy là được rồi!" Lương Tuấn Đào nói.

"Ồ! Đúng thế!" Tào Dịch Côn vội gật đầu, bước theo bậc thang Lương Tuấn Đào đã cấp. "Thấy anh lấy được bà xã xinh xắn như vậy, tôi không

kìm lòng nổi mà thương thay!"

Lương Tuấn Đào nhìn bằng nửa con mắt, mặt lộ vẻ không phiền.

Đột nhiên Tào Dịch Côn nhớ tới gì đó, vội vàng nói: "Tôi nhớ Kẻ Điên có người bạn gái lâu năm, quan hệ không tệ. . ."

"Gả cho Lãnh Bân rồi!" Lương Tuấn Đào đáp.

Lời này vừa nói ra, Lâm Tuyết lấp bắp kinh hãi! Gả cho Lãnh Bân là Hà Hiếu Mạn, chẳng lẽ trước kia cô ấy cùng Kẻ Điên . . .

Nghe vậy Tào Dịch Côn hùng hùng hổ hổ chửi bới : "Đồ đàn bà lăng lơ, uống công Kẻ Điên yêu cô ta nhiều năm như thế! Nếu là tôi, tôi không thể không làm thịt người đàn bà đó và Lãnh Bân luôn!"

Đợi Tào Dịch Côn phát tiết đủ rồi, Lương Tuấn Đào mới nói cho hẳn biết: "Là Kẻ Điên có người yêu mới, bỏ rơi cô ấy. Sau này, người yêu mới của hắn yêu đương vụng trộm ở nước ngoài, nghe nói mang bầu sinh ra một đứa trẻ da đen làm hắn tức giận quá chừng!"

Tào Dịch Côn không khỏi toát mồ hôi: "Vận khí của hắn sao lại xui xẻo vậy! Khó trách nhiều năm rồi chưa lấy vợ, ai gặp phải chuyện như vậy cũng đủ rợn lòng!"

Nói chuyện phiếm ôn chuyện cũ suốt buổi, thời gian dùng cơm trưa chẳng mấy chốc đã hết nhưng vẫn chưa bàn tới chuyện chính. Lâm Tuyết đoán do trên bàn ăn có quá nhiều người, bàn bạc có hơi bất tiện!

*

Buổi chiều Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào nghỉ ngơi hai tiếng, ở trên máy bay suốt đêm thật sự quá mệt mỏi, cứ bay tới bay lui, giờ giấc sinh học của thân thể chưa điều tiết lại.

Ngủ bù đủ sẽ thấy thần thanh khí sáng, suy nghĩ tư duy cũng sắc bén linh hoạt hơn nhiều.

Buổi tối vốn lên kế hoạch mở tiệc chiêu đãi thuộc hạ của Tào Dịch Côn, Lương Tuấn Đào muốn quen biết để sau này khi hành động sẽ thuận tiện hơn chút. Nhưng lúc tỉnh dậy, hẫng lại đổi ý.

Khi mật đàm tại sảnh trà, Lương Tuấn Đào bảo Tào Dịch Côn để mọi người lui xuống, kể cả Tát Ly Á - nữ nô yêu thích của Tào Dịch Côn.

"Chuyện chúng ta nói nhất định phải chú ý giữ bí mật, không thể quá tin tưởng vào đàn bà!" Lương Tuấn Đào nói tới đây lại quan sát Lâm Tuyết bên cạnh rồi hé miệng nói: "Đương nhiên, bà xã của mình có thể là ngoại lệ!"

Lâm Tuyết liếc hẫng một cái, mỉm cười nói: "Anh nói vào chuyện chính đi!"

"Cậu sắp khai chiến với Sá Đặc ư?" Lương Tuấn Đào hỏi Tào Dịch Côn.

Sá Đặc vốn là thuộc hạ của Tào Dịch Côn, nhưng sau này do thế lực càng ngày càng lớn liền có dã tâm muốn tách ra. Nhất là 2 năm gần đây, ngoài mặt thì hẫng thần phục Tào Dịch Côn nhưng trên thực tế hẫng không tuân theo mọi mệnh lệnh từ ông chủ.

Tất nhiên Tào Dịch Côn rất bất mãn với kẻ bề tôi này, nhưng nếu liều mạng ác chiến hẫng sợ tổn hại nguyên khí bản thân khiến Hoắc gia thừa cơ lợi dụng. Trong hai năm qua, Hoắc gia cũng mấy lần cố ý chia rẽ quan hệ giữa hẫng và Sá Đặc, chẳng qua Sá Đặc cũng là kẻ khôn ngoan nên không bị trúng kế.

Sá Đặc hiểu đạo lý bảo tồn sức mạnh, chỉ cần Tào Dịch Côn không chủ động công kích, hẫng tuyệt đối không tự tìm thêm việc. Hai năm qua

hắn bận rộn mở rộng thế lực nên không tham dự bất cứ cuộc đấu súng nào.

Đương nhiên, Tào Dịch Côn biết Sá Đặc an phận thủ mình chỉ là tạm thời, đợi vây cánh của Sá Đặc lớn mạnh chắc chắn không thiếu một trận tranh đoạt ác chiến. Sá Đặc là kẻ địch mạnh đang ẩn nấp của hắn, nói không chừng ngày nào đó sẽ liên thủ với Hoắc gia, quay đầu phản chiến đối phó hắn.

"Tình hình không còn rõ ràng như trước, ngoài mặt tôi và Sá Đặc vẫn duy trì hòa khí, chỉ cần không bắt hắn mang quân đi liều mạng vì tôi, ngược lại những chuyện khác hắn cũng không âm ỉ quá mức!" Tào Dịch Côn hiểu rõ Sá Đặc là kẻ khôn ngoan, toàn bộ hành động của hắn đều để bảo tồn, mở rộng thực lực, yên lặng chờ cơ hội rồi đánh cho mình 1 kích trí mạng.

"Có thể duy trì hòa khí ngoài mặt cũng tốt!" Lương Tuấn Đào gật gật đầu, hạ giọng nói: "Cẩn thận giữ bí mật chuyện chúng tôi tới đây, không cho phép tiết lộ ra ngoài!"

"Đương nhiên rồi!" Tào Dịch Côn nghiêm mặt nói: "Tôi cũng xuất thân là quân nhân, hiểu rõ kỷ luật nghiêm khắc!"

"Chuẩn bị đầy đủ tất cả tư liệu về Sá Đặc cho tôi, tôi sẽ giúp cậu dọn dẹp chướng ngại vật này!" Lương Tuấn Đào sáng khoái nói.

Tào Dịch Côn không khỏi nâng mắt nhìn đối phương một cái, tuy biết bản lĩnh của Lương Tuấn Đào, nhưng hắn vẫn kinh ngạc vì sự tự tin gần như là cuồng ngạo của đối phương. Sá Đặc là thuộc hạ lâu năm của Tào Dịch Côn, kẻ đó có thế lực hùng hậu, bằng không đâu dám sống một mình một phương ở Tam Giác Vàng. Muốn diệt trừ Sá Đặc nói dễ hơn làm ư? Nếu thực sự dễ dàng thì Tào Dịch Côn này đã sớm xuống tay, đâu nuôi cái mối họa ấy chứ?

"Đừng nóng vội! Sá Đặc rất giáo hoạt, hơn nữa hắn là dân bản xứ, có mạng lưới quan hệ lớn mạnh rắc rối khó gỡ! Trong chốc lát chúng ta không

làm gì được hần đâu!" Tào Dịch Côn nói tới đây đột nhiên nhớ tới một việc, trong lòng khê động liền sửa lại lời nói: "Đương nhiên, tôi biết bản lĩnh của anh! Người khác không làm được anh có thể làm được, được rồi, tôi sẽ bảo người chuẩn bị toàn bộ tư liệu về Sá Đặc một cách tỉ mỉ kỹ càng cho anh!"

*

Buổi tối, khi Lâm Tuyết vào phòng tắm, Lương Tuấn Đào không hợp đạo lý cũng đi theo. Thực hết cách với hần, lúc chấp hành nhiệm vụ hần cũng có thể động dục như thường.

Nhưng sự thật chứng minh, Lâm Tuyết đã hiểu lầm Lương thủ trưởng. Thật ra người ta không ngừng theo cô vào phòng tắm bên cạnh vì muốn gần gũi còn vì một nguyên nhân khác quan trọng hơn.

Vào phòng tắm, Lương Tuấn Đào trước bảo cô đừng cởi quần áo, sau đó hần bắt đầu tìm kiếm chung quanh. Lâm Tuyết biết năng lực điều tra của Lương Tuấn Đào vô cùng mạnh, nhưng hần tìm gì trong phòng tắm nhỉ?

Chỉ chốc lát sau, Lương Tuấn Đào liền tìm thấy máy quay nhỏ được giấu giữa khe hở trên khung tranh. Hần nhẹ cười lạnh, sau đó tiện tay lấy khăn mặt quấn chặt cái camera kia lại.

". . ." Lâm Tuyết kinh hãi, cô thật sự không ngờ trong phòng tắm lại lắp đặt loại đồ này, xem ra Tào Dịch Côn đúng là không khác gì kẻ biến thái.

"Tùy cơ ứng biến!" Lương Tuấn Đào ngược lại rất bình tĩnh, hần nhú mày, khẳng định suy đoán của Lâm Tuyết: "Hần đúng là biến thái! Trước kia ở bộ đội, hần cả đêm không ngủ mà chạy đến ký túc xá nữ binh rình coi bọn họ thay quần áo tắm rửa, vì việc này mà hần bị xử phạt nhiều lần rồi!"

Hóa ra thực sự có loại sở thích như vậy! Lâm Tuyết nhăn đôi mày thanh tú, hơi lo lắng nói: "Sao em cứ có cảm giác người này tâm địa bất chính!"

"Tâm địa quá ngay thẳng thì không thể làm trùm ma túy được!" Lương Tuấn Đào nhún nhún vai, bắt đầu cởi quần áo cho cô.

"Để em tự làm!" Lâm Tuyết đẩy bàn tay to nóng của hắn ra, răn đe: "Thời điểm này anh nên suy nghĩ nhiều việc có ích, đừng chỉ lo động dục!"

"Bây giờ là thời điểm nên động dục em lại bảo anh nghĩ việc gì khác chứ?" Lương Tuấn Đào đặt cô lên vách tường, tay chân lạnh lẽo mà đẩy quần áo cô ra.

Vách tường được bọc da, mềm mại trơn nhẵn vô cùng, phòng ẩm lại mát mẻ, như được đặc biệt thiết kế cho chuyện gì đó.

"Anh. . ." Lâm Tuyết hoàn toàn không nói gì được tên quân nhân lưu manh này. . . Sao hắn cứ tràn đầy ham muốn thế chứ!

Lương Tuấn Đào cấp tốc xông vào, hắn chìm đắm trong thân thể cô, thở dài thỏa mãn. "Bà xã. . . Cục cưng . . . Tiểu quái. . ."

Vào thời điểm này, hắn thường thích gọi cô bằng những tên hiệu quái lạ mà không sợ buồn nôn!

Không biết có phải đã quen với việc hắn đầy nhu cầu hay không, thân thể Lâm Tuyết rất nhanh liền có phản ứng. Hai tay mềm mại quấn quanh thân thể rắn chắc mạnh mẽ như dây leo quấn quanh đại thụ, người phụ nữ da dẻ trắng ngần tôn lên người đàn ông khỏe mạnh nước da màu mật ong, một mềm một cứng, vô cùng hoàn mỹ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31.3

"Con mẹ nó chứ!" Tào Dịch Côn thấy màn hình video trước mắt đen sẫm thì tức đến khó thở, giậm mạnh chân trong phòng! Hắn mắng to Lương Tuấn Đào không ra gì: "Mẹ, hăn hưởng thụ người đẹp, để hai mắt ta nhìn cũng không được sao? Đồ keo kiệt! Mẹ kiếp, làm lão tử sốt ruột, cứ muốn . . ."

Hắn muốn nói thẳng : chiếm lấy Lâm Tuyết nhưng nhớ tới giao tình lâu năm với Lương Tuấn Đào, lời này cuối cùng nuốt lại.

"Hi hi. . ." Tát Ly Á cười duyên từ phía sau tiến lên ôm lấy thân thể to lớn ngăm đen của hắn, cô ta trêu ghẹo: "Anh cũng đừng ác độc thế! Người ta là vợ chồng, đương nhiên khi gần gũi không thích bị người khác nhìn thấy! Chẳng lẽ khi ở trên giường cùng em, anh Thất cũng đồng ý để người khác đứng cạnh xem à?"

Tào Dịch Côn mất kiên nhẫn đẩy cô ta ra rồi mắng: "Cút ngay!"

Thấy hắn đến nửa con mắt cũng không nhìn mình, Tát Ly Á hơi hậm hực, nhưng cô ta hiểu rõ tính tình Tào Dịch Côn, trong thời điểm này mình nên im lặng và câm miệng, không thể trêu chọc hắn.

Mở ra một màn hình video khác, Tào Dịch Côn xoa tay chờ, trong mắt hiện lên một tia dâm tà, hắn thì thào lẩm bẩm: "Ta không tin Lương Tuấn Đào có thể tìm thấy camera ở phòng ngủ!"

Đôi mắt hăn cứ như vậy - trông mong chờ đợi ... đợi ... đợi đến một giờ sau! "Mẹ nó, tiểu tử Đào Tử này không đùa chứ!" Hăn tức giận mắng mỏ: "Người ta mềm như nước, đáng điều lại thần kì như vậy, hăn cam lòng đè ép ở trong sao? Nhanh qua 1 tiếng rồi, đương nhiên thể năng hăn chẳng thành vấn đề, nhưng đừng chơi đùa làm người ta ngất xỉu chứ!"

Tát Ly Á đi tới, thấy mặt Tào Dịch Côn đen sì đầy tức giận và ghen tuông, cô ta liền cười nói: "Vợ chồng son bọn họ mới cưới, gần gũi một lúc là chuyện đương nhiên! Anh tức giận cái gì hả?"

Ngay khi Tào Dịch Côn hận không thể chạy tới đập cửa phòng tắm, cuối cùng Lương Tuấn Đào cũng bước ra! Quả nhiên, hăn ôm Lâm Tuyết vào phòng ngủ, người con gái trong ngực mệt đến mức ngay cả mắt cũng không mở nổi.

"Hăn còn không bằng kẻ thô lỗ như ta, ngay cả việc thương hương tiếc ngọc cũng không biết!" Tào Dịch Côn xem hình ảnh trên video nhắc đi nhắc lại, sau đó trọng tâm dừng lại trên khuôn mặt Lâm Tuyết, bắt gặp đôi mắt trong suốt của cô đang nhắm lại, hình như cô đang nói gì đó với Lương Tuấn Đào. Khuôn mặt thanh lệ ửng đỏ như mây màu, dễ nhận thấy vừa mới trải qua một hồi cá nước thân mật kịch liệt. Nhưng trên gương mặt ấy là sự thỏa mãn ngọt ngào, như con mèo nhỏ biếng nhác làm ổ trong ngực Lương Tuấn Đào, dịu hiền làm người ta đổ kỵ. "Mẹ kiếp, xem ra đàn bà đều thích bị đàn ông đối xử như vậy, dù mệt vẫn thoải mái!"

Nói xong, nơi nào đó liền nhanh chóng góc đầu dậy, dựng thẳng thành lều trại. Cả người Tào Dịch Côn khô nóng khó nhịn, hăn liền kéo Tát Ly Á qua.

"Này, anh Thất, tay anh thật mạnh mẽ!" Tát Ly Á đau đến nín thở nhưng gương mặt xinh đẹp vẫn nở nụ cười quyến rũ không đổi, giống như vui thích mà ngâm nga : "Em đến hầu hạ anh đây!"

Tào Dịch Côn kéo đầu cô ta đến trước häng, kéo khóa quần ra, hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn hầu hạ mình. Nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình video, ngay cả chớp mắt cũng tiếc.

Trên màn hình, Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết nghỉ ngơi, hai người đều mặc đồ ngủ, ôm nhau kề cận cùng ngủ, xem ra không định tiếp tục chuyện kia nữa.

Quá thất vọng, Tào Dịch Côn vừa tức vừa bực lại không biết phải làm sao, hăn phát hiện ra Lương Tuấn Đào quả là danh bất hư truyền. Hăn có bao nhiêu cân lượng đối phương đều biết tường tận hết. Camera trong phòng ngủ giấu đến mức cực kì bí mật, nếu muốn tìm ra có khi phải mất cả đêm. Lương Tuấn Đào dứt khoát không lãng phí sức lực, cũng không lẩn qua lẩn lại (ở trong phòng tắm sớm đã nghiên rồi), hăn cứ an an ổn ổn ôm bà xã ngủ say.

Ánh sang dần tối, nhưng máy quay có tia tử ngoại vẫn có thể ghi được hình ảnh hai người trên giường, bọn họ như đã ngủ rồi.

Thật lâu sau, chỉ nghe nổ "ầm" một tiếng, thiết bị theo dõi trên tay bị Tào Dịch Côn tức giận nắm chặt tan thành mảnh nhỏ. Tát Ly Á đang tại dốc sức hầu hạ hăn bị giật mình, cô ta không cẩn thận cắn phải hăn, "A!" Người đàn ông kêu đau, sau đó hăn vung tay, người đàn bà lỏa thể liền bị hăn đẩy bay sang một bên.

*

Trong bóng tối, người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve Lâm Tuyết, tiếng thở dốc và lực đạo từ từ tăng thêm.

Cảm giác được sự nóng rực của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết biết hăn muốn làm gì, cô vội vàng ngăn cản: "Không phải anh nói nơi này Tào Dịch Côn trang bị cameras sao? Chẳng lẽ anh muốn trình diễn màn xuân cung đồ sống trước mặt hăn ư?"

"Yên tâm đi!" Lương Tuấn Đào cười đắc ý, "Hiện tại hắn đã tức giận đến mức đập vỡ thiết bị theo dõi rồi!"

Có thể liệu sự như thần như vậy sao? Lâm Tuyết nhìn vẻ mặt ung dung kia, cô thấy hắn tự tin hơi quá mức. Cô đẩy ra bàn tay to ra, nghiêm nghị cự tuyệt: "Không được! Đêm nay em mệt!"

Thời điểm không thích sẽ không muốn, Lâm Tuyết không muốn gượng ép bản thân mình.

Lương Tuấn Đào biết mình đòi hỏi vô độ khiến cô chịu không nổi, hắn liền kiềm chế đúng lúc, khống chế dục vọng của mình. Sờ soạng trên người cô trong chốc lát liền dừng lại rồi ôm chặt lấy cô.

"Sao rồi?" Từ hành động khác thường của hắn, Lâm Tuyết cảm thấy một tia lo âu và khủng hoảng. "Có chuyện gì vậy?"

"Bà xã. " Lương Tuấn Đào đen tối nhìn trộm đường nét thanh lệ, nhẹ giọng hỏi: "Em dám giết người không?"

". . ." Lâm Tuyết không khỏi bấu chặt cánh tay vạm vỡ, im lặng thật lâu sau mới hỏi: "Cần em giết người ư?"

"Đúng vậy!" Lương Tuấn Đào thở dài có chút bất đắc dĩ: "Anh đã sớm nói, tới đây không phải để nghỉ phép, chẳng những phải chuẩn bị tâm lý vì nước hy sinh thân mình, đồng thời phải có dũng khí giết địch! Thời điểm cần thiết, nhất định phải giết người! 'Người chết ta sống', ý câu nói này em hiểu không? Thời khắc mấu chốt, chỉ có 'Người' chết 'Ta' có khả năng sống, đương nhiên, 'người' ở đây là kẻ địch, 'ta' là chúng ta!"

Lâm Tuyết im lặng, cô biết điều Lương Tuấn Đào đang nói là thực tế tàn khốc. Đây không phải trò đùa cũng không phải diễn tập, trong quá trình hành động đầy rẫy nguy hiểm ngoài ý muốn, để thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, không thể tránh được việc tự tay giết kẻ địch.

Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng kiên định nói: "Em có thể giết người, chỉ cần họ quả thật đáng chết!"

Lương Tuấn Đào cười khố: "Mỗi trùm buôn lậu ở Tam Giác Vàng này đều đáng chết, gồm cả Tào Lão Thất, bắn chết một trăm người còn ít! Yên tâm đi, kẻ muốn em giết đều là tội phạm tử hình chẳng qua muốn tay em chấm dứt sinh mệnh đầy tội ác của bọn họ trước mà thôi! Em không cần bứt rứt, khi chấp hành nhiệm vụ phải cảm thấy sứ mệnh vinh quang vì dân trừ hại vì nước nguyện trung thành!"

Thời gian Lâm Tuyết nhập ngũ hơi ngắn, tiếp xúc mọi việc cũng tương đối ít, ví dụ như loại nhiệm vụ giết địch này, đối với cô gái lương thiện như cô mà nói chính là vấn đề khó khăn không dễ dàng gì. Hẳn sẽ phải tẩy não cô, bằng không khi đối mặt với cảnh giết chóc máu chảy đầm đìa, có thể cô sẽ suy sụp.

"Được!" Lâm Tuyết trịnh trọng gật đầu, cô hỏi: "Anh cần em giết mấy người?"

Lương Tuấn Đào ngẫm nghĩ một chút, đáp: "4 - 5 người!"

Lâm Tuyết mở to mắt, một lúc lâu không nói nên lời. Tự tay cô chấm dứt 4 đến 5 sinh mạng ư? Cô phát hiện mình vẫn luôn đánh giá cao bản thân, bởi lúc này nghe Lương Tuấn Đào nói vậy, trái tim băng giá của cô cũng run sợ.

Lương Tuấn Đào không ép cô, hắn vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, an ủi: "Đừng sợ! Nếu không làm được có thể trở về! Tay thượng tá quân bộ phái tới lần trước cũng không làm được, trực tiếp bị Tào Lão Thất đuổi đi rồi! Ngày mai anh sẽ bảo Vân Phàm hộ tống em về nước, đổi nữ binh khác qua đây!"

Hơi thở bắt đầu dồn tập, tim đập cũng nhanh hơn, Lâm Tuyết biết quyết định này sẽ ảnh hưởng sâu sắc tới cả đời còn lại! Là đi? Hay ở?

"Em cứ tiếp tục suy nghĩ đi ! Trước khi bắt đầu hành động, em có thể rời đi bất cứ lúc nào!" Lương Tuấn Đào nói xong liền nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Giữa màn đêm yên tĩnh, một lúc lâu sau truyền đến giọng nữ vì việc nghĩa không chùn bước: "Em ở lại!"

*

Sáng sớm hôm sau, hai người nhà Lương Tuấn Đào sau khi được ăn no ngủ đủ, thoát nhìn nét mặt toả sáng, còn Tào Dịch Côn lại mang đôi mắt gấu trúc xuất hiện trước mặt mọi người.

"A?" Vân Phàm có chút kinh ngạc, hỏi: "Tối hôm qua anh Thất ngủ không ngon ư? Do mấy người chúng tôi tới mà phấn khởi quá độ thể à?"

Lương Tuấn Đào nhếch môi cười : "Có phải người đẹp bên cạnh rất tham ăn không, lấy hết của Lão Thất rồi à!"

"Nói bậy!" Tào Dịch Côn ngẩng đầu lên, vỗ vỗ lồng ngực vạm vỡ: "Chỉ bằng khối thân thể của anh Thất đây, một đêm chơi mấy em là chuyện nhỏ!"

"Sao không thấy cô gái đêm qua bên cạnh anh Thất đâu nhỉ? Có phải mệt đến nỗi không rời nổi giường không?" Vân Phàm vừa chế nhạo vừa trêu chọc nói.

"Ha ha, " Tào Dịch Côn đắc ý hếch cằm, con mắt như vô tình hữu ý mà hướng về Lâm Tuyết, khoe khoang: "Đàn bà ở trên giường tôi đều giống nhau, không chịu nổi, bảo bọn họ đi hầu hạ đàn ông khác, họ đều nói so ra kém tôi!"

Lâm Tuyết ngậm phỉ nhổ một hơi, ánh mắt trong trẻo rũ xuống che dấu sự chán ghét. Cô ghét nhất loại đàn ông tình dục lan tràn quá giới hạn,

nghe mà buồn nôn.

Tào Dịch Côn lại hiểu sai ý, hắn thấy Lâm Tuyết hạ tầm mắt, còn tưởng cô đang then thùng chứ! Cả người hắn lại khô nóng một hồi như phản xạ có điều kiện, trong lòng nghĩ không phải mình bị tẩu hỏa nhập ma đấy chứ? Cô gái vừa gặp một ngày lại có thể dễ dàng tác động khổng chế tâm tình hắn.

"Này, mới sáng sớm có thể đứng đắn chút không!" Lương Tuấn Đào quay đầu lại răn dạy Vân Phàm: "Tiểu tử cậu tuổi còn trẻ mà cứ thích phát động đùa giỡn, không thấy chị dâu cậu đang mắc cỡ à!"

Thấy Lương Tuấn Đào không vui, tất cả mọi người đều ngậm miệng. Tào Dịch Côn cũng chĩnh lại vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Ăn cơm ăn cơm thôi, ăn xong chúng ta làm chính sự!"

*

Tất cả đã được chuẩn bị sắp xếp, buổi chiều khi xuất phát, Tào Dịch Côn không khỏi cảm thấy giật mình lần nữa: "Anh, anh định đưa cô ấy đi cùng ư?"

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đều thay trang phục bản xứ, mặt khác Vân Phàm và 24 người lính tinh nhuệ khác đi theo cũng cải trang chấp hành nhiệm vụ.

Trước sự ngạc nhiên của Tào Dịch Côn, Lương Tuấn Đào không đồng ý: "Hành động lần này cô ấy là nòng cốt, đương nhiên muốn tham gia hành động!"

"Không được!" Tào Dịch Côn trịnh trọng phản đối: "Anh có biết chỗ Sá Đặc nguy hiểm cỡ nào không? Đưa cô ấy theo . . . anh không sợ sẽ bị bọn lang sói xé nuốt đến ngay cả bã cũng không còn ư?"

Lương Tuấn Đào dường như lo lắng một chút, hấn ngẩng đầu nhìn ánh mắt lộ rõ hi vọng của Tào Dịch Côn một cái, từ từ nói ra một câu, suýt tí nữa làm đối phương lệch mũi: "Nhưng để cô ấy ở lại chỗ cậu, tôi cảm thấy còn nguy hiểm hơn!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32.1

Phải tiếp tục trải qua khí hậu nóng như thiêu, Lâm Tuyết đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Cô ung dung mặc một chiếc áo ngắn màu xám tro có hoa nhí, quần đùi bằng vải thô mỏng ôm trọn thân thể mềm mại duyên dáng cùng đôi chân ngọc thon dài.

Đôi chân xinh đẹp ngà ngọc kia quá chói mắt, Lương Tuấn Đào nhìn cũng có hơi thất thường, hăn bảo: "Bà xã, em mặc quần dài vào đi!"

Lâm Tuyết bất đắc dĩ buông lỏng, nói thật: "Ông xã, em mặc quần dài sẽ nóng đến xiù mất!"

Rời khỏi tòa thành kia sẽ không được đãi ngộ tốt như vậy, trời hè nóng bức khô rang người, nếu không che kín thân mình thật kĩ sẽ bị cảm nắng mất.

Cô ăn mặc thế này tất nhiên một phần lí do cũng vì tối hôm qua Lương Tuấn Đào đã nói thẳng kế hoạch hành động với cô, cô biết ăn mặc gợi cảm sẽ giúp hành động tiến hành thuận lợi hơn.

Mặc dù vậy trong lòng Lương Tuấn Đào vẫn hơi khó chịu, cũng may cấp dưới đều biết tính "hay ghen" của hăn, lúc không có chuyện gì làm đôi mắt liền thưởng thức phong cảnh bên ngoài chứ không dám nhìn vào đôi chân ngọc của người phụ nữ bên cạnh hăn.

Nhưng Đợi đặt chân tới địa bàn của Sá Đặc , loại đàn ông như những sài lang hổ báo kia sẽ không nghe lời như vậy, chắc chắn sẽ mở to mắt nhìn chăm chăm đến lòi mắt ra ngoài!

"Sá Đặc là trùm thuốc phiện, trên địa bàn hắc không chế có mỏ vàng! Hắc chiêu mộ rất nhiều thanh niên trai tráng bản địa làm công nhân đãi vàng, những kẻ đó đa số là tội phạm tử hình trốn trại, đều là bọn liều mạng, quả thực còn nguy hiểm hơn ác lang, em nhất định phải chú ý!" Trên đường đi, Lương Tuấn Đào nhỏ giọng dặn dò.

"Vâng!" Lâm Tuyết lắng nghe, cô gật đầu đáp: "Yên tâm! Trước khi bắt đầu hành động, em sẽ không rời anh một tấc!"

Đương nhiên cô hiểu chuyện nặng nhẹ, nếu sơ sót thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Lâm Tuyết sờ sờ túi nhựa bên hông theo bản năng, nơi đó cất giấu sáu cây độc châm , là vũ khí hành động của cô.

Thật sự phải giết người ư? Lâm Tuyết nắm chặt tay, nhịp tim đập tăng nhanh. Bình sinh ngay cả con gà cô cũng chưa từng giết! Hiện tại cô cần phải giết người, hơn nữa còn cần giết năm người.

Địa bàn của Sá Đặc cách chỗ Tào Dịch Côn khoảng hơn một trăm dặm, đi hơn hai tiếng đã đến mỏ vàng trong truyền thuyết.

Mỏ vàng ở dưới chân núi, bị một con sông không lớn không nhỏ chặn ngang chia làm hai mảnh, nước sông trong suốt gột rửa cát màu vàng kim trong lòng sông, ánh mặt trời chiếu xuống, kim quang lấp lánh.

Gần ngàn thợ mỏ thân thể cường tráng cời trần, mặc một cái quần cụt, đầu gối ở sâu trong lòng sông đang đãi vàng. Cường độ lao động cao khiến thân thể bọn họ ngăm đen khỏe đẹp, nhưng do quanh năm ngâm nước đãi vàng nên đầu gối bọn họ không tốt lắm.

Những người này đa số là tử tù trốn trại hoặc là những kẻ chạy trốn kẻ thù, vì cùng đường mới tụ tập ở nơi này. Do Sá Đặc có thể cho bọn họ của cải cũng như sự bảo vệ nên không ai dám tới đây truy xét tù vượt ngục và kẻ thù, xông tới sẽ bị người của Sá Đặc thẳng tay hạ gục.

Sá Đặc nhìn trúng thú tính, thân thể và tính tình tàn nhẫn như sói của họ, chỉ cần lợi dụng thỏa đáng, bọn họ đúng là vũ khí có lực nhất trong tay hắn!

Lương Tuấn Đào mang theo bốn chiếc xe, lấy danh nghĩa Tào Dịch Côn tới nơi này nói chuyện giao dịch vũ khí cùng Sá Đặc.

Xe lái đến vùng trung du con sông thì có phần tử vũ trang cản lại, ý bảo bọn họ dừng xe.

Lương Tuấn Đào bình tĩnh nói vào bộ đàm: "Dừng xe, không được phép tranh chấp, đợi lệnh!"

Cửa xe mở ra, ba người - Lương Tuấn Đào - Lâm Tuyết và Vân Phàm cùng nhau bước xuống, 24 chiến sĩ khác cải trang làm tay chân trong ba chiếc xe phía sau cũng dừng lại chờ lệnh.

Có 2 kẻ bước tới, dùng tiếng Hoa không thuần thực nói với bọn họ: "Sá Đặc tiên sinh ở bên trong chờ các người, xe không thể lái vào, chỉ cho hai người vào gặp ông ấy!"

Lương Tuấn Đào gật đầu một cái rồi bảo Vân Phàm đưa những chiến sĩ cải trang kia lái xe đến địa điểm chỉ định chờ dặn dò sau, sau đó hắn cùng Lâm Tuyết đi theo hai hai gã võ trang kia lên thượng du.

Dọc đường đi, những công nhân đãi vàng bên ven sông ngừng động tác đào vàng, đứng thẳng người quan sát bọn họ. Ở khu vực hoang vu khai thác mỏ này, người mặc quần short áo ngắn như Lâm Tuyết rất chói mắt,

mái tóc đen như mực, da trắng như tuyết, môi hồng răng trắng, vừa nhìn đã biết không phải phụ nữ bản địa.

Những cô gái bản địa đều có làn da màu mật ong, điều này liên quan tới ánh mặt trời mãnh liệt và khí hậu địa phương, Lâm Tuyết với làn da trắng như tuyết, mặt mày như hoa, quả thực là long phượng sừng lân hiếm có.

Trong mắt những gã đàn ông bắn ra tia dâm tà, cứ nhìn chăm chú vào cô như đám sói đói.

"Đi đi đi! Nhìn gì vậy? Người đàn bà này không phải người các người có thể mộng tưởng! Làm việc, mau làm việc đi!" Một gã võ trang giơ súng lên quơ quơ trước mặt bọn họ, hùng hổ khiển trách.

Những thợ đào mỏ lúc này mới lại cầm sàng cát nặng nề lên, trước lúc khom lưng làm việc vẫn thèm thuồng nhìn về cô gái yếu điệu xinh đẹp.

Lâm Tuyết đi không nhanh, cô mau chóng quan sát cảnh vật chung quanh một lần, làm quen với địa thế nơi này để chuẩn bị đầy đủ trước khi thi hành nhiệm vụ. Nơi này quả nhiên giống lời Lương Tuấn Đào nói, là nơi phiến hoang mà Sá Đặc chính là thủ lĩnh của những kẻ dã man.

Vùng lãnh thổ này rất rộng, lấy mỏ vàng lớn làm tâm điểm, lục lượng vũ trang của Sá Đặc rải rác xung quanh. Ngàn vạn lần đừng xem thường mỏ vàng này, mấy năm qua, chưa ai có thể chiếm đóng nơi đây, Chính phủ các quốc gia chung quanh từng phái người tới quét sạch, kết quả có đi không về, toàn bộ hy sinh hết.

Thuộc hạ của Sá Đặc và những thợ mỏ này đều có tính tình hung ác, sẵn sàng bỏ mạng, giết một có một, độc ác cộng với không muốn sống, giống như cá mập trong biển, tàn nhẫn thị huyết, gặp được máu liền rất hưng phấn và hướng tới tấn công, dù có tử thương vô số cũng không sợ hãi, đôi khi càng đấu càng hung ác liên tục giết lẫn nhau, khi giết đỏ cả mắt hoàn

toàn không phân rõ địch ta, thuần túy là để lấy được huyết sát nhằm thỏa mãn khoái cảm.

Đối với Tào Dịch Côn mà nói, Sá Đặc tựa như một con nhím gai, hẳn đã sớm muốn trừ khử, đáng tiếc không nắm chắc mười phần thắng không dám hạ thủ.

Ánh nắng sắc bén chiếu vào, đi bộ chừng nửa cây số, hai người ướt đầm mồ hôi vì nóng. Biết đây là đòn ra oai phủ đầu của Sá Đặc, nhưng không ai lên tiếng oán trách.

Cuối cùng đến trước một tòa nhà, dù chỉ là mấy gian nhà ngói bình thường nhưng trên vách tường bên ngoài là cục nóng điều hòa xoay tròn, xem ra không tầm thường chút nào.

Hai gã phần tử vũ trang dùng họng súng chỉ chỉ về phía cửa phòng, ý bảo tự họ đẩy cửa có thể đi vào.

Lương Tuấn Đào bình tĩnh tiến lên trước đẩy cửa phòng ra, chưa đợi hẳn qua cửa đã bị người ở bên trong dùng súng chĩa vào, hẳn không phản kháng mà phối hợp giơ tay lên.

Hai gã đàn ông soát người, tịch thu một khẩu súng ngắn, một con dao nhỏ bên hông hẳn, ý bảo hẳn có thể tiến vào.

Đến phiên Lâm Tuyết, cô không chịu để bọn họ đụng vào thân thể mình, liền tự mình vỗ vào bên hông cho bọn họ xem. Giữa hè nóng bức, quần áo phong phanh, giấu không nổi vũ khí sát thương nào trong đó, vì cô là khách, những kẻ kia cũng không ép buộc lục soát người cô.

Hai người thông qua kiểm tra đi vào bên trong, thấy bên trong bài biện cũng rất bình thường, quả thực không thể so nổi với sự xa hoa trong nhà của Tào Dịch Côn. Đợi chừng mấy phút, Sá Đặc liền có mặt.

Hắn không quá khác biệt với dân bản địa, da tay ngăm đen, vóc người vạm vỡ, há miệng liền lộ ra miệng đầy răng trắng.

"Đặc tội rồi, mời hai vị ngồi!" Vì còn duy trì hòa khí ngoài mặt với Tào Dịch Côn nên Sá Đặc khá lịch sự. Ánh mắt của hắn quét qua khuôn mặt Lương Tuấn Đào, sau đó rơi vào người Lâm Tuyết, không ngoại lệ mà toát ra kinh diễm.

Thấy Sá Đặc nói một hơi tiếng Trung lưu loát, Lương Tuấn Đào liền tiến lên bắt tay, rất khiêm tốn đáp: "Tôi là người Thất gia giới thiệu đến, lần đầu làm ăn với Sá Đặc tiên sinh, vô cùng vinh hạnh!"

Lương Tuấn Đào đóng giả làm thương nhân mua bán vũ khí, hơn nữa còn có quan hệ thân thích với Tào Dịch Côn, dựa vào tầng này quan hệ mà tìm được vị khách hàng lớn - Sá Đặc. Lần này mang theo ba xe súng ống chất lượng ưu tú, giá cả phải chăng tới khiến Sá Đặc hết sức phấn chấn, nên khi Lương Tuấn Đào nói muốn gặp mặt kết giao bằng hữu để ngày sau tiếp tục hợp tác, Sá Đặc rất sung sướng mà đồng ý.

"Có thể cùng Phương tiên sinh hợp tác cũng là vinh hạnh của tôi!" Sá Đặc vô cùng nhiệt tình, cùng bắt tay Lương Tuấn Đào đang dùng tên giả "Phương tiên sinh", còn chủ động bắt tay Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết thấy Sá Đặc đi về phía mình, cũng biết kế hoạch đã thành công được một nửa. Cô bình tĩnh, nhiệt tình chủ động đưa tay cầm bàn tay lớn đầy đặn kia: "Rất vui được quen biết ngài!"

"Tôi cũng vậy, xin hỏi tiểu thư họ gì?" Sá Đặc bắt được tay Lâm Tuyết, giống như quên việc phải bỏ ra.

"Tôi họ Lâm!" Lâm Tuyết hơi giương môi, cũng không tránh tay hắn dù trên người hắn nồng nặc mùi hương phát sắc khiến cô thấy ghê tởm, cô vẫn cười tươi như hoa: "Sá Đặc tiên sinh nói tiếng Trung rất lưu loát!"

"Ah, trước kia tôi ở Trung Quốc mấy năm rồi!" Sá Đặc liếm liếm đôi môi dày, ánh mắt lang sói tham luyến trên mặt, trên ngực Lâm Tuyết bắn khoản mấy lần. "Cô họ Lâm? Là Lâm muội muội sao?"

Lâm Tuyết lần nữa mỉm cười, gật đầu đáp: "Đúng vậy!"

"Chắc chắn! Thật sự có cốt cách của Lâm muội muội!" Sá Đặc gần như quên mất dự tính ban đầu của mình chỉ là muốn giữ chặt vị thương gia "Phượng tiên sinh" có vũ khí chất lượng giá cả hợp lý kia, hiện tại hắn cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Lâm Tuyết lại không muốn buông ra nữa. Nếu không phải còn mấy phần kiêng kỵ, hắn hận không thể kéo cô vào ngực ngay lập tức.

Lương Tuấn Đào đứng sau Sá Đặc, khuôn mặt xanh mét, hận không thể chặt đứt cái móng heo đang nắm chặt tay Lâm Tuyết kia, nhưng. Đây chẳng phải là kết quả trong kế hoạch sao? Vào giờ phút này, trong lòng hắn âm thầm thề, cuộc đời này này không bao giờ ... để Lâm Tuyết tham gia vào loại nhiệm vụ này nữa, lại càng không để cô thi hành nhiệm vụ với các quân nhân khác, xem ra sau khi về nước hắn phải cùng cô nói chuyện cho tốt một chút.

Lâm Tuyết đâu biết lúc này trong lòng Lương Tuấn Đào đang rối rắm, cô hoàn toàn tiến hành theo kế hoạch, vốn tất cả đều rất thuận lợi, có thể tưởng tượng trên đường không xuất hiện chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn nào.

Lúc nói chuyện Sá Đặc có một thói xấu, há mồm liền phun nước miếng, người quen của hắn lúc nói chuyện sẽ cố ý kéo ra khoảng cách với hắn nhưng hắn cứ cố ý đến gần, dĩ nhiên Lâm Tuyết không thể đẩy ra, điều này dẫn tới trong lúc đối thoại nước miếng từ cái miệng thú của hắn không ngừng văng tung tóe về phía cô.

Cảm giác ghê tởm xông tới từng đợt, cô cố gắng kiềm chế, không để mình nôn mửa.

Đáng tiếc Sá Đặc không nhận ra người đẹp trước mắt ác cảm chán ghét hẳn cỡ nào , ngược lại càng hăng hái bùng bùng, nước miếng bay ngang: "Trên người Lâm tiểu thư có loại ý vị rất cổ điển, quá mê người ! Khiến người ta không tự chủ được trong lần đầu tiên gặp mặt."

"Oe!"

Chuyện thảm nhất của Lâm Tuyết đời này chính là đây, rõ ràng lúc này cá đã cắn câu, cô lại khiến hẳn sợ chạy.

Cuối cùng Sá Đặc cũng ngậm miệng, người đẹp đang nói chuyện với hẳn lại chán ghét phát nôn một trận. Hẳn buông lỏng tay cô, sắc mặt nhất thời âm trầm, gương mặt tròn trịa càng đen hơn, xem ra vô cùng mất hứng.

"Oe!"

Cơn ghê tởm vẫn tiếp tục chưa dứt, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ bị khuấy bốc lên, dịch dạ dày không ngừng dâng trào, ghê tởm đến muốn ói! Cô che miệng, bước nhanh ra cửa, đứng ở ngoài cửa bóp cổ không ngừng nôn khan .

Thực sự không ngờ Lâm Tuyết sẽ phản ứng như vậy, Lương Tuấn Đào thở ngược, nhưng xưa nay hẳn vốn nhạy bén, không đợi Sá Đặc then quá hóa giận đã vội bước nhanh lên trước, khách khí nhận lỗi: "Do không quen nhiệt độ nóng nắng địa phương, sau khi xuống xe lại đi dưới ánh mặt trời lâu như vậy nên Lâm Tuyết hơi có triệu chứng cảm nắng, thất lễ rồi, kính xin Sá Đặc tiên sinh lượng thứ !"

Lý do này có thể chấp nhận cho qua, dù sao người phương bắc cũng khó thích ứng được với khí hậu khốc liệt của Tam Giác Vàng, hơn nữa đi

bộ một đoạn đường dài lâu như vậy dưới nắng cũng do Sá Đặc ra lệnh, nên hẳn không trách cứ gì nữa.

"Được !" Hiển nhiên Sá Đặc hơi mất hứng, thấy Lâm Tuyết tiến vào, hẳn miễn cưỡng cười cười với cô, kết quả chưa đợi hẳn nói thêm gì, người kia đã xoay lưng chạy ra sau cửa, lại không ngừng nôn khan.

Thế này thật không gì nói nổi! Thoạt nhìn Lương Tuấn Đào rất áy náy, hẳn thử thăm dò cầu xin: "Có vẻ cô ấy chưa thích ứng được với thủy thổ nơi này, cũng có thể do mấy ngày liên tiếp đi ô tô lắc lư mệt mỏi Sá Đặc tiên sinh có thể cho chúng tôi ở lại một đêm, để cô ấy nghỉ ngơi một chút hay không?"

Sá Đặc không thích cho người ngoài ngủ lại khi hẳn ở đây, nhất là người xa lạ không quen thuộc! Nhưng ấn tượng với "Phượng tiên sinh" coi như không tệ, hơn nữa suy cho cùng hẳn còn tư tưởng tới Lâm Tuyết liền miễn cưỡng đồng ý: "Được rồi! Nhưng mấy người phải yên phận chút, đừng chạy lung tung!"

Bưng chén trà lên, cũng không còn nhún nhường "Phượng tiên sinh" , hẳn đổ vào miệng uống ừng ực. Lau miệng xong, thấy cuối cùng Lâm Tuyết cũng tiến vào.

Lần này Lâm Tuyết không nôn nữa, khuôn mặt đẹp hơi tái nhợt, bắt gặp ánh mắt lo lắng sốt ruột của Lương Tuấn Đào, cô chỉ nhìn lướt qua, ý bảo: em không sao anh đừng lo lắng.

Sau đó, cô đưa mắt nhìn sang Sá Đặc, rất ý tứ nói một cách áy náy: "Thực sự xin lỗi ngài, tôi như có chút cảm nắng !"

Bản thân Sá Đặc hơi mất hứng, nhưng thấy Lâm Tuyết thành khẩn liền khoát tay một cái, nói: "Không sao đâu! Cô uống chén nước chứ?"

"Vâng! Đi nửa ngày đường cũng hơi khát!" Lâm Tuyết đi tới, nhận lấy chén không từ tay Sá Đặc, tự mình rót trà, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Hứng thú của Sá Đặc lần nữa được cô nâng lên, một màn ngăn ngại không vui vừa nãy nhất thời tan thành mây khói, mặt đen lại tràn ra nụ cười. Hai bàn tay to đầy đặn xoa xoa nhau, cười hắc hắc nói: "Xem dáng vẻ uống trà của cô khí phách quá, tôi đoán tử lượng của Lâm tiểu thư cũng không tồi!"

Lâm Tuyết thong thả cười một tiếng: "Hôm nay không khỏe lắm, chờ ngày mai khá hơn chút không biết có thể may mắn đến Sá Đặc tiên sinh hai chén được không!"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên có thể rồi!" Sá Đặc mừng đến mức tim ngứa ngáy khó nhịn, liền đưa tay muốn túm cô nhưng lại rơi vào khoảng không, bởi Lâm Tuyết đã lắc mình trốn ra.

Cô hơi mỉm cười xin lỗi, lại nhìn "Phượng tiên sinh" đứng bên cạnh, ý tứ rất rõ ràng: cô là người đã có chồng, không thể có hành vi mập mờ cùng hắn.

Nếu không phải vẫn kiêng kỵ Tào Dịch Côn, Sá Đặc đã sớm bắt "Phượng tiên sinh" một phát, biến Lâm tiểu thư thành lệ động lòng người trước mắt làm của riêng. Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể âm thầm nuốt nước miếng, lưu luyến nhìn cô, nhận lời: "Vậy thì ngày mai, tôi và Lâm tiểu thư không say không về!"

Thật ra, làm một trùm thuốc phiện, Sá Đặc không phải chưa từng thấy người đẹp, ngược lại nơi hắn ở cũng không khác gì Tào Dịch Côn, đều nuôi nữ nô nhiều thủ đoạn để hắn lúc nào cũng có thể hưởng lạc phát tiết. Nhưng Lâm Tuyết thì khác, cô có loại khí chất trong trẻo lạnh lùng đặc biệt, khiến

người ta không khỏi sáng mắt, sau đó kìm lòng không đành muốn gần gũi, chinh phục cô, muốn xé rách bề ngoài của cô, hoàn toàn đoạt lấy cô.

Đàn ông là loại sinh vật, trời sinh đã có ham muốn chiếm giữ cực mạnh, càng lạnh lùng càng làm họ hăng hái, ngược lại những cô gái chủ động yêu thương, mặt mũi tràn đầy quyến rũ lại không làm hứng thú dâng cao.

Lương Tuấn Đào kịp thời đi tới, cắt đứt sự lưu luyến không rời của Sá Đặc với Lâm Tuyết, hắn ôm Lâm Tuyết vào ngực, rất khách khí nói: "Vây phiền Sá Đặc tiên sinh sắp xếp cho chúng tôi một phòng! Ngoài ra còn có 25 anh em của tôi"

"Oh!" Sá Đặc như bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu liên tục nói: "Yên tâm, tôi sẽ bảo người sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi trong phòng mát mẻ!"

*

Ít súng đạn Lâm Tuyết đưa tới lấy lòng khiến Sá Đặc thấy hứng thú.

Đêm nay, Sá Đặc bảo người chuẩn bị dạ tiệc phong phú, mời "Phương tiên sinh" và phu nhân uống sáng khoái.

Đáng tiếc khẩu vị Lâm Tuyết vẫn không tốt, không dám uống rượu, chỉ có thể nhấp môi. Giữa bữa tiệc, cô thấy Sá Đặc vẫn say đắm nhìn mình chăm chăm liền cười nhẹ với hắn, sau đó hợp thời đứng dậy vào toilet.

Quả nhiên, Sá Đặc rất nhanh liền lấy cơ đuổi theo.

"Người đẹp!" Hắn không thể chờ đợi mà ôm chầm Lâm Tuyết vào ngực, càng không ngừng dùng cái miệng thú vị vây quanh cô.

Suýt tí nữa Lâm Tuyết không nhịn được lại muốn nôn, cô vội lấy tay cản miệng hắn, nói: "Xin tự trọng chút, tiên sinh tôi muốn đi qua !"

Sá Đặc vỗ vỗ súng bên hông, trong mắt lộ ra tia độc ác: "Tôi có thể giải quyết hẳn!"

Lâm Tuyết lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Anh ta là chồng tôi, ngài muốn bắn anh ấy tôi sẽ hận ngài!"

"Người đẹp, vậy theo em phải thế nào?" Sá Đặc giương mắt hỏi.

"Đợi buổi tối. Anh ta ngủ, tôi sẽ tới tìm ngài! Phòng ngủ của ngài." Lâm Tuyết thử thăm dò bắt đầu lời kéo

"Phòng ngủ của tôi rất gần phòng em!" Sá Đặc quả nhiên đã cắn câu , đôi mắt thâm tà không ngừng liếc nhìn Lâm Tuyết, nói: "Buổi tối tôi bảo hộ vệ của tôi đi đón em!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32.2

Sá Đặc có bốn gã hộ vệ đặc lực tâm phúc là những tay súng lão luyện ngàn dặm chọn một! Tào Dịch Côn mấy lần phái người ám sát hần đều gặp thất bại cũng do bốn người này! Lần nào Sá Đặc chạy trốn thuận lợi đều là nhờ bốn người che chở.

Lần này, nhiệm vụ trước nhất của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết là diệt trừ bốn gã tâm phúc của Sá Đặc, sau là diệt trừ Sá Đặc, dọn sạch chướng ngại vật ngăn trở Tào Dịch Côn.

Trở về phòng nghỉ ngơi đã hơn mười giờ, đa số mọi người đều tản đi. Lương Tuấn Đào dường như uống hơi nhiều, sau khi vào phòng ngủ, hần liền mở cửa sổ, sau đó kéo rèm tắt đèn.

Lúc này trong phòng ngủ phát ra các loại thanh âm rõ ràng, có thể truyền ra ngoài.

Lương Tuấn Đào vung tay lên, đem vật gì đó trên bàn đến gần cửa sổ, sau đó ép Lâm Tuyết ngã về phía trên.

Lâm Tuyết vội vàng dùng sức bấm hần, dùng môi ngữ nói: "Chớ làm thật, diễn trò là được!"

Hần lắc đầu một cái, dùng môi ngữ trả lời: "Diễn trò hiệu quả không tốt, thật mới có thể gây xúc động lòng người!"

Kẻ lưu manh này, cô nghi ngờ hẳn có phải đang lấy việc công làm việc tư hay không, lại nhân cơ hội chằm mút!

Lâm Tuyết chưa bao giờ trải qua hoàn cảnh như thế, thân thể người đàn ông trên người nóng như lửa, nhưng hẳn vẫn chưa thực sự đi vào cô, chẳng qua chỉ phủ lấy cô, dùng miệng môi gieo lên thân thể cô từng quả dâu tây tươi đẹp.

Sức hẳn có chút nặng, cái loại tê dại ngứa ngáy khổ sở khiến cô kìm lòng không đành mà rung mình run rẩy. Khi hẳn hút lấy nụ hoa của cô, Lâm Tuyết không nhịn được nữa hai chân cuộn chặt thắt lưng cường tráng.

Gần nửa canh giờ yêu chay, cô đã chuẩn bị đầy đủ kỹ càng, chưa bao giờ khát vọng

hẳn như bây giờ . Nhưng hẳn không chịu cho cô, dù thân thể nóng bỏng như lửa, bắp thịt khắp người căng cứng như sắt, hẳn vẫn không chịu cho cô.

"Anh. đồ khốn kiếp!" Lâm Tuyết bất lực nức nở , nhưng trong bóng đêm lại nghe như sung sướng mãi nguyện. Người đàn ông này tính tình nóng nảy, cho tới bây giờ đều không đợi cô chuẩn bị xong đã đoạt lấy cô, nhưng lần này thì khác, lần đầu tiên cô hiểu cái gì gọi là cầu xin mà không được.

Lâm Tuyết ôm lấy hẳn thật chặt, không thể nghi ngờ gì nữa âm thanh quyến rũ theo bản năng của phụ nữ lúc động tình đối với bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng có lực sát thương không thể kháng cự .

Bên ngoài, trong chỗ tối, hai gã hộ vệ do Sá Đặc phái đi tiếp ứng Lâm Tuyết suýt nữa xị máu mũi , bọn họ đang đứng ngoài cửa sổ rộng mở, nghe âm thanh mập mờ từ bên trong truyền ra, cả người đã sớm sôi trào nhiệt huyết.

Cả hai đều là những gã đàn ông chân chính, lại lâu ngày bị cấm dục, lúc này suýt nữa mù quáng mà vọt vào bắn chết gã đàn ông kia, đổi chỗ cho mình ở trên!

Nhưng Sá Đặc đã ra lệnh trói buộc, hai gã hộ vệ này tựa như bò đực động dục, hấp tấp xoay quanh bên ngoài.

Không biết đến lúc nào thì âm thanh bên trong biến mất, sau đó cửa phòng bật mở, bóng hình xinh đẹp yếu điệu bước ra.

Khu vực khai thác mỏ lớn như thế mà ánh đèn mờ tối, gần như không có bóng dáng ai. Trừ nơi ở của Sá Đặc, WC của những người khác đều ở bên ngoài, tách biệt với phòng ở, Lâm Tuyết vừa ra ngoài liền bước nhanh về phía toilet, nhìn ra được là đang quá mót.

Hai gã hộ vệ liếc nhìn nhau, trong lòng sinh tà niệm, hiểu ý nhau, bọn họ vội vàng theo sát đi lên.

Vị trí nhà cầu cũng rất vắng vẻ, thật ra thì ở đây trong hoàn cảnh này, một cô gái một thân một mình ra ngoài là chuyện rất nguy hiểm, huống chi màn hoạt sắc sinh hương vừa rồi đã khiến hai gã hộ vệ bị kích thích đến thú tính đại phát.

Dường như Lâm Tuyết hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm đang phủ xuống, trong chốc lát, cô bước ra từ WC, vẫn dọc theo đường cũ chuẩn bị về phòng.

Hai bóng đen một trước một sau liền cản cô lại, không đợi cô sợ hãi kêu lên chúng đã bịt miệng cô, lôi tới cây đại thụ cách đó không xa.

Một kẻ trong đó không thể đợi được nữa, hấn ghì cô trên cây khô, hươu lưỡi dao sáng như tuyết trên cổ Lâm Tuyết, nhỏ giọng uy hiếp: "Chớ la! Đợi các anh thoải mái xong sẽ để em đi!"

Lâm Tuyết gật đầu một cái, dáng vẻ như rất sợ hãi, không giãy dụa nữa.

Dưới ánh đèn mờ, cô càng đẹp hơn khiến người khác say lòng, khiến người ta điên cuồng, hai má còn chưa hết ửng đỏ, da dẻ nõn nà, dưới lớp quần áo mỏng manh là cơ thể trẻ trung uyển chuyển.

"Lão Tử chưa từng chạm vào người đàn bà nào đẹp như vậy. Không đúng, cũng không phải là không có ai đẹp mà là không có ai có mùi thơm này!" Thân thể của gã hộ vệ thú tính bắt đầu kêu gào, hấn cởi thắt lưng giữ ra cái vật đã sớm vận sức chờ phát động, vội vàng muốn xâm nhập cô.

Ngón tay Lâm Tuyết áp vào túi nylon bên hông, cô rút một cây châm độc, đợi đến lúc gã đàn ông nhào lên, cô rất dễ dàng cắm châm độc vào bắp thịt hấn

Gã như bị con muỗi chích một phát, trong nháy mắt tất cả động tác dừng lại, mắt gã mở to, thân thể từ từ mềm xuống.

Loại châm độc đặc chế này chỉ cần sau hai ba giây đâm vào bắp thịt ba millimet là khiến tim người ta ngừng đập.

Gã hộ vệ bên cạnh không nhận ra điểm khác thường, hấn còn gấp muốn chết, hùng hổ nói: "Mày nhanh lên một chút được không? Giờ này còn có thể ngủ ah?"

Lâm Tuyết nhỏ giọng hô lên: "Anh mau đến xem anh ta sao rồi?"

Hấn vội vàng tiến lên, Lâm Tuyết đang cùng gã vừa ngất té song song trên đất, cô giơ cánh tay ngọc để gã đang đứng kéo mình lên.

Cánh tay ngà ngọc trong màn đêm như trêu chọc, gã kia căn bản không chống đỡ được sự hấp dẫn này, hấn theo bản năng đưa tay kéo cô

đứng dậy.

Lâm Tuyết nhân thể nhào vào ngực hắn, đồng thời rút ra một cây độc châm đâm vào hông đối phương.

Kết thúc thật sự nhanh gọn, chưa đầy 2 phút ngắn ngủi đã giải quyết xong hai tên bò đực cường tráng, Lâm Tuyết hít sâu một hơi, xoa dịu thần kinh căng thẳng, sau đó cúi người kéo hai cái xác vào sâu trong bụi cỏ sâu cất giấu.

Làm xong đây đâu đấy, cô phân biệt phương hướng rồi đi về phía Sá Đặc đã nói với mình.

Bốn gã hộ vệ bên cạnh Sá Đặc rất hung tàn, hơn nữa tài bắn súng vô cùng chính xác, người bình thường không lại gần được. Nhưng tối nay hắn vạn lần đều không ngờ rằng hai trong bốn gã hộ vệ đã mất mạng dưới tay Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết đến chỗ Sá Đặc, hai gã hộ vệ còn lại vệ giơ súng lên khiển trách: "Ai? Giơ tay lên!"

"Là Sá Đặc tiên sinh bảo tôi tới!" Lâm Tuyết không dừng bước, vẫn tiếp tục đi tới.

Trong đêm tối thấy cô gái xinh đẹp thướt tha đi đến, hai người đều ngẩn ra, trong lúc họ còn do dự Lâm Tuyết đã đến trước mặt.

Cô vươn tay, nói: "Dẫn tôi đi gặp Sá Đặc tiên sinh đi!"

Hai gã hộ vệ được Sá Đặc phân phó đi đón Lâm Tuyết còn chưa trở về mà cô đã đến.

Lúc này thủ vệ trước nơi ở của Sá Đặc hơi hơi nghi ngờ, liền hỏi hai người kia đâu?

Lâm Tuyết giả vờ kinh ngạc, nói: "Tôi không thấy bọn họ!" Đột nhiên cô chợt quay đầu chỉ vào bên ngoài hỏi: "Các anh xem xem, có phải là bọn họ đang về hay không?"

Hai gã hộ vệ cũng giương mắt nhìn về phía ngoài, Lâm Tuyết nhanh tay rút hai cây độc châm dễ dàng đâm vào thân thể bọn họ. Trong cái mùa nóng nực như vậy, quần áo mong manh, loại kim độc sắc bén lại mảnh như lông trâu giúp hoạt động trở nên dễ dàng hơn, gần như bách phát bách trúng.

Như bị muỗi đốt, chưa kịp phản ứng gì, hai gã kia đã mềm nhũn ngã xuống cùng lúc.

Những người đàn ông này thân hình quá sức cao lớn, Lâm Tuyết đâu đủ sức đỡ bọn họ, chỉ có thể đưa tay đón lấy khẩu súng tự động, phòng ngừa lúc họ ngã xuống sẽ phát ra âm thanh quá lớn.

Nhưng tiếng bọn họ chạm đất vẫn kinh động đến Sá Đặc bên trong, "Sao rồi? Ai ở bên ngoài?"

Trước khi đối phương kịp ra ngoài xem xét, Lâm Tuyết đã vội vàng đẩy cửa bước vào, bên trong Sá Đặc đang giơ khẩu súng ngăn lên chia vào ngực cô.

"Sá Đặc tiên sinh!" Lâm Tuyết giả vờ kinh ngạc, "Ngài làm gì vậy?"

Sá Đặc theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng, dù sao hắn cũng là lão hồ ly, hắn không buông súng, trong đôi mắt thoáng hiện tia nghi ngờ: "Cô vào đây bằng cách nào?"

Dù phái hộ vệ đi đón cô, nhưng bình thường hắn vẫn có quy tắc, chính là bất kể ai cũng phải do hộ vệ của hắn dẫn dắt mới có thể vào phòng gặp hắn. Chớ xem thường quy tắc này, nó đã giúp hắn thoát khỏi ám sát mấy lần.

Lúc này Lâm Tuyết đột nhiên tự mình bước vào khiến hắc cảm thấy có gì đó không đúng!

Thấy Sá Đặc đã nghi ngờ, Lâm Tuyết biết chuyện cũng không dễ làm ! Cô cúi đầu trầm ngâm một lát rồi từ từ ngược mắt nói: "Bọn họ. Bọn họ vô lễ với tôi, sợ tôi tố cáo nên không dám tới nữa!"

Sá Đặc bán tín bán nghi, hắc cầm súng đi tới gần cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới Lâm Tuyết một phen, nói: "Sao trên người cô lại có súng?"

"Trên người tôi sao lại có súng chứ?" Lâm Tuyết vỗ vỗ bên hông của mình, đúng là giấu không nổi cái gì bé nhất dù là khẩu súng lục."Hôm qua khi gặp mặt, người của ngài đã lục soát qua ! Chẳng lẽ ngài sợ tôi sẽ làm ngài bị thương ư?"

Lời nói này ít nhiều mang theo chút khinh bỉ, dù sao Sá Đặc cũng là một gã đàn ông béo tốt thân cao gần một thước chín, còn cô chỉ là cô gái nhỏ yếu, sao có thể làm hại hắc chứ?

Khẩu súng trong tay súng Sá Đặc vẫn chỉ vào Lâm Tuyết, hắc nghiêng đầu nhìn về bên ngoài gọi lớn: "Người đâu !"

Lâm Tuyết đột nhiên bay lên một cước, vừa đúng lúc đá trúng cổ tay cầm súng của Sá Đặc, sau đó cô rút ra một cây châm độc đâm vào da thịt đang phơi bày của hắc.

Sá Đặc vốn nghi ngờ cô từ trước, hắc kịp thời phản ứng, sau khi súng lục bị đá ra, hắc liền đưa bàn tay lớn ra hất một cái , cây châm trong tay Lâm Tuyết liền rơi xuống đất.

"Tiểu yêu tinh, quả nhiên cô là do Tào Dịch Côn phái tới giết tôi!" Sá Đặc cực kỳ tức giận, hắc cười gằn nói;"Chỉ bằng thân thể nhỏ của cô mà muốn giết tôi sao? Xem tôi trị cô thế nào đây!"

Đương nhiên Lâm Tuyết sẽ không để hãn vô được mình, cô đâu có khả năng đánh lộn với một thân thể gấu chó như vậy, dựa vào thân hình linh hoạt, trong phòng ngủ rộng rãi, cô cùng hãn chơi trò trốn tìm.

Trong lòng Lâm Tuyết rất sốt ruột, nếu cô không thể nhanh chóng giết chết Sá Đặc, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng! Sau khi bắt được cô, hãn sẽ phái người giết Lương Tuấn Đào, Vân Phàm và 24 chiến sĩ kia, có thể toàn quân của bọn họ sẽ bị tiêu diệt ở đây.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Nhà Dã Tâm

Sá Đặc truy đuổi Lâm Tuyết ở trong phòng, nhưng vóc người đối phương mảnh mai động tác linh hoạt, xa xa không phải ông có thể so sánh, không khỏi càng thêm căm tức. Lau mồ hôi, dứt khoát không đuổi theo nữa, lại rút ra một khẩu súng lục dự phòng ở bên hông.

Lâm Tuyết cũng không đợi anh ta giơ cao họng súng đã túm lấy một cái ghế bằng gỗ thật ném về phía anh ta, khi Sá Đặc lắc mình né tránh, cô vội vàng khom lưng lăn trên mặt đất, lộn mấy vòng tìm được cây súng ngắn của Sá Đặc mới vừa rồi bị cô đá xuống.

Nhưng mà, động tác của cô suy cho cùng vẫn chậm một bước, đợi đến khi cô túm được cây súng ngắn kia, còn chưa kịp giơ lên, Sá Đặc đã giành trước một bước dùng súng chia vào đầu cô.

Nòng súng lạnh lẽo chia vào huyết thái dương của cô, Sá Đặc mặt đen hung ác, mắng: “Tiểu yêu tinh, cô còn dám lộn xộn, tôi sẽ một phát bắn nát cái đầu xinh đẹp của cô!”

Lâm Tuyết bỏ qua cây súng, sau đó chậm rãi giơ hai tay lên, cố gắng không đi chọc giận anh ta.

“Coi như cô thức thời!” Sá Đặc đặc biệt mang ý nghĩ xấu với cô, nếu không sẽ trực tiếp đánh gục cô sau đó sẽ ra ngoài ngó nhìn động tĩnh bên ngoài. Nhưng lúc này anh lại vội vàng cầm dây thừng trói cô lại, như thế này sẽ tiện để hưởng thụ cô.

Bên hông tổng cộng cất giấu sáu cây châm độc, đã dùng hết bốn cây mất một cây, bây giờ còn dư lại một cây. Lâm Tuyết biết, nếu như lại sấy tay lần nữa, cô chỉ có một con đường chết.c

Khi Sá Đặc chuẩn bị trói chặt cô, cô rất thuận theo, hoàn toàn không có ý tứ chống lại, nhưng khi Sá Đặc túm được một cánh tay cô thì cánh tay khác của cô nhanh chóng rút ra một cây châm độc cuối cùng đâm về bàn tay lông lá cách cô rất gần kia.

Sá Đặc không hổ là lão hồ ly, thời điểm này phản ứng lại rất nhanh, anh đột nhiên lật tay, dùng lòng bàn tay tràn đầy nốt chai dày đi ngăn cản.

Góc độ không tốt lắm, hơn nữa vết chai trên lòng bàn tay anh ta quá dày, không đâm vào được, cây châm độc này một lần nữa rơi xuống.

Hai lần gặp phải tập kích, Sá Đặc thực sự nổi giận, đồng thời phát hiện người phụ nữ này không tầm thường, hơi không để ý thì có thể bỏ mạng trong tay cô, thật sự là hồng nhan khô lâu *, sát tính đòi mạng, anh lại không dám háo sắc, lập tức nổi lên lòng giết chóc, một tay kiềm chế cô một tay sờ cây súng ngắn chuẩn bị bắn chết cô.

(*) hồng nhan khô lâu: Hồng nhan chỉ người đẹp, khô lâu chỉ cái đầu lâu.

Lâm Tuyết biết mình chạy trời không khỏi nắng, khoảnh khắc ngăn ngui như điện quang hỏa thạch * thoáng hiện qua vô số suy nghĩ, có điều khiến cho cô đau lòng có điều khiến cho cô vui vẻ lại có điều khiến cho cô nhớ nhung có điều để cho cô căm ghét, nhưng cuối cùng duy nhất dừng lại ở trong đầu cô chỉ có Lương Tuấn Đào.

(*) điện quang hỏa thạch: Chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong nháy mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp và

lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu).

Khuôn mặt tuần tú không tô vẽ, nụ cười nơi khóe miệng anh cười như không cười quyến rũ, tròn mắt như hai ngôi sao chói lọi thâm thúy như biển... Từ xa nhìn tới, lúc rõ ràng lúc mơ hồ, lắc lư ở trước mặt cô. Cô nhàn nhạt nhếch lên ý cười nhẹ, dùng giọng thì thầm chỉ mình có thể nghe rõ nói: “Vĩnh biệt, kiếp sau gặp lại!”

“Rầm!” Đột nhiên có người dùng lực lớn đá văng cửa phòng, Sá Đặc theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn tình huống, mới vừa ngược mắt lên, chỉ cảm thấy giữa hai chân mày giống như bị bóng, trên trán của anh ta đã thêm một lỗ máu, máu đỏ thẫm từ trong họng súng chảy xuống, sau đó anh ta trợn tròn mắt hai chân chậm rãi mềm nhũn xuống.

“Cạch!” Súng ngắn theo bàn tay to đầy đặn buông ra rơi xuống, Lâm Tuyết vội vàng nhặt lên, sau đó giơ súng ngẩng đầu nhìn về phía người đang xông vào cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, giống như cách ba thu! Mắt trong veo bất tri bất giác dâng đầy nước mắt, cô đứng lên, lướt qua thi thể Sá Đặc rồi chạy về phía anh.

Chưa bao giờ biết rằng mình có thể chạy nhanh như thế, gần như không thấy rõ cô lao vào lòng anh như thế nào. Trong tay của hai người vẫn giữ chặt súng, nhưng bọn họ ôm nhau chặt thật chặt rồi lại hôn nhau. Không biết nước mắt của ai dính ướt gương mặt bọn họ, nhưng bọn họ vẫn dán vào một chỗ, giống như một đôi thiên nga đóng cảnh thân mật, không tách ra được.

“Sợ sao?” Anh lẩm bẩm hỏi.

Cô lắc đầu, lại gật đầu, say mê ôm lấy anh, tham lam ngửi mùi đặc biệt dễ ngửi trên người anh. Còn có thể ôm anh thật tốt! Còn có thể sống

được thật tốt!

“Cốc cốc cốc!” Có người gõ cửa, nhắc nhở: “Này, hai vị, bây giờ còn chưa phải thời điểm thân thiết, nắm chặt đi, tình thế bên ngoài khẩn trương!”

Là giọng Vân Phàm! Quay đầu, Lương Tuấn Đào vẫn ôm lấy Lâm Tuyết, hỏi về phía cửa, “Như thế nào? Đều giải quyết hết thân tín của Sá Đặc sao?”

“Giải quyết toàn bộ!” Vân Phàm đưa thế tay Ok, nói tiếp, “Chỉ có điều khó giải thích nhất vẫn là những thợ đào mỏ kia! Nếu bọn họ biết Sá Đặc chết rồi, sợ rằng sẽ gây ra bạo loạn!”

Mặt Lương Tuấn Đào hơi trầm xuống, nghĩ đối sách.

Lâm Tuyết không nhịn được nhắc nhở: “Chúng ta giết Sá Đặc không được không? Chuyện còn lại để cho Tào Dịch Côn làm! Anh ta là trùm thuốc phiện đứng đầu ở đây, xử lý những thứ nội bộ phân tranh khẳng định thuận buồm xuôi gió hơn chúng ta nhiều!”

“Cô vợ ngốc này!” Anh liếc nhìn cô, nói: “Chúng ta chạy tới giữa trời rất nóng mạo hiểm nguy hiểm tới tính mạng tổn sức lực lớn như vậy diệt trừ Sá Đặc, chẳng lẽ để thanh trừ chương ngại vật cho Tào lão Thất sao?”

“...” Lâm Tuyết ngây ngẩn, chẳng lẽ còn có dụng ý sâu sắc? Thứ cho cô đạo hạnh * nông cạn, trong chốc lát đúng là linh ngộ không ra.

(*) đạo hạnh: khẩu ngữ, chỉ công phu tu hành của tăng (sư) đạo (đạo sĩ), ví dụ như kỹ năng, bản lĩnh, năng lực, thuộc thực lực mạnh của cá nhân (Baiké)

Vân Phàm nói rõ thay Lương Tuấn Đào: “Chúng ta mới đến, chỉ có thể phụ thuộc vào Tào lão Thất, khắp nơi đều chịu liên can đến anh ta! Cho

nên thủ trưởng mới mượn cơ hội diệt trừ Sá Đặc tiện thể thu lại khu vực khai thác mỏ này, làm cứ điểm của chúng ta, về sau khi hành động sẽ linh hoạt hơn nhiều, không cần nhìn ánh mắt của Tào lão Thất!”

Hóa ra là như vậy! Lâm Tuyết dò xét người đàn ông đứng bên cạnh, hé miệng nói: “Nhà dã tâm, chẳng lẽ anh lại định lật đổ Tào Dịch Côn làm trùm buôn thuốc phiện ở đây à?”

“Hừ!” Lương Tuấn Đào kiêu căng nhếch cao cằm cương nghị, nhướn mày nói: “Gia mà làm trùm buôn thuốc phiện, đảm bảo làm còn phong cách hơn anh ta!”

Lâm Tuyết bị lời của anh chọc cười, mắt trong veo còn chứa nước mắt vừa rồi không lau khô. Mặc dù giết bốn người (Sá Đặc do Lương Tuấn Đào giết), chỉ có điều trong lòng của cô không chịu ảnh hưởng quá lớn. Chủ yếu là hoàn cảnh đấu tranh tàn khốc kịch liệt đạt tới mức khẩn trương nhất khiến cho cô không nghĩ nhiều quá, ở chỗ này nếu còn tồn tại lòng dạ đàn bà, vẫn sẽ tự chịu diệt vong đồng thời liên lụy đến bạn chiến đấu của mình!

Cô giết là người cặn bã biến chất, vì dân trừ hại, dĩ nhiên không thẹn với lương tâm! Hiển nhiên việc tẩy não trước đó của Lương Tuấn Đào với cô đã sinh ra tác dụng!

Lương Tuấn Đào đi tới bên cạnh thi thể của Sá Đặc, dùng chân hung hăng đá anh ta lật người lại, sau đó rút thanh đao bén nhọn mới tìm được về ở bên hông ra, cúi thân thể cao to tráng kiện xuống, kéo tay to đầy đặn của Sá Đặc ra, động tác lưu loát chém xuống.

“A!” Lâm Tuyết kêu lên một tiếng che miệng, không biết tại sao anh lại muốn chém bàn tay của Sá Đặc. Một màn trước mắt thật buồn nôn! Thoạt nhìn còn tàn nhẫn hơn một phát chết luôn, mặc dù đối phương đã chết không còn cảm giác...

“Dám dùng tay heo của mày chạm vào vợ tao! Đây chính là giá cao!”
Lương lão nhị cực kỳ oán giận, ném “Tay heo” vừa chém xuống ra ngoài cửa sổ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33.2

Editor: Puck

“Oe!” Bị một màn trước mắt kích thích đến khẩu vị không chịu nổi, Lâm Tuyết che miệng lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người đàn ông nhìn soi mói bước nhanh xông ra ngoài.

Đờ khung cửa nôn ọe như moi gan moi ruột, ghê tởm nhất chính là cái gì cũng nôn không ra, cảm giác này thật sự quá khó chịu! Ói nửa ngày mới khá hơn chút, cô ngẩng đầu lên, thấy Lương Tuấn Đào chìa một tay đưa giấy tới, một tay cầm nước trà.

Nhận lấy khăn giấy lau chùi khéo miệng, cô lại cầm ly trà trong tay Lương Tuấn Đào uống một ngụm, lúc này mới dè cảm giác buồn nôn xuống.

“Chị dâu, thích ứng chút đi! Thủ trưởng có khẩu vị hơi nặng, thời gian lâu dài chị sẽ thành thói quen!” Vân Phàm khuyên một câu mang tính tượng trưng, dù sao Lâm Tuyết là một cô gái, lòng dạ hơi mềm nhũn chút, không ưa trường hợp quá máu tanh.

“Khỏe chưa?” Lương Tuấn Đào dịu dàng hỏi, đồng thời yêu thương vuốt ve tóc rối loạn của cô.

Gật đầu một cái, cô hơi quở trách nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Sau này không nên làm chuyện khiến người ta ghê tởm! Sá Đặc tuy đang giận,

nhưng không phải đã chết rồi sao?”

“Được! Nghe lời vợ!” Lương Tuấn Đào cứng chiều hôn lên nụ cười hơi tái nhợt của cô, sau đó giống như hạ quyết tâm gì đó, đẩy cô cho Vân Phàm. Về mặt nghiêm chỉnh, anh ra lệnh cho Vân Phàm: “Nhanh chóng đưa chị dâu cậu rời đi, chuyện còn lại giao cho tôi làm!”

“Rõ!” Vân Phàm làm một tư thế chào quân đội, sau đó nói với Lâm Tuyết hiền nhiên còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, “Chị dâu, đi theo em đi!”

Lâm Tuyết cảm thấy không thích hợp, lại hỏi: “Đi đâu?”

“Thủ trưởng để cho em dẫn chị trở về nước, lập tức, ngay lập tức!” Vân Phàm đáp.

“Cái gì?” Lâm Tuyết không thể tin quay đầu nhìn về phía Lương Tuấn Đào, người kia rốt cuộc không còn vẻ lưu luyến triền miên dịu dàng như nước vừa rồi với cô, gương mặt lạnh lẽo như băng sương.

“Nghe theo mệnh lệnh, lập tức lên máy bay về nước với Vân Phàm!” Lương Tuấn Đào trịnh trọng nhắc lại lần nữa.

“Tại sao?” Trong thời khắc đặc biệt này, sao cô có thể bỏ lại anh mà trở về nước chứ? Giết chết cô cũng không làm vậy! “Cho em một lý do có thể thuyết phục em, nếu không em chết cũng không trở về!”

“Lý do chính là — anh không muốn nhìn thấy em mạo hiểm ở đây! Từng hành động của em sẽ ảnh hưởng tới tinh thần của anh, tinh thần của anh bị nhiễu loạn sẽ làm loạn phán đoán tình hình địch của anh, có trăm hại mà không có một lợi!” Lương Tuấn Đào gào lên, “Cho nên em ở nơi này vốn không có ích lợi gì, phải đi, lập tức ngay lập tức!”

“...” Tại sao như vậy chứ? Lâm Tuyết không nhịn được lỗ mũi chua xót, quá không nói đạo lý! Hành động tối hôm qua ngoại trừ cuối cùng xảy

ra chút ngoài ý muốn, vốn là chiến thắng đối phương, lấy được toàn bộ thắng lợi, cô không thể không có công, thế nhưng anh hoàn toàn xóa sạch công lao của cô, nói cô ở đây trừ làm nhiều loạn tâm trí của anh ra thì không có chút tác dụng nào! Người đàn ông này, sao có thể đổi trắng thay đen như vậy!

Nhìn ánh mắt Thất vọng uất ức của cô, anh cứng rắn lòng, không nhìn tới cô, mà nói với Vân Phàm: “Thời gian cấp bách, không thể trì hoãn nữa! Cậu mang cô ấy đi, nếu như cô ấy không chịu nghe theo mệnh lệnh thì đánh ngất xỉu cô ấy!”

Lâm Tuyết nổi giận, hoàn toàn nổi giận! Anh thế mà lại để cho Vân Phàm đánh ngất cô! Thật quá mức, kiểu người gì chứ! Mới vừa rồi còn ôm cô hôn hít, hận không thể hòa làm một thể, bây giờ lại lật mặt không nhận người rồi!

Cô giơ khẩu súng ngắn tước đoạt được nhắm lên đầu mình, lạnh nhạt nói: “Ai dám đụng đến tôi!”

Lại dám uy hiếp anh! Lương Tuấn Đào cũng tức giận, nhưng hết cách với cô, “Vợ, em không thể tùy hứng, nơi này rất nguy hiểm! Diệt trừ Sá Đặc rồi khống chế khu vực khai thác mỏ này là chiêu cờ hiểm, anh không nắm chắc tất thắng, lỡ như sảy tay...”

“Lỡ như sảy tay thì chúng ta sẽ chết chung một chỗ!” Lâm Tuyết thu súng ngắn lại, cô đi đến trong phòng nhỏ của Sá Đặc, tìm được châm lông trâu rơi trên đất, sau đó cắm vào trong màng ni lông bên hông mình. Đi ra lần nữa, nụ cười đã khôi phục bình tĩnh, cũng thản nhiên làm việc nghĩa không chùn bước. Cô vỗ vỗ bên hông mình, nói với Lương Kinh Đào: “Yên tâm, chuyện anh lo lắng không xảy ra! Nếu như bị bắt, em có vũ khí tự sát!”

Yết hầu người đàn ông đảo loạn, mắt đẹp sáng khê ướn át. Cô gái bình tĩnh lạnh nhạt có gan có mưu là vợ của anh, là vợ anh yêu nhất! Anh vì cô mà cảm thấy kiêu ngạo tự hào!

Hồi lâu, anh chậm rãi tiến lên, một tay kéo cô vào trong ngực mình, hôn lên mái tóc thơm của cô, giọng hơi khàn khàn nói: “Được, chúng ta đồng sinh cộng tử, không xa không rời!”

Giành giật từng giây, mỗi một phút đều vô cùng quý giá, bởi vì tất cả mọi chuyện đều phải giải quyết trước khi trời sáng.

Phùng Trường Nghĩa và Lê Văn Chính mỗi người mang theo hai mươi chiến sĩ tới đây tăng viện, bọn họ dựa theo kế hoạch cả đêm giết chết tất cả tâm phúc của Sá Đặc.

Sá Đặc là trùm buôn thuốc phiện đứng đầu của cả khu vực khai thác mỏ, thuộc hạ rộng rãi lẫn lộn tốt xấu, có kẻ trung thành đến chết (như vậy phải giết), có kẻ lập lờ nước đôi (người như vậy nên lôi kéo), còn có người mặt ngoài thần phục nhưng trên thực tế đã sớm có lòng mưu phản (như vậy tốt nhất nên giết đi, bởi vì Sá Đặc chết sẽ là cái cớ tốt nhất cho bọn họ tạo phản).

Bọn họ mang tới chiến sĩ lần này đều là vua của lính đặc biệt tinh nhuệ tuyển ra, thuần thục tất cả quá trình ám sát, trước khi trời sáng, những chiến sĩ này thành công hoàn thành nhiệm vụ quang vinh mà thủ trưởng giao cho bọn họ: Tiêu diệt mười hai người của trùm buôn thuốc phiện!

Trời sáng quá mau, Lương Tuấn Đào lấy danh nghĩa Tào Dịch Côn khống chế toàn bộ địa bàn của Sá Đặc, đồng thời gọi điện thoại cho Tào Dịch Côn, muốn anh ta tới một chuyến.

Địa bàn của Sá Đặc cũng không nhỏ, thuộc hạ đông đảo, cho dù Sá Đặc bị giết, cũng vạn lần không thể bị một khách bên ngoài vào thống trị,

cho nên Lương Tuấn Đào chỉ có thể mượn danh nghĩa của Tào Dịch Côn để hoàn thành chuyển đổi quyền thống trị.

Sau khi trời sáng, các trùm buôn thuốc phiện cũng đã biết: Sá Đặc đã chết, tâm phúc chủ yếu cũng bị giết gần hết, địa bàn bây giờ bị người của Tào Dịch Côn khống chế, lão đại mới họ Phương, tất cả mọi người gọi anh là “Phương tiên sinh”!

“Mọi người nên làm gì thì làm đó, sẽ không có gì thay đổi, địa bàn này chỉ đổi một chủ nhân mà thôi! Phương tôi đây đảm bảo, về sau hoa hồng của mọi người có thể nhiều gấp đôi khi Sá Đặc còn sống!” Lương Tuấn Đào làm công tác trấn an mấy trùm buôn thuốc phiện, hết sức để cho bọn họ tin tưởng, Sá Đặc chết chỉ có chỗ tốt mà không có bất kỳ chỗ xấu nào với bọn họ!

Gần như cả đêm không ngủ, muốn vạch rõ mọi phương diện, bất kỳ chi tiết nào cũng cần cân nhắc đến, dù sao toàn bộ những người này đều là trùm buôn thuốc phiện liếm máu đao, nếu như để cho bọn họ nghĩ thấy bất kỳ mùi vị không bình thường nào, hợp nhau tấn công, bọn họ trên dưới một trăm người không thể nghi ngờ yếu không thể địch nổi địch mạnh.

Dùng trí là nguyên tắc thi hành của bọn họ, muốn dùng ít lực lượng nhất hy sinh nhỏ nhất đạt tới hiệu quả thành công nhất!

Lâm Tuyết ngồi bên cạnh Lương Tuấn Đào, lắng lắng nghe anh thôi phòng đủ loại ưu đãi và cảm thông với các trùm buôn thuốc phiện tham lam thành tính, ngay cả cô là người có tính cách lạnh lùng cũng lộ vẻ xúc động.

Không hổ làm thủ trưởng, bản lĩnh tẩy não của Lương Tuấn Đào được gọi là sở trường, mấu chốt chính là anh học bổ túc tâm lý học, biết nói chuyện gì với người nào, có thể chính xác bắt được nhược điểm tâm lý của người ta tiến tới chiếm được.

Đối với Lâm Tuyết, anh nói giảng đạo nghĩa và trách nhiệm, để cho cô hiểu được giết địch là vì dân trừ hại, điều này làm nền tảng tâm lý cho cô tiến hành giết chóc; đồng thời nghiêm nghị liên tục cảnh báo cô: nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bạn chiến đấu của mình! Nếu cô bỏ qua một kẻ địch nên giết chết, kết quả liên lụy tới khiến bạn chiến đấu của mình hy sinh, quân nhân như vậy mới là tội ác tày trời, nên lấy cái chết tạ tội!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33.3

Editor: Puck

Anh biết Lâm Tuyết nhân từ nương tay, nên lấy tính mạng bạn chiến đấu ra nói chuyện. Để cho cô bất kỳ lúc nào cũng nhớ khi hành động — không phải là vấn đề sống chết của chính cô, mà liên quan tới sống chết của bạn chiến đấu. Vì an toàn của các bạn chiến đấu, cô chỉ có thể làm việc nghĩa không chùn bước mà hạ sát thủ với kẻ địch!

Sự thật chứng minh, anh tẩy não rất thành công, khi Lâm Tuyết giết chết bốn gã thuộc hạ gọn gàng linh hoạt, làm được hết sức xinh đẹp, đã đủ tư cách cất bước về hướng quân nhân toàn năng, không còn là bình hoa dễ vỡ nữa.

Hiện giờ, anh diễn lại trò cũ, tẩy não với những trùm buôn thuốc phiện này, thối phồng những chính sách thống trị mới có liên quan đến Tào Dịch Côn về địa bàn này (thật ra thì đều do anh định ra), mình thì mới gặp đã như thân quen, gặp lại thì thân thiết rất có nhân duyên với bọn họ như thế nào, đồng thời bày ra rất nhiều phân chia rõ ràng trội hơn khi Sá Đặc còn.

Những trùm buôn thuốc phiện kia đều là trời đất bao la tiền bạc lớn nhất, người nào cho chỗ tốt hơn thì lẫn vào với người đó! Vị “Phượng tiên sinh” mới tới này nói đạo lý rõ ràng, hơn nữa cũng hết sức lôi kéo bọn họ, so ra mạnh hơn Sá Đặc thái độ trong mắt không có người nhiều. Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, “Phượng tiên sinh” cho bọn họ hứa hẹn hoa hồng cao hơn Sá Đặc.

Rốt cuộc, mức độ không sai biệt lắm, bên trong những trùm buôn thuốc phiện này có một người tên Tùng Mộ Khắc mở miệng thể hiện thái độ trước: “Chúng tôi đều là người của anh Thất, vẫn trung thành với anh Thất, lòng này chưa bao giờ thay đổi!” Anh ta hung hăng vỗ ngực, “Phương tiên sinh xin yên tâm, nếu như ai dám có lòng khác với anh Thất, Tùng Mộ Khắc tôi là người đầu tiên cầm súng giết kẻ đó!”

“Người anh em!” Lương Tuấn Đào bước lên trước mấy bước, đưa tay vỗ lên bả vai anh ta, kích động nói: “Chúng ta cùng nhau làm việc cho anh Thất, chính là anh em thân thiết như tay chân rồi! Sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chia tiền giấy phải cùng nhau kiếm!”

Theo Tùng Mộ Khắc tỏ thái độ, những người khác cũng rồi rít lên tiếng theo, phía sau tiếp phía trước giống như chỉ sợ chậm một chút sẽ khiến Tào lão Thất hiểu lầm.

Nghe những trùm buôn thuốc phiện này đầy nhiệt tình thổ lộ, Lương Tuấn Đào hài lòng gật đầu, lập tức theo chân bọn họ uống máu ăn thề, cùng chúc mừng kết nghĩa tình, trong nháy mắt, chung đụng thành một đám, xưng huynh gọi đệ lẫn nhau!

Lâm Tuyết cảm thấy hơi buồn cười, lại không dám cười, chỉ tròn mắt trầm ngâm, cúi đầu giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Làm xong giới thiệu lẫn nhau với các trùm buôn thuốc phiện này, Lương Tuấn Đào căn cứ theo vẻ mặt và giọng nói lúc nói chuyện của bọn họ mà đoán được tính cách và tâm tư của bọn họ, nhanh chóng phân tích trong đầu, sau đó sẽ nói chuyện hoặc giao thiệp khác biệt với bọn họ, mỗi người mỗi khác.

Cùng nhau dùng bữa sáng, những trùm buôn thuốc phiện này rất hài lòng với thái độ thân thiện của “Phương tiên sinh”, mạnh hơn Sá Đặc trong

mắt không có ai nhiều! Huống chi vốn phần ích lợi của bọn họ có tăng không giảm, dĩ nhiên hết sức vui mừng.

Thuận lợi giải quyết xong phần địa bàn trùm buôn thuốc phiện này, nhìn mặt trời từ từ lên cao, Lương Tuấn Đào biết chuyện khó giải quyết nhất đã tới.

Cả đêm không ngủ, Lương Tuấn Đào đã hết sạch tinh thần, nhưng rất đau lòng vợ, nên để cho cô đi ngủ một lát.

Lâm Tuyết biết chuyện khó giải quyết nhất còn chưa giải quyết xong, cô sao có thể để cho mình đi ngủ! Nên lắc lắc đầu nói với anh: “Em không mệt!”

Lương Tuấn Đào híp mắt lại nhìn cô, hình như sức nhớ ra chuyện gì đó. Nhếch miệng lên tỏ vẻ gian manh, ôm cô vào trong ngực, cúi gần tai mềm của cô, giọng quyến rũ mờ ám: “Chờ chuyện ngày hôm nay hết bận, buổi tối anh cho em ăn no!”

Gương mặt vụt ửng đỏ, Lâm Tuyết một lần nữa cảm thấy không nói được gì với người đàn ông này! Bây giờ là lúc nào, anh vẫn còn có ý định nhớ thương đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt *!

(*) phong hoa tuyết nguyệt: từ ngữ văn vở chỉ tình yêu nam nữ.

Lại nói bên cạnh có nhiều người đứng như vậy, cho dù không nghe thấy anh nói gì với cô, nhưng nhìn vẻ mặt mập mờ này cũng có thể đoán được là lời tâm tình giữa vợ chồng. Cô vội vàng đẩy anh ra, sẵn giọng: “Làm việc chính của anh đi!”

Lúc này Vân Phàm đi tới nói: “Tào lão Thất tới rồi!”

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, dặn dò Lâm Tuyết: “Em ở đây chờ, không được đi ra!”

Lâm Tuyết hiểu ý, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Người và xe Tào Dịch Côn mang đến không ít, đáng vẻ hưng sư động chúng *, thấy Lương Tuấn Đào ra đón, lại không thấy bóng dáng Lâm Tuyết, nên mở miệng hỏi: “Lâm Tuyết đâu?”

(*) hưng sư động chúng: ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; động viên thi công; huy động nhân lực (thường mang nghĩa xấu)

Lương Tuấn Đào không vui bữu môi: “Vừa gặp mặt hỏi em dâu anh trước làm gì?”

“Oh, không phải anh đây lo lắng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm sao?” Tào Dịch Côn cũng phải nói lời thật, dù sao ám sát Sá Đặc là chuyện rất nguy hiểm.

“Không có việc gì, tất cả thuận lợi!” Lương Tuấn Đào làm một dấu tay OK với anh ta, nói: “Anh tới vừa đúng lúc, em mới vừa định mượn lính của anh!”

Hai mắt Tào Dịch Côn nhìn trời, nói: “Chỗ này của anh chỉ có thổ phỉ không có lính!”

“Thổ phỉ cũng được!” Lương Tuấn Đào ngoẹo đầu, nói với anh ta: “Chỗ này lấy được, em tạm thời cai quản thay anh, như thế nào? Anh em đạt đến một trình độ nào đó đi!”

“Stop!” Tào Dịch Côn liếc nhìn cậu ta, nói: “Anh đây bội phục bản lĩnh của thằng em, chỉ có điều đừng trách anh Thất không nhắc nhở chú em, cục xương này quá cứng rồi, có thể gặm động hay không, còn phải xem răng lợi chú em có đủ sắc bén không!”

Lương Tuấn Đào đến gần hai bước, bàn tay to khoác lên bả vai Tào Dịch Côn, nói: “Cho nên cần anh lộ mặt ra, giúp em trấn định những thợ

mỏ kia! Thật ra thì bọn họ chỉ cần một chỗ đặt chân, về phần người nào làm lão đại vốn không sao cả!”

“Ha ha...” Tào Dịch Côn ngửa đầu cười lớn, bễ nghễ nhìn Lương Tuấn Đào nói: “Tiểu Đào, chú em thật giỏi! Những thợ đào mỏ kia được gọi là đàn sói hoang ở tam giác vàng, hung tàn nóng nảy, trừ Sá Đặc ra không có bất kỳ người nào có thể gò bó được bọn họ! Sá Đặc vừa chết, thợ đào mỏ này nhất định sẽ bạo loạn, chú em định ăn luôn bọn họ!? Vậy thì phải xem bản lĩnh của chú em có lớn hay không!”

Nghe trong giọng nói của anh ta hình như có ý vui sướng khi người gặp họa, Lương Tuấn Đào không khỏi sa sầm khuôn mặt tuấn tú xuống, nói: “Dù cứng rắn nữa em cũng gặm động, mấu chốt là anh phải phối hợp với em! Em cũng cần tăng viện vũ trang, còn anh phải lộ diện nữa...”

“Dù sao anh cũng không có bản lĩnh hàng phục bọn họ!” Tào Dịch Côn buông tay ra, tỏ thái độ nói, “Trừ vũ trang trấn áp bọn họ tiêu diệt toàn bộ ra, không có biện pháp khác! Bọn sói hoang này giữ lại vĩnh viễn là mầm tai họa!”

Ban đầu Lương Tuấn Đào quyết định lấy lại địa bàn của Sá Đặc, chính là nhìn trúng mấy ngàn thợ đào mỏ ở mỏ vàng này! Tính sói hung tàn của bọn họ nổi danh cả tam giác vàng, người người kiêng kỵ ba phần! Nếu có thể hàng phục bọn họ, không thể nghi ngờ tương đương với nắm vào tay một thanh đao quý sắc bén.

“Em nói rồi, em có thể hàng phục bọn họ!” Lương Tuấn Đào lạnh lùng liếc nhìn Tào Dịch Côn, nói, “Lại nói, nếu như bọn họ có thể quy thuận anh, chẳng phải như hổ thêm cánh?”

Tào Dịch Côn hừ lạnh trong lòng: Là như hổ thêm cánh, chỉ có điều còn không biết là thêm cánh của ai!

Lương Tuấn Đào mới đến đã giải quyết Sá Đặc, điều này khiến cho anh ngoài kinh ngạc còn sinh ra một cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có. Không thể phủ nhận, nếu như ban đầu bên ban chỉ huy quân đội phái Lương Tuấn Đào ra làm vị trí hiện giờ của anh trước, nói không chừng có thể lấy được thành tích còn huy hoàng hơn anh.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Nhà Dã Tâm (4)

Trong lòng đã có nghi ngờ, cũng may anh biết Lương Tuấn Đào xuất thân nhà binh, sẽ không lưu luyến ngại vàng trùm buôn thuốc phiện nơi này, nếu không, bất kỳ người đàn ông nào có thói quen duy ngã độc tôn * oai phong một cõi, sợ rằng cũng khó có thể quay lại quân đội sống cuộc sống y hệt nhà tu khổ hạnh **.

(*) duy ngã độc tôn: hình dung cực đoan tự cao tự đại

(**) khổ hạnh: thuật ngữ tôn giáo, dạy phương pháp tu hành, cố ý dùng đủ loại khổ sở người bình thường khó có thể chịu đựng được tới hành hạ mình.

Vấn đề của hai người còn chưa đạt thành nhất trí, Phùng Trường Nghĩa đã vội vàng chạy tới đây, hành quân lễ với hai người, giọng nặng nề nói: “Những thợ đào mỏ xảy ra bạo loạn, trong tay bọn họ có vũ khí, sức sát thương cực mạnh, xung đột khó mà tránh khỏi thương vong, xin chỉ thị!”

Cục diện không muốn nhìn thấy nhất cuối cùng vẫn xuất hiện, Lương Tuấn Đào trầm ngâm một lát, ngược mắt nhìn Phùng Trường Nghĩa, hỏi, “Vô duyên vô cớ bạo loạn?”

Anh rõ ràng liên tục dấn dò chiến sĩ tiếp xúc với thợ đào mỏ, nhất định phải chú ý trấn an cảm xúc của thợ đào mỏ, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt

đổi không cho phép dùng võ. Những thợ đào mỏ này khát máu hiếu chiến, một khi đã tìm được cái cớ thù hận, hậu quả sẽ không thể cứu vãn.

“Hình như khi người của anh Thất kêu gọi bọn họ đầu hàng nã một phát súng, những thợ mỏ kia nhất thời vỡ tổ!” Phùng Trường Nghĩa nói thật.

“...” Tức, tức nghiêm trọng! Lương Tuấn Đào dùng hết hơi sức mới kiềm chế được không cho Tào Dịch Côn một phát súng ngay tại chỗ! Mẹ nó, anh mất hết sức của chín trâu hai hổ khó khăn lắm mới giải quyết cục diện, ngăn ngừa chỉ trong mấy phút đã bị Tào Thất này tinh trùng lên não làm hỏng hoàn toàn.

Tào Dịch Côn thật ra giống như hoàn toàn không nhìn ra lửa giận của cậu ta, còn nói năng hùng hồn: “Anh đã nói rồi, những thợ đào mỏ này giống như ngòi kho thuốc súng, không để ý đến đã nổ tung! Quá nguy hiểm gì đó không thể lưu lại, vẫn thừa cơ hội này trừ đi toàn bộ, để cho bọn họ chôn theo Sá Đặc đi!”

Mẹ nó, tao thấy nên cho mày chôn theo Sá Đặc! Lương Tuấn Đào liếc mắt, hơi nhếch môi lên không nói, trong lòng đang suy nghĩ nếu tại chỗ đánh chết Tào Dịch Côn sẽ lấy tức giận của bao nhiêu người.

Thấy sắc mặt của Lương Tuấn Đào thật sự không đẹp mắt, Tào Dịch Côn cũng phát hiện mình khiến cậu ta đứng lông lên rồi. Mặc dù tam giác vàng là thiên hạ của anh, nhưng không biết tại sao, trong tiềm thức vẫn có kính sợ khó hiểu với Lương Tuấn Đào. Cảm giác nói không rõ ràng này, giống như bày sói nhìn thấy con cọp bị lạc đàn, mặc dù biết rõ mình nắm chắc đại cục trong tay, đối phương không uy hiếp được mình, nhưng vẫn có bản năng e sợ với vua của bách thú.

“Anh con mẹ nó!” Lương Tuấn Đào ngẫm nghĩ liên tục, cảm thấy nếu đập chết Tào Thất thì tiền vốn quá cao, khó khăn lắm mới thống nhất được

lãnh thổ lại sẽ bị chia năm xẻ bảy, được không bù nổi mất, quyết định buông tha ý định này, chuẩn bị tiến hành giáo dục bằng đầu lưỡi. Dĩ nhiên, giáo dục mỗi người phải khác nhau, nếu như nói ích lợi quốc gia trách nhiệm dân tộc với Tào Thất không khác nào đàn gảy tai trâu, anh dứt khoát nắm quyền sắt đấm ngay một đấm ngay ngực Tào Dịch Côn.

Tào Dịch Côn định tránh, nhưng động tác của anh không nhanh hơn Lương Tuấn Đào, cứ trơ mắt bị một quyền như sắt như vậy, thân hình cao lớn lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

Thân tín bên cạnh vội vàng đỡ anh ta, những người khác cũng lập tức rút súng ra, kéo chốt nhắm ngay vào Lương Tuấn Đào và tất cả người do anh mang tới.

“Nổ súng sao! Tào lão Thất, có khí phách cứ để người của anh nổ súng!” Lương Tuấn Đào khoanh hai tay lại, híp mắt sáng, vẻ mặt tức giận còn chưa hết.

Tào Dịch Côn sờ lồng ngực bị đánh, đau đớn một trận, cả giận nói: “Tại sao đánh anh?” “Anh cần ăn đòn!” Lương Tuấn Đào chỉ vào anh ta mắng, “Ếch ngồi đáy giếng gì đó, có phải anh sợ em không chế thợ đào mỏ sẽ tạo thành uy hiếp với anh không? Mẹ nó, anh có thể có chút tiền đồ không? Chẳng lẽ anh còn sợ em cướp mất cái ghế Độc Vương giao lại cho anh?”

Bị vạch trần tâm sự, da mặt Tào Dịch Côn dù dày cũng không khỏi hơi ngượng ngập. Phần nộ nói, “Anh biết rõ em không hiếm lạ gì cái ghế của anh! Chỉ có điều trước khi làm chuyện gì có thể thương lượng với anh trước khi đánh không...”

“Thương lượng cái rắm! Ông đây chảy máu liều mạng ở đây, hơi mất tập trung sẽ sớm gặp tổ tiên, chuyện gì mà phải thương lượng với anh trước khi đánh? Chờ thương lượng xong sợ rằng em cũng đã vinh quang luôn!”

Lương Tuấn Đào vốn không nhìn những họng súng đen ngòm kia, tiến nhanh một bước tóm lấy cổ áo Tào Dịch Côn, mắng, “Nghe đây, nhất định phải lưu nhóm thợ đào mỏ này lại, anh muốn ngồi yên trên cái ghế của Độc Vương, muốn chống lại nhà họ Hoắc thì phải thu phục họ!”

Tào Dịch Côn biết nhiệm vụ chủ yếu của Lương Tuấn Đào chính là hỗ trợ anh cùng nhau thay thế nhà họ Hoắc trở thành Độc Vương duy nhất của tam giác vàng, nếu có thể thu phục mấy ngàn thợ mỏ ở khu vực khai thác mỏ này, không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm ba phần thắng cho anh.

Nhưng bởi vì anh e dè Lương Tuấn Đào công cao hơn chủ, vừa muốn chèn ép khí thế của cậu ta, cố ý khơi lên bạo loạn của các thợ mỏ, nhưng cứ như vậy, thương vong không thể tránh được.

Bảo là muốn đập chết đám thợ đào mỏ này cho chôn theo Sá Đặc, thật ra thì Tào Dịch Côn rất rõ ràng, đó cũng không phải là chuyện chỉ cần mở miệng.

Nếu những thợ đào mỏ này đều là thỏ ngồi không thì đoán chừng ngay cả mẫu vụn đã sớm đều không còn rồi, bọn họ là sói hoang tàn nhẫn, trong tay có vũ khí, kỹ thuật bắn súng và thân thủ toàn bộ đều không thua kém gì hắc bang nổi danh, đáng sợ hơn chính là, bọn họ có tính hung tàn khát máu, giết không chết không thôi!

Tào Dịch Côn vốn định khơi lên thợ đào mỏ bạo loạn, sau đó anh trốn sang một bên xem náo nhiệt, để Lương Tuấn Đào thử tư vị gặm cục xương cứng này là như thế nào! Nhưng anh cũng không muốn phí quá nhiều lính đi tiêu diệt thợ đào mỏ! Tiêu diệt bọn họ có lợi ích gì? Hơn nữa tất nhiên rơi vào phe mình thương vong nghiêm trọng!

Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Lương Tuấn Đào, anh mới phát hiện mình giống như hơi nóng vội! Cục diện khuấy loạn, Lương Tuấn Đào cùng lắm rồi đi, cục diện rối rắm còn dư lại thật sự không dễ dọn dẹp.

Sợ rằng địa bàn của Sá Đặc cuối cùng sẽ bị nhóm thợ đào mỏ này chiếm lĩnh, như vậy trận chiến này sẽ không có bất kỳ chỗ ích lợi nào với anh.

Nếu anh chịu vứt bỏ hiềm khích và hiểu lầm với Lương Tuấn Đào, lợi dụng cậu ta thu phục thợ đào mỏ để bản thân sử dụng, kết quả sẽ làm ít công to.

Tào Dịch Côn đa nghi, chỉ có điều anh rất tin tưởng không thể nghi ngờ — dựa vào bối cảnh gia thế và địa vị quyền lợi bây giờ ở quân đội của Lương Kinh Đào, cái ghế Độc Vương ở tam giác vàng không đủ để tạo thành hấp dẫn với cậu ta, anh không cần lo lắng Lương Tuấn Đào sẽ có dã tâm thay thế!

Lập tức phát tay ý bảo thuộc hạ thu súng lại, sau đó quay đầu khiển trách: “Đừng cứ động cái lại chia súng về phía người anh em của tôi! Hai anh em chúng tôi coi như đánh nhau vẫn là anh em tốt, mấy chú không cần can thiệp!”

Lương Tuấn Đào không nhịn được trách móc: “Được rồi! Mặt mũi không cần phải nói, hai chúng ta ai lại không biết ai? Nhanh đi! Những thợ đào mỏ kia phải nhanh chóng giải quyết, nếu không anh sẽ phải dẫn người rút khỏi địa bàn này, từ đó tam giác vàng lại thêm một vương quốc!”

Thuận nước đẩy thuyền, Lương Tuấn Đào có thể trợ giúp anh chinh phục thống trị địa bàn của Sá Đặc, chẳng những diện tích rộng lớn, hơn nữa mỏ vàng phong phú, còn có mấy ngàn thợ đào mỏ giàu sức chiến đấu như sói hoang, những thứ này cũng dễ như trở lòng bàn tay! Đi ngược dòng nước, chính là lật đổ Lương Tuấn Đào, tiếp tục làm Tào lão Thất của anh, tiếp tục đánh nhau với nhà họ Hoắc, vì loại bỏ phe đối lập mà vắt hết óc.

Lương Tuấn Đào là thanh dao sắc bén do ban chỉ huy quân đội phái tới trợ giúp anh thống nhất Độc quốc, anh dùng hay không dùng?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Tìm Cha!

Con người vốn tính tham lam, rốt cuộc dục vọng vẫn chiếm thế thượng phong! Tào Dịch Côn quyết định lợi dụng Lương Tuấn Đào tới hoàn thành quyền thống trị khai thác khu vực mỏ này, chờ tất cả đã thành thế không thể tránh được, anh lại nghĩ biện pháp tiếp quản những thứ ở đây từ trong tay Lương Tuấn Đào.

“Haizzz, muốn anh Thất nói trực tiếp giết bọn họ là được rồi, chú em nhất định chơi chinh phục cái gì... Được rồi! Cùng lắm thì anh Thất và chú mạo hiểm một lần, nếu thật sự không được, chúng ta lập tức rút lui!” Tào Dịch Côn biết rõ những thợ đào mỏ có danh hiệu sói hoang này vô cùng có tính phá hoại và nguy hiểm, nói xem tình thế không được thì rút lui thật ra cũng là lời nói thật.

Nếu không có Tào Dịch Côn tiếp viện, Lương Tuấn Đào cũng chỉ có thể dẫn người rút lui, liều mạng với những dân liều mạng này vốn không có bất cứ ý nghĩa gì, còn có thể tạo thành thương vong nghiêm trọng, chuyện mất nhiều hơn được ai cũng không muốn đi làm.

Cuối cùng thuyết phục được Tào Dịch Côn, có anh ta ra mặt, tối thiểu cục diện còn dễ dàng khống chế một chút. Lúc này nghe tiếng súng nổ càng lúc càng gần, nói rõ những thợ đào mỏ này từng bước tiến tới gần, người của mình liên tục lui lại.

Có câu nói, mềm sợ cứng, cứng rắn sợ liều lĩnh, liều lĩnh sợ liều chết! Một ngàn thợ đào mỏ nơi này đều là dân liều chết! Bọn họ hoặc là phạm

nhân tử hình vượt ngục, hoặc là dân liều lĩnh đường cùng, những ngày dài cát tìm vàng ở đây cũng không dễ trôi qua, tính tình hết sức nóng nảy, đánh lộn đánh lạo là chuyện thường như cơm bữa, về phần xảy ra án mạng thì càng nhìn quen lắm rồi, bây giờ nghe nói Sá Đặc chết rồi, người mới tới không nói hai lời đã rút súng thị uy bọn họ, lần này hỏng rồi!

Nếu không cho chút màu sắc mà nhìn, vậy sau này bọn họ lẫn lộn ở trong khu vực khai thác mỏ này như thế nào? Cho nên mấy ngàn thợ đào mỏ lúc này đều xông lên, phản rồi!

Lương Tuấn Đào biết không thể đánh bữa, chỉ có thể dùng trí. Cũng may trước khi đến đây vì có thể nhanh chóng mượn sức đi lại với đám thợ mỏ này, đã từng ra sức nghiên cứu một phen, biết những thợ đào mỏ này vốn không phải một đám người ô hợp, phần lớn đều nghe theo một người đàn ông tên Thạch Vũ, chỉ nghe theo người đó, người này có uy vọng cực cao trong đám thợ đào mỏ.

Bắt giặc phải bắt vua trước, nếu muốn chinh phục nhóm thợ đào mỏ này đương nhiên phải chinh phục Thạch Vũ trước!

Trong lòng có ý tưởng, đang định cùng Tào Dịch Côn đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gọi khê: “Tuấn Đào!”

Anh quay đầu lại, thấy Lâm Tuyết đi ra. Gương mặt tuần tú hơi trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía cô hơi trách cứ: Không phải anh không để cho em ra ngoài sao!

Cô cũng dùng ánh mắt trả lời anh: Em không yên lòng!

“Em trở về trước!” Lương Tuấn Đào gật gật một cái với cô, nhàn nhạt ra lệnh.

“Không!” Lâm Tuyết rất không nghe lời đuổi theo tới, cô đi thẳng tới bên cạnh anh, nói: “Em là lính của anh, nên cùng thủ...”

Lương Tuấn Đào ho khan cắt đứt cô, dùng ánh mắt ngăn cản.

Đột nhiên tỉnh ngộ lại, lúc tới Lương Tuấn Đào đã căn dặn bọn họ, ở trước người khác nhất định không được để lộ thân phận quân nhân của bọn họ!

Bây giờ bọn họ chính là thuộc hạ buôn bán vũ khí của Tào Dịch Côn. Thủ trưởng đổi tên thành “Lão đại”, bắt đầu từ bây giờ, bọn họ bắt đầu lăn lộn vào hắc đạo rồi!

“Em là người phụ nữ của anh, dĩ nhiên nên đi cùng với anh rồi!” Lâm Tuyết kịp thời sửa lời, cô kéo cánh tay của anh, nói, “Đi thôi!”

“Đi? Em biết anh định làm gì không?” Lương Tuấn Đào thật sự hết cách với cô! “Những thợ đào mỏ kia giống như bầy sói hoang mù quáng không có gì khác, em còn dám chạy theo, chê bọn họ không đủ kích động đúng không?”

Lâm Tuyết cắn môi, hơi oán giận nhìn anh, một hồi lâu mới nói: “Em mặc kiểu đàn ông là được! Vân Phàm xinh đẹp hơn em, cũng không thấy người đàn ông nào kích động khi thấy cậu ấy!” “Phụt!” Vân Phàm không ngờ thế mà lại kéo tới trên người mình, không khỏi dờ khóc dờ cười: “Chị dâu đây là khen em sao?”

“Ừm!” Lâm Tuyết nhìn Vân Phàm, nghiêm túc nói, “Tôi muốn mặc đồ đàn ông, đi cùng với cậu giả vờ là anh em ruột! Về sau cậu đi đâu, tôi cũng có thể đi!”

“Em cứ giả vờ thành vợ chồng với cậu ta đi!” Người đàn ông họ Lương hơi tức giận, dứt khoát xoay người nói với Lê Văn Chính: “Áp giải chị dâu cậu vào nhà canh giữ cẩn thận, không có lệnh của tôi không cho phép thả cô ấy ra ngoài!”

“Lương Tuấn Đào, anh chuyên quyền độc đoán, bạo quân! Tại sao muốn nhốt em lại?” Lâm Tuyết tức giận! Nhưng không theo cô tiếp tục chống lại, đã bị những chiến sĩ đóng giả thành người buôn bán vũ khí cản đường đi.

Lê Văn Chính đang dẫn người cản Lâm Tuyết lại, cười xòa nói: “Chị dâu, lão đại có lệnh, em cũng không có cách nào! Thật sự đắc tội rồi!” Dưới Lương Tuấn Đào bày mưu tính kế, những chiến sĩ kia cũng không chống lại đám thợ đào mỏ, nhiều lắm cũng chỉ là khi tự vệ đánh trả mấy phát, đa số cố gắng tránh các bộ phận quan trọng, để tránh tạo thành thương vong chảy máu, khiến cho mâu thuẫn giữa hai bên trở nên gay gắt.

Những thợ đào mỏ kia không bị ngăn cản bao nhiêu, dĩ nhiên càng thêm thế như chẻ tre, một đường xông thẳng đến chỗ ở trước kia của Sá Đặc, cũng chính là tâm điểm phân tử vũ trang khổng lồ.

Chỉ lát nữa thôi sẽ đến gần khu nhà ngói xếp thành dãy rồi, đột nhiên chạy trước tiên không cần thận đạp trúng đạn khói, chỉ nghe “Ầm” một tiếng vang thật lớn, khắp nơi chỗ nào cũng bao phủ trong sương mù màu trắng dày đặc.

Tiếng ho khan tiếng chửi má nó vang lên bên tai không dứt, trong nháy mắt nơi này cực ỳ hỗn loạn, ngay lúc đó Lương Tuấn Đào vừa nhìn thấy cơ hội tốt, vỗ vai Vân Phàm, nhỏ giọng dặn dò: “Cẩn thận một chút! Một kích không trúng, tranh thủ rút lui trở về!”

“Lão đại yên tâm!” Vân Phàm còn chưa dứt lời, đã giống như mũi tên ra khỏi dây cung bắn đi, đảo mắt đã vọt vào trong sương mù dày đặc.

Mang kính chống sương mù được chế tạo đặc biệt, anh có thể nhìn thấy rõ bộ mặt hình dáng người ta loáng thoáng trong sương mù dày đặc. Đã sớm nhìn chăm chăm vào Thạch Vũ, gần như chính xác không lầm

nhào qua, trước khi đối phương chưa kịp làm ra phản ứng gì, đâm kim châm thuốc mê vào trong bắp tay anh ta.

Thuốc gây mê độ tinh khiết cao có tính chất rất mạnh, ba giây đồng hồ có thể gây mê một người cường tráng, cường tráng như Thạch Vũ cũng làm thành từ carbohydrate, cho nên anh ta cũng không ngoại lệ!

Đạn khói chỉ có thể duy trì hiệu quả một phút, cho nên Vân Phàm đánh nhanh thắng nhanh. Sau khi anh thành công đã khiêng thân hình cao lớn của Thạch Vũ trên lưng, cõng anh ta nhanh chóng lén về chỗ.

“Cậu được đấy, mạnh!” Lương Tuấn Đào giơ ngón tay cái lên với Vân Phàm, trận chiến mở đầu thắng lợi, quả đấm của hai người đấu nhau, hiểu ý nhìn nhau cười một tiếng.

Tào Dịch Côn ở bên cạnh nhìn thấy mà trợn mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không thể tin được đây là con sói Thạch Vũ tiếng tăm lừng lẫy ở khu vực khai thác mỏ lại dễ dàng bị bắt được như vậy. Cảm giác nguy cơ một lần nữa mọc lên lan tràn, anh phát hiện — trên đời này dường như không hề có cửa ải khó mà Lương Tuấn Đào không phá được, cũng không có người nào mà cậu ta không bắt hàng phục được!

Chỉ cần bị cậu ta theo dõi, sớm muộn gì cũng là vật trong mâm, chạy trốn không được!

“Cậu nhóc này thật sự không tệ! Đi theo chú em mấy năm rồi?” Tào Dịch Côn cố gắng hết sức giả bộ điềm nhiên không có gì khen ngợi Vân Phàm, không muốn biểu lộ kinh hãi trong đáy lòng mình ra.

Lương Tuấn Đào không đề cập đến tên tuổi Lãnh Bân, lúc ấy khi mượn Vân Phàm chỗ Lãnh Bân đến đây đã đồng ý phải giữ bí mật. Lúc này, anh dùng ánh mắt thưởng thức liếc về phía Vân Phàm, nhếch môi đáp: “Cậu ấy là anh em là bạn của em, tụi em phối hợp hành động, không phân biệt được ai lẫn vào với ai!”

Vân Phàm nhếch môi mỉm cười, biết rõ Lương Tuấn Đào cố ý nói như vậy vì làm anh vui lòng, nhưng anh rất thích!

“Ha ha.” Tào Dịch Côn cười lớn, chỉ vào Lương Tuấn Đào trêu nói, “Bản lĩnh thu mua lòng người của chú em cao hơn đó! Anh phải đề phòng chú em, lỡ ngày nào đó bị chú em mê hoặc, sẽ khăng khăng một lòng mà đi bán mạng giúp chú em!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Tìm Cha! (2)

Lời này mơ hồ có mùi vị khích bác, giống như đang nhắc nhở Vân Phàm, Lương Tuấn Đào ưu ái thương thức cậu cũng chỉ vì để muốn cho cậu quyết một lòng giúp bán mạng cho mình mà thôi.

Nụ cười trong cặp mắt đào hoa xinh đẹp của Vân Phàm không hề giảm, giống như vốn nghe không hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của Tào Dịch Côn.

Lương Tuấn Đào không biến sắc phản kích, “Lão Thất! Hai anh em chúng ta còn nói vài lời xã giao như vậy sao? Chẳng lẽ quan hệ sống chết đều dùng miệng ngọt nói khéo như rót ra?”

Những lời này không chút khách khí khiến cho Tào Dịch Côn mặt mày xám tro! Đúng vậy, nếu như không móc tim móc phổi, vĩnh viễn sẽ không thể có bạn bè có khả năng giao ra thật tình! Nhiều lắm thì giống như những trùm buôn thuốc phiện kia, vì nhận thức chung đạt được về phương diện lợi ích, vậy không gọi là bạn bè, mà gọi là đồng minh!

Trong lúc cười nói, chiến đấu đã kết thúc.

“Tất cả không được nhúc nhích! Đầu sói Thạch Vũ của các người đã rơi vào trong tay của chúng tôi! Ai dám nổ súng? Còn ai dám nổ súng? Không sợ sẽ làm thương tổn đến anh Thạch của các người à?” Phùng Trường Nghĩa bắn lên trời ba phát, dùng loa công suất lớn càng không ngừng lặp đi lặp lại kêu gọi những thợ đào mỏ kia đầu hàng.

“Tất cả không được nhúc nhích! Đầu sói Thạch Vũ của các người đã rơi vào trong tay của chúng tôi! Ai dám nổ súng? Còn ai dám nổ súng? Không sợ sẽ làm thương tổn đến anh Thạch của các người à?”

Loa công suất lớn thét chuyện Thạch Vũ bị bắt ra không ai không nghe thấy, vì vậy tiếng súng thưa thớt yếu đi, những thợ đào mỏ kia như đám sói không đầu, trong lúc nhất thời trận cước hơi rối loạn.

“Không cho tổn thương anh Thạch, nếu không chúng tôi sẽ chiến đấu tới cùng với các người!” Những thợ đào mỏ sùng bái Thạch Vũ kia đều lo lắng quát lên.

“Yên tâm! Thạch Vũ ở chỗ chúng tôi rất an toàn, chỉ cần các người thu súng lại, có lời gì từ từ nói, sẽ không có bất kỳ kẻ nào bị thương chảy máu!” Phùng Trường Nghĩa cầm loa công suất lớn lặp đi lặp lại làm công tác trấn an những thợ đào mỏ hung tàn này, “Sá Đặc đã chết! Chỉ có điều lúc này đây khu vực khai thác mỏ vẫn còn thuộc về các người! Anh Thất đáp ứng cho các người hoa hồng cao hơn, về sau các người sẽ không bị lặp lại chuyện mệt mỏi gần chết mà chỉ có một chút xiu mảnh vụn vàng!”

“Đừng!” Có tiếng súng vang lên, đây là ra oai phủ đầu cho anh. Những thợ đào mỏ nóng nảy này nào có chuyện chỉ vài lời có ích đã có thể thu mua trấn an.

Phùng Trường Nghĩa vội vàng nằm xuống, đạn vừa đúng lướt qua lỗ tai anh, đau rát! “Fuck!” Anh mắng, “Một đám sói hoang không hiểu tính người!”

Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, trong mắt sáng hiện lên sương lạnh! Anh tự mình tiến lên, nhắc Thạch Vũ còn đang trong tình trạng hôn mê lên, dưới tình huống rất nhiều họng súng yểm trợ, làm hết sức đến gần những thợ mỏ kia, “Nổ súng hả! Có khí phách lại nổ súng! Nào, bắn lên người anh ta! Ai muốn giết chết Thạch Vũ, cứ việc nổ súng!”

“Buông anh Thạch xuống!”

“Trả anh Thạch cho chúng tao!”

“Dám tổn thương một cọng tóc gáy của anh ấy, ông đây nhất định lột sống da mày!”

...

Lương Tuấn Đào khẽ nheo mắt, từ trong vẻ mặt hơi căm phẫn của nhóm thợ đào mỏ cũng có thể thấy được bọn họ đúng là tồn tại tình cảm không thể dùng tầm thường để so sánh với Thạch Vũ, ánh mắt bọn họ đối xử với Thạch Vũ gần sùng kính, anh vô cùng quen thuộc, bởi vì khi anh ở bộ đội, những cấp dưới của anh chính là dùng ánh mắt như vậy nhìn anh! Rất tốt, đám sói có thủ lĩnh hơn đám người ô hợp! Tinh thần Lương Tuấn Đào run lên, buông Thạch Vũ xuống, ra lệnh Vân Phàm: “Tiêm thuốc giải cho anh ta!”

Vân Phàm lấy ống tiêm ra, tiêm thuốc giải vào bắp tay Thạch Vũ, rất nhanh Thạch Vũ đã tỉnh táo lại, chỉ có điều trong thời gian ngắn không biết rõ tình huống trước mắt.

“Anh Thạch, anh làm sao vậy?” Thấy Thạch Vũ tỉnh lại, những thợ mỏ kia lại bắt đầu kích động, lập tức định tiến lên đoạt anh ta lại.

Lúc này, những phần tử vũ trang mà Tào Dịch Côn mang đến đã có đất dụng võ, bọn họ khẽ nâng súng tự động, hòng súng đen ngòm nhắm vào những thợ đào mỏ kích động, quát mắng: “Đều lui ra phía sau, không được tiến lên!”

Bởi vì để ý đến an toàn của Thạch Vũ, những thợ mỏ này cũng sẽ không nổ súng, chỉ có điều trong miệng bắt đầu mắng, tuyên bố nếu như không thả anh Thạch của bọn họ thì sẽ như thế nào.

Lương Tuấn Đào thấy Thạch Vũ tỉnh lại, chậm rãi ngồi xổm thân thể anh tuấn xuống, liếc nhìn Thạch Vũ ngồi nghiêng nửa nằm, nói với anh ta: “Người anh em, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Thạch Vũ vuốt đầu hơi mờ mịt của mình, bấp thịch ở quai hàm kéo lên, nhìn thẳng vào mắt Lương Tuấn Đào, ánh mắt lạnh lẽo như sói: “Mẹ nó, mày ở đâu ra?”

“Tổ tiên của tôi với anh đều từ Trung Quốc tới!” Lương Tuấn Đào chủ động chìa tay, nói, “Kết giao bạn bè!”

“Cút con mẹ mày đi!” Thạch Vũ không chút khách khí tung quyền công kích anh, “Khốn kiếp, mới vừa chạy tới lại dám ra oai phủ đầu chúng tao?”

Lương Tuấn Đào tránh thoát một quyền anh ta vung tới trong gang tấc, hơi giật mình — mới vừa tỉnh táo lại có tốc độ và lực độ như vậy? Chỉ có điều anh vẫn nắm chặt cơ hội giải thích với Thạch Vũ: “Thuần túy là hiểu lầm! Cũng không biết người nào bắn loạn một súng, không làm tổn thương đến mọi người chứ!”

Thạch Vũ thấy ra tay đánh anh ta, đối phương chẳng những không tức giận chút nào, ngược lại còn giải thích với mình, tim hơi đập mạnh và loạn nhịp.

“Sá Đặc chết, chúng ta đều còn sống đúng không? Còn phải tiếp tục làm việc, còn phải tiếp tục kiếm tiền, còn phải tiếp tục nuôi sống vợ con!” Lương Tuấn Đào nheo mắt nhìn vẻ biến hóa trên mặt Thạch Vũ, nói tiếp, “Anh còn có một cô con gái đáng yêu cần nuôi dưỡng, chẳng lẽ cũng bởi vì Sá Đặc chết rồi, anh nhất định cũng chôn theo anh ta? Cho dù anh muốn chôn theo, anh định để những người anh em này của anh cũng chôn theo? Được rồi, coi như mấy người những kẻ tình trùng lên não này không thích

cuộc sống yên ổn, cứ muốn cố tình tìm chết, vậy con gái sáu tuổi của anh thì sao? Cũng định để cho con bé xui xẻo giống như các anh?”

Thạch Vũ giật mình không ít, người trước mắt này rõ ràng vốn không quen biết, nhưng anh ta lại tìm hiểu được rõ ràng gốc gác của anh, nhất là nhiều lần nhắc tới con gái anh, điều này khiến cho trong lòng anh sinh ra kiêng dè. Một hồi lâu sau, anh mới chần chừ hỏi: “Mày rốt cuộc muốn như thế nào? Tao cho mày biết, đừng động vào Mộng Mộng, nếu không...”

Nếu không như thế nào? Hiện giờ anh đã rơi vào trong tay đối phương, lại nói lời tàn nhẫn hiển nhiên hơi không biết tự lượng sức.

Chỉ có điều Lương Tuấn Đào cũng không giận, anh đột nhiên cười một tiếng thoải mái, lộ ra tám chiếc răng chỉnh tề trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời lại càng có thêm tính thân thiện: “Người anh em, thật ra thì vấn đề anh hỏi cũng chính là điều tôi muốn hỏi anh! Nói đi, anh nghĩ như thế nào? Tôi đã nói rồi, phát súng kia chỉ là hiểu lầm! Tôi thật sự muốn sống chung với anh, tiếp tục khai thác mỏ vàng này! Sá Đặc chết rồi, tôi thay thế được vị trí của anh ta vì anh Thất dốc sức, mọi người cũng giống vậy! Nên có tất cả đều sẽ không thay đổi, hơn nữa tôi có thể hứa hẹn chia nhiều tiền lời hơn cho các người! Chuyện thật tốt, làm náo loạn cái gì chứ? Tại sao chúng ta không bắt tay giảng hòa, tại sao không cùng nhau hòa khí sinh tài!”

Anh lại chìa một bàn tay, thấy Thạch Vũ vẫn cứ do do dự dự, lại nói tiếp: “Yên tâm đi, tôi thật sự thích con nít, sẽ không làm tổn thương đến Mộng Mộng của anh!”

Thạch Vũ từ chối bắt tay với anh ta, lấy tay chống mặt đất đứng dậy, anh cuồn cuộn cười lạnh: “Muốn làm Sá Đặc thứ hai? Vậy mày phải lấy bản lĩnh thật sự ra để cho chúng tao tin phục!”

Sá Đặc sử dụng thực lực của mình chứng minh với đám thợ mỏ, chỉ có anh ta mới có thể bảo vệ được bọn họ không bị bất kỳ giới bên ngoài quấy

nhiều, có thể an tâm ở khu vực này khai thác mỏ đào vàng. Cho dù là quân đội chính phủ hay phần tử vũ trang, đều không có chuyện đặt chân ở nơi này tìm những thợ đào mỏ!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34.3

Nơi này giống như thế ngoại đào nguyên nhảy ra ngoài tam giới không ở trong ngũ hành*, cho dù trước kia đã làm gì, chỉ cần đi vào thì đồng nghĩa với có ô dù, bất kỳ kẻ nào bất đắc dĩ bất cứ có gì tới nơi này trả thù gây chuyện, nếu không sẽ bị bắn loạn chết tại chỗ.

(*) Không trong ngũ hành ra ngoài tam giới: Không trong ngũ hành, theo thuyết ngũ hành, ngũ hành gồm kim mộc thủy hỏa thổ. Không trong ngũ hành chỉ ngoài thế giới vật chất của chúng ta. Tam giới chỉ trên trời, mặt đất và dưới đất. Ra ngoài tam giới chỉ ở mức rất cao. Trong trường hợp này không trong ngũ hành ra ngoài tam giới chỉ nơi không chịu sự cai quản của bất kỳ thế lực nào.

Nếu như không phải cùng đường, ai cũng sẽ không thể chạy tới đây làm thợ đào mỏ, thân phận trước kia của bọn họ không phải là tội phạm tử hình cũng chính là bị kẻ thù đuổi giết đến cùng đường, rời khỏi khu vực khai thác mỏ chỉ có một con đường chết! Chính vì vậy, sức chiến đấu của bọn họ cực mạnh, có danh hiệu đàn sói hoang, mà Thạch Vũ chính là ở chỗ mấy ngàn con sói hoang dã này, lấy tàn nhẫn khát máu mà nổi tiếng xa gần.

Giữa bọn họ và Sá Đặc là mối quan hệ giữa nước và cá, lực lượng vũ trang mạnh mẽ của Sá Đặc có thể bảo vệ làm lá chắn cho bọn họ, tính sói hung tàn của bọn họ có thể khiến cho khu vực khai thác mỏ của Sá Đặc không bị kẻ địch bên ngoài mơ ước. Nhưng mà, chuỗi quan hệ mắt xích ổn định này lại theo cái chết của Sá Đặc mà hỏng gãy! dfienddn lieqiudoon

Sá Đặc có thể che chở cho bọn họ đã chết, lão đại mới đi lên thì ra oai phủ đầu bọn họ, bọn họ vì tự vệ đương nhiên phải chống lại.

Không ngờ vừa mới bắt đầu chiến, Thạch Vũ đã bị bắt, áp chế bao nhiêu nhuệ khí của đàn sói hoang. Vị “Phượng tiên sinh” này, xem ra cũng rất sáng khoái, rất hợp khẩu vị với những người đàn ông ôn thù sáng khoái này, nhưng mà thủy chung anh vẫn mang thái độ hoài nghi với việc anh ta có thể thành công thay thế vị trí của Sá Đặc hay không.

Lương Tuấn Đào biết là lúc nên lấy thực lực ra, nên tiếp lời Thạch Vũ: “Không thành vấn đề! Anh nói tôi nên chứng minh như thế nào thì các người mới tin tôi không thể kém hơn Sá Đặc?”

Thạch Vũ không lên tiếng, mà nắm chặt quyền lại, hơi dùng sức siết chặt, chỉ nghe thấy khớp xương cả người cũng vang lên “Răng rắc”, bắp thịt nhảy lên, giống như một con bò đực ham đấu, “Đấu một mình với tao! Trong vòng nửa canh giờ nếu như mày không bị tao đánh ngã, coi như mày thắng!”

Phùng Trường Nghĩa ở bên cạnh huýt sáo, dùng loa công suất lớn hét: “Thạch Vũ, mày nói chuyện hay là đánh rằm!”

“Mày mới đánh rằm!” Thạch Vũ quay đầu lại mắng Phùng Trường Nghĩa.

“Được!” Phùng Trường Nghĩa vội vàng tiếp lời Thạch Vũ nói, dùng loa công suất lớn nói với những thợ đào mỏ giàu tính công kích như sói hoang kia: “Mọi người đều nghe rõ chưa? Thạch Vũ nói muốn đấu với một mình lão đại của chúng tôi! Trong vòng nửa canh giờ nếu như lão đại của chúng tôi không bị anh ta đánh ngã, coi như lão đại của chúng tôi thắng! Sau này mọi người phải ngoan ngoãn nghe lời, không cho tạo phản nữa, nếu ai gây chuyện, trực tiếp một phát súng giết chết kẻ đó, có ý kiến gì không?”

Cảm xúc của những thợ đào mỏ kia đều rất kích động, cổ vũ cho đầu sói mà bọn họ sùng kính: “Anh Thạch tất thắng! Anh Thạch tất thắng!...”

Lương Tuấn Đào cũng không sợ Thạch Đầu chối quanh, bởi vì lăn lộn trên giang hồ đều xem trọng nhất ngôn cử đỉnh, nếu như nói xạo, như vậy uy danh của người này không thể nghi ngờ cũng xong rồi! Nhưng mà anh cũng không muốn chiếm tiện nghi của Thạch Vũ này!

Nắm lại quả đấm từ từ xoay cổ tay, anh đang thầm nghĩ trong lòng, đã lâu không đụng phải một đối thủ mạnh mẽ rồi! Ngược mắt nhìn Thạch Vũ, không thể phủ nhận lực chỉ số bộc phát và tính công kích của đối thủ cũng cực cao, đây không thể nghi ngờ là đối thủ rất mạnh mẽ, mà anh... Chỉ thích đối thủ có tính khiêu chiến! die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

“Anh là người gốc Hoa, chỉ có điều nhiều thế hệ sống ở nước Thái, từng liên tục ba năm đoạt được quán quân quyền anh ở nước Thái, là vô địch khắp Đông Nam Á!” Trước khi làm mỗi một chuyện Lương Tuấn Đào đều sẽ làm đủ công tác chuẩn bị, không hiểu thấu đối thủ anh sẽ không hành động mù quáng, “Chỉ có điều một lần khi anh ra nước ngoài tranh tài, có một quyền nhị đại * cường gian rồi giết chết bà xã anh, khiếu nại không được, anh dứt khoát giết người công tử kia rồi mang theo con gái chạy trốn tới nơi này!”

(*) quyền nhị đại: con nhà quyền thế.

“...” Thạch Vũ quá giật mình, tuyệt đối không thể ngờ lai lịch của mình lại bị đối phương điều tra rõ ràng như thế, không khỏi một lần nữa quan sát vị “Phương tiên sinh” ở trước mắt này.

“So chiêu với quán quân quyền anh tôi không dám sơ ý, cũng không muốn vì phân thắng bại mà đánh tới tiêu hao thể lực! Đề nghị anh nói rất tốt, nửa giờ, chỉ cần chúng ta đánh ngang tay, coi như xong, như thế nào?”

Tất cả mọi người nhìn thế này đều sợ run, bởi vì có thể đánh nhau nửa giờ với Thạch Vũ mà không nằm sấp dưới đất đều là phượng mao lân giác *, vị “Phượng tiên sinh” này dám nói muốn đánh ngang tay, quả thật là cực kỳ cuồng vọng.

(*) phượng mao lân giác: lông phượng sừng lân, chỉ thứ quý hiếm, hiếm có.

Phùng Trường Nghĩa liếc mắt ra dấu với Lương Tuấn Đào, nhắc nhở: “Lão đại, khi không nên chiến đấu tàn nhẫn thì không nên chiến đấu tàn nhẫn, đây chính là trong ngày thường anh dạy tụi em!”

Tiếp nhận điều kiện của Thạch Vũ tốt biết bao! Phần thắng lớn hơn một chút! Ai cũng biết có thể chinh phục những thợ đào mỏ hung tàn như sói hoang này để cho bọn họ cam tâm tình nguyện thần phục, có thể thấy được năm đăm của Thạch Vũ cứng rắn như thế nào!

Lương Tuấn Đào ngạo nghễ ngửa đầu, cười nói: “Không có việc gì, tin lão đại của cậu, tôi tuyệt đối sẽ không thua!”

Nhanh chóng nhường ra một khối đất trống, hai người bắt đầu đánh giáp lá cà. Khi bắt đầu, cả hai đều hơi khiếp sợ, bởi vì thực lực của đối phương thật sự vượt quá xa mức tưởng tượng của mình.

Thấy hai người khai chiến, những thợ mỏ kia cũng không để ý tìm chuyện gây sự, đều tìm một vị trí thích hợp xem cuộc chiến, đến thời điểm hưng phấn, áo cũng cởi ra, cầm trong tay đèn sức vung lên: “Anh Thạch giỏi lắm! Đánh ngã thằng nhóc Phương!” di3n~d@n`l3q21y'd0n

“Đánh cho thằng này răng rơi đầy đất, nhìn xem còn có dám cuồng vọng nữa không!”

“Wow, thằng nhóc này thật sự có tài, lại dám đánh nhau với anh Thạch!”

Thình thoảng, tiếng trầm trồ khen ngợi ủng hộ xen lẫn tiếng sợ hãi than nhẹ, là thán phục “Phương tiên sinh” ngoài ý muốn...

Đấu hai quyền với Thạch Vũ, Lương Tuấn Đào cũng cảm thấy xương tay có nguy cơ nứt vỡ, trong lòng âm thầm kinh hãi, biết lần này thật sự đụng phải kình địch rồi!

Anh am hiểu đánh cận chiến, đây đều là chương trình dạy trong quân đội cần huấn luyện, mà Thạch Vũ am hiểu võ Thái, hai người có sở trường riêng, đá đập lung tung đánh nhau, đảo mắt đã vượt qua mười mấy chiêu.

Kiểu chiến đấu cận chiến này cực kỳ hao tổn thể lực, hai người đã sớm cởi áo, anh dừng chiến đấu dưới ánh mặt trời lúc chín giờ, hơn nữa càng đánh càng hăng, càng đấu càng ác.

Người vây xem càng lúc càng nhiều, cho dù là thợ đào mỏ hay là trùm buôn thuốc phiện hoặc quan quân và chiến sỹ mà Lương Tuấn Đào mang tới, toàn bộ nhìn thấy mà nhiệt huyết sôi trào, hận không thể nhảy vào trong vòng thay thế anh hùng của mình ra quyền hung ác...

Mấy người Phùng Trường Nghĩa càng thêm không ngừng động viên Lương Tuấn Đào: “Lão đại, cố gắng lên!”

“Lão đại, giỏi lắm!”

“Lão đại, chịu đựng!”

Một câu cuối cùng là Vân Phàm kêu, anh nhìn ra được tình hình của Lương Tuấn Đào không phải rất khả quan, có thể chịu đựng nửa giờ mà không thua đã coi là tốt rồi!

Mười mấy phút trôi qua, Lương Tuấn Đào rõ ràng thở hổn hển, mà hai mắt Thạch Vũ đỏ ngầu, càng đánh càng hăng, giống như giết đỏ mắt, một lòng muốn đưa đối thủ vào chỗ chết!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Tìm Cha! (4)

Đều nói thợ đào mỏ ở khu vực khai thác mỏ này giống như sói hoang, nói đúng là bọn họ khát máu hiếu chiến! Thật ra thì cũng không phải trời sinh như thế, hoàn cảnh sinh tồn quyết định tính cách hướng tới! Ban đầu khi Thạch Vũ mới vào khu khai thác mỏ thì bị ma cũ bắt nạt ma mới thợ mỏ cũ vây đánh, vì bảo vệ con gái, anh đều giết đỏ cả mắt rồi, liều chết cũng không để bất kỳ kẻ nào tổn thương đến Mộng Mộng của anh!

Lúc ấy thợ đào mỏ chết dưới tay anh nhiều đến mười mấy người, người tàn tật cũng không phải số ít, từ đó về sau, anh dựa vào năm đấm sắt nhuộm máu gây dựng địa vị bá chủ ở khu vực khai thác mỏ này! Nếu như nói mấy ngàn thợ đào mỏ là sói hoang hung tàn, như vậy anh chính là sói vương khát máu nhất tàn bạo nhất trong đàn sói hoang.

Vì củng cố địa vị, mỗi ngày quyết đấu với người đến gây sự là giờ học anh nhất định phải luyện, hơn nữa mỗi một lần khiêu chiến, anh đều dốc hết toàn lực, không đưa kẻ địch vào chỗ chết không chịu bỏ qua!

Thời gian lâu dài, không ai dám khiêu chiến anh! Lúc này đây khu vực khai thác mỏ cuối cùng yên tĩnh, bầy sói có sói vương sẽ không tự giết lẫn nhau nữa, nhưng nếu như có người ngoài tới biến động, sẽ khiến cho những người khát máu thích chiến này bạo động.

Bàn về thực lực, Lương Tuấn Đào cũng không kém Thạch Vũ bao nhiêu, vấn đề là anh ít đi vẻ nhẫn tâm không chết không thôi, điều này khiến cho anh thua Thạch Vũ về mặt khí thế.

Hai mươi phút sau, cả người cũng bị mồ hôi ướt đẫm, thể lực tiêu hao nghiêm trọng, chỉ miễn cưỡng duy trì ngang tay, còn không lộ ra vẻ thua trận.

Cố thêm mười phút! Lương Tuấn Đào tự nhủ, nếu quả thật nửa giờ bị đánh gục đó thật sự là mất thể diện vụt xuống nhà bà ngoại rồi!

Đám người Phùng Trường Nghĩa thăm kinh hãi, đều nhìn ra tình hình “Lão đại” của bọn họ dường như không phải rất tốt! Nhưng đám thợ mỏ kia lại đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lương Tuấn Đào, cũng không có miệt thị như lúc đầu.

Dưới nắm đấm sắt điên cuồng của Thạch Lại, gần nửa giờ thể mà không lộ vẻ thua trận, đây quả thật là... Người đầu tiên! Có thợ đào mỏ tỏ vẻ kinh sợ trên mặt, có lén lút nhỏ giọng bàn luận: “Anh chàng này quả thật không đơn giản!”

Nửa giờ vừa đến, Vân Phàm lập tức nhảy vào trong sân, kêu gọi Thạch Vũ đầu hàng: “Đã hết giờ! Đây, đã hết giờ! Sói điên, hết giờ rồi! Ngừng!”

Thạch Vũ không dừng lại được, nhiều năm khẩn trương cao độ đã thành thói quen, khi bắt đầu chiến đấu không chết không ngừng nghỉ, đối thủ còn chưa ngã xuống đất không thể ngừng, nếu như dừng lại tiếp theo sẽ bị vây đánh phản công!

“Con mẹ nó!” Nhìn ánh mắt đỏ ửng của Thạch Vũ và mất lý trí công kích điên cuồng, Lương Tuấn Đào rốt cuộc hiểu rõ, trên thế giới này đối thủ đáng sợ nhất chính là kẻ điên! “Đã hết giờ, mà con mẹ nó giữ lời đi!”

Không có cách nào, Thạch Vũ không nghe được! Con mắt khát máu của anh chăm chú khóa “Kẻ địch” lại, trong lòng vĩnh viễn chỉ có một suy nghĩ — nhất định phải đánh anh ta nằm xuống, nếu không anh sẽ bị anh ta giẫm dưới chân!

Vân Phàm ở bên cạnh càng không ngừng hô ngừng lại, rốt cuộc chọc giận Thạch Vũ, anh đột nhiên quay đầu lại nheo tròn mắt nhìn Vân Phàm, giống như sói hoang gào lên một tiếng, ngược lại nhào về phía Vân Phàm.

Cũng may Vân Phàm có bản lĩnh nhanh nhẹn, tránh được công kích bất ngờ của Thạch Vũ. Nhưng mà anh cũng biết mình không thể đối chọi trực tiếp với Thạch Vũ, không thể làm gì khác hơn là càng không ngừng trốn tránh.

“Mẹ nó, hai người đánh một anh Thạch của chúng ta! Mấy người là cái khỉ gì?”

“Lấy nhiều bắt nạt ít, tất cả chúng ta cùng nhau lên!”

“Lên đi! Giết bọn họ!”

...

Đàn sói hoang nóng nảy hiếu chiến này nguy hiểm giống như thuốc nổ, một tia lửa cũng có thể nổ tung. Đã có người xông lên không kịp chờ đợi gia nhập vào vòng chiến, hung ác giúp đỡ Thạch Vũ công kích Lương Tuấn Đào và Vân Phàm. Đám người Phùng Trường Nghĩa bên cạnh dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, cũng xông lên hỗ trợ, vì vậy, không thể tránh được một cuộc quần chiến thảm khốc.

Ai cũng không ngờ chuyện diễn biến thành tình hình như vậy, giống như bất kỳ kẻ nào cũng không có cách nào cứu vãn.

Tào Dịch Côn núp trong bóng tối xem cuộc chiến không khỏi bật cười, hả hê oán thầm nói: Lương Tuấn Đào à Lương Tuấn Đào, thì ra cũng có lúc mà không chống đỡ được! Thật sự cho rằng bọn sói hoang này dễ thu phục sao? Để cho mà nếm chút lợi hại, tránh cho cả ngày ở trước mặt tao bày ra vẻ thần toàn năng, hừ!”

Cả người Lương Tuấn Đào đều là mồ hôi như nước, giống như vừa mới tắm rửa sạch sẽ. Anh dốc hết toàn lực chiến đấu kịch liệt với Thạch Vũ nửa giờ, lại đổi thành kết quả như thế! Thở dài một tiếng, có lẽ đây chính là ý trời đi!

Sói hoang chính là sói hoang, văn minh nhân loại không cách nào tới khai thông.

“Cha Mộng Mộng! Ai là cha Mộng Mộng?” Trong tiếng chém giết kịch liệt, đột nhiên vang lên một giọng nữ dễ nghe thanh thúy như chuông bạc, “Mộng Mộng muốn tìm cha! Ai là cha Mộng Mộng!”

Trừ Thạch Vũ, người ở đây bất cứ kẻ nào cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với lời nói này, nhưng Thạch Vũ nghe được!

Giống như người bị mộng du đột nhiên tỉnh táo lại từ trong mộng, Thạch Vũ đang chém giết ngừng tất cả động tác, cặp mắt đỏ bừng cũng khôi phục trong trẻo. Anh quay đầu nhìn chung quanh trong đám người hỗn loạn, tìm kiếm giọng nữ dễ nghe đó.

“Cha Mộng Mộng! Con bé khóc, anh mau tới đây đỡ con bé!”

Dường như không có bất cứ do dự và suy tính nào, Thạch Vũ đẩy mọi người ra, sải bước chạy về phía âm thanh kia.

Cục diện sắp diễn ra gió tanh mưa máu lại bởi vì Thạch Vũ nửa đường rời đi mà không giải quyết được gì, mấy phần tử cực kỳ khát máu cũng dừng lại, ân cần đuổi theo Thạch Vũ, hỏi: “Anh Thạch? Có chuyện gì vậy?”

“Câm miệng!” Thạch Vũ quát một tiếng, thô bạo đẩy người cản trở tầm mắt ra, sau đó yên lặng lắng nghe, cuối cùng nhận được phương hướng. Anh bước vội mấy bước, đã thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mang theo một cô bé xinh xắn xuất hiện trong tầm mắt.

“Cha!” Bé gái chính là Mộng Mộng, người cũng như tên, đẹp như mộng như ảo. Lúc này bé giang hai cánh tay nhỏ, bước chân xiêu vẹo như cánh bướm bay vào trong lồng ngực Thạch Vũ.

Ôm lấy con gái, vẻ bất thường trên người Thạch Vũ lập tức biến mất sạch sẽ, đường cong mặt mày anh cũng trở nên vô cùng dịu dàng, trong miệng nói vài lời trách cứ qua loa, giọng nói lại hết sức ôn hòa, giống như lo lắng giọng cao lên một chút sẽ hù dọa đứa nhỏ trong ngực: “Chạy ra như thế nào? Không phải cha đã dặn không cho phép con chạy lung tung sao?”

“Dì dẫn con ra ngoài tìm cha, dì nói cha đang đánh nhau với người ta rất nguy hiểm, để cho con tới đây khuyên nhủ cha!” Mộng Mộng chớp hàng mi dài thon mảnh, nhỏ giọng nói, “Cha không cần đánh nhau với người ta có được không? Mộng Mộng sợ cha bị thương!”

Ánh mắt sắc bén liếc về phía người “Xúi giục” con gái mình, thấy là một cô gái rất trẻ, có một đôi mắt sáng trong suốt như nước suối, lúc này không hề sợ hãi mà nhìn anh, cánh môi đầy đặn tươi tắn nhếch lên vết cười.

“Con bé không hy vọng nhìn thấy anh bị thương, có thể vì con bé mà đừng đánh nhau nữa không?” Cô gái tiến nhanh tới một bước, nụ cười phơi phới như gió mát thổi qua mặt, “Anh đã nói chỉ cần Phương tiên sinh có thể một mình đấu với anh nửa giờ, hai người đấu ngang tay, hai người sẽ bắt tay giảng hòa, còn nhớ không?”

Trong đầu mơ hồ có ấn tượng về phương diện này, chỉ có điều về sau sao lại đánh đến dữ như vậy, còn xảy ra hỗn chiến thì anh giống như rất không rõ ràng. Bởi vì anh càng dốc toàn lực đánh nhau thì càng dễ dàng bị ma nhập, khi mất lý trí, anh vốn không có gì khác kẻ điên.

Quay đầu nhìn nhìn mấy ngàn anh em thợ đào mỏ theo anh đến đây, đều đang nhìn trộm nhau nheo mắt nhìn anh, giống như không rõ rốt cuộc anh định làm gì.

Tròng mắt sắc bén đột nhiên trở nên lạnh, anh quay đầu lại khóa chặt nụ cười chúm chím trên mặt cô gái kia, khàn giọng hỏi: “Cô là ai?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Gia Lấy Chính Mình Thường Cho Em!

Hoàn cảnh huyền ảo hình như lập tức yên tĩnh lại, mọi người có lẽ đã bị một màn không tưởng tượng nổi trước mắt làm cho sợ run.

Một hồi lâu, chỉ nghe thấy giọng nói con nít ngọt ngào của Mộng Mộng đáp: “Dì ấy là dì Lâm Tuyết!”

“Lâm Tuyết?” Trên mặt Thạch Vũ vẫn tràn đầy đề phòng nhìn cô, “Tôi hỏi cô có thân phận gì?”

Lâm Tuyết tới gần phía trước, rất rộng rãi chìa bàn tay thon ra về phía Thạch Vũ, tự giới thiệu mình, “Tôi là bà xã của Phương tiên sinh, rất vui được biết anh! Con gái của anh thật đáng yêu, tôi hy vọng con bé vẫn có thể có được tình thương của cha, cũng hy vọng anh vì con bé không có việc gì lại gây sự, hòa khí sinh tài có tiền mọi người cùng nhau kiếm chẳng phải tốt hơn sao?”

Thạch Vũ lui về sau một bước, hơi nhếch môi, lạnh lùng nhìn Lâm Tuyết, trầm mặc không nói.

Những thợ mỏ bên cạnh cũng ồn ào lên, cười trêu nói: “Ở đâu ra cô nhóc, đáng dập thật tươi ngon! Vẫn quần lầy anh Thạch có phải coi trọng anh ấy không? Anh Thạch không thích phụ nữ, cô em vẫn tìm anh đây đi!”

Những thợ đào mỏ này vốn đều là sói háo sắc trong sói hoang, cực kỳ ít mang theo người thân, đa số đều độc thân, vui mình ở nơi này quanh năm

không đụng tới phụ nữ, liếc mắt nhìn thấy cô gái như Lâm Tuyết dĩ nhiên cũng thềm thường.

Thấy cô chủ động bắt tay với Thạch Vũ, mà Thạch Vũ lại tránh không thềm để ý, bọn họ cũng không khỏi mù quáng, nhìn bàn tay ngọc đầy đặn kia, hận không thể lập tức cầm tới tay mình.

Lâm Tuyết đứng ở đó không động, nhưng Mộng Mộng nói rồi. Bé khẩn trương ôm bả vai Thạch Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Cha? Bọn họ có thể bắt nạt dì Lâm Tuyết không?”

Thạch Vũ đã hoàn toàn tỉnh táo lại, thấy vợ “Phương tiên sinh” cũng ra mặt, chắc là rất có thành ý giảng hòa với bọn họ. Thật ra thì anh cũng không muốn đối nghịch với lão đại mới, nhưng vừa mới bắt đầu không thể nào biểu hiện phục tùng thuận theo, nhất định phải ra oai phủ đầu với bọn họ, nếu không về sau nào còn có địa vị để nói đủ loại điều kiện với lão đại mới?

Lập tức một tay ôm đứa bé, một tay kia xua xua về phía những người anh em thợ mỏ kia, ý bảo bọn họ không cần tranh giành Lâm Tuyết, trách mắng: “Đều quy củ một chút đi!”

Tiếng quát lớn của anh còn có uy lực hơn lão đại mới nổ súng đe dọa cảnh cáo, những thợ đào mỏ háo sắc vung tay vung chân kia hận không thể nóng lòng thử một lần lập tức câm như hến, lại không dám lên tiếng bĩ ổi với Lâm Tuyết.

Lúc này Lương Tuấn Đào đã mang người đến, anh đã mặc quần dài áo sơ mi, trước mặt những thợ đào mỏ ngăm đen ngực trần khắp người đầy mồ hôi bắn càn lộ vẻ anh tuấn cao quý oai phong hiên ngang.

Đi tới bên cạnh Lâm Tuyết, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, gương mặt tuấn tú khó nén vẻ giận dữ, hạ thấp giọng trách mắng: “Không phải

kêu em ngoan ngoan ở lại trong phòng sao? Chạy đến đây làm gì? Có biết bên ngoài rất nguy hiểm không?”

“Phì!” Lâm Tuyết không nhịn được bật cười.

“Cười cái gì mà cười?” Lương Tuấn Đào quả thật cực kỳ tức giận, cô có biết khi anh thấy cô xuất hiện tại chiến trường đánh nhau lộn xộn, lại còn to gan lớn mật chìa tay định bắt tay Thạch Vũ, tim của anh thật sự nhảy lên tận cổ họng không! Anh chỉ sợ Thạch Vũ nổi điên lên đâm ngay một quyền vào ngực cô, cô tất nhiên sẽ mất mạng tại chỗ cấp cứu cũng không kịp!

“Em cười anh...” Lâm Tuyết cảm thấy rất thú vị, mím môi cười nói: “Vừa rồi nói thế cũng không khác Thạch Vũ nói với con gái anh ta đâu!”

“...” Cô gái nhỏ này, thật sự bị cô tức giận chết cũng hù chết! Lại còn có tâm tình thoải mái vui vẻ, thật sự muốn bóp chết cô thôi! Dĩ nhiên, đây chỉ là ý tưởng mà thôi, anh nữ bóp cô sao? Nên đưa tay bấm một cái lên khuôn mặt xinh xắn của cô, trừng phạt tượng trưng.

“Ồi!” Đau chết! Lâm Tuyết che chỗ bị bấm, rất cảm phần trừng mắt nhìn về phía anh. Người này, hư quá đi, bấm cô giống như không dùng lực, thật ra thì rất đau!

Lương Tuấn Đào nắm tay của cô, không buông ra nữa (Sợ nơi rối loạn này không cẩn thận sẽ làm lạc mất vợ), cũng không quản mấy ngàn người ở đây nhìn anh lão đại mới như thế nào, dù sao đến đâu anh cũng đều lôi kéo người phụ nữ của anh, giống như Thạch Vũ hiện tại đến đâu đều ôm theo con gái mình vậy, đều sợ thất lạc.

Một nắm tay vợ, một ôm con gái, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn trộm mặt nhau. Lương Tuấn Đào ý mình có phong độ hơn Thạch Vũ, nên lộ vẻ thân thiện khuôn mặt tươi cười với anh ta.

“Anh Thạch, như thế nào? Giữ lời nói đi!” Lương Tuấn Đào mở miệng không bao giờ nói nhảm, trực tiếp chọn trọng điểm.

Thạch Vũ nhớ lại ước định với anh ta, người này quả thật chân chân thực thực đánh nhau với anh hơn nửa giờ, hơn nữa mấy lần nhấn nhin bọn họ, không phát sinh xung đột, anh muốn tiếp tục gây chuyện khiêu khích cũng quá nói không được! Lập tức cũng sáng khoái mà gật đầu noi: “Được ! Coi như anh có thành ý, chúng ta tạm thời ngừng chiến! Nói đi, anh có thể cho chúng tôi chỗ tốt hơn Sá Đặc như thế nào?” Đây cũng là trọng điểm, càng là chuyện những thợ đào mỏ này quan tâm nhất!

Lương Tuấn Đào sáng khoái đáp: “Vàng đào ra chia năm năm! Tôi phụ trách buôn bán, anh phụ trách sản xuất, hợp tác kinh doanh cùng có lợi, anh cảm thấy như thế nào?”

“...” Thạch Vũ giật nảy mình, im lặng một hồi lâu.

Các thợ đào mỏ khác cũng ghen hòng nhìn trân trối, cho rằng lỗ tai mình bị hỏng. Cái gì? Chia năm năm? Lão đại mới là thằng điên sao?

Trước kia Sá Đặc chỉ chia cho bọn họ chút mảnh vụn vàng, miễn cưỡng đủ cuộc sống mà thôi, thỉnh thoảng bọn họ giấu riêng còn phải đề phòng bị phát hiện. Vì dấu riêng vàng mà hàng năm thợ đào mỏ xung đột bỏ mạng với người của Sá Đặc đều không ít.

“Lúc này ở khu vực khai thác mỏ các anh là người làm việc tay chân, được một nửa lời là chuyện đương nhiên!” Lương Tuấn Đào tiến nhanh tới hai bước, thấy Thạch Vũ không tiếp tục tránh né, đưa tay chụp bờ vai anh ta, phóng khoáng cười nói: “Cực kỳ có duyên với anh, làm bạn bè như thế nào?”

Thạch Vũ cảm thấy lực chụp tay của Lương Tuấn Đào có bao lớn, cơ thể vạm vỡ của anh thẳng tắp chịu đựng, ngay cả chân mày cũng không nhăn.

“Giỏi lắm! Tôi thích xương cứng!” Lương Tuấn Đào cảm thấy dưới tay mơ hồ đau nhói mới nhớ tới khi đánh nhau bằng nắm đấm với Thạch Vũ thì quả đấm thép giống như đúc bằng sắt của đối phương có bao nhiêu cứng rắn. Anh vung tay ra, tự giễu cười khổ nói, “Anh mạnh! Về sau không dám cứng đối cứng với anh!”

Có một đôi quyền cứng như sắt là kiêu ngạo của Thạch Vũ, nghe được Lương Tuấn Đào có thể thoải mái nhận thua trước mặt nhiều người như vậy, anh không khỏi khẽ xúc động. Dĩ nhiên, anh cũng không phải người cuồng vọng không biết gì, vẫn hiểu đạo lý nhận định tình hình. Lập tức, sắc mặt hòa hoãn, miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, coi như là mỉm cười: “Kết giao bạn bè thì không dám nhận, chúng tôi những thợ đào mỏ này không với cao được! Chỉ cần Phương tiên sinh đảm bảo nói chuyện không nuốt lời, có thể bắt tay giảng hòa với anh!”

“Sảng khoái!” Lương Tuấn Đào cũng không so đo anh ta nói chuyện thô lỗ, chìa tay, nói, “Hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!” Thạch Vũ rút cuộc tỏ vẻ tôn trọng chìa tay cầm tay Lương Tuấn Đào, chỉ có điều trên mặt vẫn tràn đầy vẻ đề phòng.

Trong ấn tượng đã ăn rất sâu của những thợ đào mỏ, những thứ lão đạo hắc bang này đều là mặt ngoài một kiểu, sau lưng là sói đói ăn thịt người không nhả xương, còn ác hơn bọn họ nhiều! Bọn họ hung ác chỉ là mặt ngoài, nhưng những lão đại hắc bang này hung ác mới thật sự là hung ác. Có lẽ một ngày trước còn nói chuyện tốt đẹp, ngày hôm sau lại bởi vì xung đột lợi ích mà trở mặt vô tình, thậm trí cầm súng trực tiếp bắn càn quét tru diệt bọn họ là chuyện thường như cơm bữa!

Cục diện giương cung bạt kiếm cuối cùng hòa hoãn lại, một trận mưa máu gió tanh biến mất trong vô hình, tất cả đều là kết quả của việc Lâm Tuyết mang theo Mộng Mộng con gái của Thạch Vũ kịp thời xuất hiện. Nếu không, bây giờ còn không biết sẽ diễn biến thành cái dạng gì.

Cánh tay mảnh khảnh của Mộng Mộng vỗ vỗ cha, nhỏ giọng nói: “Cha, con muốn xuống!”

Thạch Vũ buông con gái xuống, vẫn không yên tâm kéo cánh tay nhỏ của con bé, dặn dò: “Đừng chạy lung tung!”

“Con không chạy loạn, con đi tìm dì Lâm Tuyết!” Mộng Mộng tránh bàn tay của cha, chạy tới chỗ Lâm Tuyết, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, cười ngọt ngào, “Dì Lâm Tuyết!”

Lâm Tuyết vội vàng gỡ tay khỏi bàn tay Lương Tuấn Đào, khom lưng cúi người ôm Mộng Mộng, khẽ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô bé, hỏi, “Có nóng không? Dì dẫn con đi uống nước!” Nói xong, cô giống như gặp địch mạnh nói với Thạch Vũ, “Ánh sáng quá độc, mọi người cũng đừng đứng ở đây phơi nắng, tôi và Mộng Mộng qua chỗ mát mẻ bên kia, dứt con bé uống chút nước!”

Thạch Vũ định ngăn cản, nhưng khi nhìn thấy con gái ôm chặt cổ Lâm Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như bầu trời sáng sủa không mây lúc này, cái miệng mở ra lại khép lại. Đưa tay lau trán, đầy tay đều là mồ hôi, bất tri bất giác hơn mười giờ, ánh mặt trời quá độc, đứa bé không chịu nổi.

Thả lỏng xuống, tất cả mọi người không có vẻ tàn nhẫn như vừa rồi, tùm năm tùm ba tìm một chỗ mát mẻ ngồi, thuận tay cởi áo cầm trên tay lau mồ hôi.

Mất một lúc, Triệu Bắc Thành dẫn người chở một xe tải bia lon tới, kêu người trợ giúp tháo xuống, sau đó chia cho những thợ mỏ kia uống.

Sáng sớm gây chuyện, cơm cũng còn chưa ăn, bụng sớm đói. Phơi dưới ánh mặt trời lâu như vậy, khô miệng khô lưỡi, không ngờ còn có bia lạnh như băng uống, tất cả mọi người không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Thật ra thì những thợ mỏ này rất dễ thu mua, một xe tải bia đã khiến cho bọn họ mừng rỡ. Đây chính là do trước kia bất cứ lúc nào cũng chưa từng có ưu đãi, khi Sá Đặc còn sống, vốn coi bọn họ như súc vật mà sai bảo, nào chịu chở cho bọn họ một xe tải bia uống?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35.2

“Từ từ uống, còn dư lại cũng chờ đến trong chỗ trọ của thợ đào mỏ các cậu, do anh Thạch trông coi, ai muốn uống cứ đòi anh ấy!” Lương Tuấn Đào thét một câu, sau đó thuận tay nhặt một lon bia ném cho Thạch Vũ.

Thạch Vũ đưa tay đón lấy, trong lúc nhất thời sắc mặt hơi lúng túng, hình như hơi ngượng ngùng.

Lương Tuấn Đào dứt khoát mở bia trước, đi tới trước mặt Thạch Vũ, trao đổi với anh ta một chút, sau đó, “Pặp!” mở lon bia Thạch Vũ cầm trong tay, chủ động đụng một cái với anh ta, nói, “Cạn!” Anh ngửa cổ ừng ực một ngụm rót hết, uống đến rất sung sướng cũng rất phóng khoáng.

Những thợ đào mỏ chỉ thích uống nhanh kiểu như vậy, trong đôi mắt lạnh lùng của Thạch Vũ hiện lên vẻ tán thưởng, cũng cầm bia lên ngửa đầu uống sảng khoái.

Mấy lon bia xuống bụng, hoàn toàn tưới tắt cơn tức giận của những thợ mỏ này, hung ác trên mặt biến mất không thấy gì nữa, ngược lại trở nên thiếu tự nhiên, một hồi lâu, có người đề nghị: “Trở về làm việc đi!”

Lời này ngược lại lấy được hưởng ứng của đoàn người, vì vậy cũng chuẩn bị giải tán.

“Từ đã! Anh Thất của chúng ta có lời muốn nói với mọi người!” Đột nhiên, có người đứng ra hét.

Tất cả thợ đào mỏ đứng lên chuẩn bị rời đi đều dừng bước chân lại, trong mắt đã khôi phục lại vẻ đề phòng.

Ở trên mảnh đất tam giác vàng này, sợ rằng không ai không biết Tào lão Thất, tàn nhẫn của ông ta cũng nổi tiếng xa gần. Những thợ đào mỏ gặp được ông ta, đều trong lòng thầm nghĩ: Đã nói lão đại mới cho bọn họ điều kiện quá mức ưu đãi khiến cho lòng người sinh nghi, quả nhiên giờ cũng thay đổi!

Tào Dịch Côn dưới sự vây quanh của thân tín đi tới, giữ phong phạm vua của trùm buôn thuốc phiện, bề ngể tất cả.

Đi tới trước mặt Lương Tuấn Đào, anh ra lệnh: “Tiểu Đào, tới đây!”

Lương Tuấn Đào ném lon bia uống cạn lên không trung, sau đó giơ súng bắn, “Choang!” Đạn xỏ xuyên qua vỏ bia, lưu lại hai dấu đạn đối nhau.

“Wow!” Tất cả mọi người bị kỹ thuật bắn súng của anh dọa sợ, sau đó ánh mắt nhìn anh lại tăng thêm một tầng kính sợ.

Như không có việc gì đi tới trước mặt Tào Dịch Côn, Lương Tuấn Đào bất cần đời nhú mày nói: “Anh Thất có gì căn dặn?”

“Cậu nghiêm chỉnh một chút cho tôi!” Trong mắt Tào Dịch Côn thoáng qua vẻ sắc bén, cười lạnh nói: “Có phải cảm thấy bản lĩnh của mình rất lớn, không có chuyện gì không giải quyết được?”

“Không có!” Lương Tuấn Đào hơi uất ức buông tay nói, “Lão Thất, em đang làm việc vì anh, không có chuyện anh không tin em chứ!”

“Hừ!” Tào Dịch Côn hừ mạnh một tiếng, nghĩ tầm, thằng Đào này luôn miệng nói làm việc cho anh, nhưng làm việc hết chuyện này đến chuyện khác đều chưa từng thương lượng với anh! Những thứ khác không

nói, vền vền là mỏ vàng này chia làm... Chia đôi với những thợ mỏ kia, khiến anh nói thẳng nhóc này điên rồi! “Cậu chừng nào thì trở nên có thể tự quyết định thay tôi rồi hả? Tôi...”

“Anh Thất! Em chính là theo ý của anh nói với các anh em thợ đào mỏ này, tiền lời vàng chia đôi, bọn họ đều rất cảm kích anh!” Lương Tuấn Đào cắt đứt lời Tào Dịch Côn chưa nói xong, quay đầu nói với những thợ đào mỏ kia, “Nhìn một chút đi, đây chính là anh Thất của chúng ta! Tất cả chính sách ưu đãi mới dành cho mọi người đều do anh ấy đưa ra, tôi chỉ là người chấp hành! Mọi người nói đi, có cần cảm tạ anh Thất không?”

Những thợ đào mỏ kia dĩ nhiên sẽ không gây khó dễ với tiền, lập tức tự nhiên thuận nước đẩy thuyền đồng thời nói: “Cám ơn anh Thất!”

“Anh Thất cho mọi người tiền lời lớn như vậy, là để cho mọi người nghe lời anh ấy! Không chỉ làm việc ở đây, lúc cần thiết phải giúp anh Thất xử lý một chút chuyện khó giải quyết, mọi người có đồng ý hay không?” Lương Tuấn Đào nhân cơ hội hỏi.

“Dĩ nhiên!”

“Không thành vấn đề!”

“Có chuyện gì, anh Thất chỉ cần sai bảo! Cái mạng cùi này của chúng em đều do anh Thất sai phái!”

...

Những lời này ngược lại rất lọt tai, xem ra hành động thu mua lòng người của Lương Tuấn Đào cũng có hiệu quả! Tào Dịch Côn dĩ nhiên cũng rất rõ ràng lực sát thương của những thợ đào mỏ này, để cho bọn họ không chỉ vì anh ra sức mà còn bán mạng cho anh, đây tương đương với việc cho anh thêm một con dao găm sắc bén có tác dụng nhất.

Chia đôi tiền lời thì chia đôi đi! Dù sao địa bàn này vốn không phải của anh, có thể chia làm đôi cũng là kiếm không. Nếu không phải Lương Tuấn Đào loại trừ Sá Đặc, mỗi một viên vàng đào được ở đây đều là của Sá Đặc đấy!

Tào Dịch Côn gật đầu một cái, thuận theo đại cục nói: “Làm rất tốt, anh Thất sẽ không bạc đãi mọi người! Cảnh cáo trước, về sau không có chuyện gì mà gây sự, đánh chết người không thương lượng!”

Dạy dỗ xong rồi, anh lại kêu một tên tâm phúc Nạp Ngõa đứng ra, tuyên bố: “Về sau Nạp Ngõa chính là lão đại mới của mọi người, có chuyện gì đều phải nghe theo cậu ta!”

Đám thợ đào mỏ vừa mới được trấn an lập tức lại náo loạn, rồi rít chỉ trích: “Lão đại mới không phải Phương tiên sinh sao? Tại sao lại đổi thành Nạp Ngõa gì đó! Không được, chúng tôi muốn Phương tiên sinh ở đây!”

Thạch Vũ cũng cảm thấy không phù hợp, sở dĩ giảng hòa chính là vì nhìn trúng Phương tiên sinh sáng khoái nghĩa khí, cảm giác giao thiệp với anh ta tương đối dễ dàng. Giờ lại đổi thành Nạp Ngõa gì đó, bọn họ vốn không biết là cái thứ gì, dĩ nhiên không vui!

“Điều kiện là Phương tiên sinh nói với chúng tôi, chúng tôi dĩ nhiên chỉ nhận anh ta! Tại sao thay đổi người?” Thạch Vũ kiên quyết không chịu thỏa hiệp, anh đi ra lạnh giọng chất vấn Tào Dịch Côn, “Các người rốt cuộc đang làm cái gì?”

Mắt thấy cục diện trước mắt lại một lần nữa sẽ hỏng bét, Lương Tuấn Đào vội đưa tay kéo Tào Dịch Côn, lặng lẽ nói: “Em lưu lại trước đi! Chờ cục diện ổn định anh lại đổi Nạp Ngõa! Nếu như thật sự không yên lòng, cũng có thể để cho cậu ta ở bên cạnh em!”

Mặt của Tào Dịch Côn dù có dày nữa cũng hơi không chịu đựng nổi, anh kiên trì đối lão đại đương nhiên là vì đề phòng Lương Tuấn Đào,

nhưng không ngờ Lương Tuấn Đào lại không chú ý, còn khoan dung đại lượng như thế, chủ động yêu cầu dời cục diện ở đây ổn định rồi đổi lại Nạp Ngõa, có vẻ như anh quá mức lòng dạ nhỏ mọn rồi.

Lương Tuấn Đào nheo mắt lại nhìn anh ta, cười như không cười nói: “Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng *, chuyện hôm nay anh cũng thấy đấy, nếu như không phải Lâm Tuyết kịp thời ra đòn sát thủ, nói không chừng chúng ta đã bị đám sói hoang này đuổi ra ngoài rồi, nào còn có lời gì mà chia đôi? Bây giờ anh đuổi em đi, em bảo đảm nhiều nhất không tới ba ngày, Nạp Ngõa của anh chính xác không sai sẽ bị những sói hoang này nuốt ngay cả xương cũng không thừa lại!”

(*) Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng: Cùng nghĩa với dục tốc bất đạt, nóng vội thì không thành công, muốn thành công thì không nên nóng vội.

Thật ra thì, ngay cả bản thân Tào Dịch Côn cũng không nắm chắc có thể thu phục được những thợ đào mỏ này, chứ đừng nói tới Nạp Ngõa! Mạnh mẽ khiến Lương Tuấn Đào rời đi, kết quả chính là khiến cho cục diện khó khăn lắm mới ổn định được sẽ hỏng bét lần nữa! Hết cách rồi, Tào Dịch Côn không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ.

Lập tức cũng không kiên trì nữa, Tào Dịch Côn nặng nề gật đầu, nói: “Như vậy cũng được! Lưu lại Nạp Ngõa giúp cậu, chuyện gì cần anh trợ giúp cũng có thể kịp thời nói cho anh biết!”

Lời này thật ra thì chính là rõ ràng nói cho Lương Tuấn Đào, Nạp Ngõa là tai mắt của anh, nếu như đối phương có ý đồ và hành động bất chính gì cũng không gạt được mắt anh, nhờ vào đó mà cảnh cáo đối phương không cần có ý nghĩ gian dối!

“Được!” Lương Tuấn Đào và Tào Dịch Côn so quả đấm, cứ quyết định như vậy.

Xoay người, Tào Dịch Côn đưa mắt nhìn về phía Lâm Tuyết, lúc này đang ngồi dưới bóng cây với Mộng Mộng uống đồ uống, không biết hai người đang nói gì, cười đến đặc biệt vui vẻ.

“Haizzz!” Tào Dịch Côn không khỏi hâm mộ nói, “Chú em cưới được người vợ tốt! Chẳng những dịu dàng xinh đẹp, thời khắc mẫu chốt còn có thể làm trợ thủ tốt cho chú em!”

“Dĩ nhiên!” Lương Tuấn Đào liếc nhìn về phía Lâm Tuyết, ánh mắt bao hàm cưng chiều và tình yêu vô tận, thỏa mãn nhếch mép lên: “Đời này có cô ấy là đủ!”

Tào Dịch Côn lập tức ghen tỵ, thật ra thì anh cũng muốn tìm phụ nữ ổn định tới lập gia đình, đáng tiếc vốn không có người phụ nữ nào buộc được lòng anh! Khó khăn lắm mới đụng được người phụ nữ khiến cho anh có ý niệm muốn dừng lại thì là danh hoa đã có chủ! Nhìn vẻ mặt hả hê của Lương Tuấn Đào, anh liền muốn nói gì đó giết phong cảnh, nhưng tình vợ chồng người ta nồng nàn còn đó, chỉ sẽ càng lộ vẻ anh không phóng khoáng. Một hồi lâu mới hậm hực nói: “Thằng nhóc cậu gặp vận may! Xem chừng một chút đi, cẩn thận đừng để người ta kéo đi mất!”

“Ai dám?” Lương Tuấn Đào nheo mắt nhìn Tào Dịch con, nửa thật nửa giả cười nói, “Ai dám có ý đồ với cô ấy, em bảo đảm sẽ để kẻ đó chết rất khó coi!”

“Cậu rất trâu! Cũng không nhìn một chút coi đây là địa bàn của ai!” Tào Dịch Côn chính là không nuốt trôi được giọng điệu này, tại sao ở trên địa bàn của anh mà Lương Tuấn Đào có thể chảnh như vậy?

“Địa bàn của anh thì sao? Chẳng lẽ còn định chiếm đoạt em dâu!” Lương Tuấn Đào quyết định phá tầng cửa sổ này, bước lên một bước dẫm một quyền lên ngay ngực Tào Dịch Côn, nói, “Đàn hoàng một chút coi! Đừng đánh chủ ý lên cô ấy, nếu không em chơi với anh!”

“Thôi đi, ai đánh chủ ý lên cô ấy!” Tào Dịch Côn vội vàng biện bạch, “Anh nói đến là người khác, không phải là anh!”

“Người khác em không sợ, chỉ sợ anh!” Lương Tuấn Đào thuận tay chụp anh ta một phát, nói, “Đi đi, đi tìm em dâu anh nói hai câu?”

“Không cần!” Tào Dịch Côn cũng không định ganh tỵ nữa, xua xua tay, nói, “Lưu Nạp Ngõa lại, anh còn có việc đi trước!”

Chờ Tào Dịch Côn rời đi, Lương Tuấn Đào đi về phía Lâm Tuyết, lại thấy có người vượt lên trước, anh nhìn người này một cái, liền hơi dừng bước chân lại, yên lặng theo dõi biến hóa.

Lâm Tuyết ôm Mộng Mộng vào trong ngực, cầm quạt quạt mát cho cô bé, vừa kể chuyện cổ tích cho cô bé, “... Về sau cô bé lọ lem gả cho Hoàng tử, sống cuộc sống hạnh phúc, cô ấy rất cuộc không cần đi quét dọn vệ sinh nữa!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35.3

Editor: Puck

Mộng Mộng chưa từng đi nhà trẻ, càng chưa từng nghe chuyện cổ tích, không gian hoạt động mỗi ngày của cô bé chính là trong khu nhà ở đơn sơ của thợ đào mỏ. Cha mang về vài nhân viên phục vụ lố mãng, chưa bao giờ kể truyện cổ tích cho cô bé nghe, hơn nữa đa số nói những truyện cười mà cô bé vốn nghe không hiểu.

Mỗi lần nhìn những chú bác kia cười ha ha, bé lại không giải thích được, sẽ nhỏ giọng hỏi cha, bọn họ đang cười cái gì? Cha nói cho bé biết, trưởng thành sẽ hiểu.

Mộng Mộng là một đứa bé khéo léo, tò mò rất mạnh, cha lấy cho bé một biệt danh là “Mười vạn cái vì sao”, có thể thấy được cô bé thích tìm tòi nghiên cứu vấn đề cỡ nào.

“Dì Lâm Tuyết.” Do dự một chút, Mộng Mộng quyết định hỏi nghi ngờ trong lòng ra, “Cô bé lọ lem không cần quét dọn vệ sinh rồi, vậy người nào quét dọn vệ sinh đây? Là Hoàng tử sao?”

Dù sao cũng phải có một người quét dọn vệ sinh, nếu không trong nhà sẽ loạn chết mất!

Lâm Tuyết cười khanh khách, cười đến run rẩy hết cả người. Đứa bé thật đáng yêu đó! Cô khế hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của

cô bé, gật đầu nói: “Đúng, Mộng Mộng thật thông minh, là Hoàng tử quét dọn vệ sinh mỗi ngày! Cô bé lọ lem gả cho người đàn ông tốt nhất, anh ấy không nỡ để cho cô ấy làm việc, cho nên mỗi ngày quét dọn vệ sinh giúp cô ấy, bọn họ sống cuộc sống hạnh phúc nhất vui sướng nhất cõi đời này!”

“Thật à!” Mộng Mộng vỗ tay, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ửng hồng, nói, “Bọn họ giống như cha và Mộng Mộng! Cha là Hoàng tử, Mộng Mộng chính là cô bé lọ lem!”

Ví dụ này quá không thích hợp rồi! Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, vẫn quyết định sửa lại giúp cô bé: “Không đúng! Hoàng tử của Mộng Mộng còn chưa xuất hiện! Chờ khi con trưởng thành, cậu ấy mới xuất hiện! Cưỡi ngựa trắng, đi tới bên cạnh con, mang con đi...”

“Ừm, không cần!” Mộng Mộng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Mộng Mộng không được đi cùng người không quen biết, sẽ bị người xấu lừa bán đấy!”

“...” Ừm, thì ra Thạch Vũ giáo dục con bé như vậy! Cũng đúng, ở nơi lộn xộn bát nháo này, bất cứ lúc nào cũng cần tăng cường ý thức đề phòng an toàn.

“Cha!” Mộng Mộng ngẩng đầu lên nhìn thấy cha mình, liền cười vui vẻ lên. Bé rời khỏi lồng ngực Lâm Tuyết, giống như con nai con vui sướng nhảy vào trong lồng ngực Thạch Vũ.

Thạch Vũ khom lưng ôm lấy con gái, hỏi, “Nóng không?”

“Không nóng! Dì Lâm Tuyết quạt cho con, còn kể chuyện xưa cho con nữa!” Mộng Mộng ôm cổ cha, nói, “Cha, Mộng Mộng làm cô bé lọ lem, cha làm Hoàng tử có được không?”

Thạch Vũ liếc nhìn Lâm Tuyết, anh đều nghe được đoạn đối thoại vừa rồi giữa con gái và cô ấy, không thể phủ nhận, đứa bé thiếu hụt tình thương

dịu dàng của mẹ, cho nên mới có thể thích Lâm Tuyết như vậy, “Cám ơn cô đã kể chuyện xưa cho con bé!”

“Không cần khách khí!” Lâm Tuyết vội đứng dậy, cười đi tới, khen ngợi Mộng Mộng, “Con bé thật là một đứa bé đáng yêu, hơn nữa đặc biệt không muốn xa rời anh, tôi cảm thấy, con bé vô cùng sợ mất đi anh!”

Thạch Vũ bồng con gái chặt hơn, gật đầu một cái.

“Về sau tất cả mọi người ở khu vực khai thác mỏ này, không có việc gì anh cứ mang con bé đến đây đi! Để tôi dạy con bé học! Cô bé sáu tuổi thông minh như vậy còn chưa đi nhà trẻ, quá đáng tiếc, anh phải nghĩ cách!”

“...” Anh còn có cách nào có thể nghĩ? Nếu như có một con đường sống anh cũng sẽ không mang theo con gái trốn đến trong ổ sói này.

“Để tôi dạy con bé trước đi!” Lâm Tuyết lại tiến tới một bước, thấy Thạch Vũ không tiếp tục né tránh mình, liền đưa tay nói, “Giao con bé cho tôi, tôi mang con bé đi tắm!”

“Không cần!” Thạch Vũ lui về phía sau một bước, tròn mắt sắc bén thoáng qua vẻ tàn bạo, “Cô định dùng con bé làm con tin uy hiếp tôi?”

“...” Lâm Tuyết im lặng, đành phải thôi.

Lương Tuấn Đào đi tới, theo thói quen ôm Lâm Tuyết vào trong ngực, cúi gần bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Não của người và sói khác nhau, lòng tốt của em sẽ bị anh ta coi là ác ý, đừng nhiệt tình quá mức!”

Biết tạm thời không thể cưỡng cầu, Lâm Tuyết nở nụ cười, khoát tay với Lâm Tuyết nói: “Mộng Mộng mau cùng cha về nhà đi! Ngày mai dì Lâm Tuyết lại tới thăm con!”

“Vâng!” Mộng Mộng nằm trong ngực Thạch Vũ, quay đầu lại cười ngọt ngào, vẫy tay từ biệt với Lâm Tuyết: “Hẹn gặp lại dì Lâm Tuyết, ngày mai phải tới thăm Mộng Mộng đó!”

Bận rộn suốt cả một ngày, cuối cùng giải quyết toàn bộ chuyên ở khu vực khai thác mỏ này. Từ giết chết Sá Đặc đến hoàn thành chuyển đổi quyền thống trị cả khu vực, Lương Tuấn Đào dùng thời gian một ngày một đêm.

Không thể không nói đây là một kỳ tích! Thiên thời địa lợi nhân hòa, dĩ nhiên, chủ yếu nhất là ở thời khắc mấu chốt Lâm Tuyết dùng trí. Nếu không phải cô kịp thời mang con gái Thạch Vũ tới đây, sợ rằng hiện tại náo loạn vẫn còn chưa kết thúc.

Lấy nhu thắng cương vĩnh viễn là bùa phép hể thử là trúng, Thạch Vũ tàn bạo chỉ khi đối mặt với con gái của mình mới có thể thu lại chút sát khí và hung ác, cho nên nói, chiêu này của Lâm Tuyết là cờ hiểm định thắng rồi!

Cục diện hôm nay chẳng khác nào do Lâm Tuyết xoay chuyển, nhưng thủ trưởng Lương lại không khen ngợi cô. Trong lòng Lâm Tuyết hiểu rõ ràng, thủ trưởng đại nhân đang nén cơn tức, chờ lúc rảnh rồi lại khởi binh vấn tội cô đấy!

Bận rộn suốt cả một ngày, vội vã ăn bữa ăn tối đơn giản, Lâm Tuyết đi vào trong phòng tắm dội nước cho mát, sau đó để cho người ta lục soát khắp chỗ ở của Sá Đặc, tìm ra rất nhiều thứ có ích.

Bởi vì Sá Đặc háo sắc, nuôi vài nữ nô lệ xinh đẹp. Những người phụ nữ này chỉ lấy sắc kiếm sống, không có tội ác gì lớn. Lâm Tuyết cho bọn họ một khoản tiền, đuổi bọn họ đi, chỉ có điều có một số thứ bọn họ không tiện mang đi theo vẫn để lại chỗ này, Lâm Tuyết như nhặt được vật báu, bởi vì trong mấy thứ đồ này có vài vóc và sách mà phụ nữ thích.

Cô biết may vá, cũng biết nấu ăn, cũng biết đan móc, các kỹ năng này cô đều học khi ở nhà họ Lâm. Bởi vì Lâm Văn Bác có tư tưởng nông dân, cảm thấy thuê người ngoài làm việc vặt này quá lãng phí tiền bạc, nên để cho Lâm Tuyết học từ nhỏ.

Có lẽ Lâm Tuyết nên cảm ơn Lâm Văn Bác, bởi vì hiện giờ cô có thể làm quần áo cho Mộng Mộng.

Quần áo của Mộng Mộng vừa cũ lại rách, vừa nhìn đã biết là do đứa nhỏ thợ đào mỏ khác mặc chật đưa cho cô bé. Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, thật sự phải có quần áo xinh đẹp.

Lâm Tuyết chọn một miếng vải bông mềm mại, cảm thấy màu sắc rất đẹp mắt, tìm một cây kéo và cây thước, càng khó hơn chính là tìm được một cái máy may. Phải nói nơi này cách thị trấn quá xa, may khó tìm, cho nên trong những nữ nô lệ kia cũng sẽ có để tự mình làm quần áo.

Tay của cô rất khéo, tốc độ cũng rất nhanh, cắt xong rồi, liền thuận thực đập máy may, tiếng máy may vang lên, may những miếng vải kia vào nhau, chỉ chốc lát sau một chiếc váy hoa xinh đẹp đã xuất hiện.

Chọn mấy miếng vải vụn chia ra làm thành túi và nơ con bướm, dùng cây kéo cắt đứt sợi chỉ cuối cùng, Lâm Tuyết cầm váy lên xòe ra.

“Tay của em còn rất khéo!” Lương Tuấn Đào đi tới, nhìn cái váy nhỏ trong tay cô, cười nói, “Em còn có thể làm gì?”

“Biết rất nhiều! Nhưng phải nhìn coi em có thích làm hay không!” Lâm Tuyết treo váy vào trong tủ quần áo, sau đó dọn dẹp những miếng vải vụn kia.

“Sao vậy? Sợ anh coi em thành người giúp việc mà sai bảo?” Lương Tuấn Đào nhìn thấu nhỏ mọn của cô, đi tới ôm cô vào trong ngực, vuốt ve bả vai của cô, cười nói, “Anh giống như người đàn ông khắc nghiệt sao?”

“Rất giống!” Cơn giận của Lâm Tuyết còn sót chưa tiêu tan, cô đẩy Lương Tuấn Đào ra, bĩu môi, hơi uất ức, “Còn để cho người nhốt em ở trong phòng không cho em đi ra ngoài, anh đồ bạo quân này!”

Nhắc tới chuyện này, Lương Tuấn Đào lại nghĩ đến sự kiện khác: “Lê Văn Chính thẳng nhóc to gan lớn mật kia, lại dám cãi mệnh lệnh của anh?” Rõ ràng dặn dò cậu ta canh chừng kỹ Lâm Tuyết, thế mà còn để cho cô chạy đi, nhìn xem khi quay lại anh có trị tội Lê Văn Chính không.

“Chuyện như vậy không trách được cậu ấy!” Lâm Tuyết nói thật, “Là em uy hiếp cậu ấy, nếu như cậu ấy không thả em đi, em sẽ nói cho anh biết cậu ấy vô lễ với em!”

“...” Lương Tuấn Đào dở khóc dở cười, quỷ nhỏ này đúng là càng ngày càng... Được chiều quá sinh kiêu! Hết cách rồi, cho dù tùy hứng anh cũng thích, sao anh thấy vợ anh như thế nào cũng thích!

“Anh yên tâm, em sẽ không cậy mạnh! Anh cho rằng em ngốc sao, em biết rõ nguy hiểm còn chạy đi làm? Em biết rõ Thạch Vũ không xấu, anh ta chỉ vì bị bắt đắc dĩ nên mới làm như vậy!” Nói xong, Lâm Tuyết chủ động tiến lên ôm lấy cơ thể vạm vỡ của người đàn ông này, yêu cầu nói, “Lần này em lập công lớn, trở về anh phải báo lên đơn vị thưởng cho em!”

“Tối nay gia tự mình thưởng cho em có đủ không?” Lương Tuấn Đào nhếch đuôi mắt lên, tròng mắt đen nhánh liếc nhìn cô, có ngọn lửa nguy hiểm đang từ từ thiêu đốt.

Lâm Tuyết biết tên háo sắc lưu manh này định làm gì, vội vàng tránh ra khỏi anh, vừa trốn, vừa cười nói, “Không cần! Chị đây cần chính là cần lợi chứ không phải là sắc!”

Quỷ nhỏ này, càng ngày càng lung tung! Thủ trưởng đại nhân neho tròng mắt nguy hiểm lại, nhếch miệng lên nở nụ cười gian manh, giọng quỵến rũ: “Cô nhóc, tới đây!”

Tối để cho anh ăn à? Cô sẽ không bị lừa! Lập tức lắc đầu như trống bỏi, không hề khách khí từ chối: “Không!”

Mẹ nó, dám phát cáu với anh! “Chủ động một chút, bằng không đợi để cho gia bắt được em xin khoan dung cũng vô dụng!” Lương nhị thiếu nôn nóng lên chính là không hề đợi được, anh vươn người ra dáng vẻ chuẩn bị mạnh mẽ tóm lấy cô rồi.

“Không mà!” Lâm Tuyết đâu phải là đối thủ của anh, mấy hiệp đã trở thành con cừu nhỏ trong miệng cọp, cô dấm lên lồng ngực rắn chắc to lớn của anh, sáng giọng, “Tối hôm qua suốt cả đêm, hôm nay suốt cả một ngày không ngủ, anh có mệt không? Còn mò mẫm giày vò cái gì? Mau ngủ đi!”

Cô đau lòng anh đó! Buổi chiều cô còn bớt chút thời gian mà ngủ gà ngủ gật, còn anh vốn không chợp mắt.

Đều làm từ carbohydrate, cũng không phải siêu nhân, cô lo lắng cho thân thể của anh.

“Yên tâm, gia mạnh lắm, còn có thể làm lại một lúc nữa!” Lương Tuấn Đào ôm ngang eo cô, đi về phía chiếc giường của bọn họ, vừa mờ ám nói, “Tối hôm qua chưa làm cho em ăn đến... Mê muội đi? Ha ha, đêm nay gia cho em ăn no!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Mang Bầu

Editor: Puck

Lâm Tuyết cảm thấy Lương háo sắc càng ngày càng tệ rồi! Tối hôm qua “Ngầm mà không bắn” để cho anh ngoài ý muốn phát hiện cô khát vọng anh, lúc ấy ý loạn tình mê của cô khiến cho anh nhớ kỹ, tối nay lại diễn lại trò cũ, lại tìm mọi cách vỗ về chơi đùa cô, chính là không chịu cho.

“Anh...” Lâm Tuyết giận đến dùng sức nhéo anh, đã muốn đến khó chịu chết được! Đồ hư hỏng này, càng ngày càng hư! Yêu kiều thờ hờn hển, nụ cười của cô như mây ửng hồng, rồi lại thật sự không thể nói ra khỏi miệng lời đòi hỏi!

“Quai, tiểu quai *!” Lại giống như lúc quan hệ thường ngày, anh đều thích lấy những danh hiệu kỳ kỳ quái quái cho cô, “Cầu xin gia một tiếng, sẽ cho em!”

(*) quai: ngoan, láu lỉnh, thông minh

Muốn cô cầu xin anh? Đồ gia hỏa thích kéo rắm thú vị kia càng đặc ý hơn, sau này nhất định sẽ lấy chuyện này ra giễu cợt cô! Không được, nhất định phải chịu đựng, không chịu khuất phục! Cô hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn anh, ác độc chất vấn: “Có phải mệt muốn chết rồi không? Không được?”

“...” Lại dám chất vấn năng lực của anh? Thật sự không thể nhẫn! Thủ trưởng Lương nổi giận, lập tức không hề khách khí công thành chiếm đất để cho cô kiến thức được hơi sức vô cùng thần dũng của anh!

“Ủm!” Lâm Tuyết hơi không chịu nổi anh đột nhiên xâm chiếm, hơn nữa còn lực lớn như vậy, liền hung ác nhéo anh một cái, sáng giọng, “Heo, nhẹ chút!”

“Ai là heo? Gia là cạp, ăn em!” Anh hung hăng hôn cô, nhưng không lập tức ăn ngấu ăn nghiến, mà cười xấu xa hỏi, “Thèm hay không thèm? Hả? Có muốn để gia ăn em không?”

Đồ lưu manh háo sắc này rốt cuộc đạt đến cấp độ boss rồi! Lâm Tuyết dứt khoát diễn lại trò cũ với anh, dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn anh, hừ lạnh: “Anh rốt cuộc có được hay không đây? Không được chị đây buồn ngủ!”

“Em ngủ! Có thể ngủ về sau gia sẽ không lên trên em!” Đây quả thật là miệt thị trần trụi Lương lão nhị anh, anh không để cho cô nhớ sự lợi hại của anh, sẽ viết ngược tên lại!

“A, anh... Có thể đừng cầm thú như vậy không!” Phép khích tướng dùng hơi quá, cô không chịu nổi! Người này, hoặc mè nheo, hoặc nôn nóng, giống như đói bụng ngàn năm vậy!

“Cho em một chút dạy dỗ, xem lần sau còn dám hoài nghi năng lực của gia nữa không!” Anh nghiêm nghiêm thật thật đè lên cô, bắt đầu hung ác thưởng thức con cừu nhỏ tươi non này!

Thật ra thì tối hôm qua thèm mà không được ăn đâu chỉ có cô? Anh cũng sắp khiến lão nhị ghen hổng! Lúc đó trong lòng anh nảy sinh ý nghĩ ác độc, tối nay nhất định phải bù lại gấp bội, ăn đủ ăn đã nghiền!

Vì vậy, một đêm này, Lâm Tuyết bị con cầm thú nào đó lột da hủy xương, nuốt hoàn toàn ngay cả cặn bã cũng không còn! Thậm chí đến cuối cùng ngủ như thế nào, cô đều không nhớ rõ! Chỉ nhớ rõ trong lòng vẫn còn buồn bực con cầm thú này rốt cuộc làm từ chất liệu đặc biệt gì? Sao anh lại không một chữ?

Tình ái chất lượng cao có trợ giúp nâng cao chất lượng giấc ngủ, cho nên, cả đêm gần như Lâm Tuyết không hề mộng mị, khi tỉnh ngủ có cảm giác ngọt ngào, mở to mắt bên trong phòng đã sáng trưng.

Kim giờ đồng hồ treo trên vách tường chỉ chín giờ rồi! Lâm Tuyết vội vàng trở mình một cái ngồi dậy, chân thật mỏng chảy xuống từ trên thân, lộ ra thân thể đầy vết yêu.

Lương Tuấn Đào con cầm thú kia mỗi khi động đực đều sẽ không kịp chờ đợi mà xé rách quần áo của cô, kết quả quần áo tối hôm qua thay lại bị anh xé rách. Hết cách rồi, Lâm Tuyết không thể làm gì khác hơn là thân thể trần truồng đi về phía tủ quần áo tìm kiếm.

Quần áo đều mang từ trong nước ra, hơn nữa đều do đơn vị mua căn cứ theo số đo mọi người, mỗi người đều có năm sáu bộ đồ theo quý, đây thuộc trang phục quân đội dự bị! Nhưng cứ theo tiết tấu xé rách này tiếp, đoán chừng không bao lâu nữa cô sẽ phải bọc ga giường ra cửa.

Thay một áo mỏng, cộng thêm một quần bằng vải 50% bông, ăn mặc rất khiêm tốn lại mát mẻ. Rửa mặt rồi, cô đi ra phòng ngủ, một chiến sĩ bừng thức ăn sáng tới cho cô.

“Khi lão đại ra ngoài dặn dò nhất định để chị dâu ăn gì đó!” Vị chiến sĩ kia nói xong cũng lui xuống.

Thấy bữa sáng ngon miệng phong phú đều là món cô thích, Lâm Tuyết khẽ mỉm cười. Trước khi đi, lo lắng đến khả năng bọn họ không thích ứng được khẩu vị thức ăn địa phương, Lương Tuấn Đào cố ý yêu cầu đơn vị

điều một đầu bếp từ ban cấp dưỡng đi theo, như vậy mỗi bữa cơm có thể ăn được đồ ngon miệng.

Dĩ nhiên, Lâm Tuyết biết anh làm tất cả cũng vì cô! Nếu không, trước kia khi Lương Tuấn Đào ra nước ngoài làm nhiệm vụ, chưa bao giờ nghe nói anh còn mang theo đầu bếp đi!

Uống nửa chén cháo gà xé sợi, trước kia đây là món cô thích nhất, nhưng sáng sớm hôm nay không biết vì sao ăn lại có cảm giác hơi đầu mờ!

Hai ngày nay khẩu vị không tốt lắm, cô cho rằng thủy thổ không hợp, qua một thời gian ngắn nữa sẽ tốt, không ngờ thật sự giống như có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Như thế này để Vân Phàm kiểm tra một chút, không được thì uống chút thuốc đi! Cô thầm nghĩ trong lòng, nhưng thời gian không còn sớm, hay là đi thăm Mộng Mộng trước, trở về lại nói.

Miễn cưỡng ăn xong bữa sáng, thật ra cũng không ăn bao nhiêu. Bởi vì cảm giác béo ngậy nên chỉ uống nửa chén cháo gà xé sợi, ăn miếng bánh mì cùng mấy gắp rau xào.

Buông chén đĩa xuống, Lâm Tuyết đứng dậy đi ra tủ quần áo lấy bộ váy nhỏ làm cho Mộng Mộng ra, cẩn thận gấp gọn lại, bỏ vào trong túi nhựa, lúc này mới cầm lấy ra cửa.

Tam giác vàng nóng bức một năm bốn mùa đều không thiếu ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống hàng ngày, hàng năm cây xanh bao quanh, cỏ xanh tươi tốt um tùm, hoa tươi nở rộ, không có biến hóa mùa rõ ràng.

Từ chỗ ở đến khu nhà thợ đào mỏ, khoảng cách đi bộ cũng không ngắn, mặc dù mới hơn chín giờ sáng, chờ khi Lâm Tuyết đến khu nhà thợ đào mỏ thì đã mờ hơi đầy đầu.

Thời gian này, những thợ đào mỏ cũng đi đãi cát, cho khắp khu nhà ở đều rất yên tĩnh. Từng hàng nhà ngói ngược lại rất chỉnh tề, chỉ có điều cửa phòng đa số nửa đóng, không khóa lại, dù sao bên trong cũng không có gì đáng giá.

Lâm Tuyết đi tới một cửa trong đó nhìn xem coi như sạch sẽ chút, khẽ gõ một cái.

Rất nhanh, có người chạy tới mở cửa, cửa phòng mở ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vui sướng.

“Dì Lâm Tuyết!” Mộng Mộng vui vẻ chạy đến, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức nhú lại, “Con đợi dì thật lâu!”

Lâm Tuyết cúi người ôm lấy Mộng Mộng, áy náy nói: “Xin lỗi, dì ngủ quên!”

Đều do Lương Tuấn Đào! Nếu không phải tối hôm qua anh chơi đùa cô ác như vậy, làm gì có chuyện sáng nay ngủ thẳng tới chín giờ. Dĩ nhiên, lý do này không thể nói với Mộng Mộng.

“Dì, con cho dì ăn món ngon!” Đôi mắt to đen nhánh của Mộng Mộng chớp chớp hưng phấn, nhìn thấy dì Lâm Tuyết là một chuyện vui nhất của bé!

“Món ngon gì?” Lâm Tuyết tỏ vẻ rất hứng thú, vừa nói chuyện đã ôm đứa bé vào trong phòng.

Chỗ Thạch Vũ ở có ba gian phòng, hai gian phòng ngủ trống không một gian làm chỗ chứa đồ lặt vặt, một gian phòng ngủ khác là phòng ngủ của anh và con gái, bên ngoài một gian lớn, vừa làm phòng khách vừa làm phòng bếp, bên trong phòng đen thui như mực, chỉ có điều điều kiện ở coi như tốt hơn những thợ đào mỏ khác, tối thiểu anh có chỗ ở độc lập, mà

phần lớn thợ đào mỏ đều ở trong phòng thông nhau, có chỗ ngay cả giường cũng không có, chỉ có thể ngả ra đất nghỉ.

Lâm Tuyết để Mộng Mộng xuống, đưa bé liền chạy tới trước bàn ăn, nhắc cái chén ra, sau đó múc một đĩa thịt hươu kho tàu đặt trước mặt Lâm Tuyết, như hiến vật quý nói: “Cha con làm đó, mùi vị rất thơm! Còn nóng, dì nếm thử một chút!”

Mùi vị quả thật rất thơm, đồ hoang dã có mùi thơm đặc biệt, là mùi mà bất kỳ súc vật nuôi nhốt nào cũng không thể so sánh!

“Người cũng rất thơm!” Khó chối bỏ thịnh tình của đứa nhỏ, mặc dù Lâm Tuyết rất không có khẩu vị, nhưng cô vẫn dùng đũa gắp một miếng lên đút vào trong miệng.

“Như thế nào?” Mộng Mộng mong đợi hỏi, mắt to sáng lên nhìn cô.

Gắng sức nuốt xuống, cô khẽ mỉm cười với cô bé: “Ăn thật ngon!”

“Vậy dì ăn cả đĩa này đi! Kỹ thuật bắn súng của cha con rất tốt, cha thường đi săn hươu!” Mộng Mộng đẩy cả đĩa thịt hươu tới trước mặt Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết vội nói: “Dì đã ăn no, hôm nào trở lại ăn đi!” Ăn thật sự không có khẩu vị, không ăn lại sợ làm tổn thương con bé, nên vội vàng lấy túi nhựa ra quơ quơ trước mặt Mộng Mộng, cố ý thần bí nói: “Đoán thử coi, bên trong là quà gì?”

Còn có quà sao! Mộng Mộng càng vui vẻ hơn rồi! Mắt to cong cong, tròn mắt dưới hàng mi thật dày chớp chớp giống như ngọc đen óng ánh, đáp giòn tan: “Là quần áo mới!”

“Mộng Mộng thật thông minh!” Lâm Tuyết thán phục sờ đầu nhỏ của cô bé, sau đó lấy cái váy ở trong túi nhựa ra mở ra trước mặt cô bé, hỏi,

“Như thế nào? Đẹp không!”

Mộng Mộng kích động đến nói không ra lời! Quá đẹp! Cô bé nằm mơ cũng muốn có một bộ váy, nhưng mà... Cha rất ít đi lên trấn trên, thỉnh thoảng để cho người mang cho bé một bộ quần áo, không phải rộng chính là chật, khó có được mặc vừa người!

Mắt to y hệt ngọc đen sáng trong suốt, bé vui vẻ đến gần như phát khóc! Khi cầm lấy váy, không vội mặc thử, mà nói với Lâm Tuyết: “Dì Lâm Tuyết, dì ngồi xổm xuống được không? Con có lời muốn nói với dì!”

Lâm Tuyết liền ngồi xổm xuống, cười nói: “Nói đi!”

Mộng Mộng hôn một cái lên gò má Lâm Tuyết, sau đó cầm váy đi vào trong phòng ngủ rồi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Mang Bầu (2)

Editor: Puck

Thật sự là một tiểu yêu tinh đáng yêu! Lâm Tuyết sờ chỗ được đưa nhỏ hôn, cảm thấy trong lòng ngọt ngào! Đứa nhỏ đáng yêu giống như thiên sứ, khi nào thì cô cũng có thể...

Có người đẩy cửa ra, theo đó có một bóng dáng cao lớn đi tới, chặn ánh sáng ngoài cửa.

Lâm Tuyết quay đầu lại, thấy là Thạch Vũ trở về.

Nhìn thấy Lâm Tuyết, Thạch Vũ cũng hơi ngẩn ra. Nhưng mà anh nhớ ngày hôm qua cô kể chuyện cổ tích cho con gái nghe còn có con gái thích cô không muốn xa rời cô, nên khẽ mím môi, gật đầu một cái với cô, coi như chào hỏi.

“Tôi tặng cho Mộng Mộng chiếc váy, con bé rất thích!” Lâm Tuyết vội vàng nói rõ ý đến với anh, tránh khỏi anh lại một lần nữa hiểu lầm cô có ý đồ xấu.

“Oh!” Thạch Vũ đi tới, vẻ mặt rất bình thản, cũng không có dáng vẻ nghi ngờ. Anh giống như đại đa số đàn ông ở đây, màu da ngăm đen, nhưng đường nét khuôn mặt sắc sảo, dáng vẻ khắc sâu, bề ngoài được cho là anh tuấn. Anh chỉ vào thịt hươu kho tàu đã nguội trên bàn ăn nói: “Làm sáng

sớm hôm nay, Mộng Mộng nhất định giữ lại cho cô, đã nguội... Còn có thịt hươu sống, nếu cô thích ăn, vậy tặng cho cô một miếng đi!”

“Cám ơn!” Lâm Tuyết không từ chối đồ anh tặng, có qua có lại mới có thể từ từ thành lập hữu nghị. Khó khăn lắm mới bắt được khu vực khai thác mỏ này, Thạch Vũ là nhân vật mấu chốt, chỉ có kéo anh ta đi lại, Lương Tuấn Đào mới có thể triển khai bước kế tiếp.

Thạch Vũ thuận tay kéo một áo tay ngắn ở trên dây phơi quần áo, vội vàng mặc vào, giống như không tiện để lộ cánh tay trần trước mặt Lâm Tuyết.

Từ hành động của anh có thể thấy được tư cách người này coi như không tệ, tối thiểu hiểu được tôn trọng phái nữ. Đoán chừng anh được nhận giáo dục rất tốt, chỉ vì sinh hoạt bức bách mới mang theo đứa nhỏ đến đây kiếm sống.

Lúc này, Mộng Mộng mặc váy mới đi từ trong phòng ngủ ra, xinh đẹp giống như con bướm, “Cha, mau nhìn váy dì Lâm Tuyết mới tặng con nè, xinh không?”

Thạch Vũ thấy con gái thay bộ váy mới đẹp như tiểu thiên sứ, không khỏi hai mắt tỏa sáng, ôm đứa nhỏ, hôn rồi lại hôn, cười nói: “Rất đẹp!”

“Là Mộng Mộng xinh đẹp hay quần áo đẹp?” Mộng Mộng hỏi rất nghiêm túc.

“Đều đẹp!” Thạch Vũ quay đầu lại, ánh nhìn cảm kích bắn về phía Lâm Tuyết, chân thành nói, “Cám ơn cô!”

“Còn có nè!” Lâm Tuyết móc nơ con bướm cùng kiểu vải với chiếc váy từ trong túi ra, đi lên phía trước, cột trên tóc Mộng Mộng, vừa đúng tương xứng với váy.

Hơi thở tươi mát trên người cô gái chui vào trong mũi Thạch Vũ, anh hơi gập gáp, vội lui về sau một bước.

“Cám ơn dì Lâm Tuyết!” Mộng Mộng thật vui mừng, hôm nay là một ngày bé vui nhất! Rời khỏi ngực cha, bé lôi kéo tay Lâm Tuyết nói, “Dì, dì kể thêm chuyện cổ tích cho con nghe được không?”

“Được!” Lâm Tuyết cầu còn không được, liền cầm tay nhỏ bé của Mộng Mộng, cùng bé ngồi vào trên ghế đầu, kể một câu chuyện cổ tích mới.

Thạch Vũ đi rửa ly trà, tự tay pha trà rót nước cho cô, còn cầm một bọc điểm tâm và mấy quả núi đặc biệt hái vì con bé, đồ đãi khách chỉ cần anh có thể có bản lĩnh lấy được gần như lấy hết ra rồi.

“Ôi, anh không cần thu xếp! Hai ngày nay khẩu vị của tôi không tốt, cái gì cũng ăn không vô!” Cô nói đúng sự thật, thật sự ăn không vô! Thấy đồ sẽ buồn nôn. Chỉ có điều... Nhìn quả núi xanh xanh trái lại rất mê người, không nhịn được đưa tay chọn trái xanh nhất, đưa cho Mộng Mộng trước, Mộng Mộng xua tay không cần, nói quá chua, cô mới đưa lên môi mình.

Cắn một cái, ngọt giòn dễ ăn, nào có chua! Bất tri bất giác gặm chỉ còn dư lại hột, thuận tay ném vào thùng rác, tiếp tục chuyện cổ tích cô chưa kể xong.

“Dì, dì không cảm thấy chua sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Mộng nhú lại, giống như nhìn Lâm Tuyết ăn trái cây xanh này chua đến không xong.

“Không có, ăn rất ngon!” Lâm Tuyết lau khóe miệng, xem thường.

Kể chuyện cổ tích một lát, Lâm Tuyết lại giúp đỡ Thạch Vũ quét dọn trong nhà một lần, còn tìm ra rất nhiều quần áo dơ tất thối, nói muốn giặt giúp anh.

“Không cần, tự tôi giặt!” Gương mặt của Thạch Vũ cũng biến thành màu đỏ tím, thế nào cũng không cho Lâm Tuyết giặt tất thối cho anh.

“Anh người làm cha rất tốt á! Quần áo của Mộng Mộng được anh giặt sạch sẽ cho, của mình thì cóp lại đó!” Lâm Tuyết nhìn ra được anh thật sự hết sức yêu thương đứa bé này, có gì tốt nhất đều để lại cho đứa bé, cho dù mình ăn mặc bẩn rách một chút, cũng không muốn để cho đứa bé bẩn thỉu.

Bưng một chậu quần áo dơ tràn đầy ra cửa, đi tới bên vòi nước dưới gốc cây lớn, bắt đầu giặt quần áo.

Thạch Vũ đứng ở cửa một lát, cảm giác tay chân luống cuống. Ở khu vực khai thác mỏ mấy năm, anh đã có thói quen đánh giết giết, cũng quen chơi trò chơi dửng dưng, chưa từng có người cho anh quan tâm ấm áp như thế.

Mộng Mộng mặc váy mới, nhảy nhảy nhót nhót đi tới bên cạnh Lâm Tuyết, giúp đỡ cô cùng nhau giặt quần áo. Lúc này có mấy thợ đào mỏ trở lại nghỉ ngơi, thấy tình cảnh này, không khỏi trêu ghẹo Thạch Vũ.

“Anh Thạch, người phụ nữ của lão đại mới giống như có ý tứ với anh, sao không có việc gì cứ thích chạy tới chỗ anh vậy?”

“Lại mua quần áo mới cho Mộng Mộng rồi hả?”

“Được đó, kiếm không một người vợ, ban ngày giặt quần áo nấu cơm cho anh, buổi tối...”

“Câm miệng!” Thạch Vũ trừng mắt với bọn họ, lại bóp bóp nắm tay.

Nhìn như thế những thợ đào mỏ kia cũng đành hoảng, không tiếp tục nói lung tung nữa.

Giặt xong quần áo, phơi nắng từng món trên sợi dây trong sân, lúc này Lâm Tuyết mới bưng chậu không trở lại cùng Mộng Mộng.

Thạch Vũ đã đi rồi, không biết do bận hay cố ý tránh né cô.

Lâm Tuyết lơ đãng, dứt khoát một lần nữa quét dọn thu thập.

Phòng khách và phòng bếp dùng chung, cho nên khiến cho trong nhà khói hun lửa đốt, cô bưng nước tới, lau sạch sẽ bàn ghế còn có đồ làm bếp, trở lại màu sắc như cũ, làm vệ sinh xong rồi, lại bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Lại có một cái tủ lạnh nho nhỏ, cái này rất khó được! Bên trong chứa thịt rất phong phú, đa số là vị hoang dã do Thạch Vũ tự mình bắt được.

Lâm Tuyết lấy ra rất nhiều thứ ngon, hiển nhiên định chuẩn bị bữa trưa phong phú một chút.

Cho dù cô làm cái gì, Mộng Mộng giống như cái đuôi nhỏ, một tắc không rời kề cận bên cô, còn hỏi đông hỏi tây, vấn đề vĩnh viễn giải thích không xong.

Hai người phụ nữ một lớn một nhỏ, rốt cuộc làm xong một bàn bữa trưa phong phú, Lâm Tuyết đứng trước một cái quạt gió cũ thổi mát, tiện thể gửi tin nhắn cho Lương Tuấn Đào: “Giải quyết tất cả, buổi trưa tới dùng cơm!”

Thời gian rất quý giá, bọn họ nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất lôi kéo Thạch Vũ, cứ điểm này mới có thể vững chắc xuống.

Sắp đến trưa, Thạch Vũ trở lại. Thấy nhà cửa chỉnh tề lại có bữa trưa phong phú, anh thật sự quá không thích ứng, lại hỏi một câu hỏi rất ngu: “Cô, cô ở đây ăn cơm sao?”

“Dì Lâm Tuyết dĩ nhiên ở nhà chúng ta ăn cơm! Cha, cha có mang đồ ăn ngon cho chúng con không?” Mộng Mộng nhắc nhở.

Thạch Vũ đổ quả núi xanh đỏ từ trong túi giấy thật dày ra, nói với Lâm Tuyết: “Tôi thấy cô rất thích ăn!”

Không sai, Lâm Tuyết quả thật rất thích ăn! Những ngày này đều không có khẩu vị ăn cái gì, chỉ có quả núi này ăn vào trong bụng đặc biệt hợp lòng.

“Nhiều như vậy sao!” Lâm Tuyết quyết định chia đều với Mộng Mộng, “Mộng Mộng, cho con màu đỏ, dì muốn màu xanh!”

“Con không muốn! Tất cả đều cho dì.” Mộng Mộng rất rộng rãi nói.

Thạch Vũ ngồi xuống bên cạnh, tròng mắt màu đen sắc bén dò xét chỗ bọn họ sau đó dần ấm lên, khóe miệng kéo ra vết cười nhàn nhạt.

Ăn cơm, Lâm Tuyết bưng món ăn, canh lên, tất cả đều làm xong, chỉ không thấy Lương Tuấn Đào tới đây, trong lòng không khỏi gấp gáp.

Người này, đang làm cái gì?

Thạch Vũ rót ly rượu trắng, lễ độ mời cô một câu: “Có muốn uống một chút không?”

“Không cần, cảm ơn!” Trong lòng Lâm Tuyết thật gấp gáp, công việc tiếp rượu này phải do Lương Tuấn Đào làm, nhưng cho đến bây giờ anh còn không thấy bóng người!

Sáu món ăn hai món canh, mặn chay phối hợp cực kỳ quá phong phú. Lâm Tuyết và Mộng Mộng chậm rãi ăn, Thạch Vũ chậm rãi uống rượu, xem ra bữa cơm này cứ như vậy.

Đúng khi đang ăn trưa, những thợ mỏ kia nghe được tin tức, cũng chạy tới, đứng ở cửa lén lén lút lút nhìn vào trong. Có lúc Thạch Vũ ngẩng đầu lên, bị ánh mắt của anh nhìn chăm chăm đến, bọn họ liền hì hì cười gượng hai tiếng: “Anh Thạch, tìm chị dâu mới cho tụi em rồi hả?”

Thạch Vũ hơi nhếch môi, một hồi lâu lạnh lùng trách mắng: “Cút!”

Lời của anh rất ít, nói nhảm ít hơn, cho nên nói ra từng chữ đều không khiến người ta khinh thường.

Nhưng hôm nay tình hình hơi khác, trong nhà Thạch Vũ nhiều hơn một người phụ nữ, đây chính là chuyện trước giờ chưa từng có! Phải biết anh cũng không gần nữ sắc, càng sẽ không tùy tiện để người phụ nữ khác đi vào trong nhà anh.

Đã từng, có một lần vì lập công lớn cho trong mỏ, Sá Đặc thưởng cho Thạch Vũ một nữ hầu xinh đẹp, Thạch Vũ không động tới dù chỉ một sợi tóc của người phụ nữ kia, trực tiếp đưa cho một người anh em tốt của mình.

Anh cũng không có ý tứ lấy vợ, nhìn dáng vẻ chuẩn bị vẫn sống tiếp như vậy với con gái. Tình hình hôm nay khiến cho người ta rất ngoài ý muốn, trong nhà của anh chẳng những có phụ nữ, còn ngồi ăn cơm chung, nhìn từ bên ngoài, xem ra rất giống một nhà ba người ấm áp.

Những thợ đào mỏ ở ngoài cửa ra vào cười trộm bàn luận, Lâm Tuyết dĩ nhiên nghe thấy, cô hơi xấu hổ, không ngờ sẽ làm thành như vậy. Nhưng Thạch Vũ lại chỉ tập trung cúi đầu uống rượu, cũng không khiến trách những thợ đào mỏ kia.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Mang Bầu (3)

Editor: Puck

Cũng may tình huống lúng túng không kéo dài lâu, Lương Tuấn Đào đã tới.

“Sao không đi ăn cơm trưa? Tụ tập hết ở đây làm gì?” Lương Tuấn Đào cười tủm tỉm hỏi, giống như những thợ đào mỏ này là bạn bè quen thuộc nhiều năm.

Những người thợ đào mỏ chặn ở cửa kia thấy là lão đại mới tới, vội vàng đề phòng mà tránh ra, ngượng ngùng cười hai tiếng, hỏi: “Phương tiên sinh, ăn rồi sao?”

“Còn chưa!” Lương Tuấn Đào thoải mái nói, “Tới chỗ anh Thạch ăn chực!”

Thấy vẻ mặt Lương Tuấn Đào như thế nào cũng không giống tới hưng sư vấn tội *, những thợ đào mỏ này mới hiểu được, thì ra người phụ nữ của anh tới chỗ Thạch Vũ nấu cơm hẳn đã được anh cho phép.

(*) hưng sư vấn tội: mang binh đi hỏi tội.

Không có trò gì hay để nhìn, mọi người cũng ào một cái mà giải tán.

Thạch Vũ ra đón, khó có được nở nụ cười nhàn nhạt với Lương Tuấn Đào: “Chào cậu!”

Hai người bắt tay nhau một cái, lần này không khí rất hòa hợp, không hề giương cung bạt kiếm.

Vai kề vai cùng nhau vào phòng, Lâm Tuyết đứng dậy kéo ghế ngồi, Thạch Vũ rót ly rượu cho Lương Tuấn Đào, sau đó ngồi xuống lần nữa.

Lần này thái độ của Thạch Vũ rất hữu nghị, lúc nói chuyện với Lương Tuấn Đào, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Sau mấy câu hàn huyên khách sáo, Lương Tuấn Đào đổi chủ đề nói chuyện: “Chuyện tối hôm qua thương lượng với anh, anh suy tính như thế nào?”

Thạch Vũ rất sáng khoái nói: “Không thành vấn đề!”

“...” Ngẩn ngơ, có lẽ không ngờ đối phương trả lời chắc chắn sáng khoái như vậy!

“Tôi cảm thấy được... Cậu không giống như tiểu nhân lật lọng!” Thạch Vũ liếc nhìn Lương Tuấn Đào lại nhìn Lâm Tuyết, trầm ngâm một lát, nói tiếp: “Còn nữa, Mộng Mộng rất thích người phụ nữ của cậu...”

Thấy vậy không phí Lâm Tuyết tới làm bữa cơm này! Lương Tuấn Đào khẽ nhếch môi nói: “Được! Một lời đã định!”

Uống rượu một lát, Thạch Vũ đột nhiên nhắc đến một chuyện xưa: “Trước kia tôi lập công lớn ở khu vực khai thác mỏ, Sá Đặc thưởng cho tôi, đưa một nữ hầu anh ta yêu mến nhất cho tôi!”

“Ừm!” Lương Tuấn Đào hé mắt, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Lần này anh muốn gì? Chỗ anh Thất cũng có rất nhiều nữ hầu xinh đẹp, nếu anh thích...”

“Lâm Tuyết là của cậu...” Thạch Vũ hỏi dò, “Quan hệ của hai người là?”

“Cô ấy là vợ tôi!” Lương Tuấn Đào vội nói rõ quyền sở hữu, “Hai chúng tôi lĩnh chứng nhận bái đường, danh chính ngôn thuận!”

“Ừmh.” Thạch Vũ đáp lời, trên mặt hình như có thất vọng mờ mờ ảo ảo.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới hiểu được, thì ra Thạch Vũ cố ý mở miệng muốn Lâm Tuyết, chỉ có điều nghe nói bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận mới bỏ đi ý niệm.

Lâm Tuyết không ngờ chuyện sẽ diễn biến thành như vậy, cô tập trung tinh thần muốn giúp Lương Tuấn Đào lôi kéo Thạch Vũ, không ngờ sẽ khiến cho anh ta hiểu lầm. Thật sự hết cách rồi, bởi vì Mộng Mộng chỉ thích cô, cho nên để cho cô làm công việc lôi kéo này dễ dàng hơn, lại không nghĩ rằng sẽ khiến Thạch Vũ sinh ra ý niệm như vậy.

Không khỏi một lần nữa nhìn kỹ anh ta, chẳng lẽ đàn ông đều như vậy? Thoáng thân cận một chút sẽ sinh ra ý niệm xấu? Nhìn cử chỉ của anh thỏa đáng, ngôn ngữ văn minh không giống như những người đàn ông xấu xa háo sắc kia!

Không khí hơi lạnh cứng, trong lúc nhất thời ba người trầm mặc không nói gì.

“Dì Lâm Tuyết, dì ăn cái này!” Mộng Mộng đại khái cảm thấy cha hơi lạnh nhạt dì Lâm Tuyết mà bé thích nhất, làm chủ nhân nhỏ, đương nhiên muốn vãn hồi một chút, vì thế chủ động gấp một cánh gà rừng vào trong chén Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết khẽ cười với đứa nhỏ: “Cám ơn!” Vì không phật ý tốt của đứa nhỏ, cho dù không có khẩu vị, cô vẫn cắn một miếng cánh gà!

“Ọe!” Thật chết người, cảm giác ghê tởm nghiêng trời lệch đất mà đến, muốn kiềm chế mà không kiềm chế được. Cô bỏ chén đĩa lại, đứng dậy lập tức lao ra.

Thạch Vũ và con gái đều rất kinh ngạc, khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào trầm xuống, cũng buông đĩa xuống theo ra rồi.

Gục trên thân cây khô, Lâm Tuyết nôn ọe từng trận, ruột giống như siết chặt lại, khó chịu muốn chết, nhưng hết lần này tới lần khác cái gì cũng nôn không ra.

Lương Tuấn Đào bưng một chén nước tới, đưa cho cô xúc miệng, dặn dò: “Trở về nhất định để Vân Phàm kiểm tra cho em một chút, có phải dạ dày có vấn đề gì không?”

Như vậy cũng đã mấy ngày rồi, luôn như vậy, không thể khinh thường.

Thạch Vũ rửa quả núi màu xanh dưới vòi nước, sau đó kêu con gái đưa cho Lâm Tuyết. “Dì Lâm Tuyết, cha kêu con đưa cho dì!” Mộng Mộng đưa tới trái cây núi màu xanh lá trong suốt kia.

Lâm Tuyết vội vàng đón lấy, cắn một miếng, chua giòn ngọt lập tức ép cảm giác buồn nôn xuống. Ăn như hổ đói xong trái cây, ngay cả hột cũng gặm sạch sẽ.

“Thích ăn cái này?” Thoạt nhìn trái cây nhìn còn non xanh như vậy mà cô ăn được đến ngọt ngào, Lương Tuấn Đào ở bên cạnh thấy vậy không khỏi nước miếng chảy ròng ròng, “Chua không?”

Lâm Tuyết lắc đầu, hơi ngượng ngừng nói với Thạch Vũ: “Quả này ăn ngon thật, có thời gian anh đi hái nhiều chút...”

Cô đã làm vấy cho con gái anh, muốn anh một chút trái cây không đến nỗi kỳ bo mà từ chối đi! Lại nói, chờ nhận trái cây của anh, lại trả lễ lại, chuyện càng dễ làm rồi!

Nhìn nhân phẩm của Thạch Vũ cũng tạm được, chắc là một người trọng tình nghĩa đấy! Giao thiệp với người như vậy, cần phải bỏ ra chân thành và kiên nhẫn, không phải mới một ngày rưỡi đã có thể thu mua lôi kéo.

Mới vừa rồi Thạch Vũ cố ý yêu cầu cô với Lương Tuấn Đào, đoán chừng bởi vì nhìn cô và Mộng Mộng chung đụng hài hòa, muốn để cô chăm sóc đứa nhỏ thay anh, cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Hai người đơn độc chung đụng thì anh rất thận trọng, chưa bao giờ làm những cử động táy máy tay chân như những người đàn ông háo sắc kia thích làm.

Nhìn tròn mắt trong suốt như nước suối của Lâm Tuyết, Thạch Vũ khẽ do dự một chút, liền gật đầu nói: “Có thể!”

“Vợ, không sao chứ?” Lương Tuấn Đào vẫn còn lo lắng vấn đề dạ dày của Lâm tuyết, định mau cho cô trở về đi tìm Vân Phàm kiểm tra một chút, chỉ có điều bữa cơm này ăn được một nửa cứ bỏ đi như vậy, lại có cảm giác kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Không có chuyện gì!” Lâm Tuyết cảm giác tốt hơn nhiều, cô phát hiện gần đây mình không thể chạm đầu mỡ, chỉ cần lúc ăn cơm chú ý một chút, tránh đồ dầu mỡ ra là được.

Lúc này Thạch Vũ nói ra một câu khiến cho mọi người đều giật mình không ngờ: “Không phải cô ấy mang thai chứ?”

Lương Tuấn Đào ngơ ngẩn, một hồi lâu mới phản ứng được: “Sao anh biết?”

Gương mặt ngăm đen cương nghị của Thạch Vũ hơi đỏ lên, nói: “Tôi nhớ được khi mẹ Mộng Mộng mới mang thai cũng cả ngày nôn mửa, khi nấu thức ăn ngửi thấy mùi khói dầu cũng ói!”

Thật ra thì khi Lâm Tuyết nấu thức ăn cũng ghê tởm, chỉ có điều chưa tới trình độ muốn ói. Lúc này nghe Thạch Vũ nói vậy, cảm giác mình thật sự có vài triệu chứng mang thai. Cùng Lương Tuấn Đào liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được vui mừng của mình từ trong mắt của đối phương.

Còn không có bước phát triển mới cưới tuần trăng mật đâu, đã có con nít rồi, như vậy đứa bé hiển nhiên phải có trước hôn nhân rồi!

Nụ cười ửng hồng như mây, không biết là nóng hay then thùng, Lâm Tuyết kéo Mộng Mộng nói: “Chúng ta đi vào ăn cơm!”

Lương Tuấn Đào định thần lại, vừa định cất bước, nghe được Thạch Vũ nói với mình: “Chúc mừng!”

Anh dừng bước, vui mừng gật đầu cười nói với Thạch Vũ: “Làm phiền anh!”

“...” Sắc mặt Thạch Vũ hơi quái dị.

“Haizzz.” Lương Tuấn Đào ngượng ngùng gãi đầu, vui mừng tới quá đột ngột khiến cho anh ngay cả nói chuyện cũng bừa bãi rồi, “Ý của tôi là, nhờ có anh kịp thời nhắc nhở tôi, nếu không tôi cũng không biết!”

Tối hôm qua giày vò cô mạnh mẽ như vậy, suy nghĩ một chút thật sự sợ! Vợ mang thai có thể so sánh với gấu trúc quốc bảo, sau này nhất định phải đối xử bảo vệ.

“Ha ha.” Thạch Vũ cười lên, dáng dấp ngũ quan của anh khắc sâu, tràn ngập hương vị cương nghị nam tính, khi cười lên rất đẹp mắt.

“Đi thôi! Chúng ta trở vào tiếp tục uống rượu!” Lương Tuấn Đào chìa tay khoác bả vai Thạch Vũ.

Thạch Vũ thoải mái cười một tiếng, anh không lên tiếng, gật gật đầu, đi vào nhà cùng Lương Tuấn Đào.

Vân Phàm làm kiểm tra nước tiểu cho Lâm Tuyết, xác định cô đã có thai.

Lương Tuấn Đào ngoài vui mừng ngoài ý muốn còn có vô cùng khẩn trương, một lần nữa nhắc tới muốn Vân Phàm đưa cô về nước.

Bởi vì có bầu, Lâm Tuyết cũng không kiên trì nữa, chỉ có điều hơi không yên lòng, nên thừa dịp không có người dặn dò anh: “Không học thói xấu của lão đại hắc bang ở đây, không cho nuôi nữ hầu!”

“Biết rồi, bình dấm chua nhỏ của anh!” Lương Tuấn Đào dờ khóc dờ cười, “Sao anh có thể nuôi nữ hầu chứ? Kỷ luật cũng không cho phép!” Thấy ánh mắt cáu giận của cô, vội vàng bổ sung một câu, “Dĩ nhiên, kỷ luật cho phép anh cũng không làm! Ngã vào lòng cũng không cần!”

Thật ra thì Lâm Tuyết lo lắng nhất là một chuyện khác, cũng là chuyện quan trọng nhất; “Chờ đơn vị tiến cử một nữ binh xinh đẹp tới cho anh, anh phải nhớ mình là người đã có vợ!”

Tròng mắt quỵn rũ của Lương Tuấn Đào hơi nheo nhìn cô, chỉ cười không nói, vẻ đẹp trai cởi mở anh tuần ấy sao mê người.

“Thế nào? Có phải không làm được?” Lâm Tuyết biết anh không phải người thất thường hay thay đổi, nếu không ở trong đơn vị nhiều nữ binh theo đuổi anh như vậy, chẳng phải anh đã có danh lừa đảo truyền khắp đơn vị/ Sự thật chứng minh người này thuộc về loại hình thỏ không ăn cỏ gần hang.

Kéo người vợ thích ăn giã vào trong ngực, anh yêu thương nhéo chóp mũi thanh tú của cô, nói: “Anh không muốn nữ binh! Tình hình nơi này ổn định không sai biệt lắm, nên làm em đã đều làm vì anh rồi!”

Trong lòng có chút cảm động nho nhỏ, Lâm Tuyết hít mũi một cái, ôm lấy eo mạnh mẽ to lớn của anh, không muốn để cho anh thấy trong mắt trong veo của cô chớp động nước mắt, hỏi, “Chứng nào thì anh có thể hoàn thành nhiệm vụ? Em muốn khi sinh đứa nhỏ ra anh có thể làm bạn bên cạnh em!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Tôi Phải Rời Đi! (1)

Lúc nào thì có thể hoàn thành nhiệm vụ? Lương Tuấn Đào không biết trả lời vấn đề này như thế nào! Gốc nhà họ Hoắc ở Tam giác vàng mấy chục năm, không ai có thể lay chuyển, anh tiếp nhận nhiệm vụ nặng nề này, thật ra thì cũng không có mười phần nắm chắc.

Trong mắt người ngoài, đây vốn là phương pháp điên cuồng! Quân đội tốn một số tiền lớn và thời gian nuôi trồng Tào Dịch Côn, thời gian gần mười năm trôi qua, chẳng qua cũng chỉ miễn cưỡng có thể có địa vị ngang với nhà họ Hoắc, nếu nói nhỡ hết răng độc của nhà họ Hoắc này, trong thời gian ngắn vốn không thể nào.

Có lẽ tổ chức buôn lậu thuốc phiện Hắc Nha gần đây càng ngày càng ngang ngược hành động chọc giận quân đội, mới quyết định sai Lương Tuấn Đào tới Tam giác vàng hỗ trợ Tào Dịch Côn khai chiến với nhà họ Hoắc, về phần thắng bại được thua, trong lòng ai cũng không nắm chắc.

Hai năm trước, Lương Tuấn Đào khiến cho nhà họ Hoắc bị thương nặng một lần, khiến Hắc Nha đành hoảng một thời gian, hiện giờ mầm cũ nảy lại, đương nhiên phải tiếp tục đả kích đáng vẻ kiêu ngạo của nó.

Thấy Lương Tuấn Đào trầm mặc không nói, Lâm Tuyết cũng không ép hỏi nữa. Cô khẽ thở dài, thay đổi đề tài: “Anh nói, khi em mang thai còn giết chóc... Việc này có gây ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển của đứa bé không?”

Đều nói người mang thai phải giữ vững tâm tình nhẹ nhõm thoải mái, còn làm nhiều việc thiện hơn, cho đứa bé trong bụng chút lời nói và việc làm mẫu mực gì đó, cái này gọi là dưỡng thai. Nhưng cô người làm mẹ đúng chuẩn này lại giết bốn người... Suy nghĩ một chút cũng khiến cho người ta rợn cả tóc gáy!

Thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào không khỏi cười, anh ôm cô vào trong ngực, hôn lên máy tóc thơm của cô, an ủi; “Yên tâm đi! Đứa nhỏ phát triển lên rất tốt! Tương lai giống như cha mẹ nó, cũng là anh hùng giết địch vì nước!”

Tương lai có làm anh hùng hay không cũng không có ý kiến gì, mẫu chốt ngàn vạn lần đừng biến thành tiểu sát tinh giết người như ngóe là tốt rồi! Lâm Tuyết vuốt ve bụng bằng phẳng của mình, nói: “Về sau em không làm nhiệm vụ giết người!”

Phụ nữ có thai không thể đánh máu, nếu như cô biết mình mang thai, như thế nào cũng sẽ không chém giết đấy!

“Yên tâm, em định làm cũng không để cho em làm!” Lương Tuấn Đào ôm cô lên giường, dịu dàng ôm cô vào trong ngực mình, cũng không nhanh chóng xâm chiếm cô giống như trước kia, “Ngày mai để Vân Phàm đưa em về nước, nhớ chăm sóc thật tốt cho con của chúng ta, anh đồng ý chờ ngày đứa nhỏ ra đời nhất định sẽ trở về cùng em!”

Cô không lên tiếng, mà nhẹ nhàng vuốt ve cường tráng đầy đặn của anh, lòng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bắp thịt cánh tay bền chắc đẹp đẽ, từ từ vuốt ve xuống, cuối cùng nắm lấy bàn tay có lực của anh.

Ngón tay của người đàn ông hết sức đẹp mắt, thon dài trơn bóng lại tràn đầy lực lượng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve hố khâu * của anh, chỗ đó có vết chai do cầm súng lâu để lại. Gả cho người đàn ông như vậy, nhất định sẽ có cục diện như bây giờ, cô đã sớm chuẩn bị tâm tư.

(*) hồ khẩu: Khoảng giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

Bọn họ ít nhất là vợ chồng cùng chung đơn vị, khi thi hành nhiệm vụ còn ở bên nhau, mà đại đa số quân nhân cưới xong tuần trăng mật còn chưa có, đã lao tới chiến trường, có người thậm chí trực tiếp hy sinh trên chiến trường...

Không biết bắt đầu từ khi nào, đã thành thói quen anh dịu dàng chăm sóc, cũng quen nhu cầu đòi hỏi của anh, càng quen hơn mỗi đêm trước khi ngủ phải ôm lấy anh ngủ. Nhưng mà, ngày mai phải rời đi, bọn họ sẽ như ngàn ngàn vạn vạn vợ chồng quân nhân khác ở riêng hai nơi... Khiến cho cô làm sao thích ứng được?

Bàn tay đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé không yên phận của cô, giọng trầm thấp khàn khàn hấp dẫn: “Quý nhỏ, đừng lười kéo khiến anh thèm ăn, gia cũng không phải ngồi không!” Cô cứ sờ tới sờ lui trên người anh, không phải cố ý quyến rũ anh bốc hỏa sao!

A, thì ra tên lưu manh háo sắc này cũng biết thu lại kiềm chế dục vọng rồi! Không cần phải nói, tất cả đều vì cục cưng nhỏ ở trong bụng của cô. Ngược mắt dò xét gương mặt kiềm chế của anh, cô chớp chớp đôi mắt trong veo, cố tình nổi lên nghịch ngợm, bỏ mặc cảnh cáo của anh.

Một tay nhỏ bị anh cầm, tay khác lại sờ lên lồng ngực cơ bắp vạm vỡ của anh, sau đó từ từ trượt xuống, mơn trớn từng khối bắp thịt cứng rắn như sắt ở bụng anh.

Lương nhị thiếu vĩnh viễn đều không nghĩ tới cô gái nhỏ trong ngực lại có thể có một mặt khó chịu bướng bỉnh như vậy, biết rõ anh kiềm chế bao nhiêu khổ sở, còn cố ý trêu chọc như vậy, cố ý để cho anh khó chịu đúng không! Đụng ngã ăn cô luôn, còn phải dè chừng bảo bối ở trong bụng cô; không ăn, thật sự thèm ăn khó chịu!

Tay thon xoa xoa nắn nắn dưới rốn anh hai tấc, trông mắt trong suốt ẩn chứa nụ cười đùa dai, cánh môi mím lại, như đứa nhỏ bướng bỉnh.

(*) tấc: đơn vị đo chiều dài, = 10cm

Con cầm thú nào đó đã bắt đầu máu thú sôi trào, lửa nóng và máu toàn thân lập tức tuôn ra bộ phận nào đó, gánh nặng quá tải nghiêm trọng, người anh em của anh trong nháy mắt phát ra cảnh cáo mãnh liệt với anh — nếu không mở cống xả lũ đê sẽ vỡ tràn lan!

Hơi thở nóng bóng rối loạn của người đàn ông bên cạnh phun lên mặt cười của cô, cô nghịch ngợm dán gương mặt ửng đỏ lên ngực cứng như sắt của anh, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, chờ đợi đến khi con cầm thú phát thú tính, cô cho anh thêm một đòn sát thủ — không nên tổn thương cục cưng!Mấy lần huấn luyện như vậy, xem về sau anh có dám tùy ý phát tình như vậy không!

Bàn tay nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé đang quấy rối của cô, anh gấp rút thở hỗn hển, hung hăng nuốt xuống một ngụm nước miếng, giọng nói dễ nghe càng thêm khàn lợi hại: “Tiểu yêu tinh, coi như em lợi hại! Chờ sau khi cục cưng sinh ra, xem gia có nhấn em trên giường giày vò ba ngày ba đêm không!”

Wow, tư tưởng của người này càng lúc càng tàn nhẫn rồi! Ba ngày ba đêm, nhìn dáng vẻ lửa dục thiêu đốt của anh, cô tin tưởng anh hoàn toàn làm được!

Dưới tình huống lý trí vẫn còn tồn tại, anh lại không dám tiếp tục ôm cô như vậy, để tránh lau súng cướp cò, vội vàng lật người nhảy xuống giường, mấy bước vọt vào trong phòng tắm.

Chỉ trong chốc lát, từ trong phòng tắm không khép cửa hoàn toàn truyền ra tiếng nước chảy, có lẽ tên cầm thú động dục chỉ có thể dùng nước lạnh tưới tắt lửa dục hừng hực rồi!

Vùi đầu vào trong gối nằm, Lâm Tuyết len lén cười. Cô biết tối nay anh sẽ không quấy nhiễu cô nữa, bởi vì anh quan tâm đến cục cưng còn chưa ra đời hơn cô.

Khi Lương Tuấn Đào đi từ trong phòng tắm ra, Lâm Tuyết đã ngủ rồi. Má lúm đồng tiền của cô khi ngủ rất điềm tĩnh, thân thể mềm mại lả lướt giãn ra, hai cánh tay tự nhiên duỗi lên chỗ anh nằm kia, không hề khom người ôm cánh tay đề phòng như trước kia rồi.

Ngồi ở bên cửa sổ, châm điếu thuốc, quan sát cô từ xa, trong mắt sáng chói lóe lên dịu dàng mê người. Trong lòng anh chỉ nghĩ một vấn đề — vào giờ phút này, trong mộng của cô có thể có anh không?

Ngày hôm sau, sau khi rời giường, theo lệ thường người đàn ông bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng! Lâm Tuyết hơi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, biết anh đang bận rộn vì củng cố lực lượng bên này.

Sáng sớm hôm nay, trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng vì cô đã thay đổi, ít rất nhiều dầu mỡ, thêm nhiều rau dưa xanh và trái cây ngon miệng.

Hiện giờ cháo trắng là món cô thích nhất, uống thoải mái không ghê tởm, ăn vài miếng hoa quả tươi và bánh mì, bữa ăn sáng đơn giản lại dinh dưỡng.

Ăn sáng xong, Vân Phàm lại tới kiểm tra thai cho cô. Ngày hôm qua không phải mới kiểm tra sao? Chỉ có điều Lâm Tuyết không hỏi, biết Lương Tuấn Đào người đó cẩn thận.

Khi Vân Phàm làm kiểm tra, Lâm Tuyết tán gẫu với cậu ta, nửa đùa nửa thật nói: “Tôi có người chị em tốt cũng họ Vân! Tuổi cô ấy tương đương với cậu, đáng vẻ lại có vài phần giống cậu, có phải giống như tướng vợ chồng trong truyền thuyết không?”

“Thật hay giả?” Vân Phàm cười lên, hai lúm đồng tiền thật sâu bên khóe miệng hết sức động lòng người.

“Dĩ nhiên là thật!” Lâm Tuyết cảm thấy Vân Phàm rất tốt, chẳng những đẹp trai tính tình tốt hơn nữa thông minh cơ trí lại biết chữa bệnh, nếu Vân Đóa và cậu ta tình yêu tình báo, thật sự là lựa chọn tốt. Lập tức nhiệt tình làm bà mỗi, “Tôi có hình chụp chung với cô ấy! Cậu xem một chút, người ta là người đẹp đó!”

Vân Phàm liếc nhìn hình chụp chung Lâm Tuyết đưa tới, chính là ngày Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào kết hôn đã chụp lại. Ba cô gái xinh đẹp, ở giữa chính là cô dâu Lâm Tuyết, bên phải là Hiếu Man, bên trái là Vân Đóa mà Lâm Tuyết không ngừng khoe khoang rồi.

“A, ba đại mỹ nữ! Có phải tùy tiện chọn lựa trong đó không?” Vân Phàm cố ý bắt cần đòi hỏi.

“Không được!” Trong mắt Lâm Tuyết mang ý cười, nói: “Hai người phụ nữ đã kết hôn, cậu không thể chọn! Chỉ có thể chọn người duy nhất chưa lập gia đình trong đó!”

Vân Phàm cố ý lắc đầu, nói: “Không xinh đẹp như chị nói!”

“Không thể nào? Vân Đóa xinh đẹp bao nhiêu!” Lâm Tuyết nói, “Tầm mắt của cậu quá cao rồi!”

Lúc này Lương Tuấn Đào đã về rồi, vừa đúng lúc nghe Lâm Tuyết bán Vân Đóa cho Vân Phàm, rất tốt bụng nhắc nhở Vân Phàm, “Cô gái này có thể khóc nhất, cậu tuyệt đối đừng muốn!”

Lâm Tuyết giận đến trợn mắt nhìn anh, nói: “Anh có thể không phá không?”

“Được được!” Thấy vợ cáu giận rồi, thủ trưởng Lương vội vàng nộp vũ khí đầu hàng, “Vân Đóa quả thật quá xinh đẹp, làm tranh vẽ treo trên tường vui tai vui mắt!” Chỉ có điều khóc lên phiền chết người, người nào lấy về làm vợ cũng đủ loạn đầu! Anh cảm thấy anh cả không muốn cô bé kia là quyết định rất sáng suốt.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Tôi Phải Rời Đi! (2)

Editor: Puck

Dĩ nhiên câu tiếp theo không nói ra, nếu không vợ đại nhân sẽ không vui mừng, chỉ có điều tin tưởng đầu óc Vân Phàm thông minh như vậy, nhất định có thể lĩnh ngộ được ý trong lời nói của anh.

“Có ai nói như anh sao!” Lâm Tuyết dờ khóc dờ cười, hôm nay có tâm tư muốn làm bà mối, người này luôn theo phá. Còn tưởng là tranh vẽ treo trên tường, anh đang chế nhạo!

Lương Tuấn Đào rửa tay, nói với Vân Phàm: “Mau chuẩn bị, tiễn chị dâu cậu trở về nước!”

Lâm Tuyết vội vàng nói: “Không được! Em đồng ý làm quần áo mới cho Mộng Mộng, đợi hai ngày nữa rời đi!”

“Anh để cho nhóm nhảy dù mang một đồng vật tư quân dụng đến, quần áo mới và sách của Mộng Mộng cũng được đưa đến, không cần em làm!” Vợ của anh mang thai, yêu thương còn không kịp, nào cam lòng để cho cô phí công phí sức làm quần áo gì đó!

Nào nghĩ tới cô chỉ không muốn đi, muốn tìm một lý do nán lại bên anh lâu một lát mà thôi.

Lâm Tuyết nhìn anh thật sâu, không lên tiếng.

“Khụ!” Thủ trưởng đại nhân không có sức chống cự với ánh mắt đáng yêu này của cô nhất, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thỏa hiệp, “Định lưu lại hai ngày cũng được, nhưng không cho luôn ngồi đó làm quần áo, anh nói rồi, đợt nhảy dù tiếp theo trong tất cả vật tư có thứ Mộng Mộng cần!”

Vì lôi kéo Thạch Vũ, đương nhiên phải bỏ công sức trên người con gái anh ta yêu thương nhất, cho nên chuẩn bị tất cả vật tư cho Mộng Mộng cũng tính là nhiệm vụ vật tư quân dụng lần này, do bên quân đội thống nhất chuẩn bị, không cần Lâm Tuyết âm thầm bận việc.

Đi theo Lương Tuấn Đào ra ngoài, thấy Triệu Bắc Thành tự mình chở mấy xe tải súng ống đạn dược, Lương Tuấn Đào thế mà lại sai người phân phát cho những thợ đào mỏ kia.

Thạch Vũ cũng ở đây, anh quản lý những thợ mỏ kia tới lĩnh súng ống đạn dược, trật tự rành mạch. Những thợ đào mỏ này có lẽ chưa bao giờ sờ tới vũ khí súng ống đạn dược cao cấp như vậy, có người tại chỗ không nhận được ngứa tay bắt đầu bắn chim bay trên trời, lại không trượt phát nào, có thể thấy được khả năng bắn súng của bọn họ đều rất không tệ.

Tính tình hung hãn của những thợ đào mỏ này khó sửa đổi, tay cầm vũ khí, đối diện với chim bay trên bầu trời mà ngấm loạn, trong lúc nhất thời xác chim khắp nơi, lông vũ lả tả bay múa đầy trời. Bọn họ lại vui mừng mà cười to lên, hết sức vui sướng sáng khoái.

Lương Tuấn Đào cười híp mắt nhìn, lại có dáng vẻ cực kỳ thưởng thức.

Lâm Tuyết không nhận được khế kéo anh một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Trang bị cho bọn họ nhiều súng ống đạn dược như vậy, lỡ như...”

“Không có việc gì! Chỉ cần Thạch Vũ ở đây, bọn họ không tạo phản!” Lương Tuấn Đào nói chắc chắn.

“Em biết rõ, nhưng anh cứ tin Thạch Vũ như vậy sao? Nếu như anh ta có dã tâm...” Lâm Tuyết cảm giác tính tình Thạch Vũ này kín kẽ, chuyện gì cũng không biểu hiện trên mặt, khiến cho người ta hơi đoán không ra. Trước thế cục không còn rõ ràng này, vẫn đề phòng một chút thì tốt hơn.

Lương Tuấn Đào khề nhếch môi, nói: “Anh không sợ anh ta không có dã tâm, chỉ sợ anh ta không có dã tâm là thằng ngu không chịu được!”

Dù sao cũng chuẩn bị về nước rồi, chuyện nơi này cô cũng lười để ý, tất cả do Lương Tuấn Đào làm chủ là được, cô tin tưởng kinh nghiệm thực chiến của anh.

Trở lại chỗ ở, cô bắt đầu làm quần áo cho Mộng Mộng, váy nhỏ, quần bó nhỏ, áo chui đầu nhỏ... Khi làm cảm thấy quần áo nhỏ thật dễ thương! Đợi đến khi cục cưng của cô ra đời, cô cũng phải tự tay làm quần áo cho con.

Tốt nhất có thể sinh một cô bé xinh đẹp như Mộng Mộng, cô sẽ yêu thương con bé gấp bội, che chở con bé, không để cho con bé mất đi quan tâm của người mẹ như cô khi còn nhỏ, trải qua cuộc sống cô độc đau khổ.

Trong khoảng thời gian này, cô cảm thấy phương diện tính tình của mình có thay đổi. Giống như từ một cô gái lạnh lùng dần dần hòa tan, bây giờ cô bắt đầu lộ ra một mặt chân thật khác.

Cô hơi nghịch ngợm, cũng hơi tùy hứng, còn thích cười, bởi vì cô biết cho dù mình làm cái gì, người đàn ông kia đều dùng ánh mắt hàm chứa ý cười bao dung cô cưng chiều cô.

Ặc, nói đơn giản, cô thật sự giống như bị anh làm hư rồi, chính là ý vào được cưng chiều mà kiêu trong truyền thuyết!

Buổi trưa, Lương Tuấn Đào chưa trở về, Lâm Tuyết biết anh bận rộn quá mức. Hơi bất đắc dĩ mím mím môi, cô chỉ đành phải ăn trưa một mình.

Buổi chiều, ngủ một lát, sau khi tỉnh dậy, cô lấy những bộ đồ nhỏ đã làm xong kia ra cửa.

Thời gian tới nơi này cũng không nhiều, cô đã từ từ thích ứng với nhiệt độ khí hậu nơi này, không giống như lúc mới tới khi ra cửa nhìn thấy mặt trời chói lọi đã choáng váng đầu.

Đến khu nhà ở của thợ đào mỏ, đại đa số khu vực khai thác mỏ đều đi làm việc, có số ít ngủ trưa, còn có hai ba nhóm tụ tập dưới bóng cây lau súng ống đạn dược mới tới, khe khẽ bàn luận đủ loại hành động của lão đại mới khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng được. Dám đưa hàng loạt súng ống đạn dược tới tay bọn họ, đây không phải là vấn đề có nhiều tiền đem đi đốt, mà là can đảm quả nhiên đủ lớn. Ai cũng biết thợ đào mỏ ở khu vực khai thác mỏ này hiếu chiến khát máu đến cỡ nào. Phương tiên sinh lại giống như ngại không đủ ghiền, trang bị thêm chút trang bị cho bọn họ, như hổ thêm cánh.

Đủ nhóm người ở tam giác vàng đang dùng ánh mắt tới quan sát lực lượng vũ trang ở mỏ vàng này, đừng nói theo chân bọn họ trực diện nghênh chiến, chính là nhìn điệu bộ này cũng phải cẩn thận cân nhắc xem cái mạng của mình có đủ cứng rắn không.

Lâm Tuyết cũng cảm thấy quyết định này của Lương Tuấn Đào hơi mạo hiểm, chỉ có điều cô tin tưởng anh có lý do đầy đủ. Tất cả mấu chốt đều ở trên người Thạch Vũ, nếu Thạch Vũ chịu phối hợp, mấy ngàn thợ đào mỏ này có thể so với mấy vạn quân lính, trước kia khi Sá Đặc còn sống chỉ coi bọn họ như cu li mà sai bảo, thật sự quá lãng phí tài nguyên.

Thấy Lâm Tuyết tới đây, những thợ đào mỏ kia đều ngừng bình luận, nghiêng đầu nheo mắt nhìn cô, có nói chuyện, có dáng vẻ lưu manh huyết sáo, có hỏi han: “Lại tới tìm anh Thạch à?”

Lâm Tuyết cũng không giận, thoải mái đáp lại: “Tôi làm mấy bộ quần áo cho con bé, đưa tới đây để bé thử một chút!”

Mọi người đều nhìn ra được, gần đây quan hệ giữa Lương Tuấn Đào và Thạch Vũ ấm lên nhanh chóng có liên hệ không thể xem nhẹ tới cô gái trước mắt. Có nhỏ giọng trêu chọc: “Sao lão đại mới không dứt khoát đưa cô gái này cho anh Thạch chứ?”

“Anh Thạch không thích phụ nữ! Nếu như anh ấy muốn, lão đại mới sẽ không keo kiệt một phụ nữ!”

Những người khác tán đồng gật đầu, tuyệt đối không ngờ Thạch Vũ từng mở miệng yêu cầu Lâm Tuyết với lão đại mới nhưng bị từ chối, bởi vì trong ấn tượng bên người mấy lão đại hắc bang đều không thiếu mỹ nữ, tùy tiện thưởng mấy mỹ nữ thu mua lòng người cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Lâm Tuyết cũng lười giải thích với bọn họ, trừng mắt nhìn bọn họ một cái, rồi bước nhanh hơn về chỗ ở của Thạch Vũ.

Đứng ngoài gõ cửa, chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng Thạch Vũ trầm thấp giọng: “Vào đi!”

Đẩy cửa đi vào, phòng ngoài không thấy bóng người, cô đi tới trước phòng ngủ, thấy cửa phòng khép hờ, cô lần nữa nhẹ nhàng gõ mấy cái: “Đã ngủ chưa?”

“Ừ, chờ!” Rất nhanh Thạch Vũ đi ra, tiện thể mở cửa phòng ngủ.

Thấy tình cảnh này Lâm Tuyết cũng biết Mộng Mộng đang ngủ trưa, liền bỏ túi giấy đựng đầy quần áo mới lên bàn, nói: “Tôi lại làm cho con bé mấy bộ quần áo, đợi khi con bé tỉnh ngủ nhìn một chút, nếu như không vừa thì sửa lại!”

Thạch Vũ đi tới, lấy quần áo trong túi ra, mở từng món ra nhìn, mỗi một món đều tinh xảo lại xinh đẹp, trên gương mặt cương nghị tuấn tú hiện lên ý cười: “Tay của cô thật khéo léo!”

Lâm Tuyết khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

“Cô ngồi đi, tôi đi rửa chút quả đại cho cô!” Thạch Vũ nhắc một chậu thếp, bên trong đầy các loại quả đại tươi mới theo mùa, đều hái trong rừng bên cạnh.

Anh bưng ra vò nước phía ngoài rửa, có mấy anh em thợ đào mỏ đi tới chế nhạo nói: “Anh Thạch, rửa trái cây cho chị dâu mới ăn hả?”

“Đừng nói nhảm!” Thạch Vũ khiển trách, “Cô ấy là người phụ nữ của Phương tiên sinh, về sau không cho nói đùa kiểu này!”

Thấy thái độ của Thạch Vũ lạnh lùng, những thợ đào mỏ kia cũng không dám đùa kiểu này, cảm thấy không thú vị, tất cả liền giải tán.

Bưng chậu quả đại đã rửa sạch trở lại, thấy Lâm Tuyết định đi, anh vội nói: “Ăn mấy trái cây này đi!”

Lâm Tuyết cười nói: “Tôi mang về ăn!”

Thạch Vũ chậm chạp lấy một túi ni lon nhét vào cho cô, sau đó hỏi: “Nghe nói... Cô phải đi?”

Tin tức còn rất linh thông! Lâm Tuyết ngây ngốc, hỏi lại: “Anh nghe ai nói?”

“Phương tiên sinh!” Thạch Vũ hơi nhếch môi, nheo mắt lại nhìn cô, giống như đang rồi rằm vấn đề gì đó.

Lâm Tuyết gật đầu một cái, biết trước đó Lương Tuấn Đào nói cho Thạch Vũ biết cũng là vì không để cho anh ta nghi ngờ, lại nói Thạch Vũ

cũng biết chuyện cô mang thai, lý do tìm chỗ dưỡng thai an toàn hoàn toàn nói còn nghe được.

“Đúng vậy! Anh ấy cảm thấy hoàn cảnh nơi này quá loạn, không thích hợp dưỡng thai!” Do dự một chút, Lâm Tuyết vẫn thử thăm dò, “Anh Thạch, anh cảm thấy tôi là người như thế nào?”

Thạch Vũ từ từ đến gần cô, lại không đưa quả dại cho cô, vẫn xách trong tay mình, giống như định tiễn cô ra ngoài. Nghe Lâm Tuyết hỏi như vậy, hơi ngẫm nghĩ, sau đó đáp: “Cô tốt vô cùng! Lần đầu tiên nhìn thấy cô, đã cảm thấy cô đặc biệt giống như... Mẹ của Mộng Mộng!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Tôi Phải Rời Đi! (3)

Editor: Puck

Nói mấy chữ cuối cùng “Mẹ của Mộng Mộng” thì giọng điệu của anh vô cùng dịu dàng, ánh mắt sắc bén cũng biến thành hòa nhã, đồng thời lơ đãng lộ ra vẻ đau thương và khổ sở khó che giấu.

“Con mắt của cô cũng sạch sẽ như cô ấy, tôi tin tưởng lòng của cô cũng sẽ thuần khiết lương thiện như cô ấy!” Thạch Vũ liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

Lâm Tuyết nhàn nhạt cười, khẽ nói: “Cám ơn!”

Thạch Vũ giết chết con nhà quyền quý cường gian xong rồi giết chết vợ anh, mang theo đứa bé trốn tới đây, có thể thấy được anh có vẻ chính trực của đàn ông. Người trọng tình trọng nghĩa như vậy, có ân sẽ báo có oán phải trả, vì Lương Tuấn Đào nhìn trúng nhân phẩm của anh ta nên mới dám mạo hiểm đánh cược người nhìn như người đứng này.

“Tôi có thỉnh cầu, nếu anh tin tưởng tôi, nên đồng ý tôi có được không?” Lâm Tuyết biết yêu cầu của mình hơi kỳ lạ, nhưng cô muốn thử một lần! Mộng Mộng còn nhỏ, mà hoàn cảnh sinh tồn này quá không thích hợp cho sự phát triển của con bé!

“Cô nói đi!” Trên gương mặt cương nghị của Thạch Vũ có vẻ dịu dàng và hiền hòa không giống ngày thường.

“Tôi muốn... Mang theo Mộng Mộng đi cùng!” Thấy Thạch Vũ bỗng nhiên biến sắc, cô vội nói tiếp, “Anh đừng kích động, hãy nghe tôi nói! Tôi sẽ không lừa bán con bé, cũng không phải dùng con bé làm con tin uy hiếp anh, chỉ có điều đáng thương cho tình cảnh bây giờ của con bé...”

“Không cần phải nói!” Thạch Vũ khoát tay dứt khoát từ chối, “Tôi sẽ không để cho con bé rời khỏi tôi! Con bé đã không có mẹ, đi theo tôi dù khổ một chút, nhưng ít nhất con bé còn có cha!”

Ý nghĩ này cũng đúng! Lâm Tuyết cũng không kiên trì nữa, dù sao Thạch Vũ mới là người giám hộ của Mộng Mộng.

Nói lời cáo từ thì Thạch Vũ lại hỏi cô: “Tới nơi này bao lâu, cô chưa từng nhìn ruộng anh túc đúng không?”

Anh túc? Chính là cách gọi của hoa thuốc phiện! Lâm Tuyết lắc đầu, nói: “Đó không phải là ma túy sao? Có gì để nhìn?”

Ngũ quan khắc sâu của Thạch Vũ hiện lên ý cười, nói: “Ruộng hoa anh túc ở tam giác vàng nổi danh toàn cầu, cô không lạc vào cảnh giới kỳ lạ đó, vĩnh viễn không biết nó đẹp đến cỡ nào!”

Thật sao? Dù sao phải về nước rồi, trước khi đi xem ruộng hoa nổi tiếng trên thế giới này cũng là chuyến đi không tệ, “Chung quanh đây có ruộng hoa sao? Tôi thấy tất cả đều là cây to!”

“Người ngoài không tìm được, tôi dẫn cô đi!” Thạch Vũ xưng phong nhận việc nói. Ruộng hoa nằm ở chỗ sâu trong rừng rậm, đi hơn nửa giờ, khó trách Thạch Vũ nói người ngoài bình thường không tìm được.

Lần đầu tiên Lâm Tuyết nhìn thấy cánh đồng hoa anh túc như biển lớn không giới hạn thì khiếp sợ tuyệt đối không thua kinh ngạc khi nhìn thấy cánh đồng hoa lavender ở Provence nước Pháp.

Quá đẹp! Hoa anh túc màu đỏ như lửa trải khắp núi đồi, gần như bao trùm toàn bộ mặt đất. Màu đỏ như lửa làm chủ, còn có màu khác như màu đỏ mào gà, màu hồng phấn, màu đỏ tím còn có màu vàng... Nở rộ hừng hực khí thế, cái đẹp và sức sống bừng bừng của nó đủ để khiến bất cứ người nào tiếc hận.

Lâm Tuyết rong chơi trên biển hoa, thán phục cái đẹp của nó, đồng thời không thể tin tưởng được hoa xinh đẹp nhất cõi đời này lại là nguồn gốc của ma túy! Vẻ đẹp mang độc càng thêm mê hoặc gian ác, cho nên có rất nhiều người bị thuốc phiện làm mê muội không cách nào tự kiềm chế.

Hái hoa anh túc đủ màu sắc, chỉ trong chốc lát đã bó thành một bó to, Thạch Vũ nói: “Cầm lấy, tôi đan cho cô một giỏ hoa! Mang về chơi!”

Ham chơi nhất thời, Lâm Tuyết giao chỗ hoa anh túc này cho Thạch Vũ, hai người ngồi chỗ mát mẻ, nhìn anh đan giỏ hoa.

Thạch Vũ có một đôi tay khéo léo, cây hoa như nhảy múa dưới bàn tay anh, chỉ chốc lát sau đã đan thành một giỏ hoa anh túc tươi mới.

Mang theo giỏ hoa này, Lâm Tuyết nhìn thế nào cũng thích, liền xách ở trong tay thưởng thức, nói với anh: “Cám ơn nha!”

Có lẽ do biển hoa xinh đẹp đầu độc tâm trí, có lẽ nụ cười của cô gái quá mức xinh đẹp động lòng người, có lẽ nhất thời không kiềm chế được, Thạch Vũ thế mà lại cúi đầu hôn lên mặt cô một cái.

Điều này khiến cho người ta bất ngờ rồi, Lâm Tuyết như gặp kẻ địch, vội vàng né tránh xa xa, đồng thời đề phòng lạnh lùng liếc nhìn anh ta. Mà vẻ mặt đối phương lại rất bình tĩnh, thậm chí mơ hồ có chút hy vọng nhìn cô.

Khuôn mặt tươi cười trầm xuống, Lâm Tuyết nghiêm nghị cảnh cáo: “Tôi là người đã có chồng, hy vọng cử chỉ của anh tự trọng một chút!”

Thạch Vũ thấy cô tức giận, cũng cảm giác hành động của mình hơi càn rỡ. Hết cách rồi, hành động vừa rồi của anh hoàn toàn không chịu sự khống chế của não bộ, cứ hên cô như vậy, giống như bị ma quỷ ám ảnh. Sắc mặt hơi lúng túng, vì để tránh cho không khí lạnh cứng trong nháy mắt, anh đề nghị: “Tôi đưa cô trở về thôi!”

“Không cần! Tự tôi đi!” Lâm Tuyết ném giỏ hoa kia đi, xoay người sai bước về con đường lúc đi tới.

Cậy vào bây giờ là ban ngày, mặt trời chiếu trên cao, mặc dù con đường khó đi, cô cũng có lòng tin đi ra ngoài. Cố ý bước nhanh hơn, kéo dài khoảng cách với Thạch Vũ.

Có lẽ cô quá khinh suất rồi, không chú ý ảnh hưởng, không nên đơn độc ra ngoài cùng Thạch Vũ, cảm giác anh ta không giống như đồ háo sắc, tuy nhiên lại không nghĩ đến hành động của mình khiến cho anh ta nghĩ sai.

Bắt đầu từ bây giờ, cô nhất định phải trói buộc hành động và lời nói của mình, kiên quyết không thể để cho đối phương thêm bất cứ lý do và lấy cớ hiểu lầm gì. Thạch Vũ chỉ có thể theo cô từ xa xa, định kêu cô đi chậm lại một chút, nhưng sợ cô sẽ hiểu lầm anh có ý đồ xấu. Tính cách của anh vốn tương đối trầm mặc không giỏi nói chuyện, thấy Lâm Tuyết tức giận, càng không biết nên giải thích như thế nào cho phải.

Hai người đều cố ý kéo dài khoảng cách, cho đến khi trong lúc vô tình Lâm Tuyết bước đi hơi xa.

Rừng nhiệt đới rậm rạp che khuất ánh mặt trời, bụi cây dây leo cỏ xanh tận dụng mọi chốn, ở chỗ này gần như nguy hiểm giống như biển rộng mênh mông, hơi không chú ý sẽ bị lạc trong mảnh đại dương màu xanh lục này.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, đợi đến khi Thạch Vũ phát hiện không thấy Lâm Tuyết, cuối cùng kéo căng cổ họng la lên, cũng không có bất kỳ

hồi âm nào!

“Lâm Tuyết? Cô đang ở đâu? Nghe được lời nói của tôi không? Đừng chạy loạn, rất nguy hiểm!” Thạch Vũ kêu hết lần này đến lần khác, nhưng thủy chung không nghe thấy Lâm Tuyết đáp lại.

Cô là một người phụ nữ thông minh, thời điểm này không thể nào cố ý giận dỗi không để ý tới anh, nhất định đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Hoặc đập nhầm vào bẫy thú, hoặc chính là bị rắn độc cắn bị thương hôn mê bất tỉnh. Cổ họng Thạch Vũ kêu đến khô rát rồi, núi rừng yên tĩnh trừ tiếng gió núi thổi qua và tiếng côn trùng kêu tiếng chim hót ra thì không có bất cứ động tĩnh gì.

Lâm Tuyết không biết mình té xỉu như thế nào, cô nhớ mình đang đi trên đường về, chân đột nhiên chột lạnh, giống như bị con muỗi chích một phát, lập tức đã mất đi tri giác.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, nằm ở trong một gian phòng ngủ trang trí xa hoa, bên cạnh hình như đứng không ít người, đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau, mà trọng điểm của lời nói lại chính là cô.

“... Căn cứ vào mẫu máu bước đầu phán đoán cô ấy chắc là con gái ruột thịt của Hoắc tiên sinh, dĩ nhiên cuối cùng vẫn phải chờ đợi kết quả giám định DNA ra mới có thể xác định!”

Một giọng nói già nua lại vô cùng kích động vang lên: “Thật tốt quá! Tôi biết ngay Tịnh Sơ sẽ không tùy tiện giao thân cho người đàn ông khác... Chỉ có điều tại sao con bé lại gọi tên đàn ông Lâm Văn Bác là cha?”

Tiếp theo nghe được giọng một người đàn ông trẻ tuổi hơn quen tai đáp lại: “Thân phận của Lâm Tuyết là con gái riêng của Lâm Văn Bác, lúc mười tuổi do di của cô ấy dẫn tới nhà họ Lâm đi theo Lâm Văn Bác sống cùng!”

“Hoắc tiên sinh, còn có một việc cần báo cáo với ngài, chính là khi tôi làm xét nghiệm máu cho cô ấy, phát hiện cô ấy mang thai!”

“Hả?” Âm thanh già nua này hiển nhiên rất kinh ngạc, còn mơ hồ mang theo rồi rẫm, “Con bé mang thai đứa nhỏ nhà họ Lương?”

Bọn họ đang nói cái gì? Lâm Tuyết giật mình không nhỏ, vội vàng quay đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện người nói chuyện bên giường theo thứ tự là một vị bác sỹ mặc áo choàng dài cùng với một ông cụ đáng vẻ gầy gò, mặt khác cô nhận ra người đàn ông trẻ tuổi có giọng nói hơi quen thuộc kia, bởi vì anh ta chính là Hoắc Vân Phi!

Thấy Lâm Tuyết tỉnh, mấy người đang nói chuyện lập tức ngừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn về phía cô. d

Một hồi lâu, trên mặt lão già kia hiện lên nụ cười hiền hòa mà đi tới đây, ân cần hỏi: “như thế nào? Còn thấy chóng mặt không?”

Lâm Tuyết ngây ngốc, không trả lời câu hỏi của ông ta, mà bò dậy, ổn định tinh thần, lúc này mới hỏi: “Ông là ai? Tại sao tôi lại ở đây?”

Có một dự cảm chẳng lành, cô giống như rơi vào trong tay người nhà họ Hoắc! Tròng mắt trong veo để phòng liếc nhìn Hoắc Vân Phi, người phía sau đầy mặt nặng nề, giống như đang rồi rẫm vấn đề gì đó.

“Đứa nhỏ, cha là cha con!” Ông cụ dùng ánh mắt cha hiền nhìn cô, thương yêu kéo tay cô.

Vội vàng hất tay của ông ta ra, Lâm Tuyết nào tin chuyện hoang đường của ông ta, lui vào bên trong, lạnh lùng chất vấn: “Ông rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?”

“Kêu cái gì?” Hoắc Vân Phi đi tới, liếc nhìn khuôn mặt sợ hãi của cô, lạnh lùng thốt lên, “Ông ấy là cha tôi cũng là cha của cô! Bây giờ nghe hiểu

chưa?”

Nghe hồ đồ rồi! Chỉ có điều từ trong lời Hoắc Vân Phi nói Lâm Tuyết cũng hiểu được ông cụ này chính là Hoắc Gia Tường đứng đầu trùm buôn thuốc phiện tiếng tăm lừng lẫy ở Tam giác vàng.

“Trời tôi tới định bắt tôi làm con tin?” Lâm Tuyết ảo não trong lòng, tại sao không nghe lời Lương Tuấn Đào trở về nước sớm một chút, kết quả bị người nhà họ Hoắc bắt cóc, không biết Lương Tuấn Đào sẽ gấp thành cái dạng gì.

Hoắc Gia Tường nhìn đôi mắt lạnh lùng đề phòng của Lâm Tuyết, không khỏi rất khổ sở, liền tiến nhanh một bước, kiên nhẫn giải thích: “Sao cha lại bắt con làm con tin chứ? Con là con gái đã thất lạc nhiều năm của cha mà!” Ông nói đồng thời giao báo cáo xét nghiệm máu vào trong tay cô, nói, “Máu của chúng ta cùng một nhóm, chờ kết quả giám định DNA ra, thì có thể nhận nhau!”

“...” Đây là tình huống gì? Diễn tuồng gì? Lâm Tuyết chỉ liếc nhìn phần báo cáo kia, cũng không có gì xúc động, trong tròng mắt trong veo không hề thay đổi.

“Ban đầu mẹ con cũng vì gây gổ với cha, độc ác bỏ lại anh trai con, không kêu không đánh một tiếng đã đi mất rồi! Nhiều năm như vậy cha vẫn không tìm được mẹ con... Không ngờ lúc mẹ con đi đã có thai, lại sinh cho cha một cô con gái xinh đẹp như vậy!” Hoắc Gia Tường cảm khái nói xong, không nhịn được định đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Lâm Tuyết, thở dài nói, “Ánh mắt này, gương mặt này, thật sự rất giống mẹ con!”

“Đừng động!” Lâm Tuyết đột nhiên trở tay giữ chặt cổ tay Hoắc Gia Tường đang đưa tới, vặn ngược tay ông ta, tay khác rút châm độc bằng lông trâu giấu bên hông ra đặt giữa cổ gáy Hoắc Gia Tường, quát lên: “Độc trên

châm này kiến huyết phong hầu *, tay của tôi khẽ run, ông có thể bỏ mạng già! Nếu các người không muốn để ông ta chết, vậy nhanh chóng chuẩn bị xe cho tôi, tôi phải rời đi!”

(*) kiến huyết phong hầu: chỉ độc tính cực kỳ mạnh, thấy máu là ngạt thở mà chết.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Dư Tình Chưa Dứt (1)

(*) Dư – còn sót lại, tình – tình yêu, tình cảm. Dư tình: Tình cảm còn sót lại

Thấy Lâm Tuyết giữ chặt Hoắc Gia Tường, tất cả mọi người hoảng hốt, sau đó hộ vệ người theo thân tín của nhà họ Hoắc rồi rít xông tới, trong tay cầm súng, nhắm ngay vào Lâm Tuyết, chỉ chờ chủ nhân ra lệnh một tiếng sẽ bắn chết cô.

Những hộ vệ này đều là lính bắn tỉa trong hàng ngàn mới tìm được một, khả năng bắn súng vô cùng chính xác, nhưng mà bọn họ lo lắng khi Lâm Tuyết ngã xuống đất, châm lông trâu trong tay sẽ đâm thủng cổ Hoắc Gia Tường, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ chờ tam thiếu gia ra lệnh.

Tròng mắt đen sắc bén của Hoắc Vân Phi nheo lại, phần nộ nói: “Chẳng lẽ em định giết cha?”

“Đủ rồi, đừng biểu diễn trò hề máu chó nhận thân ở trước mặt tôi, tôi một chữ cũng không tin tưởng!” Lâm Tuyết vốn không hề chuẩn bị tâm lý, dĩ nhiên không thể dựa vào một phía Hoắc Gia Tường sẽ nhận thức người cha này. Huống chi ông ta chính là trùm buôn thuốc phiện lừng lẫy tiếng tăm ở Tam giác vàng, đồng thời cũng là đối thủ một mất một còn mà Lương Tuấn Đào tổn hết sức muốn tiêu diệt, nói không chừng đây chính là cái bẫy mới mà bọn họ thiết kế, định gây chia rẽ bất hòa giữa cô và Lương Tuấn Đào. Quá buồn cười, cô làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy!

Hoắc Gia Tường bị giữ chặt không hề hốt hoảng chút nào, ngược lại ông rất bình tĩnh phất tay với hộ vệ của mình mà nói: “Đều không được nổ súng, con bé là tử thi của các cậu, ai dám làm tổn thương một sợi tóc của con bé, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!”

Thấy Hoắc Gia Tường nói như vậy, những hộ vệ kia đều lui ra, chỉ có điều họng súng vẫn chĩa vào Lâm Tuyết, để tránh tình huống bất ngờ phát sinh.

Lâm Tuyết uy hiếp Hoắc Gia Tường đi cùng mình rời khỏi ổ độc này, nếu không thì cùng đến chỗ chết với ông ta.

Hoắc Gia Tường ý bảo nói với cô mấy câu rồi đi, sắc mặt hiền lành cũng không hề bởi vì cô vô lễ mà tức giận, ngược lại mang theo áy náy nói: “Đứa bé, lần này cha tìm đến con chính là muốn xác định thân phận của con, không có ý mạnh mẽ ép con ở lại. Tuy con là con gái của cha, nhưng đã trưởng thành gả cho người rồi...” Thế giới lớn như vậy, sao lại cố tình gả cho Lương Tuấn Đào đây? Nghĩ tới đây ông liền không nhin được mà than thở tạo hóa trêu người, “Con có tự do và lựa chọn của con, cha sẽ không miễn cưỡng con cái gì! Thật, chờ xác định quan hệ máu mủ ruột thịt của hai cha con chúng ta, thì sẽ thả con đi!”

Nhìn ông ta diễn trò giống như thật, Lâm Tuyết ngây ngốc. Thật ra thì cô rất bác bỏ tất cả những lời mà Hoắc Gia Tường nói, vốn không tin tưởng. Nhưng khi nhìn ánh mắt hiền lành cương chiều của ông ta, tim giống như bị xúc động rồi, có một cảm giác nói không rõ ràng được khiến cho cô không hung ác được, lòng cũng không biết làm sao mà loạn lên.

Hoắc Vân Phi canh chừng thật lâu, đã sớm chờ cơ hội này. Thừa dịp Lâm Tuyết mất hồn, anh giành bước tiến lên, chính xác không sai tấc được cổ tay của cô, khẽ dùng sức, cô bị đau bụng tay, châm lông trâu kia lập tức rơi xuống trên mặt đất.

Lâm Tuyết không ngờ động tác của Hoắc Vân Phi lại nhanh như vậy, cứ như vậy bị anh ta giữ chặt, rất phần nộ, tung một cước đập anh ta, lại bị anh ta lắc mình né tránh, sau đó trở tay vặn chặt cánh tay của cô, ôm thật chặt vào trong ngực, xác định cô không thể động đậy, mới quay đầu, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt hỏi cha mình: “Xử lý như thế nào?”

Hoắc Gia Tường để cho người lấy cây châm nhỏ đi, lúc này mới lòng vẫn còn sợ hãi trách cứ Lâm Tuyết: “Con bé này, đồ nguy hiểm gì đó như vậy không thể mang bên mình, lỡ như ngộ thương rồi thì biết làm như thế nào?”

Hoắc Vân Phi ôm Lâm Tuyết đến trên ghế sa lon gần cửa sổ, bàn tay vẫn vững vàng kiềm chế cô, sau đó kêu một y tá nhỏ đến lục soát người cô, để phòng trên người cô còn cất giấu vũ khí nguy hiểm tương tự.

Một hộ vệ lấy bức bình phong ra, che chỗ Hoắc Vân Phi và Lâm Tuyết ngồi, sau đó y tá nhỏ kia mới bắt đầu cẩn thận lục soát, ngay cả áo lót sát người Lâm Tuyết cũng không bỏ qua.

Lâm Tuyết cực kỳ tức giận mà mắng to Hoắc Vân Phi, đối phương lại thờ ơ, chỉ có điều khi y tá nhỏ lục soát áo lót của cô, anh quay mặt đi, coi như tránh

Quần áo mùa hè rất mỏng đơn giản, che giấu cái gì vừa nhìn thấy luôn, cẩn thận bóp mỗi một tắc vải vóc, xác định không có bất kỳ vật thể nguy hiểm nào nữa. Công việc lục soát cuối cùng kết thúc, hộ vệ lấy bình phong ra, y tá nhỏ báo cáo: “Chỉ có một màng ni lon vô tác dụng, không phát hiện bất cứ vật gì khả nghi nguy hiểm.” Hoắc Gia Tường yên tâm, nói với Hoắc Vân Phi vẫn kiềm chế Lâm Tuyết: “Lão tam, thả em gái con ra!”

Hoắc Vân Phi thả lỏng Lâm Tuyết, lại vẫn ngồi ở đó không động, tròng mắt đen sắc bén lạnh lùng liếc nhìn cô, môi mỏng khẽ mím lại, mày

kiểm nhúu chặt, nhìn dáng dấp vẫn rồi rẫm chuyện mình đột nhiên nhiều thêm một cô em gái.

Hoàn toàn rơi vào trong lòng bàn tay của người khác, Lâm Tuyết ngược lại bình tĩnh lại. Cô ngồi thẳng người, không để ý tới Hoắc Vân Phi, mà ngược mắt nhìn về phía Hoắc Gia Tường, lạnh lùng nói: “Ông định như thế nào?”

Chuyện mang thai cũng bị phát hiện, cô chỉ sợ cha con nhà họ Hoắc sẽ dùng cô đến uy hiếp Lương Tuấn Đào, như vậy cục diện sẽ trở nên hồng бет. Phải biết Lương Tuấn Đào chẳng những liên tục khiến cho Hắc Nha bị thương, còn tự tay dùng súng bắn chết con thứ hai và con dâu thứ hai của Hoắc Gia Tường, thù không đội trời chung như vậy, bọn họ nhất định sẽ điên cuồng trả thù.

Hoắc Gia Tường đi tới, vốn định lôi kéo tay của cô nói chuyện, thấy cô khẩn trương phần nộ giống như con mèo nhỏ xù lông, đành phải thôi, không hề miễn cưỡng nữa. Bất đắc dĩ thở dài nói: “Cha chỉ xin con ở lại đây vài ngày thôi! Hai ba ngày nữa kết quả giám định sẽ có thể có, khi đó con muốn đi, cha cũng không hề cản con nữa!”

Ông ta một lần nữa nhắc tới kết quả giám định, Lâm Tuyết rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Một lần nữa quan sát Hoắc Gia Tường, thậm chí có cảm giác đã từng quen biết, hàng mi nét mày hiền lành này và ánh mắt ấm áp cương chiều này, cô chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Lâm Văn Bác.

Chẳng lẽ cô... Thật sự có liên hệ máu mủ với ông ta? Không thể nào! Thế giới lớn như vậy, kịch tính máu chó như vậy tại sao có thể xảy ra trên người cô? Tại sao vừa thấy mặt Hoắc Gia Tường đã cực kỳ chắc chắn cô chính là con gái của ông ta? Đưa tay sờ sờ mặt mình, không sai, cô cực kỳ giống mẹ, chắc Hoắc Gia Tường thấy cô có diện mạo cực kỳ giống mẹ mới

sinh ra ý niệm hoang đường này đi! Chẳng lẽ giữa mẹ mình và Hoắc Gia Tường từng có...

Hoắc Gia Tường nhìn ánh mắt nghi ngờ khó hiểu của Lâm Tuyết cũng không giải thích quá nhiều, mà trực tiếp để cho người mang một cuốn album ảnh đến đưa cho Lâm Tuyết.

Đây vốn là album ảnh gia đình, bên trong đa số đều là ảnh cuộc sống. Đều là ảnh chụp chung giữa Hoắc Gia Tường và một cô gái trẻ, còn có một số ảnh chụp gia đình bọn họ ôm đứa bé ngọt ngào. Đứa bé trong hình chụp từ khi còn trong tã đến lớn bốn năm tuổi, các giai đoạn khác nhau đều có, có thể nhìn ra được đồng hình này cũng không phải chụp được trong thời gian ngắn.

Bé trai rất đẹp, khi bốn năm tuổi đã có thể từ mặt mày cậu bé nhìn ra đây chính là dáng vẻ của Hoắc Vân Phi khi còn bé. Diện mạo khi còn trẻ của Hoắc Gia Tường cũng rất trắng trẻo nho nhã, mà cô gái bên người ông ta càng khiến cho Lâm Tuyết giật mình, bởi vì gương mặt cô gái đó và cô có chín phần tương tự!

Đây là mẹ sao? Lâm Tuyết đưa tay sờ lên khuôn mặt thanh tú, hình như đang sờ mặt mình. Không sai, đây là mẹ!

Lâm Tuyết có ấn tượng với mẹ, nhưng bà qua đời rất sớm, cô sống mấy năm với bà ngoại, sau khi bà ngoại qua đời cô lại được dì Hứa Tĩnh Dao mang vào sống trong nhà họ Lâm. Tất cả mọi người đều nói cô là con gái riêng do mẹ và Lâm Văn Bác sinh ra, vì thế Lâm Thông và Lâm Á Linh luôn bắt nạt cô, nói cô là đứa bé do tiểu tam sinh ra.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ngẩng đầu lên, Lâm Tuyết kinh ngạc nhìn Hoắc Gia Tường, trong đầu chưa bao giờ hòng bết rối loạn như giờ khắc này. Trời ạ! Chẳng lẽ Hoắc Gia Tường thật sự là cha đẻ của cô?

Chuyện này... Khiến cho cô hoàn toàn không hề chuẩn bị tư tưởng chút nào! Ông trời tại sao lại giở trò đùa giỡn không dễ cười như vậy!

“Con cẩn thận nhìn anh ba của con!” Hoắc Gia Tường biết lúc này lòng của cô nhất định cực kỳ hỗn loạn, cũng không nói thêm gì nữa, liền chỉ vào Hoắc Vân Phi nói với cô, “Nhìn mắt nó, có phải rất giống ánh mắt của mẹ con không? Có phải rất giống ánh mắt của con không?”

Sau khi được Hoắc Gia Tường nhắc nhở, Lâm Tuyết phát hiện có chuyện như vậy! Ánh mắt của Hoắc Vân Phi và ánh mắt của cô chính xác rất giống nhau, chỉ có điều khuôn mặt anh ta phần lớn thừa kế từ Hoắc Gia Tường, nhưng mà đẹp trai cao lớn hơn cha mình nhiều.

“Hai con là anh em ruột cùng cha cùng mẹ!” Hoắc Gia Tường hiền hòa nhìn cô, nói tiếp, “Nhớ, hai anh em các con là người thân nhất trên đời này, về sau nhất định phải sống chung hòa thuận!”

Từ đầu đến cuối Hoắc Vân Phi vẫn không nói chuyện, ánh mắt dò xét về phía Lâm Tuyết lại phức tạp thêm mấy phần. Khó trách lần đầu tiên nhìn thấy cô đã có cảm giác quen thuộc bẩm sinh, luôn muốn gần gũi cô, không bỏ được mà yêu cô, thì ra là... Đây là tình thân anh em đang tác quái, cũng không phải cái gì mà vừa thấy đã yêu!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Dư Tình Chưa Dứt (2)

Anh còn tưởng rằng mình có hứng thú với cô! Suy nghĩ một chút may mà hôm đó bỏ qua cho cô, nếu thật sự làm ra chuyện gì, hiện giờ không biết nên đối mặt với cha và cô như thế nào.

Lâm Tuyết càng hỗn độn hơn, trò cười này thật sự không hề dễ cười chút nào! Sắc mặt cô cứng ngắc, chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát, trán đổ mồ hôi.

“Haizzz, để cho con tiếp nhận những thứ này thật sự quá đột nhiên!” Trên mặt Hoắc Gia Tường áy náy, tự trách thật sâu, “Đều cho cha, không bảo vệ tốt cho con, những năm này để cho con lưu lạc bên ngoài chịu khổ!”

“...” Sống lưng giống như có thứ gì đó lạnh toát xẹt qua, Lâm Tuyết ý thức được một sự thật làm cho người ta rợn cả tóc gáy: Nếu ban đầu cô ở lại bên cạnh Hoắc Gia Tường lớn lên — hiện giờ chẳng phải cũng sẽ là một trong những trùm buôn thuốc phiện nhà họ Hoắc!

“Yên tâm, cha tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng con làm chuyện không thích! Cũng sẽ không ép buộc con chia tay Lương Tuấn Đào! Con có quyền lựa chọn cuộc sống, cha không hề đòi!” Hoắc Gia Tường nhìn dáng vẻ của cô cũng biết tình cảm giữa cô và Lương Tuấn Đào rất tốt, cuộc sống cũng rất hạnh phúc, nhưng vì sao người đàn ông cho cô hạnh phúc lại là kẻ thù của ông! “Cho cha mấy ngày, chờ làm xong xét nghiệm DNA, con muốn trở về, cha sẽ để cho anh ba con tiễn con về!”

Một hồi lâu, Lâm Tuyết mới tìm trở về giọng nói của mình: “Tôi muốn trở về ngay bây giờ!”

Đầu óc đã hoàn toàn rối loạn, cô cần một cánh tay vững chắc tới ôm chặt, mà Lương Tuấn Đào là người duy nhất có thể an ủi cô cho cô ấm áp và tin tưởng!

Hoắc Vân Phi phần nộ đột nhiên trách mắng: “Khó khăn lắm người một nhà mới lại có thể gặp lại nhau và nhận nhau, em cứ vội vã trở về bên cạnh Lương Tuấn Đào như vậy? Cũng không nghĩ tới anh hai và chị dâu hai đều do anh ta tự tay giết chết!”

“...” Anh hai? Chị dâu hai? Cõi đời này tại sao lại có thể có xưng hô đáng sợ như vậy! Hoắc Vân Hải còn có Doãn Lệ Na, bọn họ lại là anh hai và chị dâu hai của cô! Sắc mặt Lâm Tuyết trắng bệch như tờ giấy, cảm giác buồn nôn đột nhiên như nghiêng trời lệch đất mà đến, cô nhảy xuống ghế salon, bất chấp tất cả mà xông vào toilet.

Bên trong truyền đến tiếng nôn ọe của phụ nữ, bên ngoài hai cha con mặt đối mặt, trên mặt không nói lên được có nét mặt gì.

“Lão đại, như vậy không tốt đâu! Anh phải nghĩ lại đi!” Phùng Trường Nghĩa tận tình khuyên nhủ, bất đắc dĩ thủ trưởng đại nhân lại không nghe lọt.

Lương Tuấn Đào lấy mười mấy chiếc máy bay chiến đấu và máy bay ném bom do bên quân đội điều tới, tuyên bố nếu Hoắc Gia Tường không thả vợ anh ra, anh sẽ nổ san bằng hang ổ của ông ta!

Mặc dù khai chiến với nhà họ Hoắc là chuyện sớm hay muộn, nhưng tất cả còn chưa chuẩn bị xong đã khai chiến, hiển nhiên không phải là hành động sáng suốt! Nhưng Lương Tuấn Đào không để ý nhiều như vậy! Đây đủ tất cả mọi thứ so sánh với vợ, đều không đáng cân nhắc.

Ngày hôm qua, Thạch Vũ làm lạc mất Lâm Tuyết ở trên núi, chỉ có điều rất nhanh điều tra rõ do người của nhà họ Hoắc mang cô đi. Lúc ấy Lương Tuấn Đào thiếu chút nữa một phát bắn chết Thạch Vũ, người sau đó tự biết mình đuối lý, bị đánh cũng không đánh lại, lại còn lập quân lệnh trước mặt anh: Nếu không cứu được Lâm Tuyết ra, anh ta sẽ mang theo con gái rời khỏi khu vực khai thác mỏ, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt anh!

Đàm phán mấy lần với Hoắc Gia Tường không có kết quả, Lương Tuấn Đào gấp đến mức lửa đánh vào trong tim, chỉ trong một đêm ngoài miệng đầy vết bọt nước, rạng sáng ngày hôm sau, anh đã không nhịn được cơn giận, dứt khoát điều máy bay chiến đấu và máy bay ném bom từ trong nước đến, chuẩn bị tiến hành oanh tạc căn cứ của trùm buôn thuốc phiện Hoắc Gia Tường.

Tam giác vàng này là khu vực không thuộc về ai quản lý, chính phủ xung quanh đều nhắm một mắt mở một mắt, thỉnh thoảng cũng oanh tạc, chỉ làm cho có lệ mà thôi, căn bản không có tính sát thương thực tế. Đội ngũ không quân quy mô lớn giống như Lương Tuấn Đào triệu tập đến lần này, thật sự khiến người ta xem là xong.

Như vậy có thể thấy được thủ trưởng đại nhân hoàn toàn hoảng loạn, bắt đầu không chừa thủ đoạn nào. Làm như vậy tính chất rất nghiêm trọng, lại không nói nhà họ Hoắc thỏ khôn có ba hang vốn không có chỗ ở cố định, oanh tạc không hiệu quả, có thể ngộ thương * dân chúng địa phương vô tội không nói, còn có thể tạo thành ảnh hưởng dư luận với chính phủ xung quanh

(*) ngộ thương: vô tình gây thương tích.

Vì vậy mới có một màn Phùng Trường Nghĩa bắt đầu tận tình khuyên bảo Lương Tuấn Đào nghĩ kỹ rồi làm.

“Mày con mẹ nó câm miệng có được không? Trong lòng ông đây nằm chắc!” Trong lòng Lương Tuấn Đào rất rõ ràng những chuyện này, thật ra thì anh điều khiển máy bay ném bom như vậy cũng vì để cảnh cáo Hoắc Gia Tường: Nếu ông ta dám làm tổn thương vợ anh, anh trả thù sẽ rất nghiêm trọng!

Thế lực nhà họ Hoắc vốn hơn phân nửa tam giác vàng, vốn không thể tìm được chỗ ẩn thân chân chính. Lương Tuấn Đào để cho người đặt mìn trái bom trong biển hoa anh túc có diện tích rộng lớn nhất, lấy khí thế hùng hực nổ nát bãi biển hoa coi như cảnh cáo, sau đó để Phùng Trường Nghĩa dùng loa công suất lớn càng không ngừng kêu gọi những phần tử vũ trang đầu hàng.

“Phần tử tổ chức vũ trang Hắc Nha nghe cho kỹ, nhanh chóng thông báo đến Hoắc Gia Tường, kêu ông ta nhanh chóng thả con tin, nếu không chúng tôi sẽ nổ khu vực này thành đồng đổ nát!”

Kêu lặp đi lặp lại như thế vài lần, mặt đất đối diện lại truyền đến ánh sáng nhấp nháy, Phùng Trường Nghĩa đọc một lát, dịch lại cho Lương Tuấn Đào nghe: “Con tin mang thai, không chịu được kinh sợ, nếu như không sợ dọa sợ thai nhi trong bụng cô ấy, cứ việc nổ!”

Lương Tuấn Đào vừa nghe thiếu chút nữa xì khói mũi, đồng thời càng lo lắng thêm cho Lâm Tuyết! “Dcm nó chứ!” Anh cắn răng nghiêng lợi cắn, lại ra lệnh phía dưới ngừng oanh tạc.

Lâm Tuyết đang có mang, không chịu nổi kinh sợ, chiêu oanh tạc này không thể dùng, anh còn có cách gì? Anh thậm chí chủ động yêu cầu bản thân tới trao đổi Lâm Tuyết với Hoắc Gia Tường, nhưng không biết Hoắc Gia Tường tính toán cái gì, cho dù anh âm ỉ như thế nào, đối phương chính là không tuân theo.

Phùng Trường Nghĩa hỏi dò, “Lão đại, chúng ta làm như thế nào? Có muốn tiếp tục oanh tạc hay không?”

“Ngu ngốc, chị dâu cậu mang thai, không thể kinh động thai khí!” Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, trầm ngâm một lát, lạnh giọng hạ lệnh, “Rút lui!”

Lâm Tuyết gấp muốn chết, cô biết Lương Tuấn Đào nóng nảy, nếu không anh không có khả năng triệu tập không quân tuyên bố muốn san bằng tam giác vàng.

Thật ra thì chỗ Hoắc Gia Tường ẩn thân cách chỗ Lương Tuấn Đào ném bom rất xa, nhưng ông không giấu giếm tin tức này với Lâm Tuyết, mà lại khuyên ngược cô: “Yên tâm, sẽ thả con đi! Chờ một chút, kết quả xét nghiệm sẽ nhanh chóng có!”

“Tôi muốn đi ngay bây giờ! Không phải ông đã đồng ý sẽ không miễn cưỡng tôi sao? Kết quả kiểm tra ra được hay không ra được có gì khác biệt? Chẳng lẽ kết quả xét nghiệm tôi không phải là con gái của ông, ông sẽ dùng tôi làm con tin để uy hiếp Lương Tuấn Đào sao? Ông đồ tiểu nhân hèn hạ, đừng quên, mẹ tôi ít ra đã sinh con cho ông!”

Đã qua cả đêm, Lâm Tuyết cuối cùng từ từ tiếp nhận sự thật mẹ và Hoắc Gia Tường từng là vợ chồng thật sự. Cho dù cô có phải là con gái ruột thịt của Hoắc Gia Tường hay không, Hoắc Vân Phi và cô cũng do cùng một mẹ sinh, đây là sự thật không thể tranh cãi!

Trong lòng rối loạn, cô vĩnh viễn từ chối nhận thức người cha Hoắc Gia Tường này, sợ hơn là đối mặt với tờ giấy kết quả xét nghiệm DNA, hiện giờ cô chỉ một lòng nghĩ tới trở lại bên cạnh Lương Tuấn Đào, cách người của nhà họ Hoắc xa xa, coi như cho tới bây giờ chưa từng gặp!

Cô vẫn là Lâm Tuyết, tình nguyện tiếp tục nhận tên gian thương Lâm Văn Bác kia làm cha, tình nguyện tiếp tục nhận thức tên tiểu nhân Lâm

Thông kia là anh trai, cũng không cần nhận Hoắc Gia Tường và Hoắc Vân Phi! Cô không muốn! Không muốn!

“Nếu ông có vài phần áy náy với tôi, còn có vài phần tình cảm với mẹ tôi, vậy nhanh chóng thả tôi ra! Tôi muốn trở lại bên cạnh chồng tôi! Tôi không muốn ở lại đây!” Lâm Tuyết mất kiểm chế mà gào thét với ông ta.

Hoắc Gia Tường kiên nhẫn khuyên cô: “Cảm xúc kích động không tốt cho sự phát triển của thai nhi, đừng kêu, nhanh ngồi xuống!”

Cô nào có thể ngồi yên, lòng đã sớm chấp cánh bay về bên cạnh Lương Tuấn Đào.

“Không nên gấp gáp, Lương Tuấn Đào đã dừng thả bom oanh tạc, chắc sợ kinh động đến thai khí của con, cho nên con cần bảo trọng thân thể cho tốt!” Hoắc Gia Tường bình tĩnh tiếp tục khuyên cô, “Chờ một chút, kết quả xét nghiệm sẽ nhanh chóng đi ra, hơn nữa anh ba của con và Sở Hàn cũng sắp cùng tới đây rồi, lập tức tới ngay!”

“Mạc Sở Hàn?” Lâm Tuyết ngây ngốc, cảnh giác hỏi, “Tại sao gọi Mạc Sở Hàn tới?”

Quả nhiên không nghi ngờ sai, Mạc Sở Hàn và nhà họ Hoắc có quan hệ không tầm thường, nói không chừng cũng tham gia vào tổ chức thuốc phiện.

“Gọi Sở Hàn tới đây đương nhiên có chuyện chính làm! Tuyết Tuyết, tới ngồi xuống, nghe cha từ từ nói cho con biết nguyên nhân!” Hoắc Gia Tường hiền hòa mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ vị trí bên cạnh ý bảo cô tới đây.

Lâm Tuyết dĩ nhiên sẽ không qua, ngược lại lùi về sau một bước, lạnh lùng hỏi, “Ông lại muốn giở trò gì?”

“Con nhìn con kìa!” Hoắc Gia Tường có dáng vẻ rất khổ sở, “Sao tính tình giống hết mẹ con vậy! Không thể yên lặng nghe cha nói hai câu sao?”

“Tôi không muốn gặp Mạc Sở Hàn! Đời này cũng không muốn gặp lại anh ta! Thật sự không biết ông rốt cuộc có tâm tư gì!” Lâm Tuyết mơ hồ cảm thấy chuyện không phải đơn giản như vậy, Hoắc Gia Tường không thể nào vô duyên vô cớ tìm Mạc Sở Hàn đến.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Dư Tình Chưa Dứt (3)

Editor: Puck

“Là như vậy, con nghe cha giải thích!” Hoắc Gia Tường thấy cô vẫn không chịu đến bên cạnh mình, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi tới, thấy dáng vẻ Lâm Tuyết như lâm đại địch, hiển nhiên rất chối bỏ ông thân cận, liền dừng bước, thở dài, nói tiếp, “Kể từ sau khi nhìn thấy hình con, cha để cho anh ba con dốc hết sức lực điều tra tất cả những chuyện có liên quan đến con, kể cả khúc mắc tình cảm của con và Mạc Sở Hàn cũng không ngoại lệ! Hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ đến lớn và cảnh ngộ của con, còn có trải nghiệm hai lần con bị từ hôn... Cha biết con chịu uất ức, thẳng thóc thúi Sở Hàn này phụ lòng con!”

“Ông nói chuyện này để làm gì? Những chuyện này mắc mớ gì đến ông?” Lâm Tuyết cảm thấy nhức đầu, khó khăn lắm mới buông xuống tất cả về Mạc Sở Hàn, ông ta thế mà lại nhắc lại chuyện cũ với cô, “Tôi nói rồi, tôi không muốn nghe, càng không muốn nhìn thấy anh ta!”

Thấy cảm xúc của Lâm Tuyết thật sự quá kích động, không cách nào yên lặng nghe ông nói hết lời. Hoắc Gia Tường liền nháy mắt ra dấu với người dưới, rất nhanh bọn họ mang tới một cô gái xa lạ.

Cô ta xinh xắn lạnh lợi, ngũ quan thanh tú, một đôi mắt to linh động chảy xuôi rục rờ, sau khi đi tới vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ phức tạp.

“Con biết cô ta không?” Hoắc Gia Tường chỉ vào cô gái kia hỏi Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không lên tiếng, lạnh lùng liếc nhìn ông ta, chờ đoạn sau.

Đối mặt với thái độ lạnh cứng của cô, Hoắc Gia Tường rớt cuộc hơi đau lòng. Cúi đầu khó chịu một chút, mới lau khoe mắt một cái, chủ động giới thiệu: “Cô ta tên là Đăng Nguyên Thiên Diệp, là cô gái Nhật Bản, biết nhẫn thuật *.

(*) nhẫn thuật: một trong những thuật pháp của Ninja Nhật Bản.

Vậy thì như thế nào? Lâm Tuyết vẫn chưa nói chuyện, trong lòng mơ hồ cảm giác có chuyện quan trọng gì đó sẽ lập tức xảy ra.

Hoắc Gia Tường không phải kẻ đầu đường xó chợ, việc ông ta muốn làm cũng không có ý nghĩa là việc nhàm chán, tìm đến cô gái Nhật Bản này, còn nghiêm túc giới thiệu cho cô, nhất định có mục đích của ông ta. Cô cảm thấy, tất cả đều vì cô mà tới!

“Con còn biết một người tên là Vân Thư Hoa? Hay là người từ hôn với con trước Mạc Sở Hàn!” Hoắc Gia Tường đau lòng nhìn cô, thật sự không rõ, cô gái tốt đẹp như vậy, tại sao liên tục gặp phải hai người đàn ông vô tình vứt bỏ này! Là những người đàn ông này có mắt không trông, hay con gái ông có tính tình giống như mẹ nó gây ra họa đây?

Lâm Tuyết nhướn mi, tại sao lại liên quan đến Vân Thư Hoa! “Có lời gì ông cứ nói thẳng, tôi không thích quanh co lòng vòng!”

Bị một câu trách móc, nét mặt già nua của Hoắc Gia Tường ngượng ngùng. Những năm gần đây, đôi mắt cả Đông Nam Á không có ai dám có thái độ càn rỡ như vậy trước mặt ông.

Những hộ vệ kia không nhìn nổi, liền lên tiếng khiển trách: “Cô bị điên phải không? Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với tiên sinh?”

Hoắc Gia Tường xua xua tay, ý bảo hộ vệ im miệng. Miễn cưỡng nở một nụ cười trấn an với Lâm Tuyết, tỏ ý ông không ngại, sau đó mới nói tiếp: “Người phụ nữ này quen biết Vân Thư Hoa khi cậu ta đi Nhật Bản du học, vẫn theo cậu ta nói gì nghe nấy! Cô ta vì Vân Thư Hoa mà làm rất nhiều chuyện, có chuyện còn liên quan đến con!”

Làm một người cha, ông làm tất cả nên làm vì cô, dĩ nhiên quyền lựa chọn cuối cùng vẫn nằm trên tay cô. Chỉ có điều chỉ cần một cơ hội, ông vẫn hy vọng có thể giúp cô và Mạc Sở Hàn gương vỡ lại lành.

Có liên quan đến cô? Dự cảm chẳng lành đang lan tràn mở rộng thêm trong lòng Lâm Tuyết, hình như cảm thấy có một âm mưu cạm bẫy to lớn đang đè lên cô.

Trong lúc không khí đè nén trầm mặc, Hoắc Vân Phi trở lại, không phải chỉ có một mình anh ta, sánh vai bên cạnh anh ta còn có Mạc Sở Hàn. Dĩ nhiên, người đi bên cạnh Mạc Sở Hàn theo lệ thường là Thư Khả từ xưa đến nay vẫn như hình với bóng với anh ta.

Thư Khả vẫn mang một cái nón lụa đen viền rộng che mặt, cho dù lúc nào cũng phải che đầy cực kỳ chặt chẽ khuôn mặt bị hủy dung của cô.

Sắc mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn có vẻ hao gầy, chỉ có đôi mắt tinh thần cũng không tệ lắm, sau khi vào phòng, anh ta trực tiếp tiến lên trước, nho nhã lễ độ bắt tay ân cần thăm hỏi Hoắc Gia Tường: “Bác Hoắc, đã lâu không gặp!”

“Ừ, đã lâu không gặp!” Hoắc Gia Tường thân thiết nhìn Mạc Sở Hàn, một lần nữa than thở trong lòng, thì ra ông trời nghe được tiếng lòng của ông. Ông đã từng tiếc nuối tại sao mình không có con gái có thể gả cho Mạc Sở Hàn, để cho cậu ta trở thành nửa con trai, trở thành trợ thủ đắc lực

nhất cho ông, lại không ngờ con gái của mình thật sự có một đoạn tình cảm rối rắm khắc sâu với cậu ta.

Dời ánh mắt sang chỗ khác nhìn Thư Khả bám chặt lấy Mạc Sở Hàn giống như trẻ sinh đôi dính nhau cùng một thể, ông hơi không vui, liền lấy giọng người lớn trong nhà khiển trách: “Dù ân ái nữa cũng không cần khoa trương như thế chứ! Chẳng lẽ buông ra lập tức sẽ mất sao?”

Thư Khả nghe giọng Hoắc Gia Tường rất không tốt, không khỏi hết sức giật mình, trước kia nể mặt mũi Mạc Sở Hàn, Hoắc Gia Tường rất thân thiện với cô, lần này sao vừa mới gặp mặt lại ra oai phủ đầu với cô! Với vàng buông cánh tay Mạc Sở Hàn ra, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, hai chúng cháu đã quen như vậy, khiến bác Hoắc chê cười rồi!”

Ý là cô ta và Mạc Sở Hàn quen ân ái, đến đâu cũng đều dính vào một chỗ, mơ hồ khoe khoang địa vị của cô ta ở bên cạnh Mạc Sở Hàn.

Hoắc Gia Tường lạnh lùng cười một tiếng, không để ý đến lời của cô ta, mà chỉ Lâm Tuyết đứng trong góc, hỏi Mạc Sở Hàn: “Còn nhớ rõ nó không?”

Thật ra thì mới vừa đi vào căn phòng này, Mạc Sở Hàn đã nhìn thấy Lâm Tuyết, mặc dù cô núp ở trong góc tầm thường nhất, hình như sợ đưa tới bất kỳ sự chú ý của ai, nhưng anh vẫn vừa liếc mắt đã thấy được cô! Bởi vì bóng hình xinh đẹp của cô có thể bắt lấy sự chú ý của anh hơn bất kỳ trên châu kim cương chói mắt hay vật sáng nào khác.

Chỉ cần thoáng nhìn, cô đã có thể bắt chặt lại ánh mắt của anh, hung hăng khế động tim anh

Lạnh lùng mím môi, trên gương mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn tràn ra một nụ cười cứng ngắc: “Chiêu này của bác không tệ, có cô ta làm con tin, không sợ Lương Tuấn Đào không ngoan ngoãn thỏa hiệp!”

“Khụ!” Hoắc Gia Tường vội vàng ho khan một tiếng, đồng thời tức giận liếc nhìn Mạc Sở Hàn, thầm nghĩ: Thăng nhóc này sao lại không cho mình thể diện như vậy!

Thư Khả đi vào cũng phát hiện ra Lâm Tuyết, cho nên cô mới cứ kéo thật chặt cánh tay của Mạc Sở Hàn, khoe khoang tình cảm giữa anh và cô tốt như thế nào. Lúc này cô mới giả bộ như vừa nhìn thấy Lâm Tuyết, ngạc nhiên kêu lên: “Hả? Lâm Tuyết sao mà lại ở đây!” Cô ta lại vội vàng nắm lấy cánh tay Mạc Sở Hàn, mặt đen che mặt cũng rung động không dứt, kinh hoàng khóc rống nói: “Sở Hàn, em sợ! Là cô ta hại em thành dáng vẻ như bây giờ! Hu hu...”

Mạc Sở Hàn tranh thủ ôm cô ta vào trong ngực, vỗ vỗ bả vai cô ta, an ủi: “Đừng sợ, bây giờ cô ta bị khống chế, không tổn thương em được!”

“Sở Hàn!” Thư Khả vô cùng uất ức, không phải anh đã đồng ý chờ sau khi bắt được Lâm Tuyết sẽ giao cho cô xử lý sao? “Em bị cô ta hại thành dáng vẻ như quỷ này, chẳng lẽ... Anh không định chủ trì công đạo vì em sao?”

Ánh mắt hiền từ của Hoắc Gia Tường liếc nhìn Thư Khả, cách một lớp vải đen, Thư Khả cũng có thể cảm thấy ánh mắt kia lóe lên sát khí và vẻ thù địch.

Tại sao có thể có cảm giác này? Giống như Hoắc Gia Tường rất để ý đến Lâm Tuyết! Không đúng, đây chỉ là ảo giác! Mọi người đều biết Hoắc Gia Tường và Lương Tuấn Đào là kẻ thù một mất một còn, mà Lâm Tuyết là vợ của Lương Tuấn Đào, cô ta rơi vào trong tay của người nhà họ Hoắc nhất định có kết quả bi thảm.

Thầm tự trách mình nghĩ nhiều, cô dứt khoát khóc than với Hoắc Gia Tường: “Bác Hoắc, ả ta là vợ của Lương Tuấn Đào, chẳng những tham dự hại chết chị dâu hai, còn hại cháu bị hủy dung! Hiện giờ ả ta rơi vào trong

tay bác, bác nhất định phải chủ trì công đạo vì chị dâu hai đã chết thảm và cháu!”

Mạc Sở Hàn ho một tiếng, lạnh lùng nhắc nhở: “Xử lý như thế nào chúng ta tự có tính toán!”

“Sở Hàn...” Thư Khả quay đầu lại, uất ức nhào vào trong ngực anh, nước nở nói, “Em rất hận cô ta! Em rất hận cô ta mà! Anh đồng ý với em sẽ thay em lấy lại công đạo!”

Hai tay Hoắc Vân Phi khoanh trước ngực, trông mắt đen sắc bén lạnh lùng liếc nhìn tất cả, giống như xem một màn kịch vui. Mà Hoắc Gia Tường không khỏi nhíu chân mày —Sao Mạc Sở Hàn lại cứng chiều ả ta như thế!

Lâm Tuyết cảm thấy hơi mệt mỏi, do cảm xúc ảnh hưởng, phản ứng nôn nghén của cô càng lớn, gần như không nuốt trôi thứ gì. Mới vừa rồi tiêm một bịch thuốc dinh dưỡng, hiện giờ cảm giác cả người vô lực, liền ngồi xuống ghế sa lon, co thân thể gầy nhỏ mềm mại lại.

Hoắc Gia Tường thấy thế vội vàng tự tay cầm thăm mỏng đắp lên cho cô, cúi đầu ân cần hỏi: “Mệt không? Kiên trì một lúc nữa!” Thấy vẻ mặt cô lạnh lùng, ông chỉ đành thở dài nói, “Được rồi! Cha đồng ý với con, nếu như cậu ta đã... Hoàn toàn vô tình với con, cha sẽ không tác hợp hai đứa nữa!”

Cha mẹ trong thiên hạ không có ai không mong đợi con gái của mình tìm được một nửa yêu mình thật lòng, ai cũng không muốn giao con gái mình cho người đàn ông lạnh lùng vô tình, trong lòng lại chứa những người phụ nữ khác!

Xoay người sai bước đi tới bên cạnh Mạc Sở Hàn, Hoắc Gia Tường rất rộng rãi mở miệng cam kết: “Lâm Tuyết giao cho cháu! Cháu định xử lý cô ta như thế nào để cho người phụ nữ trong lòng cháu vui mừng cũng có

thể! Có muốn hủy mặt cô ta không? Hay cháu có cách xử lý khác vừa có thể giải hận lại vừa khiến người phụ nữ của cháu vui lòng, chỉ cần không giết chết người đều được!”

Hiển nhiên, ý tứ những lời này của Hoắc Gia Tường chính là lưu lại nửa cái mạng của Lâm Tuyết chỉ để dùng uy hiếp Lương Tuấn Đào, trừ điều đó ra, tùy Mạc Sở Hàn và Thư Khả hành hạ Lâm Tuyết như thế nào cũng có thể!

Thư Khả quả thật không thể tin vào tai mình, cô cố đè vui mừng xuống, làm ra vẻ bất ngờ, tranh thủ thời gian nói với Mạc Sở Hàn: “Sở Hàn, anh nghe thấy bác Hoắc nói chứ? Bác ấy nói có thể...”

Mạc Sở Hàn ngược mắt nhìn Hoắc Vân Phi, sau đó bất cần đời nhún vai, ý bảo chuyện này không liên quan đến tôi, là cha cậu nhất định ép buộc Lâm Tuyết.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng Mạc Sở Hàn mở miệng: “Bác Hoắc, chẳng lẽ Vân Phi chưa nói với bác sao?”

“Đã nói gì?” Hoắc Gia Tường vui mừng trong lòng, cậu ta rốt cuộc không khiến ông thất vọng.

Tiếp tục trầm mặc! Mạc Sở Hàn ngoái đầu lạnh lùng liếc nhìn Lâm Tuyết, người kia đang nửa nằm trong ghế sa lon, cặp mắt trong veo lạnh lùng như băng, vốn không nhìn ra lưu luyến và dịu dàng trong quá khứ. Ngực giống như bị ngón tay vô hình nhéo một cái, khiến cho anh bị đau một trận.

“Sở Hàn, bác Hoắc đang hỏi anh kìa!” Thư Khả vội vàng kéo anh nhắc nhở, thấy vẻ mặt rối rắm của anh, không khỏi phần nộ kêu to, “Chẳng lẽ anh còn tình chưa dứt với ả ta! Chẳng lẽ anh đã quên, cô ta một lần hai lần rồi ba lần phản bội anh, chọc giận anh vài lần đau lòng muốn chết, hại anh tái phát bệnh cũ! Ả ta hại em thành dáng vẻ như quỷ này, không phải

anh đã đồng ý muốn lấy lại công đạo thay em sao? Sở Hàn, em vẫn toàn tâm toàn ý với anh, nhiều năm như vậy cho dù anh nở mày nở mặt hay nghèo túng em vẫn làm bạn bên cạnh anh, chẳng lẽ tình cảm nhiều năm hoạn nạn như vậy còn không bằng được địa vị của ả ta ở trong lòng anh? Hôm nay anh nhất định phải lựa chọn giữa em và ả ta, có ả ta không có em, có em không có ả ta!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Chân Tướng Rõ Ràng (1)

Editor: Puck

Mạc Sở Hàn ngẩng đầu lên, anh không nhìn Thư Khả, thẳng thắn nói với Hoắc Gia Tường: “Trước kia cháu từng có một đoạn thời gian với Lâm Tuyết, sau đó chia tay, rốt cuộc vẫn là... Cho nên cháu nghĩ có thể nể tình cháu không tổn thương cô ấy không?”

“Mạc Sở Hàn!” Thư Khả hét ầm lên, cô hung hăng đẩy anh một cái, hết sức thất vọng khóc rống nói, “Tại sao anh có thể như vậy! Tại sao anh lại làm em thất vọng?”

“Anh nói là quá khứ, không phải là hiện tại! Hiện giờ phụ nữ bên cạnh anh không phải chỉ có mình em sao?” Mạc Sở Hàn lạnh lùng quay đầu nhìn lại, trên gương mặt tuấn mỹ đã có vẻ không kiên nhẫn.

“Hu hu...” Thư Khả biết tính tình của anh, nếu quả thật chộc tới, ngược lại không dễ cứu vãn, lại một lần nữa nhào vào trong ngực anh, uất ức khóc rống nói: “Xin lỗi, em không nên ghen, không nên oán hận ả ta, cầu xin anh tha thứ cho em!”

“Đừng làm rộn!” Lòng Mạc Sở Hàn đều bị rối tung rồi, nếu có thể, anh hy vọng cả đời này không gặp lại Lâm Tuyết nữa. Nhưng cố tình ý trời trêu người, mỗi lần đều đẩy anh đến tình huống lựa chọn khó khăn như vậy. Anh quay đầu nói với Hoắc Gia Tường, “Cháu mang Lâm Tuyết đi! Xin bác thành toàn cho!”

“Cháu có thể mang con bé đi, nhưng nhất định phải nói thật cho bác biết, cháu định xử trí con bé như thế nào? Là lấy con bé làm đồ chơi dụ dỗ người phụ nữ trong lòng cháu vui vẻ? Hay định giống như bác lấy con bé làm con tin dùng để uy hiếp Lương Tuấn Đào?” Hoắc Gia Tường từ từ hỏi.

Trong lòng Mạc Sở Hàn đang rối rắm, vốn không nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Hoắc Gia Tường. Không phải phản ứng của anh chậm chạp, mà dù là người thông minh đến đâu chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ tới Lâm Tuyết đột nhiên lại biến thành con gái ruột thịt của Hoắc Gia Tường, cho nên càng không phỏng đoán về phương diện này.

“Cháu muốn đưa cô ấy về nước! Chuyện của đàn ông có thể không liên quan tới cô ấy một cô gái yếu đuối không?” Hai mắt Mạc Sở Hàn dâng lên một mỗi nhàn nhạt, nói, “Thả cô ấy đi thôi! Không có cô ấy, chúng ta làm theo biện pháp khác vẫn có thể đối phó với Lương Tuấn Đào!”

“Tốt!” Hoắc Gia Tường cười ha hả, ông đưa tay dùng sức vỗ bả vai Mạc Sở Hàn, “Cậu nhóc tốt, cậu không làm cho bác thất vọng!”

Hơi không giải thích được việc được ông ta khen ngợi, chỉ có điều nhìn Hoắc Gia Tường, nét mặt cho thấy tâm tình không hồng hét, nói cách khác cũng không phản đối đề nghị của anh rồi. Mạc Sở Hàn vội thừa dịp còn nóng rên sắt nói: “Cứ quyết định như vậy! Người cháu mang đi, còn có vụ buôn bán lần trước Vân Phi nói với cháu, cháu lại nhường lợi lại 20%!”

Không thể trắng trợn mang con tin quan trọng đi như vậy, luôn luôn phải bồi thường thích đáng lại ở một phương diện khác! Dĩ nhiên, anh biết rõ đây là nể tình qua lại thân thiết nhiều năm giữa anh và nhà họ Hoắc, nếu không cầm bao nhiêu tiền bồi thường, Hoắc Gia Tường cũng sẽ không dễ dàng thả người.

“Tuyệt Tuyệt!” Hoắc Gia Tường quay mặt sang, mặt mày hớn hở nhìn Lâm Tuyết vẫn co rúc trên ghế sa lon không lên tiếng, hỏi, “Như thế nào?”

Người đàn ông này tạm được?”

Lâm Tuyết cũng không nghĩ tới Mạc Sở Hàn chẳng những không bởi vì Thư Khả xúi giục mà giết hại cô, lại còn cầu cạnh thay cô, điều này khiến cho cô hơi ngoài ý muốn. Chỉ có điều một chút hơi ngoài ý muốn nàycunxg không cho cô bao nhiêu xúc động, nghĩ đến cũng chỉ là người đàn ông này trùng hợp sinh lòng tốt mà thôi!

“Bác, bác đồng ý sao?” Mạc Sở Hàn cảm thấy thái độ của Hoắc Gia Tường với Lâm Tuyết hơi kỳ quái, không giống như với kẻ thù mà giống như với người thân. Hơi nhìn không ra, nhưng anh không có thời gian nghiên cứu những vấn đề này, chỉ muốn thừa dịp trước khi Hoắc Gia Tường thay đổi chủ ý thì mang Lâm Tuyết đi.

“Không vội!” Hoắc Gia Tường bình tĩnh thông dong, để người giúp việc bưng trà lên, mỗi người một ly, chỉ nói riêng với Lâm Tuyết, “Con không thể uống trà, hay uống sữa nóng đi!”

Người giúp việc đưa riêng cho Lâm Tuyết một ly sữa nóng, còn hỏi cô có cần thêm đường không.

Thư Khả cũng cảm thấy khác thường, chuyện gì xảy ra? Tại sao Hoắc Gia Tường lại nhân nhượng Lâm Tuyết như vậy? Làm tù binh, có phải cô ta được đối xử quá tốt chút không?

Không đợi cô hỏi chất vấn ra lời, chỉ nghe thấy giọng Hoắc Gia Tường: “Đặng Nguyên Thiên Diệp, tới cô lên sân khấu!”

Cô gái Nhật Bản vẫn đứng ở trong góc không thu hút nghe tiếng bước lên tên một bước, nhìn một vòng bốn phía người trong phòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Mạc Sở Hàn và Thư Khả, cười một tiếng quý dị với bọn họ, sau đó lên tiếng.

Cô ta vẫn không nói gì, một khi lên tiếng làm kinh động người khác *. Cô ta mở miệng nói lời làm kinh động bốn phía, trừ cha con nhà họ Hoắc, ngay cả Lâm Tuyết cũng thiếu chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ.

(*) nguyên gốc 不鸣则已一鸣惊人: Chỉ bình thường không có biểu hiện nổi trội, thoáng cái làm ra thành tích kinh người.

“... Mạc Sở Hàn hiện giờ rất tín nhiệm em, anh ta cho rằng em thật sự muốn nối lại tình xưa với anh ta! Anh yên tâm, em sẽ làm theo anh nói! Tuấn Đào, anh nhanh tới đây cứu em!”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy chính tai nghe thấy tại chỗ, cho dù kẻ nào cũng thể tin được âm thanh này phát ra từ trong miệng cô gái Nhật Bản, bởi vì đây hoàn toàn là giọng của Lâm Tuyết.

Nhìn dáng vẻ mọi người trợn mắt há hốc mồm, Đằng Nguyên Thiên Diệp khẽ mỉm cười, lại thay đổi giọng nói: “Được! Vợ đừng sợ, anh lập tức dẫn em chạy đi! Em nói đi, chờ bắt được Mạc Sở Hàn, muốn anh đối xử với anh ta như thế nào?”

Đây là giọng Lương Tuấn Đào, giống y như thật, cho dù là người quen biết anh, chỉ nghe âm thanh cũng không phân biệt được ra thật giả.

Thì ra cô gái Nhật Bản này là cao thủ giả giọng, có thể tùy ý bắt chước giọng nói của bất kỳ ai, hơn nữa nghe không ra bất kỳ sơ hở nào.

Một lần nữa biến đổi thành giọng nữ, lại đổi thành giọng của Lâm Tuyết: “Giết anh ta! Lương Tuấn Đào, anh nhất định phải róc xương lóc thịt anh ta trước mặt em! Em rất hận anh ta! Hiện giờ em chỉ yêu anh, chỉ vì anh chuyện gì em cũng bằng lòng đi làm! Buồn cười Mạc Sở Hàn còn tưởng rằng em tình cũ khó quên với anh ta, cứ để cho anh ta mơ giấc mơ đẹp của anh ta đi! Kẻ ngu này!...”

...

Sắc mặt mọi người khác nhau, trong đó vẻ mặt của Mạc Sở Hàn có thay đổi lớn nhất. Bởi vì đoạn hội thoại này chính là đoạn ghi âm ngày ấy khi anh mang Lâm Tuyết xuống sông bạc ngằm, khi đó Thư Khả nói cho anh biết, Lâm Tuyết thừa dịp khi đánh nhau với cô ta trộm điện thoại di động của cô ta đi, sau đó dùng điện thoại di động này gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào, trong lúc vô tình ghi lại được đối thoại giữa Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào.

Sau đó Lương Tuấn Đào liền mang theo người chạy đến sông bạc, tất cả đều chính xác như thế không chệch vào đâu được, lúc ấy Mạc Sở Hàn cực kỳ đau lòng, đêm đó anh hung hăng đánh Lâm Tuyết, còn nhốt cô vào trong lồng sắt, bởi vì anh bị kích thích quá lớn, bệnh cũ tái phát, từ đó khiến quan hệ giữa hai người hoàn toàn hỏng bét!

Bây giờ nghe đoạn ghi âm khiến anh tức giận đến tuyệt vọng thế nhưng lại phát ra từ trong miệng cô gái xinh xắn lạnh lùng này, có thể nghĩ đến trình độ kinh hãi của anh.

Không đợi Đặng Nguyên Thiên Diệp lặp lại đầy đủ đoạn hội thoại, anh liền không nén được cảm xúc, lấy tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng xông tới, một phát túm lấy áo cô ta, khàn giọng quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô nói cho rõ ràng tỉ mỉ, nói sai một chữ, cẩn thận tôi lột sống da của cô!”

“Ồ, Mạc thiếu gia kích động gì vậy chứ!” Đặng Nguyên Thiên Diệp khôi phục giọng nói ngọt ngào giòn tan như châu như ngọc của cô ta, cũng không như những người phụ nữ bình thường sợ đến mức cả người run rẩy, mà như không có việc gì cười khanh khách, “Sự việc quá đơn giản, còn cần tôi nói sao? Tự anh nhìn không ra đoán không đến? Chắc chắn, thật ngốc! Sự việc rõ ràng nha, người phụ nữ của anh cấu kết với Vân Thư Hoa, cùng vu oan giá họa cho Lâm Tuyết!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Chân Tướng Rõ Ràng (2)

Mạc Sở Hàn quay đầu, hai tròng mắt lạnh như băng trợn mắt nhìn về phía Thư Khả, cô ta bị sợ đến thiếu chút nữa ngã xuống đất, chỉ liên tục kêu oan: “Em không có! Cô ta nói dối lừa gạt người! Sở Hàn, anh đừng tin tưởng cô ta, anh phải tin tưởng em!”

Lâm Tuyết sợ ngây người, cô đã sớm hoài nghi Vân Thư Hoa, nhưng cô không nghĩ tới... Không ngờ anh ta thế mà lại âm thầm cấu kết với Thư Khả, bày ra một cái bẫy như vậy tới hại cô! Tại sao? Chẳng lẽ vì khích bác quan hệ giữa cô và Mạc Sở Hàn? Thật ra thì cô và Mạc Sở Hàn đã sớm không còn khả năng! Ở lễ đính hôn, khi anh ta ôm Thư Khả vào ngực, cười nhìn cô bị trứng gà và cà chua nện vào hôn bay phách lạc, đời này bọn họ nhất định không còn có khả năng hài hòa được nữa!

Nhưng mà, Vân Thư Hoa anh ta tại sao còn muốn làm như vậy!

Thả Đăng Nguyên Thiên Diệp ra, Mạc Sở Hàn xoay người từng bước một đi về phía Thư Khả, người đã bị sợ đến liên tiếp lui về phía sau, run giọng nói: “Sở Hàn, anh tỉnh táo một chút, hãy nghe em nói! Đây là một cái bẫy, vì khích bác quan hệ của anh và em, ngàn vạn lần không được trúng quỷ kế của bọn họ!”

Mạc Sở Hàn giống như không nghe thấy giải thích của cô ta, đi thẳng tới bên cạnh cô ta, đưa tay giữ chặt lấy hai vai của cô ta, khàn giọng hỏi, “Tại sao phải làm như vậy? Em biết rõ tôi sẽ đau lòng đến cỡ nào, em biết rõ chuyện này có thể lấy mạng của tôi!”

Hiếu rõ anh nhất vĩnh viễn là Thư Khả, cô hiểu anh tất nhiên sẽ tức giận đau lòng đến phát bệnh hộc máu, cô vẫn làm như vậy! Là tâm cô quá ác hay vốn yêu anh chưa đủ sâu đậm?

Chẳng lẽ cô không sợ anh cứ như thế đi về Tây Thiên, vĩnh viễn không tỉnh lại sao? d

“Không có! Em thật sự không làm!” Thư Khả vội vàng trấn an anh, hết sức giải thích, “sở Hàn, anh suy nghĩ một chút, đây có thể là cái bẫy do Vân Thư Hoa bố trí, anh ta cố tình châm ngòi quan hệ giữa anh và em...”

“Hả? Thư Hoa đầu óc u mê? Tại sao phải châm ngòi quan hệ giữa hai người đây!” Người nói chuyện là Đặng Nguyên Thiên Diệp, tiếng cười của cô vẫn thanh thúy như nước suối nguồn, “Anh ta ước gì hai người tốt đẹp như thêm mỡ trong mật, anh ta có thể loại bỏ tình địch số một Mạc Sở Hàn này!”

Không trách được Vân Thư Hoa liệt Mạc Sở Hàn vào tình địch số một, bởi vì Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn yêu mến nhau nhiều năm, tình cảm thâm hậu như vậy không phải chỉ trong một sớm một chiều có thể phá hủy hoàn toàn. Nhiều năm qua, Vân Thư Hoa vẫn ghen tỵ hơn nữa kiêng kỵ Mạc Sở Hàn, anh dốc quá nhiều tinh lực trên khích bác quan hệ giữa Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn, cố gắng bôi đen Mạc Sở Hàn, lại bỏ quên Lương Tuấn Đào, anh vẫn cho rằng giữa Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào sẽ không có tình cảm gì, bởi vì bọn họ mới quen biết mấy tháng ngắn ngủi! Anh nằm mộng cũng không nghĩ đến mình hao hết tâm cơ khích bác Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn trở mặt thành thù thế nhưng lại thành toàn cho Lương Tuấn Đào, điều này cũng chính là “Người định không bằng trời định” trong truyền thuyết!

“Cô còn có gì có thể nói!” Mạc Sở Hàn cực kỳ thất vọng Thư Khả, anh buông lỏng bả vai của cô ta ra, hình như ngay cả nhìn cũng không bằng lòng nhìn cô ta nhiều hơn.

“Hu hu...” Thư Khả khóc đến mặt đầy nước mắt, đáng vẻ vô cùng đau đớn, “Em là hồ đồ nhất thời, bị Vân Thư Hoa khích bác! Anh thấy đấy, cô gái Nhật Bản này là do Vân Thư Hoa tìm được, em vốn cái gì cũng không biết!”

“Cô còn nói cô cái gì cũng không biết?” Thư Khả vô sỉ hoàn toàn chọc giận Mạc Sở Hàn, anh giơ tay lên giống như hận không thể quất cô ta một cái tát, nhưng thấy mạng đen che mặt của cô ta lại mềm lòng. Dù sao cô ta đi theo anh nhiều năm như vậy, còn bị hủy dung.

“Hu hu... Em sai rồi, em không nên nghe lời Vân Thư Hoa nói! Anh ta một lòng muốn phá hư quan hệ giữa anh và Lâm Tuyết, nên xúi giục em giúp anh ta! Sở Hàn, em bởi vì quá yêu anh nên mới làm tiểu nhân! Anh tha thứ cho em đi! Hu hu...” Thư Khả lại xông lên, nắm chặt bàn tay to của anh, khóc đến đáng thương, “Rời khỏi anh em sẽ hai bàn tay trắng! Nếu như anh vứt bỏ em, em sẽ không sống được!”

Hóa ra là như vậy! Lâm Tuyết cười, cô cười đến lạnh thấu xương. Cho dù rõ ràng chân tướng thì như thế nào? Mạc Sở Hàn vĩnh viễn không nhận tâm với Thư Khả được, cho dù đánh đổi phương một cái tát cũng không nỡ, không giống như đối với cô, muốn đánh thì đánh muốn quất thì quất, lại còn tức giận dứt khoát nhốt cô vào trong lồng sắt nuôi như súc sinh.

Hoặc Gia Tường để hộ vệ mang một cái ghế ra cho Đặng Nguyên Thiên Diệp, lại để cho người giúp việc pha ly trà đưa cho cô ta, khích lệ nói: “Cô còn biết cái gì nói ra cả đi! Chỉ cần nói ra rõ ràng tất cả, tôi đồng ý thả cô rồi đi!”

Đặng Nguyên Thiên Diệp không hề khách khí đặt mông ngồi xuống, hưởng thụ ưu đãi của Hoặc Gia Tường với cô, uống ngụm nước trà, sau đó cô biết gì nói hết: “Thư Hoa làm chuyện gì cũng chưa từng có thể giấu giếm tôi! mấy năm nay mục tiêu duy nhất của anh ta chính là chia rẽ Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn, vì trừ bỏ Mạc Sở Hàn, anh ta đã hao tổn tâm cơ xúi

giục Lâm Văn Bác và chính cha mình Vân Tiêu cùng liên thủ hủy diệt công ty Mạc thị, làm hại tổng giám đốc Mạc thị Mạc Cảnh Sơn nợ nần chồng chất, cuối cùng chỉ có thể nhảy lầu tự sát. Dồn Mạc thị đến đường cùng, anh ta lại đi tới trước mặt Lâm Tuyết giả vờ làm người tốt, mỗi ngày hỏi thăm tin tức giúp cô, còn vay tiền cho cô, mặc dù anh biết những tiền kia đều sẽ qua tay Lâm Tuyết cho Mạc Sở Hàn!”

Cả Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn đều kinh ngạc trợn to mắt tiếp, bọn họ hoàn toàn không ngờ chân tướng của sự thật lại là như vậy — ban đầu một lòng muốn hủy diệt người nhà họ Mạc lại là Vân Thư Hoa!

“Nhà họ Mạc hoàn toàn xong rồi, anh ta nhân cơ hội giả làm chúa cứu thế ở trước mặt Lâm Tuyết, khiến Lâm Tuyết cảm kích ông ta. Đây là cách làm việc ngoài sáng trong tối của ông ta, anh ta âm thầm xúi giục Thư Khả bạn thân của Lâm Tuyết, anh ta đã sớm nhìn ra Thư Khả thầm mến Mạc Sở Hàn, liền nói cho cô ta biết cơ hội thật sự tốt tới! Chỉ cần làm theo lời anh ta nói, hai người bọn họ có thể như những gì họ muốn!”

Mạc Sở Hàn lấy lại bình tĩnh, sau đó ánh mắt lạnh lẽo lại một lần nữa chuyển sang Thư Khả, người đã hoàn toàn nói không ra lời! Bởi vì mạng đen che mặt, không thấy rõ được vẻ mặt cô ta lúc này, chỉ thấy toàn thân cô ta đều đang run rẩy.

Móng tay Lâm Tuyết cũng cắm vào trong thịt, mắt trong veo bắn ra tia sáng căm phẫn! Thì ra ngay cả Thư Khả quyến rũ Mạc Sở Hàn cũng do Vân Thư Hoa xúi giục... Thư Hoa, Vân Thư Hoa, tôi đã từng coi anh là người tôi tín nhiệm nhất, anh thế mà lại lợi dụng sự tín nhiệm của tôi mà vô tình thọc tôi một dao độc ác như vậy!

“Thư Hoa đã từng nói, đánh bại tình địch không phải kết thúc tính mạng của kẻ đó, mà triệt để phá hủy địa vị của anh ta trong lòng người phụ nữ anh ta đang yêu mến! Thật ả thì anh ta đã sớm định ép Mạc Sở Hàn ra

nước ngoài, nhưng vẫn chậm chạp không nhúc nhích, chỉ chờ Lâm Tuyết cầu xin anh ta...”

Trong đầu Lâm Tuyết vang lên ong ong, giống như có trăm ngàn con côn trùng đang quanh quanh quẩn quẩn bên trong, cũng không nghe lọt bất kỳ âm thanh gì nữa. Chuyện về sau cô đều hiểu, những chuyện kia đều là đau thương và bất đắc dĩ mà cả đời cô không thể quên.

Mạc Cảnh Sơn nhảy lầu chết, nhà họ Mạc hoàn toàn xong rồi! Cha nợ con trả, Mạc Sở Hàn đối mặt với khoản nợ kếch xù chỉ có thể rời đi xa tha hương, nhưng anh muốn ra khỏi nước cũng không được phép, cả ngày lấy rượu mua say. Tính cách anh mạnh mẽ, cho dù đau khổ bất lực cũng không tình nguyện để Lâm Tuyết biết.

Cô nhìn anh như vậy chỉ có thể đau lòng hơn, vì giúp anh, cô âm thầm đi tìm Vân Thư Hoa, quỳ xuống đất cầu xin anh ta giúp Mạc Sở Hàn một chút. Lúc ấy cô ôm tâm tình thấp thỏm mà đi, không ngờ Vân Thư Hoa chính miệng nhận lời, cô lại ôm lòng cảm kích thành kính rời đi!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Chân Tướng Rõ Ràng (3)

Nào biết, ngày hôm sau Vân Thư Hoa dùng giọng nói vô cùng áy náy gọi điện thoại cho cô, nói cha anh ta Vân Tiêu không chịu đồng ý, trừ phi... Cô vội vã hỏi anh ta trừ phi làm sao? Anh ta do dự hồi lâu, dùng giọng nói rất lo lắng nói trừ phi cô chịu gả cho anh ta, cha của anh ta Vân Tiêu vẫn hy vọng cô có thể làm con dâu nhà họ Vân bọn họ.

Mấy người bọn họ đều cùng nhau lớn lên từ nhỏ, mẹ Vân vẫn rất thương Lâm Tuyết, ở một trình độ nào đó, thậm chí còn vượt qua tình cảm của Hứa Tĩnh Dao. Lâm Tuyết và mẹ Vân rất hợp duyên, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới muốn gả cho Vân Thư Hoa!

Lúc ấy cô cũng ngây ngốc, Vân Thư Hoa giống như đứa nhỏ phá tan tai họa, luôn miệng an ủi cô, nói coi như anh ta không nói gì, anh ta tuyệt đối sẽ không ép buộc cô, không để cho cô vì thế mà có gánh nặng tâm lý, anh ta nghĩ biện pháp khác!

Lúc ấy cô nghĩ, Vân Thư Hoa có thể có biện pháp gì chứ? Tất cả quyền to đều giữ trong tay Vân Tiêu, bên chỗ Lâm Văn Bác bản thân mình ngay cả nói một câu còn không được, gây chuyện không tốt còn có thể bị Lâm thông chửi mắng và đánh đập, nói cô chân ngoài dài hơn chân trong, duy nhất chỉ có thể nhờ giúp đỡ là nhà họ Vân.

Những ngày đó, cô cơm nước không vào, rồi rằm trong vòng xoáy màu đen đỏ, không có cách nào tự kiểm chế.

“Lâm Tuyết rồi rằm có muốn đồng ý Vân Thư Hoa hay không, khoảng thời gian đó cũng chưa hề đi an ủi Mạc Sở Hàn, Thư Khả thừa cơ hội này ngày ngày chạy đến lấy lòng anh ta! Mạc Sở Hàn hỏi Lâm Tuyết ở đâu, cô ta cố ý chần chừ chừ chừ, nói thấy Lâm Tuyết và Vân đại thiếu ở chung một chỗ!”

Yết hầu Mạc Sở Hàn giật giật, hai mắt không chớp. Không sai, khoảng thời gian đó là lúc khổ sở nhất trong cuộc đời anh! Mạc thị sụp đổ, cha chết rồi, một đêm anh từ công tử nhà giàu luân lạc thành thằng nhóc nghèo rớt mồng tơi. Chênh lệch thực tế và chênh lệch tâm lý gần như phá hủy ý chí và tinh thần của anh.

Thời gian đó, anh cả ngày lấy rượu giải sầu, mỗi ngày sầu muộn đau khổ, vừa hy vọng Lâm Tuyết có thể làm bạn bên cạnh anh, lại không muốn để cho cô thấy dáng vẻ bất ổn chán chường của anh.

Mỗi ngày Thư Khả đều đi an ủi anh, thay thế Lâm Tuyết làm tất cả những việc bạn gái nên làm. Cô ta nói cho anh biết, cả ngày Lâm Tuyết đều ở cùng một chỗ với Vân đại thiếu, anh không tin tưởng, nhưng cũng không dám đi tìm hiểu nghiên cứu chân tướng.

Tự ti làm cho anh trở nên nhạy cảm yếu ớt, nghi thần nghi quỷ. Có một tối từng gọi điện thoại cho Lâm Tuyết, cảm giác giọng của cô rất lạnh lùng, không khỏi tin tưởng theo lời Thư Khả nói. Thì ra, khi đó Lâm Tuyết cũng rơi vào thời khắc khổ sở lựa chọn khó khăn, cũng lo sợ nghi hoặc vô dụng giống như anh...

“Suy tính bốn năm ngày, Lâm Tuyết nghe nói Mạc Sở Hàn uống rượu đến thùng dạ dày được đưa vào bệnh viện, cô cũng không chịu nổi nữa! Đồng ý yêu cầu của Vân Thư Hoa, chỉ cần để cho Mạc Sở Hàn ra nước ngoài, cô đồng ý gả vào nhà họ Vân!”

Bi kịch tình yêu đè nén như vậy, từ trong miệng Đặng Nguyên Thiên Diệp nói ra lại sống động như thật như thế, giống như nhà phê bình sách đang diễn thuyết bình luận, chỉ thiếu một miếng gỗ xử án.

Mạc Sở Hàn đột nhiên phần nộ giống như báo đi săn xông lên, một phát tóm lấy Đặng Nguyên Thiên Diệp, hai mắt trợn tròn, giọng nói khàn khàn: “Cô có phải đang bịa đặt chuyện xưa không?”

“Mạc thiếu gia, đừng kích động!” Đặng Nguyên Thiên Diệp tỏ vẻ không hề sợ hãi, cô cười hì hì nhẹ nhàng bấm huyết mạch môn trên tay Mạc Sở Hàn đang nắm lấy cổ áo cô.

Mạc Sở Hàn lập tức cảm giác nửa người cũng tê dại, không khỏi buông lỏng tay. Thì ra người phụ nữ này cũng có công phu rất lợi hại, thủ pháp bấm huyết mạch môn tinh xảo như thế.

“Chuyện xưa tôi thêu dệt đều là thật! Nếu có tương tự, chính là bịa đặt!” Đặng Nguyên Thiên Diệp cười hì hì ha ha dáng vẻ như không tim không phổi, cô dùng ngón tay mảnh khảnh đâm vào ngực Mạc Sở Hàn, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, khẽ sảng giọng, “Kiên nhẫn một chút đi! Nghe tôi kể xong chuyện xưa!”

Mạc Sở Hàn giống như trúng độc lui về sau mấy bước, ngã ngồi trên một chiếc ghế, không nói chuyện nữa.

Thấy Mạc Sở Hàn yên tĩnh lại, lúc này Đặng Nguyên Thiên Diệp mới hài lòng để ly trà xuống, vỗ vỗ tay, cười nói: “Hồi tiếp theo, kể về Vân đại thiếu bà mưu tính kế khéo cưới Lâm tam tiểu thư, công tử nghèo túng nhà họ Mạc bỏ xứ tha hương!”

“Đừng nói nữa!” Thư Khả re ré kêu lên, cô ta vọt tới trước mặt Hoắc Gia Tường, kích động kêu, “Bác Hoắc, bác đào đâu ra người phụ nữ điên này? Cô ta miệng đầy nói bậy không có một câu là thật!”

Hoắc Gia Tường hơi ngẩn ra, hỏi; “Cô ta nói đều là giả? Đều là thêu dệt?”

“Đều là giả! Đều là thêu dệt! Người phụ nữ này cố ý phá hư tình cảm của cháu và Sở Hàn!” Thư Khả khẩn trương đến không xong, cô gần như cầu xin Hoắc Gia Tường, “Bác mau để cho người giết chết cô ta, đừng nghe cô ta nói lời ma quỷ mê hoặc người khác!”

“Nếu là giả dối, cháu khẩn trương cái gì chứ?” Hoắc Gia Tường hiền hòa cười lên, an ủi, “Đừng sợ, nếu thật sự là giả dối, chúng ta để cô ta kể xong chuyện xưa, coi như kể chuyện cười!”

Thư Khả nhanh chóng xoay chuyển ý niệm trong lòng, nếu tất cả chân tướng rõ ràng, cô nên tiếp tục chống chế như thế nào, như thế nào mới khiến Mạc Sở Hàn tiếp tục tin tưởng cô?

Lâm Tuyết căn chặt cánh môi, mắt trong veo vương đầy lệ mông lung. Đoạn trí nhớ chuyện cũ đã được cô niêm phong quên mất, theo lời Đặng Nguyên Thiên Diệp nói bị móc lên toàn bộ.

Tình cảm mười năm, không bù được biến cố trong một buổi sáng, cô móc tim móc phổi đối lấy anh thù hận tận xương, rốt cuộc là cô quá ngu quá ngây thơ hay là anh quá ác quá ngu dốt?

Vẫn còn nhớ được trước ngày Mạc Sở Hàn đi mấy ngày, cô bệnh ngã xuống giường, không thể đứng dậy. Muốn gọi một cuộc điện thoại cho anh, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Mà Mạc Sở Hàn luôn không liên lạc với cô, càng không đến thăm cô. Nghĩ đến lúc ấy cô hơi đau lòng, thầm nghĩ coi như tâm tình của anh không tốt, nhiều ngày không nhìn thấy bóng dáng của cô cũng không nghe được giọng nói của cô như vậy, tại sao không nghĩ tới cô có bị bệnh hay không? Có xảy ra chuyện gì hay không?

Trong lòng rất uất ức, cô vẫn lựa chọn độ lượng tha thứ cho anh, bởi vì khi đó anh xác thực rất nhếch nhác khổ sở.

Mã Đồng Đồng và Thư Khả đi thăm cô, cô thừa dịp Mã Đồng Đồng không chú ý kín đáo len lén đưa một khoản tiền cho Thư Khả, để cho cô ấy chuyển cho Mạc Sở Hàn.

Không phải không tin Mã Đồng Đồng, mà xưa nay Mã Đồng Đồng và Mạc Sở Hàn bất hòa, vẫn nhìn anh không thuận mắt, thích đâm chọc anh trước mặt cô, cũng bởi vì Mạc Sở Hàn, quan hệ giữa cô và Mã Đồng Đồng cũng có một lần căng thẳng.

Cô sợ cá tính thẳng thắn của Mã Đồng Đồng sẽ tổn thương Mạc Sở Hàn nhạy cảm yếu ớt, liền giao tất cả khoản tiền mình gom góp được (đa số là Vân Thư Hoa đưa cho cô, cô tiếp nhận nhiều đồ Vân Thư Hoa tặng cho như vậy, không cách nào trả ân tình lại cho anh, cuối cùng chỉ có thể lấy thân báo đáp) cho Thư Khả, nói cho cô ta biết, tiền này là lộ phí ra nước ngoài của Mạc Sở Hàn!

Đêm đầu tiên Mạc Sở Hàn ra nước ngoài, cô rất cuộc không nhận được tương tư bấm số điện thoại di động của anh, lại truyền đến tin tức số này đã xóa bỏ. Giùng giàng đứng lên từ trên giường, cô bị sốt cao định đi tìm anh, lao đảo đi được một đoạn đường, té xỉu bên đường, tự đó rơi xuống bệnh tụt huyết áp.

Sau đó, cô tuân thủ cam kết đính hôn với Vân Thư Hoa, trong lòng vẫn nhớ nhung Mạc Sở Hàn, dò tìm tin tức anh đang ở nước ngoài.

Sau đó Thư Khả đến tìm cô, nói nghe được Mạc Sở Hàn ở nước Thái nghèo bệnh bức bách, hỏi cô làm sao bây giờ? Lúc đó cô sắp phát điên, hận không thể chắp cánh bay đến nước Thái thăm anh làm bạn với anh chăm sóc cho anh.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Chân Tướng Rõ Ràng (4)

Nhưng cô không thể làm như vậy! Đã đính hôn với Vân Thư Hoa, cô là con dâu nhà họ Vân! Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chìa tay mượn tiền Vân Thư Hoa lần nữa, giao tất cả tiền cho Thư Khả, cô nắm tay của cô ta, dặn đi dặn lại, để cho cô ta ra nước ngoài thay cô tìm Mạc Sở Hàn, để cho cô ta giao số tiền kia cho anh tạm qua cửa ải khó khăn, để cho cô ta thay thế cô chăm sóc tốt cho anh... Ai có thể nghĩ tới cô ta sẽ thay cô chăm sóc anh ta đến mức lên giường rồi!

Khóe miệng cong lên độ cong châm chọc, đôi mắt trong veo của Lâm Tuyết chớp động nước mắt, không tiếng động cười lạnh.

“... Vân Thư Hoa cho rằng ép Mạc Sở Hàn ra nước ngoài thì mọi sự tốt đẹp, hoàn toàn không ngờ Mạc thiếu gia có thể có cơ duyên vô tình gặp gỡ, cứu Hoắc tam thiếu một mạng, được Hoắc lão tiên sinh ưu ái, sau đó được quý nhân tương trợ từng bước lên mây xanh!”

Mạc Sở Hàn không nhịn được nhìn về phía Hoắc Vân Phi, trùng hợp đối phương cũng đảo mắt nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ, không khỏi xúc động thật lâu.

Khi đó Mạc Sở Hàn chính là lúc ở tận đáy vực, nghèo túng bức bách không xu dính túi. Trùng hợp gặp kẻ thù đuổi giết Hoắc Vân Phi, lúc ấy anh bất chấp tất cả cứu cậu ta, giúp cậu ta tiến hành liều chết đánh giết kẻ thù, rồi cuộc giết chết phần tử vũ trang hung tàn cứu Hoắc Vân Phi.

Khi bác sỹ giao báo cáo kiểm tra vết thương cho Hoắc Gia Tường, ông dù thế nào cũng không thể tin nổi thanh niên vốn không quen biết này thế nhưng cả người bị thương mười mấy chỗ, vẫn dùng cả tính mạng tới cứu đứa con trai thứ ba mà ông yêu quý nhất.

Lúc ấy vết thương của Mạc Sở Hàn nghiêm trọng, nhóm máu của anh cực hiếm, mà cha con nhà họ Hoắc trùng hợp có nhóm máu tương xứng với anh, nên tiếp máu cho anh, cứu được tính mạng Mạc Sở Hàn.

Chờ sau khi Mạc Sở Hàn thoát khỏi nguy hiểm tình lại, Hoắc Gia Tường hỏi anh vì sao liều mình cứu giúp, anh chỉ nói Hoắc Vân Phi đặc biệt hợp mắt, thật ra thì nguyên nhân chính cho đến bây giờ Hoắc Vân Phi cũng không biết.

Mạc Sở Hàn sở dĩ liều mạng cứu Hoắc Vân Phi, là bởi vì cậu ta có một đôi mắt giống Lâm Tuyết như đúc. Trong cuộc sống ở nước ngoài, mỗi ngày anh đều dựa vào ký ức tốt đẹp ngày xưa mà vượt qua, nhớ nhung Lâm Tuyết đến nỗi điên.

Liếc nhìn Hoắc Vân Phi, anh đặc biệt thích cậu ta, không cách nào trở mắt nhìn người có đôi mắt giống hệt Lâm Tuyết bị kẻ thù giết chết, mới toàn mạng cứu giúp.

Khi Thư Khả nói cho anh biết, Lâm Tuyết đã đính hôn với Vân Thư Hoa thì lòng anh đau đớn đến tột đỉnh! Từng vì kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ, anh bán mất một phần ba lá gan. Không những không cứu được sinh mệnh của mẹ, anh lại còn bị lưu lại ốm đau suốt đời. Bác sỹ từng nói với anh: Tuyệt đối không thể quá mức đau thương hoặc tức giận, nếu không thì sẽ khiến gan chảy máu.

Anh ới vài ngụm máu tươi, lúc này hôn mê. May mà Hoắc Vân Phi kịp thời chạy đến, đưa anh vào bệnh viện riêng cấp cứu, mới nhặt được về một cái mạng. Từ đó anh thề, không bao giờ vì Lâm Tuyết con đàn bà đê

tiện lảng nhăng ngại nghèo yêu giàu này chảy một giọt nước mắt phun một ngụm máu nữa! Anh phải lạnh lòng, khiến những người đã từng tổn thương anh hại anh trả giá bằng máu!

“... Năm gai nếm mật, quyết chí tự cường, năm năm sau Mạc công tử vinh quy về quê áo gấm quay lại quê hương! Anh vì báo thù mà đến, thời gian ngắn ngủi nửa năm chẳng những khôi phục lại Mạc thị, còn chinh nhà họ Vân và nhà họ Lâm oan gia năm đó khiến cho Mạc thị phá sản cha anh nhảy lầu đến còn thảm hơn nhà anh năm đó!”

“Lâm tam tiểu thư ngây ngốc trông chờ năm năm, khi cô tuyệt vọng nhất chuẩn bị kết hôn với Vân đại thiếu, rốt cuộc nghe được tin lành của người tình cũ...”

Lâm Tuyết lảng lạng nghe, nhớ lại tình cảnh lúc Mạc Sở Hàn mới vừa trở về. Lúc ấy cô cực kỳ vui vẻ, không hề bởi vì anh máu lạnh vô tình mà gây gổ, bởi vì hai nhà Vân, Lâm thật sự quá độc ác với nhà họ Mạc, không lưu lại nửa đường sống, còn làm hại Mạc Cảnh Sơn nhảy lầu, Mạc Sở Hàn trả thù hoàn toàn hợp tình hợp lý, hơn nữa cô cũng không có tình cảm gì với nhà họ Lâm, cho nên cũng không vì thế mà trách cứ Mạc Sở Hàn.

Vẫn còn nhớ ngày hôm đó, cô trang hoàng cho mình một phen, hào hứng đi gặp Mạc Sở Hàn, lại ngoài ý muốn phát hiện Thư Khả ở chỗ anh. Lúc ấy hơi cảm thấy không đúng, Thư Khả tranh thủ thời gian giải thích nói cô ta chỉ tới lấy chút đồ, sau đó vội vã rời đi.

Cô chưa kịp hỏi chuyện về Thư Khả, Mạc Sở Hàn đã tới ôm cô hôn mãnh liệt. Cô hoàn toàn hòa tan trong ngực anh, hai người gấn bó bên nhau cùng nói chuyện tương tư nhau, ai cũng không đề cập đến chuyện cũ làm cho bọn họ đau lòng.

Sau khi từ chỗ Mạc Sở Hàn về, Vân Thư Hoa chủ động tìm cô hủy bỏ hôn ước, lý do thật sự khiến cho cô cảm động. Anh nói người đàn ông cô

thật lòng yêu thương đã về, anh không muốn cô miễn cưỡng gả cho anh!

Cứ như vậy, Lâm Tuyết ôm lòng cảm ơn bị người đảm nhiệm chồng chưa cưới đầu tiên bỏ!

“... Mạc Sở Hàn tuyên bố nếu như Vân Thư Hoa không hủy bỏ hôn ước với Lâm Tuyết, anh sẽ để cho người lấy tính mạng anh ta! Vân Thư Hoa vì bảo vệ tính mạng vạn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chủ động hủy bỏ mối nhân duyên mà anh hao hết tâm tư khó khăn lắm mới có được!”

“Vân Thư Hoa nhân nhượng từng bước một, Mạc Sở Hàn ép sát từng bước, thề muốn cho tình địch cướp đi người phụ nữ trong lòng anh chết không có chỗ vui thân! Thư Khả khổ sở cầu xin cho anh ta, mấy lần ngăn cản Mạc Sở Hàn giết Vân Thư Hoa, còn nói mình đã từng nhận ân huệ của Vân Thư Hoa, nể mặt mũi của Thư Khả, Mạc Sở Hàn mới đồng ý lưu lại một cái mạng dê tiện của Vân Thư Hoa!”

Lúc ấy Thư Khả ba lần bốn lượt cầu cạnh thay Vân Thư Hoa, nhìn giống như cảm kích Vân Thư Hoa chỉ điểm và trợ giúp, thật ra thì mục đích thật sự chỉ có cô ta mới rõ ràng! Cô ta biết tình cảm giữa Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết, chỉ sợ sơ ý một chút tro tàn lại cháy, mà Vân Thư Hoa thông minh đến mức cô còn lâu mới có thể so sánh, mỗi lần khiến cho tình cảm của Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết bị tổn hại nghiêm trọng đều do Vân Thư Hoa nghĩ ra giúp cô. Vì tiếp tục đối phó với Lâm Tuyết, cô nhất định phải bảo vệ tính mạng của Vân Thư Hoa! Sự thật chứng minh, bản lĩnh công tâm của Vân Thư Hoa không ai có thể so sánh bằng, mỗi lần anh ta ra ý tưởng ôi thiêu quan trọng giúp Thư Khả đều vô cùng có tác dụng! Mặc dù Mạc Sở Hàn yêu Lâm Tuyết, mặc dù Lâm Tuyết thủy chung tình thâm không dời với Mạc Sở Hàn, cũng đang rạn nứt đi từng bước về phía Vân Thư Hoa thiết kế, như nước với lửa trở mặt thành thù!

Nếu nói bữa tiệc đính hôn là bắt đầu xé rách tình cảm Mạc Lâm, như vậy sự kiện lồng sắt chính là điểm kết thúc hoàn toàn tình cảm của bọn họ!

Bên trong phòng yên tĩnh đến tĩnh lặng như tờ, không ai nói nữa, giống như tất cả đều vẽ nên kết thúc.

Đặng Nguyên Thiên Diệp đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Chuyện xưa của tôi đã kể xong, như thế nào? Mọi người cảm thấy đặc sắc thì thưởng cho một tràng vỗ tay đi!”

Vẻ mặt mỗi người đều không giống nhau, nhưng không ai trả lời cô.

Một hồi lâu, Hoắc Gia Tường mới hài lòng vuốt cằm nói: “Chuyện xưa kể không tệ, xem ra cô nên đổi nghề đi kể chuyện cổ tích!”

“Haizzz, bản tiểu thư chỉ tính khí nhất thời mà thôi, nào nói được chuyện gì đâu!” Đặng Nguyên Thiên Diệp giã cái lưng mỏi, nói, “Ra ngoài lâu như vậy, cũng nên trở về!”

“Cô không thể trở về!” Người trả lời cô là Hoắc Vân Phi, tròn mắt đen sắc bén của anh liếc qua, lạnh lùng thốt, “Cô còn có chỗ có ích cho chúng tôi!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Gương Vỡ Lại Lành (1)

Editor: Puck

“Hmmm!” Đặng Nguyên Thiên Diệp lắc lắc đầu, nhếch miệng làm dáng vẻ đáng yêu, “Xin lỗi, bản tiểu thư chỉ theo đến đây thôi!”

Hoắc Gia Tường cảm thấy không ổn, vội vàng ra lệnh cho những hộ vệ kia, “Mau bắt lấy cô ta, đừng để cho cô ta chạy mất!”

Đáng tiếc, phản ứng của ông vẫn chậm một bước. Đặng Nguyên Thiên Diệp đột nhiên móc một quả đạn từ trong túi ra ném lên đất, chỉ nghe “Ầm!” một tiếng, cả phòng khói mù.

Khói mù này có mùi gai mũi, tất cả mọi người sợ có độc. Nhất là Hoắc Gia Tường gần như phản xạ có điều kiện vọt tới bên cạnh Lâm Tuyết, kéo cô vào gian phòng bên cạnh, chỉ sợ khói mù sẽ có ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng cô.

Đợi đến khi toàn bộ cửa sổ phòng mở ra, khói mù tan hết, nào còn bóng dáng của Đặng Nguyên Thiên Diệp?

Hoắc Gia Tường mang theo Lâm Tuyết lần nữa đi ra từ căn phòng bên cạnh, lại nghe được giọng Đặng Nguyên Thiên Diệp giống như oan hồn vang lên, chợt xa chợt gần, không rõ ràng:

“Ha ha, trò chơi này chơi thật hay chứ? Bản tiểu thư vì sự cố này mà đến, nếu không các người ai có thể bắt ta? Chuyện xưa kể xong, đặc sắc

không? Đặc sắc cho một tràng vỗ tay, đừng hẹp hòi như vậy! Đừng hẹp hòi như vậy! Đừng hẹp hòi như vậy...”

Tiếng vọng không ngừng vang lên, giống như loa phim 3D vờn quanh, càng không ngừng thay đổi vị trí ở bốn phương tám hướng, người ở đây không khỏi hoảng loạn.

“Đây là thuật huyền thanh của người Nhật Bản, thật ra bản thân cô ta đã rời đi!” Hoắc Vân Phi nói cho cha mình.

Đằng Nguyên Thiên Diệp rời đi hay không rời đi cũng không quan trọng, mấu chốt là những điều cô ta nói có thật hay không?

Khi Mạc Sở Hàn dùng ánh mắt lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào nhìn về phía Thư Khả, cũng biết từng chữ mà Đằng Nguyên Thiên Diệp nói đều không giả. d

Thư Khả đã hoan toàn hoảng loạn, cô chỉ lắp bắp lặp lại một câu: “Không được tin người phụ nữ điên đó, tôi vốn không biết Vân Thư Hoa... Không đúng, tôi nói tôi vốn chưa từng cấu kết với Vân Thư Hoa...”

Cô hết sức phủ nhận, trùng hợp là giấu đầu hở đuôi!

Mạc Sở Hàn không nói một lời đi lên phía trước, anh đột nhiên một phát vén mạng đen dài che kín mặt của Thư Khả lên, lộ ra khuôn mặt dữ tợn đáng sợ của cô ta.

Toàn bộ miệng vết thương đã lên da non, bác sỹ nói gần nhất có thể làm phẫu thuật tái tạo tai và tái tạo mũi, nhưng bây giờ còn chưa làm, cho nên tai trái và gò má bên trái của cô ta vẫn thiếu sót, cái mũi còn sót lại hai lỗ đen kịt, thoát nhìn giống như con quái vật.

“Đừng!” Thư Khả sợ nhất là bị người nhìn thấy dáng vẻ xấu xí bây giờ của mình, hai tay cô che mặt, kêu khóc lên, “Sở Hàn, anh quá tàn nhẫn! Lại

tin tưởng người khác khích bác đối xử như vậy với em! Hu hu... Anh đừng quên, là Lâm Tuyết hại em thành dáng vẻ này!”

Cả quá trình Lâm Tuyết đều trầm mặc, hoặc nói từ khi Mạc Sở Hàn phản bội cô đến giờ, cô chưa bao giờ giải thích cái gì trước mặt Mạc Sở Hàn.

Mạc Sở Hàn cho rằng đời này cứ như vậy, cô vĩnh viễn sẽ không chủ động giải thích bất cứ vấn đề gì, cũng sẽ không tranh thủ tình cảm với Thư Khả! Cô chính là dùng vẻ thanh cao không tranh quyền thế này tới lăng trì lòng của anh, lăng trì tình cảm của bọn họ, cho đến thương tích đầy mình.

(*) Lăng trì, từng xéo: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

Khi chân tướng rõ ràng, anh cảm giác mình hận nhất không phải là Thư Khả mà là cô — Lâm Tuyết!

Nhưng anh không tiếp tục nhìn cô, hoặc là nói không có dũng khí nhìn cô! Hiện giờ anh cần phải làm một chuyện, giải thích rõ ràng chuyện anh làm với Lâm Tuyết khi đó!

“Cũng bởi vì cô bị hủy khuôn mặt, tôi mới không tiếp tục trừng phạt cô!” Mạc Sở Hàn móc súng lục ra, hòng súng hướng lên trên bắn ba phát lên trần nhà, lạnh lùng nói, “Ba phát này vốn nên bắn vào ngực cô, tôi nể tình cô làm bạn với tôi bao nhiêu năm sẽ bỏ qua cho cô! Cô biến, biến ngay bây giờ, về sau vĩnh viễn không để cho tôi nhìn thấy cô!”

Trừng phạt này chính là tàn nhẫn nhất với Thư Khả mà nói, cô không chừa thủ đoạn nào làm tất cả để cướp đi anh từ bên cạnh Lâm Tuyết, hiện giờ uống phí thủ đoạn, uống phí tâm tư, rơi vào kết cục hủy dung, nào chịu đi.

Đôi tay bụm mặt, cô khóc không thành tiếng, “Sở Hàn, cho dù như thế nào, em yêu anh là thật lòng...”

“Đủ rồi! Không cần khoe khoang cái cô gọi là yêu! Nếu cô thật sự yêu tôi, cũng không nên...” Vốn giữa anh và Lâm Tuyết còn có chỗ cứu vãn, nếu Thư Khả không đạo diễn trò đùa giỡn thiếu chút nữa muốn tính mạng của anh! Một cơn oan giận giấu trong ngực, anh giận đến gương mặt tuần tú xanh mét.

“Sở Hàn, đừng kích động, cẩn thận thân thể!” Hoắc Vân Phi vội vàng đi tới đỡ anh, đồng thời xoa ngực giúp anh, liên tục khuyên nhủ, “Chú ý kiểm chế cảm xúc, hít sâu! Chuyện đều đã qua, tức cũng không làm được gì! Cũng may cậu và Lâm Tuyết đều sống tốt rồi, những tiểu nhân phá hư tình cảm của hai người đã lộ ra nguyên hình, cũng là thời điểm hai người gương vỡ lại lành! Nghĩ về mặt tốt, Lâm Tuyết vẫn là của cậu!”

Thư Khả vừa nghe càng nóng nảy hơn, thì ra Hoắc tam thiếu đang khuyên Mạc Sở Hàn vứt bỏ mình và trọng thập cửu hoan * với Lâm Tuyết. Cô dứt khoát không che mặt nữa, mặc cho khuôn mặt dữ tợn đáng ghê tởm của mình lộ ra trước mặt mọi người, rơi lệ nói, “Sở Hàn, anh nhìn mặt em xem, là Lâm Tuyết đẩy em vào trong lồng chó! Cho dù trước kia em làm sai, vậy trừng phạt thế này cũng đủ nặng rồi! Lâm Tuyết quá tàn nhẫn, cô ta quả thật lòng dạ rắn rết...”

(*) trọng thập cửu hoan: đôi tình nhân đã chia tay lại một lần nữa tốt đẹp.

Có lẽ bất kỳ ai cũng không ngờ Lâm Tuyết sẽ chủ động đi tới, cô thể mà lại đứng trước mặt Lâm Khả, lạnh giọng biện bạch: “Cô đang nói láo! Đêm đó tôi bị Mạc Sở Hàn nhốt vào trong lồng sắt, sao có thể đẩy cô vào trong lồng chó? Tôi không có khả năng lên trời xuống đất như Đổng Nguyên Thiên Diệp đó!”

Có lẽ không ngờ Lâm Tuyết sẽ chủ động đánh chính chân tướng, Mạc Sở Hàn và Thư Khả đều ngây ngốc. Trong trí nhớ đây cũng là lần đầu tiên, trước kia cho dù xảy ra chuyện gì, cô chưa bao giờ chủ động giải thích với Mạc Sở Hàn, cho dù oán trách cũng không có một câu! Mỗi khi Mạc Sở Hàn tổn thương lòng cô, cô luôn dùng cặp mắt trong veo lạnh lùng kia nhìn anh, cho đến khi lòng của anh hoàn toàn lạnh toát.

Thư Khả nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng uất ức khiêu nại với Mạc Sở Hàn: “Em thấy trời sắp mưa, đáng thương cô ta ở trong lồng sắt gặp mưa, nên tốt bụng mở khóa thả cô ta ra...”

“Cô lại thuận miệng nói bậy!” Lâm Tuyết không hề khách khí cắt đứt lời của cô ta, vạch trần, “Cô mở khóa ra không giả, nhưng không phải định thả tôi ra ngoài, mà định thả chó cắn chết tôi!”

Nói xong những lời này, cô quay đầu liếc nhìn Mạc Sở Hàn, chất vấn anh: “Dùng đầu óc của anh suy nghĩ một chút, những con chó kia biết cô ta không biết tôi, tôi làm sao có thể dắt chó vào trong lồng sắt đây? Lúc ấy Thư Khả ở ngoài lồng còn anh khóa tôi ở trong lồng, tôi có cách nào đi dắt chó tới nhét vào căn cô ta sao? Vậy chẳng phải tôi sẽ bị chó ăn trước cô ta một bước!”

Nói trúng tim đen, khiến Thư Khả cũng á khẩu không trả lời được.

Đúng, những con chó Đức kia cực kỳ hung dữ, người ngoài đừng nói dắt chúng, ngay cả đến gần một bước cũng có thể bị xé nuốt! Mà bởi vì có quan hệ với Mạc Sở Hàn, Thư Khả có thể lại gần chúng, cũng có thể dắt chúng đến những chỗ khác.

Giải thích hợp lý duy nhất: Con chó kia chính là do Thư Khả dắt vào trong lồng sắt! Tại sao cô ta muốn dắt chó vào trong lồng sắt? Đáp án vô cùng đơn giản, bởi vì Lâm Tuyết bị giam ở bên trong!

“Cô ta định dắt chó cắn chết tôi, tôi đương nhiên không thể bó tay chờ chết! Khi cô ta mở cửa lồng nhét chó vào, tôi đã vượt lên trước một bước phá vỡ cửa lồng trốn thoát. Cô ta liều mạng lôi tôi lại muốn nhét tôi về, tôi đương nhiên phải đánh lại, cho nên mới đẩy cô ta vào! Con chó kia vốn nhận ra cô ta, cũng không cắn cô ta. Khi đó bả vai tôi có vết thương, mất máu nghiêm trọng, không có bản lĩnh lại giãy vò với cô ta, nên khóa cửa lồng lại! Ai nghĩ tới sau khi trời mưa thì con chó kia đột nhiên nổi điên lên bắt đầu cắn cô ta...”

Mạc Sở Hàn biết, sau khi trời mưa con chó kia bắt đầu công kích Thư Khả, là bởi vì mưa to cọ rửa sạch mùi của cô ta, con chó kia không ngửi thấy mùi “Người mình” sẽ bắt đầu công kích Thư Khả.

Không sai, Lâm Tuyết nói trước sau thống nhất, hoàn toàn phù hợp với căn cứ sự thật, so sánh với lời nói dối liên thiên mở đầu không khớp với lời sau trăm ngàn chỗ hở của Thư Khả, độ tin cậy tự nhiên không thể so sánh nổi! Anh biết Lâm Tuyết nói đúng sự thật, Thư Khả thiếu chút nữa mất mạng trong miệng chó chịu khổ hủy dung hoàn toàn là cô ta tự gây quả đăng gieo gió gặt bão, cũng không oán được bất kỳ ai!

Thư Khả giống như trái bóng cao su xì hơi rồi cuộc không đề cao tình thần lên được, cô biết mình xong rồi! Mỗi một chuyện xấu đã làm đều lộ ra trước mặt Mạc Sở Hàn, hình tượng nữ thần của cô coi như hoàn toàn bị phá hủy.

Lần đầu tiên cầm tiền Lâm Tuyết đưa, cô nói cho Mạc Sở Hàn đó chính là tiền cô đi làm kiếm được. Lần thứ hai cầm tiền Lâm Tuyết đưa, cô chạy đến nước Thái nói cho anh biết Lâm Tuyết thay lòng đổi dạ yêu Vân Thư Hoa, lại hoàn toàn không nói Lâm Tuyết khổ sở rồi rằm và ở thế khó xử.

Cô ta liều mạng bôi đen Lâm Tuyết, liều mạng dán vàng lên mặt mình, sắm vai diễn nữ thần thần thánh, sau khi Lâm Tuyết bị cô ta nói xấu hoàn

toàn thành một người dễ tiện dễ dàng thay đổi tham lam hư vinh thủy tính dương hoa *, cô ta thành công thay thế được Lâm Tuyết ở lại bên cạnh Mạc Sở Hàn.

(*) Thủy tính dương hoa: dễ dàng thay đổi như dòng nước, lừa lướt nhẹ nhàng như hoa dương | chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất

Ban đầu Mạc Sở Hàn còn không chịu tin tưởng, sau khi từ trong nước truyền đến tin tức Lâm Tuyết đính hôn với Vân Thư Hoa, anh hoàn toàn tin Thư Khả, hận Lâm Tuyết.

Thì ra cái gọi là sự thật thật sự không ngờ, buồn cười anh một người thông minh như vậy lại bị người phụ nữ trí thông minh không tính là cao (Cô ta làm mỗi chuyện gần như phải dựa vào Vân Thư Hoa đến bày mưu tính kế cho mình), vẫn dắt mũi của anh đi, đùa bỡn anh xoay vòng vòng!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Gương Vỡ Lại Lành (2)

“Hiện giờ tôi chỉ muốn nói với cô một câu — cô cút cho tôi! Ngàn vạn lần đừng để cho tôi nhìn thấy cô, nếu không tôi thật sự sẽ nhét cô vào trong lồng chó cho chó ăn!” Mạc Sở Hàn quay lại nói với Hoắc Vân Phi, “Lập tức ném người phụ nữ này ra ngoài, tùy tiện cô ta đi đâu, tôi không muốn lại nhìn thấy cô ta!”

“Không, Sở Hàn, anh không thể đối xử với em như vậy! Em yêu anh mà! Em làm tất cả đều bởi vì yêu anh!” Thư Khả biết mình xong rồi, nhưng cô không cam lòng như thế! Cõi lòng tan nát khóc, “Hiện giờ em bị hủy mặt, rời khỏi anh em sẽ hai bàn tay trắng! Anh đừng tàn nhẫn như vậy với em, anh quên thời gian khổ sở nhất ở nước Thái, là em làm bạn bên cạnh anh...”

“Câm miệng!” Trước kia Mạc Sở Hàn cảm kích nhất là cô ta làm bạn, bây giờ mới biết, thì ra Lâm Tuyết cầu xin cô ta đi làm bạn với mình! Cô lấy tất cả tiền của mình giao cho Thư Khả, dặn dò cô ta chăm sóc Mạc Tử Hàn, ai có thể nghĩ đến Thư Khả lấy tất cả làm của riêng, hoàn toàn biến thành công lao của cô ta! Ước muốn duy nhất hiện giờ của anh chính là nói một câu với người phụ nữ này, “Cút!”

Thư Khả bị những người đàn ông cao lớn thô kệch kia kéo đi ra ngoài, cô biết mình xong rồi, mất đi sự che chở của Mạc Tử Hàn, nhan sắc mà cô dựa vào để kiếm sống đã trở nên xấu xí không làm được gì, chỉ có thể đối chết ở vùng đất dã man này! Mong tình yêu đã vỡ tan, hiện giờ cô phải suy tính đến vấn đề thực tế: “Sở Hàn! Cho em một khoản tiền đi! Không phải

anh đã nói, nếu anh và Lâm Tuyết nối lại tình xưa, anh sẽ dùng khoản tiền ketch xù tới bồi thường cho em sao?”

Ban đầu ở trong Thu Cẩm viên, tình cảm của Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết ảm lại (anh đơn phương, Lâm Tuyết thủy chung lạnh lẽo như băng như cũ), anh lộ ra ý tứ muốn dẫn Lâm Tuyết đến nước Thái với Thư Khả, hơn nữa mơ hồ tỏ vẻ, nếu thật sự có một ngày như vậy, anh sẽ không bạc đãi cô ta, sẽ đưa tất cả tài sản riêng ở trong nước cho Thư Khả làm khoản bồi thường. Đây chính là một con số rất lớn, nếu lúc ấy Thư Khả chịu nhận, cô chẳng khác nào ngồi hưởng thụ tổng tài sản gần trăm triệu của ba nhà Vân, Lâm, Mạc cộng lại!

Đáng tiếc lòng người không nên như rắn nuốt voi, Thư Khả định bỏ giang sơn và mỹ nam vào trong túi, không có đường lui trong dòng nước chảy xiết *, kết quả rơi vào tình cảnh công dã tràng, thật sự làm không đến, còn biến thành người quái dị!

(*) Nguyên gốc: 激流勇退 (kích lưu dũng thoái), từ Hán ngữ, chỉ trong dòng nước xiết ngay lập tức lui bước

“Cô còn không biết xấu hổ mà đòi tiền tôi?” Mạc Sở Hàn đột nhiên cười điên cuồng, có lẽ phát hiện điểm ranh giới vô sỉ mới của Thư Khả! Không còn yêu thì tiền, cô gái này thực tế đến đáng sợ!

Anh sao lại có thể luôn tin tưởng mỗi một câu chuyện hoang đường của cô ta, tại sao chưa bao giờ hoài nghi cô ta? “Vân Phi, tôi nói cho cậu biết, cậu dám cho cô ta một phen tiền, về sao chúng ta đoạn tuyệt!”

Hoặc Vân Phi sờ sờ cái mũi của mình, bất cần đời mà nói: “Cậu quản tốt mình đi, tôi mới không cho cô ta tiền đâu! Nhìn dáng vẻ của cô ta, buồn ối đến mức cơm còn không ăn vô!” Nói xong lại gào lên một câu với thuộc hạ của mình, “Mấy người còn ngây ra đó làm gì? Nhanh chóng kéo người phụ nữ này đi! Nhớ vứt càng xa càng tốt!”

“Mạc Sở Hàn, tôi hận anh! Tôi hận anh!...” Cho dù Thư Khả gào thét như thế nào, cũng không có ai để ý đến cô ta. Rồi khỏi sự che chở của Mạc Sở Hàn, cô ta vốn không còn cái gì cả.

Đợi đến khi giọng nói và bóng dáng của Thư Khả hoàn toàn biến mất, cũng không nghe thấy được giọng kêu gào tràn đầy căm hận thê lương của cô ta, rốt cuộc tất cả trở lại yên tĩnh.

Mạc Sở Hàn đi vài bước, chuyển tới trước mặt Lâm Tuyết, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Biết bao lâu, bọn họ đã không cẩn thận nhìn vào đối phương? Vào giờ phút này, anh cũng không muốn nói cái gì, chỉ muốn cẩn thận nhìn cô!

Lâm Tuyết không tránh đi, cô nhìn thẳng vào mắt Mạc Sở Hàn, nhưng trên khuôn mặt xinh xắn tươi đẹp không hề có vẻ mặt dư thừa. Cô bình tĩnh đến gần như lạnh lùng, hoàn toàn không có vẻ kích động giống như Mạc Sở Hàn.

Hồi lâu, Mạc Sở Hàn đột nhiên bước lên trước một bước, lôi cô vào trong ngực anh, ôm chặt thật chặt lấy cô, lúc mở miệng giọng nói đã khàn khàn đến không hòa hợp: “Vì sao không nói cho anh? Vì sao giấu tất cả ở trong lòng của em? Em có biết không, vào lúc anh khổ sở bất lực nhất, anh không phải cần tiền của em mà cần em ở bên cạnh an ủi làm bạn!”

Vào lúc khổ sở nhất, cô không ở bên cạnh anh, thậm chí ngay cả điện thoại cũng ít gọi đến. Anh khi đó, gần như hỏng mất! Tự ái không cho phép anh dây dưa với cô, cô xa cách, anh lảng tránh, khiến hai người hiểu lầm càng lúc càng sâu, cuối cùng đi ngược lại.

Lâm Tuyết ngửa mặt cười, liếc nhìn người đàn ông đã từng yêu sâu đậm, giọng nhẹ đến gần như không thể nghe được: “Tại sao tôi phải nói cho anh? Chẳng lẽ anh không biết tôi là hạng người gì sao?”

Khi anh vô tình tổn thương cô, cô không hề oán trách cũng chưa hề giải thích, thật ra thì trong lòng ghen một hơi! Tại sao anh lại như vậy với cô? Hiểu lầm gì đó cũng là lấy cớ máu chó! Cô cho rằng chỉ cần yêu thật lòng, sẽ phải tin tưởng lẫn nhau, nếu chỉ một điểm này mà không làm được, như vậy tình cảm của bọn họ không cần thiết phải cứu vãn!

Câu trả lời của Mạc Sở Hàn lại khiến cho cô không khỏi chua xót trong lòng! Anh ôm cô thật chặt, trong tròng mắt tuấn tú lộ ra đau thương khắc sâu và bất đắc dĩ, một hồi lâu, khàn giọng hỏi: “Em không nói, làm sao anh biết?”

Anh là người không phải là thần, hơn nữa dưới tình huống chịu đựng đả kích lớn gần như hỏng mất như vậy, tất cả đều mang thái độ hoài nghi. Lúc đó cô xa lánh không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí với anh, để cho anh khổ sở đến muốn tự sát! Cô vì sao lại bình tĩnh như vậy? Tại sao không chịu giải thích rõ ràng với anh? Dù biết anh hiểu lầm cô, nhưng cô đều không có ý tứ cứu vãn, càng không chủ động nói lời xin lỗi anh! Thậm chí, anh đau thương thầm nghĩ cho dù cô nói hai câu ngọt ngào cũng được, tối thiểu có thể khiến cho anh có chỗ trống để cứu vãn!

Cô không có, cô không nói cái gì cũng không chịu làm gì! Cứ lạnh lùng nhìn anh hăm sâu vào trong bùn như vậy, cứ tàn nhẫn nhìn anh đẩy cô càng lúc càng xa như vậy!

Lâm Tuyết mặc cho anh ôm chặt cô, cũng không có ý giãy giụa từ chối, nhưng cô cũng không hề có ý tứ đón ý nói hòa ôn chuyện cũ với anh. Cô chỉ dùng giọng nói lạnh nhạt nói cho anh biết: “Tôi chưa từng phản bội anh, cũng chưa từng làm chuyện có lỗi với anh! Vẫn là anh tổn thương tôi, tất cả đều là lỗi của anh!”

“Đúng!” Mạc Sở Hàn vùi đầu vào hõm vai của cô, rơi lệ trong hương thơm của cô đã lâu không thấy, nước nỡ nói, “Tất cả đều là lỗi của anh!”

“...” Anh rốt cuộc chịu thừa nhận tất cả đều là sai lầm của anh! Tròng mắt lạnh lẽo của Lâm Tuyết thoáng qua vẻ u oán, cô dùng sức đẩy anh ra.

“Tiểu Tuyết!” Anh thật sự không bỏ được cô, nhưng vì sao thái độ của cô kiên quyết không cho phép anh chơi xấu như vậy. Lưu luyện buông thân thể mềm mại thơm ngát của cô ra, anh nhỏ giọng nói, “Anh sai rồi, em phạt anh như thế nào cũng được, đừng giận anh, có được không?”

“Hôm nay tôi đứng ra giải thích tất cả, chính là muốn để cho anh hiểu, Lâm Tuyết tôi không có bất cứ chỗ nào có lỗi với anh! Vì giúp anh, tôi thiếu chút nữa liên lụy đến hạnh phúc cả đời mình! Tôi không trông cậy vào anh mang ơn nghĩa với tôi, chỉ hy vọng anh không cần tiếp tục lấy oán trả ơn!” Lâm Tuyết nhắm hai mắt lại, có lẽ sợ lòng của cô không đủ nguội lạnh, có lẽ ánh mắt dịu dàng đau thương này của Mạc Sở Hàn quá mức mê người, dễ dàng khơi lên rất nhiều ký ức tốt đẹp mà cô đã niêm phong lại. Đều đã qua, cho dù đúng hay sai, giữa bọn họ đã sớm không có đường lui!

Khi mở mắt ra lại, tất cả rồi rầm bồi hồi do dự đều biến mất, thay thế được chính là vẻ bình tĩnh lạnh lùng. Cô khàn giọng nói: “Nếu biết tôi không hề có lỗi với anh, biết là anh oan uổng tôi, có phải từ nay về sau anh sẽ dừng tay rồi không? Không cần bức bách tôi từng bước một, mong giờ cao đánh khẽ bỏ qua cho tôi, chúng ta từ này cầu về cầu đường về đường không liên quan với nhau nữa! Tôi không hề oán anh nữa, anh cũng không hề hận tôi nữa, có được không?”

Cô từng hạ quyết tâm muốn đưa Mạc Sở Hàn vào ngục giam, hiện giờ ý nghĩ này đã phai nhạt! Nếu như tất cả hiểu lầm đều đã cởi bỏ, ân oán giữa cô và Mạc Sở Hàn cũng được tính đến chấm dứt! Cứ như vậy đi! Cô cũng không muốn lại rối rắm, cũng hy vọng anh có thể hoàn toàn để xuống!

Đã từng giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, cuối cùng buông tay lẫn nhau *, không thích không hận là kết cục tốt nhất giữa bọn họ!

(*) Nguyên gốc: 相忘于江湖 (Tương vong vu giang hồ), là câu thành ngữ kinh điển xuất xứ từ “Trang tử”, vốn chỉ hai con cá bởi vì nước suối cạn, bị buộc tiếp khí cho nhau, lấy nước bọt thấm ướt đối phương giữ ướt át. Bọn chúng không khỏi hoài niệm ngày xưa trong giang hồ không hề quen biết lẫn nhau, cuộc sống tự do tự tại. Cũng thấy nhiều ở trong văn xuôi tình cảm, chỉ để tay xuống đối với tình cảm vô cùng cố chấp theo đuổi, buông tay lẫn nhau. (Theo baike)

Thân thể trắng kiện của Mạc Sở Hàn run lên, không ngờ Lâm Tuyết thể mà lại nói ra yêu cầu như thế! Cô nói gì? Đường về đường cầu về cầu! Có có thể làm được! Sao anh có thể làm được!

“Hơ!” Anh cười quái dị, tức giận nói: “Cho em ba phần màu sắc em thật sự mở được phượng nhuộm rồi! Anh oan uổng em thì như thế nào? Lại nói cho dù như thế nào anh cũng chưa từng kết hôn với Thư Khả, cũng không để cô ta sinh đứa nhỏ cho anh! Còn em lại gả cho Phương Tuấn Đào, còn để cho anh ta đụng vào em!”

Dĩ nhiên, nếu lúc này anh biết Lâm Tuyết đã mang thai, đoán chừng sẽ thêm một điều chỉ trích.

“...” Cái con mẹ gì! Tất cả chân tướng rõ ràng, cô yêu cầu hoàn toàn đoạn tuyệt với anh, anh lại then quá thành giận, không lựa lời mà nói chỉ trích cô không giữ thân vì anh! Đàn ông, đều ích kỷ bá đạo không nói lý như vậy sao?

Giận quá hóa cười, Lâm Tuyết dứt khoát xoay người, không muốn tiếp tục lãng phí môi lưỡi với người cực phẩm này nữa.

Thấy hai người lại một lần nữa rơi vào cục diện bế tắc, Hoắc Gia Tường kịp thời ra mặt hòa giải vì bọn họ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Gương Vỡ Lại Lành (3)

“Nếu hiểu rõ đó là do nam nữ chó má khích bác phá hư tình cảm của hai đứa, thì không thể trúng gian kế của bọn họ!” Hoắc Gia Tường nói với Mạc Sở Hàn, “Sở Hàn, nếu muốn nói hấn là cháu sai hơn phân nửa, nên xin lỗi Tuyết Tuyết!”

Tuyết Tuyết? Mạc Sở Hàn bị xưng hô của ông ấy chấn động không nhẹ, thật sự không hiểu tại sao Hoắc Gia Tường lại có thái độ hiền hòa từ ái như vậy với Lâm Tuyết, chỉ có điều ông ấy hết lòng hợp tác anh và Lâm Tuyết vẫn là chuyện tốt! Lập tức vội vàng tỏ thái độ nói: “Cháu đều đã thừa nhận là lỗi của cháu, cô ấy nhất quyết không tha!”

Hoắc Gia Tường lại giận trách: “Vừa rồi rõ ràng bác nghe cháu trách cứ con bé thất thân với Lương Tuấn Đào!”

“Cháu không phải trách cứ cô ấy, chỉ đang nhắc nhở cô ấy, cô ấy cũng không phải trung trinh không đổi! Cháu lại không lẫn lộn cưới người phụ nữ khác, cô ấy gả cho Lương Tuấn Đào!” Đây là chỗ mà Mạc Sở Hàn cực kỳ buồn bực cũng hận Lâm Tuyết nhất, từ đầu đến cuối anh đều không cưới Thư Khả chính là lưu lại chỗ trống cuối cùng để cứu vãn hai người, cô lại không có!

“Vậy cháu rất quan tâm chuyện con bé gả cho người khác sao?” Hoắc Gia Tường hơi không vui hỏi.

Mạc Sở Hàn bình tĩnh cảm xúc lại, nói: “Chỉ cần cô ấy trở lại bên cạnh cháu, cháu cái gì cũng không để ý!”

Hoắc Gia Tường đợi chính là những lời nói này của cậu ta, tranh thủ cho kịp thời cơ, thẳng thắn nói: “Lâm Tuyết đã mang thai! Chuyện này cháu cũng không quan tâm sao!”

“...” Mạc Sở Hàn tròn lớn đôi mắt tuần tú, hình như càng thêm đau lòng.

“Con bé mang thai đứa nhỏ của người đàn ông khác, còn định sinh ra nữa! Cháu có thể tiếp nhận con bé? Hơn nữa coi đứa bé này như của mình?” Hoắc Gia Tường không hề buông lỏng chút nào hỏi tới.

Sau khi đứng thẳng bất động một lúc lâu, Mạc Sở Hàn mới tiếp nhận được hơn nữa tiêu hóa được đả kích này, ổn định tinh thần, anh há miệng định trả lời

Không đợi anh mở miệng, Lâm Tuyết giành nói trước: “Tôi sẽ không rời khỏi Lương Tuấn Đào! Cũng vĩnh viễn không đi theo Mạc Sở Hàn nổi lại duyên xưa! Gương đã vỡ cho dù dính lại cũng vẫn có vết rách, tôi không muốn hôn nhân mang theo vết rách như vậy!”

Coi như chưa từng có tình yêu với Lương Tuấn Đào, nhưng anh ở bên cạnh cô, cô cảm giác thật kiên định cũng rất sung sướng! Tình cảm với Mạc Sở Hàn đã hoàn toàn phai mờ gần như không còn dưới lần lượt hành hạ đả kích đau lòng, cô mệt mỏi, mệt mỏi rồi, chán ghét rồi!

“Tuyết Tuyết, con suy nghĩ rồi hãy nói!” Hoắc Gia Tường vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng khuyên cô, “Đừng quên thân phận của con! Chờ Lương Tuấn Đào biết được chân tướng, con nghĩ cậu ta còn có thể đối xử với con giống như trước đây sao? Cho dù nó không quan tâm, nhưng người nhà của nó thì sao? Còn có quân đội trong nước, khi bọn họ biết được con

là con gái của Hoắc Gia Tường ta, con cho rằng bọn họ còn có thể để cho con tiếp tục lưu lại đây sao?”

Lâm Tuyết là con gái của Hoắc Gia Tường? Mạc Sở Hàn một lần nữa cảm thấy giật mình! Khó trách từ lúc đi vào vẫn cảm thấy thái độ Hoắc Gia Tường với Lâm Tuyết là lạ, tình cảm cha con đó tự nhiên lộ ra vốn không thể che hết. Rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao Hoắc Gia Tường liều mạng hợp tác cho anh và Lâm Tuyết, còn phối hợp tìm nhân chứng đến mở ra chân tướng sự thật, xóa bỏ tất cả hiểu lầm giữa anh và Lâm Tuyết.

Tâm niệm vừa chuyển, lại nảy sinh hy vọng. Chuyện này dễ làm! Nếu Lâm Tuyết thật sự là con gái của Hoắc Gia Tường, như vậy nhân duyên giữa anh và Lâm Tuyết là thích hợp nhất!

Lần nữa tới gần Lâm Tuyết, lần nữa chìa cánh tay cứng rắn ra ôm lấy cô, tròng mắt tuần tú dịu dàng thâm tình kiên định không dời, “Tiểu Tuyết, để cho chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, để cho anh yêu em lần nữa! Từ nay về sau, anh sẽ đối xử tốt với em gấp bội, tới bồi thường tất cả hiểu lầm và thua thiệt của anh với em! Cho anh thêm một cơ hội, có được không?”

“Không được!” Lâm Tuyết cự tuyệt không chút do dự, cô cúi gằm bên tai anh nhẹ nhàng nói một câu, thân thể cứng rắn của anh lập tức run lên, giống như tượng đá đóng băng không thể động đậy nữa. Sau đó cô lại từ từ đẩy anh ta ra, nói, “Tôi lại không có cách nào yêu anh rồi, mỗi khi gặp lại anh tôi sẽ nghĩ đến những uất ức và tổn thương mà mình đã phải chịu kia, sẽ nhớ tới những chuyện cũ làm tôi tan nát cõi lòng khổ sở! Nếu như anh thật sự có vài phần áy náy với tôi, xin tự nhiên buông tay không cần dây dưa tôi nữa, không nên tới quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của tôi!”

Hoắc Gia Tường ở bên cạnh dậm chân liên tiếp, Hoắc Vân Phi, nhớ một ngụm nước miếng, nhỏ giọng mắng gù đó.

Có hộ vệ đi tới nói: “Tiên sinh, bác sỹ đưa tới kết quả giám định!”

“Lấy ra!” Hoắc Vân Phi tiến lên cướp lấy, mở ra nhìn một chút, gương mặt tuần tú lạnh nhạt không cảm xúc.

Hoắc Gia Tường ngã ngồi trong ghế, lấy khăn tay ra lau mồ hôi đổ trên trán, vô lực hỏi, “Sao, như thế nào?”

Hoắc Vân Phi không để ý tới lời của cha mình, mà phe phẩy tờ kết quả giám định tới trước mặt Lâm Tuyết, phần nộ trách mắng: “Tự em xem đi! Tôi cũng không biết trong lòng em đang suy nghĩ điều gì? Bằng vào thân phận này em còn mong trở lại bên cạnh Lương Tuấn Đào? Còn mơ mộng hão huyền trở lại quân đội sao? Bên kia không chứa chấp được em?”

Lời này truyền vào tai Hoắc Gia Tường không thể nghi ngờ là âm thanh của vui sướng, mà truyền vào trong tai Lâm Tuyết lại là sấm sét giữa trời quang, có thể nghĩ tới đả kích cho cô. Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm tư, nhưng lúc bằng chứng sự thật đặt ở trước mắt, cô vẫn không chịu nổi, thân thể mềm mại lung lay hai cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Mạc Sở Hàn đỡ cô theo bản năng, nhìn khuôn mặt trắng bệch và đôi môi run rẩy của cô, biết cô nhận phải đả kích không nhỏ.

Trong lúc nhất thời im lặng yên tĩnh, cũng không ai nói gì nữa, đều đang tiêu hóa tin tức vừa mới chứng thực.

Một hồi lâu, Lâm Tuyết đột nhiên đẩy Mạc Sở Hàn ra, không nhìn Hoắc Vân Phi, khàn giọng nói với Hoắc Gia Tường: “Ông đã đồng ý với tôi, chờ kết quả giám định đi ra, cho dù kết quả như thế nào cũng sẽ thả tôi đi? Chẳng lẽ ông định nuốt lời sao?”

“...”Thì ra con bé vẫn cố ý phải đi, Hoắc Gia Tường cười thầm không tiếng động, Hoắc Vân Phi trợn to mắt nhìn, chỉ có Mạc Sở Hàn ngược lại bình tĩnh.

“Thả cô ấy đi thôi!” Mạc Sở Hàn kiên quyết nói với Hoắc Gia Tường: “Dưa cưỡng ép hái thì không ngọt, nếu như cô ấy cảm thấy... Bên kia tốt, vậy để cho cô ấy trở về đi!”

Hoắc Gia Tường vô lực giơ tay, giống như dưa đám không nói được lời nào!

Lâm Tuyết không ngờ Mạc Sở Hàn sẽ nói chuyện giúp cô, chỉ nhìn anh một cái, cô liền không chút do dự xoay người rời đi.

Những hộ vệ kia tránh ra một con đường, trơ mắt nhìn cô rời khỏi phòng ra ngoài cửa.

Hoắc Vân Phi giận đến đấm một quyền lên bàn, “Rầm!” Một âm thanh vang lên, tất cả chén đĩa bình ly trên bàn nhất thời nhảy bắn lên, “Loảng xoảng loảng xoảng!” Võ vụn đầy đất.

“Cậu ngu hả? Tại sao thả con bé đi?” Hoắc Vân Phi oán giận Mạc Sở Hàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Cứ mang con bé tới chỗ của cậu đi, xem con bé có thể chấp cánh bay không? Chỉ cần cậu thật lòng thương yêu con bé, tôi và cha cũng sẽ không quản!”

Mạc Sở Hàn lắc đầu cười khổ, trông mắt tuần tú lại lộ ra đau thương không nhìn được. Lâm Tuyết nói đúng, cô không sai, từ đầu đến cuối người sai đều là anh! Là anh phụ thâm tình của cô làm tổn thương tình cảm của cô, không khoan nhượng đẩy cô vào trong ngực người đàn ông khác. Hiện giờ biết được chân tướng, anh định gương vỡ lại lành, đáng tiếc tình yêu của cô đã không còn tồn tại nữa!

Mới vừa rời Lâm Tuyết cúi gần bên tai anh nói một câu, gần như làm anh khổ sở đến ruột gan đứt từng khúc, cô nói: “Tôi có yêu anh, đã từng yêu trọn vẹn!”

Không người nào có thể biết đau thương của anh trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc hiểu rõ, anh thật sự mất đi cô, vĩnh viễn không thể cứu vãn. Thạch Vũ chọn lựa mấy người anh em có bản lĩnh tốt nhất, trang bị vũ khí hoàn hảo, chuẩn bị tối nay lần vào địa bàn nhà họ Hoắc tìm kiếm Lâm Tuyết.

“Có một hộ vệ bên cạnh Hoắc Gia Tường là anh em có giao tình tốt nhất với tôi, hai chúng tôi đã tham gia nhiều trận đấu quyền anh, lần này tôi cầu cậu ấy, cậu ấy rất sung sướng mà bằng lòng. Căn cứ vào tin tức cụ thể cậu ấy cung cấp, tối nay tôi tuyệt đối có thể cứu Lâm Tuyết ra!”

Thấy Lương Tuấn Đào cũng đang lau súng chuẩn bị, Thạch Vũ vội vàng ngăn lại nói: “Người do tôi đánh mất, dĩ nhiên do tôi tìm cô ấy trở lại! Hành động lần này quá nguy hiểm, cậu không cần đi!”

“Cô ấy là vợ tôi!” Lương Tuấn Đào nhếch mày lên, liếc Thạch Vũ một cái, thẳng thắn mà nói, “Tự anh đi tôi không yên lòng!”

“...”

Nếu tin tức người anh em của Thạch Vũ cung cấp tin tức có thể tin tưởng, tối nay bọn họ liên thủ trong ứng ngoài hợp, khả năng cứu Lâm Tuyết ra là khá lớn.

Nghe nói Hoắc Gia Tường đối xử tử tế với Lâm Tuyết, cũng không làm khó cô, còn tìm bác sỹ truyền dinh dưỡng và tiêm thuốc an thai cho cô, điều này khiến cho Lương Tuấn Đào nghi ngờ không hiểu đồng thời cũng giống như trút được gánh nặng.

Cho dù động cơ của Hoắc Gia Tường như thế nào, chỉ cần tạm thời không làm tổn thương đến Lâm Tuyết, cho anh một chút thời gian, anh nhất định có thể cứu cô ra.

Khi đang chuẩn bị, Triệu Bắc Thành đột nhiên tỏ vẻ vui mừng chạy tới, lớn tiếng la hét: “Lão đại, tin tức vô cùng tốt!”

Nhếch mày lên, Lương Tuấn Đào tức giận trách mắng: “Nói chuyện tử tế!”

Lâm Tuyết còn chưa thoát hiểm, hiện giờ tin tức tốt gì cũng không có sự hấp dẫn với anh.

“Chị dâu trở lại!” Triệu Bắc Thành lớn tiếng kêu, “Bây giờ chị dâu trở về rồi!”

Lương Tuấn Đào ngây ngốc, còn chưa kịp tiêu hóa tin tức cực vui này, chỉ thấy Lâm Tuyết thật sự theo sát phía sau đã đến.

Bước chân của cô rất nhanh, sau khi nhìn thấy Lương Tuấn Đào thì càng tăng thêm tốc độ chạy tới, trực tiếp nhào vào trong ngực anh, lúc ngẩng đầu lên khẽ thở gấp.

Ôm ôn hương nồng ngọc trong lòng, Lương Tuấn Đào hoảng hoảng hốt hốt cảm giác, đây không phải đang nằm mơ chứ!

“Tuấn Đào!” Lâm Tuyết nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú như vẽ của anh, rốt cuộc hiểu rõ một ngày không gặp, như cách ba thu.

Một tay Lương Tuấn Đào ôm chặt lấy cô giống như chỉ sợ cô lại biến mất không thấy, một tay từ từ sờ lên nụ cười của cô, cảm giác tay ấm áp quen thuộc, xúc giác thật sự chân thật này nhắc nhở anh trước mắt tất cả đều không phải nằm mơ!

“Vợ, em thật sự trở lại!” Anh vui mừng trợn to mắt sáng, không thể tin hỏi, “Sao em trở về được?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Nhìn Không Thấu (1)

Lâm Tuyết nóng lòng trở về, chỉ muốn mau chóng trở lại lồng ngực ấm áp của Lương Tuấn Đào, vẫn chưa nghĩ ra phải giải thích với anh nguyên nhân mình có thể bình yên trở về. Lúc này nghe Lương Tuấn Đào hỏi, không khỏi mắc kẹt trong cổ họng. Cô rơi vào trong tay nhà họ Hoắc, làm sao có thể dễ dàng trốn về? Nói ra bất kỳ kẻ nào cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thấy Lâm Tuyết rối rắm nhíu chặt chân mày, Lương Tuấn Đào không khỏi rất đau lòng, vội vàng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, khuyên lơn: “Chỉ cần bình an trở về là tốt rồi, không cần nghĩ nhiều! Mệt không? Anh để Vân Phàm tới đây kiểm tra một chút cho em!”

Anh ôm cô đến ngồi xuống trên ghế sa lon, kêu người pha sữa nóng cho cô uống, sau đó để Vân Phàm tới đây làm kiểm tra cho cô.

Thạch Vũ đi lên trước, chăm chú nhìn Lâm Tuyết hồi lâu, thấy thái độ đối phương lạnh lẽo, liền thúc thời không đến gần cô, chỉ nói với Lương Tuấn Đào: “Không có việc gì thì tốt rồi, tôi đi về!”

“Ừm!” Lương Tuấn Đào ngẩng đầu lên, nói với Thạch Vũ, “Tôi sẽ ở bên cạnh cô ấy, anh đi nói với các anh em hủy bỏ hành động giải cứu tối nay, để Triệu Bắc Thành phối hợp với anh bố trí cho bọn họ tiếp tục huấn luyện!”

Gật gật đầu, Thạch Vũ vô tình hay cố ý liếc nhìn Lâm Tuyết một lần, thấy cô từ đầu đến cuối đều không nhìn mình, tròng mắt đen buồn bã, xoay người rời đi.

Thạch Vũ vừa rời đi, Vân Phàm đã tới rồi. Anh mang hòm thuốc cấp cứu, bước chân vội vã đi tới.

Vừa nhìn thấy Lâm Tuyết bình an vô sự vùi trong ngực Lương Tuấn Đào, Vân Phàm không khỏi cười nói: “Nghe người khác nói tôi còn không tin, không ngờ cô thật sự chạy trở lại!” Cuối cùng lại giơ ngón tay cái lên khen cô, “Lợi hại!”

Không phải Vân Phàm cố ý khen cô để cô vui vẻ, mà bội phục từ trong thâm tâm. Rơi vào trong tay nhà họ Hoắc còn có thể toàn thân mà lui, bản lĩnh này tuyệt đối không giống như vật thường.

Vân Phàm nói tất cả đều là ca ngợi, lúc này nghe vào trong tai Lâm Tuyết lại thành châm chọc nói không ra. Không sai, cô bình an vô sự chạy trở về, nếu như không có một lý do làm cho người ta tin phục, cô vốn không nói được!

Lương Tuấn Đào vẫn không hỏi cô lý do, cẩn thận chỉ sợ xúc động tâm tình của cô ảnh hưởng tới thai nhi. Ra tay làm dấu với Vân Phàm, ý bảo cậu ta làm nhiều ít mở miệng.

Biết điều câm miệng, Vân Phàm đi lên trước làm kiểm tra cho Lâm Tuyết, trong lúc nhất thời trở nên rất yên tĩnh, yên tĩnh này ít nhiều cũng hơi khiến cho người ta lúng túng gấp gáp.

Sau khi làm xong kiểm tra, Vân Phàm nói đúng sự thật: “Thai nhi hơi không ổn, lập tức tiêm thuốc an thai!”

Lương Tuấn Đào giật nảy mình, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vân Phàm ghim dây truyền dịch cho Lâm Tuyết, tiêm thuốc an thai và chất dinh dưỡng, lúc này mới trả lời Lương Tuấn Đào: “Chắc do chịu ảnh hưởng của cảm xúc!”

Ngay sau đó Lương Tuấn Đào liên tưởng tới Lâm Tuyết ở bên nhà họ Hoắc kia khẳng định bị chuyện gì kích thích, nhưng anh không hỏi, rất cẩn thận tránh cho xúc động đến tâm tình của cô. Ôm cô, vỗ về cô giống như đối xử với con nít, dịu dàng an ủi: “Không sao! Ở trong lòng anh, ai cũng không thể tổn thương em!”

Thời gian một ngày một đêm qua cô gần như không chớp mắt, lúc này rúc vào lồng ngực rắn chắc rộng rãi của anh, ngửi mùi phái nam quen thuộc dễ ngủ, lập tức buông lỏng xuống, ngáp một cái, từ từ khép mi lại.

Lương Tuấn Đào nháy mắt ra hiệu với Vân Phàm đứng ở đối diện, Vân Phàm hiểu ý, mang mọi người trong phòng đi ra, khi đi ra thì khép cửa phòng lại.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Lương Tuấn Đào thử thăm dò bắt đầu hôn cô yêu cô.

Đầu tiên hôn mái tóc của cô, thấy cô vẫn khép mi không có phản ứng gì, lại nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp và cánh môi đầy đặn. Thử thăm dò dùng đầu lưỡi tiến vào trong miệng thơm của cô, cạy mở hàm răng trắng của cô, nhắm nháp thơm tho của cô, dụ cô triền miên với anh.

Lâm Tuyết đáp lại anh theo bản năng, hai gò má tái nhợt hiện lên rặng mây hồng ngượng ngùng.

Lương Tuấn Đào chú ý tới cô thay bộ đồ khác, không phải bộ đồ mặc ngày hôm qua. Mắt sáng thoáng qua một tia lạnh lẽo, anh không biến sắc luồn tay vào trong quần áo của cô, dịu dàng vuốt ve cô, đồng thời chân cường tráng thon dài có lực tách hai chân khép chặt của cô ra.

Cô “Ủm” một tiếng yêu kiều, rớt cuộc giận trách: “Anh định làm gì? Em đang truyền nước biển!”

Nhìn đôi mắt sáng trong suốt của cô kèm theo nũng nịu giống như ngày thường, không bởi vì cử động thân thiết của anh mà sợ hãi, anh xác định cô không bị xâm hại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉnh lại quần áo cho cô, một lần nữa ôm cô vào trong lòng, dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan, nhắm mắt lại ngủ một giấc đi! Buổi tối sẽ cho em!”

“Thân thể không thoải mái, anh tạm thời yên tĩnh một chút đi!” Nụ cười tái nhợt cuối cùng tràn ra ý cười giận dữ then thừng, cô hoạt động thân dưới, tìm một tư thế thoải mái nhất, một lần nữa khép mắt lại, vùi ở trong ngực anh từ từ yên tâm ngủ thiếp đi.

Lương Tuấn Đào giữ chức cái đệm hình người, lại vui vẻ chịu đựng. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt gầy gò của cô, yêu thương hôn lên chóp mũi thanh tú của cô.

Trong giấc mộng cô cảm thấy hơi nhột, còn tưởng rằng có con muỗi đốt cô, liền nâng tay bị ghim dây truyền dịch lên định đẩy thứ quấy rầy giấc ngủ của cô.

Vội vàng nắm tay thon của cô, dùng bàn tay cẩn thận cố định lại, không để cho cô lộn xộn, tránh lệch kim truyền.

Cô bình an trở về khiến cho lòng co thắt lại một ngày một đêm của anh cuối cùng hoàn toàn thả lỏng, anh cũng mơ hồ buồn ngủ, chỉ có điều chống lại không nhắm mắt. Vào giờ phút này, anh bắt đầu suy nghĩ tới một vấn đề khó hiểu: Cô trốn ra khỏi như thế nào?

Vân Thư Hoa lái xe đến tiệm trà sang trọng nhất Ngưng Hương cư, xuống xe, anh tiện tay giao chìa khóa xe cho cậu em đến lái xe ở cửa, mặc cho nó chạy đến bãi đậu xe, bước chân không hề dừng mà đi tới cửa chính thủy tinh xoay tròn.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài có đặt trước không?” Nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp mặc sườn xám đi tới gần, cung kính hỏi.

Khoát khoát tay ý bảo cô lui ra, sau đó Vân Thư Hoa trực tiếp đi về phía thang máy khách quý.

Anh quen đường quen lối nơi này, bởi vì mỗi lần Đặng Nguyên Thiên Diệp đều lựa chọn phòng bao giống nhau, chưa từng thay đổi. Cô nói, cô bị bệnh tự kỷ, một khi nhận đúng thứ gì hoặc người nào đó, thì sẽ một mực thích không bao giờ thay đổi. di3n~d@n`l3q21y"d0n

Hôm nay, anh có vẻ tức giận, không chậm chạp tao nhã giống như vẻ quý ông thường ngày, bước chân vội vã thậm chí mang theo cực kỳ tức giận đi vào trong thang máy.

Vân Thư Hoa đẩy cửa vào phòng trà, thấy Đặng Nguyên Thiên Diệp mặc sườn xám thêu hoa, đang bày trà đạo.

Nhân viên phục vụ sớm bị đuổi ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nghe tiếng bước chân của Vân Thư Hoa đi tới, rõ ràng gấp gáp hơn thường ngày, cô không biến sắc khẽ mím môi. Cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục bày trà đạo của cô, mỗi một bước, mỗi một trình tự đều không hề qua loa chút nào, cực kỳ nghiêm túc tập trung.

“Anh biết không? Thật ra thì trà đạo trước từ Trung Quốc truyền đến Nhật Bản, sau khi Nhật Bản phát dương quang đại * thì một lần nữa truyền về Trung Quốc! Nói cho cùng, môn nghệ thuật này là thanh xuất vu lam thẳng vu lam, cuối cùng quy hồi vu lam **!” Đặng Nguyên Thiên Diệp cuối cùng nâng trán lên, thản nhiên cười với Vân Thư Hoa, “Trong anh có em, trong em có anh!”

(*) phát dương quang đại: Là một thành ngữ, cơ bản là ý khiến những tác phong tốt, truyền thống tốt được phát triển mở rộng.

(**) Thanh xuất vu lam thắng vu lam, cuối cùng quy hồi vu lam: nghĩa đen màu xanh xuất phát từ màu lam nhưng đẹp hơn màu lam, cuối cùng lại quay về màu lam, ý chỉ đi vòng đi vào cuối cùng vẫn quay về điểm xuất phát.

Vân Thư Hoa không nói lời nào mà nhìn chăm chăm vào cô ta, trong đôi mắt ấm áp cũng là lạnh lẽo thấu xương.

Đằng Nguyên Thiên Diệp xoay tách trà bằng sứ tinh tế có nắp trong tay, sau đó mở nắp, nhẹ nhàng ngửi làn khí mờ mịn, say mê nhắm mắt lại: “Em thích nhất trà Long Tĩnh minh tiền * dùng bếp củi thất tinh ** sao ra, mùi hương thoang thoảng thấm vào ruột gan giống như mùi trên người anh!”

(*) Trà Long Tĩnh minh tiền: là trà Long Tĩnh hái và gia công trước và sau tiết thanh minh (trong vòng 10 ngày), là loại trà đắt nhất trong các loại trà Long Tĩnh.

(**) Bếp thất tinh: bếp dùng gạch xây bảy lỗ (ý tương đối, chỉ bếp xây có nhiều lỗ), dùng củi gỗ sao chẻ, chẻ sẽ có mùi khói nhàn nhạt

“...” Vân Thư Hoa mặc cho cô ta tự biên tự diễn, không đáp lại, nhưng lồng ngực của anh đang đập phồng kịch liệt, kiềm chế cảm xúc giận dữ nào đó.

Chậm rãi mở đôi mắt sáng ra, Đằng Nguyên Thiên Diệp lần nữa đẩy kín tách trà, lại xoay xoay trong tay, cô chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Vân Thư Hoa, bưng tách trà cho anh, dịu dàng nói: “Mở ra xem một chút, trong nước trà có tim nhảy lên! Ở Trung Quốc các anh, sợ rằng đã không có ai có thể pha trà đạo đạt tới cảnh giới tối cao — huyền ảnh thuật!”

Vân Thư Hoa nhìn tách trà Đặng Nguyên Thiên Diệp đưa tới, đột nhiên đưa tay hung hăng gạt xuống đất.

“Loảng xoảng loãng xoảng!” Tách trà có nắp bằng sứ tinh tế rơi vỡ nát trên nền nhà bằng gỗ tẻch, nước trà nóng bỏng bắn tung tóe đầy đất, hương trà bốn phía.

“Không cần giả điên giả khùng với tôi nữa!” Vân Thư Hoa không thể nhịn được gào thét với cô ta, “Cô đồ đàn bà điên! Phá hủy tất cả của tôi!”

Đặng Nguyên Thiên Diệp nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, không có vẻ sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt Vân Thư Hoa đang lửa giận ngất trời, cười khanh khách nói: “Anh nên cảm ơn em mới đúng! Nếu không phải nhờ em, bây giờ anh vẫn còn tiếp tục nằm mơ đi! Trước kia Lâm Tuyết yêu là Mạc Sở Hàn, bây giờ yêu Lương Tuấn Đào, Vân Thư Hoa anh vĩnh viễn không bao giờ đi vào lòng cô ấy, trước kia là như vậy, sau này vẫn là như vậy!”

“Đừng tự cho là thông minh trước mặt tôi!” Vân Thư Hoa cắn răng nghiêng lợi, tức giận khiến cho ngũ quan tuấn tú của anh vằn vẹo, chỉ vào lỗ mũi Đặng Nguyên Thiên Diệp, anh căm hận nói: “Tôi nói cho cô biết, trước kia tôi không yêu cô, hiện giờ tôi còn ghét cô hơn!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Nhìn Không Thấu (2)

“Ô!” Đẳng Nguyên Thiên Diệp cười kỳ quái, “Anh còn có lợi thế gì mà lớn lối như thế? Thư Khả xong rồi, kim bài miễn tử thay anh cầu xin tha thứ đã thành phế thải, Mạc Sở Hàn sẽ không tiếc bất cứ giá nào lấy tính mạng của anh! Anh cho rằng anh núp ở bên cạnh con đàn bà Lý Văn San kia thì Lý Ngạn Thành có thể giữ được mạng của anh sao?”

Vân Thư Hoa hận vô cùng ngược lại cười, nói: “Thì cứ coi như tôi rời khỏi nhà họ Lý, cũng sẽ không đi cùng với cô! Đẳng Nguyên Thiên Diệp, tôi cực kỳ thất vọng về cô! Sớm biết cô là loại đàn bà này, khi ở Nhật Bản tôi sẽ không để ý không hỏi đến cô dây dưa với cô!” Nói xong những lời này, anh cảm hận xoay người, không chút do dự định rời đi lúc này.

“Đừng đi!” Đẳng Nguyên Thiên Diệp vội vàng ôm lấy eo khỏe của anh từ phía sau, khẽ nghẹn ngào, “Thư Hoa, em yêu anh! Đi chung với em trở về Nhật Bản đi, quên tất cả nơi này, quên mất người phụ nữ tên Lâm Tuyết đó, chúng ta ở chung một chỗ có được không?”

“Người si nói mộng!” Vân Thư Hoa hung hăng kéo hai cánh tay của cô đang ôm anh ra, dùng sức đẩy cô, “Tôi vĩnh viễn sẽ không muốn gặp lại cô!”

“Thư Hoa!” Đẳng Nguyên Thiên Diệp định đuổi theo, nhưng Vân Thư Hoa không hề lưu luyến rời đi. Nghe được tiếng sập cửa lửa giận ngút trời kia, nhìn mảnh sứ vỡ vụn đầy đất và nước trà ướt nhẹ, giống như trái tim vỡ đầy đất của cô.

Đặt Lâm Tuyết đang ngủ say vào trong chiếc ghế sa lon mềm mại bằng da thật, thêm gối đầu cho cô, lấy thêm chăn đắp lên. Điều chỉnh tốc độ truyền dịch, Lương Tuấn Đào đứng dậy đi ra phòng ngoài.

Trong phòng khách, Thạch Vũ đã đợi một lúc lâu, thấy Lương Tuấn Đào ra ngoài, liền đứng lên, nói: “Biết rõ nguyên nhân!”

Lương Tuấn Đào đi nhanh tới, ngồi xuống trước mặt Thạch Vũ, hơi lo lắng hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tuyết không hề bị thương mà trốn về tới, anh đương nhiên vui mừng, chỉ có điều... Điều này cũng không khỏi thật quý dị! Không biết rõ nguyên nhân cụ thể, trong lòng anh vẫn rất lo lắng.

“Hoắc Gia Tường để bác sỹ xét nghiệm DNA, chứng minh Lâm Tuyết là con gái ruột thịt thất lạc nhiều năm của ông ta! Ông ta muốn cầu xin cô ấy ở lại bên cạnh ông ta, Lâm Tuyết thà chết không theo, sau đó ông ta để cô ấy trở lại!” Thạch Vũ báo lại tin tức mới nhất có được từ chỗ bạn của mình.

“...” Một hồi lâu Lương Tuấn Đào không nói được thành lời, chỉ có thể trợn to mắt không thể tin nhìn chăm chăm vào Thạch Vũ.

Thạch Vũ bị phản ứng của cậu ta làm cho luống cuống, do dự một chút, nói: “Tin tức quả thật có thể tin, bạn của tôi không lừa gạt tôi!”

Lâm Tuyết là con gái ruột thịt thất lạc nhiều năm của Hoắc Gia Tường? Đây là nội dung màn kịch đặc biệt máu chó lại bố trí lên người anh và Lâm Tuyết? Đánh chết anh cũng không tin!

“Không thể nào!” Lương Tuấn Đào ổn định tinh thần, kiên quyết phủ nhận tin tức Thạch Vũ dò được, “Đây nhất định là do Hoắc Gia Tường cố ý bịa đặt ra để kích bác quan hệ của tôi và cô ấy!”

Thạch Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, “Ừ, cũng có khả năng này!”

Bạn của anh sẽ không lừa anh, chỉ có điều Hoắc Gia Tường quỷ kế đa đoan, cũng có khả năng bịa ra màn kịch này... Chỉ có điều, trong lòng anh đang nghĩ, động cơ của Hoắc Gia Tường là gì chứ? Thay vì bịa ra chuyện xưa này để gạt người, còn không bằng trực tiếp giữ Lâm Tuyết ở lại đó làm con tin còn có tác dụng hơn.

Dĩ nhiên, những chuyện này chỉ là phỏng đoán ở trong lòng anh, cũng không nói ra. Dù sao chỉ cần Lâm Tuyết an toàn trở lại, anh yên lòng! Nếu không tối nay anh nhất định dùng cả tính mạng đi cứu cô!

Lúc rút kim, Lâm Tuyết thức tỉnh. Cô mở to hai mắt trong veo sợ hãi, lập tức được một cánh tay mạnh mẽ mà có lực ôm vào trong ngực.

Lòng khẩn trương trong nháy mắt chậm rãi buông lỏng, cô ôm vòng eo tráng kiện có lực của anh, mắt nhập nhèm chớp chớp, hỏi, “Bây giờ là giờ gì?”

“Ngoan, đã trễ rồi, dậy ăn chút gì!” Lương Tuấn Đào dịu dàng dụ dỗ.

“Ừm, em còn muốn ngủ!” Lâm Tuyết chui vào trong ngực anh, giống như con mèo nhỏ lười biếng.

Lương Tuấn Đào để người bật sáng đèn, ánh đèn lập tức chiếu sáng bên trong phòng giống như ban ngày, đuổi hết bóng mờ, cũng đuổi đi cơn buồn ngủ của Lâm Tuyết.

Dưới khuyến can của Lương Tuấn Đào, cô đứng dậy hơi hoạt động một chút, cảm giác tốt hơn nhiều. Cho nên khi bữa ăn tối được bưng lên, ngửi thấy mùi thơm thức ăn, cô đột nhiên có khẩu vị.

Dùng cơm cùng với cô, Lương Tuấn Đào ăn những món ăn nhẹ đặc biệt chuẩn bị vì phụ nữ có thai, cũng không cảm thấy vô vị. Chỉ cần nhìn cô ăn ngon, anh ăn cái gì cũng không đáng kể.

Một bữa cơm, cô ăn gần như không biết ngán, cảm thấy phản ứng nôn nghén của mình hoàn toàn khỏi rồi. Chỉ cần trở lại bên cạnh anh, không cần có nhân tố bên ngoài kịch liệt kích thích, phản ứng trong thời gian mang thai của cô cũng không phải rất mãnh liệt, ở trong phạm vi bình thường.

Lương Tuấn Đào gấp thức ăn chan canh cho cô, thời gian nhìn cô ăn nhiều hơn.

Ăn được không sai biệt lắm thì Lâm Tuyết cảm thấy Lương Tuấn Đào trầm mặc khác hẳn với bình thường, liền ngược mắt quan sát anh mấy lần, khuôn mặt đàn ông tuấn tú như vẽ hình như có vẻ nghiêm túc và thâm trầm thường ngày không có.

Trái tim nhạy cảm “Thình thịch” nhảy lên, cô ngừng đưa, cũng ngừng nuốt.

Nhận thấy tâm tình xao động của cô, Lương Tuấn Đào vội vàng ngừng đầu lên, nheo mắt nhìn cô khẽ mím môi cười yếu ớt, dịu dàng hỏi: “Làm sao rồi?”

Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhỏ giọng hỏi ngược lại anh: “Anh làm sao ấy?” “...” Không thể không nói suy nghĩ của con quỷ nhỏ này thật sự tinh tế đến đáng sợ, bất kỳ biến hóa rất nhỏ nào của anh cũng không trốn thoát được ánh mắt của cô. Đẩy ghế dựa, cách cô gần hơn một chút, anh bưng cháo trắng lên tự tay đút cho cô ăn.

Lắc đầu một cái, cô kiên trì vấn đề mới vừa rồi; “Anh có tâm sự gì!”

“Ăn cơm xong chúng ta lại nói có được không?” Trong mắt sáng tràn đầy nụ cười ôn hòa, giọng của anh vô cùng nhẹ vô cùng dịu dàng, tràn đầy

vẻ dồ dành.

Ngoan ngoan hé miệng, cô hưởng thụ anh dịu dàng chăm sóc, để anh đút cháo cho cô ăn.

Ăn xong nửa chén cháo, cô khoát khoát tay ý bảo anh đã no rồi.

Tự tay lau sạch khóe miệng cho cô, Lương Tuấn Đào theo thói quen ôm cô vào trong ngực, giọng nói rất nhẹ nhàng, “Nào, vợ, em nói một chút xem đối phó với cha con nhà họ Hoắc như thế nào?”

Thân thể mềm mại run lên, cô giống như gặp kẻ địch, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ khẩn trương.

Híp mắt quan sát vẻ mặt thay đổi của cô, anh không khỏi khẽ nhíu mắt — Tin tức Thạch Vũ có được cũng không phải không có lửa làm sao có khói.

Khuôn mặt tuấn tú của anh rõ ràng rất dịu dàng, tròng mắt đen như ngọc đen chiếu ra tia sáng chói lọi kia cũng rất ấm, nhưng không biết vì sao đột nhiên nhớ tới cảnh tượng bi thảm khi Doãn Lệ Nam bị anh một phát súng đánh gục.

Máu đỏ thẫm quanh co chảy xuống, chia gương mặt xinh đẹp ra làm hai nửa...

“Vợ!” Anh nhẹ nhàng lắc lắc cô đang mất thần hồn.

Cô sợ hãi ngửa đầu, theo bản năng đẩy anh ra.

Cô đang sợ anh! Lương Tuấn Đào ý thức được vấn đề hơi nghiêm trọng, vội vàng lại kéo cô vào trong ngực, vuốt ve vai thon của cô, hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Không muốn nói cũng được, anh không hỏi!”

Trái tim thỉnh thoảng nhảy lên nhảy xuống, giống như làm chuyện gì trái với lương tâm, Lâm Tuyết cảm giác gặt anh quá không thích hợp, định nói ra chân tướng thì cô lại thiếu dũng khí, cứ lặng lẽ cứng nhắc như vậy.

Đột nhiên nghe được điện thoại di động có âm báo tin nhắn, cô mới nhớ tới ngày hôm qua khi ra cửa mình cũng không mang theo điện thoại di động, vừa đúng lúc mượn cơ hội này tránh khỏi ngực anh, cô đứng dậy cầm điện thoại di động lên.

Tin nhắn chưa đọc do Vân Thư Hoa gửi tới, Lâm Tuyết ngây ngốc, vẫn mở tin nhắn ra, chỉ thấy phía trên vền vền một hàng chữ ngắn gọn: “Chuyện anh muốn làm nhất không phải chia rẽ em và Mạc Sở Hàn, thật ra chỉ muốn để cho em yêu anh!”

Khóe miệng nhếch lên một đường cong cười lạnh, cô không chút do dự xóa tin nhắn này. Chuyện cho tới bây giờ, động cơ của anh ta như thế nào không quan trọng, mấu chốt là anh ta đã hao tổn tâm cơ bố trí, anh ta đã thành công quấy cuộc đời cô long trời lở đất!

“Ai gửi tin nhắn cho em?” Lương Tuấn Đào chậm rãi đi tới, cho cô đầy đủ thời gian suy nghĩ trả lời như thế nào.

Lâm Tuyết giấu điện thoại di động ra sau lưng, không lên tiếng.

Đây là định không nói cho anh biết! Lương Tuấn Đào mấp máy cánh môi thật mỏng, hơi trầm ngâm, sau đó nói: “Đi tắm đi!”

Để điện thoại di động xuống, cô đi vào phòng tắm, từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lương Tuấn Đào nữa.

Đợi đến khi bóng dáng xinh đẹp của cô biến mất, Lương Tuấn Đào cầm điện thoại di động của cô lên, kiểm tra nhật ký tin nhắn, tin nhắn mới vừa rồi hiển nhiên bị cô xóa rồi.

Đang định kêu người kiểm tra một chút xem là ai gửi tin nhắn cho cô, kết quả điện thoại di động vang lên lần nữa báo có tin nhắn mới đến, lần này bị anh bắt quả tang, vội vàng mở ra đọc.

Là Vân Thư Hoa, nội dung tin nhắn chỉ có một câu ngắn gọn: “Từ đó không hề hy vọng xa vời vào tình yêu của em nữa rồi, anh chỉ muốn thân thể của em!”

Mẹ kiếp! Lỗ mũi Lương Tuấn Đào suýt chút nữa xì khói! Vân Thư Hoa này bị điên rồi? To gan lớn mật, lại dám mơ ước thân thể của vợ anh! Nhanh chóng gọi lại, định mắng cho anh ta máu chó đầy đầu rồi làm tiếp hành động tiếp theo.

Nhưng mà, điện thoại của đối phương đã tắt máy!

Đi vào trong phòng ngủ, thấy bên trong chỉ có một chiếc đèn ngủ màu vàng ấm đang bật sáng, Lâm Tuyết sau khi tắm giống như hoa sen mới nở mặc một váy ngủ hai dây bằng tơ tằm, trong xinh đẹp lộ ra quyến rũ, nói không ra được vẻ hấp dẫn động lòng người.

Tròng mắt đen nhánh dấy lên ngọn lửa quen thuộc, anh từ từ đến gần cô.

Lâm Tuyết ngược mắt nhìn người đàn ông chậm rãi tới đây, nhìn anh đi tới trước giường từ từ cởi áo sơ mi ra, cởi áo lộ ra thân thể bền chắc to lớn cường tráng cao ngạo màu mật ong.

Nhịp tim thành thịch tăng nhanh, cô theo bản năng hạ thấp tròng mắt. Mặc dù thân thiết da thịt với anh không chỉ có một lần, nhưng cô vẫn hơi khấn trương. Cảnh cá nước thân mật tràn trề sung sướng giống như ở ngay trước mắt, anh điên cuồng và nhiệt tình giống như lửa mạnh hừng hực hoàn toàn thiêu đốt cô cây củi ướt này, thiêu đốt hóa thành tro bụi ở trong ngực anh.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Nhìn Không Thấu (3)

“Tách” một tiếng vang nhỏ, móc dây lưng cởi ra, động tác cởi quần áo của anh rất chậm chạp, giống như mơ hồ hấp dẫn cũng giống như do dự bồi hồi.

Hai chân thon dài thẳng tắp hơn bất kỳ người mẫu nam nào, đường cong bẽn lẽn tràn đầy sức lực kinh người, ánh sáng lờ mờ, thân thể cao to màu đồng của anh hoàn mỹ đến không thể khiêu khích, giống như tác phẩm đỉnh cao của nhà điêu khắc.

Lâm Tuyết then thùng nhìn thẳng vào thân thể mê người của anh, rồi rũ lông mi thon dài xuống, chờ đợi anh tới gần.

Vén chần lên, Lương Tuấn Đào nằm vào, nhưng không chạm vào cô. Anh chỉ nằm xuống ngủ, trừ đó ra cũng không có ý đồ gì khác.

Liếc mắt len lén nhìn anh một cái, thấy một cánh tay anh vất lên mắt, hơi thở thông thả, từ từ có âm thanh khò khò vang lên.

Anh — thế nhưng lại nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Ngạc nhiên ngó ra, đây chính là tình huống trước nay chưa từng có! Lâm Tuyết theo bản năng cảm thấy cảm xúc khác thường tràn ngập lòng, giống như một miếng bông vải chặn cô thở không thông.

Có lẽ anh mệt mỏi! Dù sao cô rơi vào trong tay tổ chức Hắc Nha một ngày một đêm, anh khẳng định chưa từng chợp mắt. Chỉ có điều... Cô lo

lặng thầm nghĩ, khi ám sát Sá Đặc, anh cũng một ngày một đêm không chớp mắt, nhưng anh... Rất tinh thần, giống như cho dù cố gắng nhìn một ngày một đêm cũng không hề bị trở ngại gì.

Có phải anh phát giác ra điều gì không? Lâm Tuyết rất lo lắng. Cô cảm thấy Hoắc Gia Tường sẽ không cố ý tiết lộ thân phận của cô ra, nhưng vì cái gì cô rõ ràng cảm thấy Lương Tuấn Đào xa cách!

Cô mang thai lại bình an vô sự mà trốn về từ chỗ Hoắc Gia Tường! Cô thật sự thiếu anh một giải thích hợp lý. Anh chẳng lẽ cho rằng cô phản bội đầu hàng rồi!

Bàn tay thon mềm bất giác nắm chặt nhau, vặn vẹo, rất thấp thỏm. Cô phải gọi anh tỉnh lại, chủ động thẳng thắn chân tướng sự thật, nhưng mà... cô suy cho cùng thiếu hụt dũng khí. Cô định làm giống như đà điểu, giấu đầu của mình đi, tránh sự thật đáng sợ này, giống như cô chưa bao giờ biết, giống như trước kia!

Thân thể cường tráng mê người của anh gần trong gang tấc, hơi thở quen thuộc mê người càng thêm hấp dẫn cô định nhích tới gần... Cô vươn tay mấy lần, nhưng lại không có dũng khí sờ vào anh.

Nâng cao cánh tay, cô kéo dây đèn trên tường, bên trong phòng lập tức rơi vào bóng đêm yên tĩnh.

Vừa xoay người lại, cô đưa lưng về phía anh, cơ thể lại giống như trước đây, ôm chặt cánh tay của mình. Hồi lâu, cô liền duy trì tư thế này mà ngủ thiếp đi.

Bóng đêm yên tĩnh, có hai tròng mắt càng thêm thâm trầm đen thui hơn bóng đêm chớp động ánh sáng lạnh lùng. Liếc nhìn nửa mặt của cô gái đưa lưng về phía anh, anh có suy nghĩ kích động muốn xoay thân thể mềm mại của cô lại, hung hăng đè cô ở phía dưới chà đạp.

Nhưng anh không làm gì cả, đứng dậy xuống giường, cũng không bật đèn, đi thẳng tới ghế sofa trước cửa sổ ngồi xuống, sờ tìm bật lửa, “Tách” đốm ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng của anh.

Tiện tay thông vô tuyến điện quân đội, giọng trầm thấp của anh vang lên trong đêm tối yên tĩnh lạnh lẽo: “Điều tra cho tôi Lâm Tuyết và Hoắc Gia Tường có liên hệ máu mủ hay không, còn nữa, lập tức khống chế Vân Thư Hoa lại, chờ tôi trở về xử lý!”

Cúp điện thoại, chỉ có tàn thuốc đang cháy lúc sáng lúc tối, giống như tâm sự anh nhìn không thấu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Họng súng đen lạnh lẽo nhắm ngay vào cô, “Chúu chúu!” Một tiếng súng vang, chân mày của cô nhiều thêm một lỗ máu, máu tươi chảy ào ào, máu đỏ thẫm quanh co chảy xuống, chiakhuôn mặt cô thành hai nửa quý dị!

Bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, phát hiện mặt trời đã lên cao.

Lau mồ hôi lạnh chảy ra, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn bảy giờ.

Tỉnh dậy coi như sớm, người đàn ông bên cạnh theo thường lệ đã không có ở đây, cô đã thành thói quen.

Giấc mộng mới vừa rồi chân thật đáng sợ, cô nghĩ tới mà lòng vẫn còn sợ hãi. Vì cái gì mà tưởng tượng khuôn mặt bị súng bắn chết của Doãn Lệ Nam thành mặt mình đây? Lắc đầu một cái, cô từ từ xuống giường.

Sau khi rửa mặt xong, cô rời khỏi phòng ngủ, đi ra bên ngoài.

Lính phục vụ đã bưng bữa ăn sáng lên, theo thường lệ chuyển cáo chỉ thị của thủ trưởng với cô: “Lúc đi lão đại căn dặn, nhất định phải để chị dâu

ăn cơm thật ngon!”

“Ừmh.” Lâm Tuyết ngồi vào trước bàn ăn, cầm đũa lên, cảm thấy khẩu vị nghèo nàn. Bụng chén cháo không khỏi nhớ tới dáng vẻ thân mật đút cháo hôm qua của anh, mắt trong veo chán nản. Nghe nói Lương Tuấn Đào điều tới đây máy bay chiến đấu và máy bay ném bom, đây chỉ là nghe nói mà thôi. Đợi đến khi tới hiện trường nhìn thấy mười mấy chiếc máy bay xếp hàng trên bãi đất trống, Lâm Tuyết không khỏi hít sâu một hơi, thầm giật mình.

Quyền lợi của anh quá lớn, có thể hành động tùy ý. Không những có thể tùy ý triệu tập cả đoàn quân đã chiến, còn có thể tùy ý điều khiển không quân ra nước ngoài thi hành nhiệm vụ.

Cũng bởi vì cô bị Hoắc Gia Tường bắt đi, anh mới điều động máy bay này đến tuyến bố muốn oanh tạc san bằng ổ nhà họ Hoắc. Nếu cô không bình an trở về, có phải anh sẽ đại khai sát giới ở tam giác vàng không?

Liếc thấy bóng dáng cường tráng quen thuộc, bước chân đang khựng lại một lần nữa bước qua. Cô định nói với anh mấy câu, cho dù là một câu thôi cũng được!

Nạp Ngõa đang đứng trước mặt Lương Tuấn Đào, là tâm phúc của Tào Dịch Côn, anh đại biểu cho chủ nhân tỏ vẻ phản kháng mãnh liệt: “Anh Thất nói hành động lần này của anh quá rêu rao rồi! Dễ dàng đưa đến chèn ép và công kích của đám ông trùm thuốc phiện ở tam giác vàng, nhanh chóng điều những máy bay này về nước...”

“Đã điều tới, còn chưa sử dụng đã điều đi, chẳng phải sẽ lãng phí tài nguyên vô ích sao?” Lương Tuấn Đào nhếch môi cười lạnh. Hiện giờ anh muốn cho Tào Dịch Côn hiểu cái gì gọi là mời thần dễ tiền thần khó!

Nạp Ngõa vừa nghe rất hồi hộp, vội vàng nói: “Anh Thất tự mình đến, khi anh nói chuyện với anh ấy tốt nhất đừng trực tiếp như vậy!”

Hử? Tào Dịch Côn tự thân đến, xem ra không nén được tức giận! Lương Tuấn Đào ngược mắt nhìn lại, không thấy Tào Dịch Côn, lại thấy Lâm Tuyết đi tới.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng không tay, dáng người thon dài yếu điệu có vẻ là lướt hấp dẫn dưới quần áo bao bọc, tràn đầy sức quyến rũ phái nữ.

Nụ cười hơi tiêu tụy, ánh mắt dò xét về phía anh có vẻ tránh né và lo sợ nghi hoặc.

“Vợ!” Lương Tuấn Đào mím môi, ngoắc cô, “Tới đây!”

Thấy vẻ mặt anh thoải mái, không có chút khác thường nào, cô không khỏi hoài nghi có phải thần kinh tối hôm qua của mình quá nhạy cảm không. diee ndda fnleeq uysd doon

Không tự chủ được đi tới, dừng lại ở chỗ cách anh ba bước chân.

Lương Tuấn Đào không thể làm gì khác hơn là tiến nhanh tới mấy bước, ôm cô vào trong ngực.

Anh vẫn giống như trước kia, khi cô dừng bước thì không chút do dự cất bước tới đây. Lâm Tuyết hơi yên tâm, ngược mắt nhẹ giọng hỏi: “Anh ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi! Em thì sao? Có kén ăn không?” Anh thân mật vỗ hôn lên chóp mũi cô.

Trước mặt mọi người, cô hơi ngượng ngùng, liền đẩy anh một cái nói: “Chú ý anh... Hình tượng lão đại!”

“Ha ha!” Anh cười lên, nói, “Anh đây là một hắc lão đại yêu người đẹp còn hơn giang sơn!”

Lâm Tuyết gần như âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh thật sự không có gì khác thường, hoàn toàn giống như trước kia!

“Đào!” Không biết Tào Dịch Côn tới lúc nào, rất không vui nhìn Lương Tuấn Đào đang tán tỉnh vợ, mắng chửi, “Khi rảnh rồi lại liếc mắt đưa tình với phụ nữ, cậu con mẹ nó hiện tại lập tức chết lại đây cho tôi!”

“Sắp tới buổi trưa rồi, anh con mẹ nó tính khí lúc rời giường còn chưa tiêu!” Lương Tuấn Đào tức giận lườm anh ta, lại thấp giọng hơn nói với Lâm Tuyết, “Anh đi sang đó gặp anh ta, em ở đây chờ anh!”

Lâm Tuyết biết Tào Dịch Côn vì Lương Tuấn Đào không chịu lập tức điều máy bay đi nên tới đây khởi binh vấn tội, nên gật đầu một cái, rất nghe lời đứng tại chỗ.

Nhìn Lương Tuấn Đào đi nhanh về phía Tào Dịch Côn, không biết tại sao, trong đầu cô thế mà lại thoáng qua một ý niệm: Nếu như vào trước kia, Lương Tuấn Đào sẽ mang theo cô cùng tới chỗ Tào Dịch Côn đàm phán, nhưng bây giờ anh giống như cố ý tránh cô đi xử lý sự việc rồi.

Ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu, cô cảm thấy thần kinh của mình hơi nhạy cảm quá. Điều này cũng chính là thần hồn nát thần tính trong truyền thuyết, trong lòng mình có quỷ, mới nghi thần nghi quỷ đi!

Khi đứng gần người ở đó, Thạch Vũ đã ôm Mộng Mộng đi tới.

“Dì Lâm Tuyết!” Mộng Mộng trượt khỏi cái ôm trong ngực cha, cất bước chân, vui sướng chạy tới chỗ Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nhìn Mộng Mộng mặc váy hoa cô làm, đẹp giống như con bướm, liền cười một tiếng, ngồi xổm xuống ôm cô bé lên.

“Dì, hai ngày nay dì đi đâu vậy? Mộng Mộng rất nhớ dì!” Mộng Mộng thân mật cọ cọ cô, giống như con mèo con nũng nịu.

“Dì... Đi ra ngoài làm chút chuyện quan trọng, bây giờ không phải đã trở về rồi sao?” Một tay Lâm Tuyết ôm cô bé, một tay nhéo lỗ mũi Mộng Mộng. Đột nhiên phát hiện, Lương Tuấn Đào người kia chỉ thích bóp mũi của cô.

Sau đó Thạch Vũ đi tới, nhìn dáng vẻ thân thiết của Lâm Tuyết và Mộng Mộng, gương mặt tuần tú cương nghị không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Khi nào trở về?”

Từ sau khi trải qua sự kiện hôn trộm đó, Lâm Tuyết có vẻ đề phòng Thạch Vũ, vẻ mặt lời nói căng thẳng hơn rất nhiều, “Còn chưa quyết định!”

Cô nghĩ vẫn nên thẳng thắn nói sự thật với Lương Tuấn Đào thì tốt hơn, nếu không cảm giác chuyện này giống như trái bom hẹn giờ đặt ngang giữa bọn họ, nói không chừng lúc nào đó sẽ nổ tung.

“Ừm.” Thạch Vũ tỏ vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, giống như vốn không xảy ra sự kiện hôn trộm đó, anh dùng ánh mắt trong trẻo nhìn cô chăm chăm, “Sao tôi lại nghe Tuấn Đào nói, hai ngày nữa cậu ta sẽ dẫn cô cùng trở về?”

Trọng điểm mà Lâm Tuyết nghe không giống như trọng điểm mà anh muốn truyền đạt, lập tức cảnh giác mở lớn hai mắt trong veo, đề phòng đầy mắt: “Anh, sao anh biết anh ấy tên Tuấn Đào?”

Thạch Vũ cười cười, nói: “Tôi nghe cô gọi cậu ấy là Tuấn Đào!”

Hóa ra là như vậy! Lâm Tuyết thở ra.

“Suy cho cùng tôi cứ cảm thấy...” Thạch Vũ nhìn chăm chăm vào nụ cười của cô, từ từ nói tiếp: “Hai người không giống như người lẫn lộn trong hắc bang! Nhất là cô, dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái khí khái hào hùng, nói cô là nữ binh còn không sai biệt lắm!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Cô Vợ Ngốc (1)

“...” Lâm Tuyết trở mắt, một lần nữa quan sát Thạch Vũ, sao mắt người đàn ông này độc như vậy!

Nụ cười của Thạch Vũ rất đẹp mắt, neho mắt nhìn cô thật sâu, anh hạ thấp giọng nói: “Tôi đoán đúng rồi chứ! Cô và Tuấn Đào đều là quân nhân! Cậu ta đột nhiên điều đến nhiều máy bay như vậy, trừ thủ trưởng quân đội ra, ai có thể có quyền lợi và quyết đoán lớn như vậy?”

Nếu bị anh ta xem thấu, Lâm Tuyết ngược lại bình tĩnh, không thừa nhận cũng không phủ nhận lời Thạch Vũ nói, đang nghĩ tới ứng đối cục diện sau ra sao ở trong lòng.

Mộng Mộng cảm thấy không quá hứng thú với những lời người lớn nói, la hét muốn Lâm Tuyết kể chuyện cổ tích cho cô bé nghe. Vừa đúng mượn cơ hội này tránh vấn đề của Thạch Vũ, Lâm Tuyết ôm Mộng Mộng đi tới dưới tàng cây mát mẻ, nơi này có bàn đá và băng ghế đá, để cho người hóng mát dùng. Cô ôm Mộng Mộng ngồi bên cạnh bàn đá, bắt đầu kể chuyện xưa cho cô bé, lần này là “Công chúa Bạch Tuyết”.

Bên kia Lương Tuấn Đào vẫn đang đàm phán với Tào Dịch Côn, Thạch Vũ vẫn đứng bên cạnh, cùng Mộng Mộng say sưa ngon lành nghe cô kể chuyện cổ tích.

Trong lòng cô đang nghĩ, như thế này nhất định phải nhắc nhở Lương Tuấn Đào, Thạch Vũ đã khám phá ra thân phận của anh, để anh cẩn thận đề

phòng.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không phá hư chuyện của mấy người!” Thạch Vũ giống như hoàn toàn nhìn thấu tâm sự của cô, cắt đứt chuyện xưa cô đang kể, an ủi, “Tôi lại không buôn lậu thuốc phiện, chuyện mấy người diệt độc liên quan gì đến tôi!”

Người này thậm chí còn nhìn ra bọn họ tới để diệt độc! Lâm Tuyết càng thêm giật mình, chỉ có điều lời Thạch Vũ ngược lại nói thật, hành động của quân đội đa quốc gia là nhằm tới trùm buôn thuốc phiện, sẽ không làm khó người không liên quan

Lâm Tuyết ngẫm nghĩ một lát, quyết định dứt khoát nói với Thạch Vũ: “Tuấn Đào vẫn hy vọng anh có thể giúp anh ấy, nếu như anh chịu tích cực phối hợp với hành động của chúng tôi, quân đội sẽ ngợi khen anh!”

Thấy Lâm Tuyết thân nhiên thừa nhận thân phận với mình, Thạch Vũ cảm nhận ra sự tin tưởng của cô, nụ cười trên mặt không khỏi sâu hơn vài phần, “Hai người đều là bạn của tôi, tôi có thể giúp hai người, nhưng không phải vì ngợi khen của quân đội!”

Anh không phải là người tính toán thiệt hơn, tin tưởng cô sẽ hiểu ý trong lời nói của anh.

Lâm Tuyết cũng cười, vẻ ngăn cách với Thạch Vũ tiêu mất hơn phân nửa, gật đầu nói: “Tôi biết rõ, anh là người giảng nghĩa khí trọng tình cảm!”

Cuối cùng một lần nữa nhìn thấy nụ cười động lòng người của cô, giống như gió xuân nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua mặt, khiến lo lắng trong lòng anh trở thành hư không.

Thạch Vũ âm thầm thở ra, lại tán gẫu mấy câu với cô, hoàn toàn từ ý tốt, nhắc nhở cô: “Hoắc Gia Tường để bác sỹ bịa ra tờ xét nghiệm nói cô là

con gái của ông ta, thủ đoạn lừa gạt vụng về như vậy, cô ngàn vạn lần đừng bị lừa! Tuấn Đào muốn mang cô trở về nước cũng vì không muốn để cho cô tiếp tục trôi vào vũng nước đục này, cô yên tâm, tôi sẽ ở đây phối hợp với Triệu Bắc Thành...”

Lâm Tuyết vốn không nghe được câu nói tiếp sau của Thạch Vũ, bởi vì cô thật sự quá khiếp sợ — thì ra Lương Tuấn Đào đã biết chuyện Hoắc Gia Tường cho người làm xét nghiệm DNA với cô!

Cô cho rằng đây tuyệt đối là bí mật chứ! Không ngờ trong thời gian nháy mắt toàn bộ thế giới không có gì không biết được! Thạch Vũ đã biết! Tại sao Lương Tuấn Đào không nhắc tới dù chỉ nửa chữ trước mặt cô?

Lấy lại bình tĩnh, rốt cuộc đã hiểu rõ xa cách tối hôm qua cũng không phải do thần kinh của cô quá nhạy cảm! Lương Tuấn Đào nghi ngờ cô, nhưng miệng anh thật sự rất kín, lại không lộ ra một chút ý tứ nào!

Thấy khuôn mặt của Lâm Tuyết trở nên trắng bệch, Thạch Vũ cho rằng cô không thoải mái, liền dừng lời chưa nói xong, tiến nhanh tới một bước, ân cần hỏi: “Sao vậy?”

Không có tâm tình tiếp tục kể chuyện xưa cho Mộng Mộng, cô lấy tay vỗ trán, không tiếp tục cật lực, nói như thật: “Tôi rất không thoải mái!”

Thạch Vũ vội vàng nói: “Tôi đi tìm Vân Phàm tới đây!” Trong mấy ngày nay quen biết lẫn nhau, anh biết y thuật của Vân Phàm không tệ.

“Đừng!” Lâm Tuyết ngăn cản anh, không còn hơi sức nói, “Tôi đi về nghỉ ngơi... Là xong chuyện!”

Thạch Vũ thấy thân thể mềm mại của cô lung la lung lay, định đưa tay đỡ cô, nhưng nhớ tới lúng túng ngày hôm đó, bàn tay đưa ra một nửa lại thu về.

Lương Tuấn Đào và Tào Dịch Côn quấy nhiễu một phen, khiến đối phương tức giận đến phần nộ, anh búng tay một cái, xoay người trở lại.

Thấy Thạch Vũ đứng bên cạnh Lâm Tuyết, hai người giống như đang nói gì đó, anh vội vàng nhanh bước chân đi tới.

Bàn tay kịp thời đỡ lấy thân thể mềm mại không chắc chắn của cô, Lương Tuấn Đào quan sát cô tỉ mỉ, thấy sắc mặt của cô rất khó nhìn, kinh ngạc hỏi, “Em không thoải mái?” Lâm Tuyết lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Thạch Vũ đi kêu Vân Phàm tới, sau khi tới chẩn đoán bệnh cho Lâm Tuyết ở dưới gốc cây, lại kiểm tra mạch đập cho cô, nói: “Gần đây không nên kích thích đến cô ấy, để cho cô ấy giữ cảm xúc ổn định!”

Mới vừa rồi còn nhìn cảm xúc của cô rất tốt, chỉ đi ra ngoài một lát, sao lại xảy ra vấn đề! Ánh mắt Lương Tuấn Đào hoài nghi chuyển sang Thạch Vũ, người đang hoàn toàn không hiểu ra làm sao.

Anh chỉ nói cô là nữ binh mà thôi, lúc ấy cũng không nhìn ra tâm tình của cô khủng hoảng cỡ nào! Thạch Vũ cảm giác mình rất có thể xung khắc bất tự với cô, nếu không vì sao chỉ cần đến gần cô sẽ gây họa!

“Em không sao!” Lâm Tuyết cố gắng trấn tĩnh, nói với Lương Tuấn Đào: “Có thể nói chuyện riêng với anh không?”

Đều do cô, vốn không nên có tâm lý may mắn. Trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt được, tư tưởng làm đà điều tự lừa mình dối người của cô quá mức buồn cười!

Thạch Vũ ôm Mộng Mộng đi, Vân Phàm cũng biết ý dọn dẹp hòm thuốc rồi đi, Lương Tuấn Đào ngồi bên cạnh cô, đang chuẩn bị rửa tai lắng nghe lời vàng ý ngọc của vợ, Tào Dịch Côn kia lại tới.

“Đào, tôi đã nói với cậu, cậu mà tiếp tục ngoan cố không thay đổi, cần thận Tào lão thất tôi trở mặt với cậu!” Mặt Tào Dịch Côn đen lại càng đen hơn, quả thật cực kỳ tức giận.

Nạp Ngõa đi theo bên cạnh Tào Dịch Côn, hát đệm phụ họa: “Tôi thấy mấy ngày nay anh ta quả thật muốn tạo phản, vừa tự tiện phát súng ống đạn dược cho đám sói hoang kia, lại trăm phương ngàn kế dùng bà xã tới thu mua Thạch Vũ, điều kỳ quái nhất chính là vì tìm kiếm bà xã mà anh ta mượn danh nghĩa điều nhiều máy bay tới như vậy...”

“Mày con mẹ nó tìm chết phải không?” Lương Tuấn Đào trừng mắt về phía Nạp Ngõa, tức giận, “Ai dùng bà xã thu mua Thạch Vũ!”

Tào Dịch Côn nhìn Lâm Tuyết không nói một lời, lúc này mới chú ý tới sắc mặt của cô không được tốt lắm, liền hòa hoãn giọng điệu, tiến nhanh tới ân cần hỏi: “Không thoải mái sao? Có cần để bác sỹ kiểm tra không?”

Mới vừa rồi không phải Vân Phàm sang đây kiểm tra sao? Lâm Tuyết không thèm nhìn tới anh ta, miễn cưỡng nói: “Kiểm tra rồi, không có việc gì!”

Nạp Ngõa vội vàng tiến tới bên tai Tào Dịch Côn, nhỏ giọng tiết lộ: “Nghe nói cô ta mang thai!”

Vẻ ân cần trên mặt Tào Dịch Côn lập tức biến thành hậm hực, lườm Lương Tuấn Đào, càng tức giận hơn. Về mặt tức giận tiếp tục đề tài vừa mới tranh luận: “Tôi thật sự không biết cậu rốt cuộc định làm cái gì! Nói đi, nếu quả thật yêu thích vị trí này của tôi, anh Thất đây là người sáng khoái, trực tiếp tặng cho cậu!”

Lương Tuấn Đào thấy Tào Dịch Côn thật sự nổi giận, lúc này mới tiến tới vỗ bả vai anh ta, hời hợt an ủi: “Người anh em, đừng nóng vội! Tôi điều những máy bay này tới tạm thời lưu lại không phai để đối phó với anh, có nguyên nhân khác!”

“Cậu định oanh tạc Hoắc Gia Tường?” Tào Dịch Côn khinh thường trào phúng nói, “Cậu tỉnh lại đi! Ông ta thỏ khôn có ba hang, cho dù nổ san bằng tam giác vàng, cũng nổ không chết lão hồ ly kia!”

Chờ Tào Dịch Côn châm chọc xong, Lương Tuấn Đào mới bình thản nói: “Hai ngày nữa, khi em chuẩn bị trở về nước sẽ tự mình mang những đội ngũ không quân này về!”

Tào Dịch Côn ngây ngốc, hơi không theo kịp tiết tấu suy nghĩ của đối phương, một hồi lâu mới nửa tin nửa ngờ hỏi: “Cậu định khi nào trở về?”

“Trong hai ngày tới đi!” Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết vào trong lòng, cưng chiều hôn lên mặt cô, cười nói với Tào Dịch Côn, “Em dâu anh có thai, em không nỡ để cô ấy chịu khổ ở đây, đưa cô ấy về khó tránh khỏi sẽ nhớ cô ấy, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn nên trở về cùng cô ấy là thích hợp nhất!”

Trong ấn tượng dường như Lương Tuấn Đào chưa bao giờ lỡ mồm nói bậy nói bạ, cậu ta nói nhất định sẽ làm được! Một hồi lâu, Tào Dịch Côn mới chậm rãi tiếp nhận được quyết định bất ngờ này, trong lòng vui buồn mỗi nửa.

Nói thật, nếu như không có Lương Tuấn Đào, đoán chừng qua mười năm nữa anh cũng không có cách nào thâm tóm nhà họ Hoắc xưng bá ở Tam giác vàng, nhưng nếu Lương Tuấn Đào lưu lại, anh lại rất lo lắng. Những ngày qua anh vẫn gặp ác mộng, mơ thấy Lương Tuấn Đào đá anh từ trên ngai vàng của trùm buôn thuốc phiện xuống, thay thế. Sau khi tỉnh lại cảm thấy hơi không thực tế, cho dù Lương Tuấn Đào thật sự có thể thay thế anh, cũng không thể làm vua của trùm buôn thuốc phiện ở đây!

Dựa vào địa vị trong quân đội và gia thế hiển hách của Lương Tuấn Đào ở trong nước, tất cả nơi này không đủ để tạo thành hấp dẫn với cậu ta. Nhưng lòng nghi ngờ dấy lên, thật sự khiến anh năm cũng lo lắng, hiện giờ

nghe Lương Tuấn Đào đột nhiên nói muốn đi, lý do lại bởi vì bà xã cậu ta mang thai, sợ cô ấy ở trong nước một mình tịch mịch, mới theo cô trở về!

Có chuyện ô long như vậy sao!

Nhìn dáng vẻ Tào Dịch Côn ngược mắt mà nhìn mình, Lương Tuấn Đào khẽ mỉm cười, nói: “Như vậy anh không phải lại lo lắng nữa! Nạp Ngõa còn ở đây, để cho cậu ta phối hợp với Triệu Bắc Thành tiếp tục hành động diệt độc!”

Lời nói được rõ ràng, anh định rút lui, toàn bộ nơi này giao cho Triệu Bắc Thành tiếp tục nguyên kế hoạch!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Cô Vợ Ngốc (2)

Tai họa ngầm lớn nhất uy hiếp địa vị của mình lập tức biến mất, Tào Dịch Côn cũng lập tức trở nên thân thiết với Lương Tuấn Đào. Tiến lên nhanh một bước đưa tay vỗ bả vai đối phương, kinh ngạc thở dài nói: “Cậu đang làm cái gì vậy? Chỉ vì vợ mình mang thai mà bỏ nơi này lại chạy về nước? Không sợ lãnh đạo quân đội đánh dẹp cậu?”

“Không sợ!” Lương Tuấn Đào cười hì hì không có hình tượng, chỉ có điệu giọng điệu cực kỳ nghiêm túc: “Trời đất bao la, vợ lớn nhất!”

Lâm Tuyết cảm giác mình giống như đặt bản thân vào trong một thế giới giả tưởng, lúc thì chung quanh đều là chim hót hoa thơm khoe hương khoe sắc, lúc lại trời băng đất tuyết lạnh lẽo thấu xương, lập tức biến đổi khiến cho cô không biết theo ai.

Cô có nghe lầm không? Anh còn nói bởi vì cô mang thai, muốn dẹp bỏ nhiệm vụ nơi này, theo cô về nước!

Trời đất bao la, vợ lớn nhất! Trời ạ, anh coi mình đây là Chu U Vương phiên bản hiện đại? Nếu như bị mấy lão thủ trưởng ở quân đội coi trọng anh biết được, còn không phải bị giận chết!

“Cậu được đấy!” Tào Dịch Côn liếc nhìn Lâm Tuyết, trong mắt lộ ra vài phần lưu luyến không thôi. Tình cảm với cô chỉ có tăng không giảm, đáng tiếc cô là người phụ nữ của Đào, hơn nữa còn có thai! Nuốt một ngụm nước miếng, cũng nuốt luôn thềm thuồng và lưu luyến với cô, ánh mắt của

anh phức tạp nhìn Lâm Tuyết cúi đầu trầm mặc nói, “Em dâu, em nghe chưa? Đào vì em mà không làm việc đàn ông rồi!”

Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, hé miệng cười, thoải mái đáp: “Hết cách rồi, ai bảo tình vợ chồng tụi em vững hơn vàng!”

Lương Tuấn Đào mừng rỡ ha ha cười không ngừng, đi tới ôm cô vào trong ngực, cưng chiều hôn cô một cái.

Hai vợ chồng này một xướng một họa cố ý chọc giận anh! Tào Dịch Côn trợn mắt nhìn, trong cổ họng giống như bị mắc xương cá, vướng đến khó chịu. Ho khan vài tiếng, anh hậm hực nói với Lương Tuấn Đào: “Được...! Cậu làm thì làm đi! Dù sao trên trời cao còn có ông cụ Lương chống đỡ thay cậu, người của quân đội ai dám nói gì? Tôi người nghèo hai bàn tay trắng bối cảnh gì cũng không có, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn tiếp tục lưu lại nơi này làm lao động khổ sai!”

Lời nói ra rất không cam lòng, giọng nói lại cam tâm tình nguyện! Thật ra thì anh quyết tâm ở lại đây làm trùm buôn thuốc phiện, cho dù quân đội muốn rút anh về anh cũng không về!

Nếu như anh thật sự cảm thấy chán ghét uất ức với cuộc sống hiện tại, cũng sẽ không khẩn trương đến như thế với Lương Tuấn Đào. Ở lại Tam giác vàng hô mưa gọi gió, sống cuộc sống xa hoa lãng phí giống như đế vương, cùng với trở lại trong nước tiếp tục làm nhà sư khổ hạnh chịu quản thúc trong đơn vị, cuộc sống nào phù hợp với anh hơn, trong lòng anh rất rõ ràng.

Tào Dịch Côn lại hàn huyên tán dóc mấy câu, đơn giản là hỏi Lương Tuấn Đào cụ thể khi nào rời đi.

“Anh cứ không kịp chờ muốn đuổi em đi như vậy?” Lương Tuấn Đào cố ý ghét bỏ anh ta, “Em cứ không đi, lưu lại đây mấy ngày, bổ sung tuần trăng mật với vợ!”

“Không đi thì cậu cứ nán lại thôi! Mẹ nó, thằng nhóc cậu kẻ thích gây rối, không có chuyện gì chuyên đối nghịch với tôi!” Tào Dịch Côn hung tợn trừng mắt nhìn cậu ta, hùng hùng hổ hổ xoay người rời đi.

Thấy Tào Dịch Côn rời đi, Lương Tuấn Đào cúi đầu hỏi người trong ngực: “Đưa em về nghỉ ngơi một chút?”

“Bây giờ không sao!” Lâm Tuyết lắc đầu một cái, ngược mắt nhìn anh, thấy trong cặp mắt sáng đẹp đẽ như sao của anh hiện lên tia máu vằn vện, điều này nói rõ anh cả đêm không ngủ.

Tối hôm qua rõ ràng nhìn thấy anh ngã xuống giường liền ngủ luôn rồi, tại sao còn cả đêm không ngủ? Nguyên nhân có thể nghĩ ra, anh vốn không ngủ!

Trong lòng hơi khố sở, hơn nữa là áy náy, tâm tình rất phức tạp không nói ra được rồi rằm trong lòng, khiến cho cô có ngàn lời vạn câu muốn nói trong lúc nhất thời cũng không thể nào nói ra.

“Đừng nghĩ nhiều, trời sẽ không sập xuống! Cho dù sập xuống thật còn có anh chống thay em, sẽ không sập vào em!” Lương Tuấn Đào yêu thương nhìn khuôn mặt tái nhợt lại tiêu tụy của cô, nhẹ nhàng mỗ hôn lên gương mặt gầy gò của cô, dịu dàng nói, “Bên ngoài quá nóng, chúng ta trở về!”

Lâm Tuyết gật đầu, thuận theo đi cùng anh về chỗ ở.

Mặt trời theo thường lệ nóng rát chiếu trên đầu, bọn họ không dùng ô, đây là quy củ của bộ đội, làm một quân nhân, ra cửa còn bật ô che mặt trời, sẽ khiến cho người ta cười đến rụng răng.

Chỉ có điều thủ trưởng Lương hiển nhiên rất đau lòng vợ, dặn dò: “Về sau lúc không có chuyện gì không cần chạy đến, bây giờ thân thể của em yếu đuối, cẩn thận bị cảm nắng!”

Tâm tư Lâm Tuyết tinh tế nhạy cảm, cô có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình bây giờ của anh rõ ràng có sự khác biệt với tối hôm qua! Tối hôm qua anh hơi rối rắm và phiền não, anh bây giờ đã vững vàng lại, đối xử tốt với cô trước sau như một.

Nói rõ cái gì? Nói rõ anh đã tiếp nhận sự thật tàn khốc khiến cho người ta rối rắm bất đắc dĩ, tiếp tục toàn tâm toàn ý sống qua ngày với cô, hoàn toàn không bởi vì cô là con gái của Hoắc Gia Tường mà thay đổi.

Thời tiết quang đăng như vậy, mặt trời chói chang độc như vậy, cô lại cảm thấy trước mắt ngưng tụ một lớp sương mù, mông lung toàn bộ thế giới.

Anh đối xử tốt với cô, khiến cô nhận lấy thì ngại! Cô không nên giấu giếm chân tướng với anh, suy nghĩ một chút đã cảm thấy không có mặt mũi nào đối mặt với đối xử tốt của anh, không có mặt mũi nào đối mặt với tất cả cương chiêu của anh.

“Lão đại, đi dạo với chị dâu kia!”

Trên đường thỉnh thoảng gặp lính dưới quyền đang tập luyện, đám người Phùng Trường Nghĩa giống như các chiến sĩ, lộ ra nửa thân trên, đối mặt với ánh nắng cay độc, luyện tập bắn bia.

Thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đi ngang qua, cũng ngẩng đầu lên tùm nậm tùm ba chào hỏi hai người.

“Hết cách rồi, lúc này tình huống chị dâu các cậu đặc biệt, tôi bên cạnh cô ấy nhiều hơn, các cậu đừng có ý kiến khác, càng không cho phép lười biếng!” Lương Tuấn Đào tùy ý đáp lại.

“Không thành vấn đề! Chị dâu có thai mà, lão đại thương yêu chị ấy nhiều là phải, chúng em nào dám có ý kiến! Lão đại yên tâm, cho dù anh có

đây hay không, các anh em đều nghiêm túc, sẽ không buông lỏng chút nào!”

“Được, buổi trưa có bia uống, tôi chè chén với các cậu!” Lương Tuấn Đào khuyến khích bọn họ.

“A, có bia uống!” Tin tức tốt này trong giây lát truyền khắp cả sân huấn luyện, sức mạnh huấn luyện của mọi người càng dồi dào!

Thật ra lần này chủ yếu huấn luyện những thợ mỏ kia cách kỹ năng dùng súng và quy cách đánh nhau, khiến đội ngũ thợ mỏ tinh nhuệ này càng có thể phát huy sở trường.

Lương Tuấn Đào vốn định cùng Thạch Vũ tự mình giám sát, nhưng nhìn cảm xúc của Lâm Tuyết không tốt, mấy lần bị Vân Phàm cảnh cáo, lại không dám khinh thường, nên giao nhiệm vụ quan trọng này cho Triệu Bắc Thành, để Triệu Bắc Thành phối hợp với Thạch Vũ giám sát huấn luyện.

Những chuyện này, có chuyện Lâm Tuyết biết, có chuyện cô không biết. Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, vì cô, người đàn ông này hy sinh bỏ qua thay đổi thật sự rất nhiều thứ, nhiều đến nỗi cô dùng cả một đời tới bồi thường cho anh cũng còn thiếu rất nhiều!

Trở lại phòng, điều hòa thổi mát mẻ, uống một tách trà ô mai ướp lạnh Lương Tuấn Đào pha, Lâm Tuyết cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều.

Dặn dò Lâm Tuyết hóng mát nghỉ ngơi, Lương Tuấn Đào ngồi trên ghế sa lon mở laptop ra, gửi báo cáo mình xin rút khỏi nhiệm vụ lần này về đơn vị. Thật ra thì, thay vì nói vì báo cáo xin rút, còn không bằng nói thông báo anh chuẩn bị về nước thì thích hợp hơn.

Không cần bất kỳ con dấu phê chuẩn của lãnh đạo nào, dù thế nào đi nữa ba ngày sau anh chuẩn bị đi.

Lâm Tuyết ngồi ở bên cạnh anh, nhìn mười ngón tay thon dài đàn ông gõ như bay trên laptop màu đen, một bài báo cáo rất nhanh đã gõ xong. Ấn enter gửi đi rồi, anh đóng laptop lại. Tất cả làm được chính là sao gọn gàng linh hoạt như vậy, người đàn ông này làm việc vĩnh viễn đều đẹp trai như thế!

“Anh thật sự định giao nơi này lại cho Triệu Bắc Thành, theo em trở về nước?” Mặc dù biết vấn đề của mình hơi vế vời thêm chuyện, nhưng cô thật sự không tìm được lời đạo đầu nào thích hợp.

“Ừm!” Lương Tuấn Đào vênh môi cười nói, “Báo cáo xin rút đã gửi đi rồi, không phải em có nhìn thấy sao?”

Lâm Tuyết cúi tròn mắt trong veo xuống, hơi thấp thỏm nói: “Nếu bị ông nội biết...” Có thể giận đến phát tác nhồi máu cơ tim không! Dĩ nhiên nửa câu sau cô chưa nói xong, Lương Tuấn Đào cũng hiểu.

“Không sợ!” Lương Tuấn Đào cười tủm tỉm, giọng rất chắc chắn, “Nghe nói cháu dâu sinh chắt nhỏ cho ông cụ, ông cụ vui mừng còn không kịp!”

Điều này cũng đúng, biết được tin tức cô mang thai, tin tưởng ông nội nhất định vô cùng vui vẻ! Chỉ có điều... “Mấy thủ trưởng quân đội kia, bọn họ sẽ nói anh coi trọng vấn đề cá nhân hơn vinh dự quân đội, đi ngược lại tác phong tốt đẹp của quân nhân, ảnh hưởng đến anh như vậy...”

“Em nói ảnh hưởng đến việc anh thăng chức?” Lương Tuấn Đào cười ha ha, nụ cười hào phóng này đủ bề ngể thế giới. “Vợ, nhìn năm chữ không trung bay tới — cũng không phải chuyện gì!”

Người đàn ông không cố chấp hào hống không câu nệ như vậy, cố tình còn có lòng cố chấp. Anh toàn tâm toàn ý tốt với cô, coi cô quan trọng hơn bất cứ chuyện gì trên đời! Đối với anh mà nói, hỉ nộ ái ố của cô là chúa tể

tất cả của anh, bất cứ chuyện gì chỉ cần nảy sinh va chạm với cô, anh cũng không hề nghi ngờ mà lựa chọn đứng ở phía cô.

Mắt trong veo được làm tròn, giống nha hai trái nho đen mông lung, cực kỳ động lòng người. Cô miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, nở một nụ cười nhàn nhạt, giống như đóa hoa nhài tươi mát thuần khiết đẹp để động lòng người, “Anh... Có phải đã biết rồi không!”

Mắt sáng khê nhếch, tròn mắt đen nhánh giống như thâm thúy yên lặng liếc nhìn cô, hút cô vào, lại mím môi không nói.

“Em, em không cố ý lừa gạt anh!” Lâm Tuyết hơi chột dạ cúi đầu xuống, nói đúng sự thật, “Chỉ có điều vẫn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào với anh!”

Quả nhiên là cô gái cực kỳ thông minh, không đợi anh mở miệng, cô đã chủ động nói ra! Khuôn mặt tuần mỹ như ve hiện lên nụ cười ấm áp, thân hình cao to anh tuần dựa lưng vào ghế sa lon, ngồi chờ cô thẳng thắn nói ra.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Cô Vợ Ngốc (3)

Khuôn mặt tươi đẹp của Lâm Tuyết hơi khấn trương như đứa bé làm chuyện bậy đang kiểm điểm bên cạnh người đàn ông.

“... Chuyện quá bất ngờ, em thật sự không hề chuẩn bị tâm tư... Hoắc Gia Tường không miễn cưỡng em, thấy em cố ý muốn đi, ông ta lại để cho em trở về!”

Nói đại khái chuyện xảy ra một lần, không nói tới Mạc Sở Hàn, theo ý cô đây chẳng qua là ngoài ý muốn gặp phải trong quá trình sóng gió, không có ý nghĩa đặc thù, cũng không có ảnh hưởng gì đến cô, vốn không đáng kể.

Nghe cô thẳng thắn nói cơ bản chuyện đã trải qua, thủ trưởng Lương vượt cảm nói: “Hiện giờ nói ra cũng không tính là muộn, anh biết rõ tâm tình rồi rắm khi đó của em, hoàn toàn hoảng hốt!”

Cho dù ai gặp phải chuyện như vậy cũng không trấn định được, đột nhiên thêm một người cha ruột đã đủ làm cho người ta khiếp sợ, cố tình người “Cha” này lại còn là ôm trùm buôn thuốc phiện ở Đông Nam Á Hoắc Gia Tường! Nếu như đổi lại là anh, phản ứng ngay lúc đó đoán chừng không mạnh hơn cô bao nhiêu.

Cũng may lập trường của vợ anh kiên định, lặp đi lặp lại yêu cầu trở lại, Hoắc Gia Tường cũng không cưỡng ép được cô, không thể làm gì khác hơn là thả cô.

Trở lại là tốt rồi! Khi Hoắc Gia Tường không làm Lâm Tuyết bị thương chút nào còn thả trở về, anh quyết định từ đó không làm khó ông ta nữa!

Từ hai năm trước anh nhúng tay vào vụ buôn lậu thuốc phiện Hắc Nha, đã kết kẻ thù sống chết với nhà họ Hoắc. Lần trước đơn vị phái anh đến tam giác vàng, anh định không nhỡ tận gốc nhà họ Hoắc thì không bỏ qua. Hành động mới vừa triển khai, bàn cờ mới vừa bắt đầu bố trí lại gặp phải chuyện lạ như vậy!

Nói không rồi rắm khiếp sợ đó là nói dối! Nhất là khi đơn vị đối chiếu mẫu máu, cho rằng quan hệ ruột thịt giữa Lâm Tuyết và Hoắc Gia Tường đạt tới trên 90%, anh càng thêm rồi rắm đến hồng mắt.

Tối hôm qua anh suốt đêm không ngủ, rồi rắm đến khi trời sáng! Trong nắng mai nhìn cô nhú đôi mày thanh tú kèm theo sắc mặt lộ vẻ đau thương, tim như bị hung hăng ném xuống đất.

Cô có thể không nhận người cha Hoắc Gia Tường này, nhưng không chối được sự thật tồn tại máu mủ! Trong sự việc xui xẻo này, khổ sở rồi rắm đâu chỉ cô? Anh bị cảm động lây!

Tiếp tục đối mặt với nhà họ Hoắc? Tiếp tục quyết tâm nhỡ tận gốc rằng độc này? Cô sẽ không phản đối! Nhưng anh biết, tình duyên vợ chồng giữa cô và anh sẽ theo rằng độc biến mất mà hoàn toàn biến mất.

Khi Hoắc Gia Tường bị giết cô sẽ không ngăn cản, nhưng chờ làm xong tất cả rồi, anh cũng sẽ không tìm được cô nữa!

Vận khí tốt cô có thể sinh hạ đứa nhỏ trong bụng cho anh, vận khí không tốt, có lẽ ngay cả đứa bé anh cũng không nhìn thấy! Cô sẽ trốn đến trong góc anh vĩnh viễn không thấy được, cho dù anh làm chuyện điên rồ cũng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện lại!

Kết cục như vậy là kết cục mà đời này anh không muốn nhìn thấy nhất!

Nghe được Lương Tuấn Đào tha thứ thông cảm cho sự do dự rồi rãm và bồi hồi của cô như vậy, Lâm Tuyết cảm động trong lòng. Đồng thời cô ý thức được, lần này Lương Tuấn Đào lấy cớ cô mang thai chủ động yêu cầu rút lui khỏi hành động “Nhổ răng”, chủ yếu là không muốn cô bị làm khó.

“Tuấn Đào!” Đối mặt với người đàn ông yêu thương sâu như vậy, nếu cô không tỏ vẻ gì, thật sự quá không biết điều rồi! Vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ cường tráng của anh, cô dán chặt khuôn mặt mình lên ngực anh, nhẹ giọng hỏi, “Anh rút lui khỏi hành động lần này có sao không? Có ảnh hưởng gì không...”

Ảnh hưởng đến ván cờ mà quân đội đã tốn mười năm tâm huyết, ảnh hưởng đến hành động đại cục, thậm chí nói khiến cho cả kế hoạch không bệnh mà mất, tạo thành tổn thất không thể đo lường.

Quân đội chắc chắn sẽ không phê duyệt cho Lương Tuấn Đào rút về, anh cứ khư khư cố chấp, vậy sau khi về nước chính là xử phạt giáng chức và các thủ trưởng nghiêm nghị trách cứ.

“Ha ha.” Lương Tuấn Đào lại cười, khuôn mặt anh tuấn hấp dẫn mê người như vậy, anh giống như hoàn toàn không ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, như không có việc gì vuốt ve sống lưng của cô, an ủi, “Yên tâm đi vợ! Anh là người không phải là thần, quân đội chẳng lẽ rời khỏi anh sẽ thay đổi? Triệu Bắc Thành là người anh đề cử để diệt độc, trước khi anh rút lui, sẽ giao lại toàn bộ nơi này cho cậu ấy, nếu như quân đội hài lòng với biểu hiện của cậu ấy, có thể tiếp tục để cậu ấy đảm nhiệm người đứng đầu của hành động lần này, nếu như không hài lòng, quân đội có thể phái người mới tới thế chân cậu ấy!”

Lâm Tuyết lẳng lẳng nghe, không ngờ trong thời gian thật ngắn, Lương Tuấn Đào đã phân tích tất cả triết đề như vậy, bố trí chu đáo như vậy. Đầu óc nghiên cứu của người đàn ông này thật cuộc cấu tạo từ vật liệu đặc thù gì? Ngay ngắn trật tự, không hề hốt hoảng! Nếu là cô gặp phải chuyện như vậy đã hoảng hốt, cũng không biết tiếp theo nên làm như thế nào cho phải.

Thật may mà có anh, tất cả mới có thể xoay chuyển! Lâm Tuyết ôm lòng cảm ơn hôn anh, sau một hồi trầm mặc, nhỏ giọng hỏi vấn đề rất ngốc: “Tại sao phải tốt với em như vậy?”

Bàn tay vuốt ve mái tóc trơn mềm của cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe cuốn hút của anh sao mà hấp dẫn mê người: “Em là vợ anh, là mẹ của con anh, anh đương nhiên sẽ đối xử tốt với em!”

“Ừm.” Lâm Tuyết theo bản năng áp tay lên bụng còn bằng phẳng của mình, nơi đó có kết tinh hôn nhân của bọn họ, nể đứa bé, anh mới ưu đãi cô như thế này đi!

“Vợ ngốc, để chồng hôn nào!” Nhìn dáng vẻ kinh ngạc giống như còn loạn đến loạn đi của cô, anh không khỏi vừa buồn cười lại vừa thương yêu, chìa bàn tay to kéo người phụ nữ còn đang vuốt bụng đến gần người vào trong lòng anh. Khi hôn anh, Lâm Tuyết cảm giác hơi áy náy. Phía ngoài các chiến sĩ đều đang ở dưới ánh mặt trời ác liệt mà thao luyện, thế nhưng anh lại ở đây chơi phong hoa tuyết nguyệt với cô. Không biết mọi người có thầm vụng trộm cô là yêu phi mê hoặc quân vương không.

Đề cô ở dưới thân, cẩn thận tránh bụng cô, anh hôn cô, vuốt ve cô, hết sức triền miên.

“Tối hôm qua lạnh nhạt em, hôm nay bổ sung cho em!” Anh khó nhịn cầm tay đưa vào, nơi nào đó đã chống lều lên, giống như không kịp đợi đến tối nay rồi!

“Vân Phàm nói thai không ổn định, gần đây vẫn nên dùng hoàng một chút đi!” Trong miệng cô nói lời từ chối, nhưng cường độ khước từ không lớn.

Trong ồm ờ, anh được như nguyện xâm chiếm cô, chỉ có điều rất cẩn thận, biên độ cũng không lớn.

Lâm Tuyết then thùng tùy ý anh mang cô cảm nhận vui vẻ của ân ái giữa vợ chồng, cô yên tâm giao mình cho anh, biết anh sẽ nắm giữ mức độ, sẽ không làm tổn thương đến đứa bé của bọn họ, bởi vì anh càng thương đứa bé của bọn họ hơn cô!

Một biến cố kinh thiên động địa cuối cùng tan rã trong lưu luyến triền miên nồng đậm, anh dùng thân thể của anh sử dụng hành động của anh sử dụng toàn bộ dịu dàng của anh và lửa nóng thuyết minh cảnh giới tối cao trong hôn nhân với cô — cương chiều không giới hạn!

Buổi trưa, hẹn ước ăn cơm cùng với các chiến sĩ, không thể nuốt lời.

Sau khi thủ trưởng Lương dọn dẹp chiến trường, hôn một cái lên khuôn mặt đẹp đã bớt đỏ mặt của vợ yêu, nói, “Ngoan ngoan nghỉ ngơi một lát, anh để phòng bếp làm bữa ăn dinh dưỡng cho em, nhớ ăn nhiều chút, đừng đói bụng bảo bối của chúng ta! Còn nữa, anh phải đi ra ngoài!”

“Đợi đã nào!” Mặc dù thân thể vừa mới được yêu hơi chua xót, Lâm Tuyết vẫn mạnh mẽ chống người dậy chỉnh quần áo ngay ngắn, nói, “Em và anh cùng đi!”

Bất tri bất giác, cô đã không muốn xa rời anh càng ngày càng sâu, cô cũng không muốn tách ra khỏi anh dù chỉ là thời gian ăn một bữa cơm.

“Bên ngoài quá nóng! Cẩn thận bị cảm nắng, sau khi ăn cơm xong... Hai giờ chiều anh trở lại ôm em ngủ trưa!” Lương Tuấn Đào kiên nhẫn dụ dỗ cô như dụ dỗ một đứa nhỏ bốc đồng.

“Em mới không dễ hư như vậy!” Lâm Tuyết sảng giọng, “Vân Phàm nói thai nhi không yên có liên quan đến cảm xúc, hiện giờ tâm tình của em rất tốt...” Nói đến đây phát hiện không đúng vội vàng ngừng nói!

Trời ạ! Hiện giờ tâm tình rất tốt? Chẳng phải là chỉ vừa mới cùng cái đó với anh xong thì tâm tình thay đổi, thật sự mắc cỡ chết người!

Lương háo sắc lưu manh dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt trên ghẹo cô, ha ha cười ngồi xuống, kéo cô vào trong ngực, bàn tay nâng khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng như rướm máu của cô, giễu cợt nói: “Xem ra khi cảm xúc của em không yên không cần Vân Phàm tiêm cho em rồi, gia lên giường trấn an em một chút, bảo đảm không có chuyện gì nữa!”

“Háo sắc!” Lâm Tuyết mắc cỡ nắm quyền đâm vào lồng ngực anh, sức lực này đâm lên ngực bền chắc của người đàn ông, không khác nào đâm bóp cho anh.

Thấy cô nóng nảy, anh cũng dừng trên ghẹo đúng lúc, thuận tiện cho cô một bậc thang, cười nói: “Em biết gia háo sắc, vậy ngoan ngoãn theo gia, về sau chuyện gì đều tùy em!”

“Không đứng đắn, cẩn thận con trai mắng anh!” Lâm Tuyết bật thốt lên, nói xong lại thấy kỳ quái, sao cô có thể chắc chắn là con trai như vậy?

Lương Tuấn Đào ngược lại không để ý, khoan thai tự đắc: “Cho dù là con trai hay con gái, cha của chúng vĩnh viễn đều đúng, ai dám mắng cha, cẩn thận đánh mông của chúng!”

“Bớt nói dóc đi!” Lâm Tuyết kéo cánh tay sắt của anh, yêu cầu lần nữa, “Em muốn đi theo anh!”

Thấy Lâm Tuyết kiên trì lần nữa, biết cô cảm thấy tình huống thân thể có thể, nếu không với tính tình không phải người tùy hứng làm bậy của cô, sẽ không lấy bảo bối của bọn họ ra nói giỡn.

Sau khi thận trọng suy tính, thủ trưởng Lương gật đầu đáp ứng. Chỉ có điều, làm thủ trưởng, trước khi đi còn nói ra một yêu cầu: “Tìm bộ quần áo cao cổ thay!”

Lâm Tuyết im lặng, trời rất nóng, còn thay áo cao cổ, anh định để cho cô mọc rôm?

Không đợi cô cãi lại, chỉ nghe thấy giọng điệu có vẻ phớt tỉnh của thủ trưởng Lương: “Trên cổ em bị anh trồng vài bụi dâu tây, để mấy thằng nhóc kia nhìn thấy nhất định rất dụ dỗ, anh không có vấn đề gì, sợ em ngượng ngùng!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Hai Bảo Bối (1)

Trời cực nóng, mặc áo cao cổ không tay, nhìn thế nào cũng hơi quái dị, mặc dù cổ áo là lụa mỏng, mặc dù cổ của cô thon dài như hươu cao cổ mặc áo cổ đứng rất đẹp, nhưng xem ra vẫn hơi là lạ.

Đi theo bên cạnh Lương Tuấn Đào, cô cúi mặt, hơi ngượng ngùng khi đối diện với mấy người đang huấn luyện.

“Lão đại, sao lại mang chị dâu chạy đến đây phơi nắng?” Phùng Trường Nghĩa đã chạy tới, nói, “Nơi này có Thành Bắc và anh Thạch, còn có em! Mặc dù anh mang chị dâu vào phòng điều hòa nghỉ ngơi, không cần nghĩ đến...” Nói đến đây cậu ta đột nhiên ngừng lại, nhìn Lâm Tuyết mặc áo mỏng cao cổ, lập tức như hiểu ra, “A, em biết rồi!”

Bình thường Lâm Tuyết sợ nhất mồm mép lém lỉnh này của Phùng Trường Nghĩa, thường khiến cho cô lúng túng không thôi. Không đợi anh ta nói xong chuyện nên nói hay không nên nói, liền vội vàng cướp lời: “Cậu thì biết cái gì? Mau làm chuyện của cậu đi! Nhìn Triệu Bắc Thành cũng không nói nhảm nhiều như cậu!”

“Thôi đi, Triệu Bắc Thành thuộc kiểu trầm muộn, nào có công phu mồm mép như em!” Phùng Trường Nghĩa rốt cuộc còn hơi ngượng ngùng với Lâm Tuyết, dứt khoát đưa miệng tiến tới bên tai Lương Tuấn Đào, cười mờ ám hì hì hỏi, “Lão đại có phải vừa rồi làm chuyện này không? Trên cổ chị dâu nhất định có ký hiệu!”

“Cậu cút đi!” Lương Tuấn Đào nhắm một cái tát vào đầu cậu ta.

Khi Phùng Trường Nghĩa đưa miệng tới đã sớm biết sẽ bị ăn tát, lúc này nhanh chóng lui về, cười hì hì nói: “Lão đại then quá thành giận!”

“...”

Bởi vì Phùng Trường Nghĩa mồm mép lém lỉnh, suýt chút nữa lại bởi vì sự kiện áo cao cổ mà dẫn tới vang động không lớn không nhỏ, ở trong sân huấn luyện này không tính có trở ngại gì lớn đủ để khiến cho cô mặt đỏ tới tận mang tai, dù sao chuyện thân mật giữa vợ chồng lộ ra trước mặt người ngoài sẽ khiến cho người ta ngượng ngùng.

Cho nên, Triệu Bắc Thành dùng xe tải kịp thời vận chuyển một xe bia tuyết tới đã phát huy công dụng lớn.

Lâm Tuyết cảm thấy trong tất cả người dưới quyền Lương Tuấn Đào, chỉ có Triệu Bắc Thành đáng tin nhất. Nói nhắm vốn không có, cười giỡn chưa bao giờ nêu ra, vĩnh viễn có nề nếp như vậy, nghiêm túc thi hành từng mệnh lệnh của thủ trưởng. Đỗ Hàm Lôì tìm được người bạn trai như vậy, thật sự là một phúc phận.

Bia lạnh mới vừa nhập về, nhắc chần bông trùm bên trên ra, dưới ánh mặt trời chói chang thế nhưng lại bốc lên khí lạnh như băng.

“Xôn xao!” Nhìn náo nhiệt như thế này, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị xe bia kia hấp dẫn qua, cũng không có ai nghiên cứu vấn đề áo cao cổ của Lâm Tuyết nữa.

“Ăn cơm thôi, buổi trưa có bia ướp lạnh uống!” Triệu Bắc Thành hét lên.

Thật ra thì không cần anh hét, ánh mắt của tất cả mọi người đều dõi rồi, không kịp chờ đợi qua vây quanh.

Nhà ăn ngoài trời, bố trí trong rừng cây rậm che kín, khi không mưa, không ai chịu vào trong nhà ăn cơm.

Thức ăn đặt trong mười mấy thùng lớn, do công nhân nhà ăn mang tới đây, cấp phần ăn lớn cho mọi người.

Từ khi Lương Tuấn Đào tiếp quản khu vực khai thác mỏ này, thức ăn ở nhà ăn được cải thiện rất lớn, người dân lấy ăn là trời, những thợ đào mỏ này ăn ngon miệng, ăn no bụng, dĩ nhiên càng thêm kính yêu ủng hộ lão đại mới.

Buổi trưa hôm nay, Lương Tuấn Đào căn dặn sớm người ta, bởi vì thấy mọi người huấn luyện vất vả dưới trời nắng gay gắt, cố ý thêm đồ ăn.

Nhìn bữa trưa phong phú, mặt khác mỗi người còn được thêm năm chai bia tuyết, tất cả mọi người sướng đến không khép được miệng.

Công nhân nhà ăn dọn bàn gỗ thật tới, sắp xếp gọn gàng, bàn ăn này đặc biệt chuẩn bị vì các lão đại.

Thức ăn bày trên bàn ăn không thể nghi ngờ càng thêm phong phú, gần như có thể so sánh với đại tiệc của khách sạn cấp sao. Mùi vị món ăn hoàn toàn phù hợp với người Trung Quốc, nói chính xác hơn là phù hợp với khẩu vị của Lâm Tuyết.

Đầu bếp do Lương Tuấn Đào mang từ trong nước tới, làm thức ăn đều đón khẩu vị Lâm Tuyết, bữa cơm buổi trưa này vốn không chuẩn bị phần Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào mới truyền đạt chỉ thị, đồ ăn bàn ăn tập thể cũng muốn chiếu theo khẩu vị của Lâm Tuyết để làm.

Thạch Vũ ngồi ở vị trí khách quý của Lương Tuấn Đào, lúc này mang theo con gái Mộng Mộng tới đây dùng cơm, anh vốn định ngồi bên cạnh Lương Tuấn Đào, nhưng bởi vì Mộng Mộng nhất định đòi Lâm Tuyết ôm, anh định đổi sang ngồi bên cạnh Lâm Tuyết.

“Mộng Mộng tìm Lâm Tuyết ôm, anh không tìm cô ấy ôm, qua đó làm gì?” Lương Tuấn Đào vội ngăn lại nói.

Thạch Vũ vừa định đứng dậy không thể làm khác hơn là ngồi lại chỗ cũ, sắc mặt mơ hồ hơi không vui.

“Anh Thạch, nếm thử món ăn Trung Quốc của tụi em một chút, xem có phải có mùi vị hơn đồ ăn địa phương không!” Triều Bắc Thành mở một chai bia tuyết, đặt vào trong tay Thạch Vũ, lại mở một chai nữa cho Lương Tuấn Đào. Không ai dùng ly, toàn bộ phóng khoáng tu chai.

“Nói chuyện không phải khách khí sao? Nguyên quán anh Thạch cũng ở Trung Quốc, chúng ta cùng một cội sinh ra mà!” Phùng Trường Nghĩa vội vàng gấp một đầu cá cho Thạch Vũ, tỏ vẻ tôn kính.

Lương Tuấn Đào trăm phương ngàn kế thu mua Thạch Vũ, người dưới quyền của anh dĩ nhiên cũng chỉ nghe lệnh lão đại, lấy lòng Thạch Vũ là thượng sách.

Nạp Ngõa có vẻ rất không thoải mái, liền hậm hực cầm một chai bia mở ra, cắn đầu cắn cổ uống. Anh là tai mắt của Tào Dịch Côn nằm vùng bên cạnh Lương Tuấn Đào, nhất định phải bất cứ lúc nào cũng chú ý tới động tác và chí hướng của bọn họ.

“Tôi cũng người gốc Hoa, giống như mọi người, cùng một cội sinh ra, lời khách sáo đừng nói nữa, nào cạn một chai!” Thạch Vũ cầm chai bia lên cùng một cái với Triều Bắc Thành, lại cùng một cái với Phùng Trường Nghĩa, chỉ không cùng với Lương Tuấn Đào, giống như để ý đối phương vừa mới ngăn cản.

Cố tình “Phương lão đại” hết sức có nguyên tắc, chính là không chịu theo ý Thạch Vũ để cho anh ta ngồi bên cạnh vợ mình. Dù nói lòng phụ nữ nhạy cảm, thật ra thì lòng đàn ông cũng nhạy cảm giống vậy, nhìn anh

để ý hay không thèm để ý. Chỉ cần để ý rồi, gió thổi cỏ lay gì cũng có thể phát hiện.

Ánh mắt Thạch Vũ luôn hữu ý vô ý lưu luyến trên người Lâm Tuyết, làm đàn ông, anh biết ánh mắt nóng rực này có ý tứ gì.

Hừ, không cộng “Chai” với anh thì không cộng, anh quyết tâm vạch rõ giới tuyến giữa vợ và Thạch Vũ, vấn đề nguyên tắc không thể mơ hồ, tránh cho lần nữa xảy ra dụ dỗ vợ anh ra cửa làm mất lại xảy ra chuyện gì. Hơn nữa... Thủ trưởng Lương “Ích kỷ” nghĩ trong lòng, dù thế nào đi nữa anh sẽ nhanh chóng trở về nước với vợ, nhiệm vụ lôi kéo Thạch Vũ vẫn cứ giao cho Triệu Bắc Thành làm đi.

Không khí trên bàn nhìn như náo nhiệt nhưng thật ra mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, chỉ có quan hệ giữa Lâm Tuyết và Mộng Mộng tương đối thuần túy.

Gỡ cua đồng cho Mộng Mộng, Lâm Tuyết nói cho cô bé biết: “Cua đồng ở chỗ dì, ăn rất ngon đấy! Nếu như con có thể trở về cùng dì, thì có thể nếm được!”

“Dì Lâm Tuyết, nhà của dì ở đâu?” Mộng Mộng vừa ăn thịt cua đồng ngon lành, vừa tò mò hỏi.

“Ở Trung Quốc!” Lâm Tuyết khoa chân múa tay với cô bé, “Quốc gia thật lớn, chính là chỗ tổ tiên của con ở!”

“Nơi đó rất đẹp sao?” Mộng Mộng ngoẹo đầu nhỏ, hỏi.

“Dĩ nhiên! Kinh đô có rất nhiều danh thắng cổ tích, có muốn đi chơi không? Cùng về với dì? Dì đưa con đi nhà trẻ học, sang năm có thể lên tiểu học rồi!” Lâm Tuyết thật sự không bỏ được Mộng Mộng, cô bé thông minh xinh đẹp như vậy bị mai một ở vùng đất hoang dã này thật sự không thích hợp, hơn nữa mắt thấy cô bé đã đến tuổi đi học lớp một rồi.

“Dĩ nhiên muốn rồi!” Mộng Mộng vỗ tay nhỏ bé, trong đôi mắt to tràn đầy chờ mong và hy vọng, chỉ có điều cô bé lo lắng một vấn đề thực tế, “Vậy cha có thể đi cùng Mộng Mộng không?”

“Cái này...” Lâm Tuyết khẳng định cha con không thể đi được, chỉ có điều lời này phải thay đổi cách nói, “Hay là đi hỏi cha con một chút đi!”

Mộng Mộng vội vàng hỏi Thạch Vũ đang uống bia, “Cha, con muốn cùng dì Lâm Tuyết trở về quê của dì ấy, cha đi cùng có được không?”

“Sao cha có thể đi cùng?” Mặt Thạch Vũ liếc trộm Lâm Tuyết, cau mày nói với con gái, “Ngoan, đừng làm rộn!”

“Không đâu, con muốn đi mà!” Mộng Mộng lại làm nũng, trong ấn tượng chỉ cần bé làm nũng yêu cầu làm chuyện gì, cha đều sẽ trăm phương ngàn kế thỏa mãn yêu cầu của mình, “Con thích dì Lâm Tuyết, muốn ở cùng một chỗ với dì ấy! Cha, cha để dì Lâm Tuyết làm mẹ con có được không? Như vậy chúng ta có thể vĩnh viễn đi cùng dì ấy rồi!”

Đồng ngôn vô kị, nhưng lời nói cũng có hiệu quả quá kinh ngạc, mấy người đàn ông đang bàn luận viễn vông ngửa đầu uống thả cửa trên bàn đều ngây ngốc, trong lúc nhất thời không khí yên tĩnh quỷ dị.

Lương Tuấn Đào dẫn đầu đánh vỡ yên lặng lúng túng, quay đầu tuyên bố với Mộng Mộng: “Cô nhóc, dì Lâm Tuyết là vợ chú, không thể làm vợ cho ba con được! Con chính là tìm các dì khác làm mẹ con đi!”

“Không chịu!” Mộng Mộng chu cái miệng nhỏ nhắn, hơi không vui nhìn Lương Tuấn Đào nói, “Không cho phép chú giành dì Lâm Tuyết với con! Con muốn dì ấy làm mẹ con, chú vẫn tìm người khác làm vợ đi!”

“Khụ!” Phùng Trường Nghĩa bị sặc bia, ý vị khụ.

Thạch Vũ vẫn không nói gì, càng không ngăn cản ý tứ của đứa bé, chỉ từ từ uống bia.

Những người khác cảm thấy không khí trở nên hơi quỷ dị, cũng không dám tùy tiện mở miệng nói chuyện. Nạp Ngõa muốn nhân cơ hội mở miệng khích bác mấy câu, nhưng nghĩ đến cảnh cáo của Lương Tuấn Đào với mình, nói anh còn dám lờ mờ nói bậy nữa thì sẽ trực tiếp giết chết anh, nên không dám quá càn rỡ.

Dù sao Lương Tuấn Đào và Tào Dịch Côn cũng là bạn thân, anh ta nhất thời mất hứng đập chết Nạp Ngõa, cho dù Tào Dịch Côn tức giận cũng không thể làm gì. Nạp Ngõa nhiều nhất chỉ là con chó nhỏ của Tào Dịch Côn mà thôi, chủ nhận thích nữa coi trọng nữa, cũng sẽ không vì một cái mạng chó mà trở mặt với bạn thân.

“Mộng Mộng, trong bụng dì có em bé rồi, con sờ đi!” Lâm Tuyết sợ Lương Tuấn Đào và Thạch Vũ va chạm trước mặt mọi người, vội vàng dời lực chú ý của đứa bé đi. Cô kéo tay nhỏ bé của Mộng Mộng sờ lên bụng còn bằng phẳng của mình, cười nói, “Con đoán đi, dì sinh em trai hay em gái?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Hai Bảo Bối (2)

Lực chú ý của Mộng Mộng quả nhiên từ vấn đề cố ý yêu cầu Lâm Tuyết làm mẹ của mình chuyển sang bụng đối phương, áp tai trên bụng Lâm Tuyết hồi lâu vẫn không nghe được động tĩnh gì, liền kỳ quái hỏi, “Sao em trai lại trốn ở trong bụng của dì?” Lời này cũng coi như gián tiếp trả lời vấn đề của Lâm Tuyết, bé nghĩ là em trai.

Lâm Tuyết hé miệng đáp: “Em trai còn quá nhỏ, ra ngoài sẽ lạnh. Lúc nhỏ Mộng Mộng cũng núp trong bụng mẹ, chờ đến khi lớn lên mới sinh ra!”

“Ồ.” Mộng Mộng ngạc nhiên trợn to mắt, quay đầu lại hỏi Thạch Vũ đang cúi đầu uống bia, “Cha, khi còn bé Mộng Mộng cũng núp trong bụng mẹ sao?”

“Ừm!” Thạch Vũ gật đầu một cái, sau đó lại tự mình mở một chai bia tuyết. Loại bia tuyết này một chai tương đương với mấy trăm nhân dân tệ, khẩu vị rất tốt. Không biết bao lâu rồi anh không uống!

“Wow, thật thần kỳ nha!” Trong đôi mắt to thuần khiết của Mộng Mộng tràn đầy vẻ mộng ảo, tưởng tượng tới dáng vẻ của mình khi còn núp trong bụng mẹ.

Lương Tuấn Đào thấy mức độ không sai biệt lắm, liền nói với Thạch Vũ: “Như thế nào? Để Mộng Mộng trở về với chúng tôi đi! Lâm Tuyết vẫn

nói để con bé tiếp tục ở lại đây không thích hợp, dù sao con bé sắp đến tuổi đi học!”

Thạch Vũ ngược mắt, liếc Lương Tuấn Đào, khéo miệng nhếch lên đường cong lạnh lùng: “Để con bé làm con tin?”

“Thôi, coi như tôi chưa nói!” Lương Tuấn Đào xua tay, gặm một cánh gà rừng sấy khô, tiếp tục uống bia của mình.

Mấy ngày nay, dưới vun trồng lớn của Lương Tuấn Đào, mấy ngàn thợ đào mỏ đã không còn là sói hoang ngày xưa chỉ dựa vào một lời mà chơi liều nổi tiếng Tam giác vàng, bọn họ một lần nữa được trang bị đến tận răng, trang bị hoàn mỹ, đủ để địch với quân đội chính quy, cũng đủ để khinh thường toàn bộ đội quân võ trang của Tam giác vàng, bởi vì bất kỳ nhóm người vũ trang nào cũng không có tính tình mạnh mẽ hung dữ và khát máu tàn bạo như bọn họ.

Trước kia Sá Đặc dựa vào những thợ đào mỏ này che chở, không có ai dám đến đánh chủ ý lên khu vực khai thác mỏ này, lúc ấy bọn họ vốn không được trang bị vũ khí gì, nên không chút sợ hãi mà chống lại những trùm buôn thuốc phiện và những phần tử khủng bố kia. Hiện giờ vũ khí tiên tiến trang bị trong tay, súng bắn tỉa, súng tiểu liên, súng ngắn gì đó... Bọn họ ăn chắc quay một vòng dĩ nhiên sẽ làm càng chuyên nghiệp hơn quân nhân chuyên nghiệp.

Có vài thứ là trời sinh đã biết, đối với những thợ đào mỏ này mà nói, thứ súng ống này vốn không cần người khác dạy bọn họ. Bình thường trong tay bọn họ cũng dấu riêng súng ngắn, chỉ có điều súng ống đạn dược này không được trang bị tinh xảo tân tiến mà thôi. Có Lương Tuấn Đào đào tạo, những phần tử khát máu này càng như hổ thêm cánh. Dĩ nhiên, nếu không có Thạch Vũ khống chế đại cục, mấy ngàn sói hoang này cũng không dễ gò bó, đoán chừng đã sớm làm phản cũng không chừng.

Thái độ của Thạch Vũ hết sức quan trọng, ở dưới sự uy hiếp của anh ta, những thợ đào mỏ này không chỗ nào không phục, toàn bộ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh. Vũ khí phát tới tay nhiều ngày như vậy, không nghe nói có ai cầm lam sát * người vô tội. Bởi vì cục diện hỗn chiến tự giết lẫn nhau ở khu vực khai thác mỏ đã triệt để kết thúc sau khi Thạch Vũ đến, bọn họ nhận thức Thạch Vũ là sói, có gì tranh chấp đều đến trước mặt anh ta phân xử, Thạch Vũ là người cương trực, cũng không thiên vị, quyết định nhận xét của anh ta cực kỳ công bằng chính trực, không ai không phục.

(*) Lam sát: giết người vô tội và, giết người bừa bãi

Ngồi ngay phía dưới có một người thợ đào mỏ tên là Đề Lạp Đạt có giao tình rất tốt với Thạch Vũ, cũng là một trong những thủ lĩnh ở khu vực khai thác mỏ. Lúc này thấy bữa tiệc hơi cương cứng, nên lại gần bên tai Thạch Vũ, nhỏ giọng nói: “Anh Thạch, em cảm thấy anh có thể suy tính một chút!”

Thạch Vũ liếc nhìn anh ta, ánh mắt lạnh như lưỡi dao.

“Ý của em chính là, để Mộng Mộng đi theo bọn họ tiếp nhận giáo dục tốt đẹp, chỉ có điều cách một khoảng thời gian lại dẫn con bé về cho chúng ta nhìn một chút!” Đề Lạp Đạt nhỏ giọng đề nghị, “Như vậy cũng không làm trễ nải tiền đồ của Mộng Mộng, có thể bảo đảm an toàn cho con bé!”

Nếu quyết định hợp tác với lão đại mới, mượn cơ hội cung cấp cuộc sống và hoàn cảnh tốt hơn cho đứa nhỏ chẳng phải là một công đôi việc. Đề Lạp Đạt coi Mộng Mộng như chính mình sinh ra, tình cảm không thua gì Thạch Vũ, mắt thấy Mộng Mộng càng lúc càng lớn, cần nhập học tiếp nhận giáo dục, đây là một vấn đề rất thực tế, ở Tam giác vàng vốn không có đủ điều kiện như vậy.

Lâm Tuyết đứng dậy, cô nắm tay nhỏ bé của Mộng Mộng đi thẳng tới trước mặt Thạch Vũ, thành khẩn nói: “Mộng Mộng cực kỳ ngoan, tôi tin

tưởng cô bé là một đứa nhỏ thông minh, cô bé nên tiếp nhận giáo dục tốt, không thể tiếp tục ru rú ở đây phí hoài thời gian! Làm cha của đứa bé, nếu anh thật lòng yêu thương cô bé, hy vọng anh có thể...”

“Tôi đồng ý cho cô mang con bé đi!” Thạch Vũ không đợi cô nói xong lời khuyên can, lại đột nhiên mở miệng ngắt lời cô.

“...” Lâm Tuyết hơi ngoài ý muốn, anh thế mà lại đồng ý sáng khoái như thế, khiến cho một bụng từ mà cô chuẩn bị không có chỗ dùng.

“Chỉ có điều...” Thạch Vũ nhìn thẳng vào cặp mắt trong veo của cô, từ từ nói, “Cô và Tuấn Đào phải nhận con bé làm con gái! Từ đó con bé phải gọi cha Tuấn Đào, gọi cô là mẹ!”

Yêu cầu này nói ra, xung quanh hoàn toàn yên lặng như tờ, không hiểu ý tứ của Thạch Vũ.

Nhưng mà, Lương Tuấn Đào hiểu! Anh dùng ngón tay thon dài đẹp mắt gõ lên mặt bàn, giống như dáng vẻ nhàn nhã chắc chắn thắng lợi, cười nói: “Không thành vấn đề! Sau này khi đứa nhỏ của tôi và Lâm Tuyết ra đời, chúng tôi sẽ có hai đứa bé! Mộng Mộng sống chung một chỗ với người một nhà chúng tôi, sẽ không coi con bé là người ngoài!”

“Không chỉ không coi con bé là người ngoài, muốn coi con bé là con gái ruột của hai người!” Ánh mắt Thạch Vũ một lần nữa chuyển sang Lâm Tuyết, giọng êm ái, “Cô có thể làm được không?”

Lâm Tuyết ngây ngốc, liền trả lời khẳng định anh: “Tôi nhất định có thể làm được! Anh cứ yên lòng, tôi sẽ coi Mộng Mộng như chính mình sinh! Trước khi đứa nhỏ ra đời thì con bé là bảo bối duy nhất bên cạnh tôi, sau khi sinh đứa bé ra thì bên cạnh tôi và Tuấn Đào có hai bảo bối, tuy hai mà một, thương yêu giống nhau!”

Giọng nói thanh thúy như nước đầu nguồn của cô gái, giọng kiên định không khiến cho người ta hoài nghi.

Thạch Vũ tin tưởng cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã biết cô là cô gái lương thiện, hơn nữa giống như anh, mặc dù không thích nhiều lời, nhưng lời hứa đáng giá ngàn vàng!

Chỉ cần câu trả lời của cô và bảo đảm như vậy là đủ rồi, anh không cần “Phương tiên sinh” lại trả lời, bởi vì anh giao Mộng Mộng ra là hướng về phía cô, không phải hướng về “Phương tiên sinh”!

“Mộng Mộng!” Thạch Vũ ôm con gái vào trong ngực, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con, dặn dò, “Về sau dì Lâm Tuyết sẽ là mẹ của cô, phải gọi là mẹ!”

“Có thật không?” Mộng Mộng rất vui! Chuyện vui mừng nhất của cô bé chính là khiến dì Lâm Tuyết làm mẹ của mình, hiện giờ mơ ước đã trở thành hiện thực, bé thật sự quá vui vẻ rất thỏa mãn, “Cha, cơm nước xong chúng ta có thể mang mẹ Lâm Tuyết về nhà không, để mẹ sống cùng chúng ta!”

Cha, mẹ còn có Mộng Mộng, đều ở cùng nhau mới là một gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh.

Lương Tuấn Đào bỏ xương gà đã gặm sạch lên trên bàn, tự mở một chai bia.

“Về sau con phải sống cùng mẹ Lâm Tuyết còn có cha Tuấn Đào, nhớ nghe lời...” Thạch Vũ thật sự không bỏ được con gái yêu, nhưng vì tương lai của con bé chỉ có thể hạ quyết tâm làm như vậy.

Mộng Mộng nghe còn không hiểu ý tứ trong lời nói của cha, nhưng bởi vì có mẹ, bé thật vui mừng, nhào vào trong ngực Lâm Tuyết làm nũng nói: “Mẹ Lâm Tuyết, ôm Mộng Mộng!”

Lâm Tuyết dĩ nhiên muốn ôm cô bé, vấn đề là... Hiện giờ cô là người đang mang thai, không dám dễ dàng khom lưng ôm con nít, dù sao Mộng Mộng đã sáu tuổi, cũng nặng mười mấy cân.

“Nào, cha Tuấn Đào ôm con!” Lương Tuấn Đào kịp thời ngăn cản cô bé con, ôm cô bé giơ lên đỉnh đầu lại đặt lên đầu vai rộng rãi, cười ha ha chọc cô bé chơi, “Có cao không? Có sợ không?”

Mộng Mộng thường ngồi trên đầu vai Thạch Vũ, còn cười khanh khách, lại vút chuyện muốn Lâm Tuyết ôm đi, “Không sợ, Mộng Mộng thích ngồi trên bả vai cha nhất! Cha Tuấn Đào, cha cũng biết đánh quyền như cha con sao? Cha con có thể một quyền đánh chết thú hoang trong rừng!”

“Wow, cha con đúng không phải là người!” Lương Tuấn Đào thở dài nói, “Cha Tuấn Đào của con là người, cha con không phải là người, không giống nhau, cho nên không cách nào so sánh được!”

“Ồ...” Mộng Mộng càng vui vẻ hơn rồi, vỗ tay nhỏ bé, nói với Thạch Vũ, “Cha, vậy là cha lợi hại! Cha Tuấn Đào cũng khen cha!” Khen anh ta không phải là người.

Không khí lạnh cứng một phen bởi vì Mộng Mộng mà trở nên sôi nổi trở lại. Mộng Mộng là một sứ giả nhỏ, sau khi bé đi theo Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào rời đi, quan hệ giữa Thạch Vũ và quân đội sẽ gần thêm một tầng, chặt chẽ không rời.

Đây là ước định không tiếng động giữa bọn họ: Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết phụ trách giáo dục và trưởng thành cho đứa nhỏ, Thạch Vũ phụ trách hỗ trợ Triệu Bắc Thành tiếp tục hoàn thành tiến trình vũ trang hóa hoàn toàn cho mấy ngàn thợ đào mỏ, hơn nữa chung một chiến tuyến với lão đại mới, cùng tiến lùi.

Thật ra thì, mang Mộng Mộng đi hoàn toàn là ý tứ của Lâm Tuyết, nếu không Lương Tuấn Đào cũng lười khuấy vũng nước đục này. Không có Mộng Mộng ràng buộc, sẽ để cho Triệu Bắc Thành nghĩ biện pháp khác, chỉ có điều Lâm Tuyết cố ý muốn dẫn Mộng Mộng đi, anh đã giúp cô hoàn thành tâm nguyện, chủ yếu là đau lòng vợ, không muốn để cho cô mang theo tiếc nuối rời đi. Huống chi sau khi về nước sẽ nhớ kỷ tình huống của Mộng Mộng, trong lòng không yên ổn, còn không bằng mang theo đứa bé này cùng về, nuôi như vật cưng khiến vợ vui lòng cũng tốt!

Dĩ nhiên tuyệt đối không thể nói ra tâm ý chân chính, nếu như bị Thạch Vũ biết được ý tưởng chân chính của anh, thì ra là muốn mang con gái bảo bối của Thạch Vũ về làm vật cưng cho vợ bảo bối của anh chơi, vậy xong rồi, không liều mạng với anh mới là lạ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Hai Bảo Bối (3)

Người đàn ông một quyền đâm chết thú dữ vốn không phải người! Anh tội gì cứng đầu cứng với người ta. Quả đâm của Thạch Vũ rất cuộc có bao nhiêu cứng rắn, sau khi lĩnh giáo một lần, anh không có hứng thú tới lĩnh giáo lần thứ hai.

Không biết từ lúc nào, Mộng Mộng tuột xuống khỏi bả vai Lương Tuấn Đào, lại chạy đến trong lòng Lâm Tuyết ngồi, ăn được gần như no bụng bảy phần, lại quần lấy Lâm Tuyết kể chuyện xưa cho cô bé.

“Mẹ Lâm Tuyết!” Mộng Mộng vô cùng vui vẻ, bắt đầu từ hôm nay bé rất cuộc có mẹ! Mẹ của bé qua đời khi cô bé còn nhỏ, mơ hồ có chút ấn tượng, lại nhớ không rõ. Chỉ nhớ rõ mẹ có một đôi tay dịu dàng như mẹ Lâm Tuyết, thích vuốt ve đầu nhỏ của cô bé.

Cô bé dùng đầu nhỏ của mình cọ cọ trong ngực Lâm Tuyết, giống như con mèo cưng nhỏ.

Thạch Vũ và Lương Tuấn Đào hai người đang cụng bia, ngửa cổ trút mạnh, yết hầu khô gợn gợn, có bia tràn ra theo cổ chảy xuống, cũng hồn nhiên không để ý.

Một hơi rót toàn bộ cả chai bia, ở giữa đều không dừng lấy hơi, đây chính là kỹ thuật của bọn họ. Chiến sỹ và thợ mỏ ăn no cơm đều vậy lấy, đứng ở bên cạnh nhìn Lương Tuấn Đào và Thạch Vũ độ bia, ở bên cạnh lớn tiếng ủng hộ trầm trồ khen ngợi.

Sự thật chứng minh, mặc dù quả đấm của Lương Tuấn Đào kém xa sự cứng rắn của quả đấm của Thạch Vũ, nhưng bản lĩnh uống rượu của anh hiển nhiên vượt qua Thạch Vũ. Trút xong cả chai bia, tiện tay ném chai bia lên không trung, anh lại nhanh như tia chớp rút súng ra, “Đoàng!” Chai bia trên không trung bị đạn bắn nát.

“Tốt!” Tất cả mọi người không nhịn được cho anh ủng hộ. Bắn trúng chai bia ném ra cũng không khó khăn, mấu chốt là anh còn rút súng từ bên hông ra rồi bắn, tốc độ và tầm nhìn này thật sự không phải người bình thường có thể so sánh.

Thạch Vũ tính toán trong lòng, xác định khả năng bắn súng của mình không nhanh như đối phương. Khả năng bắn súng của anh cũng rất tốt, nhưng muốn ném chai bia ra sau đó rút súng từ bên hông ra bắn, thời gian này dù sao cũng hơi khẩn trương. Nên thân nhiên thừa nhận với Lương Tuấn Đào: “Khả năng bắn súng của cậu nhanh hơn tôi!”

“Quả đấm của anh cứng rắn hơn tôi!” Lương Tuấn Đào vỗ bả vai Thạch Vũ, nói, “Hai anh em chúng ta quen biết lần này là duyên phận, anh yên tâm, con gái của anh chính là con gái của tôi, vợ tôi chính là mẹ ruột của cô bé! Chỉ cần anh Thạch không phụ lòng hai vợ chồng chúng tôi, vợ chồng chúng tôi sẽ không phụ lòng anh Thạch!”

“Biết hai vợ chồng cậu là tạo hóa của Thạch Vũ tôi, hy vọng Mộng Mộng nhận được chăm sóc của hai người, giành được tiền đồ sau này!” Cha mẹ trong thiên hạ đều giống nhau, không có chuyện không mong chờ con mình nhận được giáo dục tốt nhất, tương lai bồi dưỡng thành nhân tài có ích.

Thạch Vũ như vô tình hay cố ý dò xét Lâm Tuyết một lần nữa, trông mắt đen thoáng qua vẻ phức tạp. Rốt cuộc, con gái của anh vẫn gọi cô là mẹ, đây cũng không phải ảo tưởng! Trên gương mặt cương nghị lộ ra nụ cười vui vẻ yên tâm, anh cảm thấy biết đủ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thời gian ba ngày qua đi trong nháy mắt, Lương Tuấn Đào làm xong tất cả chuẩn bị bàn giao, giao tất cả nhiệm vụ ở đây cho Triệu Bắc Thành.

Bởi vì khả năng khám chữa bệnh của Vân Phàm tinh xảo, ở lại đây làm nhân viên quân y theo quân, phụ trách kiểm tra điều trị thân thể cho các chiến sỹ và những thợ đào mỏ.

Lương Tuấn Đào chỉ mang theo Phùng Trường Nghĩa và Lê Văn Chính, những người khác giữ nguyên không động, tiếp tục đi theo Triệu Bắc Thành tuân theo chỉ thị của quân đội phối hợp với Tào Dịch Côn tiếp tục công việc diệt độc.

Toàn bộ mười mấy chiếc máy bay chiến đấu và máy bay thả bom từ trong nước điều tới sắp hàng trên mặt đất trống trải, chờ đợi chỉ thị cất cánh từ thủ trưởng đại nhân.

Lương Tuấn Đào mang theo Lâm Tuyết, Thạch Vũ ôm con gái, Phùng Trường Nghĩa, Lê Văn Chính, Triệu Bắc Thành và Vân Phàm đi theo bên cạnh, những người khác theo đuôi phía sau.

Tất cả mọi người đều không nói gì, nhiều năm trôi qua, chờ gặp lại không biết là năm nào tháng nào.

Lấy Tào Dịch Côn làm ví dụ, anh ta đã ẩn núp ở Tam giác vàng gần mười năm! Vì xây dựng vương quốc ma túy thay thế cho vương quốc ma túy của người khác, hoàn thành sứ mạng thay đổi triều đại, bọn họ cần phải trả giá nhiều thời gian và tinh lực hơn, thậm chí là sinh mạng!

Đi tới trước đám máy bay, Lương Tuấn Đào hỏi Lâm Tuyết bên cạnh: “Vợ, em định ngồi máy bay nào?”

Ở đây có mười mấy chiếc máy bay, mặc cho cô lựa chọn, cô nói thích máy bay nào thì bố trí máy bay đó.

Mười mấy chiếc máy bay đậu trên bãi đất trống trải chờ xuất phát, trường hợp này nhìn sao mà hùng vĩ, mà thủ trưởng Lương lại hỏi cô muốn ngồi máy bay nào.

Lâm Tuyết trầm ngâm một lát, nói: “Tùy tiện một chiếc máy bay, chỉ cần mang năm người chúng ta trở về, đều có thể!”

Phùng Trường Nghĩa ôm lấy Mộng Mộng, Lương Tuấn Đào quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy tình cảm của anh quan sát sĩ quan và chiến sĩ lưu lại, bởi vì giữ bí mật thân phận cũng không hành quân lễ với bọn họ, mà tiến lên vỗ vỗ bả vai cứng như sắt của từng người.

Gánh nặng đường xa, các đồng đội, xin luôn sẵn sàng!

Bọn họ thầm nói khẩu hiệu trong đội ngũ ở trong lòng, trong mắt cũng tràn ra vẻ sầu não khi chia tay.

“Triệu Bắc Thành!” Lương Tuấn Đào hét lên.

“Lão đại!” Triệu Bắc Thành hơi nghẹn ngào, thấy Phùng Trường Nghĩa Lê Văn Chính theo Lương Tuấn Đào trở về nước, thật ra thì anh cũng rất hâm mộ. Nhưng anh không thể đi, bởi vì sau khi Lương Tuấn Đào đi, toàn bộ gánh nặng của hành động “Nhổ răng” này của quân đội sẽ rơi lên vai anh. Anh nhất định phải gánh được trọng trách này, cho dù dùng hết toàn bộ lực lượng.

“Tôi tin tưởng cậu, có thể!” Lương Tuấn Đào nhìn tròn mắt ướm át của Triệu Bắc Thành, không khỏi nhớ tới tình yêu của Triệu Bắc Thành và Đỗ Hâm Lôi. Dừng lại một chút bên lề tai cậu ấy dặn dò một câu, “Lúc nào muốn kết hôn, nói trước với đơn vị, đổi đồng chí khác tới thay thế cậu!”

Giọng nói này rất thấp, chỉ có điều Lâm Tuyết ở gần anh nhất vẫn nghe thấy, không khỏi bật cười

Thủ trưởng Lương cảm thấy việc này không có gì mất mặt! Vợ anh mang thai là lý do rút lui, Triệu Bắc Thành kết hôn dĩ nhiên cũng có thể làm lý do rút về nước! Đoán chừng trừ Tào Dịch Côn ra thì không có ai có thể chịu ngồi chồm hồm mười năm lưu lại nơi này, dù sao người thân và người yêu của bọn họ đều ở trong nước!

“Em biết rõ!” Triệu Bắc Thành rất đàn ông không cho nước mắt rơi xuống, anh không để cho Lương Tuấn Đào lo lắng cho mình, “Anh trở về nước chăm sóc tốt cho chị dâu, chuyện nơi đây em sẽ cố gắng làm cho xong! Còn có... Khi nhìn thấy Hâm Lôi, nói cho cô ấy biết, lúc trở về, em sẽ cưới cô ấy!”

Thời gian chia xa luôn ngăn ngủi như vậy, bất tri bất giác đã đến thời điểm cất cánh, nhất định phải lên máy bay!

Lâm Tuyết nhìn Mộng Mộng hưng phấn vui vẻ, có lẽ đứa bé không ý thức được sẽ phải xa nhau chân trời với cha mình, từ đó muôn sông nghìn núi.

Mộng Mộng nằm trên bả vai Phùng Trường Nghĩa, quay đầu lại rất cao hứng nhìn về phía Thạch Vũ đang trầm mặc nói: “Cha, rất nhiều máy bay đó! Mộng Mộng được ngồi máy bay sao!”

Thạch Vũ nhận lấy đứa bé từ trong ngực Phùng Trường Nghĩa một lần nữa, hôn như điên lên khuôn mặt đáng yêu của con gái, lệ rơi đầy mặt.

Lâm Tuyết biết quá trình này không tránh khỏi được khổ sở, cô cũng biết quá trình này càng ngăn càng có thể giảm bớt khổ sở này. Đi tới, cô đưa khăn tay cho Thạch Vũ để anh lau nước mắt, sau đó nhét vào trong tay anh tờ giấy, nói: “Trên đó viết số di động của tôi, còn có số QQ của tôi, nếu

như anh nhớ đứa bé, có thể gọi điện thoại cho tôi, cũng có thể trò chuyện video với cô bé!”

Thạch Vũ dùng khăn tay lau khô nước mắt trong hốc mắt, cầm lấy tờ giấy Lâm Tuyết đưa cho anh, ôm Mộng Mộng, cùng đám người Lương Tuấn Đào leo lên chiếc máy bay Lâm Tuyết lựa chọn.

Lần đầu tiên ngồi máy bay, Mộng Mộng vui vẻ đến thôi rồi! Bé sờ đông sờ tây nhìn một chút, mừng rỡ cười khanh khách không ngừng.

“Mẹ Lâm Tuyết, đây là cái gì? Kia là cái gì?” Đứa bé vĩnh viễn đều có vấn đề nói không xong, ở trong mắt của cô bé tất cả đều mới lạ, hấp dẫn dục vọng thăm dò muốn biết nồng nhiệt.

Trong vui cười, cô bé không chú ý tới bóng dáng cha đã biến mất bên ngoài khoang máy bay, bé ngồi trong lòng Lâm Tuyết vui vẻ trước sau như một.

Máy bay gào thét dẫn đầu xông lên tầng mây, các máy bay chiến đấu và máy bay ném bom còn lại cất cánh sau, lấy máy bay dẫn đầu phía trước làm mục tiêu bay lên, cùng nhau bay về tổ quốc.

“Hưng sư động chúng * lấy được nhiều máy bay như vậy, trở về xem các lão thủ trưởng có phê bẹp anh không!” Lâm Tuyết khẽ sáng giọng.

(*) hưng sư động chúng: ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó

“Sợ cái gì? Đơn từ chức của gia cũng đã viết xong, xem các lão thủ trưởng dám phê!” Lương Tuấn Đào vẫn bất cần đời, không hề để lo lắng của Lâm Tuyết ở trong lòng.

“Anh bệnh thần kinh à! Bỏ lại nhiệm vụ tự tiện về nước còn lý luận! Từ chức thì từ chức anh cho là có thể dọa được ai? Chính là anh nói thiếu ai

trái đất vẫn chuyển động theo lẽ thường, mất đi ai mặt trời vẫn theo lẽ thường dâng lên, Lương Tuấn Đào anh rời khỏi bộ đội thì tính là gì?” Lâm Tuyết sắc bén nhắc nhở anh đừng kể công kiêu ngạo, đã làm sai chuyện phải lấy ra thái độ thành khẩn kiểm điểm, không thể cứng rắn không nhận tiền rượu này *.

(*) Nguyên gốc 壺酒钱 (hồ tửu tiền): thường nói tới người nào đó làm việc sai, nhưng ngại mặt mũi nên không thừa nhận.

Bị vợ mắng dù thế nào cũng không thoải mái đâu, Lương Tuấn Đào hoài nghi có phải mình hèn mọn trời sinh không! “Vợ nói đúng, trở về anh sẽ viết mười bản tám bản kiểm điểm, càng khắc sâu càng tốt, tranh thủ các lão lãnh đạo xử lý khoan hồng!”

Vậy còn không sai biệt lắm! Lâm Tuyết hài lòng cười! Cô chỉ cố lo vấn đề của Lương Tuấn Đào, lại quên vấn đề của chính cô.

Làm con gái ruột của Hoắc Gia Tường, sau khi về nước, cô phải lăn lộn trong quân đội như thế nào!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Song Hi Lâm Môn (1)

Mây trôi nhẹ nhàng, từ bên cửa thủy tinh khoang máy bay, bên ngoài trời xanh ngàn dặm.

Bay về tổ quốc, tâm tình Lâm Tuyết hết sức kích động. Tòa thành đã từng khiến cô đau lòng không có gì đáng để cho cô nhớ thương, thì ra là, cô vẫn còn tơ vương tòa thành thị này, khát vọng trở về.

“Mẹ Lâm Tuyết, khi nào chúng ta xuống máy bay vậy!” Mộng Mộng vui trong ngực Lâm Tuyết nhỏ giọng hỏi. Về hưng phấn khi mới lên máy bay đã qua đi, vẫn giữ vững tốc độ bay đi gần nửa canh giờ như vậy, đứa bé cảm thấy hơi không thú vị.

Bé cho rằng đây là trò chơi rất hay, chơi xong, bé nên về nhà tìm cha. Dĩ nhiên, tốt nhất có thể mang theo mẹ Lâm Tuyết cùng trở về, tạo thành một nhà ba người hạnh phúc.

Đây chính là ngây thơ đơn phương của đứa bé, nào biết giấc mộng của bé vĩnh viễn sẽ không thực hiện được, hơn nữa, từ nay bé sẽ cách xa cha, bắt đầu cuộc sống mới.

“Ngoan, còn ba giờ bay, nếu như mệt thì nằm xuống một lát!” Lâm Tuyết ôm Mộng Mộng vào trong lòng, như mẹ hiền vỗ cô bé.

Ngáp một cái, Mộng Mộng nghe lời nằm trong lòng Lâm Tuyết dần dần ngủ thiếp đi.

Lương Tuấn Đào gửi điện báo cho bộ phận quân đội trong nước, báo thời gian cụ thể cho máy bay hạ cánh xuống đất, để Bùi Hồng Hiên làm xong chuẩn bị giúp đỡ.

Làm xong việc công, anh vội vàng đến tìm vợ, lại thấy có người vượt lên trước chiếm lĩnh trước ngực cô.

Cô bé con ngủ rất say, thỉnh thoảng còn hé miệng nhỏ, đáng vẻ thật đáng yêu, nhưng dù đáng yêu nữa cũng không thể chiếm lĩnh địa bàn của anh.

“Em ôm con bé có mệt không!” Lương Tuấn Đào hơi không vui, đi tới ngồi xuống, đưa tay nhận lấy Mộng Mộng trong ngực Lâm Tuyết.

Đổi tới một cái ôm trong ngực khác, Mộng Mộng cũng không cảm thấy khác thường, vẫn ngủ rất say ngọt.

“Anh báo cho Bùi Hồng Hiên rồi hả?” Lâm Tuyết hỏi.

“Ừ, ông ấy hạ lệnh dọn dẹp chấn chỉnh lại sân bay quân sự, mười mấy chiếc máy bay này cần không gian hạ cánh!” Lúc đi mang theo năm chiếc máy bay quân dụng, trở về thanh thế càng minh mông cuồn cuộn, lại mang về mười mấy chiếc máy bay, chắc hẳn phải khiến Bùi Hồng Hiên giận quá chùng.

“Ông ấy có mắng anh không!” Tâm tình Lâm Tuyết hơi phức tạp. Cô biết Lương Tuấn Đào chưa bao giờ làm đào binh, cũng sẽ không có chuyện làm hơn phân nửa thì đổ bỏ. Nếu không phải bởi vì cô, nói gì anh cũng sẽ không trở về nước vào lúc này.

“Ông ấy dám!” Lương Tuấn Đào xấu xa nhú mày, giống như nhìn tất cả bằng nửa con mắt, “Đổi mắt cả đơn vị, ai dám cho gia sắc mặt nhìn?”

“Anh rất trâu!” Lâm Tuyết nhìn không được cười rộ lên, người này luôn không đối được tật xấu rắm thúi chảnh chó, rõ ràng là lỗi của anh, vậy mà cố ý khuấy đảo ba phần!

Một tay Lương Tuấn Đào ôm Mộng Mộng ngủ say, một tay kéo Lâm Tuyết sang, hôn lên mặt cô, an ủi: “Đừng lo lắng, có gia ở đây, chuyện gì cũng không cần vợ lo lắng!”

Rúc vào trong lòng của anh, Lâm Tuyết không khỏi cảm thấy yên tâm. Đúng, có anh ở đây, cô không cần lo lắng điều gì.

Yên tâm tiếp nhận điểm tốt của anh, sau khi rời khỏi Tam giác vàng, bọn họ cùng nhau trở về nước bắt đầu cuộc sống mới tinh.

Hành trình bay ba giờ rưỡi, đội ngũ không quân to lớn bình yên hạ cánh xuống sân bay chuyên dụng của quân đội ở kinh đô.

Mười mấy chiếc máy bay hạ xuống, cần phải phối hợp với bộ phận chỉ huy mặt đất, để tránh lúc hạ xuống xảy ra sự cố chập chội. Bên quân đội nói trước chuẩn bị kỹ càng, đặc biệt dọn dẹp đường chạy xuống, đủ cho mười mấy chiếc máy bay hạ xuống.

Máy bay Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết ngồi hạ xuống đường chạy chính trước, trượt một khoảng rồi đột nhiên dừng lại.

Cửa máy bay mở ra, Lương Tuấn Đào ôm Mộng Mộng còn buồn ngủ, Lâm Tuyết đi theo bên cạnh anh, cùng nhau chậm rãi đi xuống bậc thang.

Các máy bay còn lại cũng theo thứ tự hạ cánh xuống, âm thanh đẽ xi ben cao khi trượt xuống vang lên không dứt bên tai. Các chiến sĩ chiến đấu nơi xa báo cáo thắng lợi bằng trận chiến mở màn, bình yên trở về, đây là chuyện vui đáng giá ăn mừng.

Khi Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết xuống khỏi máy bay thì thấy Bùi Hồng Hiên và các lão thủ trưởng quân đội đứng phoir nắng gay gắt buổi trưa hoan nghênh bọn họ trở về tổ quốc.

Các lão thủ trưởng gần như mặc bộ đồ quân phục cùng một màu, tóc trắng nhiễm sương gió và ngôi sao lóe sáng trên cầu vai tỏ rõ thân phận tôn quý và quyền lợi chí cao vô thượng của bọn họ.(*) chí cao vô thượng: cao đến đỉnh điểm, không gì có thể so sánh.

Trung tướng quân đội Bùi Hồng Hiên dẫn đầu bước lên trước một bước, làm quân lễ tiêu chuẩn với Lương Tuấn Đào vừa mới bước xuống máy bay.

Lương Tuấn Đào ôm Mừng Mừng, cùng với Lâm Tuyết làm quân lễ đáp lại, rồi hành quân lễ với nhóm lão thủ trưởng kia.

“Hoan nghênh sư trưởng Lương khải hoàn trở về! Phó chủ tịch Lãnh bạn việc quân, thân thể lão thủ trưởng Lương bị bệnh nhẹ, trừ hai người bọn họ ra, đám lão già còn dư lại đều tới!” Một vị lão thủ trưởng cầm đầu hiền hòa cười tới gần phía trước, chia ra nắm tay Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào nâng khoe môi, nhìn sắc mặt tâm tình rất tốt: “Vợ có tin vui, phải mang cô ấy trở lại! Chờ tôi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi sẽ tới xin tạ tội với ông cụ Lãnh!”

“Ha ha, nghe nói phu nhân của cậu có tin mừng, hai ông cụ cũng sướng đến phát rồ rồi, nào sẽ trách tội cậu!” Lão thủ trưởng kia nhìn Lâm Tuyết, ân cần nói, “Nhanh lên xe đi, phụ nữ có thai thể chất yếu, cẩn thận bị cảm nắng!”

Lâm Tuyết liền nói cảm ơn với lão thủ trưởng, hơn nữa tỏ vẻ mình không có việc gì.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của mọi người đảo tới đảo lui vài vòng trên người Mộng Mộng được Lương Tuấn Đào ôm trong ngực, hơi không hiểu nổi thân phận của cô bé này, thấy Lương Tuấn Đào tỏ ý không cần giới thiệu, cũng biết điều không hỏi tới

“Cha Tuấn Đào, bây giờ chúng ta phải đi đâu?” Mộng Mộng nhỏ giọng hỏi bên tai Lương Tuấn Đào.

“Về nhà!” Lương Tuấn Đào trả lời cực kỳ đơn giản.

“Ồ! Về nhà sao!” Mộng Mộng lại vui vẻ, vỗ tay nhỏ bé, giống như con chim tước hân hoan.

Một hàng hummer chuyên dụng chậm rãi lái qua, chiếc xe đi đầu liền dừng bên cạnh bọn họ, sau đó có chiến sỹ mặc quân trang sĩ quan đi lên trước mở cửa xe ra, chờ Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết lên xe.

Chiếc xe đầu tiên để cho bọn họ tới ngồi, đây là khen ngợi và động viên của quân đội cho Lương Tuấn Đào, đồng thời cũng là hậu đãi đối với Lâm Tuyết — cô là phụ nữ có thai, đương nhiên phải lên xe gần đây.

Trong lòng Lâm Tuyết vô cùng cảm động, vốn tưởng rằng bọn họ lạnh chanh láu táu chạy trở về khảng định không thiếu được phê bình và trách cứ một trận, không ngờ sau khi xuống máy bay vẫn được ưu đãi đại ngộ có hình có dạng như vậy. Trừ Lãnh Lệnh Huy không tự mình đến đón bọn họ ra, những lễ tiết đãi ngộ khác nửa phần đều không kém nửa phần so với nghênh đón tướng sỹ khái hoàn trở về.

Đây là ưu đãi cực kỳ của quân đội đối với Lương Tuấn Đào, đồng thời cũng là khảng định trọn vẹn. Cũng không bởi vì anh nhi nữ tình trường vì vợ có thai mà bỏ lại nhiệm vụ chưa hoàn thành chạy trở về mà tỏ thái độ. Từ nơi này cũng có thể nhìn ra địa vị của Lương Tuấn Đào ở quân đội và coi trọng cùng ưu đãi của các lão lãnh đạo với anh.

(*) câu đầy đủ: nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản, chỉ những người đàn ông vì mê nhan sắc mà nhạt ý chí

Ngồi vào xe, trái tim treo hồi lâu cuối cùng cũng trả về chỗ cũ. Lâm Tuyết cười khê nói với Lương Tuấn Đào, “Em còn tưởng rằng Bùi Hồng Hiên sẽ đón đầu phê bình anh một trận đau chứ!”

“Cắt, chồng của em cứ không có địa vị như vậy sao? Đừng nói là Bùi Hồng Hiên, kể cả ông cụ Lãnh cũng cho anh ba phần mặt mũi! Anh nửa đường chạy về thì như thế nào? Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, trong thời gian ngắn ngủi một tháng, anh giải quyết được khu vực khai thác mỏ, thành lập điểm căn cứ vì quân đội, không hề bị Tào Dịch Côn quản chế, chỉ bằng như vậy cũng phải cho anh công lao hạng nhất! Huống chi lý do trở về của anh quang minh chính đại, vợ mang thai, bọn họ có thể nói cái gì?”

Lâm Tuyết lẳng lặng nghe không nói, chỉ vì cô cũng biết, Lương Tuấn Đào dám trâu bò như vậy cũng ỷ vào sự coi trọng của nhóm lãnh đạo quân đội với anh. Nếu không... Người sĩ quan nào mà không lấy vợ sinh con? Vợ nhà ai mang thai cũng chạy từ tiền tuyến về, vậy còn không phải loạn sao!

Nhưng mà hôm nay quân đội thật sự cho Lương Tuấn Đào đủ mặt mũi và ý tứ, cực kỳ lôi kéo, cho dù trong lòng không thoải mái cũng không biểu hiện trên mặt. Chỉ cần Lãnh Lệnh Huy không tự mình xuất hiện cũng đã biểu hiện rõ ông còn có chút lảng tránh với chuyện này, nhưng ông chọn mấy lão lãnh đạo quyền cao chức trọng thay thế ông nghênh đón, cũng coi như nói còn nghe được.

Nếu chờ Lương Tuấn Đào chân chính diệt trừ nhà họ Hoắc, lấy được toàn bộ thắng lợi, hôm nay là ngày khai hoàn trở về, cho dù Lãnh Lệnh Huy việc quân bận rộn hơn nữa cũng sẽ tự mình ra mặt nghênh đón.

Chỗ quân đội này coi như qua cửa, còn dư lại là xác định thái độ của người lớn trong nhà họ Lương. Lâm Tuyết cũng không lo lắng gì, tay thon của cô nhẹ nhàng sờ bụng mình, nơi đó có tương lai hy vọng của nhà họ Lương, lãnh đạo quân đội đều không trách cứ bọn họ, tin tưởng người lớn nhà họ Lương nể tình đứa bé này càng sẽ không trách cứ bọn họ! Đoàn xe quân đội đặc biệt phái tới hộ tống vợ chồng Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết trở lại khu biệt thự quân khu Kiều Sơn Uyển, cho đến khi xe chạy vào cửa chính nhà họ Lương, đoàn xe mới theo đường cũ trở về.

Hummer quân dụng lái vào nhà họ Lương, lúc dừng lại, bên ngoài đã sớm đứng đầy người nhà nghênh đón bọn họ.

Lính cần vụ tới đây mở cửa xe, Lương Tuấn Đào ôm Mộng Mộng xuống xe trước rồi, Lâm Tuyết theo sát phía sau cũng xuống xe.

Người nhà họ Lương gần như đến đông đủ, Lưu Dương và Mã Đồng Đồng cũng ở đây, khi nhìn thấy bọn họ xuống xe, cũng mặt tươi cười vây lại.

Đây không thể nghi ngờ là cảnh vui sướng ấm áp, nhưng đối với Mộng Mộng mà nói thì lại ngược lại. Những khuôn mặt xa lạ trước mắt này, cô bé đều không biết, sao không tìm thấy bóng dáng quen thuộc của cha, bé thật sợ hãi.

“Cha Tuấn Đào, Mộng Mộng muốn tìm cha! Cha của Mộng Mộng đâu?” Mộng Mộng kéo áo Lương Tuấn Đào, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống thành nước mắt.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Song Hi Lâm Môn (2)

“Cha chính là cha của con, về sau gọi thẳng cha là cha!” Lương Tuấn Đào vội vàng vỗ vỗ thân thể nhỏ bé của cô bé tỏ ý an ủi.

“Mộng Mộng muốn tìm cha, cha! Cha ở đâu?” Mộng Mộng méo cái miệng nhỏ nhắn, mắt thấy muốn khóc.

Lâm Tuyết thấy đứa bé muốn khóc, vội vàng tiến nhanh một bước, nắm tay nhỏ bé của Mộng Mộng, khuyên nhủ: “Mộng Mộng ngoan, không khóc nào! Như thế nào đi, để ông nội bà nội kêu người làm món ăn ngon cho Mộng Mộng ăn!”

“Hu hu... Cha, tìm cha...” Vẫn không nghe thấy tung tích của cha mình, trong đôi mắt to của Mộng Mộng tí tách rơi lệ xuống, nhưng bé là một cô bé khéo léo, cố gắng đè nén tiếng khóc, giống như con thú nhỏ chỉ thấp giọng nức nở nghẹn ngào.

Vốn là cảnh tượng vô cùng hân hoan vui mừng nhưng bởi vì Mộng Mộng khóc thút thít mà trở nên hơi kỳ quái, cũng không biết ai biết đứa nhỏ Lương Tuấn Đào ôm trong ngực có lai lịch ra sao, Lưu Mỹ Quân không nhịn được, mở miệng hỏi trước, “Đây là đứa trẻ nhà ai?”

Lương Tuấn Đào không trả lời, anh vốn không để ý tới trả lời. Mộng Mộng khóc không ngừng, anh lại không có kinh nghiệm dụ dỗ con nít, giao cho Lâm Tuyết lại sợ Mộng Mộng tìm cô ôm, liền vụng về mà vỗ đứa nhỏ, dụ dỗ, “Ng ngoan, không khóc, chúng ta vào nhà ăn thịt!”

Mộng Mộng thủy chung vẫn không nghe được động tĩnh liên quan đến cha mình, càng hăng giọng khóc lên, “Tìm cha! Mộng Mộng tìm cha...”

Trong lòng Lâm Tuyết hơi ê ẩm, đối với đứa bé mà nói, ai cũng không thể thay thế được cha mình! Máu mủ chia lìa cực kỳ tàn nhẫn, nhưng giữ con bé ở khu vực khai thác mỏ lại không thích hợp...

Lưu Dương tới gần trước, khoa trương hú lên quái dị: “Không thể nào chứ! Đi ra ngoài một chuyến lại làm ra con gái lớn như vậy, tốc độ của hai người cũng quá nhanh đi!”

Mã Đồng Đồng liền không nhịn được mà cười, chụp anh một phát, sẵn giọng: “Nói nhăng gì đó, cho dù dùng hoóc-môn nuôi dưỡng mà thúc cũng không lớn nhanh như vậy! Nhất định là trẻ mồ côi nhặt được khi làm nhiệm vụ ở nước ngoài!”

Mộng Mộng quay đầu lại, mắt to rưng rưng bất mãn nheo mắt nhìn Mã Đồng Đồng, cảm giận lớn tiếng bác bỏ: “Mộng Mộng không phải trẻ mồ côi, Mộng Mộng có cha! Cha, hu hu... Tìm cha...”

Tiếng khóc của trẻ con lồng thêm âm thanh khác, lỗ tai của Lương Tuấn Đào cũng bị tiếng khóc của con bé chấn động đến kêu ong ong.

Đều nói đề xi ben tiếng khóc của đứa nhỏ có thể áp đảo âm thanh hỗn tạp khi máy bay trượt trên đường băng, điều này không hề khoa trương chút nào. Tiếng khóc của đứa bé chính là vũ khí sinh tồn của chúng, có thể để cho bọn chúng nhanh chóng lấy được che chở và vuốt ve của cha mẹ, nhưng bây giờ cho dù tiếng khóc của cô bé lớn hơn nữa, cha của bé cũng không nghe thấy rồi.

Ôm đứa bé đi vào trong phòng, khí lạnh mát mẻ bên trong khiến cho bọn họ chịu đủ thử thách của nắng nóng cảm thấy cực kỳ sáng khoái.

Chỉ có điều, tiếng khóc của đứa bé càng lớn, quả thật khiến cho người ta không chịu nổi. Lương Tuấn Đào thả Mộng Mộng lên ghế sa lon, để người giúp việc cầm đồ trang trí trên giàn hoa đến cho cô bé chơi, lại để cho người đi lấy đồ chơi mô hình trong phòng Lương Ngọc Đồng đưa cho cô bé.

Nhưng Mộng Mộng đều không có hứng thú với tất cả, nhìn hoàn cảnh xa lạ và từng khuôn mặt xa lạ trước mặt, chỉ không thấy cha của bé, lại hằng giọng khóc lên.

Lâm Tuyết thấy đứa bé bị dọa sợ, vội vàng ngồi xuống ôm cô bé vào trong ngực, dịu dàng vỗ vỗ cô bé, làm dịu nói: “Mộng Mộng ngoan, không khóc, buổi tối có thể nhìn thấy cha!”

Tay nhỏ bé nắm thật chặt ngón tay Lâm Tuyết, lúc này Mộng Mộng mới dừng tiếng khóc, còn nhe răng hỏi, “Thật, thật không?”

“Thật!” Lâm Tuyết cúi đầu hôn mái tóc mềm mại của cô bé, nước mắt nói, “Mẹ không lừa con!”

Nhìn Mộng Mộng đáng thương, không khỏi khiến cho cô nhớ lại tuổi thơ cô đơn của mình. Khi cô mất mẹ có số tuổi không khác Mộng Mộng bây giờ nhiều lắm, khi đó cô cũng kêu gào tê tâm liệt phế, bởi vì không thấy mẹ nữa, trừ bức hình treo trên tường, cô tới đâu cũng không tìm thấy mẹ!

Mắt thấy hai người phụ nữ một lớn một nhỏ lại ôm đầu mà khóc, người một nhà nhìn trộm mặt nhau, không biết làm sao.

Lương Tuấn Đào thật sự nhức đầu, sớm biết Mộng Mộng có thể khóc như vậy, anh cũng không nên tích cực cố động Thạch Vũ đồng ý giao con cho bọn họ mang về! Tương đương với kéo về nhà một tiểu yêu tinh phiền toái.

Anh sợ nhất phụ nữ thích khóc, người phụ nữ nhỏ thích khóc tất nhiên khỏi nói, quả thật khiến cho đầu anh đau như muốn nứt ra.

“Cha nói cô nhóc này, khóc hai tiếng tỏ ý tứ không sai biệt lắm là được rồi, vợ cha đang có thai không chịu nổi con giày vò như vậy!” Tính nhẫn nại của Lương nhị thiếu có mức độ, bắt đầu đề cao giọng nói với đứa bé, “Lại khóc sẽ đưa con về!”

Đối mặt với giọng nói cường quyền, làm người yếu Mộng Mộng chỉ có thể dùng tiếng khóc vang dội hơn đến trả lời lại.

“Này, lấy từ đâu ra cô nhóc lừa đảo thích khóc như vậy, quả thật ồn chết đi được!” Có con như vậy tất phải có mẹ thế, kiên nhẫn của Lưu Mỹ Quân cũng không có hạn, đối với người ngoài càng sâu, “Mẹ nói Lâm Tuyết này, con đang có thai, để con quý sứ cọt cọt lui trong ngực như vậy, cẩn thận đụng vào thân mình! Mau giao con bé cho người giúp việc đi!” Xoay người, cao giọng hét to, “Mợ Trần! Tới đây đưa cô nhóc này qua một bên đi!”

Mộng Mộng đang khóc, lại nghe tất cả vào trong tai. Lúc này nghe nói muốn giao cô bé cho mợ Trần nào đó, khóc đến càng dữ tợn, gắt gao túm chặt quần áo của Lâm Tuyết, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Thấy đứa bé bị sợ đến kêu to, Lâm Tuyết vội vàng ôm chặt lấy cô bé, lại liên tục an ủi: “Mộng Mộng không sợ, mẹ ở đây! Mẹ ôm con, ai cũng không dám ôm con đi!”

“Mẹ Lâm Tuyết!” Mộng Mộng hận không thể chui vào trong bụng Lâm Tuyết đợi an toàn hơn, bé càng không ngừng cọt cọt lui trên người Lâm Tuyết, khóc đến giọng cũng nín nghẹn rồi.

“Này, cẩn thận bụng!” Lưu Mỹ Quân hoảng hốt hút khí lạnh, chỉ huy nữ giúp việc tiến lên, “Mau ôm đứa nhỏ này đi, đừng để cho con bé đá phải bụng Lâm Tuyết!”

Lâm Tuyết vội vàng bảo vệ Mộng Mộng, nói với mẹ Trần nữ giúp việc đang chuẩn bị tiến lên ôm con bé: “Đừng đụng vào cô bé, cô bé rất biết điều, sẽ không làm tổn thương tôi! Cho tôi một chút thời gian, tôi có thể dụ dỗ yên con bé!”

Lúc này, Lương Bội Văn và Mã Đồng Đồng hai mẹ chồng con dâu cũng đã tới, họ ngồi xõm người xuống, cười giỡn chọc Mộng Mộng nói chuyện, “Bé ngoan, cháu tên gì?”

Mộng Mộng là một đứa nhỏ lễ phép, vừa ngen ngào, vừa trả lời: “Cháu, cháu tên Mộng Mộng!”

“Thật biết nghe lời!” Lương Bội Văn chìa tay, ôn hòa dụ dỗ, “Để bà nội ôm được không? Trong bụng dì này có cục cứng, con không cần thận trọng phải cục cứng, đụng cục cứng khóc cũng không tốt!”

Lương Bội Văn làm phó viện trưởng, bởi vì nghề nghiệp, cho nên đặc biệt có sức thân thuộc với đứa nhỏ. Mộng Mộng không tính là sợ bà, nhỏ giọng sửa lời: “Dì Lâm Tuyết đồng ý làm mẹ của cháu rồi!”

“Ừm, hóa ra là như vậy!” Lương Bội Văn tỏ vẻ bình tĩnh hiểu ra, gật đầu nói, “Ở trong lòng mẹ còn khóc cái gì chứ? Nào, để bà nội ôm cháu, chúng ta lên lầu chơi được không?”

Nhìn ra đứa nhỏ này sợ người lạ, vẫn nên mang con bé tới chỗ yên tĩnh rồi dụ dỗ con bé tương đối thích hợp.

Mộng Mộng không chịu để Lương Bội Văn ôm, Lâm Tuyết đang có thai cũng không dám ôm cô bé, quyết định sau cùng nắm tay nhỏ bé của cô bé, cùng đi lên lầu. Khóc qua một lần, Mộng Mộng đói bụng. Vì đề phòng cô bé câu nệ sợ hãi, Lâm Tuyết và đứa nhỏ ăn cơm trưa trong phòng khách trên lầu, không xuống lầu.

Lương Tuấn Đào tới đây một chuyến, thấy Lâm Tuyết dung túng với Mộng Mộng như thế thì hơi bất mãn, nhưng anh chịu đựng không nói gì, chỉ dặn dò cô cẩn thận thân thể một chút, đừng để Mộng Mộng đụng vào hoặc đá phải.

Đã ăn cơm trưa, Mộng Mộng cuối cùng yên tĩnh lại, không hề khóc rống nữa. Lâm Tuyết bảo đảm buổi tối sẽ để cho bé nhìn thấy cha, bé tin tưởng lời nói của mẹ, bởi vì mẹ chưa bao giờ lừa gạt bé.

Thấy đứa nhỏ dừng khóc, lúc này Lâm Tuyết mới dắt tay nhỏ bé của cô bé xuống dưới lầu. Ở phía dưới người một nhà cũng vừa mới ăn cơm xong, đang uống nước trong phòng trà.

Dáng vẻ Lương Trọng Toàn rất cao hứng, thở dài thở ngắn với Lâm Tuyết, còn tiếc rẻ da con bé ăn nắng đen đi rất nhiều.

Ánh mặt trời ở Tam giác vàng quá mức sắc bén, Lâm Tuyết da trắng như tuyết đi nán lại hơn một tháng, sau khi trở lại đã thoáng là màu mật ong mỏng, chỉ có điều điều này cũng cũng không ảnh hưởng tới vẻ ngoài của cô, ngược lại càng khiến cho cô thêm khỏe mạnh và có sức sống.

Lương Tuấn Đào khỏi phải nhắc tới, bởi vì cả ngày bận rộn bên ngoài, màu đồng cổ trên da anh sâu thêm một sắc độ, xem ra càng thêm hấp dẫn có sức quyến rũ.

“Rám đen sao!” Lương Bội Văn kéo cháu qua, yêu thương dò xét một phen, mỉm cười nói, “Còn không tới một tháng nữa Lưu Dương và Đồng Đồng sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó đoán chừng hai cháu đã nuôi trở lại!”

Lưu Dương và Mã Đồng Đồng chuẩn bị tổ chức hôn lễ? Tốc độ này cũng quá nhanh! Lâm Tuyết không ngờ trở về còn có thể tham dự hôn lễ của bọn họ, cũng coi như có duyên đi! Nên cười cười oán trách Mã Đồng Đồng: “Em cô nhóc này, kết hôn cũng không nói trước một tiếng với chị, làm tập kích bất ngờ à!”

Vốn tưởng rằng Mã Đồng Đồng và Lưu Dương không thể nào tu thành chính quả, không ngờ lại quyết định sắp kết hôn rồi. Khó có được cha mẹ của Lưu Dương cũng không phản đối, tất cả rất thuận lời. Lâm Tuyết biết Lương Bội Văn là người phụ nữ hiền thực độ lượng, coi trọng nhân phẩm chứ không để ý tới gia thế.

Không phải rất đồng ý Mã Đồng Đồng và Lưu Dương ở chung một chỗ, sợ Lưu Dương chơi bời, sợ Mã Đồng Đồng bỏ ra thật lòng đổi lấy đau lòng. Không ngờ Lưu Dương lại nghiêm túc, dù sao cũng phải có cảm tình với Mã Đồng Đồng thì mới có thể kết hôn với cô ấy.

Lâm Tuyết cảm thấy ngoài ý muốn đồng thời cũng vì Mã Đồng Đồng mà vui mừng. Mã Đồng Đồng thủy chung yêu Lưu Dương, có thể gả cho người đàn ông mình thích cũng coi như là một kiểu hạnh phúc và viên mãn đi!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Song Hỉ Lâm Môn (3)

Editor: Puck

“Song hỉ lâm môn!” Lương Trọng Toàn vui tươi hơn hở nhìn bọn họ, nói, “Ngày mai đi thăm ông cụ, không biết ông cụ vui mừng như thế nào!”

Nghe nói phải đi thăm Lương Đống, Lâm Tuyết rất vui vẻ, vội vàng nhỏ giọng hỏi Lương Bội Văn: “Hiện giờ ông nội ở đâu?”

Lương Bội Văn giành trước đáp: “Ở trong viện dưỡng lão quân khu! Ông cụ đã quen ở bộ đội cả đời, không có thói quen ở trong nhà!” Nói xong lại cố ý dặn Lâm Tuyết, “Ông cụ nhớ con, cố ý nói rõ với bác sáng sớm phải dẫn con tới dùng bữa sáng với ông cụ!”

“Oh!” Lâm Tuyết vội vàng đồng ý nói, “Vâng, ngày mai con sẽ dậy sớm!”

“Không cần dậy sớm, ông cụ sợ con nghỉ ngơi không tốt, nói tám rưỡi ăn sáng, tám giờ con ra cửa là có thể!”

Hai bác cháu nhỏ giọng nói chuyện trong nhà, không phải mẹ chồng con dâu mà hơn cả mẹ chồng con dâu. Lưu Mỹ Quân ở bên cạnh bất mãn bĩu môi, châm chọc nói: “Chị cả, chị để con dâu mình đó không đi thân cận, ý vị lôi kéo Lâm Tuyết, cẩn thận khiến cho con dâu chị ghen đó!”

Lương Bội Văn cũng không thèm để ý, nhàn nhạt cười nói: “Yên tâm đi, Đồng Đồng không hẹp hòi như vậy!”

Ngụ ý, tư tưởng của Lưu Mỹ Quân hơi hẹp hòi.

Lưu Mỹ Quân giận đến liếc mắt, nhưng cũng không thể nói được gì. Những năm này đều như thế, bà cho dù giường nanh múa vuốt, nhưng ở trước mặt bà chị bên chồng cũng không thể nào hạ miệng. Đối phương cuối cùng cười nói tứ lượng bạt thiên cân *, nói mấy câu có thể khiến cho bà mặt xám mày tro.

(*) tứ lượng bạt thiên cân: bốn lạng địch ngàn cân, là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất.

Ánh mắt Mã Đồng Đồng hơi chán nản, cúi đầu thấp xuống, hơi phờ phạc rã rượi. Mặc dù vợ chồng nhà họ Lưu không phản đối cô gả cho Lưu Dương, nhưng cũng không phải rất ưu ái với cô người con dâu này. Cô nhìn ra Lương Bội Văn rất thích Lâm Tuyết, lưu Dương càng tất nhiên khỏi nói, cho đến nay khó có thể quên tình với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết sao may mắn, gả cho Lương Tuấn Đào, hưởng thụ người hai nhà cứng chiều, bất cứ lúc nào cô ấy cũng là tiêu điểm của người hai nhà, ngay cả thức ăn cũng vì đón ý khẩu vị của Lâm Tuyết mà làm.

Đưa tay vuốt ve bụng mình, lẩm nhẩm trong lòng: “Ông trời ơi, cũng ban cho tôi một đứa bé đi!”

Còn có chưa tới một tháng sẽ tổ chức hôn lễ, cô vẫn không thể cảm giác thấy nhiệt tình của Lưu Dương. Anh vẫn giống như bình thường, chơi như thế nào thì chơi như thế ấy, thậm chí thường đêm không về ngủ. Chút chuyện này còn kém rất xa Lương Tuấn Đào, nghe Lâm Tuyết nói, kể từ sau khi Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết lĩnh giấy đăng ký kết hôn, thì chưa từng làm bậy.

Tâm loạn như ma, cô không biết mình lựa chọn cuộc hôn nhân này là đúng hay sai! Thậm chí, Lưu Dương cũng không muốn đứa bé, mỗi lần làm đều mang bao. Là cô len lén động tay động chân trên bao cao su, cố gắng mang thai đứa nhỏ của anh, muốn dùng đứa bé tới kéo tim anh.

Lâm Tuyết hỏi thời gian cụ thể của hôn lễ, lại hỏi cần mua thêm đồ gì, cô định đi mua cùng Mã Đồng Đồng.

Lương Bội Văn vội vàng nói: “Những chuyện này không cần con vất vả, tất cả đều có bác đây!” Kéo tay Lâm Tuyết, vỗ nhẹ nhẹ dặn dò, “Con ấy, phải chăm sóc tốt cho mình, chăm sóc tốt cho tiểu chủ nhân tương lai của nhà họ Lương chúng ta là được!”

Lời này vừa nói ra, mọi người lần nữa vui sướng, ngay cả Lưu Mỹ Quân cũng vì Lâm Tuyết mang thai mà thái độ với cô con dâu này cũng thay đổi rất nhiều.

Bởi vì không thấy bóng dáng Lương Thiên Dật, Lâm Tuyết hỏi, thái độ của mọi người hơi quanh co.

Lâm Tuyết cho rằng Lương Thiên Dật có chuyện gì xảy ra, không khỏi lo lắng hỏi: “Có phải thân thể anh cả bị bệnh nhẹ không?”

“Cũng không phải!” Lương Trọng Toàn trầm ngâm một chút, từ từ nói, “Gần đây bởi vì anh cả con vẽ không ra vẽ không tới nên tâm tình không tốt, người nào khuyên cũng không có tác dụng! Cực kỳ phiền não, cũng không xuống lầu, còn thường tức giận ném đồ đạc... Con đi xem nó đi,

Lương Tuấn Đào vừa mới trở về nước, trong bộ đội có rất nhiều việc quân chờ anh đi xử lý, tụ họp với người trong nhà, anh liền chạy xe đi đơn vị.

Tiến một nhà Lưu Dương, Lâm Tuyết liền mang theo Mộng Mộng lên lầu thăm Lương Thiên Dật.

“Bác Thiên Dật hơi không thích nói chuyện, bác ấy rất tốt, khi Mộng Mộng gặp bác ấy phải cười, không được khóc đâu đấy!” Lâm Tuyết vừa dắt Mộng Mộng cùng nhau đi tới phòng Lương Thiên Dật, vừa nhỏ giọng dặn dò.

“Vâng!” Mộng Mộng gật gật đầu, tỏ ý hiểu rõ, “Mộng Mộng không khóc!”

Gõ cửa phòng vẽ tranh, nghe được bên trong truyền đến một tiếng gào giận dữ nóng nảy, “Cút!”

Mộng Mộng giật mình, vội vàng ôm lấy hai chân Lâm Tuyết, sợ hãi kêu lên, “Mẹ Lâm Tuyết ôm!”

Lâm Tuyết không thể ôm cô bé, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống an ủi cô bé: “Không sợ, tâm tình bác Thiên Dật không tốt, chúng ta vào nhìn bác ấy một chút!” Mộng Mộng là đứa nhỏ lương thiện, mặc dù rất sợ, nhưng bé vẫn dũng cảm cùng Lâm Tuyết đi vào trong phòng an ủi bác Thiên Dật tâm tình không tốt đó. Vải vẽ tranh sơn dầu trên giá vẽ vẫn trống không, trên sàn nhà bên cạnh tán loạn vài bức bản thảo tiện tay vẽ xấu bỏ, bút vẽ vứt đầy đất, cả phòng vẽ tranh giống như chủ nhân của nó, xốc xếch chật vật không chịu nổi.

Lương Thiên Dật gầy hơn, anh đang ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào tấm vải vẽ tranh sơn dầu trống không, đột nhiên vung bút lên hung hăng vẽ loạn. Anh không vẽ gì cả, chỉ phát tiết vẽ lung tung vài nét như vậy, chờ đến khi mảnh vải vẽ tranh sơn dầu kia hoàn toàn dơ bẩn, anh lại kéo xuống vo thành một cục vứt bỏ.

Thì ra khi linh cảm của họa sĩ khô kiệt thì có dáng vẻ đáng sợ như vậy!

Lâm Tuyết vỗ vỗ tay nhỏ bé của Mộng Mộng, ý bảo cô bé đừng sợ, kéo đứa bé cùng tiến lên.

“Anh cả!” Cô thả nhẹ giọng nói, để tránh xúc động người đàn ông dễ nóng nảy dễ giận trước mặt.

Nghe được giọng Lâm Tuyết, Lương Thiên Dật quay đầu lại, nhìn thấy là cô, ánh mắt lạnh hắt đi, lại nhìn cô gái nhỏ cô dắt trong tay, vẻ mặt lạnh nhạt, nói cái gì cũng không nói.

“Mộng Mộng, gọi bác!” Lâm Tuyết chỉ vào Lương Thiên Dật giới thiệu với đứa bé.

Thật ra thì tuổi của Thạch Vũ lớn hơn Lương Thiên Dật vài tuổi, nhưng mà bây giờ nếu như Mộng Mộng theo cô và Lương Tuấn Đào sống cùng nhau, nhận hai người bọn họ là cha mẹ, dĩ nhiên phải theo thứ hàng của Lương Tuấn Đào, để cho cô bé gọi Lương Thiên Dật là bác.

Mộng Mộng ngậm đầu ngón tay út trong miệng, lặp đi lặp lại quan sát bác ngồi trên xe lăn thật lâu, ngoan ngoãn cất tiếng gọi: “Chào bác!”

Cơn tức nóng nảy lập tức không phát ra được, đối mặt với cô bé con khéo léo đáng yêu như thế, Lương Thiên Dật dừng phát giận. Anh quay đầu lại, để người giúp việc dọn dẹp phòng vẽ.

“Vẽ không ra được?” Lâm Tuyết biết rõ Lương Thiên Dật đa phần vì Vân Đóa không qua đây nữa, cô lại cố ý giả ngu, như không có việc gì khuyên lơn, “Vẽ không ra được thì nghỉ ngơi mấy ngày đi! Chờ tâm tình tốt vẽ tiếp!”

Lương Thiên Dật bẻ gãy bút vẽ trong tay, nghiêng đầu hung hăng nhìn chăm chăm vào cô, lạnh lùng nói: “Vân Đóa đi đâu? Cô nhất định biết!”

Lâm Tuyết ngẩn ra, nghe giọng điệu Lương Thiên Dật thì hình như Vân Đóa rời đi! Liền nghi ngờ mà hỏi: “Vân Đóa rời khỏi kinh đô rồi sao? Em không biết!”

“Đừng giả bộ ngu trước mặt tôi!” Lương Thiên Dật càng căm giận, trong tròng mắt lạnh lùng tràn đầy hờn tức và căm giận, chất vấn, “Trước khi rời đi Vân Đóa không nói gì với cô?”

“Thật sự không có!” Lâm Tuyết giang hai tay ra, bất đắc dĩ giải thích với anh, “Em mới thi hành nhiệm vụ ở nước ngoài trở về, cái gì cũng không biết!”

Nhìn dáng vẻ của cô không giống như đang nói láo, nhưng oán giận trong lòng Lương Thiên Dật thủy chung khó dừng. Theo ý anh, Vân Đóa rời khỏi không thể không đẩy trách nhiệm lên Lâm Tuyết, “Nếu như không phải bởi vì cô, kể từ ngày đó sau khi cô ấy rời đi liền không để ý đến tôi! Đều tại cô nói xấu tôi với cô ấy, cô ấy mới không để ý đến tôi, giống như hoàn toàn quên tôi rồi!”

“Anh cả!” Lâm Tuyết cảm thấy Vân Đóa quên Lương Thiên Dật là chuyện tốt, nếu không hai người tiếp tục dây dưa tiếp thì có thể có chuyện gì tốt đây. Đi tới trước xe lăn, kiên nhẫn khuyên nhủ, “Đừng cứ đúng là Vân Đóa, cô ấy có quyền theo đuổi tự do, cũng có quyền lựa chọn yêu! Nếu như cô ấy cố ý rời khỏi, anh có gò ép cũng vô dụng!” Nói tới đây, lại đẩy Mộng Mộng tới bên cạnh Lương Thiên Dật, cười nói, “Nhìn xem người mẫu nhỏ mà em tìm cho anh như thế nào? Anh vẽ con bé đi, bảo đảm vẽ rất đẹp mắt! Em ở đây với anh, ngồi chờ tác phẩm đặc sắc mới của anh!”

Trải qua Lâm Tuyết khai thông một phen, Lương Thiên Dật cũng từ từ thực tế. Thật ra thì anh đã sớm đón nhận thực tế, chỉ có điều không muốn thừa nhận mà thôi! Anh lại bị Vân Đóa từ bỏ, giống như hai năm trước, cô lại một lần nữa không chào anh mà đi.

Lần này anh đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng vẫn để cho anh đau thấu tim phổi. Biết không thể tiếp tục chìm vào, nhưng mình lại không vượt qua được bước ngoặt này. Anh nhất định phải cần một người tới đánh thức anh, để cho anh tỉnh táo lại từ trong mộng, không thể cứng rắn giữ lấy cảm tình đã mất đi mà tiếp tục suy sụp.

Lâm Tuyết khuyên lơn khiến cho tâm tình của anh bình tĩnh rất nhiều, vẫn đưa đám như cũ, chỉ có điều ít nhất không sa sút tinh thần nữa. Nhìn lolita đáng yêu trước mắt đồng ý làm mẫu cho anh, dù thế nào đi nữa anh cũng nhản rồi nhàm chán, ngồi yên tâm tình kém hơn, để người giúp việc lần nữa mang bút vẽ và thuốc màu tới.

Lâm Tuyết tự mình pha màu cho anh, sau đó đứng bên cạnh hăng hái bưng bưng nhìn anh vẽ tranh.

Mộng Mộng ôm một con mèo Ba Tư ngồi trên băng ghế nhỏ, chăm chú đảm đương người mẫu nhỏ.

Lương Thiên Dật vẽ rất chậm, nhưng mà vải vẽ tranh sơn dầu trước mặt anh cuối cùng không còn trống không.

“Đứa bé này từ đâu tới?”

Sau khi vẽ một thời gian ngắn, Lương Thiên Dật rốt cuộc bắt đầu hỏi chuyện, không hề tiếp tục nhốt mình nữa.

Lâm Tuyết nói đúng sự thật: “Khi em và Lương Tuấn Đào thi hành nhiệm vụ thì quen biết cô bé, chỗ đó quá không thích hợp cho cô bé lớn lên, nên cùng mang theo con bé trở về!”

“Đứa bé thật đáng yêu!” Lương Thiên Dật nhìn Mộng Mộng khéo léo xinh đẹp, thở dài nhẹ đến không thể nghe thấy.

Lâm Tuyết quả nhiên vẫn hiểu rõ anh, biết anh vô cùng thích lolita giống như Vân Đóa.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Gien Di Truyền (1)

Editor: Puck

Khó có được đại thiếu gia chịu yên lặng vẽ tranh, không hề phát câu lung tung, cũng sẽ không ném đồ vật, quản gia Trương vội vàng báo tin tức tốt này cho nữ chủ nhân.

Chờ Lưu Mỹ Quân chạy tới phòng vẽ đẩy cửa tiến vào, vừa hay nhìn thấy Lâm Tuyết ngồi bên cạnh Lương Thiên Dật, còn Lương Thiên Dật tỏ vẻ hết sức chăm chú mà vẽ cô bé ngồi trước mặt kia! Vẽ thô bạo và nóng nảy trên mặt con trai đều biến mất, thay vào đó là vẻ hờ hững điềm tĩnh trước sau như một.

Nhìn con trai vẫn không vui, nhưng ít nhất đã bình tĩnh lại.

Phiền não nhiều ngày, mấy phút thời gian đã bị Lâm Tuyết giải quyết. Coi như không chào đón Lâm Tuyết, Lưu Mỹ Quân không thừa nhận không được, Lâm Tuyết đúng thật có bản lĩnh lấy nhu khắc cương.

Lưu Mỹ Quân bước nhẹ đi tới, đi tới bên cạnh Lương Thiên Dật, nhìn bản vẽ của con trai, mỉm cười khen: “Vẽ thật đẹp!”

Lương Thiên Dật chưa nói chuyện với mẹ, vẫn tập trung vẽ bức tranh của anh.

Lâm Tuyết quay đầu, nhẹ giọng nói với Lưu Mỹ Quân: “Sau này để Mộng Mộng làm người mẫu cho anh cả đi!”

“Được!” Lưu Mỹ Quân vội vàng đồng ý, cho dù là thái độ đối với Lâm Tuyết hay đối với Mộng Mộng đều thay đổi rất nhiều, trên mặt mang nụ cười hòa thuận, nói, “Khó có được Thiên Dật và cô nhóc này hợp ý, về sau không có việc gì thì để con bé lên với thằng bé! Còn con nữa, dù sao nhàn rồi không có việc gì, trò chuyện nhiều với anh cả con!”

“Có thời gian con sẽ qua đây!” Lâm Tuyết nói cho bà biết, “Ngày mai con phải đi đơn vị!”

“Này, con đang mang thai còn đi đơn vị làm gì?” Lưu Mỹ Quân nhíu mày, nói, “Sau này ở nhà yên tâm dưỡng thai, chỗ bộ đội đó không thích hợp cho phụ nữ có thai.”

“Con có thể không tham gia huấn luyện thông thường, nhưng những công việc khác vẫn phải làm theo lẽ thường!” Lâm Tuyết xem thường, ở Tam giác vàng, không phải cô vẫn theo lẽ thường tham gia các hành động sao? Cô nôn nghén không nghiêm trọng lắm, cũng không có trở ngại gì. Nếu không, mười tháng khá dài, cô đều cả ngày ở nhà chờ sinh con sao?

Lại không thèm nói nhiều nữa câu, hai mẹ chồng con dâu trước sau như một như thế.

Lưu Mỹ Quân thấy Lâm Tuyết kiên trì muốn đi đơn vị cũng không vui mừng. Hừ lạnh một tiếng, nói, “Bây giờ con cũng không phải một người, tối thiểu cũng phải suy nghĩ vì đứa nhỏ trong bụng, đứa bé là bảo bối của người cả nhà chúng ta chứ không chỉ của riêng con, tại sao có thể cho phép con tùy hứng hồ đồ! Muốn đi đơn vị cũng được, ngày mai con tự mình nói với ông nội đi!”

Ném xuống những lời này, bà liền hất tay xoay người, bị tức giận mà thẳng bước đi.

Lâm Tuyết biết Lưu Mỹ Quân có ý tốt, quá để ý tới đứa bé nên mới vậy. Nhưng mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cuộc sống của mình, cô

không thích cảm giác bị người “Nuôi nhốt”.

Lương Thiên Dật vừa vẽ tranh, vừa như không có việc gì nói với Lâm Tuyết: “Tính khí của mẹ ấy mà, chuyện gì cũng thích vung tay múa chân, em coi như không nghe thấy là được rồi!”

Hai năm qua anh đều cứ như vậy, cho dù Lưu Mỹ Quân nói gì, anh đều coi như gió thổi bên tai.

Lâm Tuyết nhàn nhạt nhếch môi, nói: “Em biết rồi!”

Đến bữa tối thì Lương Tuấn Đào còn chưa từ đơn vị trở lại, gọi điện thoại tới nói đơn vị có nhiệm vụ khẩn cấp, thời gian trễ một chút mới có thể trở về, kêu bọn họ ăn cơm trước không cần chờ anh. Chỉ có điều Lương Thiên Dật cuối cùng chịu xuống lầu ăn (cái này khó có được), Mộng Mộng cũng sẽ không khóc rống, bởi vì Lâm Tuyết đồng ý với cô bé, sau khi ăn bữa tối xong sẽ mang cô bé gặp cha.

Tóm lại, đoạn thời gian ăn cơm này coi như vui vẻ.

Cầm thìa nhỏ lên, Mộng Mộng vội vàng bôi cơm vào trong miệng, chỉ hy vọng mau mau lấp đầy bụng, thì có thể nhìn thấy cha.

Lương Trọng Toàn thấy con trai cuối cùng khôi phục lạnh nhạt như trước kia, không hề phiền não dễ giận nữa, không khỏi đưa ánh mắt cảm kích về phía Lâm Tuyết, nói: “Cha vất vả con rồi!”

Lâm Tuyết khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái, không lên tiếng.

Lưu Mỹ Quân nhân cơ hội nói: “Khi Lâm Tuyết không có chuyện gì thì trò chuyện nhiều hơn với Thiên Dật, tâm tình Thiên Dật còn có thể tốt một chút! Ngoài ra em cảm thấy Lâm Tuyết mang thai rồi, thân thể quý giá, trước khi sinh con tốt nhất không nên đi đơn vị, chờ sinh đứa bé xong, con bé muốn đi đâu em cũng mặc kệ!”

Lương Trọng Toàn nghe đề nghị của vợ, không trả lời ngay, cân nhắc một phen, đưa ánh mắt hỏi thăm về phía Lâm Tuyết.

Câu trả lời của Lâm Tuyết tuy nhẹ, nhưng giọng nói lại cực kỳ kiên định: “Còn rất lâu mới đến ngày dự sinh, con muốn đi đơn vị làm việc, yên tâm, con sẽ chú ý thân thể!”

“Được rồi, con đã kiên trì muốn đi làm việc, cha tin tưởng con có thể tự chăm sóc tốt cho mình!” Lương Trọng Toàn ngược lại rất sáng suốt, cũng không ép uổng cấm chỉ cô đi đơn vị làm việc, chỉ có điều dừng lại một chút, rồi quan tâm nói tiếp, “Bây giờ con không chỉ một người, lúc nào cũng không được quên, con còn phải chăm sóc tốt cho đứa nhỏ trong bụng!”

“Vâng, con biết rõ!” Lâm Tuyết thấy Lương Trọng Toàn đồng ý cho cô tiếp tục đi đơn vị, liền vui mừng mỉm cười với ông, “Cám ơn cha!” Trở lại phòng khách, trước đi phòng tắm rửa với Mộng Mộng, đổi bộ đồ ngủ, một lần nữa trở lại trong phòng ngủ.

Đợi suốt cả một ngày, Mộng Mộng đã sớm không thể chờ đợi, la hét muốn gặp cha. Lâm Tuyết gọi điện thoại cho Thạch Vũ, điện thoại tiếp thông rồi, cô nói vài ba câu với anh, sau đó để cho Mộng Mộng nghe điện thoại.

“Cha!” Mộng Mộng nhận lấy điện thoại, nghe được giọng của Thạch Vũ lập tức lớn tiếng khóc, “Hu hu... Mộng Mộng muốn tìm cha! Tìm cha...”

Lại nữa! Lâm Tuyết bất đắc dĩ, vội vàng dịu dàng nói: “Mộng Mộng là một đứa bé ngoan, không khóc nữa! Nói với cha, hôm nay con và mẹ làm những gì!”

Đáng tiếc hiện giờ cái gì Mộng Mộng cũng không nghe vào, đến giờ ngủ, cô bé có thói quen mỗi đêm vùi vào trong ngực cha ngủ, bây giờ cô bé

chỉ muốn ngửi mùi vị trong ngực cha.

Lâm Tuyết không nghe được Thạch Vũ nói những gì trong điện thoại, chỉ nghe được tiếng Mộng Mộng kêu gào tê tâm liệt phế càng ngày càng vang dội, cuối cùng khiến cho tất cả người giúp việc tới.

“Thiếu phu nhân, cần giúp không?” Nữ giúp việc mợ Trần gõ cửa phòng ngủ, hỏi.

“Không cần, không có việc gì!” Lâm Tuyết vội đáp.

Suy nghĩ của cô rất cuộc vẫn còn quá đơn giản, vốn tưởng rằng để Mộng Mộng nói chuyện điện thoại với Thạch Vũ là có thể hóa giải nỗi khổ tương tự, không ngờ khóc đến càng lợi hại hơn. Nhìn tình hình này, chỉ có thể nói chuyện video rồi.

Cầm lại điện thoại từ trong tay Mộng Mộng, Lâm Tuyết hỏi Thạch Vũ: “Điện thoại của anh có thể chat video không?”

“Không thể!” Giọng Thạch Vũ hơi nheén ngào, có lẽ bị tiếng khóc của con gái yêu lây tới nên cũng khóc, “Tôi có thể mượn dùng máy vi tính và số QQ của Triệu Bắc Thành, bây giờ cô đăng nhập đi!”

Triệu Bắc Thành có một chiếc laptop không dây cao cấp, đó là trang bị do quân đội cấp phát, lúc này vừa đúng dùng để chat video với Mộng Mộng.

Bị Mộng Mộng khóc đến tinh thần hơi không tập trung, Lâm Tuyết không để ý suy nghĩ nhiều, vội vàng nắm tay nhỏ bé của cô bé, kéo cô bé đến thư phòng của Lương Tuấn Đào.

“Ngoan, đừng khóc, lập tức có thể thấy cha!” Lâm Tuyết càng không ngừng dụ dỗ cô bé, đáng tiếc cô bé vốn không tin tưởng lời của cô.

“Hu hu... Mẹ Lâm Tuyết gạt người, vốn không có cha!” Đứa bé rất cuộc đã hiểu, thì ra nói để cho mình thấy cha chính là gọi điện thoại! Vậy sao có thể tính là thấy cha chứ? “Con muốn thấy cha, con muốn nhìn thấy cha!”

“Sẽ, lập tức sẽ nhìn thấy cha rồi!” Lâm Tuyết nhỏ giọng dụ dỗ cô bé, trong lòng quyết định ngày mai phải lập tức báo cáo lên đơn vị chuẩn bị máy vi tính và điện thoại di động thấy hình trang bị cho Thạch Vũ, đây là hoàn toàn cần thiết!

Ổn định cảm xúc của Mộng Mộng đồng nghĩa với ổn định lòng quân của Thạch Vũ, như vậy mới có thể đạt tới mục tiêu hợp tác lâu dài chiến đấu hăng hái.

Đến thư phòng, Lâm Tuyết luống cuống tay chân khởi động máy tính, lại ôm Mộng Mộng không ngừng khóc rống dụ dỗ một phen. Ước chừng sau hai phút, cô cuối cùng cũng đăng nhập thành công vào QQ của Lương Tuấn Đào, tìm được tên tuổi Triệu Bắc Thành trong đó, yêu cầu chat video.

Rất nhanh, hình đại diện của đối phương sáng lên, hơn nữa đón nhận yêu cầu video.

Gương mặt tuần tú cương nghị của Thạch Vũ tràn đầy vẻ lo lắng, tròn mắt đen nhìn chăm chăm vào màn hình. Lâm Tuyết vội vàng đẩy Mộng Mộng về phía camera, nói: “Gặp Mộng Mộng đi!”

“Cha!” Mộng Mộng cuối cùng thấy cha, đưa tay nhỏ bé vuốt ve màn hình hiển thị, nhưng làm thế nào cũng không ôm được cha, “Cha! Hu hu... Mộng Mộng muốn cha ôm!”

Thạch Vũ đỏ vành mắt, yết hầu giật giật, cố gắng kiềm chế đau thương, dùng giọng nói khàn khàn khuyên lơn con gái: “Bảo bối ngoan, cha ở đây!... Về sau cha ở đây gặp mặt con, mỗi đêm đều gặp mặt được không?”

“Hu hu... Cha...” Mộng Mộng khóc đến thở không ra hơi, càng không ngừng dùng tay nhỏ bé cào màn hình, “Hu hu... Mộng Mộng buồn ngủ, muốn cha ôm ngủ... Cha ôm Mộng Mộng...”

Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, nước mắt Thạch Vũ đã không thể không chế rơi xuống.

“Anh Thạch, anh không thể khóc!” Lâm Tuyết không ngờ Mộng Mộng sẽ khóc huyên náo lợi hại như vậy, liền ôm cô bé lui về phía sau, sau đó khuyên nhủ Thạch Vũ không tiếng động mà rơi lệ: “Anh như vậy, con bé sẽ càng khó chịu!”

Ánh mắt Thạch Vũ nhìn về phía Lâm Tuyết, lại hơi kinh ngạc, sau đó hơi không tự nhiên dời tầm mắt đi.

Lâm Tuyết cảm thấy không đúng, cúi đầu mà xem xét, khuôn mặt đỏ bừng lên. Trời ạ, sao lại mất mặt như vậy! Bị Mộng Mộng khóc đến đầu hôn mê não đau, lại quên mất mình mặc đồ ngủ hai dây thấp ngực, càng lúng túng hơn chính là, cô ngủ có thói quen không mặc áo lót, bộ đồ ngủ mỏng như cánh ve này vốn không thể che hết cảnh xuân trước ngực lộ ra.

Liền vội vàng đứng lên tránh phạm vi camera, cô nói với Mộng Mộng: “Mộng Mộng ngoan, đừng khóc, ngồi xuống nói chuyện với cha một lát! Mẹ trở về phòng thay đồ, có được không?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Gien Di Truyền (2)

Mộng Mộng lau nước mắt, vẫn thút thít ngắt quãng, lại khéo léo gạt đầu một cái, nức nở nói: “Con, con biết!”

Thật biết nghe lời! Nếu như không sợ lại lộ hàng, Lâm Tuyết thật sự định tiến lên ôm lấy cô bé đáng yêu lại đáng thương này hôn hai cái. Thấy Mộng Mộng từ từ ngừng khóc thút thít, bắt đầu có thể bình tĩnh lại nói chuyện với Thạch Vũ trong máy vinh tính, kể chuyện hôm nay mình trải qua, còn nói chuyện cô bé ôm mèo nhỏ làm người mẫu cho bác Thiên Dật.

Trong đôi mắt to còn nén nước mắt, nhưng cô bé đã ngừng khóc, nhìn chăm chăm vào cha trong màn hình, nhỏ giọng nói: “Cha, bác Thiên Dật vẽ một bức tranh cho Mộng Mộng, rất đẹp, đợi tối mai con lấy tới cho cha nhìn!”

Lâm Tuyết lặng lẽ thở ra, lại rời khỏi thư phòng trở về phòng ngủ.

Đợi đến khi cô đổi áo ngủ kiểu bảo thủ, xác định sẽ không tái phạm chuyện mất mặt, lúc này mới một lần nữa trở lại thư phòng.

Mộng Mộng và Thạch Vũ nói chuyện rất cởi mở, cũng sẽ không ghen ngào nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu còn có nụ cười.

“... Nơi này rất tốt, mẹ Lâm Tuyết vẫn ở cùng Mộng Mộng, chỉ có điều...” Đứa bé bất đắc dĩ thở dài, “Cha, lúc nào thì chúng ta có thể cùng nhau!”

Lâm Tuyết vội đi tới, ngồi xuống bên cạnh Mộng Mộng, khuyên can nói: “Mộng Mộng ngoan ngoãn, qua một thời gian nữa mẹ sẽ dẫn con đi gặp cha con!” Đối mặt với ánh mắt u oán của Mộng Mộng, cô lại bổ sung một câu, “Là cha chân thật, không phải trong máy tính!”

“Có thật không?” Mộng Mộng suy nghĩ một chút, quyết định một lần nữa tin tưởng Lâm Tuyết, “Được rồi, nhưng không cho mẹ gạt con nữa!”

“Lừa con nữa, mẹ chính là con chó nhỏ!” Lâm Tuyết ôm Mộng Mộng vào trong ngực, lại hàn huyên một lát với Thạch Vũ. Về cơ bản khen Mộng Mộng khéo léo hiểu chuyện, nói người trong nhà đều rất thích cô bé.

“Lâm Tuyết!” Thạch Vũ nhìn chăm chăm khuôn mặt đoan trang trời sinh không chút phấn son của cô, một hồi lâu hỏi, “Nói thật cho tôi biết, thân phận của cô là gì?”

Vốn tưởng rằng cô sẽ ấp úng từ chối trả lời, không ngờ Lâm Tuyết hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Mộng, rất sáng khoái nói cho Thạch Vũ: “Tôi và Tuấn Đào đều là quân nhân! Yên tâm, tình huống gia đình tôi rất tốt, Mộng Mộng ở chỗ này có thể nhận được hoàn cảnh trưởng thành và giáo dục tốt nhất!”

Quả nhiên không sai, Thạch Vũ đã sớm nhìn ra thân phận của cô, hiện giờ do chính miệng Lâm Tuyết thừa nhận, anh yên tâm hơn nhiều.

Dù sao thì thân phận gia đình quân nhân sẽ quang minh hơn thân phận buôn bán vũ khí nhiều, làm cha dĩ nhiên hy vọng đứa bé có thể lớn lên trong hoàn cảnh gia đình quang minh chính nghĩa.

“Vậy Mộng Mộng trông cậy vào cô rồi, con bé rất biết điều... Khóc rống chỉ tạm thời, chờ đến khi con bé thích ứng với hoàn cảnh rồi sẽ yên tĩnh lại!” Thạch Vũ biết con bé khóc rống nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng tới gia đình của Lâm Tuyết, cho dù Lâm Tuyết không ngại, khó bảo đảm người gia đình cô không ngại, “Thay tôi nói xin lỗi với cha mẹ chồng cô,

quấy rầy yên tĩnh của bọn họ rồi! Chờ Mộng Mộng yên tĩnh lại, cũng để cho con bé nói xin lỗi!”

Lâm Tuyết mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, Mộng Mộng sống cùng với tôi, không trở ngại chuyện gì của ai! Anh Thạch, anh không cần có cảm giác hèn mọn vì con bé ăn nhờ ở đậu, ở chỗ này con bé không cần nói xin lỗi với bất kỳ ai, giống như đứa nhỏ do tôi sinh ra khóc rống cũng không cần nói xin lỗi bất kỳ ai!”

Thạch Vũ liếc cô thật sâu, một hồi lâu không nói.

“Con bé là con của tôi, đây là nhà của bé!” Lâm Tuyết nâng đầu nhỏ của Mộng Mộng dựa vào trong ngực, nở một nụ cười xán lạn với Thạch Vũ, “Chúng tôi sẽ sống với nhau rất vui vẻ!”

Khi Lương Tuấn Đào trở lại đã là đêm khuya, không kinh động đến Lâm Tuyết, lặng lẽ vào phòng tắm, rồi nhẹ tay nhẹ chân vào phòng ngủ.

Hôm nay mệt nhọc cả ngày, đau lòng vợ khổ cực, anh ngược lại không có ý định làm chuyện kia. Chỉ có điều sau khi leo lên giường theo thói quen cánh tay sắt vòng quanh eo thon của cô, muốn kéo cô vào trong ngực.

Đã thành thói quen ôm cô, ngửi mùi thơm của cô đi vào giấc ngủ, nếu không thì cảm thấy thiếu chút gì đó.

Tối nay, yêu cầu làm chồng lại bị một người khách bên ngoài cướp đoạt. Khi Lương Tuấn Đào thành công kéo thân thể Lâm Tuyết vào trong ngực, đột nhiên nghe được một tiếng khóc the thé, “Hu hu... Mộng Mộng tìm cha! Tìm cha!”

Đêm hôm khuya khoắt, âm thanh này thật sự hơi khiếp người, tất cả buồn ngủ cũng sợ chạy, Lương Tuấn Đào vội vàng đứng lên bật đèn sáng, thấy Lâm Tuyết đang luống cuống tay chân vỗ về Mộng Mộng.

“Hu hu... Tìm cha!” Mộng Mộng ngủ nửa mê nửa tỉnh, bị sự kiện ban ngày đả kích, hiện giờ lại thêm Lương Tuấn Đào đoạt “Yêu” ngang tay, liền há họng gào khóc.

“Mẹ kiếp!” Lương Tuấn Đào mệt mỏi cả ngày, lúc này thật sự hơi nổi giận, “Mày vẫn còn chưa dứt đúng không!”

“Hu hu...” Đối xử với người cường quyền và kẻ xâm lược, vũ khí đánh lại của Mộng Mộng chính là càn lớn tiếng khóc thét.

“Đừng khóc! Ngoan, mẹ ôm Mộng Mộng, đuổi chạy trứng thúi!” Lâm Tuyết xoay người lại nói với thủ trưởng Lương đang đầy mặt giận dữ, “Anh nhanh đi thư phòng ngủ đi!”

“Anh vì sao phải ngủ thư phòng?” Thủ trưởng Lương bất bình, “Không phải để quản gia chuẩn bị một gian phòng cho con bé sao? Sao lại ngủ trên giường của chúng ta!”

“Con bé khóc đến lợi hại, một mình sợ!” Lâm Tuyết đẩy Lương Tuấn Đào một cái, nhỏ giọng dụ dỗ nói: “Anh là người lớn, đừng chấp nhặt với đứa bé có được không?”

“Không được!” Thủ trưởng Lương kiên quyết hung hãn bảo vệ lãnh thổ của mình, không thỏa hiệp với địch ngoài, “Đây là giường của anh! Anh không đuổi nó đi đã không tệ rồi, tại sao lại đuổi anh đi!”

“Không đi cũng được, anh yên tĩnh một chút, đừng làm rộn!” Lâm Tuyết khó khăn lắm mới dỗ được Mộng Mộng ngừng khóc, liền xê dịch thân thể vào bên trong, rõ ràng phân rõ giới tuyến Sở Hán với thủ trưởng Lương, nước giếng không phạm nước sông.

Mộng Mộng như ý nguyện ở trong cái ôm trong ngực của Lâm Tuyết, lúc này mới thút thít một lần nữa khép hàng mi dày đậm, chuẩn bị ngủ.

Lương Tuấn Đào giận đến hai mắt trợn trắng, đầu chịu bỏ qua, dứt khoát đánh sát từ phía sau, đưa tay cởi nút áo ngủ của Lâm Tuyết, “Trời nóng vậy, em che phủ kín thế làm gì?”

Lâm Tuyết sao có thể nói sự kiện vi deo mất mặt, cô cố ý trở lại thay món áo ngủ kiểu dáng bảo thủ, chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy.

Bàn tay tiến vào trong, tận tình vuốt ve, nơi nào đó có dấu hiệu ngẩng lên, anh khó nhịn gặm cắn vai thơm của cô, bởi vì đè nén dục vọng mà giọng nói dễ nghe trở nên hơi khàn khàn: “Vợ, anh muốn làm thế nào?”

Vốn định trở lại trực tiếp ôm cô ngủ, này sờ tới cạp đi không cần thận lại đốt lửa.

“Không được đâu!” Lâm Tuyết chỉ vào Mộng Mộng đang cuộn tròn trong ngực cô như con mèo nhỏ, nhỏ giọng nói, “Con bé sẽ khóc đấy!”

“Đúng là một yêu tinh phiền toái!” Lương Tuấn Đào nâng cơ thể vạm vỡ lên, khẽ vạm thân thể Lâm Tuyết ra, cúi đầu hôn vào trong áo ngủ rộng mở của cô.

Đầu lưỡi người đàn ông khẽ động, cô khó nhịn khẽ rên ra tiếng, lại sợ bị Mộng Mộng phát hiện, chỉ có thể nhỏ giọng chống lại: “Anh hãy thành thật chút đi!”

Anh thử thăm dò đẩy tiểu yêu tinh phiền toái kia ra ngoài, nhưng đứa bé là một cô bé lanh lợi, lập tức phát hiện ý đồ bất lương của người khác, tay nhỏ bé vội vàng túm lấy Lâm Tuyết, giống như một bụi dây leo mềm mại, tứ chi cùng sử dụng quần chặt chẽ lấy thân thể cô, tỏ vẻ quyền sở hữu.

Lương Tuấn Đào không phục, cũng bắt chước làm theo, ôm chặt lấy Lâm Tuyết từ phía sau, chân thon dài trắng kiện quần lấy đùi cô, chỉ chú ý không đè lên hông cô.

“Đừng làm rộn!” Lâm Tuyết bị một lớn một nhỏ “Chia cắt” như thế thật sự hơi không chịu nổi, “Không được, sẽ mệt chết!”

“Hay cho một tiểu yêu tinh phiên toái! Tối mai nhất định để cho con bé đi phòng mình ngủ, đã lớn như vậy không cần bú sữa mẹ còn đòi tìm người ôm!” Anh Lương nào đó phần nộ bất mãn lắm lắm, nhưng bởi vì đau lòng vợ, nên vẫn buông lỏng cô ra.

“Anh cũng không cần bú sữa mẹ đâu, sao cũng tìm em ôm!” Lâm Tuyết xì mũi xấu hổ nhìn anh, “Tranh với đứa bé, thật sự không ngại à!”

“Ai nói anh không bú sữa! Hiện giờ anh muốn!” Anh lính nào đó càn quấy đến tận xương gĩa bộ cởi áo ngủ của cô úi vào.

“Muốn tìm chết!... Khanh khách!” Lâm Tuyết bị anh trêu chọc hết cả buồn ngủ, khẽ sảng giọng: “Anh rốt cuộc muốn như thế nào đây? Tối nay thật sự không được!”

Con tiểu yêu tinh phiên toái kia chiếm cứ ngực của cô, anh Lương nào đó chỉ có thể ngấm vợ than thở, vẫn còn chưa đủ vuốt ve trên người cô, nhỏ giọng uy hiếp nói: “Tối mai để cho con bé ngủ một mình, nếu không đưa con bé đi!”

“Vậy em đi cùng con bé!” Lâm Tuyết sảng giọng.

Lương Tuấn Đào nhếch cặp mắt bén nhọn lên, quan sát mặt của cô ở dưới ánh đèn màu vàng ấm, không nhìn ra được cô đang giận lẫy. Liền hòa hoãn sắc mặt, cười mờ ám hề hề hỏi: “Bỏ được ông xã? Buổi tối không ai ôm em ngủ ngon?”

“Ngủ còn ngon hơn!” Lâm Tuyết đẩy móng vuốt không đứng đắn của anh ra, nghiêm mặt nói, “Không mè nheo thế nữa, mau ngủ đi!”

Cứ như vậy, thủ trưởng Lương rất đau khổ bị khách bên ngoài tới chiếm cứ địa bàn dành riêng, bị gạt sang một bên rồi.

“Cô gái nhỏ, ngày mai nhất định phải nói chuyện một chút!” Bóp bóp nắm tay về phía Mộng Mộng ngủ say, thủ trưởng Lương quyết định lấy ra phong phạm thủ trưởng, cho cô nhóc này một khóa huấn luyện chính trị, để cho con bé hiểu cái gì gọi là quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích!

Lâm Tuyết đột nhiên nhắc tới Thạch Vũ, để cho Lương Tuấn Đào ngày mai báo lên đơn vị đặc biệt bố trí cho Thạch Vũ một điện thoại di động có thể gọi video còn có máy tính không dây.

Lương Tuấn Đào sáng khoái đáp ứng, nhưng vẫn canh cánh trong lòng chuyện Mộng Mộng chiếm đoạt địa bàn của anh. Sau khi thương lượng một phen với Lâm Tuyết, xem ra trong khoảng thời gian ngắn để Mộng Mộng ngủ một mình trong một phòng riêng không thiết thực (Con bé có thể khóc chết), cuối cùng quyết định thêm một chiếc giường nhỏ bên cạnh giường lớn của bọn họ, từ từ huấn luyện đứa bé dường thành thói quen ngủ một mình.

Ngày hôm sau, Lương Tuấn Đào gọi quản gia Lương tới, để bố trí thêm chiếc giường nhỏ bên cạnh giường lớn trong phòng ngủ. Hết cách rồi, Lâm Tuyết quá mức cứng chiều Mộng Mộng, anh chỉ có thể thỏa hiệp.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Gien Di Truyền (3)

Bên giường há lại để cho người khác ngủ say? Lương Tuấn Đào anh cũng coi như là người rộng lượng, chứa chấp được cô nhóc này ngủ bên cạnh. Làm ra nhượng bộ và thỏa hiệp lớn như vậy, nếu như tối nay cô nhóc này còn không biết điều cứ nhất định độc chiếm vợ anh, vậy Lương nhị thiếu anh sẽ không khách khí nữa!

Khi Lương Tuấn Đào đi đơn vị, Lâm Tuyết vốn định đi theo, dù sao từ sau khi trở lại cô vẫn chưa trở lại đơn vị, hơi không nói được. Nhưng Mộng Mộng trừ cô ra ai cũng không nhận, một tắc cũng không rời kề cận cô, ngay cả làm người mẫu cho Lương Thiên Dật cũng muốn cô cùng làm bạn, cô chỉ đành phải tạm thời cùng Mộng Mộng ở lại trong nhà.

Cũng may chuyện ở đơn vị đều có Lương Tuấn Đào giải quyết thay cô, cô tin tưởng có anh để ý, đơn vị sẽ thông cảm cho cô người phụ nữ có thai nhất thời bất tiện. Ngay cả chuyện Lương Tuấn Đào nửa đường chạy về cũng không truy cứu, chuyện nhỏ của cô, những người lãnh đạo cũng sẽ không tính toán gì với cô thôi.

Cô định chờ hết thời gian bận rộn này, Mộng Mộng thích ứng với hoàn cảnh nơi này yên ổn lại, cô sẽ quay lại đơn vị tiếp tục công việc!

Lý tưởng rất tốt đẹp, thực tế rất gian nan, khi cô bước vào vùng trời đơn vị mới biết được tất cả đều là mơ tưởng của riêng cô (đây là nói sau).

Sắc trời sáng sớm hơi âm u, đến hơn mười giờ lại mưa phùng rả rích. Vốn định để Mộng Mộng xuống vườn hoa làm người mẫu, dụ dỗ Lương Thiên Dật xuống lầu di chuyển một chút, có tác dụng trợ giúp khôi phục tâm tình, nhưng kế hoạch lại rơi vào khoảng không.

Lâm Tuyết để nữ giúp việc vào vườn hoa cắt hoa cỏ mới mẻ, tự tay đan vòng hoa và vòng tay, đeo vòng hoa vòng tay dính mưa này lên đầu và lên cổ tay Mộng Mộng, cô gái nhỏ xinh đẹp có thể dùng như hoa thêm gấm để hình dung.

Lương Thiên Dật thích nhất kiểu cô gái lolita hồn nhiên như thiên sứ (Vân Đóa chính là kiểu này), gương mặt tuần tú từ từ có nụ cười, nhiều hứng thú vẽ Mộng Mộng, còn khen cô bé xinh đẹp.

Nhận được khích lệ, Mộng Mộng rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp đỏ bừng, mắt to đen bóng sáng long lanh, quả thật hấp dẫn tâm hồn người ta.

“Mộng Mộng có gien tiểu mỹ nhân, trưởng thành nhất định có sắc đẹp tuyệt trần!” Lâm Tuyết không khỏi thở dài nói.

“Vẻ đẹp của con bé mẫu chốt ở chỗ hồn nhiên, giống như thiên sứ!” Lương Thiên Dật vừa vẽ vừa đánh giá.

Lâm Tuyết thấy tâm tình Lương Thiên Dật không tệ, liền nhân cơ hội khuyên nhủ: “Chờ khí trời tốt lên, chúng ta cùng nhau xuống lầu ra vườn hoa vẽ cô bé có được không?”

“Được!” Lương Thiên Dật gật đầu, vẻ mặt giọng nói đều rất bình thản.

Thấy Lương Thiên Dật không hề rời rắm khổ sở phiền não nữa, Lâm Tuyết mừng cho anh từ trong đáy lòng, cảm thấy chỉ cần kiên trì một khoảng thời gian, tin tưởng anh nhất định có thể đi ra từ trong bóng ma thất tình.

Nữ giúp việc tiểu Hương đẩy cửa đi vào, nói: “Thiếu phu nhân, đại tiểu thư nhà họ Lý tìm cô!”

Lý Văn San? Lâm Tuyết ngây ngốc, không biết tại sao đối phương lại tìm mình, đứng dậy, định xuống lầu xem một chút.

“Để cho cô ta lên đây đi!” Lương Thiên Dật đột nhiên ngẩng đầu lên nói.

Khó có được Lương Thiên Dật chủ động yêu cầu gặp khách, đây chính là kỳ tích ngày thường chưa từng có. Lâm Tuyết cho rằng anh ấy một mình buồn chán rồi, nên muốn nói chuyện với khách, nào nghĩ đến tâm tư của đàn ông có lúc còn kỳ quái khó hiểu hơn phụ nữ.

“Được!” Lâm Tuyết thấy dáng vẻ Lương Thiên Dật rất có hứng thú, không đành lòng làm anh mất hứng, quay đầu nói với tiểu Hương, “Mời Lý đại tiểu thư lên đây đi!”

Đợi đến sau khi Lý Văn San đi vào phòng vẽ tranh, Lâm Tuyết rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Lương Thiên Dật muốn gặp cô ta.

“Lâm Tuyết, mày tiểu yêu tinh không biết tự trọng này!” Lý Văn San vừa vào cửa đã có khí thế hung hăng, dáng vẻ khởi binh hỏi tội.

Nhiều ngày không gặp, không ngờ Lý đại tiểu thư đã tức thành dáng vẻ tính tình này, Lâm Tuyết sa sầm mặt, lạnh lùng nói: “Lý đại tiểu thư đã vài ngày không đánh răng rồi hả? Sao mồm thối như vậy!” Hai tay Lý Văn San chống nạnh, mắng: “Mày bớt giả vờ không biết đi cho tao! Rốt cuộc đã quyến rũ Vân Thư Hoa đi đâu rồi? Nếu không giải thích rõ ràng cho tao, hôm nay tao với mày không xong!”

Lâm Tuyết rất kỳ quái, Vân Thư Hoa không thấy lại chạy tới chỗ cô đòi người? Là thấy cô quá dễ bắt nạt hay đầu óc Lý Văn San bị cái gì kích

thích. “Đừng coi mình là con gái của Tướng quân Lý, mở miệng nói bậy cần thận tôi kiện cô phỉ báng!”

“Phỉ báng mà sao? Phỉ báng mà sao?” Lý Văn San giẫm nền nhà vang lên cộp cộp, dáng vẻ tóc tai bù xù ngược lại xem ra rất phù hợp với hình tượng bị chồng ruồng bỏ, “Nếu không phải do mà quyến rũ anh ấy, sao anh ấy có thể âm thầm mang theo em gái mình chạy trốn không còn bóng dáng!”

Vân Thư Hoa mang theo Vân Đóa chạy đi? Tin tức này ngược lại thật sự khiến Lâm Tuyết giật mình! Nhìn gương mặt tuần tú lạnh lùng sa sầm của Lương Thiên Dật, cô mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Khó trách lúc cô trở lại thì cảm xúc của Lương Thiên Dật ác liệt như vậy, thì ra không phải Vân Đóa không chịu tới thăm anh, mà Vân Thư Hoa trực tiếp không tiếng động mang cô ấy đi.

“Mày nói đi! Giấu anh ấy ở đâu rồi hả?” Thấy hồi lâu Lâm Tuyết không nói gì, còn tưởng rằng cô đuối lý! Lý Văn San không kiềm chế được cơn nóng giận, túm lấy cô, dùng sức lay, “Con đê tiện, kết hôn rồi cũng không yên phận, tại sao còn giành Thư Hoa với tao! Trả anh ấy cho tao! Trả anh ấy cho tao!”

“Dừng tay!” Lương Thiên Dật vội tới trước ngăn cản, “Lâm Tuyết mang thai, cô mau buông cô ấy ra!”

“Mang thai?” Lý Văn San cười gằn, “Con đê tiện, bây giờ mày rất hả hê sao! Tao để cho mày hài lòng!”

Lý Văn San giở trò xấu hung hăng đẩy Lâm Tuyết, muốn đẩy ngã cô xuống đất. Ai ngờ cô gái nhìn như nhu nhược lại là trong bông có kim, cô ta đưa tay không đợi dùng sức, đã bị Lâm Tuyết trở tay vặn chặt cổ tay cô ta, mượn lực chống lực, ngược lại làm cô ta té lăn trên đất.

“A! Ôi!” Lý Văn San đau đến hô hoán lên, ngửa mặt nằm trên sàn nhà, nhất thời giãy giụa không dậy nổi, cảm giận kêu la, “Con đê tiện, mày dám đánh tao!”

Mộng Mộng đi tới, mặc dù dì nằm dưới đất trước mặt nhìn hết sức hung hãn, nhưng vẫn dũng cảm nói rõ sự thật vì Lâm Tuyết: “Dì, là dì ra tay đánh mẹ Lâm Tuyết trước!”

“Mày là con nhóc điên từ đâu tới? Lâm Tuyết nhiều thêm một đứa con gái riêng từ khi nào!” Lý Văn San khó khăn giãy giụa đứng dậy, then quá thành giận đưa tay chuẩn bị đánh Mộng Mộng.

Lâm Tuyết bảo vệ Mộng Mộng ở trong ngực, tròng mắt lạnh lùng giống như băng sương bắn về phía người phụ nữ hung hãn cay cú này, “Mày cứ thử ra tay với con bé xem!”

Bàn tay đưa ra cứ khựng lại giữa chừng như vậy, không biết vì sao, khi đối mặt với người phụ nữ nhìn như nhu nhược này, Lý Văn San có sợ hãi theo bản năng, lại không dám dễ dàng lỗ mãng.

Rất nhanh, Lưu Mỹ Quân nghe tiếng mang theo người chạy đến, hùng hùng hổ hổ, sau khi nhìn thấy Lý Văn San thì lớn tiếng chất vấn: “Lý đại tiểu thư chạy đến nhà chúng tôi là đặc biệt tới tìm phiền toái sao?”

Lý Văn San liếc nhìn về phía Lưu Mỹ Quân, lại bắt đầu khóc lóc om sòm la lối lên: “Hỏi con dâu bà một chút xem nó làm ra chuyện gì, kết hôn rồi còn đi quyến rũ Thư Hoa. Cô ta xúi giục Thư Hoa bỏ đi, tôi không đến tìm cô ta đòi người thì đi tìm ai?”

“Ồ, thì ra làm mất người đàn ông của mình!” Lưu Mỹ Quân xưa nay là người bao che khuyết điểm, huống chi lần này Lý Văn San làm được quá mức, lại chạy đến náo loạn trong nhà bà, bà nào chịu yếu thế, lập tức cay nghiệt mắng lại, “Bản thân mình không có sức quyến rũ không quản được đàn ông, để đàn ông chạy mất lại tới nhà tôi đòi người, quả thật buồn cười

chết người! Da mặt của cô không bao nhiêu tiền cũng nên suy nghĩ thay cha cô một chút, sau này ông ta có cần ra cửa gặp người không!”

“Bà già thối tha này, bà nói tiếng người sao?” Kể từ sau sự kiện xe cộ, quan hệ hai nhà Lý Lương đã khẩn trương một lần, nhưng hôm nay trực tiếp không hề khách khí buột miệng mắng nhau như vậy vẫn là lần đầu tiên, “Ruồi bọ chỉ bầu vào trứng thúi, nếu như con dâu của con trai bà làm nghiêm bốn phận không ngằm liếc mắt đưa tình với Thư Hoa, tôi sẽ chạy đến đây tìm cô ta sao? Nhà dạy dỗ không nghiêm, thật sự nên để cho con trai bà dạy dỗ cô ta một chút!”

Lưu Mỹ Quân giận đến cả người run cầm cập, chỉ vào Lý Văn San kêu lên: “Dám chạy tới nhà họ Lương chúng tôi giường oai, Lý Ngạn Thành không dạy cô đúng không! Có người sinh không có ai nuôi dạy, mau cút!” Xoay người gọi mấy người lính cần vụ, để cho bọn họ xua đuổi Lý Văn San đi.

“Xí! Không cần mấy người xua đuổi, bản tiểu thư tự nhiên sẽ rời đi!” Lý Văn San dĩ nhiên không cho rằng sẽ thật sự tìm được Vân Thư Hoa từ nhà họ Lương, chỉ có điều trong lòng cảm phần khó dẫn mượn cơ hội chạy đến tìm Lâm Tuyết đổ nước bẩn mà thôi! Cô khổ sở cũng sẽ không khiến cho Lâm Tuyết tốt hơn, nếu như không phải vì Lâm Tuyết, Vân Thư Hoa đã sớm yêu cô!

Xức đủ dữ dội rồi, Lý Văn San hung hăng nhổ một phát về phía Lâm Tuyết, sau đó ngênh ngang rời đi.

“Người đàn bà chanh chua, không trách được Vân Thư Hoa chạy mất, chính là bị dáng vẻ ngang ngược này của mày dọa chạy!” Lưu Mỹ Quân là người không dễ chọc, sao có thể để cho Lý Văn San giường oai như vậy rời đi, lập tức đuổi theo phía sau mắng, “Hơn ba mươi còn không ai thêm lấy, khó khăn lắm mới tóm được người đàn ông tóm chặt không buông, nếu như không phải mày ác độc, cậu ta sao lại len lén mang theo em gái chạy trốn

không thấy bóng dáng? Tao nhổ vào! Mà đời này chính là không có người đàn ông nào muốn, đời này không ai thèm lấy rồi, chết già ở nhà mẹ đi! Món hàng thua lỗ thối tha, Lý Ngạn Thành coi như bị hỏng trong tay...”

Không thể không thừa nhận miệng Lưu Mỹ Quân được kêu là độc, Lâm Tuyết phát hiện Lương Tuấn Đào độc miệng tối thiểu có một nửa gien di truyền kế thừa từ người phụ nữ trước mắt này.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Giọng Của Anh (1)

Những lời Lưu Mỹ Quân mắng ra giống như dao găm bén nhọn đâm vào trong lòng Lý Văn San, làm cô ta tức giận đến chảy nước mắt. Lập tức, hai người phụ nữ không ai nhường ai liền cẩu xé một chỗ, mấy người lính cần vụ kia cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, định tiến lên ngăn cản lại sợ rơi vào mớ hỗn độn, dù sao Lý Văn San là con gái Tướng quân Lý.

May mà quản gia Trương đi tới, mang theo mấy nữ giúp việc kéo tách hai người phụ nữ đánh nhau thành một đoàn ra. Lý Văn San không chiếm được tiện nghi, liền giận đến giơ chân mắng to, cô ta tóc tai bù xù không khác nào người đàn bà chanh chua.

“Mẹ Lâm Tuyết, dì kia làm sao vậy?” Mộng Mộng nhỏ giọng hỏi Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nói cho cô bé biết, “Dì ấy bởi vì quá hung dữ bị đàn ông bỏ! Mộng Mộng, nhớ sau khi lớn lên không được giống như dì ấy! Giả sử bị người đàn ông yêu mến vứt bỏ cũng không cần biến thành dáng vẻ này, khi cậu ta không thương con, con liền tao nhã xoay người, để lại cho cậu ta một bóng lưng xinh đẹp nhất!”

“Ừm!” Mộng Mộng cái hiểu cái không, lại kiên quyết gật đầu đồng ý lời Lâm Tuyết nói. Có lúc, một chuyện nhỏ lơ đãng cũng có thể khiến cho đứa nhỏ bị ảnh hưởng sâu xa cả đời. Bắt đầu từ sau khoảnh khắc nhìn thấy

Lý Văn San la lối om sòm, Mộng Mộng cũng biết người phụ nữ bị đàn ông vứt bỏ lại dây dưa không ngớt rốt cuộc xấu xí đến cỡ nào.

Bé nhớ lời Lâm Tuyết dạy mình: Cho dù là ở đâu, tất cả đều lưu lại cho mình vài phần đường sống, người phụ nữ la lối om sòm quần quýt si mê chỉ khiến người đàn ông càng thêm chán ghét. Lương Thiên Dật vốn định gọi Lý Văn San vào để hỏi tình huống có liên quan đến Vân Thư Hoa, lại không ngờ biến thành cục diện như vậy, trong lòng rất xấu hổ.

Anh cũng ngây dại, nếu Lý Văn San có thể tìm ra được tung tích của anh em nhà họ Vân thì sẽ không chạy đến đây nổi điên ồn ào. Hai người khốn khổ vì tình giống nhau, nhưng cách biểu đạt lại hoàn toàn khác nhau. Anh vẫn trầm mặc, Lý Văn San thì hoàn toàn bộc phát, bọn họ đều là người đáng thương bị người khác ném bỏ.

Cho nên, giả sử Lý Văn San quá phận nữa, anh cũng không để cho người đuổi cô ta đi, chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, giống như nhìn một người khác là phiên bản của mình. Nếu anh có dũng khí và kiên quyết như cô ta, đoán chừng đã sớm lấy Vân Đóa về nhà rồi.

Cũng bởi vì tính tình phân vân lưỡng lự của anh, làm hại anh và Vân Đóa lỡ mất dịp tốt, đây là chuyện vô cùng hối hận của kiếp này.

Nếu tất cả có thể làm lại, anh sẽ hiểu được quý trọng, hiểu được khoan dung, hiểu được tha thứ, không bao giờ dễ dàng tổn thương nữa, cũng không hề xem nhẹ bỏ qua.

Đáng tiếc, thời gian giống như nước chảy vô tình, trôi qua rồi, sẽ không bao giờ quay lại!

--

Buổi chiều, Lâm Tuyết lái xe chở Mộng Mộng đến chỗ ở bây giờ của nhà họ Lâm, chính là biệt thự Lương Trọng Toàn cho người nhà họ Lâm ở

tạm.

Nhìn thấy Lâm Tuyết trở lại, người nhà họ Lâm dĩ nhiên chiêu đãi hết sức long trọng, ngay cả anh em nhà họ Lâm xưa nay không hợp với Lâm Tuyết cũng mang khuôn mặt tươi cười, chủ động hỏi lung tung này kia. Dĩ nhiên, chủ yếu nhất cũng không quên hỏi cô bé ở trong ngực cô là ai.

Lâm Tuyết giới thiệu đứa bé với nhà họ Lâm như thế này: “Con bé tên là Mộng Mộng, là con gái của tôi và Tuấn Đào, năm nay sáu tuổi rồi!”

Lâm Tuyết sinh con gái với Lương Tuấn Đào từ khi nào? Tất cả mọi người đều không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, thấy cô không muốn nói tỉ mỉ, cũng biết điều không tiếp tục hỏi tới nữa.

Gần đây Lâm Thông có bạn gái, gia đình nhỏ, diện mạo coi như đoan trang, quan trọng nhất là bằng lòng tiếp nhận tiểu Bảo là con riêng, lúc này cũng khéo đang ở đây.

Mộng Mộng thích con nít, thấy tiểu Bảo ngây ngô khờ khạo vô cùng đáng yêu, nhanh chóng chơi chung một chỗ. d

“Mộng Mộng, con mang theo em tiểu Bảo đi chơi đi! Chú ý đừng chạy xa!” Lâm Tuyết dĩ nhiên hy vọng Mộng Mộng sớm hòa nhập vào hoàn cảnh hiện tại, muốn luyện tập dũng cảm và độc lập cho đứa bé, mà không phải vẫn dựa vào lòng cô nhìn thấy ai cũng sợ.

“Vâng, con và tiểu Bảo đi chơi bóng!” Mộng Mộng cầm tay nhỏ bé của tiểu Bảo, rất có khuôn cách của chị gái, dạy tiểu Bảo chụp bóng như thế nào, hai người rất nhanh cười đùa chung một chỗ.

“Tiểu Tuyết, cô ấy là chị dâu của em!” Lâm Tuyết giới thiệu bạn gái mới cho Lâm Tuyết, đồng thời lấy lòng hỏi, “Em xem cô ấy như thế nào?”

Cô gái kia có số tuổi không khác Lâm Tuyết, theo Lâm Thông giới thiệu, vội vàng nở nụ cười, ân cần nói: “Chào em gái, chị tên là Tần Ngọc Phương.”

Lâm Tuyết gọi một tiếng chị dâu, sau đó nói với Lâm Thông: “Ý kiến của tôi không quan trọng, mấu chốt là anh và chị dâu hợp là được rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lâm Thông gật đầu liên tục, vì sợ bị Lâm Tuyết nhạo báng anh không có tiền đồ, hoặc có thể định khoe khoang năng lực của mình trước mặt bạn gái mới, liền ưỡn ngực, nói, “Gần đây anh kết giao với rất nhiều bạn, cũng là người có thân phận, bọn họ rất thưởng thức anh, đồng ý giúp anh chấn hưng lại công ty.”

Công ty đã sớm về tên Mạc Sở Hàn, anh ta lấy tư cách gì ra chấn hưng. Nghĩ đến gần đây chỉ là trong tay có chút tiền dư, kết giao với một đám phá của người tầm người ở chung một chỗ càn quấy mà thôi.

Lâm Tuyết biết tính tình của người anh này, chẳng qua ở trước mặt Tần Ngọc Phương cũng lười phá rách.

Lâm Văn Bác rất kiêu ngạo về cậu con trai yêu phần chấn này, khê tự đắc nói: “Giữ được núi xanh đâu sợ không có củi đốt! Nhà họ Mạc có thể Đông Sơn tái khởi *, nhà họ Lâm chúng ta cũng có thể ngóc đầu dậy!”

(*) Đông Sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức song ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Do đó, người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ.

Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế;

hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

Lời này ngược lại rất phù hợp với phong cách của nhà họ Lâm! Lâm Tuyết gật gật đầu, tỏ ý hiểu rõ.

Nghe nói Lâm Á Linh cũng có bạn trai, nhưng hôm nay không ở đây, còn nói chờ khi nào đính hôn sẽ mời Lâm Tuyết tham gia.

“Em đang mang thai rồi, nhà họ Lương khẳng định coi em như bảo bối không nỡ để em đi bộ đội! Khi chị đính hôn, em nhất định phải tới đó!” Giọng Lâm Á Linh vừa hâm mộ lại ghen tỵ, hiện giờ Lâm Tuyết có tất cả những thứ cô liều mạng muốn đuổi theo nhưng cuối cùng không có được. Trong lòng rất không cam lòng hậm hực, nhưng cũng không so được.

Tất cả thời vận lúc này của nhà họ Lâm đều dựa vào Lâm Tuyết, nếu không có nhà họ Lương cho chỗ dựa, trước không nói tới vấn đề lưu lạc đầu đường xó chợ, sợ rằng ngay cả anh em nhà họ Lâm cũng không dễ tìm được một nửa kia! Hiện giờ thì tốt xấu gì cũng có bạn trai bạn gái, nói cưới bàn gả rồi, chuyện này cũng không phải dễ dàng với bọn họ.

Lâm Thông không cần phải nói, ly dị còn mang theo đứa nhỏ không có mẹ, Lâm Á Linh cũng thuộc về hàng ngũ gái ế lớn tuổi, hai anh em vô cùng cần thiết hôn nhân.

Muốn mời Lâm Tuyết tham gia buổi tiệc đính hôn, Lâm Á Ninh cũng không phải nể tình nghĩa chị em gì, cũng chỉ muốn mượn sự có mặt của Lâm Tuyết để đề cao địa vị của mình ở nhà chồng mà thôi — chứng thực Lâm Tuyết vợ yêu hiện tại của Lương nhị thiếu thật sự là em gái ruột của cô!

Ban đầu khi Lâm Tuyết gả cho Lương Tuấn Đào hoàn toàn là lựa chọn đường cùng, vốn không nhận được người nhà họ Lâm chúc phúc. Cô không có hứng thú rất lớn với người nhà hoàn toàn không có thân tình này.

Từ nhỏ đến lớn cô cũng không gọi Lâm Văn Bác là cha, khi nhất định phải gọi ông ta, sẽ dùng giám đốc Lâm để thay thế. Về phần anh em nhà họ Lâm, từ ngày cô vào nhà họ Lâm trở đi thì không cho cô một ngày yên ổn thoải mái, cô cảm hận chán ghét còn không kịp, làm gì chịu dính líu quan hệ với bọn họ.

“Hai ngày nay vì Mộng Mộng mới tới nên ở nhà theo con bé, mấy ngày nữa đợi cảm xúc của con bé ổn định lại, tôi vẫn muốn đi đơn vị, sợ rằng không có thời gian tham dự bữa tiệc đính hôn của chị!” Giọng Lâm Tuyết rất lạnh nhạt.

“Ồ, làm thiếu phu nhân lại có con, ngay cả nói chuyện cũng có dáng vẻ lên mặt với chị rồi!” Lâm Á Linh nghe cô từ chối, không khỏi rất căm giận, “Em bận đến cỡ nào? Nói thẳng ra không muốn đi ủng hộ là được rồi...”

“Đúng vậy, tôi chính là không muốn đi tâng bốc chị!” Không phải muốn trực tiếp sao? Vậy cô cho gọn gàng dứt khoát.

Không ngờ Lâm Tuyết nói chuyện sáng khoái như vậy, ngược lại khiến Lâm Á Linh ghen đến không có gì để nói.

Mắt thấy cục diện sẽ căng thẳng, Lâm Văn Bác vội vàng hòa giải: “Lâu không gặp mặt như vậy, hai chị em nên thân thiết mới đúng, sao lại cãi vã? Khiến người ngoài nghe được lại thành chuyện cười!”

“Ở đây tôi là người ngoài, không có việc gì, tôi đã quen rồi, không có gì buồn cười!” Lâm Tuyết đứng lên, nói với Hứa Tĩnh Dao, “Mẹ, con muốn ra ngoài đi dạo, mẹ đi theo con!”

Hứa Tĩnh Dao hiểu ý, đứng dậy nói với Lâm Văn Bác: “Tiểu Tuyết mang thai, tính khí hơi nóng, chúng ta theo tâm tình của phụ nữ có thai thôi!”

Chuyện khiến Lâm Văn Bác vui mừng nhất chính là Lâm Tuyết mang bầu đứa nhỏ của Lương nhị thiếu, lập tức vui mừng hơn hờ gật đầu nói: “Đúng, đúng, Lâm Tuyết là phụ nữ có thai, tất cả mọi người đều phải theo con bé, không được chọc giận nó! Ai dám xung đột với con bé, tôi sẽ không tha!”

Lâm Á Linh nghe cha cũng nói chuyện cho Lâm Tuyết, càng tức giận muốn chết. Theo tính tình cay cú của cô, vốn muốn náo loạn một trận với Lâm Tuyết, nhưng lại sợ chơi cứng thì cha sẽ trực tiếp đập chết mình, nên cố nén lửa giận, hừ lạnh một tiếng đứng dậy phất tay rời đi.

“Con nhóc này bị cha làm hư rồi, tiểu Tuyết, con ngàn vạn lần đừng so đo với con bé!” Lâm Văn Bác nói lời xin lỗi thay con gái.

“Không sao, tôi nói rồi, cũng đã quen!” Từ nhỏ đến lớn, đối với việc anh em nhà họ Lâm khiêu khích và bắt nạt, cô có thể nhịn thì sẽ nhịn, không thể nhịn nữa thì sẽ không chút khách khí mà chống lại.

“Vậy thì tốt, có tâm sự gì nói với mẹ con một chút! Chung đụng mẹ chồng con dâu gì đó, chung đụng vợ chồng, để bà ấy dạy con phương diện này!” Lâm Văn Bác lo lắng nhất chính là địa vị của Lâm Tuyết ở nhà họ Lương, đây có thể là vấn đề liên quan trực tiếp đến lợi ích của nhà mình. Ông chỉ sợ quan hệ giữa Lâm Tuyết và Lưu Mỹ Quân mẹ chồng con dâu chung đụng không tốt ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng. Mà một số chuyện làm người làm cha không tiện xen miệng hỏi thăm, do Hứa Tĩnh Dao đến dạy cô là thích hợp nhất.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: Giọng Của Anh (2)

“Yên tâm đi, tôi biết rõ khuyên con bé như thế nào!” Hứa Tĩnh Dao cho Lâm Văn Bác một ánh mắt, hiểu ý cười.

Làm một phụ nữ, bà thật sự có chỗ đáng để kiêu ngạo. Thân không sinh được nhưng bà vẫn tóm chặt được lòng Lâm Văn Bác, nhiều năm vẫn thủy chung ngồi ổn trên vị trí bà chủ gia đình nhà họ Lâm như vậy. Lúc này đương nhiên có tư cách tự trải nghiệm, dạy Lâm Tuyết bắt lòng đàn ông như thế nào.

Bởi vì bên ngoài quá nóng, Mộng Mộng và tiểu Bảo không ra ngoài chơi, mà chơi ném bóng trong phòng trà nhỏ yên tĩnh ngoài sảnh.

Lâm Tuyết liền cùng Hứa Tĩnh Dao đi tới, vừa nhìn đứa bé đùa giỡn vừa thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Người giúp việc bưng trà và bánh lên, rồi lui xuống. Lúc này Hứa Tĩnh Dao mới lên tiếng nói: “Hiện giờ chỉ có hai mẹ con chúng ta rồi, mẹ nói cho con vài lời thật lòng, con có thể phải nghe vào! Con đang có thai, ngàn vạn lần không thể đi đơn vị! Con suy nghĩ một chút, có Lương nhị thiếu ở đây, chẳng lẽ quân đội còn có thể bởi vì con đang dưỡng thai mà khai trừ con sao? Ai dám không cho nhà họ Lương thể diện..”

“Mẹ, con không muốn nói chuyện này!” Lâm Tuyết khẽ nhăn mày, nâng đôi mày thanh tú, tại sao tất cả mọi người đều khuyên cô ở nhà dưỡng thai! Thân thể cô rất tốt, không hề có chút mệt mỏi sinh non, hoàn toàn có thể tiếp tục công việc!

Hứa Tĩnh Dao thấy con bé không nghe lọt, liền bất đắc dĩ nói: “Sao con không nghe lời như vậy! Bình an sinh đứa bé này ra, về sau địa vị ở nhà họ Lương mới có thể vững chắc! Một người phụ nữ chỉ có sinh đứa bé mới có thể bắt được lòng đàn ông, cho dù đàn ông thay lòng, nhưng đứa bé của cậu ta vẫn là của nhà họ Lương, con vẫn còn là thiếu phụ nhân nhà họ Lương, những phụ nữ bên ngoài kia ai cũng không thay thế được con!”

Lương nhị thiếu cưng chiều Lâm Tuyết, nhưng ai biết được nhị thiếu gia có danh đào hoa bên ngoài này có thể chuyên sủng con bé bao lâu. Thừa dịp hiện giờ cậu ta yêu thích con bé, nhanh chóng sinh một đứa bé để vững chắc địa vị. Có lẽ không tới mấy năm, Lương nhị thiếu nhàm chán con bé, vui vẻ với người mới, ít nhất con bé đã sinh con cho cậu ta, nể tình đứa bé có thể tránh vận rủi bị bỏ.

“Năm đó mẹ gả cho cha con, vẫn không sinh con! Bên ngoài những người phụ nữ kia giương mắt hổ, hận không thể khiến cho cha con lập tức bỏ rơi mẹ, để họ thay thế! Hừ, mẹ không ngu như vậy, cho dù không thể sinh, nhưng mẹ còn có con!” Đây là chuyện mà Hứa Tĩnh Dao cho là kiêu ngạo nhất cả đời, bà mang con gái riêng của em gái vào nhà họ Lâm, khiến đứa bé gọi bà là mẹ, tuyên bố với bên ngoài con bé là máu mủ của Lâm Văn Bác, những người phụ nữ điên cuồng bên ngoài đều không hy vọng được gì.

Lâm Tuyết nhìn Hứa Tĩnh Dao đắc chí, chỉ cảm thấy không khỏi đau lòng. Có lẽ ở trong mắt bà, mình chỉ là đá kê chân vững chắc địa vị ở nhà họ Lâm của đối phương mà thôi. Vì để cho Lâm Văn Bác vui lòng, Hứa Tĩnh Dao luôn dạy cô phải nhẫn nhịn anh em nhà họ Lâm ương ngạnh

phách lối, cho dù cô bị bắt nạt đánh chửi vô lý, nhưng vẫn phê bình cô không tốt, để cho cô nói xin lỗi anh em nhà họ Lâm.

Cố tình cô lại có tính cách thà chết chứ không chịu khuất phục, bởi vì không chịu nghe lời Hứa Tĩnh Dao nói, ai mẹ con cãi vã vô số lần, tình cảm cũng không hòa thuận.

Cô vĩnh viễn đều không học được thủ đoạn và bợ đỡ của Hứa Tĩnh Dao, theo ý cô, thích là thích, ghét chính là ghét, cô cũng không vì đạt được mục đích nào đó mà làm chuyện nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Mẹ.” Lâm Tuyết nhàn nhạt lên tiếng, nhìn chăm chăm vào mắt Hứa Tĩnh Dao, từ từ nói; “Con muốn hỏi là, cha ruột của con là ai?”

Hứa Tĩnh Dao đang cố gắng dạy Lâm Tuyết bắt được lòng đàn ông như thế nào, lại không ngờ con bé đột nhiên hỏi bà vấn đề như vậy, không khỏi giật mình. Hồi lâu mới lắp bắp nói: “Con, cha con không phải, đang, ở trong phòng khách uống trà đó sao?”

“Đừng lừa gạt con nữa!” Lâm Tuyết hơi bức bối, cô nhìn chăm chăm vào Hứa Tĩnh Dao, kêu, “Con nói là cha ruột! Lâm Văn Bác vốn không phải là cha ruột của con!”

Nhìn ánh mắt tức giận chắc chắn của Lâm Tuyết, Hứa Tĩnh Dao biết con bé khẳng định nghe nói điều gì, đôi môi mấp máy mấy cái, cuối cùng không nói nguyên do.

“Con hy vọng mẹ có thể nói thật với con! Ban đầu vì sao mẹ con lại sinh hạ con? Quan hệ của bà và Lâm Văn Bác là như thế nào? Giữa bà và Lương Trọng Toàn đã xảy ra chuyện gì? Sau này mẹ con ra nước ngoài đúng không? Khi bà ở nước ngoài đã xảy ra chuyện gì? Mẹ đều phải nói đầu đuôi cho con biết! Đừng để cho con chẳng hay biết gì, con muốn biết rõ chân tướng!” Lâm Tuyết kích động kêu lên với Hứa Tĩnh Dao.

Mặc dù đã thấy được kết quả xét nghiệm DNA, trong lòng cô rối cuộc vẫn tồn tại một tia ảo tưởng, cô hy vọng đây chỉ là một hiểu lầm!

“Con, con rối cuộc biết cái gì?” Hứa Tĩnh Dao hơi bối rối, bà vẫn ý vào Lâm Tuyết, cảm thấy có con bé ở đây, ở bên cạnh Lâm Văn Bác mình sẽ một mực có địa vị. Hiện giờ Lâm Tuyết lại phát hiện ra vấn đề thân thế, bà nói lại với Lâm Văn Bác như thế nào!

Ban đầu khi bà mang Lâm Tuyết tới nhà họ Lâm, liên tục bảo đảm với Lâm Văn Bác, sẽ không để lộ điều bí mật này ra ngoài, cả đời sẽ không để cho Lâm Tuyết biết.

Hứa Tĩnh Sơ đã chết, ai còn tiết lộ được sự thật Lâm Tuyết không phải là con gái ruột của Lâm Văn Bác nữa? Ai sẽ nhảm chán như vậy!

“Có phải có người khích bác thị phi trước mặt con không? Ngàn vạn lần không được tin những lời nói dối nhiều chuyện kia! Bọn họ ghen tỵ quan hệ hòa hợp giữa mẹ và con, ghen tỵ nhà họ Lâm có thể Đông Sơn tái khởi, cho nên bịa ra lời đồn có thể hãm hại nhà họ Lâm như vậy, con ngàn vạn lần không được trúng quỷ kế của bọn họ!”

Lâm Tuyết quá thất vọng rồi, thái độ của Hứa Tĩnh Dao như vậy khiến cho trái tim cô băng giá, “Được, mẹ đã không muốn nói con cũng không miễn cưỡng! Thật ra mẹ không nói con cũng biết rõ, con vốn không có máu mủ gì với nhà họ Lâm, Lâm Văn Bác không phải cha ruột của con! Năm đó, mẹ con và Lương Trọng Toàn xóa bỏ hôn ước, mẹ con ra nước ngoài, khi trở lại thì mang theo con, khi đó con và Mộng Mộng không khác nhiều lắm!”

Đưa mắt nhìn Mộng Mộng ngây thơ, con bé và tiểu Bảo đang chơi được hăng say, giống như hoàn toàn quên mất đau thương đến tê tâm liệt phế khi chia xa với cha ngày hôm qua. Cô biết, đó hoàn toàn là giả vờ, trong lòng con bé đau khổ, nhưng con bé biết không thể cứ một mực gào

thét kêu khóc thảm thiết, như vậy chẳng những không gọi được người thân về, chỉ có thể khiến cho người khác ghét.

Cách xa người thân duy nhất, nhạy cảm yếu ớt, chỉ sợ người nhận nuôi mình ghét mình, sẽ dùng ngây thơ để che giấu đau thương và vô dụng của mình. Vào ban đêm, nghe được Mộng Mộng rơi lệ không ngừng kêu khóc tìm cha, cô hiểu con bé, cho nên cô mới thương tiếc con bé như vậy!

“Đứa bé này...” Tầm mắt Hứa Tĩnh Dao cũng chuyển về phía Mộng Mộng, hỏi dò, “Có phải con nhặt được từ nước ngoài về không?”

Lâm Tuyết không trả lời, hàng mi mảnh thon dài vương giọt lệ, giống như sương sớm trong suốt.

“Đứa nhỏ ngốc!” Giọng Hứa Tĩnh Dao cũng hơi nghẹn ngào, rút khăn tay ra lau khóe mắt, nói, “Con cảm thấy con bé cũng y như con, tuổi còn nhỏ như vậy đã mất đi người thân! Con đồng tình con bé nên mang con bé trở lại, sao con không nghĩ đến người nhà họ Lương thấy sẽ như thế nào chứ?”

“Tuấn Đào đồng ý cho con mang con bé về, anh ấy rất hiểu con!”

“A, nhị thiếu gia thật sự theo tính tình càn quấy của con! Cậu ta ngược lại không có ý kiến, còn cha mẹ chồng con thì sao? Đứa nhỏ này rốt cuộc là người ngoài, ở trong nhà nhất định có chỗ không thích hợp...”

“Đối với nhà họ Lâm mà nói, không phải con cũng là người ngoài sao, không phải mẹ cũng dẫn con đến nuôi lớn như vậy sao?” Lâm Tuyết ngoảnh đầu nhìn lại, liếc nhìn Hứa Tĩnh Dao nói.

Hứa Tĩnh Dao há hốc mồm cứng lưỡi, sắc mặt hơi lúng túng. Một hồi lâu sau mới nói: “Tiểu Tuyết, chuyện đều đã qua nhiều năm như vậy, lại nói con cũng thừa nhận con được nhà họ Lâm nuôi lớn, còn...”

“Mẹ có thể không nói, con không miễn cưỡng!” Lâm Tuyết đứng lên, cô gọi Mộng Mộng đang chơi đùa, “Mộng Mộng chúng ta đi thôi!”

“A!” Mộng Mộng bỏ bóng xuống, sờ đầu tiểu Bảo nói, “Mẹ gọi chị rồi, hôm nào chị lại tìm em chơi!”

Tiếng gọi mẹ kia khiến toàn thân Hứa Tĩnh Dao chấn động, không khỏi khiến cho bà nhớ tới tình hình Lâm Tuyết khi còn bé đối giọng gọi bà là mẹ. Trong lòng không khỏi chua xót, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Đừng đi, mẹ nói tất cả cho con là được!” Hứa Tĩnh Dao thở dài một tiếng, thấy Lâm Tuyết không quay đầu lại, liền đứng dậy kéo lại, “Đừng giận mẹ, thật ra thì mẹ cũng vì tốt cho con!”

Kéo Lâm Tuyết về, nói tường tận một lần đầu đuôi gốc ngọn chuyện lúc ban đầu cho con bé.

“Ban đầu nhà họ Hứa cũng là thế gia danh môn, mẹ con Tịnh Sơ và Lương Trọng Toàn đã nhận cô dâu nhỏ từ nhỏ, sau này... Con cũng biết, nhà họ Hứa suy tàn rồi, càng ngày càng tệ. Haizzz, giống như nhà họ Lâm hiện tại, khiến cho người bằng lòng kết thân với chúng ta đều không có! Con cũng biết, mẹ khuê nữ nhiều năm thành gái ế lớn tuổi, sau không thể làm gì khác hơn tái giá gả cho Lâm Văn Bác!”

Lâm Tuyết thờ ơ lạnh nhạt, cảm giác những năm này Hứa Tĩnh Dao ở bên cạnh Lâm Văn Bác rất biết đủ. Mặc dù Lâm Văn Bác không tính là tốt với bà, bà cũng vất óc tìm mưu kế cố gắng khiến cho ông ta vui lòng, làm vợ chồng nửa đường với ông ta một mực đến bây giờ.

“Nhà họ Lương như mặt trời ban trưa, chúng ta thật sự với cao không hơn! Lương lão phu nhân qua đời sớm, ông cụ Lương là người ngay thẳng, cũng không bởi vì nhà họ Hứa suy tàn mà khinh thường. Lương Bội Văn là tiểu thư khuê các, hiền đức tiết hạnh, chưa bao giờ nói một lời nói bất lợi cho nhà họ Hứa chúng ta trước mặt Lương Trọng Toàn, tóm lại, tất cả bi

kịch đều trách tính tình cố chấp chết tiệt của mẹ con!” Nhắc tới em gái Hứa Tĩnh Sơ, Hứa Tĩnh Dao cắn răng nghiêng lợi chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Có cậu công tử nào lúc còn trẻ chưa từng phong lưu? Huống chi Lương Trọng Toàn có thân phận như vậy! Ông ta cũng không quá mức, chỉ có điều vận số xui xẻo mà thôi. Cùng ông ta là một vũ nữ có tâm cơ, len lén mang thai đứa bé của ông ta lại âm thầm sinh ra, vốn định mẹ vinh nhờ con gả vào nhà họ Lương, không ngờ sinh ra một cô bé.”

“Cô bé kia vừa tròn tháng đã được đưa đến nhà họ Lương, ông cụ Lương hung hăng trách phạt Lương Trọng Toàn một trận. Việc đã đến nước này, chuyện hoang đường đã làm ra rồi, chỉ cần mẹ con bằng lòng trước tiên kết hôn với Lương Trọng Toàn, nhận cô bé kia là con gái, chuyện không phải đã xong rồi sao? Nhưng mẹ con bản tính ác liệt bất kỳ kẻ nào cũng không hàng phục được, thế mà lại không kêu không đánh một tiếng, bay thẳng ra nước ngoài, ai cũng không tìm được!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: Giọng Của Anh (3)

Thì ra mẹ bởi vì Lương Trọng Toàn sinh con gái riêng với vũ nữ trước khi kết hôn mới rời đi, bà quả nhiên ra nước ngoài! Lâm Tuyết chỉ cảm thấy tim thất lạnh, tay chân cũng lạnh lẽo.

“Nhà họ Lương mất mặt không chịu nổi, chỉ có thể nhanh chóng thu xếp hôn sự cho Lương Trọng Toàn, tiện theo đó dàn xếp cô nhóc kia. Rất nhanh tìm được người thích hợp là nhị tiểu thư Lưu Mỹ Quân của nhà họ Lưu, bà ấy không ngại Lương Trọng Toàn chưa cưới đã có con gái, gả và nhà họ Lương liền nhận cô nhóc kia làm con gái, không hề mơ hồ chút nào. Con suy nghĩ một chút, Lương Trọng Toàn có thân phận gì? Ông ta muốn lấy vợ, dù loại danh môn khuê tú còn không phải chen đầu vào sao? Ai cũng nghĩ tới vót đầu cho nhọn chui vào nhà họ Lương, chỉ có mẹ con đồ chết tiệt kia cũng không quay đầu lại mà chạy đi! Mẹ... Mẹ thật sự bị mẹ con làm tức chết! Mẹ con ba mươi mấy tuổi nghèo bệnh bức bách chết bởi ung thư phổi, oán được ai? Nếu lúc trước...”

Lâm Tuyết cắt đứt bà đang thao thao bất tuyệt, hỏi: “Mẹ con ra nước ngoài mấy năm? Mẹ con dừng lại ở đâu? Từng gặp chuyện gì, mẹ biết không?”

Điều này thật sự hỏi khó Hứa Tĩnh Dao rồi, bà ngẫm nghĩ hồi lâu, mới nói đúng sự thật: “Mẹ không biết! Nếu như biết mẹ con đã chạy đi đâu, không phải liền đi tìm mẹ con về sao? Mẹ con ở nước ngoài suốt mười một năm, hàng năm gọi điện thoại về nhà báo bình an, chuyện còn lại chúng ta đều không biết!”

“Khi con sáu tuổi, mẹ con mang theo con trở lại nhà cũ, khi đó mẹ con sắp không xong! Ung thư phổi giai đoạn cuối, nằm viện bác sỹ cũng không chịu phẫu thuật. Lương Trọng Toàn đi qua thăm mẹ con, mẹ con lại đuổi ông ta đi, thật đúng là chết cũng không chịu hối cải! Đi ra ngoài lần lộn mười mấy năm, trở lại đã sắp chết, còn mang theo con, hỏi mẹ con sinh đứa bé với ai mẹ con chết cũng không chịu nói. Không bao lâu, mẹ con hít vào một hơi ở trong bệnh viện, chỉ có thể giao con cho bà ngoại con nuôi dưỡng. Chuyện sau đó con đều biết, khi con mười tuổi, bà ngoại con qua đời, mẹ liền dẫn con đến nhà họ Lâm!”

Hóa ra là như vậy! Trong mắt trong veo dần dần dâng tràn lệ, khổ sở vì người mẹ chết khi còn trẻ. Bà rất đáng thương, người đàn ông đầu tiên còn chưa kết hôn đã có đứa con gái riêng, bà chỉ xuất phát từ uất ức mà rời đi, lại gặp phải cảnh ngộ càng bi thảm hơn.

Ở nước ngoài bà quen biết và kết hôn với Hoắc Gia Tường như thế nào, sau lại chia tay như thế nào, cô cũng không biết.

Loáng thoáng, trong ấn tượng của cô nhớ mẹ giống như làm gia sư piano cho người ta mà kiếm sống, mang theo cô phiêu bạt khắp nơi không có chỗ ở cố định. Sau đó mẹ bị bệnh, cuộc sống rất túng quẫn, liền mang theo cô trở lại nhà cũ. Khi đó nhà họ Hứa đã bấp bênh, nếu như dì Hứa Tĩnh Dao không gả cho Lâm Văn Bác, nói không chừng phải hát gió tây bắc.

“Lâm Văn Bác chịu lấy mẹ cũng bởi vì ban đầu ông ấy nhìn trúng mẹ con, khi mẹ dẫn con tới, ông ấy chịu chứa chấp con cũng bởi vì nhìn trúng khuôn mặt này của con!” Nói ra toàn bộ sự thật đã qua, trong lòng Hứa Tĩnh Dao ngược lại thoải mái rất nhiều.

Đúng, nhiều năm như vậy, bà toàn dựa vào Lâm Tuyết để sống tốt. Nếu không có Lâm Tuyết, nói không chừng bà đã sớm bị Lâm Văn Bác có

mới nói cũ bỏ rồi. Dựa vào tủ đoạn xuất sắc và da mặt dày, bà mới đứng vững gót chân ở nhà họ Lâm.

“Mẹ chỉ có thể dựa vào con, trước kia có chỗ có lỗi với con, coi như nể tình hai mẹ con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau mà không ghi hận mẹ, có được không?” Hứa Tĩnh Dao kéo tay Lâm Tuyết qua, rơi lệ năn nỉ nói.

“Con chưa bao giờ oán hận mẹ!” Giọng Lâm Tuyết rất nhạt rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy, “Con biết mẹ cũng không dễ dàng!”

Hứa Tĩnh Dao vì lời này của Lâm Tuyết mà cảm động đến khóc không thành tiếng, “Mẹ biết con là đứa bé hiền lành, quá khứ... Không cần nhắc lại nữa! Con có phúc khí gả cho Lương nhị thiếu, nên quý trọng, ngàn vạn lần không được học như mẹ con, nhớ đó!”

Trở lại phòng khách, Lâm Tuyết định mang Mộng Mộng rời đi, không ngờ lại có người bên tòa án đến. Một vị có dáng dấp như thẩm phán, mang theo luật sư, còn có vài cảnh sát, xem dáng vẻ như hưng sư động chúng.

Chịu ảnh hưởng của sự kiện niêm phong lần trước, bây giờ người nhà họ Lâm nhìn thấy người của tòa án thì cả người run rẩy. Chỉ có điều Lâm Văn Bác ổn định tinh thần trước, dù sao bây giờ bọn họ không có gia sản gì, nhà còn là do Lương Trọng Toàn cho bọn họ mượn, có gì đáng sợ?

Ai dám niêm phong nhà của nhà họ Lương? Nghĩ đến đây Lâm Văn Bác có khí thế, ngẩng đầu lên hỏi: “Mấy người muốn làm gì?”

“Người của nhà họ Lâm đều ở đây sao?” Dáng người như thẩm phán cao giọng hỏi.

“Đúng!” Lâm Văn Bác nhảy tới trước một bước, nói, “Tôi chính là chủ gia đình Lâm Văn Bác!”

Quan tòa lại coi như không nhìn thấy ông ta, tiếp tục hỏi: “Ai tên Lâm Tuyết?”

Lâm Tuyết ngây ngốc, không biết vì sao mình lại có thể dính líu đến quan tòa. Chỉ có điều cô vẫn trấn tĩnh đáp: “Tôi là Lâm Tuyết, xin hỏi có chuyện gì!”

Vị quan tòa kia lập tức nặn ra khuôn mặt tươi cười với cô, đến gần phía trước, rất khách khí bắt tay cô, nói: “Có chút chuyện quan trọng muốn trao đổi với Lâm tiểu thư!”

Theo lẽ phép, Lâm Tuyết bắt tay quan tòa, nhưng vẫn không biết người tới có ý gì.

Quan tòa mời Lâm Tuyết tới trước bàn, luật sư đi theo lấy ra một xấp tài liệu, lúc này mới nói cho cô biết: “Công ty Mạc thị sáp nhập Lâm thị và Vân thị, tổng tài sản gần trăm tỷ. Tổng giám đốc điều hành Mạc thị là Mạc Sở Hàn, gần đây ủy thác tòa án chuyển toàn bộ những tư sản này đến dưới tên Lâm Tuyết tiểu thư, hôm nay chúng tôi tới đây chính là làm thủ tục sang tên cho cô!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người kinh hãi! Mạc Sở Hàn lại chuyển tất cả tư sản của ba nhà Mạc, Lâm, Vân đến dưới tên Lâm Tuyết! Đây không phải chuyện đùa sao?

Nhìn quan tòa, luật sư còn có những cảnh sát kia, rốt cuộc, mọi người không hoài nghi tính tin cậy của những tin tức này nữa.

Lâm Tuyết nhíu đôi mày thanh tú, không hiểu hỏi, “Tại sao Mạc Sở Hàn phải làm như vậy?”

“Chuyện này sao, chúng tôi cũng không rõ ràng!” Thái độ đối xử với Lâm Tuyết của quan tòa vẫn rất lễ phép khách khí, chỉ vào chồng tài liệu

này, nói với cô, “Làm phiền Lâm tiểu thư đích thân cầm bút ký tên, chúng tôi trở về báo cáo kết quả làm việc!”

Mạc Sở Hàn tự mình hạ lệnh, những quan tòa này dĩ nhiên hết sức lo sợ, chỉ sợ làm việc bất lợi chọc giận Mạc thiếu gia, khó giữ được mũ cánh chuồn.

Khi Lâm Tuyết tim đập mạnh và loạn nhịp, Lâm Thông kích động đi lên trước, kéo cô tới bên bàn, giọng nói chuyện cũng hơi run rẩy: “Em mau ký đi! Còn ngây ngốc làm gì!”

Thình lình bị anh ta thiếu chút nữa đẩy ngã, Lâm Tuyết giận dữ trong lòng, giơ chân hung hăng đá về phía bụng anh ta. Động tác này làm liền một mạch theo bản năng, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi bị anh ta bắt nạt hoặc đánh đòn hiểm, Lâm Tuyết đều dùng chiêu này đi đối phó với anh ta, đã thành thói quen.

“Au!” Lâm Thông ôm bụng ngồi xổm xuống, trán đổ mồ hôi lạnh.

“Này, sao em lại đánh anh cả, anh ấy kêu em ký tên còn không phải vì em, thật không biết điều!” Lâm Á Linh vội vàng đỡ Lâm Thông, thật sự cảm phần buồn bực không dứt vì tình trạng đột nhiên xuất hiện trước mắt. Trời ạ, Mạc Sở Hàn lại có thể chuyển tặng tài sản giá trị trăm tỷ cho Lâm Tuyết, chuyện này có thiên lý không? Lâm Tuyết đã gả cho Lương Tuấn Đào, Mạc Sở Hàn này đầu óc bị bã đậu sao

Lâm Văn Bác kích động đến bệnh tim thiếu chút nữa phát tác, đi lên phía trước, run giọng khuyên Lâm Tuyết: “Cho dù như thế nào, con ký tên trước đi! Về phần chia chác ra sao, chúng ta lại từ từ thương lượng!”

Thật sự làm cho người ta đổ mắt! Tài sản gần trăm tỷ dễ như trở bàn tay, ông quả thật cho rằng mình đang nằm mơ!

Một vị luật sư ở bên cạnh ôn hòa bổ sung: “Trên tài liệu chuyển tặng tài sản đã nói rất rõ, trừ Lâm Tuyết, người khác nhà họ Lâm không được chia tài sản. Trừ phi cô ấy đồng ý để cho bọn họ thay mặt quản lý, tóm lại, người nhà họ Lâm không có quyền lợi thừa kế mua bán và tiếp nhận tặng cho!”

Người nhà họ Lâm tham lam đến cỡ nào, Mạc Sở Hàn hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Cho nên khi quyết định muốn chuyển tặng toàn bộ tài sản trong nước cho Lâm Tuyết thì anh đề phòng đến chuyện cha con nhà họ Lâm sẽ nuốt trôi tài sản của cô. Tất cả quy định cứng nhắc đều suy nghĩ vì cô, ngăn cản sạch mọi tai họa ngầm an toàn từ tất cả góc độ.

Cha con nhà họ Lâm chỉ có tư cách quản lý thay cô, nói cách khác chỉ có tư cách đi làm vì cô, lại vĩnh viễn không có quyền lợi làm chủ nhân.

Nhân viên cấp cao trong công ty tư nhân đều chịu sự khống chế của Mạc Sở Hàn, trừ Lâm Tuyết chính miệng quyết định, những người khác không có bất kỳ quyền lợi tùy ý điều chỉnh nhân viên quản lý cấp cao.

Tóm lại, đây là một trò chơi thử thách trí thông minh, đủ để bảo vệ Lâm Tuyết, cũng đủ khiến cho người nhà họ Lâm tức giận đến phát điên, trừ làm việc giúp cô ra thì vốn không tìm được đường ra nào khác.

Lâm Tuyết bị người nhà họ Lâm sai khiến như nô lệ nhiều năm như vậy, anh coi như trút giận thay cô! Nửa đời sau, anh muốn khiến người nhà họ Lâm đi làm vì cô, nhìn sắc mặt của cô mà làm việc, nơm nớp lo sợ, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm bị đuổi!

Nhìn những nội dung của điều kiện này, trong mắt trong veo lạnh nhạt có vẻ rung động, Lâm Tuyết dĩ nhiên hiểu dụng tâm lương khổ của Mạc Sở Hàn. Đáng tiếc, tất cả chuyện này, có phải tới quá muộn rồi không!

Lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số. Vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ gọi điện thoại cho anh ta nữa, cô đã sớm xóa số của anh ta đi,

nhưng chỉ cần cô nghĩ tới anh ta, dây số này quả thật thuộc nằm lòng.

Tiếp thông rồi, rất nhanh đã nghe được giọng của Mạc Sở Hàn. Anh rất bình tĩnh, không đợi Lâm Tuyết mở miệng, đã cướp lời trước: “Cám ơn em đã làm tất cả vì anh! Nếu như không có em, có lẽ cũng sẽ không có Mạc Sở Hàn anh ngày hôm nay! Vì cảm ơn em cũng vì bồi thường em, anh chuyển tặng tất cả tài sản trong nước cho em! Tiểu Tuyết, đây là tấm lòng thành của anh, em nhận lấy đi!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: Gần Thêm Chút Nữa (1)

Lâm Tuyết không ngờ anh ta lại nói thẳng thắn như thế, ngược lại khiến cho lời cô chuẩn bị không nói ra khỏi miệng được.

“Cho dù gả cho Lương Tuấn Đào, em cũng cần có tài sản và sự nghiệp riêng của mình, không cần mọi chuyện đều phải phụ thuộc vào anh ta!” Giọng Mạc Sở Hàn rất kiên quyết, hoàn toàn suy nghĩ vì cô, “Nếu như rời xa anh ta thì em không thể sống, như vậy sẽ mất tôn nghiêm! Người nhà của em không cần dựa vào anh ta nuôi sống, để cho bọn họ đi công ty của em làm việc, để cho bọn họ tay làm hàm nhai! Anh đã chuyển bất động sản của nhà họ Lâm sang tên em, em để cho bọn họ trở về ở đi, đừng ăn nhờ ở đậu nữa!”

Lâm Tuyết khẽ cắn môi, lại không nói được câu gì ra.

Mười năm yêu nhau, anh rất cuộc vẫn hiểu rõ cô! Không sai, nhà họ Lương tương đương có ơn sinh ra cô lần nữa, hiện giờ nhà họ Lâm phải dựa vào nhà họ Lương nuôi, ở cũng ở trong nhà của Lương Trọng Toàn, mặc dù cô không nói gì, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Trầm mặc hồi lâu, khi mở miệng thì phát hiện giọng của mình đã khàn: “Cám ơn anh!”

“Không cần nói cám ơn với anh!” Giọng Mạc Sở Hàn hơi kích động, “Tiểu Tuyết, những thứ này là anh nợ em đó!”

“Cần nhà họ Lâm và công ty... Tôi nhận! Chỉ có điều tài sản của nhà họ Vân và nhà họ Mạc thì tôi không thể nhận!” Giọng Lâm Tuyết rất kiên quyết, chỉ cần là chuyện cô quyết định thì không thể thay đổi, “Nếu anh thật sự muốn tặng tài sản của hai nhà này ra ngoài, vậy quyền cho cơ quan từ thiện đi!”

“Anh khổ khổ sở sở kiếm được tiền tại sao phải quyền ra ngoài? Tiểu Tuyết, anh đưa cho em đây không phải vì tiền nhiều không có chỗ tiêu, mà bởi vì anh cảm thấy thiếu nợ em!” Mạc Sở Hàn hòa hoãn giọng điệu, gần như năn nỉ nói, “Nhận lấy toàn bộ không tốt sao? Coi như em thay anh xử lý trước, hiện giờ anh đang ở nước ngoài, không rảnh chăm sóc việc kinh doanh của công ty ba nhà!”

Đây coi như là phương thức anh bồi thường cho cô? Khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai, cô kiên định nhắc lại một lần nữa: “Công ty Lâm thị và bất động sản thì em nhận, những thứ khác thì không!”

Trầm mặc một trận, Mạc Sở Hàn không nói cái gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Thông xông lên, tức giận đến anh không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, trực tiếp đưa tay tóm tóc Lâm Tuyết, tay khác vung lên về phía cô.

“Nhóc thúì, mày mau dừng tay!” Lâm Văn Bác không ngờ tính khí hung hãn của con trai phát tác, lại định đánh Lâm Tuyết, vội vàng định ngăn cản, nhưng đi đứng không linh hoạt, nên kêu con gái qua ngăn cản, “Á Linh, mau cản anh trai con!”

Lâm Á Linh rút cổ một cái, nói: “Anh cả nổi giận lên rất đáng sợ, con không dám tiến lên đâu!” Khi còn bé bình thường lúc Lâm Thông đánh Lâm Tuyết, cô đều ở bên cạnh làm đồng lõa, hiện giờ đứng yên xem cuộc chiến cũng có thể!

Bên kia Lâm Thông và Lâm Tuyết đang cận chiến, tuy nói về hơi sức nam nữ có khác biệt, nhưng Lâm Tuyết thắng ở thân thể nhanh nhẹn, không bị Lâm Thông đánh tới, chỉ có điều trong lúc nhất thời không chiếm được thế thượng phong.

“Đồ trướng thú! Không cho đánh mẹ tôi!” Mộng Mộng anh dũng không sợ xông lại, định bảo vệ Lâm Tuyết.

“Mộng Mộng không được tới!” Lâm Tuyết sợ Mộng Mộng bị thương, không khỏi nóng nảy, cô tung một cước hung hăng đập về phía hông Lâm Thông.

“Nhóc thú! Lại một chiêu này!” Lâm Thông ăn khổ của cô không ít, dĩ nhiên sẽ không mắc bẫy, vội vàng lui về sau mấy bước tránh né.

“Mau dừng tay, đừng đánh!” Hứa Tĩnh Dao kêu lên với mấy cảnh sát đang đứng ngây ngốc ở đó, “Mấy người đi qua kéo bọn họ ra!”

Vị quan tòa này đã tỉnh hồn lại, vội chỉ huy người dưới đi qua giải cứu Lâm tam tiểu thư: “Mau bắt người đàn ông kia lại!”

Lời này rõ ràng cho thấy, để những cảnh sát kia giúp Lâm Tuyết.

Có cảnh sát nhúng tay, Lâm Thông nhanh chóng bị bắt giữ. Anh ta vẫn luôn nhảy lên nhảy xuống, nhất định bóp chết Lâm Tuyết, tức giận đến trong miệng mắng: ‘Đồ dê tiện, mày con mẹ nó giả vờ thanh cao làm gì liên lụy chúng tao! Không muốn có thể cho tao! Tại sao từ chối! Nhanh chóng ký hết những tài liệu này, ký ít một bản cẩn thận mạng chó của mày!’

Lâm Tuyết nhìn Lâm Thông điên khùng như chó, nói gì cũng không nói. Đúng, kể từ ngày cô vào nhà họ Lâm, anh ta không đánh thì mắng cô, thậm chí thiếu chút nữa chĩnh chết cô. Kể từ sau khi nhà họ Lâm bị xui xẻo, anh ta giữ phận rất nhiều. Đáng tiếc, sói ác giả bộ lương thiện rồi sẽ đến lúc lộ ra diện mạo hung ác vốn có.

Hiện giờ anh ta không hiểu được cảm ơn, nếu không theo ý của anh ta, anh ta sẽ chứng nào tật nấy, đánh chết cô.

Nhớ tới lời Mạc Sở Hàn, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười. Được rồi, cô vốn không muốn tài sản của hai nhà Mạc Vân, nhưng mà bây giờ xem ra nhận lấy cũng không tồi! Tối thiểu tất cả đều nằm ở trong tay cô, không cần nhìn sắc mặt người khác khắp nơi nữa!

Mạc Sở Hàn có lòng bồi thường, cô liền nhận phần tâm ý này của anh ta.

“Được, tôi nghe anh!” Lâm Tuyết đi tới trước mặt Lâm Thông, nhìn anh ta bị cảnh sát kiềm chế chặt, ánh mắt kia giống như mắt chó Đức bị xích sắt trói buộc trong Thu Cẩm Viên, “Tôi ký toàn bộ những tài liệu này, chỉ có điều về sau anh đừng hối hận!”

“Tao có gì mà hối hận, mày mau ký đi! Nhanh!” Ở trong mắt Lâm Thông, chỉ cần Lâm Tuyết ký những tài liệu này sang tên toàn bộ tài sản của ba nhà, chuyện còn lại dễ làm! Anh có thể nghĩ cách nuốt từng chút một tài sản kếch xù trong tay Lâm Tuyết, những thứ kia để sau này từ từ làm.

Ngay trước mặt người cả nhà, ngay trước mặt quan tòa và luật sư, Lâm Tuyết ký tên mình lên xấp tài liệu thật dày.

Tất cả tài liệu đều được làm thành ba bản, một phần cho Lâm Tuyết, một phần gửi cho Mạc Sở Hàn, còn dư lại một phần lưu tại văn phòng công chứng.

Một vị luật sư đi lên trước, chìa tay cầm tay Lâm Tuyết, nhiệt tình tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi họ Vu, cô có thể gọi tôi là luật sư Vu! Về sau tôi chính là luật sư riêng mà Mạc thiếu gia bố trí cho cô, có chuyện gì cần cố vấn hoặc cần trợ giúp, cô có thể gọi điện thoại cho tôi, đây là danh thiếp của tôi!” n

Lâm Tuyết nhận danh thiếp, biết Mạc Sở Hàn cho luật sư riêng cho cô cũng vì đề phòng một chút thủ đoạn hèn hạ của cha con nhà họ Lâm đối với cô, “Được, cảm ơn!”

Chờ tất cả đều xử lý xong, cô nói với những nhân viên cảnh sát tới thi hành nhiệm vụ kia: “Tôi và mọi người cùng nhau trở về thôi!”

Lần này tới, cô không cho người đi theo, nếu như Lâm Thông tiếp tục dây dưa không ngờ thì hơi phiền phức. Còn không bằng đi cùng những nhân viên cảnh sát này, anh ta không thể làm gì cô.

“Lâm Tuyết, em không thể đi! Cha còn có lời muốn nói với em!” Lâm Thông kêu xong lập tức rất hối hận, bởi vì xưa nay Lâm Thông và Lâm Văn Bác vốn không có tình cảm cha con gì, vội vàng sửa lời nói, “Là mẹ em có lời muốn nói với em!”

“Lời mẹ tôi muốn nói đã nói với tôi rồi, tôi không có hứng thú nghe những người khác nói!” Lâm Tuyết lạnh lùng bỏ lại lời này, liền cầm tay nhỏ bé của Mộng Mộng, đi theo những nhân viên cảnh sát kia rời đi.

Đi cùng luật sư Vu đến công ty ba nhà, mới biết tất cả đều được Mạc Sở Hàn chuẩn bị rất tốt.

Mặc dù người của anh đều rời khỏi rồi, nhưng việc buôn bán của công ty ba nhà đều bố trí ngay ngắn rõ ràng, hoàn toàn không có cảm giác lơ lửng.

Những nhân viên cấp cao này đều do Mạc Sở Hàn tuyển chọn, chỉ nghe lệnh của một mình Mạc Sở Hàn, những chuyên khác đều do hội đồng quản trị quyết định, vô cùng dân chủ công bằng.

Lâm Tuyết gần như không có bất kỳ kinh nghiệm gì với chuyện làm ăn, nhưng bây giờ cô là tổng giám đốc điều hành của công ty ba nhà. Thân phận này biến hóa quá nhanh, khiến cho cô cũng hơi không tiếp nhận nổi.

“Mạc thiếu gia nói, nếu như thường ngày cô bận rộn với việc quân, có thể không cần tới đây mỗi ngày. Ngài ấy sẽ phái nhân viên cấp quản lý làm xong, cô có thời gian tới đây học tập, dù sao sau này cô chính là chủ nhân mới của công ty ba nhà này!” Bởi vì nhận dặn dò đặc biệt chỗ Mạc Sở Hàn, luật sư Vu vô cùng nhiệt tình với Lâm Tuyết, xử lý chuyện cũng không phải chu đáo bình thường, chỉ sợ cô có chỗ nào không hiểu.

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh!” Lâm Tuyết khẽ gật đầu với luật sư Vu, nói, “Chuyện tôi tiếp nhận công ty ba nhà này hy vọng có thể tạm thời giữ bí mật, không muốn có quá nhiều người biết.”

Luật sư Vu cười nói: “Đó là đương nhiên. Chỉ có điều, người nhà mẹ của cô khẳng định không thể giữ được bí mật!”

Ngây ngốc, Lâm Tuyết không khỏi bật cười, nhàn nhạt nói: “Được rồi, không sao cả!”

Buổi tối trở lại phòng khách trên lầu, Lâm Tuyết và Mộng Mộng cùng nhau tắm rửa, lần này cô rất chú ý đổi một áo tay ngắn chui đầu, mặc cho Mộng Mộng một chiếc váy ngủ bằng vải bông có in hình Snoopy.

Mộng Mộng nghe nói lại có thể gặp mặt cha, vô cùng vui vẻ. Cầm hai bức tranh do Lương Thiên Dật vẽ, thật cao hứng đi thư phòng với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết khởi động máy tính giúp cô bé, thuận tiện dặn dò: “Lần này nhìn thấy cha không được khóc nữa! Mộng Mộng phải ngoan, khi con khóc thì trong lòng cha con càng khó chịu!”

“Ừm!” Mộng Mộng hiểu chuyện, tỏ ý tối nay bé sẽ không khóc nữa.

Đăng nhập QQ của Lương Tuấn Đào, tìm được tên của Triệu Bắc Thành mở ra, phát hiện Thạch Vũ đã sớm chờ ở đó, hơn nữa không đợi

Lâm Tuyết yêu cầu chat video, anh đã gửi trước, chắc mới học chỗ Triệu Bắc Thành.

Video tiếp thông, Lâm Tuyết không khỏi nhớ tới sự kiện mất mặt hôm qua, khuôn mặt hơi ửng đỏ, chỉ đơn giản nói với anh: “Tôi đã kêu Tuấn Đào báo lên đơn vị, hai ngày nữa chắc sẽ có thể` nhanh chóng trang bị máy tính và điện thoại mới cho anh!”

Thạch Vũ khẽ nhếch môi, nói: “Cám ơn!”

“Cha!” Mộng Mộng như hiển vật quý mở bức tranh Lương Thiên Dật vẽ cho bé, là bức tranh bé ôm mèo nhỏ, là bức tranh bé đội vòng hoa và đeo tay, “Mau nhìn đi, đây là bác Thiên Dật vẽ cho con đấy! Mộng Mộng xinh đẹp không?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Gần Thêm Chút Nữa

“Xinh đẹp! Đẹp như tiểu thiên sứ!” Thạch Vũ thấy hai bức tranh kia vẽ rất tinh xảo, biết Thiên Dật là anh chồng của Lâm Tuyết (Tối hôm qua khi nói chuyện trời đất với Mộng Mộng đã biết thành viên gia đình này), liền khen, “Không ngờ anh chồng của cô đa tài đa nghệ như thế!”

Lâm Tuyết nghe anh nhắc tới anh chồng, biết lời này nói với cô, vội vàng tiến nhanh tới gần, mỉm cười nói: “Anh cả tôi là họa sĩ! Chỉ có điều hai năm trước xảy ra tai nạn xe cộ...”

Đây là một lần trao đổi rất vui sướng, cả quá trình Mộng Mộng đều rất ngoan, không tiếp tục khóc muốn tìm cha ôm. Bọn họ nói rất nhiều đề tài, có tình huống bên chỗ Thạch Vũ, có chuyện bên chỗ Lâm Tuyết, vô câu vô thúc, thiên mã hành không *.

(*) vô câu vô thúc = tự do, không hạn chế; thiên mã hành không = hào phóng, không câu thúc

Bất tri bất giác, một giờ đã trôi qua, Lâm Tuyết nhìn thời gian đã không còn sớm, liền nhắc nhở: “Nên đi ngủ!”

Mộng Mộng gật đầu một cái, đứng lên hôn gương mặt trên màn hình của Thạch Vũ, khéo léo hiểu chuyện nói: “Cha ngủ ngon, tối mai chúng ta gặp lại!”

“Ngoan!” Thạch Vũ vui mừng vì con gái hiểu chuyện, lại càng yêu thương con bé hiểu chuyện, không khỏi một lần nữa đỏ vành mắt, nói, “Đi ngủ đi!”

Chào từ biệt với cha, Mộng Mộng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại lần nữa ngồi xuống, nói tiếp: “Cha, tối hôm qua con nằm mộng!”

“Ừmh? Mơ thấy cha sao?”

“Ừm! Chẳng qua con còn mơ thấy cha Tuấn Đào! Cha Tuấn Đào lại giành mẹ Lâm Tuyết với con! Cha Tuấn Đào nói là con là tiểu quỷ đáng ghét chiếm giường lớn của cha, nhất định cướp mẹ Lâm Tuyết từ trong lòng con đi, con liền tranh giành với cha Tuấn Đào, thế nào cũng không chịu buông tay, cuối cùng cha Tuấn Đào bị con đánh bại, mẹ Lâm Tuyết là của một mình con rồi!” Mộng Mộng giống như đang kể chuyện xưa, sinh động như thật.

Lâm Tuyết lại túng quần đến đỏ bừng cả mặt, trời ạ, chuyện tối ngày hôm qua Mộng Mộng cho rằng nằm mơ, nhưng nghe vào trong lỗ tai Thạch Vũ nhất định có thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, Thạch Vũ buồn cười, sợ Lâm Tuyết lúng túng cũng không nói toạc ra, chỉ dặn dò con gái: “Ngoan, con đã lớn rồi, lúc ngủ không nên cứ luôn chiếm cứ mẹ Lâm Tuyết... Học ngủ một mình ở giường nhỏ, nếu không cha Tuấn Đào sẽ đuổi con ra ngoài!”

“Không sao!” Mộng Mộng mất hứng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói, “Con muốn tìm mẹ Lâm Tuyết ôm ngủ!”

“Mộng Mộng, chúng ta nên đi!” Lâm Tuyết vẫy vẫy tay với Thạch Vũ, nói, “Anh không cần phải lo lắng, không có chuyện gì! Tôi out đây, anh cũng sớm đi ngủ đi!”

“Được.” Thạch Vũ yên lặng nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, hồi lâu mới nói, “Ngủ ngon!”

Lâm Tuyết thấy anh không có ý tứ logout trước, không thể làm gì khác hơn là dưới ánh mắt soi mói nóng bỏng của anh tắt máy tính, chuẩn bị mang theo Mộng Mộng rời đi.

“Mẹ Lâm Tuyết, ở đây có truyện cổ tích sao? Mộng Mộng muốn xem truyện cổ tích!” Hôm nay Lương Thiên Dật tặng Mộng Mộng một quyển truyện cổ tích, cô bé mới biết rốt cuộc thế giới cổ tích có bao nhiêu sắc màu rực rỡ.

Nơi này là thư phòng của Lương Tuấn Đào, bên trong sách rực rỡ muôn màu, chỉ có điều đa số đều là sách quân sự, nào tìm ra được truyện cổ tích? Có thể tìm ra được truyện cổ tích mới kỳ quái đó!

Lâm Tuyết lật đi lật lại trong ngăn kéo bàn làm việc của anh, định tìm chút tạp chí báo ảnh... cho Mộng Mộng nhìn xem, không ngờ lật tới bản nhật ký kia.

Thấy bản nhật ký ố vàng, Lâm Tuyết ngần ngừ vài phút đồng hồ. Cô đưa tay rút ra, lật vài tờ, không sai, đây là bút tích của Mạc Sở Hàn.

Ban đầu tìm được nó ở Cẩm Thu Viên, không phải cô đã khiến Trần Kiến An nổ tung nó cùng Thu Cẩm Viên sao? Không ngờ Trần Kiến An lại giao nó cho Lương Tuấn Đào!

Lương Tuấn Đào lặng lẽ nhận, cũng không nói cho cô biết.

Nếu như là trước kia, Lâm Tuyết nhất định sẽ bỏ qua, ngay cả liếc mắt cũng không muốn nhìn. Nhưng bây giờ cô đột nhiên muốn biết trong quyển nhật ký này rốt cuộc viết những gì! Cô sợ nội dung bên trong khiến cho Lương Tuấn Đào hiểu lầm cô gì đó, mà cô cái gì cũng không biết!

“Mẹ Lâm Tuyết, mẹ tìm được truyện cổ tích rồi sao?” Mộng Mộng tò mò hỏi.

Lúc này Lâm Tuyết mới phát hiện mình gần người về quyển nhật ký này trong thời gian quá dài, vội vàng ngẩng đầu lên, như không có việc gì nói: “Ở đây không có truyện cổ tích, ngày mai mẹ và con đi tiệm sách mua!”

Dụ dỗ Mộng Mộng ngủ thiếp đi, Lâm Tuyết lấy quyển nhật ký kia ra bắt đầu lật xem.

Chữ viết quen thuộc, giọng điệu quen thuộc, tất cả quen thuộc, khiến cho cô không khỏi nhớ tới năm tháng màu xám tro kia và dĩ vãng làm lòng người tan nát.

Trong nhật ký Mạc Sở Hàn phát tiết cảm xúc bất bình phiền muộn của mình, anh cảm thấy người cả toàn thế giới đều có lỗi với mình, nhất là cô Lâm Tuyết, quả thật nên băm thây vạn đoạn lăng trì xử tử.

Trong tròng mắt lạnh nhạt không lộ vẻ xúc động, chỉ có điều khóe miệng chứa mĩa mai lạnh lùng. Đã từng một lòng hướng về mà bỏ ra, nhưng anh ta lại hận cô đến tận xương tủy, hiện giờ tuy nản lòng thoái chí, nhưng anh ta lại nhớ mãi không quên cô, dây dưa quấy lầy không ngừng.

Hơn nửa nội dung trong nhật ký đều là tố cáo và thù hận của Mạc Sở Hàn đối với hai nhà Vân Lâm, giữa những hàng chữ lộ ra căm phẫn và tức giận nồng đậm, căn rằng nghiêng lợi nguyên rửa toàn bộ người hai nhà này đều chết hết, đồng thời nảy sinh ý định ác độc, chờ anh trở về, nhất định phải làm cho hai nhà này chó gà không tha.

Nhưng mà, người hai nhà Vân Lâm đều sống tốt, ngay cả mẹ Vân chết đi cũng là bị Vân Thư Hoa thiết kế giả chết, cho nên quyển nhật ký này cũng không có vật chứng giá trị thực tế gì. Chỉ có điều, Lâm Tuyết chú ý đến một chi tiết, chính là Mạc Sở Hàn đề cập đến Vân Đóa, số chữ không

hiều lắm, nhưng có thể nhìn ra một chút chân tướng mơ hồ, hình như hai năm trước Vân Đóa gặp chuyện không may có liên quan đến anh ta.

“Nghe nói quan hệ giữa con nhỏ Vân và Lương đại thiếu không giống bình thường, hai người tốt đến như thêm mỡ vào trong mật? Ha ha, tao sẽ không để cho bọn họ có cơ hội tu thành chính quả, càng sẽ không để cho nhà họ Vân tìm được nhà họ Lương làm núi dựa, nhìn xem Lương đại thiếu có thêm một người phụ nữ bị luân phiên cưỡng hiếp hay không!”

Đoạn văn ngắn ngủi nhất, sau đó cũng không có nội dung xác nhận thực tế. Vẫn là một đồng lớn khiến trách hai nhà Vân Lâm và vô cùng căm hận Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nhú mày nâng đôi mày thanh tú, thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ ban đầu Vân Đóa bị người luân phiên cưỡng hiếp dữ dội sao? Chuyện này thật sự quá đáng sợ! Nếu Mạc Sở Hàn làm ra chuyện như vậy, thật sự khiến người ta giận sôi!

Lại lật nữa, có thể nhìn ra tâm lý Mạc Sở Hàn thay đổi, chữ viết đầy vẻ hận thù từ từ biến mất, thay vào đó là bàng hoàng và rối rắm, thỉnh thoảng còn có thể nhìn ra oán niệm của anh ta với cô, chỉ có điều không mãnh liệt như lúc ban đầu.

Lật tới phần về Cẩm Thu Viên, giọng điệu của anh ta dần dần hân hoan vui sướng, không vướng mắc với quá khứ thù hận nữa, bày tỏ bằng lòng bắt đầu lần nữa với cô, muốn mang cô ra khỏi nước, còn tỏ vẻ áy náy và ý tứ bồi thường cho Thư Khả.

Lâm Tuyết hơi rung động, cô nhìn ra được chân tình của Mạc Sở Hàn với cô, khi đó hiểu lầm của bọn họ vẫn chưa được cởi bỏ, nhưng anh vẫn bằng lòng để thù hận xuống một lần nữa tiếp nhận cô, thật sự không dễ dàng đối với một người đàn ông cực đoan hơn nữa lại cố chấp với thù hận

như anh. Nếu như không phải thật lòng yêu cô, anh sẽ không tính toán như vậy! dfienddn lieqiudoon

Một phần cuối cùng viết nói anh định mang cô đi nước Thái, còn nói để tránh cho sau này cô oán hận anh ngầm chiếm đoạt tài sản nhà mẹ đẻ của cô, quyết định muốn trả lại tất cả bất động sản và công ty thuộc về nhà họ Lâm.

Nhật ký đến đây dừng lại, bởi vì anh ngàn vạn lần không ngờ đêm đó xảy ra biến cố như vậy, Thu Cẩm Viên và giấc mộng của anh cùng tính toán đều trở thành tro bụi.

Đóng nhật ký lại, lông mi Lâm Tuyết hơi ướn át, tâm tình rất lâu không khôi phục. Vừa giống như người lên đường mệt mỏi cuối cùng tìm thấy được mục đích, không tiếp tục đi tới, ngược lại định dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Tâm tình rồi rã dần bình tĩnh, cô rốt cuộc không oán hận si tình của mình giao nhầm chỗ nữa, tình cảm của anh ta đối với cô không thua gì cô bỏ ra, chỉ có điều số mạng nhiều khi làm sai, khiến cho bọn họ cuối cùng mỗi người một ngã.

Không biết từ lúc nào, cô ngủ thiếp đi, ngay cả đèn cũng không tắt.

Lương Tuấn Đào vào phòng ngủ, đi tới trước giường sẵn sóc kéo chăn bị rút một nửa lên cho cô, lại nhìn bản nhật ký cô đặt bên gối.

Bàn tay cứng lại trong mấy giây, anh vẫn cầm lên, ánh mắt phức tạp liếc nhìn, hiểu cô đã xem xong rồi.

Xem xong thì coi như xem xong! Dù sao hiện giờ cô đã gả cho anh, còn mang thai đứa bé của anh, chẳng lẽ còn định nối lại tình cũ với Mạc Sở Hàn? Vọng tưởng! Không đúng, là nghĩ cũng đừng nghĩ!

Tiền tay bỏ qua nhật ký, anh đứng trước giường cởi quần áo.

Lâm Tuyết bị tiếng động đánh thức, thấy Lương Tuấn Đào trở lại, liếc nhìn anh một cái, cũng không nói lời nào.

Lên giường, theo thói quen Lương Tuấn Đào kéo cô qua.

“Hu oa...” Không nghi ngờ chút nào, Mộng Mộng như con gấu mèo nhỏ bám chặt Lâm Tuyết không chịu buông kiêu ngạo dùng tiếng khóc chống lại hành vi cường đạo của người đàn ông, “Tìm cha!”

“Mẹ nó!” Lương Tuấn Đào thật sự nổi giận, “Sao lại để cho nó ngủ trên giường của chúng ta!”

“Suyt!” Lâm Tuyết vội nhắc nhở anh nhỏ giọng một chút, “Đừng đánh thức con bé, nếu không tối nay chúng ta cũng đừng nghỉ ngủ!”

Suy nghĩ một chút tiếng khóc của cô bé con này thật sự dọa người, Lương nhị thiếu không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, chỉ có điều cũng không hoàn toàn vui mừng, “Em chuẩn bị về sau mỗi khi trời tối đều ôm nó ngủ?”

Cái này chẳng phải về sau khi trời tối không thể chạm vào vợ mình rồi!

“Phải có quá trình thích ứng, tin tưởng một khoảng thời gian nữa con bé sẽ tốt lên, sẽ không cả đêm khóc tìm cha!”

“Vậy phải qua bao lâu!” Lương háo sắc thật sự hơi không nhịn nổi, anh lần nữa thử thăm dò muốn kéo con gấu mèo nhỏ trong ngực vợ mình ra ngoài.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Gần Thêm Chút Nữa 3

“Hu hu... Oa!” Mộng Mộng thấy động lạ, lập tức lấy tiếng khóc vang dội tới chống lại, “Tìm cha! Hu hu, tìm cha!”

“Mẹ kiếp, mày không thể đổi từ khác sao!” Lương Tuấn Đào đột nhiên nói.

“Được rồi, so đo gì đâu với một đứa bé!” Lâm Tuyết lườm anh một cái.

Đưa cánh tay sắt ra ôm cô, một tay sờ soạng trên người cô, hiển nhiên muốn chuyện này.

Lâm Tuyết không có ý định dây dưa với anh, bản nhật ký kia đã không còn ở bên gối, hiển nhiên bị anh lấy ra. Nếu hai người đều đã biết chuyện, quyết định phá tầng cửa sổ này, “Trần Kiến An giao nhật ký cho anh? Em còn tưởng rằng đặt trong Cẩm Thu Viên cùng nổ tung rồi!”

“Oh.” Lương Tuấn Đào như không có chuyện gì xảy ra nói, “Thằng nhóc Trần Kiến An này không tệ, làm việc kỹ lưỡng có trách nhiệm, anh tăng hai bậc quân hàm cho cậu ta!”

Hỏi một đấng, trả lời một nẻo, Lâm Tuyết thấy sắc mặt anh không vui, biết anh không muốn tiếp tục đề tài về phương diện này. Trầm mặc một lúc, cô tránh qua vấn đề này, ngược lại nói: “Hôm nay Lý Văn San tới, còn náo loạn muốn tìm Vân Thư Hoa, cãi vã với mẹ!”

“Dám chạy tới cửa náo loạn? Mấy người đó chuẩn bị tiến vào thời kỳ tiền mãn kinh rồi!” Lương Tuấn Đào dừng tay, hơi bất ngờ hỏi, “Cô ta náo loạn cái gì? Mẹ và cô ta cãi lộn cái gì?”

Không giấu giếm, Lâm Tuyết nói cặn kẽ chuyện ngày hôm nay với anh một lần, cuối cùng nói: “Anh cả để cô ta đi vào cũng vì thám thính chỗ của Vân Đóa, khó trách gần đây anh ấy sa sút như vậy, thì ra Vân Thư Hoa mang theo Vân Đóa đi không biết đi đâu!”

Một hồi lâu Lương Tuấn Đào không lên tiếng, thật ra thì khi ở tam giác vàng, anh nhìn thấy tin nhắn Vân Thư Hoa gửi cho Lâm Tuyết, lúc ấy nổi giận, hạ lệnh cho người khổng chế Vân Thư Hoa, anh định trở lại hung hăng giáo huấn anh ta một trận, để cho anh ta vĩnh viễn nhớ bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể có ý đồ không an phận với người phụ nữ của Lương Tuấn Đào anh. Không nghĩ tới thằng nhóc này chạy còn nhanh hơn thỏ, người anh phải đi chụp hụt, báo lại với anh, Vân Thư Hoa đã rời khỏi nhà họ Lý rồi, không biết tung tích.

“Mặc kệ nó!” Lương Tuấn Đào lấy lại tinh thần, hôn lên gương mặt cô, an ủi, “Thời gian lâu dài, anh cả tự nhiên sẽ để cô nhóc Vân Đóa kia xuống...”

“Tuấn Đào.” Lâm Tuyết nheo mắt nhìn anh, từ từ nói, “Anh đã xem hết quyển nhật ký kia rồi!”

Lương Tuấn Đào không trả lời, chỉ cảnh giác nhướn mày.

Nhìn vẻ mặt đề phòng của anh, Lâm Tuyết bất đắc dĩ tiếp tục nói: “Trong đó có một đoạn về Vân Đóa, anh nói có phải cô ấy bị người ta luân phiên cưỡng hiếp không?”

Thì ra là vấn đề này, anh thoáng buông lỏng một chút, thuận miệng mà đáp: “Ai biết được! Dù sao chuyện đã qua nhiều năm như vậy, một lần nữa lật ra chỉ khiến tạo thành tác dụng phụ cho danh dự của Vân Đóa!”

“Nói là như vậy, nhưng mà, nếu như chuyện viết trên nhật ký là thật, vậy chẳng phải anh cả hiểu lầm oan uổng Vân Đóa sao?” Đã từng trải qua mùi vị khổ sở bị người thương hiểu lầm, cô không muốn để cho Vân Đóa giẫm lên vết xe đổ, “Em cảm thấy chuyện này phải điều tra một chút!”

“Được, ngày mai anh giúp em!” Lương Tuấn Đào đồng ý, sau đó dò xét về phía cô, ánh mắt trở nên nóng rực, “Vợ, anh đã đói mấy ngày nay rồi!” Nét mặt kia giống như một đứa bé đòi ăn!

“Không được!” Lâm Tuyết chỉ chỉ Mộng Mộng trong ngực, nhẹ nói, “Vừa động con bé sẽ khóc!”

“Tên tiểu oan gia này!” Lương Tuấn Đào khó nhịn kéo tay Lâm Tuyết, ấn về phía mình, nhỏ giọng năn nỉ, “Em nghĩ chút biện pháp đi!”

Người đàn ông đáng thương, yêu cầu này cũng không quá mức, Lâm Tuyết ồm ờ nghe theo anh.

Sau khi xong chuyện, Lương Tuấn Đào vẫn chưa thỏa mãn ôm cô, hôn lên gò má đã bớt ửng đỏ của cô, hỏi dò: “Có cảm thấy Mạc Sở Hàn thật đáng thương không?”

Lâm Tuyết ngẩn ra, lúc này mới hiểu anh chỉ quyến nhật ký kia. Hoàn toàn nhìn thấu người đàn ông nhỏ mọn này, hé miệng nói: “Là thật đáng thương! Nếu không phải mang thai con của anh, em thật sự định cho anh ta thêm một cơ hội!”

“Mẹ kiếp!” Lương Tuấn Đào không ngờ cô thẳng thắn như thế, lập tức nóng nảy, “Mẹ nó dám không lương tâm như vậy, cẩn thận gia phế bỏ em!”

Chỉ đùa một chút mà thôi, sao anh nói đả thương người ta như vậy! Lâm Tuyết trầm mặt xuống, đẩy lồng ngực anh ra, quay người qua cho anh một bóng lưng lạnh cứng.

Hít sâu liên tiếp, Lương Tuấn Đào nhắc nhở mình phải bình tĩnh! Vững tinh thần, anh một lần nữa vô lại dán lên, đưa tay ôm lấy cô từ phía sau, một lần nữa hôn lên cổ cô.

“A!” Lâm Tuyết kêu đau một tiếng, đau đến nước mắt lưng tròng, tên khốn kiếp này... Lại cắn cô!

“Vợ, gia sẽ không để bụng tinh thần của em ở bên ngoài. Chỉ có điều em phải nhớ - hiện giờ em là của Lương Tuấn Đào anh đấy! Lúc trước đáp ứng anh rồi, sau khi kết hôn bảo đảm trung thành với hôn nhân, nếu thân thể em dám chệch đường ra ngoài, trước tiên phải cân nhắc về phân lượng của mình.” Lương Tuấn Đào khôi phục vẻ bất cần đời trước kia, lưu manh cắn hôn cô, giống như muốn dùng phương thức này đến nhắc nhở cô, hiện giờ ai mới là người đàn ông của cô!

“Anh...” Lâm Tuyết hơi đau lòng, lại không tìm ra lý lẽ của anh, chỉ có thể giận dỗi anh, “Bây giờ em nhìn thấy anh liền ghét, anh có thể cách xa em một chút!”

“Xa một chút? Hừ, anh cứ muốn gần một chút, gần một chút...” Anh dùng hành động thực tế đến trả lời cô, tức giận từ từ để dành, con quỷ nhỏ này bị anh cưng chiều quá độ, bắt đầu không biết trời cao đất rộng.

“A! Anh... Khốn kiếp!” Lâm Tuyết không ngờ anh không hề thương lượng chút nào mà đoạt lấy cô.

Mắt sáng đẹp dễ nhiễm ngọn lửa nguy hiểm, không biết là lửa dục hay lửa giận, mất đi vẻ sẵn sàng thường ngày, trở nên nóng nảy điên cuồng dã man.

Lâm Tuyết sợ làm tỉnh Mộng Mộng, liền lấy cái gối cho cô bé ôm, sau đó cố gắng kéo ra chút khoảng cách.

“Mau dừng lại!” Lâm Tuyết rớt cuộc không chịu đựng nổi, rên rỉ nói, “Em, em đau bụng!”

Lương Tuấn Đào phát hiện sắc mặt cô khố sở, tỉnh táo lại từ trong nóng bỏng và lửa dục.

“Thế nào?” Anh dìu cô đứng dậy, bàn tay che bụng cô, hơi lo lắng, “Có muốn đi bệnh viện không!”

Lắc đầu một cái, Lâm Tuyết chịu đựng run rẩy như đau bụng sinh, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Ý thức được mình gây họa, Lương Tuấn Đào không dám khinh thường, vội vàng cúi đầu kiểm tra cho cô, phát hiện có tia máu mơ hồ. Sợ hết hồn, cả người anh mới hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong lửa ghen và lửa dục suýt chút nữa đốt bất tỉnh đầu óc.

Vội mặc quần vào, anh lấy quần áo ra mặc giúp Lâm Tuyết: “Nhanh lên một chút, anh đưa em đi bệnh viện!”

“Không cần!” Lâm Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác, không muốn để cho anh thấy giọt nước mắt nơi khóe mắt cô.

“Ngoan, đừng giận đối với anh, đây không phải là lúc tức giận!” Lương Tuấn Đào luống cuống tay chân giúp cô mặc quần áo, lại ôm cô xuống giường.

Trước khi đi gọi điện thoại cho Lương Bội Văn, nói Lâm Tuyết đau bụng, cần làm kiểm tra ngay lập tức.

Lương Bội Văn nửa ngủ nửa tỉnh sợ hết hồn, liền vội vàng hỏi: “Có phải khi cháu cùng phòng với con bé không chú ý tư thế cơ thể không, không phải bác đã cảnh báo cháu...”

“Bây giờ không phải là lúc bác oán giận cháu, nhanh lên, sau mười lăm phút nữa cháu sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện!” Lương Tuấn Đào không nhìn được cắt lời.

“Thằng nhóc thúì!” Lương Bội Văn bất đắc dĩ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu không bác trực tiếp đi qua!”

“Bác mà đi sẽ chuẩn xác biến thành cả nhà người ngã ngựa đổ!” Đêm hôm khuya khoắt, đột nhiên nghe nói Lâm Tuyết có điềm báo sảy thai, vậy không thua gì trái bom nặng ký với người cả nhà.

“Được rồi! Vậy chạy nhanh!” Trước khi gác điện thoại, Lương Bội Văn nổi khùng nói, “Qua chuyện này, bác liền đón Lâm Tuyết đến ở với bác!”

Không kịp chống lại hành vi bá đạo của bác mình nữa, hiện giờ bận tâm lớn nhất là đứa nhỏ trong bụng Lâm Tuyết quan trọng hơn! Lương Tuấn Đào ôm lấy Lâm Tuyết, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Đêm hôm khuya khoắt, bất kỳ âm thanh gì cũng rõ ràng như vậy. Cũng may trên hành lang hàng hiên nhà bọn họ trải đệm thật dày, đi bộ không nghe được âm thanh, nếu không chính xác sẽ làm thức tỉnh người đang ngủ say.

Đi xuống lầu, Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết đi nhanh ra cửa, sau đó bước xuống bậc thang.

Lâm Tuyết yên tĩnh lại, bụng không đau nữa, xem ra trận đau vừa rồi là do động tác lỡ mãng của anh kích thích tử cung co thắt, cũng may anh kịp thời dừng lại, phản ứng không phải quá nghiêm trọng.

Trong đêm tối, cô vùi mình trong lòng anh, ngược mắt lên quan sát anh, thấy cúc áo sơ mi của anh cũng không kịp cài, phơi bày lồng ngực rắn chắc, thậm chí, anh còn đang đi dép, mà cô vốn không mang giày.

Bế cô vào chỗ bên cạnh ghế lái, anh cẩn thận thắt chặt dây an toàn cho cô, hôn lên gương mặt lạnh lẽo của cô một cái, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, chúng ta lập tức đến bệnh viện!”

Lâm Tuyết rũ hàng mi xuống, không lên tiếng.

Anh chuyển qua bên kia, mở cửa bên ghế lái, ngồi vào, vội vội vàng vàng mà khởi động xe.

Trong đêm khuya, tiếng động cơ khởi động vẫn tương đối chói tai, trong phòng vợ chồng Lương Trọng Toàn trên lầu nhất thời sáng đèn lên.

Lương Tuấn Đào không dám chậm trễ, chỉ sợ trễ một bước sẽ bị gọi lại chất vấn, vội vàng đạp chân ga quay đầu xe, đi về phía cửa.

Đến bệnh viện quân đội, mới vừa dừng xe, đã thấy có bác sỹ y tá xếp thành hàng chờ ở đó, còn khoa trương hơn chuẩn bị băng ca.

Lương Tuấn Đào không cho dùng băng ca, trực tiếp ôm lấy Lâm Tuyết vọt vào bệnh viện.

Lâm Tuyết thủy chung nằm trong ngực anh, yên tĩnh giống như một con cá. Cô dính sát lên lồng ngực trần trụi của anh, lắng nghe nhịp tim đàn ông mạnh mẽ mà có lực độ sức nhảy: “Thịch! Thịch! Thịch!...”

Anh rất khẩn trương, mang theo sợ hãi sâu đậm, gần như xung phong chạy tới phòng cấp cứu.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra

Lương Bội Văn vừa tới, đang căn dặn gì đó với bác sỹ trưởng khoa sản đang thay áo blouse quân y, thấy Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết tới, vội vàng nghênh đón, nói: “Mau đặt con bé lên giường kiểm tra!”

Bởi vì thai nhi chưa đầy ba tháng, Lương Bội Văn cẩn thận không cho dùng siêu âm, mà để trưởng khoa sản kinh nghiệm phong phú dùng phương pháp truyền thống tới chẩn đoán bệnh.

Trưởng khoa sản này là lão bác sỹ nhiều năm, đêm hôm khuya khoắt, cậu thanh niên này lại quần áo xốc xếch, xem chừng khi sinh hoạt vợ chồng không chú ý tư thế cơ thể và lực độ gây ra rối loạn. Lắc đầu một cái, nói với Lương Bội Văn: “Người tuổi trẻ bây giờ ấy, không nghe lọt khuyên can của bác sỹ và người lớn, cho đến khi làm ra chuyện, mới biết sợ cuống cuống!”

Lương Bội Văn hung hăng trợn mắt nhìn cháu trai nói: “Nghe chưa? Lần sau còn dám chỉ lo cho mình không lo cho con bé!”

Lương Tuấn Đào ngẩn ngơ quay mặt đi, bày tỏ không phục lắm với lời của bác mình.

Sao anh chỉ lo đến mình mà không để ý đến cô ấy? Nhiều ngày như vậy, anh cẩn thận hầu hạ cô, chỉ sợ có bất kỳ sơ xuất gì, biết bao lâu anh đều không biết khoái cảm là gì, mỗi lần đều vội vã xong việc!

Tối nay nếu không phải do cô chọc tức anh, anh sẽ không nặng không nhẹ như vậy sao? Trong lòng uất ức không nói ra, chỉ có thể hờn dỗi.

Bác sỹ làm kiểm tra cho Lâm Tuyết, lại nghe tim thai, cuối cùng nói: “Không có việc gì!”

Nghe bác sỹ nói không có việc gì, lòng thấp thỏm của Lương Tuấn Đào mới trở về chỗ cũ. Cúi đầu phát hiện áo sơ mi của mình còn phanh cúc lộ ngực, liền lúng túng cài nút áo lại.

Lương Bội Văn ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, sờ sờ trán con bé, nhẹ giọng ân cần hỏi: “Cảm giác như thế nào? Bụng còn đau không?”

Lâm Tuyết đáp: “Hơi đau!”

“Thằng Đào này, nó đáng bị đánh! Ngày mai bác liền cho cha nó biết, không phải hung hăng đánh nó một trận không thể!” Lương Bội Văn vỗ vỗ tay Lâm Tuyết, an ủi, “Không sao, về sau đời đến nhà bác ở! Hai mẹ con chúng ta một phòng, xem nó còn làm thế nào!”

Lương Tuấn Đào vội vàng chạy tới, xen miệng nói: “Lần này là ngoài ý muốn, bác hỏi Lâm Tuyết xem, mỗi lần cháu đều rất cẩn thận...”

“Không được! Trước khi đưa bé ra đời, một lần cũng không được!” Lương Bội Văn rất kiên quyết tuyên bố.

“Bác, sao bác lại như vậy!” Lương Tuấn Đào mất hứng, “Bác có bản lĩnh thì quản con trai bác đi, quản lý cháu làm gì?”

“Bác không quản được Lưu Dương sẽ tới quản cháu! Giờ sao? Không để cho bác quản? Vậy bác mặc kệ!” Lương Bội Văn tím mặt nói.

“Được được, bác quản!” Lương Tuấn Đào biết bác vẫn nén một hơi với chuyện kết hôn của Lưu Dương, tùy Lưu Dương làm ầm ĩ đi, bác không

quản không hỏi.

Lương Bội Văn cũng chỉ nói vậy mà thôi, Lâm Tuyết là con dâu nhà họ Lương, bà muốn kiên quyết kéo con bé đến nhà họ Lưu ở, không nói người khác, Lưu Mỹ Quân nhất định một bụng ý kiến. Bà chỉ làm cảnh cáo như vậy, hù dọa thẳng cháu, tránh khỏi về sau không nặng không nhẹ.

Lương Tuấn Đào cũng biết bác chỉ hù dọa mình, không quan tâm bĩu môi, không tiếp tục tranh chấp.

Bác sỹ tiêm mũi giữ thai, lại truyền một chai dưỡng thai, truyền chút một, chuyển Lâm Tuyết đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt xong, tất cả mới ổn định lại.

Lương Bội Văn ngồi cùng một lát, thấy Lâm Tuyết quả thật không có gì đáng ngại, lúc này mới giáo huấn cháu trai một trận, đi về nhà.

Hưng sư động chúng âm ỉ hồi lâu, một bác sỹ phụ khoa trực ban lưu lại coi, những người khác rời đi.

Ngồi bên cạnh Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào thấy cô đưa lưng về phía mình, liền cúi người đưa tay cầm tay thon của cô, cúi gần bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Vợ, em vẫn còn giận anh?”

Người này trước sau như một như thế, đánh cho một gậy lại thêm quả táo ngọt, cô không để ý tới anh.

“Được rồi, anh sai rồi!” Thủ trưởng Lương chuẩn bị moi ruột gan viết bản kiểm điểm, nhưng chỉ chớp mắt liền nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của bác sỹ trực ban, hơi ngượng ngùng, liền nói với cô ấy: “Bác sỹ, ở đây có tôi nhìn, cô đi nghỉ ngơi trước đi! Có chuyện gì tôi sẽ gọi y tá!”

“Được, có chuyện gì nhấn chuông trên đầu giường, y tá sẽ tới xử lý!” Vị bác sỹ kia mừng rỡ nhàn hạ, đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Chờ trong phòng bệnh chỉ còn dư lại hai người bọn họ, thủ trưởng đại nhân tiếp tục kiểm điểm sâu sắc mới vừa rồi chưa xong: “Đều là lỗi của anh! Coi như thỉnh thoảng tinh thần của em ở bên ngoài, anh cũng không nên cản em, lại bắt buộc em làm chuyện đó, còn động tác không biết sâu cạn... Lần này thiếu chút nữa làm tổn thương em và đứa bé, toàn bộ đều là trách nhiệm của anh, bảo đảm về sau không hề ăn giấm lung tung nữa, không hề dùng chuyện quan hệ giữa vợ chồng trừng phạt em, không hề...”

Lâm Tuyết hất bàn tay to của anh ra, xê dịch thân thể vào bên trong.

“Vợ...” Thấy dáng vẻ cô không hết giận, anh Lương không khỏi rất lo lắng. Cũng may da mặt anh luôn đủ dày, định theo nằm lên giường, ôm lấy cô từ phía sau, trơ mặt ra năn nỉ, “Em đánh anh mắng anh đều được, chính là đừng không để ý đến anh!”

“Về nhẩn tâm của anh đi đâu rồi?” Lâm Tuyết lạnh lùng mở miệng, “Không phải nói nếu em chệch đường, anh sẽ phế em sao?”

“Đùa giỡn!” Lương Tuấn Đào không khỏi lau mồ hôi, con quý nhỏ này thù rất dai, về sau anh nói chuyện có thể phải chú ý một chút!

“Vậy được rồi.” Lâm Tuyết cuối cùng chịu khai ân xoay người lại, tròn mắt trong trẻo lạnh lùng không sóng không gió nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói cho anh biết: “Em muốn ly hôn với anh, em muốn trở lại bên cạnh Mạc Sở Hàn!”

“Em...” Lương Tuấn Đào trừng lớn mắt, tay sắt nắm chặt lại, thiếu chút nữa mất khống chế, “Em – lặp lại lần nữa!”

Lâm Tuyết nheo mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú tức giận đến xanh mét và thân thể cường tráng đang run lên của anh, như không có việc gì nói, “Em đùa giỡn với anh!”

“...” Gần như mắc nghẹn, anh giữ nguyên dáng vẻ hung ác đôi mắt tròn tròn, gần như hận không thể nhào tới hung hăng cắn cô một phát.

Chậm rãi thở ra một hơi, Lương Tuấn Đào nguy hiểm nheo tròn mắt lại, sau đó giống như con báo trước khi tiến hành tấn công, động tác tao nhã tiến tới gần.

Thành công chọc cho anh thiếu chút nữa phá hủy nỗ lực, Lâm Tuyết rất vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ anh tiến tới rất nguy hiểm, liền vội vàng nói rõ: “Chúng ta huề nhau!”

Lời nói sao tổn thương người kia, anh có thể nói là nói giỡn, vậy cô cũng nói giỡn với anh một lần, để cho anh hiểu, cười giỡn này thật ra một chút cũng không cười được!

“Con quỷ nhỏ, lá gan của em càng lúc càng lớn!” Người đàn ông đưa bàn tay đẹp mắt ra nắm chặt lấy cái cằm xinh đẹp tuyệt trần của cô, ánh mắt sáng chói lợi lạnh lùng nheo mắt nhìn cô.

Nhìn anh giống như không dùng được sức, chỉ bóp cô mà hít khí lạnh. Đẩy bàn tay anh ra, cô hờn dỗi nói: “Em mệt rồi!”

Nói xong, cô lần nữa xoay người, đưa lưng về phía anh khép hàng mi.

Lần này anh không quấy rầy cô, nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt sắc bén của anh di chuyển liên tục trên thân thể cô, giống như đang suy nghĩ vấn đề khó khăn gì.

Ngáp một cái, cô thật sự mệt nhọc. Phụ nữ có thai vốn dễ dàng mệt nhọc, cô lại bị anh giằng co tới hơn nửa đêm, lúc này buồn ngủ đánh tới, cũng không chống đỡ được nữa, rất nhanh đã đi gặp Chu Công, lưu lại người đàn ông bên cạnh tiếp tục rồi rảm suy đoán.

Giấy không gói được lửa, không từ mà biệt, chỉ cần nói tới Mộng Mộng sau khi tỉnh lại không thấy Lâm Tuyết thì sẽ khóc đến kinh thiên động địa như thế nào.

Cho nên mới sáng sớm, Lưu Mỹ Quân đã mang theo Mộng Mộng tới.

Lâm Tuyết đã tỉnh rồi, đang trong toilet rửa mặt, Lương Tuấn Đào còn nằm trên giường ngủ đấy!

Hôm nay đã nói muốn dẫn Lâm Tuyết đi viện dưỡng lão thăm ông cụ rồi cùng ăn sáng, cho nên anh xin nghỉ, buổi sáng có thể đến đơn vị trễ một chút. dfienddn lieqiudoon

“Con còn ngủ, nhanh lên một chút!” Lưu Mỹ Quân tức giận đến nhéo vài phát trên đùi lông lá của con trai lộ ra ngoài chăn, “Có biết điều một chút không! Lâm Tuyết có mang con còn giày vò con bé như vậy!”

“Au, mẹ nhẹ chút!” Lương Tuấn Đào lập tức hết buồn ngủ, thấy dáng vẻ hưng sư vấn tội của mẹ, liền lật người ngồi dậy, cau chặt chân mày giải thích, “Con không làm gì cô ấy cả!”

“Còn nói dối! Mẹ đã nghe bác con nói! Khuya khoắt, con giày vò con bé vào bệnh viện, may mà cháu mẹ mệnh lớn không có việc gì! Mẹ cho con biết, bắt đầu từ tối hôm nay, Lâm Tuyết ngủ với mẹ, con ngay cả một cọng tóc cũng không cho chạm vào con bé nữa!”

“Ồn ào, có cần khoa trương như vậy không!” Không thể nào, hai người phụ nữ đều tranh nhau ngủ với vợ anh, tại sao họ không hiểu, vợ của anh chỉ có thể ngủ với anh!

“Một chút cũng không khoa trương, tối nay liền bắt đầu như vậy!”

Lâm Tuyết đi tới, gọi mẹ.

Lưu Mỹ Quân ngẩng đầu lên, rất bất mãn quở trách: “Nó không hiểu chuyện hồ đồ, sao ngay cả con cũng tùy theo tính tình hồ đồ của nó hả? Vợ chồng trẻ tuổi ham vui là chuyện thường xảy ra, cũng phải cân nhắc đến đứa nhỏ trong bụng...”

“Được rồi, đều là lỗi của con, đừng trách Lâm Tuyết!” Lương Tuấn Đào biết mẹ mình, thích nhất khuấy đảo vô lý ba phần, cứ tính toàn bộ là lỗi của anh, bà cũng sẽ trách lên trên đầu Lâm Tuyết.

“Hơ, mẹ dạy dỗ con bé đôi câu cũng không được, con cứ cứng chiều con bé thật kỹ đi, cả hai cứ tha hồ làm ầm ĩ, náo loạn đến cháu mẹ không còn, tìm hai đứa tính sổ!” Lưu Mỹ Quân tức giận dùng dùng, chỉ vào Mộng Mộng nói với Lâm Tuyết: “Cô nhóc này khóc rống gay gắt, mẹ bị nó làm cho nhức đầu, mang đến cho con!”

“Mộng Mộng!” Lâm Tuyết di tới cúi người kéo Mộng Mộng, áy náy nói, “Mẹ hơi không thoải mái nên đi bệnh viện, khi đó con còn đang ngủ, không đánh thức con!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra (2)

Mộng Mộng đưa cánh tay nhỏ ôm lấy chân Lâm Tuyết, nước nở nói: “Con cho rằng mẹ Lâm Tuyết không cần Mộng Mộng nữa rồi!”

“Làm sao có thể chứ! Mẹ thích Mộng Mộng nhất, lúc nào không muốn cùng con!” Lâm Tuyết nói với Lương Tuấn Đào, “Mau mặc quần áo dậy đi, đồng ý với ông nội tám rưỡi sẽ cùng ăn sáng với ông cụ!”

Lúc này, Lương Bội Văn cũng tới, hỏi tình huống của Lâm Tuyết trước, biết cô không có gì đáng ngại, nên nói: “Bên chỗ ông cụ bác đã nói rồi, nghe nói Lâm Tuyết không quá thoải mái, ông cụ kêu hai đứa hôm khác tới!”

Lâm Tuyết biết ông cụ lo lắng cho thân thể của cô, cũng không kiên trì nữa.

Hiện giờ cô không chỉ một người, cho nên bất cứ chuyện gì đều phải chú ý đến cảm nhận của người khác. Đã làm ồn ỉ xảy ra chuyện, cho dù cô biết rõ không có chuyện gì nhưng vẫn phải nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể khiến cho mọi người yên tâm.

Ở bệnh viện nghỉ ngơi mấy ngày, vốn không có gì trở ngại. Mộng Mộng được tài xế nhà họ Lương đón về làm người mẫu cho Lương Thiên Dật, kể cả rời khỏi Lâm Tuyết cũng không tranh cãi ồn ỉ. Chỉ có điều đến buổi tối, con bé nhất định náo loạn tìm Lâm Tuyết, không thể làm gì khác là để cho tài xế đưa về bệnh viện.

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt hào hoa có lắp máy vi tính, mỗi chiều tối sau khi tắm rửa, Lâm Tuyết cũng sẽ theo Mộng Mộng gặp gỡ Thạch Vũ trên internet.

Biết Lâm Tuyết nhập viện rồi, Thạch Vũ rất lo lắng, nói cô nhất định phải chú ý thân thể, còn dặn dò Mộng Mộng chăm sóc nhiều cho Lâm Tuyết, không cho giở tính tình con nít nữa.

Lâm Tuyết rất cảm động, liền nói với Thạch Vũ: “Đã không sao! Hai ngày nữa có thể xuất viện. Thật ra thì nếu như không phải người nhà không yên lòng, hiện giờ tôi đã muốn xuất viện!”

Đang trò chuyện vui vẻ với Thạch Vũ, Lương Tuấn Đào trở lại.

Bước chân của anh rất nhẹ, khi đến trước mặt mới thấy Lâm Tuyết đang đối thoại video với Thạch Vũ, hơi không vui mừng.

Thạch Vũ nhìn thấy bóng dáng của Lương Tuấn Đào qua webcam, liền cười mỉm nói: “Chú em, gần đây khỏe không!”

Lâm Tuyết nghe Thạch Vũ đột nhiên kêu chú em, lúc này mới chú ý tới Lương Tuấn Đào đứng sau lưng cô. Quay đầu lại lườm anh một cái, sẵn giọng: “Sao giống như trộm vậy, đi đứng không có chút động tĩnh nào!”

“Em không làm việc trái lương tâm thì sợ anh làm gì?” Lương Tuấn Đào liếc cô một cái, sau đó chuyển thân thể cao to cường tráng chặn webcam lại cực kỳ chặt chẽ, nhếch đuôi mắt bén nhọn lên, liếc nhìn người đàn ông trong màn hình, nói, “Anh Thạch, máy tính và điện thoại di động trang bị cho anh đã đến rồi chứ!”

“Đã chuyển đến trong tay tôi, cảm ơn!” Thạch Vũ nhàn nhạt nói cảm ơn.

Lương Tuấn Đào gật đầu một cái, lại đẩy Lâm Tuyết và Mộng Mộng ra, mình độc chiếm bàn máy tính kia, hỏi Thạch Vũ: “Tôi nói ông anh này, gần đây có phải mỗi ngày vợ tôi đều chat video với anh không?”

Thạch Vũ dĩ nhiên nghe ra mùi dấm chua không thiếu trong giọng nói của cậu ta, cũng không so đo với cậu ta, giả bộ như không nghe rõ mà đáp lời: “Mộng Mộng muốn gặp tôi, Lâm Tuyết giúp đỡ mở máy tính kết nối video. Đợi đến khi tất cả chuẩn bị xong, cô ấy đều đi làm việc của mình, một mình Mộng Mộng ở đây tán gẫu với tôi.”

“Ừmh.” Coi như Thạch Vũ này thức thời, Lương Tuấn Đào nhân cơ hội nói, “Về sau việc tìm kết nối video với anh giao cho người giúp việc làm đi! Lâm Tuyết có thai, tốt nhất nghỉ ngơi sớm!”

“Có thể!” Thạch Vũ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Tuyết không có lời gì để nói với Lương Tuấn Đào, người đàn ông này có thể dùng hẹp hòi như vậy được không! Nói mấy câu với Thạch Vũ mà anh cũng ghen? Thật sự hoài nghi có phải anh lớn lên trong bình dấm chua của Lưu Mỹ Quân không.

Nói rõ lập trường và ý kiến của người làm chồng với Thạch Vũ, lúc này Lương Tuấn Đào mới hài lòng tránh ra, để Mộng Mộng tới đây; “Cô nhóc, nói chuyện tiếp với cha con đi, không được khóc!”

Mộng Mộng tới ngồi xuống, tiếp tục nói chuyện phiếm với cha, Lâm Tuyết định tiến lên, lại bị Lương Tuấn Đào kéo lại.

“Cha con người ta đang hưởng thụ niềm vui thú gia đình, em đừng quấy nhiễu! Chúng ta về phòng, cũng có việc chính phải làm đấy!” Anh nói xong liền ôm eo Lâm Tuyết, đi tới phòng ngủ.

Lâm Tuyết mặc cỡ đồ bưng cả mặt, biết lời lẽ lưu manh của Lương háo sắc khẳng định bị Thạch Vũ nghe được, cũng may đối phương là người

đàn ông có nội hàm, khi nên giả bộ điếc sẽ giả bộ điếc.

Thật sự bị người đàn ông này làm tức chết rồi, hẹp hòi đi nữa, anh cho rằng tất cả người đàn ông tiếp xúc với cô đều có ý đồ xấu sao? Không hồ là người đàn ông tinh trùng lên não, trong đầu cũng không có suy nghĩ đứng đắn! Vào trong phòng ngủ, Lương Tuấn Đào thuận tay khóa trái cửa phòng, Lâm Tuyết biết anh bệnh cũ tái phát, vội vàng nhắc nhở: “Như thế này Mộng Mộng tới mở cửa không ra sẽ khóc đấy!”

“Khóc cái gì? Để cho con bé nói chuyện nhiều một chút với cha nó, sau khi xong chuyện anh sẽ mở cửa ra!” Con sói lưu manh háo sắc nào đó không hề mơ hồ ý đồ của mình.

“Anh quên chuyện đêm đó, còn dám dính vào!” Lâm Tuyết thật sự hết cách với anh, ở trong ngực anh cô vốn không có sức phản kháng. “Không có việc gì, anh sẽ chú ý nhẹ chút!” Anh thật sự nhịn hồng rồi, nhiều ngày như vậy chỉ có thể nhìn không thể đụng, khó khăn lắm đêm đó mới được một lần còn không làm xong lại xảy ra chuyện, tối nay anh không thể không làm, không làm không ngủ được.

Phòng bệnh chăm sóc đặc biệt hào hoa giống như khách sạn, giường bệnh cũng giống như vậy, mềm mại rộng rãi, nằm ở trên vô cùng thoải mái.

Xem ra vì thân mật tối nay, người nào đó cố ý bỏ công sức nghiên cứu một phen. Anh để cho cô nằm nghiêng, dùng kiểu nghiêng người tiến vào từ phía sau. Tư thế này cơ thể sẽ không ép lên bụng cũng sẽ không tạo thành kích thích cho tử cung, chú ý một chút sức lực sẽ không có vấn đề gì.

Gần như không thể chờ đợi, ngay cả dạo đầu cũng tóm tắt, anh đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Tuyết túm chặt gối đầu, không thể nào chống lại hành vi bá đạo của anh.

Thôi, ai bảo cô là vợ của anh, anh có quyền lợi đòi lấy, cô có nghĩa vụ dâng hiến.

Trong tình cảm với anh vĩnh viễn xen lẫn nhân tố đội ơn, cho nên cô luôn vừa nhường nhịn vừa lui bước vừa đón ý nói hùa.

“Vợ, như thế nào?” Anh dùng lực lớn xoa nắn cô, vào thời điểm hưng phấn sức tay hơi lớn, không chú ý đến cô đau đến nhướn đôi mày thanh tú lên.

Đói bụng lâu như vậy, đầu thú hoang đói khát này sao có thể làm qua loa? Hơn nửa giờ trôi qua, anh hăng hái đang nồng, vốn không có ý tứ ngừng chiến.

Vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, nghe được giọng trẻ con non nớt của Mộng Mộng: “Mẹ Lâm Tuyết, Mộng Mộng buồn ngủ!”

“Thật con mẹ nó! Con tiểu yêu tinh phiền toái này luôn biết chọn thời gian làm hư chuyện tốt của mình!” Lương Tuấn Đào cúi đầu nguyên rủa một tiếng, hết cách rồi, cho dù không nở anh cũng phải vội vã xong chuyện.

Thỏa mãn thân thể của anh, Lâm Tuyết đứng dậy mặc xong áo ngủ, xuống giường mang dép mở cửa phòng. Mộng Mộng đang đứng ở phía ngoài tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi: “Mẹ Lâm Tuyết, hai người đóng cửa phòng làm gì vậy?”

Khuôn mặt Lâm Tuyết mắc cỡ đỏ bừng, không thể làm gì khác hơn là nói hàm hồ: “A... Mẹ ngủ thiếp đi, không nghe thấy!”

“Sao con nghe hai người đang nói chuyện... Không đúng, giống như có tiếng đang kêu!” Mộng Mộng là một đứa bé có tò mò rất mạnh, mọi việc đều thích tìm hiểu rõ ràng.

“...” Xem thế này Lâm Tuyết thật sự không có từ để nói, đành phải lấy ánh mắt ai oán chuyển sang con cầm thú đã thỏa mãn ở trên giường, ý là: Anh làm chuyện tốt tự mình giải thích đi!

“Mộng Mộng, tới đây!” Lương Tuấn Đào rót một ly Brandy, nhấp một ngụm, vẫy vẫy tay với đứa bé.

Mộng Mộng không tính là quá thân cận với Lương Tuấn Đào, lòng đứa bé nhạy cảm, bé mơ hồ cảm thấy cha Tuấn Đào thật sự giống như hơi chê bé cản trở. Cắn đầu ngón tay út, nhẹ giọng từ chối nói: “Mộng Mộng muốn tìm mẹ Lâm Tuyết!”

Lương Tuấn Đào nhếch cặp lông mày anh tuấn, bữu môi nói: “Ý của cha là, con đã lớn như vậy, nên dưỡng thành thói quen tốt độc lập! Sau này không nên tìm mẹ Lâm Tuyết ôm ngủ, đó không phải là đứa bé ngoan!”

Mộng Mộng kéo váy ngủ của Lâm Tuyết, cùng đi trở lại trên giường, bé sợ hãi bò lên giường, sau đó trả lời Lương Tuấn Đào: “Nhưng cha Tuấn Đào lớn hơn con, tại sao còn muốn tìm mẹ Lâm Tuyết ôm ngủ chứ? Cha cũng không phải là đứa bé ngoan!”

“...” Được rồi, ai nói đứa bé dễ bắt nạt? Trong bông có châm, thành linh đâm đến bạn mặt mày xám tro.

Lâm Tuyết không nhịn được cười lên, kéo đứa nhỏ đáng yêu vào trong ngực, vỗ cô bé, hỏi: “Trò chuyện với cha có vui vẻ không?”

“Ừm!” Nhắc tới cha, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lập tức đổi thành ánh sáng rạng rỡ, vui mừng nói, “Cha khích lệ Mộng Mộng là đứa bé ngoan hiểu chuyện!”

“Mau ngủ đi, ngày mai mẹ đi với con mua truyện cổ tích!” Mộng Mộng không đi vườn trẻ, cũng không biết chữ Hán, cô lo lắng trực tiếp đưa con bé vào cấp một sẽ không theo kịp tiến độ chương trình học. Mua truyện

để dạy con bé tự học ở nhà một đoạn thời gian trước, chờ con bé thích ứng với hoàn cảnh nơi này lại đưa con bé đến nhà trẻ.

“Được ạ!” Mộng Mộng rất vui, bé từ từ quen cuộc sống bên cạnh Lâm Tuyết, mặc dù vẫn nhớ nhung cha, chỉ có điều ít nhất không mãnh liệt như lúc mới tới.

Thế giới của trẻ con rất đơn giản, chưa bao giờ tồn tại vấn đề thao thức, thời gian nên đi ngủ, sau khi nằm xuống không bao lâu đã ngủ rất ngọt ngào.

Uống xong nửa bình Brandy, Lương Tuấn Đào thấy Mộng Mộng ngủ thiếp đi, liền cười nói với Lâm Tuyết: “Thật ra thì anh không thích con nít, nhất là con nít thích khóc. Chỉ có điều, chỉ cần là em sinh, cho dù thích khóc gấp Mộng Mộng mười lần, anh vẫn thích!”

Đây coi như là lời tâm tình? Lâm Tuyết liếc nhìn anh một cái, không để ý tới anh, nằm xuống nhắm mắt lại.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra 3

Kể từ sau chuyện đêm đó, giữa hai người hình như có ngăn cách và khúc mắc, nhưng ai cũng không phá rách.

“Vợ.” Lương Tuấn Đào để ly rượu xuống, lại gần, trong môi của anh có mùi rượu phun lên mặt cô, “Em vẫn còn giận anh!”

Lâm Tuyết mở to mắt, bất đắc dĩ nói: “Em nào dám tức với ngài! Thủ trưởng đại nhân!”

“Tại sao em không để ý đến anh?” Lòng đàn ông cũng nhạy cảm giống vậy, anh không chịu nổi cô hữu ý vô ý lạnh nhạt, vội vàng dán lên cô, giọng nói hơi uất ức, “Đêm đó, anh đã thừa nhận là mình sai rồi, em còn nhất quyết không tha!”

“Thủ trưởng, anh tha cho em có được không?” Lâm Tuyết day điểm giữa hai chân mày của mình, rất tỏ vẻ mà nói, “Rốt cuộc là ai nhất quyết không tha?”

Lương Tuấn Đào gần như đè vào môi cô, ngửi đủ hương thơm cô gái, cảm thấy có thể có cô là hạnh phúc lớn nhất kiếp này. Anh còn có gì chưa đủ? Nếu không phải giữa Mạc Sở Hàn và cô có hiểu lầm, đời này sợ rằng anh không có duyên kết làm vợ chồng với cô.

Anh lập đi lập lại khuyên giải mình: Lương Tuấn Đào, mày đã đạt được người của cô, nên thỏa mãn! Về phần lòng của cô còn chứa ai, đừng

con mẹ nó so đo như vậy được không!

Nhưng mà, anh chính là không làm được! Nhất là nghe nói ở chỗ Hoắc Gia Tường đó thật ra Lâm Tuyết đã gặp mặt Mạc Sở Hàn, hơn nữa Mạc Sở Hàn còn đuổi Thư Khả đi ngay trước mặt Lâm Tuyết, yêu cầu nối lại tình xưa với cô nhưng bị cô cự tuyệt. d1en d4nl 3q21y d0n

Anh biết cô cũng không phải là cô gái yếu ý chí, càng không thể nào chỉ vài ba lời đã có thể dụ dỗ thay đổi. Anh không ngại cô và Mạc Sở Hàn đã gặp mặt, nhưng sau khi trở lại tại sao cô chưa nói cho anh biết?

Đây là quả mìn chôn trong lòng, nhật ký đêm đó vừa đúng là mồi dẫn hỏa nổ tung. Thật sự không phải cố ý tổn thương cô, nhưng anh không khống chế được mình.

“Vợ.” Anh ôm cô, cố hết sức dịu dàng, ở bên tai cô nhỏ giọng dụ dỗ nói, “Về sau không cho ở trong lòng lén nghĩ đến người đàn ông khác, khi nghĩ em hãy nói với anh, anh cho em! Anh bảo đảm mạnh hơn bất kỳ người đàn ông nào, để cho mỗi lần em cũng có thể đủ nghiệm! Bảo đảm làm đến em không dám nghĩ đến người đàn ông khác mới thôi!”

“...” Đây là người gì! Một lần nữa nảy sinh điểm mấu chốt mới, khiến cho cô hỗn độn không thôi.

Phương thức tư duy của đàn ông thật kỳ quái, phụ nữ vĩnh viễn đều không lý giải được! Đàn ông thích dùng thân thể để làm yêu, phụ nữ thích dùng miệng nói yêu, cho nên suy nghĩ của hai người bọn họ vĩnh viễn sẽ không ở cùng một băng tần.

Sau khi xuất viện, Lâm Tuyết mang theo Mộng Mộng đến hiệu sách mua sách. Thật ra thì cô mang đứa nhỏ đến hiệu sách không chỉ vì mua truyện cổ tích cho cô bé, mà vì chuẩn bị trước cho Mộng Mộng chuẩn bị đi nhà trẻ.

Mộng Mộng chưa từng được đi học, cô bé không biết chữ Hán, mặt khác, các loại kiến thức của cô bé cũng nắm giữ được cực ít, lạc hậu nghiêm trọng so với những đứa bé cùng lứa. Nhất là số học, bé ngay cả trong vòng năm thêm phép trừ đều không biết, nhận biết mấy con số chỉ đếm được tới mười, về phần tiếng Anh thiếu nhi gì đó, cô bé càng một chữ cũng không biết.

Trình độ như vậy nhập học vào lớp lớn (lớp lá) ở nhà trẻ khẳng định không được, sẽ bị giáo viên và các bạn học coi như quái vật mà đối xử với cô bé.

Khi còn bé Lâm Tuyết chịu hết khinh bỉ và xem thường, không muốn khiến Mộng Mộng bị tái diễn bi kịch của cô. Cô quyết định mua bộ sách giáo trình tự mình dạy cho cô bé, cho đến khi đạt tới trình độ tiêu chuẩn của lớp lớn (lớp lá) ở nhà trẻ thì cho cô bé vào nhà trẻ.

Lần đầu tiên tới hiệu sách, Mộng Mộng rất vui. Cô bé giống như con chim tước nhỏ ra khỏi lồng tre bay tới bay lui trong giá sách bày truyện cổ tích, cũng không biết mình nên xem sách gì mới phải.

Sau khi Lâm Tuyết khơi thông với nhân viên bán hàng, mua được trọn bộ sách giáo trình nhà trẻ, còn có một chút truyện cổ tích, sách truyện, CD giáo dục nhi đồng và tập tranh vẽ...

Thăng lợi trở về, cốp sau cũng nhét đầy, sau khi Lâm Tuyết và Mộng Mộng lên xe cũng không vội vã về nhà.

Rất lâu không đến đơn vị, rất nhớ trại lính màu xanh lá cây và các chiến hữu nhiệt tình. Nhìn sắc trời vẫn còn sớm, dù sao hôm nay cũng không có những chuyện gì khác, Lâm Tuyết liền muốn lái xe đến đơn vị nhìn một chút.

Dĩ nhiên, đi bộ đội chơi cũng có lựa chọn. Đầu tiên, không thể dễ dàng lộ diện trước quân đội. Hiện giờ cô là phụ nữ có thai, Lương Tuấn Đào xin

ngủ thay cô, cô đột nhiên lạnh chanh láu táu xông vào sẽ khiến những người lãnh đạo chất vấn – nếu thoát nhìn cô rất rảnh rỗi, tại sao không đi đơn vị làm việc!

Lại nói cô mới vào quân đội, bên trong đa số là lãnh đạo, trừ Bùi Hồng Hiên ra thì không quen thuộc những người khác, không đi cũng thế.

Thứ hai, sư đoàn đã chiến 706 cũng không thể đi! Tuy nơi đó có rất nhiều chiến hữu mà cô quen thuộc, nhưng Lương háo sắc lưu manh ở đó, cô đột nhiên chạy đi, không biết tên kia còn làm ra chút chuyện gì!

Nhớ tới một phen lời tâm huyết tối hôm qua của anh, cô liền vô cùng im lặng, tạm thời cách xa anh một chút thì tốt hơn.

Cân nhắc liên tục, cô quyết định đi đoàn Phi Ưng quân đã chiến. Đã sớm điều ra khỏi đó, cho nên chạy đi vài vòng cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Quan trọng hơn là, các nữ binh với các chiến hữu đều là bạn bè của cô, Đỗ Hâm Lôi và Nhậm Thiến đều có giao tình nồng hậu với cô, cô hết sức nhớ bọn họ.

Nghĩ đến là làm, Lâm Tuyết thương lượng với Mộng Mộng: “Chúng ta không về nhà trước, mẹ muốn đi đơn vị gặp chiến hữu, con đi cùng mẹ có được không?”

“Được!” Mộng Mộng tính tình trẻ con, nào hiểu được binh chủng với chiến hữu, bẽ chỉ nghe nói có thể đi chơi cũng rất vui vẻ! “Mộng Mộng ra ngoài chơi với mẹ sao!”

Chạy chiếc Ferrari màu vàng lái vào căn cứ đóng quân của đoàn Phi Ưng, có thể nghĩ sẽ gây ra bao nhiêu náo động.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có lính trinh sát chặn xe lại, kiểm tra giấy chứng nhận. Lâm Tuyết mặc thường phục lại mang theo chứng nhận sĩ quan, cô chào mấy người lính gác, đồng thời đưa giấy chứng nhận lên.

Sau khi lính trình sát kiểm tra giấy chứng nhận đều không ngoại lệ mà tròng lớn mắt dò xét cô cẩn thận một phen – thì ra cô gái này chính là vợ yêu của chiến thần bất bại Lương Tuấn Đào nguyên đoàn trưởng đoàn Phi Ưng chí cao vô thượng, danh tiếng cả quân khu đã chiến!

Trở lại chốn cũ, thỉnh thoảng gặp được chiến hữu quen biết, Lâm Tuyết đầy mặt cười theo chân chào hỏi bọn họ. Bởi vì quá nhớ nhung Đỗ Hâm Lôi, Lâm Tuyết chạy xe về đội y tế, Đỗ Hâm Lôi điều tới đó làm đội trưởng, cấp bậc Thượng úy giống như Lâm Tuyết.

Dừng xe, Lâm Tuyết và Mộng Mộng xuống xe lại vừa vặn nhìn thấy Đỗ Hâm Lôi từ trong lều đi ra nghênh đón. HIển nhiên, Đỗ Hâm Lôi vừa nghe tin tức cô tới.

“Hâm Lôi!” Lâm Tuyết vui mừng nhào qua, hai người ôm nhau trước trại lính, rơi nước mắt kính động.

“Cậu được đấy, đi tam giác vàng một chuyến với thủ trưởng Lương, trở lại đã có tin vui, xem ra khi thủ trưởng đại nhân thi hành nhiệm vụ cũng không quên cố gắng!” Đỗ Hâm Lôi nghịch ngợm chớp mắt chế nhạo.

“Nhóc thúì, gặp mặt liền trêu ghẹo tớ, xem tớ có chinh cậu không!” Lâm Tuyết giả bộ nhéo cô ấy, hai người cười đùa vô cùng vui vẻ.

“Mẹ Lâm Tuyết!” Mộng Mộng chỉ sợ Lâm Tuyết không để ý đến mình, vội vàng lên tiếng tỏ vẻ tồn tại, “Mộng Mộng khát nước!”

Lúc này Đỗ Hâm Lôi mới chú ý đến sự tồn tại của Mộng Mộng, không khỏi trố mắt, nói: “Mẹ – mẹ – Lâm – Tuyết! Trời ạ, cậu và thủ trưởng Lương ở tam giác vàng trồng rau dưa lều lớn sao? Sao mà nháy mắt đã lớn như vậy!”

“Cô nhóc chết tiệt kia, luôn không thay đổi cái miệng lạnh chanh này!” Lâm Tuyết cười đến gầy lưng rồi, lại không dám cười hết sức, sợ đau

sốc hông đau bụng, “Con gái nuôi của tớ đó!”

“Ừmh.” Đỗ Hâm Lôi chột hiểu ra, nói, “Tớ biết rồi, là con gái của Thạch Vũ đúng không? Tớ nghe Bắc Thành nói qua!”

Thật ra thì những chuyện này thuộc về cơ mật quân sự, nếu không phải chồng và bạn trai của hai người đều tham gia hành động diệt độc lần này, vốn không thể biết. Dĩ nhiên điều này cũng giới hạn trong không có nhân viên tạp vụ, nếu không bàn luận của bọn họ sẽ không tuân theo kỷ luật quân đội.

Hai người khoác tay nhau đi vào trong lều, Mộng Mộng vội vàng đuổi theo nắm tay khác của Lâm Tuyết, chỉ sợ cô bé bị ném lại.

Vào lều, Đỗ Hâm Lôi rót ly nước lọc cho Lâm Tuyết, nói: “Trong quân doanh điều kiện gian khổ, cậu cũng biết, uống tạm đi!”

Lâm Tuyết nhận lấy, tỉ mỉ thổi nguội nước, tự mình nếm thử, mới cho Mộng Mộng uống nước.

Hai người vừa rảnh rồi trò chuyện đôi câu, Đỗ Hâm Lôi hớn hờ nói: “Nhìn thấy cậu cảm xúc rất tốt cũng không bị ảnh hưởng gì, tớ liền yên tâm! Vốn còn sợ cậu không chịu nổi xử phạt nghiêm trọng như thế, sợ cậu nghĩ không ra!”

Lâm Tuyết ngây ngốc, hơi không nghe hiểu cô ấy nói gì.

Đỗ Hâm Lôi thoải mái mà cười nói tiếp: “Cũng đúng, có thủ trưởng Lương người đàn ông thành công như vậy, cậu cho dù bị quân đội cách chức cũng không sao, dù sao tất cả đều có chồng! Tiền đồ của thủ trưởng Lương như ánh mặt trời giữa trưa, làm phụ nữ có thể gả cho người đàn ông như vậy rất thỏa mãn. Rời khỏi đơn vị, hoàn toàn toàn tâm toàn ý ở nhà sinh con, làm thiếu phụ nhân hào môn sống trong nhung lụa tốt hơn lăn lộn trong trại lính nhiều!”

Cái ly trong tay Lâm Tuyết thiếu chút nữa không giữ được, ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn Đỗ Hâm Lôi, một hồi lâu sau mới run giọng hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Thấy vẻ mặt Lâm Tuyết như thế, Đỗ Hâm Lôi mới chậm rãi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, giống như... Lâm Tuyết cũng không biết chuyện quân đội cách chức chờ điều tra cô ấy!

Xong rồi, mình há miệng, lại gây ra họa lớn rồi! Cô theo bản năng che miệng của mình lại, hận không thể lên tiếng phủ nhận lời nói vừa rồi. Đáng tiếc, nói ra giống như tát nước ra ngoài, không thu về được.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Tan Rã Trong Không Vui (1)

“Cái này, cái này...” Đỗ Hâm Lôi ấp úng, “Tối hôm qua tớ mới nghe nói... Tin tức không nhất định chính xác.”

Tối hôm qua khi gọi điện thoại với Triệu Bắc Thành trong lúc vô tình nghe được, lúc ấy cô cũng không tin là thật!

“Cậu mau nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Tuyết nóng nảy, không khỏi đứng bật dậy.

“Mẹ Lâm Tuyết, sao vậy?” Mộng Mộng chưa từng thấy Lâm Tuyết tức giận, không khỏi hơi sợ hãi.

Ôm đứa bé vào trong ngực, vỗ mấy cái, an ủi: “Không sao, hiện giờ mẹ mang con tới quân đội!”

Đỗ Hâm Lôi liên tục kêu khổ trong lòng, chặn lại nói: “Bà cô nhỏ của tôi, cậu có thể dừng lên giọng như vậy có được không, chộc chuyện phiền toái tới cậu có chỗ dựa thủ trưởng Lương, tớ đây một tên đầu sỏ có muốn tiếp tục lăn lộn trong quân doanh hay không!”

“Yên tâm, tớ sẽ không khai ra cậu!” Lâm Tuyết nói xong cầm tay nhỏ bé của Mộng Mộng, nhanh chóng rời khỏi trại lính.

Lúc lái xe, Lâm Tuyết cảm thấy cả người đều đang run run (tức giận), tràn đầy phiền muộn cảm tức không chỗ phát tiết, ở trong lòng hô hào bất bình – tại sao?

Tại sao lại tạm thời cách chức điều tra cô? Rốt cuộc cô đã phạm sai lầm gì? Cũng bởi vì cô là con gái ruột của Hoắc Gia Tường sao? Chỉ bằng chút điểm này, quân đội đã hủy bỏ toàn bộ công lao của cô, đánh cô vào danh sách đen!

Cô chưa bao giờ ăn nói thô tục, lúc này thầm mắng trong lòng một câu “Mẹ nó” (Hoàn toàn bị Lương lưu manh tiêm nhiễm). Thật sự không biết đầu óc lãnh đạo đều làm bằng chất liệu gì, cô tức giận đến thiếu chút nữa cắn nát răng ngà.

Lấy lại được mỏ vàng của Sá Đặc, không thể không có công của Lâm Tuyết cô, thậm chí thiếu chút nữa chết tha hương nơi đất khách quê người. Những thứ này cô không có một câu oán hận, khoảnh khắc nộp di thư lên, cô đã chuẩn bị tốt tư tưởng hy sinh vì nước. Làm một quân nhân, trong lòng cô tự hỏi cũng không làm bẩn quân hàm của mình, cô đủ tư cách!

Cho dù biết được Hoắc Gia Tường là cha ruột của mình, cô cũng chưa bao giờ làm chuyện bán tin tức quân đội hay có ảnh hưởng không tốt tới hành động, hơn nữa sau khi biết được thân phận của mình, dưới sự phối hợp của Lương Tuấn Đào, bọn họ nhanh chóng rút khỏi hành động lần này, tỏ rõ vạch rõ giới tuyến, không muốn để cho người ta chỉ trích.

Trước khi về nước trong lòng cô hơi thấp thỏm, nhưng cô ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng sẽ không nghĩ tới quân đội lại làm đoạn tuyệt như thế! Chỉ bởi vì thân phận của cô, không chút lưu tình tạm cách chức điều tra cô, thật sự quá vô đoán quá bá đạo quá bất công!

“Mẹ, mẹ lái xe chậm một chút, chú ý an toàn!” Mộng Mộng thấy hai mắt Lâm Tuyết cảm phần nhìn chăm chăm về phía trước, dưới chân đạp mạnh chân ga, lái xe giống như rất nhanh, không khỏi hơi sợ hãi.

Nghe được giọng của Mộng Mộng, Lâm Tuyết cúi đầu theo bản năng, liếc thấy tốc độ thì đã bất tri bất giác lên đến hơn một trăm.

Sợ hết hồn, cô vội vàng buông chân ga, khê thẳng xe, hạ tốc độ xuống. Chỉ chú ý tới cầm phần, quên trên xe còn có đứa bé. Ổn định lại tinh thần, Lâm Tuyết dùng giọng nói ôn hòa nói với Mộng Mộng: “Nếu như mẹ chạy xe quá nhanh, con nhất định phải nhắc nhở mẹ!”

“Ừm!” Mộng Mộng hiểu chuyện gật đầu, bé thấy tâm tình Lâm Tuyết không được tốt, khéo léo không nhiều lời. Chỉ có điều lời mẹ Lâm Tuyết dặn dò nhất định phải nhớ kỹ trong lòng, an toàn là quan trọng nhất, lái xe quá nhanh gặp nguy hiểm.

Lái xe vào từng tầng giới nghiêm trong quân đội, từ cửa đầu tiên cho đến tòa nhà quân đội nơi những người lãnh đạo làm việc quan trọng, ước chừng phạm vi mười mấy dặm, ba bước một trạm gác, mười bước một cửa kiểm soát. Mặc dù lòng như lửa đốt, Lâm Tuyết vẫn phối hợp kiểm tra, lần lượt trình những giấy chứng nhận của mình lên.

Những lính gác thấy Lâm Tuyết tuổi còn trẻ nhưng đã có cấp bậc trung úy, không khỏi rất bội phục. Khi trả lại chứng nhận sĩ quan còn trịnh trọng đánh quân lễ.

Lâm Tuyết tràn ngập buồn bực, không để ý tới những chuyện này, chỉ muốn nhanh chóng đến trước mặt những người lãnh đạo kia hỏi một chút nguyên nhân, không khỏi lạnh nhạt với những chiến sĩ nhiệt tình này, khiến cho bọn họ hơi không vui vẻ, cảm thấy dường như nữ sĩ quan này rất kiêu ngạo, giống như không muốn để ý tới người khác.

Dừng xe ở khu đậu xe trước tòa nhà quân đội, Lâm Tuyết xuống xe, mang theo Mộng Mộng cùng nhau đi nhanh vào.

Vào thang máy, dọc đường ngẫm lại kỹ lặp đi lặp lại vài lần những lời nói đầy cảm phẫn trong lòng, quyết định chờ gặp lãnh đạo sẽ y nguyên không thay đổi đưa lên.

Thang máy dừng lại, cô mang theo Mộng Mộng đi dọc hành lang vào bên trong phòng, Mộng Mộng nhỏ giọng hỏi: “Mẹ Lâm Tuyết, đây là đâu?”

Bé chưa bao giờ tới nơi như này, trong lòng hơi sợ hãi.

“Không sợ, đây là chỗ mẹ làm việc!” Lâm Tuyết vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô bé, an ủi.

Một màu xanh lục của lính ngự trang, chiến sĩ đặc chủng tinh nhuệ vác súng bắn đạn thật xếp thành hình chữ nhất (—), đứng nghiêm như cây cột điện trên đường, ánh mắt lợi hại như chim ưng, nhìn thấy một cô gái mặc thường phục dẫn theo một cô bé đi vào trong, lập tức có một sĩ quan cấp cao tiến lên, làm quân lễ với cô.

Lâm Tuyết biết lại muốn kiểm tra chứng nhận, cô không đợi sĩ quan này mở miệng đã đưa chứng nhận sĩ quan của mình lên.

Vị sĩ quan kia nghiêm túc nhìn chứng nhận sĩ quan của cô, sau đó mặt không thay đổi trả lại cho cô, vẻ mặt rất lạnh lùng: “Cô đã bị quân đội tạm thời cách chức chờ điều tra, không thể tùy tiện ra vào nơi làm việc của các lãnh đạo!”

Một hơi ghen ở trong ngực, Lâm Tuyết thiếu chút nữa mất khống chế, trợn to tròn mắt trong veo, cô lạnh lùng nói: “Coi như tôi bị tạm cách chức điều tra cũng phải gặp các thủ trưởng đòi một lời giải thích!”

“Xin lỗi, chuyện này không thuộc phạm vi quản lý của chúng tôi!” Thái độ của vị sĩ quan kia rất cứng rắn, “Chúng tôi chỉ phụ trách trật tự tầng lầu này, bảo vệ an toàn của các thủ trưởng, những chuyện khác cô tìm người khác xử lý!”

“Được!” Lâm Tuyết dè dặt xuống, ngẩng đầu lên, liếc nhìn sĩ quan này, lạnh giọng hỏi: “Bùi Hồng Hiên ở đây chứ? Tôi muốn gặp ông ấy!”

Nghe được Lâm Tuyết gọi thẳng tên Bùi Hồng Hiên, vị sĩ quan kia hiển nhiên lấy làm kinh hãi, quan sát tỉ mỉ Lâm Tuyết, biết thân phận của cô tuyệt đối không đơn giản. Bùi Hồng Hiên cấp bậc trung tướng, là nhân vật lãnh đạo quan trọng của quân đội, dám chỉ đích danh muốn gặp ông ấy tuyệt đối cần dũng khí và sự can đảm, dĩ nhiên quan trọng hơn là thân phận.

“Xin chờ!” Mặt vị sĩ quan kia vẫn không thay đổi, nhưng giọng nói đã hòa hoãn đi rất nhiều. Dùng bộ đàm báo cáo một câu, để cho người chuyển cáo tới Bùi Hồng Hiên.

Chỉ chốc lát sau có lính cần vụ đi tới, làm quân lễ với Lâm Tuyết, cung kính nói: “Thủ trưởng cho mời!”

Những lính trinh sát và sĩ quan cản đường kia đều tránh ra, dùng ánh mắt kính sợ một lần nữa quan sát cô.

Lâm Tuyết không để ý tới những ánh mắt muôn màu muôn vẻ này, cô nắm tay nhỏ bé của Mộng Mộng đi theo vị lính cần vụ kia đi vào chỗ sâu trong.

Đi tới phòng làm việc của Bùi Hồng Hiên, vị lính cần vụ kia gõ cửa, được cho phép, đẩy cửa ra, nói với Lâm Tuyết: “Mời vào đi, thủ trưởng ở bên trong!”

Đi vào trong phòng làm việc, bên trong cực kỳ rộng rãi, không gian ước chừng hơn hai trăm mét vuông, toàn bộ đều dùng cây nhựa ruồi nhiệt đới màu xanh bóng xum xuê làm khoảng cách và trang trí, lấy ánh sáng cực tốt, trên vách tường treo cờ Đảng và Quốc kỳ, Bùi Hồng Hiên ngồi trước bàn làm việc bên vách tường trước mặt.

Lúc này, ông ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Tuyết đang đầy mặt tức giận đi tới, giống như hoàn toàn không ngoài ý muốn, đã sớm dự đoán được dụng ý đến đây của cô.

Tiện tay lấy báo cáo có đóng dấu thép quân đội chờ xin dấu đỏ, để lên bàn.

Lâm Tuyết đến gần phía trước, hít sâu một hơi, tự kiềm chế uất ức, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh khiêu nạo oan khuất và bất bình của mình: “Chắc ngài đã biết ý đồ đến đây của tôi! Khẩu khí này của tôi không phải phát tiết về phía ngài, tôi hướng về cả lãnh đạo quân đội, tại sao như vậy đối với tôi...”

“Đội đã nào!” Bùi Hồng Hiên khoát tay áo, ý bảo cô tạm ngừng.

Theo lễ phép, Lâm Tuyết nuốt nửa câu còn lại, chờ nghe cao kiến của thủ trưởng Bùi.

Bùi Hồng Hiên cũng không nhiều lời nói gì, càng không nói những lời khách sáo theo dự đoán của Lâm Tuyết, ông chỉ lấy báo cáo có đóng dấu thép quân đội chờ xin dấu đỏ ra đưa cho cô, giọng bình thản mà ôn hòa: “Cô xem kỹ cái này một lần rồi nói!”

Để Mộng Mộng qua ghế sa lon bên kia ngồi chơi, Lâm Tuyết ổn định tâm thần, nhìn chăm chú tờ báo cáo này từ đầu tới đuôi căn kẽ nhìn một lần.

Đây là tờ báo cáo xin cho Lâm Tuyết tạm thời cách chức chờ điều tra, lý do chính là vấn đề thân phận của cô cùng với việc Hoắc Gia Tường thả cô về sợ rằng khó mà rửa sạch các loại liên quan đến tổ chức phạm độc. Cuối cùng tổng kết, tạm thời cho cô thôi việc điều tra, chờ làm rõ tư tưởng của cô lại xử lý.

Lỗ mũi Lâm Tuyết giận đến thiếu chút nữa bốc khói, đợi đến khi mắt đọc đến cuối cùng, thấy chữ ký và con dấu trên tờ đơn xin này thì không khỏi giật mình, không thể tin trọn to đôi mắt trong veo.

Ba chữ “Lương Tuấn Đào” như rồng bay phượng múa, khoa trương giống như con người của anh khiến cho người ta muốn coi thường cũng khó khăn! Không sai, đây là do anh đích thân ký tên!

Người báo lên quân đội yêu cầu cách chức điều tra cô lại là Lương Tuấn Đào! Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết cô cũng không tin tưởng!

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Tuyết, Bùi Hồng Hiền hơi ngửa ra sau ghế, nhàn nhạt nói: “Tôi biết rõ hiện giờ cô đầy một bụng ý kiến và tức giận với lãnh đạo quân đội, chỉ có điều khuyên cô trước tiên dè nén tức giận, tình huống cụ thể đi hỏi Lương Tuấn Đào một chút, có phải giữa hai người có hiểu lầm gì không!”

“Hiểu lầm?” Lâm Tuyết quả thật muốn nôn ra máu, “Giữa tôi và anh ta tại sao có thể có hiểu lầm! Chẳng lẽ anh ta còn chưa hiểu rõ con người tôi sao? Lúc ấy bởi vì thân phận của tôi, anh ta mới rút lui khỏi hành động diệt độc ở tam giác vàng...” Nói xong lời cuối cùng lại tỉnh ra, bí mật ngầm hiểu mà không nói ra này, dưới kích động cô thể mà lại nói ra ngoài.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Tan Rã Trong Không Vui (2+3)

Bùi Hồng Hiên nhếch miệng, cũng không nói lời nào.

Ngượng ngùng trầm mặc, Lâm Tuyết vừa khổ sở vừa lúng túng hơn nữa lại đau lòng. Cẩn cẩn môi, cô siết chặt tờ đơn xin xoay người, định đi tìm Lương Tuấn Đào.

“Đợi đã!” Bùi Hồng Hiên gọi cô lại.

Lâm Tuyết quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ông ta không nói. Coi như tờ đơn xin này do Lương Tuấn Đào viết, nhưng cả lãnh đạo quân đội bao gồm Bùi Hồng Hiên lại không có một ai đứng ra bất bình thay cô! Chuyển đi Tam giác vàng, cô lập công lớn, không cầu thưởng, lại có cay nghiệt như vậy đợi cô, sao không thể khiến cho trái tim cô băng giá.

Vậy mà Bùi Hồng Hiên chỉ nói cho cô biết: “Đồ trong tay cô thuộc về cơ mật quân sự, không thể mang ra khỏi căn phòng làm việc này.”

Cúi đầu phát hiện tờ giấy kia đã bị cô vò nhăn nhăn nhúm nhúm, mà cô đang chuẩn bị mang thứ này đi tìm Lương Tuấn Đào hưng sư vấn tội.

Hậm hực chụp tờ đơn xin này trở lại trên mặt bàn, Lâm Tuyết không nói tạm biệt, chỉ kêu Mộng Mộng cùng rời đi.

Nghe “Rầm!” một tiếng đóng cửa lại, khó nén tức giận, Bùi Hồng Hiên biết những ngày tiếp theo của Lương Tuấn Đào sợ rằng không dễ chịu lắm. Mới vừa kết thúc một hội nghị lâm thời, Lương Tuấn Đào ngồi trên vị

trí điều hành rút một điều thuốc, lính cần vụ tiểu Cao bên cạnh đang chỉnh sửa tài liệu. Những người đầu não tham gia hội nghị gần như đều rời đi, trong phòng hội nghị to như vậy hơi trống trải, cho nên âm thanh đột nhiên đẩy cửa ra của Lâm Tuyết liền cực kỳ khiến người ta chú ý.

Lương Tuấn Đào hít một hơi thuốc lá, ngoái đầu lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Lâm Tuyết đi tới đây, anh nhất thời hiểu được xảy ra chuyện gì, gõ gõ tàn thuốc lá, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Cha Tuấn Đào!” Mộng Mộng lễ phép lên tiếng chào hỏi Lương Tuấn Đào.

“Ừm!” Lương Tuấn Đào để tiểu Cao lấy các loại trái cây và quả khô tinh xảo trên bàn hội nghị đưa cho Mộng Mộng ăn, dụ dỗ con bé qua bên cạnh chơi, sau đó ánh mắt một lần nữa chuyển về phía Lâm Tuyết.

Thấy trạng thái đối mắt của hai người, tiểu Cao rất thức thời gọi mấy vị lính cảnh vệ bên cạnh đi. Một lần nữa đóng cửa phòng lại, trong phòng họp mấy trăm mét vuông, chỉ có hai người một ngồi một đứng, cách đó không xa là Mộng Mộng đang ngồi trên sa lon vừa ăn vừa chơi, trừ đó ra không có bất kỳ ai khác.

Không khí cứng rắn lạnh yên mơ hồ có mùi thuốc nổ, giống như bãi mìn nguy hiểm, hết sức căng thẳng.

Lương Tuấn Đào im lặng hút thuốc, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn phản ứng của cô.

Ánh mắt cô nhìn anh lạnh lùng giống như băng, mím chặt cánh môi, hình như không có ý tứ mở miệng trước.

Chậm rãi hút xong điều thuốc, Lương Tuấn Đào dí đầu thuốc vào trong gạt tàn, xoay xoay lưng, thân thể cao to lớn đứng lên, rất thoải mái mở miệng: “Không sai, chuyện này do anh làm!”

“Lý do!” Lâm Tuyết gần như rặn ra hai chữ này từ trong kẽ răng, ngực thật lạnh, tay chân cũng lạnh lẽo, ở trong mùa hè nóng bức này, cô lạnh lẽo thấu xương.

“Chính vì anh không muốn em xen vào chuyện quân đội!” Trên gương mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào hơi có vẻ uể oải, giọng rất thấp, “Sau khi sinh con, anh hy vọng em làm người mẹ toàn chức.”

“Cũng bởi vì muốn để cho tôi làm mẹ toàn chức, anh vô thanh vô tức chọc một dao sau lưng tôi!” Lâm Tuyết giống như không biết anh, hít sâu một hơi, “Lương Tuấn Đào, anh thật sự khiến cho tôi không cách nào lý giải!”

“Cái gì gọi là đâm sau lưng một dao? Có nghiêm trọng như vậy sao?” Lương Tuấn Đào rất không vui, nhưng anh hòa hoãn giọng điệu lại, “Vợ, anh chỉ không muốn để em tiếp tục mạo hiểm! Chuyển đi tam giác vàng, em thiếu chút nữa bỏ mạng trong tay Sá Đặc... Nếu đêm đó anh tới chậm một bước...”

“Tôi bằng lòng! Cho dù chết trong súng của Sá Đặc cũng là vì nước hy sinh thân mình, là liệt sĩ của tổ quốc, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Anh có tư cách gì!” Lâm Tuyết căm hận quát lên, “Lần hành động đó tôi có phân nửa công lao, anh không những không báo lên quân đội khen thưởng cho tôi, còn ra chiêu thâm độc sau lưng tôi! Lương Tuấn Đào, anh khiến cho tôi rất thất vọng rồi!”

Lương Tuấn Đào không ngờ cô để ý đến chức vụ quân đội như vậy, trong lòng rất không có vị gì, một hồi lâu, anh liếc nhìn cô, lưu manh cười nói: “Không phải đêm đó gia tự mình thưởng cho em rồi sao?”

“...” Bị người khác vô sỉ không giới hạn ghê tởm đến, Lâm Tuyết có kích động muốn tiến lên đánh anh bất tỉnh.

Lương Tuấn Đào tới gần phía trước, đột nhiên đưa cánh tay sắt ra ôm cô vào trong ngực, dịu dàng dụ dỗ: “Đừng vì chút chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà tính toán chi li, bây giờ em có thai, không thích hợp lăn lộn ở trại lính! Em xem như vậy được hay không, chờ sinh đứa bé ra, chúng ta lại nghiên cứu vấn đề này.”

Lâm Tuyết hung hăng đẩy anh ra, cười lạnh nói: “Đánh cho một gậy rồi cho tôi thêm trái táo ngọt, trong mắt anh Lâm Tuyết tôi là một kẻ đàn sao?” Giận đến cả người run cầm cập, bụng lại quặn đau như phản xạ có điều kiện, cô kêu nhỏ một tiếng ngồi xồm xuống.

Lương Tuấn Đào sợ hết hồn, không dám khinh thường, liền tranh thủ đỡ cô ngồi xuống ghế sofa, lo lắng hỏi: “Đi bệnh viện đi! Anh đưa em đi bệnh viện!”

“Cút ngay!” Tất cả oán giận bộc phát vào giờ phút này, cô vung tay cho anh một cái tát. “Bốp!” Một tiếng thanh thúy vang lên, trong phòng họp trống trải này càng có vẻ đặc biệt chói tai.

Từ nhỏ đến lớn thủ trưởng Lương còn chưa từng bị ai cho bạt tai, lập tức bị cô làm tỉnh mộng, kinh ngạc mà nhìn cô.

Một hồi lâu, khuôn mặt tuấn tú của anh trầm xuống, đưa tay sờ sờ gương mặt mình bị đánh, chậm rãi nheo tròng mắt lại.

Lâm Tuyết không chuẩn bị nói lời xin lỗi, cô cảm thấy anh bị đánh một bàn tay đều không uất ức! Cô quá tức giận rồi, bất cứ lời nói nào cũng không đủ để bày tỏ mức độ tức giận của cô, cho nên cô muốn dựa vào hành động

Không hề thẹn thùng đứng lên, cô nói với anh: “Lập tức hủy bỏ đơn xin này, tôi mặc kệ anh lấy biện pháp gì!”

“Ha...” Lương Tuấn Đào cười một tiếng quái dị, “Em đây là ra lệnh cho anh!” “Đúng!” Lâm Tuyết nhìn vào ánh mắt anh, gằn từng chữ nói, “Tôi chính là đang ra lệnh cho anh!”

Trong mắt sáng thoáng qua ánh lạnh, anh cười lạnh: “Tại sao?”

Lâm Tuyết học vế mặt của anh, cũng cười lạnh, nói cho anh biết: “Chỉ bằng tôi là Lâm Tuyết!”

“Em được chiều quá rồi!” Lương Tuấn Đào rớt cuộc nổi giận, chỉ về lỗ mũi cô nói, “Em cho rằng em là ai?”

Hít sâu một hơi, cô lại một lần nữa nâng cao giọng điệu trả lời anh: “Tôi là Lâm Tuyết!”

Nói xong, cô không để ý đến anh, đi đến bên cạnh Mộng Mộng, kéo Mộng Mộng đang ăn trái cây, mang theo cô bé cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi!

“Rầm!” Hung hăng sập cửa lại, phòng họp to như vậy hình như bị chấn động đến đung đưa, dư âm không dứt.

Nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đóng chặt, Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng đẹp mắt, mắt sáng giống như hàm chứa băng lạnh ngàn năm.

Lương Đống đã sớm nói muốn để hai vợ chồng Lâm Tuyết tới ăn cơm cùng với ông cụ, kết quả bởi vì đêm đó Lâm Tuyết đau bụng, tạm thời hủy bỏ.

Hơn bốn giờ chiều, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Lương Đống, nói tối nay muốn cùng nhau ăn cơm.

Hai vợ chồng son mới vừa cãi nhau, không thể làm gì khác hơn là đi viện dưỡng lão ăn cơm chung với ông cụ.

Lâm Tuyết giao Mộng Mộng cho Lương Thiên Dật, mượn thư phòng Lương Thiên Dật, để Mộng Mộng và Thạch Vũ chat webcam.

Những ngày chung đụng này, Mộng Mộng tương đối quen thuộc Lương Thiên Dật, trừ Lâm Tuyết, cô bé chỉ đến chỗ của Lương Thiên Dật.

Lương Thiên Dật vừa đúng rất rảnh rỗi, cũng vui vẻ chăm sóc Mộng Mộng, rất sáng khoái đồng ý.

Thu xếp xong Mộng Mộng, Lâm Tuyết tự mình chạy xe đi theo sau xe Lương Tuấn Đào, rõ ràng không muốn ngồi xe của anh.

Sắc mặt thủ trưởng Lương âm trầm giống như bầu trời trước cơn mưa to, bóp một phát có thể chảy nước. Thấy dáng vẻ xa cách như thế của Lâm Tuyết, không khỏi hậm hực, ngồi vào trong xe, khẽ nói thầm: “Xe em lái còn không phải do anh mua cho em!”

Dĩ nhiên, Lâm Tuyết ở trong xe phía sau không nghe được, nếu như nghe được, đoán chừng sẽ lập tức bỏ chiếc Ferrari lại, ngay cả nhìn cũng không nhìn lại.

Suốt một đường hai người đều không một lời, ở dưới sự hộ tống của đoàn xe cảnh vệ, không nhanh không chậm đi về phía viện dưỡng lão của quân khu. Vị trí hoàn cảnh của viện dưỡng lão quân khu rất tốt, ở vùng ngoại ô, xanh hóa * làm vô cùng tốt, quả thật tận dụng mọi thứ, gần như chỗ nào cũng đều không nhìn thấy mặt đất lộ ra, toàn bộ được màu xanh lá tươi tốt bao trùm.

(*) xanh hóa: trồng cây xanh nhằm giảm bớt tiếng ồn, chống khói bụi.

Trời chiều vừa mới chìm xuống, mây hồng trời tây đẹp dễ, lại nổi bật thêm phong cảnh viện đường lầu như vẽ.

Lương Đống sống một mình trong một biệt thự, đây là quân đội cực kỳ ưu đãi ông cụ, hoàn cảnh đẹp dễ lại yên tĩnh, hết sức thích hợp tu thân dưỡng tính.

Đi vào phòng khách trong biệt thự, phát hiện Lưu Dương và Mã Đồng Đồng cũng ở đó, vây quanh dưới gối ông cụ, trò chuyện vui vẻ.

Thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết một trước một sau đi tới, Lương Đống vội vàng xoay người, mặt mày tươi cười nói: “Gần đây việc quân không bận rộn chứ!”

Lương Tuấn Đào cười cười: “Tạm được!”

Lâm Tuyết miễn cưỡng nhếch khóe môi, chào hỏi một tiếng: “Gần đây thân thể ông nội có khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều! Đứa nhỏ, tới đây!” Lương Đống vẫy vẫy tay với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết đi tới, Lưu Dương vội tránh ra, cô liền ngồi xuống.

“Mấy ngày trước ông nghe bác cháu nói thân thể cháu không được tốt lắm...” Sắc mặt hiền lành của Lương Đống hơi sầu lo, hỏi, “Hiện giờ như thế nào?”

“Không có việc gì!” Lâm Tuyết lắc lắc đầu, lại cúi mắt.

Mặc dù vừa mới vào, nhưng Lương Đống đã nhanh chóng phát hiện vợ chồng son này không đúng lắm. Lúc trước Lương Tuấn Đào rất thích kề cận Lâm Tuyết, vợ dài vợ ngắn, hiện giờ vẻ mặt hai đứa rõ ràng xa cách, ai cũng không để ý tới ai.

“Cãi nhau đúng không?” Ánh mắt hỏi thăm của Lương Đống chuyển về phía cháu nội.

Lương Tuấn Đào rên một tiếng, định nói rõ với ông nội: “Vì chuyện cháu để cô ấy làm mẹ toàn chức ở nhà, cô ấy bướng bỉnh với cháu!”

Editor: Puck

Lương Đống hơi không hiểu: “Sao cháu đột nhiên muốn con bé làm mẹ toàn chức?”

“Ông nội quen thuộc nhất sinh hoạt trong quân đội, cả ngày ở trong quân đội, thời gian ở nhà rất ngắn! Chờ sinh đứa bé ra, chẳng lẽ cả ngày cô ấy đều ngâm mình trong quân đội bỏ mặc đứa bé?” Lý do của Lương Tuấn Đào hình như rất đường hoàng.

“Cháu có ý tưởng về phương diện này có thể từ từ khai thông với Lâm Tuyết, chuyện gì hai vợ chồng lại không thể thương lượng, lăn tăn cái gì! Rất nhanh sẽ đều làm cha mẹ rồi, gặp chuyện không thể giở tính trẻ con nữa!” Lương Đống nghe cháu nội nói vậy, biết không phải là mâu thuẫn lớn, nên thả lỏng.

Lâm Tuyết vẫn trầm mặc lên tiếng, cô không giải thích gì, nói thẳng: “Anh ấy trình báo quân đội tạm cách chức cháu chờ điều tra, hiện giờ cháu đã bị quân đội liệt vào danh sách đen!”

Lương Đống nghe vậy hoảng hốt, quay đầu hỏi cháu nội: “Xảy ra chuyện gì?” Ông hiểu rất rõ cháu nội của mình, vô duyên vô cớ không thể nào làm như vậy, nhất định có nguyên nhân, “Cho dù là nguyên nhân gì cháu đều phải thương lượng với Lâm Tuyết mới được, dưới tình huống con bé không biết chuyện, cháu dùng thủ đoạn cứng rắn như vậy ép buộc con bé rời khỏi quân đội sao được? Sẽ làm tổn thương tình cảm!”

Khó trách quan hệ hai đứa trở nên lạnh cứng như thế, nếu cháu nội thật sự cứng rắn bá đạo như vậy, xác thực sẽ khiến Lâm Tuyết đau lòng thất vọng.

Nếu lấy chuyện này ra, Lương Tuấn Đào định nói trắng ra: “Thương lượng? Cô ấy từng thương lượng với cháu chuyện gì? Trước đó vài ngày, chồng chưa cưới trước của cô ấy đưa cho cô ấy tài sản gần trăm tỷ, cô ấy ngay cả thông báo cũng không nói với cháu, trực tiếp nhận! Cô ấy có coi cháu đây là chồng nhìn vào trong mắt?”

“Cái gì?”

Lên tiếng kêu lên hoảng hốt không chỉ có một mình Lương Đống, Lưu Dương và Mã Đồng Đồng cũng đều hết sức kinh ngạc. Tài sản gần trăm tỷ... Nghe sao huyền ảo như vậy! Mạc Sở Hàn rốt cuộc bị gì kích thích? Lại tặng một món tài sản khổng lồ như vậy cho Lâm Tuyết, muốn gì!

Lâm Tuyết ngạc nhiên, cô không nghĩ tới nhanh như vậy Lương Tuấn Đào đã biết, mà ở trước mặt cô anh lại không hề lộ ra chút ý tứ gì, người đàn ông này quả nhiên có lòng dạ.

Lương Tuấn Đào nói chuyện với ông nội, mắt sáng đẹp lại hờ hững liếc nhìn Lâm Tuyết, lạnh giọng nói tiếp: “Sau lưng cháu tự tiện nhận quà tặng kếp xù của chồng chưa cưới trước, cô ấy có thương lượng với cháu sao? Có suy nghĩ đến tâm tình của cháu sao? Cháu không ngăn cản được việc cô ấy làm, việc cháu làm cô ấy cũng đừng ôm một bụng uất ức!”

Thì ra, đây là anh trả thù cô!

Lâm Tuyết tức giận đứng lên, nói gì cũng không nói, trực tiếp xoay người rời đi.

“Lâm Tuyết!” Lương Đống vội vàng đứng lên gọi, “Cháu cứ giận dỗi đi như vậy, mâu thuẫn giữa hai vợ chồng chỉ biết càng để lâu càng sâu.

Mau trở lại, có gì uất ức bất mãn nói hết ra, ông nội giải quyết giúp hai đứa!”

“Ông nội, ông nghe được rồi, anh ta đầy bụng bất mãn với cháu, còn dùng thủ đoạn bá đạo này cứng rắn buộc cháu rời khỏi quân đội, còn có gì hay để nói với anh ta?” Lâm Tuyết khẽ nghẹn ngào, thật sự đau lòng khổ sở tới cực điểm.

“Cháu nhìn đi, cháu nhìn đi!” Lương Đống chỉ vào cháu nội, khiến trách, “Còn không mau nói xin lỗi vợ mình!”

Lương Tuấn Đào nhú mày, lạnh lùng nói: “Cô ấy nói xin lỗi cháu trước, cháu lại nói xin lỗi cô ấy!”

Chuyện Lâm Tuyết tự tiện tiếp nhận món quà khách xù của Mạc Sở Hàn khiến cho anh hết sức tức giận cũng vô cùng đau lòng, cảm giác người phụ nữ nhỏ này không dễ bị anh nắm giữ, hình như cũng không cam lòng ở bên cạnh anh như vậy.

Lúc trước, cô bị buộc tới đường cùng bất đắc dĩ gả cho anh, anh biết cô không cam tâm tình nguyện cỡ nào. Hiện giờ đã kết hôn mang thai đứa bé, cô vẫn cất giữ một đường lui vì mình.

Anh biết cô không phải người yếu tiền, nhưng vẫn nhận khoản tài sản này, nói rõ? Cô không muốn phụ thuộc vào anh, bất cứ lúc nào cô đều muốn độc lập. Mặt khác, cô đón nhận quà tặng của Mạc Sở Hàn, tương đương với thiếu Mạc Sở Hàn một nhân tình, anh thật sự không muốn để cho cô lại nhắc lên bất kỳ quan hệ gì với họ Mạc này.

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi? Vẫn còn là con nít sao?” Đối với hai đứa bé cùng đang tức giận, Lương Đống chỉ có thể phê bình cháu nội mình, “Lâm Tuyết có thai, cháu nên nhường con bé, đừng khiến con bé không thoải mái!”

Lương Tuấn Đào mấp máy môi mỏng, không nói gì nữa. Cứng ngắt yên lặng trong chốc lát, anh đi tới trước mặt Lâm Tuyết, ngẩng cái cằm cương nghị hoàn mỹ lên, bề nghề nhìn cô, giống như đợi cô mở miệng trước.

Lâm Tuyết không để ý tới anh, cũng không liếc mắt nhìn anh.

“Em định như thế nào? Cho câu sảng khoái đi!” Hai tay Lương Tuấn Đào nhét vào trong túi, gương mặt tuấn tú như cái lồng sương lạnh, dáng vẻ này không khỏi khiến cho Lâm Tuyết nhớ tới tình hình lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Trầm mặc một lúc, Lâm Tuyết giải thích: “Tài sản của nhà họ Lâm vốn chính là bị Mạc Sở Hàn dùng thủ đoạn không đứng đắn cướp đi, hiện giờ anh ta trả lại...”

“Ban đầu tài sản của nhà họ Mạc bị hai nhà Lâm Vân chia sẻ cướp đoạt cũng dùng thủ đoạn rất quang minh?” Không đợi Lâm Tuyết nói xong, Lương Tuấn Đào đã cắt đứt lời cô, gần như cười lạnh nói, “Thương trường như chiến trường, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, làm đàn ông anh cảm thấy anh ta không sai!”

Ngồi hưởng thụ thắng lợi quả thật không có gì đáng trách, hiện giờ Mạc Sở Hàn chấp tay tặng tài sản bà nhà cho Lâm Tuyết, chính là món nợ nhân tình lớn bằng trời, không có cách nói nên hay không nên gì cả!

“...” Một hồi hít thở không thông giống hết như trầm mặc, Lâm Tuyết cảm thấy không có cách nào dùng ngôn ngữ khai thông với người này, cô xoay người rời đi.

“Lâm Tuyết!” Lương Đống bất đắc dĩ lắc đầu, “Cháu không thể nể mặt mũi ông nội, thương lượng tử tế với nó sao?”

Dừng bước lại, Lâm Tuyết quay đầu, giọng cũng hơi nghẹn ngào: “Cháu không có gì để nói với bạo quân này!”

“Haizzz!” Lương Đống không thể làm gì khác hơn là nói với cháu nội, “Như vậy cũng không cách nào cùng nhau ăn cơm rồi, cháu và con bé đi đi!”

Lương Tuấn Đào đứng không nhúc nhích, Lâm Tuyết lại xoay người lại, khép hờ mắt, một hồi lâu nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ông nội!”

Cho dù như thế nào, tối nay bọn họ đến chỗ ông cụ ăn cơm. Không những ăn cơm không thành, trước đó lại để cho ông cụ ăn một bụng tức. Không phải chứ, cô phát hiện mình quả thật làm kiêu rất nhiều, không biết có phải chân thực như theo lời người khác nói không – bị anh nuông chiều!

“Được rồi, chuyện bao lớn chứ!” Mã Đồng Đồng đúng lúc tiến lên kéo Lâm Tuyết, nắm tay cô, khuyên giải: “Đôi vợ chồng nào mà không gây gổ cãi nhau chứ? Nể mặt mũi ông nội, tối nay trước không náo loạn, hai người giữ lại về nhà tranh đi cãi lại!”

Cơm tối bắt đầu, thức ăn rất phong phú, nhưng không khí không cách nào náo nhiệt lên. Lâm Tuyết ngồi bên cạnh, vẻ mặt hơi thận trọng, Lương Tuấn Đào chỉ tự lo cúi đầu ăn cơm, cũng không hề gặp thức ăn hay nói gì với cô.

Chỉ có Mã Đồng Đồng vắt óc tìm mưu kế tìm chút đề tài để nói, không đến nỗi quá mức tẻ ngắt.

Ăn được một nửa thời gian như vậy, Lưu Dương cả đêm không nói gì lên tiếng, anh trực tiếp khiển trách anh họ mình: “Đào, đây chính là anh không đúng! Cho dù như thế nào anh cũng không nên khai trừ quân tịch của Lâm Tuyết...”

“Cút con mẹ mày đi!” Lương Tuấn Đào nhin một bụng lửa vừa đúng lúc phát tiết về phía Lưu Dương: “Mày mát mẻ chỗ nào thì cút về đó đợi đi!”

“Cạch!” Lâm Tuyết để đũa xuống, cô chỉ nói một câu với Lương Đống, “Ông nội, xin lỗi, cháu ăn no!”

Lương Đống nhăn mày, một hồi lâu mới thở dài nói: “Tuổi trẻ khí thịnh!”

Lâm Tuyết nói gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Về đến nhà mới hơn tám giờ, Lưu Mỹ Quân thấy Lâm Tuyết về một mình, không khỏi mở miệng hỏi: “Tuấn Đào đâu?”

“Không biết.” Lâm Tuyết nhẹ giọng đáp.

“Không biết?” Lưu Mỹ Quân lên giọng, “Sao con không hỏi nó một chút? Nào có ai làm vợ như con, không hề để tâm một chút đến chồng mình!”

Lâm Tuyết trầm mặc, đi lên lầu.

“Tính khí càng lúc càng lớn, cũng hờ hững với cả mẹ, thật sự bị Tuấn Đào làm hư rồi!” Lưu Mỹ Quân rất bất mãn, ở phía sau la hét.

Lâm Tuyết bước nhanh hơn, làm bộ như không nghe thấy.

Lên lầu, đi phòng vẽ tranh của Lương Thiên Dật trước, thấy một lớn một nhỏ đang chơi trò chơi ngón tay, thay đổi đủ loại hình dáng về phía vách tường.

Lương Thiên Dật vừa đúng rảnh rồi nhàm chán, liền kiên nhẫn dạy Mộng Mộng.

Mộng Mộng tính tình trẻ con dĩ nhiên chơi được rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn cười khanh khách.

“Mộng Mộng!” Lâm Tuyết gọi con bé một tiếng, đồng thời gật đầu với Lương Thiên Dật, “Anh cả ăn cơm rồi sao?”

Lương Thiên Dật quay đầu lại hỏi: “Tuấn Đào đã trở lại?”

“Ừmh, anh ấy có chút chuyện, không cùng trở về với em!” Lâm Tuyết trả lời xong, liền cầm tay nhỏ bé của Mộng Mộng, nói, “Đi thôi! Đi tắm rửa sạch sẽ, ngủ thôi!”

“Bác Thiên Dật kêu dì Tiểu Hương tắm cho con!” Mộng Mộng vui vẻ sôi nổi, chạy đến bên cạnh Lâm Tuyết cao hứng nói lại chuyện vui vẻ đã trải qua ngày hôm nay, dĩ nhiên bao gồm trò chuyện qua video với Thạch Vũ.

Lâm Tuyết lặng nghe tiếng nói riu rít của đứa bé, vừa nghĩ đến tâm sự của mình.

“Mẹ Lâm Tuyết!” Mộng Mộng rốt cuộc phát hiện lòng của Lâm Tuyết không ở đây, liền nhẹ giọng hỏi, “Mẹ và cha Tuấn Đào cãi nhau sao?”

Lâm Tuyết sợ hết hồn, bây giờ sao đứa nhỏ giống như yêu tinh vậy? Lưu Mỹ Quân và Lương Thiên Dật không nhìn ra cô và Lương Tuấn Đào cãi nhau, Mộng Mộng lại đã nhìn ra. Do dự một chút, cô chần chừ cân nhắc thích hợp trả lời: “Bởi vì có một ít chuyện cha mẹ không hợp ý kiến, náo loạn mấy câu.”

“Ừmh.” Mộng Mộng chớp cặp mắt to đen bóng, hơi hiểu ra, “Có phải cha Tuấn Đào lại muốn để cho Mộng Mộng ngủ một mình không?”

Nếu như nói giữa Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào có gì tranh chấp, đó chính là chuyện này rồi. Thật ra thì Mộng Mộng đã sớm nhìn ra chuyện cha

Tuấn Đào muốn làm nhất chính là đuổi cô bé vật cản trở nhỏ bé này ra khỏi phòng ngủ của bọn họ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50.2

Mạc Sở Hàn trả lại Lâm thị, cô từ chối, nếu để cho Lương Tuấn Đào đoạt lại giúp cô, đó để làm gì? Ăn no không có việc gì làm cố ý đi kiếm chuyện sao?

“Được đó, vợ anh cánh cứng cáp rồi, thích bay đi đâu thì bay đến đó!” Chung đứng lâu như vậy, dù sao Lương Tuấn Đào cũng biết cô nhận đúng một chuyện rồi thì chín trâu cũng kéo không lại, dứt khoát không tranh luận với cô nữa, lật người nằm quay mặt ra ngoài, nhắm mắt ngủ.

Dù thế nào Lâm Tuyết cũng không ngủ được, trăm mối lo, quyết định sau cùng vẫn nghe theo suy nghĩ của mình mà làm! Không thể để cho nhà họ Lương nuôi một nhà họ Lâm, cô nhất định phải một lần nữa sắp xếp cho bọn họ.

Sáng sớm, khi Lâm Tuyết tỉnh lại, người đàn ông bên cạnh đã đi rồi.

Quả nhiên, khi ăn điểm tâm không nhìn thấy anh, nghe nói đã trở về đơn vị.

Biết anh đang giận đối với cô, hai người đang chỗ mâu thuẫn, ai cũng không cho rằng mình sai.

Cũng may Lưu Mỹ Quân không biết chuyện bọn họ gây gổ, cho nên ngoài mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng, trên thực tế bắt đầu từ hôm nay hai người chính thức mở màn chiến tranh lạnh.

Ăn cơm xong, Lâm Tuyết mang theo Mộng Mộng đi phòng vẽ tranh của Lương Thiên Dật, nhưng mà lần này không để cho cô bé làm người mẫu, mà cầm tay cô bé dạy cô bé biết chữ viết chữ.

Từ ghép vần đến chữ số Ả rập, từng chút một dạy đứa bé, Lâm Tuyết cảm giác mình lại lần nữa đi nhà trẻ rồi.

Lương Thiên Dật ở bên cạnh ngoài cửa sổ vẽ một cụm tường vi bò lên, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn Lâm Tuyết và Mộng Mộng, dáng vẻ học tập nghiêm túc điềm tĩnh hài hòa mà tốt đẹp của họ, khiến cho anh có linh cảm nghệ thuật và hưởng thụ.

Cứ bình tĩnh không sóng gió như vậy trôi qua cũng tốt, làm bạn với người thân, tới tương lai Lâm Tuyết sinh thêm mấy đứa bé, anh nhận nuôi một đứa. Thật sự không dâng lên nổi một chút hứng thú với vấn đề kết hôn, anh là người đàn ông lạnh nhạt bạc tình như vậy, coi như miễn cưỡng kết hôn, cõi đời này cũng chỉ sẽ thêm một oán phụ vườn không nhà trống.

Mặc dù anh lạnh nhạt nhưng không ác độc, cho nên không muốn gieo họa vô tội.

Học trong thời gian ước chừng một tiết, Lâm Tuyết để Mộng Mộng nghỉ ngơi một chút, cô cầm bản nhật ký kia đi tới bên cạnh Lương Thiên Dật.

Tường vi trên vải vẽ sơn dầu cành lá rậm rạp, hoa trong trắng thắm phấn mềm mại như gò má của cô gái, dưới ánh mặt trời lóe ra vàng sáng mê người.

“Tài nghệ vẽ tranh của anh cả tiến thêm một bước, là một bụi tường vi thật đơn giản cũng vẽ đẹp mắt như vậy!” Lâm Tuyết cười tủm tỉm mở miệng khen. Dieễn ddàn lee quyí đôn

Lương Thiên Dật khẽ mỉm cười, cũng không ngẩng đầu lên không dừng bút. Anh biết tranh vẽ của mình nhạt nhẽo giống như bản thân, cần thường thức tỉ mỉ mới có thể trải nghiệm ra tinh túy trong đó.

Do dự một lát, Lâm Tuyết vẫn giao quyển nhật ký kia cho anh, nói: “Đây là do em trong lúc vô tình phát hiện, bên trong có một số chuyện của Vân Đóa, anh nhìn một chút!”

Bàn tay cầm bút trơn bóng mượt mà nhìn vô cùng đẹp, lúc này lại cứng đờ giữa chừng, thật lâu, anh chậm rãi quay đầu, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía quyển nhật ký Lâm Tuyết đưa tới.

Đặt bút vẽ xuống, anh từ từ nhận lấy cuốn tập, hỏi, “Đây là của ai?”

“Nhật ký Mạc Sở Hàn viết, bên trong có chuyện liên quan đến Vân Đóa!” Lâm Tuyết giúp anh tìm kiếm đến trang kia.

Đoạn Mạc Sở Hàn tự bạch kia, dưới cái nhìn của Lương Thiên Dật nhìn thấy mà ghê như vậy: “Ngày trở về của tôi chính là ngày cuối cùng của bọn họ, bắt đầu trả thù tàn khốc rồi, tôi muốn khiến cho hai nhà Vân Lâm hoàn toàn hủy diệt! Hai nhà Vân Lâm, làm ác liên tục, đợi đến khi vận số của bọn họ tan hết, xem ai sẽ trợ giúp bọn họ!

Nghe nói con nhóc nhà họ Vân và Lương đại thiếu có quan hệ không bình thường, hai người tốt đẹp như thêm mỡ trong mật? Ha ha, tôi sẽ không cho bọn họ cơ hội tu thành chính quả, càng sẽ không để nhà họ Vân tìm được nhà họ Lương làm núi dựa, xem Lương đại thiếu có muốn một người phụ nữ bị thay phiên hãm hiếp dữ dội không!”

Cái gì? Chẳng lẽ Vân Đóa bị thay phiên hãm hiếp dữ dội sao? Lương Thiên Dật trợn to mắt, không thể tin. Nhưng mà phía trên là giấy trắng mực đen, viết rất rõ ràng, Mạc Sở Hàn vì trả thù hai nhà Vân Lâm, vì không để cho nhà họ Vân tìm nhà họ Lương làm núi dựa, chuẩn bị cho người ta thay phiên hãm hiếp dữ dội Vân Đóa. die nd da nl e q uu ydo n

Nhẩm tính lại thời gian, ngày Mạc Sở Hàn trở về chính là ngày Lương Thiên Dật gặp chuyện không may, thời gian Vân Đóa mất tích phù hợp, chẳng lẽ Vân Đóa ra nước ngoài là có ẩn tình khác? Tại sao anh chưa từng nghe cô nhắc tới? Nếu như tin tức đáng sợ này là thật, tại sao anh chưa từng nghe cô giải thích với anh.

Lòng, thật loạn! Anh vẫn cho rằng cô vì ghét bỏ anh tàn phế nên mới ra nước ngoài trốn tránh anh! Chẳng lẽ tất cả đều là thủ đoạn ti tiện của Mạc Sở Hàn để chia rẽ hai nhà Vân Lương kết thân?

Tiếp tục nhìn xuống, cũng không có nội dung thực tế xác nhận. Xuyên suốt chính là Mạc Sở Hàn nói lên thù hận với hai nhà Vân Lâm, liệt kê tội ác chồng chất của hai nhà cùng với hoàn toàn thất vọng về Lâm Tuyết.

Cẩn rằng nghiêng lợi nguyên rửa toàn bộ người của hai nhà này chết hết, đồng thời nảy sinh ác độc chờ mình trở về, nhất định phải khiến cho hai nhà này chó gà không tha.

Mạc Sở Hàn thù hận hai nhà Vân Lâm chính xác thật sự tồn tại, nhưng mặc dù hai nhà Vân Lâm phá sản, nhưng toàn bộ vẫn bình yên vô sự còn sống, cho nên mặc dù quyển nhật ký này do đích thân Mạc Sở Hàn viết, cũng không thể làm chứng cứ tới dùng.

Chỉ có giá trị duy nhất để dùng, đó chính là năm đó rốt cuộc Vân Đóa có bị thay phiên hãm hiếp dữ dội không? Nếu thật sự có chuyện này, như vậy Mạc Sở Hàn khó thoát trách nhiệm. di3nd@nl3qu.yd0n

“Tại sao có thể như vậy?” Lương Thiên Dật tự lẩm bẩm, tâm thần anh lộn xộn, vốn tưởng rằng tình hình chính là như thế lại có ẩn tình khác, chẳng lẽ hai năm trước Vân Đóa đáng thương thật sự từng gặp phải cảnh ngộ đáng sợ như vậy? Nếu thật, anh nhất định phải đi chặt Mạc Sở Hàn thành trăm khúc, lấy lại công đạo vì Vân Đóa!

“Em cũng không biết có phải thật sự như vậy hay không! Dù sao quyển nhật ký này là do đích thân Mạc Sở Hàn viết!” Lâm Tuyết ngẫm nghĩ một chút, nói tiếp, “Hai năm trước đầu Vân Đóa từng bị thương nặng, rất nhiều chuyện đều không nhớ! Nhất là khoảng thời gian ra nước ngoài, trong trí nhớ của cô ấy hoàn toàn trống không. Em nghĩ, có phải do cô ấy chịu đả kích quá nghiêm trọng không, cho nên mới lựa chọn không nhớ lại không?”

Suy đoán này nghe hơi hoang đường, nhưng cũng rất phù hợp với căn cứ sự thật. Vân Đóa không hề biết chuyện Lương Thiên Dật bị tai nạn xe cộ, cô bị đưa ra nước ngoài điều trị hai năm sau khi khỏi hẳn trở lại, đối xử với tất cả mọi chuyện vẫn non nớt như hai năm trước.

Có lúc Lương Thiên Dật cũng muốn tin tưởng cô, tin tưởng cô không hề biết chút gì về việc anh bị tàn phế, khi anh xảy ra chuyện cô đã ra nước ngoài, có điều khổ tâm bất đắc dĩ, nhưng anh lại khó có thể tự bào chữa. Hiện giờ rốt cuộc có chứng cứ, thì ra Vân Đóa của anh quả thật từng gặp cảnh ngộ bất hạnh, mà anh vốn không bảo vệ cô trợ giúp cô, còn vô tình làm tổn thương cô.

Lòng khó chịu như kim đâm dao xoắn, mất hết hồn hết vía nghe Lâm Tuyết phỏng đoán, không kiềm chế được: “Không được, anh muốn đi tìm cô ấy hỏi rõ ràng ngay mặt!”

“Nhưng mà..” Lâm Tuyết nhắc nhở anh, “Vân Đóa đã đi theo Vân Thư Hoa rời khỏi kinh đô rồi, chẳng biết đi đâu!”

Số mạng cứ thích trêu chọc người như vậy sao? Khi anh biết được chân tướng, cô đã lại một đi không trở lại! di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Anh nhất định phải tìm được cô ấy!” Lương Thiên Dật nắm quả đấm trên tay vịn xe lăn, khàn giọng kêu, “Nếu bị anh điều tra rõ là do Mạc Sở Hàn làm hại cô ấy, anh nhất định tự tay nghiền anh ta thành tro!”

Lương Thiên Dật để bút vẽ xuống, bắt đầu phái người điều tra tìm vị trí Vân Đóa, đồng thời anh còn để cho người ta thông báo cho phó cục trưởng Phương cục công an, điều tra tài liệu căn cứ và tình huống Vân Đóa ra nước ngoài năm đó.

Lâm Tuyết thấy Lương Thiên Dật đã khôi phục lại sinh khí, cho dù là thù hận cũng tốt hối hận cũng được, ít nhất anh đã có mục tiêu, không hề giống như trước kia như nước đọng không sóng không gió, cô rất vui mừng vì thay đổi của anh.

Bởi vì bị quân đội xếp vào đối tượng tạm thời cách chức chờ điều tra, Lâm Tuyết không thể trở lại quân đội, liền yên tâm ở nhà dạy Mộng Mộng chương trình tự học, cùng luyện chữ đọc sách với cô bé, cùng xem CD dạy học.

“Mộng Mộng phải chăm chỉ học tập đấy! Mùa thu mẹ chuẩn bị đưa con đến lớp lớn nhà trẻ, cho nên, trong vòng hai tháng con phải nắm giữ chương trình học của lớp nhỏ (lớp mầm) và lớp nhỡ (lớp chồi), hiểu chưa?” Lâm Tuyết biết yêu cầu này hà khắc, nhưng hết cách rồi, Mộng Mộng bị kéo dài quá lâu, nếu mùa thu cô bé không đi lớp lớn nhà trẻ, đợi đến khi vào lớp một, cô bé chưa bao giờ có kinh nghiệm đến lớp học tập thể sẽ không cách nào dung nhập vào thế giới của bọn nhỏ.

Mộng Mộng chớp chớp đôi mắt to đen bóng, cũng không có ý khiếp sợ. Bé là người rất hiếu học, bởi vì mẹ Lâm Tuyết nói, chỉ cần bé học xong ghép vần và chữ Hán thì có thể tự mình đọc truyện cổ tích rồi.

“Buổi chiều mẹ còn có chuyện phải làm, không thể cứ ở cùng con!” Nếu như đã quyết định để cho người nhà họ Lâm thoát khỏi lệ thuộc vào nhà họ Lương, cô nhất định phải kiên trì tới cùng.

“Vâng, Mộng Mộng có thể tự học!” Đứa bé rất thông minh, cho dù xem CD dạy học một mình vẫn có thể lĩnh ngộ rất nhanh.

“Ngoan!” Lâm Tuyết hôn đứa nhỏ đáng yêu một cái, liền đứng dậy rời đi.

Từ ngày đó về sau, mặc dù không gặp mặt người nhà họ Lâm, chỉ có điều Lâm Tuyết có gọi điện thoại về bố trí.

Đối với việc quay về nhà ở trước kia, người nhà họ Lâm dĩ nhiên không có ý kiến. Dù sao ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ rơm nhà mình, lại nói nhà họ Lâm cũng coi như hoa lệ rộng rãi, cũng không thua biệt thự mà Lương Trọng Toàn cho bọn họ ở tạm.

Chỉ có điều, thấy bất động sản công chứng đổi tên thành Lâm Tuyết, cha con nhà họ Lâm hơi không vui, ý vị thúc giục Lâm Tuyết về nhà, thật ra thì chính là muốn để cho cô phối hợp sang tên bất động sản dưới tên Lâm Văn Bác.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50.3

Ngày này, Lâm Tuyết rốt cuộc trở lại nhà họ Lâm xa cách đã lâu, thấy tất cả bên trong giống y hệt ngày trước. Chỉ có điều thân thể Lâm Văn Bác đã trở nên kém, khi đi bộ cần chống gậy, thở hồng hộc. Hứa Tĩnh Dao làm bạn bên cạnh ông ta, một tắc cũng không rời.

Lâm Tuyết từng mất hồn trong chốc lát, cô không biết chấp nhất và bỏ ra đời này của dì có đáng không, nhưng hiện giờ xem ra vợ chồng chấp nối nửa đường giúp đỡ lẫn nhau cùng chung cuối đời, cũng thật ấm áp.

“Tiểu Tuyết trở lại!” Hứa Tĩnh Dao tươi cười, vội vàng kêu nữ giúp việc, “Thím Trương, châm trà cho tam tiểu thư!”

Thím Trương vẫn là người giúp việc trước kia của nhà họ Lâm, đã từng một lần rời khỏi nhà họ Lâm, chỉ có điều mấy tháng trước đã trở lại rồi.

Lâm Văn Bác thấy Lâm Tuyết hai mắt lập tức tỏa sáng, cô con gái này thật sự ra ngoài dự đoán của ông, chẳng những khiến nhà họ Lâm cải tử hồi sinh, hơn nữa còn bao gồm tài sản gần trăm tỷ của ba nhà Lâm, Vân Mạc, quả thật là kỳ tích và thần thoại.

“Nhanh ngồi xuống, để cha xem một chút có phải con gái ngoan gầy đi không!” Lâm Văn Bác chặc chặc than thở, “Gần đây có phải con không ăn cơm tử tế không! Không thể đói bụng cháu ngoại nhỏ của cha được!”

Đối với Lâm Văn Bác khoa trương hiền hòa, Lâm Tuyết cũng không có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt mấp máy cánh môi, coi như đáp lại.

Cũng không để ý tới xa cách của cô, Lâm Văn Bác hoàn toàn nhìn thấu tính tình trong nóng ngoài lạnh của cô con gái này, thật ra thì con bé đối xử với mình còn có lương tâm hơn con gái ruột của mình. Con bé giống Hứa Tĩnh Sơ năm đó như đúc, tốt đẹp giống như khối thủy tinh trong suốt, nhưng cố tình tính tình lại không khiến người ta vui vẻ.

Hứa Tĩnh Dao tới ngồi xuống, kéo cánh tay Lâm Tuyết, thân thiết thờ ngẩn hời dài, đồng thời nhắc nhở cô chú ý tới một số chuyện phụ nữ có thai cần chú ý.

Lâm Thông chậm rãi đi tới, từ lúc trước bởi vì chuyện hợp đồng mà bị Lâm Tuyết đánh, có ý kiến rất lớn với cô. Nhưng mà bây giờ muốn cầu cạnh cô, lại không dám phát tác, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ kiềm chế cơn giận.

“Em gái con trở lại, về chuyện của công ty, muốn nói hãy nói với con bé đi!” Lâm Văn Bác nháy mắt ra dấu với con trai, ám hiệu nó đừng vì cảm phần nhất thời mà làm hỏng chuyện lớn.

Đi tới, Lâm Thông miễn cưỡng nở nụ cười, thăm hỏi: “Gần đây tất cả có tốt không!”

Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, cũng không nói nhảm với anh ta, nói thẳng: “Tôi muốn thương lượng chuyện đưa anh vào công ty làm việc!”

Nghe xong lời này, trên mặt Lâm Thông lập tức có nụ cười thật sự, đôi mắt nhỏ sau tròng kính chớp động vui mừng: “Mấy ngày nay anh chỉ muốn vào công ty làm việc, không ngờ lũ tiểu nhân kia đều điệu bộ, còn nhất định đòi em tự mình ký tên đồng ý cho anh tiến vào công ty mới được!”

Quá cảm phần rồi, Lâm thị rõ ràng là của anh, hiện giờ anh biến thành người ngoài. Lâm Tuyết đưa con hoang này lại lắt mình một cái trở thành chủ nhân chân chính, cho dù anh tâm cao khí ngạo nữa, muốn vào công ty phải do đích thân cô ta tự tay phê duyệt, nếu không ngay cả cửa chính người ta cũng không cho anh đi vào.

Lâm Tuyết gật đầu một cái, nói: “Buổi chiều anh đến công ty một chuyến với tôi, tôi tự mình bố trí một chút!”

Lâm Thông hơi nóng nảy, nhắc nhở: “Em thuận tiện sang tên bất động sản sang tên anh, lại nói rõ ràng với đám chó hổ lớn kia, ai mới là ông chủ công ty!”

Lâm Tuyết lạnh lùng liếc nhìn anh ta, trầm mặc không đáp, nụ cười như cái lồng băng lạnh.

Nếu như là trước kia, thấy vẻ mặt Lâm Tuyết như vậy anh đã sớm tát cho một cái rồi, nhưng bây giờ không dám lỗ mãng, thậm chí mồ hôi lạnh ướt lưng, âm thầm đoán cô đây là có ý gì. Cười lạnh ngậm ngừng nói: “Khụ, ý tứ của anh chính là, em đã lấy chồng rồi, lại nói nhà họ Lương là gia tộc hiển hách như vậy cũng sẽ không thiếu chút bất động sản này của chúng ta, đặt dưới tên em cũng khó nhìn...”

“Khó nhìn như thế nào?” Lâm Tuyết lạnh lùng nói cho anh ta biết, “Tất cả của nhà họ Lâm đã sớm không còn tồn tại, bây giờ bất động sản và công ty đều là của Lâm Tuyết tôi đấy!”

“...” Bị thái độ cứng rắn của cô ép đến nghẹn trọn mắt nhìn thẳng, Lâm Thông nhịn đến nội thương mới không mắng cô. Hết cách rồi, bởi vì cô nói là lời thật, tất cả mọi thứ hiện giờ đều của Lâm Tuyết, không có liên quan đến bất cứ người nào của nhà họ Lâm bọn họ! Nếu Lâm Tuyết trở mặt, bọn họ không chiếm được cái gì, thậm chí cả căn nhà này cũng không có quyền ở.

Lâm Văn Bác vội vàng hòa giải, khuyên nhủ: “Anh em trong nhà có gì mà cãi vã? Lại nói bất động sản này ở dưới tên Lâm Tuyết cũng không phải người ngoài, không hề gì!”

Đã trải qua cừu tử nhất sinh, Lâm Văn Bác cũng đã nhìn ra rất nhiều. Ông cho rằng nhà họ Lâm hoàn toàn xong rồi, không ngờ dựa vào cô con gái nhỏ ông không muốn nhìn thấy nhất mà cải tử hồi sinh. Nếu không có Lâm Tuyết, cả nhà bọn họ thật sự phải lưu lạc nơi đầu đường.

Chỉ cần chung đụng tốt đẹp với Lâm Tuyết, ông tin tưởng ở trong tòa nhà này còn yên tâm hơn ở nhà họ Lương. “Được, không so đo chuyện bất động sản với nó!” Lâm Thông thật sự không cam lòng nhưng hết cách rồi, anh quan tâm chuyện của công ty hơn, “Công ty của nhà họ Lâm chúng ta, có phải nên để cho con quản lý không! Lâm Tuyết có thai, con bé không có sức lực quản lý!”

Lâm Tuyết sửa sai lần nữa, “Đó là công ty của Lâm Tuyết tôi!”

Cô cố tình gây sự như thế, khiến Lâm Thông cắn răng không dứt, “Đừng quên mày cũng là người của nhà họ Lâm! Chẳng lẽ mày định mang công ty của chúng ta tới nhà họ Lương sao? Nhà họ cũng không thiếu chút tài sản này đi!”

“Lỗi tai của anh không dùng được sao? Hay đầu óc không có năng lực phân tích?” Lâm Tuyết cười lạnh nhắc lại lần nữa, “Đó là công ty của Lâm Tuyết tôi, không liên quan đến người nhà họ Lâm cũng không liên quan đến người nhà họ Lương!”

Một trận im lặng bế tắc, Lâm Văn Bác biết cô con gái này thích mềm không thích cứng, nếu quả thật chọc tới con bé, con bé có thể không quay đầu lại mà rời đi, như vậy bọn họ ngay cả một xu tiền cũng không sờ tới, “Anh trai con cũng quả thật nên có người dạy dỗ nó làm ăn như thế nào,

cha vất vả con rồi, trong khoảng thời gian này bồi dưỡng nó nhiều hơn, chờ khi con sinh con ở cũ, để cho nó làm trợ thủ cho con!”

Lúc này Lâm Tuyết mới gật đầu, nghiêm mặt nói: “Tôi cũng tính toán như thế! Để cho anh ta đi công ty làm việc, tôi sẽ chia lương cao theo nhân viên quản lý cấp cao cho anh ta, nếu như không tiêu xài hoang phí có thể nuôi sống gia đình.”

Lâm Thông càng nghe càng cảm thấy không đúng, không nhận được hỏi, “Cái gì nuôi sống gia đình.”

Đang nói chuyện Lâm Á Linh cũng tới, gần đây cô bận rộn chuyện kết hôn, sắc mặt vui mừng, lúc này nhìn thấy Lâm Tuyết cũng thay đổi vẻ thù địch thường ngày, mặt mày tươi cười nói: “Đang định tìm em đây, thương lượng chút chuyện đồ cưới kết hôn của chị!”

“Đồ cưới của chị không cần thương lượng với tôi!” Lâm Tuyết nhàn nhạt nói cho chị ta biết, “Khi tôi kết hôn một xu chị cũng không ra, giống vậy, khi chị kết hôn tôi cũng sẽ không cho chị một xu!”

“...” Lâm Á Linh tức giận tới mặt trợn trắng, lại hết cách với cô.

Sự thật chứng minh, ai có quyền kinh tế người đó có địa vị nhất. Hiện giờ nhà họ Lâm sống dựa vào Lâm Tuyết, cho nên bọn họ sẽ phải lấy cô làm trung tâm.

Lâm Tuyết thấy người một nhà đều đã đông đủ, dứt khoát tuyên bố rõ ràng: “Khoảng thời gian trước, bởi vì trong nhà gặp nhiều rủi ro, không thể làm gì khác hơn là tạm thời mượn nhà họ Lương ở, còn tiếp nhận tiền sinh hoạt phí do cha con nhà họ Lương chi trả. Thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, chúng ta không thể vĩnh viễn để cho hai cha con bọn họ nuôi!”

Người cả nhà trộm nhìn nhau, đây không biết là có ý tứ gì. Chẳng lẽ cha con nhà họ Lâm oán trách gì Lâm Tuyết? Hay thời gian đã lâu, người

nhà họ Lương đau lòng khoản chi phí sinh hoạt kia?

“Mỗi tháng tôi cho mẹ một khoản tiền, làm tiền sinh hoạt phí của bà và Lâm tổng, trừ thứ đó ra, bất cứ chi tiêu gì của Lâm Thông và Lâm Á Linh đều phải dựa vào chính mình tự tay đi lao động kiếm được, không ai nuôi bọn họ cả đời! Huống chi, Lâm Thông còn phải nuôi dưỡng tiểu Bảo, còn phải lấy vợ, vậy cũng tốn tiền, tôi bố trí chức vụ quản lý cấp cao ở công ty cho anh ta, tiền lương mỗi tháng hơn mười vạn, nếu anh ta chi tiêu hợp lý, khoản thu này cũng đủ để anh ta duy trì cuộc sống gia đình mình!”

“Cái gì?” Lâm Thông nhảy dựng lên, anh không thể tin nhìn Lâm Tuyết, khàn giọng nói, “Mày, mày có ý gì?”

“Tôi nói mà anh nghe không hiểu sao?” Lâm Tuyết lạnh lùng liếc nhìn anh ta, không hề nhân nhượng chút nào.

“Mỗi tháng tao chỉ được lĩnh mười mấy vạn tiền lương? Lâm Tuyết mày thật đen tối!” Lâm Thông nắm quả đấm quơ quơ trước mặt cô, cắn răng đe dọa, “Đừng ép tao nóng nảy, nếu không... Tao khiến cho mày vô phúc hưởng thụ vinh hoa phú quý!”

“Được!” Lâm Tuyết cười lạnh, “Có hành động hạ lưu gì anh cứ việc bày ra, chộc giận tôi trực tiếp khai trừ anh, đừng quên ban đầu khi bị đuổi ra khỏi nhà, ngay cả một xu cũng không có ai chịu bố thí cho anh!”

Lang sói chính là lang sói, vĩnh viễn đừng hy vọng anh ta có thể biết ơn. Dĩ nhiên, cô làm tất cả chỉ cầu để tay lên ngực không thẹn, cũng không muốn anh ta cảm ơn.

Lâm Thông như đưa đám, anh có thể có thủ đoạn gì? Chỉ bằng cường chiều của Lương nhị thiếu với Lâm Tuyết, anh dám động đến cô ta một sợi tóc, sợ rằng sẽ chết không có chỗ chôn.

“Trời ạ!” Lâm Á Linh hét âm lên, xòe đầu ngón tay mới vừa sơn xong, đâm về phía Lâm Tuyết kêu lên, “Sao mà độc ác như vậy! Ngầm chiếm tài sản của nhà họ Lâm chúng tao...”

“Câm miệng!” Lâm Tuyết kêu lên, nói cho chị ta biết, “Nhà họ Lâm đã sớm không một xu dính túi, nếu mấy người thật sự căm phẫn, vậy tôi trả nó lại cho Mạc Sở Hàn!” Nói xong, cô xoay người rời đi.

Biết tính tình cô nói một không hai, người nhà họ Lâm nào dám tiếp tục cố chấp tiếp, lỡ như cô bức bội thật sự trả toàn bộ tài sản về cho Mạc Sở Hàn, vậy bọn họ lại biến thành nghèo rớt mồng tơi, thậm chí ngay cả chỗ ở cũng không có.

“Tiểu Tuyết, mau trở lại!” Là người đứng đầu gia đình, Lâm Văn Bác vội tỏ rõ thái độ, “Cha nói này, để cho anh cả con đi công ty giúp con một tay! Còn có Á Linh, cả ngày ở nhà đi qua đi lại trừ chơi bài lêu lổng trang điểm ăn mặc cũng chẳng làm gì, còn không bằng đi công ty làm việc! Dù sao bọn họ cũng là anh em của con, tin tưởng con sẽ không bạc đãi bọn họ!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 94: Bởi Vì Yêu Cô

Một tháng Lâm Thông có mười mấy vạn, nếu như Lâm Á Linh đi làm tin tưởng tiền lương cũng không thấp. Tóm lại, Lâm Tuyết đối xử với bọn họ vẫn có tình cảm, nếu không thì bằng hai mặt hàng này, đi đâu làm việc có lương cao như vậy? Đoán chừng không cần tiền công cũng không muốn thuê bọn họ, đặt ở trong công ty quả thật làm trở ngại trật tự bình thường.

Tất cả đều tiến hành theo mình dự tính, Lâm Tuyết gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý. Thật ra thì cô không có ý định xâm chiếm công ty nhà họ Lâm, chỉ tạm thời cai quản, muốn cho anh em nhà họ Lâm từ bỏ thói xấu hết ăn lại nằm chỉ biết phá đồ, đợi đến khi tiểu Bảo lớn lên, nếu thằng bé có tiền đồ có thể quản lý công ty, cô sẽ trả Lâm thị lại cho cháu trưởng nhà họ Lâm.

Mang anh em nhà họ Lâm đi công ty, bố trí cho bọn họ cương vị công việc phù hợp. Lâm Thông làm quản lý nhân viên cấp cao, phải cần một thời gian huấn luyện tăng cường, mà Lâm Á Linh làm thư ký riêng cho Lâm Thông cũng cần học bổ túc trọng điểm, trong lúc nhất thời hai anh em đều có chuyện phải làm, sẽ không chơi bởi lâu lổ giống như trước kia.

Hai người được công ty chính thức thuê mướn, hoàn toàn là thân phận người làm công, mất đi đối xử thiếu gia tiểu thư trước kia, tất cả đều giống như các nhân viên. Ngay cả đi làm trễ hoặc về sớm đều bị cắt tiền lương và tiền thưởng.

Nếu bọn họ không chịu gò bó theo chế độ quy định của công ty, như vậy sau một tháng, tiền lương và tiền thưởng cũng sẽ bị cắt chẳng còn gì cả.

Lâm Tuyết tin tưởng, sau một thời gian ngắn, bọn họ sẽ quen với trạng thái công việc, vì tiền lương và tiền thưởng của mình cũng sẽ bỏ được tính ỷ lại.

Bận rộn toàn bộ một buổi chiều, lúc chạng vạng tối cô nhận được điện thoại của Mạc Sở Hàn. Nhìn dãy số quen thuộc này, tâm tình lập tức trở nên phức tạp.

Cô bố trí cho anh em nhà họ Lâm vào công ty, Mạc Sở Hàn khẳng định nhận được tin tức. Do dự một lát, cô nhận điện thoại.

“Tiểu Tuyết.” Mạc Sở Hàn giống như trước đây gọi nhũ danh của cô, cũng không có bất kỳ khác thường không được tự nhiên nào.

“Vừa đúng tôi có chuyện muốn tìm anh!” Lâm Tuyết nhàn nhạt lên tiếng.

“Chuyện gì?” Giọng của Mạc Sở Hàn mơ hồ như có điều mong đợi, cô đón nhận quà tặng của anh, khiến cho anh rất vui vẻ.

“Tôi nhận bất động sản và công ty của nhà họ Lâm, bởi vì anh thiếu nợ tôi!” Đầu tiên Lâm Tuyết tỏ rõ thái độ của mình, cô cũng không phải vô duyên vô cớ chỗ điểm tốt của anh, mà là anh thiếu cô!

“Anh biết rõ!” Mạc Sở Hàn cẩn thận lựa lời nói, “Nếu như không có em cũng không có Mạc Sở Hàn anh bây giờ, tiểu Tuyết, em là phúc tinh của anh!”

Lâm Tuyết giả bộ như không nghe thấy nửa lời sau của anh, chỉ lạnh lùng nói: “Chỉ có điều tài sản và công ty của nhà họ Mạc và nhà họ Vân thì

tôi không muốn, ngày mai định ủy thác cho luật sư hoàn trả lại cho anh.”

Mạc Sở Hàn trầm mặc một lúc, nói: “Tiểu Tuyết, anh muốn để cho em làm nữ hoàng trong giới kinh doanh!”

“Cám ơn, tôi không có dã tâm lớn như vậy!” Giọng của Lâm Tuyết cực kỳ nhạt nhẽo, hàm chứa lạnh lẽo thấu xương, “Cũng không muốn nhắc lên chút quan hệ nào với anh!”

“Anh không định phá hư gia đình của em, chỉ muốn bồi thường cho em!”

“Nên nhận lấy tôi sẽ không cố ý kiêu cách, không nên lấy tôi tuyệt đối không muốn nhiều hơn một phần!”

Thở dài, Mạc Sở Hàn hơi bất đắc dĩ nói, “Được rồi! Chỉ cần em vui vẻ, chuyện gì anh cũng theo em!”

Đã từng, cô mong ngàn vạn lần, mong đợi anh ngàn y trăm thuận * cô, đến một ngày thật sự như vậy, thì ra tất cả đều đã thay đổi hương vị!

(*) ngàn y trăm thuận: hình dung mọi việc đều thuận theo

“Hiện giờ tôi sẽ liên lạc với luật sư, anh đánh tiếng trước với ông ta đi!” Giọng của Lâm Tuyết rất bình thản, giống như nói chuyện với một người không quan trọng.

Cô không nhìn thấy nụ cười đắng chát của người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia, giữa bọn họ rốt cuộc không yêu không hận, mục đích của anh coi như đạt tới, tối thiểu anh nhượng bộ đổi lấy cô bình tĩnh mà đối xử.

Coi như không có cách nào vẫn hồi lại tình cảm của bọn họ, tối thiểu cô không hề căm hận anh chán ghét anh, anh cuối cùng hòa một ván.

“Được! Cần anh làm cái gì em cứ mở miệng!” Mạc Sở Hàn dừng một chút, lại nói, “Gần đây thân thể cha em không tốt, rất nhớ nhung em, hy vọng có thể nghe một chút giọng nói của em, có thời gian em gọi điện thoại cho ông ấy đi!”

Giật mình thật lâu mới biết rõ cha mà anh đang nói tới là chỉ Hoắc Gia Tường, Lâm Tuyết sa sầm mặt xuống, giọng nói lập tức lạnh lẽo rất nhiều: “Ông ta không phải là cha của tôi!”

“Haizzz!” Trong tiếng cười của Mạc Sở Hàn mơ hồ có vẻ tức giận, “Vì muốn lấy lòng Lương Tuấn Đào mà ngay cả cha ruột cũng không nhận! Coi như em đón ý nói hùa anh ta bằng mọi cách thì như thế nào? Quân đội còn không phải vẫn cách chức chờ điều tra em sao!”

Biết do Lý Ngạn Thành tiết lộ cơ mật, chuyện cách chức chờ điều tra nhìn như cực kỳ bí mật nhưng thật ra đều không phải là chuyện cơ mật gì với đội ngũ cấp cao, ngay cả sĩ quan canh gác tuần tra của đơn vị cũng biết.

Lâm Tuyết hơi thẹn quá thành giận, có lẽ không muốn vẽ nhếch nhác của mình lộ ra trước mặt Mạc Sở Hàn: “Chuyện của tôi có liên quan gì đến anh? Bệnh thần kinh!”

Cô cúp điện thoại, giận đến cả người run cầm cập. Suy nghĩ một chút, có cái gì đáng giận chứ? Mạc Sở Hàn chẳng qua là một người không liên quan, anh ta muốn nghĩ sao thì nghĩ, cô mới lười đáp lại anh ta. Dưới sự hỗ trợ của luật sư, cô rất thuận lợi trả lại toàn bộ công ty và bất động sản của hai nhà Vân, Mạc cho Mạc Sở Hàn.

Luật sư phối hợp như thế, thái độ kiên nhẫn nhiệt tình như vậy, chắc được Mạc Sở Hàn dẫn dò.

Cuối cùng trả hai củ khoai lang nóng bỏng tay về chỗ cũ, Lâm Tuyết như trút được gánh nặng thở ra một hơi. Ngồi một mình trong chốc lát lại

cảm thấy buồn cười, thì ra áp lực của người được tặng cũng có thể lớn như vậy!

Tất cả đều rất hài lòng, cô cảm thấy không có gì thiếu sót. Tiếp theo chính là chuyện thuyết phục cha con nhà họ Lương ngừng chuyển tiền sinh hoạt mỗi tháng.

Về đến nhà, Mộng Mộng vẫn còn ở trong phòng vẽ học bài, nhưng Lương Thiên Dật thì không thấy đâu. Đi hỏi quản gia Trương, biết anh đi đồn cảnh sát, tự mình tìm hiểu tiến triển của vụ án với cục trưởng Phương.

Làm bài tập với Mộng Mộng một lát, Lâm Tuyết nghe người giúp việc nói Lương Trọng Toàn trở về.

Cô cố ý dặn dò người giúp việc chú ý động tĩnh của Lương Trọng Toàn, chỉ cần ông trở lại lập tức báo với cô, không nghĩ tới hôm nay lại trở về sớm như vậy.

Để Mộng Mộng ra ngoài chơi một lát, còn cô đi thư phòng của Lương Trọng Toàn.

Lương Trọng Toàn ngồi trong thư phòng nhắm mắt dưỡng thần, nghe được tiếng gõ cửa, mở mắt, đáp lời: “Đi vào.” Thấy là Lâm Tuyết đẩy cửa đi vào, hơi ngoài ý muốn.

Lâm Tuyết kêu cha, chậm rãi đến gần.

“Ngồi đi!” Lương Trọng Toàn đứng dậy rót cho cô chén nước tinh khiết nhiệt độ bình thường, tự mình dời bước đưa đến trong tay cô.

Liền vội vàng đứng lên nhận, nói tiếng cảm ơn, hai tay Lâm Tuyết nhận ly nước, khẽ uống một ngụm.

“Có chuyện gì sao?” Lương Trọng Toàn biết cô sẽ không vô duyên vô cớ đến thư phòng của ông.

“Đúng vậy.” Lâm Tuyết để ly xuống, ngược mắt lên, thành khẩn nói với Lương Trọng Toàn: “Con muốn thương lượng một chuyện với cha.”

“Con nói đi.” Mặt than của Lương Trọng Toàn khó có được lộ ra nụ cười, chủ yếu vẫn bởi vì thích Lâm Tuyết. Không biết có phải vì Hứa Tịnh Sơ hay không, ông vẫn rất ưa thích cô con dâu này, “Chỉ cần cha có thể làm được, nhất định sẽ giúp con.”

Lâm Tuyết trầm ngâm một lát, chần chừ mở miệng nói: “Là như vậy, khoảng thời gian trước người nhà mẹ con gặp biến cố... Không thể làm gì khác hơn là tạm thời mượn một căn nhà của cha ở tạm.”

“À.” Lương Trọng Toàn hiểu, ngay sau đó gật đầu, “Cha nghe quản gia Trương nói người nhà mẹ đẻ con đã chuyển về rồi, hai người giúp việc bố trí cho bọn họ cũng trở lại rồi. Muốn trả căn nhà lại?”

“Đúng vậy!” Lâm Tuyết hơi xấu hổ, ngượng ngùng nói, “Bất động sản và công ty đều tả về rồi, cho nên không định phiền toái cha nữa.”

Lương Trọng Toàn lơ đãng khoát khoát tay, nói: “Người một nhà không cần nói lời khách khí, phiền toái ở đâu! Bọn họ là người nhà mẹ đẻ của con, khi gặp nạn đưa một tay giúp đỡ là chuyện đương nhiên, không đáng nói tới. Bất động sản và công ty đều trở lại là tốt rồi, cha cũng yên tâm!”

Nghe Lương Trọng Toàn thông tình đạt lý như thế, Lâm Tuyết rất vui mừng, nhân cơ hội yêu cầu: “Cha ngừng việc chuyển tiền sinh hoạt mỗi tháng đi, hiện giờ thật sự không cần!”

Nếu người nhà họ Lâm lấy lại được công ty và tài sản một lần nữa, dĩ nhiên cũng không thiếu khoản sinh hoạt phí này! Lương Trọng Toàn sáng

khoái gật đầu: “Có thể.”

“Cám ơn cha!” Lâm Tuyết đứng lên, nói, “Không quấy rầy cha nghỉ ngơi, con đi ra ngoài trước!”

Xóa bỏ tiền sinh hoạt phí mà Lương Trọng Toàn chi trả, bước tiếp theo chính là Lương Tuấn Đào rồi! Nhưng mà thời gian anh trở về rất muộn, hơn nữa đang giận dữ với cô, xem ra tối nay không chắc có thể nhìn thấy bóng người anh.

Trước khi ngủ, nghĩ ngợi hồi lâu, Lâm Tuyết quyết định chủ động gọi điện thoại cho anh.

Cầm điện thoại kiểu cổ ở trên đầu giường, ấn số của anh, thật lâu, điện thoại mới tiếp thông, truyền ra giọng nói hơi mệt mỏi của Lương Tuấn Đào: “Có chuyện gì sao?”

Nghe nói như thế liền phát tức, chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể tìm anh? Giọng của Lâm Tuyết cũng không tốt: “Có chuyện!”

“Nói đi.” Giọng điệu của anh nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì.

Lâm Tuyết lặp lại một lần nữa với Lương Tuấn Đào lời buổi chiều đã nói với Lương Trọng Toàn, đáng tiếc Lương nhị thiếu hoàn toàn không thông tình đạt lý giống như cha anh. Nghe xong lời của cô, chỉ cười lạnh không nói chuyện.

“Nói với anh đó, anh tỏ vẻ cười lạnh như vậy là có ý gì?” Lâm Tuyết hơi hờn dỗi, người đàn ông này chính là món hàng cắn răng khó chơi, cô cũng đừng trông cậy vào anh có thể dễ nói chuyện giống như cha anh.

“Anh cười cái gì em không biết sao?” Anh khoan thai từ tốn ung dung.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51.2

“Bệnh thần kinh, làm sao tôi biết được trong đầu anh chứa thứ đặc biệt gì!” Lâm Tuyết tức giận.

“Hừ, anh cười em sao không thể chờ đợi như vậy, cánh kiên cường liền muốn bay!” Giọng điệu của anh rất cuộc vẫn có vẻ hờn giận, khề cằn rãnh nói, “Có phải cảm thấy chuyện gì cũng không cần dựa vào anh có cảm giác rất sáng khoái không!”

“...” Đàn ông càn quấy lên đều không thể nói lý sao? Lâm Tuyết thật sự không nói được gì.

“Được! Dù sao người tình cũ của em cho em một khoản khổng lồ như vậy, cũng không thiếu chút tiền này của anh!” Lương Tuấn Đào rất thoải mái nói, “Anh lập tức gọi điện thoại cho ngân hàng ngừng chuyển tiền sinh hoạt phí.”

Dù sao mục đích đã đạt tới, tùy tiện anh nghĩ như thế nào thì nghĩ đi, cô cảm thấy mình không sai.

“Còn có chuyện khác?” Lương Tuấn Đào hỏi.

“Không có.” Lâm Tuyết lạnh lùng.

“Cúp.” Anh nói.

“Được.” Cô nói.

Vì vậy, anh cúp điện thoại thật.

Cầm ống nghe điện thoại, lỗ mũi chua xót, hốc mắt hơi cay, thiếu chút nữa giọt lệ đã rơi.

Gần đây không biết có phải chịu ảnh hưởng của mang thai không, tuyến lệ trở nên đặc biệt phát triển, giống như động một chút lại thích rơi lệ.

Tức giận ném ống nghe vào, cô tiện tay xé khăn giấy lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Cạch!” Cửa phòng ngủ lại bị mở ra, một tay Lương Tuấn Đào cầm điện thoại di động, dáng vẻ xộc xệch đi tới.

“...” Cô không thể tin nhìn anh chăm chăm, thì ra anh đã quay về!

Bước chân chậm chạp tao nhã thong thả đến trước giường, anh tiện tay nhét điện thoại di động lên bàn thấp cách đó không xa, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm không khóa, chỉ chốc lát sau nghe được bên trong truyền ra tiếng đang tắm.

Lâm Tuyết khẽ nắm quyền, tim không bị khống chế thành thịch nhảy loạn. Không thể phủ nhận, trong tức giận có vẻ vui sướng như vậy, chỉ vì tối nay anh về sớm.

Liếc nhìn đồng hồ treo tường vẫn chưa tới chín giờ, thời gian này anh trở về vẫn coi là sớm.

Rất nhanh, Lương Tuấn Đào từ trong phòng tắm ra ngoài, không mặc áo ngủ, bên hông chỉ cột chiếc khăn tắm lớn, cầm khăn lông trong tay tùy ý lau tóc còn ướt.

Anh đi tới trước giường, mùi sữa tắm mát mẻ dễ ngủ chui vào trong mũi cô, thế mà lại khiến cho cô nảy sinh chút khô nóng.

Khi đi nước Pháp, bởi vì cô thích mùi vị cây hoa oải hương (Lavender), về sau khi tắm anh đều đổi thành sữa tắm hương hoa oải hương.

Lau khô tóc, anh tùy tiện vắt khăn lông lên chiếc ghế bằng gỗ thật khắc hoa, sau đó nằm lên giường.

Lâm Tuyết cầm cuốn tạp chí cúi đầu tùy ý lật, thật ra thì những con chữ kia chỉ lay động trước mặt cô, vốn không nhìn thấy dù chỉ một chữ.

“Vợ!” Anh dựa tới, anh vừa mới tắm xong ít đi vài phần khí phách khinh người nhiều thêm vài phần mát mẻ lười biếng.

Thật sự không nói gì, người này dựa vào trước không làm gì khác, trước đưa tay sờ cô.

Lạnh nhạt không tỏ vẻ gì đưa tay gạt từ chối anh thân thiết, cô xoay người sang, tiếp tục “Tập trung” xem tạp chí.

“A.” Lương lão nhị cũng không e ngại cô lạnh nhạt, một lần nữa da mặt dày dán tới, vừa sờ soạng cô vừa nói, “Vợ cảm thấy rất có hứng thú với ngực độn? Sao anh cảm thấy kích cỡ của em rất phù hợp với kích cỡ tiêu chuẩn, cảm xúc cũng rất tốt, không cần phải giày vò nữa!”

Nghe được anh chế nhạo, lúc này Lâm Tuyết mới phát hiện cô thế mà lại chăm chăm nhìn “Say sưa ngon lành” bản quảng cáo độn ngực thật lâu. Xấu hổ!

Ngượng ngùng bỏ tạp chí qua, cô một lần nữa gạt bàn tay không đứng đắn của anh ra, sẵn giọng: “Anh còn không biết xấu hổ chạm vào tôi?”

“Sao lại xấu hổ?” Thủ trưởng Lương rất không hiểu, “Em là vợ anh!” Một câu nói, thiên kinh địa nghĩa!

Cô cắn cánh môi, tròn mắt trong veo hàm chứa u oán, đáng yêu nheo mắt nhìn anh.

“Vợ.” Anh đưa cánh tay sắt ra ôm cô vào trong ngực, khẽ hôn lên gương mặt tinh tế của cô, cười xấu xa nói, “Đừng dùng ánh mắt vô tội như con chó nhỏ nhìn anh, anh sẽ muốn... Ăn thịt chó!”

“...” Thiếu chút nữa bị nước miếng làm sặc, cô tức giận đến chơi liêu dấm lòng ngực anh.

Cười đùa giỡn, khăn tắm bên hông đã tuột xuống, thân thể to lớn đè lên cô. Từ chối tượng trưng mấy cái, cô liền thuận theo.

Không dám quá phóng túng, khi làm anh rất dịu dàng. Chỉ có điều vẫn không khách khí chút nào tròng mấy viên “Dây tây” trên cổ ngọc của cô.

“Anh còn làm!” Lâm Tuyết giận đến hung hăng nhéo anh, hờn giận lên tiếng cãi lại, “Hôm nay em lại mặc áo cổ cao!”

Cổ không tiêu hết, hết cách rồi, trời nóng mà cô chỉ đành phải mặc áo mỏng không tay cổ cao, không biết cho rằng cô ra vẻ trào lưu mới, biết khẳng định cười cô hàng đêm xuân.

“Em mặc áo cổ cao rất đẹp mắt!” Người nào đó không hề cảm nhận được không ổn đối với hành vi của mình, còn nói năng hùng hồn.

“...” Còn có thể nói gì với thứ háo sắc này?

Không thể không nói, tình ái hài hòa chính là thuốc bôi trơn trong tình cảm vợ chồng. Mặc dù có tranh chấp có bất mãn, sau khi sung sướng cá

nước thân mật đầm đìa một trận xong, hai thân thể trẻ trung áp sát vào nhau, tất cả tranh chấp đều không có ý nghĩa gì nữa.

“Vợ.” Anh ngậm vành tai y hệt ngọc châu của cô, quyến rũ thì thầm.

“Ừ.” Cô khép rèm mi, không hề để ý lên tiếng.

“Hôm nay có liên lạc điện thoại với tên cận bã Mạc Sở Hàn kia không?” Hỏi cô.

“...”

“Có nói thành thật giao phó, thẳng thắn được khoan hồng!” Thủ trưởng Lương lấy phong phạm lãnh đạo, nghiêm nghị thăm vấn.

“Có.” Cô lật người, làm ổ trong vòng ngực rộng rãi to lớn của anh, đưa tay vuốt ve cơ bắp lồng ngực bền chắc vạm vỡ, “Em trả tài sản của hai nhà Mạc, Vân cho anh ta rồi!”

“Ừ!” Bàn tay to vẫn còn chưa xoa nắn cô đủ, anh gật đầu khen, “Làm tốt lắm!”

Đoán chừng anh cũng nghe được chút động tĩnh, nếu không tối nay sẽ không có thái độ như vậy đâu! Lâm Tuyết hơi hậm hực hỏi: “Có phải anh phải người theo dõi em không.”

“Không có.” Anh lên tiếng phủ nhận, lại ngay sau đó bổ sung thêm một câu, “Chỉ có điều chuyện em làm cũng không thể gạt được anh!”

Vậy chính là cho người theo dõi cô! Lâm Tuyết bấm anh một cái, cảnh cáo: “Em là vợ của anh, không phải phạm nhân!” Dừng một chút, cũng học giọng điệu của anh bổ sung thêm một câu, “Cũng không phải người dưới quyền anh!” Dù sao cũng bị tạm thời cách chức chờ điều tra rồi, dường như thủ trưởng Lương không quản được cô!

Mở ánh mắt sáng rực ra, anh thoáng nhú mày, nhéo chóp mũi cô nói: “Còn không phải sợ em đồ không lương tâm này bị đàn ông thói dụ đi sao!”

“Em nào có dễ dàng bị dụ đi như vậy?” Lâm Tuyết dờ khóc dờ cười, đăm người đàn ông còn nhỏ hơn phụ nữ này, nói, “Anh đừng cả ngày nghi thần nghi quỷ!”

“Anh nói cho em biết Lâm Tuyết, trước khi trèo tường nhớ áng chừng lá gan của em!” Nói xong lại nghĩ tới lá gan của cô luôn mập, vội thêm một câu tỏ vẻ cảnh cáo, “Nếu bị anh bắt được giam em một năm, mỗi đêm phục vụ gia ít nhất mười lần!”

“Phì, anh nói hươu nói vượn đi!” Lâm Tuyết đánh anh một quyền, le lưỡi chế nhạo nói, “Mười lần? Anh được không?”

“Sao lại không được?” Lương lưu manh háo sắc một lần nữa lật người đè lên cô, đầy sự uy hiếp đe dọa chống đỡ cô. Trình độ đói khát của anh bây giờ, hận không thể cả đêm không ngủ không nghỉ. Vuốt bụng của cô, thở dài nói, “Chờ vật nhỏ này ra đời, nhìn xem anh có bổ sung toàn bộ mất mát trong khoảng thời gian này không! Làm khiến cho em muốn cầu xin tha thứ cũng không được!”

Nhìn vẻ nhần tâm căn răng nghiêng lợi này của anh, rõ ràng nén lấy một hơi! Lâm Tuyết lưỡi phải so đo với anh, liền ôm eo khỏe của anh một lần nữa khép mắt lại.

Cảm giác cùng ôm nhau ngủ với anh thật tốt, lo âu buồn phiền những ngày này trở thành hư không, trong lòng đặc biệt thực tế.

Dần dần, hô hấp của cô trở nên khê đều đặn, hoàn toàn chìm vào mộng đẹp.

Ôm lấy cô, anh hết hôn tóc cô lại hôn giữa hai chân mày cô. Tranh chấp với cô trở nên buồn cười như vậy, thật ra thì cõi đời này còn có cái gì sung sướng hơn hạnh phúc hơn quan trọng hơn giờ phút này khi ôm cô vào trong ngực, nhìn cô điềm tĩnh ngủ chứ? dfienddn lieqiudoon

Đã có cô, đây là hạnh phúc mà cả quãng đời còn lại của Mạc Sở Hàn cũng không thể sánh bằng, anh cũng đừng quá tích cực!

Anh nên rõ ràng cô là người phụ nữ như thế nào, nên làm như thế nào cũng không cần anh tới dạy. Hôm nay nghe được người dưới báo Lâm Tuyết đã trả lại tài sản của hai nhà Vân, Mạc, trong lòng anh thật vui mừng, thì ra cô rất hiểu được mất.

Tối nay cố ý về sớm một chút với cô, chỉ có điều vừa vào cửa thì nhận được điện thoại của cô khiến cho anh hơi không vui. Cô lại muốn hủy bỏ chuyện anh tiếp tục cung cấp phí sinh hoạt cho người nhà họ Lâm, thì ra cô hiểu thẳng như vậy. Vừa khâm phục cô lại không biết nên làm như thế nào, dĩ nhiên còn là tình yêu dịu dàng nồng đậm đến không thể tan được.

Yêu cô, sẽ nhẫn nhịn nhân nhượng cô; yêu cô, sẽ nghĩ cách dụ dỗ cô vui vẻ trên chốc cô cười; yêu cô, liền bằng lòng bỏ ra thay đổi vì cô!

Anh không còn là Lương Tuấn Đào duy ngã độc tôn của quá khứ, anh biết vợ yêu của anh là cô gái có cá tính có chủ kiến, bởi vì yêu cô, anh bằng lòng tôn trọng tất cả quyết định của cô!

Những ngày này, Lương Thiên Dật vẫn bận rộn điều tra căn cứ tình huống có liên quan đến Vân Đóa vào hai năm trước, bởi vì anh đi đứng bất tiện, Lâm Tuyết liền thay anh chạy đi đồn cảnh sát dò thăm đủ loại tin tức.

Lương Thiên Dật luôn biết ơn Lâm Tuyết dốc sức hỗ trợ, thái độ đối với cô tốt hơn nhiều. Mặt khác, bởi vì Lâm Tuyết bận rộn điều tra vị trí Vân Đóa, nên quan tâm không tới việc học cho Mộng Mộng, Lương Thiên

Dật liền xung phong nhận việc dạy Mộng Mộng học bài, làm phụ đạo bài tập cho cô bé.

Anh thuộc về người có tính chậm chạp (di truyền từ cha anh Lương Trọng Toàn), làm việc có kiên nhẫn, dạy Mộng Mộng lại đâu ra đấy, rất tỉ mỉ đến nơi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51.3

Lưu Mỹ Quân nhìn thay đổi của Lương Thiên Dật ở trong mắt mà vui ở trong lòng, thằng bé không hề đưa đám chán chường nữa, không hề tự giận mình nữa, cả người cũng đổi thành người có sức sống mới tinh.

Gần đây Lâm Tuyết ở nhà nghỉ ngơi, tiếp xúc với Lương Thiên Dật rất nhiều, Lưu Mỹ Quân theo bản năng hoài nghi thay đổi của con trai có liên quan đến Lâm Tuyết. Ngoài vui sướng lại hơi lo lắng, khi gặp Lương Thiên Dật, thì vô ý nói bóng nói gió.

“Máu ghen của em trai con quá lớn, cũng bởi vì Lưu Dương có ý tứ với Lâm Tuyết, mà nó ba phen bốn lượt tìm Lưu Dương náo loạn... Hai mẹ bây giờ nhìn bác con cũng ngượng ngùng!” Lưu Mỹ Quân nói như vậy với con trai.

Lương Thiên Dật đang dạy Mộng Mộng viết chữ, nghe được lời của mẹ, cũng không ngẩng đầu lên.

Lưu Mỹ Quân cho rằng con trai không nghe thấy, tới gần hai bước, thở dài nói tiếp: “Ban đầu khi Lâm Tuyết mới tới nhà chúng ta, con có ý tứ với con bé mở miệng muốn con bé thật tốt, khi đó em trai con còn chướng mắt con bé! Bây giờ đã thành em dâu của con, mẹ thấy con...”

“Tuần Đào chướng mắt mới khiến con muốn?” Lương Thiên Dật ngẩng đầu lên, đột nhiên trừng mắt nhìn mẹ mình.

“Mẹ không phải có ý này!” Lưu Mỹ Quân chỉ sợ lại xúc phạm vào tính tình của con trai, tranh thủ thời gian giải thích, “Mẹ nói là... Con chú ý một chút, đừng thân cận con bé quá, tránh cho em trai con hiểu lầm sẽ không tốt!”

“Hừ!” Anh khinh thường hừ lạnh, “Con lại không làm cái gì!”

“Mẹ chưa nói con làm cái gì, đây không phải là nhắc nhở con sao!” Lưu Mỹ Quân đi tới trước mặt Mộng Mộng, nhìn con bé cầm bút tô tranh, liền bất mãn bĩu môi, nói với con trai, “Sao con lại dạy con bé viết chữ? Trực tiếp đưa đến nhà trẻ để giáo viên dạy không phải xong rồi sao!”

Con trai bà sao mà quý giá, lại làm nghĩa vụ gia sư cho con nhóc hèn mọn như vậy, thật sự khiến cho bà căm giận.

“Lâm Tuyết nói mùa thu để con bé đi nhà trẻ, hai tháng này ở nhà tự học!” Lương Thiên Dật cúi đầu chỉnh lại chữ Mộng Mộng viết sai, rất ôn hòa kiên nhẫn.

Lưu Mỹ Quân rất không vui nói: “Sao con giống như em trai con vậy, chuyện gì cũng nghe con bé? Lời của con bé là thánh chỉ?”

“Không phải thánh chỉ!” Lương Thiên Dật nhàn nhạt nhìn mẹ mình, “Chỉ có điều lời cô ấy nói việc cô ấy làm đều thật sự đáng tin!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng hội nghị cấp cao của quân đội, Lương Tuấn Đào đang trên bục phân tích báo cáo cơ mật quân đội.

“Hai năm gần đây, đế quốc ma túy ‘tổ chức NT’ mới quật khởi ở Đông Nam Á, trải qua điều tra căn kẽ, cơ bản có thể xác định cứ điểm sản xuất ma túy lớn thứ hai ở giữa ‘Lưỡi liềm vàng’. tổ chức NT hung hăng ngang ngược hơn Hắc Nha ở tam giác vàng, rất có tư thế kẻ đến sau ở trên...”

Bùi Hồng Hiên ở bên cạnh đứng lúc bố sung, nhóm quân đội cấp cao nghiêm túc lắng nghe, biết chiến dịch mới lại phải khai hỏa rồi.

“Từ tam giác vàng truyền đến tình huống mới nhất, Triệu Bắc Thành không chế cứ điểm phát triển thế lực rất thuận lợi, dưới ủng hộ phối hợp của Thạch Vũ, chung quanh khu vực khai thác mỏ trăm dặm không ai dám nhúng chàm đặt chân. Mặt khác thế lực của Tào Dịch Côn từng bước phát triển, chỉ cần bọn họ giúp đỡ trợ giúp lẫn nhau, có thể chống lại Hắc Nha. Chỉ có điều, trong thời gian ngắn có muốn đấu với Hắc Nha hay không thì còn cần lãnh đạo quân đội phê chuẩn.”

Thảo luận xong, Bùi Hồng Hiên ra quyết định: “Tạm thời nuôi quân tích tụ nhuệ khí, không gấp gáp sống mái với nhau. Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh chỉ một giờ, để cho bọn họ làm xong chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào, làm xong chuẩn bị đánh nhau lâu dài!”

Lương Tuấn Đào trầm ngâm một lát, vẫn nói chuyện thay Triệu Bắc Thành: “Tiểu Triệu định cuối năm trở lại kết hôn, cậu ấy nói chờ kết hôn xong yêu cầu quân đội phái người khác qua thay thế cho cậu ấy!”

“Khó khăn lắm mới ổn định được cục diện, lại thay cái gì mà thay? Thay lại một người còn có thể hòa hợp với Thạch Vũ sao! Lại nói, luôn thay đi đổi lại không có lợi cho ổn định lòng quân!” Bùi Hồng Hiên rất không vui mừng, cau mày thành hình chữ Xuyên (川), một hồi lâu mới hừ nói, “Nói cho Triệu Bắc Thành, lãnh đạo quân đội sau khi suy tính sâu xa quyết định không phê chuẩn đơn xin của cậu ta!”

Lương Tuấn Đào hơi bất mãn với việc Bùi Hồng Hiên vô đoán, dù sao Triệu Bắc Thành là người của anh, hơn nữa lần này cũng vì thay anh gánh vác mới ở lại tam giác vàng. Lập tức, hừ lạnh nói: “Tiểu Triệu yêu cầu có lý do đằng hoàng, ai mà không kết hôn? Chẳng lẽ Hắc Nha còn không nhớ được, cậu ấy sẽ vẫn phải ở đó cô độc? Những lãnh đạo quân đội có vợ có con, dĩ nhiên không lĩnh hội được tâm tình của người trẻ tuổi!”

“Hừ!” Bùi Hồng Hiên cũng hừ một tiếng, trầm gương mặt tuấn tú xuống, lạnh lùng nói, “Quân đội cực kỳ khen ngợi Triệu Bắc Thành, trừ cho cậu ta thăng liền hai cấp quân hàm, còn điều cả vợ chưa cưới của cậu ta qua! Nếu như tôi nhớ không lầm, vợ chưa cưới của cậu ta cũng ở trong quân đội!”

“Đúng, là liên trưởng Đỗ Hâm Lôi của đội y tế đoàn Phi Ưng!” Có người đáp lại.

“Người trẻ tuổi chỉ biết thân cận với vợ, tất cả nhiệm vụ trách nhiệm đều không để trong lòng!” Bùi Hồng Hiên rất bất mãn nhìn Lương Tuấn Đào, nói tiếp, “Nói cho kẻ mê vợ kia, đưa vợ qua cho cậu ta, đừng luôn nghĩ đến trở về! Cuối năm quân đội có thể làm thủ tục tiến hành đăng ký kết hôn cho bọn họ, cuộc sống của bọn họ ở bên kia cũng có thể cứ trôi qua theo lẽ thường, chỉ có điều trong vòng hai năm không thể mang thai!”

“...” Mọi người im lặng một trận, trong lòng đều cảm thấy không nói gì. Vì để lôi kéo Triệu Bắc Thành tiếp tục nán lại tam giác vàng, quân đội quyết định trực tiếp vận chuyển vợ bằng đường hàng không qua cho cậu ta! Quả thật, trừ Tào Dịch Côn ra, ai có thể mười năm như một ngày nằm vùng ở tam giác vàng? Không điên mới là lạ!

Lương Tuấn Đào biết Bùi Hồng Hiên chỉ cây dâu măng cây hòe là hướng về phía mình! Bĩu môi, giả bộ như nghe không hiểu.

“Nếu Đỗ Hâm Lôi là liên trưởng y tế, sau khi cô ấy đi qua đối Vân Phàm trở lại đi!” Bùi Hồng Hiên sắp xếp xong, phất tay một cái, ý bảo Lương Tuấn Đào tiếp tục.

“Thân phận lão đại tổ chức NT thần bí, gần như chưa từng ai nhìn thấy diện mạo thật của anh ta! Trải qua một thời gian ngắn điều tra thu thập chứng cứ, tập trung vào người này là mục tiêu hiểm nghi lớn nhất!” Lương

Tuấn Đào chạm lên màn hình siêu lớn vượt qua một cái, trên hình ảnh nhảy ra hình toàn thân của một người đàn ông.

Số tuổi người đàn ông này xấp xỉ Lương Tuấn Đào, tướng mạo anh tuấn sáng sủa, thân hình cao to, sắc mặt lạnh lùng, giống như từ chõi người ngoài ngàn dặm.

Không ngờ lão đại tổ chức NT lại trẻ tuổi không ngờ như vậy, hơn nữa tuấn tú phi phàm ngoài dự đoán. Đã có người nhận ra thân phận của người đàn ông này, không khỏi kinh ngạc bật thốt lên: “Người này không phải là...”

Rốt cuộc vẫn không nói tên người này ra, bởi vì người này có quan hệ không tầm thường với Lý Ngạn Thành.

“Không sai!” Bùi Hồng Hiên ngồi ở đó vuốt cằm, khẳng định nghi ngờ của mọi người, “Người này tên Mạc Sở Hàn, là con nuôi của thượng tướng quân đội Lý Ngạn Thành!”

Lấy được xác nhận, mọi người đều bàn luận âm ỉ, bị tin tức mang tính nổ tung này làm cho rung động đến.

Lý Ngạn Thành là lão tướng quân nhiều năm, có uy vọng cực cao ở quân đội. Không ngờ con nuôi của ông lại là lão đại của tổ chức NT, đây quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Cũng may hôm nay Lý Ngạn Thành không có ở đây, nếu không mặt mo khẳng định không có chỗ đặt. Có lẽ chính là cân nhắc vấn đề này, nên hội nghị hôm nay mới không để cho Lý Ngạn Thành tham gia.

“Người này tên là Mạc Sở Hàn, là con trai độc nhất của Mạc Cảnh Sơn của công ty tư nhân Mạc thị, sau khi công ty gia tộc phá sản, anh ta bị buộc lưu vong nước ngoài. Ở nước Thái, anh ta biết được cha con nhà họ

Hoắc là thủ lĩnh nòng cốt Hắc Nha, hơn nữa kết giao với bọn họ, trở thành thành viên nòng cốt của tổ chức Hắc Nha.”

“Sau đó, Mạc Sở Hàn làm dừng tướng được cha con nhà họ Hoắc phái đi khu sản xuất ma túy lớn thứ hai, trong thời gian ngắn ngủi đoạt lấy chỗ trùm buôn thuốc phiện! Anh ta đang thành lập vương quốc ma túy khổng lồ ở Lưỡi liềm vàng, vơ vét vô số của cải. Về phần anh ta hoàn toàn độc lập, hay chịu sự khống chế của cha con nhà họ Hoắc, đang còn đợi điều tra rõ ràng!”

Thình thoảng có người giơ tay phát biểu, mọi người khiếp sợ lại mới lạ với việc lão đại tổ chức NT bị vạch trần diện mạo thật vào hôm nay, đồng thời cũng hiểu, người này bị vạch trần thân phận chân thật, sợ rằng cuộc đời này không cách nào đặt chân vào lãnh thổ quốc gia nữa bước rồi!

Lương Tuấn Đào không có cảm giác gì với khuôn mặt tỏa sáng trên màn hình, thỏa thuê mãn nguyện, với việc phá hủy hoàn toàn tổ chức NT, anh còn có hứng thú lớn hơn với Hắc Nha của nhà họ Hoắc.

Thật ra thì đã sớm nghi ngờ Mạc Sở Hàn này, nhưng anh vẫn giữ được bình thản. Anh nén lấy một hơi với kẻ địch kiên tình địch này, thề ngày ra tay chính là lúc Mạc Sở Hàn bị hủy diệt!

Mạc Sở Hàn vì báo thù, sau khi trở về tiến hành trả thù tàn khốc với hai nhà Vân Lâm.

Chẳng những ép hai nhà cùng đường, còn vì lấy được cưng chiều của Lý Ngạn Thành, dùng kế độc hại chết con yêu của Lý Ngạn Thành là Lý Huy.

Tai nạn xe cộ thảm thiết hai năm trước thật ra là một mũi tên hạ hai con chim, vừa trừ đi Lý Huy là cái đinh trong mắt, lại khiến Lương Thiên Dật bị tàn phế.

Cũng bởi vì lúc ấy Lương Thiên Dật và tiểu thư Vân Đóa nhà họ Vân bàn chuyện cưới gả, vì chia rẽ đôi tình nhân này, không để cho nhà họ Vân và nhà họ Lương kết thân, anh ta hạ độc thủ này!

Thù này không đội trời chung, sao anh có thể bỏ qua cho anh ta! Còn có Mạc Sở Hàn ba lần bốn lượt tổn thương Lâm Tuyết, bây giờ lại vô liêm sỉ cầm tiền đến mua niềm vui của Lâm Tuyết!

Thù mới hận cũ hoàn toàn ở chung một chỗ, anh muốn nghiền nát xương cốt anh ta thành tro khiến cho anh ta vào trong địa ngục trọn đời không thể siêu sinh thì không bỏ qua!

Chủ động xin đi tam giác vàng giết giặc, anh cũng vì thu thập chứng cứ. Mục tiêu chân chính thật ra là Mạc Sở Hàn, anh nhìn anh ta không vừa mắt không phải chỉ trong ngày một ngày hai rồi!

Quan hệ giữa Lâm Tuyết và Hoắc Gia Tường vừa đúng cho anh một lý do và lấy cớ rút lui, anh hạnh phúc mà dẫn cô trở về, không mang tới bất kỳ hoài nghi.

Mạc Sở Hàn người này còn tự cho là rất bí ẩn, lại chẳng biết xấu hổ đi theo sát Lâm Tuyết lấy tướng, vọng tưởng tro tàn lại cháy.

Anh thờ ơ lạnh nhạt, mím môi cười nhạt, trước hết cứ để cho người này đắc chí, chờ thời cơ đến, anh tự nhiên sẽ khiến anh ta vạn kiếp bất phục!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 97: Người Thân Từ Phương Xa Tới

Chạy tới đồn cảnh sát nhiều lần, Lâm Tuyết dần quen thuộc với người của đồn cảnh sát. Trong đó có một vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi tên là Hạ Giang Nam, để lại cho cô ấn tượng cực kỳ tốt.

Phó cục trưởng Phương giao vụ án điều tra Vân Đóa lại cho Hạ Giang Nam, hơn nữa dặn dò mọi cách cậu ta phải nghiêm túc điều tra.

Hạ Giang Nam trẻ tuổi anh tuấn lại tài hoa xuất chúng, dưới mặt ngoài nho nhã ôn tồn là cách làm mạnh mẽ vang dội, rất được lãnh đạo ưu ái và coi trọng.

Bởi vì phó cục trưởng Phương cố ý dặn dò, Hạ Giang Nam dĩ nhiên cực kỳ ra sức, thời gian ba bốn ngày lại điều tra được không ít đầu mối có ích.

Anh nói, hai năm trước khoảng thời gian Vân Đóa ra nước ngoài, nếu xảy ra bất trắc ở trong nước, trong bệnh viện nhất định điều tra được hồ sơ.

Quả nhiên, trải qua mấy ngày sàng lọc chọn lọc, cuối cùng điều tra được tên tuổi Vân Đóa ở trong một bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em tầm thường.

Tên họ số tuổi tất cả đều phù hợp, trong hồ sơ bệnh án viết tên bệnh rối loạn tâm thần.

Bệnh rối loạn tâm thần tại sao lại chạy đến bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em điều trị? Điều này hiển nhiên không phù hợp với lẽ thường.

Vì vậy, tiến thêm một bước điều tra cẩn kẽ, khi tra tới bác sĩ trưởng của Vân Đóa rốt cuộc có manh mối. Vị bác sĩ trưởng kia là dì họ của Vân Đóa, quan hệ không giống bình thường.

Nói cách khác, có cửa sau là bác sĩ trưởng, Vân Đóa điều trị trong bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em cũng có thể tùy ý sửa đổi, không để cho người ngoài nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Nếu năm đó Vân Đóa thật sự bị thay phiên cưỡng hiếp dữ dội, bị thương nhất định nghiêm trọng.

Làm một danh môn khuê tú, chuyện như vậy hết sức mất mặt, truyền đi nhà họ Vân sẽ không còn mặt mũi.

Vì giữ bí mật điều trị, chọn trúng bệnh viện chỗ dì họ Vân Đóa làm việc, do vị thân thích kia tự mình tới điều trị cho cô, như vậy mới có thể thành công lừa gạt được mắt người ngoài, bảo toàn danh dự của cô ấy.

Suy luận đứng vững gót chân rồi, tiếp theo chính là thu gom chứng cứ thực tế.

Thình thoảng Lương Thiên Dật cũng gọi điện thoại tới hỏi thăm tiến triển của vụ án, Lâm Tuyết nói đang điều tra, cũng không nói cho anh biết phát hiện được tình huống mới, sợ anh không chịu nổi đả kích lại ảnh hưởng tới cảm xúc.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Tuyết và Hạ Giang Nam cùng đến bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em, biết được bác sĩ trưởng khoa sản kia đã về hưu.

Bọn họ lại không sợ rườm rà, thông qua đường dây hai bên chính phủ và dân chúng lấy được chỗ ở của bác sỹ phụ khoa. Hạ Giang Nam tìm được vị bác sỹ phụ khoa đã về hưu kia, hỏi cặn kẽ tình huống điều trị của Vân Đóa trong bệnh viện năm đó, ánh mắt vị bác sỹ kia đảo nhanh nói lời quanh co, cũng không muốn tiết lộ sự thật.

Lâm Tuyết hiểu bà bởi vì có suy nghĩ bảo toàn cho danh dự của cháu gái, thương lượng một chút với Hạ Giang Nam, quyết định gặp mặt riêng với vị bác sỹ kia.

Mang theo chút thuốc chăm sóc sức khỏe, gõ cửa nhà bác sỹ kia, vị nữ bác sỹ kia nhìn thấy cô liền cau mày, từ chối nói: “Đều đã nói với mấy người rồi, Vân Đóa thật sự bị tổn thương thần kinh, lại nói con bé ở bệnh viện chăm sóc sức khỏe không lâu, đã ra nước ngoài điều trị rồi!”

“Dì, cháu và Vân Đóa là chị em tốt, một lần nữa điều tra vụ án này là vì muốn lấy lại công đạo thay cô ấy! Chẳng lẽ dì trơ mắt nhìn cô ấy khi không chịu thiệt thòi sao?” Lâm Tuyết biết lấy tình cảm tác động.

Nữ bác sỹ kia thở dài, hồi lâu mới nói: “Đã qua lâu như vậy, lại bùng nổ ra ngoài, không tốt cho danh dự của con bé, dù sao... Con bé vẫn còn là con gái chưa chồng!”

Nghe xong lời nói có nhiều ngụ ý này, Lâm Tuyết đương nhiên không để cho bà lảng tránh, vội vàng nói: “Cháu bảo đảm vụ án này sẽ bí mật điều tra, sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của cô ấy! Năm đó Vân Đóa đáng thương gặp phải tổn thương lớn như vậy, không thể ngậm bồ hòn không được, nhất định phải khiến hung thủ đền tội!”

Thấy thái độ thành khẩn của Lâm Tuyết, nữ bác sỹ liền mời cô vào trong nhà. Do dự liên tục, vẫn hơi không yên lòng: “Cháu nhất định phải bảo đảm không thể để lộ ra! Nếu không... Danh dự của đứa nhỏ này xong rồi!”

“Cháu biết rõ!” Lâm Tuyết gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói chi tiết cho nữ bác sỹ, “Dì, cháu thấy dì thương yêu Vân Đóa như vậy cháu rất vui mừng, cô ấy là một cô gái tốt đáng yêu! Thật ra thì vụ án này là do cháu nhận lời nhờ vả của anh chồng Lương Thiên Dật mới tham dự điều tra! Anh chồng cháu rất thích Vân Đóa, cũng không ghét bỏ cô ấy, chỉ có điều thương cho cô ấy gặp phải sự tình như vậy, thề nhất định phải lấy lại công đạo cho cô ấy!”

Nữ bác sỹ biết được thân phận của Lâm Tuyết, đồng thời biết được anh chồng của cô chính là Lương đại thiếu gia Lương Thiên Dật, không khỏi vui buồn lẫn lộn. Nghe mẹ Vân Đóa nói, Vân Đóa vẫn yêu say đắm đại thiếu gia nhà họ Lương, chỉ có điều không được tiếp nhận, vẫn rất khổ sở.

“Haizzz, thật ra thì mẹ Vân Đóa chưa chết... Bà ấy nói không tận mắt nhìn thấy hai đứa con lập gia đình, bà thế nào cũng không nuốt trôi!” Nữ bác sỹ thoáng tiết lộ một ít tin tức quan trọng.

“Cháu biết rõ!” Trên mặt Lâm Tuyết không hề có ve kinh ngạc, cô mỉm cười nói, “Mẹ Vân là mẹ nuôi của cháu, cháu biết rõ bà không chết! Khoảng thời gian nhà họ Vân gặp rủi ro, vì tránh né kẻ thù, bà mới giả vờ chết!”

Thì ra cô ấy đều biết! Nữ bác sỹ rất cuộc đã tin tưởng Lâm Tuyết có quan hệ thân mật không tầm thường với nhà họ Vân, hơn nữa nhìn ánh mắt và giọng nói chuyện của cô đều thật lòng ân cần với Vân Đóa.

Hai người lại nói chuyện với nhau mấy câu, nữ bác sỹ rất cuộc nói ra sự thật với cô.

“... Không sai, là bị người thay phiên hãm hiếp dữ dội, đáng vẻ lúc ấy rất thảm! Haizzz, dì tự mình kiểm tra điều trị cho con bé, phía dưới cũng bị

xé rách... Chảy nhiều máu, cũng may điều trị kịp thời bảo vệ tử cung, cũng không biết có thể ảnh hưởng tới thụ thai sau này không!”

Lâm Tuyết khiếp sợ nghe, mặc dù đã sớm đoán được sự thật như vậy, nhưng chính tai nhận được chứng thực, lòng của cô vẫn co rút đau đớn. Thật sự không ngờ Mạc Sở Hàn độc ác như vậy, vì đạt được tâm nguyện của bản thân, tàn nhẫn tổn thương cô gái đơn thuần xinh đẹp đáng yêu như vậy!

Cắn môi, cô thầm quyết định trong lòng, chờ tra rõ sự tình, nhất định phải đưa anh ta ra công lý!

Chuyện lúc trước có thể một bút xóa bỏ, cô cũng tha thứ cho anh ta tổn thương cô, nhưng chuyện Vân Đóa phải có ý kiến!

“Mẹ của con bé cứ khóc thối, liên tục dặn dò di không thể tiết lộ ra ngoài, dù sao con bé chưa lấy chồng! Di tự mình làm kiểm tra điều trị cho con bé, ngay cả y tá cũng không cho nhúng tay vào... Cũng may chảy nhiều máu kịp thời ngừng, không động thủ thuật, nếu không không giấu được!”

Lâm Tuyết nắm quyền, trong mắt trong veo tràn đầy đau thương và khổ sở.

“Ở bệnh viện một tuần lễ, vốn thoát khỏi nguy hiểm, chỉ có điều cảm xúc tương đối hồngбет. Con bé khóc suốt, có một chút động tĩnh đều sợ đòi mạng, điên cuồng gào thét chói tai không yên bình được trong chốc lát, ngay cả lúc ngủ cũng thường mơ thấy ác mộng khóc tỉnh. Thật ra thì nói con bé điều trị ở khoa tâm thần cũng không phải nói dối, bác sỹ của khoa tâm thần thật sự tham gia điều trị!”

“Bởi vì bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em là bệnh viện nhỏ, khoa tâm thần chỉ là phụ, điều trị không phải rất chuyên nghiệp. Đợi

đến khi cảm xúc của con bé ổn định một chút, người của nhà họ Vân lại chuyển con bé tới bệnh viện nước ngoài lớn hơn làm điều trị!”

Hoàn toàn thống nhất với suy đoán của bản thân! Lâm Tuyết trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Cô ấy quên mất tất cả chuyện xảy ra trước khi ra nước ngoài, có phải là mất trí nhớ lựa chọn không?”

“Chuyện này... Dì cũng không rõ ràng lắm! Dù sao lúc đi cảm xúc của con bé căn bản ổn định lại, giống như quên chuyện kia. Con bé không đề cập đến, dĩ nhiên người khác càng không thể nào nói ra!”

Thời gian Vân Đóa nán lại trong bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em không lâu, chủ yếu vẫn điều trị phương diện phụ khoa bị thương, cho nên nữ bác sỹ không phải rất hiểu rõ phương diện tinh thần của cô ấy.

Lấy được một tài liệu chứng cứ có tác dụng nhất định này, Lâm Tuyết đứng dậy bắt tay nói tạm biệt với nữ bác sỹ: “Cám ơn dì tích cực phối hợp, chờ khi tình tiết vụ án rõ ràng bắt được hung thủ, sẽ đến thông báo cho dì!”

Vị bác sỹ này yêu thương và thương tiếc Vân Đóa đều là thật lòng, dĩ nhiên hy vọng bắt được hung thủ năm đó gieo họa cho Vân Đóa. Lập tức gật đầu, nói: “Hy vọng hung thủ có thể sớm ngày đền tội, haizz, đứa bé kia... Quá đáng thương!”

Giao bản ghi âm cho Hạ Giang Nam, liên tục dặn dò anh ta phải chú ý công tác bảo mật, nếu tiết lộ ra ngoài, sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng tiêu cực với danh dự của Vân Đóa.

Hạ Giang Nam nho nhã cười một tiếng, chắc chắn nói: “Tôi làm việc, em yên tâm!”

Lúc này điện thoại của Lâm Tuyết chấn động, cô lấy ra vừa nhìn là Lương Thiên Dật gọi tới, liền nhận. Đối phương hỏi thăm mấy câu tiến triển của vụ án, Lâm Tuyết nói khi về sẽ nói cặn kẽ với anh.

Cúp điện thoại, Hạ Giang Nam vẫn cười tủm tỉm nhìn cô, khen: “Không nhìn ra em còn có tiềm chất làm cảnh sát!”

Lâm Tuyết khẽ mím môi, nhân cơ hội nói: “Hiện giờ em đang bị bên quân đội cách chức chờ điều tra! Những lãnh đạo kia thật sự khiến cho em uất nghẹn, một người ra mặt chủ trì công đạo cho em cũng không có! Khiến cho em đau lòng, em thật sự định đi ăn máng khác!”

“Tới đồn cảnh sát đi!” Hạ Giang Nam cũng có ham mê đào trụ cột, xem ra đều là bệnh chung của tất cả nhân vật cấp lãnh đạo. Anh cười híp mắt nhìn Lâm Tuyết, khen, “Nhìn cách em xử lý vụ án rõ ràng đâu vào đấy, tuyệt đối là một cảnh sát tốt!”

“Được!” Lâm Tuyết quả thật nghiêm túc suy nghĩ, cô cười một tiếng, “Chờ em sinh xong đứa bé, liền bắt đầu làm thủ tục điều chuyển!”

Lúc này thái độ của Hạ Giang Nam rất nhiệt tình: “Có chỗ nào cần giúp một tay em cứ nói với tôi, cha tôi là lãnh đạo rất có tiếng tăm trong giới cảnh sát, do ông ấy ra mặt làm tuyên chuyển công tác sẽ không có trở ngại gì.”

Lâm Tuyết thở dài, có tên Lương Tuấn Đào kia ngăn cản, đoán chừng quyền lợi lãnh đạo gì đó cũng làm không tốt.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52.2

Từ trình độ nào mà nói, tam giác vàng cực kỳ giàu có, bởi vì nó ẩn chứa tài nguyên lớn đến khiến cho người đời chắc lưỡi hít hà, mua bán ma túy là buôn bán có lợi nhuận hậu hĩnh, mà trong số trùm buôn thuốc phiện lớn lớn nhỏ nhỏ tập trung không đếm được, bọn họ gần như mỗi một người đều phú khả địch quốc *.

(*) phú khả địch quốc: Giàu hơn cả đất nước -> vô cùng giàu có.

Nếu trên bảng xếp hạng nhà giàu nhất chịu nhét trùm buôn thuốc phiện vào phạm vi xếp hạng, như vậy mấy trùm buôn thuốc phiện ở tam giác vàng đều đỗ trạng nguyên.

Nhưng mà, ở một góc độ khác mà nói, tam giác vàng cực kỳ nghèo khó, bởi vì của cải làm người ta đỏ con mắt đều thâm tóm trong tay số ít trùm buôn thuốc phiện, phần lớn địa phương cuộc sống của người dân đều nghèo túng, thường giãy giụa trong ranh giới nghèo khó.

Nơi này giao thông bế tắc, kinh tế rơi vào phía sau, cư dân địa phương chủ yếu lấy trồng trọt anh túc mà sống, tuy nói vật này có thể mang đến cho buôn lậu ma túy tiền lời kếch xù, nhưng người dân lại thu lợi nhỏ nhất.

Bọn họ chỉ là cu li cho các trùm buôn thuốc phiện, lấy được cũng là tiền làm lao công. Giống như mỏ vàng của Sá Đặc khi trước, mặc dù mỗi ngày đào ra lượng vàng kinh người, nhưng những thợ đào mỏ phần đầu ở tuyến ngoài cùng lại số vào chẳng bằng số ra là đạo lý giống vậy.

Không có ai có thể thay đổi tình trạng này, bởi vì quyền lợi nằm giữ trong tay kẻ mạnh, ai có quyền thống trị người đó có địa vị làm chủ làm thít tất cả, nếu không chỉ có thể trở thành ức hiếp.

Người dân địa phương đã sớm quen với cuộc sống mặt trời mọc thì làm mặt trời lặn thì nghỉ, dựa vào ruộng anh túc mệnh mông như biển mà sống. Nhưng gần nhất, nơi này có nhiều thêm một vị khách lạ, rõ ràng không giống bọn họ.

Đây là một người phụ nữ trẻ tuổi, nhìn vóc người rất đẹp, nhưng gương mặt lại xấu xí hung ác như quỷ. Có hại cũng có lợi, cũng bởi vì như thế ngược lại hù chạy tất cả những người đàn ông địa phương có ý định chấm dứt cô.

Người phụ nữ quần áo lam lũ, hình như là tên ăn xin. May mà nơi này khí hậu nóng bức, bến nước rất nhiều, tắm lộ thiên cũng không khó khăn, cho nên không có mùi hôi ngấp trời, chỉ có điều đáng vẻ nghèo túng chật vật kia, vừa nhìn đã biết là dân du cư không quen.

Cô cũng không từ chối xảy ra quan hệ tình dục với đàn ông địa phương, dùng cái này để đổi lấy thức ăn thật ít ỏi và quần áo, nhưng khuôn mặt y hệt ác quỷ của cô lại khiến tất cả đàn ông thấy mà cất bước.

Dù sao, ai cũng không muốn buổi tối gặp ác mộng.

Người phụ nữ này chính là Thư Khả!

Kể từ sau khi bị Mạc Sở Hàn vứt bỏ, trên người không có đồng nào lại diện mạo xấu xí cô chỉ có thể luân lạc làm tên ăn xin. Cố tình nơi địa phương nghèo khó lạc hậu này còn giao thông bế tắc, ngay cả làm tên ăn xin cũng không dễ dàng.

Khi xin cơm ăn, thường hù dọa khóc đứa trẻ, vì vậy bị đánh cũng không ít. Bất đắc dĩ, vì mạng sống cô chỉ có thể lên núi hái quả dại. Cũng

may vị trí địa lý đặc biệt của tam giác vàng không khiến cho cô chết đói chết rét, nơi này chỉ có ba mùa, đó chính là mùa khô, mùa mưa và mùa lạnh, trong rừng cây xum xuê vĩnh viễn không thiếu quả dại và quả mọng, dù sao đào rau dại cũng ăn được, hoặc trộm lương thực chỗ cư dân địa phương trồng, lấp đầy bụng không thành vấn đề.

Con kiến hôi còn sống trộm, chỉ cần có thể sống tiếp, cái gì cô cũng bằng lòng đi làm.

Ngày này, một cơ hội trùng hợp, cuộc sống trôi giạt khắp nơi của cô cuối cùng kết thúc.

Một máy bay trực thăng chậm rãi đáp xuống cách đó không xa, tiếp theo có một số người đàn ông cao to đi xuống. Thư Khả ngẩng đầu lên, thấy hình như trong tay bọn họ cầm súng, trong lòng biết không ổn, vội vàng định chạy trốn, lại bị một loạt đạn bắn tới làm sợ đến gần như co quắp.

Hai tay giơ lên cao, cô chảy nước mắt kêu: “Tôi chỉ là một tên ăn xin, đừng giết tôi!”

Những người đàn ông kia đến gần, cô mới phát hiện bọn họ đều là đàn ông phương Tây tóc vàng mắt xanh, một người mũi ưng trong số đó mở miệng nói chuyện rồi, lại nói tiếng Trung: “Cô tên là Thư Khả?”

Thư Khả vội vàng phủ nhận, nói; “Tôi, tôi không phải...”

“Không phải, liền giết đi!” Mũi ưng ra lệnh cho thuộc hạ như vậy.

Thấy người đàn ông phương Tây kia giơ súng về phía cô, cô vội vã kêu: “Tôi là Thư Khả! Là Thư Khả!”

Hài lòng gật đầu, mũi ưng này nói với cô: “Lên máy bay đi! Có người muốn gặp cô!”

Là ai hưng sư động chúng như vậy để gặp cô? Còn đặc biệt phái máy bay trực thăng tới đón cô? Tròng mắt đảo lòng vòng, cảm thấy đây là một cơ hội, cho dù như thế nào, kết quả cũng sẽ không tệ hơn việc cô tiếp tục lưu lại đây, lập tức đá lông nheo với những người đàn ông phương Tây kia, mềm mại hỏi, “Là ai muốn gặp tôi vậy?”

Đàn ông đều là động vật không sai biệt lắm, nghe nũng nịu có độ “Động dục” cao như vậy đều không nhìn được nhìn lâu cô vài lần, nhưng khi nhìn thấy “Diện mạo” của cô, lại đảo ngược hết khẩu vị, có người trực tiếp nhổ ngậm nước miếng.

“Bớt nói nhảm đi, đến nơi đó cô sẽ biết!” Mũi ưng phất phất tay, ý bảo thuộc hạ xách cô lên máy bay.

Vụ án của Vân Đóa chính thức lập án điều tra, cộng thêm nhật ký Lâm Tuyết cung cấp, cho nên đã liệt Mạc Sở Hàn vào người hiềm nghi phạm tội số một. Chỉ có điều người này hiện giờ không có ở trong nước, liền phát lệnh truy nã quốc tế.

Việc đã đến nước này, chớ lòng bắt Mạc Sở Hàn về quy án, hiện nhiên việc này cần một quá trình. Lâm Tuyết thở ra một hơi, một ngày này cuối cùng không uổng phí công sức, tối thiểu giải quyết được chuyện của Vân Đóa, còn dư lại chính là nhiệm vụ của đồn cảnh sát.

“Em giúp anh phá vụ án, tiền thưởng là của anh, em không muốn! Chỉ có điều chuyện bắt tội phạm anh nhất định phải tận tâm tận lực, không thể qua loa cho xong!” Lâm Tuyết dặn dò Hạ Giang Nam như vậy.

Hạ Giang Nam không lên tiếng mà cười trước, trong tròng mắt tuần tú đầy vẻ thưởng thức Lâm Tuyết.

Thấy anh chỉ cười không nói, Lâm Tuyết hơi không vui, chẳng lẽ vị sĩ quan cảnh sát này sợ nói chuyện lỡ như không bắt được tội phạm lại không

tiện giao lại? Dù sao người có thân phận giống như Mạc Sở Hàn, không dễ dàng có thể bắt được.

“Người hiềm nghi có thân phận đặc biệt, lại chạy trốn ra nước ngoài, cần cảnh sát quốc tế cùng phối hợp lùng bắt, thật sự không phải sức lực của một mình tôi có thể chi phối! Chỉ có điều em yên tâm, chỉ cần tôi có thể giúp nhất định sẽ làm hết sức!” Thấy vẻ mặt Lâm Tuyết giống như không ngờ, Hạ Giang Nam vội vàng an ủi.

Lúc này mới giống như lời của một cảnh sát có trách nhiệm nên nói! Lâm Tuyết một lần nữa nở nụ cười, nói: “Vậy làm phiền cảnh sát Hạ rồi! Chờ khi thành công lùng bắt kẻ tình nghi, em mời anh ăn tiệc lớn!”

Ra ngoài cả ngày, nhìn sắc trời không còn sớm, Lâm Tuyết liền chạy xe về nhà.

Tâm tình vốn yên ổn, cô hơi kỳ quái vì mình bình tĩnh, lại không thấy quá nhiều oán giận cũng không có quá nhiều xao động, giống như đang làm chuyện nên làm, trừ thứ đó ra không hề có cảm xúc dư thừa.

Mạc Sở Hàn tàn nhẫn tổn thương Vân Đóa như vậy, cô nhất định phải bắt anh ta, còn cho Vân Đóa một công đạo, trong lòng lại nhắc không lên quá nhiều oán hận với anh ta.

Tâm tình này có phải thích hợp làm cảnh sát hơn không? Đối mặt với vụ án máu tươi đầm dề, có thể kiềm chế cảm xúc làm phán đoán phân tích tỉnh táo, những thứ khác đều là giả dối, chỉ có trả lại chân tướng vụ án, mau trối hung thủ lại mới là mục tiêu cuối cùng của cô.

Nhú mắt nhãn mày, cô đang nghiêm túc suy tính về sau có muốn đi đồn cảnh sát không. Phát hiện mình và Hạ Giang Nam là cộng sự rất tốt, bọn họ hợp tác ăn ý, vụ án hai năm trước chưa tới một tuần lễ đã dễ dàng đào lên...

“Két —!” Thằng gấp, cả người Lâm Tuyết chảy đầy mồ hôi lạnh. Cô chỉ cố mất hồn, trong đầu có chút thời gian sai sót thế mà lại đụng phải một chiếc motor.

Mặc dù thắng xe khẩn cấp, chiếc xe kia vẫn ngã ra ven đường, người đàn ông chạy xe ngã xuống đất ôm chân rên rỉ.

Vội vàng xuống xe, cô đi nhanh đến bên cạnh người đàn ông bị đụng phải, ngồi xổm người xuống, ân cần lo âu hỏi: “Tiên sinh, anh làm sao vậy? Vết thương có nặng không? Hiện giờ tôi đưa anh đi bệnh viện!”

Người đàn ông kia tỏ vẻ khổ sở, nhưng không mở miệng la mắng hay trách cứ, chỉ chìa tay, nói: “Đưa tôi đi bệnh viện!”

Đụng người bị thương đương nhiên phải đưa đi bệnh viện, một chút cũng không cần suy tính! Lâm Tuyết đỡ anh ta đứng dậy, may mà vết thương không phải nghiêm trọng, tối thiểu anh ta có thể đứng lên.

“Nhanh lên xe đi! Motor của anh cứ để đó, sau này tôi sẽ bồi thường cho anh cái mới!” Lâm Tuyết đỡ anh ta, đi về phía xe của mình.

“Đương nhiên là phải bồi thường cái mới, motor của tôi mới mua không lâu!” Người đàn ông kia vội vàng nói.

“Được, có thể!” Lâm Tuyết đẩy miệng đồng ý, hết sức trấn an tâm tình anh ta, “Yên tâm, tất cả tổn thất của anh tôi đều bồi thường!”

Nghe Lâm Tuyết nói không có ý tứ ngụy biện hay chống chế, người đàn ông kia mới yên lòng. Lâm Tuyết đỡ anh ta định mở cửa xe bên cạnh ghế lái, anh ta vội vã ngăn cản nói: “Ngực tôi còn hơi đau, muốn nằm một chút!”

Vậy chỉ có thể để cho anh ta ngồi ghế sau rồi! Lâm Tuyết lại dìu anh ta đến hàng ghế sau, mở cửa xe, dìu lên.

Hình như ngực người đàn ông vô cùng đau đớn, ngồi cũng ngồi không vững, một tay giữ chặt tay Lâm Tuyết.

“Anh buông tôi ra đi, tôi lái xe đưa anh tới bệnh viện!” Lâm Tuyết cho rằng anh ta sợ cô chạy, kiên nhẫn giải thích, “Anh đã ngồi lên xe của tôi rồi, sao tôi có thể chạy mất chứ?”

Người đàn ông kia giống như nghe không hiểu, chẳng những không buông tay, ngược lại còn dùng sức kéo Lâm Tuyết vào trong xe.

Lâm Tuyết thành linh bị lôi đi vào, cô còn chưa kịp phản ứng, không biết có hai đấng mày râu từ đâu chui ra, chia ra hai bên trái phải cửa xe đi vào, kẹp cô ở giữa, gần như cùng một lúc đó, có một người đàn ông ngồi vào ghế lái.

“Rầm! Rầm!” Tất cả cửa xe đóng lại trong nháy mắt, Lâm Tuyết cứ bị ép buộc như vậy.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52.3

Xe vốn không tắt, người đàn ông phía trước thắt dây an toàn xong, đạp chân ga, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Một hồi lâu, Lâm Tuyết mới phản ứng được. Cô không rõ lai lịch của những người này, cố gắng không biến sắc, lạnh lùng hỏi: “Các người muốn tiền hay có mục đích khác?”

Nói xong, cô dò xét cẩn thận sắc mặt những tên giặc cướp này, thấy vẻ mặt bọn họ nghiêm túc cũng không có cử động xấu xa, có thể bỏ qua khả năng cướp sắc, chẳng lẽ bọn họ cướp tiền?

“Tiên sinh muốn gặp cô, rất nhanh cô sẽ biết!” Người đàn ông bị đụng ngồi ngay ngắn, lúc nói chuyện với Lâm Tuyết, giọng điệu của anh ta rất khiêm nhường.

Tiên sinh? Vị tiên sinh kia? Lâm Tuyết không tiếp tục hỏi, bởi vì nhìn dáng vẻ những người này, cho dù cô hỏi cũng sẽ không có đáp án gì.

Xe đi được ước chừng mười phút, cuối cùng dừng lại trong một túp hợp viện. Gạch xanh ngói đỏ gỗ đen, ý vị rất cổ xưa, trong đô thị ồn ào náo nhiệt này hẳn yên tĩnh mà có ý thơ.

Sớm có đưa tin, ở kinh đô, một khu túp hợp viện đã xê dịch đến hai tỷ, điều này cũng không khoa trương. Loại kiến trúc cổ mới sửa như trước có

một mùi vị mà bất cứ biệt thự mới nào cũng không thể thay thế được, đó chính là hương vị hoài cổ.

Ngày nào tháng nào năm nào, trong con hẻm nhỏ, đường đá xanh xanh, tứ hợp viện cổ xưa, mưa bụi tí tách, tán hoa xinh đẹp, bóng lưng mảnh khảnh...

Người mua tứ hợp viện đa phần đều là người một bó tuổi, bởi vì nơi này có ký ức mà bọn họ luôn luôn truy đuổi tìm kiếm hơn nữa là ký ức tốt đẹp lưu luyến.

Xuống xe, những người đó tỏ vẻ quy củ hơn, người đàn ông bị đưng phải thậm chí còn chìa tay làm tư thế mời vào trong với cô: “Tiên sinh chờ cô ở bên trong, mời vào đi!”

Bọn họ đều dừng lại chỗ, không có ý tứ tiếp tục đi về phía trước. Cũng đã nói, chỉ để cho Lâm Tuyết tự đi vào.

Không hỏi nhiều, Lâm Tuyết chậm rãi bước lên bậc thang bằng đá, ước chừng hai ba cấp, đã bước vào phòng khách.

Cửa khép, nhẹ nhàng đẩy đã mở ra.

Trong lòng đã sớm có dự cảm nào đó, cho nên khuôn mặt cô càng thêm âm trầm lạnh lẽo, giống như phủ lên một tầng sương lạnh.

Đi vào, quả nhiên thấy Hoắc Gia Tường đang ngồi trên ghế Thái sư thưởng thức trà, Hoắc Vân Phi đang ngồi trên tay vịn ghế sa lon vuốt ve một chiếc bật lửa.

Thấy Lâm Tuyết đi vào, Hoắc Vân Phi vẫn thờ ơ, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn về phía cô, nói cái gì cũng không. Hoắc Gia Tường lại vội vàng để tách trà xuống, đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa, nói: “Con gái, con đã đến rồi!”

Đi tới cách ông ta chừng bốn năm bước, Lâm Tuyết tỏ vẻ rất xa cách: “Ông dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy mời tôi tới, rốt cuộc có ý gì.”

Nghe được không vui và tức giận rõ ràng trong giọng Lâm Tuyết, Hoắc Gia Tường hơi thấp thỏm lo lắng, vội vàng giải thích: “Cha thật sự quá nhớ con rồi, gần đây luôn nằm mơ thấy mẹ con, cũng không biết có phải đại nạn gần...” Nói đến đây, ông đứng lúc dừng lại vẻ mặt hơi đau thương.

Mặc dù lời còn chưa nói hết, nhưng ý tứ của ông ta biểu đạt rất rõ ràng — có lẽ ông không còn sống bao lâu trên đời, trước khi chết muốn nhìn thấy con gái của mình!

Lâm Tuyết cắn chặt cánh môi, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời ông ấy như thế nào. Nhìn ông ấy tinh thần khỏe mạnh, nào có chút báo trước không còn sống lâu trên đời nào?

Thật sự không muốn nhận ông ta, nhưng cô không thể không thừa nhận mình không có quan hệ huyết thống với ông ta! Từ góc độ sinh vật học mà nói, ông ta là cha ruột của cô!

“Cha mang quà tới cho con, nhanh ngồi xuống mở quà đi!” Hoắc Gia Tường nhìn thấu rồi rằm của cô, cũng không nhiều lời ở phương diện này, một lần nữa nở nụ cười của cha hiền, chỉ vào đủ các loại hộp rục rở muôn màu chất đầy trên bàn, tiện tay mở mấy hộp, nói với cô, “Tới xem một chút!”

“Không cần!” Lâm Tuyết không hề có chút hứng thú nào với đồng quà tặng đó, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, “Tôi nghĩ... Chúng ta vẫn không nên gặp mặt lại là tốt nhất! Ông chưa bao giờ nuôi dưỡng dạy dỗ tôi, ngay cả khi tôi ra đời cũng không ở bên cạnh, thì coi như... Chúng ta chưa từng gặp mặt. Cuộc sống trước kia như thế nào thì cứ tiếp tục sống

như thế, chẳng phải thích hợp hơn việc cố gắng khuấy đảo vào thế giới của đối phương sao?”

Hình như Hoắc Gia Tường rất bị đả kích, trên gương mặt gầy gò tràn đầy đau thương, một câu cũng không nói ra. Hoắc Vân Phi trầm mặc không nói bên cạnh vớt chiếc bát lửa vẫn mân mê trong tay lên khay trà bằng gỗ thật, đi tới mấy bước, lạnh giọng trách cứ: “Em đang nói gì vậy? Cha nhớ nhưng em thành bệnh, không sợ đường xa mệt nhọc và nguy hiểm đến thăm em, không ngờ em thật lạnh lùng! Cũng bởi vì liên quan đến Lương Tuấn Đào sao?”

“Đúng!” Lâm Tuyết đảo mắt, lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Vân Phi, “Vì tôi, Lương Tuấn Đào chủ động rút lui khỏi hành động, không muốn đổ máu với cha con hai người khiến cho tôi khó xử! Anh ấy suy tính chu đáo vì tôi như vậy, tôi vì sao không thể suy tính một chút vấn đề lập trường vì anh ấy? Lại nói, tôi thật sự không cho rằng giữa chúng ta cần thiết phải có tình thân! Vốn chính là người xa lạ, nhất định cứng rắn lôi kéo đến cùng nhau diễn trò gì mà cha hiền con hiếu, không cảm thấy quá giả dối sao?”

“Đó là suy nghĩ của em!” Hoắc Vân Phi càng tức giận hơn, anh chỉ vào lỗ mũi Lâm Tuyết, cắn răng nói, “Cha thương yêu em là thật lòng, chẳng lẽ em cho rằng cha đang diễn trò? Em nên biết cha từ nơi xa xôi mạo hiểm bao nhiêu nguy hiểm bay tới đây, chỉ vì muốn gặp em một lần! Cho dù em không có bất kỳ cảm tình gì với cha, cũng không muốn tận hiếu đạo gì đó với cha, em cũng nên nói vài lời ấm lòng với cha có được không?” Lâm Tuyết trầm mặc, hồi lâu không nói.

“Được rồi!” Hoắc Gia Tường vội ngăn con trai lại, sắc mặt vẫn vui vẻ như cũ với Lâm Tuyết, giọng nói thậm chí mang theo áy náy nồng đậm, “Con bé nói đúng, tuy cha là cha của con bé nhưng chưa từng nuôi dưỡng dạy dỗ con bé... Những năm này để cho con bé chịu khổ!”

Lòng khê động, Lâm Tuyết cúi mắt.

“Thôi, tha thứ cho cha một ông lão tuổi xế chiều trong lòng nhớ thương con gái!” Hoắc Gia Tường đưa tay kéo Lâm Tuyết, nhỏ giọng năn nỉ nói, “Tới đây, nhìn quà tặng cha mang tới cho con một chút!”

Lâm Tuyết vẫn không lên tiếng, chỉ có điều cũng không từ chối ông ấy nữa. Định rút tay mình về, nhưng ông ấy nắm rất chặt, nên mặc cho ông ấy siết, hai người cùng nhau chậm rãi đi tới trước bàn.

Hộp quà trên bàn quả thật không ít, có gỗ thật chạm rồng, có sắt chạm nổi nghệ thuật, thậm chí còn có hộp ngọc xa xỉ.

Mở hộp ra, bên trong toàn là trân châu đá quý trang phục ánh sáng chói mắt, có ngọc Miến Điện chất lượng thượng thừa còn có ruby sapphire cùng với quần áo đẹp đẽ.

“Gần đây cha đi Miến Điện một chuyến, ở đó thừa thãi châu báu ngọc đẹp, còn có quần áo xinh đẹp. Mỗi lần cha nhìn thấy những thứ đồ này, cha chỉ nghĩ đến con! Người đẹp như ngọc, tiểu mỹ nhân của cha nên hưởng thụ châu báu và quần áo tốt nhất! Cha tỉ mỉ chọn lựa thật lâu, toàn bộ những thứ này đều là tinh hoa ngàn lọc vạn tuyển ra!” Giọng của Hoắc Gia Tường hơi đặc ý, ông không hề khoa trương một chút nào, những thứ châu báu này quả thật đều có phẩm chất hoàn mỹ, ngọc không tì vết, đá quý chất lượng đều tốt, những thứ quần áo kia đều do thủ công chế tạo, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, cho dù là chất vải kể cả thợ khéo cũng không có khả năng soi mói.

Trân châu đá quý trang phục ánh sáng chói mắt đầy bàn, giá trị gần nửa tỷ. Hoắc Gia Tường luôn luôn tự kiểm chế thế nhưng vì con gái yêu dấu làm một cuồng mua đồ, không nói những thứ đồ này đáng giá bao nhiêu tiền, tối thiểu tự mình vợ vét đến, phần tâm ý này đáng giá được cảm động.

Đáng tiếc, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Tuyết không có phản ứng gì. Đầu nói phụ nữ thiếu lực miễn dịch với châu báu, hình như cô là ngoại lệ, “Những thứ đồ này đều do ông dùng tiền buôn lậu thuốc phiện kiếm được mua đúng không?”

Mặt Hoắc Gia Tường liền biến sắc, đôi môi mấp máy, nhưng lời gì cũng không nói ra.

Hoắc Vân Phi một lần nữa thiếu kiên nhẫn, trách mắng: “Em rốt cuộc biết nói chuyện không vậy?”

“Chẳng lẽ tôi nói sai?” Lâm Tuyết không hề nhượng bộ chút nào mà lạnh lùng liếc nhìn anh ta, “Nếu không phải buôn lậu thuốc phiện kiếm được, mấy người làm gì có thể mua được những thứ châu báu này?”

Cho dù không biết được giá trị thực tế của những châu báu này, cô cũng có thể đoán được giá trị xa xỉ, không thể nghi ngờ là một con số cực lớn.

Không nói nhiều thêm nữa câu, mắt thấy cục diện sẽ cương cứng, Hoắc Gia Tường vội vàng nói sang chuyện khác, “Thôi, nếu như con không thích cha cũng không miễn cưỡng. Thật ra thì lần này tới chủ yếu chính là muốn nhìn con một chút, thuận tiện nhìn cháu ngoại của cha một chút!”

Nhìn bụng Lâm Tuyết hơi nhô lên, trong ánh mắt Hoắc Gia Tường thoáng qua vẻ vui sướng, hỏi, “Lúc nào đến ngày dự sinh?”

Lâm Tuyết cũng không phải người phụ nữ không biết điều, trong lòng cũng cảm động vì Hoắc Gia Tường quan tâm, dù sao từ nhỏ cô đã không có tình thương của cha. Nhưng mà, lý trí không cho phép cô sinh ra tình cảm với ông.

Trầm mặc một lúc, mới đáp: “Tháng giêng sang năm.”

“Ừm, sinh tháng giêng!” Hoắc Gia Tường rất cao hứng vỗ tay nói, “Ngày lành!”

Tự mình mang cái ghế cho cô ngồi xuống, rót nước ép trái cây thơm ngon cho cô, nói, “Đây là cha tự tay pha, con nếm thử một chút!”

Long nhãn thơm ngon thêm hoa hồng nho khô, trộn lẫn chút mật ong, mùi vị thật sự quá thơm thuần, Lâm Tuyết nhấp một ngụm liền bị mùi này mê hoặc.

“Uống ngon chứ? Khi mẹ con mang thai anh trai con đặc biệt thích nước trái cây mùi vị này!” Hoắc Gia Tường kéo ghế đến trước mặt Lâm Tuyết, vui vẻ nhìn cô uống từng chút một cạn sạch nước trong ly.

Sau đó, ông lại để cho Hoắc Vân Phi lấy ra chút đặc sản nước khác, “Những thứ đồ này không đắt, mùi vị cũng không tệ, hy vọng con thích!”

Nếu cô không chấp nhận đồ xa xỉ, như vậy những thứ đồ giá rẻ này cũng có thể thu nhận đi! Dù sao ông từ nơi xa xôi đến, không mang chút quà tặng cho cô, trong lòng cũng không yên.

Lâm Tuyết không từ chối nữa, cũng chính là đồng ý nhận.

Xoa xoa tay, Hoắc Gia Tường liếc nhìn Lâm Tuyết một cái, dò hỏi: “Tối nay... Có thể lưu lại ăn một bữa cơm với cha rồi đi không?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100: Tối Nay Nghi Ngơi (1)

Editor: Puck

Gọi điện thoại về trong nhà, nói trên đường gặp một thân thích nhiều năm không gặp, buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Ai lại không có một người bạn thân thích? Cho nên lời Lâm Tuyết nói không đưa tới bất kỳ hoài nghi gì. Huống chi thời gian này Lương Tuấn Đào cũng không thường xuyên ở nhà, cho nên càng không có ai đi hỏi cô rốt cuộc cùng ăn cơm với thân thích gì.

Cơm tối rất phong phú, tất cả đều là món mà Lâm Tuyết thích ăn. Hoắc Gia Tường càng không ngừng gấp đồ ăn vào trong chén cho cô, dặn dò cô ăn nhiều một chút.

“Mang thai, tương đương với hai người đang ăn cơm, cũng không thể vì thích đẹp mà làm đói bụng cháu ngoại của cha!” Mỗi khi ánh mắt kịp chạm đến Lâm Tuyết, Hoắc Gia Tường liền không nhịn được mặt mày hớn hở, đây chính là đạo lý yêu ai yêu cả đường đi lối về trong truyền thuyết đi!

Tính ra, Hoắc Vân Phi u ám nhiều lắm. Gần như mỗi lần nhìn về phía Lâm Tuyết, trong ánh mắt của anh cũng hàm chứa bất mãn, hiển nhiên hết sức không muốn gặp cô em gái này.

Chỉ có điều Lâm Tuyết cũng không để ý tới thái độ của anh, thậm chí cô không coi trọng anh.

Khi còn bé bị Lâm Thông ngược đãi quá sâu, cô mang ý thù địch không thích đàn ông dấn mác “Anh trai” theo bản năng.

“Nhìn thấy cuộc sống của con hạnh phúc như vậy, cha yên tâm!” Hoắc Gia Tường hết sức thỏa mãn, thở dài nói, “Hy vọng Lương Tuấn Đào vẫn có thể đối xử với con như vậy, cha bằng lòng buông tha tất cả ân oán với nó!”

Chiếc đũa khê dừng lại, cô vẫn im lặng không lên tiếng.

“Chỉ vì con, nó chịu rút lui khỏi hành động ở tam giác vàng, cũng coi như cưng chiều con! Sống tốt qua ngày với nó, coi như thỉnh thoảng vợ chồng gây gổ cũng đừng quá cố chấp!” Hoắc Gia Tường không khỏi lắc đầu một cái, trong mắt tràn đầy đau thương và tiếc nuối, “Năm đó, thật ra cha và mẹ con cũng rất ân ái, cũng bởi vì có một lần... Gây gổ, tâm tình của cha không được tốt, không nhường bà ấy, kết quả bà ấy rời đi trong cơn giận dữ, từ đó khắp chân trời góc bể cho dù cha lên trời xuống đất tìm khắp nơi cũng không tìm được bà ấy!” die nda nle equ ydo nn

Lâm Tuyết một mực yên lặng, nghe Hoắc Gia Tường thao thao bất tuyệt, cảm thấy người già tuổi xế chiều đau thương và vô cùng tưởng niệm vợ yêu.

“Tính tình bà ấy rất bướng bỉnh, cha thấy con rất giống bà ấy. Chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam, về sau sửa lại đi!” Hoắc Gia Tường ngẩng đầu lên ân cần dặn dò cô.

Tính tình của cô cũng không ngang ngược như thế nào mà, thường ngày bị Lương lão nhị bắt nạt không ít, đều là cô nhường anh!

Hoắc Gia Tường suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Phụ nữ ấy, đúng lúc nhường một bước dịu hiền một chút càng đáng yêu! Đàn ông ấy mà... Thỉnh thoảng phạm chút sai lầm mà đàn ông đều sẽ mắc phải cũng không phải là chuyện lớn bằng trời gì, căn bản không cần đánh nhau như vậy!”

Lâm Tuyết giật mình, cuối cùng cũng đoán được một chút da lông. Ngược mắt lên, cô nhìn Hoắc Gia Tường cả đêm đều tự biên tự diễn, một hồi lâu hỏi: “Năm đó ông cũng phạm vào sai lầm mà đàn ông đều mắc phải?”

Vẻ mặt Hoắc Gia Tường nhất thời trở nên rất lúng túng, mặt sung huyết đỏ bừng.

“Sao em lại nói chuyện với cha như vậy?” Hoắc Vân Phi khiển trách.

Ngăn con trai quát cô, Hoắc Gia Tường giống như không đành lòng để con gái chịu bất cứ uất ức gì. Ngượng ngùng thừa nhận nói, “Đúng vậy! Một khoảng thời gian trên phương diện sự nghiệp của cha hơi không hài lòng, cảm xúc không tốt... Biết cha thích thưởng thức trà, có người tặng cho cha một trà nô. Cha có thói quen khi say rượu uống ly trà nhuận dạ dày, kết quả ngày đó uống nhiều quá...”

Hoắc Gia Tường cũng không quá háo sắc, nhưng cũng là đàn ông bình thường, khi đó trẻ tuổi, lại thường ngày trắng trẻo điển trai, tự nhiên khiến cho cả đám phụ nữ ái mộ. Ông cũng không làm Liễu Hạ Huệ với người ngã vào trong lòng, chỉ có điều sau khi lấy vợ sinh con thì phai nhạt. Cho đến khi gặp Hứa Tịnh Sơ, ông chính là cái tà quy chính không làm chuyện phong lưu nữa.

Trà nô đó do một trùm buôn thuốc phiện đưa cho ông, kể từ khi có trà ô đó còn có nhiều trà ngon cực phẩm. Trà nô là con nít, thân thể phát ra mùi thơm xử nữ, nghe nói như vậy mới nấu trà ra mùi hương ngon rõ ràng hơn. Nếu như phá trinh rồi, ngược lại ảnh hưởng tới hiệu quả pha trà.

Dĩ nhiên, đây chính là một cách nói mà thôi, sự thật có phải là như thế hay không ai cũng không tính toán. Có thời kỳ, bởi vì vương quốc thuốc phiện của ông quá mức rêu rao, khiến cho quân đội chính phủ oanh tạc và vây đánh, tổn thất nghiêm trọng, sự nghiệp rơi vào đáy vực.

Lòng ông sinh phiền nhiễu, đêm đó uống nhiều quá, vốn định để trà nô pha trà tỉnh rượu, nhưng khi cô ta đưa trà lên lại ma xui quỷ khiến kéo cô ta vào trong lòng...

Ăn vụng thì thôi đi, ai ngờ họa vô đơn chí, sau khi ông và Hứa Tịnh Sơ kết hôn lần duy nhất bắt cá hai tay lại bị bà bắt được tận tay tại hiện trường.

Bà không khóc không náo loạn dĩ nhiên càng không có hứng thú nghe ông giải thích, chỉ có điều không hề cho phép ông đụng chạm nữa.

Vốn tưởng rằng qua một thời gian ngắn bà có thể hết giận, hơn nữa quân đội chính phủ ép rất gắt, ông bế đầu sứt trán cũng không quan tâm nghĩ ngợi quá nhiều. Ai có thể nghĩ tới, thừa dịp khi quân chính phủ bắt ngờ đánh tới, bà thế mà lại vô ảnh biến mất tâm mất tích, mặc cho ông tìm kiếm nơi chân trời góc bể cũng không tìm được.

Hoắc Gia Tường nói không rõ ràng, nhưng Lâm Tuyết lại nghe hiểu, bởi vì đàn ông đều có tính tình không khác lắm đi!

Chỉ có điều, cô vẫn đủ khâm phục sự thẳng thắn của Hoắc Gia Tường, ông cũng không bởi vì để ý tới mặt mũi của mình mà che che giấu giấu, sai lầm rồi chính là sai lầm rồi, ông không chống chế cũng không tô son trát phấn, chỉ dùng để cảnh tỉnh con gái không cần dứt khoát giống như mẹ cô, tạo thành bi kịch cả đời hai người. dinendian.lợqidJon

Đàn ông trùng hợp sai lầm một lần, không nên dùng hạnh phúc cả đời tới trừng phạt người ta, trừng phạt đó sẽ khiến người ta đau đến không muốn sống.

Lâm Tuyết kinh ngạc nhìn mất hồn, cô không biết Lương Tuấn Đào có thể phạm vào sai lầm mà “Đàn ông đều có thể mắc phải” này hay không, cũng không biết thật sự đến lúc đó, cô có thể khoan dung độ lượng tha thứ

cho anh không, hay giống như mẹ cô, dứt khoát đoạn tuyệt xoay người rời đi.

Nghiền ngẫm một hồi lâu, cô bị ai phát hiện mình bây giờ không có tính tình ác liệt và kiên quyết như mẹ, rất có thể, cô sẽ tha thứ cho Lương Tuấn Đào.

Thật! Nếu Lương Tuấn Đào chỉ trong lúc nhất thời kích động, sau đó thái độ nhận sai tốt hơn nữa bảo đảm không tái phạm tình huống sai lầm, cô thật sự sẽ tha thứ cho anh! Tuyệt đối sẽ không bởi vì anh một lần bắt cá hai tay mà xoay người rời đi.

Không vì cái gì khác, cô vì đứa nhỏ trong bụng! Cô hiểu sâu sắc được, một đứa bé sau khi sinh ra, cho dù là thiếu hụt cha hay thiếu hụt mẹ đều sẽ không vui vẻ!

Cô sẽ không vì một lúc tức giận, tạo thành đau thương khổng lồ và ám ảnh cho đứa bé. Có lẽ bởi vì cô đã từng chân chính trải qua đau thương và tịch mịch của một đứa trẻ mồ côi, cũng biết đau khổ này không ngừng phá hủy một gia đình tràn đầy hạnh phúc, không ngừng phá hủy một đôi vợ chồng vốn hài hòa ân ái, càng thêm bắt đầu tuổi thơ đau khổ của một đứa bé.

Nội dung hôn nhân quá nhiều phức tạp, không thể nào dựa vào tức giận nhất thời mà dễ dàng vứt bỏ! Năm đó, Hứa Tịnh Sơ cũng không quay đầu mà rời khỏi Lương Trọng Toàn, bà không sai! Nhưng mà, bà một lần nữa rời đi Hoắc Gia Tường đã không ngừng hủy diệt chính bà, càng thêm thiếu chút nữa hủy diệt con gái của bà Lâm Tuyết!

Cuộc sống vốn không có bao nhiêu ngày tháng tốt đẹp có thể dùng để tiêu xài hoang phí, lúc còn trẻ có thể tùy hứng, sau khi kết hôn thành gia sẽ phải thu lại tính tình này. diee ndda fnleeq uysd doon

“Tôi tin tưởng anh ấy!” Lâm Tuyết trả lời Hoắc Gia Tường như vậy, “Anh ấy sẽ không khiến cho tôi thất vọng!”

Hoắc gia Tường rất hài lòng với lời cô nói, vừa vui mừng lại vừa tiếc nuối: “Nếu ban đầu...”

Không có nếu, cuộc sống vĩnh viễn không thể nào làm lại, có lúc, sai lầm và kích động trong nháy mắt, sẽ bỏ qua cả đời!

Lâm Tuyết hoàn toàn không ngờ người lái xe đưa cô về lại là Thôi Liệt!

“Tôi tự biết lái xe, không cần anh!” Lúc đến cũng không có ai che mắt cô, cho nên cô biết đường.

Thôi Liệt vẫn là vẻ mặt lạnh lùng đó, giống y hệt ông chủ của anh ta, “Đó là chuyện của cô, Hoắc tiên sinh dặn dò tôi nhất định phải đưa cô bình an trở về!”

“Chẳng lẽ anh không sợ tôi kêu người bắt anh?” Lâm Tuyết cười lạnh nói.

“Không sợ!” Thôi Liệt lắc đầu một cái, nghiêm túc nói, “Sẽ không làm như vậy!”

“...” Anh ta cứ chắc chắn như vậy.

Trên đường trở về, Lâm Tuyết ngồi ở hàng ghế sau, không có hứng thú nói chuyện với Thôi Liệt, mà đối phương hiển nhiên ngược lại cô.

“Mạc thiếu gia kêu nói cho cho cô biết, ngài rất nhớ cô!” Người đàn ông lạnh lùng như vậy, giọng điệu lạnh lùng như vậy, lại thay ông chủ của anh ta truyền đạt lại lời tâm tình yêu kiều như vậy.

Lâm Tuyết không thèm nhìn anh ta, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước khi đi, Hoắc Gia Tường nói cho cô biết, tứ hợp viện này mua dưới tên cô, về sau khi không có chuyện gì làm, cô có thể thường tới đây.

Trong tay còn siết chặt chìa khóa mà ông ấy cố nhét vào trong tay cô, ông ấy nói, có lẽ trong thời gian rất lâu ông ấy sẽ không tới, nhưng hy vọng cô có thể thường qua nhìn một chút, coi như đây là nhà mẹ của cô!

“Gần đây tin tức trong nước hơi khẩn trương, ngài ấy không thể trở về thăm cô, mượn cơ hội Hoắc tiên sinh tới Trung Quốc, để cho tôi theo tới đây, gặp cô một chút, tiện thể chuyển cho cô chút đồ.”

Lâm Tuyết cuối cùng ngược mắt lên, lạnh lùng liếc nhìn Thôi Liệt, không biết anh ta có lời ra một đồng châu báu đồ ngọc ra không.

Nhưng mà Thôi Liệt vẫn tập trung lái xe, chỉ nhàn nhạt nói cho cô biết: “Yên tâm đi, không phải vật ngoài thân! Thiếu gia hiểu cô như vậy, sao có thể từ thật xa xôi đưa qua chút quà tặng thô tục chứ!”

Khi xe sắp đến khu biệt thự quân khu Kiều Sơn Uyển, Lâm Tuyết không nhịn được nói: “Dừng xe đi!”

“Không có việc gì, tôi đưa cô đến cửa quân khu!” Thôi Liệt không dừng lại.

“Anh không hề sợ chút nào?” Lâm Tuyết hơi buồn bực.

“Không sợ!” Thôi Liệt nhìn cô từ trong kính chiếu hậu, nói chắc chắn: “Cô sẽ không bán tôi!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53.2

Nhưng mà, Thôi Liệt rốt cuộc vẫn quá mức lạc quan, không đợi anh ta dừng xe, đã có người ngoắc ý bảo anh ta dừng xe.

Mặt Thôi Liệt liền biến sắc, anh nhận ra người ngoắc ý bảo anh dừng xe lại là Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết cũng choáng rồi, cô không nghĩ tới tối nay Lương Tuấn Đào lại về sớm như vậy, nhìn đồng hồ vẫn chưa tới tám giờ!

Thôi Liệt do dự, phanh xe lại.

Lâm Tuyết ngược lại trấn tĩnh, cô xuống xe trước, sau đó đi tới cửa buồng lái, mở cửa xe, nói với Thôi Liệt: “Anh đi đi!”

Buổi tối bảy tám giờ chính là lúc dòng xe chạy nhiều, trên đường người đi đường cũng không ít, Thôi Liệt xuống xe cũng không khiến cho người ta chú ý, dĩ nhiên điều kiện đầu tiên chính là tên Lương Tuấn Đào kia đừng tính toán.

Thôi Liệt quan sát bốn phía, sau đó lợi dụng đúng cơ hội, gần như lấy tốc độ như mũi tên xuống xe, định hòa vào trong dòng xe cộ.

Đáng tiếc, tốc độ của anh ta chưa đủ nhanh! Khi anh ta nhảy xuống xe, trong nháy mắt, hai bên đường đã sớm có không ít binh lính tinh nhuệ mai phục hồi lâu lấy bản lĩnh không kém hơn anh ta dùng tốc độ đuổi theo chặn lại.

Đánh nhau không kéo dài bao lâu, chênh lệch quá nhiều, gần như không có bất kỳ nguy hiểm gì, Thôi Liệt bị bắt là tất nhiên.

Lâm Tuyết trở mặt, giống như không tin tưởng nổi một màn trước mắt. Lương Tuấn Đào mai phục nhiều người như vậy ở đây từ khi nào!

Lương Tuấn Đào chậm rãi đi tới, bước chân nhàn nhã, đôi tay đút trong túi áo, giống như đi dạo.

“Lên xe đi!” Người này thường ngày đặc biệt lười, chỉ cần có thể ngồi xe cũng sẽ không chịu đi bộ, có lẽ tập luyện trong bộ đội quá nặng rồi, mới khiến cho anh sinh ra trộm lười trong sinh hoạt hàng ngày.

Lâm Tuyết đứng không nhúc nhích, ngược mắt hỏi anh: “Chuẩn bị xử phạt Thôi Liệt như thế nào?”

“Thế nào? Lo lắng cho anh ta?” Dưới ánh đèn đường sáng chói, Lương Tuấn Đào hí mắt nhìn cô cười, nhưng đôi tròng mắt sáng chói lợi như kim cương đen lại cười như không cười.

Mỗi khi anh dùng vẻ mặt này nhìn cô, cũng tỏ rõ tâm tình của anh không vui vẻ như vậy.

“Không phải!” Lâm Tuyết không thể làm gì khác hơn là ngồi vào vị trí tài xế, Lương Tuấn Đào cũng bước thong thả đến phía khác, mở cửa xe chỗ bên cạnh tài xế, ngồi vào.

Đạp cần ga, xe tiếp tục đi về phía biệt thự quân khu Kiều Sơn Uyển.

Thật ra thì Thôi Liệt định dừng lại bên ngoài khu biệt thự, dù sao trong này cảnh giới cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ bằng khuôn mặt kia bị mắt điện tử chụp được, ăn khớp với hình ảnh trong kho cơ sở dữ liệu, sẽ phát ra báo động, như vậy ở chỗ này khiến anh chấp cánh khó thoát.

Nhưng anh hoàn toàn không ngờ Lương Tuấn Đào lại bày mai phục bên ngoài biệt thự! Hành động lần này cực kỳ bí mật, tại sao Lương Tuấn Đào biết anh tới? Nhất định là Lâm Tuyết âm thầm thừa dịp anh và người nhà họ Hoắc không chú ý tới đã thông báo cho Lương Tuấn Đào!

Mạc Sở Hàn rất tin tưởng Lâm Tuyết không báo cảnh sát, cũng sẽ không báo tin cho người nhà họ Lương, nhưng ngài ấy rốt cuộc đã đánh giá cao cô ta. Con đĩ này! Anh đang âm thầm hung hăng mắng trong lòng, đồng thời lo lắng cho vấn đề an toàn của cha con nhà họ Hoắc! Anh đã lọt lưới, sợ rằng tình cảnh của cha con nhà họ Hoắc cũng không tốt!

Lâm Tuyết từ từ lái xe, thỉnh thoảng liếc nhìn trộm sắc mặt Lương Tuấn Đào từ trong gương chiếu hậu. Tâm tình của cô và Thôi Liệt không khác nhau lắm, thậm chí còn khẩn trương hơn anh ta nhiều.

Sao Lương Tuấn Đào biết được Thôi Liệt đưa cô về? Nhíu chặt đôi mày thanh tú ngẫm nghĩ một lát rốt cuộc xác định – anh phái người theo dõi cô!

Như vậy Thôi Liệt bị bắt, tình cảnh của cha con nhà họ Hoắc khẳng định không ổn!

Lo lắng của cô và Thôi Liệt hoàn toàn nhất trí, nhưng cô biết, người tiết lộ cơ mật tuyệt đối không phải là cô!

“Đừng lo lắng!” Lương Tuấn Đào giống như hoàn toàn nhìn thấu tâm tư của cô, khẽ khàng an ủi, “Anh không động vào cha con nhà họ Hoắc!”

“...” Lâm Tuyết thoáng thở phào nhẹ nhõm, thoáng đưa ánh nhìn cảm kích với anh. Anh không bắt cha con nhà họ Hoắc hiển nhiên nể mặt cô, dù sao cha con nhà họ Hoắc mạo hiểm tới kinh đô, chỉ vì thăm cô.

Bất tri bất giác, xe đã chạy đến cửa nhà họ Lương, sau khi mắt điện tử quét số xe, cửa sắt tự động mở ra.

Lái xe vào sân, Lâm Tuyết dừng hẳn xe, lại không nhìn thấy Thôi Liệt.

“Đưa đến trại giam quân sự rồi!” Lương Tuấn Đào xuống xe đi tới, nói với cô, “Bây giờ đang điều tra vụ án Mạc Sở Hàn, Thôi Liệt là tâm phúc nhiều năm của anh ta, nắm giữ tin tình báo rất quan trọng!”

Lâm Tuyết không lên tiếng, bước thẳng lên bậc cầu thang.

“Sao vậy?” Lương Tuấn Đào lạnh lạnh cười sau lưng cô, “Bắt được em và người mang tin tức của Mạc Sở Hàn chọc giận làm em mất hứng?”

Cái gì gọi là cô và người mang tin tức của Mạc Sở Hàn? Dừng bước lại, ngoái đầu trừng mắt nhìn về phía anh, cô hừ nói: “Không thể nói lý!”

Đàn ông ghen và phụ nữ ghen đều không thể nói lý giống nhau, Lâm Tuyết mới mặc kệ không hỏi tới anh!

Vào phòng khách, không dừng lại, trực tiếp đi dọc theo hành lang tới cầu thang. Đúng lúc Lưu Mỹ Quân đưa mấy vị quan phu nhân từ trên lầu xuống, cầm giỏ xách, nhìn dáng dấp chuẩn bị ra ngoài cửa xem suất phim buổi tối. Thấy Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào một trước một sau trở lại, liền thuận miệng hỏi: “Không phải con ăn cơm với họ hàng sao? Tuấn Đào đi đón con?”

Bây giờ không có tâm tình trả lời Lưu Mỹ Quân, cô chỉ có thể mạnh lấy tinh thần, đáp lời: “Vâng.”

Câu trả lời ngắn gọn đơn giản như thế khiến Lưu Mỹ Quân không hài lòng, bà cẩn thận quan sát Lâm Tuyết một phen, thăm vấn: “Có uống rượu không vậy?”

“Sao con có thể uống rượu chứ?” Lâm Tuyết rất bất đắc dĩ, cũng không phải không biết mình có thai, sao có thể lấy đứa nhỏ ra nói giỡn.

“Không có là tốt nhất! Nhớ, về sau không có việc gì buổi tối tốt nhất đừng ra cửa! Đã mang thai còn không an phận, có phải nếu Tuấn Đào không đi tìm con về thì bây giờ con cũng không biết trở về không?” Lưu Mỹ Quân nhìn cô chăm chăm chất vấn.

“Những vấn đề này mẹ có thể đi hỏi Tuấn Đào!” Lâm Tuyết chỉ cảm thấy vừa mệt vừa phiền, lạnh lùng đáp lễ một câu, “Lại nói, sao buổi tối mẹ lại ra ngoài đi dạo với mấy dì vậy? Chẳng lẽ con thỉnh thoảng ra ngoài ăn bữa cơm chính là không an phận rồi sao?”

“Ồ, học được tranh luận!” Lưu Mỹ Quân giận dữ, chân mày nhướn lên, tức giận nói, “Mẹ và mấy chị em tốt đi ra ngoài thì làm sao? Ai biết con ra ngoài cùng với hạng người không đứng đắn gì? Mẹ có thể không lo lắng sao? Bụng của con còn mang thai sinh mạng của nhà họ Lương chúng ta, thứ không biết điều!”

“Được rồi, con dâu trẻ tuổi không hiểu chuyện, bà cần gì so đo với con bé như vậy!” Mấy vị quan phu nhân kia đều rút khuyển giải, cũng đưa mắt cho Lâm Tuyết ý bảo cô nói lời dịu dàng với Lưu Mỹ Quân, bất đắc dĩ Lâm Tuyết tức khí lên, sẽ không chịu yếu thế.

Khi cô không sai, muốn để cho cô nhận sai, đơn giản đó chỉ là mơ mộng hão huyền!

Lương Tuấn Đào lè mề đi tới, nhếch đuôi mắt bén nhọn lên về phía Lưu Mỹ Quân, khoe miệng nhàn nhạt khế câu: “Mẹ biết Lâm Tuyết mang thai thì nhường cô ấy vài phần đi! Chẳng lẽ không biết tính tình phụ nữ có thai lớn?”

“Thằng nhóc thúì, cưới vợ quên mẹ!” Lưu Mỹ Quân hung hăng chọc chọc lên trán con trai, sau đó hậm hực vung giò xách, kết bạn đi ra ngoài với mấy vị quan phu nhân.

Chờ Lưu Mỹ Quân rời đi, Lương Tuấn Đào đến gần bên cạnh Lâm Tuyết, nhún vai nói: “Hết cách rồi, ai bảo bà là mẹ anh, em tha thứ chút đi!”

Lâm Tuyết không lên tiếng, xoay người tiếp tục lên lầu.

Anh đi theo sau lưng cô, thủy chung cách hai bậc cầu thang, cũng không giống như muốn sánh vai với cô.

Lên lầu, đi qua hành lang, thấy Lâm Tuyết muốn đi phòng vẽ tranh, biết cô nhớ thương Mộng Mộng, Lương Tuấn Đào đã nói: “Hiện giờ Mộng Mộng ở trong phòng ngủ của anh cả, yên tâm đi, con bé không khóc!”

Ngây ngốc, sau đó cô hiểu được, chắc là Mộng Mộng ở trong thư phòng của Lương Thiên Dật chat webcam với Thạch Vũ, Thạch Vũ nhân cơ hội yêu cầu con bé ngủ một mình thử một đêm xem sao. Không khỏi mở miệng: “Có phải vẫn bật máy vi tính không?”

“Bây giờ đã tắt! Khi Mộng Mộng ngủ, đã tắt!” Lương Tuấn Đào đáp.

Hai người ôn hòa trao đổi, ai cũng không nhắc lại chuyện Thôi Liệt.

Lâm Tuyết lại nhú mào lại, nói: “Không ổn!”

“Không ổn cái gì?”

“Lỡ như nửa đêm con bé tỉnh, phát hiện không có em bên cạnh, máy vi tính tắt rồi, chẳng phải sẽ bị dọa đến bật khóc thét lên!”

“Cho dù mở máy vi tính thì Thạch Vũ cũng không thể cả đêm không ngủ canh giữ trước máy vi tính được!” Lương Tuấn Đào hời hợt nói. Thật ra thì anh đã sớm nghĩ tới huấn luyện cô nhóc kia ngủ một mình, tránh khỏi luôn làm trở ngại tới chuyện của anh.

Do dự trong chốc lát, Lâm Tuyết không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên rồi. Chỉ có điều cô cẩn thận gọi người làm nữ tiểu Hương lên, để tiểu Hương ngủ cùng Mộng Mộng trong thư phòng, như vậy coi như nửa đêm có tình thật, cũng không đến mức quá sợ hãi.

Vạn sự khởi đầu nan, chờ quen được là tốt rồi.

Quay người lại định trở về phòng ngủ, tiểu Hương lại đi nhanh tới, nói: “Thiếu phu nhân, đại thiếu gia kêu ngài qua!”

Lâm Tuyết biết anh nhớ nhung tới tình hình điều tra tình tiết vụ án của Vân Đóa, thật ra thì cô đồng ý trở về nói lại với anh, kết quả trên đường... Bị người của Hoắc Gia Tường “Mời” đi.

“Ừmh.” Lâm Tuyết nói với Lương Tuấn Đào, “Có chút chuyện muốn nói với anh cả một chút, anh trở về phòng trước đi!”

Lương Tuấn Đào đứng không nhúc nhích, chỉ đưa ánh mắt về phía cô.

“Là chuyện của Vân Đóa, hôm nay cuối cùng có chút manh mối, anh cả gấp gáp, đoán chừng không qua nói rõ ràng cho anh ấy biết, tối nay anh ấy ngủ không yên.” Lâm Tuyết giải thích với anh.

“Ừ.” Lúc này Lương Tuấn Đào mới gật đầu ân chuẩn, “Đi đi!”

Lương Thiên Dật ở ngoài sảnh chính chờ cô, thấy cô trở lại liền vội vã hỏi: “Như thế nào?”

Lâm Tuyết ngồi xuống đối diện anh, nói cặn kẽ một lần kết quả điều tra hôm nay, cuối cùng, lại khuyên nhủ: “Sự thật hơi tàn khốc, anh phải chịu đựng, hiểu rõ chân tướng chúng ta càng cần phải đưa hung thủ ra trước công lý. Trước mắt Mạc Sở Hàn đang ở nước ngoài, hành động lòng bất đã bí mật triển khai. Nhân viên cảnh sát phụ trách nói, cần phối hợp với cảnh sát quốc tế...”

Hai tay ôm đầu, Lương Thiên Dật vùi đầu thật sâu, cực kỳ đau khổ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53.3

Thì ra Vân Đóa thật sự từng gặp bất hạnh quá đáng sợ như vậy! Anh hiểu lầm cô, còn làm tổn thương cô thật sâu!

Khi cô xảy ra chuyện, anh chẳng những không có năng lực bảo vệ cô, lại còn oán hận cô nhiều năm như vậy, nhất là khoảng thời gian cô trở về đó, anh chẳng những không an ủi cô quan tâm cô, ngược lại lấy Lâm Á Linh ở bên cạnh chọc giận cô tổn thương tận đáy lòng.

“Anh sai rồi! Anh thật sự đáng chết!” Lương Thiên Dật hung hăng dấm một dấm lên tay cầm xe lăn, vô cùng đau đớn, “Vân Đóa, đừng nói em không thể tha thứ cho anh, ngay cả chính anh cũng không thể tha thứ cho mình, nhìn xem anh đã làm ra những chuyện gì!”

“Anh cả, không biết không có tội, anh cũng chỉ... Hiểu lầm cô ấy!” Lâm Tuyết vội vàng đứng dậy đi tới khuyên anh, “Sai đã tạo thành, giờ hối hận không cũng không có tác dụng, phải làm ra hành động thực tế! Như vậy đi, chuyện lòng bắt Mạc Sở Hàn cứ giao cho cảnh sát, chỉ có điều việc tìm kiếm chỗ Vân Đóa, còn phải do chính anh tự đi làm!”

Cô rất hiểu tâm tình của Lương Thiên Dật, nếu không tìm chút chuyện để cho anh làm, sợ rằng anh sẽ hối hận đến chết.

“Tìm cô ấy...” Lương Thiên Dật ngẩng đầu lên, trong mắt tuần tú tràn đầy mê man, “Anh phải đi đâu tìm cô ấy?”

“Ngồi trong nhà khẳng định không tìm được.” Lâm Tuyết nhân cơ hội khích lệ anh, “Anh phải nghĩ cách đứng lên, đi ra ngoài tìm kiếm cô ấy! Cho dù đập toàn thế giới, chỉ cần thành tâm đến nơi, vàng đá cũng nở hoa thôi!”

Cô nói rất có đạo lý, nhưng mà... Anh cúi đầu xem xét hai chân tàn phế của mình, càng thêm căm hận mình: “Anh là một người tàn phế vô dụng, sao đứng lên được!”

“Anh không phải là người tàn phế! Em đã hỏi bác sỹ gia đình, ông ấy nói thật ra tình huống của anh không phải hết sức nghiêm trọng, chỉ cần tích cực phối hợp với bác sỹ làm vật lý trị liệu, hoàn toàn có thể đứng lên lần nữa!” Lâm Tuyết ngồi xõm trước mặt Lương Thiên Dật, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, khẳng định nói cho anh biết, “Anh cả, tin tưởng bản thân, chỉ cần anh bằng lòng, anh hoàn toàn có thể đứng lên lần nữa!”

Sự thật chính là như thế, từ khi Lương Thiên Dật xuất viện thì bác sỹ đã yêu cầu anh làm vật lý trị liệu lâu dài, thuận lợi cho khôi phục sau phẫu thuật. Nhưng bởi vì tâm tình anh chán nản nóng nảy đều đã mất lòng tin với tất cả, từ chối phối hợp với bác sỹ làm vật lý trị liệu, đến nỗi thời gian hai năm đã qua, anh vẫn ngồi xe lăn như cũ không có bất kỳ tiến bộ gì.

“Làm được hả? Sớm qua thời kỳ vật lý trị liệu tốt nhất!” Anh không khỏi căm hận mình tùy hứng, sớm biết chân tướng như vậy, anh nào còn ngồi yên trong xe lăn.

“Có thể! Em đã hỏi bác sỹ, tổ chất thân thể của anh rất tốt, lại nói thời gian tàn tật cũng không phải rất dài, chỉ cần kịp thời vật lý trị liệu, hoàn toàn có hy vọng hồi phục!” Lâm Tuyết nhìn thấu hy vọng và lòng tin trong mắt anh, liên tiếp động viên anh.

“Anh muốn điều trị, anh muốn phối hợp với bác sỹ làm vật lý trị liệu!” Lương Thiên Dật nắm quyền hận không thể lập tức có thể bước đi như bay,

đi tìm ra Vân Đóa.

“Chỉ có điều, bây giờ chuyện anh cần làm là nghỉ ngơi! Tất cả bắt đầu từ ngày mai, em và Mộng Mộng sẽ cùng với anh, tin tưởng anh cả nhất định có thể làm được!” Lâm Tuyết dí dỏm giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ khâm phục anh.

Thần thái trên mặt Lương Thiên Dật đột nhiên lại biến mất, hơi trở nên nản chí như đưa đám: “Hình như Vân Đóa không nhận ra anh, cô ấy còn có thể để ý đến anh không? Đều tại anh đã từng lẫn lộn...”

“Chuyện gì cũng chờ tìm được cô ấy rồi nói, em tin tưởng cô ấy yêu anh, có lẽ nhất thời hờn giận anh, thời gian lâu dài chỉ cần anh có biểu hiện tốt nhất, để cho cô ấy một lần nữa tin tưởng anh, một lần nữa thích anh, tin tưởng cô ấy còn có thể tha thứ cho anh!” Lâm Tuyết nhàn nhạt nhếch môi, nở nụ cười chắc chắn.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Tuyết cảm giác cả người dính nhơm nhớp chỉ muốn mau chóng xông vào tắm nước nóng, đi tú quần áo cầm bộ đồ ngủ, cô đi thẳng vào phòng tắm.

Lương Tuấn Đào đã sớm tắm rồi, đổi áo ngủ, lúc này đang ngồi trên ghế bằng mây tre đan ở ngoài ban công, vừa thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ, vừa nhàn nhã tự uống tự rót.

Lâm Tuyết vào phòng tắm không lâu, trong phòng ngủ mơ hồ truyền đến tiếng hát thật thấp: “Khát nước ba ngày anh chỉ uống một ly... Dùng tim đập của em uống say anh...”

Trầm ngâm lắng nghe, là điện thoại của Lâm Tuyết! Cô đổi chuông từ khi nào? Lương Tuấn Đào khẽ nhếch môi, bưng ly rượu, từ ban công trở lại phòng ngủ.

“Truyền thuyết yêu trong nháy mắt... Em muốn anh cùng em xuyên qua thế giới kỳ tích, em muốn anh cưng chiều em sửa đổi tất cả lịch sử, em muốn anh dụ dỗ em để giấc mộng tiếp tục giương oai...”

Lời hát thẳng thắn nhiệt tình của nhóm Phượng hoàng truyền kỳ chảy xuôi trong không gian, có vẻ kích tình làm cho người ta kinh ngạc kích động.

Lương Tuấn Đào cầm điện thoại di động không ngừng vang lên, thấy hiển thị gọi tới biểu hiện một dãy số không lưu. Trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, nhớ tới chủ nhân dãy số này là ai, mắt sáng thoáng qua tia lạnh lẽo.

“Cuồng nhiệt đến chân trời góc bể, một đời một thế oanh oanh liệt liệt, đêm không ngủ, mau đến gần anh tìm kiếm dấu ấn tình yêu...”

Anh ấn loa ngoài rồi ném điện thoại di động lên bàn thấp trước mặt, bản thân lười biếng dựa lưng ngồi trên ghế sa lon, vẫn từ từ uống rượu trong ly.

“Tiểu Tuyết!” Trong loa phát ra giọng nói vui sướng ẩn chứa vẻ khẩn trương và mong đợi của Mạc Sở Hàn, “Nhìn thấy quà tặng anh đưa cho em rồi chứ?”

Hử? Còn có quà tặng? Lương Tuấn Đào nhếch chân mày anh tuấn lên, trầm nghĩ: Ở đâu?

“Ở cốp sau xe em đó, anh kêu Thôi Liệt bỏ vào đó!” Mạc Sở Hàn đáp.

A, được, rất tốt! Lương Tuấn Đào lại nhấp một ngụm rượu.

“Nếu không phải gần đây phong thanh quá căng thẳng, lần này anh vốn tính toán cùng trở về với cha em thăm em... Anh thật sự rất nhớ em, đợi qua một thời gian ngắn, phong thanh buông lỏng chút, anh sẽ trở về thăm em!”

Được đó, tôi cũng đang ở đây chờ anh đấy!

Mạc Sở Hàn tự biên tự diễn trong chốc lát, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, em đừng quên lấy đồ trong cốp ra!”

Ừ, yên tâm, không quên được.

“Tiểu Tuyết, mặc dù em một mực không chịu nói chuyện với anh, nhưng ít nhất chỉ cần em chịu nghe anh nói hết lời... Cảm ơn em!”

Không khách khí, dù sao cũng chỉ lãng phí tiền điện thoại của anh.

“Vậy, anh cúp!” Mạc Sở Hàn do dự rất lâu không nỡ, “Ngủ ngon!”

Cút nhanh lên đi!

Một hồi lâu, giống như cổ lấy dũng khí rất lớn, anh nói: “Tiểu Tuyết, hôn em!” Lần này, anh nói xong cũng cúp điện thoại.

Đã cầm điện thoại di động định ném lên tường, nhưng mà nghĩ đến như vậy không cách nào nói lại với vợ, đành phải thôi.

Xóa bỏ nhật ký cuộc gọi này, anh đứng dậy ném điện thoại di động vào chỗ cũ, vừa đứng thấy Lâm Tuyết từ trong phòng tắm đi ra.

Anh uống một hơi cạn sạch rượu còn dư trong ly, để ly rượu xuống, đi tới.

Lâm Tuyết đi tới ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm máy sấy tóc lên, bắt đầu sấy mái tóc ướt nhẹ của cô. dfienddn lieqiudoon

Đi tới phía sau cô, anh tự tay nhẹ nhàng nhận lấy máy sấy, sấy tóc giúp cô.

Không cần tự mình ra tay tốt hơn, Lâm Tuyết mừng rỡ dùng ít sức, tựa lưng lên ghế, khẽ khép tròng mắt lại, hưởng thụ hầu hạ của anh.

Không có chuyện gì mà ân cần, không phải phường gian xảo chính là đạo tặc. Chỉ có điều cô gian đã sớm bị anh cho gian rồi, trộm cũng không có gì hay để trộm, theo anh đi!

“Vợ, có gì muốn nói với ông xã không!” Mái tóc dài đen nhánh mềm mại đẹp mắt lướt qua ngón tay, chất tóc chưa bao giờ bị uốn sảy tàn phá, cảm xúc thật sự tốt!

Liếc nhìn anh từ trong gương trang điểm, Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, nói: “Tối nay thật sự mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi một chút đi!” Ý ở ngoài lời chính là không có hứng thú gì ngoại trừ hạng mục hoạt động ngủ.

“Ừ, được!” Anh tỏ vẻ rất hài lòng với câu trả lời của cô.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Phụ nữ có thai đều thích ngủ, sáng sớm ngày này khi Lâm Tuyết tỉnh đã là tám giờ rưỡi.

“Mẹ, rời giường! Mặt trời phơi nắng mông rồi!” Mộng Mộng nhéo lỗ mũi Lâm Tuyết, kêu lên.

Chớp chớp cặp mắt ngủ nhập nhèm, thấy ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào phòng, trong lành hoàn toàn mới. Kéo lưng mệt mỏi ngồi dậy, người đàn ông bên cạnh đã theo lệ thường không thấy người. Rất bội phục tinh lực và thể lực của anh, trước năm giờ mỗi sáng đều chạy về đơn vị tập thể dục buổi sáng.

Sau khi cô mang thai càng lúc càng lười rồi, cũng không biết khi trở lại quân đội có thể thích ứng với cường độ huấn luyện cao ở đó không.

“Cứng ngoan, tối hôm qua có khóc nè không!” Lâm Tuyết đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Mộng Mộng, hỏi.

“Không có, mẹ có thể hỏi dì Hương, Mộng Mộng thật dũng cảm đó!” Mộng Mộng tự hào tuyên bố.

Lâm Tuyết không ngờ thuận lợi như thế, xem ra phải cho đứa nhỏ cơ hội thích hợp mới có thể rèn luyện năng lực độc lập của cô bé, mà không phải một lòng lo lắng con bé có thể khóc không có thể sợ hãi không.

“Mộng Mộng thật dũng cảm!” Lâm Tuyết hôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô bé, đứng dậy xuống giường đi rửa mặt.

Thu xếp xong, cô nắm tay nhỏ bé của Mộng Mộng cùng nhau xuống lầu.

Bởi vì do Lâm Tuyết mang thai, ngay cả Lưu Mỹ Quân hà khắc cũng không so đo việc cô rời giường muộn, còn đặc biệt để phòng bếp lưu bữa ăn sáng lại cho cô. Do sáng sớm mỗi ngày cô đều ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, lại xuống lầu ăn cơm.

Thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Mộng Mộng và Lâm Tuyết không khác nhau lắm, sáng sớm đều một mình cùng Lâm Tuyết một bàn dùng cơm.

Ăn cơm xong, Mộng Mộng muốn đi phòng vẽ tranh của Lương Thiên Dật học bài, Lâm Tuyết kéo cô bé lại, thần bí nói: “Ngày hôm qua có một vị... Thân thích phương xa tới thăm mẹ, còn mang theo rất nhiều quà tặng, con và mẹ cùng đi lấy ra!”

“Được!” Mộng Mộng vui vẻ vỗ tay, con nít đều cảm thấy đặc biệt hứng thú với việc mở quà.

Hai mẹ con vào trong sân, Lâm Tuyết mở cốp xe sau ra, nhấc nắp lên kinh ngạc phát hiện – bên trong thế mà lại rỗng tuếch!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 103: Quà Tặng Thần Bí

Đồ đâu? Hoắc Gia Tường rõ ràng cho cô rất nhiều đặc sản nước lạ, còn có nước trái cây ở trong bình giữ nhiệt và cách pha chế nước trái cây, tất cả lại đều không cánh mà bay.

Ngần ngợ, xác định xe dừng trong nhà sẽ không gặp trộm (Nếu như trộm có bản lĩnh lợi hại cỡ này cũng sẽ không đặc biệt tới trộm chút đồ này của cô), vậy khẳng định bị người trong nhà cầm đi.

Ai sẽ cảm thấy hứng thú với đồ trong xe của cô? Đáp án rất đơn giản – dĩ nhiên chỉ có Lương Tuấn Đào!

Nụ cười hơi lạnh, cô định cầm điện thoại mới phát hiện quên mang ra.

“Mẹ, quà tặng đâu?” Mộng Mộng tròn to cặp mắt đen láy, trong chớp mắt sau trống trợn không có gì cả.

“Bị con chuột lớn đánh cắp!” Giọng Lâm Tuyết rất cảm phẫn, đứng một lát, đóng chốt sau rồi dắt Mộng Mộng trở về nhà.

Trở lại phòng khách, cô cầm điện thoại, bấm số điện thoại nội tuyến quân đội trong phòng làm việc của Lương Tuấn Đào, kết quả được báo lại đối phương đi bộ chỉ huy quân đội.

Nhớ tới tối hôm qua bắt được Thôi Liệt, nhìn dáng dấp người kia chắc đi trại giam quân sự thẩm vấn Thôi Liệt.

Lại bấm số của Lương Tuấn Đào, lần này rất nhanh tiếp nghe.

“Vợ, tìm anh có việc gì vậy?” Giọng người nào đó lại cực kỳ bình ổn, hoàn toàn không để ý tới cô hưng sư vấn tội.

Lâm Tuyết thở dốc thật lâu, mới đề kích động muốn chửi anh xuống, hờn giọng hỏi: “Đồ trong xe em đâu?” die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

“...” Hơi buồn bực làm sao cô biết được, lòng đa nghi không vui nơi đáy lòng đang dần mở rộng ra. Thì ra cô và Mạc Sở Hàn lại tâm hữu linh tê nhất điểm thông * như vậy, sớm đoán được Mạc Sở Hàn sẽ để cho Thôi Liệt lén nhét quà tặng cho cô vào trong xe?

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Cụm từ này xuất phát từ trong bài thơ ‘Vô đề’ của Lý Thương Ẩn đời Đường. Thường dùng để ví với tình yêu nam nữ tâm đầu ý hợp. Hiện đại cũng có thể dùng để chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau, đại khái như “Đi guốc trong bụng”.

“Anh thật quá đáng!” Lâm Tuyết thấy anh không nói lời nào cũng biết người này tự biết đuối lý, giọng hờn dỗi chỉ trích, “Không kêu không nói một tiếng, tự tiện lấy đồ của em...”

“Được rồi, không so đo với em còn đắc chí!” Giọng điệu của Lương Tuấn Đào cũng không tốt, cũng không hề có ý tứ chột dạ, “Đồ của em? Anh lấy thứ gì em có biết không?”

“Sao em không biết!” Lâm Tuyết cảm thấy người này càng ngày càng bá đạo, quả thật không thể nói lý, “Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy? Có được sự cho phép của em sao?”

“Trong lúc vô tình gia phát hiện, có vài thứ không quá vừa mắt, còn tưởng rằng em nhặt đồ bỏ đi ở đâu đó, ném toàn bộ!” Người nào đó còn cực kỳ kiêu ngạo, không hề có ý tứ áy náy.

“Anh...” Lâm Tuyết giận đến nói không ra lời, “Anh ném toàn bộ đồ của em?”

“Đúng!” Anh hơi hợp lặp lại lần nữa, “Ném toàn bộ!”

“Lương Tuấn Đào!” Lâm Tuyết không thể nhịn được hét lên lần nữa, “Anh rất quá đáng!”

“Em còn không quá đáng? Gạt anh không chỉ thu quà tặng của đàn ông khác một lần, em còn thu đến nghiện rồi!” Cơn tức của Lương Tuấn Đào cũng không thấp hơn cô, “Anh nói cho em biết Lâm Tuyết, nhịn em có mức độ đấy! Còn dám âm thầm câu câu đáp đáp với Mạc Sở Hàn, anh... Không thể không làm thịt anh ta!”

Anh làm thịt Mạc Sở Hàn có liên quan gì đến cô/ Chẳng lẽ anh cho rằng những thứ đó là do Mạc Sở Hàn đưa cho cô? “Anh có chứng đa nghi sao? Những thứ đó là do Hoắc Gia Tường đưa cho em, sao lại có liên quan tới Mạc Sở Hàn!”

“Ái chà, không những không thừa nhận sai lầm còn nói dối với anh, Lâm Tuyết em càng ngày càng có tiền đồ!” Nếu như không phải tối hôm qua nhận được điện thoại của Mạc Sở Hàn, anh còn tin tưởng lời của cô!

“Bệnh thần kinh, anh mới nói dối!” Lâm Tuyết cảm thấy nói chuyện với người này không khác gì đàn gảy tai trâu, “Em nói cho anh biết Lương Tuấn Đào, anh càng ngày càng khiến em thất vọng!”

Hung hăng cúp điện thoại, phát giác mình thế mà lại khóc. Vội vàng đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt, cô giả bộ mình không đau lòng.

Tại sao anh có thể đối xử với cô như thế? Là cô quá mềm yếu hay vẫn là do cô cho phép anh cường thế? Trước kia không phát hiện, bây giờ mới biết, thì ra mình nhân nhượng thói xấu của anh sớm muộn gì cũng sẽ để cho cô nhận lấy kết quả xấu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Lên, ngồi! Lên – ngồi!”

Theo chỉ đạo của bác sỹ, Lương Thiên Dật kiên trì làm vật lý trị liệu chân, trán đều là giọt mồ hôi. Một mỗi nửa đau nửa anh cũng có thể chịu đựng, chỉ cần có thể đứng lên lần nữa, khổ sở gì anh đều có thể chịu đựng.

“Bác Thiên Dật thật giỏi!”Mộng Mộng ở bên cạnh khuyến khích cổ lên vì anh, trong tay còn cầm bút máy dùng để luyện chữ. Những ngày qua luôn sống chung với Lương Thiên Dật, khiến cho bọn họ rất quen thuộc, ngược lại càng lúc càng không gò bó như trước mặt Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết giữ lời, vẫn cùng Lương Thiên Dật vật lý trị liệu, cô biết giai đoạn ban đầu anh cần mọi người khích lệ.

“Anh cả giỏi lắm! Có thể đứng lên sẽ có thể đi bộ, chân của anh hoàn toàn có thể đứng thẳng, tình huống còn tốt hơn tưởng tượng của em!” Lâm Tuyết đúng là hơi ngoài ý muốn, cô không ngờ Lương Thiên Dật có thể đứng lên, chẳng qua chống đỡ được thời gian không lâu mà thôi.

May mắn trong lòng đồng thời cũng tiếc hận thay cho anh, tình huống này nếu như anh bằng lòng phối hợp làm vật lý trị liệu, nói không chừng đã sớm khỏi hẳn. dieendaanleequydonn

Lưu Mỹ Quân nghe tin đi lại, nhìn thấy con trai lại bằng lòng phối hợp với bác sỹ làm vật lý trị liệu, cao hứng đến gần như muốn rơi lệ.

Thấy con trai thật sự tập trung tập luyện cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu, rưng rưng ở bên cạnh chăm chú nhìn vào, khóe miệng lại nhếch lên cười.

Lâm Tuyết và Mộng Mộng vào đội cổ động viên, cho người đàn ông đang đau đến đầu đầy mồ hôi tin tưởng và lực lượng, dù sao được hai

người phụ nữ một lớn một nhỏ khích lệ sùng bái cung có thể thỏa mãn được tự tôn và kiêu ngạo đàn ông của anh.

Nhất định phải chịu đựng, Lương Thiên Dật mặc niệm trong lòng, dựa vào lực ý chí kiên cường, hoàn thành động tác ngồi dậy nửa giờ.

Lưu Mỹ Quân liền vội vàng tiến lên lau mồ hôi lạnh trên trán giúp con trai, đau lòng nước mắt nói: “Rất đau đúng không? Vừa mới bắt đầu quá liều mạng cần thận thân thể không chịu nổi!”

“Không có việc gì.” Giọng Lương Thiên Dật hơi hột, gương mặt tuần tú đã đau đến biến hình, nhưng cố không thốt một tiếng.

“Làm vật lý trị liệu cần kiên trì lâu dài, không nên quá chỉ vì cái trước mắt, kiềm chế một chút!” Lưu Mỹ Quân kêu người giúp việc pha trà, bưng lên cho Lương Thiên Dật.

Làm xong cổ động viên, Mộng Mộng tiếp tục ngồi lại vào ghế nhỏ của mình làm bài tập, Lâm Tuyết ở bên cạnh phụ đạo cho cô bé.

Để Lương Thiên Dật nghỉ ngơi một chút, Lưu Mỹ Quân đi tới trước mặt Lâm Tuyết, trên mặt khó có được hiện lên tươi cười, giọng ôn hòa nói: “Là con khuyên bảo Thiên Dật làm vật lý trị liệu à!”

Lâm Tuyết ngửa mặt lên, khẽ nhếch khóe môi, nói cho bà biết: “Là anh cả tự nguyện làm vật lý trị liệu, anh ấy muốn đứng lên!”

Thấy cô cũng không có ý tứ nhân cơ hội tranh công, Lưu Mỹ Quân có ấn tượng về cô ngược lại tốt hơn, tiêu hơn phân nửa khúc mắc tồn tại trong lòng thường ngày về cô. Lập tức ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, giọng ôn hòa nói: “Mẹ biết, nó có thay đổi như vậy hơn phân nửa là công lao của con! Con tốt đẹp mẹ đều nhìn vào trong mắt, cảm ơn con!”

Lần đầu tiên thấy Lưu Mỹ Quân dùng thái độ và giọng điệu ôn hòa như thế nói với cô, đổi thành cô, giật mình, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Mẹ quá khách khí, người một nhà có thể giúp đỡ nhau thì giúp một tay, cần gì cảm ơn với không cảm ơn, khách khí rồi!”

“Đúng, đúng, không cần nói cảm ơn, khách khí rồi!” Lưu Mỹ Quân kéo tay cô, quan tâm dặn dò, “Con có thai cũng cần chú ý bản thân nhiều hơn, đừng quá mệt nhọc! Bài tập của cô nhóc này hoàn toàn có thể để cho gia sư tới làm!” Nói xong bà cho người kêu quản gia Trương lên.

“Phu nhân!” Quản gia Trương đi tới, cung kính hỏi, “Tìm tôi có cần dặn gì?”

Lưu Mỹ Quân chỉ vào Mộng Mộng đang nghiêm túc học tập, nói với quản gia Trương: “Tìm gia sư ưu tú cho cô bé! Chọn một người có kiên nhẫn lại có kinh nghiệm làm việc, ông nhất định phải nhanh chóng làm xong chuyện này!”

“Vâng, phu nhân xin yên tâm!” Quản gia Trương lĩnh mệnh sau đó xoay người rời đi.

Lâm Tuyết thật sự cũng không phản đối, tìm gia sư tới cũng được, thỉnh thoảng khi cô ra cửa, không cần nhờ Lương Thiên Dật làm gia sư tạm thời nữa, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, anh cần đúng giờ làm động tác vật lý trị liệu, cả ngày lẫn đêm đều không rảnh rỗi.

Mắt thấy hôn lễ của Lưu Dương và Mã Đồng Đồng sắp tới, mặc dù Lương Bội Văn liên tục dặn dò Lâm Tuyết không cần bận việc này, nhưng sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn nhân nhĩ được.

Trước không nói tới quan hệ chí thân với Lương Bội Văn, tiếp đó tính tình của cô với hai mẹ con bọn họ vô cùng hợp, hơn nữa cô và Mã Đồng

Đồng lại là khuê mật, đủ thứ nguyên nhân kết hợp, cô không lộ mặt hỗ trợ nói như thế nào cũng không qua được.

Chỉ có điều mỗi lần đều là Lưu Mỹ Quân và Lâm Tuyết cùng đi, sợ nhà họ Lưu bận rộn như vậy, người đến người đi, lỡ không cẩn thận đụng vào cháu nội vàng bảo bối của bà.

Đối với việc Lưu Mỹ Quân cẩn thận quá mức, Lâm Tuyết biết bà có ý tốt, cũng không phản đối.

Cứ như vậy, thời gian ở nhà họ Lưu, đều là Lưu Mỹ Quân cùng cô ra ra vào vào.

Bởi vì Lương Thiên Dật, quan hệ mẹ chồng con dâu rõ ràng cải thiện không ít, chỉ có điều Lưu Mỹ Quân luôn tự cao thông minh, mọi việc đều thích bản thân tự làm chủ, về tính cách không khỏi bá đạo chút (người khác đều theo ý bà), cũng may tính cách Lâm Tuyết hàm súc, cho dù ngẫu nhiên có chút bất mãn cũng kiềm chế, không so đo với bà.

Ở mặt ngoài, một phía vui mừng hiền hòa, Lâm Tuyết lại biết, hôn nhân của cô và Lương Tuấn Đào xuất hiện vấn đề.

Liên tục ba ngày, Lương Tuấn Đào chưa về nhà. Có lẽ quân đội có nhiệm vụ khẩn cấp, có lẽ anh bận rộn thăm vấn Thôi Liệt, có lẽ... Nhưng mà, gì đó không thể trở thành lý do anh không về nhà!

Chỉ cần không phải đi nơi khác công tác, chẳng sợ bận rộn, anh có lòng trở về thì nửa đêm rạng sáng thậm chí sắp bình minh anh cũng có thể về nhà thăm cô một chút.

Nhưng mà, lần này anh giống như điều đứt dây, đừng nói bóng người, ngay cả điện thoại cũng hoàn toàn không có.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54.2

Lâm Tuyết giữ vững bình thần, Lương Tuấn Đào không chịu về nhà không chịu gọi điện thoại, cô liên tục căng thẳng gượng không đi hỏi không thêm nghĩ nữa.

Ban ngày, trừ bỏ đi nhà họ Lưu hỗ trợ thu xếp chuyện hôn lễ, còn phải làm vật lý trị liệu khôi phục với Lương Thiên Dật, còn phải ôn tập bài vở với Mộng Mộng. Mặc dù quản gia Trương đã tìm cho Mộng Mộng một giáo viên tốt nghiệp đại học sư phạm có tên tuổi làm gia sư, cô vẫn không yên lòng, vẫn cứ muốn đích thân kiểm tra bài tập cho cô bé.

Cũng may Mộng Mộng không chịu thua kém, chữ viết vô cùng tốt, bài tập cũng rất ưu tú. Đầu xinh đẹp này vô cùng thông minh, quả thật đã từng gặp là không quên được, khiến cho Lâm Tuyết không khỏi nhớ tới một từ ngữ “Cực kỳ thông minh”.

Về phương diện bài tập Mộng Mộng một chút cũng không bướng bỉnh, đêm tối đã học được bản thân ngủ riêng, cho dù tắt điện thoại đi cô bé cũng không khóc náo cũng không la hét sợ hãi, mà ôm con gấu bông lớn lông xù Lâm Tuyết đưa cho cô bé ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ, cực kỳ dũng cảm vượt qua khen ngợi.

Tất cả đều tốt, tất cả đều khiến cho cô vừa lòng, trừ Lương Tuấn Đào!

Buổi tối, mỗi khi cô gối đầu ngủ một mình, đều sẽ cong môi lên lộ ra vết cười lạnh lùng: Lương Tuấn Đào, anh có gan vĩnh viễn đừng trở lại!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Xem ra Lương Tuấn Đào rất có gan, anh nhất định giữ vững phương thức xử lý lạnh lùng hờ hững chẳng quan tâm với cô.

Lưu Mỹ Quân rốt cuộc phát hiện ra không thích hợp, dù sao cũng là phụ nữ, rõ ràng chuyện một người đàn ông không chịu về nhà đương nhiên ở khâu nào đó xảy ra vấn đề.

Âm thầm, bà thăm vấn Lâm Tuyết: “Sao lại thế này? Cãi nhau?”

Khó có được Lưu Mỹ Quân chủ động quan tâm hỏi chuyện giữa vợ chồng bọn họ, lửa giận Lâm Tuyết nín nhiều ngày cuối cùng tìm được con đường nói hết ra: “Không có sự cho phép của con, anh ấy chẳng những lục lọi lung tung đồ của con còn vứt bỏ đồ của con!”

“A, mẹ còn tưởng chút chuyện bao lớn!” Lưu Mỹ Quân vừa nghe liền hùng hồn. Vốn bà còn lo lắng con trai ở bên ngoài trêu hoa ghẹo cỏ bị Lâm Tuyết biết được mới cãi nhau, không nghĩ tới lại vì chút chuyện nhỏ không đủ để nói, “Mẹ nói con có đức hạnh hiền tuệ của người làm vợ một chút không vậy? Nó là đàn ông, cả ngày bận rộn bên ngoài áp lực đủ lớn rồi, ngẫu nhiên phát chút tính khí con cũng không biết xấu hổ mà so đo với nó sao? Thứ đáng giá đã đánh mất khiến con tức giận lớn như vậy? Cho con thêm tiền đi mua một lần nữa là được!”

“...” Không hổ có con như vậy tất có mẹ như thế, tuyệt đối là cùng một nhịp điệu!

Thấy sắc mặt Lâm Tuyết không dễ nhìn, Lưu Mỹ Quân nghĩ tới vài ngày nay ít nhiều gì con bé cũng cùng làm vật lý trị liệu với Lương Thiên Dật, liền hòa hoãn giọng điệu, nói tiếp: “Vợ chồng son đó, mỗi ngày ở cùng nhau qua ngày còn có cái gì mà nhiều lời lẫn lộn? Con đừng hiếu thắng nữa, lại nói con còn có cái gì cần phải cố chấp?” Ngụ ý, nếu như không

phải con trai bà quá yêu, Lâm Tuyết cô cái gì cũng không phải, nên biết được cảm ơn.

Lâm Tuyết chính là cười lạnh, không trả lời.

“Phụ nữ phải biết được lấy nhu khắc cương, nó giận dữ không chịu về nhà, con không thể chủ động gọi cú điện thoại cho nó sao? Lòng của đàn ông phải chộp chặt trong tay, không thể thả cho nó chạy hoang bên ngoài...” Lưu Mỹ Quân suy nghĩ một chút, liền nói bên tai Lâm Tuyết, “Như thế này, để mẹ gọi cú điện thoại cho nó, kêu nó tối nay về, nhớ kỹ lời mẹ nói với con, nắm chắc cơ hội, tối nay giảng hòa với nó!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tâm tình thật sự rất phiền muộn, muốn đi ra ngoài hít thở không khí, cho nên, cú điện thoại của Đỗ Hâm Lôi gọi tới đúng lúc.

“Lâm Tuyết, theo tớ ra ngoài uống tách cà phê không? A, cậu không thể uống cà phê, có thể uống nước trái cây.” Đỗ Hâm Lôi nói như vậy.

“Được!” Lâm Tuyết cầu còn không được, cô đang muốn tìm người nói chuyện phiếm, bằng không buồn bức chết mất, “Này, sao cậu có thời gian mời tớ uống cà phê? Có phải gần thăng chức rồi không?”

Đều nói phụ nữ bị đàn ông văng vể thật bi kịch, từ trước cô vẫn cho rằng không đúng, từ lúc Lương Tuấn Đào mấy ngày liên tục không thấy, cô mới hiểu được ý tứ trong đó. Cái gì gọi là oán phụ? Phòng không vắng lặng đã gọi oán phụ, không có ân ái lưu luyến của ông xã, không có tâm tình triền miên, một mình đối diện với ánh đèn cô lẻ, không sinh u oán mới là lạ.

Có u oán liền cần một đường dây để bày tỏ, bày tỏ với Lưu Mỹ Quân hiển nhiên không thông, Lương Bội Văn bận rộn cưới con dâu cũng không có thời gian nghe cô bày tỏ, Mã Đồng Đồng chuyện vui gần tới, nói chuyện

này với cô ấy giống như hơi phá phong cảnh, Đỗ Hâm Lôi xuất hiện vừa đúng lúc rồi. d1en d4nl 3q21y d0n

“Haizzz!” Đỗ Hâm Lôi cũng rất khổ não, “Lên chức ngược lại không có, tớ... Tớ muốn cao bay xa chạy!”

Lâm Tuyết ngây ngốc, không khỏi tò mò hỏi, “Cậu chuẩn bị bay đi đâu?”

“Một câu nói không rõ ràng lắm, cậu đi ra đi, tớ đang ở tiệm cà phê cạnh quán khu chỗ cậu chờ cậu!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tiệm cà phê không lớn, cũng rất sạch sẽ, bên trong bố trí rất có tình điệu nước ngoài, khi Lâm Tuyết tiến vào, đã thấy Đỗ Hâm Lôi sớm chờ ở đó.

Một bộ đồ thường phục cũng khó che giấu nổi vẻ khí khái hào hùng giữa hai chân mày cô gái, chỉ có điều lại mơ hồ bao hàm vẻ u buồn, trước mặt để một ly cà phê latte, đang dùng thìa bạc thật dài từ từ khuấy.

Nhìn thấy Lâm Tuyết, cô vẫy vẫy tay, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên ý cười.

Lâm Tuyết bước nhanh tới, người hầu bàn liền vội vàng tiến lên kéo ghế ra. “Cách nhà thật gần, chẳng qua tớ vẫn là lần đầu tiên tới đây!” Lâm Tuyết ngồi xuống đối diện Đỗ Hâm Lôi, vừa quan sát tiệm cà phê này.

“Haizzz!” Đỗ Hâm Lôi khẽ than một tiếng đáp lại cô.

“Hả? Làm sao rồi? Gần đây cãi nhau với Triệu Bắc Thành?” Chẳng lẽ gần đây đang làm oán phụ không chỉ có cô?

“Không phải!” Đỗ Hâm Lôi hủy bỏ suy đoán của Lâm Tuyết, bất đắc dĩ nói, “Thật ra thì tớ sẽ lập tức gặp mặt anh ấy!”

“Thật sao?” Lâm Tuyết rất kinh ngạc, rất nhanh đã đoán được nguyên nhân, “Có phải quân đội điều cậu qua đó không?”

Đỗ Hâm Lôi không trả lời, mà cầm thực đơn để Lâm Tuyết lựa chọn đồ uống.

Lâm Tuyết gọi một ly nước đào tiên chanh ép, khi gọi thêm chút bánh phô mai dâu tây hỏi Đỗ Hâm Lôi có muốn thêm gì không.

Đỗ Hâm Lôi tỏ vẻ không có hứng thú với bánh ngọt, muốn một đĩa bánh quy khô.

Rất nhanh, người hầu bàn mang đồ uống và bánh kem lên, hai người vừa uống vừa nhấm nháp.

“Bắc Thành muốn cuối năm được điều về, nhưng quân đội không đồng ý. Vì để ổn định lòng quân của anh ấy, lại điều tớ qua cùng anh ấy!” Đỗ Lâm Lôi chỉ trích cách làm của quân đội.

Lâm Tuyết cười một tiếng: “Cậu chính là khen thưởng phá lệ của quân đội cho anh ấy!”

“Stop!” Đỗ Hâm Lôi tỏ vẻ không nói được lời nào, “Như thế này tính là gì? Lại nói tớ thật sự không thích đi tới đó!”

“Có thể từ chối sao?” Lâm Tuyết hỏi, đồng thời trong lòng đã có đáp án, quyết định của quân đội vốn không cho phép từ chối.

“Không được!” Đỗ Hâm Lôi trầm mặc một lúc, giọng nói thoáng nhẹ ra một chút, “Thôi, coi như đi tam giác vàng du lịch bằng chi phí chung!”

Xem ra chuyển đi tam giác vàng nhất định là thật, dù ai cũng không cách nào thay đổi, Lâm Tuyết chỉ có thể cầu phúc thay Đỗ Hâm Lôi ở trong lòng. Hy vọng bọn họ có thể sớm ngày bình an trở về nước, đồng thời trong lòng cũng hơi áy náy, nếu không phải vì thế thân cho Lương Tuấn Đào, Triệu Bắc Thành cũng sẽ bị quân đội cầm ở đó không đi đâu được.

“Tớ cho cậu một chủ ý.” Lâm Tuyết cúi gần bên tai Đỗ Hâm Lôi, trêu chọc nói, “Cậu nhanh chóng mang thai đứa bé, quân đội không thể miễn cưỡng cậu ở đó làm nghĩa vụ ủy an phụ * rồi!”

(*) Ủy an phụ: chỉ phụ nữ giải tỏa tình dục theo quân của quân đội Nhật Bản vào thế chiến thứ hai. Sau chỉ nô lệ tình dục

“Phụt!” Cà phê trong miệng Đỗ Hâm Lôi thiếu chút nữa phun ra, còn làm nghĩa vụ ủy an phụ, thua thiệt cậu ấy nghĩ ra được, “Cậu cho rằng chỉ cậu thông minh hả? Những lãnh đạo vạn năng thánh minh * trong quân đội đã sớm nghĩ ra thay cậu! Trước khi hành động cho tớ vòng tránh thai rồi, bởi vì tớ...” Nói tới đây khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ bừng lên, lại gần bên Lâm Tuyết, nói nhỏ, “Bởi vì tớ còn chưa phá thân, mới đành phải hủy bỏ chiêu tổn hại này!”

(*) thánh minh: sáng suốt như thánh

“Còn chưa phá thân!” Lâm Tuyết khẽ kêu lên, sau đó khanh khách thấp giọng cười nói, “Này, liên trưởng Đỗ, cậu và thủ trưởng Triệu cũng đủ ngây thơ! Yêu nhau lâu như vậy còn chỉ giới hạn trong kéo tay nhỏ bé thân ái mặt thôi!”

Triệu Bắc Thành thật sự là một cậu nhóc ngoan, muốn đặt Lương Tuấn Đào tên sói háo sắc này như vậy, yêu mấy năm còn duy trì quan hệ Plato *, quả thật là kỳ tích không thể nào tưởng tượng được.

(*) quan hệ Plato: tình yêu không tình dục

“Khụ.” Đỗ Hâm Lôi hơi ngượng ngùng, đỏ mặt nói tiếp, “Cứ như vậy những thứ đồ ghê tởm kia cũng không đưa cho tớ, lại...”

“Lại như thế nào?” Lâm Tuyết thật sự tò mò, những thủ trưởng vạn năng thánh minh kia còn có thể nghĩ ra chiêu tời gì để cô gái đẹp thuần khiết này ngửa thai.

“Ngửa thai cấy dưới da thôi!” Đỗ Hâm Lôi vén ống tay áo, để Lâm Tuyết nhìn vết dao nhân nhật, “Có thể kéo dài hiệu quả một năm, sau một năm cần trở về nước cấy dưới da lần nữa!”

“...” Được rồi, Lâm Tuyết thừa nhận bị mấy thủ trưởng cường đại nố sấm tời, vội vàng nhấp một ngụm đào tiên chanh ép.

Thích thứ nước trái cây uống ngon này, chỉ có điều... Vẫn không ngon bằng nước trái cây Hoắc Gia Tường cho cô. Chai nước trái cây ướp lạnh lớn như vậy cũng bị Lương Tuấn Đào ném, nghĩ đến một chút cũng đau lòng. Đáng tiếc nhất chính là, ngay cả cách pha chế nước trái cây cũng mất.

“Nói thật tớ thật sự không muốn đi! Còn không bằng để cho tớ ở nhà chờ anh ấy ba năm năm năm!” Đỗ Hâm Lôi nghĩ đến vùng đất hoang dã đó lại nhức đầu.

Lâm Tuyết nhìn ra rồi rằm của Đỗ Hâm Lôi, liền nói cho cô ấy biết một tin tức nội bộ: “Yên tâm, tớ nghe ý tứ của Lương Tuấn Đào, sang năm có khả năng gọi Triệu Bắc Thành về, cậu trước cứ đoàn viên với anh ấy đi, coi như hưởng tuần trăng mật sớm. Chậm nhất đến mùa xuân sang năm, Triệu Bắc Thành sẽ được gọi về rồi!”

Cô rất rõ ràng thủ đoạn của Lương Tuấn Đào, chuyện anh muốn làm tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng. Anh đồng ý với Triệu Bắc Thành chậm nhất sang năm sẽ gọi về, liền nhất định có thể làm được.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 105: Quà Tặng Thần Bí (3)

Đỗ Hâm Lô biết Lâm Tuyết cũng không nói bừa, nếu thủ trưởng Lương chính miệng cam kết, vậy cũng được! Lập tức vẻ mặt thả lỏng rất nhiều, bắt đầu cười cười nói nói tán gẫu chút bát quái với Lâm Tuyết, bỏ qua những gánh nặng phiền toái kia.

Cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm thời gian nửa năm gần ngủ, coi như xui xẻo đi xa một chuyến. Dĩ nhiên, nếu cô biết mình đi chuyến này sẽ không quay lại, chỉ sợ vào giờ phút này sẽ không cười nổi nữa.

Từ trong tiệm cà phê ra ngoài, hai người lại hẹn nhau đi dạo phố. Tính tình Đỗ Hâm Lô rất sôi động, trong ngày thường chịu gò bó ở quân đội, hiện giờ bởi vì chuẩn bị thi hành nhiệm vụ, quân đội cố ý cho cô mấy ngày nghỉ, cô giống như con chim được thả ra khỏi lồng tre, đi dạo hết các trung tâm thương mại lớn mua sắm đồ.

Lâm Tuyết khẳng khái quét xuống tất cả các món đồ cô ấy nhìn trúng, bản thân còn chọn lấy vài món lễ vật hoặc chơi thật khá hoặc quý trọng đưa cho cô ấy. Dù sao đôi tình nhân người ta cũng vì cô và Lương Tuấn Đào mới phải đi tam giác vàng, thích hợp bồi thường lại, yên ổn áy náy trong lòng.

Đỗ Hâm Lô nhún nhường vài lần, thấy thái độ kiên quyết của Lâm Tuyết, liền mừng rỡ đón nhận, “Haizzz, xem ra làm thiếu phu nhân nhà giàu khí phách chính là không giống nhau! Đáng tiếc tớ lại gả cho Bắc Thành tên lính nghèo đó, hai người chỉ có thể dựa vào trợ cấp sống qua

ngày, chưa từng trải nghiệm cái gì gọi là xa xỉ!” đi ien n#dang# yuklle e#q
quiq on

“Cậu đi chết đi!” Lâm Tuyết liếc cô ấy một cái, sẵn giọng: “Tớ và cậu thay đổi! Cậu thay tớ làm thiếu phu nhân thay tớ sinh con, tớ đi tam giác vàng thay cậu làm nghĩa vụ úy an phụ!”

“Ha ha... Không đổi!”

...

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, đồ hai người mua quả thật chất thành núi, mắt thấy xe con bên cạnh chất không nổi, mới hài lòng kết thúc.

Đưa Đỗ Hâm Lôi trở lại đoàn Phi Ưng quân đã chiến, lại đưa cô ấy đến cửa phòng ngủ, Lâm Tuyết mới dừng xe.

Lúc xuống xe, Đỗ Hâm Lôi lấy ra hai bộ áo ngủ thứ duy nhất mình trả tiền, thần thần bí bí đưa cho Lâm Tuyết một bộ, nói: “Tớ thấy kiểu dáng này không tệ nên mua hai bộ, mặc vào tối nay quyến rũ thủ trưởng Lương, bảo đảm anh ấy hóa thân thành sói!”

Nghe Lâm Tuyết nói tới hai ngày nay giận đối với Lương Tuấn Đào, cô liền nhớ tới phương thức xử lý khiến cho vợ chồng bọn họ nhanh chóng tốt đẹp.

“Cậu đi chết đi!” Lâm Tuyết xua tay ý bảo không muốn.

“Mau cầm đi! Cậu đưa cho tớ nhiều quà tặng như vậy, tớ cũng nên trả lễ lại chứ sao! Tính toán, đương nhiên tớ kiếm được nhiều!” Đỗ Hâm Lôi cười hì hì nói đùa. di1enda4nle3qu21ydo0n

Lâm Tuyết không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, hỏi Đỗ Hâm Lôi có cần một tay xách đồ không, Đỗ Hâm Lôi liền kêu mấy nữ binh lính, phát

phất tay với cô, “Ra ngoài đã lâu, mau trở về đi!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đều nói khi tâm tình phụ nữ không tốt đi ra ngoài mua đồ có thể thả lỏng áp lực, có trợ giúp khôi phục tâm tình, Lâm Tuyết cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Buồn bực đè nén nhiều ngày theo thẻ vàng thẻ game tiếp xúc nhiều lần, từ từ tiêu tan. Thua không ít đồng, Lâm Tuyết cảm thấy cân bằng rồi.

Người giúp việc giúp đỡ mang bọc lớn bọc nhỏ lên lầu, Lâm Tuyết bắt đầu lần lượt chia quà tặng. Có váy giày mới đưa cho Mộng Mộng, có cái tẩu thuốc bằng ngọc thạch đưa cho Lương Trọng Toàn, có áo sơ mi đưa cho Lương Thiên Dật, còn có mỹ phẩm dưỡng da đưa cho Lưu Mỹ Quân, ngay cả quần gia Trương và nữ giúp việc tiểu Hương đều có quà tặng, chỉ có Lương Tuấn Đào không có phần.

Chia xong quà tặng, Lâm Tuyết không có việc gì làm yên tĩnh chờ trời tối.

“Tối nay ăn mặc trang điểm thật tốt!” Lưu Mỹ Quân dặn dò bên tai Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết biết bà chính xác đã gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào rồi, vì vậy cảm thấy càng không thú vị. Cho dù tối nay Lương Tuấn Đào trở lại cũng không có ý tứ, cô đã suy tính có cần khóa trái cửa phòng ngủ hay không.

Chuẩn bị trước khi tắm, Lâm Tuyết lấy ra bộ áo ngủ mà Đỗ Hâm Lôi đưa cho cô, vừa mở ra nhìn, chỉ nghe “Bộp” một tiếng có một vật rơi xuống đất. Cúi người nhặt lên, thấy là một chiếc quần lót đàn ông đóng gói đẹp đẽ. Dieễn ddàn lee quiy đôn

Không khỏi đồ mồ hôi, thì ra khi Đỗ Hâm Lôi này mua quần lót cho Triệu Bắc Thành cũng tiện thể mua một cái cho Lương Tuấn Đào.

Cô nàng này thật sự nhiệt tình quá, Lâm Tuyết tiện tay ném quần lót vào trong túi mua đồ, chỉ cầm áo ngủ mới kia đi phòng tắm.

Vọt vào tắm, Lâm Tuyết dùng khăn tắm lau khô thân thể, cầm bộ áo ngủ mới đó thay.

Sau khi mặc vào mới phát hiện được có cái gì không đúng, cô đi nhanh tới trước gương lớn trong phòng tắm soi, xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

8

Trời ạ! Đây chính là áo ngủ tình thú trong truyền thuyết! Cực kỳ mỏng, chất liệu vải mỏng như cánh ve, nhất là “Trang trí” trước ngực càng thêm hấp dẫn trần trụi.

Cái này, vậy sao mặc đi ra ngoài? Phải nhanh chóng đổi lại! Chỉ có điều trong phòng tắm không chuẩn bị đồ ngủ khác, định cởi ra khoác khăn tắm ra ngoài thay, lại nghĩ đến bên ngoài không có ai, còn không bằng đi thẳng ra ngoài thay áo ngủ khác cho bớt việc.

Chuyện xấu mặt nối tiếp nhau, Lâm Tuyết hoàn toàn không ngờ sự việc đúng dịp như vậy. Khi cô đang hùng hù hỏ hỏ chạy thẳng tới tủ quần áo, ngẩng đầu lại thấy Lương Tuấn Đào đang đứng đó. Họa vô đơn chí, trong tay anh lại đang cầm quần lót đàn ông Đỗ Hâm Lôi mua cho, hơn nữa đã mở hộp.

Trong phòng, khi ánh mắt Lâm Tuyết chạm đến chiếc quần lót kia thì gương mặt đã đỏ đến rướm máu, hận không thể trực tiếp ngất thẳng đi! Đây – là một chiếc quần lót tình thú của nam!

Vật liệu vải bằng lưới mảnh, dùng chỉ thêu con mành hồ ở vị trí quan trọng phía trước, kiêu ngạo mạnh mẽ mà nhẹ nhàng múa vuốt không mưu mà hợp với chủ nhân của nó. die nd da nl e q uu ydo n

Lương Tuấn Đào bình tĩnh nhìn cô chăm chăm, mắt đẹp lóa sáng ngọn lửa thú tính hùng hực.

Giải thích sao? Dường như hoàn toàn dư thừa! Lâm Tuyết phục hồi tinh thần lại, ý thức đầu tiên chính là nhắc chân chạy.

Trời ạ! Quá mất mặt rồi, anh sẽ không cho rằng cô cố ý ăn mặc như vậy lấy lòng anh chứ!

Chạy đến phòng tắm, Lâm Tuyết vội vàng cởi áo ngủ xuống, còn không đợi cô lấy khăn tắm cột vào, chỉ thấy Lương Tuấn Đào đẩy cửa tiến vào.

Anh vừa đi vào bên trong vừa cởi quần áo, khi đi tới dưới vòi hoa sen, đã cởi dây lưng.

Đồ háo sắc này, cô biết anh cố ý! Nếu đặt vào trước kia Lâm Tuyết sẽ không hề kiểu cách như thế, nhưng bọn họ đã chiến tranh lạnh nhiều ngày như vậy, anh đột nhiên từ lạnh bay lên nóng, nóng đến quá nhanh khiến cho cô kiểu chưa nóng không tiếp nhận nổi.

Ánh mắt liếc thấy anh đang cởi quần dài, cô vội vàng cột khăn tắm lại chạy ra ngoài. Ra ra vào vào như vậy hơi chật vật, chọc cho người đàn ông sau lưng cười nhẹ không dứt.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, Lâm Tuyết che gò má nóng lên đi tới trước tủ quần áo cầm bộ áo ngủ khác thay. Xoay người, lúc này cô mới phát hiện trên bàn chất đầy các loại túi mua đồ phong phú và hộp đóng gói, kích thước không hề thua kém đồng “Núi nhỏ” mà cô và Đỗ Hàm Lôi đã mua.

Đây là ý gì? Lâm Tuyết nghĩ không ra dụng ý của anh, không nhận được lòng hiếu kỳ đi tới trước bàn, thuận tay mở một cái hộp, thì ra là huyết yến cực phẩm đặc biệt chuẩn bị vì phụ nữ có thai. Lại mở cái hộp khác, bánh quai chèo xốp giòn mười tám xoắn Thiên Tân, trong hộp sắt tinh xảo có mười cái bánh quai chèo, mỗi chiếc có khẩu vị khác nhau...

Phần lớn là đồ ăn, cho dù là cô gái kén chọn đi nữa cũng sẽ bị những đặc sản nổi danh từ các nơi trên thế giới này mê hoặc. Còn có hai chai lạnh khác, bên trong chứa nước trái cây.

Lâm Tuyết mở nắp ra hít hà, chắc là vị kiwi và việt quất.

“Đây là cocktail nước ép thập cẩm do Thiệu Hào tự tay điều chế, chua ngọt đậm đà, đặc biệt thích hợp với khẩu vị của phụ nữ có thai.” Không biết từ lúc nào, Lương Tuấn Đào đã tới sau lưng cô, vừa dùng khăn lau tóc vừa nói với cô.

Thiệu Hào là em trai của Thiệu Kiệt, tương truyền nhị công tử nhà họ Thiệu này có thời gian mấy năm ở trong quán bar thành phố làm người pha rượu, mặc kệ người nhà khuyên nhủ tận tình đều không có tác dụng. Bởi vì bạn gái anh ta là nữ tiếp khách trong quán bar, cho nên anh ta vẫn ở đó chờ cô ấy trở lại!

Kết quả bạn gái Thiệu Hào không trở lại, anh ta lại luyện được một tay pha rượu tuyệt kỹ. Không chỉ pha rượu, cũng có sở trường giống vậy với cocktail nước ép thập cẩm.

Lương Tuấn Đào tự mình tới rót cho cô một ly nước trái cây, bưng cho cô.

Lâm Tuyết biết anh đây là bồi thường chuyện vứt bỏ thùng nước trái cây, lạnh lùng liếc mắt, không nhận cũng không nói chuyện.

“Nào, ông xã cho em uống!” Lương Tuấn Đào tự mình nhấp một ngụm, lại ôm chầm lấy Lâm Tuyết, dán lên cánh môi cô.

Lưỡi cạy hàm răng của cô ra, đưa nước trái cây mang theo hơi thở mùi đàn hương vào trong miệng cô.

“Khụ!” Lâm Tuyết bị sặc, dùng sức đấm bờ vai anh, ý bảo anh buông ra.

“Như thế nào? Mùi vị không tệ đi!” Lương Tuấn Đào nào chịu buông cô ra, nhân tiện hôn cô. Nụ hôn của anh dịu dàng triền miên tràn đầy vẻ dỗ dành, hoàn toàn khác với vẻ bá đạo trước kia.

“Buông em ra!” Lâm Tuyết toàn một bụng tức giận, đâu chịu dễ dàng thuận theo như vậy.

“Vợ, đều là lỗi của anh!” Giống như trước kia, thủ trưởng Lương phạm sai lầm tích cực thừa nhận kiểm điểm sâu sắc, “Không nên không nói lời nào đã tự tiện vứt đồ người khác đưa cho em!”

Anh còn biết nhận sai rồi? Lâm Tuyết cắn chặt cánh môi, chỉ cảm thấy lỗ mũi chua xót, nước mắt đè ép trong hốc mắt.

Không được khóc, gần đây cô như thế nào? Động một chút là thích rơi nước mắt, thủ trưởng Lương ghét nhất phụ nữ thích khóc!

Cúi đầu lặng lẽ lau nước mắt nơi khóe mắt đi, cô lạnh lùng nói: “Em buồn nôn anh nhất điểm này, đánh một gậy cho thêm quả táo ngọt, ai thèm!”

“Không thèm?” Thủ trưởng Lương cười đến cực kỳ vô lại, anh kéo tay cô phủ lên chỗ nào đó, giọng xấu xa, “Tại sao mua quần lót khêu gợi như vậy cho anh?”

Lúc này Lâm Tuyết mới cảm giác mình để tay lên chỗ không đúng, định thần nhìn lại, thì ra là Lương hảo sắc đã thay quần lót bốn phía trống không kia, trước mặt chỉ có một con hổ thêu tay ren nổi, mà một bàn tay cô chính là đặt trên con hổ uy vũ hùng tráng kia

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 106: Rửa Tay Nấu Canh

Giống như bị bàn ủi nóng tới, Lâm Tuyết vội vàng rút tay về.

“Ha ha.” Lương Tuấn Đào cười khẽ, tiếng cười hấp dẫn mê người. Anh kéo tay cô qua, một lần nữa trở lại phía trên “Con cọp” kia, ánh mắt sáng trong tràn đầy đều là ấm áp, “Vợ, cảm ơn em!”

Anh nghĩ lần này sẽ mãi cương cứng tiếp, đã thành thói quen, mỗi lần cãi vã nếu anh không chủ động lấy lòng nhận sai, cô sẽ không để ý không hỏi tới anh. Không nghĩ tới tối nay chẳng những nhờ Lưu Mỹ Quân ám hiệu tới nay anh về nhà, mặt khác còn chuẩn bị cho anh hai niềm vui.

Thì ra cô rất cuộc hiếu được, những thứ mà đàn ông bên ngoài kia tặng thật ra kém xa tí tắp anh người ông xã này quan trọng hơn. Không thể vì quà tặng bị ném đi mà lạnh nhạt anh ông xã chính thức này.

Vừa thỏa mãn, đồng thời áy náy trong lòng càng sâu càng đậm hơn. Mặc dù anh mau rất nhiều quà tặng để bồi thường cho cô, nhưng vẫn hơi không qua được.

“Vợ, tối xem một chút quà tặng anh mua cho em!” Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết tới trước bàn, chỉ vào đồng “Núi nhỏ” đầy bàn kia, khẽ tự đắc nói với cô, “Toàn bộ đều do anh tự tay chọn, như thế nào? Có phải... Tốt hơn người khác đưa không!”

Lâm Tuyết tránh bàn tay to của anh, nụ cười lạnh lẽo, không nói một lời.

Thấy dáng vẻ của cô không giống vui mừng, Lương Tuấn Đào hơi chột dạ, giải thích: “Những thứ ở trong cốp xe chỉ có những thứ này, thật!”

Ừm, ý tứ của anh là vứt bỏ những thứ đó, lại bồi thường những thứ này! Cho là đưa bé đùa giỡn ông nội sao? Lâm Tuyết giận quá hóa cười, đáp lễ một câu: “Những thứ này anh lưu lại cho mình đi, em không muốn!”

“Được rồi!” Lương Tuấn Đào hình như hạ quyết tâm, “Nếu em thật sự so đo đĩa CD kia, ngày mai anh sẽ sắp xếp người quay một bộ phim, để tên khốn Mạc Sở Hàn kia triệt triệt để để hết hy vọng!”

CD gì? Phim gì? Mạc Sở Hàn gì? Lâm Tuyết nghe không rõ, chỉ có điều nhìn vẻ mặt và giọng điệu của Lương Tuấn Đào chắc hẳn hoài nghi những thứ kia do Mạc Sở Hàn đưa.

Thật sự không muốn vì những thứ máu chó không giải thích được này mà hiểu lầm dẫn tới hờn dỗi anh, Lâm Tuyết giận dỗi nói: “Em lại nói cho anh một lần, những thứ này đều là Hoắc Gia Tường mang tới cho em! Em thật sự không hiểu vì sao anh luôn thích kéo tới trên người Mạc Sở Hàn!”

Trải qua Lâm Tuyết liên tục thanh minh, Lương Tuấn Đào rốt cuộc đã tin tưởng, thì ra tất cả các thứ nhét đầy trong cốp xe đều do Hoắc Gia Tường mang tới cho cô.

Còn đĩa CD kia? Anh đã nhìn nội dung bên trong, giận đến đau bao tử, cho nên mới liên tục mấy ngày không về nhà. Anh sợ về nhà sẽ chất vấn Lâm Tuyết, hai người vì vậy mà mâu thuẫn trở nên gay gắt lại không làm hòa.

Thấy ánh mắt là lạ của Lương Tuấn Đào, vẫn trầm mặc không nói, Lâm Tuyết mới nuốt cơn tức xuống, cố gắng hết sức hòa hoãn giọng nói,

nói tiếp: “Em hy vọng về sau trước khi anh làm việc hãy động não, đừng cứ dựa vào xúc động nhất thời. Kết hôn lâu như vậy, em là hạng người gì anh còn không rõ ràng sao? Luôn hoài nghi em, em cảm thấy anh nên đi gặp bác sỹ tâm lý!”

Được lắm, mới chùng mấy ngày không gặp mặt, vừa gặp mặt đã phán anh hung ác, anh không khỏi hoài nghi, rốt cuộc trong hai người ai mới là thủ trưởng.

“Được, anh thừa nhận là lỗi của anh, kiểm điểm bổ sung sau!” Lương Tuấn Đào cũng không muốn tiếp tục náo loạn với cô, náo loạn chiến tranh lạnh mấy ngày, thật ra thì anh càng khó chịu hơn cô.

Ban đêm một mình làm bạn với gối đầu đầu chỉ riêng cô, anh cũng tịch mịch khó ngủ. Bị vợ yêu lạnh nhạt một bên, anh thế mà lại khổ sở vô cùng, đây không phải rõ ràng tự ngược mình sao?

Thủ trưởng Lương là người thông minh, quyết định không thể làm chuyện ngu xuẩn nữa. Vợ của mình bản thân tìm rõ được tâm tình của cô, cô thích mềm không thích cứng, dù dỗ cô nhiều thêm mấy câu dịu dàng thì mọi chuyện OK.

Thôi, tức giận với cô làm gì? Không phải vì Mạc Sở Hàn, thằng cha này lại không ở trong nước, nước xa không uy hiếp được lửa gần, trước không cho tên kia lên đĩa làm thức ăn, trấn an vợ yêu trước quan trọng hơn.

“Vợ, nhớ ông xã đi, nào, để ông xã hôn một cái!” Lương Tuấn Đào ôm cô, hai bàn tay to lớn không đành lòng buông chạy trên thân thể mềm mại của cô.

“...” Đàn ông, sao đều có tính tình như vậy! Lâm Tuyết thật sự không nói được gì! Cô rõ ràng đang nói vấn đề rất nghiêm túc với anh, anh thế mà lại như thường có thể hóa nghiêm túc thành chơi đùa, ôm cô làm chút chuyện mặt dày.

Ôm cô bước nhanh tới giường lớn của bọn họ, anh cúi đầu gần sát vành tai cô, ngậm chặt vành tai y hệt như ngọc châu, vừa mút vừa xấu xa cười nói: “Mới vừa rồi bộ áo ngủ kia không tệ, tối mai nhớ thay!”

“...” Còn nói chuyện này, cô đều muốn xấu hổ chết được!

“Vợ...” Cố tình giống như không biết người trong ngực đang khó chịu đến cỡ nào, anh cố ý cười đều nói, “Lần này ánh mắt của em rất tốt!”

Đỗ Hâm Lôi dù sao vẫn là cô gái chưa lấy chồng, Lâm Tuyết cảm thấy khai cô ấy ra rất không phúc hậu, chỉ có thể câm điếc ăn hoàng liên.

Được rồi, coi như cho thủ trưởng Lương một bậc thang, hai người chiến tranh lạnh vài ngày cũng nên ngừng chiến.

Động tác đặt cô lên giường rất nhẹ, anh dịu dàng phủ lên cô, kéo tay thon của cô lặp lại sờ lên “Con hổ” dũng mãnh kia, anh xấu xa cười một tiếng, rất vênh váo hỏi: “Hình thù này thật không tệ, có phải đang khen ông xã mạnh mẽ như con cọp không?”

Cô dùng môi chặn lên cái miệng lâu bầu kia, không để cho anh tiếp tục om sòm. Lỗi tai cô rối cuộc tình táo, mà “Con hổ mạnh mẽ” kia càng dũng mãnh hơn rồi...

Con người, thật sự là động vật rất kỳ quái. Có lúc, ngủ như chết vậy, sấm đánh cũng không tỉnh; có lúc, rõ ràng mệt mỏi như vậy, nhưng tiếng rung nhỏ nhẹ của điện thoại di động lại có thể nhiễu loạn khiến cô tỉnh.

Vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ, trước khi ngủ Lâm Tuyết đều chỉnh điện thoại về chế độ rung. Đêm nay, sau khi Lương háo sắc giày vò xong đã muộn rồi, anh ôm cô rất nhanh thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, Lâm Tuyết cho rằng mình ngủ thiếp đi, chính là giữa lúc nửa tỉnh nửa ngủ này, cô nghe được tiếng rung của điện thoại di

động.

Là ai gọi điện thoại tới? Lâm Tuyết quan hệ bạn bè cũng không rộng, người biết số điện thoại di động của cô cũng không nhiều lắm, đều là người quen đi!

Cô miễn cưỡng để mình mở mắt, nhẹ nhàng nâng bàn tay khoác lên eo cô của Lương Tuấn Đào ra, từ từ dời người, xuống giường lần nữa.

Chân trần dẫm trên thảm, màn hình sáng lên hiện là số của Mạc Sở Hàn.

Bây giờ không có hứng thú để nghe điện thoại của anh ta, nhất là vào lúc đêm hôm khuya khoắt này. Cô rất tức giận cúp, sau đó tắt máy luôn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày hôm sau, sau khi Lâm Tuyết rời giường người đàn ông bên cạnh đã theo lệ rời đi. Đối với chuyện này, cô đã thành thói quen, cũng không để ý.

Rửa mặt thay quần áo, kêu Mộng Mộng cùng xuống lầu ăn bữa sáng.

Không ngờ, “Người giúp việc” bưng bữa sáng lên hôm nay cho hai người lại là Lương Tuấn Đào.

Anh mặc bộ đồ đầu bếp mới toanh, còn khoa trương đội mũ đầu bếp, tự tay bưng bữa sáng phong phú lên bàn.

“Cha Tuấn Đào!” Mộng Mộng ngạc nhiên nhìn, hỏi, “Sao cha lại biến thành chú đầu bếp?”

“...” Lâm Tuyết trực tiếp trợn mắt há hốc mồm, không hiểu mới sáng sớm thủ trưởng Lương đã trúng gió gì.

Lương Tuấn Đào vui tươi hơn hở, hiển nhiên bản thân thoải mái vui vẻ: “Nếm thử một chút tài nấu nướng của anh!”

Lâm Tuyết nhìn bữa ăn sáng phong phú đầy bày, nhưng hơi không tin tưởng: “Đừng nói với em rằng món ngon đầy bàn này đều do tự tay anh làm tới!”

“Đã đoán đúng một nửa!” Lương Tuấn Đào tự tay múc cho cô chén cháo gà xé sợi đậm đặc, như tranh công nói, “Cháo do tự tay anh làm, nếm thử một chút!”

Dùng thìa múc một muỗng thưởng thức, mùi vị lại rất tốt, rất có khả năng! Lâm Tuyết gật đầu khen: “Không tệ!”

Mộng Mộng cũng vội vàng chủ động đưa chén nhỏ qua cho Lương Tuấn Đào: “Cha Tuấn đào, Mộng Mộng cũng muốn uống!”

Lương Tuấn Đào múc một chén nhỏ cho Mộng Mộng, sau khi đưa nhỏ thưởng thức cũng học giọng khen của Lâm Tuyết: “Rất không tệ!”

Lâm Tuyết không nhịn được bật cười, ngược mắt dò xét người đàn ông trước mắt, hơi ngoài ý muốn: “Anh học nấu cháo từ khi nào vậy?”

“Thật ra thì mấy ngày không về nhà anh cũng không nhàn rồi, rảnh rồi lại đi chỗ cấp dưỡng học nấu nướng với đầu bếp... Những thứ khác còn kém chút trình độ, nhưng cháo nấu không tệ, đầu bếp còn nói có thể coi như vượt qua kiểm tra!”

Làm chuyện gì cũng đều chú ý tới thiên phú, thủ trưởng Lương với súng ống máy móc không gì không giỏi, nhưng lại ngu ngốc trời sinh với nấu nướng. Thời gian học tập ba ngày, anh liên tục xào hỏng vài chảo sắt, có đến vài lần thiếu chút nữa gây ra hỏa hoạn, làm hại đầu bếp đó khi nhìn thấy anh vào phòng bếp liền cực kỳ khẩn trương.

Cũng may có công mài sắt, có ngày nên kim, dụng tâm cũng không phải hoàn toàn không thành, tối thiểu anh học được nấu cháo gà xé sợi. Đập nát mấy cái hũ, anh từ từ mò ra bí quyết. Lửa nhỏ từ từ nấu, gia vị tinh tế, mấu chốt là phải có kiên nhẫn. Chỉ cần bỏ thời gian, nấu ra cháo có mùi vị tuyệt đối không sai.

Lâm Tuyết không nghĩ tới hôm nay Lương Tuấn Đào ngoại lệ không đi bộ đội mà lại tự mình xuống bếp nấu cháo cho cô uống, trong lòng thật sự hơi cảm động.

Nhớ mang máng, cô đã từng hâm mộ Lãnh Bân từng vì Hà Hiếu Man là chịu rửa tay nấu canh, cho dù ở bên ngoài hô mưa gọi gió oai phong một cõi như thế nào, về nhà chính là một người đàn ông tốt, lên phòng khách vào phòng bếp.

Không ngờ Lương Tuấn Đào lại để chuyện này ở trong lòng, lần chiến tranh lạnh này, anh cũng không chỉ một mực theo cô giận dỗi, mà là... Âm thầm bỏ công sức nghiên cứu tài nấu nướng, cho cô một vui mừng bất ngờ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55.2

Uống một ngụm cháo gà xé sợi đậm đặc thơm ngon, cô thật sự bị cảm động rồi. Người đàn ông có thân phận giống như Lương Tuấn Đào này chịu vì cô vào phòng bếp, còn có gì đáng để hoài nghi đây!

Tính cách của anh hơi bá đạo cường thế chút, nhưng mà tâm ý của anh đối với cô chân thật đáng tin. Nâng cô trong lòng bàn tay mà nuông chiều như thế, nhất định là trong lòng trong mắt đều có cô.

Không nói thêm gì nữa, cúi đầu tập trung thưởng thức cháo ngon, thứ gì đó khác đều không muốn ăn. Sán sớm hôm nay, cô nhất định phải thật cố vũ uống thêm hai chén bày tỏ ngợi khen.

Lưu Mỹ Quân đã tới, thấy con dâu ngồi đó ăn cơm, con trai lại cầm muống đứng bên cạnh, mặc bộ đồ đầu bếp, ngoài khiếp sợ ra không khỏi hết sức tức giận.

Nghe người giúp việc nói nhị thiếu gia tự mình xuống phòng bếp bà còn không tin, con trai mình sinh ra mình rõ ràng nhất, nó nào biết cửa phòng bếp ở đâu!

Mắt thấy mới là thật, không ngờ đồ không có tiền đồ này lại thật sự xuống bếp nấu cơm cho con dâu... Thật sự tức chết bà.

“Tuấn Đào!” Lưu Mỹ Quân lạnh lùng quát.

Lương Tuấn Đào quay đầu, thấy Lưu Mỹ Quân với vẻ mặt giận dữ đi tới đây, liền cười đùa cợt nhả nói: “Mẹ, con tự tay nấu cháo, mẹ tới ăn một chén!”

“Mẹ không có lộc ăn mà hưởng thụ!” Lưu Mỹ Quân rất tức giận, nghiêm túc nhìn chăm chăm con trai, khiển trách, “Con rất rảnh rồi sao? Lại tự mình xuống bếp nấu cháo cho phụ nữ uống, càng ngày càng có tiền đồ!”

“Xem mẹ nói kìa, không phải vợ con đang mang thai sao? Cô ấy chịu nhiều đau khổ sinh đứa bé cho con, con đây làm ông xã nấu chút cháo cho cô ấy thì tính là gì!” Lương Tuấn Đào chớp chớp mắt với Lưu Mỹ Quân, cười nói, “Khi mẹ sinh con ra, cha cũng chịu làm cơm cho mẹ ăn, có phải ăn càng thơm ngon hơn bất cứ thứ gì không?”

“Mẹ lại không có phúc khí tốt như vậy!” Lưu Mỹ Quân nghĩ tới Lâm Tuyết có thai, bồi bổ thân thể nhiều ngược lại mới có lợi, nên cũng không so đo nữa. Chỉ có điều trong lòng vẫn hơi không thăng bằng, bà liên tục sinh hai đứa con trai cho Lương Trọng Toàn, nhưng không thấy người không có lương tâm kia nấu cháo cho bà uống!

Ngoài ý muốn của Lâm Tuyết, sau khi ăn sáng xong Lương Tuấn Đào thể mà lại không vội vã trở về quân đội, anh thay quần áo, không mặc quân trang, mà mặc bộ đồ thường giản dị, lộ vẻ anh tuấn cao to đáng người to lớn, vẻ đẹp trai mười phần.

“Vợ, ông xã đẹp trai đi!” Thấy Lâm Tuyết chỉ lo nhìn anh mà ngẩn người, người nào đó lại bắt đầu vênh váo rồi.

Lâm Tuyết dời ánh mắt đi, mắng: “Đến lúc nào cũng không đổi được tật xấu chảnh chó rắm thú!”

“Gia có tiền vốn để chảnh!” Lương Tuấn Đào vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của mình, thờ dãi nói, “Đẹp trai như vậy, không chảnh cũng tiếc!”

“...” Tha cho cô đi, sáng sớm, cháo ăn vào dạ dày còn chưa tiêu hóa hết!

“Đừng đứng ngăn người, thay đồ trang điểm đi, dẫn em đi chơi!” Lương Tuấn Đào thấy cô bị anh nổ bom tới ngốn ngang trong gió, liền ha ha cười khê nói.

Thì ra người này hôm nay cố ý xin nghỉ đặc biệt theo cô, đoán chừng bồi thường mấy ngày lạnh nhạt với cô đi!

Ở nhà buồn bức chừng mấy ngày, dĩ nhiên muốn đi chơi, nhất là có anh làm bạn. Được rồi, cô thừa nhận trong lòng, thật ra thì cô vẫn còn khát vọng anh làm bạn và thương yêu.

Hớn hở lên lầu thay bộ váy kiểu Hàn Quốc màu đen, dùng để che giấu bụng hơi nhô lên, sau đó trang điểm tao nhã, chọn một sợi dây chuyền bằng bạch kim đeo lên, xách túi xách. Vừa định xuống lầu, đột nhiên nhớ ra điện thoại di động còn chưa mở! d1en d4nl 3q21y d0n

Một lần nữa mở máy, lập tức nhận được mấy cái tin nhắn, trừ tin nhắn cuộc sống và tin nhắn hệ thống ra, cái khác là Mạc Sở Hàn gửi cho cô.

Xem ra tối hôm qua sau khi bị cô cúp điện thoại, người này vẫn chưa từ bỏ ý định lại gửi cho cô một tin nhắn.

Lười phải nói linh tinh nọ kia với anh ta, chỉ có điều gửi tin nhắn tới đọc một chút cũng không sao, tối thiểu rõ ràng anh ta rốt cuộc lại đang rối rắm chuyện gì.

Thật đáng ghét, bây giờ hứng thú duy nhất của cô với anh ta chính là tra ra manh mối vụ án Vân Đóa, sau đó đưa anh ta ra tòa xét xử.

Mở tin nhắn ra, cơ bản nhìn một lần, hơi cảm thấy không giải thích được. Lại khê đoán, rốt cuộc hiểu rõ: Anh ta cố ý để Thôi Liệt mang một lễ

vật cho cô chính là một đĩa CD, hỏi cô đã xem chưa.

Từ xa xôi như vậy thật sự chỉ vì mang cho cô một đĩa CD sao? Lâm Tuyết cảm thấy không lời nào để nói. Không biết nội dung bên trong đĩa CD, cô cũng không cảm thấy hứng thú gì, tiện tay xóa tin nhắn (Để tránh Lương Tuấn Đào hiểu lầm cô và Mạc Sở Hàn vẫn còn vương vấn không dứt), rồi đi xuống lầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Từ sau ngày biết Lương Tuấn Đào, đa số thời gian đều trôi qua trong quân đội, thời gian còn lại ở trong nhà, hai người rất ít khi cùng nhau tham dự sự kiện nào.

Hôm nay, Lương Tuấn Đào và cô ra ngoài, lại đi tham gia xã giao. “... Không có người ngoài, tất cả đều là bạn thân của anh, trước kia từng lẫn lộn trong một chiến hào ở quân đặc chủng trong quân đội...”

“Ừm.” Lâm Tuyết không có hứng thú với chuyện này, đều là đàn ông hơi lớn, hơn nữa bạn bè chó má của Lương Tuấn Đào lại nhiều, ngay cả Tào Dịch Côn như vậy cũng được tính là bạn thân của anh, có thể nghĩ tới bạn thân của anh quả thật khắp thiên hạ.

Làm lính cần vụ riêng của Lương Tuấn Đào, thủ trưởng đại nhân đi đâu thì tiểu Cao đi tới đó. Cho nên, hôm nay vẫn do tiểu Cao lái xe.

Bởi vì là bạn bè tụ tập, nên không chạy xe quân đội, mà chạy chiếc Maybach màu đen, khiêm tốn mà xa hoa.

Xe dùng tốc độ ổn định chạy tới câu lạc bộ golf Gia Lý Hải, là hội sở hạng sang của người thượng lưu.

Ngày hè chói chang, nơi này lại che kín trời, gió mát phất phơ, cảnh đẹp mê người.

Ở đây có rất nhiều người chơi, không thể nghi ngờ cũng là người có thân phận. Khi Lương Tuấn Đào khoác tay Lâm Tuyết xuất hiện, thỉnh thoảng có người đứng lên chào hỏi bọn họ.

Lâm Tuyết biết người này kết bạn khắp thiên hạ, một đường đi tới một đường xã giao, cứ vừa đi vừa nghỉ như vậy, cuối cùng chỗ dừng chân là chỗ bọn họ chuẩn bị ngồi xuống.

“Đào, mấy người tụi này đợi ông nửa ngày, có thể dùng con mẹ nó vênh váo như vậy không!” Một người đàn ông cao gầy mũi thẳng miệng vuông mở miệng làm khó dễ trước.

“Ông được đẩy Lung tử, gặp mặt đã chê tôi!” Lương Tuấn Đào xông tới cho đối phương một quyền.

Bản lĩnh người đàn ông kia cực tốt, thấy quyền sắt của Lương Tuấn Đào đánh tới, ngồi ngay ngắn không động, nhưng cũng nhanh chóng đánh quyền ra, hai quyền sắt đụng vào nhau, xương cốt chạm vào nhau phát ra tiếng vang trầm nặng.

“Đã nghiền!” Người đàn ông cười ha hả, “Rất lâu không đánh quyền với ông rồi!”

“Vuốt hèn!” Lương Tuấn Đào đưa ra hai từ khái quát cảm nhận với anh ta, đồng thời chỉ vào anh ta giới thiệu cho Lâm Tuyết bên cạnh, “Cậu ta tên Phùng Chu Long, em gọi anh ta Lung tử là được!”

(*) Lung tử = kẻ điếc, Lung và Long có cách đọc giống nhau [lóng]

“Chào anh!” Lâm Tuyết nhàn nhạt nhếch môi, nhìn chăm chăm Phùng Chu Long một lúc, hỏi, “Anh có phải là anh họ của Phùng Trường Nghĩa không?”

Đã sớm nghe Phùng Trường Nghĩa nói anh ta có một người anh họ rất bản lĩnh, hôm nay cuối cùng Lâm Tuyết đã được nhìn thấy người đàn ông khiến Phùng Trường Nghĩa bội phục sát đất.

“Đúng, anh và Phùng Trường Nghĩa là anh em họ!” Phùng Chu Long nở nụ cười nheo mắt nhìn Lâm Tuyết, chìa một tay ra.

Lương Tuấn Đào vung tay gạt móng vuốt có ý đồ xấu của Phùng Chu Long ra, nhú mày nói: “Bệnh cũ nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp lại chìa tay ra vẫn không thay đổi, nhìn cho rõ ràng, đây là em dâu của ông!”

Phùng Chu Long cũng bởi vì thấy đủ rõ ràng nên định ăn đậu hũ, nghe tiếng Lương Tuấn Đào cương chiêu bà xã lên tận trời cao đã lâu, ai nhìn nhiều cũng khẩn trương không xong, hận không thể tìm một chỗ che giấu không để cho bất kỳ kẻ nào mơ ước. Anh muốn nhìn một chút xem tin đồn này có phải là sự thật hay không, kết quả... Thằng nhóc này thật sự không khiến cho anh thất vọng.

“Bắt tay một cái với em dâu thì làm sao? Thôi đi, ông quá mức chuyện bé xé ra to rồi!” Phùng Chu Long rất bất mãn ai oán nói.

“Chỉ cho phép nhìn không cho phép sờ!” Lương Tuấn Đào cảnh cáo như vậy, sau đó chỉ vào một người đàn ông anh tuấn to lớn khác giới thiệu với Lâm Tuyết, “Anh đẹp trai này tên là Đoàn Dật Phong, nick name Phong tử, cũng là bạn thân của anh!”

(*) Phong tử = kẻ điên

“Chào anh!” Lâm Tuyết cố ý mở to hai mắt quan sát Đoàn Dật Phong tỉ mỉ một lần, bởi vì cô biết vị Đoàn soái ca này từng là mối tình đầu của Hà Hiếu Man.

“Chào em!” Khác với Phùng Chu Long vô lại, Đoàn Dật Phong rất nghiêm túc, môi mỏng như dao, quen mím môi, chỉ gật đầu một cái với

Lâm Tuyết, lễ phép mà lạnh nhạt, một chữ cũng không muốn nhiều lời.

“Này, không phải kêu ông mang theo phụ nữ? Không thấy tôi mang theo em dâu sao!” Lương Tuấn Đào thấy Đoàn Dật Phong vẫn một thân một mình, không khỏi rất bất mãn.

Phùng Chu Long ngược lại dẫn theo một kiểu cay nồng tới, thuần túy hợp với tình hình, mà Đoàn Dật Phong ngay cả một bóng người cũng không chịu.

“Ông có vợ lên mặt rồi, cho rằng ai cũng may mắn giống ông!” Đoàn Dật Phong liếc mắt, tỏ vẻ không chịu nổi.

“Tôi nói ông chuẩn bị luôn cô đơn như vậy tiếp?” Lương Tuấn Đào rất buồn rầu, giao tình giữa anh và Đoàn Dật Phong vẫn rất vững chắc, cũng nhìn thấy một đoạn với Hà Hiếu Man kia. Cho dù như thế nào đều đã qua, chẳng lẽ định cả đời nhớ mãi không quên. “Người ta hiện giờ cùng Lãnh Bân như hình với bóng, hạnh phúc vô cùng, chẳng những sinh con trai, nghe nói gần đây lại mang thai!”

Cái gì? Hà Hiếu Man lại mang thai? Mức độ hứng thú với tin tức này của Lâm Tuyết còn rõ ràng hơn Đoàn Dật Phong, “Chuyện khi nào? Haizzz, em cứ ở trong nhà ngây ngốc rồi, cái gì cũng không biết!”

“Chờ khi Dương kết hôn em sẽ gặp được cô ấy!” Lương Tuấn Đào vội vàng an ủi ôm vợ, tránh cho cô lại oán giận anh giấu cô ở trong nhà, “Thật ra Hà Hiếu Man rất bận rộn, cả ngày không ở nhà, bình thường còn không thấy cô ấy!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55.3

Trong tròng mắt tuần tú của Đoàn Dật Phong thoáng qua vẻ đau khổ thật sâu, giống như ba chữ Hà Hiếu Man là một lưỡi dao sắc bén, đâm thật sâu vào trái tim anh.

Ba vị chiến hữu thép tụ tập chung một chỗ đương nhiên có chuyện nói không hết, vì sợ lạnh nhạt vợ yêu, Lương Tuấn Đào đề nghị đi chơi golf, còn kêu quản lý hội sở gọi một cô gái tới bạn gái cho Đoàn Dật Phong, đáng tiếc Đoàn Dật Phong có xa cách với phụ nữ, xua xua tay từ chối, “Mấy ông đi chơi đi, tôi ở đây nhìn là được rồi!”

Lâm Tuyết chưa bao giờ đánh thắng golf, chỉ có điều cô rất thông minh, dưới truyền dạy nhẫn nại của Lương Tuấn Đào đã nhanh chóng nắm được mấu chốt. Lại đánh cho đâu ra đấy, thắng được từng trận ủng hộ của đàn ông.

Lương Tuấn Đào mặc quần áo thường quả thật đẹp trai ngây người, hấp dẫn ánh mắt gái đẹp trong sân, mặc dù nhìn thấy rõ bên cạnh anh có Lâm Tuyết, nhưng vẫn không tiếc tạo ra các cơ hội định đến gần anh.

Dĩ nhiên, thủ trưởng Lương của chúng ta chỉ ga lăng mỉm cười với bọn họ, sau đó ôm vợ yêu vào trong ngực, nói gì cũng không cần nhiều lời, rất trực tiếp tỏ rõ cho những oanh oanh yến yến vây quanh tới này – tôi đã có phụ nữ rồi!

Âm thầm, các người đẹp nhỏ giọng thảo luận, mới biết vị soái ca đến người và thần cùng cảm phần này lại là Lương nhị thiếu tiếng tăm lừng lẫy ở kinh đô, khó tránh khỏi có vẻ Vương giả khí phách trời sinh, gương mặt diên đảo chúng sinh này quả nhiên danh bất hư truyền.

Ai mà không biết Lương nhị thiếu cưng vợ như mạng? Mặc dù hết sức tiếc nuối, nhưng mọi người vẫn biết điều né qua một bên, dời mục tiêu tới hai vị soái ca khác.

Người đàn ông mũi thẳng miệng vuông đó có vẻ hoang dã lại lẳng động, người đàn ông diện mạo lạnh lùng có vẻ đau thương trời sinh, đều rất hấp dẫn người.

Bọn họ chính là Phùng Chu Long và Đoàn Dật Phong, một người bên cạnh mặc dù có cay nồng, nhưng anh vốn không thèm liếc mắt nhìn, một người bên cạnh trống không, giống như chỉ chờ gái đẹp thích hợp xuất hiện, dĩ nhiên đưa đến mấy đẹp rục rịch góc đầu dậy.

Phùng Chu Long ngược lại không ghét phụ nữ liếc mắt nhìn trộm, nhưng Đoàn Dật Phong lại căm thù đến tận xương tủy, đoán chừng những năm này thật sự phiền chán những gái đẹp tự cho mình đa tình thích ngã vào lòng.

“Chỗ nhiều phụ nữ thật phiền toái!” Đoàn Dật Phong đề nghị tới hội quán quyền anh đánh quyền, nơi đó đa số là đàn ông, tương đối sẽ không thu hút mơ ước của hoa hoa cỏ cỏ này.

Đàn ông đều tồn tại nhân tố bạo lực, cần định kỳ tìm chỗ phát tiết, đánh quyền không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Đề nghị lập tức nhận được hưởng ứng của hai người đàn ông khác, chỉ có điều sự tình vừa đúng dịp, vừa vặn Hà Hiếu Man cũng tới, cũng không phải có hẹn trước, thuận túy trong lúc vô tình đụng phải.

Cô đi chơi cùng mấy người đồng nghiệp, mặc áo khoác rộng thùng thình trên người, không nhìn ra đã có thai, đoán chừng thời gian mang thai không khác Lâm Tuyết.

Tiến lên chào hỏi Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, giống như không quen biết Đoàn Dật Phong, tự động che chắn.

Đoàn Dật Phong lại đột nhiên chấn động, tròn mắt tuần tú nhìn chăm chăm vào Hà Hiếu Man, thân thể cường tráng giống như bị đóng đinh, không nhúc nhích.

Đã bao nhiêu năm không ở gần như thế nhìn cô rồi? Lần chia tay trước dường như đã có mấy đời.

Lâm Tuyết kéo tay Hà Hiếu Man, hai người đưa mắt nhìn cách ăn mặc của nhau cũng không khỏi cười thầm. Họ quả nhiên có duyên, ngay cả mang thai cũng không khác thời gian lắm.

“Tuấn Đào, anh và hai người bạn đi chơi đi! Nhiều ngày không gặp Hiếu Man rồi, em muốn hàn huyên với riêng cô ấy một chút!” Lâm Tuyết nói như vậy với Lương Tuấn Đào.

Cô nhìn ra Hà Hiếu Man không muốn đối mặt với Đoàn Dật Phong, nên để Lương Tuấn Đào dẫn đi.

“Được!” Lương Tuấn Đào biết Lâm Tuyết và Hà Hiếu Man rất hợp nhau, ở chung một chỗ bát quái nói chuyện phiếm tốt cho tâm tình vui vẻ của cô, lại nói Đoàn Dật Phong mất hồn mất vía chỉ lo nhìn chăm chăm Hà Hiếu Man, thật sự không có thể thống thể diện gì, vẫn rời đi thì thích hợp với anh ấy hơn. Lập tức liền gạt đầu dấn dò, “Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh!”

Lúc ba người đàn ông đi, thứ cay nồng kia sợ bị Phùng Chu Long vứt bỏ, mặt dày mày dạn cứng rắn kề cận, không chịu lưu lại. Lâm Tuyết cười

nói với Phùng Chu Long: “Em vừa đúng tán gẫu chút chuyện riêng tư với chiến hữu, anh cứ mang theo bạn gái của anh đi đi!”

Hà Hiếu Man giải thích đôi câu với đồng nghiệp của mình, họ cũng rời đi, lưu lại không gian riêng tư cho hai người nói chuyện phiếm.

Đã lâu không gặp mặt, đương nhiên có lời nói mãi không hết. Lần này Lâm Tuyết tò mò nhất chính là chuyện cũ giữa Hà Hiếu Man và Đoàn Dật Phong, nhưng Hà Hiếu Man rõ ràng không muốn nhắc lại chuyện xưa.

“Tất cả giữa tớ và anh ấy đều là chuyện quá khứ! Cho dù ai đúng ai sai đều không quan trọng! Tớ đã từng hận anh ấy, hiện giờ gặp được anh ấy ngược lại thật bình tĩnh, giống như người xa lạ vậy!” Hà Hiếu Man giải thích quan hệ giữa cô và Đoàn Dật Phong như vậy.

Thấy Hà Hiếu Man không muốn nói thêm, Lâm Tuyết cũng biết điều không tiếp tục hỏi. Lập tức, hai người làm mẹ tiêu chuẩn trao đổi chút tâm đắc sau mang thai, cùng nhau bàn về việc sắp xếp chờ đứa bé ra đời.

Họ hẹn xong, nếu như hai người sinh đều là con trai hoặc đều là con gái thì làm mẹ nuôi của đứa bé đối phương, nếu như sinh một nam một nữ, tương lai sẽ làm thông gia.

Hai người đầu kề bên đầu, rì rầm nói nhỏ, thỉnh thoảng cười, vô cùng vui vẻ.

Không ngờ không khí hòa hợp như vậy, cố tình có người chạy tới phá hư phong cảnh! Khi bọn họ đang bàn luận đến ăn ý thì có một cậu thanh niên trẻ tuổi lòe loẹt chạy tới, khoe miệng cười toe tóe tự cho là nụ cười rất tuần tú, đến gần nói, “Hai người đẹp, kết bạn đi!”

Trên tóc cậu thanh niên kia cũng không biết bôi bao nhiêu dầu, quả thật là một đầu bóng loáng, tạm thời đặt tên cho cậu ta là “Đầu dầu” đi!

Lâm Tuyết nhú mào, Hà Hiếu Man khoa trương hơn, che miệng định ỏi.

Tròng mắt “Đầu dầu” xoay chuyển nhanh như chớp, cẩn thận quan sát hai người đẹp một phen, cảm thấy người mặc váy đen chính là quá lạnh lùng, vẫn là người mặc áo khoác kia tương đối dễ dàng giải quyết, liền đặt mông ngồi bên cạnh Hà Hiếu Man, giống như con giun không xương uốn éo qua, vẻ mặt cợt nhả nói: “Người đẹp, sao không để ý tới người ta?”

“Tránh ra!” Hà Hiếu Man thật sự không chịu nổi mùi thơm son phấn trên người cậu thanh niên này, thật mắc ỏi.

“Ồi, tính khí còn rất cay này, ha ha, càng cay ông đây càng thích!” “Đầu dầu” thò móng vuốt bắn thiu ra định sờ mặt Hà Hiếu Man.

“Bốp!” Hà Hiếu Man dĩ nhiên không chút do dự cho cậu ta một cái tát.

“Mẹ, con đào thúi, dám đánh ông đây, cho mặt mũi mà còn lên mặt!” Bị đánh một bàn tay, “Đầu dầu” lập tức vạch mặt, đưa tay định nhéo Hà Hiếu Man. “Oa!” Một giây sau, cậu ta lập tức hét thảm lên, đôi tay che phần giữa chân ngồi xổm người xuống.

Thì ra Lâm Tuyết túm lấy cổ tay cậu ta lại thuận tiện đá một cái vào chỗ quan trọng của cậu ta, lúc này cậu thanh niên kia chỉ đau đến ngồi xổm trên mặt đất cả người run lên trán đổ mồ hôi, nào còn có hơi sức đi vô lễ với phụ nữ.

Hà Hiếu man không khỏi giơ ngón tay cái lên với Lâm Tuyết, khen: “Bản lĩnh giỏi!”

Lâm Tuyết khẽ mỉm cười với cô ấy, băng quơ nói: “Không khí nơi này bị kẻ cặn bã ô nhiễm đến ngột ngạt, chúng ta đi thôi!”

Hai người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên không biết có một nhóm người từ nơi nào nhảy đến, có cánh tay trần có lưng trần, người người lại xăm rồng xăm phượng, vừa thấy đã biết chính là lưu manh...

“Con đàn bà thúì, dám ra tay với lão đại của tụi tao, chán sống rồi đúng không!” Tên dẫn đầu đi lên trước dìu “Đầu dầu”, lại chà chà tay, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay với hai người phụ nữ.

Hà Hiếu Man nhúu đôi mày thanh tú lại, nhỏ giọng nói với Lâm Tuyết: “Hay là chúng ta báo cảnh sát đi!”

Lâm Tuyết không cho là đúng lắc đầu một cái, an ủi cô ấy: “Đừng sợ, tớ tự có cách!”

Bước tới một bước, Lâm Tuyết hỏi tên dẫn đầu kia: “Trong đám mây người ai là lão đại?”

Người nọ chỉ vào “Đầu dầu” vẫn che giữa chân rên rĩ, nói: “Anh ấy chính là lão đại của tụi tao! Hai người đồ đàn bà đê tiện dám động thủ đánh anh ấy...”

“Nếu biết anh ta bị hai phụ nữ đánh còn không có lực đánh trả lại, mấy người nhận anh ta làm lão đại có ý tứ gì chứ?” Lâm Tuyết tỏ vẻ giống như rất khó hiểu, “Theo ý tôi, anh còn không bằng trực tiếp đá anh ta vào trong thùng rác, tự mình làm lão đại thì tốt hơn!”

Người nọ ngẩn ngơ, có lẽ không ngờ trong mắt người đẹp này mình còn có tiềm chất như vậy.

Lâm Tuyết âm thầm buồn cười, nhìn ra được những người này đều là lũ không có đạo hạnh không có đầu óc! Chỉ có điều câu lạc bộ golf Gia Lý Hải cao cấp như vậy, sao lại cho phép lũ lưu manh giang hồ không hợp thời này tiến vào đây? Hơi khó lý giải.

“Khốn kiếp! Còn không mau bắt hai con đàn bà này đi, chẳng lẽ mày thật sự định làm lão đại!” “Đầu đầu” ôm đũng quần rên rỉ kia cuối cùng có thể nâng người lên được rồi, đưa một tay ra cho tên dẫn đầu một cái tát, “Nhanh, bắt hai con đàn bà này lên xe mang đi, hôm nay ông đây phải khiến cho hai con đàn bà này chút hiểu biết về thủ đoạn làm lão đại của ông đây!”

“Lão đại, không tốt đâu!” Người cầm đầu kia dường như có chút đầu óc, “Anh Ngũ nói phụ nữ trong này không thể tùy tiện lộn xộn, bất cứ người đàn ông nào bên cạnh bọn họ đều có lai lịch lớn!”

“Sợ cái gì? Tao là em họ của anh Long, xảy ra chuyện tự có anh Long ra mặt giải quyết!” “Đầu đầu” chỉ vào Lâm Tuyết ra lệnh cho bọn họ, “Chỉ cần tóm cô ta là được! Mẹ nó, dám đập gốc rễ của ông đây, không phải chinh cô ta đến cầu xin tha thứ không thể!” Cuối cùng vì kích lệ tinh thần còn tăng thêm một câu, “Mau ra tay, đợi ông đây xong xuôi sẽ để cho mấy người hưởng thụ!”

Sắc mặt mấy tên lưu manh kia đều hơi khó coi, nghe nói lão đại bởi vì quan hệ lung tung mà bị bệnh lây qua đường sinh dục, ai dám chơi người phụ nữ lão đại từng chơi chứ? Mặc dù như thế, ra lệnh không thể cãi lời, bọn họ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, từ từ bọc đánh * Lâm Tuyết.

(*) bọc đánh: chỉ tấn công quân địch từ sau lưng hoặc từ hai bên hông.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 109: Tiêu Hủy Địa Cd

Nhận được tin tức, Lương Tuấn Đào quá mức kinh hãi. Anh hoàn toàn không ngờ ở câu lạc bộ golf Gia Lý Hải hạng sang này lại xuất hiện hạng lưu manh không hợp thời, càng không thể tưởng tượng được bọn nhóc này lại dám to gan lớn mật chấm dứt vợ anh!

“Đừng nóng vội, ban ngày ban mặt không có chuyện gì! Lại nói em dâu xuất thân quân nhân, quả đấm cũng không phải ngồi không!” Phùng Chu Long vừa đi theo Lương Tuấn Đào quay lại, vừa an ủi.

“Cô ấy đang mang thai!” Đây là chỗ mà Lương Tuấn Đào lo lắng nhất, lỡ như ra tay, tổn thương đến đứa bé của bọn họ thì làm như thế nào... Sau khi suy nghĩ một chút anh đều có cảm giác như ngày tận thế, mình trở nên yếu đuối như vậy từ khi nào.

Đợi đến khi ba người bọn họ cấp tốc chạy về, lại thấy một hình ảnh khiến cho người ta ngoài ý muốn giật nảy mình.

Lâm Tuyết và Hà Hiếu Man vẫn ngồi dưới gốc cây bưng nước trái cây chuyện trò vui vẻ, đám lưu manh còn đồ kia lại “Đứng quân tư” dưới ánh mặt trời, nhìn tư thế còn rất tiêu chuẩn, nếu như tên nào xuất hiện hiện tượng lơ lửng, Lâm Tuyết sẽ để cho kẻ đó bước ra khỏi hàng, “Đầu đầu” kia cũng là một trong những người bước ra khỏi hàng, gương mặt khổ sở.

Đám nhóc kia hoàn toàn không ngờ người phụ nữ này lại lẫn lộn trong quân đội, trình độ nghiêm nghị không hề thua kém huấn luyện viên chuyên

nghiệp. Người nào đứng quân tư không hợp quy cách, sẽ phải phạt thêm một giờ, hiện giờ “Đầu đầu” đã bị phạt hai lần, cho nên anh ta phải đứng chừng ba giờ mới được.

“Xảy ra chuyện gì?” Lương Tuấn Đào từ xa bước như bay đi tới bên người Lâm Tuyết, ôm lấy cô vào trong ngực, vội vàng quan sát cô, xác định cô hoàn hảo không chút tổn hại nào, trên mặt cũng không có bất kỳ vết thương vể mặt khổ sở nào, có thể mới từ từ yên tâm. Khuôn mặt tuần tú trầm xuống, trong miệng hỏi cô, nhưng ánh mắt lại như đao băng bắn về phía đám côn đồ đang bị phạt đứng dưới ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu kia, “Nói cho ông xã, những thứ sống chết không biết điều kia dám trêu chọc em? Anh không làm thịt bọn chúng không thể!”

Đoàn Dật Phong ngồi xuống từ xa xa, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Hà Hiếu Man, rồi khi cô ngẩng đầu lại vội vàng trốn tránh. Thì ra, anh ngay cả đối diện với ánh mắt cô cũng không có dũng khí. Biết cuộc sống của cô với Lãnh Bân rất hạnh phúc, hơn nữa... Lại liếc nhìn dưới áo khoác lộ ra bụng của cô, khuôn mặt tuần tú thoáng hiện đau khổ khắc sâu.

Phùng Châu Long đẩy thứ cay nồng giống như kẹo mè xừng kia ra, chậm rãi đi tới trước mặt đám lưu manh, quét nhìn một lần, tất cả mọi người câm như hến. “Đầu đầu” tỏ vẻ đau khổ, cà lăm giải thích, “Anh họ, em thật sự không biết cô ấy là bà xã của Lương nhị thiếu, nếu không cho dù cho em mượn mười cái lá gan em cũng không dám... Ồi!”

Lời còn chưa nói hết, “Đầu đầu” đã bị Phùng Châu Long tung một cước đạp ngửa mặt lên trời. Cái gáy “Rầm!” đụng vào trên mặt đất, ngã trợn mắt nhìn thẳng.

“Mẹ nó, mắt mày mù à? Hôm nay là ngày vui mừng tao và Đào lâu ngày mới gặp, mày lại làm ra chuyện như vậy cho tao! Tiểu Ngũ đâu? Chết ở đâu rồi?” Phùng Châu Long tức giận khiển trách.

Được gọi là tiểu Ngũ vội vàng đứng ra, sắc mặt cũng bị sợ đến chuyển xanh, chỉ có điều còn trấn tĩnh hơn “Đầu đầu, “Anh Long, là khuyết điểm của em, hôm nay không nên để cho mấy đứa này tới đây!”

“Biết là khuyết điểm của chú là tốt rồi, toàn bộ xử lý theo quy củ!” Sắc mặt Phùng Châu Long xanh mét, ánh mắt một lần nữa chuyển về phía “Đầu đầu”, quát hỏi, “Nói, có tổn thương tới em dâu của anh mà không?”

“Không có, tuyệt đối không có!” “Đầu đầu” liều mạng xua tay, vội vàng nói rõ, “Mới vừa rồi, vừa định ra tay, cô ấy đã nói rõ thân phận với tui em! Ai dám động đến người phụ nữ của Lương nhị thiếu? Trừ phi không muốn sống nữa!”

Lúc ấy, Lâm Tuyết nghe được “Đầu đầu” nhắc tới anh Long và anh Ngũ, cũng biết chỉ Phùng Châu Long và tiểu Ngũ là tâm phúc bên cạnh anh ta. Cho nên cô mới chắc chắn như vậy không để cho Hà Hiếu Man báo cảnh sát, nếu không cô nào dám lấy đứa nhỏ trong bụng mình và Hà Hiếu Man ra mạo hiểm.

Quả nhiên, biết rõ thân phận của Lâm Tuyết, “Đầu đầu” háo sắc nhưng nhát gan đó bị sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần, lập tức hận không thể quỳ xuống cầu xin tha thứ. Thấy thái độ nhận sai của anh ta tốt, hơn nữa cũng không có tổn thất gì, Lâm Tuyết liền tiến hành cảnh cáo nhẹ phạt bọn họ đứng “Quân tư” dưới ánh mặt trời một tiếng! Bởi vì “Đầu đầu” trộm mách lới bị cô phạt nhiều thêm hai giờ.

Làm rõ ràng nguyên nhân, Lương Tuấn Đào không khỏi bật cười. Mắt sáng thâm thúy dò xét về phía vợ yêu, đột nhiên cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ mọng của cô.

“...” Thật sự không thể tưởng tượng nổi người này lại hôn cô ở trước mặt nhiều người như vậy, khuôn mặt ửng đỏ, cô đẩy anh ra, giận lườm một cái.

Lương Tuấn Đào cười ha hả, kéo cô đứng lên, bởi vì sợ vợ yêu bị phơi nắng, liền đứng dưới gốc cây ở xa xa, chỉ vào đám người đang đứng phạt kia, hỏi cô: “Xử lý như thế nào?”

“Nếu là người của Lung tử, vậy cho anh ta tình cảm và thể diện đi!” Khóe miệng Lâm Tuyết nhếch lên cười nói, “Phạt bọn họ đứng quân tư một tiếng, tên lòe loẹt đó ghê tởm nhất, phạt anh ta đứng ba tiếng!”

“Không được!” Lên tiếng phản đối là Phùng Châu Long, anh trầm mặt nói, “Trừng phạt như này quá nhẹ rồi! Nếu tôi nói mỗi người tháo một cánh tay, để cho bọn chúng cả đời này cũng nhớ lỗi lầm của mình!”

Vừa nghe những lời này của Phùng Châu Long, những kẻ lâu la lưu manh kia thay đổi sắc mặt, “Đầu đầu” phịch té quy xuống đất, thê thảm gào khóc nói: “Anh họ, tha cho em đi!”

Được anh ta dẫn dắt, tất cả tên lâu la lưu manh kia đều “Phịch phịch” quỳ xuống theo, bị sợ đến mặt không còn chút máu, định xin tha thứ cũng không dám nói ra tiếng. Bởi vì Phùng Châu Long lập quy củ, ai dám xin tha thứ tăng hình phạt lên gấp bội.

Tiểu Ngũ cũng thay đổi sắc mặt, những người này do anh mang vào, nếu quả thật muốn truy cứu, anh cũng khó trốn trách nhiệm.

Lâm Tuyết đứng lúc nói chuyện, “Tôi không muốn quá máu tanh, ảnh hưởng tới dưỡng thai đứa bé!” Ở Tam giác vàng đã liên tục giết bốn người, hiện giờ làm những tên lâu la lưu manh này gãy tay gãy chân, cô thật sự sợ đứa bé dính máu tanh quá nhiều sẽ biến thành một tiểu sát tinh.

Lương Tuấn Đào vốn có ý tưởng nhất trí với Phùng Châu Long, tối thiểu tháo một bộ phận nào đó trên người mấy tên trướng thú này, để cho bọn họ nhớ chấm dứt vợ anh sẽ bị dạy dỗ thảm hại nặng nề. Thấy Lâm Tuyết không thích làm cho quá máu tanh cũng liền theo cô, lại nói cô cũng không tổn thương gì, nên cho Phùng Châu Long chút thể diện.

“Vợ tôi đã lên tiếng, coi như mấy người may mắn!” Ánh mắt Lương Tuấn Đào âm trầm lạnh lẽo, nói, “Liên theo ý vợ tôi, để cho mấy người đứng quân tư một tiếng!”

Phùng Châu Long không khỏi lau mắt mà nhìn Lâm Tuyết, không ngờ cô cũng không có ý sùng mà kiêu, quả nhiên không giống đàn bà tầm thường. Có nguyên tắc năm chắc đường lối biết rõ đạo lý hiểu biết trước sau, gạt đầu một cái, nói: “Nể mặt mũi em dâu, lần này tạm thời cất lại một cánh tay của bọn họ! Chỉ có điều quân tư một tiếng là do em dâu phạt, ngoài ra tôi còn muốn phạt thêm bọn họ đứng hai tiếng!”

Liên phạt quân tư ba tiếng, những tên lâu la lưu manh kia đã cảm động đến rơi nước mắt, dù sao bảo vệ được cánh tay. Đứng dậy từ dưới đất, rồi rít nói xin lỗi và tạ ơn với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết lại cười nhạt, nói cho bọn họ biết: “Khi đứng nghiêm tập thể mấy người tự tiện bước ra khỏi hàng, lại phạt thêm một tiếng nữa!”

Về mặt những tên lâu la lưu manh kia đau khổ, mới hiểu ra lời của cô, nếu như lộn xộn sẽ phạt thêm. Mặt của “Đầu dầu” càng khổ sở hơn, bởi vì liên tục chịu phạt, hơn nữa theo Phùng Châu Long thêm vào hai tiếng, anh phải đứng dưới ánh mặt trời sáu tiếng! Đoán chừng khi mặt trời xuống núi, anh sẽ biến thành người khô rôi.

“Phì!” Hà Hiếu Man không nhịn được bật cười, nói với Lương Tuấn Đào: “Vợ của anh thật giỏi!”

Lương Tuấn Đào hạnh phúc ôm lấy Lâm Tuyết, một lần nữa hôn cô một cái, thỏa mãn ha ha vui mừng nói: “Vợ của tôi lên được phòng khách xuống được phòng bếp dạy dỗ quân lính đánh thắng được lưu manh!”

Tính tình Lâm Tuyết điềm tĩnh lạnh nhạt lại hiểu rõ tất cả trong lòng, nên làm cái gì không nên làm cái gì, cô đều rõ ràng toàn bộ. Cũng không

kiểu cách cật mạnh, cũng không mềm yếu có thể bắt nạt, luôn vào lúc thích hợp khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng lại buồn cười.

“Được rồi, khi khoe hạnh phúc cũng nên chú ý một chút tới những kẻ độc thân như chúng tôi đây!” Phùng Châu Long bấu môi, kéo “Kẹo mè xừng” đó một lần nữa dính vào trong ngực, trong lòng cũng đang suy tính, có phải mình cũng nên tìm một cô gái bình thường để kết hôn không! Mục tiêu ấy hả... Anh nhìn về phía Lâm Tuyết, cảm thấy dựa theo cô làm tham khảo là được!

Thông minh xinh đẹp, lại biết bảo vệ mình lại hiểu được đúng mực, khó trách Đào yêu thích cô ấy như vậy.

Hà Hiếu Man nhận được điện thoại của Lãnh Bân gọi tới, sau khi cúp cười với bọn họ nói, “Ông xã mời tôi ăn cơm trưa, không thể chơi tiếp với mọi người rồi!”

“Mau đi đi! Hôm nào có thời gian nhớ hẹn tớ!” Lâm Tuyết hé miệng nói.

“Ừ, không thành vấn đề!” Hà Hiếu Man vẫy vẫy tay với bọn họ, “Bye bye!”

Cho đến khi bóng dáng nhỏ bé của Hà Hiếu Man biến mất, Đoàn Dật Phong mới chậm rãi thu tròn mắt lại, trên gương mặt tuần tú có vẻ như chán nản không gì sánh được. Nhiều năm như vậy vẫn không chịu hết hy vọng, luôn tồn tại một tia ảo tưởng như vậy ở trong lòng, hôm nay tận mắt thấy cô ấy vui vẻ và hạnh phúc, trong lòng trong mắt cũng không tiếp tục còn một chút vị trí nào dành cho anh, anh cuối cùng tuyệt vọng rồi.

Anh nghĩ, có lẽ nên tìm phụ nữ kết hôn, dù sao mẹ già ở nhà đã đợi trắng cả tóc. Ngẩng đầu lên, anh lộ nụ cười tái nhợt với Lâm Tuyết, nói: “Cám ơn em!”

“Cám ơn em?” Lâm Tuyết hơi kỳ quái, “Cám ơn em chuyện gì?”

“Cám ơn em khiến cho anh hạ quyết tâm, quyết tâm muốn kết hôn!”
Đoàn Dật Phong tự giễu nhếch môi, “Tìm một cô gái y hệt như em, không
nũng nịu, không màng danh lợi, dịu dàng, vợ hiền mẹ đảm điển hình!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 110: Tiêu Hủy Địa Cd (2)

Editor: Puck

“...” Lâm Tuyết bị anh chấn động không nhẹ, chẳng lẽ mình ở trong mắt bạn bè của Lương Tuấn Đào có ấn tượng như vậy sao? Giống như nữ thần không dính khói bụi trần gian!

Lương Tuấn Đào cũng đang cười khổ trong lòng, anh biết hai người bạn thân của mình đều nhìn trúng đối tượng kết hôn giống như Lâm Tuyết, cảm thấy cưới cô gái như vậy đặt ở trong nhà tương đối yên tâm. Thật ra thì bọn họ nào hiểu được, con quỷ nhỏ này thật ra khó đối phó hơn thứ cay nồng trong ngực Phùng Châu Long nhiều!

Cay nồng đó chỉ cần ném cho cô ta một xấp tiền mặt liền mặt mày hớn hở, mà anh muốn khiến Lâm Tuyết vui lòng không dễ dàng cỡ nào! Khi cô giở tính tình nhỏ của mình ra thì quả thật có thể giày vò chết người, anh thường bị cô ngược nửa chết nửa sống, trừ ngoan ngoãn nộp vũ khí đầu hàng ra vốn bó tay hết cách.

Có lúc cô vừa mạnh mẽ vừa cố chấp thật sự khiến anh đau đầu, ai có thể tin tưởng Lương nhị thiếu không ai bì nổi lại bị cô hàng phục?

Dĩ nhiên Lương Tuấn Đào sẽ không nói ra những chuyện nội tình này, anh vẫn ôm vợ yêu cười đến rất đáng đánh đòn. Hết cách rồi, anh đã từng thích lên giọng, khi nên khoe khoang thì phải khoe khoang, khiến hai kẻ độc thân này vô cùng ước ao ghen tỵ đi!

Vân Phàm trở lại!

Lâm Tuyết biết được tin tức Vân Phàm trở lại, cũng biết Đỗ Hâm Lôi đã lên đường!

Quân đội không chịu lãng phí tài nguyên, cũng bởi vì Đỗ Hâm Lôi là liên trưởng liên y tế, cô đi Tam giác vàng thay thế cho Vân Phàm trở lại.

Vào bữa cơm trưa, Phùng Trường Nghĩa cũng từ đơn vị xin nghỉ chạy tới dùng cơm với anh họ, mọi người đều là người quen của nhau, không khí trong bữa tiệc dĩ nhiên rất nhiệt liệt.

Nghe được tin tức Vân Phàm về nước, Lương Tuấn Đào hơi không thể chờ đợi. Anh để điện thoại xuống, hơi áy náy nói với hai cậu bạn thân: “Hết cách rồi, quân đội có nhiệm vụ khẩn cấp, phải trở về một chuyến!”

“Đi đi!” Phùng Châu Long đồng tình liếc nhìn cậu ta, vui mừng nói, “Ban đầu tôi rời khỏi quân đội là lựa chọn đúng, Trường Nghĩa đâu? Có phải cũng trở về không?”

Ánh mắt Phùng Trường Nghĩa chuyển sang phía Lương Tuấn Đào, theo lý thuyết anh họ thỉnh thoảng tới kinh đô một chuyến dĩ nhiên bằng lòng ở bên cạnh anh ấy nhiều hơn, nhưng anh biết Lương Tuấn Đào chờ Vân Phàm đến mỗi mòn con mắt, lại phải chạy nhanh đi thăm vấn Thôi Liệt.

Lương Tuấn Đào vỗ vỗ bả vai Phùng Trường Nghĩa, dặn dò: “Tự tôi đi là được, cậu thay tôi làm chủ nhà ăn ngon uống say với bọn họ là được!”

Vừa nghe bản thân mình lại được nghỉ phép giả, Phùng Trường Nghĩa đương nhiên rất vui vẻ, liền vỗ ngực nói: “Thủ trưởng yên tâm, em nhất định ăn ngon uống say với bọn họ, làm tam cùng tròn bốn phận!”

(*) tam cùng: cùng ăn, cùng ngủ, cùng uống. Trong quan trường: cùng ăn, cùng uống, cùng chơi. Trong quán bar: cùng uống, cùng hát, nhảy cùng gái

Mọi người mỉm cười một cái, cũng phai nhạt tiếc nuối.

Khi đứng dậy Lương Tuấn Đào lại nghĩ tới Lâm Tuyết, liền bối rối liếc nhìn cô một cái, hỏi dò: “Em ở đây ăn cơm hay để cho tiểu Cao đưa em về?”

Mặc dù rất quen thuộc với Phùng Trường Nghĩa, nhưng cũng là lần đầu gặp mặt Phùng Châu Long và Đoàn Dật Phong, dù sao hơi câu nệ, anh biết cô không quá vui vẻ xã giao với người xa lạ.

Lâm Tuyết trầm mặc một lúc, nói: “Em đã ăn no, muốn về nhà nghỉ ngơi một lát!”

Kể từ sau khi mang thai, thân thể cô mệt mỏi rất nhiều, mỗi ngày đều quen ngủ trưa. Cô cụp lông mi xuống, hơi thất vọng mờ mờ ảo ảo, thì ra anh không hề bằng lòng đưa cô đi quân đội, lại càng không bằng lòng để cho cô tiếp xúc với bất kỳ cơ mật quân sự nào.

Hiểu cô rất rõ, nhìn dáng vẻ mất hứng của cô cũng biết cô đang rối rắm điều gì, Lương Tuấn Đào vội vàng nhỏ giọng giải thích: “Anh để Vân Phàm đi hỗ trợ anh tra hỏi Thôi Liệt, chuyện liên quan đến cơ mật quân sự, thân phận của em bây giờ...”

Bây giờ Lâm Tuyết bị quân đội cho tạm thời cách chức chờ điều tra, theo quy định không có tư cách tham gia trường hợp tra hỏi quan trọng như vậy, cho nên Lương Tuấn Đào không mang theo cô đi là ở trong tình lý, nhưng cô chính là mất hứng.

“Ngoan, chờ trở lại anh sẽ nói cho em biết kết quả tra hỏi!” Khó khăn lắm mới tốt đẹp lại với cô, thủ trưởng Lương dĩ nhiên không muốn kiểm

củi ba năm thiêu một giờ. Hôn một cái trấn an cô, sau đó nói lời từ biệt với hai người bạn thân của mình, rồi rời đi.

Thấy Lương Tuấn Đào rời đi, Phùng Châu Long cười chế nhạo Lâm Tuyết: “Hiện giờ Đào bị biến thành vợ quân nghiêm rồi, ngay cả cơ mật quân sự cũng phải về nhà bẩm báo với em, bị lãnh đạo cậu ta biết, không phải tức chết không thể!”

Lâm Tuyết miễn cưỡng mím môi một cái, trong mắt trong veo cũng không có nụ cười. Lương Tuấn Đào tên kia coi cô như đứa bé mà dụ dỗ sao? Trở lại nói cho cô biết kết quả tra hỏi? Vậy thì được, cô sẽ chờ kết quả tra hỏi của anh!

Hết sức khẩn cấp chạy tới ngục giam quân sự, Vân Phàm đã sớm chờ ở đó, thấy Lương Tuấn Đào xuống xe sỏi bước tới đây, khuôn mặt tuấn tú của anh lộ vẻ vui mừng, nghênh đón.

“Nhóc giỏi, cậu cuối cùng đã trở lại!” Lương Tuấn Đào đi tới liền kích động đánh một quyền sắt về phía Vân Phàm. Ngoan ngoãn đứng chờ quả đấm đó là bị ép chết, hơn nữa còn sẽ bị Lương Tuấn Đào xem thường, cho nên Vân Phàm không khách khí chút nào đánh trả, hai quyền chạm nhau, anh khẽ cau mày. Thật bội phục Thạch Vũ, quả đấm có thể khiến cho Lương Tuấn Đào chùn bước nên cứng rắn đến cỡ nào, không thể tưởng tượng.

“Thủ trưởng, cầu xin ngài văn minh một chút! Tôi là quân y thuộc về loại hình người trí thức, chịu không nổi quyền sắt của ngài!” Vân Phàm vừa đùa vừa thật giễu cợt nói.

Lương Tuấn Đào không hề quan tâm, thân thiết vỗ bờ vai cậu ta, vừa đi về phía ngục giam quân sự canh phòng nghiêm ngặt, vừa hỏi tình huống Tam giác vàng bên kia.

“Anh không nhìn nhầm, Thạch Vũ là một nhân tài! Trong thời gian ngắn ngủi, thế lực của chúng ta phát triển nhanh chóng, hoàn toàn không kém Tào Dịch Côn bao nhiêu! Chỉ chờ quân đội ra lệnh tiến công, có thể liên thủ với Tào Dịch Côn ném thử lần đầu tiên tổng tấn công nhà họ Hoắc!” Vân Phàm vừa nói vừa lưu ý quan sát sắc mặt Lương Tuấn Đào, anh biết quan hệ đặc thù giữa Hoắc Gia Tường và Lâm Tuyết, cho nên chuyện như vậy cần xử trí cẩn thận một chút, tất cả vẫn lấy thái độ của thủ trưởng làm quy tắc làm việc, không thể tự cho là thông minh.

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào không cảm thấy rất hứng thú với tổng tấn công gì đó, khoát tay: “Trước nuôi quân giữ sức đi! Đã chuẩn bị mười năm, tốt nhất đừng hành động qua loa!”

Gật đầu một cái, Vân Phàm hiểu ý cười: “Tôi đã được gọi về, chuyện bên kia do Triệu Bắc Thành trông nom, có thời gian thủ trưởng vẫn nên tự mình đến giáo huấn cậu ta, tránh cho cậu ta không biết rõ phương hướng!”

Lương Tuấn Đào cười ha ha: “Yên tâm, cậu nhóc kia tính con khỉ, còn hiểu rõ hơn con giun trong bụng tôi!”

Bên trong phòng thẩm vấn bí mật, nhân viên canh ngục áp tải Thôi Liệt đi ra.

Mặc dù những ngày này ăn phải không ít đau khổ, nhưng miệng Thôi Liệt vẫn khóa chặt, ai cũng đừng mơ tưởng cạy ra.

Lương Tuấn Đào ngồi trong ghế sa lon bằng da ở bên cạnh, hai chân vắt chéo hút thuốc lá, dáng vẻ nhàn nhã giống như chỉ đi ngang qua đây.

Vân Phàm thì cao lớn vững chãi, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp như có điều suy nghĩ quan sát Thôi Liệt. Bọn họ biết nhau, xa cách nhiều năm không ngờ sẽ gặp lại dưới cảnh tượng này, chỉ có thể nói số mạng thích trêu người. die nda nle equ ydo nn

“Họ Lương kia, có gan mà làm thịt tao! Ông đây cái gì cũng không nói, cho dù tao bị điện giật chết, tui mà cũng đừng hòng moi được bất kỳ thứ có ích gì trong miệng tao!” Lúc nói chuyện Thôi Liệt khẽ thở hển hển, sắc mặt tái nhợt, thân thể run lên vì lo lắng, bởi vì mấy ngày này anh ta ăn đau khổ cũng không ít.

Tuy nói quân đội quy định lúc tra hỏi không cho phép vận dụng hình phạt, nhưng nếu sau khi tra tấn trên người phạm nhân không tìm ra được vết thương, cũng sẽ không hỏi tới gì.

Mỗi lần bị điện giật tàn khốc, Thôi Liệt đều hận không thể lập tức chết đi, nhưng cường độ dòng điện đúng là vừa vặn khiến cho anh muốn sống không được muốn chết không có cửa, chỉ có thể làm trò hề giãy giụa thậm chí miệng trào nước bọt.

Rơi vào trong tay Lương Tuấn Đào, anh nhất định bị kịch. Bởi vì Lương Tuấn Đào không chỉ có thủ đoạn tàn nhẫn hơn nữa quyền thế ngấp trời, cho dù đùa chơi chết anh cũng sẽ không có bất kỳ kẻ nào hỏi tới!

“Hơ!” Lương Tuấn Đào phun ra một vòng khói, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Thôi Liệt, anh luôn thưởng thức những anh chàng xương cứng, dĩ nhiên cũng thích cắn xương cứng, nhếch môi hỏi, “Mạc Sở Hàn rốt cuộc cho mày chỗ tốt gì, khiến cho mày khăng khăng một mực với nó như vậy!”

Thôi Liệt mặt lạnh, ngậm kín miệng.

“Rất tốt!” Lương Tuấn Đào nghiêng người đập đầu thuốc vào trong gạt tàn thủy tinh trên bàn trà, sau đó nháy mắt ra dấu với Vân Phàm, chuẩn bị xem kịch vui rồi!

Vân Phàm lặng lẽ đi tới trước mặt Thôi Liệt, trong cặp mắt đào hoa lại tràn đầy bất đắc dĩ.

“Là mày!” Thôi Liệt nhận ra anh ta, khàn giọng nói, “Mày định làm gì?”

“Đều vì chủ của mình!” Vân Phàm trả lời anh ta như vậy.

“Ha, hay cho một cái đều vì chủ của mình!” Trong mắt Thôi Liệt dâng lên đau thương phần nộ, “Vân Phàm, đừng quên chúng ta cùng một cội sinh ra!”

Không sai, bọn họ đều thuộc đời sau của Ảnh Đường, hơn nữa lựa chọn con đường giống nhau! Vốn nên hiểu nhau không cần nói, cũng bởi vì đều vì chủ của mình, khiến cho bọn họ đứng ở hai phía đối lập.

“Tôi rất bội phục anh, kiên trì kiên định của mình!” Giọng của Vân Phàm rất nhẹ nhàng, ánh mắt của anh lại rất đau đớn, “Biết rõ Mạc Sở Hàn yêu Lâm Tuyết, anh lại lựa chọn ở lại bên cạnh anh ta!”

Thân thể trắng kiện chấn động, ánh mắt Thôi Liệt lập tức rất thê lương – có thể hiểu được anh vĩnh viễn chỉ có đời sau bị trục xuất khỏi Ảnh Đường với cùng một nguyên nhân. Ban đầu khi Vân Phàm rời đi Ảnh Đường gia nhập dưới trướng Lãnh Bân, tình nguyện trở thành một gã sát thủ trong đàn báo, nói rõ anh ta cũng tình sâu vô cùng với Lãnh Bân.

Đáng tiếc, ai có thể đọc hiểu lòng của bọn họ?

Nhiều thế hệ Ảnh Đường lưu hành đồng tính nam, quen với đàn ông yêu nhau không chịu lấy vợ sinh con! Lão Đường chủ vì sợ ảnh hưởng phát triển thêm nữa sẽ tuyệt hậu, nên lập quy định sắt như vậy, hễ ai kiên trì đồng tính nam, sẽ chủ động rời khỏi Ảnh Đường, hủy bỏ tư cách cạnh tranh Đường chủ, ngược lại khiến cho rất nhiều nhân tài ưu tú lần lượt rời khỏi Ảnh Đường.

Thôi Liệt là một người, Vân Phàm cũng là một trong số đó!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56.3

Chính là sau khi chứng kiến tình sâu như biển của Lãnh Bân với Hà Hiếu Man, Vân Phàm cuối cùng cũng hiểu, anh coi như hết cả đời cũng không cách nào lấy được tình cảm của Lãnh Bân. Tinh thần chán nản, anh quay người đi.

Có lẽ Lãnh Bân biết được tình cảm đặc biệt của Vân Phàm với mình, có lẽ không biết, người kiêu bực dạ thật sâu kia vốn khiến cho người ta suy đoán không ra. Nhưng anh ta đã từng chính miệng giữ Vân Phàm lại, bất đắc dĩ lòng rời đi của Vân Phàm đã dứt khoát.

Vì cách xa cuộc sống trước kia, cách xa tổn thương quá khứ, Vân Phàm xoay người tới dưới trường Lương Tuấn Đào, dựa vào tài năng xuất sắc mới có thể lấy được trọng dụng một lần nữa.

“Nếu mày biết, tội gì lại gây khó khăn cho tao?” Thôi Liệt dùng ánh mắt cầu xin Vân Phàm, nói, “Đừng để cho tao phản bội anh ấy, mày hiểu làm như vậy còn không bằng trực tiếp để cho tao chết!”

Vân Phàm lắc đầu một cái, thở dài nói: “Nếu tình cảnh của tôi và anh thay đổi, hiện giờ ngồi ở vị trí của anh là tôi, anh thay chủ nhân của anh tra hỏi tôi, anh sẽ bởi vì quan hệ của tôi với anh mà bỏ qua cho tôi sao?”

“...” Thôi Liệt không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì đó là không thể nào! Chỉ cần Mạc Sở Hàn dặn dò, đừng nói Vân Phàm, cho dù muốn anh đi giết Đường chủ Ảnh Đường, anh cũng không chút do dự.

“Cho nên...” Vân Phàm nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh ta, giọng nói trở nên êm ái không thể nắm lấy, “Tôi — cũng vậy!”

Thôi Liệt biết có chuyện xấu, anh định nhắm mắt lại hoặc dời ánh mắt đi, nhưng thần trí đã không nghe theo sai bảo của anh. Anh nhìn chăm chăm vào cặp mắt hoa đào xinh đẹp của Vân Phàm, ánh mắt sắc bén đã dần trở nên tan rã, dần dần mất đi tiêu cự... di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Lương Tuấn Đào nhếch mày, ngạc nhiên nhìn Vân Phàm thành công thôi miên Thôi Liệt! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh còn tưởng rằng cái gọi là thuật thôi miên này chỉ trong truyền thuyết!

“Nhìn vào mắt tôi, thả lỏng tâm tình. Tôi là bạn của anh, nói lời trong lòng anh cho tôi biết...” Gương mặt tuấn tú phi phàm của Vân Phàm càng thêm mê người, cặp mắt đào hoa xinh đẹp kia càng thêm câu hồn đoạt phách, vững vàng chấn nhiếp thần trí Thôi Liệt.

Thôi Liệt chậm rãi ngồi lại, thu lại tất cả tạp niệm không tập trung, chỉ nhìn chăm chăm ánh mắt của Vân Phàm, giống như đó là ánh sáng duy nhất lộ ra trong bóng tối.

“Hiện giờ Mạc Sở Hàn ẩn náu ở đâu? Anh ta có phải là lão đại sau màn của tổ chức NT không? Anh ta nhận mệnh lệnh của nhà họ Hoắc hay là một vương quốc độc lập?...”

...

Những vấn đề này đều cực kỳ bí mật, cũng là điều Thôi Liệt thề chết không nói! Hình phạt điện giật tàn khốc không cách nào làm cho anh ta khuất phục, thuật thôi miên của Vân Phàm lại khiến cho con người sắt đá này còn nghe lời hơn tôi tớ, hễ hỏi thì đáp.

Lương Tuấn Đào ở bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng cho Vân Phàm một chút đề nghị mang tính nhắc nhở, vừa hoạch định một kế hoạch diệt

độc mới ở trong lòng.

Lâm Tuyết không ngờ Lương Tuấn Đào thật sự báo lại cho cô kết quả thăm vấn Thôi Liệt, hơn nữa căn kẽ rõ ràng không bỏ sót.

Quân đội cực kỳ bí mật ghi chép tra hỏi nhất, bản sao chép hiện giờ ở trong tay Lâm Tuyết, theo lật xem tra xét của cô, cũng như lòng bàn tay cả quá trình, giống như cô như thân tới hiện trường.

Thì ra, anh cũng không có ý cố hết sức đề phòng cô!

Thật ra thì, so sánh với phần ghi chép tra hỏi này, cao hứng hơn chính là thái độ của anh đối với cô. Còn tưởng rằng anh tồn tại cảnh giác với cô, mới tránh cô, bây giờ nhìn lại thật ra thì chính là ở vấn đề ép vào kỷ luật.

Cảm giác được anh tin tưởng thật tốt, khi Lâm Tuyết cúi đầu lật xem ghi chép tra hỏi, khóe miệng nhàn nhạt kéo ra một vết cười, nhàn nhạt, ngọt ngào.

Một hồi lâu, cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình thản nói với anh: “Vụ án Vân Đóa cũng tìm được nhân chứng vật chứng, chính là Mạc Sở Hàn phái người làm! Đồn cảnh sát đã phát lệnh truy nã quốc tế, cần cảnh sát hình sự quốc tế phối hợp, anh giao thiệp hơi rộng, có thể ra chút sức lực trên phương diện này thì cố gắng liên lạc!”

Ngây ngốc, có lẽ không ngờ Lâm Tuyết sẽ dùng vẻ mặt và giọng nói bình thản như vậy bàn luận chuyện lòng bắt Mạc Sở Hàn với anh. Sau đó, anh lại mừng rỡ, rốt cuộc chịu tin tưởng, cô quả thật buông xuống tình cảm đã qua với Mạc Sở Hàn.

Hiện giờ ở trong mắt cô, Mạc Sở Hàn ngang với người xa lạ, không có thù hận thấu xương, nhưng cũng không có bất kỳ tình cảm riêng tư gì rồi.

“Được, không thành vấn đề!” Thủ trưởng Lương sáng khoái đồng ý, “Việc vợ nhờ vả anh đương nhiên phải toàn tâm toàn lực làm! Chỗ cảnh sát hình sự quốc tế đó giao cho anh, bảo đảm thiên la địa võng sẽ chờ Mạc Sở Hàn tự chui đầu vào lưới!”

Lâm Tuyết trầm ngâm một lát, nói tiếp: “Mấy ngày gần đây anh cả vẫn luyện tập vật lý trị liệu khôi phục, chỉ có điều em cảm thấy tâm tình của anh ấy hơi kích động, hy vọng khi nào có thời gian, anh trao đổi khơi thông mấy câu với anh ấy, khiến cho anh ấy cảm nhận được quan tâm và ấm áp giữa tình anh em!”

Tình cảm của hai anh em gần đây không phải rất hòa thuận, chủ yếu là Lương Tuấn Đào quá mức bận rộn, Lương Thiên Dật lại quá mức lạnh nhạt, hai người gặp nhau bình thường không hài lòng. Lâm Tuyết nói không sai, giữa bọn họ thiếu hụt trao đổi khơi thông.

Trong lòng hơi cảm động, Lương Tuấn Đào gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, “Anh biết rõ anh cả vẫn không chết tâm về cô nhóc Vân Đóa kia, yên tâm, anh sẽ giúp anh ấy lấy lại công đạo cho Vân Đóa!”

Có Lương Tuấn Đào tham gia, tin tưởng tiến triển của vụ án sẽ hơn thần tốc, trong lòng Lâm Tuyết tính toán phải tiết lộ tin tức tốt này với Hạ Giang Nam như thế nào.

Giải quyết tất cả việc công, kế tiếp chính là thời gian riêng tư.

Lương Tuấn Đào có thói quen dựa về phía Lâm Tuyết, giống như thân thể mềm mại mảnh khảnh của cô là từ trường, tản ra lực hút cường đại, hấp dẫn anh khối nam châm không có tiền đồ này không tự chủ được mà ngang nhiên xông qua.

“Tra hỏi Thôi Liệt chỉ xác nhận suy đoán của anh, tiếp theo sẽ phải triển khai kế hoạch diệt độc mới! Đoán chừng gần đây anh phải tăng giờ làm việc đi họp, lạnh nhạt em đừng nóng giận!” Lương Tuấn Đào ngồi vào

bên cạnh Lâm Tuyết, đưa cánh tay sắt ra nhốt chặt eo nhỏ của cô, vùi sâu ngửi mái tóc thoang thoảng của cô.

“Em có tùy hứng như vậy sao?” Lâm Tuyết đã sớm thành thói quen anh động tay động chân, chỉ ngoái đầu lại giận dỗi lườm anh một cái.

“Có!” Người nào đó mút vành tai cô, oán niệm nói, “Anh hận em nhất là có ý kiến còn giả bộ như không có việc gì, buổi tối ở trên giường cố ý lạnh nhạt anh!”

Tuy nói rằng anh có thói quen chiếm địa vị chủ đạo quần lâm thiên hạ * ở trên giường, nhưng cô lạnh lẽo không đáp lại mặc cho anh đơn độc cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa tính tình con quỷ nhỏ này lại cương cứng, có không vui chỉ thích buồn bực ở trong lòng chơi trò chiến tranh lạnh với anh, thật sự khiến cho người ta không chịu nổi.

(*) quần lâm thiên hạ: hình dung một người có tướng Đế Vương, chỉ một người đạt tới địa vị tối cao vô thượng (Theo baike)

“...” Lâm Tuyết im lặng. Thật đúng là con người có giá trị quan bao nhiêu, cô cảm thấy phương diện này không cách nào trao đổi khơi thông với đồ lưu manh háo sắc này, liền lựa chọn im lặng là vàng.

“Đúng rồi!” Lương Tuấn Đào lại nghĩ tới một chuyện quan trọng khác, như tranh công khoe khoang nói, “Anh đã liên lạc với đạo diễn nổi danh nhất kinh đô, bỏ một số tiền lớn đầu tư chụp một bộ ảnh tình yêu duy mỹ, lấy chuyện xưa của hai chúng ta làm nguyên hình, tiền công chỉnh sửa thích hợp, bảo đảm hiệu quả không thể kém hơn nhóm mà Mạc Sở Hàn lấy được!”

“...” Hả? Lâm Tuyết ngược mặt, nghe hơi không hiểu ra làm sao.

“Tất cả đều rất thuận lợi, chính là diễn viên nam nữ chính còn chưa chọn được người thích hợp!” Lương Tuấn Đào vẫn chưa phát hiện ra Lâm

Tuyết kinh ngạc, tiếp tục lôi kéo mà nói, “Chủ yếu không tìm được vai nam chính đẹp trai lại có phong phạm như anh!”

Lâm Tuyết nghe hơi không hiểu, không biến sắc nhìn anh cười.

Thấy cô cười, anh lại lấy lòng thuận tiện chụp cô một câu: “Dĩ nhiên, vai nữ chính thanh thuần xinh đẹp lại có khí chất như em cũng không tiện tìm!”

Một hồi lâu, Lâm Tuyết lên tiếng, giọng của cô hơi kỳ quái: “Sao đột nhiên định làm người làm phim vậy?”

Lương Tuấn Đào cẩn thận nhìn coi sắc mặt của cô, cũng không nhìn ra dáng vẻ hiểu ra, rốt cuộc hơi chột dạ, lại ưỡn ngực, thối phồng nói: “Gia không thích thì thôi, chỉ cần thích làm, phương diện nào đều không kém Mạc Sở Hàn!”

Không đúng, sao lại nhắc tới Mạc Sở Hàn, quả thật tự hạ thấp giá trị của mình! Xem ra ghen tỵ sẽ khiến trí thông minh của đàn ông giảm xuống, anh lại vội vã tăng thêm vài câu để đền bù lỗ miệng của mình: “Ý của anh chính là, may mà trước kia em đã đập anh ta chọn anh, chồng em cho dù là phương diện nào đều mạnh hơn anh ta! Nhìn hiện giờ xem, anh là lính anh ta không phải, anh là sáng anh ta là tối, ngay cả làm phim anh bảo đảm làm ra cũng mạnh hơn anh ta!”

Cuối cùng nghe rõ! Lâm Tuyết gật đầu một cái, đưa một tay thon ra, nhàn nhạt nói: “Lấy ra đi!”

“Cái gì?” Lương Tuấn Đào trừng lớn mắt năm quyền, như gặp địch mạnh.

“Đĩa CD!” Tròng mắt Lâm Tuyết trong trẻo giống như suối nguồn, không hờn không giận, lại có vẻ không cho người ta từ chối.

Cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi hoàn toàn ngược lại, hiện giờ cuối cùng Lương Tuấn Đào đã hiểu! Thì ra Lâm Tuyết vốn không biết Mạc Sở Hàn gửi cho cô đĩa CD, anh liên tục nhắc tới mới khiến cho cô biết được chuyện này.

Mắt sáng chớp chớp, Lương Tuấn Đào rất vô lại nói: “Đã sớm phá hủy! Thứ phim không có dinh dưỡng đó quả thật ô nhiễm linh hồn, em ngàn vạn lần đừng xem!”

Có xem hay không là chuyện của cô, tại sao anh lại âm thầm lấy đi tiêu hủy?

“Lấy ra!” Cô nhắc lại.

“Không lấy!” Anh đáp lại.

“Vậy em đi hỏi Mạc Sở Hàn!” Cô giả bộ đứng dậy.

“Em dám? Xem gia có lộ... Quần áo của em!” Anh ấn ngã cô, đưa tay cởi nút áo của cô.

“Hi hi...” Cô sợ nhột, người này còn thọc lét nách cô, cười đến run rẩy cả người, kêu lên, “Lương Tuấn Đào, em sẽ tức giận!”

Anh không để cho cô tức giận, khi người phụ nữ và chồng mình yêu yêu đều không sinh tức, cho nên anh nhanh chóng xâm chiếm cô, bắt đầu ân ái dịu dàng.

...

Tranh chấp, cuối cùng hạ màn kết thúc trong cảnh xuân kiều diễm cả phòng.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 112: Một Lòng Say Mê 1

Hôn lễ chuẩn bị thật lâu cuối cùng cử hành, oanh oanh liệt liệt, hiệu quả không thua kém quy mô hôn lễ của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết chút nào.

Chủ yếu là hôn lễ của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết quá mức gấp rút, thời gian chuẩn bị có hạn. Mà hôn lễ của Lưu Dương và Mã Đồng Đồng lại có nguyên vẹn thời gian chuẩn bị, cho nên hết sức long trọng hoa lệ.

Hôn lễ cử hành toàn bộ ba ngày, bày hơn mười ngàn bàn tiệc cơ động ở khách sạn lớn Vân Hải, Lâm Tuyết cũng chỉ tham gia một buổi.

Bởi vì hiện trường hôn lễ quá nhiều người, Lương Tuấn Đào sợ vợ có thai bị chen chúc bị xô đẩy, dứt khoát không cho phép cô đi tham gia náo nhiệt.

Khi cử hành hôn lễ kiều Tây thì trong giáo đường đầy ắp người, Lương Tuấn Đào cảm thấy đó là trường hợp nguy hiểm, cũng không cho phép Lâm Tuyết tham gia, làm hại cô ngay cả lên giáo đường chúc phúc cho Mã Đồng Đồng cũng không có cơ hội.

“Nhiều người như vậy, cô ấy không để ý tới em! Lại nói đưa chúc phúc gì đó đều phải chen chúc, thiếu một mình em cũng không nhìn ra!” Lương Tuấn Đào giải thích hành động bá đạo của anh như vậy.

Lâm Tuyết hồi tưởng lại khi bọn họ cử hành hôn lễ, cũng phù hợp với cách nói của anh. Khi đó đưa mắt nhìn chỉ là một mảnh biển người đông nghẹt, nào nghe được ai chúc phúc gì đâu, chỉ có điều hợp với tình hình mà thôi.

Tiệc cơ động càng thêm cấm cô tham gia, cảm thấy nhiều người hỗn loạn, ảnh hưởng dưỡng thai. Chỉ có tiệc rượu buổi tối là anh mang theo cô đi, bởi vì có người lãnh đạo quan trọng tham gia bữa tiệc, hạ cố đến chơi đều là người có cấp bậc cao, ít người tương đối an toàn.

Đã là cuối mùa hè đầu mùa thu, Lâm Tuyết có thai hơn bốn tháng, bụng nhô lên hơi rõ ràng, cũng may vóc người cô thon thả, mặc bộ đồ lễ phục kiểu Hàn màu đen thẫm che giấu rất tài tình. dieendaanleequuydonn

Tô son môi màu đỏ sậm, lại làm nổi bật lên mặt mày như vẽ làn da như mỡ đông của cô, đeo dây chuyền bằng đá ruby, phối hợp với hoa tai và vòng tay, mang theo ví cầm tay màu đỏ, rất phù hợp với cảnh tượng vui mừng này.

Ông cụ Lãnh cũng tới, ở hiện trường nói lời chúc phúc ngắn gọn với cô dâu chú rể, nhận được một loạt tiếng vỗ tay. Lương Đống vẫn một mực tĩnh dưỡng, cũng lộ diện, tặng mấy câu chúc phúc, đi cùng lính cần vụ, cùng nhau rời đi với Lãnh Lệnh Huy.

Mặc dù hai vị thủ trưởng nán lại thời gian không lâu, nhưng bọn họ ra sân không thể nghi ngờ khiến tiệc rượu tối nay thêm gấm thêm hoa, đẩy không khí lên cao trào.

Hai vị công tử nhà họ Lãnh cũng xuất hiện, cũng chính vào đêm nay, Lâm Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Trí Thần đại thiếu gia nhà họ Lãnh.

Lãnh Trí Thần là cán bộ tham mưu cao cấp của quân đội, thân giữ chức vụ quan trọng, cấp bậc trên Bùi Hồng Hiên. Tương truyền vị đại công tử này đi Tây Tạng ròng rã ba năm, trước không nói tới lập chiến công, chỉ

nói khỗ sở về tinh thần này đã một lần được các lão thủ trưởng rộng rãi tán thưởng.

Ngày khai hoàn trở về chính là ngày anh ta cuối cùng ôm người đẹp! Lãnh Trí Thần không để ý tới các bên phản đối và áp lực dư luận, kiên trì ly hôn với Lương Ngọc Đồng người vợ hợp đồng có tiếng mà không có miếng, cưới Lộ Dao người anh chân chính yêu, kinh hãi cả kinh thành.

Lương Tuấn Đào cố ý chạy đi tìm Lãnh Trí Thần đánh một trận, nhưng cho dù như thế nào đều không thể vỡ hời trái tim cứng như sắt của Lãnh Trí Thần. Cứ như vậy, Lương Ngọc Đồng bị nhà họ Lãnh bỏ, cũng không trở lại nhà họ Lương, trực tiếp mang theo đứa bé cùng a Tiêu rời đi.

Bây giờ gặp nhau, vẫn là kẻ thù đỏ mắt. Lương Tuấn Đào không biến sắc nói với Lâm Tuyết: “Vợ, đầu tiên tìm chỗ ngồi xuống, thích ăn cái gì, anh đi qua kia làm chút chuyện!”

Lâm Tuyết cũng không để ý, dù sao người này xưa nay rất bận rộn, xã giao lại nhiều, cô cũng không phải người phụ nữ thích dính người. Anh đã nói như vậy, cô liền rời cánh tay của anh ra, đi đến chỗ tiệc đứng thản nhiên lựa chọn món mình thích ăn.

Bên kia Lương Tuấn Đào lập tức đi về phía Lãnh Trí Thần, quyền sắt đã sớm âm thầm nắm lại, giơ nắm thép lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh về phía người đàn ông khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười ôm lấy vợ yêu.

Nhận thấy được nguy hiểm tới gần, khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Trí Thần biến sắc, vội vàng đẩy Lộ Dao trong ngực ra xa, sau đó nguy hiểm chống đỡ nắm tay Lương Tuấn Đào vung tới, cảm giận nói: “Đào, cậu rốt cuộc có thôi đi không?”

“Mỗi lần tao nhìn thấy dáng vẻ con mẹ nó đáng đánh đòn của mày liền không nhịn được muốn đánh mày!” Lương Tuấn Đào nhìn thấy Lãnh Trí

Thần liền cực kỳ tức giận, ngấm lại chị cả Lương Ngọc Đồng bị bỏ của anh, anh đã muốn làm thịt Lãnh Trí Thần. “Đủ rồi!” Lãnh Trí Thần để ý tới mặt mũi, không muốn ra tay với Lương Tuấn Đào ở trước mặt nhiều người như vậy, nhưng đối phương hiển nhiên không có ý tưởng giống như anh, khí thế bức người, đảo mắt hai người đã quần lầy nhau đấu.

“Không xong, Lãnh đại thiếu và Lương nhị thiếu đánh nhau!” Không biết người nào kêu to, đưa tới mọi người vây xem.

Hai anh em Bùi Hồng Hiên và Bùi Thiên Sở kéo Lương Tuấn Đào ra, người này trong miệng vẫn tức giận mắng không ngừng: “Khốn kiếp, mày tốt nhất trốn cho kỹ một chút đừng để tao nhìn thấy! Nếu không, gặp mày một lần đánh một lần, thấy mười lần đánh mười lần!”

Lãnh Trí Thần lau khóe miệng bị đánh, hừ lạnh một tiếng, cũng không so đo với Lương Tuấn Đào. Tuổi của anh hơn Lương Tuấn Đào một con giáp, hơn nữa sự việc Lương Ngọc Đồng là anh đuổi lý, mỗi lần Lương Tuấn Đào gây sự, thái độ của anh đều là lấy lảng tránh làm chủ!

Lộ Dao đi tới, nâng cằm Lãnh Trí Thần lên, nhìn khóe miệng bị đánh rách của anh, nhúu đôi mày thanh tú lên, sẵn giọng: “Sao không đánh lại chứ?”

“Thôi, không chấp nhặt với tên nhóc bộp chộp này!” Lãnh Trí Thần kéo tay vợ yêu định đưa cô rời đi.

Lộ Dao lại tránh bàn tay to của anh, xoay người đi tới trước mặt Lương Tuấn Đào, trước mắt bao người, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của Lương Tuấn Đào, lạnh nhạt nói: “Tôi hy vọng về sau cậu đừng tìm chồng tôi gây phiền toái nữa! Anh ấy không có lỗi, chị cả của cậu cũng không sai, sai là hôn nhân của bọn họ! Trí Thần quả quyết kết thúc sai lầm này, đều là giải thoát đối với anh ấy đối với chị cả của cậu! Chị cả cậu hiện giờ sống với a Tiêu có cuộc sống không

phải rất hạnh phúc sao? Nói rõ cách làm của Trí Thần là đúng! Nếu như tiếp tục duy trì mối hôn nhân hợp đồng này, bọn họ chỉ có thể oán giận đến già!”

“Haaa!” Lương Tuấn Đào cười một tiếng quái dị, ánh mắt chuyển sang Lãnh Trí Thần, nhếch môi giễu cợt nói, “Thật đúng là Võ Đại Lang chơi con cú, người nào thích chơi chim đó *! Mà chọn trúng người phụ nữ nhanh mồm nhanh miệng, quả nhiên không đơn giản! Không tệ, hoàn toàn đủ tư cách làm tiểu tam!” die nda nle equ ydo nn

(*) Võ Đại Lang chơi con cú, người nào thích chơi chim đó: Một câu chửi rửa, xúc phạm. Vũ Đại Lang là nhân vật hư cấu trong truyện Thủy hử của Thi Nại Am, là người xấu xí, cú đêm là cú mèo, loài chim tang môn điềm báo không may mắn.

“Đào!” Lãnh Trí Thần hơi tức giận, anh nhảy tới trước một bước bảo vệ vợ yêu trước mặt, lạnh giọng trách mắng, “Cho dù cậu ra sao với tôi cũng không sao cả, tôi không cho phép cậu sỉ nhục Lộ Dao! Cô ấy không phải tiểu tam, càng không phá hư quan hệ giữa tôi và chị cả cậu! Trước khi tôi và chị cả cậu kết hôn... Tôi và cô ấy đã có tiểu Tân!”

Tương truyền đại công tử nhà họ Lãnh không thể quan hệ, sau khi cưới Lương Ngọc Đồng vẫn không có con, liền ngầm cho phép Lương Ngọc Đồng và a Tiêu mang thai sinh hạ Hồng Hồng, trên danh nghĩa là cháu trưởng nhà họ Lãnh, nhưng trên thực tế không có ai thương yêu đứa bé kia.

Cho đến khi Lộ Dao mang theo tiểu Tân xuất hiện, mọi người mới biết được thì Lãnh đại công tử không phải không quan hệ được, mà không muốn chạm vào Lương Ngọc Đồng mà thôi.

Giữa Lãnh Trí Thần và Lương Ngọc Đồng vừa không có tình cảm vợ chồng lại không có cuộc sống vợ chồng, anh cưới một người vợ qua loa lấy

lệ do các chú bác thúc giục, Lương Ngọc Đồng cũng vì hâm mộ anh mà gả cho anh. Cũng bởi vì thế, Lãnh Trí Thần luôn có vài phần áy náy với Lương Ngọc Đồng, lúc ly hôn cho Lương Ngọc Đồng món tiền chia tay khổng lồ, đủ để cô cơm no áo ấm qua hết nửa đời sau.

Không nên coi thường món tiền kia, có trợ giúp rất lớn với Lương Ngọc Đồng. Bởi vì Lương Ngọc Đồng không phải do Lưu Mỹ Quân sinh ra, không cách nào giống như hai vị thiếu gia nhà họ Lương lấy được tiền chia hoa hồng từ công ty xây dựng Hạo Thiên của gia tộc nhà họ Lưu, về mặt kinh tế không phải rất rộng rãi. Hơn nữa sau khi ly hôn cũng từ chối trở về nhà họ Lương nghe Lương Trọng Toàn oán trách và nhìn sắc mặt của Lưu Mỹ Quân, trực tiếp rời đi với a Tiêu, cho nên cô không từ chối tiền ly hôn mà Lãnh Trí Thần đưa cho cô.

Cũng chính bởi vì Lương Ngọc Đồng cầm khoản tiền chia tay kia mới khiến cho nhà họ Lãnh cảm thấy lẽ thẳng khí hùng, không cảm giác thiếu nhà họ Lương cái gì.

Mắt thấy Lương Tuấn Đào và Lãnh Trí Thần càng nói càng cứng, lại định đánh nhau lần nữa, người nào kéo cũng kéo không được, không ngờ Lâm Tuyết xuất hiện.

Cô đi tới bên cạnh Lương Tuấn Đào, khoác cánh tay sắt của anh, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tuấn Đào, đừng náo loạn nữa!”

“Chuyện không liên quan đến em!” Lương Tuấn Đào nói như vậy, nhưng giọng nói vẫn hòa hoãn xuống. Tại sao cô lại tới đây? Khi anh và Lãnh Trí Thần đánh nhau không muốn để cho cô thấy, có lẽ sợ anh tàn nhẫn hù tới cô!

“Tiếp tục náo loạn có ý tứ gì chứ? “ Lâm Tuyết lắc đầu một cái, cô cũng không rõ ràng lắm ân oán giữa Lãnh Trí Thần và Lương Ngọc Đồng, nhưng cô thấy hai người sau khi ly hôn quả nhiên rất hạnh phúc. Lãnh Trí

Thần cương chiều Lộ Dao không dùng từ nào có thể miêu tả được, quan hệ của Lương Ngọc Đồng và a Tiêu cũng rất hòa hợp, nói rõ bọn họ ly hôn là đúng.

“Hôn nhân không có tình cảm chính là nhà tù, phá bỏ cũng tốt! Tính tình chị cả quật cường, a Tiêu lại chị ấy nói gì nghe nấy, em cảm thấy cuộc sống bây giờ của chị ấy còn hạnh phúc hơn trước kia! Chị ấy đã buông xuống, anh cần gì phải rồi rắm không buông?”

Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, dung nhan tuấn mỹ lạnh lẽo trầm ngâm, không nói thêm gì nữa.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57.2

“Vợ chồng hợp đồng giống như chúng ta càng sống càng hòa hợp dù sao cũng là số ít, không thể vợ đũa cả nắm. Làm suy luận đi.” Vì để thành công thuyết phục người đàn ông này, Lâm Tuyết lấy ra ví dụ nêu rõ như vậy, “Nếu Lâm Á Linh và anh cả kết hôn, anh cảm thấy bọn họ sẽ lâu ngày sinh tình sao? Bọn họ sẽ vợ chồng hòa hợp sao? Bọn họ có thể hạnh phúc sao? Dĩ nhiên, em chỉ làm suy luận mà thôi, chị cả anh không phải Lâm Á Linh, Lãnh Trí Thần cũng không phải anh cả anh!”

Lương Tuấn Đào tiếp tục trầm mặc, nhưng anh đã nghe vào lời Lâm Tuyết nói, hơn nữa đang suy nghĩ. Cẩn thận nghĩ tới, chị cả của mình thật sự hơi giống Lâm Á Linh (theo đuổi ngược Lãnh Trí Thần), anh cả thật sự hơi giống Lãnh Trí Thần (hoàn toàn cách biệt với người phụ nữ bên cạnh, nhìn nhiều cũng khổ sở), nếu Lâm Á Linh và anh cả kết hôn... Suy nghĩ một chút chính là một đôi vợ chồng bất hòa đau khổ, đoán chừng Lâm Á Linh chỉ có thể giữ phòng không cả đời, nào có hạnh phúc gì đáng nói.

Lâm Tuyết nói rất đúng, chị cả tiếp tục cùng Lãnh Trí Thần, tình huống không sai biệt lắm, chỉ có bi kịch hơn không có bi kịch nhất.

Thấy Lương Tuấn Đào như có điều suy nghĩ, hình như bị Lâm Tuyết thuyết phục, tất cả mọi người thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Bân là em họ Lãnh Trí Thần, anh em nhà họ Bùi lại là thân thích nhà họ Lãnh, bọn họ cũng không tiện xen lời, chỉ có Thiệu Kiệt đi tới, vỗ vỗ bả vai Lương Tuấn Đào, khuyên nhủ: “Tôi cảm thấy lời vợ cậu nói rất

có đạo lý, phân tích được đạo lý rõ ràng. Cuối cùng hiểu được cái gọi là vợ hiền chồng ít họa, nếu người phụ nữ nhà tôi có được một nửa thông tình đạt lý như vợ cậu, tôi đã thỏa mãn!”

Lương Tuấn Đào ngược mắt, nhìn coi Thiệu Kiệt tới đây khuyên giải, lại nhìn Lãnh Trí Thần bên cạnh, cuối cùng ánh mắt một lần nữa trở lại trên người Lâm Tuyết, nhàn nhạt nhướn mày, nói: “Không sai! Vợ tôi nói rất có đạo lý!”

Sau đó lại liếc Lãnh Trí Thần, lạnh lùng nói rõ; “Chị cả của tôi rời khỏi anh là đúng, thấy hiện giờ chị ấy sống tốt hơn lúc đi theo anh mạnh gấp trăm lần, cũng không so đo với anh nữa! Từ nay về sau, giữa tôi và anh thanh toán xong xuôi, ai cũng không thiếu nợ ai! Chỉ có điều nhìn anh vẫn chính là không vừa mắt, về sau ít xuất hiện trước mặt tôi!”

Anh có tính cách mạnh mẽ cố chấp, cảm thấy Lãnh Trí Thần và Lộ Dao xuất hiện có đôi có cặp, chính là cố ý khiêu khích anh.

“Anh ấy!” Lâm Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói, “Lãnh đại thiếu người ta còn nhìn anh không vừa mắt ấy chứ, sao anh lại còn cố ý chạy tới trước mặt người ta lắc lư? Nước sông không phạm nước giếng, nếu nói thanh toán xong ai cũng không thiếu nợ ai, coi như không thể buông tha cũng không cần thiết phải như con gà chọi nhất quyết không tha!”

“Ha ha...” Tất cả mọi người bật cười, ánh mắt không tự chủ hội tụ về phía Lâm Tuyết, rốt cuộc phát hiện, người phụ nữ Lương Tuấn Đào cưng chiều này quả nhiên không giống bình thường, thuần phục con ngựa hoang tiểu Đào không thể kiềm chế này đến tin phục, thép ngàn luyện hóa thành mềm mại cuốn trên ngón tay, nóng nảy gì cũng không có.

“Hừ!” Lương Tuấn Đào hát cao cầm liếc Lãnh Trí Thần, tuyên bố, “Nể mặt mũi vợ tôi, về sau không so đo với anh nữa!”

“VẬY MỚI ĐÚNG!” Mặt Thiệu Kiệt giãn ra cười lên, “Hai người đều giữ chức vụ trong quân đội, luôn nước lửa không dung khiến những người lãnh đạo khác cũng nhứt đầu! Hôm nay tốt rồi, tiêu tan hiềm khích lúc trước, sau này gặp mặt không được đấu nữa!”

Lãnh Bân nhân cơ hội muốn mời Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết lên phòng khách quý trong karaoke đánh bài sau khi tiệc rượu kết thúc, mượn vào liên lạc cảm tình này, hoàn toàn cởi ra bế tắc nhiều năm giữa Lương Tuấn Đào và Lãnh Trí Thần.

Không nhịn được liếc nhìn Lâm Tuyết thêm, Lãnh Bân gật đầu mỉm cười với cô: “Khó trách được khi Hiếu Man nói tới cô đều khen không ngớt miệng, quả nhiên là một người phụ nữ hiếm thấy!”

Lương Tuấn Đào phách lối bao nhiêu Lãnh Bân khiêm tốn bấy nhiêu, rất ít khi khích lệ ai trước mặt người khác, càng chưa từng nghe anh ta khen ngợi quá người phụ nữ nào, cho nên tán thưởng của anh với Lâm Tuyết đưa tới một lớp xôn xao không nhỏ. Lâm Tuyết lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm cả tiệc rượu, danh tiếng nhất thời vượt qua cả cô dâu và chú rể đêm nay.

Khi Lưu Dương khoác tay Mã Đồng Đồng đi tới, tranh cãi bên này đã hòa giải rồi. Nghe nói là do Lâm Tuyết khuyên Lương Tuấn Đào buông xuống bế tắc rồi rảnh nhiều năm, trông mắt đa tình liếc về phía cô, ý vị không rõ cười cười, nhẹ giọng thở dài: “Em quả nhiên là khắc tinh của Đào!”

“CÓ BIẾT NÓI CHUYỆN KHÔNG! Phải nói Lâm Tuyết là ngôi sao may mắn của Lương nhị thiếu!” Mã Đồng Đồng khoác chặt cánh tay Lưu Dương, thân mật cười. Hôm nay cô thật sự quá hạnh phúc, không ngờ Lưu Dương chịu cho cô một hôn lễ long trọng như thế, khiến cô mừng rỡ.

Rốt cuộc vẫn là anh quan tâm cô đi! Nếu không lấy điều kiện của anh, muốn người phụ nữ nào còn không được? Tại sao cố tình cười cô!

Từ nay về sau cô chính là vợ kết tóc danh chính cưới hỏi của Lương Tuấn Đào, cô muốn gắn bó theo bên cùng anh suốt đời.

Mọi người hi hi ha ha, anh một câu tôi một câu, không khí khẩn trương giương cung bạt kiếm mới vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Dưới Lãnh Bân bày mưu đặt kế Thiệu Kiệt đề nghị, tiệc rượu kết thúc trước, tập thể bọn họ đi phòng bao xa hoa do Thiệu Kiệt cố ý bố trí, cùng nhau hát karaoke chơi bài.

Người trẻ tuổi cùng nhau chơi rất vui vẻ, chỉ có điều Lâm Tuyết mang thai, Lương Tuấn Đào không muốn để cho cô thức đêm, khéo léo từ chối mọi người giữ lại, theo cô cùng nhau về nhà.

“Để lái xe đưa cô ấy trở về, Đào lưu lại chơi bài!” Bùi Thiên Sở kêu. Được rồi, anh thừa nhận anh cố ý!

“Không được!” Lương Tuấn Đào xua tay lia lịa, nghiêm trang nói rõ, “Không thể để vợ một mình trông phòng!”

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ lên, ngượng ngùng cúi mắt, lặng lẽ nhéo anh một phát. “Ồi.” Lương Tuấn Đào khoa trương kêu lên, “Vợ sốt ruột, thật sự đi nhanh thôi, mọi người chơi đi!”

Cười ha hả, mọi người cũng không tiện lưu tiếp.

Chỉ có điều tối nay có thể khiến cho Lương Tuấn Đào và Lãnh Trí Thần bắt tay giảng hòa tiêu tan hiềm khích lúc trước đã là thu hoạch không nhỏ, tất cả đều bởi vì Lâm Tuyết xuất hiện khuyên giải. Mọi người thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng đều nhớ được cái tên Lâm Tuyết và bản thân cô!

Tra hỏi Thôi Liệt đạt được tài liệu tuyệt mật hết sức quý báu, cán bộ quân đội cao cấp hết sức coi trọng lần này, đặc biệt triển khai hội nghị khẩn cấp mấy lần, tới nghiên cứu phương án kế oạch có liên quan tới vây quét tổ chức NT.

Lương Tuấn Đào xung phong nhận việc, vinh dự nhận chức tổng tư lệnh cho toàn bộ hành động, anh bày mưu tính kế, tìm cách được cực kỳ chu đáo. Căn cứ vào hoàn cảnh địa lý đặc biệt và tình huống cụ thể của địa phương Lưỡi liềm vàng, đặt ra kế hoạch hành động quân sự thả dây câu dài câu cá lớn.

Theo lý thuyết, quân đội vì nhổ hết răng độc mất mười năm khổ công, hiện giờ vẫn đang trong cố gắng... Đối với tổ chức NT quật khởi ở Lưỡi liềm vàng, thật sự có cảm giác hơi ngoài tầm tay ứng phó không kịp.

Nhưng Lương Tuấn Đào không sợ hãi chút nào, anh lấy ra tinh thần càng tích cực hơn mười phần so với hành động ở tam giác vàng, quả quyết xuống tay, nhiều chiêu nắm chặt vào bảy tắc quan trọng của quân địch, nhìn đáng vẻ không chết không dừng.

Lãnh đạo quân đội mừng rỡ giao toàn bộ nhiệm vụ khó giải quyết này cho Lương Tuấn Đào, giao cho anh đặc quyền tiền trạm hậu tẩu, chỉ cần có thể bắt được NT, tùy anh dùng thủ đoạn gì đều được ngầm cho phép.

Chiến dịch bình định trùu thuốc phiện cực kỳ gian khổ, giết lầm vài người vô tội là điều không thể tránh khỏi. Tào Dịch Côn ở tam giác vàng được xưng tụng không chuyện ác nào không làm, thậm chí việc cưỡng bá dân nữ cũng có khi nghe thấy, quân đội trừ bỏ ngẫu nhiên cho cảnh cáo sơ qua, cũng mở con mắt nhắm con mắt, không tích cực xử phạt.

Lại nói nhân phẩm của Lương Tuấn Đào trên Tào Dịch Côn xa xa, quân đội dĩ nhiên hết sức tin tưởng anh, cũng rất vui mừng vì lần này anh chịu chủ động xin đi giết giặc, đương nhiên phải khích lệ thích ứng.

Lương Tuấn Đào làm việc mạnh mẽ vang dội, bắt được đặc quyền lập tức bắt đầu hành động, lập tức điều tra tình huống phân chia thế lực các bang phái Lưỡi liềm vàng, căn cứ phán đoán phân tích tình báo nhận được, nhanh chóng khóa mục tiêu hành động

Sự thật chứng minh, hành động của anh ở tam giác vàng hết sức thành công, chỉ bởi vì do Hoắc Gia Tường và Lâm Tuyết, anh mới nửa đường rút khỏi hành động. Chỉ có điều, anh làm tất cả cũng không uổng phí tâm lực, anh hoàn toàn có thể dời kế hoạch ở tam giác vàng lên lưỡi liềm vàng một lần nữa thực thi, chỉ có điều Thạch Vũ chỉ có một, có thể ngộ không thể cầu, nhiều lần cân nhắc, anh quyết định điều Thạch Vũ tới lưỡi liềm vàng, thay thế Hắc lão đại bị anh nhìn trúng, lại đi theo vài vị trùm buôn thuốc phiện có sức ảnh hưởng chung quanh đàm phán hợp tác.

Chính là dốc toàn lực nuôi trồng Thạch Vũ, tin tưởng bằng năng lực xuất sắc này, hơn nữa có vốn liếng quân đội hùng hậu trợ giúp, nhất định có thể trở thành lão đại trùm buôn thuốc phiện một đời mới.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trải qua những ngày huấn luyện tăng cường, Lương Thiên Dật đã có thể từ từ đứng lên.

Anh thử dùng gậy đi bộ, bác sỹ tán dương anh tiến bộ rất nhanh, thế nhưng anh lại bởi vì tâm lý nóng lòng cầu thành quá mức gấp gáp, định ném gậy xuống thử đi một mình một chút.

“Không được đâu!” Bác sỹ đau khổ dốc gan ruột ra khuyên anh, “Gần đây trong khoảng thời gian này anh tạm thời còn cần dựa vào gậy, không thể quá mức gấp gáp!”

Đáng tiếc Lương Thiên Dật nghe không vô lời bác sỹ (Có thể nghe vào chân của anh đã sớm khỏi), nhất định vứt bỏ gậy đi thử một chút.

Khi Lâm Tuyết nghe tin đi tới đây vừa vặn thấy Lương Thiên Dật xiêu vẹo đi tới, cô không khỏi hoảng hốt, vội vàng bước nhanh tới nghênh đón.

Bước chân Lương Thiên Dật không ổn định, không có gậy chống đỡ, không kiên trì được bao lâu, đầu gối mềm nhũn liền bổ nhào xuống, nhưng không ngã xuống đất như dự đoán, mà được một bờ vai mảnh mai lại kiên cường đỡ.

Hoàn toàn theo bản năng nâng đỡ Lương Thiên Dật ngã xuống, Lâm Tuyết cũng không suy tính tới hậu quả, khi thân hình cao lớn của Lương Thiên Dật đè xuống, cô mới tỉnh ra mình đang mang thai.

“Cẩn thận!”

“A!”

“Thiếu phu nhân!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57.3

Hoàn toàn âm ỉ, mọi người đều rối thành một nùi, không kịp phản ứng.

Lưu Mỹ Quân gần như chân trước chân sau đã chạy tới, vừa hay nhìn thấy thân hình cao lớn của Lương Thiên Dật đè lên bả vai gầy yếu của Lâm Tuyết, sợ tới mức la hoảng lên, “Trời ạ, mấy người còn giết mình ở đó sao, nhanh, mau qua đỡ đại thiếu gia!”

Lâm Tuyết dùng hết hơi sức đỡ được Lương Thiên Dật, cảm giác trong bụng thành thạch nhảy lên, chắc là đột nhiên dùng sức lan tới đứa bé, không khỏi sợ hãi một trận.

Cũng may mấy anh lính cần vụ tiến lên đỡ Lương Thiên Dật, Lâm Tuyết mới thoát thân.

Cô chậm rãi đi tới trước ghế đệm ngồi xuống, một tay đỡ bụng, âm thầm phán đoán tình huống của mình.

Nếu như có đau bụng sinh hoặc cảm giác không khỏe khác, cô phải đi tìm bác sỹ kiểm tra một chút, không thể khinh thường.

Sau đó Lưu Mỹ Quân đi tới, chỉ về phía cô tức giận trách cứ: “Con ấy... Sao lại dám đùa như vậy! Biết rõ mình có thai còn đi đỡ nó, con không thể không có việc gì cứ đi tìm việc sao?”

Bị giữa cho một trận, Lâm Tuyết không lên tiếng. Lần này hành động của cô đúng là thiếu suy xét, lúc ấy nhìn thấy Lương Thiên Dật sắp ngã xuống, hoàn toàn hành động theo bản năng, thật sự quên chuyện mình mang thai, suy nghĩ một chút thật sự mạo hiểm!

Trách mắng Lâm Tuyết mấy câu, thấy cô cúi đầu không nói lời nào, Lưu Mỹ Quân cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao Lâm Tuyết vì đỡ Lương Thiên Dật, cũng có lòng tốt, đáng tiếc không làm chuyện tốt mà thôi! Lại dặn dò cô mấy lần mọi sự lấy đứa bé an toàn làm trung tâm, đừng đùa như vậy nữa. Cuối cùng Lưu Mỹ Quân cúi người, nhỏ giọng hỏi cô có sao không.

Lâm Tuyết cảm thấy rất tốt, cũng không có cảm giác đau rõ ràng, liền miễn cưỡng nhếch khóe môi, nói: “Con không sao, mẹ không cần phải lo lắng.”

“Mẹ có thể không lo lắng sao?” Lưu Mỹ Quân dùng lòng bàn tay chụp lên mu bàn tay khác, rất bất đắc dĩ nói, “Haizzz, anh cả con là đứa bốc đồng, về sau con cách xa nó một chút, tránh cho trêu chọc chút phiền toái không cần thiết lên người! Lại nói, Tuấn Đào thích ăn dấm, con cũng biết, tốt nhất nên giữ chút khoảng cách với anh cả con...”

Lâm Tuyết nhắm mắt nghe Lưu Mỹ Quân răn dạy, Lương Thiên Dật ở bên kia đã nghe theo lời bác sỹ chống gậy lên, có lẽ bởi vì mới vừa rồi suýt chút nữa gây ra họa lớn, nên không cố chấp nữa.

Chuông điện thoại di động vang đúng lúc, Lâm Tuyết như nhặt được đại xá, nói với Lưu Mỹ Quân: “Xin lỗi, con nhận điện thoại.” Nói xong, cô cầm điện thoại di động đi qua một bên rồi.

“A lô, ai vậy?” Bởi vì rất cảm ơn người này kịp thời gọi điện thoại tới, cho dù không biết số này, giọng nói của cô cũng rất ôn hòa khách khí.

Trong điện thoại trầm mặc một lúc, truyền ra một giọng nói nhợt nhạt:
“Là Lâm Tuyết tiểu thư sao?”

Ngây ngốc, cô hơi ngoài ý muốn, liền hỏi: “Là tôi! Xin hỏi ngài là ai?”

“Bác là Lý Ngạn Thành, chắc cháu biết bác đi?”

Lý Ngạn Thành! Lâm Tuyết càng không hiểu nổi, tại sao ông lại gọi điện thoại cho cô, “Tướng quân Lý, có chuyện gì sao?”

“Ah, đừng gọi bác là tướng quân Lý gì, vẫn cứ gọi bác là bác đi!”
Giọng của Lý Ngạn Thành hơi cô đơn tiêu điều, “Bác đã giải ngũ rồi!”

Lâm Tuyết trầm mặc, cô biết thân phận trùm buôn thuốc phiện của Mạc Sở Hàn làm liên lụy tới Lý Ngạn Thành, không ngờ Lý Ngạn Thành lại rút lui trước.

“Lâm tiểu thư, bác có chuyện quan trọng muốn gặp mặt nói chuyện với cháu một chút, bác đang ở trong tiệm cà phê XX ở gần quân khu các cháu, có thể bớt chút thời gian tới đây ngồi không?” Lý Ngạn Thành hỏi.

Tiệm cà phê đó chính là chỗ lần trước Đỗ Hâm Lôi đã mời cô, Lâm Tuyết trầm ngâm hồi lâu, cẩn thận nói: “Cháu không biết giữa cháu và bác có chuyện gì đáng nói.”

“Haizzz, van cầu cháu nể mặt bác tuổi già mặt dày hẹn một đứa con cháu tới đây một chút đi! Thật sự có chuyện rất quan trọng, tối thiểu trên đời này không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này với bác!” Giọng Lý Ngạn Thành có vẻ đau thương không nói ra được, khiến cho người ta không nỡ từ chối.

“Là về Mạc Sở Hàn sao?” Lâm Tuyết đã sớm dự đoán đến chuyện gì, giọng nói của cô hơi lạnh lẽo, “Cháu không có hứng thú nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến anh ta!”

“Là chuyện của bác!” Lý Ngạn Thành khổ sở năn nỉ, “Đứa bé ngoan, coi như nể cái mặt mo này của bác, ra ngoài một chuyến đi! Đang ở trong đại viện quân khu của các cháu, sẽ không có nguy hiểm gì.”

Lý Ngạn Thành cũng là một nhân vật, nhân vật có uy vọng, chỉ sợ đời này của ông cũng chưa từng ăn nói khép nép như vậy với ai. Lâm Tuyết từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là nói: “Bác chờ chút, cháu chuẩn bị, ước chừng mười phút sau đi qua!”

Lâm Tuyết tới tiệm cà phê, thấy Lý Ngạn Thành trốn trong một góc tĩnh lặng không bắt mắt nhất, mái tóc điểm bạc trắng, giống như già nua thêm mười mấy tuổi.

“Bác Lý.” Lâm Tuyết theo lễ tiết gật đầu chào hỏi ông, sau đó ngồi xuống đối diện ông.

Bồi bàn mang thực đơn lên, Lâm Tuyết gọi ly sữa nóng, muốn một phần dâu tây pho mát.

Trước mặt Lý Ngạn Thành bày một chai Brandy, đã hết hơn một nửa, nhìn dáng vẻ đã chờ ở đây rất lâu, chắc sau liên tục do dự mới gọi điện thoại cho cô.

“Cám ơn cháu chịu đến đây gặp bác.” Lý Ngạn Thành nói ra lời cảm ơn từ trong thâm tâm. Bây giờ ông không có quyền cũng thất thế, cảm nhận đầy đủ được cái gì gọi là người đi trà lạnh. Lâm Tuyết chịu tới đây gặp ông, thật sự cho ông đủ mặt mũi, nếu không lấy thân phận của cô bây giờ hoàn toàn không thể không cần phản ứng đến ông.

“Không khách khí, bác có chuyện gì nói thẳng đi.” Giọng Lâm Tuyết nhàn nhạt, vẻ mặt cũng nhàn nhạt. Dù sao Lý Ngạn Thành đã một bó tuổi, ăn nói khép nép như thế cầu xin gặp mặt một lần, cô thật sự không thể hạ quyết tâm cự tuyệt.

Lý Ngạn Thành bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, thở dài nói: “Bác thật sự không có cách nào! Thằng nhóc ngu ngốc kia... Lại một lần nữa phát bệnh cũ rồi!”

Vị trí ở ngực giống như có thứ gì đó hơi co rúm, thì ra khi cô nghe tin tức Mạc Sở Hàn bị bệnh cũng không phải hoàn toàn thờ ơ. Sau một lúc lâu, chỉ nghe giọng của cô đang hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hôm đó ở chỗ Hoắc Gia Tường từng nghe Đặng Nguyên Thiên Diệp nhắc tới, Mạc Sở Hàn bán gan cứu mẹ, kết quả bị ốm đau cả đời, nếu như tức giận quá mức hoặc đau lòng quá mức sẽ phát bệnh cũ. Chẳng lẽ... Lần này nguyên nhân phát bệnh của anh ta có liên quan tới cô sao?

Loáng thoáng có thể đoán được, Thôi Liệt bị bắt chắc chắn là đã kích rất lớn với Mạc Sở Hàn, nhất là... Cô khế căn môi, Thôi Liệt vì đưa cô về nhà mới bị người của Lương Tuấn Đào bắt được. Mạc Sở Hàn đương nhiên không biết thật ra trước đó cô hoàn toàn không cảm kích, có lẽ cho rằng là do cô thông báo cho Lương Tuấn Đào vây bắt Thôi Liệt.

“Thôi Liệt bị bắt rồi! Bác nghe nói bởi vì Mạc Sở Hàn cố ý sai cậu ta đưa đĩa CD tới cho cháu, kết quả... Từ đây có đến mà không có về! Mấy ngày đầu Mạc Sở Hàn cũng không biết, còn hứng trí bưng bưng kế hoạch đi nước Pháp tham gia tiệc tối trao giải phim ảnh gì đó, sau đó... Vẫn không liên lạc được với Thôi Liệt, nó mới nóng nảy. Để cho người ta điều tra, phát hiện kết quả Thôi Liệt bị Lương Tuấn Đào vây bắt đưa vào ngục giam quân sự tiến hành thẩm vấn...”

Quả nhiên là thế, tin tức này là đã kích hết sức nghiêm trọng với Mạc Sở Hàn, không chỉ là đau lòng tổn hại mất một ái tướng tâm phúc Thôi Liệt này, càng đau lòng hơn chính là Lâm Tuyết bán đứng anh ta.

Nhấp một ngụm sữa nóng, lâm Tuyết nhìn chăm chăm hơi nước bốc lên từ miệng chén, cảm thấy tầm mắt bắt đầu mơ hồ.

“Bác không muốn nhiều lời chuyện giữa cháu và Sở Hàn, chỉ có điều bệnh tình của nó rất nghiêm trọng, thái độ lại rất tiêu cực...” Lý Ngạn Thành xoa xoa bàn tay, trên khuôn mặt già nua tràn đầy tang thương và đau lòng.

Thật sự là một thời buổi hỗn loạn, con gái đã đính hôn bị chồng chưa cưới Vân Thư Hoa vứt bỏ, trở thành trò cười cho cả kinh thành, trêu chọc cô là gái lơ thì không ai thèm; ông cả đời chinh chiến cõi quân trang, bị ép xuất ngũ; con trai duy nhất lại tái phát bệnh cũ tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, ông gần như cả đêm tóc bạc trắng.

Trầm mặc hồi lâu, Lâm Tuyết rốt cuộc ngẩng đầu lên hỏi, “Cháu có thể làm gì?”

Lý Ngạn Thành nghe vậy tinh thần khẽ run lên, hy vọng đầy cõi lòng nói: “Cháu gọi điện thoại cho nó đi! Thoáng an ủi nó mấy câu, để cho nó đừng nản chí tuyệt vọng với thế giới này! Gần đây nó luôn nói với bác... Nó nhớ mẹ của nó rồi...” Vừa nói chuyện, không khỏi nước mắt già nua tung hoành, khóc không thành tiếng.

Lâm Tuyết yên lặng đưa cho ông ta một xấp khăn giấy, không nói gì.

“Coi như bác van xin cháu... Thằng bé cực kỳ nguy hiểm! Bác sỹ nói nếu như nó còn tiêu cực như vậy sợ rằng... Bác có lỗi với mẹ nó, hiện giờ không thể trở mặt nhìn nó...” Mắt Lý Ngạn Thành rưng rưng, tràn đầy vẻ đau thương của anh hùng tới đường cùng, “Làm thế nào? Bác nên làm thế nào? Nó tiếp tục như vậy sẽ chết!”

“Trên thế giới này mỗi ngày đều có người chết, cháu không phải Thánh mẫu Mary Sue, cũng không phải Phật tử có thể phổ độ chúng sinh.” Lâm Tuyết rốt cuộc mở miệng, cũng lạnh lẽo âm u lạnh thấu xương tủy, “Xin lỗi, cháu không thể giúp được bác cái gì.”

Giống như không thể tin Lâm Tuyết sẽ nói lạnh lùng như thế, Lý Ngạn Thành chưa từ bỏ ý định kêu lên: “Sao cháu có thể vô tình như thế? Sở Hàn một lòng say mê cháu...!”

“Cháu đã từng một lòng say mê anh ta, là anh ta không cần.” Hai mắt Lâm Tuyết lạnh nhạt, cũng không có tình cảm xao động gì, “Hiện giờ, sự si tình của anh ta tới quá muộn, cháu cũng không cần!”

Nói xong, cô kêu bồi bàn lên tính tiền.

Lý Ngạn Thành không để ý giành trả tiền với cô, thấy cô định đi, vội vàng chưa từ bỏ ý định nói tiếp: “Vì vẫn hồi tình cảm của hai đứa, vì có thể cho cháu nhớ lại quá khứ bên nhau đẹp đẽ của cháu và nó, nó tiêu một số tiền lớn làm vốn đầu tư dốc tinh thần và thể lực rất lớn quay bộ phim này, còn nhận được phần thưởng ở liên hoan phim nước Pháp! Nếu không phải nó thật tâm yêu cháu, không phải thật tâm lưu luyến tình cảm trong quá khứ của hai đứa, sao nó lại nghĩ tới muốn quay phim?”

Động tác đứng dậy của Lâm Tuyết hơi khựng lại, thì ra bộ phim mà Mạc Sở Hàn lên kế hoạch quay lấy quá khứ của bọn họ làm tư liệu sống chỉnh sửa lại, lại còn nhận được phần thưởng.

Thấy vẻ mặt cô có phần xúc động, Lý Ngạn Thành vội vàng uất ức lại lên án mạnh mẽ nói: “Nó tràn đầy lòng vui mừng hy vọng đầy cỏi lòng sai Thôi Liệt tự tay giao đĩa CD cho cháu, chính là muốn thức tỉnh tình cảm của cháu đối với nó! Đêm đó nó hưng phấn lại thấp thỏm cả đêm mất ngủ, suy đoán khi cháu nhìn thấy bộ phim này sẽ có tâm tình gì, nhưng mà... Nó ngàn vạn lần không nghĩ tới... Một lòng say mê đối lấy đả kích và tổn thương vô tình! Lâm Tuyết, cháu bảo nó làm sao mà chịu nổi!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 115: Hiện Trường Vụ Án (1)

Bộ phim có tên “Lãng quên hứa hẹn”, lấy chuyện xưa chân thật giữa Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn làm kịch bản, cường điệu quá khứ tốt đẹp lãng mạn của hai người, tình cảm chân thật kiên trì giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn của bọn họ.

Từng chút từng chút ngắt quãng này, khiến cho Lâm Tuyết trước màn ảnh không khỏi lã chã rơi lệ. Đã từng cho rằng lãng quên, thì ra không hề quên, chỉ niêm phong cất vào chỗ sâu trong trí nhớ. Giống như một bộ đồ cũ, bị cô khóa vào trong tủ quần áo, cho tới một ngày trong lúc vô tình mở ra, phát hiện bộ quần áo cũ đó, mới nhớ tới mình đã từng trút xuống yêu thích và tình cảm với nó.

Nguồn gốc của phim ảnh ở cuộc sống, lấy tài liệu chân thật, rồi lại trải qua nghệ thuật gia công, thoát nhìn càng thêm duy mỹ trôi chảy, khắp nơi tràn đầy chi tiết làm cho người ta cảm động trong nháy mắt.

Phim hơn hai giờ, kể lại một chuyện xưa tình yêu duy mỹ động lòng người, sau trăm xoay ngàn chuyển khiến rất nhiều người đã không còn tin tưởng vào tình yêu nữa không nhận được đã chảy nước mắt.

Cuối cùng là kết cục gương vỡ lại lành, nam chính nữ chính đã trải qua đau khổ nặng nề, phá tan trở ngại nặng nề, nhận ra nam nữ phụ ác độc khích bác ly gián bên cạnh, cuối cùng vứt bỏ hiềm khích lúc trước, một lần nữa yêu nhau.

Vai nam phụ kia chắc tham chiếu theo hình tượng Lương Tuấn Đào mà tạo thành, rằm thúi lôi kéo, giống như con chim công ghê tởm, còn thích nói xấu vai nam chính sau lưng, đâm thọt vai nam chính một đao sau lưng, tóm lại là một người hoàn toàn trứng thúi cộng thêm tiểu nhân.

Vai nam phụ một lần nữa phá, vai nam chính vẫn không xa không rời, xem ra vô tội như vậy, khiến cho người ta không khỏi đồng tình với anh ta đồng thời căm hận vai nam phụ đỉnh đầu lở loét lòng bàn chân chảy mủ kia.

Dĩ nhiên, kết cục tràn đầy hạnh phúc. Nữ chính rốt cuộc tìm hiểu ra được diện mạo chân thật của nam phụ âm hiểm, hiểu được nam chính mới là người đàn ông thật sự đáng giá để cô yêu, quả quyết rời khỏi nam phụ, một lần nữa ngã vào lòng ngực nam chính. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cuối cùng khi tấm màn phim hạ xuống là lúc bọn họ thâm tình ôm hôn nhau trên màn hình, mưa phùn li ti càng tăng thêm hình ảnh duy mỹ rất nhiều ý cảnh, hơn nữa phối nhạc tinh tế, thật sự vô cùng hoàn mỹ, đủ để đả động lòng phần lớn người xem, kiếm đủ nước mắt của khán giả (Giống như Lương Tuấn Đào vừa xem vừa mắng người dù sao cũng là số rất ít).

Lâm Tuyết dùng khăn thấm nước mắt nơi khóe mắt, kinh ngạc nhìn mất hồn trong nháy mắt, lại nghiêng người ấn chuột phát lại lần nữa.

CD đã sớm bị Lương Tuấn Đào tiêu hủy, bây giờ cô đang dùng máy vi tính nối mạng xem online, phát hiện tỷ lệ xem của bộ phim này rất tốt, rất nhiều người xem tỏ vẻ cảm động, cảm thấy rất vui mừng khi cuối cùng nữ chính trở lại trong ngực nam chính.

Không nói được nguyên nhân vì sao muốn xem lại một lần nữa, cô ấn chuột một lần nữa phát lại. Hơn nữa lần này cô chính là dùng tua nhanh, chuyên chọn chỗ nam phụ xuất hiện mà xem.

Theo ý cô, vai nam phụ bị phản diện hóa hết sức còn có ý tứ hơn vai nam chính. Cho nên, xem lần đầu tiên thì cô rơi lệ, khi xem lần thứ hai lại cười.

Không thể phủ nhận, ở một trình độ nào đó vai nam phụ kia vẫn rất phù hợp với cá tính của Lương Tuấn Đào, nhất là thái độ kiêu căng ngạo mạn coi trời bằng vung và lời nói ác độc tức chết người không đền mạng, thật sự cực kỳ giống, thường thường khi nhìn thấy khiến cho cô buồn cười. Cô không khỏi đang suy nghĩ, lúc Lương Tuấn Đào nhìn thấy bộ phim này sẽ có vẻ mặt gì? Đoán chừng giận đến xem được một nửa thì lấy đĩa CD ra bẻ thành hai nửa ném vào thùng rác? (Suy đoán căn bản chính xác, Lương Tuấn Đào xem còn chưa được một nửa đã bẻ đĩa CD thành bốn mảnh dằm ở dưới chân bước lên, lại ném vào thùng rác).

Nghĩ như vậy, tâm tình vốn bi thương trở nên thoải mái hơn. Quả nhiên, ảnh hưởng mà Mạc Sở Hàn mang tới cho cô rất cuộc vẫn có mức độ, chỉ cần cô thoảng dờn lực chú ý đi, rất có thể tiêu bớt tiếc nuối và ảnh hưởng của bộ phim này đối với cô. dfienddn lieqiudoon

Trong lòng rất rõ ràng, cô và Mạc Sở Hàn đã là hoa cúc hôm qua, giống như trôi theo nước rồi sẽ không quay lại. Cho nên cô nhất định phải học được quên lãng học được lạnh nhạt.

Đúng? Sai? Chân tình? Giả ý? Tất cả không có ý nghĩa, đó là quá khứ!

Hiện giờ, trong sinh mệnh của cô chỉ có Lương Tuấn Đào, cho nên sự xuất hiện của anh trong vai nam phụ ở trong phim kia vẫn đưa tới cảm hứng hơn vai nam chính.

Nếu như Mạc Sở Hàn biết được bộ phim được sản xuất công phu này chỉ để cho cô ưu ái vai nam phụ do anh ta cố ý bôi nhọ, có thể tức đến hộc máu lần nữa đến mức bỏ mình không?

Tắt máy vi tính, Lâm Tuyết lặng lẽ chống cằm ngồi một mình, trầm ngâm hồi lâu, quyết định vẫn gọi điện thoại cho Mạc Sở Hàn.

Cô cảm thấy giá trị của hôm nay, nên nói rõ ràng cho anh ta rồi! Cô thật sự đã quên quá khứ, hy vọng anh ta cũng quên đi.

Cầm máy điện thoại, ấn dãy số điện thoại cô đã thuộc lòng, chuông vang thật lâu, mới truyền đến giọng nói tức giận vô lực của Mạc Sở Hàn: “A lô? Ai vậy?”

Bởi vì dùng điện thoại nhà mình, cho nên trong lúc nhất thời anh cũng không nghĩ tới sẽ là cô.

“Là tôi, Lâm Tuyết.” Giọng của Lâm Tuyết bình thản lạnh nhạt, nghe không ra tâm tình gì.

“Rầm! Loảng xoảng!” Điện thoại bên kia truyền đến một loạt tiếng vang kỳ quái, giống như có thứ gì đó đựng vào bàn, lại có tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ nát.

“Anh làm sao vậy?” Lâm Tuyết không biết anh ta đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ thân thể lại xuất hiện trục trặc gì, “Lại học máu sao? Mời nói đi!”

Chẳng lẽ cuộc điện thoại của cô khiến cho tâm tình anh ta dao động, khiến cho tái phát bệnh? die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

“À, không phải!” Trong loa truyền ra giọng nói hàm hồ của Mạc Sở Hàn, “Không có chuyện gì! Mới vừa rồi không cẩn thận đựng phải cái bàn, bình hoa bị rơi xuống đất!”

“Ừmh.” Hóa ra là như vậy, Lâm Tuyết không ngờ một cú điện thoại của mình khiến cho anh ta kích động đến luống cuống như vậy.

“Có chuyện gì em nói đi!” Giọng Mạc Sở Hàn vẫn khó mà che giấu được vẻ yếu đuối bệnh hoạn, chỉ có điều giọng anh ta rất ôn hòa, cũng không bởi vì chuyện Thôi Liệt bị bắt mà giả bộ với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết do dự một chút, vẫn quyết định phải nói rõ ràng với anh ta: “Thôi Liệt bị người của Lương Tuấn Đào bắt đi, trước đó tôi thật sự không biết!”

Mạc Sở Hàn trầm mặc hồi lâu, mới nhàn nhạt nói: “Anh biết rõ.”

“...” Thấy thế Lâm Tuyết cũng cảm thấy ngoài ý muốn, anh ta lại có thể sẵn sàng tin tưởng cô?

“Em không phải loại người như vậy!” Trong giọng nói chắc chắn của Mạc Sở Hàn có một tia chua xót, “Hai nước giao chiến còn không chém sứ giả đâu, sẽ không hèn hạ đến mức mật báo cho Lương Tuấn Đào, anh tin tưởng rằng Lương Tuấn Đào phải người giám sát em!”

Đoán cơ bản chính xác, rốt cuộc vẫn thấy cảm động vì anh ta hiểu cho. Lâm Tuyết vui mừng cười một tiếng: “Cám ơn anh tin tưởng tôi!”

Trong lúc nhất thời hai người cũng không nói gì nữa, điện thoại đường dài vượt quốc gia, hai bên đều trầm mặc.

Hồi lâu, Lâm Tuyết phá vỡ trầm mặc: “Tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Em nói đi.” Giọng Mạc Sở Hàn rất nhẹ, tốc độ nói chuyện rất chậm, giống như thân thể rất yếu ớt, ngay cả nói chuyện cũng hơi cố hết sức.

“Vụ án Vân Đóa là do anh sắp xếp người làm sao?” Giọng Lâm Tuyết hơi lạnh lùng.

“Đúng!” Mạc Sở Hàn hoàn toàn không phủ nhận, anh không do dự chút nào mà thừa nhận, “Là anh bố trí làm!”

“...” Có lẽ không ngờ tới anh ta lại thẳng thắn như vậy, Lâm Tuyết ngược lại giật mình.

“Ban đầu đầu óc anh bị thù hận làm cho u mê, vì ngăn cản nhà họ Vân và nhà họ Lương kết thân, anh liền...” Mạc Sở Hàn dừng lại một chút, mỉm cười nói, “Anh biết rõ em đang chạy vạy khắp nơi vì cô nhóc nhà họ Vân, thu thập chứng cứ điều tra vụ án vì cô ta! Đừng bận rộn nữa, anh thừa nhận là anh làm! Điện thoại của em có ghi âm không? Trực tiếp thu âm lại, làm khẩu cung trình lên.”

“...” Lâm Tuyết cắn môi, không nói gì.

“Con rận nhiều quá không cắn người *, dù sao thân phận trùm buôn thuốc phiện của anh cũng đã bị lộ ra, còn để ý thêm tội cưỡng gian sao? Giọng của Mạc Sở Hàn tràn đầy tự giễu, “Không sao cả! Lâm Tuyết, anh biết rõ mình ở trong mắt em đã là mười tội ác không thể tha thứ, anh biết rõ... Bộ phim ‘Lãng quên hứa hẹn’ này chỉ làm cho mình một giấc mộng đáng thương mà thôi...”

(*) Con rận nhiều quá không cắn người: tương tự câu lợn chết không sợ nước nóng. Chính là con rận quá nhiều, người bị con rận cắn ngứa, thường xuyên cắn đã thành thói quen, sẽ không thấy ngứa nữa. Những lời này thật ra dùng để chi người không vươn lên, không có chí tiến thủ.

“Anh đừng như vậy...” Lâm Tuyết không biết nên nói cái gì, hồi lâu, cô mới nói cho anh ta biết, “Tôi đã không hận anh!”

“Đáng tiếc cũng không tiếp tục yêu anh đúng không?” Tiếng cười của Mạc Sở Hàn đau thương như vậy, có sự tuyệt vọng hết cách xoay sở, “Lâm Tuyết, tại sao em không chịu giữ cho anh một chút xíu ảo tưởng, tại sao phải tàn nhẫn phá vỡ một điểm hy vọng cuối cùng của anh như vậy?”

“Tôi không muốn để cho anh tiếp tục sống trong ảo tưởng nữa! Tình ngộ đi! Mạc Sở Hàn, giữa chúng ta đã sớm kết thúc, tôi đã kết hôn hơn nữa sắp sinh đứa bé của anh ấy, giữa chúng ta... Đời này cũng không thể!” Nếu như có kiếp sau, cô tình nguyện không hề gặp anh ta nữa, cũng không cần trải qua đau khổ như trùy tâm thứ cốt * này nữa. Đủ rồi, đời này cô đã yêu đủ rồi! Cô không hy vọng tình yêu xa vời, chỉ hy vọng có thể có một người đàn ông thương cô tiếc cô, cứu giúp cô trong lúc hoạn nạn và cùng sống tiếp quãng đời còn lại, sẽ không làm tổn thương cô sẽ không hoài nghi cô, sẽ không để cho cô bất cứ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như dẫm trên miếng băng mỏng.

(*) trùy tâm thứ cốt: Thành ngữ Trung Quốc, chỉ cảm giác đau đớn như bị vật nhọn khoan vào tim, đau tận xương tủy, tê tái cõi lòng.

“Anh biết rõ!” Giọng Mạc Sở Hàn lạnh lẽo, “Em yên tâm, anh sẽ không dây dưa em! Thật ra thì, khi anh biết được em điều tra khắp nơi vì vụ án Vân Đóa, biết em cố ý lấy quan hệ với Lương Tuấn Đào để cảnh sát hình sự quốc tế cực kỳ ‘chăm sóc’ anh, khi anh biết Thôi Liệt bị bắt... Anh liền mất hy vọng với em rồi!”

“...” Là thật sao? Có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến cho anh ta tái phát bệnh cũ đi! Cô biết rõ tính tình của anh ta, khi quyết ý buông tha đoạn tình cảm này, trong lòng anh ta dao động và giãy giụa nên kịch liệt cỡ nào.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58.2

“Thật sự hết hy vọng rồi!” Mạc Sở Hàn ha ha cười khẽ, tiếng cười tràn đầy đau thương và tiêu điều, “Em yên tâm, anh sẽ không dây dưa em nữa cũng sẽ không mơ mộng tiếp! Anh yêu Lâm Tuyết ở trong bộ phim trở lại lồng ngực của anh, từ đó vĩnh viễn giữ cô ấy ở lại bên cạnh anh từ đó chân trời góc bể không xa không rồi!”

“...” Hơi nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của anh ta.

“Anh có thể để cho em nghe một chút giọng nói của cô ấy!” Hình như Mạc Sở Hàn cất tiếng gọi Lâm Tuyết, sau đó liền nghe một loạt tiếng vang sột sột soạt soạt, tiếp theo đó trong loa truyền đến một giọng nữ dễ nghe, “A lô, xin chào, tôi là Lâm Tuyết, chính là nữ chính trong ‘Lãng quên hứa hẹn’!”

Cuối cùng cũng hơi hiểu ra, Lâm Tuyết lạnh lùng hỏi: “Tên của cô vốn không phải là Lâm Tuyết!”

“Đúng vậy!” Giọng nói của cô gái kia êm tai dễ nghe, nghe kỹ lại có vài phân âm sắc tương tự với giọng của cô, chỉ có điều ít đi phần lạnh lùng nhiều thêm phần mềm mại, “Nhưng mà Mạc thiếu gia sửa lại tên cho tôi thành Lâm Tuyết, sau này tôi tên Lâm Tuyết rồi!”

“Mạc Sở Hàn!” Lâm Tuyết rốt cuộc hơi tức giận, “Tại sao anh lại làm chuyện nhàm chán này?”

“Đó là việc của anh! Ai quản được người phụ nữ anh thích có tên là gì!” Giọng của Mạc Sở Hàn hơi giống giọng đứa nhỏ tức giận, anh kiên trì quyết định của mình, “Cô ấy rất tốt, mọi việc đều thuận theo anh, giống như Lâm Tuyết đã từng yêu anh sâu sắc! Anh cho rằng cô ấy là Lâm Tuyết, cô ấy chính là Lâm Tuyết!”

“...” Không còn cách nào khơi thông, Lâm Tuyết không biết mình gọi cú điện thoại này có ý nghĩa ở chỗ nào.

“Yên tâm, thân thể của anh khôi phục được không sai biệt lắm! Không phải là thất tình thôi sao? Cũng chỉ là một chuyện không đáng nhắc tới với đàn ông!” Giọng của Mạc Sở Hàn đã khôi phục vẻ đàn ông khí phách, ngạo nghễ nói, “Bây giờ anh là nhân vật phong vân danh chấn Đông Nam Á, ngay cả Lương Tuấn Đào cũng không làm gì được anh! Em có bản lĩnh gì thì cứ phát huy ra đi, anh chờ em bắt anh quy án! Còn có – từ nay về sau giữa anh và em hoàn toàn cắt đứt, không còn gì liên quan nữa!”

Hoàn toàn cắt đứt? Lâm Tuyết không ngờ những lời này giữa bọn họ sẽ do Mạc Sở Hàn nói ra.

“Anh có cuộc sống của mình, sự nghiệp của mình, còn có... Người phụ nữ mình yêu thích!” Trong điện thoại truyền ra tiếng vang mập mờ anh hôn cô gái, anh khẽ tự đắc khoe khoang nói, “Thật ra thì phụ nữ bên cạnh anh nhiều như cá diếc sang sông *, gọi là tới đuổi là đi, Lâm Tuyết chỉ là một trong số đó mà thôi!”

(*) Sau khi thành lập vương triều Đông Tấn ở Giang Nam, sĩ tộc phương Bắc dồn dập đi tới Giang Nam, lúc ấy có người nói, “danh sĩ qua sông nhiều như cá diếc.” Ý chỉ hành động hợp thời có rất nhiều. Sau để hình dung người chạy theo trào lưu rất nhiều, nhưng mà theo hàm ý mù quáng và có tâm địa bất chính. (Nguồn: nunhihong.net)

Lâm Tuyết mà anh ta nói không thể nghi ngờ chính là nữ diễn viên hiện đang ở bên cạnh anh giờ phút này, xem ra anh ta hoàn toàn tuyệt vọng về Lâm Tuyết rồi, quyết định không hề có bất kỳ ảo tưởng nào với cô.

“Cám ơn em đã gọi cú điện thoại cho anh, để cho anh buông xuống tất cả lưu luyến và ảo tưởng cuối cùng về em! Về sau không có việc gì đừng liên lạc... Cái đó, anh rất bận đấy!” Nói xong, Mạc Sở Hàn cúp điện thoại trước.

Cầm ống nghe, Lâm Tuyết nghe tiếng tút tút truyền ra bên trong, hơi mờ mịt.

Hồi lâu, cô mới chậm rãi gác ống nghe, ôm đầu gối suy đoán đối thoại vừa rồi với Mạc Sở Hàn.

Xem ra anh ta triệt để buông xuống, lần này cô định khuyên lơn anh ta mới gọi điện thoại tới, lại hoàn toàn thành chọc giận anh ta, để cho anh ta chủ động tuyên bố buông tha tia ảo tưởng và tình cảm cuối cùng với cô, cũng là thu hoạch bất ngờ.

Như vậy cũng tốt, Lâm Tuyết thoải mái cười một tiếng. Anh ta ôm người đẹp, cũng không cả ngày vì cô mà khổ sở đến bệnh cũ tái phát, trong lòng của cô ngược lại ít đi tâm thần thấp thỏm.

Rất tốt, từ đó về sau, Mạc Sở Hàn chỉ là người xa lạ không quan trọng với cô.

Bọn họ ai đi đường nấy, cả đời không qua lại với nhau. Dĩ nhiên, nếu như có cơ hội, cô vẫn tranh thủ sớm ngày đưa anh ta lên tòa án lấy lại công đạo cho Vân Đóa. Đây là điểm nhớ thương cuối cùng về anh ta của cô, thật sự không còn bất cứ liên hệ nào.

Cuối thu thoáng đãng, là tiết trời làm lòng người vui vẻ. Nhưng gần đây tâm tình thủ trưởng Lương không phải rất tốt, bởi vì đoàn làm phim

chậm chạp không đầy đủ.

Lần đầu tiên anh làm nhà làm phim, đầu tư tài chính đủ để dùng rừng vàng biển bạc mà hình dung, đoán chừng quay lại bộ Hồng lâu mộng cũng có thể.

Đạo diễn mời tới là đạo diễn Vương nổi tiếng quốc tế, nghe nói đạt được giải thưởng ở các liên hoan điện ảnh quốc tế đếm không kể xiết. Lần này Lương Tuấn Đào lập chí muốn nhận thưởng, tối thiểu áp đảo được cái cúp “Lãng quên hứa hẹn” đã nhận được.

Chỉ có điều khi đạo diễn chọn diễn viên thì đụng phải phiền toái, bởi vì ông trong một ngàn người mới chọn được một vai nam chính đều không ngoại lệ bị thủ trưởng Lương pass (bỏ qua) hết.

Hôm nay đạo diễn Vương lại nhìn trúng một nam diễn viên, để Lương Tuấn Đào đi qua “Nghiệm thu”. Thủ trưởng Lương bận tối mắt tối mũi nào có thời gian rảnh rỗi ngày ngày chạy tới đoàn làm phim, đã nói: “Gửi hình chụp qua!”

“Như vậy đi, tôi mang theo hình chụp đi tới một chuyến, vừa đúng còn những thứ khác muốn đưa cho thủ trưởng Lương xem!” Đạo diễn Vương nói.

“Được! Tôi đang ở đơn vị, để cho người qua đón ông!”

Đạo diễn Vương mang theo hình nam diễn viên đến, Lương Tuấn Đào vừa nhìn xong tỏ vẻ không hài lòng, nói: “Không được, lỗ mũi quá lớn, mắt quá nhỏ!”

Đạo diễn Vương rất bất đắc dĩ, xua tay nói: “Thủ trưởng Lương, không thể tiếp tục chậm trễ! Mỗi ngày đoàn làm phim tiêu số tiền lớn như vậy, nam nữ chính vẫn treo, không thể tiến hành, quả thật... Mỗi ngày đều đốt tiền!”

Đoàn làm phim đã sớm tổ hợp lại, tất cả chuẩn bị đến nơi, duy nhất thiếu hụt quan trọng nhất – nam nữ chính, cho nên kéo dài mà không bắt đầu. Nhưng tiền lương công nhân và diễn viên mỗi ngày đều theo đó mà làm, chỉ bút toán lớn như vậy không khác gì đốt tiền.

“Không phải cho ông hai trăm triệu sao? Đốt trước!” Thủ trưởng Lương coi tiền tài là vật ngoài thân luôn cho rằng rất nhẹ.

“Không phải chỉ là vấn đề đốt tiền!” Đạo diễn Vương không hổ là đạo diễn lớn nổi danh quốc tế, am hiểu sâu lòng người, rất chính xác nắm trúng bảy tấc của thủ trưởng đại nhân, “‘Lãng quên hứa hẹn’ đã liên tục nhận được giải thưởng lớn, nếu như lại kéo dài tiếp, người ta sẽ nói chúng ta phục chế ‘Lãng quên hứa hẹn’, như vậy tất cả cố gắng của thủ trưởng chẳng phải bị mai một sao?”

Lương Tuấn Đào cảm thấy đạo diễn Vương nói cũng có lý, anh cứ tiêu tốn tiền của sức lực tinh lực dĩ nhiên không phải nhiều tiền không có chỗ đốt, mà thật lòng muốn quay một bộ phim vượt qua ‘Lãng quên hứa hẹn’. Dĩ nhiên nội dung hoàn toàn khác ‘Lãng quên hứa hẹn’, đổi nam phụ trong bộ phim này thành vai nam chính, biến vai nam chính thành vai nam phụ, là tiết mục đặc sắc nam ngâm thơ PK nam lãng nhăng, cuối cùng thắng được lòng người đẹp. d1en d4nl 3q21y d0n

Thủ trưởng Lương tỏ vẻ cực kỳ tức giận về hành động cố ý nói xấu Lương Tuấn Đào ở trong phim của Mạc Sở Hàn, để trả thù, anh muốn trong phim do mình sản xuất phải nói xấu Mạc Sở Hàn gấp bội.

Kịch bản vốn viết dựa theo suy nghĩ của anh, chuẩn bị miêu tả nguyên hình Mạc Sở Hàn thành người cặn bã tiêu chuẩn. Đạo diễn Vương rất có nguyên tắc của nhà thẩm mỹ bậc thầy quốc tế, cho rằng nói xấu nam phụ quá mức sẽ khiến cho người xem hoài nghi chỉ số cảm xúc và chỉ số thông minh của nữ chính, ảnh hưởng tới độ đắt khách của phim và bình luận.

Thật ra thì Lương Tuấn Đào nóng lòng muốn quay bộ phim này hoàn toàn không vì đặt khách kiếm tiền, chỉ muốn áp đảo Mạc Sở Hàn mà thôi. Chỉ có điều đạo diễn Vương khen ngợi khiến anh đặt trong lòng.

Thủ trưởng Lương dĩ nhiên hiểu được khác nghề như cách núi *, anh ở trong tiểu đoàn quân đội lợi hại hơn nữa, nhưng ở trong giới điện ảnh vẫn phải nghe lời đạo diễn Vương nói, nếu không quay ra bộ phim chỉ có thể tự ngồi ở trong nhà xem.

(*) khác nghề như cách núi: chỉ không trong nghề không biết tình hình nghề đó.

Như vậy chẳng phải kém suy nghĩ của anh một vạn tám ngàn dặm? Mạc Sở Hàn quay bộ phim có thể giành giải thưởng ở liên hoan phim nước Pháp, anh nhất định phải vượt qua anh ta.

Cho nên, anh vẫn nói gì nghe nấy với vị đạo diễn Vương đạo diễn lớn nổi danh quốc tế, quay ra nhiều bộ phim giành được giải thưởng ở các liên hoan phim quốc tế.

“Lần trước chọn nam diễn viên, cậu chê cậu ta mắt quá lớn lỗ mũi quá nhỏ, nhìn như ngu si, dựa theo ý của cậu đổi một người khác, cậu lại ngại mắt quá nhỏ lỗ mũi quá lớn...” Đạo diễn Vương vỗ mu bàn tay, giải thích, “Thật ra thì nam minh tinh này rất tuần tú! Được gọi là mắt xếch, là mắt phượng hiện rất phổ biến! Lỗ mũi... Cũng không phải rất lớn, khi hóa trang tôi sẽ bảo thợ trang điểm chỉnh sửa thích hợp cho cậu ta một chút! Tóm lại, tôi chọn trúng nam minh tinh này, cảm thấy phong cách cậu ta không tệ...”

“Được! Được!” Lương Tuấn Đào bị đạo diễn Vương nói đến trong lòng cũng hoang mang rồi, lại nhìn nam minh tinh kia dường như không còn kém cõi như vậy, liền bỏ qua, “Ông xem bố trí đi!”

Đạo diễn Vương thấy cuối cùng quyết định được vai nam chính, không khỏi thần kinh run lên, vội thừa dịp còn nóng rên sắt nói: “Nữ chính

cũng đã chọn được, vừa đúng người cũng tới, tôi để cho cô ấy chờ bên ngoài, cậu xem một chút đi!”

“Được!” Lương Tuấn Đào thật dễ nói chuyện, “Nếu đã tới, để cho cô ấy đi vào nhìn một chút!”

Đạo diễn Vương gọi một cú điện thoại sắp xếp, rất nhanh nữ chính đã tiến vào.

Là một cô gái rất xinh đẹp, thanh tú trong trẻo, một đôi mắt sáng trong suốt giống như thủy tinh không dính chút bất cứ ồn ào náo động nào của thế tục, giấu phía dưới hàng mi thon dài đậm, mê hoặc lòng người.

Cô nhẹ bước đi tới, quanh thân tràn đầy vẻ hăng hái của tuổi trẻ.

Trước mắt không khỏi sáng lên, Lương Tuấn Đào nheo mắt lại, quan sát cô gái mát mẻ câu người như gió xuân này.

Cô gái tới gần phía trước, chia ra khom người với đạo diễn Vương và thủ trưởng Lương, chào hỏi: “Chào đạo diễn Vương, chào thủ trưởng!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 117: Hiện Trường Vụ Án (3)

Editor: Puck - Diễn đàn

Cô gái còn hơi tim đập mạnh và loạn nhịp, vẻ mặt mơ mơ hồ hồ này càng khiến cho cô nhìn đáng yêu hơn. Đạo diễn Vương tranh thủ cho cô ánh mắt, nhắc nhở: “Thủ trưởng Lương kêu cô qua!”

Trên khuôn mặt thanh tú dâng lên rặng hồng ngượng ngùng, cô rũ thấp lông mi, nhưng vẫn nghe lời từ từ đi tới.

Quá phù hợp với khẩu vị của anh, không có không kịp chờ đợi ôm ấp yêu thương, không có cố làm ra vẻ kiêu cách vờ tha để bắt thật, trong giây thơ mang theo vẻ ngượng ngùng, hiển nhiên là một cô nhóc chưa biết mùi đời.

Quan trọng nhất là giọng điệu trên người cô, cực kỳ giống Lâm Tuyết. Cặp mắt sáng long lanh như thủy tinh, không có vẻ đau thương dẫu bề như Lâm Tuyết, lại nhiều thêm vẻ hồn nhiên không tỳ vết.

Cô gái khẩn trương nhéo nhéo ngón tay mình, gương mặt ửng đỏ đến giống như trái táo chín.

“Khụ!” Thủ trưởng Lương ngồi ngay ngắn, tỏ vẻ nghiêm trang, “Tên gọi là gì?”

“Bạch, Bạch Tinh Tinh.” Cô gái nói.

“Bạch Tinh Tinh?” Lương Tuấn Đào neho trông mắt lại nhìn cô, trong ánh mắt thoáng qua vẻ đùa giỡn, “Quả nhiên người cũng như tên, giống như khối thủy tinh trắng trong thuần khiết!”

Đây là đang khích lệ cô sao? Bạch Tinh Tinh nâng đôi mắt sáng lên, hơi mơ mơ màng màng nhìn anh.

Có lẽ do khoảng thời gian gần đây bị cấm dục, khiến cho hormone của anh tiết ra quá mạnh; có lẽ do cô bé trước mắt quá đúng với khẩu vị của anh, vừa đúng... Gần đây anh vẫn nửa đói không no; có lẽ là... Tóm lại, neho mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh thuần của Bạch Tinh Tinh, tiếp theo anh làm ra chuyện suýt chút nữa gây thành họa lớn!

Anh khen đạo diễn Vương: “Ông chọn nữ chính này không tệ!”

Đạo diễn Vương cười ha ha, “Thủ trưởng hài lòng là tốt rồi, đoàn làm phim của chúng ta cuối cùng có thể bắt đầu!”

Neho mắt lại quan sát cô gái một lần nữa, rất thích vẻ hồn nhiên không điệu bộ của cô, Lương Tuấn Đào tự nhiên chìa tay tóm lấy cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của cô lôi cô tới. [dinendian.lơqidJon](#)

Thật ra thì suy nghĩ của anh rất đơn giản, chính là kéo cô tới gần cần thận quan sát một chút. Dù sao anh đã có thói quen duy ngã độc tôn, nghĩ liền làm, hoàn toàn khí phách vương giả.

“Thủ, thủ trưởng!” Bạch Tinh Tinh hơi cuống, ửng đỏ trên mặt đã đốt tới cả cổ, lắp bắp nói, “Có, có lời gì từ từ nói, đừng, đừng đụng tay...”

Cô cho rằng anh định vô lễ với cô? Lương Tuấn Đào cười ha hả, càng thấy cô xấu hổ cổ tình càng nổi lên lòng hài hước đáng chết, bàn tay dứt khoát dùng sức khê kéo cô vào lòng.

Được rồi, thật ra lấy trước kia chuyện như vậy anh đã làm không ít! Thấy cô gái hợp mắt liền kéo vào trong ngực, đa số đều thuận nước chảy thuyền, kiên trì đẩy anh ra chính là số ít.

Anh có thể thề với trời, anh đã cải tà quy chính rất nhiều năm! Không đúng, là từ sau khi gia hạn hợp đồng với Lâm tuyết đã cải tà quy chính cũng không gặp dịp thì chơi nữa!

Nhưng mà, chuyện trên đời đều không khéo không thành sách, một lần này thôi, một lần có một không hai này, lại bị Lâm Tuyết bắt tại hiện trường.

“Thủ trưởng, hãm hiếp bé gái là hành vi phạm pháp, cô bé này trưởng thành chưa?” Giọng nói quen thuộc lạnh lẽo như băng vang lên bên tai Lương Tuấn Đào.

Trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, anh theo phản xạ có điều kiện đẩy cô gái kia ra, lúc này mới hết sức lo sợ quay đầu, thấy Lâm Tuyết đứng bên cạnh anh.

“Khụ.” Anh tỏ vẻ đau khổ, không có chuyện gì nói nhảm, “Đến đây lúc nào?”

“Vừa tới.” Cô lạnh lùng nhìn anh, đáp, “Khi anh đang kéo cô bé này vào trong ngực!”

“...” Anh lúng túng chớp chớp mắt một cái, gương mặt cầu khẩn. Hormone kích động gây thành sai lầm lớn, hiện trường gây án, không uống rượu cũng không cần thuốc, anh không thể ngụy biện cái gì.

“Chỉ có điều...” Lâm Tuyết đột nhiên thản nhiên cười, nụ cười kia không đạt tới đáy mắt, “May mà tôi tới kịp thời, bằng không đợi đến khi anh kéo cô ta lên giường... Tôi sợ người ta sẽ kiện anh tội dụ dỗ cưỡng hiếp bé gái.”

“Không có!” Đều nói đàn ông trong lúc phạm sai lầm trí thông minh cũng sẽ giảm xuống, cho nên anh mới rất ngu dốt nói một câu, “Cô ấy đã trưởng thành! ... Không phải, ý của anh ta...”

Thật sự muốn rút súng cho mình một viên đạn, trời mới biết được anh đang nói bậy cái gì, “Lâm Tuyết.” Anh luống cuống, vội vàng đứng lên, nghiêm nghị nói rõ, “Anh, anh thật sự không có ý tưởng ở phương diện kia, em ngàn vạn lần đừng, đừng hiểu lầm...” diee ndda fnleeq uysd doon

“Này!” Lâm Tuyết lắc đầu, lại vẫn đang cười, “Thường ngày thủ trưởng đại nhân rằng nanh sắc bén như vậy, hiện giờ sao nói chuyện đều không lưu loát vậy?”

“Anh thật sự không có! Anh chỉ đùa giỡn với cô ấy!” Lương Tuấn Đào hung ác chụp một cái tát lên đầu mình, hôm nay bị quỷ ám vào người sao? Cứ nói chút chuyện ngu xuẩn nói chút chuyện hoang đường! “Anh thật sự đùa giỡn với cô ấy! Em phải tin tưởng anh!”

Anh hận không thể mổ ngực đào tim mình ra đưa tới chứng minh, đáng tiếc Lâm Tuyết ngay cả mắt cũng không tiếp tục nhìn anh.

“Thói hư tật xấu của đàn ông anh một chút cũng không ít!” Lâm Tuyết xoay người đi, nói, “Tôi dọn ra ngoài ở, định tỉnh táo một khoảng thời gian suy nghĩ thêm chuyện li dị!”

“Vợ!” Như sấm sét giữa trời quang, Lương Tuấn Đào kinh hoàng luống cuống, bước chân đuổi theo hơi gấp gáp, đập phải cái ghế. Bạch Tinh Tinh bị dọa sợ, cô không nghĩ tới sự xuất hiện của mình đưa tới một mối họa lớn như vậy, mím miệng định khóc.

Đạo diễn Vương cũng không nghĩ tới chuyện không ngờ hóa thành một màn kịch, đã tỉnh hồn lại liền vội vàng chạy tới giải thích thay cho Lương Tuấn Đào: “Thủ trưởng thật sự đùa giỡn với Bạch Tinh Tinh thôi, Lương phu nhân tuyệt đối đừng hiểu lầm!”

Lâm Tuyết chỉ ngoái đầu lại lạnh lùng liếc nhìn ông ta một cái, giống như quở trách ông ta nói nhiều, sau đó không nói gì thêm nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

“Vợ!” Lương Tuấn Đào lão đảo chạy theo, một phát níu lấy cánh tay của cô lại, giống như đứa bé gây ra họa lớn, “Anh cái gì cũng không làm! Thật!”

“Buông ra!” Lâm Tuyết lạnh giọng trách mắng.

“Không buông!” Giọng Lương Tuấn Đào rất nhỏ, còn hơi chột dạ, “Không buông thì như thế nào?”

“Bốp!” Lâm Tuyết giơ tay lên quăng cho anh một cái tát.

Lại đánh mặt anh! Nhưng mà lần này thủ trưởng Lương không tức giận, chỉ che chỗ bị đánh, tội nghiệp nhìn cô, lại một lần nữa nhắc lại: “Anh cái gì cũng không làm! Thật mà... Là đùa giỡn với cô ấy!”

Thượng đế ơi, ai tới chứng minh ý tứ chân chính của anh vốn thật ra thuần khiết và trong sạch? di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Tôi hận người đàn ông dám làm không dám nhận!” Lâm Tuyết nhìn vào mắt anh, lạnh lùng nói, “Điểm này anh còn không bằng Mạc Sở Hàn! Tối thiểu anh ta làm chính là làm, không hề ngụy biện chống chế!”

Lương Tuấn Đào nhếch đuôi mắt bén nhọn lên, trong mắt thoáng qua vẻ tàn bạo, lại dám lấy anh ra so sánh với Mạc Sở Hàn!

“Tôi rất thất vọng về anh!” Lâm Tuyết nhẹ nhàng phun ra những lời này, sau đó vòng qua Lương Tuấn Đào chặn ở bên cạnh, giống như vòng qua một chướng ngại vật, không mang theo bất cứ tình cảm nào rời đi.

Lương Tuấn Đào đứng thẳng bất động tại chỗ, anh định đuổi theo, nhưng mà anh biết tính tình cố chấp của cô, nếu cô muốn rời đi, mười đầu trâu cũng kéo không lại.

Đạo diễn Vương nơm nớp lo sợ đi tới, hỏi: “Thủ trưởng, không sao chứ?”

Chậm rãi xoay người, khuôn mặt tuấn tú của anh âm trầm dọa người, một hồi lâu sau mới tức giận quát khê: “Ông xem giống như không có chuyện gì sao?”

“Chuyện này...” Đạo diễn Vương khó xử buông tay ra, hơi bất đắc dĩ nói, “Tôi đã giải thích với phu nhân rồi, cô ấy không tin!”

Bạch Tinh Tinh giống như biết mình gây ra họa lớn, ủ rũ mặt mày hỏi đạo diễn Vương: “Đạo diễn Vương, vai diễn của tôi... Có phải hủy bỏ không?”

Làm hại nhà sản xuất và bà xã gây gỗ, cô khẳng định không thể làm nữ diễn viên chính!

Khó khăn lắm mới tranh thủ được cơ hội, cứ bỏ lỡ như vậy, hết sức đưa đám!

“Nói nhảm!” Lương Tuấn Đào một bụng tức vừa đúng giận chó đánh mèo lên người Bạch tinh Tinh, lúc này cô gái ngây thơ mơ màng ở trong mắt anh một chút đều không đáng yêu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần cũng biến thành diện mạo đáng ghét, anh chán ghét chỉ về phía cô ta lạnh giọng quát mắng; “Cô cút nhanh lên, đừng để tôi thấy được!”

Chờ Bạch Tinh Tinh bụm mặt khóc chạy đi, anh lại gạt toàn bộ đồ trên bàn xuống đất, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cuối cùng một quyền đâm lên bàn, bùi ngùi thở dài: “Tôi ăn no rồi việc quay phim cái gì? Đều do Mạc Sở Hàn tên khốn kiếp kia làm hại!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mạc Sở Hàn đang ôm người đẹp tán tỉnh liên tiếp nháy mũi mấy cái, người đẹp vội vàng sẵn sóc lấy khăn giấy ra lau giúp anh.

“Thật biết nghe lời!” Mạc Sở Hàn nhéo nhéo má ngọc của người đẹp, lại bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Cảm giác chán chường thật tốt, nhiều ngày như vậy, anh mỗi ngày đều có rượu ngon và người đẹp làm bạn, không màng thế sự, không quản buôn bán chó má gì.

Giả sử buôn bán lớn hơn nữa thì như thế nào? Giả sử kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì như thế nào? Không có cô, ai có thể cùng hưởng giang sơn với anh?

Uống một ly nữa, mắt say lơ đãng mông lung, nhìn người đẹp trong ngực mê người hơn, anh vuốt ve mặt đẹp xinh đẹp của cô, cố ý hỏi: “Em tên là gì?”

“Em tên là Lâm Tuyết! Đây không phải cái tên Mạc thiếu gia lấy cho em sao?” Cô gái khéo léo cười tươi đẹp làm sao, rúc vào trong lòng anh, vô cùng thỏa mãn.

“Đúng, sao tôi lại quên!” Mạc Sở Hàn cảm thấy như vậy rất tốt, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ mà thôi, cần gì khổ sở chấp nhất, nhớ mãi không quên, “Lâm Tuyết thật biết nghe lời!”

A Mạc Nghê đi tới, anh ta là người gốc Ấn, nguyên quán Afghanistan. Kể từ sau khi Thôi Liệt bị bắt, bởi vì biểu hiện ưu tú đột xuất của anh ta, thay thế Thôi Liệt trở thành phụ tá đắc lực của Mạc Sở Hàn.

“Thiếu gia, Lương Tuấn Đào để Vân Phàm dùng thuật thôi miên tra hỏi Thôi Liệt, tiết lộ ra rất nhiều tin tình báo, chúng ta nhất định phải chọn

các biện pháp đề phòng!” A Mặc Nghê cắt đứt Mạc Sở Hàn đang tìm kiếm niềm vui, nhìn chủ nhân chán chường, nghiêm nghị nhắc nhở, “Lương Tuấn Đào đã bắt đầu xuống tay với chúng ta! Anh ta tìm được Isaac kẻ thù không đội trời chung với chúng ta, thuyết phục ông ta hợp tác đối phó với chúng ta! Nhất định phải nghĩ ra biện pháp đối phó trước khi bọn họ kết thành liên minh!”

“Tùy anh ta!” Mạc Sở Hàn cuồng vọng mà cười ha hả, một chút cũng không hề đặt điểm nguy cơ vào trong mắt, “Tôi biết rõ Lương Tuấn Đào năm mơ cũng muốn tiêu diệt tôi, có bản lĩnh thì anh ta tới đi! Tôi chờ anh ta, đã sớm ở đây chờ anh ta!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 118: Về Nhà Với Anh

Thời gian trôi qua hòa thuận mỹ mãn, đột nhiên sấm sét giữa trời quang che lấp ánh mặt trời, đảo mắt đã mưa rơi xối xả như trút nước.

Thời gian chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, trên môi Lương Tuấn Đào nổi lên một hàng rộp nước, hốc mắt cũng hõm xuống. Anh ăn không vào cũng ngủ không được, lòng tràn đầy nóng nảy, bởi vì Lâm Tuyết dọn ra ngoài.

Cô chưa về nhà họ Lâm, tiến vào nhà trọ mới mua. Chỉ để lại cho Lương Tuấn Đào một câu: Suy nghĩ chuyện ly dị một chút!

Lương Tuấn Đào dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ, bởi vì anh vốn chưa bao giờ định ly hôn, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Khiến cho anh khổ sở chính là thái độ của Lâm Tuyết, cũng bởi vì anh trùng hợp một lần ấm đầu, cô chẳng những chuyện bé xé ra to không để ý tới người nhà phản đối đã chuyển đi, còn vô tình yêu cầu ly hôn, quá khiến cho anh đau lòng.

Anh giải thích như thế nào đều không nghe, cô kiên trì cho rằng mục đích sau cùng của anh với cô gái kia chính là dụ dỗ lên giường. Cô không muốn nhìn thấy một ngày kia, cho nên yêu cầu ly hôn trước.

“Trừ phi anh chết, nếu không em đừng nghĩ ly hôn!” Dưới tình huống không kiềm chế được nổi lòng Lương Tuấn Đào đã nói ra lời quá khích, có

lẽ bị thái độ dứt khoát của Lâm Tuyết làm cho tức giận, “Anh là quân nhân, bây giờ cái gì em cũng không còn! Quân hôn không thể ly hôn, chỉ cần anh không mở miệng ly hôn, đời này em đều là vợ anh!”

“Anh sai rồi!” Ngược lại với giọng nói uất ức của anh, Lâm Tuyết rất bình tĩnh nói cho anh biết, “Tôi là Lâm Tuyết, nếu tôi muốn rời khỏi anh, cho dù không ly hôn cũng giống vậy!”

Khi Lâm Tuyết dọn ra ngoài đều không nói cho bất kỳ ai, cho đến khi Lưu Mỹ Quân gọi điện thoại cho cô, cô mới nói chi tiết cho bà biết chuyện đã xảy ra.

“Ôi giờ, không phải kéo tay với một cô gái sao? Vẫn chưa lên giường, con cần gì phải chuyện bé xé ra to như vậy?” Lưu Mỹ Quân vừa nghe rất bất mãn, nhưng bất mãn nghiêm trọng với con dâu! “Con mau về nhà, muốn ly hôn cũng phải sinh đứa bé ra rồi ly hôn, hiện giờ không thể tùy con giày vò!”

Quả nhiên là ý tứ mẹ nào con nấy, giọng điệu duy ngã độc tôn đó tuyệt đối nhất trí với người kia. Lâm Tuyết cười lạnh: “Mẹ con rằng con chuyện bé xé ra to? Con cho rằng vấn đề này rất nghiêm trọng! Ăn vụng chưa được và hãm hiếp chưa được giống nhau, bản chất giống nhau đến ác liệt!”

“Ôi giờ, dựa vào điều kiện của con mẹ... Cưới con đã là phúc khí con tu luyện tám đời tám rồi, không quý trọng ngược lại còn gây khó dễ tự cao! Để mẹ nói chính là Tuấn Đào quen chiều con! Ly hôn thì ly hôn, con cho rằng mình là miếng mồi ngon? Con trai mẹ sau khi ly hôn bảo đảm phụ nữ theo đuổi nó xếp thành hàng...”

“Được, vậy mẹ nhanh chóng chọn lựa đối tượng con dâu thích hợp đi, trước hết để cho cô ta tới nhà mẹ làm ấm giường cho con trai mẹ đi! Chuyện ly dị con sẽ mau chóng thương lượng với anh ấy, cố hết sức không làm trễ nải việc tốt của mấy người!”

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết sinh một bụng hờn dỗi, nước mắt đều đang đảo quanh trong hốc mắt, tay chân đều giận đến run rẩy.

Có người mẹ như vậy giáo dục hun đúc, tiền đồ của Lương Tuấn Đào coi như không tệ rồi! Cô tự giấu cười cười, tròng mắt chảy xuống từng hàng nước mắt khổ sở.

Lương Tuấn Đào khó chịu mấy ngày ăn không vô, thành đêm mất ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại liền mơ thấy Lâm Tuyết đi mà không quay đầu lại, mặc cho anh kêu gọi như thế nào cũng không nghe thấy, mặc cho anh đuổi theo như thế nào cũng không đuổi kịp.

Vì vậy, có mở đầu này, trên miệng anh gấp đến độ nổi mụn nước, hốc mắt cũng tối thêm, may mà tố chất thân thể tốt, bằng không người bình thường giãy vò như vậy khẳng định không chịu nổi.

Anh biết tính tình cố chấp của Lâm Tuyết, chuyện gì cô quyết định, cường cầu không được!

Kiểm chế kích động muốn trối cô về, lòng anh sắp như lửa đốt chờ đợi, muốn để cho Lâm Tuyết bớt giận, chậm mấy ngày lại nghĩ cách dỗ cô về nhà.

Ngoài mặt, Lâm Tuyết quả nhiên rất thản nhiên tự đắc.

Sự thật chứng minh, phụ nữ hết sức cần thiết có nền tảng kinh tế, cho nên hiện giờ cô mới có thể ung dung tao nhã dọn ra ngoài ở.

Công ty Lâm thị là của cô, tiền trên tài khoản công ty cũng là của cô, cô có thể tùy ý bố trí, bao gồm mua xe mua nhà.

Không chạy chiếc Ferrari Lương Tuấn Đào đưa cho cô, cô tự mua một chiếc Carnival hatchback, sau đó lại tiêu hai ba mươi vạn mua một căn hộ

đơn trang hoàng tinh tế, cầm giỏ xách trực tiếp vào ở, cái gì cũng không cần phí tâm.

Ngày đó không kiểu cách từ chối “Cảm tạ” của Mạc Sở Hàn, quân cờ này cô đi hoàn toàn đúng rồi!

Sau khi gặp nhiều cảnh ngộ bất hạnh như vậy, uất ức và khổ sở thậm chí có vài lần suýt chút nữa mất mạng, giống như muốn dốc hết tâm sức móc tim móc phổi thiếu chút nữa liên lụy hạnh phúc một đời của mình chỉ vì trợ giúp Mạc Sở Hàn chạy ra một đường sống, cô hoàn toàn có tư cách tiếp nhận khoản “Phí cảm tạ” này, đó là do cô dùng mạng mình đổi lấy!

Nên được sao không cần? Cô thu yên tâm thoải mái!

Có kinh tế hậu thuẫn, bước chân của cô trở nên tao nhã thông dong rất nhiều, không hề phụ thuộc không hề nhếch nhác không hề uất ức cầu toàn nữa.

Trên người đàn ông Lương Tuấn Đào này toàn thói hư tật xấu, anh có lỗi trước nhưng thủy chung không thừa nhận sai lầm, anh kiên trì cho rằng anh chỉ nhất thời ấm đầu hoặc nói giỡn với cô gái kia, chính là không chịu thừa nhận anh thật ra bị sắc đẹp mê hoặc, hormone kích động bình thường.

Thậm chí, khi cô kiên trì chuyên ra, anh còn phát ngôn không hề kém cảnh cáo cô cái gì cũng không còn! Ý tứ rất rõ ràng, Lâm Tuyết cô cách xa Lương Tuấn Đào thì cái gì cũng không có!

Anh cho rằng cô còn là Lâm Tuyết cách anh nửa bước khó đi sao? Lâm Tuyết hận nhất là thái độ lên mặt nạt người này của anh, giống như cô rời khỏi anh thì không thể sống vậy, cô sẽ sống ra dáng vẻ để cho anh nhìn một chút, xem Lâm Tuyết cô có phải vô dụng như vậy hay không!

Anh còn nói gì mà quân hôn không thể ly hôn, đây coi như uy hiếp! Được, nếu như anh không chịu nhận sai, từ nay cô quyết tâm tách ra khỏi

anh, cô quan tâm ly hôn cái gì không ly hôn, đều giống nhau!

Ngay đó sau khi trò chuyện với Lưu Mỹ Quân tan rã trong không vui, sau đó cô nhận được điện thoại của Lương Trọng Toàn gọi tới. Thái độ của Lương Trọng Toàn ngược lại rất ôn hòa, trước phê bình con trai mấy câu, còn nói sẽ để cho con trai nghiêm túc kiểm điểm.

“Người trẻ tuổi, rất dễ dàng kích động phạm sai lầm, may mà không gây thành hậu quả quá nghiêm trọng, con liền tha thứ cho nó lần này đi, tin tưởng về sau nó sẽ nhớ lâu.” Giọng của Lương Trọng Toàn rất ôn hòa, hơn nữa thông tình đạt lý, “Ở bên ngoài vài ngày cho bớt giận cũng được, chỉ có điều nhất định phải chăm sóc tốt cho mình! Cha để cho nó viết mấy bản kiểm điểm cảm nhận sâu sắc, hai ngày nữa để cho bác con và mẹ con tự mình dẫn nó đi nhận lỗi với con!”

Lâm Tuyết cắn chặt cánh môi, không nói gì, hốc mắt lại đã ươn ướt.

“Đừng khóc!” Lương Trọng Toàn giống như hoàn toàn nhìn thấy nét mặt Lâm Tuyết, ông thở dài nói, “Con cũng đừng quá cố chấp, để cho nó nhớ lần dạy dỗ này là được, khi nên nhượng bộ thì con cũng thích hợp nhượng một bước, chơi cứng rồi... Hai đứa cũng sẽ khổ sở, lại nói, còn có đứa bé chưa ra đời của hai đứa, cũng không thể để cho thằng bé vừa ra đời đã mất đi cha hoặc mất đi mẹ đúng không?”

Lời giải thích này quả thật khác biệt trời vực với già mồm át lễ phải của Lưu Mỹ Quân, khiến Lâm Tuyết không tiếng động phát khóc.

Cô chỉ kiên trì ranh giới cuối cùng của mình, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao? Nếu thật sự vì chuyện này mà bọn họ đến mức chia tay, đó cũng là ý trời!

Mỗi ngày Lâm Tuyết lái xe đến công ty, bắt đầu học tập kinh doanh như thế nào.

Lương Tuấn Đào không phải để cho quân đội tiến hành tạm thời cách chức chờ điều tra cô sao? Vậy thì tốt, cô không thiếu, từ nay cô đổi nghề kinh doanh còn không được sao?

Lâm Thông và Lâm Á Linh trải qua một đoạn thời gian ngắn huấn luyện rất có tiến bộ, chỉ có điều thỉnh thoảng khó kiềm chế tính tình, đến trễ về sớm là chuyện thỉnh thoảng có thấy, dĩ nhiên, vào cuối tháng khi phát tiền lương, nhìn một chút tiền thưởng vì đến trễ về sớm mà bị mất đi, hai người bọn họ ngoài vô cùng đau đớn ra, dần chậm chậm từ bỏ những tật xấu này.

Thật ra thì học làm ăn cũng không quá khó khăn, dù sao không thể khó hơn làm huấn luyện theo định kỳ như trong quân đội!

Lâm Tuyết ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc, nghe thư ký Đường tiểu thư dạy cô quen thuộc sự vụ công ty và nhân sự, tâm tình rất điềm tĩnh.

Cô biết thời gian qua Lương Tuấn Đào nhất định không dễ chịu, cũng biết giờ phút này anh vò đầu bứt tai gấp đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng xoay quanh. Nhưng cô không có ý định đồng tình với anh, cũng không định dễ dàng thỏa hiệp.

Rất rõ ràng, khi anh đối mặt với cô gái xinh đẹp thanh thuần đó vì sao lại có phản ứng như thế! Bởi vì anh tiết ra hormone quá mạnh, còn có bản năng tìm hoa mà hái của đàn ông.

Trong lúc vợ mang thai, chồng bị lệch đường có tỷ lệ cao nhất, Lương Tuấn Đào là đàn ông, anh cũng không ngoại lệ.

Có lẽ anh còn có mình gò bó năng lực, cách lên giường với cô bé kia còn có một khoảng cách lớn, nhưng không bài xích khả năng liên tục phát triển.

Chờ anh và cô gái kia thân quen, đợi đến khi Lâm Tuyết cô vào phòng sinh sinh con ở cũ, khoảng thời gian dài dằng dặc này, người đàn ông như chuột đói này khó bảo toàn không xông phá ranh giới cuối cùng làm chút chuyện không bằng cầm thú.

Có lẽ sau đó anh sẽ hối hận, có lẽ anh sẽ vội vàng dùng một khoản tiền đuổi cô gái kia đi, thế nhưng kết quả chính là sẽ tạo thành một nét bút hồng và một điểm nhơ trong hôn nhân của bọn họ, cô không muốn!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59.2

Hỏa hoạn chưa xảy ra, bị cô tóm gọn tại chỗ, anh còn chết cũng không chịu nhận, hết cách rồi, cô chỉ có thể cứng rắn với anh một trận đến cùng, xem ai cứng hơn ai.

Thật may mà có công ty, thật may còn có sự nghiệp có thể làm, thật may cô không phải là một người phụ nữ rời khỏi Lương Tuấn Đào thì hai bàn tay trắng!

Đưa tay sờ lên bụng nhô lên, đã hơn năm tháng rồi, cô thường có thể cảm thấy bụng rung động. Lòng bị tình mẹ dịu dàng bao quanh, ấm áp mềm nhũn, cảm giác rất ấm áp.

Cho dù giữa cô và Lương Tuấn Đào có kết cục gì, cô đều không có suy nghĩ bóp chết đứa bé này!

Đã biết mang thai chính là bé trai, lần trước khi đi bệnh viện quân đội kiểm tra sức khỏe làm siêu âm, Lương Bội Văn cố ý để bác sỹ làm giám định giới tính thai nhi.

Kết quả này khiến cho người nhà họ Lương rất vui mừng, đối với cô cũng vậy.

Cho dù đứa bé là trai hay gái, đều quý mến thương yêu giống nhau, cô yêu đứa bé này hơn bất kỳ ai trên đời!

Tay bị chân nhỏ đá một cái, cô tỉnh lại từ trong trầm tư, nhìn đáng dấp bàn tay đè quá lâu trên bụng, chọc cho thẳng nhóc mất hứng.

Haizzz, tính tình này dường như có thể so sánh với cha thẳng bé.

Cười một tiếng, nhìn thời gian đã tới buổi trưa, cô liền chủ động thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan việc.

“Này, đây là phòng làm việc của tổng giám đốc, anh không có hẹn trước không thể đi vào!” Ngoài cửa truyền đến giọng thư ký Đường.

“Tôi là chồng cô ấy, còn cần hẹn trước?” Giọng nói đàn ông bá đạo vang lên, không giận mà uy.

Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, thấy cửa phòng bị đẩy ra rồi, thư ký Đường thò người vào, vẻ mặt áy náy: “Tổng giám đốc, có vị tiên sinh nói anh ấy là chồng của ngài!”

Ông xã của cô chỉ có một, trừ người đàn ông chèm bẹp này ra sẽ không có ai khác! Không để ý tới người đàn ông bá đạo sau đó xông vào, cô chỉnh xong mặt bàn liền cầm găng tay lên đi thẳng ra cửa.

“Này!” Lương Tuấn Đào thấy cô nhìn cũng không chịu nhìn anh, không hỏi hơi nổi giận, chặn đường lại, hờn giọng khẽ gọi, “Náo đủ chưa?”

Lâm Tuyết dừng bước, neho mắt nhìn khuôn mặt tiều tụy như vắn anh tuấn trí mạng của anh, trong lòng không khỏi đau đớn. Những ngày qua, anh dường như khiến cho bản thân cực kỳ chật vật.

Bàn tay to nắm lấy cổ trắng trắng mảnh khảnh của cô, Lương Tuấn Đào lại đổi giọng cầu khẩn: “Nhiều ngày như vậy, nên bớt giận đi? Vợ, theo anh trở về!”

Để cho mình cứng rắn tránh ra khỏi bàn tay to của anh, cô cất bước kéo dài khoảng cách với anh, lạnh lùng nói: “Mâu thuẫn giữa chúng ta không giải quyết, tôi không thể nào trở về!”

“Mâu thuẫn gì? Anh đã nói chỉ trong nhất thời ấm đầu...” Mắt thấy ánh mắt của cô trở nên lạnh lùng, anh đành dừng lời, chuyển thành giọng điệu uyển chuyển nói: “Về sau anh sẽ chú ý giữ một khoảng cách với nữ đồng chí khác, bắt tay sẽ cố hết sức tránh đi, cái này được chưa!”

Anh vẫn kiên trì cho rằng anh kéo tay Bạch Tinh Tinh, có ý tứ không khác bắt tay lắm, cũng không có sai lầm thực chất gì, là Lâm Tuyết đang chuyện bé xé ra to.

Lâm Tuyết mím môi cười một tiếng: “Rất tốt, giữa chúng ta không có gì để nói!”

“Này, em có thể đừng kiêu ngạo như vậy không!” Lương Tuấn Đào cả giận, nhiều ngày nằm ngồi khó yên như vậy, anh sắp bị cô giày vò đến mất hồn sinh bệnh, cô còn không chịu buông tha như thế, khiến cho anh sao không giận được,”Đừng ỷ vào Mạc Sở Hàn đưa cho em vài đồng tiền dờ bần? Anh cho em biết Lâm Tuyết, chỉ cần anh muốn, trong vòng ba ngày anh có thể khiến công ty này nợ nần chồng chất!”

“Được!” Lâm Tuyết giận quá hóa cười, hất cằm lên, nói, “Tôi chờ xem thủ đoạn của thủ trưởng Lương anh!”

Thấy cô không quay đầu lại mà đi ra cửa, anh không có cách nào không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

“Vợ!” Anh đi theo sau cô, nhắm mắt theo đuôi, dụi dàng dụi dỏ, “Mới vừa rồi anh chỉ nói lấy thôi, sao có thể khiến công ty rơi vào nợ nần chồng chất? Cho dù sự việc chỉ là một cái nhấc tay, anh cũng sẽ không làm như vậy!”

Trong lời nói mơ hồ vẫn có uy hiếp, anh không chỉ một lần nhắc lại phá hủy công ty này rất dễ dàng, chính là không muốn khiến cho Lâm Tuyết không sợ hãi.

Cố tình anh càng nói như vậy, cơn tức của Lâm Tuyết càng lớn hơn, vốn chỉ định cho anh một cái dạy dỗ, hiện giờ cô tức giận thật.

Đột nhiên dừng bước, Lương Tuấn Đào cho rằng cô nghĩ thông suốt, trên gương mặt tuần tú còn chưa kịp tràn ra ý cười, chỉ thấy cô lấy điện thoại di động trong túi xách ra bấm số. “Giang Nam, tan làm chưa?” Giọng nói dễ nghe của Lâm Tuyết mang cười, hoàn toàn khác biệt với thái độ gương cung bạt kiếm khi đối diện với Lương Tuấn Đào.

“Tan việc rồi!” Hạ Giang Nam nghe giọng nói của Lâm Tuyết không khỏi rất vui mừng, vội vàng nói, “Gần đây tôi đã lâu không nhìn thấy em, như thế nào?”

“Vẫn tốt!” Lâm Tuyết liếc nhìn gương mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào ở bên cạnh đã biến thành xanh mét hận không thể cướp lấy điện thoại di động của cô ném thành tám mảnh, tiếp tục mím môi nói, “Buổi trưa mời tôi đi ăn cơm đi!”

“Được, hết sức vinh hạnh!” Hạ Giang Nam rất cảm kích Lâm Tuyết hỗ trợ phá án nhanh chóng kia, thật ra thì anh vẫn thiếu Lâm Tuyết một ân tình, lúc này nghe cô yêu cầu anh mời cơm khách, dĩ nhiên vô cùng sáng khoái, “Em ở đâu? Tôi đi sang đón em!”

Anh chàng rất lịch sự, rất biết chăm sóc nữ sĩ. Lâm Tuyết hờn hờ nói địa chỉ công ty, sau đó nói: “Tôi đang ở dưới tầng trệt tòa nhà văn phòng, bao lâu có thể qua?”

“Ha ha, vừa đúng dịp, tôi đang ở gần chỗ địa chỉ em nói, nhiều lắm chỉ năm phút, tôi sẽ tới!”

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết vẫn không nhìn Lương Tuấn Đào, trực tiếp đi vào thang máy.

Lương Tuấn Đào giận đến giống như núi lửa sắp nổ tung, thấy cửa thang máy khép lại thì anh không kịp tiếp tục hờn dỗi với Lâm Tuyết, vội vàng bước nhanh chen vào.

Vào lúc cao điểm tan việc, nhân viên cấp quản lý trong thang máy khách quý cũng không ít, bọn họ ào ào cung kính chào hỏi Lâm Tuyết, đồng thời tò mò với soái ca ở bên cạnh cô giống như hộ hoa sứ giả lại giống như hộ vệ.

Lương Tuấn Đào dùng ưu thế chiều cao ngăn cách những người không có nhiệm vụ ra ngoài Lâm Tuyết, tránh cho cô bị những nhân viên kia đụng vào. Đồng thời, vẻ mặt của anh lại hết sức tức giận, bởi vì giờ phút này cô đang chuẩn bị đi hẹn với người đàn ông khác.

Anh biết Hạ Giang Nam là một sĩ quan cảnh sát, khoảng thời gian vừa qua bởi vì điều tra vụ án Vân Đóa mà đi lại gần gũi. Không ngờ vụ án đã tra rõ manh mối rồi, giữa bọn họ vẫn còn duy trì liên lạc.

Định cãi lộn, lại sợ như vậy chỉ khiến quan hệ giữa mình và cô ấy huyền não cương cứng hơn, anh chỉ có thể cố nén lửa giận, kiềm chế cảm xúc, xoa xoa tay, dồn toàn hơi sức chuẩn bị khi nhìn thấy Hạ Giang Nam này, đánh cho cậu ta thành muôn tía nghìn hồng, khiến cho cậu ta hiểu được cái gọi là vợ người khác không mơ ước được!

Xuống thang máy, Lâm Tuyết nâng cao bụng bự bước chân nhàn nhã đi ra sân lớn công sở. Anh chàng Lương đi theo sau cô, hậm hực nhắc nhở: “Cô em, chú ý tuân thủ nữ tắc!”

(*) nữ tắc: chuẩn mực đạo đức của phụ nữ

“Tôi chỉ đi ăn cơm với bạn nam, sao lại nhắc lên nữ tắc rồi hả?” Lâm Tuyết tỏ vẻ rất không hiểu rõ.

Lương Tuấn Đào cắn răng, cố tình lại hết cách với cô, liền chỉ về cái bụng to ra của cô, thở phì phò: “Xem xem đứa bé của chúng ta, em lạnh nhạt ba nó ở đây đi ăn cơm với người đàn ông khác, em ăn vào được? Không sợ đứa bé mắng em!”

“Tôi không kéo tay bạn nam kéo vào trong lòng mình, sao đứa bé lại mắng tôi chứ?” Lâm Tuyết nhìn anh, nhàn nhạt mấp môi.

“...” Cô không định chuẩn bị mang chuyện này ra bám lấy anh cả đời chứ?

Hai người đang mài răng, Hạ Giang Nam đã chạy xe cảnh sát tới, dừng lại bên cạnh Lâm Tuyết, mở cửa xe, dưới ánh mặt trời bộ đồ cảnh sát rất chói mắt, sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi nho nhã anh tuấn lóe sáng cả trường.

Gương mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào lạnh như băng, nheo mắt sáng lại, đi về phía sĩ quan cảnh sát vừa mới xuống xe, “Cậu chính là Hạ Giang Nam?”

Hạ Giang Nam thấy đối phương có sắc mặt không tốt tiến tới gần, cảnh giác nghề nghiệp khiến cho anh lập tức đề phòng, “Anh là ai? Sao lại biết tên tôi?”

“Tôi là ai?” Lương Tuấn Đào chỉ vào lỗ mũi mình, cười một tiếng quái dị, “Hừ! Tôi là ông nội cậu!”

Lâm Tuyết rốt cuộc thấy được nhân phẩm không biết xấu hổ của người đàn ông Lương Tuấn Đào này, anh thế mà lại đồng dạng tự xưng mình là ông nội của đối phương sau đó cho Hạ Giang Nam vô tội một đấm.

Hạ Giang Nam cũng coi như một nhân viên cảnh sát kiệt xuất, bất đắc dĩ ra tay với “Chiến thần” vẫn còn kém một khoảng! Hơn nữa đối với người hận đến không thể rút gân lột da anh, vẽ nhấn tâm, từng chiêu trí mạng, rất nhanh đỡ trái lại hở phải.

“Dừng tay!” Lâm Tuyết tức giận, quát, “Lương Tuấn Đào anh dừng tay!”

Lương Tuấn Đào? Làm công tử nhà cán bộ cao cấp của kinh đô, Hạ Giang Nam dĩ nhiên từng nghe nói tới tên tuổi Lương Tuấn Đào. Người đàn ông trước mắt thù hận anh sâu như biển giống như anh ngủ với bà xã anh ta... Sẽ không phải là ông xã của Lâm Tuyết chứ!

Đã sớm nghe cục trưởng tiết lộ thân phận của Lâm Tuyết không đơn giản, lại hoàn toàn không ngờ cô là vợ của Lương nhị thiếu!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 120: Về Nhà Với Anh 3

Editor: Puck

“Lương Tuấn Đào, anh rốt cuộc có nói đạo lý không?” Lâm Tuyết quát, “Anh ấy là bạn của tôi, tôi đi ăn chung một bữa cơm với bạn không được sao?”

Lương Tuấn Đào nghẹn một bụng lửa, không thể phát tiết với Lâm Tuyết, Hạ Giang Nam vô tội đứng vào đúng lúc, đau khổ thành chỗ cho Lương nhị thiếu trút giận.

Đúng vào lúc cao điểm tan việc, dưới tòa nhà công ty tụ tập đầy người xem náo nhiệt. Thấy một người phụ nữ có thai đứng bên cạnh, một vị sĩ quan quân đội và một vị sĩ quan cảnh sát đánh nhau thành một đoàn, độ sức đặc sắc đến khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, vừa xem vừa thảo luận.

“Đây không phải là tổng giám đốc mới nhậm chức của Lâm thị chúng ta sao? Hai người đàn ông này đánh nhau vì cô ấy?”

“Trời ạ! Một người là sĩ quan quân đội một người là sĩ quan cảnh sát! Quá phong cách!”

“Người sĩ quan quân đội kia có quân hàm đại tá, đại tá thật trẻ tuổi!”

...

“Mau dừng tay!” Lâm Tuyết để Hạ Giang Nam mời cô ăn cơm vốn chính là định để chọc tức Lương Tuấn Đào, không ngờ người này khi bị chọc tức lại không có phong độ như thế, ngược lại muốn chọc tức chết cô, “Tôi quyết định không cần suy nghĩ thêm! Hiện giờ tôi muốn tìm luật sư khởi tố ly hôn!”

Lời này hết sức có tác dụng, cuối cùng Lương Tuấn Đào y hệt hồ điệp ngừng công kích Hạ Giang Nam.

Hạ Giang Nam đáng thương, đặc biệt nhiệt tình chạy tới mời Lâm Tuyết ăn cơm, ăn cơm không thành còn bị no bụng đánh, thật sự oan uổng.

Cũng may Lương Tuấn Đào dừng tay, anh mới có cơ hội biện bạch một câu: “Anh, có phải anh hiểu lầm gì rồi không? Tôi và vợ, vợ anh chỉ là bạn bè!”

Giữa Hạ Giang Nam và Lâm Tuyết thật sự là bạn bè, tình bạn giữa họ rất thuần khiết và trong sạch, tuyệt đối không pha trộn chút tình cảm mập mờ nào vào trong đó.

Lương Tuấn Đào đương nhiên không tin, anh nhổ một ngụm, mắng một câu: “Cút con mẹ mày đi!”

Ở kinh đô, ai mà không biết không thể trêu chọc vào Lương nhị thiếu, người này cũng không phải đèn đã cạn dầu, nếu như chọc giận anh ta, không bị chính chết cũng sống không được tốt! Hạ Giang Nam duy trì phong độ ga lăng, miễn cưỡng nở nụ cười tươi tắn với Lâm Tuyết: “Có phải chồng em hiểu lầm gì không? Giải thích tử tế một câu với anh ta đi!”

Còn dám cười nịnh hót liếc mắt với vợ anh ở trước mặt anh? Coi anh ông chồng này là người chết rồi sao? Lương Tuấn Đào nổi giận lần nữa, một lần nữa xông về phía Hạ Giang Nam: “Mày con mẹ nó có cút hay không? Nếu không cút tao để cho mày bò về!”

Hạ Giang Nam né tránh đấm đá của anh, từng bước lui về phía sau, bước chân lảo đảo về tới bên cạnh xe, mở cửa xe, lòng vẫn còn sợ hãi liếc mắt nhìn người đàn ông thô bạo hai mắt đỏ ửng, quyết định nam tốt không đấu với nam ác, lái xe chuồn mất.

Cứ như vậy, Hạ Giang Nam bị Lương Tuấn Đào đánh chạy, mọi người vây xem đều vỗ tay, còn chụp bức hình tư thế oai phong uy vũ của thủ trưởng Lương, nhưng hôm nay tâm tình thủ trưởng đại nhân không tốt, những người đẹp hò hét hôn gió kia cũng không khiến cho anh cảm thấy vui mừng, chỉ cảm thấy đáng ghét y hệt như con ruồi bay qua.

“Tất cả cút! Nên làm cái gì thì làm cái đó đi! Chưa từng thấy đánh nhau à? Có muốn tự mình thử một chút không?” Thủ trưởng Lương nắm quyền sắt lên quơ quơ về phía những người xem náo nhiệt kia, vì vậy, tất cả mọi người lập tức tan tác như chim muông trong nháy mắt.

Lâm Tuyết thật sự không nói được gì, xem ra người như thế nào thích hợp áp dụng biện pháp đó. Uy hiếp bạo lực trần trụi như vậy lại rất có tác dụng, cũng không thấy ai nhảy ra khiển trách phản đối (vốn định phản đối nhưng đều thống nhất lựa chọn ngậm miệng, bởi vì mọi người đều mắt sáng như tuyết, thấy vị tiên sinh đại tá này vừa mới dùng quyền sắt đánh chạy một sĩ quan cảnh sát, bọn họ tự biết không có ai có bản lĩnh tốt hơn vị sĩ quan cảnh sát kia, dĩ nhiên không dám phản đối).

Chờ người xem náo nhiệt bị đuổi đi hết rồi, Lương Tuấn Đào hít sâu mấy cái, đè ép lửa giận hung ác, một lần nữa đi tới bên cạnh Lâm Tuyết.

Cô không để ý tới anh, xoay người đi tới trước xe của mình, mở cửa xe, ngồi vào.

“Ferrari anh mua cho em thì không chạy, chạy cái xe giá rẻ này!” Lỗ mũi thủ trưởng Lương đều sắp xì khói, theo ý của anh vợ mình chạy chiếc xe giá rẻ này quả thật mất mặt, “Có phải cố ý bôi đen anh không?”

“Xe này không phải trộm không phải cướp càng không phải do tôi tự giả, tôi chạy bơi đen anh cái gì?” Lâm Tuyết mĩa mai cười lạnh, “Cũng bởi vì nó có giá tiền tiện nghi nên cảm thấy mất mặt anh? Được, mặt của thủ trưởng anh còn quý giá hơn vàng, tôi không dám hạ giá anh, vẫn tranh thủ thời gian ly hôn, chúng ta là người không liên quan, cũng đừng ai quản ai nữa!”

Lương Tuấn Đào nheo tròng mắt hẹp dài lại, cúi thân hình cao lớn xuống, khom lưng về phía cửa sổ xe Lâm Tuyết ngồi, dùng giọng nói êm ái đến không thể tưởng tượng được hỏi, “Em vẫn chưa xong đúng không?”

Lâm Tuyết ngạo nghễ đảo mắt nhìn về kính xe phía trước, không để ý tới anh.

“Được, em trâu!” Lương Tuấn Đào búng tay một cái, anh từ từ lui về phía sau mấy bước, cuối cùng sâu sắc liếc nhìn Lâm Tuyết, rồi xoay người đi lên chiếc Maybach của mình dừng cách đó không xa.

Thở ra một hơi, trong lòng cực kỳ phiền não. Lâm Tuyết không nhịn được liếc nhìn bóng lưng to lớn rời đi của anh, nhẹ nhàng cắn cánh môi. Rõ ràng là lỗi của anh, cô một mực chờ anh nhận sai lầm kiểm điểm sâu sắc về sau không được tái phạm nữa, nhưng anh lấy tới lấy lui chính là không chịu như cô muốn!

Còn nói một số lời làm tổn thương lòng cô! Cái gì mà anh không muốn ly hôn thì cô vĩnh viễn đừng nghĩ tới ly hôn; cái gì mà chỉ cần anh muốn thì trong vòng ba ngày khiến Lâm thị phá sản lần nữa... Nghe được mà trong lòng cô căm hận lớn hơn nữa, sao có thể khiến cho cô tha thứ cho anh? Sao khiến cho cô hòa hoãn quan hệ với anh!

Có gì mà đặc biệt hơn người? Không phải ỷ vào thân phận chói mắt và địa vị tôn quý kia sao? Thì có thể không để cô vào trong mắt? Anh có lỗi còn già mồm cãi láo, rõ ràng chính là bắt nạt người!

Lỗ mũi cay cay, trong hốc mắt chất đầy nước mắt không chịu thua kém. Lâm Tuyết tức giận rút khăn giấy lau nước mắt, tính tình cố chấp hoàn toàn bị anh kích lên, quyết định cứ tiếp tục kéo dài như vậy với anh, cô thật sự muốn xem xem rốt cuộc anh có thể làm ra chuyện gì!

“Rầm!” Một tiếng vang kinh thiên động địa bất ngờ vang lên, dọa Lâm Tuyết giật mình.

“Không xong rồi! Xảy ra tai nạn xe cộ!” Có người hét ầm lên, liên tiếp truyền đến tiếng bước chân nườm nượp, rất nhiều người vây quanh chỗ xảy ra chuyện.

Lâm Tuyết đưa mắt lên nhìn theo bản năng, lập tức có một cảnh tượng khiến cho cô sợ rợn cả tóc gáy – xe Maybach của Lương Tuấn Đào đụng phải cây to trên đường, đầu xe lồm vào thân cây, nhìn dáng vẻ rất nghiêm trọng.

Trong đầu “Ầm” một tiếng nổ vang, cô nhất thời bối rối. Liệu mạng tháo dây an toàn ra, cô xuống xe, lao đảo chạy tới.

“Tuấn Đào! Tuấn Đào!” Cô như nổi điên đẩy những người đang vây xem chỉ chỉ chỗ chỗ thảo luận, vọt tới trước cửa sổ xe, trợn to mắt nhìn vào trong xem Lương Tuấn Đào có bị thương chảy máu hay không.

Cô quá khẩn trương, khẩn trương đến tay chân không ngừng run run, trái tim đập thành thịch.

Đợi đến khi thấy rõ Lương Tuấn Đào hoàn mỹ không tổn hao gì ngồi ở chỗ tài xế, anh thắt dây an toàn, không có bất kỳ dấu hiệu bị thương, nhịp tim đập loạn thành thịch mới chậm rãi khôi phục bình thường, cả người vô lực đến thiếu chút nữa ngã xuống.

Lương Tuấn Đào quay mặt nhìn sang bên, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn về phía cô, không nói gì.

“Anh làm sao vậy?” Lâm Tuyết hận không thể đập lên đầu anh một cái, lại làm ra chuyện ngốc nhảm chán vậy, “Đầu óc xảy ra vấn đề? Trợn to mắt đụng vào thân cây!”

“Anh vui mừng!” Lương Tuấn Đào nhú mày, lạnh lùng đáp.

“...” Lâm Tuyết giận quá hóa cười, cô gật đầu một cái, quyết định không hề giầy vò tức giận với người bệnh thần kinh này nữa. Nếu anh thích đụng cây thì để cho anh tiếp tục đụng đi! Nhìn xem là cây bị đổ trước hay là xe của anh bị hủy trước hoặc là bản thân anh chết trước...

Phi phi phi! Không thể nói lời không may như vậy, cô vội vàng phun vài ngụm nước miếng.

Lương Tuấn Đào thấy Lâm Tuyết không nói lời nào, còn không ngừng nhổ nước miếng, cho rằng cô khinh bỉ chán ghét anh tới mức như thế, lập tức đau lòng một trận, găng gượng đỏ vành mắt, như đứa bé uất ức, u oán trừng mắt nhìn cô, lùi xe, dưới chân đạp cần ga, xe liền chạy khỏi cây đại thụ kia.

Đầu xe Maybach đung phải lồm xuống, xem ra nhìn thấy mà ghê. Anh vùng mạnh tay lái, xe quay 180° tại chỗ, thay đổi phương hướng, nhìn dáng dấp chuẩn bị lái đi.

Mọi người xem náo nhiệt thấy chân ga nổ vang, đều ý thức tránh ra, chỉ thấy sau đó chiếc xe Maybach kia đầu bị phá hủy giống như trâu rừng tức giận chạy vèo vèo đi ra ngoài.

“Ôi, hù chết người nha! Người đàn ông kia thất tình sao?”

“Tôi đã từng nhìn thấy hình của anh ta trên tạp chí, anh ta là... Nhị thiếu gia nhà họ Lương Lương Tuấn Đào!”

“Trời ạ, thì ra anh ta chính là Chiến thần Lương Tuấn Đào tiếng tăm lừng lẫy! Rất đẹp trai, cũng rất có cá tính!”

...

Lâm Tuyết đứng ở tại chỗ, cả người vẫn đang run rẩy (lần này là tức giận).

Lương Tuấn Đào, anh có bản lĩnh vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, đừng đến nữa tìm tôi nữa!

Bên trong căn hộ đơn mà Lâm Tuyết mua được bố trí rất ấm áp, không gian tuy nhỏ, lại trang trí hoàn toàn theo cách cô thích.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59.4

Ở một mình cũng yên tĩnh, trong tủ lạnh chất đầy nguyên liệu nấu ăn cô mới vừa mua, mỗi ngày cô đều xuống bếp tự mình nấu cơm, cũng không bởi vì một mình ăn cơm mà lười biếng gọi mua đồ ăn ngoài.

Cô có thể không suy nghĩ vì mình, cũng phải suy nghĩ vì đứa bé chưa ra đời. Vì đứa bé khỏe mạnh phát triển, cô nhất định phải ăn thức ăn ngon sạch sẽ dinh dưỡng, không thể ăn bất kỳ đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

Buổi tối, nằm ở trên giường đọc sách một chút, cô liền gấp sách lại ngủ.

Đêm nay, cô đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe được chuông điện thoại vang, liền tỉnh lại.

Nhà cửa mới mua, điện thoại cũng mới, người biết số điện thoại của cô không có mấy người, mà Mã Đồng Đồng chính là một người trong số đó.

Đứng dậy liếc nhìn hiển thị cuộc gọi đến, quả nhiên là số của Mã Đồng Đồng. Vươn tay cầm ống nghe, cô nửa ngủ nửa tỉnh hỏi: “Này, cô đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, sao lại phiền nhiễu giấc ngủ của phụ nữ có thai chứ? Có chút đạo đức công cộng được không?”

“Đừng ngủ... Hức...” Giọng Mã Đồng Đồng hàm hàm hồ hồ, rõ ràng mang theo men say, “Nói cho cô biết... Mau dậy... Tới đón chồng cô...”

Anh ta, anh ta quá ghê tởm...”

Buồn ngủ lập tức biến mất, Lâm Tuyết một phát tỉnh lại, cô ngồi dậy, hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

“Há há!” Mã Đồng Đồng cười lên, cười trêu nói: “Nhắc tới chồng cô... Hức! Cô liền lập tức lên tinh thần!”

“Đồ quỷ chết dâm kia, nói mau, xảy ra chuyện gì?” Giờ khuya khoắt, Lương Tuấn Đào sao lại ở chung một chỗ với Mã Đồng Đồng chứ? Chẳng lẽ bọn họ ở bên nhau uống rượu? Hay là Lưu Dương và Lương Tuấn Đào những thứ kia bạn bè không tốt tụ tập chung một chỗ uống rượu, mang theo Mã Đồng Đồng cùng đi?

“Tôi đang ở trong quán bar!” Mã Đồng Đồng uống nhiều, nói năng không rõ: “Uống rượu thật thoải mái... Anh ta đột nhiên chạy tới cướp rượu của tôi uống... Còn uống nhiều, đồ thừa không chịu đi, phiền chết được!”

Lâm Tuyết vuốt vuốt giữa hai chân mày của mình, đơn giản hỏi: “Địa chỉ?”

Mặc dù Mã Đồng Đồng uống không ít, nhưng còn không hồ đồ, nói lên một địa chỉ, rồi cúp điện thoại.

Thật muốn tức chết mà! Lâm Tuyết ngồi ở trên giường do dự mấy phút, cô định gọi điện thoại để cho người khác đi đón Lương Tuấn Đào, rồi lại biết tính tình kia, ai có thể khuyên được anh? Người này thật là có tiền đồ, cũng bởi vì chuyện ban ngày ăn thiệt, buổi tối anh liền đi uống rượu mua say...

Lắc đầu một cái, cô đứng dậy xuống giường, đi tới trước tủ quần áo thay quần áo, sau đó cầm xác tay liền đi ra cửa.

Xe chạy tới quán rượu theo lời Mã Đồng Đồng, đi vào, chỉ cảm thấy bên trong hoàn toàn hỗn loạn, quả thực là rờn rợn lẫn lộn.

Đưa mắt nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Mã Đồng Đồng hoặc Lương Tuấn Đào, tìm tới tìm lui, không tìm được hai thứ hàng này, lại thấy được Lưu Dương cũng ở đây hết nhìn đông tới nhìn tây.

Hai người rất lâu không gặp mặt riêng, lúc này gặp nhau dưới tình hình như vậy hơi quái dị. Lưu Dương phản ứng kịp trước, vội vàng sai bước đi gần, hỏi cô: “Có phải đến tìm Lương Tuấn Đào không?”

Lâm Tuyết gật đầu một cái, nhất thời hiểu được, Lưu Dương đây là tới tìm kiếm Mã Đồng Đồng!

Một tìm chồng, một tìm vợ, hơn nữa hai người kia vẫn ở cạnh nhau uống rượu, cho nên chỉ cần tìm được một trong hai người, liền giải quyết vấn đề.

Lưu Dương tìm quản lý quán bar, nói cơ bản sự tình, quản lý kia không dám chậm trễ vội vàng phái người phối hợp với bọn họ cùng nhau tìm kiếm.

Trải qua nỗ lực nhiều mặt, rốt cuộc cuối cùng thấy được Lương Tuấn Đào say thành đống bùn nhão nằm gục trên bàn không nhúc nhích, còn có Mã Đồng Đồng vẫn không ngừng rót rượu vào mồm ở trong một góc tầm thường.

Lâm Tuyết đi nhanh tới, cướp lấy ly rượu trong tay Mã Đồng Đồng, nhìn Lương Tuấn Đào bất tỉnh gục vào bàn, hỏi cô ấy: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, thật sự không thể tin được hai người này lại có thể tụ tập lại uống rượu với nhau, hơn nữa còn uống đến say mèm.

“Hà hà!” Mã Đồng Đồng mắt say lơ đãng, hai gò má ửng hồng, chỉ vào Lương Tuấn Đào say như chết bất tỉnh nhân sự, cười nhạo nói: “Vợ anh ta không cần anh ta... Chồng tôi không quan tâm tôi... Hà hà, chúng tôi an ủi lẫn nhau...” “Cô...” Lâm Tuyết tức giận dâng trào, định nói cái gì lại nhịn được, liền đi qua hung ác lắc người đàn ông say không còn biết gì giống như heo chết, “Lương Tuấn Đào, tỉnh một chút!”

Lưu Dương đã tới, một tay xách Mã Đồng Đồng đang quơ tay múa chân lên, cắn răng nói: “Em làm cái gì? Đêm hôm khuya khoắt uống rượu với đàn ông, uống say không còn biết gì thì cũng thôi đi, em cũng không mở mắt nhìn cho rõ ràng, anh ấy là ai?”

“Anh ta là ai? Em nhìn rất rõ ràng!” Mã Đồng Đồng rõ ràng đã quá say, một mực hà hà mà cười, “Anh ta là...” Đầu ngón tay mảnh khảnh chọc một vòng cuối cùng ngừng lại trên người Lâm Tuyết, “Anh ta là chồng của Lâm Tuyết!”

“Còn chưa say....!” Lưu Dương vỗ một phát trên trán cô, ra lệnh, “Về nhà!”

“Không muốn về!” Mã Đồng Đồng liều mạng chống cự, nói, “Trở về làm gì? Dù sao anh cũng không cần em...”

“Mã Đồng Đồng, trước khi chúng ta kết hôn không phải đã nói rõ ràng? Em đừng lòng tham không đáy!” Trong mắt tuấn tú của Lưu Dương lóe lên vẻ chán ghét, lạnh lùng nhắc nhở, “Chúng ta đã nói chỉ cưới không yêu, ai cũng không được quấy nhiễu ai, nhưng mà nếu như gây ra gièm pha thì tự mình gánh chịu hậu quả xấu!”

“Em hiểu biết rõ a! Em hiểu biết rõ mình đang làm cái gì, anh yên tâm, em sẽ không náo loạn ra tai tiếng!”

“Em biết cái rắm!” Lưu Dương chỉ vào Lương Tuấn Đào đang bất tỉnh nhân sự, quát cô: “Anh ấy là anh họ anh, em chuẩn bị say rượu mất lý trí

với anh ấy sao?”

“Không a! Em chỉ uống rượu với anh ta mà không lên giường! Nơi này là quán bar không phải khách sạn!” Mã Đồng Đồng kiên trì cho rằng mình không uống say.

Lâm Tuyết lắc lư hồi lâu cũng không thấy Lương Tuấn Đào có bất kỳ phản ứng nào, cô hơi sợ hãi, liền đưa đầu ngón tay tới dưới mũi của anh thử xem có thở không.

“Không khoa trương như vậy chứ!” Lưu Dương đi tới, lật người Lương Tuấn Đào, thấy anh ấy đang ngủ say, “Rốt cuộc uống bao nhiêu? Nhiều năm như vậy tôi còn chưa nhìn thấy anh ấy uống rượu say! Càng không thấy anh ấy say đến bất tỉnh nhân sự!”

“Mau đưa đi bệnh viện!” Lâm Tuyết hơi không yên, “Cũng không biết anh ấy uống những thứ rượu gì, sợ ngộ độc rượu!”

Lương Tuấn Đào đột nhiên đẩy Lưu Dương ra, mở tròng mắt say đến nhập nhèm, ngọng nghịu nói một câu nói: “Đừng đụng vào tôi, tôi... Tôi chính là đàn ông đã có vợ!”

Lưu Dương vừa bực mình vừa buồn cười, mắng: “Uống mất mớ rồi hả? Em là đàn ông!” Anh hoài nghi Lương Tuấn Đào người này rốt cuộc say thật hay say giả, ngay cả anh cũng không nhận ra được, có khoa trương như vậy sao?

Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào đã tỉnh lại, biết anh không có gì đáng ngại, lười phải giằng vò với một anh chàng say xỉn, xoay người định đi.

“Vợ!” Vị quân nào đó say người không say lòng, thấy Lâm Tuyết không chào không nói một tiếng định đi, anh không khỏi nóng nảy, đứng phắt dậy đuổi theo định kéo cô, kết quả người không thăng bằng, cả người liền cắm xuống phía trước.

“Này!” Mã Đồng Đồng thét chói tai, cô mặc dù uống đến hơi nhiều, nhưng vẫn còn nhớ rõ chuyện Lâm Tuyết mang thai.

“Mẹ nó!” Thật may mà Lưu Dương phản ứng nhanh, một cánh tay của anh đỡ lấy Lương Tuấn Đào mắng, “Anh muốn chết hả? Vợ của anh đang mang thai còn dám bổ nhào tới cô ấy?” Dùng sức vỗ hai phát lên trên trán anh ấy, hùng hùng hổ hổ nói, “Đúng là nên kéo anh vào trong ao ngâm nước lạnh tắm cho tỉnh một chút!”

“Buông ra! Tôi là đàn ông đã có vợ, giữ một khoảng cách có được không?” Lương Tuấn Đào đẩy Lưu Dương ra, sau đó lảo đảo đi về phía Lâm Tuyết, lặp lại nói rõ: “Vợ, anh không bao giờ để bất kỳ người phụ nữ nào đến gần anh, em đừng tức giận nữa có được không?”

Lâm Tuyết đau xót trong lòng, lỗ mũi cũng đau xót, trong hốc mắt không nhìn được nâng lên màn lệ. Cô bình tĩnh nhìn người đàn ông lưng la lưng lay đi tới, khẽ cắn cánh môi không nói gì.

“Anh sai lầm rồi! Anh thẳng thắn, anh kiểm điểm! Ức...” Anh đánh một cái nắc rượu vang dội, nhưng mà vẫn là rất đàn ông thẳng thắn thừa nhận, “Không sai, lúc ấy anh nhìn thấy cô ta thì trong lòng hơi ngứa ngáy... Cho nên, anh kéo cô ta vào trong ngực... Chẳng qua anh thật sự không muốn lên giường với cô ta, thật! Em nhất định phải tin tưởng anh...”

“Những lời này vẫn chờ sau khi anh tỉnh rượu lại nói đi!” Lâm Tuyết sâu kín nhìn anh, trong lòng không nói được tư vị gì. Anh rốt cuộc chịu nhận sai, tuy nhiên mượn rượu che mặt, ban ngày lúc tỉnh táo sao không nghe thấy anh nói với cô những điều này?

Biết vài ngày này cuộc sống của anh không dễ chịu, thật ra thì cô sao có thể tốt hơn? Phụ nữ mang thai ai không muốn ở trong ngực chồng hưởng thụ che chở và cưng chiều, ai bằng lòng cô đơn chiếc bóng sống một mình trong căn hộ đơn?

Nhưng mà, nếu như chuyện lần này cô không truy cứu đến cùng, về sau nói không chừng anh còn sẽ tái phạm. Có lẽ anh cảm thấy không có gì, chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, nhưng cô biết, kết quả của bỏ mặc chính là anh lấy bắt cá hai tay làm hứa hẹn trung thành với đối phương giữa bọn họ đến tận cùng.

Cho dù sau đó anh hối hận không thôi, sai lầm lớn đã gây thành, sẽ trở thành ám ảnh và điểm nhơ vĩnh viễn trong hôn nhân của bọn họ. Cô không muốn nhìn thấy một ngày kia, vĩnh viễn không muốn!

“Anh không uống say!” Lương Tuấn Đào một tay kéo cô, một ngón tay chỉ ngực của mình, nói cho cô biết: “Lời anh nói đều xuất phát từ tâm can, thật sự biết sai rồi, đừng nữa khó chịu với anh nữa, cùng anh về nhà!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 122: Tốc Độ Rất Nhanh 1

Lâm Tuyết tránh bàn tay to của Lương Tuấn Đào đang cầm chặt cô, mắt trong veo yên lặng liếc nhìn anh, cất giọng nói: “Nếu anh nói mình không say, vậy anh tốt nhất nhớ những gì tối nay đã nói! Ngày mai, đi tìm em nói lại một lần nữa!”

Xoay người, thấy Lưu Dương ôm Mã Đồng Đồng, giờ phút này cũng đang sững sờ nheo mắt nhìn cô, thỉnh thoảng ánh mắt đụng nhau, anh vội vã chột dạ lẩn tránh.

Lâm Tuyết không biết giữa anh và Mã Đồng Đồng xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn Mã Đồng Đồng liều mạng uống say như vậy bản thân khẳng định náo loạn cái gì không vui. Chuyện cho tới bây giờ cô tự lo không xong, cũng không còn tinh lực hỏi thăm chuyện tình của bọn họ, liền dặn dò Lưu Dương một câu: “Chăm sóc tốt Đồng Đồng, bây giờ cô là vợ của anh, anh có trách nhiệm và nghĩa vụ!”

Lưu Dương không lên tiếng, chỉ một lần nữa dò xét, ánh mắt nhìn cô lại thâm sâu thêm mấy phần.

Không quay đầu lại nhìn Lương Tuấn Đào, cô biết Lưu Dương sẽ tìm người kéo anh về nhà đi, cô không hề lo lắng nữa, liền cũng không quay đầu lại rời khỏi quán bar.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày hôm sau, khi Lâm Tuyết đi công ty làm việc không yên lòng, muốn gọi điện thoại tới nhà họ Lương hỏi một chút, nhưng vẫn nhịn được.

Nhịn thêm một chút đi, tin tưởng nhiều lắm đến xế chiều, nhất định sẽ có tin tức.

Lương Tuấn Đào người kia tối hôm qua đã quá say, cho anh thời gian một buổi sáng ngủ giải rượu, qua thời gian cơm trưa, anh tuyệt đối tỉnh táo.

Nếu người này tỉnh táo liền từ chối không nhận nợ, như vậy cô có thể sẽ tiếp tục kéo dài với anh, chỉ có điều dựa vào hiểu rõ anh, cô tin tưởng dự cảm của mình cũng không có vấn đề.

Theo thời gian trôi qua, cô càng ngày càng hoài nghi mình, người này ngủ quên hay vốn quên những lời tối hôm qua đã nói? Sao không có một chút động tĩnh gì!

Một mình buồn buồn ăn xong rồi bữa trưa ở trong phòng ăn công ty, cô lái xe trở về nhà trọ ngủ trưa.

Ba giờ chiều, cũng chính là khi cô ngủ trưa dậy, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Lâm Tuyết còn buồn ngủ lập tức thần kinh run lên, khóe miệng không tự chủ lộ ra nụ cười. Anh quả nhiên biết rõ tập quán sinh hoạt của cô, đợi cô ngủ đủ giấc mới tới tìm cô.

Mang dép vội vàng đi mở cửa, thậm chí cô cũng không nhìn từ mắt mèo xem phía ngoài rốt cuộc là ai.

Mở cửa, lại thấy Lương Bội Văn cùng Lưu Mỹ Quân đứng ở bên ngoài. Hơi ngẩn ra, trong veo mắt trong thoáng qua vẻ thất vọng, chỉ có điều cô vẫn lễ phép chào hỏi hai người, mời họ vào nhà.

“Không thấy Tuấn Đào hơi thất vọng đúng không?” Lương Bội Văn cười trêu ghẹo nói.

Lâm Tuyết biết Lương Bội Văn đang nói giỡn với cô, chỉ mỉm cười.

Vẻ mặt Lưu Mỹ Quân lạnh như sương, đi vào nhìn khắp bốn phía, rất bất mãn chế nhạo: “Hoàn cảnh kém như vậy người ở như thế nào....!”

“Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, cũng không tệ lắm!” Lương Bội Văn nhận lấy nước trà Lâm Tuyết bưng lên, uống một ngụm, neho mắt nhìn cô nói: “Chỉ có điều khá hơn nữa cũng không so với trong nhà được, hôm nay bác và mẹ của con tới đây, con chắc có thể đoán được ý đồ đến đây của chúng ta, định đón con về!”

Theo lý thuyết, mẹ chồng và bác chồng cùng nhau đón cô trở về, mặt mũi này cũng coi như cho đầy đủ rồi, nhưng Lâm Tuyết muốn không phải vấn đề mặt mũi, cô cần chính là thái độ của Lương Tuấn Đào.

Không nhìn thấy Lương Tuấn Đào, trong lòng cô không chỉ thất vọng.

Thấy Lâm Tuyết không lên tiếng, Lưu Mỹ Quân không khỏi càng tức giận hơn. Thật ra thì bà vốn không muốn tới đây, là Lương Trọng Toàn liên tục dằn dò bà hôm nay cần phải cùng Lương Bội Văn nghĩ cách khuyên Lâm Tuyết về nhà, bà mới tới.

Theo lý thuyết đã hạ thế diện xuống rồi, không ngờ Lâm Tuyết lại vẫn chơi căng thẳng với bà, thủy chung không chịu mở miệng đồng ý về nhà, bà không khỏi bùng cháy lửa giận lên.

“Thật không biết con ở đây náo cái gì? Tuấn Đào cũng chỉ lôi kéo tay với một người phụ nữ, cần gây sóng gió như vậy?” Lưu Mỹ Quân lấy ra kiểu dáng mẹ chồng, chuẩn bị cẩn thận dạy dỗ Lâm Tuyết, “Làm phụ nữ nhà họ Lương cần rộng lượng hơn, khi đàn ông gặp dịp thì chơi phải thông cảm cho người ta một chút, nếu như ngay cả mức tối thiểu cũng làm không

được, con cảm thấy mình còn có tư cách làm người phụ nữ nhà họ Lương sao?”

Lời nói này nói được khí thế bức người, một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại cho Lâm Tuyết.

Lương Bội Văn nhíu mày, hôm nay tới để khuyên Lâm Tuyết trở về, Lưu Mỹ Quân nói những lời này ra, sẽ chỉ làm mâu thuẫn càng cương cứng hơn.

Về mặt Lâm Tuyết lại không có gì thay đổi, đã sớm có sức miễn dịch với Lưu Mỹ Quân sắc bén cay nghiệt.

Mắt trong veo của cô nhàn nhạt nhìn về phía Lưu Mỹ Quân, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, giọng nói không hờn không giận: “Khi cha gặp dịp thì chơi, mẹ có thể rộng lượng như vậy không?”

“Con...” Lưu Mỹ Quân không ngờ Lâm Tuyết dám chất vấn mình như vậy, trong lúc nhất thời giận đến không được.”Con dám nói chuyện với mẹ như vậy? Chuyện giữa cha và mẹ phải cần tới con trông nom? Con xứng à?”

“Đừng ồn ào nữa!” Lương Bội Văn chuyển ánh mắt sang em dâu, thờ dãi nói: “Chúng ta tới để khuyên Lâm Tuyết về nhà, không phải đặc biệt chạy tới gây gỗ với con bé! Chuyện này đúng là do Tuấn Đào có lỗi trước, thím cần gì nói những lời này nữa chứ? Chẳng phải mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn sao?” Lưu Mỹ Quân hậm hực nói: “Em nhìn không quen dáng vẻ điên cuồng của con bé, giống như người trong cả thiên hạ đều phải nhường con bé cưng chiều con bé, là Tuấn Đào làm hư con bé, em thấy, lại nhân nhượng nữa, con bé muốn lên trời!”

“Lâm Tuyết là một đứa bé hiểu biết đúng mực!” Lương Bội Văn hòa hoãn giọng điệu, khuyên nhủ Lưu Mỹ Quân: “Thím ấy quá nóng tính rồi,

hôm nay đặc biệt tới khuyên cô vợ nhỏ về nhà hay đặc biệt chạy đến tìm con bé gậy gỗ đây?”

“Em rảnh rồi lắm hay sao mà đặc biệt chạy đến tìm con bé gậy gỗ?” Lưu Mỹ Quân cười lạnh dứt khoát quay đầu, không nhìn Lâm Tuyết nữa, sắm vai bức tượng. dfienddn lieqiudoon

Bà chẳng thèm tới khuyên Lâm Tuyết về nhà, muốn về hay không về, dù sao đứa bé sinh ra là của nhà họ Lương đấy! Nhưng lại không thể không nghe lời Lương Trọng Toàn nói, vì có thể báo lại cho chồng, bà mới đi cùng chị chồng tới đây một chuyến, đơn thuần vì thể diện.

Khi không khí đang cương cứng lặng yên, Lương Tuấn Đào tới. Sắc mặt của anh vẫn khó coi, cảm xúc xem ra cũng xuống rất thấp.

“Ái chà, con đúng là không có tiền đồ! Vì một người phụ nữ mà nhìn xem đã biến mình thành dáng vẻ ra sao!” Lưu Mỹ Quân chỉ tiếc rên sắt không thành thép, đau lòng vuốt ve gương mặt tuần tú hao gầy của con trai, bất mãn với Lâm Tuyết lại sâu thêm một tầng.

Thấy Lương Tuấn Đào tới, Lâm Tuyết cũng không nói chuyện, lẳng lẳng liếc nhìn này hai mẹ con, giống như đang đợi xem bọn họ chuẩn bị biểu diễn kịch hay gì.

“Tới đón vợ của cháu sao?” Lương Bội Văn tranh thủ thời gian nháy mắt ra dấu với cháu trai, ý bảo thằng bé biểu hiện với Lâm Tuyết.

“Vâng!” Hôm nay Lương Tuấn Đào hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, anh lấy giấy cam đoan và bản kiểm điểm chia hai phần khác nhau đã viết xong ra, đều giao cho bác của mình.

Lương Bội Văn nhận lấy lướt qua một lần từng tờ, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười. Ngắc đầu nói với Lâm Tuyết: “Kiểm điểm viết rất rất khắc sâu, theo ý bác, hay là cho thằng bé một cơ hội đi!”

Lâm Tuyết nhận lấy này hai tờ giấy cam đoan và bản kiểm điểm có đóng con dấu của Lương Tuấn Đào, mở to ra nhìn một lần, đúng như theo lời Lương Bội Văn, viết trái lại rất khắc sâu, hơn nữa bảo đảm từ nay về sau sẽ không phạm sai lầm tương tự.

“Vợ!” Lương Tuấn Đào lên tiếng, có lẽ là bởi vì tối hôm qua say rượu cộng thêm cảm xúc không tốt, giọng nói vốn dễ nghe của anh trở nên hơi khàn khàn: “Anh sai rồi! Về sau anh sẽ bất cứ lúc nào cũng nhớ mình là một người đàn ông đã thành hôn, sẽ không tiếp tục làm loạn với bất kỳ người phụ nào!”

Anh rốt cuộc thừa nhận đó là làm loạn, không phải nói giỡn cũng không phải là cái nói là gặp dịp thì chơi! Lâm Tuyết ngược mắt, liếc nhìn anh, vẫn không có lên tiếng.

Thấy cô chịu đưa mắt nhìn mình, Lương Tuấn Đào ầm ập, anh tiến lên cầm cổ tay trắng của Lâm Tuyết, cầu xin: “Trừng phạt những ngày qua cho anh cũng đủ rồi chứ? Tiếp tục như vậy nữa, sẽ chinh ông xã chết rồi, em đổi một ông xã mới nói không chừng còn không bằng anh đâu!”

“Phi! Phi!” Lưu Mỹ Quân vội vàng phun vài ngụm, khiển trách: “Chết cái gì? Nói hươu nói vượn!”

Lương Bội Văn cũng khuyên nhủ theo: “Lâm Tuyết à, nể tình Tuấn Đào biết mình sai lầm rồi, kiểm điểm đã viết, giấy cam đoan cũng viết, nó tái phạm một lần nữa cũng không phải là người, con tin tưởng nó đi!”

Lâm Tuyết gấp gọn bản kiểm điểm và giấy cam đoan, quơ quơ trước mắt Lương Tuấn Đào, nói, “Những thứ này đều do anh đích thân viết, chẳng qua em cũng có một phần cam đoan muốn anh ký tên, anh đồng ý, em sẽ trở về với anh!”

Lương Tuấn Đào ngẩn ngơ, không ngờ Lâm Tuyết viết giấy cam đoan, chần chừ một chút, anh nói, “Lấy tới xem một chút!”

Lâm Tuyết lấy ra một tờ giấy tràn ngập chữ, giao cho Lương Tuấn Đào, sau khi mở ra nhìn một lần, gương mặt tuần tú của anh không khỏi sớm tràn ngập sợ hãi than thở - cô gái nhỏ này thật sự có thể giăng co!

Khó khăn lắm mới dụ dỗ được vợ yêu về nhà, những ngày rồi rằm khổ sở này cuối cùng có thể chấm dứt.

Thủ trưởng Lương rút kinh nghiệm xương máu, từ đó về sau về vấn đề tác phong nam nữ trở nên cực kỳ nghiêm túc, cũng không dám dễ dàng có bất cứ tiếp xúc về phương diện tứ chi với nữ có tuổi tác lớn hơn sáu tuổi (giới hạn trong Mộng Mộng), nhỏ hơn năm mươi tuổi (giới hạn trong mẹ anh và bác). Để tránh cô vợ nhỏ thích ăn dấm kia túm lấy anh ngẩng đầu lên nhất quyết không tha.

Lại nói, Lâm Tuyết về nhà và khi cô rời đi đều đưa tới oanh động không nhỏ giống nhau, cả nhà đều ra sân nghênh đón cô.

Lương Thiên Dật đã có thể chống gậy đi lại, anh nheo mắt nhìn Lâm Tuyết, nhàn nhạt mím môi nói: “Trở về nhanh như vậy?”

Lâm Tuyết trừng mắt nhìn anh, hậm hực nói: “Ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho em hỏi thăm một chút, em đây một em dâu cứ có cũng được mà không có cũng được với anh như vậy sao?”

“Anh biết rõ em chống đỡ không được bao lâu sẽ trở về!” Lương Thiên Dật chớp chớp mắt, “Chủ yếu là Tuấn Đào không chịu được!”

Anh rõ ràng tính tình của cậu em trai kia nhất, những ngày qua vừa náo loạn chán chường vừa buồn bực, vợ bỏ nhà ra đi quả thật còn nghiêm trọng hơn trời sụp xuống, có thể chống đỡ lâu mới kỳ quái!

Mộng Mộng giống như con bước nhỏ chân đi xiêu vẹo vui vẻ nhào về phía Lâm Tuyết, ôm chặt lấy hai chân của cô, cười ngọt ngào lên: “Mẹ trở lại sao, thật vui vẻ nha!”

“Mộng Mộng, người mẹ này của con quá ác rồi!” Lương Tuấn Đào ngồi xổm thân thể cao lớn trắng kiện xuống, đưa tay sờ sờ đầu của Mộng Mộng, khích bác ly gián, “Lần này mẹ náo loạn ly hôn với cha lại không mang con đi, có phải không muốn con rồi không?”

Không phải vậy đâu!” Mộng Mộng không nghe được nhất chính là người khác nói xấu mẹ, vội vàng biện bạch thay Lâm Tuyết, “Mẹ nói mẹ ra cửa có chuyện quan trọng cần xử lý, chưa tới một tuần lễ có thể trở lại! Mẹ không nói dối, hôm nay mới là chủ nhật!”

“...” Lúc này thủ trưởng Lương mới phát hiện mình giống như rơi vào bẫy của vợ anh, thì ra cô đã sớm dự liệu xong tất cả! Rõ ràng hàng phục anh, cố tình anh lại không hề có tiền đồ, chưa tới một tuần lễ đã nộp vũ khí đầu hàng, ngay cả giấy cam đoan và bản kiểm điểm đều trình lên.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 123: Tốc Độ Rất Nhanh 2

“Mộng Mộng, gần đây học tập như thế nào? Khi mẹ không có nhà, có lười biếng không?” Lâm Tuyết nắm tay nhỏ bé của Mộng Mộng, thân thiết hỏi.

Mộng Mộng thật cao hứng đi theo Lâm Tuyết lên lầu, vừa báo lại thành tích học tập thời gian này của mình: “Giáo viên khích lệ Mộng Mộng thông minh!”

Lương Tuấn Đào nhìn về phía anh trai mình, phát hiện trong khoảng thời gian này mình bỏ quên mất anh, liền đi tới hỏi: “Anh cả, chân của anh khôi phục như thế nào?”

“Rất thuận lợi!” Trải qua một khoảng thời gian củng cố vật lý trị liệu, chân của anh đã khôi phục rất nhanh, nếu ban đầu anh chịu tích cực phối hợp điều trị, đoán chừng đã sớm khỏi, “May mà Lâm Tuyết khích lệ anh, nếu không phải có cô ấy, sợ rằng anh đã không có dũng khí và lòng tin này!”

Lâm Tuyết không ngừng khích lệ anh đứng lên, một mực động viên anh, còn dùng chuyện của Vân Đóa tới khích lệ anh. Vì để tìm Vân Đóa về, anh cố gắng hết toàn lực.

Lương Tuấn Đào bội phục vợ mình hơn rồi, cô là một cây kiếm mềm bất khuất, lây nhiễm tinh thần cứng cỏi của cô tới mỗi người bên cạnh. Anh

cả bại liệt hai năm, tự giận mình, cho dù ai khuyên đều không có tác dụng, là Lâm Tuyết một lần nữa khiến cho anh ấy phẫn chấn lại!

Vật báu này là của Lương Tuấn Đào anh đấy! Anh còn có lý do gì mà không đi quý trọng cho tốt?

Lâm Tuyết trở về khiến nhà họ Lương vui sướng lần nữa, để hoan nghênh cô, buổi tối trong phòng bếp phá lệ thêm nhiều món, làm một bàn thức ăn ngon phong phú tràn đầy.

Lương Trọng Toàn hung hăng phê bình Lương Tuấn Đào một chặp ngay trước mặt mọi người cả nhà ở trên bàn cơm, còn thay con trai nói xin lỗi với Lâm Tuyết, thật sự cho Lâm Tuyết đủ thể diện.

Lưu Mỹ Quân hơi không vừa ý việc chồng mình cưng chiều con dâu, liền hừ lạnh nói: “Chuyện con con lớn bao nhiêu? Người một nhà xoay quanh con bé, vừa dụ dỗ vừa nói xin lỗi, phải dùng tới như vậy sao? Vì để cho vợ con trai vui lòng liền liều mạng phê bình con trai, thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của ông!”

Không đợi Lương Trọng Toàn nói chuyện, Lương Tuấn Đào vội vàng ngắt lời: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của một mình con, về sau sẽ không để cho Lâm Tuyết chịu uất ức nữa! Chuyện này đến đây chấm dứt, bản thân con sẽ vẫn lấy nó làm cảnh cáo, tự phạt một ly rượu, vợ tự tiện!”

Anh nâng ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, dốc đáy ly về phía Lâm Tuyết, tỏ thành ý.

Lâm Tuyết cầm đồ uống lên, cũng uống một hơi cạn sạch, nói với Lương Trọng Toàn: “Cha, con và Lương Tuấn Đào đã tốt đẹp rồi! Con tin tưởng anh ấy, về sau anh ấy sẽ không khiến cho con thất vọng!”

“Nó còn dám để cho con thất vọng, cha là người đầu tiên không tha cho nó!” Trong ánh mắt của Lương Trọng Toàn có ý vị phức tạp, không

khỏi nghĩ tới chút chuyện năm xưa.

Người trẻ tuổi, trong lúc vô tình kích động đã hủy diệt tình yêu và hạnh phúc cả đời, may mà con ông may mắn hơn ông một chút, bởi vì Lâm Tuyết là một cô gái thông minh, con bé hiểu được dàn xếp, hiểu được tiến lùi, hiểu được bảo toàn được hôn nhân như thế nào.

Buổi tối trước khi ngủ, Lương Tuấn Đào cuối cùng may mắn nhìn thấy được “Giấy cam đoan” theo lời Lâm Tuyết, nội dung bên trong khiến cho anh nhìn thấy mà ghê, luôn cảm giác phương pháp trong lòng cô vợ nhỏ của mình quá nhiều.

“Vợ, anh cảm thấy thứ này quá bạo lực rồi, vẫn không cần ký đi!” Thủ trưởng đại nhân yếu ớt nói lên kháng nghị.

“Không bạo lực! Em cảm thấy rất công bằng dân chủ!” Lâm Tuyết chỉ vào các điều khoản liệt kê trên đó nói, “Nhắm vào bệnh dơ bẩn của anh, đúng bệnh hốt thuốc, hôn nhân của chúng ta mới có thể bảo đảm không ra vấn đề!”

“Hôn nhân của chúng ta sẽ không xảy ra vấn đề!” Lương Tuấn Đào vỗ vỗ lồng ngực cứng như sắt của mình, cam kết, “Cho dù là ở đâu, anh đều sẽ không phản bội em! Cả người tuyệt đối trung thành với một mình vợ là em!”

“Mặc dù nói ngọt như mật nghe cảm động, chẳng qua em càng muốn tin tưởng giấy trắng mực đen tốt nhất in dấu vân tay lên đó! Nếu như anh thật sự có thành ý liền ký giấy cam đoan này!” Lâm Tuyết nhét cây bút vào trong tay Lương Tuấn Đào, đẩy anh một cái.

“Em yêu cầu mình có quyền lợi lựa chọn công việc thì cũng thôi đi, sao lại muốn làm việc trong đồn cảnh sát? Có phải bởi vì Hạ Giang Nam đó không?” Hoài nghi nơi đáy mắt Lương Tuấn Đào, hôm nay đã cảm thấy Hạ

Giang Nam thẳng nhóc kia rất chướng mắt, chẳng lẽ có gian tình gì với vợ anh?

“Em cảm thấy mình thật sự rất thích công việc ở đồn cảnh sát, có điều có ý tưởng vào đồn cảnh sát làm việc, nhưng không nhất định, đến lúc đó nhìn tâm tình mà quyết định.” Lâm Tuyết hy vọng về sau cho dù mình lựa chọn làm gì, cũng có thể nhận được hiểu biết và tôn trọng của chồng.

“Hôm nào anh phải đi cảnh cáo thẳng nhóc họ Hạ kia một chút!” Lương Tuấn Đào biết rõ tính tình nói một không hai của cô, nếu như không ký giấy cam đoan này, đoán chừng chuyện lần này sẽ không xong.

Nhìn dáng vẻ, anh cũng phải đề phòng rắc rối có thể xuất hiện, không thể đợi vợ của mình bị cạy đi rồi mới lựa chọn hành động.

Lương Tuấn Đào xin nghỉ hai ngày, đặc biệt ở nhà bên cạnh vợ.

Trong khoảng thời gian này Lâm Tuyết làm việc ở Lâm thị, đã trở thành thói quen, tám rưỡi mỗi ngày đều lái xe tới công ty. Chỉ có điều dưới yêu cầu của Lương Tuấn Đào, cô lại chạy chiếc Ferrari anh đưa cho cô.

Xin nghỉ hai ngày, thủ trưởng Lương đặc biệt đi tới công ty với vợ.

Bởi vì có lỗi trước, tối hôm qua anh chỉ đành bị buộc ký hiệp ước không bình đẳng nhục nước mất chủ quyền, trong đó có một điều chính là Lâm Tuyết muốn làm việc gì anh không được ngăn cản can thiệp, còn ủng hộ tích cực hơn.

Giận mà không dám nói gì, nhưng mà anh tới công ty cũng không chỉ đơn giản theo cô như vậy. Cố ý để thư ký Đường dẫn anh đi dò xét công ty một phen, hơn nữa để thư ký Đường long trọng thông báo cho tất cả nhân viên cấp quản lý và nhân viên công việc thân phận của anh – chồng của Lâm tổng!

Lâm tổng có chồng, hơn nữa còn là sĩ quan cao cấp cấp bậc đại tá, trong nháy mắt tin tức này truyền ra cả Lâm thị. Rất nhanh có người nhận ra sĩ quan trẻ tuổi đẹp trai đến người thân đều cảm phần này chính là Lương nhị thiếu Lương Tuấn Đào, càng thêm oanh động.

Tình cảnh ngày đó anh đánh nhau với Hạ Giang Nam ở sân lớn công ty rất nhanh bị công chức trong công ty nhìn thấy, hơn nữa với tinh thần bát mồm của bọn họ, thêm mắm dặm muối, vì vậy, chồng Lâm tổng thích ăn dấm, người đàn ông nào dám lại gần Lâm tổng sẽ bị đánh theo cách nói không đường mà đi.

Lương Tuấn Đào muốn chính là hiệu quả này, nếu như Lâm Tuyết còn ở quân đội thì anh không lo lắng, dù sao không ai dám đánh chủ ý lên vợ anh. Hiện giờ tình thế thay đổi, Lâm Tuyết từ nữ quân nhân sĩ quan lắc mình biến thành bạch phú mỹ *, khó bảo đảm không chọc phải một vài người đàn ông mơ ước, anh nhất định phải tuyên bố quyền sở hữu lãnh thổ.

(*) Bạch phú mỹ: Là ngôn ngữ mạng, nghĩa gốc trắng trẻo, giàu có, xinh đẹp – tiêu chuẩn của một người con gái hiện đại.

Đối với hành động lên giọng khoe khoang của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết chỉ cười nhẹ, cô còn không rõ ràng mấy cây tâm địa gian xảo trong lòng anh sao?

Ừ, không tệ, có ý thức biết được nguy cơ, cũng coi như một tiến bộ.

Buổi trưa, hai người cùng nhau ăn cơm trong căn tin công ty. Bận rộn một buổi sáng, bụng đói thường ăn rất thơm (Lâm Tuyết bận rộn công việc, Lương Tuấn Đào bận tuyên bố quyền sở hữu lãnh thổ với tất cả các tình địch giả tưởng).

Lúc này Lương Tuấn Đào nhận được điện thoại của đạo diễn Vương, anh nhú mày lên, tức giận nói: “Có chuyện mau nói, tôi đang ăn cơm đây!”

Từ sau chuyện lần trước, đạo diễn Vương quá không được thủ trưởng Lương chào đón, cũng không dám nói nhảm nhiều, chỉ báo lại: “Vừa tìm được một nữ chính, có thời gian...”

“Được rồi, tự ông quyết định đi, ngàn vạn lần đừng đưa cho tôi xem nữa!” Lương Tuấn Đào liều mạng từ chối, “Tôi rất bận, cứ như vậy đi, chuyện đoàn phim đừng tìm tôi nữa!” Nói xong anh liền cúp điện thoại.

“Phì!” Lâm Tuyết không nhịn được phì cười, nhìn anh hỏi, “Anh đây là mười năm sợ dây thừng?”

“Anh đây chỉ tỏ rõ ý chí thôi!” Trải qua lần đả kích này, lòng hiếu thắng của Lương Tuấn Đào với Mạc Sở Hàn về việc đóng phim nhận được phần thưởng đã hao mòn phân nửa, dù sao quảng tiền vào cũng không thu về được rồi, anh liền để cho đạo diễn Vương tự giày vò đi, mình không có ý định tham dự nữa.

Thấy đáng vẻ Lương Tuấn Đào hận không thể đẩy sạch sẽ chỉ sợ dính vào thức ăn mặn, Lâm Tuyết âm thầm buồn cười, trong lòng lại ngọt ngào.

Tin tưởng trải qua chuyện này, anh sẽ hiểu được cái gì gọi là gò bó cái gì gọi là tự hạn chế, hiểu được không thể như quá khứ mặc cho ngựa theo dây cương mà náo loạn, anh cuối cùng từ một cậu trai ham chơi lột xác thành một người đàn ông, một người đàn ông đã kết hôn thành thực ổn trọng!

Gần tối về đến nhà, Mộng Mộng đã tan học, Lâm Tuyết đang ở trong phòng vẽ tranh của Lương Thiên Dật kiểm tra bài tập cho cô bé.

Trong khoảng thời gian này gần như đã thành thói quen, khi Mộng Mộng làm bài tập đều làm trong phòng vẽ tranh của Lương Thiên Dật, vừa có thể làm bạn với Lương Thiên Dật làm vật lý trị liệu, lại không trễ nải học tập.

Bởi vì Lâm Tuyết từng dặn dò Mộng Mộng, khi cô không ở nhà, Mộng Mộng nhất định phải gánh vác trách nhiệm nặng nề khích lệ bác Thiên Dật.

Mộng Mộng là một cô bé lương thiện khéo léo, đều nghiêm túc nghe theo lời Lâm Tuyết nói, huống chi cô bé cực kỳ quá thích bác Thiên Dật.

Lâm Tuyết và Lương Thiên Dật hàn huyên một lát, liền bắt đầu kiểm tra bài tập cho Mộng Mộng.

Chương trình học của lớp lớn nhà trẻ thuộc về học trước chương trình, căn bản giống như học sinh tiểu học, sau khi tan học giáo viên sẽ ra bài tập về nhà.

Chỉ có điều, hôm nay khi Lâm Tuyết mở cặp sách nhỏ của Mộng Mộng ra thì bắt gặp được một chút ngoài ý muốn, quả thật khiến cho cô cảm thấy quá ngạc nhiên.

Từ trong bài tập rơi ra một tờ giấy nhỏ, phía trên dùng một bức tranh màu sắc sặc sỡ, còn viết vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Tớ? Mộng Mộng, sau khi lớn lên mua váy nhỏ cho cậu ^_^”

Lâm Tuyết chậm rãi đọc tới, kinh ngạc trợn lớn cặp mắt trong veo, trời ạ, nếu như năng lực lý giải của cô không xảy ra vấn đề, có thể đoán được đây là thư tình!

Mộng Mộng của cô nhận được thư tình của bạn trai!

Mộng Mộng đang làm bài tập ngẩng đầu lên, thấy Lâm Tuyết nhìn tờ giấy, liền chớp chớp mi dày, bĩu môi, nói: “Lại là Viên Đông vụng trộm nhét vào trong cặp sách của con đấy! Giáo viên từng phê bình cậu ấy một lần!”

“Mộng Mộng.” Lâm Tuyết giơ bản thư tình ngắn gọn trong tay lên, hỏi cô bé, “Con biết trên này viết có ý gì không?”

“Biết!” Mộng Mộng nghiêng đầu nhỏ một chút, nói: “Cậu ấy nói yêu Mộng Mộng, người này ngay cả chữ yêu cũng không biết viết? Để thay thế! Váy cậu ấy cũng không viết, dùng tranh tới bày tỏ.”

“Người bạn nhỏ Viên Đông này đang theo đuổi con sao?” Lâm Tuyết tò mò hỏi.

Mộng Mộng gật đầu rồi lại lắc đầu, đại khái cũng không phải rõ ràng.

“Thật đáng yêu!” Lâm Tuyết thở dài nói, “Mộng Mộng, đây là bức thư tình đầu tiên con nhận được, rất đáng được cất giữ!”

Mặc dù lời Lâm Tuyết nói hơi khó hiểu, nhưng Mộng Mộng luôn nghe lời, bé liền nói với Lâm Tuyết: “Mẹ thu giúp con đi!” Sau đó, cô bé như không có việc gì tiếp tục làm bài tập, xem ra thư tình có ý nghĩa phi phạm đầu tiên trong cuộc đời cũng không cho cô bé ảnh hưởng quá lớn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 124: Tốc Độ Rất Nhanh 3

Editor: Puck

Đến buổi tối, khi Mộng Mộng và Thạch Vũ chat webcam, Lâm Tuyết nghĩ cách đưa Mộng Mộng ra, cô đưa bức thư tình nhỏ đáng yêu cho Thạch Vũ xem.

Trong lúc nhất thời Thạch Vũ xem không hiểu, hỏi cô đây là gì.

“Thư tình thật đáng yêu, tranh vẽ chữ viết còn có ký hiệu đặc biệt tổ hợp mà thành, rất khảo nghiệm trí thông minh của người ta!” Lâm Tuyết nói chuyện xế chiều này cho Thạch Vũ, hơn nữa kiên nhẫn giải thích ý tứ của bức thư tình nhỏ này cho anh.

Thạch Vũ không khỏi bật cười, đứa bé bây giờ đều trưởng thành sớm như vậy sao?

“Mộng Mộng vừa xinh đẹp lại đáng yêu, từ nhà trẻ đã có bạn trai theo đuổi, đây là bức thư tình đầu tiên trong cuộc đời con bé, sau khi có lẽ còn sẽ có nữa! Tôi cất đi cho con bé, đợi sau khi con bé lên đại học chân chính có bạn trai, lấy ra để con bé xem, khi đó sẽ cảm thấy rất có ý nghĩa!” Lâm Tuyết cất xong bức thư tình, suy nghĩ một chút lại nói cho Thạch Vũ, “Đợi có cơ hội tôi tự tay giao cho anh!”

Hai người đang nói chuyện phiếm, Lương Tuấn Đào đã tới, thấy Lâm Tuyết lại đang chat video với Thạch Vũ không khỏi hơi mất hứng.

“Mộng Mộng đã tới, anh tiếp tục nói chuyện phiếm với con bé đi! Tôi đi nghỉ ngơi!” Lâm Tuyết không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết anh chàng họ Lương này đang có vẻ mặt ghen tức và bất mãn, cô cũng không muốn tiếp tục chọc giận anh mất hứng, vừa đúng Mộng Mộng đã tới, cô liền đứng lúc đứng dậy.

Lâm Tuyết không ngờ chuyện cô và Lương Tuấn Đào gây gỗ dọn ra lại bị Hoắc Gia Tường biết được, hôm nay khi cô đang ở trong phòng làm việc thì nhận được điện thoại đường dài của Hoắc Gia Tường.

“Tuyết Tuyết, số điện thoại bàn trong phòng làm việc của con bao nhiêu? Cha gọi điện thoại bàn cho con, bức xạ cho đứa nhỏ ít đi một chút!” Không thể không nói Hoắc Gia Tường đúng là sẵn sóc tinh tế, ngay cả nói chuyện điện thoại di động bức xạ có ảnh hưởng tới đứa bé bản thân ông cũng không coi thường.

Lâm Tuyết đọc số điện thoại bàn trong phòng làm việc của mình, cũng không quanh co từ chối. Có lẽ dần dần, cô đã hiểu cũng bắt đầu tiếp nhận Hoắc Gia Tường, không hề đề phòng ông giống như trước đây nữa.

Rất nhanh, điện thoại trên bàn làm việc vang lên, là Hoắc Gia Tường gọi tới.

Lâm Tuyết nhấn nút loa ngoài, vừa trò chuyện với ông vừa làm việc, rất thông dong tự nhiên.

“Cha đã biết sự tình đại khái, cũng may các con lại quay về mới tốt, cha yên tâm!” Hoắc Gia Tường nhỏ giọng hỏi cô, “Cha mua tứ hợp viện ở kinh đô, đã nói sẽ là nhà mẹ của con, lúc không có chuyện gì có thể xem xét tới đó ở vài ngày, sao không qua chứ?”

Lâm Tuyết dừng gõ bàn phím, nheo mắt nhìn điện thoại, thật lâu mới đáp: “Tôi quên.”

“...”Quên? Hoắc Gia Tường vốn tưởng rằng con bé sẽ từ chối sẽ nói không cần v.v... các loại, nhưng hoàn toàn không ngờ tới con bé sẽ lấy lý do như vậy.

“Thật sự quên!” Mặc dù Hoắc Gia Tường cho cô chìa khóa, nhưng cô cũng không có ấn tượng khắc sâu gì với nơi đó, thật lâu vẫn không nghĩ tới. Cô mím môi nói, “Chờ lần sau khi tôi gây gỗ với Lương Tuấn Đào sẽ đòi qua đó ở!”

“Ha ha!” Hoắc Gia Tường bị cô chọc cho cười lên, quả nhiên không hề rồi rẫm vấn đề kia nữa, chỉ khuyên nhủ, “Cha dĩ nhiên không hy vọng lại nhìn thấy các con gây gỗ, ý tứ của cha chính là, có thời gian, con có thể cùng Tuấn Đào tới đó ở vài ngày, cũng thật không tệ!”

“A.” Nếu như Lương Tuấn Đào biết được tư hợp viện này là do Hoắc Gia Tường mua dưới danh nghĩa của cô, đoán chừng cho dù như thế nào cũng sẽ không đồng ý tới ở, “Có thời gian, tôi sẽ đi qua nhìn một chút!”

Lại đắn đo mấy câu cô phải chú ý thân thể, Hoắc Gia Tường hơi tiếc nuối thở dài nói: “Chờ khi đứa nhỏ sinh ra... Cha sợ rằng không thể ở bên cạnh con rồi! Haizzz, ban đầu khi mẹ con sinh con, cha không có ở đó, bây giờ...”

“Có Tuấn Đào ở bên cạnh tôi là được! Tôi ở đây rất tốt, anh ấy đối xử với tôi cũng rất tốt, ông không cần phải nhớ thương. Còn có...” Lâm Tuyết dừng một chút, nhỏ giọng mà nói với ông, “Ông cũng phải chú ý thân thể!”

Mặc dù giọng của cô rất nhỏ, nhưng Hoắc Gia Tường vẫn nghe thấy rõ ràng, con bé đây là đang... Quan tâm ông!

Chỗ tim giống như pháo hoa nổ rộ, vô cùng mừng rỡ! Con bé rất cuộc từ từ đón nhận ông, bắt đầu quan tâm ông!

“Sẽ! Cha sẽ chú ý bảo dưỡng thân thể, tương lai theo cháu ngoại của cha từ từ lớn lên!” Hoắc Gia Tường biết lần trước mình và con trai tới kinh đô đã bị Lương Tuấn Đào phát hiện, nhưng nó lại không để cho người động đến bọn họ, chỉ có điều giữ lại Thôi Liệt, “Có thời gian cha cũng sẽ đi thăm con!”

“Trong khoảng thời gian gần đây ông trước đừng tới, tiếng gió rất căng đấy!” Lâm Tuyết dặn dò.

“Được, lúc nào nhớ cha... Hoặc là chờ sau khi cháu ngoại của cha sinh ra, cha đi thăm nó!” Hoắc Gia Tường hỏi dò.

Lâm Tuyết không lên tiếng, lúc này trầm mặc đại biểu cam chịu.

Thời gian trôi qua trong nháy mắt, đảo mắt đã tới rét đậm, sắp tới tết âm lịch. Trong nhà tràn đầy không khí vui mừng, không chỉ vì nghênh đón tết âm lịch, càng vì nghênh đón sinh mệnh mới ra đời.

Ngày dự sinh của Lâm Tuyết vào tháng giêng, cho nên mỗi một ngày tới tết âm lịch đều phải cẩn thận quan sát.

Qua tháng chạp, có một đêm khuya lại xảy ra một lần Lâm Tuyết đi bệnh viện kiểm tra vào nửa đêm, nghe nói có điềm báo sinh non, Lương Bội Văn liền hung hăng phê bình cháu trai mình một chập, lại gọi Lưu Mỹ Quân vào bệnh viện, để cho em dâu nhìn cho kỹ, từ đó không cho ngủ chung với con sói háo sắc Lương Tuấn Đào kia nữa.

Cứ như vậy, khi vợ sắp chuyển dạ, thủ trưởng Lương bị buộc cuốn gói chạy tới trong thư phòng ngủ.

Anh liên tục bảo đảm, trước khi đứa nhỏ ra đời tuyệt đối sẽ không có ý đồ bất lương mới nữa, đáng tiếc người trong nhà đều như chim sợ nã không bao giờ tin tưởng anh nữa sau hai lần thấy máu.

Khi ngủ tới nửa đêm, Lương Tuấn Đào định trộm đạo lén chạy về phòng ngủ với vợ, phát hiện Lưu Mỹ Quân bố trí cho vú Trần ở trong phòng khách ngoài phòng ngủ gác đêm, có bất kỳ động tĩnh gì đều không gạt được.

Phòng ngủ không vào được, thủ trưởng Lương lại nghĩ biện pháp khác, buổi tối gọi điện thoại cho vợ, nói bụng anh không dễ chịu, để vợ đi qua xoa xoa cho anh, kết quả, anh trông mòn con mắt, cuối cùng chờ được một hộp tinh dầu hoặc hương chính hiệu, còn là lính cần vụ do Lưu Mỹ Quân sai đưa vào thư phòng cho anh đấy!

Tóm lại, trước khi Lâm Tuyết sinh con, anh đừng nghĩ tới dính ở bên cạnh cô! Thủ trưởng Lương qua một đoạn thời gian tu khổ hạnh y hệt cấm dục, cả đêm lẫn qua lộn lại, chỉ có thể dùng đầu ngón tay tính toán toán còn bao lâu mới kết thúc.

Cho dù khó nhai hơn nữa, anh cũng không dám đi qua đêm, mỗi tối về nhà ngủ, tạm thời có nhiệm vụ khẩn cấp thì gọi điện thoại cho vợ xin phép.

Không thể không nói Lâm Tuyết đánh châm dự phòng cho anh hết sức hữu hiệu, nếu như không phải sự kiện Bạch Tinh Tinh lần đó, bây giờ anh có thể đàn ông yên phận thủ thường như vậy hay không còn chưa biết.

Tổng thể mà nói, không khí gia đình rất hòa thuận, Lâm Tuyết sắp sinh, Lương Thiên Dật đã có thể bỏ gậy tự mình đi lại, chuyện vui liên tiếp, thái độ đối xử của Lưu Mỹ Quân với Lâm Tuyết cũng khá rất nhiều.

Tết âm lịch năm nay được chuẩn bị rất long trọng, rõ ràng vốn định song hỉ lâm môn. Ngày dự sinh của Lâm Tuyết là mồng một tháng giêng, chỉ có điều bình thường luôn kéo dài vài ngày, bất cứ lúc nào phải làm chuẩn bị cẩn thận, không thể khinh thường.

Còn thiếu mấy ngày nữa sẽ tới tết âm lịch, trong công ty đã nghỉ, Lâm Tuyết đã sớm không đi làm. Ở trong nhà trừ kiểm tra bài tập cho Mộng

Mộng, lại thêm chuẩn bị chút đồ nhỏ nhỏ gì đó cho đứa bé sắp ra đời, cũng không có chuyện gì khác có thể làm.

Ngày này Mã Đồng Đồng tới.

Từ đêm đó trong quán bar bắt gặp Mã Đồng Đồng và Lương Tuấn Đào cùng mua say, Lâm Tuyết chưa từng nhìn thấy cô ấy. Không biết bắt đầu từ khi nào, quan hệ giữa hai người trở nên xa cách, không có cảm giác bạn thân thân mật khăng khít không có gì giấu nhau.

Đây đều do đàn ông gây họa!

Lâm Tuyết cảm thấy đàn ông mới là họa thủy, ban đầu Thư Khả vì Mạc Sở Hàn mới phản bội cô, hiện giờ Mã Đồng Đồng vì Lưu Dương mà bắt đầu lạnh lùng cô.

“Gần đây như thế nào?” Khi Lâm Tuyết hỏi ra những lời này cũng hơi hối hận, vì đuôi chân mày đáy mắt Mã Đồng Đồng đều viết đầy không như ý. Vẻ u oán và buồn bức đó, là vẻ mặt của oán phụ điển hình mới có.

Mã Đồng Đồng đã từng hoạt bát cởi mở, thích nói thích cười, Mã Đồng Đồng bây giờ thay đổi hoàn toàn thành một người khác. Tình yêu khiến cho cô ấy hoàn toàn thay đổi, hôn nhân khiến cho cô ấy hoàn toàn cách biệt với vui vẻ, hôn nhân không tình yêu quả nhiên là phần mộ, không chỉ chôn tình yêu còn chôn thanh xuân và vui sướng.

Mã Đồng Đồng để Lâm Tuyết cho người lui xuống, lúc này mới về mặt uất ức nói với Lâm Tuyết: “Lâm Tuyết, tôi muốn ly hôn!”

Kết quả này không khiến cho Lâm Tuyết cảm thấy ngoài ý muốn, cuối cùng không có người phụ nữ nào thích tự làm khổ, không giữ lấy một hôn nhân không tình yêu.

Chỉ có điều, cô vẫn hỏi: “Làm sao vậy? Là Lưu Dương có người phụ nữ khác bên ngoài hả?”

“Anh ta không chỉ có người phụ nữ khác ở bên ngoài, còn...” Mã Đồng Đồng quả thật đau buồn cảm hận muốn chết, “Con đàn bà kia còn mang thai! Tôi rất hận anh ta! Anh ta biết rõ tôi thích đứa bé cỡ nào, chính là không chịu cho tôi một đứa bé, nhưng anh ta lại để cho người phụ nữ khác sinh con cho anh ta!”

“Cô tận mắt nhìn thấy sao?” Chuyện như vậy cần căn cứ sự thật, có phải Mã Đồng Đồng tin theo lời đồn không?

Mã Đồng Đồng lấy từ trong giỏ xách ra một phong thư bằng da trâu, trong phong thư này chứa một sấp hình dày, cô rút hình ra bỏ lên bàn, hơi ghen ngào: “Chính là người phụ nữ này! Nghe nói còn là sinh viên đại học, ỷ vào tuổi trẻ xinh đẹp liền đi quyến rũ Lưu Dương...”

Lâm Tuyết tùy ý liếc nhìn những bức hình kia, thấy đều là hình ảnh Lưu Dương với một cô gái trẻ, có ăn cơm chung, có cùng nhau chơi đùa, còn có hai người nắm tay vào nhà hàng Tây... Tóm lại, vừa nhìn chính là một đôi tình nhân đang yêu nhau tha thiết. Nhất là mấy tấm hình cuối, bụng cô gái kia nhô lên, hình như đang mang thai.

“Tôi không biết anh ta tìm được cô gái này ở đâu, dù sao hai người ở chung một chỗ đã lâu rồi, cô gái kia đã mang thai hơn bốn tháng...” Mã Đồng Đồng đưa tay che mặt, khóc không thành tiếng, “Anh ta mua biệt thự xe sang cho cô ta, cả ngày không về nhà, chỉ lêu lổng bên ngoài với cô ta! Lâm Tuyết, tôi nên làm như thế nào? Nên làm cái gì?”

Lâm Tuyết hoảng hốt, giật mình không chỉ bởi hành động việc làm của Lưu Dương, mà là... Cô gái trong hình kia rõ ràng chính là Bạch Tinh Tinh!

Mặc dù chỉ có duyên phận gặp mặt một lần, nhưng Lâm Tuyết vẫn còn nhớ mãi không quên dáng vẻ của cô ta. Cũng bởi vì Bạch Tinh Tinh này, cô và Lương Tuấn Đào suýt chút nữa đến mức độ ly dị, dĩ nhiên khắc sâu ấn tượng. Cũng bởi vì chuyện này, Bạch Tinh Tinh bị mất tư cách nữ diễn viên chính của bộ phim, lại không ngờ xoay người liền ngã vào trong ngực Lưu Dương, còn mang thai, tốc độ này thật nhanh.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 125: Cục Cưng Nhỏ 1

Theo độ cao bụng nhô lên của cô ta để tính, phải là sau khi cô ta bị mất tư cách nữ diễn viên chính rồi có quan hệ đặc biệt với Lưu Dương, nói cách khác chân trước Bạch Tinh Tinh bị Lương Tuấn Đào cự tuyệt, chân sau liền đạp lên chiếc thuyền Lưu Dương, phản ứng này thật sự rất nhanh.

Hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng khóc khê đê nén của Mã Đồng Đồng, cô ấy vùi đầu khóc nghẹn ngào, khổ sở nói không nên lời cái gì.

Lâm Tuyết ngược mắt, nói với cô ấy: “Đồng Đồng, đúng lúc suy tính vấn đề hôn nhân giữa cô và Lưu Dương rồi! Hai người còn chưa có con, đây có lẽ là việc tốt, đợi sau khi có con lại đối diện với mấy vấn đề này sự tình sẽ phức tạp hơn nhiều!”

Kết thúc hôn nhân với Lưu Dương, Mã Đồng Đồng không phải chưa từng cân nhắc, nhưng theo đuổi và kiên trì bao lâu là vì cái gì? Cô khóc không thành tiếng nói: “Tôi mới kết hôn chưa tới nửa năm...”

Có câu nói thà phá mười ngôi miếu cũng không nên phá hủy một hôn nhân, Lâm Tuyết cũng không tiện khuyên nữa, chỉ có thể nói: “Tự cô suy nghĩ một chút, hôn nhân với Lưu Dương có phải còn cần thiết duy trì tiếp không!”

Nếu Mã Đồng Đồng biết đáp án, cô cũng không cần tìm đến Lâm Tuyết khóc lóc kể lể. Một hồi lâu, cô lau sạch nước mắt: “Tôi muốn... Xem ý tứ của mẹ chồng!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Tăng thêm đường, bỏ ít muối, lại thêm tinh bột ướt, đảo nhiều chút, màu sắc đậm chút...”

Lương Tuấn Đào cuối cùng thêm chút bột năng vào thành ra một nồi nước sốt chua ngọt màu sắc phù hợp, đổ sườn vào đảo đều, chỉ nghe một loạt tiếng vang “Leng keng xoẹt xoẹt” tương tự với tiếng đập sắt, một đĩa sườn chua ngọt sắc hương vị đầy đủ cuối cùng đầy một bàn.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, anh cuối cùng làm ra một bàn thức ăn có thể đạt được, “Tần sư phụ, ngài nếm thử một chút, đạt tiêu chuẩn đi!”

Trên mặt đầu bếp mập mạp đứng ở bên cạnh chỉ đạo đầy vẻ bất đắc dĩ, nói cho anh biết: “Hay là thử trưởng tự nếm trước một chút đi!”

Thấy vẻ mặt của Tần sư phụ, Lương Tuấn Đào không khỏi lạnh một nửa, lần này lại có chỗ nào có vấn đề? Chẳng lẽ một bàn sườn xào chua ngọt sắc hương vị đầy đủ này vẫn không thể ăn? d1en d4nl 3q21y d0n

Đưa thìa gắp một miếng, bỏ vào trong miệng, nhai, dừng lại hai giây sau đó phun ra, “Phì!” Không khỏi nổi giận, “Rõ ràng ngài đứng ở đó nhìn thấy tôi lấy muối làm thành đường mà sao không nhắc nhở tôi?”

“Thủ trưởng.” Tần sư phụ nhỏ giọng nói thầm, “Tôi thấy ngài không quá thích hợp học nấu nướng, lần trước nhầm bột tiêu thành bột ngũ vị hương tới dùng, lần này lại coi muối thành đường tới dùng, luôn không phân rõ xì dầu, nước tương còn có tào vị yếu khác nhau như thế nào... Khi ngài làm cơm cũng không thể luôn luôn có người đứng bên cạnh giám sát được, như vậy còn không bằng trực tiếp để đầu bếp làm là được rồi!”

Lương Tuấn Đào hiểu được ý tứ trong lời nói của Tần sư phụ, dĩ nhiên bác bỏ toàn bộ thành tích anh lấy được trong khoảng thời gian này, không khỏi rất bất mãn, phản bác: “Cháo tôi nấu có mùi vị không tệ mà!”

“Ừm!” Tần sư phụ vội vàng rất tán thành, “Ngài chính là thích hợp làm vài món thức ăn không cho gia vị, nói ví dụ như nấu chút cháo đơn giản, chỉ cần không phải ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được thì người đều có thể làm được!”

Lỗ mũi thủ trưởng Lương cũng muốn xì khói, đây là đang khen anh hay đang chế nhạo anh! “Bà xã của tôi sẽ lập tức ở cữ, muốn tự tay nấu hai món ăn để cho cô ấy vui mừng, ngài hiểu chứ?”

“Oh!” Tần sư phụ tỏ vẻ hiểu rõ, “Như vậy đi, chờ khi thủ trưởng nấu thức ăn thì phái người qua đón tôi sang, tôi chỉ đạo ngài ở hiện trường được chứ?”

Hết cách rồi, có người say xe say tàu, có người say máy bay thấy máu là choáng, mà thủ trưởng Lương chính là choáng nặng, thấy gia vị phong phú liền hoa mắt, có thể xưng là “Đầu bếp vô năng” rồi!

Mà người như vậy cố tình nhất định tự tay nấu thức ăn, sau khi chính mắt thấy vô số hiện trường sản xuất thảm thiết vì người này, Tần sư phụ thật sự bày tỏ bất đắc dĩ với “Đồ đệ thủ trưởng” này!

Đáng thương cho vị thần bếp Tần sư phụ cao cấp nhất quân đội, chuyên nấu ăn cho thủ trưởng bọn họ, nếu không phải bị thủ trưởng Lương lấy uy quyền ra, thật sự muốn nhỏ giọng dặn dò thủ trưởng một câu – đi ra ngoài ngàn vạn lần đừng nói rằng tài nấu nướng của thủ trưởng là học theo tôi!

Tiểu Cao chạy tới, làm quân lễ với Lương Tuấn Đào đang bận rộn quanh nồi và bếp, nói: “Báo cáo thủ trưởng, quân đội triệu tập hội nghị khẩn cấp!”

Lương Tuấn Đào nghe vậy, mặt thoáng qua sáng sủa, nói: “Nhanh như vậy đã có tin tức!”

Khi Lương Tuấn Đào đi vào phòng họp, phần lớn lãnh đạo đều đến đông đủ, mặt khác Lãnh Trí Thần cũng ở đây.

Làm cán bộ tham mưu cao cấp trong quân đội và chính phủ, Lãnh Trí Thần thỉnh thoảng đụng phải Lương Tuấn Đào trong phòng họp, đều không để ý lẫn nhau, lần này hai người đối mặt, Lãnh Trí Thần lại chủ động gật đầu một cái với Lương Tuấn Đào tỏ vẻ thăm hỏi. Nếu đặt vào trước kia dĩ nhiên Lương Tuấn Đào không tuân theo, nhưng mà bởi vì Lâm Tuyết khuyên nhủ, anh cũng coi khúc mắc trong dĩ vãng trở nên phai nhạt. Mặc dù trên mặt không có nụ cười, nhưng cũng gật đầu về phía Lãnh Trí Thần, coi như đáp lễ!

Bùi Hồng Hiền vẫn phong cách đơn giản trước sau như một, vẻ mặt nghiêm túc nói đôi câu dạo đầu: “Năm mới sắp tới, trước tiên ở đây chúc cho các vị năm mới vui vẻ, cầu chúc năm mới bầu không khí mới, năm sau chúng ta tiếp tục đánh thắng trận!”

Sau khi một loạt tiếng vỗ tay kết thúc, mọi người nín thở yên lặng nghe hội nghị khẩn cấp cuối cùng của năm nay.

“Tin tình báo mới nhất từ Lưỡi liềm vàng gửi tới, kế hoạch diệt độc mới do sư trưởng Lương bố trí thành công vô cùng thuận lợi. Thạch Vũ có biểu hiện ưu tú đột xuất ở Lưỡi liềm vàng, bởi vì năm chắc máy bay chiến đấu, đã rất nỗ lực tương trợ trùm buôn thuốc phiện Isaac ở đó dưới sự đuổi giết của Mạc Sở Hàn, hai người kết nghĩa là anh em, giao tình rất tốt! Tất cả kế hoạch cũng đều phát triển theo phương hướng chúng ta dự trù, hơn nữa còn nhanh hơn còn hoàn mỹ hơn kế hoạch trong tưởng tượng của chúng ta!”

“Bốp bốp!” Một loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đại biểu cho nhiệt huyết và cảm xúc mãnh liệt của quân nhân. Tin tức thắng lợi vĩnh viễn đều khích lệ bọn họ hơn bất cứ chuyện gì, công chiếm được chinh phục được tất cả lực

lượng địch, hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, là mục đích theo đuổi không biết mệt mỏi của cả cuộc đời bọn họ.

“Hiện giờ mời mọi người tới đây, Bù mỗ tôi không chỉ đảm đương một con chim khách báo xuân, càng thêm yêu cầu mọi người bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đi vào chiến đấu, mọi người chuẩn bị xong chưa?”

“Luôn sẵn sàng!” Mọi người đồng loạt nắm quả đấm, một lần nữa hô to khẩu hiệu, “Chúng tôi chuẩn bị chiến đấu vì tổ quốc bất cứ lúc nào!”

Lương Tuấn Đào đánh hơi được mùi vị không tầm thường, anh cảm giác một cuộc ác chiến vượt qua sức tưởng tượng của anh sẽ bắt đầu.

Quả nhiên, tiếp theo Bù Hồng Hiên liền bắt đầu tuyên bố kế hoạch tác chiến: “Hành động diệt độc gánh nặng đường xa, vì bảo vệ hòa bình yên ổn Đông Nam Á, chúng ta giúp đỡ chính phủ định kỳ tiêu diệt độc, vây diệt và oanh tạc ổ độc triển khai quy mô lớn. Cách hành động oanh tạc ổ độc của chính phủ bốn nước liên thủ đã mười hai năm, hai khối u ác tính Tam giác vàng và Lưỡi liềm vàng này ở Đông Nam Á không thể trừ tận gốc lại bắt đầu nảy sinh lan tràn, có xu thế càng lúc càng điên cuồng!”

“Chúng ta nhất định phải nắm chặt máy bay chiến đấu, chậm nhất đến mùa hè sang năm, hoàn toàn thăm dò lai lịch của hai ổ độc lớn này, tốt nhất nhổ tận gốc! Khiến mảnh đất Đông Nam Á này xóa bỏ được không khí ngột ngạt, một lần nữa khôi phục bầu trời trong sáng!”

Lại một loạt tiếng vỗ tay, thật ra thì mọi người biết rõ trong lòng, không có ai có thể hoàn toàn trừ sạch hai khối u ác tính này, chỉ có điều thấy thế lực kia tung hoành phát triển được quá hung hãn, hành động quá hung hăng ngang ngược làm hư hỏng mặt mũi chính phủ, chính phủ vài quốc gia mới liên hiệp triển khai một trận không kích oanh tạc quy mô lớn, chỉ một trùm buôn thuốc phiện Hoắc Gia Tường cũng rất vinh hạnh được chính phủ vài quốc gia liệt vào đối tượng oanh tạc trọng điểm, nhưng đến

nay vẫn còn sống, vẫn vững vàng ở Vương vị trùm buôn thuốc phiện hạng nhất Đông Nam Á.

Không có ai có thể thăm dò được nơi ở của ông ta, hơn nữa trong quân đội vĩnh viễn đều không nhỗ hết ra được giới bộ và nội gian, mỗi một lần hành động đều không đáng được xưng là cực kỳ bí mật, đợi đến khi không quân chính phủ triển khai đến nơi, trùm ma túy chân chính đã sớm lên đi.

Chỉ có điều chỉ cần làm đủ chuẩn bị, không kích oanh tạc quy mô lớn vẫn có thể áp chế nguyên khí của trùm buôn thuốc phiện, tối thiểu trong vòng vài năm không cách nào hung hăng ngang ngược nữa, mà quân chính phủ muốn chính là hiệu quả này!

“Lương Tuấn Đào!” Bùi Hồng Hiên đột nhiên gọi.

Lương Tuấn Đào đang mất hồn vội vàng đứng nghiêm dậy, lên tiếng: “Có!”

“Đồng chí – phụ trách tổng tư lệnh hành động Lưỡi liềm vàng, có thể đảm nhiệm không?”

“Ra sức vì tổ quốc là vinh hạnh của tôi!” Dĩ nhiên, có thể tự tay diệt trừ Mạc Sở Hàn càng là chuyện anh tha thiết ước mơ.

“Rất tốt! Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, lần này đồng chí sẽ không còn lý do nửa đường rời khỏi hành động?”

“Sẽ không! Trừ phi tôi hy sinh, trừ phi san bằng tổ chức NT Lưỡi liềm vàng, nếu không, Lương Tuấn Đào tôi lấy huy hiệu trên quân hàm của mình mà thề, tuyệt đối không bỏ dở nửa chừng!” Giọng Lương Tuấn Đào sang sảng như chuông vàng, vang vang từng chữ, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào chắt vẩn.

“Cứ quyết định như vậy!” Bùi Hồng Hiên tỏ vẻ rất hài lòng, ông nhìn một vòng chung quanh bốn phía, tuyên bố, “Chậm nhất đến cuối mùa xuân sang năm, sớm nhất có lẽ chính là chưa tới một phút, tất cả quan quân và các chiến sĩ tham gia hành động, cũng chuẩn bị xong lên đường bất cứ lúc nào!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chỉ lát nữa phải qua giao thừa rồi, ai cũng không ngờ Lương Bội Văn lại mặt ủ mày chau trở lại nhà họ Lương, hơn nữa còn mang tới một tin tức thật sự không tốt.

“... Khi Đồng Đồng rùm beng lên, chị cũng không thể tin được, Lưu Dương đồ không có tiền đồ thế mà lại làm ra chuyện không bằng cầm thú như thế, còn la hét muốn ly hôn, chị đều bị bọn chúng làm cho tức chết rồi!” Sắc mặt Lương Bội Văn tái xanh, hiển nhiên giận đến không xong.

Lương Trọng Toàn hoảng hốt, một hồi lâu mới trầm ngâm nói: “Chuyện ly hôn nhất định không thể qua loa!”

“Đúng vậy, cử hành hôn lễ long trọng như vậy cho hai đứa bọn nó, toàn bộ Kinh thành không ai không biết, lúc này mới mấy ngày...” Lương Bội Văn hoang mang lo sợ, không biết nên làm như thế nào mới tốt, “Chị và Vận Ngô đều không quản được thằng nhóc ngu ngốc kia, nó lại không ở nhà, trốn ở ngoài, Trọng Toàn, chú nói nên làm như thế nào...!”

“Không thể ly hôn! Người phụ nữ kia... Cho cô ta một khoản tiền rồi đuổi đi, đứa bé trong bụng, có thể phá là tốt nhất, nếu như không chịu nhất định sinh ra...” Khuôn mặt già nua của Lương Trọng Toàn đỏ lên, không khỏi nhớ lại chuyện náo loạn của mình hồi trẻ, lời được một nửa lại nuốt lại.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61.2

“Ồ, có gì không thể nói?” Lưu Mỹ Quân cười lạnh nói, “Ông nói thẳng nếu như sinh ra thì ôm về nhà là được, để Đồng Đồng coi như con ruột mà nuôi! Không sao, đây cũng là gia phong của nhà họ Lương mấy người!”

Đây vốn là tâm bệnh của Lương Trọng Toàn, lúc này bị Lưu Mỹ Quân vạch trần ra trước mặt mọi người, nhất là trước mặt con dâu, không khỏi rất căm tức, “E ngại gia phong nhà họ Lương không tốt, sao lúc trước bà còn gả cho tôi? Tôi không ép buộc bà! Còn có... Lưu Dương là cháu của bà, nó họ Lưu không phải họ Lương, nên thừa nhận cũng là gia phong nhà họ Lưu bọn họ mới đúng!”

“A, con dâu còn ở bên cạnh, tôi quên để ý tới mặt mũi ông người làm cha chồng!” Mặc dù tính tình của Lưu Mỹ Quân cường thế, nhưng vẫn tương đối nhường nhịn chồng trầm mặc ít nói, bà chỉ đúng lúc nhắc nhở ông ta, mượn cơ hội chèn ép Lương Bội Văn, ai bảo chị chồng này luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng như vậy.

“Hừ!” Lương Trọng Toàn phất tay áo lên, xoay người liền sai bước đi.

Vốn định trở lại tìm em trai thương lượng một chút, lấy được kết quả như vậy, Lương Bội Văn lấy tay che bên hông, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Bác!” Lâm Tuyết nhìn ra vẻ mặt kỳ quái của bà, liền vội vàng đứng lên đỡ bà, ân cần hỏi, “Có phải không thoải mái không?”

“Không có việc gì!” Bà chỉ tức đến đau bao tử mà thôi! Hốc mắt Lương Bội Văn hơi đỏ lên, khẽ nghẹn ngào nói, “Lâm Tuyết, vì sao bác lại không có một con dâu như cháu?”

Lưu Mỹ Quân bĩu môi, không ngờ thứ duy nhất của bản thân khiến người chị chồng hậm mộ lại chính là cô con dâu mà bà vẫn không muốn nhìn nhiều.

“Bác.” Lâm Tuyết cũng không nói cái gì, chuyện như vậy có thể cưỡng cầu sao? “Đừng nghĩ nhiều, chuyện con cái tự có phúc của con cái, nếu như tình cảm của bọn họ hoàn toàn tan vỡ, miễn cưỡng ở chung một chỗ chỉ có khổ sở, còn không bằng... Thuận theo tự nhiên thì tốt hơn!”

“Ban đầu, nó và Đồng Đồng lén chạy đi lĩnh giấy chứng nhận, ngay cả thông báo cũng không báo cho bác và cha nó một tiếng, quả thật vô pháp vô thiên! Bác và cha nó vốn không đồng ý hôn sự này, nó quyết tâm nhất định cưới Đồng Đồng! Lại nói, nhìn cháu và Lương Tuấn Đào cưới chui còn có thể sống hạnh phúc như vậy, bác và cha nó thương lượng một chút, liền miễn cưỡng đồng ý!” Nhắc tới hôn sự qua loa này, Lương Bội Văn hồi hận không thôi, “Sớm biết nó không có kiên nhẫn như thế, khi đó không nên cử hành hôn lễ cho bọn nó!”

“Haizz, Lưu Dương quá không hiểu chuyện, còn không bằng Tuấn Đào!” Lưu Mỹ Quân thở dài, khuyên nhủ, “Chị cũng đừng khổ sở, việc đã đến nước này, hối hận cũng không có tác dụng! Cứ để cho thằng nhóc kia làm đi, đợi đến khi nó điên khùng chơi đủ ngán rồi, không chừng hai năm sẽ trở lại!”

Lương Bội Văn không lên tiếng, nhưng cũng không phản bác lại ý kiến của Lưu Mỹ Quân. Thật ra thì bà cũng nghĩ như vậy, nếu như thật sự không được, cứ để cho Lưu Dương chơi ở bên ngoài hai năm, chỉ có điều xem Đồng Đồng có chịu chờ nó hay không.

“Nếu Đồng Đồng vì vậy mà ly hôn với Lưu Dương, bác cũng sẽ không ngăn cản hai đứa tụi nó!” Lương Bội Văn vỗ vỗ tay Lâm Tuyết, ý bảo hiểu rõ ý tứ của cô, “Chỉ có điều cho dù hai đứa tụi nó ly hôn, bác cũng sẽ không đồng ý cho tiểu tam phá hư tình cảm vợ chồng của hai đứa tụi nó vào cửa!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi tối, Lâm Tuyết gọi điện thoại cho Mã Đồng Đồng, đối phương vẫn tắt máy, cô lại gọi số điện thoại nhà tới nhà họ Lưu, là người giúp việc nhận, nói Mã Đồng Đồng không ở nhà.

Lâm Tuyết hơi không yên, sợ cô ấy gặp chuyện không may, liền chia ra gọi số của mấy bạn học và bạn tốt quen biết Mã Đồng Đồng, đều nói không thấy bóng người. Cuối cùng Lâm Tuyết nghĩ ra biện pháp liên lạc với người thân duy nhất của Mã Đồng Đồng, người cha nhà giàu mới nổi của cô ấy.

“Tiểu Tuyết, cháu tìm Đồng Đồng?” Cha Mã vẫn là giọng nói lớn đó, “Bây giờ không phải nó đã tới nhà họ Lưu sao? Sau khi kết hôn bác không thường gặp nó!”

Cha Mã Đồng Đồng một mực bận rộn ngoại tình, sau khi khiến mẹ của cô ấy giận chết thì càng không thấy ở nhà, chẳng lẽ Mã Đồng Đồng sẽ có vận mệnh giống như mẹ cô ấy sao?

Mồng một tháng giêng, này truyền thống long trọng này, ai cũng không ngờ sinh mệnh mới chọn thời điểm này mà ra đời.

Hơn năm giờ sáng, Lâm Tuyết trong giấc mộng cũng cảm thấy đau bụng mơ hồ. Bởi vì Lương Tuấn Đào ngủ ở thư phòng, vú Trần ngủ ở ngoài, cô nhin một lát, sau đó cảm giác đau bụng chậm lại.

Đêm ngày hôm trước, nửa đêm cô đau bụng gọi người tới, nửa đêm Lương Tuấn Đào đưa cô tới bệnh viện, được báo lại còn chưa sinh. Bởi vì do lễ mừng năm mới, không thể làm gì khác hơn là đón cô về nhà.

Ngẫm lại đêm đó giày vò toi công, Lâm Tuyết nhịn không tiếp tục lên tiếng.

Trời sắp sáng rồi, chờ sau khi trời sáng nếu như vô cùng đau đớn lại đi bệnh viện!

Đau như vậy hơn nửa giờ, thân dưới Lâm Tuyết bắt đầu thấy đỏ. Lúc này cô mới hoảng hồn, vội vàng đứng dậy gọi vú Trần ngủ ở phòng ngoài.

Không chỉ Lâm Tuyết hoảng hồn, người cả nhà cũng hoảng hồn, xem ra sinh con không phân biệt được thời điểm, cho dù là lễ mừng năm mới hay ăn tết, cho dù là nổi gió hay trời mưa, đều không thể trở ngại bước chân đứa bé đến trên đời này.

Khó có được mừng một tháng giêng không tới đơn vị tập thể dự buổi sáng, Lương Tuấn Đào còn định ngủ nướng. Nghe nói vợ muốn sinh, toàn bộ buồn ngủ đều bị hoảng hốt không còn bóng dáng.

Hỏa tốc đứng dậy, lấy tốc độ chiến đấu khẩn cấp ôm Lâm Tuyết xuống lầu, Lưu Mỹ Quân vội vàng kêu vú Trần cùng nhau chuẩn bị đồ cho đứa bé ra đời.

Lương Tuấn Đào không kịp đợi bọn họ, trước lái xe đưa Lâm Tuyết đi bệnh viện, vừa lái xe lại vừa gọi điện thoại cho bác, khẩn cấp thông báo bác sỹ chuẩn bị đỡ đẻ, đồng thời thông báo bác sỹ khoa phụ sản hỏa tốc đến bệnh viện.

Mùng một đầu năm, bác sỹ lưu lại trực không thể nghỉ ngơi đều có vài nhân vật có cũng như không, hơi có một chút bối cảnh và bản lĩnh đều sẽ

không bố trí trực ban ngày này, cho nên đội ngũ bác sỹ điều trị ở bệnh viện có thể nghĩ.

Hai tay anh nắm chặt tay lái, chưa bao giờ lái xe khẩn trương giống như giờ phút này, hết cách rồi, ai bảo người ta là lần đầu tiên làm cha!

Con trai à, sao con cố tình chọn ra đời vào mùng một tháng giêng chứ? Xem ra con có thể tới hung hăng không hề thương lượng nhiệt tình vượt qua, không kém cạnh cha con chút nào!

“Đừng khẩn trương, em cảm giác khá hơn một chút, giống như không đau như vậy nữa rồi!” Lâm Tuyết xong một lần đau bụng sinh, nở nụ cười yếu đuối với người đàn ông đang tập trung tinh lực cao độ lái xe ở bên cạnh, an ủi anh, “Lái xe chậm một chút, lát nữa...”

Còn chưa dứt lời, cô chỉ cảm giác thân dưới tràn ra một chất lỏng ấm áp, liên tục không ngừng, giống như đi tiểu, “A!” Cô la hoảng lên.

Xe đang kịch liệt lao nhanh hơi lắc lư, Lương Tuấn Đào cắn răng chịu đựng không dừng xe, anh khàn giọng kêu: “Kiên trì một lúc nữa, năm phút... Không, ba phút sẽ đến!”

“Không phải!” Lâm Tuyết kinh hoảng chưa tỉnh hồn lại kiểm tra một chút, vừa khở sở rên rỉ lên, “Vỡ nước ối...”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bởi vì kỹ thuật lái xe vô cùng lạ thường của thủ trưởng Lương không ai có thể sánh bằng, cho nên lúc anh ôm Lâm Tuyết xuống xe, chỉ có mấy y tá còn buồn ngủ ra đón.

Mùng một đầu năm, trực đêm gần như đều đang ngủ, mới vừa bị một cuộc điện thoại làm giật mình tỉnh lại, sau khi bọn họ rời giường còn không

để ý tới rửa mặt, vừa rồi ren một trận, thay đồng phục làm việc, liền nhận được tin tức nói xe đã tới.

Chuyện này, không khỏi quá nhanh đi! Dĩ nhiên, tất cả chỉ là mới bắt đầu, chuyện làm cho người ta mở rộng tầm mắt vẫn còn ở phía sau.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết chạy như bay tiến lên bậc cầu thang vọt vào sảnh chính, kêu: “Bác sỹ đâu? Bác sỹ ở đâu?”

Mấy y tá nhỏ chạy theo phía sau thở không ra, bị người đàn ông nóng nảy giống như con sư tử mạnh mẽ dọa sợ đến thay đổi sắc mặt, lắp bắp nói: “Ở đây, trong phòng sinh!”

Để tiện cho phụ nữ có thai, khoa phụ sản thường được bố trí ở tầng hai, không đợi thang máy, Lương Tuấn Đào trực tiếp ôm Lâm Tuyết chạy cầu thang bộ.

Cô ở trong ngực anh đau đến ngũ quan vụn vụn, trước mắt từng hồi biến thành màu đen. Đau bụng sinh khiến cho cô không nén được gào thét, móng tay nhéo thật sâu vào trong cánh tay anh, đến mức máu tươi đầm đìa vẫn hồn nhiên không phát hiện ra.

Lương Tuấn Đào càng không cảm thấy đau, tim của anh sắp đau đến bể nát. Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ khổ sở như vậy của cô, giống như còn đau đớn hơn phạm nhân bị hình phạt tàn khốc chích điện gấp trăm lần, khiến cho anh không nhận được muốn thay cô chịu đựng đau đớn đến xé rách đến khắc sâu đó.

“Em nhất định phải chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, nhịn thêm chút nữa...” Anh không biết mình đang nói với cô những thứ gì, chỉ có cảm giác mình sắp bị khổ sở này hành hạ đến hồng mắt.

Xuyên qua hành lang thật dài, anh ôm cô chạy vào phòng sinh, bác sỹ trực ban nơi đó mới vừa mặc đồ vô khuẩn vào, thấy sản phụ đã được ôm

tới, hơi giật mình, liền chỉ vào giường sinh nói với người đàn ông đầu đầy mồ hôi, “Để ở đó đi!”

“A...” Lâm Tuyết nằm trên giường sinh đau đến trời đất mù mịt, đôi mắt đầm lệ bay tán loạn, “Tuấn Đào, em đau quá!”

Lương Tuấn Đào nắm chặt tay thon của cô, vô cùng hy vọng mãnh liệt có thể thay thế cô chịu đựng khổ sở này, đáng tiếc, ngay cả anh cũng không thể nào chia sẻ đau đớn của cô, “Bác sỹ, cô mau tới đây, nhanh chóng ngừng đau cho cô ấy!”

Vội vội vàng vàng đeo bao tay da vô khuẩn lên, nữ bác sỹ trực coi như tay chân nhanh nhẩu bước nhanh tới, liếc nhìn phản ứng của Lâm Tuyết, quở trách trừng mắt nhìn người đàn ông trên trán đã nổi lên gân xanh, nói: “Phụ nữ nào sinh con mà không đau? Chuyện bé xé ra to!”

“Mày con mẹ nó có thái độ gì!” Thủ trưởng Lương ngang ngược không sợ gì đâu chịu nổi trách móc như vậy? Anh ngay lập tức chỉ vào lỗ mũi nữ bác sỹ đó, mắng, “Cô chờ đó!”

“Ôi, anh đây là có thái độ gì? Coi bệnh viện là do nhà anh mở hả?” Nữ bác sỹ có lẽ chưa từng gặp người thân bệnh nhân ngang ngược như vậy, không khỏi tức giận, “Mau tránh ra, tôi phải đỡ đẻ cho sản phụ rồi!”

“Cô đỡ đẻ? Được không?” Lương Tuấn Đào hoài nghi trừng mắt nhìn cô ta, ra lệnh, “Chờ chuyên gia phụ khoa tới rồi lại sinh!”

“Sao tôi lại không được?” Nữ bác sỹ đưa tay đẩy anh ra, “Anh đi chờ chuyên gia phụ khoa đi, vợ của anh không kịp đợi!”

Cứ như vậy, thủ trưởng Lương bị vô tình xua đuổi sang bên cạnh, nữ bác sỹ làm kiểm tra trước sinh sản cho Lâm Tuyết, mới vừa bắt đầu siêu âm, liền hoảng hốt kêu lên: “Trời ạ! Đầu thai nhi đã đi vào sản đạo * rồi!”

(*) sản đạo: đường thai nhi từ trong bụng mẹ ra ngoài

Lương Tuấn Đào hoảng hốt vội vàng chạy tới, một phát túm lấy tay thon ướm mồ hôi của Lâm Tuyết, an ủi: “Đừng sợ... Sẽ thuận lợi!”

Đã qua một trận đau, Lâm Tuyết thả lỏng, liền nghe thấy bác sỹ kêu: “Thấy đầu, dùng sức!”

Thấy đầu của đứa bé rồi hả? Nhanh như vậy sao? Lâm Tuyết hoảng loạn lên, cô còn tưởng rằng đau khổ như tê tâm liệt phế này vẫn còn tiếp tục, cho đến ba ngày ba đêm.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 127: Cục Cứng Nhỏ 3

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong số mạng của cô làm nhiều điều sai trái, cho tới bây giờ đều gặp ghềnh nhấp nhô, chuyện gì cũng không thuận lợi mà trôi qua! Ngay cả cộc hôn nhân hạnh phúc này cũng sau khi cô chết một lần mới ngẫu nhiên trùng hợp gặp được ở ngã rẽ! Cô cho rằng, lần sinh sản này sẽ một lần nữa giày vò mất nửa cái mạng của cô, chẳng lẽ đây phải kết thúc sao?

Siết thật chặt bàn tay của Lương Tuấn Đào, muốn hấp thu lòng tin và lực lượng từ chỗ anh! Nhưng mà, cô cảm thấy anh run rẩy còn lợi hại hơn cô, giống như còn khẩn trương hơn cô.

Run run hôn lên thái dương ẩm ướt mồ hôi của cô, anh càng không ngừng an ủi cô cũng đang an ủi mình, lẩm bẩm dịu dàng: “Đừng sợ, bảo bối của chúng ta sẽ gặp mặt chúng ta, em nhất định phải chịu đựng! Anh sẽ vẫn cùng với em, sẽ không rời đi!”

Sau khi Lương Tuấn Đào tới bệnh viện được mười lăm phút, tiếp theo Lương Bội Văn cũng chạy ô tô tới, đợi bà thay xong đồ vô khuẩn đi vào phòng sinh, liền nghe thấy nữ bác sỹ trực ở đó kêu lên: “Nhanh, lại dùng sức!”

Hoảng hốt, bà gần như chạy vội tới, vừa đúng mắt thấy quá trình đưa bé ra đời.

“Sao lại nhanh như vậy?” Bà hoảng hốt nói. Cách thời gian Lương Tuấn Đào gọi điện thoại mới có nửa tiếng! Chuyên gia phụ khoa còn chưa tới!

“Rất thuận lợi! Khi sản phụ tới phòng sinh, đầu thai nhi đã đi vào sản đạo!” Nữ bác sỹ trực như không có chuyện gì cười nói, “Tôi đã từng thấy quá trình sinh nhanh nhất chỉ có nửa giờ, cô ấy còn không nhanh bằng sản phụ đó!”

Chuyện đỡ đẻ nghiêm túc như vậy mà cô ta còn dám nói đùa? Nếu như đặt vào trước kia thủ trưởng Lương đã sớm một tiếng quát tới, nhưng thái độ tự tin của nữ bác sỹ trực kia trấn áp được anh.

Đúng vậy! Khi đứa bé muốn ra đời, không thể nào đặc biệt chờ chuyên gia phụ khoa đó, anh lại không biết cô ta!

Lặng lẽ lau mồ hôi một phút, thủ trưởng Lương quyết định về sau sẽ không mê tín nói cái gọi là chuyên gia gì nữa!

Hơn bốn mươi phút sau, chuyên gia phụ khoa tới trễ, dáng vẻ cũng rất nhếch nhác vội vàng. Bởi vì bà trở về nhà tổ ở ngoại ô đón lễ mừng năm mới, đây là đặc biệt chạy như bay tới, mới vừa vào phòng sinh đã nghe tiếng khóc vang dội của trẻ nít. dieendaanleequuydonn

Đã sinh! Chuyên gia phụ khoa đi tới, nhìn tình huống Lâm Tuyết một chút, lại kiểm tra đứa bé mới sinh ra, tuyên bố mẹ tròn con vuông.

Y tá đọc cân nặng đứa trẻ, đeo số lên chân đứa bé, mặc quần áo bệnh viện đặc biệt chuẩn bị riêng cho đứa bé, đặt trong khăn quấn trẻ con chuyên dụng của bệnh viện, đưa vào trong lòng Lâm Tuyết.

“Đứa bé thật đẹp, thật đúng là tiểu soái ca!” Y tá cười hì hì nói.

Lâm Tuyết mới vừa sinh xong rất mệt mỏi, cô đưa mắt nhìn đứa bé bên cạnh, thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng quả dấm, nhăn nhúm.

Bởi vì mẹ sinh con khổ cực, cho nên y tá bình thường ôm đứa bé đỡ đẻ xong cho mẹ nhìn trước, chỉ có điều điều này cũng không làm trở ngại Lương Tuấn Đào cúi người xuống cùng nhau quan sát đứa bé.

“Vật nhỏ, vì sinh con, mẹ con gặp bao nhiêu tội!” Lương Tuấn Đào yêu thương chìa đầu ngón tay ra trêu chọc gò má mềm mại nhỏ nhắn của đứa bé.

Đứa bé còn tưởng là nụ hoa mẹ, theo bản năng mở to cái miệng nhỏ nhắn tìm kiếm khắp nơi, muốn mút.

“Tuấn Đào.” Lâm Tuyết yếu ớt gọi.

“Anh ở đây! Vợ gọi anh có gì cản dận?” Lương Tuấn Đào vội vàng cúi đầu gần bên vành tai cô, ân cần hỏi.

Lâm Tuyết do do dự dự, nói: “Tại sao em có cảm giác... Con thật xấu!”

“...” Lương Tuấn Đào trợn to mắt sáng, quan sát tỉ mỉ con trai mình.

“Bé rất đẹp!” Y tá phản đối kêu lên, “Có phải thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm của bé không? Đây là vì vừa mới sinh ra, bé sẽ càng ngày càng xinh đẹp!”

Thật sao? Hay đây là an ủi cô? Chỉ có điều Lâm Tuyết cũng không quan tâm, chỉ cần là đứa bé của bọn họ, cho dù xấu xí một chút cũng không sao!

Y tá ôm lấy đứa bé, nói: “Người nhà của hai người đã chờ bên ngoài rất lâu, ôm đứa bé ra ngoài cho bọn họ nhìn một chút đi!”

Bên ngoài không chỉ có người trong nhà, còn chen đầy người nghe hỏi cố ý tới chúc mừng!

Thấy y tá nhỏ ôm đứa bé ra ngoài, hỏi ai là người nhà, Lưu Mỹ Quân nhanh chóng xông lên đầu tiên, không thể tin hỏi: “Nhanh như vậy đã sinh ra?”

Quá thuận lợi, trước sau vẫn chưa tới một canh giờ! Bà chỉ vào một đồng hồ quần áo nhỏ và khăn quần chuẩn bị cho trẻ sơ sinh ở trong tay vú Trần, còn nói: “Những thứ này... Cũng không dùng tới!”

“Quần áo và khăn quần mà bệnh viện chúng tôi chuẩn bị cho trẻ sơ sinh đều có chất lượng tốt, xin yên tâm!” Y tá nhỏ đặt đứa bé vào trong ngực Lưu Mỹ Quân, bởi vì bà là bà nội đứa nhỏ.

“Loẹt xoẹt!” Tất cả mọi người không nhìn được dời bước tới đây, tranh nhau nhìn khuôn mặt chủ nhân nhỏ thế hệ mới của nhà họ Lương.

Lưu Mỹ Quân thấy rành rành, vội vàng xoa tay ý bảo nói: “Đứa bé quá nhỏ, không thể thấy nhiều người, sẽ hù dọa đến thằng bé!” Thật ra thì bà sợ nhiều người nhiều miệng, lỡ như lây vi khuẩn cho cháu nội bảo bối của bà sẽ không tốt.

Rất nhanh, Lâm Tuyết được đẩy ra khỏi phòng sinh, đẩy tới phòng bệnh cao cấp chuyên cho sản phụ. Tay Lương Tuấn Đào thủy chung luôn dưới chân nắm chặt tay của cô, như hình với bóng làm bạn với cô.

“Vợ của tôi cần nghỉ ngơi, tạm thời xin lỗi không tiếp được!” Lương Tuấn Đào xoa tay với tất cả những người đến thăm coi, cũng không hề rời vợ đi xã giao hàn huyên. Anh biết vào giờ phút này cô cần anh, cho nên, trên đời dù là bất kỳ ai bất kỳ chuyện gì cũng không thể khiến cho anh buông tay thon của vợ yêu ra, thậm chí bao gồm cả con trai mới sinh ra của anh!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Tuyết ngủ mê man suốt năm, sáu tiếng, đợi đến khi cô tỉnh lại, thấy Lương Tuấn Đào nằm ngủ bên cạnh cô, bàn tay thủy chung nắm chặt tay mềm của cô, không hề rời đi dù trong chốc lát.

Lòng hoảng loạn không khỏi yên ổn lại, cô dịu dàng cười một tiếng, khuôn mặt theo thói quen hướng tới lồng ngực cứng như sắt của anh. Không đúng, cô đột nhiên phát hiện ra một chuyện quan trọng...

“Tuấn Đào!” Lâm Tuyết cả kinh kêu lên.

Lương Tuấn Đào rầm rì đột nhiên mở lớn hai mắt, gần như lập tức ngồi dậy, ôm cô vào trong ngực, an ủi: “Vợ đừng sợ, anh ở đây!”

“Cục cưng của chúng ta đâu?” Lâm Tuyết nhìn chung quanh phòng một lần cũng không nhìn thấy bóng dáng của cục cưng, cũng không nhìn thấy đồ như giường con nít. die nda nle equ ydo nn

Ngây ngốc, Lương Tuấn Đào mới nhỏ giọng cười lên, giễu cợt nói: “Em ngủ quá sâu, bị trộm rồi!”

Lâm Tuyết thấy dáng vẻ của anh cũng biết không có việc gì, lúc này mới chậm rãi yên tâm, trừng mắt nhìn anh, sẵn giọng: “Sao anh không bị người trộm đi?”

“A, em một mực siết chặt anh, người ta trộm như thế nào!” Người nào đó lại bắt đầu tự luyện rồi, “Xem ra ở trong lòng em anh còn quan trọng hơn con trai!”

Trong đầu xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, giả bộ đáng thương. Lâm Tuyết nhúu đôi mày thanh tú, bấm người đàn ông bên cạnh một cái, ra lệnh: “Đi ôm đứa bé đến cho em nhìn một chút!”

“Dạ, tuân lệnh!” Lương Tuấn Đào đau lòng vợ, sợ tiếng khóc của đứa bé náo loạn tới cô, nên để cho y tá ôm vào phòng trẻ đơn độc phía ngoài.

Anh đứng dậy chỉnh lại quần áo, đi ra ngoài cửa, chỉ trong thời gian chốc lát, chẳng những có y tá ôm cục cưng tới, còn loẹt quẹt tiến vào một đám người.

Những người này đã sớm chờ bên ngoài, lúc này nghe nói Lâm Tuyết tinh, cũng đi vào dò xem.

Lương Bội Văn mặc đồng phục quân y, mang quân hàm đại tá bốn sao trên vai. Nữ binh có thể ngồi vào vị trí này như bà ít lại càng ít, vì quân đội, vì chiến công, kết hôn nhiều năm bà không muốn có con. Tuổi đã hơn ba mươi mới sinh Lưu Dương, còn nhỏ hơn cháu của bà nửa tuổi.

Nhìn Lâm Tuyết đã sinh một cục cưng nhỏ đáng yêu, bà mừng rỡ lại trông thấy mà thèm, dĩ nhiên hết sức hy vọng con dâu của mình cũng mau chóng mang thai, nhưng bây giờ Mã Đồng Đồng đang náo loạn đòi ly hôn với Lưu Dương, có thể nghĩ tới tâm tình của bà.

“Cục cưng nhỏ, cuối cùng có thể gặp được mẹ của con rồi!” Bụng Hà Hiếu Man to đùng, mắt thấy cũng sắp muốn sinh, nếu như không phải vậy, cô nhất định không thể không cướp lấy ôm đứa bé.

Lâm Tuyết vội ngồi dậy, trước tiên mỉm cười chào hỏi từng người với những người lớn trước mặt, sau đó nói với Hà Hiếu Man: “Này, bà bầu, cũng sắp sinh rồi, không ở trong nhà yên ổn đợi, chạy loạn khắp nơi làm gì?”

“Bà tốt đấy, vừa mới sinh đứa bé liền giấu cột tôi là bà bầu!” Hà Hiếu Man giận đến không xong, cố tình lại hết cách với Lâm Tuyết rồi, ai bảo cô trẻ hơn người ta vài ngày như vậy! “Tôi tới thăm con trai nuôi của tôi, ai dám có ý kiến!”

Mặc dù hết sức hy vọng có thể làm thông gia nam nữ với Lâm Tuyết, đáng tiếc bụng lại không có tiền đồ, thai này... Cũng là nam!

Cô thích con gái đến muốn chết, bởi vì siêu âm thai nhi ra con trai, cô tức giận đến mấy ngày không để ý tới Lân Bân, làm hại những ngày qua Lân Bân vẫn luôn khẩn trương, không biết nên như thế nào để khiến vợ yêu vui lòng mới được.

Khó khăn lắm mới biết rõ được nguyên nhân cô không vui, thề son sắt bảo đảm bên tai cô, thai tiếp theo nhất định là con gái!

Hừ, cô tin anh mới là lạ!

“Được, không có ý kiến!” Lâm Tuyết vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, nói, “Tới đây, tới lượt tôi xem con trai nuôi của tôi rồi!”

Hà Hiếu Man đi tới ngồi xuống, Lâm Tuyết đưa tay sờ bụng bự của cô ấy, sờ nữa lại sờ xuống cái bụng teo lại của mình, thở dài nói: “Thật thần kỳ! Bản thân tôi vẫn không thể tin được mình đã sinh!”

“Đáng đánh đòn, bà cố ý nhìn tôi mà thêm!”

Khi Lâm Tuyết ngủ mê man, mọi người đã thăm đứa bé, lúc này tụ tập tới đây, thăm hỏi thân thể Lâm Tuyết như thế nào v.v...

Những người này đều là nữ quyền, đa số là quan phu nhân có giao tình thâm hậu với nhà họ Lương, lúc này dĩ nhiên không thể thiếu đủ loại nịnh nọt và ca ngợi.

Lâm Tuyết phát hiện, đứa bé thật sự trở nên đẹp. Không có dáng vẻ nhả nhúm giống như lúc mới sinh, khuôn mặt kia đã trắng nõn giống như trứng gà mới lột vỏ, một đôi mắt to tròn vo đen như mực, không hề sợ hãi quan sát chung quanh, giống như tràn ngập tò mò với tất cả.

“Cực cứng nhỏ!” Lâm Tuyết cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của đứa bé, ngửi được mùi thơm đặc biệt trên người đứa bé.

Đứa bé một lần nữa mở to miệng nhỏ, tìm kiếm nụ hoa mẹ khắp nơi, bé cũng ngửi được mùi vị của mẹ.

“Ồ, đứa bé muốn bú sữa!” Không biết ai kêu to.

Lâm Tuyết giật mình, lập tức nảy sinh tình thương nồng đậm của mẹ, cô thoáng quay lưng đi, cời váy ra, để đứa bé bú sữa.

“Vợ!” Lương Tuấn Đào vội vàng ngăn cản, anh nghiêm mặt nói, “Đã mời bà vú, sữa đầy đủ, em không cần cho con ăn, nó vừa ăn no rồi!”

Giống như không nghe thấy lời anh, Lâm Tuyết ôm đứa bé không xoay người lại.

Lương Bội Văn cũng mở miệng khuyên nhủ: “Nuôi con bằng sữa mẹ sẽ rất khổ cực, lại không có lợi cho khôi phục sau khi sinh của cháu, vẫn giao cho bà vú chăm sóc! Yên tâm, bọn họ rất chuyên nghiệp, hơn nữa cũng đã làm kiểm tra sức khỏe theo trình tự tiêu chuẩn, vô cùng khỏe mạnh!”

Hà Hiếu Man nói: “Hạo Hạo cũng do bà vú mang, tôi... Phải làm việc, không có cách nào cho thằng bé bú sữa!”

Giống vậy, Lâm Tuyết là nữ quân nhân sĩ quan quân đội, nếu cô muốn sớm ngày trở lại quân đội, cũng không có cách nào cho đứa bé bú sữa.

“Cực cứng do tôi sinh!” Đối mặt với ý kiến của mọi người, Lâm Tuyết lên tiếng, giọng của cô rất nhẹ, cũng rất kiên quyết: “Tôi muốn để cho đứa bé ăn sữa của tôi!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 128: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc

Nếu Lâm Tuyết kiên trì, mọi người cũng không tiện miễn cưỡng cô nữa.

Sức lực của cục cưng rất đủ, mút khiến cho cô tê tê dại dại đến đau, chỉ có điều cô rất hưởng thụ cảm giác này. Trong ngực có sinh mệnh nhỏ, bé linh hoạt đáng yêu như thế, khiến cho cô có cảm giác rất thành tựu!

Tiếng huyên náo bên cạnh giống như cũng nhỏ đi, ánh mặt trời sáng ngời sau trưa rơi vào từ cửa sổ sát đất, cô ôm cục cưng ngồi trong vầng sáng, vô cùng hạnh phúc.

Rốt cuộc, đứa bé thỏa mãn chớp chớp miệng nhỏ, nhả nụ hoa ra, dựa vào lồng ngực ấm áp thơm ngát của mẹ, nhắm mắt lại ngọt ngào ngủ thiếp đi. Ở trong lòng mẹ đứa bé hạnh phúc nhất!

“Cục cưng ngủ, giao thẳng bé cho bác, cháu mau nghỉ ngơi một lát!” Lương Bội Văn ôm lấy đứa bé từ trong ngực Lâm Tuyết, vỗ nhẹ nhẹ, càng nhìn càng thích.

Lưu Mỹ Quân vội vàng đứng lên đi tới, nói: “Để cho em ôm một lát đi!”

“Chị ôm một lát, em làm bà nội sau này sẽ có ngày ôm nó!” Lương Bội Văn không nỡ buông tay.

“Nếu thích cháu trai nhỏ như vậy, vậy để con dâu chị nhanh chóng sinh một đứa! Đúng rồi, gần đây Lưu Dương như thế nào? Chịu về nhà không?”

“...” Lương Bội Văn buồn bực một trận, đồng thời hơi cảm thấy phiền vì Lưu Mỹ Quân nhắc tới chuyện này vào lúc này.

Những quan phu nhân kia nhìn đứa bé, đều rồi rít để lại quà tặng, có khóa vàng nhỏ, có bạc đúc hình rồng, còn có đủ loại đồ ngọc, đều là vật biểu tượng cho cực cương, tràn đầy một bàn.

“Này, quà tặng cô mang cho con trai tôi đâu!” Lương Tuấn Đào không hề khách khí hỏi Hà Hiếu Man.

“Hứ, nào có ai như anh vậy, trực tiếp mở miệng yêu cầu! Lương lão nhị, nhớ - dè dặt là đức tính tốt đẹp!” Hà Hiếu Man đã quen cãi vã với anh, nào chịu nhún nhường.

“Gia cũng không biết cái gọi là dè dặt!” Dè dặt cái rắm! Anh mà dè dặt, hiện giờ vợ đã sớm chạy! Lấy đâu ra con trai?

Lâm Tuyết che miệng cười, cô không khỏi nghĩ, nếu như Lương Tuấn Đào cưới một người phụ nữ như Hà Hiếu Man, chẳng phải ngày ngày cãi vã.

Những quan phu nhân kia ngồi chốc lát, biết Lâm Tuyết cần nghỉ ngơi, không quấy rầy nhiều, đều rồi rít đứng dậy cáo từ.

Lương Bội Văn ôm đứa bé, cùng đi ra ngoài với Lưu Mỹ Quân, trong phòng chỉ còn lại Hà Hiếu Man.

Lúc này Hà Hiếu Man mới lấy quà tặng ra, lại là một đồng hồ lớn, một nhà ba người đều có phần.

Hai miếng đá Điền Hoàng điêu khắc hình con dấu, theo thứ tự là của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, một miếng ngọc kê huyết điêu khắc hình Quan Âm là đưa cho đứa bé.

(*) Đá Điền Hoàng: một loại đá có màu vàng đất nên được gọi là Điền Hoàng, có nguồn gốc từ tỉnh Phúc Châu, thường được dùng để khắc con dấu hoặc làm đồ thủ công mỹ nghệ.

“Quan Âm do Lãnh Bân khắc, con dấu của hai người là do anh cả tôi đưa!” Hà Hiếu Man giải thích.

Lãnh Bân đưa đồ cho đứa bé không có gì lạ, không ngờ Lãnh Trí Thần cũng thêm một phần khiến cho Lương Tuấn Đào có cảm giác ngoài ý muốn. Nghĩ đến chắc là chuyện ngày đó khiến Lãnh Trí Thần có ấn tượng với Lâm Tuyết, cảm ơn cô hóa giải ngăn cách nhiều năm giữa Lãnh Trí Thần và anh, mới khắc con dấu làm vật tạ lễ đi!

“Anh cả tôi điêu khắc con dấu là tuyệt nhất, ngay cả ông nội cũng khen không dứt miệng! Anh cả nói, cục cưng sinh năm rồng, đợi tìm được ngọc tốt, sẽ điêu khắc cho mấy đứa nhỏ một miếng ngọc hình rồng!”

Lãnh Trí Thần điêu khắc đã đạt tới đỉnh cao, hoàn toàn là chân truyền của Lãnh Lệnh Huy, ngay cả Lãnh Bân cũng theo không kịp. Thường thức hai con dấu bằng đá Điền Hoàng kia, Lâm Tuyết chặc chặc lấy làm kỳ.

“Được! Thay tôi cảm ơn nhã ý của anh cô, tôi ở đây chờ miếng ngọc hình rồng của anh cô!” Lương Tuấn Đào không hề khách khí hẹn trước phần kia cũng nhận.

Y tá đưa bữa ăn dinh dưỡng tới, bưng lên trên bàn đồ ăn có thể gấp lại đưa tới trước giường, tiện cho sản phụ nằm trên giường dùng cơm. Lâm Tuyết ngửi được mùi thơm thức ăn mới tỉnh ra mình đã sớm quá đói bụng.

“Này, Lãnh Bân kêu cô về nhà ăn cơm!” Lương Tuấn Đào thu hồi quà tặng, nói với Hà Hiếu Man.

“Biến, không nhìn xem mấy giờ rồi? Nhà anh còn chưa ăn cơm?” Hà Hiếu Man tức giận lườm anh ta một cái, “Vợ của anh ăn cơm, tôi lại không giành với cô ấy, đuổi tôi đi làm cái gì?”

Lâm Tuyết ăn bữa ăn dinh dưỡng, nghe hai người cãi vã, coi như phối nhạc.

Vậy mà Lương Tuấn Đào cũng cầm đũa lên ăn chung với cô, thì ra anh cũng chưa ăn cơm. Vì sợ sau khi cô tỉnh lại không nhìn thấy anh sẽ thất vọng, trừ đi toilet một lần ra, anh vẫn không rời khỏi phòng ngủ. Hà Hiếu Man nhìn những thức ăn phong phú kia, đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền ngẩng đầu ánh mắt cổ quái quan sát Lương Tuấn Đào mấy lần.

“Làm gì mà cứ nhìn tôi chăm chăm vậy? Cẩn thận vợ tôi ghen!” Lương Tuấn Đào liếc mắt liếc cô ấy một cái, chế nhạo nói.

“Bớt chảnh chọe đi.” Hà Hiếu Man hỏi anh, “Tôi nghe a Bân nói, gần đây anh một mực theo đầu bếp huy chương vàng Tần sư phụ học tài nấu nướng, học được như thế nào?”

Lâm Tuyết nghe xong lời này, rất ngoài ý muốn. Hôm đó từng uống cháo gà xé sợi do anh nấu cho cô, vốn tưởng rằng chỉ là ý nghĩ nông nổi nhất thời của anh, không ngờ anh một mực học.

“Khụ.” Cũng bởi vì Lâm Tuyết luôn hâm mộ Lãnh Bân có một tay làm thức ăn ngon, Lương Tuấn Đào muốn đi học nấu nướng, đáng tiếc thiên phú miễn cưỡng không tới. Dĩ nhiên, ngay trước mặt Hà Hiếu Man, anh vẫn gượng chống, “Hoàn hảo!”

Hà Hiếu Man không khỏi thở dài nói với Lâm Tuyết: “Đào thật tốt đó, thật sự không thể tin được anh ấy cũng đi học nấu ăn! Còn nữa, khi bà sinh

con anh ấy vẫn cùng với bà, a Bân chưa có!”

“Tại sao?” Lâm Tuyết không ngờ Lãnh Bân dịu dàng như nước lại khi vợ yêu cần anh nhất thì không ở bên cạnh.

“Anh ấy sợ!” Hà Hiếu Man bất đắc dĩ lắc đầu, “Bởi vì trước khi có Hạo Hạo... Tôi từng sảy mất một đứa, cảnh tượng khi đó có kích thích rất lớn với anh ấy, từ đó về sau anh ngay cả rượu đỏ vẫn thích cũng không dám uống!”

Còn có chuyện như vậy? Thì ra đàn ông còn yếu ớt hơn phụ nữ.

“Khi tôi sinh Hạo Hạo, anh ấy bị sợ đến chết, chết sống không dám vào phòng sinh...” Hà Hiếu Man vuốt ve cái bụng như cái trống của mình, chu môi nói, “Dù sao tôi mặc kệ, khi sinh đứa này, cho dù anh ấy lại sợ hãi cũng nhất định phải túm anh ấy vào!”

“Phì!” Lâm Tuyết không nhịn được bật cười.

Vàng không tinh khiết, người không hoàn mỹ, tất cả không cần hoàn mỹ như vậy, ngược lại sẽ cảm thấy cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lại nôn ra một búng máu, nhìn bãi máu đỏ tím dơ bẩn kia, Mạc Sở Hàn ngồi yên thật lâu.

“Thiếu gia, lão tướng quân nói ngài đi nước Mỹ làm phẫu thuật, nguồn gan đã tìm được rồi!” A Mạc Nghê đứng bên cạnh anh, nhỏ giọng nói.

Xé miếng khăn giấy, anh từ từ lau sạch vết máu trên khóe miệng, không trả lời.

“Không thể kéo dài nữa, ngài sẽ rất nguy hiểm!” A Mạc Nghê ngưng mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của chủ nhân, rất bất đắc dĩ.

Anh không giống như Thôi Liệt, không cách nào hiểu được hành động kỳ quái của chủ nhân – giày xéo thân thể của mình như thế, rốt cuộc vì cái gì?

Mạc Sở Hàn đẩy ly rượu trước mặt ra, động tác đứng lên hơi cố hết sức.

“Thiếu gia!” A Mạc Nghe vội vàng tiến lên đỡ anh, hỏi “Đi nghỉ ngơi sao?”

“Không!” Mạc Sở Hàn suy nghĩ một chút, nói, “Gọi Bối Ny biết ca hát đó tới đây cho tôi!”

Bối Ny biết ca hát là do Mạc Sở Hàn tình cờ phát hiện ra trong quán ăn đêm, giọng hát tuyệt diệu của cô đã đả động anh, xài giá cao tại chỗ bao cô. Những ngày này, Mạc Sở Hàn để cho cô thay thế nữ diễn viên làm bạn bên cạnh anh.

Tình trạng thân thể của anh vẫn rất tệ, luôn luôn say rượu luôn luôn hộc máu. Cũng không biết có phải nguyên nhân do phương diện này không, tóm lại mặc dù phụ nữ vây lượn bên cạnh anh không ít, nhưng không có mấy người có da thịt thân thiết chân chính cùng với anh.

Mạc Sở Hàn vẫn luôn là một người đàn ông tự hạn chết, anh thật sự giống như có tính thích sạch sẽ, không thích tùy ý giao hợp với phụ nữ xa lạ, cho dù là cô gái có dáng dấp xinh đẹp hơn nữa cũng không được.

Anh cho rằng mình có thể phóng túng có thể sa đọa, nhưng cuối cùng anh phát hiện mình làm không tới. Anh không có cách nào tùy ý lên giường với những người phụ nữ kia, càng không thích thân nhiên lộ ra thân thể của mình trước mặt những người phụ nữ xa lạ.

Buổi tối, anh tắt tất cả đèn, ở trong bóng đêm tối đen đó yêu nữ diễn viên kia, chưa sáng sớm tỉnh lại phát hiện cô nằm trong lòng của anh, anh

thế mà lại một tay đẩy cô xuống giường, sau đó ghê tởm mà nôn mửa, anh vẫn ói, cho đến khi phun ra máu đỏ tươi.

Về phương diện buôn bán, nửa năm qua anh vẫn lười xử lý, cứ mặc kệ như vậy, giống như vốn không quan tâm tới địa vị bá chủ của anh có thể giữ được hay không.

Thế lực của một trùm buôn thuốc phiện khác Isaac ở lưỡi liềm vàng phát triển nhanh chóng, nghe nói gần đây lại có trợ thủ mới, như song kiếm kết hợp, uy lực tăng lên gấp bội, nghiễm nhiên có xu hướng thay vào.

Anh hoàn toàn không ham thích những tin tức này, chỉ cần Isaac không có khiêu khích trắng trợn, anh hoàn toàn làm như không thấy, cũng không có bất kỳ biện pháp đề phòng chống lại nào.

Ban đầu, A Mặc Nghê cho rằng chủ nhân âm thầm có bố trí, nhưng mà, trải qua mấy ngày quan sát, anh rốt cuộc đã tin tưởng chủ nhân của anh thật sự không có ý tứ cần củng cố hoặc mở rộng vương quốc, chủ nhân đã ỷ rỗi không phấn chấn, hoàn toàn không muốn phát triển.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 129: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc 2

Đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi, Mạc Sở Hàn tiếp tục như vậy nữa, vương quốc của chủ nhân sớm muộn gì cũng sẽ bị các đối thủ cạnh tranh thôn tóm.

Trong tròng mắt A Mặc Nghe lộ vẻ bi ai, anh nhỏ giọng khuyên nhủ: “Thiếu gia, tình huống bây giờ của chúng ta rất nguy hiểm...”

“Mang Bối Ny tới trong phòng KTV, tôi không muốn lặp lại lần thứ hai!” Mạc Sở Hàn lạnh lùng cắt đứt lời anh ta, sau đó anh liền đi ra ngoài.

Anh đặc biệt vì Bối Ny mà xây phòng âm thanh KTV tân tiến nhất, để vì thưởng thức vẻ đẹp của cô hay giọng hát, dĩ nhiên chính là vì những bài mà cô hát, luôn có thể đả động tim anh.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Gió thu nổi lên lá bay tán loạn, tình yêu của em khiến cho tôi trở nên nhếch nhác. Ai có thể trải nghiệm tư vị khổ sở, em khiến cho tôi vết thương chồng chất.”

“Hoa hồng tôi yêu đã sớm khô héo, đời tôi còn có thể yêu ai. Đau triệt nội tâm ai tới an ủi, đừng để cho tôi bay cô đơn.”

“Tôi muốn bay cùng em, nhưng em lại không quay đầu lại, khiến cho nước mắt của tôi chảy xuống... Ai có thể trải nghiệm tư vị khổ sở này, em khiến cho tôi vết thương chồng chất...”

(*) Bài hát Một con bướm của An Đông Dương

Bối Ny rất đẹp, gương mặt đó có thể dùng hoàn mỹ không tỳ vết để hình dung. Cũng vậy, vóc dáng của cô cũng rất được, tóm lại là một báu vật tuyệt sắc hấp dẫn đàn ông.

Nhưng khiến Mạc Sở Hàn vừa gặp đã thương cô lại không phải dáng vẻ xinh đẹp của cô, mà là mùi vị đau khổ triền miên trong tiếng ca của cô. Cô hát, luôn có thể chạm đến chỗ dịu dàng nơi sâu nhất trong lòng anh, mỗi lần đều khiến anh lẫn chã rơi lệ.

Dưới ánh đèn mê ly, Bối Ny xúc động ca hát, đôi mắt đẹp lưu chuyển xung quanh, xinh đẹp không gì sánh được. Chỉ có điều mỗi khi ánh mắt của kịp chạm đến khuôn mặt tuấn tú trắng bệch của Mạc Sở Hàn thì sẽ lộ ra ánh mắt kỳ quái. Dieễn ddàn lee quiy đôn

“Bốp bốp!” Một khúc ca hoàn tất, Mạc Sở Hàn vỗ tay. Anh tự rót ly rượu cho Bối Ny, ngoắc tay nói với cô, “Bảo bối, tới đây!”

Bối Ny để microphone xuống, phong tình vạn chủng lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, đi tới bên cạnh Mạc Sở Hàn, cầm bàn tay thon dài trắng nõn của anh, thuận thế ngã vào trong ngực anh.

Bàn tay sờ lên gương mặt xinh đẹp của cô, một tay khác của Mạc Sở Hàn nâng ly rượu lên, đưa đến bên môi đỏ mọng tươi đẹp của cô.

Cô uống một hơi cạn sạch, cười đến vô cùng xinh đẹp. Cánh tay mềm mại như ngọc ôm cổ anh, quyến rũ cười nói: “Mạc thiếu gia, vì sao ngài lại yêu thương Bối Ny như vậy?”

Thay thế nữ diễn viên đó trở thành hồng nhân bên cạnh Mạc Sở Hàn, Bối Ny rất có cảm giác thành tựu.

“Bởi vì em ngoan!” Mạc Sở Hàn thích Bối Ny không phải ngẫu nhiên, bởi vì cô gái này tuy xinh đẹp, nhưng cô không bao giờ dùng những thứ nước hoa sặc sỡ người kia, hơn nữa cách cô nói chuyện làm việc cũng vô cùng hợp với tâm ý của anh, giống như vô cùng hiểu rõ anh.

Môi đỏ mọng của Bối Ny hôn lên xương quai xanh gợi cảm của anh, lưỡi linh hoạt trơn trượt liếm liếm anh, quyến rũ nói: “Đêm nay để Bối Ny phục vụ Mạc thiếu gia!”

Mạc Sở Hàn ôm cô thật chặt, nhắm mắt lại, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Hát một bài cho tôi nghe đi!”

“Mạc thiếu gia muốn nghe bài gì?”

“Tùy tiện!” Giọng của anh gần như không thể nghe thấy, hình như dần ngủ thiếp đi.

Bối Ny dựa trên bả vai của anh, yên lặng thật lâu, sau đó cúi đầu cất lời hát bên cạnh vành tai của anh:

“Tôi là một con nhím cô đơn, tôi dùng gai để cho giấu tự ti của tôi. Đã từng cho rằng không tìm được đồng loại, mới sợ hãi trời tối đen một mình.”

“Em là đóa hoa hồng tịch mịch, em dùng nở rộ xinh đẹp bi thương của em, thời gian như nước chảy vô tình bị gió thổi, ai không khát vọng tư vị được yêu!”

“Khi em tiếc thương tôi cô độc mỗi một, em đang ở giữa đêm khuya nhẹ nhàng rơi lệ vì tôi, kiếp này không thể gắn bó dựa vào nhau với em, ánh mắt ấm áp là an ủi duy nhất.”

“Em dần dần héo rũ trước mặt tôi, em cũng đã biết trái tim đã vì em bể nát, cánh hoa tung bay hóa thành một giọt lệ nóng, em trong hồi ức vẫn đẹp như vậy!” die nd da nl e q uu ydo n

...

Mạc Sở Hàn vẫn nhắm mắt, chỉ có điều khóe mắt lại rỉ ra một giọt nước mắt sáng lấp lánh, từ từ chảy xuống theo gương mặt. Bối Ny nhìn nước mắt của anh, trong mắt đẹp dâng lên ý hận, cô vẫn nhìn được, vẫn dịu dàng ôm anh, hơi thở như lan ở bên tai anh, “Mạc thiếu gia, tiếng hát của em có đẹp không?”

“Rất đẹp!” Mạc Sở Hàn giống như không mở mắt, dứt khoát ôm lấy cô ngã trên ghế sofa rộng rãi, gương mặt tuần tú dâng lên vẻ uể oải. Căn dặn một câu: “Ngủ với tôi một lát!”

Anh ôm cô, giống như ôm một chiếc gối ôm, cũng không có ý tưởng về phương diện dục vọng, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Mạc thiếu gia!” Bối Ny hơi không cam lòng, cô nhu mì nũng nịu, “Chẳng lẽ khi ngài ôm em cũng không định làm tiếp một chút gì khác?”

“Suyt!” Mạc Sở Hàn đưa một đầu ngón tay ra điểm lên môi đỏ mọng của cô, nói cho cô biết, “Tiếng hát của em rất đẹp, trừ khi ca hát, tốt nhất đừng nói chuyện!”

“...” Bối Ny cắn môi đỏ mọng, oán hận trong tròng mắt xinh đẹp càng đậm.

Nhạc nền trong phòng bao vang lên nhu hòa, rất nhanh, dường như Mạc Sở Hàn đã ngủ say.

Bối Ny nằm ở bên cạnh anh mở to mắt, trong tròng mắt xinh đẹp lướt qua ý lạnh âm u. Cô đưa một tay lắc nhẹ thân thể cường tráng của Mạc Sở Hàn, khẽ gọi: “Mạc thiếu gia, Mạc thiếu gia, ngài ngủ chưa?”

Mạc Sở Hàn nặng nề ngủ say, không hề đáp lại chút gì.

Trong phòng bao to như vậy cũng chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa ôm nhau kề cận bên nhau, khoảng cách gần như thế. Dáng vẻ ngủ say của anh giống như đứa trẻ sơ sinh, hoàn toàn không đề phòng.

Ý lạnh trong mắt Bối Ny dần dần biến thành sát khí, tay của cô luồn vào bên hông, rút một cây châm lông trâu nhỏ ở đó ra. Châm độc kiến huyết phong hầu * này từ xưa đến nay đều là vũ khí lợi hại của nữ sát thủ giết người, bởi vì các cô có vốn liếng để đến gần đàn ông, thừa dịp bọn họ bị mê hoặc bởi sắc đẹp thì ra sức hạ sát thủ. di3nd@nl3qu.yd0n

(*) kiến huyết phong hầu: chỉ độc tính cực kỳ mạnh, thấy máu là ngạt thở mà chết.

Tay cầm châm độc của cô hơi run rẩy, bởi vì khẩn trương, trán rịn ra mồ hôi lạnh, chỉ có điều cô vẫn chậm rãi đâm châm độc về phía Mạc Sở Hàn.

Khoảng cách đang từ từ rút ngắn, động tác của cô cũng không nhanh, giống như còn hơi do dự không dứt khoát.

Giết anh đi? Hay mê hoặc anh? Trong lòng cô đang giãy giụa tư tưởng kịch liệt.

Giết anh đi! Dù thế nào đi nữa trái tim anh đã bị Lâm Tuyết lấy đi, trên đời này trừ Lâm Tuyết ra cũng không còn có bất kỳ người phụ nữ nào có thể mê hoặc anh nữa!

Hiện giờ mặc dù nhất thời say mê cô, còn ôm cô ngủ, đó cũng bởi vì cô am hiểu lai lịch của anh, nắm chắc sở thích của anh, nếu không tiếp theo cô sẽ nhanh chóng mất đi sủng ái giống như nữ diễn viên kia, bị ném bỏ qua một bên.

Ngày đó anh vô tình đuổi cô đi khiến cho trái tim của cô băng giá, nhớ tới hận ý khắc cốt ghi tâm lập tức sinh ra với anh lúc này! Giết anh rồi, cầm

tài sản kếch xù Vân Thư Hoa cho cô, chân chính hoàn toàn sửa lại dung mạo của cô, sau đó cô có thể tìm được người đàn ông ưu tú xứng đáng để gả!

Quyết định dứt khoát, một lòng lập tức nguội lạnh như sắt, cô không do dự băn khoăn nữa, tay nắm châm độc hung hăng đâm xuống.

Mắt thấy sẽ thành công, chỉ cần cô giết chết Mạc Sở Hàn, liền nhận được một món của cải khổng lồ. Nhưng mà, vào thời khắc mấu chốt, cổ tay của cô bị màn tay to vững vàng kiềm chế chặt chẽ, không thể tiếp tục nhúc nhích xuống phía dưới thêm một chút nào.

Mạc Sở Hàn đã tỉnh rồi, tròng mắt lạnh lẽo xa xăm nhìn cô, hoàn toàn không có kinh ngạc, giống như đã sớm dự đoán tới trước.

Tay ngọc vội vàng buông ra, cây châm nhỏ lập tức rơi xuống, rơi lên vạt áo của cô.

“Mạc thiếu gia.” Cô cố giả bộ trấn tĩnh, vô tội chớp chớp đôi mắt đẹp, nói, “Ngài đã tỉnh?”

Mạc Sở Hàn kiềm chế cô ta, tay khác nhẹ nhàng nhặt cây châm độc lên, đưa tới trước lỗ mũi cô ta, nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Là... Là em nhặt được trên quần áo của ngài. Ôi, sao ngài lại không cẩn thận để cây châm nhỏ như vậy ở trên người chứ? Cẩn thận ghim đau bản thân!” Bối Ny cười híp mắt, nhưng trong lòng lại bị sợ đến mức đòi mạng.

Cô biết Mạc Sở Hàn khôn khéo đến cỡ nào, lời nói dối khắp khiểng như vậy làm sao có thể lừa gạt được anh? Nhưng cô hy vọng anh có thể nể tình gần đây say mê cô mà bỏ qua cho cô.

Người đàn ông này có lúc rất nặng tình, đương nhiên cũng có lúc rất vô tình, sẽ phải nhìn xem anh rốt cuộc có tâm tình gì!

Thật ra thì anh rất trọng tình với Lâm Tuyết, cho dù cô ta làm nhiều chuyện tổn thương tới anh nữa, anh đều chưa từng sinh sát tâm với Lâm Tuyết. Cho dù bị Thư Khả khích bác, kể cả bị Lương Tuấn Đào đánh tàn bạo trước mặt mọi người, cho dù... Hôm đó, anh thề muốn lấy tính mạng của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, khiến tổ chức phải sát thủ ra lấy tính mạng của hai người, thật ra thì sau khi phát ra lệnh kia, anh lại lập tức hối hận.

Anh một mình trốn vào trong phòng liều mạng dùng vô tuyến điện lập đi lập lại gào thét với những thành viên tổ chức được phái ra kia: “Phải bắt sống! Phải bắt sống!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 130: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc 3

Cho nên ba chiếc xe tải đuổi theo tập kích chiếc Porsche kia từ đầu đến cuối đều không dùng toàn lực va chạm, nếu không hôm đó Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết sẽ chết không toàn thây.

Lúc đó Thư Khả nhìn thấy cũng đã nghe thấy, nhưng cô vẫn tỏ vẻ vui mừng, bởi vì cô muốn giả vờ lương thiện, thật ra thì trong lòng lại căm hận đến rỉ máu.

“Mạc thiếu gia, em lại hát một bài cho ngài nghe có được không?” Bối Ny cố hết sức muốn dời lực chú ý của Mạc Sở Hàn, những ngày chung đụng này, cô xem ra anh đã hoàn toàn chán chường, thật giống với thái độ đều không quan tâm đến tất cả mọi việc. Có lẽ, cô có thể dùng chỗ anh thích để đả động anh, để cho anh không truy cứu lỗi lầm của cô.

Mạc Sở Hàn trầm ngâm một chút, gật đầu nói: “Cô lại hát một bài cho tôi, bài... “Heo đã đánh mất hạnh phúc”!”

“Được, Mạc thiếu gia muốn nghe bài hát kia, Bối Ny liền hát một bài hát đó, chỉ cần Bối Ny ở bên cạnh Mạc thiếu gia, ngài có thể vĩnh viễn hưởng thụ giọng hát tươi đẹp của Bối Ny!” Bối Ny nhẹ nhõm trong lòng, cô cảm giác Mạc Sở Hàn đã bỏ qua cho cô.

Ban đầu anh chính là bỏ qua cho Lâm Tuyết như vậy đấy! Người khác cảm giác không thể tin được, mà anh chính là không nỡ giết cô ta!

“Ban đầu yêu đến đường cùng em lựa chọn rồi đi, bây giờ nhìn phần yêu đánh mất hồ đồ này. Nếu như trời cao có thể cho cơ hội bỏ ra lần nữa, em bằng lòng buông tha tất cả lấy ra mọi thứ làm tiền đặt cược!”

Giọng hát uyển chuyển của Bối Ny như khóc như kể, khiến Mạc Sở Hàn khép tròn mắt lại một lần nữa. Khuôn mặt tuấn tú của anh bình tĩnh, nhưng cổ họng lại rối loạn, lộ ra hết gợn sóng trong lòng lúc này của anh.

“Van em đừng nói anh quá tàn khốc nữa, ai có thể cam lòng chịu thua, vứt tình yêu của mình xuống chỗ khác, ai có thể trải nghiệm đau khổ xé lòng này! Nếu con đường tình yêu lại có thể trải ra, anh sẽ không để cho em lại khóc vì anh!”

“Bây giờ còn dư lại một con heo vô dụng đến không thể tha thứ đánh mất hạnh phúc của mình!” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Nếu như trời cao có thể cho cơ hội bỏ ra lần nữa, em bằng lòng buông tha tất cả lấy ra mọi thứ làm tiền đặt cược!”

Một bài hát hoàn tất, Mạc Sở Hàn bỗng nhiên mở to hai mắt, lầm bầm lặp lại: “Nếu như trời cao có thể cho cơ hội bỏ ra lần nữa, tôi bằng lòng buông tha tất cả lấy ra mọi thứ làm tiền đặt cược!”

“Mạc thiếu gia, ngài rất thích bài hát này sao?” Tay ngọc của Bối Ny luồn vào trong quần áo của anh, mân mê hạt đậu, hết sức hấp dẫn, “Có phải bài hát này hát ra tiếng lòng của ngài không?”

Mạc Sở Hàn lạnh lùng nhếch môi, liếc Bối Ny trong ngực một cái, không trả lời câu hỏi của cô, lại đột nhiên hỏi: “Sao giọng hát của cô lại đột nhiên trở nên tốt như vậy?”

Toàn thân Bối Ny chấn động, là ảo giác có tật giật mình của cô đi, có lẽ Mạc Sở Hàn chỉ đang khen giọng hát tuyệt vời của cô. Cô giả bộ hồn nhiên chớp chớp mắt đẹp, “Giọng hát của Bối Ny vẫn luôn rất tuyệt vời!”

“Ừm!” Mạc Sở Hàn như vỡ lẽ chợt hiểu ra, “Xem ra người quen thuộc đến đâu, cũng sẽ có một mặt mình hoàn toàn không hiểu rõ!”

Gương mặt xinh đẹp của Bối Ny hơi thay đổi, cô cố cười nói: “Bối Ny rất quen thuộc với Mạc thiếu gia sao? Hay là nói kiếp này chúng ta có duyên, mới gặp lần đầu đã quen thân rồi?”

Mạc Sở Hàn không trả lời, ánh mắt của anh nhìn chăm chăm mặt của Bối Ny, giống như đang nghiêm túc nghiên cứu vấn đề gì. Cổ gái trong ngực rõ ràng co rúm lại, ánh mắt cô né tránh, theo bản năng nghiêng mặt sang một bên, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh.

Một bàn tay to giữ chặt cằm của cô, một bàn tay khác đột nhiên đưa lên tai trái của cô, sau đó dùng lực xé ra, “Roẹt”!

Không biết có phải do sức tay của người đàn ông quá lớn hay không, tiếp theo thế mà lại xảy ra một cảnh tượng kinh khủng đến không thể tưởng tượng nổi.

Tai trái của Bối Ny kể cả da mặt xinh đẹp của cô đều đang bị Mạc Sở Hàn cố hết sức kéo xuống.

“A!” Thét chói tai là Bối Ny, cả người cô đều đang run rẩy, không biết là đau hay là bị dọa sợ, dưới ý thức hai tay che kín mặt của mình.

Nhưng Mạc Sở Hàn vẫn nhanh hơn động tác của cô, anh túm lấy hai cánh tay của cô bắt chéo ra sau lưng, lại túm lấy tóc quăn của cô ép cô ngửa mặt lên nhìn khuôn mặt đã mất đi da mặt của cô.

Đây là một gương mặt quỷ, không có tai trái và má trái, lỗ mũi là hai động đen thui, nhìn hung ác đáng sợ, hình dáng giống như ma quỷ. Trong mắt Mạc Sở Hàn không hề có vẻ kinh ngạc gì, ánh mắt lạnh lùng như đao băng bắn về phía cô, bởi vì anh biết gương mặt quỷ này, cô là Thư Khả!

“Sở Hàn.” Thư Khả lộ ra nguyên hình run lấy bối ở trong ngực anh, rơi lệ nói: “Tha thứ cho em! Em quá nhớ nhung anh, muốn trở lại thăm anh một chút...” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cánh môi mỏng như lưỡi dao của Mạc Sở Hàn nâng lên nhạo báng nhạt nhẽo, cười lạnh nói: “Cô muốn trở lại giết tôi đi!”

“Không có!” Thư Khả vội vàng lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt chảy tràn dữ tợn hơn, “Sở Hàn, em yêu anh! Cho dù anh vô tình với em như thế nào, em đều vẫn yêu anh sâu sắc! Để cho em theo bên cạnh anh đi, đừng tiếp tục nhớ tới Lâm Tuyết nữa, quên cô ta đi, mặt của em có thể điều trị hết, em có thể cùng anh lột xuống tấm da mặt xinh đẹp này, nhưng cần phải có thời gian!”

Y học cao siêu có thể hoàn thành cải tạo gương mặt này, nhưng đây không phải việc trong một sớm một chiều, cần tốn thời gian mười năm còn có tiền chữa bệnh ketch xù. Có lẽ, tiền cũng không phải là vấn đề đối với một số người, vấn đề là thời gian quý giá!

“Cô quá nóng lòng!” Mạc Sở Hàn thở dài lắc đầu, ngón tay thon dài trắng nõn trơn bóng của anh vuốt ve mặt thẹo hung ác của Thư Khả, “Có lẽ cô nên đợi thêm mười năm!”

Cuộc sống này, có mấy cái mười năm để hao phí? Ai có thể chờ nổi mấy cái mười năm?

“Cô không nên trở về! Chẳng lẽ cô đã quên lời cảnh cáo hôm đó tôi đã nói với cô?” Đôi mắt tuần tú của Mạc Sở Hàn lạnh lẽo như lưỡi dao băng tuyết, anh cười tàn nhẫn nói, “Cô sẽ phải trả giá cao vì nỗ lực không thể tha thứ này!”

Thư Khả run rẩy lợi hại hơn, nhưng trong lòng cô vẫn còn tồn tại một tia ảo tưởng cuối cùng kia, làm bộ tội nghiệp cầu khẩn anh: “Sở Hàn, em theo anh nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao...”

“Bốp!” Một cái tát hung hăng ném lên khuôn mặt xấu xí của Thư Khả, Mạc Sở Hàn cắn răng đến kêu lên canh cách, bắp thịt trên khuôn mặt tuần tú cũng co rúm, tiếng cười của anh xót xa giống như ma quỷ đêm, “Đừng nói với tôi công lao của cô, như vậy sẽ khiến cho tôi muốn chia cắt cô ra!”

“Đừng, đừng mà...” Cả người Thư Khả run rẩy, cô phát hiện mình vĩnh viễn không thể hiểu được người đàn ông này, mặc dù cô đi theo anh nhiều năm như vậy. Anh tàn nhẫn, cô rất rõ ràng, thế nhưng chút ít đó đều là đối với người khác, cô đều ở bên cạnh đảm nhiệm vai người xem.

“Nói!” Mạc Sở Hàn hung hăng giữ chặt cằm của cô, khàn giọng hỏi, “Ai sai cô tới đây giết tôi!”

“Không có, không có!” Hàm răng Thư Khả cứ run lên, cô lắp bắp ngông cuồng nói lời nói dối cuối cùng, “Em, em chỉ nhất thời hồ đồ, bởi vì, bởi vì...”

“Đừng nói dối tôi!” Mạc Sở Hàn hung hăng giật tóc quăn của cô, khiến cho cô kêu đau thành tiếng, giọng nói lạnh như sắt ngàn năm, “Tôi có rất nhiều biện pháp khiến cho cô mở miệng nói thật, cô nên rõ ràng thủ đoạn của tôi!”

Cô đương nhiên biết rõ anh tàn nhẫn và bạo ngược, nhưng mà... Đó là anh đối xử với người khác! “Sở Hàn, em...”

Mạc Sở Hàn rút một lưỡi kiếm vẫn mang theo bên hông ra, lưỡi kiếm sáng lạnh như tuyết chiếu lên má phải coi như hoàn chinh của cô, giọng buồn bực nói: “Gương mặt này của cô thật đặc sắc, tôi lại giúp cô dẹt hoa trên gấm đi!”

“Đừng mà!” Tuyến phòng ngự trong lòng Thư Khả nháy mắt hồng mất, cô khóc ròng nói, “Em nói, cái gì em cũng nói, Sở Hàn, anh tha cho em một cái mạng rẻ mạt!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trần nhỏ nước Đức, trong một trang trại cao su tầm thường.

Nhà xưởng chỉnh tề rộng rãi, không khí nơi này tốt đẹp, khi không có tiếng ồn, thật sự là một hoàn cảnh sống rất tốt.

Gần đây Vân Thư Hoa tỉnh dưỡng ở đây, nhưng tất cả động tĩnh chung quanh đều không chạy khỏi phạm vi tầm mắt của anh. Lúc này, anh đang lẳng lặng ngồi trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mà lặng lẽ mất hồn.

Anh gầy gò đi rất nhiều, một đôi mắt tuần tú dịu dàng giống như mất đi tất cả thần thái, trở nên hờ hững.

Có lẽ anh không nên nóng lòng phái Thư Khả ra như vậy, người phụ nữ ngực lớn nhưng không có đầu óc đó nhận huấn luyện trong thời gian ngắn ngủi, anh hoài nghi cô có thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ ám sát Mạc Sở Hàn hay không.

Nhưng mà, anh thật sự không kịp đợi. Anh rốt cuộc phát hiện, chờ đợi là chuyện khổ sở nhất trên đời!

Lúc này, tiếng chuông điện thoại trên bàn reo lên, anh chậm rãi đứng lên, xoa người đi tới trước bàn nhắc ống nghe lên.

Người đàn ông trong điện thoại dùng tiếng Đức bẩm báo với anh: “Vân tiên sinh, Mạc Sở Hàn phái người xách thi thể Thư Khả tới, anh ta còn kêu người ta chuyển cho ngài một câu!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 131: Hạnh Phúc Không Thể Sao Chép 1

Editor: Puck

Thư Khả chết rồi, điều này tỏ rõ kế hoạch ám sát Mạc Sở Hàn của cô ta thất bại. Vân Thư Hoa cười một tiếng châm chọc, cũng không có ý kiến gì, chỉ có điều không nghĩ tới Mạc Sở Hàn sẽ giết Thư Khả, anh vốn tưởng rằng anh ta còn lưu lại chút tình với cô ta. Xem ra, đàn ông đều là động vật lạnh lùng vô tình.

“Anh ta muốn chuyển lời gì cho tôi?” Đây là chỗ duy nhất mà Vân Thư Hoa quan tâm.

“Anh ta nói, thật ra thì ngài không cần phải nóng lòng như thế! Rất nhanh, ngài sẽ thấy được tất cả muốn thấy!”

Lời này hơi huyền bí, may mà Vân Thư Hoa cũng cẩn thận ngẫm nghĩ một phen. Thông qua điều tra, anh biết được tình trạng thân thể của Mạc Sở Hàn càng ngày càng sa sút, nhưng anh không tin anh ta sẽ chết!

Chẳng lẽ Mạc Sở Hàn tự biết thời gian không còn nhiều nên mới nói như vậy? Suy đoán không ra, chỉ có điều sắp tới anh sẽ không chọn hành động nữa, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi mà anh cảm hận nhất.

Ngàn vạn lần không được xem thường cục cưng vừa mới sinh ra, trí thông minh thế mà lại cao khác thường. Kể từ sau khi Lâm Tuyết ôm thẳng

bé cho bú mấy lần, bé kiên quyết không chịu để cho bà vú ôm, hơn nữa thích lúc ngủ ngậm nú hoa mẹ.

Có vài lần Lâm Tuyết cố gắng giải phóng khỏi miệng bé ra ngoài, cục cưng liền lấy tiếng khóc lớn tới chống lại. Thẳng cho đến khi ngủ say, cô mới có thể được giải phóng.

Lương Tuấn Đào cảm thấy thằng nhóc này quá kiêu căng rồi, anh còn chưa từng làm khó dễ vợ mình như vậy, đau lòng cô vất vả, liền oán giận nói: “Đã sớm kê để cho bà vú chăm sóc, em cứ nhất định tự mình cho nó ăn, còn nuôi ra tật xấu!”

“Tật xấu của anh còn nhiều hơn!” Lâm Tuyết trừng mắt nhìn anh, như thường ôm con, không nỡ để cho thằng bé vào giường trẻ con ngủ.

Mộng Mộng đẩy cửa đi vào, nhảy nhót nhót đi tới trước giường, hưng phấn nhào vào trong lòng Lâm Tuyết, “Mẹ, con rất nhớ mẹ!”

Lâm Tuyết chìa tay ôm Mộng Mộng, hỏi, “Ai dẫn con tới đây?”

“Bác Thiên Dật dẫn con tới!” Giọng Mộng Mộng ngọt ngào, mắt to đen nhánh nhìn về phía vật nhỏ ở bên cạnh Lâm Tuyết, tò mò hỏi, “Mẹ, đây chính là em trai nhỏ sao?”

Lâm Tuyết ôm cục cưng lên, để Mộng Mộng cẩn thận nhìn: “Đúng vậy, con cầm tay của em đi!”

Mộng Mộng nắm lấy tay nhỏ bé của cục cưng, thở dài nói: “Tay của em trai nhỏ thật mềm!”

“Bởi vì em trai vừa mới sinh ra mà!” Lâm Tuyết hỏi Mộng Mộng, “Buổi tối gần đây còn nói chuyện phiếm với cha con không?”

Mộng Mộng gật đầu một cái, nói: “Có ạ! Cha còn hỏi chuyện về em trai nhỏ!”

Lúc này, Lương Tuấn Đào nhận được một cú điện thoại, nghe mấy câu, liền cười ha ha lên, “... Con dâu của tôi ra đời? Được! Lập tức đi nhìn một chút!... Cha chồng lần đầu tiên gặp con dâu, đương nhiên phải chuẩn bị trước lễ lớn, yên tâm đi...”

Lâm Tuyết ở bên cạnh nghe được mừng rỡ không thôi, thì ra là Hà Hiếu Man đã sinh!

Lương Tuấn Đào cúp điện thoại, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười nói: “Con dâu tương lai của chúng ta vừa mới sinh, em đang trong thời gian ở cữ không thể ra cửa, đợi lát nữa anh ôm cho em!”

“Làm trò! Đứa bé vừa mới sinh ra, đừng ôm tới ôm lui! Người ta là cục cưng bảo bối của Lãnh Bân, cũng sẽ không để cho anh tùy tiện ôm loạn!” Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, nói, “Anh đi qua xem phòng bệnh của Hà Hiếu Man có cách xa phòng bệnh của chúng ta lắm không! Đợi hai ngày nữa, em tự mình đi nhìn một chút!”

Khi Lâm Tuyết ở cữ, quân đội cố ý phê duyệt cho Lương Tuấn Đào nghỉ phép một tháng, anh phải sớm chiều làm bạn với vợ yêu, không để cho cô ở trong phòng bệnh có cảm giác cô đơn nhàm chán.

Dưới kiên trì của Lâm Tuyết, cục cưng gần như không để cho bà vú và hộ lý sơ sinh chăm sóc, đều do hai người bọn họ tự tay chăm sóc. Sữa Lâm Tuyết rất đầy đủ, đứa bé không cần uống sữa bột, cũng dễ dàng.

Lương Tuấn Đào thay tã cho thằng bé, chỉ có khi tối ngủ mới dùng tã giấy lót. Hai người bận rộn lại rất phong phú, khi chăm sóc đứa bé từng chút một nhận được vui vẻ vô hạn.

Cục cưng thích chơi với ca, một lát không thấy cha liền tỏ vẻ phản đối. Bé còn đặc biệt thích nụ hoa mẹ, ăn no bụng rồi lại mút lấy chơi, nếu không cũng sẽ phản đối. Phương thức phản đối của bé chính là lớn tiếng khóc, đề-xi-ben kia tuyệt đối khiến cha mẹ không chịu nổi.

Bởi vì thương yêu cục cưng, ban đầu đôi cha mẹ mới lên chức cũng không có dị nghị gì, nhưng rất nhanh Lương Tuấn Đào bắt đầu có mâu thuẫn lần thứ hai với con trai bảo bối của mình.

Vào tối ngủ, bình thường đều là cục cưng ngủ trước. Sau khi bé ngủ nhất định phải ngậm chặt nụ hoa mẹ, đây là một thói quen.

Cố tình thủ trưởng Lương nhìn cũng thấy thèm, anh liền dùng lý nói với con trai mình: “Nhóc, con đã ăn một ngày rồi, cũng nên tới lượt cha con chứ!”

Nói như vậy, anh lễ thẳng khí hùng dùng ngón tay chọc chọc má con trai mình, muốn lấy nụ hoa của Lâm Tuyết từ trong miệng thằng bé ra.

Cục cưng đang ngủ say nhất thời phát hiện ra ý đồ bất lương của cha mình, vội vàng mút vài ngụm, tỏ vẻ mình vẫn đang dùng bữa, mời người khác chú ý tới thứ tự đến trước và sau.

“Vật nhỏ, còn chơi trò này với cha!” Lương Tuấn Đào không vui bĩu môi, lại dùng chút sức, cuối cùng thành công giải cứu Lâm Tuyết từ trong miệng cục cưng ra. Anh làm cha, đương nhiên có quyền quyết định chuyện của thằng nhóc này.

Cục cưng mút không tới mẹ, lập tức chu miệng nhỏ một phát “Oa oa!” lớn tiếng khóc tới phản đối hành động bạo quân của người nào đó.

Lâm Tuyết vội vàng ôm lấy con, lại nhét nụ hoa vào trong miệng đứa nhỏ, vỗ nhẹ nhẹ, ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn người nào đó, sẵn giọng: “Tranh với một đứa bé, xem tiền đồ của anh này!”

Cực cứng uất ức khóc một chút, dưới vỗ về của mẹ, cuối cùng nấc nghẹn ngào ngừng lệ, chùn chụt mút sữa mẹ. Lương Tuấn Đào ầm ỨC một trận, thẳng nhóc này thật sự là khắc tinh của anh! Anh đánh bại tất cả tình địch, cuối cùng lại cố tình thua trong tay thẳng nhóc này.

Cực khổ lắm mới đợi được đến lúc đứa nhỏ ngủ say, anh diễn lại trò cũ, mấy phen cố gắng, có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng đoạt lấy được vợ từ trong miệng thẳng nhóc bá đạo kia, thành công ôm vào trong ngực mình.

“Vợ, anh đói rồi, muốn ăn!” Anh cũng chui vào trong ngực cô, bàn tay mân mê, hô hấp nóng bỏng.

“Ặc.” Lâm Tuyết than nhẹ một tiếng, ánh mắt mê ly, ôm anh thật chặt.

Người đàn ông này như đứa bé bự, vĩnh viễn không biết thỏa mãn. Dính ở trên người cô, bàn tay to của anh không ở yên.

“Không được.” Lâm Tuyết vô lực nhắc nhở anh, “Hiện giờ không được!”

Cô đang còn trong tháng, không thể nào thỏa mãn anh được.

“Anh biết rồi!” Anh thật sự nhịn đến sắp nổ tung, lâu ngày như vậy, mỗi đêm một mình gối chiếc, anh giờ còn nguy hiểm hơn một con thú hoang cực đói.

Lâm Tuyết vừa mới sinh đứa bé, lòng anh thương cô khổ cực, cũng không làm khó cô, nhưng bây giờ... Anh thật sự không nhịn được rồi! Bàn tay to tóm lấy cô, hướng dẫn cô giúp anh giải tỏa đói khát, “Giúp anh!”

Một trận thờ dốc kịch liệt, rất lâu mà kéo dài, cho đến khi bộc phát ra thờ dài thỏa mãn. Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ ửng như mây, càng đẹp mắt

hơn, cô nằm ở trong lòng anh, hai người gần bó kề cận bên nhau, giống như một đôi thiên nga lồng cổ mà ngủ.

“Tuấn Đào.” Lâm Tuyết ở trong ngực anh lẩm bẩm nói nhỏ.

“Ừ.” Anh hôn lên khuôn mặt xinh đẹp nóng bỏng của cô, giọng mê ly, “Muốn sao? Chờ em ra tháng sẽ cho em!”

“Không phải!” Cô nằm quyền lên, nện anh, sáng giọng, “Em nói là... Về sau, chúng ta có thể vẫn như vậy không...” Vẫn hạnh phúc như vậy!

“Dĩ nhiên sẽ không!” Lương Tuấn Đào khó nhịn gặm cổ cô, giọng nói tràn đầy truyền cảm trở nên khàn khàn, “Vẫn như vậy chẳng phải sẽ nhịn chết sao!”

“...” Được rồi, loài người và cầm thú không có cách nào khai thông, cô ngu mới thảo luận đề tài cao thâm sâu xa huyền bí hạnh phúc với kẻ đã quen tình tròng lên não.

Bóng đêm sâu thêm, người đàn ông được hóa giải cơn khát cuối cùng chịu yên tĩnh, anh ôm lấy vợ yêu, chìm vào trong mộng đẹp hạnh phúc.

Khi Lâm Tuyết sắp ra tháng, Mã Đồng Đồng tới.

Đã lâu không gặp cô ấy, Lâm Tuyết rất vui mừng, vội vàng kêu cô ấy tới ngồi xuống ghế sa lon.

Những ngày cô có thể xuống giường làm vài hoạt động số lượng vừa phải, làm một chút vận động sau sinh, khôi phục dáng người.

Mã Đồng Đồng nhận lấy nước trà cô rót, vội vàng nói: “Bà mau ngồi xuống đi! Không cần phục vụ tôi!” Nói xong nhìn bốn phía chung quanh phòng, hỏi, “Cục cưng đâu?”

“Cực cứng được hộ lý trẻ sơ sinh ôm ra ngoài phơi nắng rồi!” Lâm Tuyết ngồi xuống bên cạnh Mã Đồng Đồng, hỏi, “Gần đây bà đi đâu? Nghe nói đã rất lâu không trở về nhà chồng rồi!”

“Tôi ở trong trường học... Định học lại, tiếp tục thi nghiên cứu sinh!” Vẻ mặt Mã Đồng Đồng thu liễm rất nhiều, không giống như trong quá khứ tùy tiện không chịu để tâm. Cô đầy bụng tâm sự, giữa hai chân mày đều là buồn bã đậm đến tan không được.

“Tiếp tục thi nghiên cứu sinh? Tốt!” Lâm Tuyết cảm thấy vui mừng vì Mã Đồng Đồng tỉnh lại, “Đồng Đồng, bà như vậy là tốt rồi! Nếu hôn nhân không thể tiếp tục duy trì, vậy nên suy tính tới đường ra sau này.”

Vốn Mã Đồng Đồng có thành tích ưu tú, cô có thể lấy được suất cử ra nước ngoài du học, nhưng vì Lưu Dương, cô đã bỏ qua cơ hội quý giá đó.

“Bà và Lưu Dương cùng nhau cẩn thận tĩnh tâm cân nhắc xem, có cần phải duy trì cuộc hôn nhân này tiếp không.” Lâm Tuyết thật tình hy vọng Mã Đồng Đồng có thể bắt đầu lại một lần nữa, dù sao Lưu Dương đã có đứa bé với Bạch Tinh Tinh.

“Anh ta đánh tôi!” Mã Đồng Đồng nói như vậy, theo bản năng sờ gương mặt vẫn còn chưa bớt sưng của mình, ánh mắt hơi ngây ngốc.

“Cái gì?” Lâm Tuyết giật mình hỏi, “Tại sao?”

Ấn tượng về Lưu Dương ở trong lòng trở nên kém hơn, thật sự không thể tin được người kia sao lại ác liệt như vậy, lại ra tay với phụ nữ.

“Tôi đi tìm người phụ nữ kia, muốn khuyên cô ta rời khỏi Lưu Dương!” Mã Đồng Đồng tự giễu cười khổ, “Cô ta đã man không hiểu chuyện, chọc giận tôi, tôi giận liền đẩy cô ta một cái, kết quả...”

“Kết quả như thế nào?” Lâm Tuyết ngây ngốc, hỏi, “Chẳng lẽ cô ta sảy thai?”

“Không có!” Mỉa mai nơi khóe miệng Mã Đồng Đồng sâu hơn, “Cô ta cố ý ngã lăn trên đất, kêu to đau bụng, nói tôi muốn mưu sát đứa bé của cô ta. Lưu Dương đi tới, sau khi đỡ cô ta dậy liền hung hăng tát tôi một cái, anh ta kêu tôi biến đi, nói vĩnh viễn không muốn gặp lại tôi!”

“...” Lâm Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, có thể tưởng tượng được trong lòng Mã Đồng Đồng là người trong cuộc nên tuyệt vọng đau thương như thế nào.

Mã Đồng Đồng cúi đầu, nước nở nói: “Hai ngày nay tôi chưa ăn cơm, cũng ngủ không yên, cho rằng... Mình phải vào bệnh viện tâm thần rồi!”

“Đồng Đồng!” Lâm Tuyết đau lòng túm lấy tay cô ấy, muốn an ủi cô ấy mấy câu lại không tìm được từ ngữ thích hợp. Đối với tổn thương sâu nặng như vậy, bất kỳ ngôn ngữ gì đều là yếu ớt vô lực.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 132: Hạnh Phúc Không Thể Sao Chép 2

Editor: Puck

“Càng khiến cho tôi lạnh lòng chính là thái độ của mẹ chồng, bà ấy mặc kệ hành động của Lưu Dương, Căn bản chưa từng tích cực ngăn cản anh ta!” Mã Đồng Đồng làm rùm beng mọi chuyện lên chính là muốn nhìn thái độ của Lương Bội Văn một chút, không ngờ càng khiến cho cô thất vọng chính là mặc dù Lương Bội Văn rất tức giận với con trai tùy hứng và phản nghịch, nhưng không lựa chọn làm thủ đoạn cứng rắn. Giống như ngày đó mặc dù phản đối Lưu Dương cưới Mã Đồng Đồng, nhưng nếu như anh kiên trì, cũng không hết sức phản đối!

Đây là kết quả của dân chủ quá đáng sao?

“Bác rất tức giận, ngày đó ở trong nhà bác từng tỏ thái độ, cho dù bà và Lưu Dương ly hôn, bác cũng sẽ không đồng ý để cho tiểu tam phá hư tình cảm của hai người đó được gả vào cửa!” Ấn tượng về Lương Bội Văn của Lâm Tuyết luôn luôn rất tốt, theo bản năng nói chuyện giúp bà ấy.

“Quỷ mới tin!” Mã Đồng Đồng cười lạnh, “Chờ người phụ nữ kia sinh đứa bé, đoán chừng mẹ chồng tôi sẽ hết sức vui vẻ để Lưu Dương cưới cô ta vào cửa đấy!”

“Đồng Đồng, thật ra thì vấn đề giữa bà và Lưu Dương không liên quan gì tới mẹ chồng bà!” Lâm Tuyết hơi vô lực, cô nhìn vẻ mặt hoảng hốt dung nhan tiểu tụy của Mã Đồng Đồng, một chầm thấy máu chỉ ra, “Là Lưu

Dương đứng núi này trông núi nọ, không liên quan tới mẹ chồng bà. Lúc trước anh ta kiên trì muốn kết hôn với bà, bác không phản đối, hiện giờ anh ta kiên trì muốn ở chung một chỗ với Bạch Tinh Tinh, bác cũng không phản đối. Nhưng bác có ranh giới cuối cùng của bác, bác từng nói sẽ không để cho Bạch Tinh Tinh vào cửa, thì tuyệt đối có thể làm được!”

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi nữa rồi!” Mã Đồng Đồng thoải mái cười một tiếng, âm u lạnh lẽo tuyệt vọng, “Tôi chuẩn bị ly hôn với Lưu Dương!”

“Bà nói với anh ta chưa?” Lâm Tuyết nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Mã Đồng Đồng, bổ sung thêm một câu, “Chính là chuyện ly dị!”

“Nói rồi!” Mã Đồng Đồng cắn cắn môi, nói, “Anh ta đồng ý!”

“...” Đây chính là kết cục của hôn nhân chóng vánh?

“Như vậy cũng tốt!” Mã Đồng Đồng ha ha mà cười, cô đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt, nói tiếp, “Anh ta nói sẽ cho tôi một khoản tiền... Tôi không muốn!”

“Bà nên cầm.” Lâm Tuyết nhẹ giọng khuyên cô ấy, “Tất cả đều do sai lầm bắt cá hai tay của anh ta, khi ly hôn anh ta nên đền bù thích đáng cho bà.”

“Tôi không muốn!” Mã Đồng Đồng ngoan cố lắc đầu, trong giọng nói của cô nồng đậm căm hận, “Tôi không muốn để cho anh ta dùng tiền mua yên tâm! Tôi muốn khiến cho anh ta vĩnh viễn cảm thấy thiếu nợ tôi!”

“...” Được rồi, nếu cô ấy kiên trì, cô cũng không tiện khuyên nữa. Có lẽ mỗi người đều có kiên trì và ranh giới cuối cùng của mình, cho dù đúng sai, chỉ cần trong lòng thẳng băng là được rồi.

Trầm mặc một trận, Mã Đồng Đồng dờ dề tài đúng lúc, hỏi, “Đặt tên cho cục cưng chưa?”

“Còn chưa có, chờ khi thằng bé tròn tháng, các bậc cha chú sẽ đặt tên cho thằng bé!” Lâm Tuyết mím môi rồi mới nói, trong mắt trong veo tràn đầy đều là hạnh phúc và vui vẻ nồng đậm.

“Lâm Tuyết, bà thật hạnh phúc!” Mã Đồng Đồng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Lâm Tuyết, không cẩn thận lại rơi một giọt nước mắt xuống, “Tôi cho rằng... Có thể cũng giống như bà, bây giờ mới biết... Thì ra hạnh phúc không thể sao chép!”

Cô cho rằng cô và Lưu Dương cũng có thể giống như Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, thì ra là cô sai lầm rồi! Không yêu chính là không yêu, cho dù miễn cưỡng như thế nào cũng làm không được! Ban đầu Lương Ngọc Đồng chính là một ví dụ bi thảm, cô vẫn không lấy nó làm cảnh cáo, lại tồn tại may mắn trong lòng, chỉ có thể nuốt quả đắng do chính mình gây ra.

“Đừng bi quan như vậy! Anh Lưu Dương có mắt không biết châu vàng, về sau sẽ có người đàn ông tốt hơn tới thay thế anh ấy yêu bà. Đồng Đồng, phải biết quý trọng bản thân mình.” Lâm Tuyết kéo tay cô ấy, nhẹ nhàng cười cười, “Cho dù bà bị tổn thương sâu bao nhiêu, nhất định phải giữ tính lương thiện tốt đẹp của bà, bởi vì chắc chắn sẽ có một người xuất hiện, khiến cho bà bỏ qua tất cả gây khó dễ cho cuộc sống của bà trước kia.”

Đây là cảm nhận của chính bản thân cô, cũng là kinh nghiệm cuộc sống quý báu. Đã bỏ ra thì không nên rồi rắm, đã bỏ lỡ thì không nên lại đi cưỡng cầu, quý trọng thì nên quý trọng, nắm chặt vẫn nên nắm chặt.

Mã Đồng Đồng rút cuộc ngẩng đầu lên, vẻ mặt của cô vẫn cô đơn thê lương, chỉ có điều nước mắt trong mắt đã cạn, “Tôi biết rõ mình nên làm

như thế nào, bà yên tâm, lần này tôi sẽ không tiếp tục làm sai!”

Qua ngày ra tháng, Lâm Tuyết đi chỗ Hà Hiếu Man, nhìn thấy được cô bé đáng yêu xinh đẹp đó, ôm lên liền hôn liên tục không thôi, còn hỏi vấn đề đặt tên.

“Để ông nội lấy đi! Đúng rồi, con trai của bà vẫn không lấy tên, để ông nội lấy cho luôn!”

Tên của Hạo Hạo chính là do ông cụ Lãnh lấy cho, tất cả mọi người đều khen cái tên này rất tốt.

“Được! Tên của hai đứa bé này đều giao cho ông nội đi, tôi liền không phí tâm vì chuyện như vậy!” Lâm Tuyết cười tủm tỉm nói.

Hai người lại rảnh rồi hàn huyên mấy câu, Hà Hiếu Man hâm mộ nói: “Bà đã ra tháng rồi, tôi vẫn còn tiếp tục chống đỡ ở đây!”

“Lãnh Bân đâu?” Đi vào không thấy Lãnh Bân, Lâm Tuyết hơi ngoài ý muốn, “Anh ta không xin nghỉ ở bên bà?” die nda nle equ ydo nn

Bà xã đại nhân ở cữ, cũng nên xin nghỉ chứ! Lương Tuấn Đào xin nghỉ một tháng đặc biệt làm bạn chăm sóc cô và đứa nhỏ.

“Gần đây quân đội tăng cường diễn tập thực chiến không quân, anh ấy là thiếu tướng không quân không đi không được! Chỉ có điều khi tôi vừa mới sinh đứa bé, anh ấy xin nghỉ một tuần theo tôi... Đúng rồi.” Hà Hiếu Man nói đến đây, đột nhiên nhớ tới điều gì, liền hạnh phúc nói, “Lần này tôi sinh con gái, anh ấy theo tôi vào phòng sinh rồi!”

Có tiến bộ! Xem ra Lãnh Bân người chồng này càng làm càng đạt tiêu chuẩn rồi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tiệc đầy tháng đặt trong nhà, rất khiêm tốn mời mấy người cực kỳ thân thiết và mấy vị lão lãnh đạo có giao tình thân thiết, tổng cộng cũng mười mấy người, cũng không phô trương.

Đứa bé còn nhỏ, không thể quá phô trương. Bởi vì Lưu Mỹ Quân mời đại tiên (thầy bói) đoán mạng tính cho thằng bé một quẻ, nói tuổi của thằng bé không hợp với cha bé, nhất định phải cẩn thận một chút.

Truyền đạt một chút bí thuật phá giải, lại tặng cho mấy thứ bát quái chu sa, nhất là tên của đứa bé, đại tiên nói tốt nhất nên tìm một vị già dặn lão luyện đức cao vọng trọng lại quyền cao đức trọng đặt tên để có thể áp chế được.

Mặc dù là mê tín, nhưng người Trung Quốc có ai không mê tín? Nhất là vấn đề liên quan tới đứa bé, người người kính sợ thần linh ba phần.

Gần đây thân thể Lương Đống lại không được tốt, cho nên không tới tham gia tiệc đầy tháng của đứa bé. Chỉ có điều ngày hôm qua, Lương Tuấn Đào đã mang theo đứa bé tới viện dưỡng lão, cho ông cụ nhìn đứa bé một chút. Ông cụ chuẩn bị lễ trọng cho cháu trai mới ra đời, còn nói vấn đề tên của thằng bé đã bàn luận với Lãnh Lệnh Huy, vào tiệc đầy tháng hôm nay sẽ mang tên tốt tới.

Quả nhiên, trong bữa tiệc, Lãnh Lệnh Huy lấy ra tên tốt.

“Mặc Mặc, Lương Tử Mặc!” Lương Tuấn Đào đọc hai cái tên này, theo thứ tự là tên mụ và tên chính thức của đứa bé.

Lãnh Lệnh Huy cười ha hả, giải thích: “Thần long ra đời, yên lặng nằm đó nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ vì tương lai một bước lên trời!”

(*) Mặc Mặc: yên lặng, lặng lẽ, im lặng

Mọi người cẩn thận thưởng thức, cũng luôn miệng khen hay.

Lâm Tuyết tò mò hỏi: “Ông nội, đứa bé của Hiếu Man lấy tên xong chưa?”

“Cũng lấy xong rồi.” Nói tới chỗ gái, nụ cười hiền hòa trong mắt Lãnh Lệnh Huy sâu hơn, gật đầu đáp lại, “Con bé là bảo bối người cả nhà yêu thích, nên gọi là Tâm Tâm, tên chính thức Lãnh Tâm!”

Bộp bộp! Tất cả mọi người đều vỗ tay, cảm thấy tên của hai đứa bé lấy được thật tốt.

Lâm Tuyết lại có phê bình kín đáo với cái tên này, nửa đùa nửa thật nói: “Lãnh Tâm... Tên này đủ lạnh đủ đẹp đấy! Nếu quả thật có tính tình lạnh lùng, vậy Mặc Mặc của chúng ta đây chẳng phải thảm rồi!”

Tất cả mọi người mỉm cười, cũng không so đo.

Trong bữa tiệc, Lương Tuấn Đào nhận được điện thoại của Đoàn Dật Phong gọi tới, nói mấy câu, anh cười nói: “Chúc mừng! Chỉ có điều thật sự không có cách nào uống rượu mừng của ông, hôm nay là tiệc đầy tháng của con trai tôi, hay là chờ đến khi hai người kết hôn đồng thời bổ sung!”

Cúp điện thoại, anh nhếch môi nói với Lâm Tuyết: “Hôm nay Đoàn Dật Phong đính hôn!”

“Có thật không?” Lâm Tuyết hơi ngoài ý muốn, người đàn ông độc thân nhiều năm vì Hà Hiếu Man đó, thế mà lại đính hôn! “Anh ta sao lại nghĩ thông suốt như vậy?”

“A, nói đến tất cả đều là công lao của em!” Nhìn vợ yêu, trong mắt sáng của Lương Tuấn Đào đều là thỏa mãn và thương yêu dịu dàng, “Là em khiến cho cậu ta cuối cùng dờ mắt khỏi người Hà Hiếu Man, chú ý tới sự tồn tại của những người phụ nữ khác!”

Nói đến khiến cho cô cũng ngượng ngùng, giận lườm anh một cái, Lâm Tuyết dấu môi nói: “Anh cho rằng người ta cũng giống như anh sao!”
Đều coi cô như bảo bối sao?

Dĩ nhiên, cô không nói ra câu nói kế tiếp. Đây chính là bí mật mà chỉ cô biết, chỉ có chính cô biết tình cảm của Lương Tuấn Đào, cô được quan tâm nhường nào hạnh phúc nhường nào!

Năm tháng tĩnh lặng, như nước chảy không dấu vết.

Ra khỏi tháng, bất tri bất giác nửa tháng đã trôi qua. Mỗi ngày, Lâm Tuyết ở nhà chăm sóc Mặc Mặc, chờ khi Mộng Mộng tan học lại phụ đạo làm bài tập cho cô bé, cuộc sống bận rộn mà phong phú.

Cô đã rất tập trung tinh thần vào nhân vật của mình bây giờ! Cô là một người mẹ, là một người vợ, là một người con dâu, là một người phụ nữ! Duy chỉ có quên mất, cô còn là một nữ quân nhân sĩ quan!

Quân đội gửi quân lệnh tới, ngắn gọn khiến người ta nhìn thấy mà ghê – Thượng úy Lâm Tuyết, mời nhanh chóng trở về quân đội đợi lệnh!

Quân đội, ban chỉ huy quân sự, ngụy trang xanh lá... Những thứ đồ đã niêm phong kia trong nháy mắt xông lên đầu, khiến cho cô chợt nhớ ra thân phận của mình, cô đã từng... Hiện giờ vẫn là một nữ quân nhân sĩ quan!

Trở lại quân đội, đổi quân phục màu xanh lá cây, trước mắt Lâm Tuyết chỉ cảm thấy sáng lên. Thì ra cô nhớ nhung quân đội như vậy, trở về đây có cảm giác như cá trở lại biển khơi. Hoặc là nói, cô rất thích cảm giác làm việc, đó là một khẳng định và chứng thật giá trị của mình.

Chẳng lẽ cô là cô gái kiêu sự nghiệp sao? Không thể diễn nhân vật vợ hiền mẹ đảm, cô cũng muốn nỗ lực phấn đấu ra một khoảng trời đất của riêng mình ở quân đội hoặc trong kinh doanh hoặc ở bất cứ địa vị nào khác.

Tiếp nhận phù hiệu do lão thủ trưởng của bộ chỉ huy quân đội trao tặng, cô được khôi phục chức vị sĩ quan như trước, hủy bỏ tất cả điều tra!

Bối cảnh sau lưng của cô đủ để chứng minh cô lòng dạ son sắt, đã sinh con trai vì nhà họ Lương, cô là công thần, không có ai hoài nghi vấn đề lập trường của cô nữa.

“Đại tá Lương Tuấn Đào sư đoàn 706 là thủ lĩnh chỉ huy của hành động ở Lưỡi liềm vàng, đồng chí ấy là chồng của đồng chí đồng thời cũng là cấp trên trực tiếp của đồng chí. Hy vọng nhiệm vụ lần này, vợ chồng hai người có thể đồng tâm hiệp lực, một lần hành động là tiêu diệt tổ chức NT, hoàn toàn nhổ hết rễ của cây độc này!” Bùi Hồng Hiên kính cẩn làm quân lễ nghiêm trang với cô.

Lâm Tuyết lại bị chấn động, cô không thể tưởng tượng được bộ chỉ huy quân đội lại quyết định phái cô và Lương Tuấn Đào cùng đi Lưỡi liềm vàng. Có lẽ bởi vì chuyến đi tam giác vàng lần trước, vợ chồng bọn họ phối hợp ăn ý, nhiều lần lập chiến công, cho nên lần này muốn lại bắt đầu dùng hai người bọn họ.

Động cơ của ban chỉ huy quân sự không thành vấn đề, bọn họ quả thật có trách nhiệm và nghĩa vụ tận trung vì đất nước, chỉ có điều... Lâm Tuyết trầm mặc thật lâu, mới nói: “Con của tôi mới ra đời nửa tháng! Hiện giờ tôi không muốn...”

“Đồng chí Lâm Tuyết!” Bùi Hồng Hiên nghiêm túc nhìn cô, nói cho cô biết: “Cho dù là sĩ quan hay chiến sĩ, bọn họ có rất nhiều người đều đang trong trắng mặt, thậm chí khi sinh đứa bé ra, vẫn phấn đấu ở tiền tuyến trước nhất! Đồng chí đã nghỉ ngơi lâu như vậy, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục sống an nhàn sung sướng?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 133: Điều Là Giấy Vụn

Sống an nhàn sung sướng? Lời này thật sự không khách khí! Khuôn mặt của Lâm Tuyết hơi nóng hừng hực.

“Còn có vấn đề khác không?” Ánh mắt của Bùi Hồng Hiên có khí thế bức người, giọng điệu cứng rắn, không hề cho cô một chút đường sống cứu vãn do dự.

Lâm Tuyết trầm mặc một hồi lâu, nói: “Không có!”

“Vậy thì tốt!” Bùi Hồng Hiên quét nhìn bốn phía một lần, ánh mắt cuối cùng vẫn ngừng trên người Lâm Tuyết, trầm giọng tuyên bố: “Chuẩn bị sẵn sàng, ba ngày sau lên đường hành động!”

--- -----

Đầu mùa xuân, mưa lạnh rơi thấu xương, rơi liên tiếp mấy ngày, cả Kinh thành, khắp nơi đều hoàn toàn ướt nhẹp lạnh lẽo.

Một chiếc Ferrari màu vàng lóa mắt dừng trước cửa một tứ hợp viện có phong cách cổ xưa hoàn toàn, xe dừng lại, mở cửa xe, một tay thon lộ ra ngoài xe mở một chiếc dù hoa.

Đây là một tình cảnh rất có thi ý, cô gái xinh đẹp che dù đi mưa đứng trước cửa tứ hợp viện, đang móc chìa khóa mở khóa đồng kia.

Sau đó có một người đàn ông to lớn anh tuấn bước xuống xe, anh đi đến gần trước, giúp cô cầm cây dù, sau đó ánh mắt hơi nghi ngờ khó hiểu quan sát tất cả trước mắt.

Trời đổ mưa lạnh như thế, cô lại dẫn anh tới nơi này, không biết vì cái gì.

“Cạch!” Khóa đồng mở ra, cô ngoái đầu nhìn anh cười nhẹ nói nhỏ, “Đi vào xem một chút với em đi!”

“Đây là nhà của ai? Sao em lại có chìa khóa nhà này?” Anh đương nhiên biết được giá trị của tứ hợp viện ở vùng này, cũng không phải là người bình thường có thể mua được.

“Đi vào anh sẽ biết!” Cô dí dỏm nháy nháy mắt với anh, kéo bàn tay to của anh, hai người như người tình đang cuồng nhiệt trong tình yêu vai kề vai, tay nắm tay cùng đi vào.

Đôi tuấn nam mỹ nữ này chính là Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, bọn họ bất chấp mưa phùn chạy xe tới khu tứ hợp viện này, bởi vì Lâm Tuyết nghĩ trước khi rời Kinh thành tới đây xem một chút.

Hoa cỏ cây cối trồng trong sân phần lớn còn ở trạng thái ngủ đông, đầu xuân ở kinh thành khí lạnh bức người, chỉ có nụ hoa mai kiêu ngạo trong gió lạnh nở rộ, đỏ như son.

Trong vườn hoa trồng đa số là hoa mai, màu sắc nhiều đến hơn mười mấy loại, có rất nhiều hàng hiếm trên thị trường cũng không thấy. Nói cách khác, chỉ những thứ hoa mai này, đã có giá trị hơn trăm vạn.

Tròng mắt sắc bén của Lương Tuấn Đào quét nhìn cả viện một lần, liền nhìn ra giá trị của những hoa mai này. Tròng mắt đen thâm thúy trở nên u ám, anh mấp máy môi mỏng, hỏi, “Mạc Sở Hàn đưa cho em?”

Trừ Mạc Sở Hàn ra, còn có ai có bút lớn như vậy, khu tứ hợp viện này giá trị chừng hai đến ba tỷ, không phải người bình thường có thể gánh được.

Lâm Tuyết lườm anh một, sáng giọng: “Anh có thể dừng cứ chuyện gì đều kéo lên người Mạc Sở Hàn không? Nếu như là anh ta đưa, em có thể nhận sao?”

Nhận lấy Lâm thị là bởi vì anh ta thiếu cô, trừ lần đó ra cô không hề vô duyên vô cớ tiếp nhận những món quà tặng khác.

“Không phải thì tốt rồi!” Lương Tuấn Đào nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt sắc bén lại một lần nữa quét nhìn cả viện.

Bất tri bất giác, hai người che dù hoa, sóng vai đi tới trước mái hiên, Lâm Tuyết chuyển ghế gỗ bằng gỗ hồ đào thật ra, ngồi trên bậc thềm dưới mái hiên với Lương Tuấn Đào ngắm trận mưa xuân liên miên không ngớt này.

“Là Hoắc Gia Tường đưa cho em?” Lương Tuấn Đào đột nhiên tỉnh ngộ lại, bởi vì lần trước cha con nhà họ Hoắc chính là xuất hiện ở đây, lúc ấy anh chỉ cho rằng bọn họ thuê tạm làm điểm dừng chân, không hề nghĩ đến sẽ mua lại tặng cho Lâm Tuyết.

“Ừ.” Hôm nay mang Lương Tuấn Đào tới đây, Lâm Tuyết cũng không có tính toán muốn giấu giếm anh. Vợ chồng đồng lòng, cô không muốn có điều giấu giếm anh, giả sử khu tứ hợp viện mà Hoắc Gia Tường đưa cho cô này, cũng không muốn lừa gạt anh, “Ông ấy nói... Căn nhà này coi như là đồ cưới ông ấy đưa cho em!” “Hứ!” Lương Tuấn Đào cười lạnh quay đầu, ánh mắt không tỏ vẻ gì nhìn mưa phùn rả rích, mĩa mai nhếch môi, “Có cha vợ hào phóng như vậy anh thật may mắn!”

Giữa Hoắc Gia Tường và Lương Tuấn Đào tích tụ thù oán quá sâu, cho dù có Lâm Tuyết kẹp ở giữa làm liều thuốc hòa hợp, vẫn khó có thể

dùng thái độ bình thản đến đối mặt với nhau.

“Em vốn không muốn nhận, nhưng nhìn ông ấy từ ngàn dặm xa xôi tới...” Cô không đành lòng từ chối Hoắc Gia Tường, lòng dạ cũng cứng rắn không nổi từ chối tình thương hiền lành của cha từ ông ấy, trong tiềm thức, cô quá cực kỳ khát vọng ấm áp đến từ người thân.

“Được rồi, nhận lấy thôi!” Lương Tuấn Đào quay đầu liếc nhìn Lâm Tuyết, trong đôi mắt sáng chói lóe ánh sao cười như không cười, “Bạn trai cũ tặng em công ty, người cha trùm buôn thuốc phiện tặng em một tòa nhà, bây giờ em có giá trị rất cao, anh dám trêu chọc em sao?”

Người này, mồm mép lém lỉnh độc địa hơn rồi! Lâm Tuyết đưa tay hung hăng bấm anh một, lại dùng sức nhéo một.

Anh nhếch miệng hút khí, lại không động, bởi vì cô bấm. Hết cách rồi, anh sinh ngốc, chỉ thích bị cô ngược.

Đợi cô bớt giận, anh bất tri bất giác kéo cô vào trong ngực mình, ôm cô cùng nhau nhìn màn mưa càng lúc càng dày. Trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì nữa.

Tiết xuân se lạnh, một cơn gió mạnh đánh tới, cứng rắn lạnh lẽo thấu xương xuyên thẳng vào trong cốt tủy.

Lương Tuấn Đào dùng áo khoác lông của mình bao lấy cô, hôn lên chóp mũi đỏ đông lạnh của cô, hỏi, “Đi vào nhà ấm áp đi?”

Cô lắc đầu, trong mắt trong veo giống như bay xuống giọt mưa, trong suốt, “Anh nói cho em biết đi, lệnh điều em đi lười liềm vàng có phải do anh hạ lệnh không!”

Cô gái cực kỳ thông minh như thế, anh không có chuyện gì có thể lừa gạt được cô. Lương Tuấn Đào ngẫm nghĩ một chút, hỏi ngược lại, “Chẳng

lẽ em không muốn đưa Mạc Sở Hàn lên xét xử?”

Giữa anh và Mạc Sở Hàn cần làm một kết thúc, cho dù là vì công hay vì tư! Chỉ có kết liễu hoàn toàn kẻ địch này, anh mới có thể tiếp tục cuộc sống sau này.

Dĩ nhiên, anh hy vọng Lâm Tuyết có thể đi cùng anh, chứng kiến quá trình này.

“Em chỉ cảm thấy... Mạc Mạc còn quá nhỏ!” Lâm Tuyết thở dài, lòng của đàn ông, quả nhiên vẫn nguội lạnh hơn phụ nữ, sao anh lại cam lòng để đứa bé còn nhỏ như vậy ở nhà, vợ chồng cùng đi nơi đất khách quê người xa xôi.

“Đàn ông con trai phải dưỡng thành tinh thần độc lập từ nhỏ, thằng bé quá lệ thuộc vào em, đây cũng không phải chuyện tốt lành gì!” Nhớ tới con trai luôn chiếm cứ lấy cô, anh ở bên cạnh gấp đến mức vò đầu bứt tai, trong lòng cũng hơi không thăng bằng. Thì ra ham muốn giữ lấy của anh mạnh như thế, ngay cả chia sẻ cô cho con trai anh cũng cảm thấy không tình nguyện.

Cánh tay sắt khóa chặt eo thon nhỏ nhắn của cô khóa chặt hơn, anh hôn lên cánh môi đầy đặn của cô, chạm nhẹ từng chút một, nhiệt độ đốt người và khát vọng nồng đậm của anh không hề che giấu chút nào đã lộ hết ra ở trước mặt cô.

Chưa đầy hai tháng ở cũ, cô vẫn không thể cùng phòng với anh.

Lâm Tuyết chìa bàn tay nhỏ ra ngăn cản anh lại hôn như lửa nóng, thờ dài nói: “Nhịn một chút!”

Lương Tuấn Đào không tiếp tục miễn cưỡng, hai người gần bó kề cận bên nhau ngồi đó, nhìn mưa phùn rơi tí tách, trong lúc nhất thời đều hơi lặng lẽ.

“Được, em đi với anh!” Hồi lâu, Lâm Tuyết đáp lại, cô chủ động hôn lên khuôn mặt tuấn tú của anh, mắt trong veo nheo lại nhìn anh, đầy vẻ không muốn.

Nếu để cho một mình anh đi nơi đất khách quê người, cô ở nhà hằng định đêm sẽ không ngủ được. Có lẽ, Lương Tuấn Đào chính là nghĩ đến điểm này, mới yêu cầu cô đi theo đồng hành với anh.

Anh lấy lửa càng nóng hơn hưởng ứng chủ động của cô, bàn tay to ôm sát cô bắt đầu không thành thật.

Lại ôm như vậy tiếp nữa nhất định sẽ lau súng cướp cò, Lâm Tuyết liền vội vàng dùng lực tránh khỏi ngực của anh, đứng lên.

Cô hít sâu một hơi hồi phục gò má nóng bỏng của mình, sau đó lấy chìa khóa mở cửa phòng gian nhà chính ra, ngoắc gọi người đàn ông ở bên cạnh bởi vì bị từ chối mà hơi ầm ức không thích đi vào chung cùng cô.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 134: Đèn Là Giấy Vụn 2

Editor: Puck

Mặc dù là tứ hợp viện, nhưng ở đây giống như nhà lầu đều do công ty tập thể khí đốt sưởi ấm, cho nên trong nhà rất ấm áp cũng rất khô ráo.

Dun một ấm nước nóng, pha trà thưởng thức trà, rất vừa lòng. Tất cả dụng cụ pha trà ở đây đều là đồ sứ tinh tế Quan diêu * thời Tống Minh, vô cùng chú trọng, có thể thấy được Hoắc Gia Tường là một người vô cùng chú ý tới trà đạo.

(*) Đồ sứ Quan diêu: để chỉ đồ sứ ở Biện Kinh (Khai Phong) thời Bắc Tống và các trấn ở Hàng Châu cùng khu ngoại thành thời Nam Tống, do chủ yếu để nung các đồ sứ trong cung đình nên số lượng rất ít, truyền thế cũng hiếm.

“Ông ấy nói... Muốn trở lại âm thầm xem, chỉ có điều gần đây tiếng gió quá gấp!” Lâm Tuyết chủ động châm trà cho Lương Tuấn Đào, thử thăm dò thương lượng với anh, “Em muốn mang ít ảnh chụp cho ông ấy, có được không?”

“Được mà!” Lương Tuấn Đào rất dễ nói chuyện, không có điều nào không đáp ứng yêu cầu của vợ yêu.

“Tuấn Đào.” Đôi mắt trong veo của Lâm Tuyết ngược lên, kiểm chế cảm động trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Anh thật tốt!”

Lương Tuấn Đào đang uống trà dừng lại, anh ngược mắt lên, ánh mắt nóng rực bắn về phía cô, đưa tay kéo cô vào trong ngực, đưa cằm nhìn cô, hồi lâu thờ dài nói: “Anh giống như trứng cổ độc của em, nhìn em như thế nào cũng nhìn không đủ!”

Trong lòng ngọt ngào, cô chẳng qua là một cô gái tầm thường, giống như đại đa số phụ nữ khác, thích nghe người đàn ông mình yêu mến lời ngon tiếng ngọt: “Vậy anh cứ cố hết sức nhìn chứ sao, dù sao... Em một mực ở bên cạnh anh!” Dieễn ddàn lee quiy đôn

“Nếu anh chinh chết Mạc Sở Hàn, em có đau lòng không?” Một tay Lương Tuấn Đào ôm cô, một tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp nhẵn nhụi như ngọc của cô, trong cặp mắt sáng kia có một chút ý vị sâu xa.

“Sẽ không đâu!” Có lúc người đàn ông giống như một đứa bé, luôn muốn được dụ dỗ hết lần này đến lần khác. Cô ôm lấy anh, chắc chắn nói, “Anh là chồng của em, kẻ địch của anh chính là kẻ địch của em, mục tiêu của anh chính là mục tiêu của em, em sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp anh sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ!”

Lời nói này biểu lộ rõ lập trường của cô, cô chẳng những đồng ý hành trình tới lữ viện vàng với Lương Tuấn Đào, đồng thời cũng sẽ thích cực hợp tác hỗ trợ anh, cùng ra tay lòng bắt Mạc Sở Hàn.

“Anh không nhìn lầm em!” Lương Tuấn Đào hết sức hài lòng với câu trả lời của cô, cánh tay sắt thắt chặt, bật hơi mập mờ bên vành tai cô, “Chờ em qua xong hai tháng ở cũ, chồng đây ở trên giường cố gắng yêu thương em!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Có hành trình tới tam giác vàng lúc trước, lần hành động này, Lâm Tuyết quen việc nhẹ tay rất nhiều.

Trước khi xuất phát vẫn cần phải viết di chúc, bởi vì lần trước đã viết một phần, cho nên lần này cô có thể viết có thể không viết. Mấu chốt là xem nội dung di chúc của cô có thay đổi hay không.

Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, quyết định viết lại.

Lần trước cô viết di chúc, Lương Tuấn Đào liền tỏ vẻ vô cùng hứng thú, lần này cũng không ngoại lệ.

Dù sao di chúc của cô cũng không có chỗ nào không thể cho người ta xem, Lâm Tuyết quyết định thoải mái để cho anh nhìn.

Bố trí lại một lần nữa công ty Lâm thị, tính toán một phần tiền đặc biệt để lại cho Hứa Tĩnh Dao, mặt khác công ty Lâm thị chỉ chờ tiểu Bảo tròn mười tám tuổi mới có tư cách thừa kế. Còn có khu tứ hợp viện này, Lâm Tuyết ghi lại trong di chúc, đó là đồ cưới cô để lại cho Mộng Mộng, tương lai khi Mộng Mộng tròn mười tám tuổi, có quyền bán trao tay hoặc tự dùng.

Lương Tuấn Đào lướt lên lướt xuống khắp cả bản di chúc chính là vẫn không tìm được tên của mình và con trai, anh rất bất mãn, liền kháng nghị nói: “Em ngay cả Mộng Mộng cũng cân nhắc tới, tại sao không cân nhắc thay anh và Mặc Mặc?”

“Anh và thằng bé còn cần cân nhắc tới sao?” Lâm Tuyết hơi nghi ngờ không hiểu, phải biết nhà họ Lương không chỉ quyền thế ngấp trời còn giàu có ngang nước, một chút tài sản này của cô ở tổng mắt nhà họ Lương xem ra căn bản không đáng để nói, “Mặc mặc là cháu trai trưởng của nhà họ Lương, em tin tưởng ông nội và bà nội của thằng bé tuyệt đối sẽ không bạc đãi thằng bé, cho dù... Anh tái giá, em cũng rất yên tâm!”

Mặc dù Lưu Mỹ Quân cay nghiệt, nhưng bà yêu thương cháu nội mình chân thành. Còn có Lương Trọng Toàn, càng thêm vô cùng yêu thích Mặc

Mặc! Nếu trong hành động lần này, cô bất hạnh gặp nạn, cô rất yên tâm với việc bố trí cho thằng bé.

“Hừ!” Lương Tuấn Đào lại không cho là như vậy, anh cảm giác ở trong Lâm Tuyết anh và con trai có địa vị quá thấp, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, “Em không nhìn anh và con ở trong mắt cũng không để ở trong lòng!”

“Làm sao có thể chứ!” Khi đàn ông càn quấy cũng khiến cho người ta rất nhức đầu, Lâm Tuyết dụ dỗ anh, “Ngoan, đừng làm rộn, chúng ta phải hành động!”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy tò mò với di chúc của anh?” Lương Tuấn Đào không vui hỏi.

Đương nhiên có tò mò, chỉ có điều cô cũng không miễn cưỡng anh tiết lộ nội dung bên trong, lúc này nghe Lương Tuấn Đào nói như vậy, liền theo ý trong lời nói của anh, hé miệng cười nói: “Tò mò chứ! Anh lấy di chúc của anh ra cho em nhìn một chút!”

“Khóa trong tủ sắt của quân đội, chẳng qua anh có thể chép lại một phần cho em xem!” Lương Tuấn Đào giận dữ vung bút thật nhanh, viết phần di thư của mình một lần nữa.

Rất nhanh, anh đưa giấy tràn ngập chữ tới trước mặt Lâm Tuyết, “Này, nhìn đi, địa vị của em ở trong lòng chồng!”

Lâm Tuyết nhận lấy, thấy di chúc cũng không phải rất dài, nhưng suốt toàn bộ đều là sắp xếp cho cô, nhìn ra được anh mất rất nhiều tâm tư, cho dù sau khi anh hy sinh cũng không muốn uất ức cô.

Đầu tiên, anh tích cực đồng ý cho cô tái giá, hơn nữa anh đưa tất cả tài sản và bất động sản dưới tên anh cho cô, chỉ có điều tài sản chia làm hai

phần, một phần trực tiếp giao cho cô tự do xử lý, một phần khác định kỳ mỗi tháng chi trả cổ phần cho cô. di3nd@nl3qu.yd0n

Nói cách khác, cho dù cô không cẩn thận vứt sạch tài sản trong tay, vẫn không cần lo lắng vấn đề cuộc sống nửa đời sau. Bởi vì khoản của cải thiên văn số tự * kia một mực sinh ra tiền lời trong ngân hàng, mỗi tháng cũng sẽ chi trả cho cô một khoản tiền không nhỏ, bảo đảm nửa đời sau áo cơm không lo.

(*) thiên văn số tự: chỉ những con số cực lớn.

Trong lòng mỗi người đều có một phần vương bận, Lâm Tuyết vương bận chính là Hứa Tĩnh Dao và Mộng Mộng, nhưng không vương bận hai người Lương Tuấn Đào và Mặc Mặc, có lẽ bởi vì gia thế kiêu ngạo người của nhà họ Lương khiến cho cô yên tâm đi!

Lương Tuấn Đào vương bận cũng chỉ có cô, suy nghĩ bản khoản trong lòng, tất cả đều là cô! Vất óc tìm mưu kế suy tính chuyện: Nếu có một ngày anh rời khỏi nhân thế, làm thế nào mới có thể khiến cho cô hạnh phúc sống tiếp!

Trong lòng ấm áp cảm động, cô nắm tờ giấy kia ôm chặt lấy người đàn ông cô yêu mến không rời, nước nở nói: “Chúng ta đều sẽ trở về! Những di thư này viết tốt hơn nữa đều là giấy vụn, nhất định đều là giấy vụn!”

Phải nói lần này vẫn tương đối may mắn, bởi vì khi bọn họ tới lười liềm vàng, chính là nơi có tiết trời mát.

Không có rét căm căm, không có gió lạnh thấu xương như miền bắc Trung Quốc, chỉ có mát mẻ mê người, thoải mái vô cùng.

Khi xuống máy bay, Lâm Tuyết không khỏi nhớ tới sóng nhiệt cuộn cuộn vào mùa hè năm ngoái khi đi tam giác vàng, cảm khái nói với người

đàn ông bên cạnh: “Chúng ta nhất định kết thúc nhiệm vụ lần này trước khi mùa hè lại tới!”

Lương Tuấn Đào không khỏi bật cười, nói: “Khẩu khí thật lớn!”

Anh chuẩn bị kế hoạch ít nhất một năm, ở trong mắt những thủ trưởng khác xem ra tốc độ này đã quá điên cuồng, không ngờ con quỷ nhỏ này còn điên cuồng hơn, lại kêu gào cái gì mà kết thúc trong vòng nửa năm, thật sự là – người không biết không sợ!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 135: Đèn Là Giấy Vụn 3

Editor: Puck

Địa điểm hạ xuống là do Thạch Vũ tìm kiếm cho bọn họ, bởi vì tình huống ở đây rất hỗn loạn, trùm buôn thuốc phiện Issac trời sinh đa nghi, không chịu đồng ý để máy bay trực thăng trực tiếp đậu xuống trên địa bàn của anh ta (sợ bị tập kích trên không), nhiều lần đàm phán, không thể làm gì khác hơn là chọn biện pháp điều hòa.

Đầu tiên tìm chỗ trống trải đáp xuống, sau đó Thạch Vũ mang theo mấy người Lương Tuấn Đào đi gặp Issac.

Máy bay hạ cánh, toàn bộ đều là người quen cũ. Trừ Phùng Trường Nghĩa và Vân Phàm, mặt khác còn có Trần Kiến An mới dùng tới luôn luôn có biểu hiện nổi trội.

Bắt tay lẫn nhau, hàn huyên mấy câu, đợi đến khi Thạch Vũ bắt tay Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào vội vàng cản lại, thay vợ anh bắt tay với anh ta: “Trước khi tới nơi này tôi đã thương lượng với Lâm Tuyết, có cần mang Mộng Mộng tới đây một chuyến không...”

“Không cần!” Thạch Vũ mỉm cười xua tay, nói, “Lâm Tuyết đã hỏi tôi rồi, là tôi từ chối!”

Anh rất vui mừng khi Mộng Mộng có cuộc sống tốt đẹp như vậy, không những có hoàn cảnh đầy đủ, còn có thể tiếp nhận giáo dục tốt nhất,

mạnh hơn đi theo anh ngàn vạn lần. Khó khăn lắm mới khiến con bé thích ứng với hoàn cảnh nơi đó, cũng quen gặp mặt anh trên máy tính mỗi đêm rồi, anh không muốn lại nảy sinh rắc rối tràn lan.

Trong lòng thủy chung nhớ hứa hẹn của Lương Tuấn Đào với anh, chỉ cần hành động lần này thành công viên mãn, anh có thể lấy được quốc tịch Trung Quốc, có thể nhận được ngời khen kếp xù của quân đội, có thể sống cuộc sống của người bình thường cùng Mộng Mộng ở trong nước.

Vì ngày nào đó sớm đến, anh có thể chịu đựng được đau khổ ly biệt tạm thời.

Mười chiếc máy bay trực thăng cũng che giấu trong lùm cây, nơi này bốn mùa cây rừng tươi tốt, là lá chắn thiên nhiên che chở.

Xe chạy tới địa điểm bố trí tạm thời do Thạch Vũ chuẩn bị, đều là từng dãy nhà mái ngói mới xây, tất cả đồ dùng dụng cụ đầy đủ hết.

Thật ra thì trên dưới một trăm người do Lương Tuấn Đào mang tới cũng chuẩn bị vật tư quân dụng cho mười ngày, khi hành động căn bản không cần mua thêm thứ gì.

Nhưng vẫn vui mừng quá đối với thức ăn nóng hổi của địa phương. Xem ra có người địa phương chi viện vẫn tốt, tối thiểu không cần gặm những lương khô vô vị kia.

Trên bàn Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng với mấy vị sĩ quan bày thức ăn ngon tiêu chuẩn trong nước, hoàn toàn làm theo khẩu vị người phương bắc.

“Tôi ra giá cao mời một vị đầu bếp Trung Quốc, mọi người nếm thử một chút chính tông đi!” Thạch Vũ nói những lời này với mọi người, chỉ có điều ánh mắt lại tràn đầy tha thiết mong đợi nhìn về phía Lâm Tuyết.

Sau khi mọi người thưởng thức, cũng khen không dứt miệng.

Lâm Tuyết đầu môi nói: “Xem ra cảm giác người nhà với nhau thật tốt! Chúng ta không giống tới làm nhiệm vụ, mà giống như đi du lịch!”

Lời này khiến tất cả mọi người bật cười, giữa lẫn nhau càng thêm thân thiết.

Hưởng thụ bữa tiệc lớn ngon lành, tâm tình của mọi người trong nháy mắt dâng cao, vừa ăn vừa tán gẫu, nhanh chóng hiểu được tình huống ở đây.

Khoảng thời gian gần đây, thế lực của Issac phát triển nhanh chóng, hơn nữa có giao tình rất thân thiết với Thạch Vũ. Bọn họ nước nuôi cá, cá giúp nước, hỗ trợ và giúp đỡ, phát triển không ngừng.

Xem xét lại tổ chức NT của Mạc Sở Hàn, gần đây thả lỏng rất nhiều, không biết tiến thủ, trừ phi Issac chủ động khiêu khích, nếu không Mạc Sở Hàn vốn không dư thừa để ý tới.

Ăn cơm xong, các chiến sĩ đi ngủ bù nghỉ ngơi, Lương Tuấn Đào và mấy vị quan quân lưu lại tiếp tục tham khảo kế hoạch tác chiến với Thạch Vũ.

“Tôi đề cập về cậu với Issac, nói cậu là nhà buôn bán vũ khí trong nước, bị đối thủ ám toán, bắt đắ dĩ lưu lạc nước ngoài. Trước kia là bạn quyền với tôi, cùng đường vô cùng không thể làm gì khác hơn là tới lười liềm vàng tìm tôi nương tựa!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Thạch Vũ đã sớm sắp xếp xong xuôi kế hoạch hành động, lúc này bàn luận với đám người Lương Tuấn Đào.

“Ừ, chủ ý này không tệ!” Lương Tuấn Đào tán thưởng gật đầu. Thạch Vũ lo việc chu đáo, biết nếu nói bọn họ là thợ đào mỏ nhất định không tin,

dù sao bề ngoài và khí chất không ngăm đen và thô thiển như những thợ đào mỏ kia, nói bọn họ là nhà buôn bán vũ khí trong nước chạy trốn ngược lại hoàn toàn phù hợp.

Bọn họ thật sự được trang bị súng ống đạn dược tiên tiến nhất, hơn nữa có thể cung cấp súng ống đạn dược miễn phí cho Issac, chỉ vì cầu xin... Một mảnh đất dung thân.

“Issac trời sinh đa nghi, nhưng mà ngược lại rất tín nhiệm tôi!” Thạch Vũ là ân nhân cứu mạng của Issac, nếu không phải có anh, hiện giờ Issac đã sớm thành một đồng xương khô, “Tôi dẫn dắt mọi người tìm nơi nương tựa chỗ anh ta, anh ta có thể tiếp nhận!”

“Ừ, anh nói cho anh ta biết, chúng ta không chỉ có thể bán mạng miễn phí cho anh ta, còn có thể cung cấp súng ống đạn dược miễn phí!” Bản chất con người vốn tham lam, Lương Tuấn Đào lợi dụng nhược điểm này đã đánh đâu thắng đó.

“Trong phạm vi khống chế của thế lực của tôi, mọi người có thể nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày, tôi lại dẫn mọi người đi gặp Issac!”

Không biết có phải thời gian nghỉ ngơi ở cứ quá thừa thãi không, Lâm Tuyết không hề buồn ngủ. Cô không ngủ trưa, ra khỏi phòng, đi trong hoang dã, hóng mát, nhìn rừng rậm vẫn xanh tươi tốt, tâm tình rất mãn nguyện.

Không có cảm giác luống cuống lo sợ không yên như lần đầu tiên đi tam giác vàng, ở chỗ này cô cảm thấy rất thích ứng. Chủ yếu là thích ứng về khí hậu đi! Cô sợ lạnh cũng sợ nóng, vẫn là thời tiết mát mẻ hợp lòng người này càng khiến cho tâm tình người ta vui vẻ.

“Đứa bé tốt toàn bộ chứ?” Không biết từ lúc nào, Thạch Vũ đứng ở bên cạnh cô.

Hơi nghiêng người qua, cô thân nhiên cười: “Rất tốt, cảm ơn!”

“Nên nói cảm ơn là tôi!” Thạch Vũ tới gần một bước, chuyển tới trước mặt cô, rất cố chấp nói, “Cảm ơn em chăm sóc Mộng Mộng tốt như vậy!”

Mỗi đêm trò chuyện video với Mộng Mộng, anh gần như chứng kiến toàn bộ quá trình thích ứng với nơi đó của Mộng Mộng. Từng ly từng tý ở đó, anh không chỗ nào không hiểu, bởi vì Mộng Mộng không phân chia lớn nhỏ đều báo lại toàn bộ cho anh. Ngay cả bác Thiên Dật một ngày vẽ mấy bức tranh, lúc nào thì có thể đứng lên đi lại, anh đều rất rõ ràng.

“Ha ha.” Lâm Tuyết bật cười, “Chúng ta cũng đừng tạ ơn tới tạ ơn lui, vẫn nói vào điểm chính đi!”

Hai người ngồi xuống dưới gốc cây, nói tới hành động lần này.

“Thời gian hơn nửa năm, thế lực của chúng tôi ở đây phát triển rất nhanh chóng, không kém Issac bao nhiêu, nhưng mà chúng ta nhất định phải hợp tác với Issac, như vậy phần thắng khi diệt trừ NT có thể lớn hơn một chút!” Thạch Vũ mang theo mấy ngàn anh em thợ đào mỏ, bước lên mảnh đất này liền phát huy trọn vẹn ưu điểm khát máu hiếu chiến của bọn họ, rất nhanh chóng chinh phục thế lực địa phương, trở thành trùm buôn thuốc phiện mới quật khởi.

Nhưng dù sao thế lực của bọn họ cũng còn yếu kém, nếu muốn đối mặt với NT, phải có đồng bọn hợp tác. Issac chính là đối tượng tốt nhất bọn họ chọn trúng, mục tiêu kế tiếp của bọn họ chính là lấy được tin tưởng của Issac, khiến cho hai thế lực hợp lại làm một thể, cùng chung đối phó với NT.

Lâm Tuyết trầm mặc một lúc, thở dài nói: “Tôi thật sự hy vọng nhiệm vụ lần này mau chóng kết thúc, có thể mau chóng trở về nước! Mộng Mộng và Mặc Mặc đều đang chờ tôi!”

“Tôi cũng mong mau kết thúc!” Nhớ tới hứa hẹn của Lương Tuấn Đào với anh, Thạch Vũ liền tràn đầy lòng tin. Anh dò xét về phía Lâm Tuyết, đường cong cương nghị trên khuôn mặt dần dịu dàng xuống, thần sắc trong đôi mắt tuần tú hơi sâu thẳm, nhỏ giọng nói, “Tôi muốn sớm ngày trở về thế giới nhân loại bình thường, có thể ngày ngày ở chung một chỗ với Mộng Mộng, có thể ngày ngày gặp em!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 136: Em Rút Lui 1

“Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đã đến! Thạch Vũ tiếp ứng cho bọn họ, đoán chừng sáng ngày một sẽ gặp mặt tụ họp với Isaac.” A Mặc Nghê báo cáo tin tức mới nhất, hơn nữa đề nghị, “Chúng ta có cần tiết lộ thân phận thực sự của đám người Lương Tuấn Đào cho Isaac không?”

“Không cần!” Mắt Mặc Sở Hàn vẫn nhìn chăm chăm ly rượu trước mặt, thật sự giống như hoàn toàn thờ ơ với nguy cơ sắp tới.

“Thiếu gia, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết sao?” A Mặc Nghê thật sự không cách nào lý giải được ý tưởng của chủ nhân, thật sự khiến cho người ta nhìn không thấu.

“Đúng!” Mặc Sở Hàn ngược mắt nhìn A Mặc Nghê, nói cho cậu ta biết, “Nếu cậu sợ, bây giờ có thể rời đi!”

Trên mặt A Mặc Nghê dâng lên vẻ khổ sở rồi rầu, anh há hốc mồm định nói cái gì lại nhin được, cuối cùng anh vẫn không nhin được, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao?”

“Cậu có tư cách hỏi tôi tại sao?” Mặc Sở Hàn nhướn chân mày lên, lời nói mau lẹ.

“...” A Mặc Nghê cúi đầu, che lại thất vọng trong mắt.

Suy nghĩ của Mặc Sở Hàn lại chuyển đến phương diện khác, anh lầm bầm tự nói: “Cô ấy mới vừa ở cũ chưa tới một tháng đi! Lại theo Lương

Tuấn Đào tới, ha ha!” Anh tự trào phúng mà cười, “Xem ra mình sống thật sự khiến cho hai người bọn họ đứng ngồi không yên, tâm tâm niệm niệm chỉ muốn diệt trừ cho mau!”

A Mặc Nghê yên tĩnh đứng, không lên tiếng. Anh phát hiện, chủ nhân đã không thuộc về phạm vi nhân loại bình thường, không có cách nào dùng tư tưởng của người bình thường tới để đánh giá chủ nhân.

“Được! Tôi sắp không thể chờ đợi!” Trong mắt Mặc Sở Hàn bắn ra vẻ hưng phấn, giống như có chuyện gì khiến cho anh kích động sắp xảy ra, “Thời kỳ giống như hoạt tử nhân này đã quá đủ với tôi, rất nhanh tôi có thể giải thoát!”

--- -----

Lâm Tuyết và Thạch Vũ kề vai đi trở lại, vừa nhỏ giọng cười nói, rất hòa hợp. Khi đi vào nhà, thấy Lương Tuấn Đào đang đứng ngai cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Thạch Vũ khẽ mỉm cười với Lương Tuấn Đào, trong lễ phép lộ ra lạnh nhạt: “Tĩnh ngủ rồi?”

Lương Tuấn Đào không để ý tới câu hỏi của Thạch Vũ, ánh mắt lạnh lùng âm trầm chuyển sang Lâm Tuyết, mím chặt môi mỏng.

“Không ngủ được nên đi ra ngoài đi dạo!” Lâm Tuyết nói như vậy, coi như giải thích với anh. Vừa nhìn thấy dáng vẻ người này cũng biết bình dấm chua lại đổ, thật sự không nói được gì. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Hừ!” Lương Tuấn Đào trả lời cô như vậy.

Thạch Vũ thấy không khí không đúng lắm, liền thúc thời cáo từ: “Tôi còn có một số việc cần phải xử lý, đi trước!” Nói xong, anh biết Lương

Tuấn Đào sẽ không để ý không hỏi tới anh, liền ngượng ngùng xoay người rời đi.

Chờ Thạch Vũ rời đi, Lâm Tuyết nhú mào, trách cứ Lương Tuấn Đào, “Sao tính khí của anh không thay đổi vậy? Thạch Vũ nhớ thương Mộng Mộng, hỏi em chút chuyện về Mộng Mộng, ngoài ra em còn mang đến cho anh ấy một ít hình còn có sách bài tập của Mộng Mộng vẽ đây tranh gì đó...”

Lương Tuấn Đào không lên tiếng, đi vào bên trong, ngồi lên ghế bằng gỗ thật, ngồi im ra oai.

“Được rồi! Nếu như anh để ý, những thứ đồ này đều giao cho anh đưa cho anh ấy!” Lâm Tuyết rất bất đắc dĩ, liền đi vào bên trong, lấy đồ của Mộng Mộng ra, đều giao cho Lương Tuấn Đào.

Vậy đi, lúc này mới ngoan!” Lúc này thủ trưởng Lương mới nở nụ cười, nhếch môi nói: “Lúc tới em nên đưa những thứ đồ này cho anh! Dù sao cũng chuyển giao, để anh chuyển giao cho anh thì thích hợp hơn!”

“...”

“Còn nữa.” Lương Tuấn Đào kéo cô vào trong ngực, rất nhỏ giọng dặn dò, “Thạch Vũ là một người đàn ông độc thân, người đàn ông như vậy rất nguy hiểm, em tốt nhất giữ vững khoảng cách thích hợp với anh ta, không cho phép đơn độc đi ra ngoài với anh ta!”

“...”

Giải quyết tranh cãi nhỏ nhỏ này, thủ trưởng Lương lại ôm vợ dịu dàng như nước thâm tình chân thành.

Lâm Tuyết hất bàn tay to không thành thật của anh ra, nghiêm mặt nói: “Em có chuyện muốn thương lượng với anh.” “Nói đi!” Lương Tuấn

Đào thấy dáng vẻ nặng nề của cô, liền đoán được tám chín phần mười, “Có phải muốn đưa hình của Mặc Mặc cho Hoắc Gia Tường không?”

Thật lợi hại, cô còn chưa nói anh đã đoán trúng, xem ra chuyện của cô cái gì cũng không thể gạt được anh, “Ngày mai sẽ đi gặp mặt Isaac, chờ bắt đầu hành động, em đi tam giác vàng sẽ không tiện rồi!”

“Không thành vấn đề!” Lúc tới đã đồng ý cô, Lương Tuấn Đào rất sung sướng nhận lời nói, “Em chuẩn bị một chút, anh đi một chuyến với em!”

“Anh đi theo em?” Lâm Tuyết ngoài khiếp sợ, hơn nữa là cảm động. Lương Tuấn Đào và nhà họ Hoắc vẫn nước lửa không tan, bây giờ lại đi cùng cô gặp Hoắc Gia Tường... Đây không phải trò chơi, “Không được, quá nguy hiểm!” Dieễn ddàn lee quiy đôn

“Sợ cái gì! Cùng lắm thì ông ấy lưu anh lại ở rể là được, anh đây một đại tá cũng không ngán, không có ý gì, đổi nghề làm trùm buôn thuốc phiện cũng không tồi!” Lương Tuấn Đào không quan tâm trêu ghẹo nói.

Lâm Tuyết biết anh nói đùa! Dựa vào địa vị và uy vọng của nhà họ Lương ở giới quân đội, Lương Tuấn Đào sao có thể ở rể cho Hoắc Gia Tường, cười lạnh như vậy đơn giản còn hoang đường hơn chuyện cười!

“Miệng lưỡi trơn tru!” Cô trừng mắt nhìn anh, sắc giọng, “Anh đang hoành tử tế ở lại đây, để Vân Phàm đi theo em một chuyến, em sẽ nhanh chóng trở lại!”

Có tin tưởng Hoắc Gia Tường, bởi vì ông chưa từng ép buộc cô!

Lần này, cô tin tưởng cũng giống vậy!

Lương Tuấn Đào nheo mắt lại nhìn cô, quyến rũ ma quỷ nhếch môi, nói: “Anh cùng em!”

“Không được!” Lâm Tuyết thật sự phục người này, quả thật to gan lớn mật, “Anh và nhà họ Hoắc vẫn là kẻ thù sống chết, em không thể để cho anh đi mạo hiểm! Yên tâm, em tự đi, Hoắc Gia Tường sẽ không làm khó em!”

“Anh nhất định phải đi cùng em!” Lương Tuấn Đào ôm lấy cô, chạm khẽ lên khuôn mặt đẹp của cô, dịu dàng nói, “VẬY cũng là lần đầu tiên em chính thức về nhà mẹ đẻ... Anh đây một người làm chồng nên cùng với em!”

“...” Rất cảm động, lỗ mũi Lâm Tuyết ê ẩm, hốc mắt cũng ê ẩm. Người này, có thể dùng tuyệt hảo như vậy không.

“Đừng khóc!” Lương Tuấn Đào thấy trong mắt trong veo của cô dâng lên màn lệ, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt cô, cười nhẹ một tiếng, “Chỉ về nhà mẹ với em thôi mà, mỗi người đàn ông đều biết làm chuyện này, không cần cảm động như vậy!”

Nhưng mà, nhà mẹ của cô không giống với nhà mẹ của người bình thường. Đó là đầm rồng hang hổ, nhất là đối với Lương Tuấn Đào mà nói, anh và người nhà họ Hoắc là kẻ thù sống chết!

“Không, em không để cho anh đi mạo hiểm!” Lâm Tuyết đột nhiên từ chối, chết sống cũng không chịu để Lương Tuấn Đào đi.

Hoắc Gia Tường nhìn như hiền hòa dễ gần, nhưng ông ấy chỉ như vậy với cô, khó bảo toàn không hạ độc thủ với Lương Tuấn Đào. Cô biết Hoắc Gia Tường tuyệt đối không phải người lương thiện, không có một trái tim lạnh lùng và thủ đoạn tàn khốc, ông ấy vốn không thể từng từng không ngủ mấy chục năm ở Đông Nam Á.

Lỡ như ông ấy xuống tay với Lương Tuấn Đào, cô có thể cản lại hay không? Lỡ như ông ấy trở mặt vô tình, cô có thể làm gì được ông ấy? Lỡ

như... Tóm lại, cô không dám mạo hiểm! Cô không đánh cuộc nổi lại càng không thua nổi!

“Tự em đi anh không yên lòng!” Anh lo lắng lờ như Hoắc Gia Tường giữ Lâm Tuyết lại...

“Thôi!” Lâm Tuyết dàn xếp ổn thỏa, “Em không đi! Chúng ta phải chiến sĩ đưa hình tới!”

Lấy danh nghĩa của cô đưa hình qua, Hoắc Gia Tường tuyệt đối sẽ không tổn thương người mang tin tức, cô ngược lại rất chắc chắn một chút này.

“Cũng được!” Thật ra Lương Tuấn Đào muốn chính là hiệu quả này! Được rồi, anh thừa nhận là anh cố ý! “Chờ thế cục ổn định, anh lại trở về với em!”

Bây giờ bọn họ đặc biệt tới để tiêu diệt độc, lại dám to gan lớn mật chạy tới huyết độc, đó không phải là tới cửa chịu chết sao?

Cho nên, về vấn đề an toàn của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, không thể làm gì khác hơn là hủy bỏ quyết định về nhà mẹ đẻ.

--- -----

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau bọn họ dậy thật sớm, dùng xong bữa sáng đơn giản, bọn họ đi theo Thạch Vũ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 137: Em Rút Lui 2

Editor: Puck

Lương Tuấn Đào mặc thường phục, anh tuấn to lớn, khó nén khí chất cao quý phi phàm. Bên cạnh anh mang theo Lâm Tuyết, Phùng Trường Nghĩa, còn có Vân Phàm.

Bên người Thạch Vũ mang theo Đề Lạp Đạt, còn có một vài anh em thân tín, đều là thợ đào mỏ anh mang từ mỏ vàng tam giác vàng tới.

Ở lưỡi liềm vàng, trong vòng nửa năm gần gũi, bởi vì có Isaac che chở, thể lực của Thạch Vũ phát triển nhanh chóng, thâm tóm rất nhiều địa bàn, trở thành người bấm ngón tay khê đếm ở địa phương.

Phạm vi thể lực của Mạc Sở Hàn lớn nhất, nhưng nửa năm gần đây không biết vì sao, anh ta chán chường sa sút cực điểm, gần như không hề có bất kỳ thành tựu gì. Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa, kiêng dè với phạm vi thể lực của NT, các trùm buôn thuốc phiện không có niềm tin tuyệt đối cũng không muốn chủ động đi khiêu khích trêu chọc anh ta.

Trừ Mạc Sở Hàn, Isaac có thể lực mạnh nhất, nhất là nửa năm gần đây, bởi vì có súng ống đạn dược của Thạch Vũ trợ giúp, Isaac như hổ thêm cánh, đã tâm bình bực, chính anh thề sớm muộn gì cũng sẽ thâm tóm NT

Isaac đưa cho Thạch Vũ một chiếc máy bay trực thăng, tùy ý có thể ra vào phạm vi địa bàn của anh, sẽ không có ai ngăn cản tra hỏi, đây là đặc

quyền Isaac cho Thạch Vũ, đồng thời cũng có thể nhìn anh anh coi trọng và tin tưởng Thạch Vũ. dfienddn lieqiudoon

Máy bay trực thăng chở mười mấy người tính cả thân tín của Thạch Vũ bên trong tới hang ổ của Isaac, ngoài dự đoán của mọi người, hóa ra nơi này là một trấn nhỏ khá có quy mô.

Khi hạ xuống, mặt đất dĩ nhiên có nhân viên chỉ huy, chậm rãi đáp xuống trên đất trống, lập tức có nhân viên vũ trang cầm súng tự động kiểu nhẹ đi lên phía trước.

Mở cửa cabin ra, Thạch Vũ mang theo Đề Lạp Đạt dẫn đầu ra khỏi cabin, dùng ngôn ngữ địa phương nói mấy câu với những tên nhân viên vũ trang kia.

Những nhân viên vũ trang kia dùng ánh mắt hoài nghi theo dõi đoàn người Lương Tuấn Đào nối đuôi đi xuống, cuối cùng nể mặt mũi Thạch Vũ, rốt cuộc không soát người, cũng không làm khó, cứ cho đi như vậy.

Máy bay hạ cánh, rất nhanh có ba chiếc xe chạy tới nghênh đón, bọn họ chia ra lên xe, đoàn người chậm chậm vào trong trấn nhỏ.

Trấn nhỏ rất phồn hoa, nhà cao tầng cũng không phải thấy nhiều, nhưng tòa nhà cao năm tầng sáu tầng ngược lại chỗ nào cũng có. Cửa hàng, quán trọ, còn có tiệm đồng hồ, khách sạn... Đường cái chật chội, sông xe chảy xuôi, vốn không có khác biệt gì thành thị nhỏ ở trong nước.

Chỉ có điều người đi trên đường đều là mũi cao mắt to, có che mặt, người Ả Rập chiếm đa số, còn có người Iran và người Myanmar.

“Tình hình giao thông ở lưỡi liềm vàng tốt hơn một chút so với ở tam giác vàng, nơi này đa số là đồng bằng, không dãy núi trùng điệp như ở tam giác vàng. Thành trấn nhỏ như vậy, ở lưỡi liềm vàng nhiều không kể xiết!”

Thạch Vũ dùng tiếng hoa theo chân giải thích phong thổ dân tình địa phương cho bọn họ.

Lâm Tuyết nhìn ngoài cửa xe, những người đi đường đặc biệt rõ ràng lộ ra là dân tộc khác, không khỏi hỏi, “Ở đây rất ít người Hoa sao?”

“Ừm!” Thạch Vũ gật đầu nói, “Người Hoa cũng không nhiều! Chủ yếu là người Tanzania và từ tỉnh Balochistan của Pakistan, bọn họ lấy thượng võ và nhanh nhẹn dũng mãnh tự xưng. Cho nên dân tình nơi đây rất thường thức thượng võ, vũ lực có thể chinh phục tất cả

(*) Tỉnh Balochistan: Là tỉnh lớn nhất của Pakistan, chiếm 44% diện tích cả nước.

Đây là lý do vì sao Thạch Vũ dẫn dắt mấy ngàn thợ đào mỏ có thể nổi lên trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, trở thành ngôi sao mới ở lười liềm vàng. Đại đa số cư dân sinh hoạt ở đây cũng đầy lực thượng võ, thể lực của ai cường đại, thủ đoạn của ai khát máu tàn nhẫn, bọn họ sẽ thần phục người đó. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Từ xưa tới nay, chủng tộc cư dân ở đây hỗn loạn ở chung, duy trì phong cách dân tộc truyền thống và cá tính, tương đối tự do lui tới với ba nước vùng biên giới. Chính phủ ba nước Afghanistan, Pakistan và Iran đều không tiến hành quản lý hành chính có hiệu quả với nơi này, khiến cho vùng đất này trong lâu dài trở thành khu vực không ai quản lý.

Nơi này trừ sản xuất thuốc phiện, thuốc giảm đau ra, còn sản xuất ma túy và chất kích dục, hơn nữa nó lại là cửa ngõ thông ra Âu Mỹ, từ Thổ Nhĩ Kỳ, Pakistan và Iran, cũng có thể vận chuyển thuốc phiện đi các nơi Âu Mỹ. Hiện giờ “Lười liềm vàng” đã trở thành cầu lục địa và ràng buộc thị trường mua bán thuốc phiện kết nối Âu Á. (*) Cầu lục địa: là thuật ngữ dùng riêng cho vận chuyển container, được hiểu là đoạn vận chuyển trên đất liền nối liền với các đoạn hành trình đường biển, được các hãng tàu áp

dụng với mục đích là giảm thời gian vận chuyển, tăng mức độ dịch vụ door-to-door.

Chính là một mảnh đất màu mỡ như vậy, nhưng không có một vương giả chân chính xưng bá nơi này, tổ chức NT đã từng hiển hách một thời, nhưng ánh mắt mọi người đều sáng như tuyết, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy NT đang dùng tốc độ khó tin nổi mà suy nhược đi xuống.

Chờ một khi NT suy sụp, lưới liềm vàng tất sẽ đại loạn, thế cục các trùm buôn thuốc phiện xưng hùng xưng bá tranh giành sẽ tái diễn, vẫn hỗn loạn chém giết tiếp, cho đến khi độc vương chân chính có thể thống trị mảnh đất này xuất hiện.

“Em cho rằng...” Lâm Tuyết định nói, cô vốn tưởng rằng Hoắc Gia Tường là chúa tể đứng sau màn của tổ chức NT, nhưng hiện giờ xem ra, dường như không phải! Hơi thở ra một hơi, lại cảm thấy trong lòng hơi tắc nghẽn, cảm giác nói không ra lời.

“Hoắc Gia Tường không có tính toán chấm dứt lưới liềm vàng, ông ta là lão hồ ly, biết cái gì gọi là tham thì thâm!” Lương Tuấn Đào biết ý của cô, liền nói tiếp.

Con người thường thường không vượt qua được lòng tham, luôn muốn phạm vi thế lực mở rộng đến càng lúc càng lớn! Nhưng Hoắc Gia Tường thủy chung duy trì đầu óc tỉnh táo, ông biết cái gì nên kiên trì, cái gì nên vứt bỏ, cho nên, ông thủy chung vững vàng chiếm cứ tam giác vàng, cho dù Tào Dịch Côn có quân đội làm hậu thuẫn, mười năm nay vẫn không cách nào nhìn theo bóng lưng.

“Nếu nhà họ Hoắc không có ý định nhúng tay, hành động lần này của chúng ta sẽ thuận lợi hơn!” Phùng Trường Nghĩa thở ra một hơi, mơ hồ cảm thấy, nhiệm vụ lần này sẽ dễ dàng hơn hành động ở tam giác vàng một năm trước nhiều lắm.

Chủ yếu là thái độ của Mạc Sở Hàn, giống như tự giận bản thân, hoàn toàn không chống đỡ và đề phòng. Nhưng vua của muôn thú chính là vua của muôn thú, cho dù anh ta bị phế, bị bệnh, chỉ cần nằm đó thì uy thế còn dư lại vẫn ở đó, các đàn thú đã sớm ở bên cạnh mơ ước sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trừ phi, bọn họ có thể xác định một kích có thể cắn chết Mạc Sở Hàn, nếu không sẽ không có ai tùy tiện ra tay làm vật hy sinh.

Xe chạy ở trấn nhỏ chừng nửa giờ đường xe, đến trước một dãy nhà thì dừng lại, mọi người xuống xe.

Ánh mặt trời hừng đông hết sức trong trẻo, dựa theo bóng dáng đoàn người, nối đuôi bước lên cầu thang.

Dọc theo đường đi có phần tử vũ trang có mang súng canh gác cách mấy bước, đề phòng hết sức nghiêm ngặt. Thạch Vũ quen tay quen việc nơi này, mang theo mọi người lập tức lên lầu.

Trong phòng tiếp khách trên lầu hai, Isaac đã sớm ngồi ở đó hút thuốc lá, thấy mọi người tới đây, liền đứng lên, mặt tươi cười, dùng tiếng Hoa thuần thực chào hỏi Thạch Vũ: “Vũ thân ái, những người này đều là bạn của anh sao?”

Thạch Vũ tiến lên ôm Isaac, sau đó chỉ vào đám người Lương Tuấn Đào giới thiệu: “Bạn của tôi! Phương tiên sinh là nhà buôn bán vũ khí nổi danh trong nước, chỉ có điều gần đây huyên náo hơi không vui vẻ với Lăng tiên sinh...”

Nói tới đây, tức thời ngừng, biết Isaac có thể nghe hiểu ý tứ phía sau của anh.

Trong giới súng ống đạn dược ở Đông Nam Á không ai chưa từng nghe tới đại danh của Lăng tiên sinh, giống như mọi người lẫn lộn trong

giới ma túy đều biết đại danh của Hoắc Gia Tường vậy!

Lăng tiên sinh chỉ là một cách gọi, cũng không phải chỉ một người, mà là người thống trị trong giới súng ống đạn dược! Súng ống đạn dược nhà Vương Lăng có tiếng tăm lừng lẫy, hiện người đảm nhiệm vị trí thống trị lại rất trẻ tuổi. Anh ta tên Lăng Lang, thời gian nhận lấy quyền lợi từ trong tay các bậc cha chú cũng chỉ mới hai, ba năm đã vô cùng tỏa sáng, khiến cho rất nhiều thế hệ đi trước kính nể khâm phục không thôi.

“Náo loạn rạn nứt với Lăng tiên sinh?” Isaac có vẻ giống như rất giật mình, lát sau lại hào phóng cười lên, tiến nhanh một bước vỗ bả vai Lương Tuấn Đào, khen, “Phượng tiên sinh thật can đảm, tôi thường thức nhất chính là người đàn ông có can đảm có hiểu biết!”

Người dám so tài buôn bán vũ khí với Lăng Lang không thể nghi ngờ có thể lực kinh người, Isaac rốt cuộc có thể hiểu được, vì sao từ xưa tới nay Thạch Vũ có thể liên tục không ngừng cung cấp súng ống đạn dược giá rẻ mà chất lượng tốt cho mình.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 138: Em Rút Lui 3

Editor: Puck - Diễn đàn

Anh đương nhiên vô cùng hoan nghênh Phương tiên sinh vì trốn tránh Lăng Lang đuổi giết mà gia nhập vào địa bàn của anh. Mặt khác nể mặt mũi Thạch Vũ, anh cũng hết sức cho thêm vài phần mặt mũi, hết sức lễ phép nhưng không kém phần khách sáo.

Hàn huyền với nhau, thối phòng nhau mấy câu, mọi người ngồi xuống, sau đó có nữ đầy tớ xinh đẹp tiến lên dâng trà.

Mọi người nhận lấy trà, rồi rít thưởng thức, sau đó khen không dứt miệng.

Lâm Tuyết cạn một ngụm trà, cảm thấy mùi vị không tệ, chắc là Bích loa xuân cực phẩm. Không biết Isaac vì hoan nghênh bọn họ mà cố ý chọn lá trà Trung Quốc, hay là bản thân anh ta cũng rất thích lá trà Trung Quốc.

"Mẹ tôi là người Trung Quốc, cho nên tôi cũng tính là một nửa người Trung Quốc đi!" Isaac cười ha ha, rất tỏ vẻ hào sảng, "Chẳng qua nhìn tôi giống như không có ghen di truyền của người trong nước."

Anh mũi cao mắt to, từng đặc điểm trên gương mặt khắc sâu lập thể, không có gì khác biệt người đàn ông dân tộc Á rập địa phương, thật đúng là không nhìn ra có huyết thống con lai.

Chỉ có điều nếu Isaac tự xưng là nửa người Trung Quốc, cho dù thật hay giả, bây giờ bọn họ nói tới chuyện ngày tiếp theo càng thêm ăn ý.

Một đoạn lời đạo đầu mang tính tượng trưng quá mức, rất nhanh đã kéo tới trên vấn đề chính, dù sao tất cả mọi người rất bận, không có quá nhiều thời gian chơi xã giao, vẫn làm chính sự quan trọng hơn.

"Tôi nghe Thạch Vũ nói, gần đây Isaac tiên sinh vì chuyện của tổ chức NT mà phiền lòng, nếu như tôi có thể giúp Isaac tiên sinh một tay, sẽ hết sức vinh hạnh!" Lương Tuấn Đào đúng lúc tỏ rõ lập trường.

Thấy đối phương điểm phá tầng cửa sổ kia, Isaac liền định thẳng thắn nói: "Không sai! Tôi cũng cần Phương tiên sinh dốc sức giúp đỡ!"

Anh cần đương nhiên vũ khí đạn dược đối phương là cung ứng, có nhà buôn bán vũ khí này, anh sẽ như hổ thêm cánh.

Ánh mắt Lương Tuấn Đào chợt lóe, nhếch môi nói: "Gần đây đồn đãi lão đại NT đắm chìm trong tử sắc, không biết tiến thủ, tin tức này có thể tin được không?" di3nd@nl3qu.yd0n

Lâm Tuyết ngây ngốc, Mạc Sở Hàn đắm chìm trong tử sắc... Chẳng lẽ anh ta không muốn mạng?

Tình trạng thân thể của Mạc Sở Hàn vẫn luôn rất tệ, nghiêm túc bảo dưỡng bất cứ lúc nào đều có khả năng tái phát bệnh cũ, huống chi tử sắc quá độ rồi!

Trong lòng mơ hồ có chút lo lắng, hình như cảm thấy anh sa sút và chán chường có liên quan tới cô.

"Nhìn ngoài mặt là như vậy, chân chính như thế nào chúng ta còn phải tiến hành thêm một bước quan sát, không thể bị hiện tượng bề ngoài che mờ!" Isaac khoát khoát tay, vẻ mặt cao thâm khó lường, "Tôi có lòng tin

đối phó với anh ta! Chỉ cần mọi người chân tâm thật ý giúp tôi, tôi tuyệt đối không bạc đãi mọi người!"

"Chuyện này xin Isaac tiên sinh yên tâm, chúng ta hợp tác cùng có lợi, cũng vậy!" Lương Tuấn Đào nâng tách trà lên về phía Isaac, lấy trà thay rượu, hai bên đều uống một hơi cạn sạch.

--- -----

Lần bàn luận hợp tác này hết sức thành công, Isaac một lòng một dạ muốn lật đổ Mạc Sở Hàn làm người thay thế. Đối với sự xuất hiện của Lương Tuấn Đào, anh cho rằng đây là sứ giả ông trời phái tới trợ giúp anh, cũng không hoài nghi gì.

Anh không sợ đắc tội Lăng Lang, dù sao trời cao Hoàng đế ở xa, cho dù thế lực trong giới súng ống đạn dược của Lăng Lang lớn hơn nữa, cũng không thể tới lưỡi liềm vàng giương oai. Cường long không áp nổi địa đầu xà, đây là chân lý từ xưa tới nay không bao giờ thay đổi.

(*) cường long không áp nổi địa đầu xà: một con rồng có hung hãn đến đâu cũng không áp chế được con rắn ở trên địa bàn của nó. Nghĩa bóng: Người có quyền hành cũng không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương => phép vua thua lệ làng.

Cứ như vậy mà đứng vững gót chân ở lưỡi liềm vàng, Lâm Tuyết cũng cảm giác hành động lần này thuận lợi cũng nhẹ nhõm hơn ở tam giác vàng năm trước nhiều lắm.

Bởi vì chuyển đi đến tam giác vàng, bọn họ có nhiệm vụ kiên cường chống đỡ thành lập căn cứ điểm, mà lần này, Thạch Vũ đã chuẩn bị tốt tất cả từ trước, bọn họ tới chỉ cần triển khai nhiệm vụ, tóm lược những trình tự làm nền rườm rà này.

Trở lại cứ điểm, Lâm Tuyết liền nhận được điện thoại của Hoắc Gia Tường gọi tới.

"Cha cho rằng..." Giọng Hoắc Gia Tường hơi mờ mờ ảo ảo thất vọng, thậm chí hàm chứa một tia giận dữ nhỏ không thể thấy, "Cha cho rằng con sẽ tự mình tới thăm cha một chút!"

Lâm Tuyết nghe xong lời này, cũng biết chiến sĩ đưa hình đã đến, hơn nữa những hình kia đã chuyển đến trong tay Hoắc Gia Tường. Nghe giọng nói bất mãn của Hoắc Gia Tường, trong lúc nhất thời cô không biết nên giải thích làm sao mới phải.

"Muốn gặp cháu ngoại của cha đến điên rồi... Được rồi, tạm thời không có điều kiện gặp thẳng bé, cha không bắt buộc! Con... Tại sao không thể tới thăm cha một chút?" Giọng của Hoắc Gia Tường thế mà lại như đứa bé tức giận, mơ hồ ghen ghét.

Lâm Tuyết hơi bó tay luống cuống, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Cô có thể nói, sợ Lương Tuấn Đào nhất định theo cô đi tam giác vàng, cô lo lắng Hoắc Gia Tường chèn ép Lương Tuấn Đào, nên không dám đi không?

"Cha muốn gặp con! Bây giờ, lập tức!" Hoắc Gia Tường đã không thể chờ đợi, ông nói, "Con không dám đến tam giác vàng không sao cả, cha đi gặp con! Bây giờ con đang ở đâu?"

Lâm Tuyết hoảng loạn lên, lắp bắp nói: "Tôi... Tôi bây giờ không tiện, tôi, tôi đang, đang thi hành nhiệm vụ!" Lặng lẽ lau mồ hôi, cô lại tiết lộ tin tức đang thi hành nhiệm vụ quan trọng như vậy cho ông ấy!

"Con đang ở lưỡi liềm vàng?" Giọng Hoắc Gia Tường hơi khác thường, thật giống như hơi không dám tin tưởng, "Tuyết Tuyết, con còn

chưa đầy tháng, sao lại chạy xa như thế thi hành nhiệm vụ!"

Trời ạ, sao ông biết lúc này cô ở lưỡi liềm vàng? Rất nhanh Lâm Tuyết đã nghĩ đến tín hiệu định vị điện thoại di động, Hoắc Gia Tường chắc kêu người căn cứ tín hiệu lúc trò chuyện điều tra ra vị trí lúc này của cô. Hết cách rồi, giao thiệp với người có chỉ số IQ cao, hơi không chú ý sẽ bị.

Lâm Tuyết quyết định vẫn nên câm miệng, để tránh tiết lộ nhiều tin tức bên trong hơn. Bây giờ cô lo lắng Hoắc Gia Tường có thể tiết lộ tin tức cô ở lưỡi liềm vàng cho Mạc Sở Hàn không, như vậy...

"Haizzz!" Hoắc Gia Tường liên tiếp than thở, giọng giống như rất tiếc hận nói, "Sở Hàn chắc gặp xui xẻo lớn rồi!"

"..."

"Cha đi sang một chuyến chứ?" Hoắc Gia Tường hỏi.

Lâm Tuyết đột nhiên tỉnh lại, không ngừng vội vàng luôn miệng từ chối: "Không, không được! Ông đừng nhúng tay vào chuyện này được không?"

"Sở Hàn đã nói với cha, nó đang chờ con ở đó, không ngờ bị nó nói đúng!" Hoắc Gia Tường hơi khổ sở, "Tuyết Tuyết, chẳng lẽ con không có một chút tình cảm nào với nó sao?"

"Xin lỗi!" Lâm Tuyết không biết nên đối mặt với vấn đề và rối rắm này của Hoắc Gia Tường như thế nào, cô chỉ có thể nói, "Tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát!" Nói xong, cô liền cúp xong điện thoại.

Một mình ngồi dưới gốc cây thật lâu, tâm sự nặng nề. Cô đột nhiên hối hận, có lẽ mình không nên tới nơi này!

Cô giống như cuốn vào một xoáy nước, tiếp theo chính là dao động sóng thần trời sụp, một trận tia hỏa hủy diệt đi qua, hoàn toàn thay đổi cuộc đời của cô. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Đôi tay bụm mặt, cô rút cuộc phát hiện mình không thể tiếp tục giống như quá khứ! Không sai, cô là con gái của Hoắc Gia Tường, lại đang ở đây tham gia hành động diệt độc, chính là một châm chọc lớn lao với bản thân.

Tại sao cô muốn tới nơi này? Suy cho cùng là bởi vì Lương Tuấn Đào! Kiên trì của anh, cô nhượng bộ, chỉ vì muốn trối người đàn ông tên Mạc Sở Hàn lại!

Chỉ có điều, Mạc Sở Hàn có phải trối lại hay không có liên quan gì tới cô? Tại sao cô phải trôi tới nước đục này?

Lâm Tuyết đứng lên, giống như con thú nhỏ cảm giác đến tai họa, nhu cầu cấp bách tìm kiếm cách lánh nạn.

Lương Tuấn Đào bước đi qua, thấy Lâm Tuyết tỏ vẻ lo sợ nghi hoặc luống cuống, hơi giật mình, đi nhanh mấy bước, đến trước mặt cô, cẩn thận neho mắt nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, hỏi "Làm sao rồi?"

"Tuấn Đào!" Lâm Tuyết nhào vào trong ngực của anh, tay của cô thật lạnh, nhịp tim thật nhanh, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là vẻ sợ hãi: "Em, em rất không thoải mái!"

Hù dọa nhảy dựng lên, anh vội vã giữ chặt mạch của cô, đặt tay lên trán cô, cạy hàm dưới của cô ra, quan sát rêu lưỡi của cô. Không có vấn đề, không nhìn ra vấn đề lớn lao gì. Anh ân cần hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Từ từ nói với anh!"

Lâm Tuyết nhắm mắt lại lắc đầu một, lại mở mắt, trong mắt đã có màn lệ, "Em có thể rút lui khỏi nhiệm vụ lần này không?"

"Tại sao?" Lương Tuấn Đào càng thêm giật mình, anh cầm vai thơm của cô, khẽ dùng sức, khiến cô đau đến hút khí, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết!"

"Không có gì! Em chỉ không muốn tham gia hành động lần này thôi!" Lâm Tuyết tùy hứng, cô cắn cánh môi, hạ quyết tâm lắc đầu: "Em muốn trở về nước!"

"Không được!" Khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào âm trầm, nheo mắt nhìn vào mắt cô, trong mắt thoáng qua tia sáng lạnh, "Trừ phi em cho anh một lý do đầy đủ!"

"Em không muốn tham gia vào chuyện có bất cứ liên quan gì tới Mạc Sở Hàn nữa! Có muốn bắt anh ta về quy án không, để cho người khác làm đi! Dù sao em đã điều tra ra được bằng chứng tội phạm của anh ta, em không muốn tiếp tục nhiệm vụ này!" Thái độ của Lâm Tuyết hết sức kiên quyết, cô quyết định chính là quyết định! "Tuấn Đào, anh lập tức báo cáo cho quân đội, nói em xin rút lui khỏi nhiệm vụ hành động lần này, tất cả trách nhiệm do em gánh chịu toàn bộ!"

"Em gánh chịu?" Lương Tuấn Đào vừa giận vừa sợ, "Em gánh vác nổi sao? Lâm Tuyết, chúng ta là quân nhân, nhiệm vụ lần này không chết không thôi, chết cũng phải nhào tới trước nổi nghiệp, dốc hết toàn bộ khả năng làm nền tảng để cho chiến hữu đạp lên hài cốt của chúng ta tiếp tục hoàn thành! Em dám nói muốn rút lui dọc đường... Em có biết rốt cuộc em đang nói gì không?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 139: Bắn Chết Em! 1

Lâm Tuyết chưa bao giờ thấy Lương Tuấn Đào có vẻ nghiêm nghị như thế với cô, giống như cô phạm phải vào sai lầm không thể tha thứ. Trong lúc nhất thời, cô bị anh trấn áp, lại không dám mở miệng nói lời muốn rút lui.

“Mau đánh tan ý niệm hoang đường buồn cười này đi, sau này đừng nhắc tới trước mặt anh!” Lương Tuấn Đào nói xong, cảm giác lời nói của mình quá mức cực đoan rồi. Bình tĩnh cảm xúc một chút, anh tự tay kéo cô dậy, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, thái độ và giọng điệu hòa hoãn lại, nhẹ giọng nói cho cô biết, “Nhiệm vụ lần này chúng ta chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại! Nhất định phải kiên định lòng tin, không thể bỏ dở nửa chừng!”

Cứ như vậy, bị giũa cho một trận, Lâm Tuyết vẫn lưu lại. Nhưng tâm sự của cô trở nên nặng nề, dáng vẻ rất không vui, thái độ với Lương Tuấn Đào cũng lạnh rất nhiều.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy sứ mạng quân nhân giam cầm và hạn chế cô, cảm thấy áp lực trầm trọng và trách nhiệm.

Đời này, cô sống liên tục sống rất nặng nề, luôn luôn làm một chút chuyện không thể do bản thân mình quyết định. Vốn tưởng rằng thời kỳ cực khổ đã qua, không ngờ vẫn không cách nào thoát khỏi trói buộc và đè nén. Chuyện trong cuộc sống không như ý 89%, có lẽ, cô nhất định không cách nào sống ung dung tự tại.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Tuyết hơi sa sút, uể oải, không lên tinh thần với bất cứ chuyện gì. Lương Tuấn Đào vẫn luôn bận rộn, anh cần chuẩn bị để các chiến sỹ dung nhập vào trong các tổ chức ở địa phương một cách nhanh nhất, giống như tắc kè hoa vậy, trong thời gian ngắn nhất thích ứng với hoàn cảnh dân tộc và tục lệ địa phương.

Đây là năng lực cần thiết của quân nhân! Các chiến sỹ mà Lương Tuấn Đào lãnh đạo tuyệt đối là ưu tú đệ nhất vượt trội, bọn họ ở bất cứ xó xỉnh nào cũng nhanh chóng xâm nhập vào nơi đó, sau đó tổng kết ra cách thức thích hợp để sinh tồn, lấy ngắn nuôi dài, nhanh chóng mạnh mẽ lên, làm người chiến thắng cuối cùng, nhiệm vụ hoàn thành, là mục tiêu cuối cùng của bọn họ.

Lâm Tuyết tiêu cực nhìn Lương Tuấn Đào bận rộn, lần đầu tiên cảm thấy chán ghét với việc khẩn trương bận rộn nhiệm vụ. Có lẽ, sau khi nhiệm vụ này kết thúc, cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi quân đội.

Lương Tuấn Đào nhìn thấu cô đang tiêu cực, khuyên cũng không có tác dụng, nhiều lần nghĩ ngợi, trong lúc cấp bách bớt chút thời gian hẹn cô ra ngoài bắn chim. quudoon

“Bắn chim?” Nghe được đề nghị này Lâm Tuyết rất kinh ngạc, cho rằng mình nghe lầm, “Bây giờ không phải anh rất bận sao?”

“Nhìn em hơi buồn bực, dẫn em ra dã ngoại giải sầu!” Lúc này ở đây chính là mùa mát mẻ, khí hậu dễ chịu, hết sức thích hợp với đi dã ngoại. Lương Tuấn Đào cầm tay thon của cô, tính tình dễ chịu mà cười nói, “Thạch Vũ cũng đi cùng, buổi trưa chúng ta không trở lại, ăn cơm dã ngoại ở ngoài!”

Không có nhiều người, đều là người cô quen biết, còn có thể ăn cơm dã ngoại, Lâm Tuyết quả nhiên thấy hứng thú.

--- -----

Địa thế của lười liềm vàng có thể nói bằng phẳng hơn tam giác vàng rất nhiều, vùng núi tương đối ít, đồng bằng và hồ nước tương đối nhiều.

Hoàn cảnh như vậy dường như thích hợp cho loài chim sinh sống, nhất là bên hồ, những loài chim nước kia kết thành bầy đàn thật sự khiến cho người ta thèm thuồng.

Lương Tuấn Đào và Thạch Vũ đều là tay súng thần, hầu như không cần Lâm Tuyết nổ súng, đã thu được một bó lớn chim nước, ở tổng non sông tươi đẹp, bọn họ ngắm cảnh đẹp, tự thân ra tay làm bữa tiệc hương vị dân dã, vui vẻ hòa thuận.

Làm thức ăn ngon vẫn là Thạch Vũ lành nghề, nướng ăn hầm ăn, đa dạng cũng không ít, mùi vị đều rất tuyệt. Lương Tuấn Đào trời sinh ngu ngốc với nấu nướng, cho nên mới mang theo Thạch Vũ, chủ yếu cũng bởi vì Lâm Tuyết quen thuộc với anh ta, nhiều thêm một người ngoài, cũng có nhiều đề tài hơn, tránh khỏi lúng túng như những ngày qua anh và Lâm Tuyết nhìn nhau chẳng nói gì.

Thạch Vũ nướng chín món ăn dân dã, Lương Tuấn Đào lấy bia từ trong xe ra, ba người vừa ăn vừa uống, tán gẫu chủ đề liên quan đến đứa bé.

Nhìn ra được Lâm Tuyết chán nản nhiệm vụ lần này, Lương Tuấn Đào liền đúng lúc chuyển đổi đề tài dời lên người con trai, không hề nói chuyện nhiệm vụ nữa.

Không ngờ, nói đến đứa bé, Lâm Tuyết càng muốn về nhà, cô thì ào ào nói: “Chờ sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, em nhất định phải rời khỏi quân đội!”

Lời này khiến Lương Tuấn Đào hậm hực một trận, anh nhìn ra được cảm xúc chán ghét của Lâm Tuyết, lại không ngờ rằng Lâm Tuyết vậy mà lại cảm thấy chán nản quân đội, chẳng lẽ cô cứ là một người phụ nữ không

có kiên nhẫn như thế? Nghĩ tới cô đã từng đầy côi lòng nhiệt tình, một cách toàn tâm toàn ý mà muốn lập chiến công ở quân đội, không nghĩ tới nhanh như vậy đã thay đổi.

Lương Tuấn Đào nhúu đôi mày lên, không nói gì, Thạch Vũ lại rất tích cực phụ họa: “Nói đúng lắm! Phụ nữ mà, thật sự không thích hợp với nơi tính kỷ luật quá mạnh mẽ như trong quân đội. Nhất là người phụ nữ đã làm mẹ, càng không thích hợp ở trong quân đội!”

Nghe được Thạch Vũ nói như vậy, Lâm Tuyết ấm áp trong lòng, cảm thấy anh thật sự là một người đàn ông hiểu lòng người, “Nhưng mà...” Cô ngập ngừng nói, quay đầu nhìn về phía Lương Tuấn Đào đang rất trầm mặc, thử thăm dò lần nữa thỉnh cầu nói, “Em muốn... Trở về ngay bây giờ! Trở về viết báo cáo giải ngũ!”

“Phịch!” Lương Tuấn Đào ném thịt nướng trong tay lên cỏ, đột nhiên đứng lên, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Tuyết, trách cứ, “Đừng để anh nghe thấy lời nói này của em, làm chồng của em, anh lấy làm hổ thẹn thay em!”

“...” Lâm Tuyết giật mình, cô không nghĩ tới Lương Tuấn Đào sẽ có phản ứng kịch liệt với việc cô giải ngũ như thế. Anh nói gì? Lấy làm hổ thẹn thay cô? Cô rốt cuộc làm chuyện gì khiến cho anh thấy hổ thẹn!

Thấy hai người cương cứng, Thạch Vũ liền vội vàng khuyên giải: “Lâm Tuyết là một hụ nữ, khi mềm yếu bất lực, cậu nên an ủi cô ấy, tại sao có thể tổn thương cô ấy như vậy!”

“Đủ rồi!” Lương Tuấn Đào rất tức giận với việc Thạch Vũ nghiêng về phía Lâm Tuyết mà nói chuyện, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, đồng thời cũng là cấp dưới của tôi, tôi có quyền giám sát tư tưởng hành vi của cô ấy! Ở quân đội nhiều năm như vậy, cấp dưới của Lương Tuấn Đào tôi chưa từng có đào binh, cô ấy là người đầu tiên!”

Đào binh? Lời nói khó nghe như vậy mà lại dùng trên người cô! Lâm Tuyết uất ức một trận, dĩ nhiên nhiều hơn chính là khổ sở. Cô rất cuộc không nhịn được nữa, tranh cãi lại: “Tôi chỉ chán ghét cuộc sống quân đội nên giải ngũ mà thôi, anh phải dùng tới từ khó nghe như vậy sao? Sao tôi lại thành đào binh rồi hả? Tôi không lén lút chạy về, tôi chỉ muốn đánh báo cáo giải ngũ với quân đội mà thôi! Không chỉ muốn rút khỏi nhiệm vụ lần này, tôi còn muốn rút khỏi quân đội!”

“Đừng nói những thứ vô dụng này với tôi! Tại sao em lại đột nhiên muốn giải ngũ?” Lương Tuấn Đào lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lâm Tuyết, ánh mắt của anh đáng sợ như vậy, lạnh lùng như băng sương không hề có chút nhiệt độ nào, “Có phải bởi vì Mạc Sở Hàn không? Em không có dũng khí lòng bắt anh ta, sợ đối mặt với anh ta bị hủy diệt và biến mất, có đúng không?”

“Đúng!” Lâm Tuyết dứt khoát thừa nhận, nếu như anh đã cho là như vậy, cô sẽ đúng như anh mong muốn, “Tôi không muốn nhìn thấy Mạc Sở Hàn nữa! Cũng không muốn tiếp tục hành động lần này, tôi muốn rút lui!”

“Em dám!” Lương Tuấn Đào lập tức móc súng lục ra, bắn lên trời một viên đạn, lạnh giọng nói, “Em dám làm đào binh, anh bắn chết em!”

“...” Nước mắt cứ mãnh liệt trào ra như vậy, cô không cách nào kiềm chế được mình, kịch liệt ghen ngào.

“Đừng khóc!” Thạch Vũ nóng nảy, quay đầu trợn mắt về phía Lương Tuấn Đào, “Cậu gào cái gì? Chĩa súng về phụ nữ, xem ra cậu có tiền đồ!”

“Chuyện hai vợ chồng chúng tôi, anh xen vào làm cái gì? Cút!” Lương Tuấn Đào có thói quen giận chó đánh mèo với người khác, lúc này đây ngập lửa giận không cách nào khống chế phát tiết về phía Thạch Vũ.

“Lâm Tuyết là bạn của tôi, cậu cầm súng đe dọa cô ấy, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn!” Thạch Vũ cũng lấy súng ra, chỉ vào Lương Tuấn

Đào, lạnh lùng nói, “Cậu dám làm tổn thương cô ấy một chút, tôi bắn chết cậu!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 140: Bắn Chết Em! 2

“...” Nhìn ánh mắt khát máu tàn khốc của Thạch Vũ, Lương Tuấn Đào tin tưởng anh ta tuyệt đối nói được làm được! Cười thầm không tiếng động, anh ngoái đầu lại nhìn về phía Lâm Tuyết đang hai mắt nhắm lệ mông lung, giọng khàn khàn, “Em được đó! Có đàn ông làm chỗ dựa thay em... Tôi đây một người xấu xa không dám làm gì em! Được, tùy em, muốn giải ngũ thì giải ngũ, tôi không xen vào! Chỉ có điều em muốn trở về nước thì để người đàn ông khác nghĩ cách giúp em, bởi vì tôi sẽ không để cho người đưa em về!”

Nói xong, anh thu súng lục lại, xoay người cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lâm Tuyết vô lực ngồi liệt ở trên thảm cỏ, đôi tay che mặt, khóc không thành tiếng.

Thấy Lương Tuấn Đào rời đi, Thạch Vũ cũng thu súng lại. Anh từ từ ngồi vào bên cạnh Lâm Tuyết, nhìn cô co rút bả vai yếu đuối khóc đến đau lòng như vậy, muốn khuyên cô mấy câu, nhưng vốn từ lại ít ỏi.

"Đừng khóc!" Anh vốn là người đàn ông không giỏi nói chuyện, cũng không biết khuyên lơn cô như thế nào mới phải, "Em muốn về nhà, tôi có thể cho người đưa em trở về!" Đây là việc duy nhất anh có thể làm được cho cô.

Lâm Tuyết nhẹ nhàng lắc tay, nước nở nói: "Tôi như vậy chạy về coi là gì chứ?" Cô cũng không thể thật sự làm đảo bình đi! Khiến cô đau lòng nhất chính là thái độ của Lương Tuấn Đào, anh thế mà lại chĩa súng về phía cô... Cứ nghĩ tới lại khiến cô đau lòng sắp nát.

Thạch Vũ thấy cô vẫn rơi lệ, đau lòng không xong, rút khăn tay ra đưa cho cô.

Lâm Tuyết nhận lấy, lau chùi nước mắt, đột nhiên phát hiện khăn tay này hơi quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, là hôm đó khi cô mang theo Mộng Mộng trở về nước đã đưa cho anh.

Lúc ấy cha con ly biệt, Thạch Vũ lệ rơi đầy mặt, cô không cách nào trấn an anh, liền đưa cho anh một chiếc khăn tay lau nước mắt, không ngờ anh vẫn giữ, hơn nữa còn mang theo trên người.

Hơi kinh ngạc, Lâm Tuyết cầm chiếc khăn tay kia, chỉ cảm thấy không khí hơi quái dị.

Gương mặt tuần tú của Thạch Vũ khẽ ửng hồng, dò xét cô một thật sâu, lại lẩn tránh tầm mắt.

"Thì ra anh một mực giữ lại chiếc khăn tay này!" Lâm Tuyết cũng cảm thấy gương mặt khẽ nóng bừng, tình ý kín đáo thâm trầm của người đàn ông này khiến cô hơi luống cuống lo sợ không yên.

Thấy Lâm Tuyết không hề khóc nữa, Thạch Vũ lại dời ánh mắt về, dịu dàng trấn an cô: "Em có thể không tham gia hành động, ai cũng không thể ép buộc em cái gì! Chờ sau khi hành động kết thúc, tôi đưa em trở về!"

"Ừ." Lâm Tuyết xác thực không muốn tham gia hành động lần này, cô cảm giác mình tới nơi này chính là một sai lầm lớn, "Không thể làm gì khác hơn là như vậy! Trước khi hành động chưa kết thúc, tôi tự mình trở về không cách nào nói lại với mọi người!"

"Được! Lại kiên nhẫn thêm một vài ngày..." Thạch Vũ vất óc tìm mưu kế chống chiêu giúp cô, "Nếu không... Em nói bị bệnh hậu sản, điều kiện chữa bệnh quá kém ở đây, chỉ có thể trở về nước điều trị!"

Chủ ý này không tệ, có thể thử! Lâm Tuyết không nhịn được hé miệng cười một tiếng, nhìn Thạch Vũ, nửa đùa nói: "Không nhìn ra anh còn rất biết nói dối!"

Thạch Vũ thấy cuối cùng chiếm được nụ cười của người đẹp, cũng không nhịn cao hứng mà cười, "Có đôi khi suy nghĩ không thể quá thật! Nghĩ một chút biện pháp, đi đường vòng, cũng có thể đi qua!"

Lời này khiến Lâm Tuyết chép miệng thật lâu, cô chợt gật đầu một, "Anh nói rất đúng!"

Hai người ngồi sóng vai, thỉnh thoảng nói thầm, nhìn từ đằng xa Lâm Tuyết đã bị Thạch Vũ dụ được dừng khóc mỉm cười.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua dây leo lá trên cây chiếu lên trên người trên mặt bọn họ, chiếu lên một tầng sắc thái mập mờ.

Thấy bọn họ không có ý tứ đứng dậy rời đi, hình như còn định tiếp tục trò chuyện tiếp, Lương Tuấn Đào có chút không nén được tức giận.

Trong lòng của anh khó chịu như kim đâm lửa cháy, định quay đầu phẩy tay áo bỏ đi, lại sợ Lâm Tuyết đau lòng thất vọng với anh, khiến Thạch Vũ thừa cơ mà vào, thật sự cọ sát ra tia lửa chó má gì với Thạch Vũ.

Ngàn vạn lần không nên, anh không nên dưới cơn tức giận chĩa súng về phía cô, anh biết cô đau lòng!

--- -----

"... Tôi muốn điều đến đồn cảnh sát, thật thích hoàn cảnh làm việc nơi đó, cho dù bận rộn cũng sẽ không giống như ở bộ đội thi hành nhiệm vụ ra ngoài xa như vậy!" Lâm Tuyết nhớ tới đoạn thời gian mình hỗ trợ Hạ Giang Nam phá án, cảm thấy làm cảnh sát là một chuyện rất có ý tứ.

"Em thích làm cái gì thì làm cái đó, không cần miễn cưỡng bản thân!" Thạch Vũ rất vui mừng vì Lâm Tuyết nói ý tưởng chân thật trong lòng cô cho anh biết, khiến cho anh có cảm giác mình rất được cô coi trọng và tin tưởng.

"Ừm!" Lâm Tuyết từ từ thoải mái, cô lại nói cho anh biết, "Tôi còn có một công ty! Nếu như không làm cảnh sát, tôi còn có thể đi xử lý việc kinh doanh của công ty... Chờ khi anh trở về nước, hãy cùng Mộng Mộng ở trong tư hợp viện này, tôi sẽ sang tên tư hợp viện tới dưới tên Mộng Mộng, đó là tài sản của con bé!"

"Không cần đâu! Bất động sản ở kinh đô rất đắt, một khu tư hợp viện... Vậy phải bao nhiêu tiền?" Thạch Vũ nói như vậy, nhưng trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Lâm Tuyết khẳng khái tặng như thế, thật sự khiến anh vui vẻ. Nói rõ Mộng Mộng có địa vị rất cao ở trong lòng cô, cũng nói Lâm Tuyết có tình ý sâu nặng với hai cha con bọn họ.

Bây giờ Thạch Vũ xưa đâu bằng nay, anh âm thầm gom góp tiền bạc hoàn toàn có thể mua được một khu tư hợp viện, nhưng anh vẫn cảm thấy kích động hân hoan vì Lâm Tuyết tặng cho.

"Không sao! Hiện tại tôi có tiền!" Lâm Tuyết cũng không biết tình huống bây giờ của Thạch Vũ, còn tưởng rằng anh vẫn nghèo khó như lúc ở trong mỏ vàng tam giác vàng, thật hưng phấn nói cho anh biết, "Chờ anh trở về nước, chúng ta không cần tiếp tục sống túng quẫn, Mộng Mộng muốn cái gì tôi đều có thể mua cho con bé! Công ty có lợi nhuận rất tốt,

chờ Mộng Mộng đến tuổi có thể lấy bằng, tôi mua cho cô bé một chiếc xe thể thao!"

Hai người càng nói càng cao hứng, ước mơ tương lai, không để ý đến gương mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào lộ vẻ xanh mét mà đi tới đây.

Thật ra thì, Lương Tuấn Đào rất muốn quay đầu đi! Nhưng anh không khống chế được mình, lại không có tiền đồ quay trở lại!

Ở bên cạnh nhìn coi một lát, phát hiện đôi nam nữ này thật giống như có dấu hiệu càng nói càng tập trung. Cuối cùng, thấy bọn họ thể nhưng vai kề vai, đầu chạm tới đầu, vừa nói vừa cười!

Mới vừa rồi con quỷ nhỏ đó mặt tràn đầy nước mắt, giống như bị thương muốn chết, bây giờ khi ở trước mặt Thạch Vũ của lại khẽ cười thản nhiên, làm anh ghen tỵ căm phẫn không thôi.

Rốt cuộc, anh trấn định không nổi nữa, dứt khoát đứng dậy đi về phía bọn họ.

Thân thể anh tuần to lớn của người đàn ông, bước chân nặng nề, khiến này hai người hứng thú nói chuyện đang nồng muốn không chú ý cũng khó khăn.

Thạch Vũ ngẩng đầu lên trước, thấy Lương Tuấn Đào đi mà quay lại, biết cậu ta là không yên lòng Lâm Tuyết, khẽ mím môi, không lên tiếng.

Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào đột nhiên trở lại, ngây ngốc, liền lạnh lùng xoay mặt, giống như không thấy anh.

Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào âm trầm không nói không tỏ vẻ gì mà đi tới đây, yên lặng nheo mắt nhìn Lâm Tuyết, hai người đối mắt trong chốc lát, thấy cô không có ý tứ chủ động phản ứng đến anh, liền kéo lấy cánh tay của cô dùng sức túm lấy cô.

"A!" Lâm Tuyết thở nhẹ ra một tiếng, tức giận tránh ra sự kiềm chế của anh, vuốt cánh tay bị anh bóp đau, lạnh giọng hỏi, "Anh làm gì đấy?"

"Theo anh trở về!" Lương Tuấn Đào tức giận quát, sau đó anh kéo Lâm Tuyết vào trong ngực, định mạnh mẽ ôm lấy cô.

"Buông cô ấy ra!" Thạch Vũ tiến nhanh tới một bước, định ý muốn phần chặn đứng lại Lương Tuấn Đào, "Tôi không cho phép bất kỳ kẻ nào miễn cưỡng cô ấy ở trước mặt tôi!"

"Anh được đấy Thạch Vũ! Cánh cứng cáp rồi?" Nụ cười trên môi Lương Tuấn Đào Âm Mị, "Đừng quên, con gái anh vẫn còn ở trên tay tôi!"

"Cậu dám động đến con bé sao?" Thạch Vũ không hề sợ hãi Lương Tuấn Đào uy hiếp, cười lạnh nói: "Cậu có thể động vào con bé thử một chút!"

Lâm Tuyết thấy hai người kia định giở bài, biết hành động lần này Thạch Vũ là nhân vật mấu chốt, không thể để cho Lương Tuấn Đào chơi cứng với anh. Mặc dù cô không muốn tham gia lần hành động này, nhưng cũng không có nghĩa rằng cô không hy vọng hành động lần này không thể thuận lợi hoàn thành.

"Được rồi, đừng tranh cãi nữa!" Ánh mắt Lâm Tuyết chuyển sang phía Thạch Vũ, nhẹ nhàng nói, "Tôi không hy vọng hai người gây gổ!"

Thạch Vũ hơi nhếch cánh môi, yên lặng nheo mắt nhìn cô, giống như đang phán đoán dụng ý chân thật của cô.

"Tôi chỉ náo loạn một lúc với Tuấn Đào mà thôi, vợ chồng nhà ai mà chưa từng mâu thuẫn náo loạn chứ!" Lâm Tuyết nhàn nhạt cười, "Trước kia anh và chị dâu cũng có lúc giận dỗi đi!"

Trong mắt Thạch Vũ dâng lên vẻ khổ sở, anh xoay người, không nói một lời rời đi.

Thấy Thạch Vũ rời đi, Lương Tuấn Đào cảm thấy lần ăn cơm dã ngoại này thật sự đủ thất bại rồi! Chẳng những không dụ dỗ được Lâm Tuyết vui vẻ, còn huyên não cương cứng hơn, mặt khác cũng có ngăn cách với Thạch Vũ.

Ở trong nước anh có vốn để kêu ngạo, được nhiều người ủng hộ, lật tay làm mây che tay làm mưa, nhưng ở lưỡi liềm vàng, anh thế mà lại chỗ nào cũng cần Thạch Vũ phối hợp trợ giúp.

Làm tốt quan hệ với Thạch Vũ vẫn là nỗ lực quan trọng của anh, nhưng mà bây giờ lại không được như mong muốn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 141: Bắn Chết Em! (3)

Editor: Puck

Chờ Thạch Vũ đi xa, Lâm Tuyết lạnh lùng đẩy Lương Tuấn Đào ra, không còn nhìn lâu anh một cái, xoay người bước nhanh rời đi, không lên xe của anh.

“Tạch tạch tạch...” Họng súng tự động kiểu nhẹ phun ra ngọn lửa phản nộ, quét ngang tất cả bia bắn. Bắn như vậy kéo dài thật lâu, giống như phát tiết tất cả đau khổ và tức giận trong lòng.

Hai mắt Mạc Sở Hoan đỏ tươi như máu, gần như mất khống chế. Anh điên cuồng bắn, coi cái bia trước mắt thành người kia, hận không thể bắn thành mắt cái sàng.

Cho đến khi bắn hết đạn trong súng máy, anh hung hăng vứt súng trống không trên mặt đất, sau đó lấy tay vỗ vỗ trán để hóa giải cảm giác mê muội từng cơn đang đánh tới.

Tình trạng thân thể của anh càng ngày càng hỏng hóc, các phản ứng hôn mê, ghê tởm, không còn chút sức lực nào, v.v... đều tỏ rõ sức chịu đựng trên thân thể của anh đã đến cực hạn.

“Sở Hàn!” Một giọng nói già nua quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai anh, tiếp theo hai bàn tay to lớn đỡ lấy anh đang xiêu vẹo chỉ chực sụp

đỗ, “Tại sao con lại trở nên tùy hứng như vậy? Chẳng lẽ con muốn chết sao?”

Là Lý Ngạn Thành! Mạc Sở Hàn mạnh mẽ chống đầu lên, ánh mắt quét về phía Lý Ngạn Thành vẫn lạnh lùng như cũ, “Sao ông lại tới đây?”

Tóc Lý Ngạn Thành trắng xóa, giống như già yếu thêm mấy chục tuổi, cả lưng eo cũng trở nên hơi còng xuống. Ông nắm chặt cánh tay Mạc Sở Hàn, tròng mắt già nua vẫn đục nheo lại nhìn khuôn mặt tuần tú tiêu tụy của con trai, cũng tràn đầy đau lòng, “Biến mình thành như vậy, vì người phụ nữ kia? Con có biết không, lần này con bé tự mình cùng với Lương Tuấn Đào tới lười liềm vàng, chính là muốn tự tay diệt trừ con! Con bé đó là người vô tình, con lại vì một người phụ nữ...”

"Tôi đều biết!" Mạc Sở Hàn không để ý chút nào nâng khoe môi lên, anh đẩy Lý Ngạn Thành ra, hình như hơi không nhìn được, "Không phải theo như ông nói sao? Trừ phi tôi lại tái phát bệnh cũ, nếu không ông không cần phải để ý tới tôi!"

"Tái phát bệnh cũ lần nữa, con sẽ chết! Chẳng lẽ con định để cha tới nhặt xác cho con?" Lý Ngạn Thành bất đắc dĩ rơi lệ, ông lôi kéo con trai, tận tình khuyên nhủ, "Đi với cha đi! Nước Mỹ đã chuẩn bị sẵn sàng gan phù hợp với con, có thể phẫu thuật!"

Mạc Sở Hàn tàn bạo nhú mày, hung hăng đẩy Lý Ngạn Thành ra, hừ lạnh nói: "Ông không cảm thấy tình thương của cha của ông tới đã quá muộn sao? Bây giờ tôi đã không cần!"

"Sở Hàn, lâu như vậy, con còn không tiêu trừ oán hận với cha?" Lý Ngạn Thành không nỡ buông con trai ra, rồi lại không thể làm gì với con trai tùy hứng, "Huy nhi... Bị con giết chết rồi, nó là em trai ruột của con! Cha cũng không trách cứ con, chẳng lẽ con còn không biết đủ sao?"

"Hừ, khi nó còn sống, ông cũng không nói như vậy!" Mạc Sở Hàn nheo mắt nhìn Lý Ngạn Thành, ánh mắt vẫn đầy ắp oán hận, "Ban đầu, ông đối xử với mẹ tôi như thế nào? Lý Huy mất mạng, là ông trời trừng phạt ông bạc tình!"

Mẹ Mạc Sở Hàn từng cùng Lý Ngạn Thành yêu nhau, lại bị bội tình bạc nghĩa. Khi mang thai bà bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là gả cho Mạc Cảnh Sơn. Lúc ấy Mạc Cảnh Sơn biết được vợ mang máu mủ của Lý Ngạn Thành, nhưng ông không hề ghét bỏ bà, chỉ yêu cầu bà thề độc, nếu bà tiết lộ bí mật Mạc Sở Hàn không phải máu mủ ruột thịt của Mạc Cảnh Sơn, sẽ phải lấy cái chết tạ tội.

Cứ như vậy, mẹ Mạc vẫn giữ kín như bưng, mà Mạc Cảnh Sơn cũng coi Mạc Sở Hàn như mình sinh ra, nếu không phải sau này có biến cố, có lẽ chuyện này sẽ là một bí mật vĩnh viễn được mẹ Mạc mang vào trong phần mộ.

Mạc thị phá sản, Mạc Cảnh Sơn nhảy lầu tự sát, hai mẹ con nhà họ Mạc không thể làm gì khác hơn là trôi dạt ra nước ngoài. Lúc nghèo rớt mùng tơi, mẹ Mạc bệnh nặng quẩn thân, vì trị bệnh cho bà, Mạc Sở Hàn không tiếc cắt một phần ba lá gan của mình bán lấy tiền cứu bà.

Chung quy hết cách xoay chuyển, lúc mẹ Mạc đến lúc đèn khô, thổ lộ thân thế của Mạc Sở Hàn, nói cho con mình biết Lý Ngạn Thành mới là cha ruột của con. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Mẹ Mạc không đành lòng nhìn con trai vì vậy mà sa sút, bà muốn để Mạc Sở Hàn đi cầu giúp Lý Ngạn Thành, nể tình máu mủ, có thể trợ giúp con trai. Có lẽ bà vĩnh viễn đều không ngờ, con đường nhận thân của Mạc Sở Hàn thế mà lại máu tanh như vậy.

Anh trở lại kinh đô, trước thiết kế mưu sát con yêu duy nhất Lý Huy của Lý Ngạn Thành, sau đó lại nhận Lý Ngạn Thành, thay thế Lý Huy hoàn

toàn đoạt lấy toàn bộ tình thương của cha của Lý Ngạn Thành.

Nhưng mà, anh lại mang thái độ thù địch với phần tình thương của cha đến chậm này, không hề có một chút cảm động nào với hiền từ của Lý Ngạn Thành, có chỉ là căm hận và oán niệm khắc cốt.

"Cha... Không trách cứ con! Là cha thiếu con và mẹ con!" Lý Ngạn Thành chỉ hy vọng có thể vào lúc ông còn sống thấy được con trai duy nhất có thể bình an khỏe mạnh sống tiếp, "Sở Hàn, nghe lời cha nói, đi theo cha đi!"

"Ông chờ một chút! Sao càng già càng không có kiên nhẫn!" Mạc Sở Hàn châm chọc nhìn ông ta, lạnh lùng nhếch môi, "Sắp rồi! Tôi nói rồi, lập tức... Tôi có thể giải thoát!"

Lý Ngạn Thành nhìn ánh mắt ngạo lạnh bất cần đời của con trai, không khỏi càng thêm tuyệt vọng hơn, khàn giọng hỏi, "Con rốt cuộc định làm cái gì?"

"Ha ha..." Mạc Sở Hàn ngửa đầu cười to, cho đến cười đủ rồi, mới nói cho ông ta biết: "Tôi chán sống, muốn chết!"

Liên tục một tuần lễ, Lương Tuấn Đào cũng đi sớm về trễ, vội vàng huấn luyện chiến sĩ, cùng những thợ mỏ kia PK với nhóm trùm buôn thuốc phiện.

Ở lưỡi liềm vàng, sùng bái vũ lực, cường giả là vua. Chỉ cần đủ mạnh, bọn họ có thể lấy được địa vị cần có.

Địa bàn của Isaac và Thạch Vũ liên hiệp tương đương với một tỉnh Tứ Xuyên lớn như vậy, phạm vi như thế, dĩ nhiên cần rất nhiều thuộc hạ đặc lực đến quản lý giúp một tay.

Tuyển chọn ra người có bản lĩnh siêu quần từ trong thuộc hạ của bọn họ làm tâm phúc, tới thay bọn họ chia ra quản lý các khu vực. Một khi được chọn trúng, cũng sẽ đạt được quyền cai quản địa phương một năm, trở thành trùm buôn thuốc phiện đứng đầu địa phương.

Những trùm buôn thuốc phiện đứng đầu cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi, hàng năm đều phải tham gia tranh cử, trùm buôn thuốc phiện đã được tuyển chọn không dám khinh thường, bởi vì khóa cạnh tranh mới sẽ có khả năng bị đối thủ mạnh hơn đào thải hết.

Lương Tuấn Đào và Thạch Vũ dĩ nhiên muốn thừa cơ hội này làm hết khả năng xếp người nằm vùng của bọn họ đến trên địa bàn của Isaac, nếu như làm được, như vậy đồng nghĩa với bọn họ đạt được phần lớn quyền thống trị của Isaac. dfienddn lieqiudoon

Vì cơ hội hiếm có này, bọn họ gần như đánh bạc! Những ngày qua khổ luyện chẳng phân biệt được ngày đêm.

So sánh với các chiến sĩ khẩn trương, Lâm Tuyết lại ung dung thoải mái rất nhiều. Mặc dù không lại định cầu xin rút lui khỏi hành động, nhưng cô rất tiêu cực, hoàn toàn không cảm thấy hứng thú với nhiệm vụ.

Chia phòng mà ở với Lương Tuấn Đào một tuần lễ, thỉnh thoảng lúc ăn cơm nhìn thấy anh, cô đều lạnh lùng, ngay cả mắt cũng không chịu nhìn anh.

Con quỷ nhỏ này lại ngoan cố lên với anh! Lương Tuấn Đào rất bất đắc dĩ, gần đây anh cực kì bận, không rảnh so đo với cô.

Không thể làm gì khác hơn là để đó trước, chờ sau khi cuộc thi năm nay kết thúc, anh lại lên tinh thần tới dụ dỗ cô đi!

Mỗi lần đều như vậy, nếu như anh không cẩn thận chọc tới cô, vậy thì chờ ngược đãi đi! Nếu như không muốn bị ngược đãi cũng chỉ có cầu xin

tha thứ!

Chỉ có điều Lâm Tuyết vẫn tương đối biết rõ đạo lý, tối thiểu cô lại học hặc với anh, nhưng không trở mặt với anh ngay trước Thạch Vũ. Khi Thạch Vũ vì bảo vệ cô mà thiếu chút nữa binh khí gần gũi nhau với Lương Tuấn Đào, cô lại theo bản năng nói chuyện thay Lương Tuấn Đào.

Vợ chồng chính là vợ chồng, cho dù có mâu thuẫn có ý kiến, cũng âm thầm giải quyết, Lâm Tuyết cũng không muốn kéo Thạch Vũ vào, ảnh hưởng tới phối hợp hành động về sau giữa anh ấy và Lương Tuấn Đào.

Chỉ có điều, một mình nhàn lâu khó tránh khỏi hơi nhàm chán. Lâm Tuyết hồi tưởng mâu thuẫn những ngày qua giữa mình và Lương Tuấn Đào, tự kiểm điểm có phải thần kinh của mình quá nhạy cảm một chút không?

Cô không thể nói Lương Tuấn Đào không tốt, nhưng thật ra là cô đuối lý trước.

Nếu đón nhận nhiệm vụ lần này, nên dốc hết toàn lực hoàn thành, nhưng cô đã làm gì? Đùa bỡn tính tình, cáu kỉnh, nhất định đòi nửa đường về nhà, đó không phải là đào binh thì là cái gì chứ?

Lại nói hơi khó nghe, cũng là lời nói thật! Không sai, Lâm Tuyết cô lúc này chạy về thật ra chính là đào binh!

Quân nhân có rất nhiều khi thân bất do kỷ *, cô chán ghét cuộc sống đè nén, muốn đổi một cách sống thả lỏng. Hiển nhiên, tiếp tục lưu lại trong quân đội không quá thích hợp.

(*) thân bất do kỷ: Bản thân không thể tự làm chủ.

Cho dù như thế nào, cô nhất định phải gắng gượng qua lần này. Hi vọng... Tất cả đều tốt!

Cô không muốn nhúng tay vào chiến tranh với Mạc Sở Hàn, trong lòng có dự cảm chẳng lành, theo bản năng muốn cách Mạc Sở Hàn xa một chút mới tốt!

Cô mặc kệ chuyện giữa Lương Tuấn Đào và Thạch Vũ, nhưng cũng không thể đi ngăn cản. Trong lòng vẫn hi vọng nhiệm vụ có thể hoàn thành đúng hạn, nhưng cô sẽ không gần thêm nữa cũng sẽ không nhúng tay nữa.

Gần đây dùng thái độ cố chấp tỏ rõ lập trường của cô với Lương Tuấn Đào, hi vọng anh tốt nhất đừng miến cưỡng cô nữa.

Quả nhiên, thấy cô thật sự tức giận, Lương Tuấn Đào cũng không dám tiếp tục trêu chọc cô nữa, để cô tùy hứng đi. Lúc huấn luyện chưa từng gọi cô, cô cũng mừng rỡ giả bộ ngu.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66.4

Nhàn tản một tuần lễ, cô rút cuộc vẫn còn ngồi không yên. Ngày này, thấy mặt trời vẫn xán lạn trước sau như một, bây giờ cô quả thật nhàn đến xương cốt sinh lười, liền thu thập một chút, lái một chiếc xe jeep đi ra cửa.

Chỗ huấn luyện cách căn cứ địa bọn họ ở rất xa, ước chừng một giờ đường xe, dù sao cô có thời gian, liền lái ô tô dựa theo bản đồ đi qua.

Lưỡi liềm vàng có rất nhiều thành trấn nhỏ, trên đường đi tới sân huấn luyện đi qua một thành nhỏ. Lâm Tuyết xuống xe mua chút trái cây và thức uống, tiếp tục chạy ô tô tới sân huấn luyện.

Mới vừa gần đến nơi, xe jeep liền bị mấy tên phần tử võ trang cầm súng tiểu liên kiểu nhẹ trong tay ngăn lại. Bọn họ đều là dân bản xứ, dùng tiếng Ả rập hỏi Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nghe không hiểu, liền dùng tay khoa tay múa chân nói cho bọn họ biết: "Tôi tìm Phương tiên sinh và Thạch Vũ! Bọn họ là lão đại của các người!"

Mặc dù không nghe hiểu tiếng Hoa, mấy tên đàn ông vẫn nghe hiểu tên hai người trong lời nói của cô, bởi vì đó là tên bọn họ quen thuộc.

Mấy người châu đầu ghé tai một phen, một người trong đó liền đi vào bên trong, thời gian không lâu, thấy Đề Lạp Đạt đi ra.

Cuối cùng gặp được một người quen, Lâm Tuyết khẽ mỉm cười, nói: "Nơi này của các anh quả thật còn phòng thủ nghiêm mật hơn cục tình báo quốc tế, tôi ngay cả bên cạnh sân huấn luyện cũng chưa đến gần được, liên ngăn không để cho đi rồi!"

Đề Lạp Đạt khoát khoát tay, ý bảo những nhân viên võ trang kia để Lâm Tuyết đi vào. Anh cười nói với Lâm Tuyết: "Cô nên tới nhiều thêm mấy lần, lẫn lộn quen mặt, bọn họ cũng sẽ không cản cô nữa!"

"..." Được rồi, nói cho cùng vẫn lỗi của cô! Lâm Tuyết lần nữa lên xe, lại ngoắc tay kêu Đề Lạp Đạt cũng lên xe. Có anh đồng hành theo xe, cũng sẽ không có những người đáng ghét này bất cứ lúc nào chặn xe của cô lại.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Xe chậm chậm rẽ vào sân huấn luyện, Lâm Tuyết nhìn thấy được hiện trường diễn tập huấn luyện có kích thước cực lớn.

Độ sức, đánh lộn, súng ống, huấn luyện thể lực... Mọi người đang sân huấn luyện trong diên cuồng huấn luyện, bởi vì trận chung kết sắp đến.

Đối mặt với cảnh tượng khí thế ngất trời như thế, Lâm Tuyết hơi xấu hổ, bởi vì cô vốn phải là một thành viên giữa bọn họ, những ngày qua nhưng vẫn diễn trò bãi công.

Được rồi, cô chính là ý vào Lương Tuấn Đào là quan chỉ huy của cô mới dám càn rỡ tùy hứng như thế, nếu đổi thành người khác... Nói thí dụ như Bùi Hồng Hiên hoặc Lãnh Bân, cô sớm đã bị bọn họ phê bình đến thương tích đầy mình, hận không thể chết sớm sớm đầu thai.

Dừng xe, dưới sự hướng dẫn của Đề Lạp Đạt, Lâm Tuyết đi tới, trong quá trình đi đường, những người đàn ông đang huấn luyện kia đều rồi rít dừng lại, nhìn cô gái thanh lệ thoát tục này, trong mắt cũng dâng lên kinh ngạc.

Nơi này là sân huấn luyện khép kín, nghiêm lệnh cấm nhân viên nhân rỗi ra vào, chứ nói tới phụ nữ. Những người đàn ông đang tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc cũng khắp người hôi thối một thân bùn bẩn, chặt vật không chịu nổi. Cho nên, khi Lâm Tuyết như như gió mát hợp lòng người, như nước suối trong lành xuất hiện tại nơi này, muốn không kinh ngạc toàn trường cũng khó khăn.

Đi lại trên sân huấn luyện rộng lớn này, ở một đôi mắt nóng rực nhìn soi mói, tay chân Lâm Tuyết hơi luống cuống. Cô không khỏi nhớ tới ánh mắt tối tăm âm u của những chiến sĩ kia khi lần đầu tiên đi quân đội.

Xem ra trên đời này đàn ông đều có tính tình không sai biệt lắm, cho dù là chiến sĩ hay là trùm buôn thuốc phiện, bản tính tương thông.

Lương Tuấn Đào đang chỉ đạo một người chiến sĩ luyện tập độ sức, cảm thấy không khí không đúng, theo bản năng quay đầu lại. Nhìn thấy Lâm Tuyết đang khẩn khoản đi về phía anh, không khỏi giật mình.

Thạch Vũ đang chỉ điểm thân tín luyện tập bắn cũng quay đầu, nhìn thấy Lâm Tuyết tới đây, liền vội vàng bỏ lại tất cả công việc bận rộn trên tay, vội vàng chạy tới nghênh đón.

"Sao trước lúc tới đây không thông báo!" Thạch Vũ tươi cười, hơi hơi như gió xuân. Khiến những thuộc hạ kia thường thấy anh mặt lạnh nghiêm túc đều hoảng hốt, cho rằng có phải anh bị quỷ nhập vào người không.

"Ý nghĩ nhất thời, tôi vốn là chưa từng nghĩ tới, lái xe bất tri bất giác đã đi tới đây!" Lâm Tuyết đi tới, tìm chỗ mát mẻ ngồi xuống, nhàn nhạt nở nụ cười nói, "Các anh tiếp tục, tôi ở bên cạnh nhìn một lát!"

Thạch Vũ phất tay một cái, ý bảo mọi người tiếp tục huấn luyện, sau đó anh liền đi tới gần cô.

Lâm Tuyết để Đệ Lạp Đạt lên xe của cô lấy trái cây và thức uống ra cho cho mọi người, đối mặt với ánh mắt của mọi người lại một lần nữa rồi rút đánh giá cô, chỉ cười một tiếng.

Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào càng khó coi hơn, thì ra cô đây là chạy tới thay anh an ủi ba quân rồi ! Đáng giận nhất là thái độ của Thạch Vũ, vì muốn lấy lòng Lâm Tuyết, nguyên tắc kỷ luật gì đều không nói, cứ mặc cho cô càn quấy như vậy.

"Nóng không?" Thạch Vũ lấy khăn tay ra đưa cho cô.

Lâm Tuyết không nhận, hé miệng cười nói: "Anh nóng không? Một đầu mồ hôi, mau tự lau cho mình đi!"

Chiếc khăn tay kia vẫn là chiếc mà Lâm Tuyết đưa cho anh, nhìn dáng dấp, anh bất cứ lúc nào đều mang ở trên người.

Thạch Vũ lau chùi mồ hôi trên trán, cầm áo tay ngắn ở bên cạnh mặc lên, vẫn giữ vững tu dưỡng tốt đẹp, không muốn lộ cánh tay trần ở trước mặt cô. di3n~d@n`l3q21y'd0n

Đối với phần tôn trọng này, trong mắt Lâm Tuyết xẹt qua ấm áp, ấn tượng với Thạch Vũ tốt hơn rồi.

Đệ Lạp Đạt phân phát xong thức uống và trái cây, giữ lại mấy chai đồ uống lấy tới. Thạch Vũ thuận tay cầm chai nước suối lên mở nắp, đưa cho Lâm Tuyết.

Khi Lâm Tuyết định đưa tay nhận, Lương Tuấn Đào vừa đúng đã tới. Duỗi bàn tay thay cô nhận lấy chai kia nước, sau đó ngửa cổ uống vài hớp, rồi đưa cho cô.

Rất im lặng, Lâm Tuyết nhận lấy nước suối, cầm ở trong tay, không uống.

Không phải chê anh bẩn, mà anh mới vừa uống, cô uống tiếp... Thật giống như có chút... Nhất là trước mặt nhiều người như vậy, ý tứ không tốt lắm.

Lương Tuấn Đào hơi bất mãn với việc cô cố ý giữ khoảng cách, hừ lạnh một tiếng, hỏi: "Không phải em không muốn tham gia hành động lần này sao? Chạy đến đây xem náo nhiệt gì?"

Ngụ ý đã ngầm cho phép hành vi bốc đồng của cô, cô không muốn tham gia thì không tham gia đi! Chỉ cần ở lại đây chờ anh kết thúc nhiệm vụ, đừng nhắc tới chạy về nước trước là được!

Mỗi lần đều là như vậy, khi anh và cô tranh chấp phát triển đến chiến tranh lạnh, bình thường đều do anh thối lui làm chung kết, lần này cũng không ngoại lệ.

Lâm Tuyết cúi đầu, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Em muốn tham gia huấn luyện!"

Lời này khiến Lương Tuấn Đào ngẩn ra, anh cẩn thận quan sát cô, xác định cô không phải đang giận lẫy, không khỏi vui mừng một trận. Lần chiến tranh lạnh này... Cô lại có thể sẵn sàng làm nhượng bộ trước!

"Huấn luyện quá cực khổ, em mới ra tháng, lỡ như bị tổn thương thân thể sẽ lưu lại tật bệnh cả đời!" Người nói lời này là Thạch Vũ, anh quá gấp gáp rồi, cho nên đoạt quyền lợi làm chồng của Lương Tuấn Đào, ân cần khuyên Lâm Tuyết: "Nhiều người như vậy, cũng không thiếu một mình em! Cẩn thận tinh dưỡng thân thể mới chính là mấu chốt!"

Lời nói ấm lòng như thế, đáng tiếc không phải nói ra từ trong miệng chồng của cô. Lâm Tuyết ngoái đầu nhìn về phía Lương Tuấn Đào, gương mặt tuấn tú của người đàn ông này như cái lồng sương lạnh.

Thạch Vũ thấy vẻ mặt của cô, biết cô kiêng kỵ Lương Tuấn Đào, trong lòng không khỏi chua xót một trận, lại ác độc bổ sung: "Tôi tin tưởng Tuấn Đào cũng sẽ không cam lòng lại để cho em tham gia huấn luyện nghiêm khắc như thế, cậu ta mà đồng ý thì không phải là người đàn ông!"

Lương Tuấn Đào cười như không cười liếc nhìn Thạch Vũ, một hồi lâu mới sâu kín mở miệng: "Anh Thạch quả thực hiểu tôi!"

Thạch Vũ nhàn nhạt nhếch môi, "Đó là đương nhiên! Chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, đều hiểu rất rõ nhau!"

Nhếch miệng, trong mắt sáng thâm thúy của Lương Tuấn Đào lóe lên một tia ý lạnh.

Chỉ có điều, lần này quan điểm của hai người đàn ông ngược lại có thể đạt thành nhất trí, Lương Tuấn Đào gật đầu nói: "Không sai, tôi không nỡ để vợ chịu khổ! Cô ấy ở bên cạnh làm đội cổ động viên thì có thể, về phần huấn luyện, đó là chuyện của đàn ông!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67.1

Editor: Puck - Diễn đàn

Thật ra thì, lần này Lâm Tuyết tới đây cũng coi là cho Lương Tuấn Đào một bậc thang giảng hòa, dù sao cô hơi đuối lý.

Thấy Lương Tuấn Đào cũng không muốn để cho cô tham gia huấn luyện, cô cũng mừng rỡ thuận nước đẩy thuyền.

Tâm tình của Lương Tuấn Đào cực tốt, chủ yếu là Lâm Tuyết chủ động làm nhượng bộ. Trong cuộc đời của anh chàng Lương có câu châm ngôn —— chỉ cần cô chịu bước về phía anh một bước, còn dư lại chín mươi chín bước, anh sẽ cực kỳ vui lòng chạy như điên về phía cô!

Thạch Vũ thấy hai người nhanh chóng tốt đẹp như lúc ban đầu, theo lý thuyết anh nên cảm thấy vui mừng thay bọn họ, nhưng không biết tại sao, trong lòng anh lại có chút tư vị không nói ra được.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tới đây thời gian hơn một tuần lễ, Lương Tuấn Đào đã hoà mình với các trùm buôn thuốc phiện địa phương, hòa đồng rất thân quen. Những ngày này cùng chung huấn luyện khiến cho giữa bọn họ thành lập tình hữu nghị, xưng anh gọi em với nhau, rất thân thiết.

Sau khi kết thúc huấn luyện, mọi người cùng nhau đón xe đi nhà hàng ở trấn trên dùng cơm, mấy vị trùm buôn thuốc phiện còn mang theo người

phụ nữ của mỗi người đến, trong bữa tiệc mọi người vui vẻ chè chén, thỉnh thoảng giở trò cười giỡn mang sắc tục, không khí cực kỳ hòa hợp.

Mặc dù đa số những trùm buôn thuốc phiện này đều là dân bản xứ, nhưng bọn họ đều nghe hiểu tiếng Hoa, khi rượu tới ngà ngà thì rồi rít hỏi thăm Lâm Tuyết rốt cuộc là người phụ nữ của ai!

Ban đầu bọn họ còn tưởng rằng Lâm Tuyết là người phụ nữ của Thạch Vũ, bây giờ giống như là người phụ nữ của "Phương tiên sinh", bọn họ hết sức tò mò với người đẹp Trung Quốc xinh đẹp thoát tục này.

"Cô ấy là vợ của Phương mỗ tôi, cưới hỏi đàng hoàng, mọi người có thể gọi là chị dâu hoặc em dâu, không được tùy tiện đùa giỡn!" Lương Tuấn Đào vô cùng nghiêm túc nói rõ với các trùm buôn thuốc phiện.

Lời này thật ra cũng đang âm thầm cảnh cáo Thạch Vũ, tốt nhất đừng mơ ước người phụ nữ của Lương Tuấn Đào anh!

Thạch Vũ vẫn buồn buồn uống rượu, cũng không nói chuyện.

Cũng may bình thường anh cũng không nói nhiều, mọi người quen với tính tình lạnh nhạt của anh, không định gây gổ.

Cứ như vậy, Lâm Tuyết ở lại trụ sở huấn luyện. Ban ngày, cô chuẩn bị đồ uống và trái cây giúp người trên sân huấn luyện, buổi tối, cô cùng với Lương Tuấn Đào xã giao với những trùm buôn thuốc phiện lớn nhỏ, uống rượu tám chuyện với người phụ nữ của bọn họ, làm công việc quan hệ hữu nghị thân thiện. dieendaanleequuydonn

Qua ước chừng nửa tháng, trận chung kết cuối cùng lại tới.

Ở đây, là một ngày vô cùng quan trọng! Tất cả đàn ông đều giống như căn thuốc lắc giữ vững trạng thái phấn khởi cao cấp, chuẩn bị nghênh đón tranh tài kịch liệt.

Người tham gia thi đấu đều là trùm buôn thuốc phiện lớn lớn nhỏ nhỏ, trong đó bao gồm người thống trị ở địa phương lân trước. Mỗi một người đều có thân thủ bất phàm, ở trong hoàn cảnh thương võ này, tín niệm duy nhất của bọn họ chính là không ngừng khiến cho mình cường đại hơn!

Lương Tuấn Đào tuyển chọn ra mười tên tinh nhuệ, kể cả Phùng Trường Nghĩa nữa là tổng cộng mười một người.

Tối trước trận chung kết, anh ngàn cân vạn dặm dặn Phùng Trường Nghĩa nhất định phải đoạt giải nhất, chiến thắng tất cả trùm buôn thuốc phiện, lấy được danh hiệu đệ nhất. Không chỉ vì nắm giữ quyền thống trị của địa phương, đồng thời làm vẻ vang thêm vinh dự vì quân nhân.

Lính do Lương Tuấn Đào anh mang, tuyệt đối không thể bại bởi những trùm buôn thuốc phiện này.

Isaac hiển nhiên cũng không coi trọng những người Lương Tuấn Đào mang tới, anh ngược lại cho mấy vị tâm phúc của Thạch Vũ kỳ vọng cao.

"Chú em Thạch, tôi chờ bản lĩnh người chú em mang tới, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, tin tưởng bọn họ sẽ không khiến tôi thất vọng!" Isaac thân thiết khoác bả vai Thạch Vũ, cười ha hả.

Lương Tuấn Đào ngồi ở bên cạnh, thấy Isaac thậm chí ngay cả câu khách sáo cũng không nói với anh, xem ra thật sự không ôm hy vọng gì với mười một người anh mang đến.

Gương mặt tuấn tú khẽ trầm xuống, anh kêu mười một tên binh vương tinh nhuệ đã chọn lựa ra, lần lượt đưa mắt nhìn, lạnh giọng răn dạy: "Đừng khiến tôi thất vọng, có nghe không?"

"Xin lão đại yên tâm, chúng tôi bảo đảm không làm nhục sứ mạng!" Phùng Trường Nghĩa mang theo mười chiến sĩ cùng hô tuyên thệ.

Isaac ngay cả con mắt cũng không nhìn đám người Phùng Trường Nghĩa, ánh mắt chỉ dừng lại trên người người phụ nữ đứng bên cạnh Lương Tuấn Đào. Trường hợp ngày hôm nay, bên người mấy trùm buôn thuốc phiện đều mang theo phụ nữ, chỉ có Thạch Vũ xưa nay không thích gần nữ sắc, bên cạnh anh chỉ có Đề Lạp Đạt làm bạn.

"Phương tiên sinh, người đẹp bên cạnh anh..." Isaac cảm thấy rất hứng thú với Lâm Tuyết, cười ha hả nói một câu có ý vị sâu xa, "Cô ấy cực kỳ có mùi vị!"

Theo lời của Isaac, ánh mắt mọi người cũng chuyển lên trên người Lâm Tuyết, trước mắt đều sáng lên. Cô gái điềm tĩnh xinh đẹp, mặt mày như vẽ, thanh tú xuất trần, so sánh với những người đẹp son phấn dày trang phục đẹp đẽ, có vẻ lỗi lạc khác biệt.

"Nhờ Isaac tiên sinh ưu ái, cô ấy là vợ của tôi!" Dưới ánh mắt âm u của mọi người, Lương Tuấn Đào chìa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Lâm Tuyết, ấn xuống một cái hôn lên mặt cô.

Vợ? Từ này là một từ xa lạ với bọn họ! Các trùm buôn thuốc phiện đa số cả đời không lập gia đình, cho dù phụ nữ mang thai sinh con cho bọn họ, cũng chỉ thừa nhận đứa bé mà chưa từng có ai ở nơi công chúng chỉ vào người phụ nữ nào đó nghiêm túc giới thiệu nói là vợ của mình!

Isaac vốn định dùng nữ đầy tớ trong ngực đối với Lương Tuấn Đào lấy Lâm Tuyết chơi mấy ngày, thấy Lương Tuấn Đào nói Lâm Tuyết là vợ của cậu ta, không thể làm gì khác hơn là hậm hực bỏ đi ý niệm.

Bắt đầu tranh tài, hạng mục không có gì hơn là súng ống, bắn súng, đánh lộn, kỹ năng... Huấn luyện những ngày qua. Thông qua những tranh tài cơ bản này, đào thải những người có nền tảng bản lĩnh kém kia.

Phùng Trường Nghĩa mang theo mười chiến sĩ, rất không chịu thua kém xông qua tất cả nền tảng tranh tài, không có ai bị loại bỏ.

Đủ thứ này khiến Isaac cảm thấy ngoài ý muốn, các trùm buôn thuốc phiện đang ngồi cũng dùng ánh mắt mới tinh nhìn nhà buôn bán vũ khí gặp rủi ro này, cảm thấy cậu ta còn khó đối phó hơn vẻ bề ngoài nhiều.

Lương Tuấn Đào khẽ tự đắc nhếch môi, anh có lòng tin với lính mình mang đi! Tin tưởng trong trận đấu tiếp theo, bọn họ chẳng những có thể vượt qua kiểm tra toàn bộ, hơn nữa còn đạt được quán quân!

Tranh tài tiến hành trong suốt hơn ba tiếng, cho đến lúc xế trưa, nền tảng tranh tài cuối cùng kết thúc, từ hơn ngàn người dự thi sàng lọc chọn lựa ra hơn một trăm tên nổi trội, những người này không có tư cách dùng bữa trưa, bởi vì bọn họ cần phải tiến hành việt dã ba ngày ba đêm cực hạn.

Đây là hạng mục tranh tài có tính khiêu chiến cực cao, đại đa số mọi người sẽ rút lui dọc đường, số còn dư lại rất ít người kiên trì đến cuối cùng, có cơ hội thắng lợi cuộc đấu cuối cùng.

Người dự thi không thể mang theo lương khô và nguồn nước, bọn họ nhất định phải tự mình nghĩ cách giải quyết vấn đề no ấm ở dã ngoại. Trên người mỗi người mang theo một khẩu súng ba viên đạn, còn có một bình đựng nước trống rỗng, đây là toàn bộ trang bị của bọn họ! Bọn họ dựa vào những thứ đồ này, chẳng những phải chống đỡ ba ngày, còn phải hoàn thành đi bộ việt dã ba trăm cây số đường rừng.

Hạng mục tranh tài này hàng năm đều sau cùng, hơn nữa hàng năm sàng lọc đến sau cùng đều là cường giả tuyệt đối. Bọn họ chẳng những cần phải có thể lực cường tráng, kỹ năng sinh tồn dã ngoại cao siêu, còn phải có ý chí kiên cường, thiếu mất yếu tố nào đều không thể hoàn thành khiêu chiến cực hạn này.

Một chiến sĩ âm thầm nói giỡn với chiến hữu: "Không ngờ các trùm buôn thuốc phiện cũng luyện cái này, không khác các hạng mục huấn luyện của chúng ta ở quân đội bao nhiêu!"

Mọi người đều cảm thấy có lòng tin, bởi vì quân đội thuộc về huấn luyện chính quy, bọn họ tin tưởng mình nhất định có thể thắng được những thứ mọi rợ ở địa phương này.

Bắt đầu tranh tài, cả khu so tài đều nằm trong phạm vi khống chế giám sát nghiêm mật, mà giám khảo lớn nhất trong đó chính là Thạch Vũ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67.2

Editor: Puck

Lương Tuấn Đào thừa nhận, Thạch Vũ là quý nhân hai lần hành động của anh, nếu không có Thạch Vũ, rất nhiều kế hoạch sẽ gặp trở ngại nặng nề.

Chính là ở lần này, khi anh và các chiến hữu đều cho rằng chắc chắn thắng lợi trong trận đấu thể năng cực hạn, nếu không có Thạch Vũ phối hợp trợ giúp, chỉ sợ bọn họ cũng chạy không thoát số mạng bị loại bỏ.

Buổi trưa, mọi người ở nhà hàng ngon nhất ở trấn trên liên hoan, không say không nghỉ. Ăn cơm xong, thuận tiện đặt phòng ở khách sạn nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian này vẫn chuẩn bị việc so tài, Lương Tuấn Đào bận việc quân lạnh nhạt vợ yêu, trong quá trình ba ngày chờ kết quả tranh tài việt dã vừa đúng bồi thường cho cô.

"Một lát thôi! Những ngày qua mệt muốn chết rồi đúng không?" Lương Tuấn Đào ôm vợ yêu, thân mật hôn cô.

Lâm Tuyết hơi híp mi mắt, rúc vào trong ngực rộng rãi của Lương Tuấn Đào, mặc anh giở trò.

Vuốt ve càng ngày càng nặng, hô hấp nóng bỏng, anh đè cô dưới thân, gấp gáp cởi quần áo của cô.

Đã bao lâu không ôn lại khít khao của cô? Suy nghĩ một chút lần thân mật trước như cách một đời.

Kể từ sau khi cô mang thai, bọn họ giống như chưa từng hưởng thụ hoan ái sung sướng đầm đìa mấy lần. Anh làm tu khổ hạnh làm rất hoàn toàn, gần như quên mất một người đàn ông cần sung sướng.

(*) khổ hạnh: thuật ngữ tôn giáo, dạy phương pháp tu hành, cố ý dùng đủ loại khổ sở người bình thường khó có thể chịu đựng được tới hành hạ mình.

Rốt cuộc có thể không cần kiêng kỵ cái gì nữa, anh muốn cô, ngay tại lúc này, không thể tiếp tục chờ đợi.

Quá mức vội vàng, gần như không hề có bất kỳ dạo đầu gì, anh liền xâm chiếm cô. die nda nle equ ydo nn

Lâm Tuyết đau đến nhăn mày, nâng đôi mày thanh tú, đánh anh vài quyền, sẵn giọng: "Nhẹ chút!" Người đàn ông này giống như con thú hoang đói bụng ngàn năm, thật sự khiến cho cô hơi không chịu nổi.

Đàn ông da dày thịt béo, từng quyền của cô tương đương với hỗ trợ tình thú, nào để vào trong mắt. Anh hung tợn đoạt lấy cô, giống như thể hận không thể lột da hủy xương nuốt luôn cô vào vụng.

"Ặc..." Tiếng rên rỉ nhỏ vụng tràn ra cánh môi, cô cắn răng thừa nhận.

Hồi tưởng lại ngày đó anh móc súng ra chĩa về phía cô, trong lòng liền co quắp từng trận. Khổ sở thì khổ sở, cô vẫn không so đo với anh. Bởi vì cô cảm thấy hành động của mình đuối lý, mà anh cũng làm ra nhượng bộ thích hợp, cũng không ép buộc cô tham gia nhiệm vụ lần này.

"Tuấn Đào!" Lâm Tuyết ôm chặt lấy thân thể vạm vỡ của anh, rừ rừ nói, "Em nhớ nhà!"

"Ừ, đợi... Nhiệm vụ kết thúc, anh dẫn em trở về!" Anh chàng Lương đã hóa thân thành hổ đói, hận không thể gặm ăn sạch sẽ cô. Về phương diện khác, trong lời nói anh đang cực kỳ nhân nhượng cô, hận không thể hóa thành một bãi nước xuân, hoàn toàn hòa tan cô.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngoài cửa, Thạch Vũ đứng thẳng rất lâu, nghe tiếng mập mờ kịch liệt truyền ra từ bên trong, trong mắt của anh hiện lên vẻ phức tạp.

Trong nháy mắt, một ý tưởng to gan xông lên đầu, rồi lại bị anh hung hăng phủ quyết!

Không thể! Anh không thể!

Lương Tuấn Đào nhận nuôi dưỡng con gái của anh, đối xử với anh không tệ, Thạch Vũ anh sao có thể làm ra chuyện mất hết tính người này?

Trên gương mặt cương nghị tuấn tú tràn đầy khổ sở rồi rã, một đôi quyền sắt nằm lại rồi chậm rãi buông ra, lại lặp lại nằm lại rồi không còn lực buông ra. Lúc này trong lòng đang thiên nhân giao chiến kịch liệt, mà quyết định của anh chỉ phối sống chết của Lương Tuấn Đào.

Cho dù Lương Tuấn Đào ở trong nước có thân phận và quyền vị kinh người như thế nào, nhưng ở lưỡi liềm vàng, sống chết của anh lại được nắm giữ trong một ý niệm của Thạch Vũ. d1en d4nl 3q21y d0n

Thạch Vũ là đồng bạn hợp tác tốt nhất của Lương Tuấn Đào, nhưng anh cũng có thể biến thành một lưỡi dao sắc bén kề bên cổ họng Lương Tuấn Đào, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy tính mạng của Lương Tuấn Đào.

Nếu anh thiết kế một cái bẫy, thần không biết quỷ không hay mượn dao giết người... Lương Tuấn Đào sẽ bị chết lặng yên không một tiếng

động! Như vậy, anh có thể thay thế Lương Tuấn Đào tới cưng chiều Lâm Tuyết.

Lưu Lâm Tuyết lại, bọn họ cùng nhau ở lại lưỡi liềm vàng, anh có lòng tin trở thành lão đại ở đây, anh sẽ vì cô dựng nên một thiên hạ mới! Về phần Mộng Mộng, anh có thể phái người đón con bé trở lại, một nhà ba người bọn họ sẽ sống với nhau rất hạnh phúc...

Đột nhiên bị ý nghĩ của mình hù dọa, sao anh có thể có ý niệm đáng sợ như vậy! Lương Tuấn Đào coi như là bạn của anh, anh lại muốn giết hại bạn mình chiếm vợ của bạn! Thạch Vũ anh trở nên đáng sợ như vậy từ lúc nào?

Đè lên trán mình, anh cảm thấy đầu đau như nứt, lại không dám ở lại chỗ này, nếu không ác ma trong lòng sẽ đầu độc tâm thần anh không yên.

Lúc rời đi, anh không ngừng báo cho mình - không thể làm như vậy!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Tuyết thật sự mệt muốn chết rồi, cô không biết ngủ như thế nào. Người đàn ông còn chưa rời khỏi người cô, cô liền mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Lương Tuấn Đào vuốt ve cô, hài lòng nhìn vết yêu mình chế tạo trên thân thể cô, nhếch miệng nở nụ cười gian manh, ánh mắt như có như không dò xét về phía cửa, trong mắt thoáng qua tia sáng sắc bén.

Kéo chăn che thân thể Lâm Tuyết, anh từ từ mặc quần áo tử tế, xuống giường. Chinh đốn xong cho mình, liền chậm rãi đi ra ngoài.

Không biết Vân Phàm lắc mình ra từ chỗ nào, đi tới bên cạnh Lương Tuấn Đào, nhỏ giọng nói: "Thạch Vũ mới vừa rời đi!"

Quả nhiên là thế, Lương Tuấn Đào nhú mày, cảm giác chuyện hơi khó giải quyết.

Nếu Thạch Vũ nổi lên ý đồ xấu, tình huống sẽ mất khống chế, kế hoạch hoạch định tốt cũng sẽ kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

Phụ nữ họa thủy, quả thế.

Sớm biết như vậy, anh không nên mang theo Lâm Tuyết tới đây. Chẳng lẽ anh sai lầm rồi sao? Hay yêu cầu rời đi lúc trước của Lâm Tuyết cũng có đạo lý nhất định. Anh biết Lâm Tuyết cũng không phải người thích cố tình gây sự, cô cực kỳ yêu cầu rút lui khỏi hành động trở về nước trước, phải có lý do và nguyên nhân của cô. Chỉ có điều cô không nói ý tưởng chân thật nơi đáy lòng cho anh biết mà thôi. dinendian.lợqid]on

Trong lòng hơi rối loạn, lặng lẽ trầm tư hồi lâu, anh ngẩng đầu lên hỏi Vân Phàm, "Cậu nói, có nên đưa Lâm Tuyết trở về vào lúc này không?"

"Không nên!" Người đứng xem sáng suốt, Vân Phàm tỉnh táo phân tích giúp anh, "Trường Nghĩa mang theo mười anh em đang tiến hành viết dã cực hạn trong rừng rậm nguyên thủy, thắng bại khó liệu, chúng ta cần Thạch Vũ dốc sức giúp đỡ. Nếu thời điểm này đưa Lâm Tuyết đi, ngược lại sẽ khiến anh ta sinh lòng hiếu lắm, hết sức bất lợi cho việc chúng ta tiến hành thực thi kế hoạch!"

Phân tích rất có đạo lý, Lương Tuấn Đào trầm ngâm nói: "Trước mắt chỉ có thể ổn định anh ta trước! Chờ tranh tài kết thúc lại quyết định!"

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoàn toàn không ngờ, ngày hôm sau đã truyền đến một tin tức xấu.

Lúc ấy Lương Tuấn Đào đang ở trong phòng thân mật với Lâm Tuyết, Thạch Vũ ở bên ngoài gõ cửa.

Bị quấy rầy dĩ nhiên mất hứng, Lương Tuấn Đào đi tới mở cửa phòng, nhìn thấy là Thạch Vũ, liền hỏi có thâm ý: "Anh Thạch định làm gì?"

Thạch Vũ giống như không biết lúc này Lương Tuấn Đào đang thân thiết với Lâm Tuyết, chỉ lạnh lùng nói cho cậu ta biết: "Người của cậu không được!"

Đột nhiên nghe thấy lời này, Lương Tuấn Đào giật mình, vội vàng thu hồi vẻ thù địch, hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

Thạch Vũ lạnh lùng liếc nhìn cậu ta, nói: "Nếu cậu muốn để cho bọn họ bị loại, hãy đi xem một chút với tôi!"

Lương Tuấn Đào vội vàng đi tới tủ quần áo cầm một bộ đồ tới thay, nói với Lâm Tuyết: "Anh đi ra ngoài một chuyến!"

Lâm Tuyết vội vàng đứng lên: "Em đi cùng mọi người!"

Làm giám khảo của trận đấu, Thạch Vũ có đặc quyền ngồi máy bay trực thăng thị sát quá trình tranh tài, cho nên anh có thể quan sát được tình huống so tài bất cứ lúc nào

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 145: Gặp Lại Lần Nữa 3

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi lên máy bay trực thăng, Lương Tuấn Đào mang theo Vân Phàm, Thạch Vũ cười lạnh điều này.

Lâm Tuyết cảm thấy giữa hai người mơ hồ như có mùi thuốc súng, cô không biết chỗ bọn họ có vấn đề, thật sự giống như có cảm giác giường cung bạt kiếm.

Khuôn mặt cương nghị tuấn tú của Thạch Vũ giống như khắc ra từ đá hoa cương, lạnh như băng không hề có chút sắc máu. Trong mắt hiện đầy tơ máu, bởi vì suốt thời gian cả một đêm ngày này, anh gần như không chớp mắt.

Rốt cuộc vẫn chiến thắng được tâm ma, anh không đi vào con đường tà ác giết bạn cướp vợ.

Nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Thạch Vũ, Lương Tuấn Đào ngược lại yên tâm. Liếc mắt nhìn gò má Thạch Vũ, anh đang tính toán kế hoạch và hành động tiếp theo ở trong lòng.

Máy bay trực thăng nhanh chóng bay đến khoảng không trên rừng rậm, xuyên qua cabin thủy tinh có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống phía dưới.

Dĩ nhiên, những người bôn ba ở đoạn đường rừng rậm ban đầu này là những phần tử bị rớt lại phía sau, lính của Lương Tuấn Đào anh tất nhiên không xuất hiện trong bộ phận này.

Bay chừng một trăm cây số, anh rút cuộc thấy được bóng dáng đám người Phùng Trường Nghĩa. Tính cả Phùng Trường Nghĩa bên trong, tổng cộng mười một chiến sĩ, bọn họ đã từ từ kéo dài khoảng cách.

Nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất hoàn thành việc dã, cho nên bọn họ cùng thi triển khả năng, có thể đi nhanh cỡ nào thì đi nhanh cỡ đó, không thể lại đi theo tập thể. diee ndda fnleeq uysd doon

Vậy mà, chính là đội ngũ tinh nhuệ tuyển chọn ra này, rõ ràng lạc hậu hơn những trùm buôn thuốc phiện kia. Nếu không tận mắt nhìn thấy, Lương Tuấn Đào tuyệt đối sẽ không thừa nhận lính của anh thế mà lại kém trùm buôn thuốc phiện địa phương.

Những người như biến dị dũng mãnh đang như giẫm trên đất băng ở trong rừng rậm, các trùm buôn thuốc phiện hiểu rất rõ đường xá địa phương cùng với hoàn cảnh quen thuộc với rừng rậm khiến cho bọn họ cách xa vượt lên đầu đám người Phùng Trường Nghĩa là những vị khách từ nơi khác tới.

Hết cách rồi, dân bản xứ chính là có ưu thế hơn người ngoài tới, huống chi trong những người này có vài người đã tham gia thi đấu liên tục rất nhiều năm, đều có các biện pháp ứng đối thuần thục với các tình huống đột nhiên phát sinh trong rừng rậm.

So sánh với nhau, đám người Phùng Trường Nghĩa liền thua thiệt nhiều! Cánh rừng rậm này gần như hoàn toàn xa lạ, bọn họ chỉ có thể dựa vào bản đồ và la bàn, trong súng của mỗi người chỉ có ba phát đạn, không có cách nào săn bắt đủ con mồi nhét bụng. Mà các trùm buôn thuốc phiện có thể dùng biện pháp săn bắn đất vẫy bắt con mồi, ví dụ như đào chút bẫy

trên đường nhỏ con mồi thường qua lại v.v... Trán Lương Tuấn Đào thắm mồ hôi, nhìn ra tình huống rất không ổn, nếu như không phải Thạch Vũ nhắc nhở, anh vốn không ngờ tới hỏng bét như thế.

"Cậu một mực ngâm mình trong phòng lẫn lộn với phụ nữ, tôi vốn không muốn quấy rầy cậu! Chỉ có điều nhìn tình hình này nếu tiếp tục không thông báo cho cậu, người của cậu có lẽ ngay cả top mười cũng không chen vào được!" Thạch Vũ thông thả nói, trong giọng nói lộ ra một tia ghen tức trào phúng. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Lương Tuấn Đào biết ngụ ý trong lời nói của anh ta, cũng không phản bác. Không thể phủ nhận, nhắc nhở của Thạch Vũ hết sức quan trọng.

Lâm Tuyết trầm ngâm một lát, nhẹ giọng hỏi Thạch Vũ: "Chúng ta nên làm cái gì?"

Một tiếng "Chúng ta" của cô khiến Thạch Vũ hòa hoãn sắc mặt, anh dò xét cô một cái thật sâu, khẽ mím môi, nói: "Sẽ có biện pháp!"

"May nhờ có anh ở đây!" Lâm Tuyết thấy vẻ mặt rất chắc chắn của Thạch Vũ, cô tin tưởng anh có thể nghĩ ra biện pháp ứng đối, "Nói mau đi, chúng ta nên làm như thế nào? Cũng không thể hạ máy bay chở bọn họ đi về phía trước đi!"

Cho dù muốn ăn gian, nơi rừng rậm này máy bay trực thăng cũng không có cách nào hạ cánh.

"Thả dù xuống một chút vật liệu cho bọn họ!" Thạch Vũ hiển nhiên đã nghĩ xong biện pháp, anh ra lệnh cho mấy kẻ thân tín chuẩn bị xong thức ăn và thuốc men cùng với đạn nhắm ngay mục tiêu thả dù xuống.

Lương Tuấn Đào lặng lẽ nhìn hành động của Thạch Vũ, cái gì cũng không nói. Anh biết, tất cả việc Thạch Vũ làm đều là giành công với Lâm Tuyết, anh tội gì cảm kích anh ta. Theo thứ tự thả dù vật liệu xuống, máy

bay trực thăng tiếp tục bay về phía trước, chỉ cần gặp chiến sĩ lạc đàn, bọn họ sẽ thả dù một phần vật liệu dự bị xuống.

Chiến sĩ bị đói khát bức bách nhận được viện binh từ trên không trung xuống lập tức có dũng khí và lực lượng tiếp tục chiến đấu hăng hái, nhất là người không cẩn thận bị thương, bởi vì có thuốc men trợ giúp khiến cho bọn họ có thể tiếp tục chống đỡ tiếp.

"Thật con mẹ nó!" Lương Tuấn Đào không khỏi hơi nóng giận, anh quá thất vọng với biểu hiện của các chiến sĩ, "Lại còn bị thương, có phải bọn họ ngâm trong nước đường quá lâu, biến thành trẻ con mới vừa dứt sữa!"

"Bọn họ đã rất không đơn giản rồi!" Thạch Vũ lạnh giọng cắt đứt, "Thông qua rừng rậm nguyên thủy này cũng không dễ dàng, người lần đầu tiên tham gia gần như đều không có ngoại lệ phải bị thương. Những người đó tham gia thi đấu đều đã có sáu, bảy lần rồi, cho nên mới có thể thuận thục như thế."

Đây chính là chỗ khác nhau giữa các chiến sĩ và trùm buôn thuốc phiện địa phương, cũng là chỗ tình thế không thuận lợi của bọn họ.

Máy bay trực thăng bay trên rừng rậm thật lâu, xác định tất cả chiến sĩ đều được trợ giúp, máy bay mới lái khỏi khoảng không rừng rậm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng sớm ngày thứ ba, đã thấy tin tức mọi người lục tục đến điểm cuối. Làm cho người ta mở rộng tầm mắt chính là, làm mũi nhọn của bộ đội tinh nhuệ và nhân vật tiên phong, Phùng Trường Nghĩa ngay cả ba danh đầu cũng không chen vào được, chỉ miễn cưỡng xếp trên top năm (đó là bởi vì đi cửa sau thả dù vật liệu cho, nếu không đoán chừng anh ta ngay cả top mười cũng không vào được), một chiến sĩ vào top bảy người đầu, còn một vị khác miễn cưỡng chen vào top mười.

Tổng cộng trúng tuyển ba chiến sĩ, thuộc hạ của Thạch Vũ trúng tuyển ba gã, còn lại đều là thuộc hạ cũ của Isaac.

Lương Tuấn Đào thiếu chút nữa tức đến lệch mũi, nhưng lại không thể không thừa nhận, có vài người trời sinh dũng mãnh, cho dù không tiếp nhận huấn luyện chính quy cũng vẫn có thể thắng, nói ví dụ như những trùm buôn thuốc phiện dũng mãnh này. di1enda4nle3qu21ydo0n

Thời gian vẫn còn sớm, nhưng tất cả mọi người đến hiện trường đông đủ. Nhìn thấy dáng vẻ bụi đất đầy đầu của Phùng Trường Nghĩa, nếu không phải thấy cậu ta đã dốc hết toàn lực, Lương Tuấn Đào thật sự muốn một cước đạp bay cậu ta.

Isaac lại hơi giật mình, anh vốn không nghĩ tới người của Lương Tuấn Đào thế mà lại có thể chọn vào ba người, điều này khiến cho anh không thể không đánh giá lại những người này một lần nữa.

Phùng Trường Nghĩa có thể chen vào top năm trong lần đầu tiên thi tài, điều này thật sự là nhân tài hiếm có, hai gã còn lại cũng không đơn giản, nếu không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, lấy được thành tích như vậy không thể không nói bọn họ là thiên tài!

Kết quả đi ra, tất cả người trúng tuyển sẽ nhận được trọng dụng ủy nhiệm, tiếp theo bọn họ sẽ phải cùng bày kế thiết lập kế hoạch.

Lấy Isaac cầm đầu, tất cả trùm buôn thuốc phiện lớn nhỏ tụ tập cùng nhau, nghiên cứu phá hủy tổ chức NT như thế nào. Dùng một lần hành động bắt lại NT là mục tiêu cuối cùng của bọn họ, vì một lần này, bọn họ cố gắng chuẩn bị cực kỳ lâu.

Đây, nhất định là một chiến dịch thảm thiết.

Có lẽ, bất kỳ kẻ nào cũng không ngờ NT thế mà lại không chịu nổi một kích.

Khi trước, mọi người có mắt đều nhìn thấy NT yếu dần, nhưng uy thế còn lại còn ở đó, bọn họ cũng không dám khinh thường. Nhưng mấy ngày kế tiếp, lực lượng suy yếu đến giống như dễ dàng công chiếm dễ dàng bị phá hủy, cũng quá khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Ở dưới sự yêu cầu của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết cũng tham gia hành động. Cô đi theo bên cạnh Lương Tuấn Đào, cũng không bắn, chỉ chính mắt thấy cả quá trình hành động.

Rất thuận lợi, thuận lợi đến khiến cho người ta cảm thấy lo lắng. Vậy mà, kết quả lại không cho người chất vấn, NT tan tác toàn tuyến, không hề có năng lực chống cự càng không hề có một chút năng lực phản kháng nào.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 146: Gặp Lại Lần Nữa 4

Phần lớn thành viên NT không chết tức trốn, Isaac cũng không đuổi tận giết tuyệt, mục tiêu của anh chỉ là chiếm lĩnh lãnh thổ của NT, về phần những thứ đào binh tan tác kia, căn bản không đủ gây sợ hãi.

Chỉ có điều, chúa tể của NT Mạc Sở Hàn, nhất định phải bắt được anh ta. Tiếp theo lòng bắt Mạc Sở Hàn liền trở thành mục tiêu chủ yếu.

Tất cả mọi người cho rằng Mạc Sở Hàn lén trốn rồi, cũng chuẩn bị xong lòng bắt tầm xa, sau đó liền vội vã phân chia địa bàn và thuốc phiện của NT. Toàn bộ mười gã mới vừa được tuyển chọn trở thành thủ lĩnh trùm buôn thuốc phiện một phương, lưỡi liềm vàng đến đây đã hoàn thành thống nhất, Isaac trở thành độc Vương một đời mới.

Lương Tuấn Đào dốc sức hỗ trợ, Thạch Vũ nhân cơ hội nuốt lấy gần một nửa địa bàn lưỡi liềm vàng, hoàn toàn do nhân lực của anh tới khống chế, nghe theo một mình anh ra lệnh, trở thành chúa tể chỉ dưới một người là Isaac, áp đảo trên vạn vạn người ở lưỡi liềm vàng.

Cục diện rõ ràng, rồi lại phức tạp, cũng may Isaac hình như đủ tin tưởng Thạch Vũ, cũng không có hành động một buổi sáng được thiên hạ liền giết công thần. Lưỡi liềm vàng duy trì mặt ngoài tĩnh, rồi lại giống như đang nổi lên một trận bão táp chưa từng có.

Lâm Tuyết cảm thấy nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, mục tiêu của bọn họ chính là phá hủy NT, về phần vấn đề người nào làm độc Vương cũng không

thuộc về trong vòng phạm vi nhiệm vụ của bọn họ!

Vội vàng thu dọn đồ đạc, cô chuẩn bị rời đi! Nhưng Lương Tuấn Đào lại giống như không có ý tứ định rời đi, bởi vì anh nhận được tin tức mới nhất, nói Mạc Sở Hàn không hề lên trốn ra nước ngoài, vẫn ẩn núp ở lười liềm vàng, anh nhất định phải tự tay bắt anh ta lại.

"Chúng ta giao nhiệm vụ lòng bắt Mạc Sở Hàn cho cảnh sát hình sự quốc tế có được không?" Lâm Tuyết phát hiện mình cũng không phải rất nóng lòng với việc có thể lòng bắt Mạc Sở Hàn thành công hay không, đã phá hủy tổ chức NT, Mạc Sở Hàn chết hụt cũng đang trải qua trốn tránh truy đuổi của cảnh sát hình sự quốc tế, trừng phạt này cũng đủ nặng đi!

"Đừng nóng vội, anh tin tưởng anh ta vẫn luôn chưa rời khỏi nhất định là có mục đích gì." Mắt thấy thành công sắp tới, Lương Tuấn Đào dĩ nhiên không chịu bỏ dở nửa chừng.

Cứ như vậy, bọn họ dừng lại ở lười liềm vàng, tiếp tục làm trùm buôn thuốc phiện. Không sai, là làm trùm buôn thuốc phiện. Thạch Vũ là trùm ma túy ngay dưới Isaac ở lười liềm vàng, mà Phùng Trường Nghĩa cũng giống vậy, địa bàn thống trị của cậu ta tương đương với diện tích một tỉnh trong nước, mỗi ngày đều phải bận rộn vấn đề ma túy ra vào cảng.

Lâm Tuyết không biết tuồng vui này nên lựa chọn phương thức nào để hạ tấm màn xuống, giác quan thứ sáu lại dự đoán được có chuyện gì bất thường sắp sửa xảy ra.

--- -----

Quả nhiên, mí mắt phải nháy sau ba ngày, thực sự đã xảy ra chuyện!

Lương Tuấn Đào nhận được điện thoại của Triệu Bắc Thành ở tam giác vàng gọi tới, biết được một tin tức xấu.

"... Đỗ Hâm Lôi bị bắt cóc, đã rơi vào trong tay nhà họ Hoắc. Bắc Thành gấp đến mức muốn nổi điên, cậu ta thật sự không có biện pháp gì, không thể làm gì khác hơn là cầu anh giúp!" Lương Tuấn Đào nhú chặt chân mày, nói với Lâm Tuyết, "Bắc Thành muốn mượn quan hệ của em với nhà họ Hoắc để đàm phán, hi vọng bọn họ đừng tổn thương Hâm Lôi!"

Cái gì? Hâm Lôi bị người nhà họ Hoắc bắt cóc! Lâm Tuyết nghe được tin tức này không khác nào sấm sét giữa trời quang. Cô thất thanh hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng chút!"

"Hai hành động diệt độc đồng thời tiến hành, chúng ta nơi này tiến triển được rất thuận lợi, chỉ có điều chỗ Bắc Thành lại không may mắn như vậy!"

Hành động diệt độc vốn vô cùng nguy hiểm, nếu không phải NT ngoài ý muốn xuống dốc còn có Thạch Vũ dốc sức tương trợ, hành động ở lưỡi liềm vàng cũng sẽ không thuận lợi như thế. Mà Triệu Bắc Thành PK Hoắc Gia Tường, càng thêm vô cùng khó giải quyết, hơi thất thần sẽ mất quyền chủ động.

"Thủ đoạn của Hoắc Gia Tường tàn khốc, hơn nữa Tào Dịch Côn và quân đội bằng mặt không bằng lòng..." Đây là chỗ khiến cho Lương Tuấn Đào tức giận, nếu Tào Dịch Côn có thể giống như Thạch Vũ phối hợp anh lòng son dạ sắt, cũng sẽ không khiến Hoắc Gia Tường dễ dàng thuận lợi.

"Rơi vào trong tay nhà họ Hoắc, Hâm Lôi chẳng phải rất nguy hiểm!" Lâm Tuyết và Đỗ Hâm Lôi có giao tình thâm hậu, nghe tin dữ dĩ nhiên vô cùng khiếp sợ lo lắng, "Phải làm gì đây?"

"Chỉ đành để em đi tam giác vàng một chuyến rồi!" Mới vừa thu lại lưỡi liềm vàng, bên này có rất nhiều nhiệm vụ cần anh đi làm, thật sự không phân thân nổi đi cùng Lâm Tuyết tới tam giác vàng, "Đề Vân Phàm đi cùng với em!"

"Ừm!" Lâm Tuyết hiểu tình huống bây giờ của Lương Tuấn Đào, cô gật đầu nói, "Được! Em đi một chuyến! Anh yên tâm, Hoắc Gia Tường sẽ không làm tổn thương em đâu!"

Xét thấy biểu hiện nhiều lần của Hoắc Gia Tường, Lương Tuấn Đào cũng tin tưởng ông ta sẽ không làm tổn thương Lâm Tuyết. Nhưng không ngoại trừ khả năng vạn nhất. Nói ví dụ như, Lâm Tuyết đi bảo lãnh Đỗ Hàm Lôi, có lẽ không cách nào giải cứu Đỗ Hàm Lôi, ngay cả chính cô chỉ sợ cũng có thể bị Hoắc Gia Tường giam cầm.

"Em phải cẩn thận, lúc nào cũng phải lưu đường lui cho mình, không thể quá mức tin tưởng Hoắc Gia Tường!" Lương Tuấn Đào thật sự luyến tiếc cô, liền ôm cô vào trong ngực, dò xét cẩn thận cô một phen, thở dài nói: "Vất vả cho em rồi!"

"Cho dù là vì công hay là vì tư, em đều nên đi một chuyến!" Lâm Tuyết lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại Hoắc Gia Tường dùng để trò chuyện với cô mấy lần, tùy tiện bấm một số, quả nhiên người nhận điện thoại không phải Hoắc Gia Tường.

Thỏ khôn có ba hang, ngay cả điện thoại cũng như thế. Hoắc Gia Tường chưa từng có điện thoại cố định, giống như ông ta vĩnh viễn không có nơi ở cố định!

Chỉ có điều người nhận điện thoại biết được thân phận của cô, giọng điệu rất cung kính, bày tỏ sẽ nhanh chóng báo lại cho Hoắc tiên sinh cô gọi điện thoại tới, để Hoắc tiên sinh tự mình gọi điện lại cho cô.

Lương Tuấn Đào lái xe đưa Lâm Tuyết về cứ điểm, nơi đó đậu máy bay bọn họ mang tới.

Mang theo một người lái máy bay, hai người chiến sĩ, mặt khác còn có Vân Phàm làm bạn, cộng Lâm Tuyết, trên máy bay có tổng cộng bốn người, cứ như vậy mà vội vàng chuẩn bị bay đi tam giác vàng.

Lương Tuấn Đào nắm chặt tay thon của cô, trong mắt sáng đầy vẻ không muốn và lo lắng. Cô gần như chưa bao giờ rời khỏi phạm vi tầm mắt của anh, lần này lại muốn một mình đi tam giác vàng, làm sao có thể khiến cho anh không lo lắng, "Cho dù lúc nào ở đâu, đều phải lưu đường sống lại cho mình, không nên quá tin tưởng Hoắc Gia Tường!"

"Em biết rõ!" Cảm thấy không muốn xa rời và lo lắng của người đàn ông này, Lâm Tuyết an ủi hôn lên khuôn mặt tuần tú của anh một, thấp giọng dịu dàng nói nhỏ bên tai của anh, "Chờ em trở lại!"

Lương Tuấn Đào vẫn không nỡ buông tay, anh ôm chặt lấy cô, lẩm bẩm: "Anh không muốn để cho em đi, làm thế nào? Để tự em đi tam giác vàng anh không yên lòng, bên này bây giờ quả thật không đi được! Nếu không... Anh để Vân Phàm đưa em về nước đi, liền nói thân thể em bị bệnh nhẹ..."

Tình bạn đáng quý, tự do giá cao hơn, nếu khiến Lâm Tuyết gặp sự cố, hai người đều có thể ném. Triệu Bắc Thành là thuộc hạ cũ nhiều năm của anh, tình như anh em. Đỗ Hâm Lôi cũng rất được anh ưu ái, càng thêm là người trên đầu quả tim Triệu Bắc Thành, nhưng mà... Nếu để cho Lâm Tuyết mạo hiểm đi cứu cô ấy, anh vẫn lo lắng gạt bỏ theo bản năng.

"Anh đó!" Lâm Tuyết không khỏi lắc tay, sáng giọng: "Còn nói em vô kỷ luật làm đào binh, anh người làm thủ trưởng cũng không khá hơn chút nào đâu!"

"Anh sợ..." Lời đến nửa đường lại nuốt trở vào, làm chiến thần bất bại, anh nói ra chữ "Sợ" sẽ làm trò cười cho người trong nghề.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 147: Gặp Lại Lần Nữa 5

Editor: Puck

"Đừng sợ, em bảo đảm không có việc gì!" Đơn độc đi gặp Hoắc Gia Tường, Lâm Tuyết tin tưởng ông ấy sẽ không làm tổn thương cô. Nhưng mà nếu như mang theo Lương Tuấn Đào đi, cô cũng không dám mạo hiểm. Có lẽ đây chính là quan tâm sẽ bị loạn đi!

Sau hành trình ba giờ bay, máy bay tới cứ điểm ở tam giác vàng.

Khi Lâm Tuyết xuống máy bay, Triệu Bắc Thành tự mình dẫn người tới đón tiếp. Đầy mặt anh ta là vẻ nóng nảy lo lắng, nhìn thấy Lâm Tuyết giống như cứu tinh, không ngừng vội vàng nói với cô: "Chị dâu cuối cùng đến rồi! Hâm Lôi đã rơi vào trong tay nhà họ Hoắc một ngày một đêm, tôi thật sự lo lắng..."

Ngồi lên xe, Lâm Tuyết an ủi Triệu Bắc Thành mấy câu, hỏi Đỗ Hâm Lôi mất tích như thế nào.

"Đều do Tào Dịch Côn!" Triệu Bắc Thành nhắc tới Tào Dịch Côn chính là một bụng tức giận, "Hư việc nhiều hơn là thành công! Tôi ở bên này hành động anh ta chỉ làm trở ngại, chưa từng trợ giúp cho tôi! Còn có nữ đầy tớ Tát Ly Á anh ta nuôi, nhất định chính là họa thủy, Hâm Lôi bị bắt toàn bộ trách nhiệm đều do cô ta..."

Dần dần, Lâm Tuyết biết được chuyện cận kề đã xảy ra. Thì ra là Tào Dịch Côn đột nhiên muốn mời Triệu Bắc Thành mang theo nữ quyến tham gia tiệc sinh nhật nữ đầy tớ yêu Tát Ly Á của ông ta.

Vì làm thân với Tào Dịch Côn, Triệu Bắc Thành chỉ có thể đồng ý. Không ngờ sau khi anh mang theo Đỗ Hâm Lôi tới, Tát Ly Á đó liền dây dưa Đỗ Hâm Lôi, cho dù làm chuyện gì cũng đều muốn để cho cô ấy đi theo cô ta.

Đỗ Hâm Lôi chính là khi làm bạn với Tát Ly Á đi trấn trên mua đồ mới bị người của nhà họ Hoắc bắt cóc, đáng giận hơn chính là Tát Ly Á đó lại bình an vô sự.

Nghe xong lời Triệu Bắc Thành nói, Lâm Tuyết hơi nghi ngờ hỏi: "Tát Ly Á không có chuyện gì sao?"

"Không có! Chỉ có Hâm Lôi bị bắt rồi!" Đôi môi Triệu Bắc Thành cũng nổi mụn nước, có thể thấy được một ngày một đêm qua anh ta ăn không biết ngon đêm không ngủ được như thế nào. die~nd a4nle^q u21ydo^

"Kỳ quái." Tát Ly Á là nữ đầy tớ yêu của Tào Dịch Côn, theo lý thuyết bắt được cô ta có thể nhân cơ hội uy hiếp Tào Dịch Côn, mà người của nhà họ Hoắc hết lần này tới lần khác chỉ bắt cóc Đỗ Hâm Lôi, điểm này lại khiến cho người ta rất khó hiểu được.

"Người của rãng độc quá thông minh, bọn họ biết tôi thật lòng quan tâm Hâm Lôi, Tát Ly Á chỉ là nữ đầy tớ của Tào Dịch Côn, cho dù bắt cóc cô ta, Tào Dịch Côn cũng sẽ không làm gì vì cô ta."

Lời này phân tích được cũng đúng. Dù sao đối với đàn ông mà nói, nhất là đàn ông buôn thuốc phiện, phụ nữ chỉ là quần áo. Tào Dịch Côn ngay cả thích Tát Ly Á đi nữa cũng không thể vì cô ta làm ra bất kỳ nhượng bộ và hy sinh nào. Còn Đỗ Hâm Lôi thì khác, đầu tiên cô ấy là nữ

quân nhân sĩ quan làm nhiệm vụ lần này, tiếp theo cô ấy lại là vợ chưa cưới của Triệu Bắc Thành, hai thân phận khiến cho cô ấy quan trọng hơn Tát Ly Á vô số lần.

Cũng liên lý giải được rõ động cơ người nhà họ Hoắc bỏ qua Tát Ly Á, bắt cóc Đỗ Hâm Lôi.

Đến cứ điểm, vẫn là khu vực khai thác mỏ này, nhưng bây giờ biến thành hơi lớn. Nhà ngói xây dựng thêm không ít, binh lực xem ra cũng sung túc nhiều lắm. Nói rõ gần một năm này, Triệu Bắc Thành ở chỗ này vẫn rất cố gắng. Chỉ có điều Thạch Vũ điều đi, còn có Tào Dịch Côn bằng mặt không bằng lòng, cũng làm cho anh ta hơi bị cản tay.

Vừa mới vào trong nhà ở, Lâm Tuyết còn chưa kịp bưng lên một tách nước trà, liền nhận được điện thoại Hoắc Gia Tường gọi tới.

"Tuyết Tuyết, nghe nói con tìm cha!" Giọng Hoắc Gia Tường tràn đầy vui mừng bất ngờ cùng không che giấu chờ đợi chút nào, "Có chuyện gì sao? Mau nói một chút cho cha!"

Một tia áy náy nổi lên trong lòng, bởi vì cô chưa bao giờ vì chuyện riêng mà chủ động gọi điện thoại cho ông ấy! Thấy Triệu Bắc Thành ở bên cạnh có vẻ mặt kích động, cô biết mình nhất định phải ổn định, "Đúng, tôi có chuyện tìm ông." die nda nle equ ydo nn

"Con ở đâu?" Hoắc Gia Tường quan tâm hơn chính là điểm dừng chân lúc này của cô, "Cha rất nhớ con, muốn gặp con!"

"Ừm." Nếu đã tới, cô biết không tránh được gặp mặt Hoắc Gia Tường, "Ông nói địa điểm gặp mặt đi, tôi lập tức đi qua!"

Hoắc Gia Tường trầm mặc một hồi, hỏi, "Con đang ở tam giác vàng?"

"Đúng vậy."

"Vì nữ quân nhân sĩ quan đó?" Hoắc Gia Tường rót cuộc hiểu rõ mục đích chuyến này của Lâm Tuyết cũng không phải đặc biệt đến thăm ông, trong lòng không khỏi thất vọng.

"Vấn đề này, chúng ta gặp mặt rồi lại nói được không?" Lâm Tuyết nhẹ giọng hỏi.

"Được!" Giọng Hoắc Gia Tường nhàn nhạt, giống như không có kích động như vậy, "Cha phái người đi đón con? Hay là..."

"Tôi tự đi đi! Ông nói địa điểm gặp mặt."

Không để cho Vân Phàm đưa cô đi, Lâm Tuyết để Triệu Bắc Thành phái người lái xe đưa cô đến địa điểm theo lời Hoắc Gia Tường.

Ước chừng sau một tiếng, Lâm Tuyết đến địa điểm chỉ định, vị chiến sĩ hộ tống cô bị trục xuất trở lại. Nói rõ hành trình tiếp theo, cô hoàn toàn nghe theo Hoắc Gia Tường sai khiến.

Địa điểm kia khẳng định không phải mục đích cuối cùng, Hoắc Gia Tường quen thói khôn có ba hàng đương nhiên có thể đề phòng người của Triệu Bắc Thành nhân cơ hội đi theo phía sau thăm dò chỗ ẩn thân của ông. Những thứ này Triệu Bắc Thành đều hiểu, cho nên anh căn bản không mất hơi sức phái người theo dõi Lâm Tuyết, chỉ hi vọng là cô có thể thành công nói cho Hoắc Gia Tường, buông tha Đỗ Hâm Lô.

Vào giờ phút này, bất cứ chuyện gì trên đời cũng không sánh nổi an nguy của Đỗ Hâm Lô người càng quan trọng hơn trong mắt anh.

Điện thoại di động và máy định vị cài đặt trên người Lâm Tuyết cũng mất tín hiệu, cô đã tiến vào góc khuất tín hiệu điện tử, hoàn toàn mất đi liên lạc.

Đột nhiên, điện thoại di động của Triệu Bắc Thành vang lên, anh sợ hết hồn, định thần nhìn lại là Lương Tuấn Đào gọi tới. Vội vàng nhận, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, chỉ nghe thấy giọng nói hỗn hển của Lương Tuấn Đào: "Lâm Tuyết đâu? Không được để cho cô ấy đi gặp Hoắc Gia Tường! Mau kêu cô ấy trở lại!"

Vừa nghe giọng điệu này khẳng định đã xảy ra chuyện gì, Triệu Bắc Thành kiểm chế tâm tình thấp thỏm, hỏi: "Thủ trưởng, tình huống thế nào?"

"Điều tra được Mạc Sở Hàn đã trốn đến tam giác vàng, anh ta rất có thể đã nương nhờ vào chỗ Hoắc Gia Tường! Bây giờ anh ta cùng đường, tôi lo lắng anh ta sẽ đổi với Lâm Tuyết..." Phá hủy vương quốc ma túy của Mạc Sở Hàn, đối phương dĩ nhiên ghi hận trong lòng, lúc này Lâm Tuyết lại đi tới chỗ Hoắc Gia Tường chẳng phải tự chui đầu vào lưới!

Triệu Bắc Thành an ủi: "Đừng lo lắng, dù sao chị dâu là con gái ruột thịt của Hoắc Gia Tường, cho dù Mạc Sở Hàn muốn tổn thương chị dâu, Hoắc Gia Tường cũng sẽ không cho phép!"

"Câm miệng!" Lương Tuấn Đào tức giận ra lệnh, "Điện thoại của Lâm Tuyết mất tín hiệu, máy định vị cũng hoàn toàn mất tác dụng, tôi không liên lạc được với cô ấy! Cậu, nhanh chóng bỏ tất cả nhiệm vụ trong tay, đuổi theo cứu cô ấy trở lại cho tôi!"

"Đuổi theo cứu trở lại?" Triệu Bắc Thành khóc không ra nước mắt, "Hâm Lôi cũng rơi vào trong tay Hoắc Gia Tường, nếu tôi có bản lĩnh cao như vậy, đã sớm cứu cô ấy về rồi!"

"Mẹ nó!" Lương Tuấn Đào tức giận mắng một tiếng, "Làm tốt chuẩn bị chiến đấu, tôi lập tức đi qua!"

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Tuyết ngược lại rất là bình tĩnh, cô mặc cho những người đó lái xe đưa cô đi, kiên nhẫn chờ khoảnh khắc nhìn thấy Hoắc Gia Tường.

Không có ai lục soát người của cô, nhưng cô phát hiện điện thoại của mình đã mất đi tín hiệu. Bây giờ cô hoàn toàn mất đi liên lạc với người của quân đội, cô một lần nữa rơi vào trong lòng bàn tay của Hoắc Gia Tường.

Lần trước, Hoắc Gia Tường thả cô không hề có điều kiện, lần này chắc cũng sẽ không ép cô đi!

Xe bảy queo tám rẽ, thế nhưng chạy vào một mảnh lùm cây rậm rạp. Lâm Tuyết hơi ngoài ý muốn, chẳng lẽ Hoắc Gia Tường lựa chọn gặp cô ngoài dã ngoại?

"Két —— két!" Xe đột nhiên phanh lại, Lâm Tuyết tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man.

"Xuống xe đi!" Tài xế lễ phép rồi lại xa cách mà nhắc nhở.

Đẩy cửa xuống xe, Lâm Tuyết thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen đứng ở trước xe đang chờ cô.

Kiểu thân thể anh tuấn cao to, khuôn mặt đẹp trai, vẻ mặt lạnh nhạt, tất cả đều quen thuộc như vậy, quen thuộc đến gần như xa lạ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 148: Yêu Anh Một Lần Nữa

Khê nhếch mi, Lâm Tuyết yên lặng nhìn chăm chú vào Mạc Sở Hàn, giống như kinh ngạc nhiều sợ hãi. Anh ta xuất hiện ở nơi này tuyệt không phải trùng hợp, chẳng lẽ là Hoắc Gia Tường thông báo cho anh ta tới?

Hai người yên lặng nhìn thẳng vào mắt, không ai nói gì với ai.

Thời gian thật là đáng sợ, hai người đã từng thân mật khăng khít, bây giờ lạnh nhạt đến giống như cách một đời.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn có vẻ tái nhợt khác hẳn với người thường, đôi môi cũng trắng bệch không chút sức sống, cả người xem ra tiêu tụy mà mệt mỏi, chỉ có một đôi tròng mắt vẫn lạnh như ngôi sao.

Không biết nhìn nhau bao lâu, cuối cùng vẫn là Mạc Sở Hàn phá vỡ yên lặng. Anh chậm rãi đến gần Lâm Tuyết, trên khuôn mặt tuần tú trắng bệch tràn ra vẻ tươi cười, giống như điêu khắc ra từ đá hoa cương, bi tráng cứng nhắc như vậy.

"Có phải thật bất ngờ không?" Trong mắt Mạc Sở Hàn tràn đầy giọng cười mỉa mai, anh nhếch môi nói: "Không ngờ anh đây con chó nhà có tang còn sẽ đến gặp em!"

Lâm Tuyết đã tỉnh táo lại từ trong cơn hoảng hốt, câu đầu tiên của cô chính là: "Là Hoắc Gia Tường để anh đi tới?"

Trong lòng hơi tức giận, bởi vì Hoắc Gia Tường không được sự cho phép của cô đã an bài cho cô và Mạc Sở Hàn gặp mặt. Không biết tại sao, cô có bản năng e ngại với Mạc Sở Hàn, không muốn đối mặt với anh ta nữa, luôn cảm thấy sự hiện hữu của anh ta có cảm giác bị áp bức.

Có lẽ đây là tích tụ lâu dài thành thói quen đi! Chịu quá nhiều tổn thương, sợ hãi và đề phòng của cô với anh ta đã sâu tận xương tủy, cho dù đến mức nào đều không thể hoàn toàn tiêu trừ.

"Chú Hoắc chỉ vì thấy anh... Quá đáng thương, mới thuận tay giúp anh giúp một chút, xin đừng trách chú ấy!" Mạc Sở Hàn đi chậm mấy bước tựa vào trên xe, giống như một mối không chịu nổi. dinendian.lorqidjon

Tiếp xúc khoảng cách gần, Lâm Tuyết cảm thấy anh ta khó nhọc thở dốc dồn dập, chẳng lẽ thân thể của anh ta đã suy yếu đến trình độ như thế, ngay cả đi vài bước đường nói mấy câu cũng thở dốc thành ra như vậy?

"Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!" Lâm Tuyết lạnh lùng nghiêng người sang, quả quyết không tiếp tục nhìn anh ta, cô định lên xe rời đi, cô muốn bằng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi người đàn ông này.

"Đợi một chút!" Thân thể cao lớn của Mạc Sở Hàn chặn cửa xe lại, trong mắt toát ra một tia bi ai, "Anh sắp chết, có mấy câu muốn nói với em, nói xong... Anh cũng nhắm mắt!"

Có nghiêm trọng như vậy sao? Lâm Tuyết biết lúc này anh ta không nói dối, cũng không thích cố làm ra vẻ huyền bí. Về trên mức độ nào đó, cô và anh ta là người giống nhau. Cũng không quá quan tâm tình cảm, cũng không quá khiến người vui lòng.

Ban đầu, hai người bọn họ kín đáo giống nhau, cô đơn giống nhau, rồi lại bị đối phương hút lấy cảm động lẫn nhau, ở chung một chỗ cũng chẳng có bao nhiêu tâm tình triền miên, nhiều hơn thời điểm bọn họ chính là ôm nhau, cảm nhận ấm áp tâm hữu linh tê nhất điểm thông *.

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Cụm từ này xuất phát từ trong bài thơ ‘Vô đề’ của Lý Thương Ẩn đời Đường. Thường dùng để ví với tình yêu nam nữ tâm đầu ý hợp. Hiện đại cũng có thể dùng để chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau, đại khái như “Đi guốc trong bụng”.

Bắt đầu từ khi nào, giữa bọn họ không có ăn ý nữa, có chỉ là thống khổ và hiểu lầm vô tận. Hai người đều là người không biết biểu đạt, hai người không biết thể hiện tình cảm giống nhau, hai người kiêu ngạo giống nhau, bọn họ ở bên nhau nhất định không cách nào dật ra ra hạnh phúc."Anh biết rõ em hận anh! Cũng có rất nhiều lý do nguyên vẹn tới hận anh!" Thân thể thon dài của Mạc Sở Hàn dựa vào cửa xe, mắt của anh vẫn hàm chứa giọng điệu mỉa mai màu xám nộ cười tuyệt vọng đó, "Không sai, anh là lão đại trùm buôn thuốc phiện NT! Anh thiết kế hại chết Lý Huy và làm tàn phế Lương Thiên Dật thay phiên hãm hiếp Vân Đóa, những thứ kia đều do anh phái người làm!" diee ndda fnleeq uysd doon

"..." Lâm Tuyết căn nâng cánh môi, ánh mắt khựng lại liếc nhìn anh ta thoáng qua một tia căm phẫn.

"Ha ha." Anh nhỏ giọng cười, khuôn mặt tuần tú tái nhợt bởi vì hồi quang phản chiếu, độ lên một thần thái khác thường, "Anh là người xấu như vậy chắc nên bị trừng phạt tàn khốc nhất! Nên đi tới địa ngục!"

Lâm Tuyết buông lỏng ra răng ngà, trên cánh môi trơn bóng lưu lại hai hàng dấu răng rõ ràng. Cô đột nhiên không biết trong lòng có cảm giác gì, phức tạp như thế, nói không rõ nghĩ loạn hơn.

"Em vì thân trường chính nghĩa mà đến, muốn Mạc Sở Hàn anh xuống địa ngục! Nên lấy lại công đạo vì những người bị anh giết hại hoặc tổn thương kia! Được, anh phối hợp với em!" Mạc Sở Hàn dùng cánh tay chống cửa xe, anh miễn cưỡng đứng thẳng người, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết, nói cho cô biết, "Anh không để cho thành viên của tổ chức NT làm bất kỳ kháng cự nào, cứ mặc cho Lương Tuấn Đào

mang người tới giết như vậy! Lâm Tuyết, đôi tay anh dâng lên vương quốc của anh, chỉ vì một nụ cười của em! Nhìn Mạc Sở Hàn anh rơi vào đường cùng, em vui vẻ không? Nếu em vui vẻ liền cười một tiếng với anh, có được không?"

"..." Lâm Tuyết ngơ ngác nhìn anh ta, cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Nỗi băn khoăn trong lòng cuối cùng cởi ra, cô lấy làm kỳ quái sao tổ chức NT nhanh chóng suy yếu trong vòng nửa năm; kỳ quái tại sao lúc triển khai hành động diệt độc gần như không gặp phải bất kỳ chống cự gì; kỳ quái vương quốc ma túy cường thịnh như vậy nhất thời cứ dễ dàng bị phá hủy diệt vong như vậy...

Bây giờ, tất cả đều tìm được đáp án! Thì ra là Mạc Sở Hàn cố ý! Anh ta cố ý dâng lên vương quốc của anh ta mặc cho kẻ địch bên ngoài xâm lược chà đạp, anh ta hoàn toàn không chống cự, chỉ vì hủy diệt vương quốc của mình đổi lấy một tiếng cười của cô.

Vương quốc ma túy khổng lồ như vậy, gần như có thể so sánh với vương triều nhà họ Hoắc, cũng là tâm huyết những năm này của anh ta! Cứ như vậy không công hủy diệt rồi, ngay cả một chút do dự không thôi đều nhìn không tới! Trừ kẻ điên chân chính, ai có thể làm ra hành động điên cuồng như thế? di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

"Em không vui vẻ sao? Tại sao không thấy được nụ cười của em!" Mạc Sở Hàn tiếc nuối nhẹ nhàng lắc tay, thở dài nói, "Anh cho rằng... Làm tất cả có thể khiến cho em vui vẻ!"

Lâm Tuyết há hốc mồm, chỉ cảm thấy lỗ mũi chua xót, hốc mắt cay, giống như đang chứa đựng một thứ gọi là nước mắt gì đó.

"Cho dù không vui cũng được! Ít nhất... Em không hận anh nữa!" Mạc Sở Hàn như trút được gánh nặng, vẻ đau thương và sầu bi trên mặt anh hình như biến mất trong nháy mắt, đã khôi phục lại dáng vẻ mặt mày anh tuấn

dịu dàng ngày xưa, "Tiểu Tuyết, sau khi anh chết, có phải em sẽ còn có thể nhớ anh không!"

Lâm Tuyết nuốt xuống một ngụm nước miếng, di chuyển đi ánh mắt. Cô không có dũng khí tiếp tục nhìn thẳng vào mắt anh ta, sợ mình sẽ mềm lòng, sợ nước mắt không chịu khống chế của mình.

"Nếu như, anh chết ở trước mặt em, có phải cuối cùng có thể hóa giải oán hận của em đối với anh không?" Mạc Sở Hàn vẫn tự biên tự diễn, cho dù không nhận được đáp lại của Lâm Tuyết, anh vẫn hưng trí bừng bừng đắm chìm trong thế giới của bản thân, "Anh rất muốn... Nhìn thấy em một lần nữa... Vì anh đau lòng mà rơi lệ..."

Đợi đến khi Lâm Tuyết phát hiện ra không ổn, tất cả đều không cách nào cứu vãn.

Từng ngụm từng ngụm máu tươi trào ra từ trong miệng Mạc Sở Hàn, lỗ mũi cũng đang chảy máu, thậm chí ngay cả mắt và lỗ tai đều đang rướm máu ra ngoài. Hai tay anh chống đỡ thân xe, ói đồng máu đỏ thẫm này ở bên cạnh xe, nhiễm đỏ đầy đất.

Nội tạng xuất huyết! Mấy chữ này thoáng qua trong đầu Lâm Tuyết, một giây sau, cô liền điên cuồng chạy về phía Mạc Sở Hàn. Đôi tay đỡ thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của anh ta, khàn giọng hỏi, "Anh làm sao vậy?"

"Anh sắp chết rồi!" Mạc Sở Hàn lại rất bình tĩnh, anh phun một búng máu, dùng hết khí lực cuối cùng ngẩng đầu lên, ngoái đầu nhìn về phía Lâm Tuyết rục rờ cười một tiếng, "Em vui vẻ không?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 149: Yêu Anh Một Lần Nữa 2

Thật giống như có thứ gì ở trong đầu bỗng dưng nổ tung, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy tất cả lực ý chí vốn có đều hổng mất trong một khắc này. Cô ôm chặt lấy Mạc Sở Hàn, khóc ròng nói: "Anh đồ điên này..."

"Phụt!" Một ngụm máu tươi đỏ sẫm văng tung tóe ở trước ngực Lâm Tuyết, khiến cô nuốt trở về lời còn chưa nói hết, rồi thét chói tai ra tiếng. Cô đỡ thân hình cao lớn của Mạc Sở Hàn, run giọng nói: "Nhanh lên xe, tôi đưa anh đi bệnh viện!"

"Vô dụng!" Một tay Mạc Sở Hàn chống thân xe phân tán phần lớn sức nặng thân thể anh, một tay vịn lấy bả vai Lâm Tuyết, giống như rất lưu luyến mùi thơm của cô. Máu tươi từ trong miệng của anh không ngừng chảy ra, chảy từ bả vai Lâm Tuyết xuống, nóng đến ngực cô hít thở không thông, nóng đến trong lòng cô co rút đau đớn. Anh cúi xuống bên tai cô, giống như tình nhân thì thầm dịu giọng, "Hôm nay là ngày chết của anh, ai cũng không cứu được anh! Tiểu Tuyết, anh rốt cuộc có thể chết ở... Trong lòng em!"

Cánh tay anh ôm cô thật chặt, để cằm trên hốc vai cô, giống như con thú hoang vô cùng mệt mỏi cuối cùng tìm được chỗ nương thân, khép mắt lại lặng lẽ ngủ.

"Sở Hàn, anh tỉnh lại!" Lâm Tuyết dùng sức lắc anh, cô phải lắc tỉnh anh, không thể để cho anh ngủ, bởi vì anh ngủ thiếp đi sẽ không tỉnh lại nữa! "Mau tỉnh lại!"

Lâm Tuyết liên tục kêu gọi, Mạc Sở Hàn mở mắt ra lần nữa, thật giống như hơi lơ mơ màng, anh chớp mấy cánh môi, dùng giọng nói nhẹ đến không thể nghe thấy nói, “Suyt, đừng quấy rầy, anh muốn ngủ!”

“Không thể ngủ! Sở Hàn, tôi đưa anh đến bệnh viện!” Lâm Tuyết định đỡ anh bước ra một bước, mở cửa xe bị anh phá hỏng đưa anh lên xe. Nhưng thân hình cao lớn của anh quá nặng nề, cô đỡ không nổi, “Tài xế, anh mau ra đây, giúp một tay! Anh ấy hộc máu, rất nguy hiểm, giúp tôi đưa anh ấy đi bệnh viện! Nhanh lên!”

Người tài xế kia như chết ở trong xe rồi, mặc cho Lâm Tuyết la rách cổ họng, cũng hoàn toàn không hề có bất kỳ tiếng thờ.

Lâm Tuyết hoảng loạn, cô dùng hết sức mới dời được thân thể Mạc Sở Hàn đi một chút, mới vừa đưa tay định mở cửa xe, đột nhiên, thân hình cao lớn của Mạc Sở Hàn đè xuống, đè lật cô, bọn họ cùng ngã lăn xuống đất.

Thân thể nặng nề của Mạc Sở Hàn đè trên người Lâm Tuyết, không hề có động tác gì, anh đã mất đi tri giác.

“Sở Hàn, Sở Hàn!” Lâm Tuyết liều mạng đập lên mặt anh, cố hết sức gọi tỉnh anh, “Tỉnh! Mau tỉnh lại!”

Sau khi cô kêu gọi một phen, Mạc Sở Hàn như kỳ tích cuối cùng mở mắt lần nữa, sinh mệnh của anh đã đạt tới cực hạn, nhưng vẫn quyến luyến Lâm Tuyết không thôi, khiến cho anh không cách nào cứ ngủ như vậy, anh nghe thấy cô kêu gọi, cho nên anh đã tỉnh lại.

Chỉ có điều, tròng mắt của anh tan rã, không hề có tiêu cự, thần trí giống như cũng rất mơ hồ.

“Sở Hàn, là tôi! Tôi là tiểu Tuyết!” Lâm Tuyết ôm chặt lấy anh, cảm giác thân thể của anh càng ngày càng lạnh cứng, ý thức và sinh mệnh của

anh đang từ từ tiêu tán, “Anh đứng lên! Đứng lên, tôi đưa anh đi bệnh viện!”

Có lẽ sức mạnh của tình yêu vĩ đại, tròn mắt tan rã ý thức mơ hồ của Mạc Sở Hàn cuối cùng tỉnh táo lại, ánh mắt của anh đã khôi phục rõ ràng, rốt cuộc nhận ra được người phụ nữ bị anh đè phía dưới là Lâm Tuyết.

“Tiểu Tuyết...” Anh dùng hết hơi sức ngẩng đầu lên, lau nước mắt nơi khóe mắt cô, gương mặt tuần tú lộ ra nụ cười vui mừng hân hoan, “Em... Lại chịu chảy nước mắt vì anh!”

“...” Nước mắt Lâm Tuyết ngừng lại không nhỏ xuống nữa, cô ôm chặt lấy anh, khóc không thành tiếng.

“Em còn hận anh không? Còn hận không?” Anh lẩm bẩm, giọng nói càng ngày càng yếu ớt.

Cô lắc đầu, nghẹn ngào khó khăn ngừng lại. Nước mắt của cô, máu của anh, đan vào một chỗ, không phân rõ lẫn nhau. Người đàn ông tình thâm không đời như thế, cô sao có thể hận anh?

Cô vĩnh viễn đều không thể ngờ được, anh sẽ dùng phương thức thảm thiết như vậy để biểu đạt tình yêu của anh với cô! Dứt khoát đến – không lưu lại đường lui!

“Tiểu Tuyết, em còn yêu anh không?” Anh khẽ hôn lấy cô, lưu lại vết môi mang theo máu trên mặt cô, nhìn thấy mà ghê như vậy.

Vẫn yêu anh sao? Co không biết! Nhưng mà, vào giờ phút này, lòng của cô đã bị anh vò nát rồi! Cô chỉ hy vọng anh có thể cố gắng sống tiếp nữa, cô không so đo tất cả quá khứ!

Cho dù tình yêu còn đó hay không, bọn họ đã từng thật sự nắm lấy mà yêu! Đã trải qua thế sự xoay vần, thì ra là, người đàn ông ban đầu yêu nhau,

thủy chung yêu cô như một.

Nụ hôn rời rạc ấn đầy lên gương mặt cô, trước khi ý thức mơ hồ, anh cúi đầu thở dài, “Anh... Thật sự muốn... Yêu em một lần nữa!”

Có tiếc nuối có khó bỏ càng nhiều hơn là bất đắc dĩ tràn ngập chua xót và hết cách xoay chuyển.

Lâm Tuyết mặc cho anh ôm cô, mặc cho anh ôm cô hôn rồi hôn, nước mắt thấm ướt gương mặt của nhau, không biết là nước mắt hay là máu.

“Khụ!” Một búng máu tươi lớn lại một lần nữa văng tung tóe, tất cả động tác đều ngưng, Mạc Sở Hàn mềm nhũn ngã xuống, một tay còn lưu luyến ôm lấy cô, không chịu buông ra.

“Sở Hàn! Sở Hàn!” Lâm Tuyết tê tâm liệt phế kêu lên, cô quỳ gối bên cạnh anh, lay anh, nhưng anh không hề có bất kỳ tiếng thở và phản ứng nào, “Anh tỉnh lại đi!”

Cô lão đảo bò dậy, lão đảo chạy đến bên xe, liều mạng gõ cửa xe, cất giọng kêu: “Tài xế, anh xuống xe cứu người đi!”

Cửa xe bị khóa chặt rồi, tài xế ngồi trong xe lạnh lùng nhìn về phía cô, giống như hoàn toàn thờ ơ.

“Khốn kiếp!” Lâm Tuyết móc súng lục ở bên hông ra, đây là cô mang theo phòng thân, mà người của Hoắc Gia Tường cũng không lục soát người cô, cho nên vẫn ở đây, “Nếu không xuống xe cứu người, tôi sẽ bắn chết anh!”

Lúc này tài xế kia mới chậm rãi mở cửa xuống xe, dưới sự uy hiếp của Lâm Tuyết cầm súng, vô cùng không tình nguyện đi tới bên cạnh Mạc Sở Hàn, cúi người đưa tay dò dưới mũi anh ta thăm dò chút, mặt không thay đổi tuyên bố: “Anh ta đã chết!”

“Anh...” Lâm Tuyết gần như không kiềm chế nổi muốn nổ súng! Tên đáng chết này, cô thật sự hoài nghi anh ta có phải là người bình thường không! “Tôi kêu anh ôm anh ấy lên xe, đi bệnh viện, có nghe không?”

Tài xế kia thấy dáng vẻ kích động của Lâm Tuyết, sợ cô nổ súng thật, cũng chỉ đành phải ôm lấy Mạc Sở Hàn, chuẩn bị chạy xe.

Đúng lúc này, một chiếc xe việt dã nguy trang màu xanh lá nhanh chóng chạy tới đây, vừa đúng dừng lại trước mặt bọn họ. Cửa xe mở ra, hai người một già một trẻ nhảy xuống.

“Sở Hàn!” Một giọng nói già nua khỗ sở kêu lên, sau đó như gió lốc xông tới cướp đi Mạc Sở Hàn đã hoàn toàn mất đi tri giác trong ngực người tài xế kia.

Lâm Tuyết nhận ra ông cụ này là Lý Ngạn Thành, sao ông ta lại xuất hiện ở đây? “Bác Lý, Sở Hàn nôn rất nhiều máu, bác mau đưa anh ấy tới bệnh viện đi!”

“Cút ngay!” Hai mắt Lý Ngạn Thành đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, giống như hận không thể cắn chết cô, “Mày đồ hồng nhan họa thủy, rốt cuộc hại chết Sở Hàn! Bệnh tình của nó nghiêm trọng như vậy, hộc máu sẽ nguy hiểm tới tính mạng... Bây giờ nó nôn máu đầy đất, mày cho rằng nó có thể sống được sao?”

“...” Trong ngực giống như có một bàn tay vô hình đang xé lòng cô, đau đến cô co rút từng cơn. Không sai, Mạc Sở Hàn phát bệnh lần này, anh phải chết không thể nghi ngờ!

“Thiếu gia!” Thiếu niên kia là A Mạc Nghê thân tín bên cạnh Mạc Sở Hàn, nhìn chủ nhân khắp người máu tươi, không khỏi chảy nước mắt, “Tại sao ngài nhất định hại chết mình?”

Có lẽ anh vĩnh viễn không thể hiểu được trong đầu chủ nhân chứa đựng cái gì, hao tổn tâm sức hủy diệt đi NT như thế, chẳng lẽ anh vì cuối cùng có thể học máu bỏ mình trước người phụ nữ tên Lâm Tuyết này sao?

Lý Ngạn Thành có dáng vẻ như hổ điên, ai cũng không để ý tới nữa, ông ôm Mạc Sở Hàn lên xe, hoàn toàn không để ý tới thân thể của đối phương đã từ từ lạnh cứng. Ông muốn cứu sống nó, cho dù chỉ có một phần vạn hy vọng, ông đều phải dùng hết một vạn phần nỗ lực tới cứu sống nó.

A Mạc Nghê không nói một lời ngoái đầu lại liếc nhìn Lâm Tuyết một, trong cái nhìn kia tràn đầy oán hận và phẫn nộ. Đều do người phụ nữ này hại chết chủ nhân của anh, nếu có thể, lúc này anh thật sự muốn rút súng bắn chết cô ta!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 150: Yêu Anh Một Lần Nữa 3

Xe việt dã như một cơn gió chạy đi, vệt vàng giống như lúc tối, đảo mắt đã biến mất ở chỗ sâu trong rừng rậm.

Lâm Tuyết ngẩng ngơ đứng ở đó, nhìn con đường trống không, nếu trên người không có những vết máu loang lổ kia, nếu trên đường không có một ít bãi đỏ tươi, cô thật sự cho rằng mới vừa rồi chỉ là một ác mộng hoang đường.

Tài xế vẫn ngồi trong xe, mặc cho Lâm Tuyết như cọc gỗ đứng bên ngoài, không hề để ý chút nào.

Nếu không phải Lương Tuấn Đào tìm đến, Lâm Tuyết hoài nghi mình có phải đứng đó trong trời tối hay không.

“Vợ!” Giọng nói quen thuộc, kêu gọi quen thuộc, thật sự khiến cho cô bừng tỉnh ở trong mộng. Cho đến khi âm thanh này vang lên lần nữa, cô mới hậu tri hậu giác xoay người, thấy một chiếc xe jeep chạy đến trước mặt.

Người lái xe là Vân Phàm, Lương Tuấn Đào ngồi trên xe. Không đợi xe dừng hẳn, hai người đã cùng nhau nhanh chóng nhảy xuống, bước nhanh tới trước mặt Lâm Tuyết, kinh ngạc quan sát cô người đầy vết máu.

Lương Tuấn Đào túm lấy cánh tay cô kéo cô vào trong ngực, bàn tay vệt vàng sờ lên gương mặt dính đầy vết máu của cô, sau đó lau sạch máu

tươi tràn đầy bả vai và trước ngực cô.

Không có vết thương, trên người và trên mặt cô không hề phát hiện ra bất kỳ vết thương nào, nhưng mà.. Những thứ máu tươi này đều từ đâu mà đến?

Vân Phàm đi tới trước chiếc xe kia, rút súng lục ra chĩa vào tài xế, ra lệnh: “Anh xuống xe!”

Tài xế kia rất nghe lời xuống xe, không đợi Vân Phàm thẩm vấn, đã chủ động nói ra tất cả chuyện vừa rồi một lần.

Lâm Tuyết rúc vào trong ngực Lương Tuấn Đào, ngửi hơi thở quen thuộc của anh, một hồi lâu mới tỉnh lại. Cô quay đầu, hơi không dám tin nhìn khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông trước mắt, lắp bắp hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

Không phải anh ở lưỡi liềm vàng sao?

Chuyện này... Sao lại chạy tới đây! Mới vừa rồi đại não nhận được kích thích quá nghiêm trọng, thần kinh căng thẳng vẫn không thả lỏng, cô nắm thật chặt bàn tay Lương Tuấn Đào, lo sợ không yên mà nói: “Nơi này rất nguy hiểm, anh đi mau đi!”

Lương Tuấn Đào kéo cô lại, trấn an vuốt ve sống lưng của cô, dịu dàng an ủi: “Không có việc gì, đừng sợ!”

Biết được Mạc Sở Hàn chạy trốn tới tam giác vàng, có khả năng đi tìm Lâm Tuyết gây phiền toái. Anh lập tức bất chấp tất cả ném toàn bộ mọi chuyện ở lưỡi liềm vàng cho Thạch Vũ, ngồi máy bay hỏa tốc chạy tới tam giác vàng.

Anh sợ Mạc Sở Hàn sẽ làm tổn thương Lâm Tuyết, cho dù khả năng này chỉ có một phần ngàn, anh vẫn không thể để cho điều đó xảy ra.

Khi gọi điện thoại cho Triệu Bắc Thành, anh đã sắp bay đến tam giác vàng rồi, nhưng anh vẫn chậm một bước, bởi vì Lâm Tuyết đã lên đường khởi hành, hơn nữa đã mất đi tín hiệu liên lạc.

May mà còn có Vân Phàm, không thể không nói, Vân Phàm là một nhân tài gián điệp ưu tú, dưới tình huống tín hiệu liên lạc hoàn toàn bị nhiễu, cậu ấy vẫn âm thầm theo dõi Lâm Tuyết, cũng không bị mất dấu.

Máy bay hạ xuống, anh nhanh chóng liên lạc với Vân Phàm. Sau đó liền ngựa không ngừng vó đuổi theo Lâm Tuyết, anh nhất định phải tìm được cô trước Mạc Sở Hàn. Nhưng mà... Anh rốt cuộc vẫn chậm một bước.

Nghe xong tài xế thuật lại, anh mới biết được mẩu tươi trên mặt trên người Lâm Tuyết, còn có vết máu đầy đất này, đều là do Mạc Sở Hàn lưu lại.

Nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía của Lâm Tuyết, anh biết cảnh tượng kia khẳng định lưu lại ảnh hưởng và ám ảnh không thể phai mờ trong lòng cô.

Dù sao cô và Mạc Sở Hàn đã từng yêu nhau, trơ mắt nhìn người đàn ông kia học máu bỏ mình trước mặt cô, có thể nghĩ đến đả kích đối với cô.

“Đừng sợ, đều đã qua!” Lương Tuấn Đào định lau vết máu trên mặt cô, thế nhưng một vài vết máu đã khô. Anh vội vã lấy chai nước suối trong xe ra, mở nắp chai, dùng bàn tay vốc nước rửa sạch khuôn mặt cho cô.

Nước lạnh như băng thấm lên trên mặt của cô, cô không khỏi rung mình, đẩy bàn tay của Lương Tuấn Đào đang lau mặt cho mình ra, một lần nữa thúc giục: “Anh đi nhanh đi!”

Thế nào cũng không nghĩ đến Lương Tuấn Đào sẽ đuổi theo, cô không thể để cho anh đi mạo hiểm theo cô, nhất định phải đưa anh trở về, cô còn tìm Hoắc Gia Tường đàm phán chuyện thả Đỗ Hâm Lôi.

Lương Tuấn Đào nhìn bộ quần áo bị vết máu làm bẩn, cảm thấy hết sức chướng mắt, rất muốn lột ra vứt bỏ cho cô. Nghĩ như vậy, anh thật sự làm vậy.

Ôm cô lên xe, trong tiếng kêu hoảng hốt của cô, anh nhanh chóng cởi áo ngoài ra cho cô, thuận tay ném ra ngoài xe. Sau đó, anh cởi áo sơ mi của mình mặc vào cho cô.

Cuối cùng làm sạch sẽ sáng khoái cho cô, anh hôn cô, dịu dàng nói: “Ngoan, ở trên xe chờ anh!”

Cả người Lâm Tuyết đã không còn hơi sức, cô thuận theo gật đầu một, núp ở trong ghế, không nhúc nhích.

Lương Tuấn Đào xuống xe, đóng cửa xe, đi về phía tài xế đã bị Vân Phàm khống chế.

Rút súng lục ra, anh dùng họng súng chĩa vào trán người đàn ông kia, trong mắt sáng hiện lên sát khí, quát hỏi: “Nói, có phải do Hoắc Gia Tường sắp xếp tất cả?”

Tài xế kia ngược lại rất trấn tĩnh, anh không kinh hoàng, giống như thật nói: “Hoắc tiên sinh nói Mạc thiếu gia muốn gặp tứ tiểu thư một lần, kêu tôi phối hợp là được, những chuyện khác không cần tôi quản nhiều!”

Cũng bởi vì có Hoắc Gia Tường ngầm cho phép, cho nên khi Mạc Sở Hàn xuất hiện, tên tài xế kia vẫn làm như không thấy.

Tên tài xế này thật ra là tài xế thân tín của Hoắc Gia Tường, đặc biệt chạy xe cho ông, từng thấy sóng to gió lớn. Hoắc Gia Tường tiết lộ với anh, có lẽ Mạc thiếu gia sống không được lâu nữa, nhưng kêu anh không được xen vào việc của người khác!

Đi theo bên cạnh Hoắc Gia Tường, các tình huống máu tanh đều đã gặp, anh chỉ cần tuân thủ mệnh lệnh là được. Hoắc Gia Tường nói anh không được để ý không được hỏi tới Mạc Sở Hàn, cho dù chết sống đều không quản chuyện gì của anh ta.

Chỉ cần trước khi trời tối, anh có thể đưa Lâm Tuyết an toàn đến mục đích là đủ.

Thấy tài xế không giống như nói dối, xem ra Mạc Sở Hàn đã sớm đã thông với Hoắc Gia Tường, cố ý nửa đường chặn Lâm Tuyết lại diễn một màn sống chết!

Vân Phàm cười áo đưa cho Lương Tuấn Đào, Lương Tuấn Đào mặc vào, khoát khoát tay với cậu ấy, căn dặn, “Cậu đi về đi!”

Hơi không yên lòng, Vân Phàm yêu cầu, “Tôi đi cùng hai người!”

“Không cần, đến địa bàn của Hoắc Gia Tường, mang theo nhiều người hơn nữa cũng vô ích, ngược lại khiến cho ông ta khinh thường tôi!” Lương Tuấn Đào bình tĩnh ý bảo Vân Phàm rời đi, sau đó anh lên xe, khởi động xe.

Tài xế kia thấy Lương Tuấn Đào không có ý định ngồi lên xe của anh, tự biết điều chạy xe phía trước dẫn đường.

--- -----

Không biết có phải khi ở trên xe thay quần áo bị lạnh hay không, Lâm Tuyết cảm thấy mình bị cảm. Cổ họng vô cùng đau đớn, cả người bủn rủn vô lực, mệt mỏi đến không có chút tinh thần nào.

Mặc áo sơ mi của Lương Tuấn Đào, cô ôm cánh tay mình, co ro ngồi trên ghế, cái gì cũng không muốn nói.

Lương Tuấn Đào vừa lái xe vừa đưa mắt quan sát Lâm Tuyết từ trong gương chiếu hậu, thấy cô giống như một mồi sắp ngủ thiếp đi. Nhớ tới vết máu dính trên mặt và trên người cô lại cảm tức một trận, Mạc Sở Hàn này quả nhiên nham hiểm, cho dù chết cũng không khiến cho bọn họ tốt hơn!

Một màn kia không thể nghi ngờ sẽ là cơn ác mộng cả đời không thoát ra được với Lâm Tuyết, cô vĩnh viễn sẽ không thể quên được người đàn ông tên Mạc Sở Hàn chết trong lòng cô.

Tay cầm lái nắm thật chặt lại, nắm đến khớp ngón tay trở nên trắng bệch, anh thật sự muốn tìm người đánh một trận! Đáng tiếc, người chết không biết đánh nhau, cho nên ván này anh nhất định thua bởi Mạc Sở Hàn.

Giống như tất cả đều trong bố trí của Mạc Sở Hàn, từ phá hủy NT đến về tam giác vàng, rồi đến Lâm Tuyết đi tìm Hoắc Gia Tường, sau đó nửa đường chặn cô lại...

Lương Tuấn Đào không biết lúc ấy Mạc Sở Hàn nói gì với Lâm Tuyết, bởi vì tài xế chỉ nhìn thấy Mạc Sở Hàn ngã vào trong ngực Lâm Tuyết hộc máu chết đi, về phần bọn họ nói cái gì cũng không rõ ràng.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68.4

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhưng anh biết, những lời nói của Mạc Sở Hàn nhất định là tổn thương vĩnh viễn không hết đối với đời này của Lâm Tuyết. Cô không bao giờ có khả năng bình tĩnh yên ổn hưởng thụ hạnh phúc, cũng không thể như trước đây sống lẽ thẳng khí hùng.

Cẩn thận không chạm tới miệng vết thương của cô, anh lặng lẽ chạy nhanh theo xe phía trước, không biết bảy cua tám quẹo chạy bao lâu, cho đến con đường biến mất phía trước, bọn họ đi tới giữa lưng chừng núi.

Xe dừng lại, tài xế xuống xe, vẫy vẫy tay với bọn họ, sau đó lắc mình vào sau vách núi.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết xuống xe, sau đó ôm cô đi theo tài xế kia đi vào đường hẹp quanh co sau vách núi.

Núi non ở tam giác vàng trùng điệp, người ngoài tới làm không tốt sẽ lạc đường. Nhưng đối với người đi đường núi kinh nghiệm phong phú ở chỗ này mà nói, cho dù ban đêm cũng như giẫm trên đất bằng.

Lương Tuấn Đào nâng cổ tay liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình, quả nhiên đã mất đi tín hiệu. Đây là thiết bị theo dõi không dây tiên tiến nhất, có thể chống lại các thiết bị gây nhiễu sóng, nhưng hiển nhiên tài xế dẫn

bọn họ tiến vào phạm vi từ trường mạnh, tất cả thiết bị liên lạc tín hiệu vô tuyến hoặc vệ tinh đều mất tác dụng tất cả.

Không lục soát thân thể của bọn họ, bởi vì sau khi tiến vào ổ độc canh phòng nghiêm mật, một chút vũ khí mang trên người hai người bọn họ đều không đủ gây sợ hãi. Duy nhất có thể tạo thành uy hiếp chính là thiết bị truyền thông tin không dây trên người bọn họ. Nhưng mà, đi vào khu vực từ trường thiên nhiên lớn, tất cả tín hiệu thông tin đều sẽ bị thiên nhiên che giấu, bọn họ hoàn toàn mất đi liên lạc với bên ngoài.

Đi khoảng nửa giờ đường núi, Lâm Tuyết thấy đường núi quanh co giống như không có điểm cuối, sợ Lương Tuấn Đào mệt mỏi, liền giầy giụa định xuống tự mình đi.

Lương Tuấn Đào không chịu, cánh tay sắt khóa chặt cô, nhẹ giọng trách mắng, “Ngoan ngoãn nào, anh không mệt!”

Chỉ có điều, tuy nói như vậy, anh nhìn tài xế toàn thân thả lỏng đi phía trước, không khỏi hơi hậm hực. Liền gọi anh ta lại, buồn bực hỏi: “Nếu tôi không tới đây? Có phải anh chuẩn bị để cho Lâm Tuyết đi theo anh trên đường núi như vậy không?”

Anh nghi người tài xế này có phải cố ý chỉnh anh không, nếu như vậy, anh không ngại bắn một phát lên đầu anh ta, để cho anh ta nếm thử một chút tư vị của chân khập khiễng đi trên đường núi.

Tóm lại, nhìn đối phương nhanh chóng đi về phía trước giống như đi trên đồng bằng phía ngoài, anh ôm Lâm Tuyết đuổi theo phía sau, suy cho cùng, thủ trưởng Lương cực kỳ khó chịu. dinendian.løqidJon

Không ngờ tài xế dừng bước lại, nói chi tiết: “Nếu như anh không đến, Hoắc tiên sinh sẽ phái máy bay trực thăng tới đón tứ tiểu thư!”

“...” Lương Tuấn Đào muốn mắng người, dĩ nhiên người anh muốn mắng là Hoắc Gia Tường, nhưng Hoắc Gia Tường không có ở trước mặt, anh càng muốn lấy người tài xế này ra để trút giận.

Giống như nhìn thấu tính nhẫn nại của thủ trưởng Lương đã có xu thế cực hạn, người tài xế kia sợ mình biến thành vật hy sinh vô tội để hả giận, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Hoắc tiên sinh nói, sau khi Mạc thiếu gia đi tâm tình tứ tiểu thư nhất định không được tốt lắm. Cô gia * tới ôm tiểu thư còn có thể an ủi một chút, để cho tâm tình của tiểu thư tốt một chút, coi như cô gia khổ cực một chút cũng đáng!”

(*) Cô gia: cách gọi con rể của cha mẹ vợ, chồng tiểu thư của người làm.

Ngụ ý, Lương Tuấn Đào chính là cố ý chạy tới làm lao công đấy!

“...” Chẳng lẽ tất cả đều nằm trong dự đoán trước mà sắp xếp của Hoắc Gia Tường? Hoắc Gia Tường dĩ nhiên lại chắc chắn Lương Tuấn Đào anh sẽ lon ton chạy tới như vậy? Mẹ nó!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ôm Lâm Tuyết đi một tiếng đường núi, cho dù thân thể làm bằng sắt của thủ trưởng Lương cũng chớp mũi đổ mồ hôi. Khi anh đang định một cước đạp bay tên tài xế kia, đường núi nhỏ như ruột dê cuối cùng kết thúc, phía trước xuất hiện một đường lớn rộng rãi, có vài chiếc xe đã sớm chờ đợi ở đó.

Phần tử vũ trang cầm súng tự động kiểu hình nhẹ trong tay chia làm hai hàng, nhìn thấy Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết đi tới, cũng cung kính khom lưng với bọn họ, trong đó có một tên mở cửa xe giúp bọn họ trước.

Lương Tuấn Đào nhin một ngụm mắc ói, ôm Lâm Tuyết ngồi lên xe, nói cái gì cũng không nhiều lời. Bây giờ anh và Lâm Tuyết hoàn toàn đã

rơi vào trong lòng bàn tay khổng chế của Hoắc Gia Tường, cho dù lưu anh lại ở rể hay trực tiếp một phát súng giết chết anh đền mạng cho Hoắc lão nhị, tất cả đều chỉ trong một ý niệm của Hoắc Gia Tường.

Hết cách rồi, ai bảo anh không đầu lon ton chạy tới làm bạn với Lâm Tuyết! giống như tất cả hoàn toàn đều trong dự liệu của Hoắc Gia Tường, gừng càng già càng cay, ở phương diện tình cảm này, anh dường như đã thua bởi Hoắc Gia Tường. diee ndda fnleeq uysd doon

Đoàn xe bắt đầu di chuyển, không bao lâu liền quẹo vào một đường hầm dưới đất, sau đó tiến vào một tòa pháo đài trong lòng đất khổng lồ.

Đây là một trong những cứ điểm của Hoắc Gia Tường, tho không có ba hang, hang ổ của ông ta có đếm cũng đếm không xuể.

Lâm Tuyết cuối cùng mở miệng, giọng nói trở nên hơi khàn khàn: “Tuấn Đào, anh không nên theo em tới mạo hiểm! Lỡ như...”

“Vợ ngốc, anh không cùng em, em còn trông cậy vào ai cùng em?” Lương Tuấn Đào ôm cô vào trong ngực, tinh tế hôn lên tóc rơi bên thái dương cô. Anh hoàn toàn không để ý tới tình huống nguy hiểm trước mắt.

“Anh mới ngốc đấy!” Lâm Tuyết chọc chọc trán anh, trong tròng mắt bao hàm cảm xúc không nói ra được, “Rõ ràng em đây tự mình tới nơi này nguy hiểm gì sẽ không có, anh đến thì không nhất định rồi!”

“A, em cứ tự tin như vậy?” Lương Tuấn Đào ngoẹo đầu liếc nhìn cô, vừa nửa đùa nửa thật nói, “Lỡ như Hoắc Gia Tường nhân cơ hội ép em ở lại mặt khác chọn một người khác cho em tới ở rể thì thật không hay! Anh phải đến chiếm vị trí!”

Lâm Tuyết khẽ mỉm cười, trong mắt trong veo hiện lên một tia ấm áp nhàn nhạt.

“Vợ, em cảm thấy như thế nào? Có phải không thoải mái không?” Lương Tuấn Đào thấy sắc mặt cô khôi phục rất nhiều, không trắng bệch giống như lúc vừa nhìn thấy cô, liền đưa tay sờ lên trán cô, cảm giác nhiệt độ coi như bình thường, không phát sốt.

“Không có việc gì.” Lâm Tuyết lắc đầu một cái, khép mi mắt, không nói chuyện nữa.

Rúc vào trong lồng ngực Lương Tuấn Đào, cô luôn không tự chủ được nghĩ tới Mạc Sở Hàn ôm lấy cô, từng ngუმ máu tươi văng tung tóe ra ngoài, ở trước mặt cô, ở trong ngực cô, thân thể của anh ta từ nóng trở nên lạnh, dần dần cứng ngắc từ từ chết đi.

Hai giọt nước mắt trong veo chảy xuống từ khóe mắt cô, cô ở trong ngực Lương Tuấn Đào lại một lần nữa nhỏ giọng nước mắt rùng rùng.

Khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào âm trầm giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhỏ mưa tới, nhưng động tác vỗ về Lâm Tuyết của anh vẫn dịu dàng như cũ. Anh biết lúc này trong lòng cô rối rắm và rung động, cũng biết về sau trong một khoảng thời gian rất dài, cô đều không cách nào xóa đi được ám ảnh và tổn thương mà Mạc Sở Hàn đã gây ra cho cô.

Xe tiếp tục chạy về chỗ sâu trong đường hầm, theo ánh đèn xe càng ngày càng sáng, địa thế càng ngày càng thấp, Lương Tuấn Đào biết bọn họ đã đi sâu vào trong lòng núi. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Rốt cuộc đoàn xe chậm rãi dừng lại, có người tiến lên mở cửa xe cho bọn họ, cung kính nói: “Tứ tiểu thư mời, cô gia mời!”

Lần này, Lâm Tuyết không để cho Lương Tuấn Đào ôm mình, mà gắng gượng chống đỡ tinh thần, tự mình xuống xe.

Đây là tòa pháo đài khổng lồ dưới lòng đất, hoa lệ rộng rãi giống như tòa thành Hoàng cung trong truyền thuyết, trên đỉnh đầu là mái cong hình

vòm thật cao, giăng đầy đèn giống như sao đầy trời, bọn họ giống như đang dạo chơi trên cánh đồng bát ngát dưới trời sao.

Bốn phía đứng đầy phần tử vũ trang canh gác, trong tay cầm súng ống không hề thua trang bị của cục quốc phòng chút nào.

Hoắc Vân Phi dẫn người ra đón, trông mắt lạnh lẽo sắc bén đầu tiên lướt qua gương mặt Lương Tuấn Đào một lần, cuối cùng rơi vào trên người Lâm Tuyết mặc áo sơ mi kiểu nam rộng rãi.

Lương Tuấn Đào ôm lấy Lâm Tuyết, nheo mày lên, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười mở miệng nói: “Hoắc tam thiếu, đã lâu không gặp!”

“Hừ!” Hoắc Vân Phi lấy một tiếng hừ lạnh đáp lại câu chào hỏi của Lương Tuấn Đào, anh mím chặt môi mỏng, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một hồi lâu, mới nhàn nhạt mở miệng, “Chờ hai người ở bên trong! Đi thôi!”

Anh xoay người, sai bước đi về phía tòa thành khổng lồ phía sau.

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đi theo sau anh ta, chậm rãi leo lên bậc thềm bằng cẩm thạch. Kiến trúc ở đây đều lấy đá cẩm thạch thiên nhiên thừa thải ở nơi này làm nguyên liệu chính, vật liệu đá được mài rất mịn, quả thật như gương sáng.

Dẫn phía trên, khuynh hướng cảm xúc có thể so sánh với gỗ tetch thượng hạng, pháo đài dưới đất dùng vật liệu đá làm nguyên liệu xây dựng, có thể chống ẩm. Vì vậy một năm bốn mùa, nơi này mát mẻ thoải mái, nhất là giữa mùa hè, cho dù bên ngoài nóng bức bức người, bên trong vẫn là nơi thẳng địa nghỉ hè thiên nhiên.

Bước lên bậc thang, tường thủy tinh và cửa kính trong suốt chiếu đèn đuốc sáng choang phòng khách lên rõ ràng. Thật ra thì, đây là ảo giác. Nhìn

từ bên ngoài cho rằng nhìn thấy bên trong không sót một thứ gì, thế nhưng tất cả chỉ là hiện tượng ngoài mặt.

Quả nhiên, vừa vào trong phòng khách, nơi này thuần túy chính là bày biện, Hoắc Vân Phi không dừng bước, mang theo bọn họ quẹo vào một hành lang, tiếp tục đi lên, cuối cùng đi vào một gian phòng trà bố trí tinh xảo.

Hoắc Gia Tường đang ngồi trên ghế thái sư thưởng thức trà, thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đi tới, vội vàng buông tách trà trong tay, đứng lên, vui mừng chào đón. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Tuyết Tuyết, con cuối cùng chịu đến thăm cha!” Hoắc Gia Tường nhiệt tình kéo tay thon của Lâm Tuyết, mừng rỡ quan sát cô, lại nói với Lương Tuấn Đào có vẻ âm u khó coi ở bên cạnh, “Cô gia cũng cùng đi! Nhanh ngồi đi!”

Ông hoàn toàn giống như tất cả những người cha trong thiên hạ, nhiệt tình chiêu đãi con gái và con rể, giống như hoàn toàn quên mất thân phận của Lương Tuấn Đào.

“Lửa trà xuân đầu tiên năm nay, rất non mềm, cũng rất trong lành, ngoài ra không có bọt, mùi vị thật sự hiếm có!” Hoắc Gia Tường kêu trà nô chia ra bưng trà đưa tới trước mặt Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết nhận lấy trà, nhin không lập tức nhắc tới chuyện của Đỗ Hâm Lôi.

Bởi vì Hoắc Gia Tường một lần nữa cường điệu Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đặc biệt trở lại thăm ông, dưới không khí này, nếu cô nhắc tới Đỗ Hâm Lôi sẽ làm cụt hứng trí của Hoắc Gia Tường.

Nếu muốn sự tình thành công nhanh hơn, cô ngược lại phải khống chế được tâm tình vội vàng, dù sao, cô vẫn hiểu được đạo lý dục tốc bất đạt.

(*) Dục tốc bất đạt: nếu muốn thành công thì không nên nôn nóng lòng, vội vã sẽ không được kết quả tốt.

Hỏi một chút chuyện có liên quan tới đứa bé, Hoắc Gia Tường thở dài nói: “Rất muốn nhìn thấy cháu ngoại của cha một chút!”

“Mặc Mặc còn nhỏ, chờ bé lớn một chút... Ông có thể tới kinh đô thăm thằng bé!” Lâm Tuyết nói như vậy.

“Mặc Mặc?” Hoắc Gia Tường khẽ không vui, “Tên này do ai lấy vậy? Một chút tiêu chuẩn cũng không có!”

“...” Được rồi, bây giờ muốn cầu cạnh ông ấy, cô làm như không thấy hành động công khai phỉ báng ông cụ Lãnh của ông ấy.

Lương Tuấn Đào rõ ràng hơi không được vui, nhướn chân mày, nói: “Quan điểm thẩm mỹ của người chỗ chúng tôi và Hoắc tiên sinh không quá giống nhau, đều cảm thấy cái tên này rất tốt!”

Cũng chỉ là vấn đề tên của đứa bé, tranh luận với người thế hệ sau cũng không có ý tứ gì. Hoắc Gia Tường làm bộ như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào nói, ngược mắt dò xét thấy Lâm Tuyết mặc áo sơ mi kiểu nam quá không vừa người, liền quay đầu nói với con trai có vẻ mặt âm trầm ở bên cạnh: “Lão tam, con dẫn em gái đi thay quần áo khác!”

Hoắc Vân Phi ngồi ở chỗ đó ngay cả cái móng cũng không hoạt động, vỗ tay phát ra tiếng, đã có một người đẹp nước Thái tóc mây vấn cao đi ra.

Người đẹp nước Thái này tiến đến gần, cung kính khom người với Hoắc Gia Tường, dùng tiếng Hoa lưu loát hỏi Hoắc Vân Phi: “Tam thiếu có gì cần dặn?”

“Rania, cô mang tứ tiểu thư đi tắm thay quần áo khác!” Hoắc Vân Phi căn dặn.

“Dạ!” Rania khom người một cái, ngẩng đầu lên mỉm cười nói với Lâm Tuyết, “Tứ tiểu thư, xin mời đi theo tôi!”

Lâm Tuyết cảm thấy cả người dính nhớp nháp, mùi máu này xua đi không được, cô nghĩ đi tắm có lẽ tâm tình có thể tốt một chút, liền đứng dậy đi theo Rania rời khỏi phòng trà.

Chờ Lâm Tuyết rời đi, ánh mắt Hoắc Gia Tường một lần nữa dời lên trên người Lương Tuấn Đào, có thâm ý khác nhếch môi, nói: “Cô gia thật sự can đảm hơn người, không ngờ cậu thật sự dám theo con bé tới đây!”

Nhìn cha con nhà họ Hoắc đang ngồi và phần tử vũ trang súng thật đạn thật ở chung quanh, Lương Tuấn Đào biết tính mạng của mình hoàn toàn đặt trong tay bọn họ. Nhưng mà anh hoàn toàn không quan tâm, nhướn mày khiêu khích nói: “Lương mỗ tôi đây xưa nay quang minh lỗi lạc, không thích lén lén lút lút như cha con hai người. Lần trước tới kinh thành cũng không đánh không gọi một tiếng với tôi, tôi định gặp mặt hai người, lại sợ hù dọa hai người, định hôm nay tự mình tới trên địa bàn của mấy người, tự mình thăm hỏi!”

Nói ra lời này, trên mặt cha con nhà họ Hoắc thay đổi, thì ra lần trước bọn họ đi kinh thành thăm Lâm Tuyết, đã sớm bị Lương Tuấn Đào biết. Đối phương nhắc tới chuyện này, cũng chính là đang cảnh cáo bọn họ, lần trước cậu ta tha cho bọn họ một lần, tương đương với thiếu cậu ta một nhân tình, lần này cậu ta tới, bọn họ muốn gây bất lợi cho cậu ta, đó chính là hành vi tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa rồi!

Không khí trở nên hơi lạnh cứng, bọn họ vốn là kẻ địch không đội trời chung, bởi vì có quan hệ với Lâm Tuyết nên mới miễn cưỡng duy trì mặt ngoài bình thản, lúc này Lâm Tuyết rời đi, Hoắc Vân Phi không hề che giấu sát khí trong mắt.

Đột nhiên, trầm mặc nguy hiểm bị một âm thanh gai góc đánh vỡ:
“Ha, cha và em ba tao đều thiếu nợ nhân tình của Lương Tuấn Đào mày, tao không nợ mày cái gì cả!”

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy một người đàn ông thân thể cao lớn mặt mũi mang theo vài phần hung ác nhanh chân đi ra.

Trong tay anh ta cầm một khẩu súng máy hạng nhẹ, hòng súng chĩa vào Lương Tuấn Đào, chốt an toàn đã kéo xuống, giống như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ súng.

Anh ta chính là con lớn nhất của Hoắc Gia Tường – Hoắc Vân Sơn!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 152: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi!

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu lên, nhận ra người đàn ông đang cầm súng chĩa vào anh chính là đại công tử Hoắc Vân Sơn nhà họ Hoắc!

Hoắc Vân Sơn nghiêng răng, trong mắt bắn ra sát khí hung ác, hận không thể lập tức nổ súng bắn cho kẻ thù trước mắt thành tổ ong vò vẽ.

“Không được nổ súng!” Hoắc Gia Tường “Bốp” một phát đập lên bàn, chấn động đến đồ uống trà trên bàn cũng nhảy lên, nước trà tràn ra, chảy xuôi trên bàn, cuối cùng nhỏ xuống mặt đất.

“Cha, nó giết chết lão nhị và vợ lão nhị! Cứ để cho nó hoàn hảo không có việc gì rồi đi như vậy, chẳng phải tỏ ra chúng ta quá bất lực sao!” Hoắc Vân Sơn cảm phẫn kêu lên.

“Nó là chồng của em gái con!” Hoắc Gia Tường thở dài, “Chúng ta không thể để cho Lâm Tuyết làm quả phụ!”

“Hừ, chẳng lẽ Lương Tuấn Đào nó chết đi, trên đời này không còn đàn ông sao?” Hoắc Vân Sơn vốn không hề có chút tình cảm nào với Lâm Tuyết chưa từng gặp mặt, trong lòng anh chỉ nhớ tới cái chết thảm của Hoắc Vân Hải và Doãn Lệ Nam, hận Lương Tuấn Đào đến mức rỉ máu! Một lần nữa nâng súng trong tay lên, anh cắn răng nói, “Cho dù cha tức giận, con cũng phải...”

“Khốn kiếp!” Hoắc Gia Tường cầm một tách trà trên bàn hung hăng ném về phía con trai, “Bốp!”

"Loảng xoảng loạt xoảng!"

“A!” Trên cổ tay cầm súng của Hoắc Vân Sơn bị tách trà đánh trúng, nước trà nóng bỏng chảy trên cánh tay anh, bỏng đến anh kêu oa oa lên.

“Lời của tao mày cũng dám không nghe? Muốn tạo phản!” Hoắc Gia Tường rút súng lục ra, chĩa vào con trai, ra lệnh, “Lập tức thu súng lại! Cút!”

Hoắc Vân Sơn oán hận nhìn cha mình, nói gì cũng không nói. Hai mắt anh đỏ bừng liếc nhìn Lương Tuấn Đào, gần như cắn gậy rằng, rốt cuộc vẫn không cãi lại mệnh lệnh của cha mình, anh hung hăng vứt bỏ súng máy, cũng không quay đầu lại rời đi.

Cả quá trình, Lương Tuấn Đào cũng đều thờ ơ. Anh cúi đầu thưởng thức nước trà, giống như sự việc không liên quan đến mình.

Ổn định lại tâm tình, Hoắc Gia Tường ngược mắt nhìn về phía Lương Tuấn Đào, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ tươi cười, nói: "Khiến cô gia bị sợ hãi!"

"Hoắc tiên sinh khách khí, nếu tôi dễ dàng bị giật mình như vậy đã không thể chạy tới đúng không!" Lương Tuấn Đào nhếch nhếch khóe môi, bất cần đời nhún nhún vai.

Hoắc Gia Tường một lần nữa ngồi về vị trí, trà nô vội vàng dọn dẹp bừa bãi trên mặt bàn và dưới đất, một lần nữa dâng nước trà lên.

“Cho dù trước kia giữa chúng ta có ân oán gì, vì Lâm Tuyết, hy vọng ngày sau... Có thể biến chiến tranh thành tơ lụa!” Hoắc Gia Tường thản

nhiên nói với Lương Tuấn Đào, “Thật vui mừng vì lần này con không nhận nhiệm vụ ở tam giác vàng, nếu không... Chúng ta sẽ thật khó khăn!”

Nói đến mức này, Lương Tuấn Đào cũng dứt khoát nói trắng ra, “Tôi sẽ không nhúng tay vào hành động và nhiệm vụ ở tam giác vàng nữa, chỉ có điều... Triệu Bắc Thành là thân tín nhiều năm của tôi, tình như anh em...”

“Vậy thì nhanh chóng kêu cậu ta rời đi, cha không làm khó dễ cậu ta!” Trên mặt Hoắc Gia Tường lại hiện lên nụ cười hiền lành, ánh mắt nhìn Lương Tuấn Đào hoàn toàn không hề có ý thù địch gì, giống như thật sự coi anh như con rể mà đối đãi, “Con à, đời này cha cũng không muốn đối địch với con, hy vọng con cũng đừng cho cha thêm vấn đề khó khăn!”

Mẹ nó, ông ta là cha của ai? Lương Tuấn Đào liếc mắt, rồi lại không phản bác được. Chỉ có thể làm bộ như không nghe rõ, bĩu môi.

Sau khi Lâm Tuyết tắm thay quần áo xong đã trở lại, cô mặc bộ váy liền áo màu xanh quân đội, chân đi giày xăng đan thủy tinh nạm kim cương, mát mẻ giống như suối nguồn, đi tới liền mang theo mùi thơm ngát dễ chịu.

Hai mắt Hoắc Gia Tường tỏa sáng, nụ cười trên mặt sâu hơn, vừa định gọi cô đến bên cạnh ông ngồi xuống, Lương Tuấn Đào ở bên kia đã lên tiếng trước.

“Vợ! Đến bên cạnh chồng ngồi này!” Lương Tuấn Đào vỗ cái ghế bên cạnh, trên khóe miệng chứa nụ cười.

Lâm Tuyết theo bản năng đi về phía Lương Tuấn Đào, cô cảm thấy hơi nhức đầu, cổ họng cũng đau, cả người cũng chua xót đau đớn vô lực. Sau khi tắm rửa xong triệu chứng cảm mạo rõ ràng hơn, mà váy Rania chuẩn bị cho cô lại quá mỏng manh.

"Khụ!" Hoắc Gia Tường không vui ho một tiếng, "Tuyết Tuyết, đến bên cạnh cha!"

Lâm Tuyết dậm chân, nhớ tới mục đích của chuyến này, muốn cầu cạnh Hoắc Gia Tường, tốt nhất vẫn nên nghe lời của ông. Quay ngược thân thể lại, cô chậm rãi đi tới bên cạnh Hoắc Gia Tường.

Hoắc Gia Tường nâng khuôn mặt tươi cười, kéo tay của cô để cho cô ngồi vào bên cạnh ông, dò xét cô cẩn thận từ trên xuống dưới, chặc chặc khen: "Tuyết Tuyết thật xinh đẹp, không trách được con rể cha ưa thích như vậy!"

Giọng nói chuyện tùy ý hơn trước kia rất nhiều, xem ra ở trên địa bàn của ông, đặc biệt là Lâm Tuyết có chuyện cầu mà đến, bản năng con người cho phép, ông liền vô cùng kiên cường.

Lâm Tuyết cúi đầu, mặc cho ông nắm tay của cô, không lên tiếng.

Lương Tuấn Đào ở bên cạnh nhìn thấy mà hơi kỳ cục, mặc dù Hoắc Gia Tường là cha của Lâm Tuyết, nhưng nhìn ông lại thân thiết nắm tay cô như thế, trong lòng chính là không thoải mái.

"Ah?" Trên mặt Hoắc Gia Tường hơi kinh ngạc, ông buông lỏng tay nắm tay Lâm Tuyết ra, đổi lại sờ lên trán của cô, "Tuyết Tuyết, con không thoải mái sao? Tại sao cha cảm thấy con đang phát sốt?" Lời này vừa nói ra, Lương Tuấn Đào ngây ngốc, anh vội vàng đứng lên đi nhanh tới đây, cũng đưa tay sờ lên trán Lâm Tuyết, quả nhiên đang sốt.

Thấy Lâm Tuyết bị bệnh, Hoắc Gia Tường không tiếp tục tâm sự tình cha con với cô nữa, vội vàng để cho người gọi bác sỹ tới kiểm tra bệnh cho Lâm Tuyết.

Bác sỹ đo nhiệt độ cho Lâm Tuyết quả thật phát sốt, sau khi chẩn đoán bệnh lại là bị cảm. Cứ như vậy, Lâm Tuyết được đưa đến phòng nghỉ ngơi,

nằm ở trên ghế trường kỷ truyền dịch.

Hoặc Gia Tường làm bạn ngồi một lát, sau bởi vì có chuyện đi ra ngoài, Lương Tuấn Đào liền lưu lại tiếp tục làm bạn với cô.

“Em thật vô dụng!” Lâm Tuyết áy náy cắn môi, "Sao vào thời điểm này lại bị cảm!”

Kể từ sau khi nhập ngũ, thể chất của cô có tăng cường, lần này không biết vì nguyên nhân gì, lại đang trên xe thay bộ quần áo cũng bị cảm.

“Không có việc gì, chỉ là cảm sốt nho nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ tốt rồi!” Lương Tuấn Đào ôm lấy cô, để cho cô lấy một tư thế thoải mái nhất dựa vào lồng ngực mình, an ủi, “Dù sao đã tới, có chuyện gì ngày mai lại nói!”

Không thể làm gì khác hơn là trước làm như vậy! Lâm Tuyết không nói thêm gì nữa, cô lẳng lặng nhắm mắt, nhìn như ngủ thiếp đi.

Lương Tuấn Đào cảm thấy trái tim của cô đập rất nhanh, lông mi khẽ run, hiển nhiên trong lòng rất không bình tĩnh. Bàn tay ôm thật chặt vai thơm của cô, giống như muốn cho cô hấp thụ lực lượng trên thân anh, "Nghĩ gì thế?"

Thì ra ngay cả chuyện này cũng không gạt được anh, Lâm Tuyết thừa nhận anh thật cẩn thận tỉ mỉ với cô, cho dù giả bộ ngủ cũng trốn không thoát ánh mắt của anh. Dứt khoát mở mắt ra, cô không che giấu lo sợ không yên và nước mắt trong mắt mình nữa.

Khuôn mặt tuần tú từ từ âm trầm xuống, Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, mắt sáng đen tối không rõ.

"Tại sao... Em đang ở trong ngực của anh, cứ có cảm giác anh ta đang ôm em..." Lâm Tuyết nhắm hai mắt lại, có lẽ cái chết của Mạc Sở Hàn có

ảnh hưởng quá sâu đối với cô, cô luôn có thể nhìn thấy đáng vẻ anh học từng ngum từng ngum máu! Tuyệt vọng vô dụng rồi lại không cho phép chùn bước như vậy, khiến cho cô không kìm lòng được mà tan nát cõi lòng rơi lệ.

Lương Tuấn Đào thấy đôi môi của Lâm Tuyết trở nên đỏ thẫm, gương mặt cũng nóng bừng đỏ bừng, nằm ở trong lòng anh, mệt mỏi giống như con mèo bệnh.

Mạc Sở Hàn đáng chết, quả thật là âm hồn không tan! Trước khi chết cũng muốn hại người, nhìn xem đã dọa vợ anh tới mức... Anh hận không thể nghiền xương anh ta thành tro!

“Đồ đáng chết này!” Anh nhỏ giọng nguyên rủa, hôn lên trán nóng bừng của cô, nhẹ giọng nói, “Đừng nghĩ tới nữa, anh ta cố ý chinh em! Em luôn nghĩ tới anh ta... Chẳng phải mắc bẫy của anh ta sao!”

Cố ý chinh cô? Nếu đây chỉ là một màn đùa giỡn quái đản, thế nhưng anh lại cần dùng tính mạng của anh tới làm tiền đánh cuộc! Có thể nào khiến cho cô thoải mái? Có thể nào khiến cho cô quên được?

--- -----

"Chuẩn bị một chút... Thả người phụ nữ kia đi!" Hoắc Gia Tường ở trong thư phòng của mình, căn dặn như vậy với Hoắc Vân Phi.

Hoắc Vân Phi thản nhiên không quan tâm ngồi xuống, giống như hoàn toàn không nghe lọt lời của cha mình.

“Lần đầu tiên Tuyết Tuyết tới cửa cầu xin cha, cha không thể khiến cho con bé thất vọng!” Hoắc Gia Tường thấy con trai giống như không có ý định nhận lấy bút toán của ông, liền hòa hoãn giọng lại, giải thích.

“A.” Hoắc Vân Phi chế giễu cười nhạt, “Đó là chuyện của cha!”

“Con...” Hoắc Gia Tường kiềm chế tức giận, “Không phải người phụ nữ kia đã bị con cưỡng chiếm rồi sao? Còn không biết dừng?”

“Con còn chưa chơi đủ!” Hoắc Vân Phi tàn bạo nhú mày, nói cho cha mình, “Chờ con chơi đã rồi thả người!”

"Không được!" Hoắc Gia Tường và con trai tranh chấp, "Vì Tuyết Tuyết, con phải thả người!"

Hoắc Vân Phi đứng lên, anh lạnh lùng liếc nhìn cha mình, nói: “Xem tâm tình của con như thế nào đi!”

--- -----

Hoắc Gia Tường vốn để cho người chuẩn bị bữa ăn tối phong phú, định người một nhà tụ họp tốt đẹp, nhưng bởi vì Lâm Tuyết ngã bệnh mà hủy bỏ.

Để cho người chuẩn bị bữa ăn tối đưa đến phòng nghỉ ngơi, bày trên đầy một bàn, rất phong phú.

Lương Tuấn Đào tự tay bón cho Lâm Tuyết, cô vẫn phát sốt, khẩu vị không tốt, ăn hai miếng liền lắc đầu không chịu.

Truyền xong dịch, nhìn thời gian đã hơn tám giờ tối, Hoắc Gia Tường đích thân tới, thăm Lâm Tuyết, hỏi thăm mấy câu tình huống, cũng để cho người dẫn bọn họ đi phòng ngủ nghỉ ngơi đã được bố trí tốt.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 153: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 2

Editor: Puck - Diễn đàn

Chiêu đãi rất chu đáo, tất cả đều không thể bắt bẻ, tiền đánh cuộc lần này Lương Tuấn Đào đặt thắng. Quả nhiên, Hoắc Gia Tường yêu ai yêu cả đường đi, cũng không làm tổn thương anh. Nhưng mà không biết Hoắc Gia Tường chuẩn bị lưu bọn họ ở vài ngày, cũng không biết bọn họ rốt cuộc có thể thành công giải cứu Đỗ Hâm Lôi ra hay không!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng ngủ tối thui, không bật đèn.

Đỗ Hâm Lôi co rúc trong một góc giường, thân thể mảnh khảnh co lại, thoạt nhìn giống như con tôm đáng thương.

Phần lưng của cô có đường cong hoàn mỹ như thế kia, chỉ trong đêm tối cũng mê người động lòng. Chỉ có điều tâm tình của cô lại như đưa đám khổ sở đến cực điểm, bởi vì căn phòng ngủ này chẳng khác gì là địa ngục trần gian đối với cô.

Cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn đi vào. Cô gái trên giường hoảng hốt đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phản xạ có điều kiện lui vào bên trong, cho đến khi chạm vào vách tường không thể lui mới dừng lại.

Cô run rẩy giống như lá rơi trong gió thu, tuyệt vọng chờ đợi bố trí tàn khốc.

“Tạch!” Ánh đèn sáng lên, chiếu sáng cả phòng ngủ giống như ban ngày. Hoắc Vân Phi đưa mắt nhìn người phụ nữ đang kinh sợ giống như con thú nhỏ ở trước mắt, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn bạo.

"Đừng, đừng tới đây!" Nửa bên gò má của Đỗ Hâm Lôi đã sưng đỏ, trên cổ tay rõ ràng có vết dây thừng trói, thân thể trần truồng mềm mại chongchốt vết thương.

Tối hôm qua, cô bị anh ta hành hạ suốt cả đêm, cả người đều đã nát vụn. Ban ngày, cô gần như nhỏ nước không hết, suy yếu tiều tụy không chịu nổi.

Cũng bởi vì sau khi cô bị bắt kiên quyết không chịu khuất phục, Hoắc lão tam liền cầm tù cô ở chỗ này mọi cách hành hạ lăng nhục. Cô từng đâm đá từng mảng chửi từng phản kháng, đáng tiếc, tất cả đều vô dụng! Hành động của cô càng kích phát thú tính của Hoắc Vân Phi, cô rốt cuộc biết cái gì gọi là không bằng cầm thú. dfienddn lieqiudoon

"Chà chà!" Hoắc Vân Phi quan sát cô gái kinh hoàng, hưởng thụ cô hồi hộp và áp bức mình tạo thành cho cô, nụ cười tàn khốc trong tròng mắt đen càng ngày càng rõ ràng, “Không phải xương của cô rất cứng sao? Sao không mắng?”

Cô định mắng, nhưng cô biết tiếp tục mắng nữa sẽ chỉ khiến cho bản thân mình ăn đau khổ nhiều hơn, “Anh có gan liền giết tôi!”

“Tôi có nhu nhược hay không không phải tối hôm qua cô đã thử rồi sao, còn dùng giết cô để chứng minh?” Hoắc Vân Phi chèn người qua, không đợi cô trốn tránh đã đưa tay tóm lấy cô, xách cô với thân thể trần truồng tới bên cạnh.

"Khốn kiếp!" Cô thân không mảnh vải, bởi vì tất cả quần áo của cô đã bị anh ta xé nát nát, không cách nào che đậy thân thể. Mà căn phòng ngủ cũng không tìm được bất kỳ quần áo gì, ngay cả áo ngủ cũng không có. Không biết có phải do anh ta cố ý để cho người giấu quần áo đi hay không, hay hèn hạ muốn để cho cô nhếch nhác khó chịu, "Buông tôi ra, đừng dùng tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi!"

Trình tiết giữ gìn nhiều năm cứ bị Hoắc Vân Phi xâm chiếm như vậy, cô muốn giết chết mình! Nếu biết kết quả sớm như vậy, cô nên giao cho Triệu Bắc Thành, không nên kiểu cách gì mà chờ đêm động phòng hoa chúc!

Trên giường đơn còn nhuộm lạc hồng xử nữ đêm qua, anh ấn ngã cô ở trên giường, ác ý quan sát cô.

Hai cánh tay của cô bị anh vững vàng kiềm chế chặt chẽ, khả năng động được duy nhất chính là hai chân, nhưng... Dưới tình huống này, cô sao có thể giơ chân đá anh ta?

"Sao không giơ chân đá tôi?" Quả nhiên, động cơ của người đàn ông tà ác này không tinh khiết, anh giữ cô bất động hồi lâu thật ra chính là muốn nhìn cô giơ chân lên để nhìn cảnh tượng giữa đùi cô.

"Anh... Đi chết đi!" Đỗ Hâm Lôi bất chấp tất cả định cắn cánh tay anh ta, nhưng anh ta lại trở tay xách cô lên, lại hung hăng đẩy ngã cô lên giường, "A!" Cô thiếu chút nữa bị sặc hơi.

"Đồ dê tiện!" Hoắc Vân Phi lấy dây thừng ở đầu giường ra, quơ quơ ở trước mặt cô, "Còn dám bướng bỉnh với tao? Tao lại để cho mày ném thử một chút tư vị!" die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Tư vị của cô rất đẹp, đêm qua anh đã thưởng thức rồi! Ăn tủy trong xương * mới biết liếm nó cũng ngon, anh giống như bị nghiện rồi!

(*) Thực tủy chi vị: nghĩa gốc, tủy xương ăn rất ngon, ăn một lần còn muốn ăn nữa.

"Khốn kiếp!" Đỗ Hâm Lô hận không được lập tức chết đi, cô lại chết không được, bị anh cột vào trên giường, chỉ có thể ôm hận cắn răng chịu đựng anh chiếm đoạt, "Giết tôi đi! Anh giết tôi đi!"

Cô lệ rơi đầy mặt, nhớ tới từng ly từng tý cùng Triệu Bắc Thành yêu nhau, nhớ tới ước định của bọn họ... Chỉ cảm thấy trời đất đổi màu, không còn hy vọng.

Không còn có tư cách cùng đi tiếp với người sĩ quan trẻ tuổi anh tuần đó, cô bị làm nhục thân thể dơ bẩn không chịu nổi. Bắt đầu từ khoảnh khắc bị Hoắc Vân Phi xâm chiếm, cô biết hạnh phúc của mình đã xong rồi.

Cố ý hành hạ cô, anh thay đổi biện pháp lặp lại giày vò, thích nghe cô kêu gào mắng, thích cô run rẩy thân thể thừa hoan ở phía dưới anh.

Trên người cô gái này có khí chất tương tự với Lâm Tuyết, hoàn toàn là kiểu anh thích! Từ lúc biết Lâm Tuyết là em gái của anh, tâm tình của anh đã không tốt hơn! Đỗ Hâm Lô rơi vào trong tay của anh chỉ có thể oán cô xui xẻo! Anh không cần khách khí với người phụ nữ của Triệu Bắc Thành.

Không biết qua bao lâu, Đỗ Hâm Lô liên kêu cũng kêu là không ra được. Cô thần thờ nhìn chăm chăm trần nhà, giống như con rối mặc cho anh định đoạt.

Phát tiết đủ rồi, anh cởi dây thừng ra cho cô, trên gương mặt tuần tú treo nụ cười thoả mãn, nói cho cô biết: "Hôm nay Lâm Tuyết đến rồi! Cô ấy đặc biệt tới giải cứu cô, cảm động đi!"

Trong mắt trống rỗng lại có một tia rung động, cô chậm rãi quay đầu, thật giống như hơi không quá tin tưởng nhìn người đàn ông trước mắt.

Bàn tay vỗ gương mặt của cô, lại trượt theo dưới da thịt tinh tế của cô, cuối cùng dùng sức bóp một cái ở ngực cô, đau đến cô không ngừng hút khí, thế nhưng anh lại vui vẻ cười to: "Yên tâm đi! Trước khi tôi còn chưa chơi chán cô, người nào tới van cầu cũng không được! Chờ tôi chơi đủ rồi thả cô đi!"

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Cả một đêm sốt cao, chảy mồ hôi lạnh cả đêm, làm ác mộng cả đêm! Cho đến khi trời sáng, Lâm Tuyết mới hạ sốt.

Mở mắt, bên trong phòng đã sáng choang, đưa tay sờ qua, người đàn ông bên cạnh đã không có ở đây. Cô ôm chần ngồi dậy, mờ mịt quan sát hoàn cảnh xa lạ này.

A, ngày hôm qua cô tìm đến Hoắc Gia Tường, vì giải cứu Đỗ Hâm Lôi.

Lấy tay vỗ trán, đầu đã hết đau, nhưng suy nghĩ dường như vẫn hơi hỗn loạn.

Mặc quần áo vào xuống giường, cô đi phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó ra khỏi cửa phòng ngủ.

Bên ngoài có người giúp việc đã sớm chờ, thấy cô ra ngoài, vội vàng cung kính khom lưng thăm hỏi: "Chào buổi sáng tứ tiểu thư!"

Lâm Tuyết hỏi: "Lương Tuấn Đào đâu?"

"Cô gia ở bên ngoài rèn luyện thân thể!" Người giúp việc cười nói với nàng: "Tiên sinh chờ tiểu thư cùng dùng bữa sáng, mau đi thôi!"

"A!" Lâm Tuyết nhớ tới sứ mạng của mình, là nên tiếp xúc nhiều với Hoắc Gia Tường, tình cảm với nhau sâu hơn, tỷ lệ thành công khi giải cứu

Hâm Lôi cũng có thể cao một chút.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoắc Gia Tường để điện thoại xuống, thái độ hơi nặng nề. Dừng thìa bạc khuấy cà phê trong tách, ông xuất thần đang suy tư chuyện gì.

"Cha." Hoắc Vân Phi đi tới, ân cần hỏi, "Sở Hàn như thế nào?"

Lắc đầu một cái, Hoắc Gia Tường không lên tiếng, thái độ đầy đủ nói rõ tất cả.

Hoắc Vân Phi khỗ sở một trận, quả đấm nắm lại, hồi lâu mới khàn giọng nói: "Có lúc con thật sự hận không thể giết chết Lâm Tuyết! Nếu không phải cô ấy, Sở Hàn cũng sẽ không rơi vào kết quả như thế..."

"Câm miệng!" Hoắc Gia Tường ngẩng đầu lên, tức giận trách mắng, "Con bé là em gái con! Ai nặng ai nhẹ, chẳng lẽ còn cần cha dạy cho con?"

Hoắc Vân Phi nuốt nguyên rửa xuống, tròn mắt đen thoáng qua một tia nước mắt.

Anh và Mạc Sở Hàn tình như anh em, tình cảm thậm chí thắng được hai người anh cùng cha khác mẹ với mình! Thế nào cũng nghĩ không đến, người đàn ông oai phong một cõi đó, cuối cùng lại thua bởi trong tay một người phụ nữ, thất bại thảm hại! di3n~d@n`l3q21y"d0n

Nhìn vẻ mặt buồn bực của con trai, tâm tình của Hoắc Gia Tường cũng thật không tốt. Nhưng ông hi vọng cũng không có định hình, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Lúc này, có thân tín tới đây, nhỏ giọng báo cáo: "Tiên sinh, nhân viên hành chính nước Thái đã tới, ông ta thỉnh cầu tiên sinh trách phạt, tha thứ cho người nhà của ông ta!"

Hoắc Gia Tường cười lạnh, nói: "Tôi đang chờ ông ta đó, để cho ông ta tới đây!"

Gần đây Hoắc Gia Tường lại gặp phải bốn bề thù địch, trừ quân đội trong nước giương giương mắt hổ, mặt khác nước Thái cũng nhân cơ hội bắn lén ông. Ông không sao cả, dù sao đi nữa ông đều đã từng gặp tình huống nghiêm trọng, chưa từng khiếp sợ! Càng chèn ép tàn khốc, càng bộc phát kích thích ý chí chiến đấu của ông, Hoắc Gia Tường ông từ trước tới nay luôn là thần thoại đứng sừng sững không ngã!

Nước tới đắp đất chặn, binh tới tướng đỡ, ông có các biện pháp ứng đối. Bắt Đỗ Hâm Lôi, thì đồng nghĩa với bóp chặt cổ họng Triệu Bắc Thành, về phần Tào Dịch Côn căn bản không đủ gây sợ hãi. Chỉ cần ông muốn, tùy thời có thể lấy được tính mạng Tào Dịch Côn.

Sở dĩ giữ lại tính mạng của Tào Dịch Côn, mười năm nay mặc kệ phát triển, cũng chỉ vì khiến quân đội lơ là, để cho bọn họ ký thác hi vọng vào trên người của Tào Dịch Côn.

Bên người Tào Dịch Côn có ít nhất mười mấy tên nội gian và tai mắt mà ông sắp xếp, mọi cử động không chạy khỏi ánh mắt của ông. Giữ lại Tào Dịch Côn, thì đồng nghĩa với kiềm chế quân đội. Nếu Tào Dịch Côn vừa chết, quân đội có thể thẹn quá thành giận, trực tiếp phá không quân tới oanh tạc ông.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 154: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 3

Mấy lần gặp oanh tạc quy mô lớn, coi như nổ không chết ông, tạo thành thương vong cho vương quốc ma túy cũng rất nghiêm trọng. Sau mấy lần bài học kinh nghiệm xương máu, ông cố hết sức áp dụng chiến thuật vu hời, không cứng chọi cứng với quân chính phủ, đây là kinh nghiệm ông tổng kết ra sau mấy mươi năm giao chiến với quân chính phủ.

Hành động nhân cơ hội ra sức đánh răn dập đầu của chính phủ nước Thái khiến cho ông rất căm tức, con cọp không phát uy, cho ông là mèo bệnh. Lần này ông thề không thể không cho chính phủ nước Thái xem một chút màu sắc tàn nhẫn.

Vị nhân viên hành chính nước Thái xui xẻo kia nơm nớp lo sợ đi tới, trong đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, há miệng run rẩy cầu khẩn nói: "Hoặc tiên sinh, tôi, tôi thực sự đã cố hết sức! Chính phủ kiên quyết không đồng ý buông thả nhóm ma túy kia, nói trên người bọn họ đeo quá nhiều án mạng..."

Hoặc Gia Tường khoát khoát tay ý bảo ông ta câm miệng, ngay cả con mắt đều lườm phải nhìn ông ta, chỉ phân phó với thân tín bên cạnh nói: "Mời cả người nhà của ông ta đi ra!"

Người quan viên kia hết sức lo sợ, hơi thiếu phải lạy cầu xin tha thứ (nếu có tác dụng), ông lần lượt kể rõ bất đắc dĩ của mình. Nhóm ma túy kia rơi vào trong tay chính phủ nước Thái, cần phải xử tội nặng, không có khả

năng đồng ý với điều kiện đàm phán của Hoắc Gia Tường buông thả bọn họ.

Người nhà quan viên bị áp tới, có người già có con nít còn có phụ nữ, tổng cộng năm sáu miệng ăn.

"Đều là phế vật, đập chết toàn bộ!" Hoắc Gia Tường cầm khăn ăn lên lau vết cà phê bên khóe miệng, hạ lệnh.

"Hoắc tiên sinh, ngài không thể..." quan viên nước Thái này phịch té quỵ xuống đất, khóc rống cầu khẩn nói: "Muốn giết cứ giết một mình tôi đi! Đừng tổn thương người nhà của tôi..."

Hoắc Gia Tường vỗ tay phát ra tiếng, bắt đầu tàn sát!

Phản tử vũ trang đứng hầu ở bên cạnh, nâng súng tự động kiểu nhẹ lên, bắt đầu bắn càn quét về phía một số người nhà.

Thời gian nửa phút ngắn ngủn, tất cả âm thanh đều ngừng.

"Những anh em của chúng ta bị bắt, cũng bởi vì người dân đáng giận trong thôn đáng chết đó bày bày rập rớm rơi vào trong tay quân chính phủ!" Nhắc tới chuyện này Hoắc Gia Tường liền một bụng tức giận, ông làm việc từ trước đến giờ tàn nhẫn dứt khoát, cho dù là trả thù hay là ra sách lược, "Truyền lệnh xuống chuẩn bị, tối nay tiêu diệt hết thôn trại kia! Kể cả nam nữ già trẻ, chó gà không tha!"

Đây là hành động trả thù của ông đối với chèn ép của chính phủ nước Thái! Tàn sát đẫm máu thôn trại hoặc thành trấn, loại chuyện như vậy ông đã làm không chỉ một lần.

Cũng bởi vì ông đủ tàn nhẫn, quân chính phủ chung quanh mới không dám dễ dàng trêu chọc ông. Bởi vì trêu chọc ông thì phải bỏ ra một giá lớn bằng máu!

Cảm giác không khí hơi khác thường, ông chợt ngẩng đầu lên xoay người, thấy Lâm Tuyết đứng ở sau lưng ông, chính lúc này đang dùng ánh mắt kinh hãi nhìn ông chăm chăm, giống như ông là một con rắn độc!

Hoắc Gia Tường không ngờ Lâm Tuyết sẽ dậy sớm như vậy, ông tính toán đợi chút nữa chờ cô cùng dùng bữa sáng, thuận tiện khi đang uống cà phê xử lý một ít sự vụ, lại cứ đúng dịp bị cô đụng phải.

Làm thế nào lại trùng hợp như vậy! Ông không khỏi lo sợ không yên, sắc mặt hơi tái nhợt, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, hỏi: "Con... Tại sao cũng tới!"

Lâm Tuyết run rẩy cả người, cô run rẩy cánh môi, một hồi lâu chỉ phun ra một chuỗi đứt quãng: "Súc sinh... Cầm thú... Giết người điên cuồng!"

"Bốp!" Hoắc Vân Phi ném thứ gì đó trong tay lên bàn, tròn mắt đen sắc bén nheo lại, lạnh giọng hỏi, "Cô mắng ai?"

"Ầm ỉ cái gì?" Hoắc Gia Tường quát con trai, "Dịu dàng với em gái con chút! Làm sao lại không đối được dáng vẻ tính khí thối này!"

"Nó mắng cha!" Hoắc Vân Phi chỉ vào Lâm Tuyết, tròn mắt đen thoáng qua một tia cảm xúc phức tạp, hầu kết giật giật, nói giọng khàn khàn, "Không dạy dỗ nó, con thấy nó cũng không hiểu được cái gọi là hiếu đạo là như thế nào!"

"Tôi không cần phải có hiếu với giết người điên cuồng!" Lâm Tuyết nắm quyền lại, giọng căm hận mắng hai cha con này, "Mấy người đều là súc sinh!"

"Vân Phi!" Hoắc Gia Tường liều mạng giữ chặt con trai, thế nào cũng không cho con trai động vào Lâm Tuyết, "Không cho ra tay với con bé! Con dám động vào con bé một sợi tóc, cha đập chết con!"

Hoắc Vân Phi chưa từng nghe cha mình nói lời tuyệt tình như thế với mình, anh là đứa con trai ông yêu mến nhất, bây giờ bởi vì Lâm Tuyết, lại có thể nói muốn giết anh, sao lại không khiến cho anh đau lòng?

Hung hăng đẩy cha mình ra, cảm phần trừng mắt nhìn ông, Hoắc Vân Phi xoay người rời đi.

Thấy con trai rời đi, Hoắc Gia Tường ổn định tinh thần, đến gần Lâm Tuyết, vẻ mặt của ông hơi hốt hoảng xấu hổ, giống như làm trộm bị người bắt quả tang, lúng túng không chịu nổi, "Tuyết Tuyết, thật xin lỗi..."

"Bốp!" Lâm Tuyết hung hăng quăng cho ông một tát. Bốn phía vang lên tiếng hút khí, tất cả mọi người gần như trừng tròn mắt ra ngoài. Không bị hoa mắt chứ, cô ta lại dám đánh Hoắc tiên sinh!

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, giống như có một chút mùi lửa cũng sẽ nổ tung.

Hoắc Gia Tường không thể tin nổi sờ gương mặt mình bị đánh, thật giống như không quá tin tưởng. Đã bao nhiêu năm, trừ bà ấy... Ai dám ra tay đánh ông?

Quả nhiên là con gái của bà! Ông nhếch môi cười khổ, "Tuyết Tuyết, bớt giận chưa? Chúng ta đi dùng bữa sáng!"

"Tôi không ăn!" Lâm Tuyết lui về phía sau một bước, trong mắt trong veo dâng lên cảm phần, "Ăn với người máu tanh đầy tay, tôi ăn không vô!"

Hoắc Gia Tường âm thầm nguyên rủa một tiếng, tại sao cứ đúng dịp như vậy! Tính sai tính sai rồi, khi xử lý sự vụ, ít nhất ông nên giấu con bé mà tiến hành, không ngờ con bé tỉnh dậy sớm như vậy, cũng không nghĩ ra sau khi con bé tỉnh lại sẽ trực tiếp chạy đến tìm ông. Sự tình vốn nên khiến cho ông vui mừng kết quả biến thành cục diện này.

Đối với trường hợp máu tanh, ông đã sớm tê liệt, nhưng có thể nghĩ tới lực trùng kích và lực đả kích đối với Lâm Tuyết.

"Còn ngậy người cái gì? Nhanh chóng xử lý!" Hoắc Gia Tường chuyển tức giận lên trên người thuộc hạ.

Lúc này những phần tử vũ trang kia mới tỉnh lại, nhanh chóng bắt tay vào kéo thi thể một nhà quan viên chính phủ nước Thái đi, sau đó rửa sạch quét dọn hiện trường, không để lại bất kỳ vết máu nào.

Động tác làm chuyện này của bọn họ rất nhuần nhuyễn, xem ra do thường làm.

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy đáy lòng tê dại lạnh lẽo, tay chân cũng tê dại lạnh lẽo. Trong đầu hỗn loạn, giống như lại bắt đầu phát sốt.

Hoắc Gia Tường ân cần đi tới đưa tay sờ cái trán của cô, "Sao lại thế này? Không thoải mái? Mau trở về nằm! Cha để người ta bưng đồ ăn sáng vào trong phòng nghỉ cho con ăn!"

"Đừng đụng vào tôi!" Lâm Tuyết đẩy tay ông ra, đề phòng lùi về phía sau một bước, lạnh giọng nói: "Tôi không muốn ăn đồ của ông, ghê tởm!"

"Con ngã bệnh, không ăn cơm sao được?" Hoắc Gia Tường nhỏ giọng trấn an cô: "Tuyết Tuyết ngoan, nghe lời! Muốn cái gì cha nhất định thỏa mãn con!"

"Tôi muốn rời đi!" Lâm Tuyết ngay cả một giây đồng hồ cũng không muốn nán lại tiếp nữa, cô sai lầm rồi!

Cũng bởi vì ông hiền hòa với cô mà mê hoặc cô, khiến cho cô quên mất ông là trùm buôn thuốc phiện đôi tay dính đầy máu tanh, còn sinh ra ảo tưởng với ông, cho rằng ông có điều khổ tâm bất đắc dĩ, cho rằng ông không xấu như vậy! Bởi vì khi ông đối mặt với cô luôn mặt mỉm cười hiền

hòa, khiến cho cô từ thuở nhỏ thiếu hụt tình thương và ấm áp của cha sinh ra một tia quyến luyến.

"Chờ thân thể con khỏe mạnh chút rồi rời đi!" Hoắc Gia Tường tận tình khuyên cô, sợ cô quá kích động sẽ không tốt cho thân thể, "Tối ngày hôm qua con đã không ăn gì, điểm tâm nhất định phải ăn!"

"Tránh ra! Đừng giả mù sa mưa ở trước mặt tôi!" Nhớ tới mới vừa rồi một đồng thi thể máu chảy thành sông, cô liền không ngừng run rẩy. Trong đó còn có một cô bé, tuổi không khác Mộng Mộng lắm, ngã trong vũng máu kết thúc sinh mạng nhỏ bé. Mà gương mặt tê liệt của Hoắc Gia Tường làm trái tim cô băng giá, hoặc nói là khiến cho cô đau lòng, "Ông vốn chính là một cầm thú máu lạnh!"

Khi hai người đang dây dưa, Lương Tuấn Đào đã tới.

Anh dậy sớm hơn Lâm Tuyết chừng nửa giờ, ở bộ đội đã quen làm thể dục buổi sáng. Tập thể dục buổi sáng huấn luyện một giờ, đi vào phòng tắm rửa, thấy Lâm Tuyết không có ở trong phòng ngủ, đã tìm tới.

Thấy Hoắc Gia Tường đang lôi kéo Lâm Tuyết dây dưa không ngớt, anh vội vã đi nhanh tới đây, không vui mở miệng nói: "Hoắc tiên sinh, ngài đang làm cái gì vậy? Sáng sớm định quấy rầy hay bị ối?"

Lời nói này... Hoắc Gia Tường lúng túng một trận, ngượng ngùng buông Lâm Tuyết ra.

Lâm Tuyết chạy đến bên người Lương Tuấn Đào, kéo cánh tay của anh, chỉ nói một câu: "Chúng ta đi, rời đi ngay bây giờ! Em một chút cũng không muốn gặp lại ông ta!"

Hoắc Gia Tường nghe vậy đau lòng một trận, thần thờ đứng ở đó.

"Chúng ta lập tức đi!" Lương Tuấn Đào không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ Lâm Tuyết hình như rất thất vọng với Hoắc Gia Tường, "Không bằng cũng mang Hâm Lôi đi!"

Nếu đã mạo hiểm tới một chuyến, cũng không thể tay không mà về.

Lâm Tuyết ổn định tâm tình, mắt trong veo u ám lạnh lẽo nhìn về phía Hoắc Gia Tường, hỏi, "Tôi muốn mang bạn của tôi Đỗ Hâm Lôi đi, có thể không?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 155: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 4

Cô dùng thương lượng giọng hỏi ông, ông đương nhiên không có ý kiến, chỉ có điều... "Đỗ Hâm Lôi ở trong tay anh ba con, cha, cha cũng không rõ tình huống của cô ấy lắm." Hoắc Gia Tường đi tới gần mấy bước, hơi khó xử nói cho cô biết, "Anh ba của con bây giờ học xấu, vốn không nghe lời cha nói!"

Hoắc Vân Phi cương quyết bướng bỉnh, rất nhiều khi Hoắc Gia Tường cũng không quản thúc được, đây cũng là thật tình. Còn một nguyên nhân khác, thật ra thì Hoắc Gia Tường cũng không muốn thả Đỗ Hâm Lôi về, dù sao bây giờ quan hệ giữa ông và quân đội trong nước khẩn trương như thế, từ sau khi Mạc Sở Hàn bị hủy diệt, ông rất có cảm giác môi hở răng lạnh.

Giữ lại Đỗ Hâm Lôi làm con tin, khiến cho Triệu Bắc Thành rút lui nhiệm vụ lần này. Chờ quân đội một lần nữa bố trí sĩ quan mới tiến đến, vậy thì phải cần một khoảng thời gian thích ứng và điều chỉnh, có thể kéo dài liên kéo dài, cố hết sức tránh khỏi xung đột chính diện, đây là nguyên tắc ông tuân thủ nhiều năm qua.

"Ông..." Lâm Tuyết không ngờ Hoắc Gia Tường thế nhưng từ chối cô, lập tức giận đến cả người run lên.

"Đừng nóng giận!" Thấy con gái bảo bối giận đến run run, Hoắc Gia Tường vội vàng lấy biện pháp điều hòa, nói, "Như vậy đi! Chờ Triệu Bắc Thành rút về nước đi, cha nhất định làm chủ đưa bạn con trở về, có được không?"

Đây coi là điều kiện trao đổi sao? Lâm Tuyết cười lạnh: "Ông quả nhiên không khiến cho tôi thất vọng!"

"..." Hoắc Gia Tường thấp thỏm không yên, có chút bất đắc dĩ, nhưng lúc này nhiều lời hơn nữa cũng có vẻ yếu ớt như vậy.

"Rốt cuộc thả hay không thả người?" Lâm Tuyết lớn giọng chất vấn.

"Không phải cha không muốn thả, mà là... Anh trai con... Nó không thả!" Hoắc Gia Tường không nhịn được lau mồ hôi, nếu ông có thể làm chủ, thả liền thả đi! Nhưng nếu như nói ông không quản thúc được con trai, Lâm Tuyết sẽ tin tưởng ông sao?

"Đồ lừa gạt! Tiểu nhân!" Lâm Tuyết kêu lên như vậy.

"Tuyết Tuyết." Hoắc Gia Tường đau lòng, tràn đầy trong đôi mắt đều là tan nát cõi lòng.

"Thôi, chúng ta cũng đừng làm khó ông ấy!" Lương Tuấn Đào nhìn ra Hoắc Gia Tường không thể tự làm chủ được, cũng nhìn ra ông ấy dung túng và cứng chiều Lâm Tuyết, nếu không phải không thể tự làm chủ được, anh tin tưởng ông ấy sẽ thỏa mãn yêu cầu của Lâm Tuyết, "Nếu Hoắc tiên sinh đồng ý sau khi Bắc Thành được gọi về nước liền thả Hâm Lôi, chúng ta tin tưởng ông ấy!"

"Đúng đúng! Khi đó cha nhất định làm tròn lời hứa!" Hoắc Gia Tường đưa ánh nhìn cảm kích về phía Lương Tuấn Đào, không ngờ vào giờ phút này cậu ta chịu giúp ông hoà giải với Tuyết Tuyết, "Mấy đứa nhanh chóng trợ giúp Triệu Bắc Thành rút về nước, chỉ cần cậu ta đừng đối nghịch với cha, chúng ta sẽ không làm khó khăn người phụ nữ của cậu ta!"

Đây chính là kết quả của chuyến đi này sao? Lâm Tuyết rất không hài lòng, nhưng lại không có biện pháp khác. Dù sao Hoắc Gia Tường đồng ý thả người, chỉ là vấn đề thời gian. d1en d4nl 3q21y d0n

"Ông phải đồng ý tôi... Không được tổn thương Hâm Lô! Cô ấy là bạn của tôi!" Lâm Tuyết yêu cầu.

"Oh." Hoắc Gia Tường hàm hồ đáp một tiếng, trầm mặc một hồi lại lập bập nói: "Cô ấy... Ở trong tay anh ba con!"

"Vậy ông liền nói cho anh ta biết không được tổn thương Hâm Lô!"

"Được, cha nhất định quản thúc nó!" Nếu nó chịu để cho cha quản thúc! Hoắc Gia Tường nói nửa câu tiếp theo ở trong lòng.

Hai ngày nay Hoắc Vân Phi giày vò Đỗ Hâm Lô đó không nhẹ, đoán chừng phát tiết bất mãn với Lâm Tuyết ở trên người phụ nữ xui xẻo đó.

Chỉ có điều, những lời này ông phải nói cho con gái như thế nào?

Xem ra, chuyện này cũng chỉ có kết quả như thế. Lâm Tuyết rất thất vọng, cô không có hơi sức tiếp tục giày vò với Hoắc Gia Tường, "Tôi muốn rời đi, lập tức, ngay lập tức!"

Hoắc Gia Tường yên lặng ngưng mắt nhìn cô, cực kỳ không muốn, hồi lâu mới thở dài nói: "Tuyết Tuyết, tại sao con với mẹ con đều giống nhau như vậy... Khi muốn rời đi đều không suy tính tới cha một chút... Không nghĩ tới cha sẽ thương tâm khổ sở!"

Trùm buôn thuốc phiện thủ đoạn tàn nhẫn làm việc tàn nhẫn không yếu ớt như vậy đi! Cho tới bây giờ ông đều không hợp với đáng thương, càng khiến cho người ta không sinh ra được lòng đồng tình! Có lẽ đây chính là nguyên nhân năm đó Hứa Tịnh Sơ không chút do dự rời đi.

Cho tới bây giờ Hứa Tịnh Sơ cũng sẽ không tin tưởng, bà rời đi sẽ khiến cho người đàn ông này có bao nhiêu đau khổ và khổ sở trong bấy nhiêu năm tháng về sau.

Một câu nói tiếp sau của Lâm Tuyết một lần nữa Đem Hoắc Gia Tường vào vạn kiếp bất phục *: "Ông còn có tim có thể bị tổn thương sao?"

(*) Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được, vĩnh viễn không có khả năng khôi phục.

Hoắc Gia Tường ngã ngối ở trong ghế, đôi tay che mặt, giống như không còn có hơi sức ngẩng đầu nhìn cô một. Khoát khoát tay, ông nói với thuộc hạ: "Đưa bọn họ rời đi!"

Cứ như vậy, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào kết thúc nhiệm vụ lần này, rời khỏi ổ độc của Hoắc Gia Tường. Có lẽ, Hoắc Gia Tường sẽ không bao giờ đến cứ điểm này nữa, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cũng không bán đứng chỗ này.

Mỗi người đều có ranh giới và nguyên tắc cuối cùng của mình, Hoắc Gia Tường lấy lễ đón tiếp, không làm khó tổn thương bọn họ, bọn họ cũng sẽ không bán đứng cứ điểm đã từng chiêu đãi bọn họ. Cho dù sau này Hoắc Gia Tường rút lui hoặc hoang phế thậm chí hủy diệt chỗ này, đây cũng không phải chuyện bọn họ quản!

--- -----

Lúc trở về, Hoắc Gia Tường trực tiếp phái người lái máy bay trực thăng đưa bọn họ về!

Máy bay lái vào không vực do Triệu Bắc Thành khống chế, Lương Tuấn Đào sợ sẽ đưa tới công kích của pháo cao xạ trên mặt đất, liền vội vàng dùng vô tuyến truyền tin tức cho Triệu Bắc Thành.

Cuối cùng khôi phục liên lạc với bên ngoài rồi, thời gian một ngày một đêm ngắn ngủi này, giống như cách cả một đời.

Máy bay bình an thuận lợi hạ xuống, Triệu Bắc Thành mang người bao vây, một loạt súng máy nhắc lên, pháo cao xạ bên cạnh đã sớm nhắm ngay chiếc máy bay kia, chỉ cần ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt có thể đánh cho nát bầy.

Lương Tuấn Đào khoát khoát tay, nói: "Đừng nổ súng!"

Triệu Bắc Thành bước nhanh về phía trước, vội vàng hỏi: "Như thế nào?"

"Để chiếc máy bay kia đi!" Lương Tuấn Đào phất tay ra lệnh súng bắn tĩa rút lui.

Thấy Lương Tuấn Đào hạ lệnh, Triệu Bắc Thành không thể không theo. Rất nhanh, súng bắn tĩa đều tản ra. Máy bay lấy được lệnh tha cho đi, không ngừng vội vàng cất cánh chạy trốn.

Theo lý thuyết lá gan của phi công này rất lớn, lại dám chở Lương Tuấn Đào đi vào trung tâm lãnh địa của Triệu Bắc Thành. Thật ra thì anh ta không phải không sợ hãi, mà không thể không làm theo mệnh lệnh Hoắc Gia Tường ra, nếu không trở về cũng phải chết, hơn nữa chết thảm hại hơn.

Trước khi đi, Hoắc Gia Tường tự mình dặn dò viên phi công này: "Thân thể Tuyết Tuyết không tốt, cậu nhất định phải trực tiếp đưa con bé đến cửa, đừng để con bé ngồi xe!"

Cứ như vậy, phi công trực tiếp đưa Lâm Tuyết đến trung tâm khu vực do Triệu Bắc Thành khống chế, dĩ nhiên đối phương phải phối hợp để cho anh đến gần mới được, nếu như không có Lương Tuấn Đào hạ chỉ thị cho đi với Triệu Bắc Thành, không đợi anh tiến tới gần đã sớm bị đánh rơi.

--- -----

Lâm Tuyết vẫn mơ mơ màng màng, đến cứ điểm, cô lại phát sốt lên.

Vân Phàm truyền dịch cho cô, để Lương Tuấn Đào vắt khăn lông nóng lau tứ chi và trán cho cô. Sở dĩ để thủ trưởng đại nhân tự thân động thủ, là bởi vì anh biết rõ đối phương là ông chồng có tính cách ghen tuông điển hình.

Phục vụ Lâm Tuyết đó là phí sức không được kết quả tốt, không làm tốt sẽ chọc thủ trưởng mất hứng. Cho nên, việc này tốt nhất giao cho thủ trưởng Lương tự mình đến làm, mình vừa tiết kiệm hơi sức lại có thể khiến thủ trưởng đại nhân vui mừng, có sao mà không làm?

Khi Triệu Bắc Thành đi tới, thấy Lương Tuấn Đào đang loay hoay xoay quanh Lâm Tuyết, Vân Phàm ở bên cạnh uống nước cắn hạt dưa, xem ra hết sức nhàn nhã.

"Khụ." Triệu Bắc Thành không để ý nghiên cứu một màn quý dị này, vội vàng ho một tiếng nhắc nhở người mê muội vợ kia, "Lão đại, Hâm Lôi như thế nào? Hoắc Gia Tường không đồng ý thả cô ấy trở lại?"

Thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đi chuyển đầm rồng hang hổ lại bình an trở về rồi, nếu Hoắc Gia Tường cho bọn họ tình cảm và thể diện như thế, cứu Hâm Lôi ra phải có hy vọng đi!

Lương Tuấn Đào đang bận dùng khăn lông nóng lau tay cho Lâm Tuyết, nghe Triệu Bắc Thành hỏi, liền chuyển lại nguyên văn lời của Hoắc Gia Tường lần nữa.

"Rút lui trở về nước?" Triệu Bắc Thành tỏ vẻ đau khổ, "Lão đại, em là thể thân anh ở lại chỗ này đây! Quân đội trút hết cơn giận lên trên người của em rồi, thủ sẵn không để cho em đi!"

"Cái này giao cho tôi làm đi!" Lương Tuấn Đào đã đồng ý Triệu Bắc Thành, chậm nhất vào mùa xuân năm nay nhất định triệu cậu ta về, "Nhiều lắm trong thời gian một tháng!"

"Một tháng!" Triệu Bắc Thành lo âu hỏi, "Hâm Lôì... Ở nhà họ Hoắc sẽ không ăn khổ chứ?"

"..." Lương Tuấn Đào suy nghĩ một chút, nói, "Chờ Lâm Tuyết hết bệnh, để cô ấy gọi điện thoại cho Hoắc Gia Tường, dặn dò một chút! Nếu tình cảm với cô ấy, Hoắc Gia Tường hẳn là sẽ không làm khó Hâm Lôì."

Vấn đề là bây giờ Đỗ Hâm Lôì đang ở trong tay Hoắc Vân Phi, ngay cả Hoắc Gia Tường cũng không có quyền hỏi tới. Mà Hoắc Vân Phi rõ ràng nén lấy một bụng tức với Lâm Tuyết, cho nên rơi vào trong tay anh ta, tình huống của Đỗ Hâm Lôì không được lạc quan.

Chỉ có điều những lời này không thể nói thật cho Triệu Bắc Thành, nếu không sẽ chỉ làm trong lòng cậu ta nóng như lửa đốt thêm, ngoài ra cũng không có chỗ lợi nào.

Triệu Bắc Thành vỗ trán của mình, lẩm bẩm nói: "Hâm Lôì, đều tại anh! Anh quá vô dụng, không bảo vệ được em!"

Lương Tuấn Đào trầm ngâm một lát, cúi đầu ấn xuống một hôn lên trán Lâm Tuyết, nhìn khuôn mặt mơ mơ màng màng ngủ của cô, trong mắt sáng thâm thúy lộ ra không nỡ nòng đậm, "Vợ, dưỡng bệnh cho tốt, chồng đi làm việc! Chờ em hết bệnh, nhiệm vụ của chúng ta cũng sẽ hoàn thành, chúng ta cùng nhau trở về nước!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 156: Cưng Chiều Em Là Nên

Lúc Lâm Tuyết tỉnh lại, đã là sau buổi trưa.

Vân Phàm để cho người bưng bữa trưa tới, dặn dò: "Thân thể của cô rất yếu, nhất định phải ăn gì đó tử tế."

Người thấy được mùi thơm của thức ăn, Lâm Tuyết thực sự cảm thấy đói bụng rồi.

Vùi đầu ăn mảnh liệt, chờ lấp đầy bụng, cảm giác tinh thần phấn chấn. Lâm Tuyết ngẩng đầu lên hỏi: "Tuấn Đào đâu?"

Ở tam giác vàng Lương Tuấn Đào cũng không có nhiệm vụ gì, khi cô tỉnh lại lại không thấy anh, theo bản năng cảm thấy có cái gì không đúng.

"Lão đại trở về lười liềm vàng rồi!" Vân Phàm nói cho cô biết, "Anh ấy đi thi hành nhiệm vụ, nói ngắn nhất trong vòng ba ngày, dài nhất một tuần, thì có thể kết thúc nhiệm vụ lần này, đón cô trở về nước!"

Vốn Vân Phàm cũng là nòng cốt của hành động lười liềm vàng lần này, chỉ có điều Lương Tuấn Đào lại để ái tướng này ở lại tam giác vàng chỉ vì làm bác sỹ theo quân tới chăm sóc Lâm Tuyết.

Đối với việc thủ trưởng đại nhân không biết trọng dụng nhân tài với anh, Vân Phàm cũng không bày tỏ dị nghị. Anh tuân thủ cực tốt quy tắc bắt buộc của quân nhân—— phục tùng mệnh lệnh!

Không thể nghi ngờ, tin tức này là thứ mà Lâm Tuyết mong thật lâu. Rốt cuộc sắp kết thúc nhiệm vụ lần này rồi, cô thật sự rất muốn được về nhà rất muốn nhìn thấy Mặc Mặc và Mộng Mộng.

Chỉ có điều, cô không thể vẫn bị động đợi ở đây để cho chồng của cô đi phấn đấu, làm vợ của anh, cô nhất định phải làm bạn ở bên cạnh anh vào thời khắc quan trọng nhất, cùng anh kề vai chiến đấu.

"Vân Phàm, đưa tôi đi lười liềm vàng!" Lâm Tuyết yêu cầu.

Vân Phàm nhú đôi mày tuần tú, nói: "Bệnh của cô còn chưa tốt lên mà!"

"Tôi đã tốt rồi!" Lâm Tuyết cảm giác thân thể đã không có đáng ngại, thật ra thì, chủ yếu vẫn là vấn đề tâm tình. Chuyện Mạc Sở Hàn, cô cố hết sức bình tĩnh không hề rối rắm nữa. Mà chồng của cô trong quá trình đang thi hành nhiệm vụ còn phải đi tới đi lui giữa hai nơi thăm cô, cô không thể kiểu cách tiếp nữa, cô nhất định phải lấy ra tư thái cần có, để cho anh yên tâm để cho anh vui vẻ! "Đưa tôi trở về lười liềm vàng! Trước lúc mặt trời lặn, tôi nhất định phải chạy trở về!"

--- -----

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, sẽ chờ buổi tối hành động tập thể lên đường.

Lương Tuấn Đào tràn đầy lòng tin với đánh thẳng trận đánh này. Nhất định phải giải quyết dứt khoát, đánh một trận chiến đẹp mắt!

Ban đêm, Lâm Tuyết thế mà lại đến rồi!

Vui mừng không thôi, anh không nghĩ tới cô khôi phục được nhanh như vậy, càng không nghĩ tới thái độ của cô tích cực như thế, bởi vì khi anh

sửng mặt lên hỏi cô tại sao chạy tới thì vợ của anh lại nói với anh —— Cô muốn cùng anh kề vai chiến đấu!

Không tệ, phương diện tư tưởng giác ngộ có rõ ràng tiến bộ!

Chỉ có điều, cô bệnh nặng mới thuyên giảm, sao anh cam lòng lại để cho cô mệt nhọc! Liên ngoài miệng biểu dương cô mấy câu tỏ vẻ khích lệ, sau đó lại dặn dò cô tối nay ở trong phòng ngoan ngoãn chờ anh trở về.

"Em không yếu ớt như vậy!" Lâm Tuyết trừng mắt nhìn anh, nói, "Bệnh đã tốt hơn, em muốn tham gia hành động tối nay!"

Cô gái nhỏ đáng yêu quật cường như vậy, sao có thể không khiến cho anh yêu như báu vật! Thủ trưởng Lương căn cứ nguyên tắc ngợi khen trước tiên, lập tức cảm động kéo vợ yêu vào trong ngực, giọng quý quái đầu độc nói: "Ng ngoan, rất hiểu chuyện! Nhiệm vụ lần này hoàn thành viên mãn, chồng ra sức phục vụ em ở trên giường!" d1en d4nl 3q21y d0n

"..." Lưu manh háo sắc chính là lưu manh háo sắc, bạn còn có thể trông cậy vào trong miệng của anh phun ra thứ tinh hoa gì?

--- -----

Làm bạn bên cạnh Lương Tuấn Đào, nghe anh dùng vô tuyến truyền tin hạ xuống các chỉ thị, Lâm Tuyết cảm thấy giật mình với quy mô nhiệm vụ lần này.

Thì ra quân đội trong nước đã sớm chuẩn bị đợi lệnh, mặt khác đều đã có ước định với mấy quốc gia chung quanh, tập thể hành động.

Lương Tuấn Đào đánh vào lưới liềm vàng, dưới sự phối hợp của Thạch Vũ thăm dò cận kề tình huống của tất cả trùm buôn thuốc phiện lớn nhỏ bao gồm Isaac ở trong đó.

Bản thân Thạch Vũ đã là trùm buôn thuốc phiện số hai ở lười liềm vàng, cho nên anh gần như nắm giữ cả mạch máu của trùm buôn thuốc phiện ở lười liềm vàng.

Lúc nửa đêm, ra lệnh một tiếng, tổng tấn công bắt đầu.

Mặc dù đã đi vào quân đội, mặc dù ở bộ đội lâu như vậy, mặc dù lần trước đã tham gia hành động diệt độc ở tam giác vàng. Lâm Tuyết vẫn cảm thấy khiếp sợ với hành động lần này.

Oanh tạc khổng lồ vẫn kéo dài, mấy trăm chiếc máy bay quanh quẩn ở tầng trời thấp trên không vực của lười liềm vàng, hướng về phía những cứ điểm mà bọn họ đã sớm để mắt tới, điên cuồng công kích.

Isaac đang trong giấc mộng, còn có các trùm buôn thuốc phiện mới vừa hoàn thành thay đổi triều đại Độc Vương ở lười liềm vàng, bọn họ thậm chí ngay cả đường sống để phản kháng cũng không có, trực tiếp bị oanh tạc đến tan xương nát thịt.

Không phải bọn họ quá bất lực, mà Thạch Vũ cùng Lương Tuấn Đào thâm nhập vào đến bộ phận trung tâm của bọn họ, chút điểm này chính là trí mạng!

Isaac rốt cuộc vẫn còn quá non, nếu anh ta có xảo trá đa đoan của Hoắc Gia Tường, đối với bất kỳ ai cũng đều giữ lại một đường, lần này cũng sẽ không thất bại thảm hại.

Thạch Vũ đứng ở bên cạnh, từ trong video vệ tinh quan sát toàn bộ quá trình oanh tạc, nhìn những cứ điểm bọn họ quen thuộc thậm chí cũng bao hàm tâm huyết và kiệt tác của bọn họ, cứ như vậy trong mưa đạn bay tán loạn hóa thành tro tàn.

Mạc Sở Hàn diệt vong, Isaac cũng diệt vong, hai trùm buôn thuốc phiện lớn ở lười liềm vàng bị triệt để nhổ tận gốc.

Sự thật chứng minh, chỉ cần Lương Tuấn Đào lập chí làm một việc gì, anh nhất định sẽ làm được hết sức tốt đẹp.

Nếu không phải liên quan đến Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào cũng có lòng tin hoàn thành hành động ở tam giác vàng lần trước. Chỉ có điều thời gian lâu dài một chút, quá trình phức tạp một chút mà thôi, kết quả giống nhau!

Cũng bởi vì Lâm Tuyết, anh không cách nào diệt môn đối với nhà họ Hoắc, chỉ có thể rút lui dọc đường. Quân đội có phê bình kín đáo đối với việc này, thậm chí hoài nghi năng lực hành động của anh.

Hành động lừa liềm vàng lần này, anh một lần nữa dùng kết quả thực tế chứng minh danh hiệu chiến thần bất bại của Lương Tuấn Đào anh cũng không phải danh phế thải!

Nhìn hình ảnh ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn trong video, nhìn mỗi một cú điểm bị nổ tung lên trời, nhìn các trùm buôn thuốc phiện đã từng quen thuộc thậm chí sớm chiều làm bạn cùng huấn luyện tranh tài một chỗ đã hài cốt không còn, Lâm Tuyết rốt cuộc hiểu rõ, quân đội thật sự là một nơi tàn khốc.

Thạch Vũ vẫn trầm mặc, khuôn mặt tuấn tú cương nghị ở sau ánh đèn tối tăm không rõ, ai cũng không nhìn thấu xao động lúc này trong lòng anh, chỉ có điều yết hầu thuộc về phái nam của anh tán loạn kịch liệt, tiết lộ tâm tình của anh.

Lương Tuấn Đào lại luôn bình tĩnh nhìn hình ảnh, môi mông hoàn mỹ nhếch lên đường cong nhàn nhạt. Trận đánh này, anh thật sự đánh cho rất đẹp mắt!

Khi trời sắp sáng, tất cả đều kết thúc! Nhiệm vụ lần này thu được toàn thắng!

Lâm Tuyết dù chỉ một phần hơi sức cũng không ra, một phần đầu óc cũng không phí, nhưng bởi vì làm bạn bên người thủ trưởng Lương thời gian cả một đêm, mà được anh khen là công thần số một trong hành động lần này.

Khóe miệng Phùng Trường Nghĩa co giật, ở trong lòng âm thầm gào thét: Lão đại, nuông chiều phụ nữ cũng không cần như vậy đi!

Lúc trời sáng, mọi người ngồi chung trên bàn dùng cơm sáng, sau đó Lương Tuấn Đào liền ôm vợ yêu đi ngủ bù.

Trời đất bao la, vợ lớn nhất! Cô dưới tình huống bệnh nặng mới thuyên giảm còn cả đêm không ngủ được với anh, riêng phần tình ý này đã khiến anh cảm động không thôi.

Lâm Tuyết sao lại không biết xấu hổ dưới ánh mắt chú mục của mọi người để cho anh ngủ với cô, trời ạ, nhìn mọi người đều có ánh mắt gì kia?

Khuôn mặt đỏ bừng lên, cô đẩy anh một, nói: “Anh còn có một cặp việc quân cần xử lý, thấy tất cả mọi người đều một đêm không ngủ đấy! Em đi nghỉ ngơi một chút, anh còn bận việc của anh!”

“A!” Lương Tuấn Đào kiêu ngạo mà khoe khoang với mọi người, “Nhìn vợ tôi xem, biết rõ đạo lý hiếu đúng mực cỡ nào! Đối với người phụ nữ như vậy, tôi không thể cứng chiều cô ấy sao!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Trong toàn bộ tỏ vẻ buồn nôn, Phùng Trường Nghĩa dẫn đầu tích cực hưởng ứng, “Chị dâu hiền tuệ thực đức, không phải hồ ly tinh mê hoặc lòng vua, cứng chiều chị ấy là phải! Em tán thành!”

Tập thể những người khác có vẻ mặt vắn vẹo, khóe mắt co quắp. Phùng Trường Nghĩa này không hổ là do một tay Lương Tuấn Đào dạy dỗ

nên, cái miệng kia... Thật sự nổ chết người không đèn mạng.

Cứ như vậy, dưới thái độ “Đồng ý” nhất trí của mọi người, thủ trưởng Lương lễ thẳng khí hùng ôm vợ đi ngủ bù rồi!

Chuyện còn lại để cho Phùng Trường Nghĩa và Thạch Vũ xử lý đi, đều là công việc còn sót lại rồi!

Bây giờ, anh chỉ muốn ôm vợ mình ngủ một giấc ngon lành!

Đêm dài đằng đẵng tối tăm không ánh mặt trời trôi đi, Đỗ Hâm Lôi mở mắt, phát hiện không ngờ trong phòng lại sáng lên, ánh nắng mặt trời trong suốt xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, chói đến ánh mắt cô đau.

Biết bao lâu chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời rồi? Cô tỉnh tỉnh mơ mơ đứng lên, xuống giường, giống như thiêu thân bổ nhào vào lửa lao về phía cửa sổ sát đất sáng ngời.

Kể từ khi bị nhốt, cô chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời. Bên ngoài cửa sổ sát đất bị màu đen bao trùm, cho dù là ban ngày cũng không thể nhìn thấy được ánh mặt trời.

Hôm nay, đây là như thế nào? Nếu như không phải đang nằm mơ, cô thật sự muốn tự thân hưởng thụ thật tốt sáng ngời đã lâu không thấy được này.

Đưa tay kéo cửa sổ ra, hơi thở thơm ngát mang theo mùi bùn cỏ xông vào mũi. Cô hít sâu vài hơi, cảm thấy tâm thần sảng khoái, tâm tình tuyệt vọng những ngày qua cũng bị sáng ngời ấm áp trước mặt tẩy rửa sạch sẽ.

Cô quá tập trung vào cảnh tượng ngoài cửa sổ, đến nỗi người đàn ông tới gần sau lưng cũng không phát hiện ra. Đợi đến khi cô phát hiện ra sau

người có hơi thở dốc như thú hoang, muốn tách ra, đã quá chậm.

Bị anh ấn ngã trước cửa sổ sát đất, ở trên tấm thảm mềm mại, cô lại bị anh đè lên thân thể, bị buộc tách chân dài ra.

Xâm nhập dã man khiến cô nhăn đôi mày thanh tú, cô không mắng, gắng gượng nuốt kêu đau xuống, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận cực hình giống như lăng trì *.

(*) Lăng trì: hình phạt thời xưa, đầu tiên chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

Lần nào cũng vậy, nhin một chút đã trôi qua rồi!

Từ nguyên rửa đấm đá phản kháng ban đầu, đến tê liệt bây giờ, cô đã trải qua một cuộc lột xác bi thảm. Đối với ma quỷ này, bất kỳ kháng cự nào của cô cũng chỉ làm gia tăng tình thú và khơi gợi thú tính của anh ta mà thôi.

Tiếng vang mập mờ vẫn kéo dài, giống như không có thời khắc chung kết. Cô bị giày vò trong cực hình lâu dài, cho rằng mình sẽ bi thảm chết ở dưới thân thể của anh ta trong cảnh sắc sáng sớm dễ chịu.

"Ha ha." Xen vào giữa giọng nói cuốn hút và trong trẻo, cười rộ nhẹ lên hấp dẫn mê người như vậy, đối với cô mà nói lại như lời niệm chú ma quỷ nơi địa ngục, "Nhìn cô thuận theo nằm ở dưới thân thể của tôi như vậy, cũng hơi vô vị!"

Thật sao? Anh rốt cuộc nhàm chán cô? Đỗ Hâm Lôi mở mắt, ánh mắt oán hận nhìn anh ta, hận ý không hề cắt giảm nửa phần, "Giết chết tôi đi! Hoặc sớm muộn gì tôi sẽ giết chết anh!"

"Lời nói ngoan độc đừng nói quá sớm!" Hoắc Vân Phi vỗ vỗ gương mặt của cô, cảm thấy mặt mày cô thanh tú mê người, giống như càng nhìn

càng cảm thấy thuận mắt. Giữ cô lại vui đùa một chút không tồi! "Sớm muộn cũng có một ngày, cô sẽ cầu xin tôi lưu cô lại!"

"Biến thái bệnh thần kinh!" Đây là tổng kết của Đỗ Hâm Lôi với Hoắc Vân Phi.

Giống như thường ngày, cho đến khi thoả mãn thì anh mới buông cô ra.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất, anh thong thả ung dung mặc quần áo, không chút nào để ý tới ánh mắt căm phẫn của cô gái bên cạnh, bởi vì cô ghen tỵ anh có quần áo có thể mặc.

Kể từ khi bị anh nhốt, cô đã bắt đầu làm người hoang dã rồi! Trừ bỏ chăn nệm, cô không có bất kỳ quần áo gì để che đậy thân thể.

"Có muốn ra ngoài đi dạo không?" Sửa sang lại xong cho mình, anh giống như khai ân hỏi.

"..." Cô dĩ nhiên muốn ra ngoài đi dạo! Vấn đề là anh ta chịu không? Cô hoài nghi đây có phải một âm mưu mới của người này không.

Tròng mắt đen sắc bén nheo mắt nhìn cô, dò xét cẩn thận cô từ trên xuống dưới một phen, nhú mày nói: "Đi mặc quần áo, tôi dẫn cô đi gặp cha tôi!"

Mặc quần áo? Cô tức giận hơn rồi, "Tôi nào có quần áo có thể mặc?"

"Ừm?" Hoắc Vân Phi cười đến ác liệt, "Không có quần áo mặc à!"

Cô hận không thể vung một quyền lên khuôn mặt có ngũ quan tinh xảo của anh ta, sợ dĩ không ra tay, chỉ vì cảm thấy ánh mắt của anh ta giống như Lâm Tuyết vậy. Thật không hiểu, hai anh em cùng cha cùng mẹ, ngay cả

dáng ngoài cũng có mấy phần tương tự, tại sao tính tình lại chênh lệch xa như vậy!

Hoàn toàn không thấy được niềm tình thiện lương và lạnh nhạt của Lâm Tuyết ở trên người đàn ông này, anh ta là một đầu thú hoang hung tàn một con ma quỷ ở địa ngục, tàn nhẫn hành hạ cô, làm cô muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể.

"Nói sớm đi!" Trên gương mặt tuần tú của Hoắc Vân Phi tràn đầy vô tội, "Cầu xin tôi một tiếng, tôi cũng không phải không có tiền cho phụ nữ mua quần áo!"

Đỗ Hâm Lôi biết anh ta lại đang trêu đùa cô, dứt khoát co rúc ở trên mặt thảm, hai cánh tay ôm lấy toàn thân thể, cố hết sức che giấu đi bộ phận quan trọng của mình không để cho hai ánh mắt háo sắc kia chà đạp.

"Thân thể của cô còn có bộ phận nào mà tôi chưa nhìn thấy chưa từng chạm?" Hoắc Vân Phi tới gần một bước, cúi thân hình cao lớn xuống chìa tay kéo cô, không nhịn được nói, "Còn có gì hay mà che chắn? Mở ra cho tôi!"

Ẩn cô lên trên thủy tinh ở cửa sổ sát đất, anh kiên nhẫn mở rộng thân thể mềm mại của cô ra, giống như loay hoay một tiêu bản thân thể con người, hành động tùy ý.

Có nước mắt khuất nhục chảy xuống, ngực tức giận phập phồng, nhìn vào trong mắt anh lại mê người như vậy.

Anh cúi người xuống, lăm bằm ở cô, liều mạng mút.

"Ừm!" Cô co quắp, ra sức đập anh ta, khóc mắng, "Súc sinh, tại sao anh không giết tôi!"

Chọc ghẹo đủ rồi, anh mới buông cô ra, hỏi, "Còn dám kiểu cách ở trước mặt của tôi không?" Trong giọng nói tràn đầy uy hiếp, giống như câu trả lời của cô hơi không thuận tâm ý của anh, chỉ biết có hành hạ vô sỉ tàn khốc hơn chờ cô.

Đỗ Hâm Lôì khàn giọng hỏi: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Ngoan ngoãn, tôi dẫn cô đi gặp cha tôi!" Anh nắm cằm xinh đẹp tuyệt trần của cô, nghiêm túc lặp lại.

Đi gặp Hoắc Gia Tường? Đỗ Hâm Lôì đột nhiên nghĩ tới ngày đó Hoắc Vân Phi nói với cô, Lâm Tuyết đặc biệt vì giải cứu cô mà đến, chẳng lẽ là Lâm Tuyết cầu cạnh có tác dụng, Hoắc Gia Tường chuẩn bị thả cô ra sao?

Nhìn hi vọng trong mắt cô, Hoắc Vân Phi bĩu môi, anh chậm rãi buông thân thể cô ra, nói: "Trong tủ quần áo có chuẩn bị quần áo cho cô, thay đi, đi theo tôi!"

--- -----

Giẫm trên đường lát đá bóng loáng, nhìn phong cảnh sân vườn đẹp đẽ giống như lâm viên, hít thở không khí trong lành, nhất là ánh mặt trời chói mắt lúc sáng sớm, khiến Đỗ Hâm Lôì có cảm giác như cách một đời.

Thật tốt quá! Còn có thể nhìn thấy mặt trời lần nữa, còn có thể trở lại thế giới này một lần nữa, cô vốn tưởng rằng cô phải chết ở trong phòng như địa ngục.

Hoắc Gia Tường đang dùng bữa ăn sáng, thấy Hoắc Vân Phi mang theo Đỗ Hâm Lôì tới đây, để xuống đồ ăn, ngẩng đầu quan sát cô mấy lần, gật đầu một, "Cô là Đỗ Hâm Lôì bạn của Lâm Tuyết?"

Đối với mỗi thành viên nhà họ Hoắc đều mang thái độ coi là kẻ thù, chỉ có điều Đỗ Hâm Lôi nghe được Hoắc Gia Tường nói như vậy, vẫn theo bản năng gật đầu lên tiếng: "Đúng thế! Tôi là bạn của Lâm Tuyết! Nếu các người giết chết tôi hoặc tiếp tục giam giữ tôi, Lâm Tuyết nhất định sẽ càng thêm căm hận các người!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 157: Em Là Của Anh!

"Oh!" Hoắc Gia Tường dùng khăn ăn lau chùi ngón tay, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ giống như gặp phải địch mạnh của Đỗ Hâm Lôi, không khỏi hiền hòa cười: "Yên tâm đi, nơi này sẽ không có ai tổn thương cô!"

Đối với lời nói dối trắng trợn này, Đỗ Hâm Lôi hết sức tức giận chất vấn: "Chẳng lẽ tổn thương của các người đối với tôi còn thiếu sao?"

"Bắt đầu từ hôm nay, sẽ không còn có người tổn thương cô!" Hoắc Gia Tường rất có tính nhẫn nại nói cho cô biết, "Tuyệt Tuyệt cố ý gọi điện thoại tới cầu tình vì cô! Còn nữa, chồng chưa cưới của cô Triệu Bắc Thành cũng đã bắt đầu nộp đơn xin rút lui khỏi nơi này. Tôi bảo đảm, chờ khi cậu ta hoàn toàn rời đi, để cho cô đi!"

Nhìn nét mặt trịnh trọng của Hoắc Gia Tường, nghe giọng điệu của ông ta cũng rất kiên quyết, Đỗ Hâm Lôi không khỏi tin mấy phần. Dù sao lấy tình cảnh trước mắt của cô đến xem, Hoắc Gia Tường giống như vốn không cần thiết phải lừa cô.

Sau đó, Đỗ Hâm Lôi mới hiểu được, cô tin tưởng Hoắc Gia Tường mới là một đũa ngọc, cái gọi là cam đoan của ông ta vốn ngay cả chó má cũng không bằng!

Khải hoàn trở về, lần này hoàn toàn khác với lần trước nửa đường rút lui khỏi. Lương Tuấn Đào dẫn đầu không quân thắng lợi trở về nước, náo động cả giới quân đội.

Hai cây độc ở lưỡi liềm vàng nhỏ được sạch sẽ, trận đánh này đánh cho quá dứt khoát đẹp đẽ!

Sau khi về nước, Lương Tuấn Đào được quân đội trao tặng chiến công hạng nhất, thăng chức quân hàm, vinh dự tiến vào hàng ngũ thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong nước.

Nếu nói Lương Tuấn Đào là công thần số một, như vậy Lâm Tuyết chính là công thần số hai, đối mặt với quân đội ngợi khen và thăng cấp bậc thiếu tá cho cô, cô lại không có vẻ hứng thú nồng hậu.

Cô từ chối ngợi khen của quân đội, cũng từ chối việc quân đội thăng chức quân hàm thiếu tá cho cô, đối mặt với ánh mắt chất vấn của Bùi Hồng Hiên, cô chỉ bình tĩnh nói cho ông biết: "Hành động ở lưỡi liềm vàng hoàn toàn là công lao của thủ trưởng Lương, tôi cái gì cũng không làm!"

Vô công bất thụ lộc, cô thực sự không hề làm gì cả, cũng không muốn dựa vào quan hệ với Lương Tuấn Đào lấy được vinh dự không thuộc về mình.

Nhìn vẻ buồn bực tan không được giữa hai chân mày Lâm Tuyết, Bùi Hồng Hiên hơi kỳ quái, hỏi cô: "Có phải gặp chuyện khó khăn gì rồi không? Tại sao tôi cảm thấy tâm tình của đồng chí sa sút như vậy?"

Đây cũng không phải là vẻ mặt nên có của tướng sĩ Khải hoàn trở về, cô lúc này ưu sầu đau thương, nào có nửa phần hiên ngang tư thế oai hùng của nữ quân nhân sĩ quan?

"Tôi muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian, điều đến ngành công an!" Lâm Tuyết nói như vậy.

"Đồng chí muốn rời khỏi quân đội? Tại sao?" Có lẽ Bùi Hồng Hiên chưa từng gặp một quân nhân sĩ quan đồng thời lấy được ngợi khen và thăng chức lại sinh ra cảm xúc chán ghét với quân đội, thế mà lại muốn rời khỏi quân đội, "Rốt cuộc đồng chí có cảm xúc bất mãn gì mời nói ra ngoài, tôi và các lãnh đạo có thể thương lượng giải quyết giúp đồng chí! Lùi bước tránh né đều không phải là binh tốt, chúng ta phải nghênh đón khó khăn mà vào, chẳng lẽ đồng chí quên mất?"

Lâm Tuyết nhìn trung tướng quân đội mà cô vẫn rất coi trọng, trong ánh mắt vẫn tràn đầy sùng kính, cô từ trong đáy lòng đáp lại: "Tôi chính là một mối! Có lẽ ngài có thể cho rằng tôi không có kiên nhẫn! Tôi muốn rời đi!"

Hồi lâu, Bùi Hồng Hiên hơi nhếch môi, nói cái gì cũng không có nói, ông xoay người rời đi. Khi mở cửa, Lương Tuấn Đào mới vừa thăng chức lên thiếu tướng, một thân quân trang mới tinh, càng nổi bật thêm khuôn mặt tuấn tú như vẽ. Sao vàng và lá thông trên quân hàm, sáng rực lóa mắt. Thiếu tướng trẻ tuổi đi tới, trong nháy mắt rọi sáng cả căn phòng.

Thấy vẻ mặt thờ phì phò của Bùi Hồng Hiên, anh hơi kỳ quái. Trong ấn tượng, vị trung tướng quân đội này vĩnh viễn đều có vẻ mặt sòng yên biển lặng, chưa từng thấy dáng vẻ mất khống chế của ông, đủ để so sánh với cha anh Lương Trọng Toàn, đều là người có sắc mặt vui buồn không lộ!

Bây giờ là như thế nào đây? Nét mặt bất mãn nghiêm trọng, chẳng lẽ là vợ bảo bối của anh chọc Bùi Hồng Hiên tức thành dáng vẻ này?

"Sao vậy?" Lương Tuấn Đào nhíu mày, hỏi.

"Hỏi cô vợ tốt của cậu!" Bùi Hồng Hiên mặt đầy giận dữ ném xuống những lời này, liền xoay người tức tối rời đi.

Lâm Tuyết đứng ở nơi đó không nhúc nhích, hình như vẫn đắm chìm trong tâm tình của mình, ngay cả Lương Tuấn Đào đi tới cũng không phản

ứng gì.

Lương Tuấn Đào đi tới bên cạnh cô, thấy bên cạnh để huy chương chiến công và quân trang mới quân đội trao tặng cho cô, nhưng cô cũng không tiếp nhận, "Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào không hài lòng, em nói với chồng, anh lấy lại công đạo cho em!"

Vẫn trầm mặc, hồi lâu, Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn Lương Tuấn Đào, môi miến cường nâng lên, khen: "Anh mặc quân trang mới càng đẹp trai hơn!"

Được vợ yêu khen như vậy, Lương Tuấn Đào lập tức quên chuyện rồi rầm ra sau đầu, vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú tuyệt sắc của mình, rầm thúi tùm tùm nói: "Không có cách nào! Chủ yếu là gốc rễ tốt!"

--- -----

Đi ra khỏi tòa nhà bộ chỉ huy quân đội, nhìn Lâm Tuyết không hề lưu luyến rời đi, Lương Tuấn Đào biết cuộc đời này cô đều sẽ không trở lại nữa!

Người phụ nữ này chính là như vậy! Nếu cô chán ghét mệt mỏi hoặc tổn thương, cho dù đã từng lưu luyến cỡ nào, khi dứt bỏ đều dứt khoát không lưu đường lui như vậy.

Trên khuôn mặt tuần tú vô song dâng lên vẻ rồi rầm phức tạp, anh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, quyền sắt lạnh lẽo nắm lại, lại chậm rãi buông ra.

Rất tốt, may mà chuyện kia anh còn chưa kịp làm, nếu không, ngày nào đó tổn thương lòng của cô, anh sợ cô cũng sẽ giống như khi rời khỏi Mạc Sở Hàn và quân đội, không hề lưu luyến cũng không quay đầu lại!

Thạch Vũ mặc quân trang mới tinh đi tới, dưới ánh mặt trời, vẻ nam tính khí khái của anh khiến cho người ta không dám nhìn gần.

Lâm Tuyết cũng thiếu chút nữa không nhận ra Thạch Vũ, cho đến khi đối phương đứng ở trước mặt cô, gương mặt cương nghị lộ ra nụ cười quen thuộc, cô mới lộ bộ nói: "Anh Thạch, là anh!"

"Đương nhiên là tôi, nếu không em cho rằng là ai?!" Thạch Vũ tới gần một bước, ánh mắt mang cười nheo lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, "Tuấn Đào trình báo quân tịch cho tôi, hành động lần này vinh dự lập công lao hạng nhất, quân đội trao tặng cho tôi quân hàm thiếu tá!"

Anh lấy được phần thưởng giống với phần thưởng của Lâm Tuyết, chỉ có điều Lâm Tuyết từ chối phần vinh quang không thuộc về cô."Chúc mừng anh!" Lâm Tuyết chìa tay về phía Thạch Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành.

Thạch Vũ cầm tay thon của cô, ánh mắt lại không tự chủ được liếc về phía Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào cười như không cười, môi mỏng khẽ nhếch, trong mắt sáng thâm thúy lại thoáng qua một hơi khí lạnh —— người anh em, nên được đều cho anh, đừng lòng tham không đáy, người phụ nữ này là của tôi!

Ở lưỡi liềm vàng hết sức không vừa lòng với việc Thạch Vũ mơ ước và thân mật quá mức với Lâm Tuyết, anh từng nổi lên lòng căm hận với anh ta. Lúc ấy bởi vì thi hành nhiệm vụ cần phối hợp của Thạch Vũ, anh không lập tức phát tác, lại nén lấy nổi giận trong bụng định trở về nước hung hăng cho Thạch Vũ một bài học.

Chỉ có điều thấy thái độ mới vừa rồi của Lâm Tuyết với Bùi Hồng Hiên, anh đột nhiên ý thức được tất cả đều không thể gạt được ánh mắt của

cô, cho dù lợi dụng việc công để trả thù riêng với Thạch Vũ cũng giống vậy.

Bất cứ chuyện gì đều có một ranh giới thừa nhận cuối cùng ở trong lòng của Lâm Tuyết, vượt qua ranh giới cuối cùng này, cô sẽ xoay người rút lui, cũng không quay đầu lại!

Chỉ sợ cô sẽ sinh ra ngăn cách với hành vi của anh, anh liền tiêu mất ý niệm dạy dỗ Thạch Vũ, nhưng cảnh cáo cần thiết vẫn nên có!

Đối với cảnh cáo và ý lạnh trong mắt Lương Tuấn Đào, Thạch Vũ rõ ràng, anh biết mình và con gái ở trong nước cần dựa vào Lương Tuấn Đào chiếu cố, người này không đắc tội nổi. Nhưng... Sao anh có thể rời khỏi Lâm Tuyết?

Khó khăn lắm mới trông được một ngày này, anh có thể có thân phận quang minh, có thể đường đường chính chính đứng sừng vai với cô! Thật vất vả mới có thể đoàn viên với con gái và cô, anh gần như chờ trắng cả tóc, tại sao anh có thể cùng cô cả đời không qua lại với nhau!

"Thực sự rất nhớ Mộng Mộng..." Thạch Vũ buông lỏng tay Lâm Tuyết ra, bàn tay nắm lên, vẫn như cũ lưu luyến dư vị của cảm xúc mềm mại, "Cũng muốn gặp đứa bé của em và Tuấn Đào một chút!"

"Chúng ta về nhà đi!" Không quan chức một thân nhẹ nhõm, Lâm Tuyết cảm thấy ngay cả hô hấp đều rất thoải mái! Có lẽ cô trời sinh chính là một người không thích bị gò bó!

Tiểu Cao lái xe tới đây, từ cửa sổ thò miệng ra, vẻ mặt tươi cười kêu: "Thư ký Lâm, đã lâu không gặp!"

"Tiểu Cao!" Lâm Tuyết vội đi tới, vui mừng hỏi, "Đặc biệt tới đón chúng tôi sao?"

"Dĩ nhiên! Nhanh lên xe đi!"

Nhìn thấy bạn bè quen thuộc, tâm tình của Lâm Tuyết càng thêm vui vẻ. Cô thề, về sau không bao giờ ra nước ngoài nữa, cho dù là nhiệm vụ gì!

Ba người cùng lên xe, Lương Tuấn Đào bá đạo vòng tay ôm lấy Lâm Tuyết, không hề để ý tới Tiểu Cao lái xe phía trước và Thạch Vũ ngồi bên cạnh chút nào, lên giọng chơi ân ái với cô.

Tiểu Cao ngược lại đã quen với thủ trưởng đại nhân tùy ý hành động, chỉ có Thạch Vũ, gương mặt tuấn tú hiển nhiên âm trầm rất lợi hại.

Anh dời mắt ra ngoài cửa xe, làm bộ như không nhìn thấy tất cả bên cạnh, nhưng khoảng cách gần như vậy, làm sao có thể làm như không thấy?

Lâm Tuyết lặng lẽ đẩy Lương Tuấn Đào một phát, nhỏ giọng nói: "Anh khiêm tốn một chút được không?"

Giữa vợ chồng công khai thân mật như vậy, cô thật sự không quen, hơn nữa có Thạch Vũ ngồi bên cạnh không nói cười tùy tiện.

"Sợ cái gì? Nếu có người cảm thấy không tiện có thể xuống xe thuê xe!" Thủ trưởng Lương nói như vậy.

Thạch Vũ không động cũng không nói chuyện, giống như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào nói, nhưng mà mu bàn tay của anh lại mơ hồ nổi gân xanh.

Ưu điểm lớn nhất của Lương Tuấn Đào chính là hiểu được có chừng có mực, sau khi về nước mọi chuyện anh đều tính toán tốt, xác định rõ một chút nhất chính là khiến Thạch Vũ cách xa vợ của anh, không cho đối phương có bất cứ cơ hội mập mờ gì có thể phát triển.

"Anh Thạch, sắp đến nhà, sẽ lập tức nhìn thấy Mộng Mộng, tôi và anh thương lượng một chút vấn đề có liên quan đến bố trí sau này của anh và Mộng Mộng!" Quả nhiên, Lương Tuấn Đào giải quyết dứt khoát, liền mặt ngoài khách sáo cũng trực tiếp giảm bớt, "Mộng Mộng ngày nhớ đêm mong chỉ mong đợi anh có thể trở lại đón con bé, bây giờ con bé như nguyện rồi! Anh có thể lựa chọn để cho con bé tiếp tục lưu lại sống trong gia đình chúng tôi, cũng có thể dẫn con bé tới đơn vị..."

"Không cần!" Lâm Tuyết vội vàng từ chối thay Thạch Vũ, nói, "Tứ hợp viện kia của em đã sang tên dưới tên của Mộng Mộng, đó chính là nhà của anh Thạch và Mộng Mộng! Bây giờ Mộng Mộng sống cùng với chúng ta, chờ sau này anh Thạch xuất ngũ, để cho anh ấy và Mộng Mộng dời đến tứ hợp viện này ở đi!"

Thạch Vũ không từ chối, thật ra khi ở lười liềm vàng Lâm Tuyết đã từng nhắc tới tứ hợp viện này với anh. Quà tặng cô đưa cho anh và Mộng Mộng, anh đương nhiên sẽ không từ chối.

Cô đưa đồ, nhỏ như một chiếc khăn tay lớn như một bất động sản giá trên trời, anh cũng vô cùng mừng rỡ tiếp nhận!

Thật ra thì bây giờ anh cũng không thiếu tiền, nhìn anh giống như lạnh lùng nhưng cũng không đàn độn, anh cũng không háo làm giàu nhưng rất rõ ràng tầm quan trọng của tiền bạc! Vì tiền đồ của Mộng Mộng và cuộc sống thoải mái sau này, khi anh ở lười liềm vàng đã âm thầm tích trữ một đồng vàng và ngoại tệ, toàn bộ gửi vào trong ngân hàng Thụy Sĩ.

Đó là tài sản cực lớn, các trùm ma túy ai ai cũng vô cùng giàu có, tùy tiện kéo ra một người đều là phú ông không thua kém nhà giàu có bảng xếp hạng trên thế giới!

Nhưng Lâm Tuyết khẳng khái tặng vẫn khiến anh vui mừng, nói rõ địa vị của anh và Mộng Mộng ở trong lòng cô không tầm thường.

"Đó không phải do Hoắc Gia Tường đưa cho người sao? Em thật sự rất rộng rãi!" Lương Tuấn Đào không vui bĩu môi.

"Cha của thằng bé, làm ơn rộng lượng một chút có được không?" Lâm Tuyết dở khóc dở cười, người đàn ông này, có đôi khi không khá hơn đứa nhỏ khó chơi chút nào! "Chính bởi vì Hoắc Gia Tường đưa cho em, cho nên em mới có quyền quyết định tặng cho ai!"

Nói xong, cô ôm Lương Tuấn Đào, cúi gần anh bên tai nói một câu, khiến gương mặt tuần tú đang dài ra của anh chàng Lương lập tức tươi cười rạng rỡ, quét qua tức giận mới vừa rồi, vui vẻ ôm vợ, vui sướng đến miệng cũng không khép được.

Tiểu Cao rất kỳ quái, rốt cuộc thư ký Lâm nói câu gì với thủ trưởng đại nhân mà khiến cho anh vui mừng như vậy đây?

Sắc mặt của Thạch Vũ lại hơi khó coi, hậm hực mím môi. Bởi vì anh ở bên cạnh nghe rõ Lâm Tuyết nói câu nói kia với Lương Tuấn Đào, cô nói: "Vật ngoài thân của em có thể tặng cho người, chỉ có con người của em là để lại cho Lương Tuấn Đào anh đấy!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 158: Chỉ Cần Thân Thể Của Em

Về đến nhà, đương nhiên hoàn toàn vui mừng náo nhiệt. Vì nghênh đón Lương Tuấn Đào khải hoàn trở về, trong nhà chuẩn bị tiệc rượu buổi trưa long trọng, rất nhiều lão lãnh đạo quân đội cũng tới đây ăn mừng.

Lương Tuấn Đào ở dưới lầu đoàn tụ với bậc cha chú và các lão lãnh đạo, cùng nhau ôn chuyện, tình hình rất ấm áp náo nhiệt.

Lầu dưới hoàn toàn là cảnh tượng yến tiệc gia đình náo nhiệt, Lâm Tuyết lại bận rộn ở trong phòng trẻ trên lầu ôm Mặc Mặc hôn không đủ.

Lúc đi, đứa bé lớn nửa tháng, bây giờ đã bốn tháng rồi!

Lúc đi, chính là tiết đầu xuân rét căm căm, bây giờ đã là xuân về hoa nở!

Thời gian, trôi qua nhanh như vậy. Một cái búng tay, liền xảy ra nhiều chuyện như vậy!

Mặc kệ như thế nào, Lâm Tuyết quyết ý quên hết những ký ức không vui kia, từ nay cùng các thành viên trong nhà đứa bé sống cuộc sống thật đơn giản vui vẻ.

Tiểu Mặc Mặc ở trong ngực mẹ ê ê a a nói lời ai cũng nghe không hiểu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy vẻ kích động, có lẽ biết người phụ nữ đang ôm bé luôn hôn không đủ chính là mẹ xa cách bé đã lâu.

"Mặc Mặc, cục cưng ngoan ngoãn của mẹ, về sau mẹ sẽ không sẽ rời khỏi con!" Lâm Tuyết thề son sắt bảo đảm với con trai, "Không bao giờ rời đi nữa!"

Buổi trưa, Mộng Mộng vẫn ở trong nhà trẻ ăn cơm trưa, bởi vì Thạch Vũ tới, Lâm Tuyết để cho lính cần vụ đi nhà trẻ đón Mộng Mộng trở lại.

"Không cần, tôi tự mình đi đón con bé về!" Tuy là nói như vậy, nhưng ánh mắt Thạch Vũ lại không tự chủ được mà nhìn về phía Lâm Tuyết, hiển nhiên anh hi vọng Lâm Tuyết có thể đi cùng anh.

Lâm Tuyết do dự một chút, nói: "Vậy tôi cùng đi với anh!"

Thạch Vũ chờ chính là những lời này của cô, lập tức khẽ cười mỉm, nói: "Cám ơn."

"Giữa chúng ta còn nói cám ơn cái gì!" Lâm Tuyết nhàn nhạt cười nói: "Đừng lạnh nhạt như vậy với tôi!"

Lương Tuấn Đào lên lầu, thấy Lâm Tuyết đang ôm Mặc Mặc nói chuyện phiếm với Thạch Vũ, không khỏi âm trầm sa sầm mặt, nhàn nhạt nhắc nhở: "Ăn cơm!"

"Em đi đón Mộng Mộng về, anh ăn trước đi!" Lâm Tuyết cầm chìa khóa xe, chuẩn bị cùng Thạch Vũ xuống lầu.

"Đợi đã!" Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, là anh biết xảy ra chuyện gì. Vội vàng ngăn cản nói, "Anh và Thạch Vũ đi đón Mộng Mộng, em ở nhà với Mặc Mặc nhiều một chút!"

Xa cách con trai nhiều ngày, dĩ nhiên nên ở cùng với thằng bé nhiều chút, lý do này nói cũng qua được.

Cứ như vậy, do thủ trưởng Lương tự ra tay, chạy xe riêng của anh cùng Thạch Vũ đi nhà trẻ đón đứa bé về.

Hai cha con gặp mặt dĩ nhiên không thiếu được một phen lệ nóng và ôm ấp, rất lâu khó tách ra.

Mộng Mộng rất cuộc gặp được cha tồn tại chân thật, bé có thể ôm có thể hôn có thể ngủi được hơi thở quen thuộc trên người cha đã lâu.

Cô bé thật là vui, trong đôi mắt to hàm chứa giọt nước mắt trong suốt, ôm Thạch Vũ càng không ngừng hôn, "Cha, cha thật sự trở lại! Không phải Mộng Mộng đang nằm mơ chứ!"

"Bé ngốc!" Thạch Vũ ôm con gái, cảm thấy tất cả hành động lúc trước đều đáng giá! Anh rất cuộc vẫn thực hiện được lý tưởng, có thể cho con gái một hoàn cảnh sống ổn định yên ổn, "Đây không phải đang nằm mơ! Không phải tối ngày hôm qua ở trong máy tính cha đã nói với con sao? Cho tới bây giờ cha đều nói lời giữ lời, không lừa gạt Mộng Mộng!"

Bây giờ anh có năng lực cho Mộng Mộng hoàn cảnh sống sung túc, cho dù để cho con bé tiếp tục sống với Lâm Tuyết hay đổi lại để cho anh nuôi dưỡng con bé, hai cha con bọn họ cũng có thể hoàn toàn từ biệt cuộc sống đầu đường xó chợ ăn bữa hôm lo bữa mai trước kia.

"Ừm! Cha thật tốt! Không lừa gạt Mộng Mộng!" Mộng Mộng vui vẻ ôm cổ cha, rất cuộc luyện tiếc buông ra.

Bởi vì có rất nhiều lão lãnh đạo tới nhà ăn cơm, trong bữa tiệc, Lương Tuấn Đào cần xã giao, mà Thạch Vũ cũng chẳng thân quen với những người này, sau khi anh và con gái ăn no bụng liền rời khỏi bàn ăn.

Người tới là khách, huống chi là cha của Mộng Mộng, Lâm Tuyết dĩ nhiên sẽ không lạnh nhạt bọn họ.

Ăn cơm xong, cô cùng với hai cha con bọn họ vào trong viện tản bộ, lúc nói chuyện nhắc tới tứ hợp viện này, nhất thời vui mừng, đã nói muốn dẫn bọn họ tới đó thử xem!

Hai cha con họ ở chỗ này không người thân không bạn bè, cô coi như là người thân duy nhất của bọn họ, đương nhiên muốn dùng hết khả năng để trợ giúp bọn họ.

Khi quyết định đi tứ hợp viện không báo cho Lương Tuấn Đào, bởi vì biết báo cho anh, anh lại sinh ra rất nhiều lý do ngăn cản cô.

Cô chỉ mang Thạch Vũ và Mộng Mộng đi xem căn nhà này một chút mà thôi, rất nhanh sẽ trở lại. Lại nói, cô cho rằng bình thường cho dù Lương Tuấn Đào làm việc hay gặp ai, cũng không báo cáo rõ chi tiết với cô, giống vậy, cô có tư cách lựa chọn đi chơi với bạn bè, không cần bất cứ lúc nào cũng báo lại cho anh.

Cứ như vậy, Lâm Tuyết lái ô tô chở hai cha con Thạch Vũ và Mộng Mộng cùng đi tứ hợp viện.--- -----

Rất lâu không tới nơi này, tất cả vẫn như cũ, chỉ có hoa cỏ trong vườn trở nên xanh tươi nõn nà, tươi tốt vui lòng người, các loại hoa cỏ đua tranh nở rộ, thính vượng đẹp đẽ hơn thời tiết đầu xuân chỉ có hoa mai rất nhiều.

Mộng Mộng hiển nhiên rất thích sân vườn này, bóng dáng nhẹ nhàng giống như con bướm bay tới bay lui trong vườn hoa. Lúc hái hoa tươi, lúc lại bắt bướm, vô cùng vui vẻ.

Nhìn con gái khỏe mạnh hoạt bát, trên gương mặt tuần tú của Thạch Vũ một lần nữa lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"May nhờ em chăm sóc tốt, Mộng Mộng mới hạnh phúc vui vẻ như vậy..." Anh nghiêng mắt, trong giọng nói hàm chứa tình cảm vô hạn, "Đại ân không lời nào cảm ơn hết được, Thạch tôi còn sống một ngày, Lâm Tuyết em chính là ân nhân của tôi, cho dù để cho tôi làm việc gì, chỉ cần một câu nói của em, xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, không chối từ!"

"Nói trịnh trọng như vậy làm gì!" Lâm Tuyết sóng vai cùng anh tản bộ trong vườn hoa, nhìn Mộng Mộng hái những nụ hoa mới vừa nở kia, thờ dãi nói, "Tôi và Mộng Mộng chính là có duyên phận! Nếu tôi nói tình cảm với con bé không thua kém Mặc Mặc một chút nào, anh có cho rằng tôi kiêu cách không?"

Thạch Vũ tin tưởng cô, bắt đầu từ thời khắc lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô tốt đẹp thuần túy như vậy, làm anh kìm lòng không được muốn tới gần cô, "Em là cô gái chân thật nhất, cho dù hơi kiêu ngạo, chẳng qua tôi cũng không cho rằng em kiêu cách!"

Bạn bè của Lâm Tuyết không nhiều lắm, tiếng nói có thể có trọng lượng càng không nhiều, cho nên cô cũng có một phần tình cảm đặc biệt với Thạch Vũ. Dĩ nhiên, phần cảm tình này không liên quan tới tình yêu nam nữ, anh coi như là lam nhan tri kỷ của cô đi!

(*) lam nhan: sinh ra từ hồng nhan. Trước mắt sử dụng rộng rãi trên mạng, bình thường chỉ cách xưng hô tri kỷ giữa phụ nữ với đàn ông tri kỷ, cũng có thể xưng hô tri kỷ giữa đàn ông với đàn ông. Bởi vì đặc thù nam nữ, từ này được vinh dự là một từ tình cảm tự do ngoài tình thân, tình yêu, tình bạn.

Đột nhiên, Thạch Vũ tỏ vẻ cảnh giác, anh trầm ngâm lắng nghe một lát, hỏi Lâm Tuyết: "Trong căn nhà này còn có ai ở sao?"

"Không có!" Lâm Tuyết lắc đầu, cô nghi ngờ quan sát bốn phía, trừ tiếng gió thổi qua, còn có một chút tiếng vang huyền ảo rất nhỏ (dù sao ở

phố xá sầm uất, không thể nào yên tĩnh giống như vùng ngoại ô), cũng không nghe thấy tiếng động khác thường nào.

Gương mặt cương nghị của Thạch Vũ trở nên nghiêm túc, tròng mắt sắc bén liếc về phía cửa sổ dãy nhà, nhỏ giọng nói: "Trong căn nhà này có người!"

Lâm Tuyết cả kinh trong lòng, nhìn nét mặt Thạch Vũ không giống như đang nói giỡn, hướng chỉ bản thân anh trước giờ cũng không nói đùa, liền cảnh giác lên, cũng dè thấp giọng nói, hỏi, "Chúng ta làm thế nào?"

Chẳng lẽ này căn nhà có trộm đến rồi hả? Dù sao trong nhà có không ít đồ trang trí quý giá, trong sân các loại hoa cỏ danh quý, biết hàng đưa mắt nhìn lên cũng biết giá trị mấy triệu.

"Em và Mộng Mộng ở chỗ này đừng động, tôi đi nhìn một chút!" Thạch Vũ cảm giác động tĩnh là từ bên trong phòng phát ra.

Anh thật nhanh đến gần phòng, từ ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong, khi đang trầm ngâm xem xét, đột nhiên nghe được Mộng Mộng phát ra một tiếng kêu the thé sợ hãi.

Vội vàng quay người lại, thấy Lâm Tuyết đang cầm một con rắn xanh nhỏ lên hung hăng đập xuống mặt đất.

"Mộng Mộng đừng sợ, rắn bị mẹ đập chết!" Lâm Tuyết kéo Mộng Mộng đang khóc la vào trong ngực, an ủi hôn một lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Thạch Vũ chạy về đến bên cạnh hai người, thấy một con rắn xanh nhỏ bị Lâm Tuyết đập chết, không ngờ lá gan của cô lớn như vậy.

Thật ra thì Lâm Tuyết sợ rắn nhất, con rắn độc trong trí nhớ kia qua thời gian rất lâu vẫn tồn tại trong đầu của cô xưa đi không được. Nhưng lúc

Mộng Mộng bị rắn xanh tấn công, có lẽ sức mạnh tình thương của mẹ phát huy tác dụng, cô đột nhiên liền khắc phục sợ hãi đối với rắn, anh dũng không sợ cầm con rắn kia lên hung hăng đập xuống mặt đất.

Mộng Mộng khóc hai tiếng, liền dùng cảm lau sạch nước mắt trên mặt. Dưới yêu cầu của cha, bé ngồi vào trong ngực cha, nâng bắp chân lên.

Thạch Vũ kiểm tra vết thương cho con gái, dùng sức bóp, sau đó ôm bé đến bên cạnh vòi nước, mở vòi nước, dùng nước sạch rửa sạch cho cô bé.

"Không biết rắn có độc không, chúng ta mau đưa con bé đi bệnh viện đi!" Lâm Tuyết nhắc nhở.

"Không cần!" Sau khi Thạch Vũ rửa sạch chỗ bị rắn cắn cho Mộng Mộng, để cho cô tự nhiên, "Rắn không có độc!"

"Vậy cũng không được, vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra một chút tương đối yên tâm!"

"Mẹ, con không sao! Khi còn bé con cũng từng bị rắn cắn, cha bóp cho con một chút liền hết chuyện!" Mộng Mộng ngược lại an ủi Lâm Tuyết, lo lắng trong đôi mắt to biến mất, đã khôi phục lại đáng yêu tinh khiết.

Bé nói không sai, trước kia ở trong mỏ vàng, bé chạy vào trong đồng ruộng chơi, không cẩn thận bị một con rắn cắn bị thương, con rắn kia cũng không có độc. Lúc ấy Thạch Vũ bóp miệng vết thương cho bé, lại rửa sạch đơn giản trong dòng suối, rất nhanh đã không sao!

"Không được!" Thái độ và giọng nói của Lâm Tuyết đều rất kiên quyết, "Phải đi bệnh viện, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!"

Bởi vì Mộng Mộng bị răn cấm bị thương, bọn họ cũng không có lòng truy cứu trong căn nhà này rốt cuộc có khách không mời mà đến hay không! Thạch Vũ ôm lấy Mộng Mộng, dưới kiên trì lần nữa của Lâm Tuyết, rốt cuộc vẫn phải tuân theo ý kiến của cô, bế con đi bệnh viện kiểm tra.

Ba người rất nhanh biến mất ở ngoài cửa, trong sân đã khôi phục lại yên tĩnh thường ngày.

Dưới ánh mặt trời, cả vườn hoa cỏ cùng thực vật xanh theo gió khẽ dao động, côn trùng không biết tên kêu to ở chỗ sâu trong bụi cỏ, suối phun nước chảy ào ào, trọt nước trong suốt như hoa ngọc bệ nát, cá trong ao thán nhiên bơi qua bơi lại...

Không biết qua bao lâu, một người đàn ông anh tuấn dáng vẻ thon gầy dọc đi theo đường đá vụn từ từ đi tới, chân mang giày đế cao su thường, đi bộ nhẹ như tiếng thở. Hai chân thon dài đủ để sánh ngang người mẫu nam tiêu chuẩn, đôi tay tự nhiên buông xuống, ngón tay thon dài trơn bóng.

Nắm trong tay súng lục vô thanh bỏ túi, mới vừa rồi anh không nổ súng, lúc này hòng súng lại chậm rãi nâng lên, chĩa về suối phun nước bắn, "Bụp" một tiếng nhỏ, bọt nước văng khắp nơi, một con cá chép đỏ đầy đặn nổi lên, bụng cá lật ngửa.

Anh cúi thân thể cao lớn xuống, nhặt con rắn xanh bị Lâm Tuyết đập chết lên, ném xác rắn vào trong suối phun nước.

"Tuyết, không ngờ em có thể thân cận với người đàn ông khác như vậy! Tại sao... Người ở bên cạnh em không phải là anh?" Anh lầm bầm tự nói, trong giọng nói trng trẻo tràn đầy oán niệm với Lâm Tuyết, "... Anh trở lại chính là muốn mang em đi, cho dù em có yêu anh hay không, anh cũng phải dẫn em đi! Lần này, anh không cần tình yêu của em nữa, chỉ cần thân thể của em!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 159: Hăng Hái Phản Đối 1

Lương Tuấn Đào nhận được tin tức lập tức chạy tới bệnh viện, biết được Mộng Mộng bị rắn cắn bị thương ở trong tứ hợp viện, trong lòng có chút kỳ quái.

Trong đô thị lớn làm sao có thể có rắn? Hơn nữa trang hoàng bố trí trong tứ hợp viện có thể nói vô cùng đẹp mắt, mỗi xó xỉnh đều hết sức nghiêm mật, cơ bản có thể loại trừ khả năng rắn theo hang hốc bò vào. Hơn nữa cửa viện vẫn luôn đóng chặt, rắn từ đâu tới?

“Lần sau em muốn làm chuyện gì có thể đánh tiếng trước với anh được không, đừng tùy tiện theo người đàn ông khác chạy loạn khắp nơi!” Lương Tuấn Đào bất mãn oán trách Lâm Tuyết, ánh mắt hàm chứa tức giận lại dò xét về phía Thạch Vũ.

Anh thật sự không nhìn được Thạch Vũ, vừa mới trở về nước, Thạch Vũ anh ta liền quần lấy vợ của anh không thôi, kẻ sĩ có thể nhẫn nhục nhưng không thể chịu đựng.

“Anh nói cái gì!” Tâm tình của Lâm Tuyết vốn không tốt, lúc này nghe Lương Tuấn Đào nói như vậy, không khỏi tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, “Em chỉ muốn để Mộng Mộng và anh Thạch xem nhà ở đây một chút...” Cái gì mà chạy loạn khắp nơi với đàn ông, sao anh nói chuyện cay nghiệt như vậy.

“Tòa nhà này cũng không có chân chạy mất? Nhất định phải hôm nay đi xem? Mới vừa trở về nước, em không thể ngừng nghỉ một chút, ở nhà với Mặc Mặc nhiều hơn!”

Hai vợ chồng cứ cãi nhau ở trong bệnh viện như vậy, Thạch Vũ cảm thấy rất lúng túng. Tất cả đều do anh gây nên, anh rốt cuộc vẫn nghĩ sự tình quá mức đơn giản!

Cho rằng sau khi trở về nước có thể ở chung một chỗ với Mộng Mộng và Lâm Tuyết, nhưng anh quên mất, cô là người phụ nữ đã có gia đình. Anh và Lâm Tuyết đi lại quá gần sẽ dẫn tới Lương Tuấn Đào hiểu lầm và ghen tỵ.

Mộng Mộng đã truyền nước xong, thấy Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào không ngừng cãi vã ở trước giường bệnh, hơi lo sợ không yên lòng cuống, “Mẹ, cha Tuấn Đào, hai người đừng cãi nhau nữa! Đều là lỗi của Mộng Mộng, con không nên để bị răn cấm, làm phiền cha mẹ tới bệnh viện chăm sóc con. Về sau con bảo đảm sẽ không bao giờ để răn cấm nữa, cha Tuấn Đào, cha đừng cãi nhau với mẹ có được không?”

Đứa bé hiểu chuyện như vậy, khiến trong lòng Lâm Tuyết chua xót một trận, cô cảm thấy Lương Tuấn Đào thuần túy chính là cố tình gây sự, “Thật lòng không biết anh có gì mà phải tức giận! Xảy ra chuyện như vậy anh cho rằng trong lòng em dễ chịu sao? Chỉ biết nói mấy lời không hiểu ra làm sao cả, em quá thất vọng về anh!”

“Hai người đừng ồn ào, tất cả là lỗi của tôi!” Thạch Vũ không thể không một lần nữa cân nhắc đến chuyện anh và Lâm Tuyết chung đụng, có lẽ anh nên mang theo con gái rời đi!

Mặc dù có tình ý không thể dứt bỏ với Lâm Tuyết, nhưng anh rốt cuộc vẫn là người đàn ông tương đối truyền thống, không cách nào làm ra chuyện xấu xa phá hư gia đình của người ta! Anh và Lâm Tuyết... Nhất

định kiếp này hữu duyên vô phận, có thể quen biết cô, cũng coi như không sống uống cuộc đời này.

“Dĩ nhiên đều là lỗi của anh!” Trong bụng Lương Tuấn Đào một ồ tức giận, lúc này nghe được Thạch Vũ nói xen vào, anh càng thêm tức giận hơn. Xoay người, sắc mặt không tốt nhìn chăm chăm Thạch Vũ, cảnh cáo, “Về sao cách xa vợ tôi một chút! Còn dám không có chuyện gì mà tới gần cô ấy, cẩn thận – tôi sẽ chinh anh đến sống cuộc sống không dễ chịu!”

Trước kia ở tam giác vàng và lưỡi liềm vàng, thái độ của Lương Tuấn Đào với Thạch Vũ vẫn là lôi kéo duy trì làm chủ, bởi vì nhiệm vụ của anh cần Thạch Vũ dốc sức phối hợp. Rất nhiều khi, anh chịu đựng cơn tức, không so đo với Thạch Vũ.

Bây giờ trở về nước, Thạch Vũ hoàn toàn xen vào trong hơi thở cuộc sống của anh, anh đương nhiên không muốn đè nén uất ức bản thân nữa. Khó chịu chính là khó chịu, anh nhất định phải cho anh ta biết – anh ghét nhất người đàn ông nào lấy bất kỳ hình thức gì lại gần người phụ nữ anh yêu!

"Lương Tuấn Đào!" Lâm Tuyết không ngờ Lương Tuấn Đào lại công khai uy hiếp Thạch Vũ ở trước mặt cô, nhất là Mộng Mộng liên tục năn nỉ bọn họ đừng tiếp tục ồn ào, anh còn cứ nhất quyết không tha như thế, quá làm cho cô thất vọng, “Anh đừng quá phận!”

Lại bảo vệ người đàn ông khác công khai khiêu chiến với anh! Nói anh quá đáng? Cơn tức giận của Lương Tuấn Đào dâng lên không khống chế nổi nữa, anh kéo Lâm Tuyết qua, không để ý tới cô giãy giụa chống lại, siết chặt cổ tay của cô, chỉ vào Thạch Vũ hỏi cô: “Em nói đi! Về sau tính toán như thế nào? Có phải tiếp tục dây dưa không rõ với anh ta không?”

“Em và anh Thạch chỉ là bạn bè!” Lâm Tuyết thấy một vài y tá đã ngó dáo dác sang, giống như rất lấy làm kỳ quái không biết bọn họ tranh chấp

cái gì, cảm thấy rất mất mặt. Sao người này lại phân không rõ chứ, thuần túy là cố tình gây sự, người đàn ông thích ăn giấm, còn chấp vật khó chơi hơn phụ nữ! “Cầu xin anh đừng dùng đầu óc xấu xa của anh tưởng tượng một chút chuyện không có căn cứ!”

“Được!” Lương Tuấn Đào nhú mào, mang theo ý uy hiếp nói cho cô biết, “Ngày mai anh sẽ tìm cái gì... Bạch Tinh Tinh kia về, kết giao bạn bè với cô ta! Không có chuyện gì thì đi tản bộ với cô ta, tâm sự, hoặc đi dạo siêu thị, hoặc ăn cơm chung gì đó! Em nói được không?”

“...” Lâm Tuyết giận đến cả người run cầm cập, nhưng cô không thể không thừa nhận, cô không có khả năng tiếp nhận chuyện theo lời Lương Tuấn Đào nói. Cho dù là giả thiết, cô cũng không tiếp nhận nổi!

Hình như Lương Tuấn Đào phần nộ cũng có lý do của anh, đặt mình vào trong hoàn cảnh của người ta đứng vào lập trường của người ta, đúng là không thể nào tiếp nhận được hành động quá mức thân mật của đối phương với người khác phái.

“Như thế nào?” Lương Tuấn Đào dứt khoát bóp mười ngón tay nắm chặt bả vai của cô, khiến cho cô đau đến nhăn đôi mày thanh tú, nhất định phải để cho cô nhớ lâu, để cho cô nhớ tới sự phần nộ và chống lại của anh, “Có được không? Cho một lời sáng khoái!”

“Hừ!” Lâm Tuyết chỉ cảm thấy lỗ mũi cay cay, mặc dù biết rõ anh chỉ nói lẫy, anh chỉ nói là nói mà thôi, nhưng cô chính là tức gần chết, “Đáng tiếc quyết định của anh đã chậm quá! Bạch Tinh Tinh người ta đã đi theo em họ của anh Lưu Dương, lại còn sinh đứa bé cho cậu ta, có biết không?”

“Sao anh lại không biết!” Chuyện lớn như vậy sao có thể lừa gạt được tai mắt của Lương Tuấn Đào, nhất là người phụ nữ đã sinh đứa bé cho Lưu Dương, sao anh có thể không đi điều tra. Nhưng Lương Tuấn Đào không hề để ý chút nào (thật ra thì anh vốn không quan tâm), thờ ơ nói, “Cô ta vừa

mới sinh bé trai, cầm một khoản tiền chia tay Lưu Dương! Cô ta vẫn đang cô đơn tịch mịch, anh và cô ta quen biết một phen cũng coi như duyên phận, vừa đúng đi an ủi cô ta làm bạn với cô ta... Có được không?”

“Anh đi đi! Anh đi đi!” Lâm Tuyết giận đến đầu kêu ong ong, cô hung hăng đánh lồng ngực của anh, dùng sức đẩy anh, “Bây giờ anh đi luôn đi! Đi nhanh đi!”

Thạch Vũ chỉ càng lúng túng hơn, anh cũng không tiến lên khuyên nhủ nữa, tất cả mâu thuẫn tranh chấp đều bởi vì anh mà ra, anh rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Lặng lẽ tiến lên rút hết kim cho Mộng Mộng, ôm lấy đứa bé, ai cũng không chào hỏi, không quay đầu lại đi về phía cửa.

Thấy Thạch Vũ ôm Mộng Mộng chuẩn bị rời đi, Lâm Tuyết vội vàng dừng cãi vã với Lương Tuấn Đào, quay đầu lại gấp gáp gọi anh lại, “Anh Thạch, anh đi đâu vậy? Mộng Mộng còn chưa truyền xong!”

“Không cần! Rắn cắn con bé không có độc, không truyền dịch cũng không có gì đáng ngại!” Thạch Vũ dừng bước chân, nghiêng người sang nhìn Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, hơi trầm ngâm một lát, anh vẫn trực tiếp mở miệng nói, “Tạo thành hiểu lầm và tranh chấp cho vợ chồng hai người, toàn bộ đều là trách nhiệm của tôi, tôi rất xin lỗi!”

“Anh Thạch, anh đừng nói như vậy...” Trong lòng Lâm Tuyết hơi khổ sở, cô chỉ muốn trợ giúp cha con Thạch Vũ và Mộng Mộng, thương bọn họ ở trong nước không có nơi nương tựa, muốn cho bọn họ chút ấm áp và trợ giúp, tại sao làm thành cục diện không thể cứu vãn như vậy.

“Anh nói rất đúng, mâu thuẫn và tranh chấp giữa vợ chồng chúng tôi đúng là đều vì anh gây nên toàn bộ!” Lương Tuấn Đào không chút khách khí, anh nói, “Cho nên từ nay về sau anh tốt nhất làm rõ lập trường của mình, giữ khoảng cách thích hợp với vợ người khác, hiểu phá hư quan hệ

hôn nhân hài hòa của người khác không phải là hành động vinh quang gì, ok?”

Đối mặt với chỉ trích của Lương Tuấn Đào, Thạch Vũ bình tĩnh nhận, anh gạt đầu một, bảo đảm nói với Lương Tuấn Đào: “Từ nay về sau tôi sẽ không có lui tới với cô ấy, cậu yên tâm!”

Lương Tuấn Đào khẽ nheo mắt, anh biết lời hứa của Thạch Vũ đáng giá nghìn vàng, nếu nói không hề lui tới với Lâm Tuyết nữa, nhìn dáng vẻ thật sự quyết định. Như vậy là tốt nhất, anh không hy vọng ngày sau nghe được bất kỳ tin đồn mập mờ nào giữa hai người, “Tôi tin tưởng anh! Anh tốt nhất đừng khiến cho tôi thất vọng!”

Cứ như vậy, Thạch Vũ ôm Mộng Mộng rời đi, cũng không quay đầu lại.

Chung sống với Mộng Mộng đã lâu như vậy, đã sớm sinh ra tình mẹ con. Lại hoàn toàn không ngờ Thạch Vũ cứ bất ngờ mang theo Mộng Mộng rời khỏi cuộc sống của cô như vậy, bất ngờ đến gần như không có điềm báo trước.

--- -----

Liên tục chùng mấy ngày, Lâm Tuyết cũng không chịu để ý tới Lương Tuấn Đào, rõ ràng, cô đang giận đối với anh.

Lương Tuấn Đào tức giận hơn, anh dứt khoát dọn vào thư phòng, dùng hành động này để ra oai.

Không phải chỉ vì Thạch Vũ, đối với hành động ác liệt coi trọng người đàn ông khác hơn chồng mình, anh nhất định phải hăng hái phản đối! Huống chi, anh kiên trì cho rằng mình không sai!

--- -----

Từ sau sáng sớm ngày đó gặp Hoắc Gia Tường, thái độ đối xử với Đỗ Hâm Lôi của Hoắc Vân Phi cải thiện rất nhiều. Không hề nhốt cô nữa, cô được quyền lợi tự do hoạt động (dĩ nhiên, phạm vi hoạt động có hạn chế, chỉ có điều không hề giới hạn trong phòng ngủ nữa), cô cuối cùng từ cuộc sống bị riêng mình Hoắc Vân Phi độc chiếm khôi phục lại cuộc sống của nhân loại bình thường.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 160: Hăng Hái Phản Đối 2

Nhưng mà, buổi tối, cô vẫn phải cùng giường ngủ chung với Hoắc Vân Phi.

Hoắc Vân Phi gần như đêm xuân hàng đêm, chỉ cần anh ta muốn làm, cũng không phải cô tình nguyện hay không. Vật lộn với anh ta, không thể nghi ngờ cô đang ở thế hạ phong, cũng may Hoắc Vân Phi không hề cầm dây trói cô nữa.

Thời gian bị áp bức và nhục nhã này vẫn kéo dài, cho đến ngày cô được giải cứu.

Thời gian mất đi tự do rất bức bối, chỉ có điều cô có cả một bó lớn thời gian có thể dùng để tiêu xài. Lúc nhàn rỗi, tay cô buồn bực, liền bắt đầu dùng que đan len đan khăn quàng cổ gì đó.

Vào mùa đông, Triệu Bắc Thành thích đeo khăn quàng cổ cô đan, huấn luyện quân đội căng thẳng, cô không đan được nhiều cho anh.

Cô ngồi trước cửa sổ sát đất vừa đan lát thành thạo, vừa buồn bực thầm nghĩ, đợi sau khi cô được giải cứu ra ngoài, phải đối mặt với Triệu Bắc Thành như thế nào?

Biết anh sẽ không chán ghét cô, nhưng mà... Cô chán nản để khăn quàng cổ đan được một nửa xuống, đôi tay chống cằm nhìn ra phía xa ngoài cửa sổ.

Rất nhớ nhà! Rất nhớ tổ quốc! Rất nhớ anh ấy!

“Này, nghĩ cái gì?” Ngón tay với khớp xương thon dài rõ ràng búng má của cô, nhìn như không dùng lực, thật ra rất đau.

Đỗ Hâm Lôi che má, quay đầu, trợn mắt nhìn người tập kích. Thật ra thì không cần nhìn cô cũng biết, trừ Hoắc Vân Phi, cũng không có ai đáng ghét như vậy.

“A, đau lắm hả?” Hoắc Vân Phi cúi thân thể cao lớn cường tráng xuống, khuôn mặt tuấn tú lại gần khuôn mặt của cô, giống như rất ân cần, nhưng nụ cười xấu xa nơi khóe miệng của anh lại tiết lộ vẻ ti tiện trước sau như một của anh.

“Anh cứ nói đi?” Nếu như nói cô là một tảng đá đường nét sắc sảo, như vậy Hoắc Vân Phi chính là thứ ma luyện cô thành hạt cát. Vài tháng nay, kiêu ngạo và sắc bén của cô đều bị anh ta mài phẳng. Dưới tình huống bình thường, cô đều cố hết sức không để cho mình trêu chọc anh ta, nếu không... Thủ đoạn trừng phạt của anh ta tuyệt đối sẽ khiến cho cô hối hận vì mình nhất thời anh dũng đấu võ mồm.

“Tôi lại trực tiếp sử dụng khí lực!” Anh nhắc cô lên, sau đó bản thân ngồi vào ghế đệm, lại ôm cô vào trong ngực. Giống như ngày thường, khi tiếp xúc gần gũi thì anh không hiểu được cái gì gọi là quy quy củ củ. Bàn tay tiến vào từ dưới vạt áo của cô, một đường không chút kiêng kỵ đi lên.

“Anh thử đánh mình xem!” Đỗ Hâm Lôi biết phản kháng sẽ không có tác dụng, hơn nữa sẽ kích thích thú tính của anh ta. Đến lúc này cô đưa tay ngăn cản sẽ chỉ bị bàn tay to kia tàn sát bừa bãi, sau một giây như vậy anh ta sẽ trực tiếp xé rách quần áo của cô, để cô lên cửa sổ thủy tinh giải quyết tại chỗ.

Quả nhiên, thấy cô không chống lại, Hoắc Vân Phi liền có chừng mực. Vừa vuốt ve cô, vừa hôn lên gương mặt bị cô đánh cô, xấu xa cười nhẹ:

“Thân ái sẽ hết đau!”

“...” Cô quay mặt đi, cố hết sức không nhìn tới anh ta.

Bình tĩnh, cứ coi như đây là một con chó đang chảy nước miếng nhìn cô chăm chăm, đừng để ý tới anh ta, để cho anh ta làm ầm ĩ đi! Nếu như lại bị cường bạo nữa coi như bị chó cắn, tắm rửa băng bó một chút là được rồi!

“Như thế nào? Đi theo bên cạnh tôi không tệ chứ! Có ăn có uống có quần áo đẹp mặc, ra cửa xe sang trọng đưa đón, buổi tối có bản thiếu gia tự mình phục vụ cô! Không giống ở trong quân đội, còn phải huấn luyện thao luyện, thi hành nhiệm vụ...” Hoắc Vân Phi rất hài lòng với "Món đồ chơi" này, cô luôn có thể kích thích tính tham sắc dục của anh, khiến cho anh giữ vững hứng thú cấp cao.

Đã hơn hai tháng, phá vỡ kỷ lục dài nhất về bạn tình anh từng có. Anh không thể tin được, anh và cô cùng giường chung gối hơn hai tháng lại không hề có bất kỳ cảm xúc chán nản nào, ngược lại, mỗi khi thấy cô, anh hưng phấn giống như cắn thuốc lắc, không giã vò cô đến sức cùng lực kiệt thì không bỏ qua.

Khóe miệng Đỗ Hâm Lôi co giật, ám mắt trợn trắng, không lên tiếng.

Có ăn có uống có quần áo xinh đẹp mặc, cô liền thỏa mãn? Xem ra ở trong mắt Hoắc Vân Phi, cô giống như con chó Poodle * tên là “Lai Tây” nuôi bên cạnh Hoắc Gia Tường! Dieễn ddàn lee quiy đôn

(*) Chó Poodle (Hay chó xù): Được lai tạo từ dòng chó săn vịt để trở thành dòng chó cảnh với hình tượng là những quý cô xinh xắn, yêu kiều.

Con chó kia mỗi ngày cầm y ngọc thực *, đặc biệt có tú quần áo thuộc về nó, áo chó ở bên trong nghe nói đều do nhà thiết kế thế giới sáng tác thiết kế độc nhất vô nhị, mỗi món đều không xuất bản nữa.

(*) Cẩm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc. Nghĩa bóng chỉ cuộc sống giàu sang.

Lai Tây có vui không? Cô không biết, bởi vì chưa từng hỏi nó. Nhìn nó mỗi ngày đều làm không có gì hơn hai việc, trừ ăn uống ra, chính là làm yêu sủng quần lầy Hoắc Gia Tường làm nũng.

Cô có thể giống như Lai Tây? Đơn giản đó chỉ là chuyện cười!

Giống như thường ngày, Hoắc cầm thú ôm cô, sờ tới sờ lui cọt tới cọt lui, thời gian không lâu liền bắt đầu động dục.

Nút áo cởi ra, áo bị rút bớt, trong mắt ảm đạm của cô thoáng qua một tia bi ai, lại như cũ không chống lại.

Tại sao phải khiến cho cô rơi vào trong tay anh ta? Người đàn ông đáng hận hủy diệt hạnh phúc và hy vọng của cô, cô sớm muộn gì cũng muốn tự tay đâm anh ta!

Vì có thể thuận lợi bình an trở lại bên người Triệu Bắc Thành, trong khoảng thời gian này cô cố hết sức thuận theo Hoắc Vân Phi. Khi anh ta động dục, mặc dù chưa thể nói tới cô phối hợp, nhưng ít nhất không còn liều mạng giãy giụa chống lại.

Chỉ có điều, hôm nay xảy ra chút tình trạng không ngờ. Hoắc Vân Phi muốn chơi trò gian trá, để cho cô ngồi vào ghế đệm trên lan can, dạng chân ra.

Tư thế này quá nhục nhã, cô thoáng chống lại, không cần thận đá khăn quàng cổ mới đan được một nửa xuống. Tiếp theo chân to của Hoắc Vân Phi đạp lên, kết quả đạp gãy que đan.

Đỗ Hâm Lôi rất tức giận, vì lấy được sợi len và que đan, cô đã cố hết sức lấy lòng người nữ giúp việc dọn dẹp phòng cho cô mỗi ngày. Châu báu

đồ trang sức gì đó còn có đủ loại váy áo đẹp, cô đều không biết tặng cho nữ giúp việc đó bao nhiêu, mới đổi lấy được sợi len và que đan quý giá này.

Kết quả, lại gặp phải chân dê tiện kia của Hoắc cầm thú chà đạp, sao không thể khiến cho cô tức giận.

“Anh tránh ra!” Đỗ Hâm Lô hung hăng đạp anh ta một cước, vào lúc bình thường cũng chẳng có gì, vấn đề là lúc này Hoắc Vân Phi đang nửa ngồi, thân mình ở giữa hai chân cô, một cước này đạp xuống, vừa đúng đạp lên ngực anh ta. die nd da nl e q uu ydo n

Lảo đảo một cái, anh thiếu chút nữa ngã ngồi xuống.

“Mẹ nói! Mày dám động... Chân với tao!” Hoắc Vân Phi lấy tay chống đất mới không ngã nhào, đáng vẻ bất ngờ không kịp đề phòng hơi chật vật.

Đỗ Hâm Lô trượt xuống khỏi tay vịn ghế đệm, túm lấy nửa chiếc khăn quàng cổ từ trong lòng bàn chân anh ta, đưa tay phủi bụi bặm đi. Thấy que đan đã bị đạp gãy, trong lòng rất tiếc hận, xem ra phải đòi một bộ que đan từ chỗ nữ giúp việc đó.

“Đây là cái gì?” Làm dân bản xứ sinh ra lớn lên ở tam giác vàng, anh thật sự hơi xa lạ với khăn quàng cổ dưới trạng thái bán thành phẩm này.

“Đừng động!” Đỗ Hâm Lô vội vàng giấu khăn quàng cổ mới đan được một nửa ra sau, nói: “Tôi chỉ đan chơi!”

Anh vốn không coi là quan trọng, nhưng nhìn dáng vẻ của cô giống như đang đối đầu với kẻ địch, liền nheo tròn mắt đen lại, chìa tay ra, ra lệnh: “Giao ra đây!”

“Không!” Đỗ Hâm Lô kiên quyết cự tuyệt, đồng thời rất tức giận, “Tôi chỉ tùy tiện đan chơi, ngay cả thứ này anh cũng muốn quản? Bạo

quân! Cầm thú! Súc sinh..." Theo phía sau là một chuỗi dài từ hình dung Hoắc lão tam theo thói quen.

Không đợi cô mắng xong một chuỗi từ ngữ hình dung, anh vặn cánh tay của cô túm cô tới. Không phí bao nhiêu hơi sức, anh đã cướp được đồ trong tay cô.

Rốt cuộc nhận ra bán thành phẩm sợi len này là khăn quàng cổ mà đàn ông ở các quốc gia phía bắc đeo vào mùa đông, đan rất tinh xảo, nhìn ra được mất không ít tâm sức.

“Ha.” Anh bật cười quái dị, giơ món đồ kia lên hỏi cô, “Đan cho Triệu Bắc Thành sao?”

Biết gặp chuyện xấu, cô hừ lạnh một tiếng, từ chối trả lời.

Trong tay vuốt ve khăn quàng cổ bán thành phẩm kia, nhanh chóng mò ra mẫu chốt, lôi đầu sợi len ra hủy khăn quàng cổ kia sạch sẽ.

Đỗ Hâm Lôi nhìn thành quả mấy ngày nỗ lực của cô cứ hóa thành hư không như vậy ở trong tay Hoắc cầm thú, căm hận và phẫn nộ tích lũy đè nén lập tức bốc đến điểm sôi.

"Khốn kiếp!" Cô vung cho anh một cái tát, còn to gan lớn mật níu lấy cổ áo anh chất vấn, “Tại sao anh lại phá hủy khăn quàng cổ tôi đan?”

“Mẹ nó, mày dám đánh tao!” Mới vừa dung túng cô mấy ngày, lại dám cười lên trên đầu anh tạo phản. Hoắc Vân Phi vuốt khuôn mặt nóng hừng hực, không khỏi vô cùng tức giận, “Vì chiếc khăn rách này, mày con mẹ nó dám đánh tao!”

Không giáo huấn dạy dỗ cô, cô thật sự cho rằng anh ngồi không!

"Đàn bà thúi, giả bộ thanh thuần ở trước mặt tao, tao cho mày giả bộ!"
Anh xoay người đi ra ngoài.

Bình ổn lại cảm xúc, Đỗ Hâm Lôi biết cô lại một lần nữa chọc giận con cầm thú tàn bạo này, tiếp theo không biết anh ta sẽ lấy biện pháp tàn nhẫn nào trừng phạt cô.

Hai cánh tay ôm ngực, trong mắt sáng lộ ra vẻ sợ hãi. Không phải cô nhát gan, mà những ngày qua thật sự bị anh ta chinh sợ.

Đợi đến khi Hoắc Vân Phi quay lại, cô nhìn thấy sợi dây trong tay anh ta, ngược lại trấn tĩnh

Lại ngón này, cô còn tưởng rằng anh ta có trò gian trá gì!

Trong tròng mắt đen của người đàn ông nhuộm ý xấu xa, trong tay vuốt ve sợi dây từ từ đến gần cô, khẽ mở cánh môi, đọc nhẩm rõ từng chữ như ma quỷ: "Lần này chúng ta chơi một chút vui vẻ, bảo đảm khiến cho cô thoải mái đến – chính miệng cầu xin tôi muốn cô!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 161: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Đỗ Hâm Lôi thề, nếu như ngày sau Hoắc cầm thú rơi vào trong tay của cô, cô nhất định phải phanh thây anh ta lăng trì xử tử!

Quá ghê tởm, thế mà lại bỏ thuốc cho cô, cô bị trói chặt muốn sống không được muốn chết không có cửa, chỉ có thể khổ sở rên rỉ thét chói tai.

Cả người cũng bị tác dụng của thuốc mà ửng đỏ, cô giãy giụa thân thể mềm mại, hận không thể cạ rớt một lớp da của mình. Cảm giác trống rỗng khổng lồ khiến cho cô nổi điên, khao khát mãnh liệt khiến cho cô mất trí, theo bản năng muốn dựa vào thân thể to lớn gần trong gang tấc.

Động tác cởi quần áo của Hoắc Vân Phi rất tao nhã, mang theo hấp dẫn không nói ra được, cố ý hấp dẫn cô.

"Ừ... A..." Đỗ Hâm Lôi khổ sở rên rỉ, hai mắt cũng bởi vì dục vọng mà trở nên đỏ bừng. Đây là thuốc gì? Tại sao bá đạo như vậy! Cô chỉ cảm giác giống như đưa thân vào trong lò lửa nóng bỏng, cháy sạch cô đau đến không muốn sống, "Không... Muốn... A..."

Lồng ngực mạnh mẽ ma sát cô, nhìn cô mất khống chế thét chói tai, anh cười quyến rũ như ma quỷ, "Như thế nào? Thoải mái không?"

Ừm..." Hai gò má cô nóng đỏ, đã mất đi tỉnh táo trước sau như một, hoàn toàn bị dục vọng thống trị, "Ôm tôi... Ôm sát tôi..."

"Muốn?" Anh vuốt ve cô, hả hê nhíu mày, "Cầu xin tôi!"

Cầu xin anh? Lý trí còn tồn tại duy nhất nhắc nhở cô không thể mất đi tự tôn cuối cùng nhưng mà, ở trong dục hỏa nóng rừng rực, cô đã gần như hỏng mất.

Tự tôn không còn gì cả, dứt khoát cũng không cần! Cô khổ sở kêu: “Van anh... Van anh...”

Nếu nói lúc này cô ở trong địa ngục nhân gian, như vậy Hoắc Vân Phi chính là Satan giả nhân giả nghĩa trong địa ngục! Dưới sự giày vò tàn nhẫn của anh, cô từ bỏ phòng tuyến cuối cùng, hoàn toàn hỏng mất.

"Ha ha ha..." Rốt cuộc được như nguyện nghe được cô chủ động mở miệng cầu hoan mình, anh hả hê cười điên cuồng. Thường ngày đòi lấy cô vô độ, nhưng bây giờ ngay cả ngón tay cũng bủn xỉn chạm vào cô.

Xoay người lấy một chai sâm banh trong quầy bar, mở nút gỗ ra, anh không lấy ly rượu, mà quay người đi trở về bên cạnh Đỗ Hâm Lôì, chậm rãi xối rượu vàng óng ánh lên trên người ửng đỏ của cô.

Rượu lạnh lẽo kích thích làn da nóng bỏng của cô, hành hạ này khiến cho cô mất khống chế hu hu khóc thút thít. Nếu lúc này tay chân cô có thể động, cô sẽ lập tức bóp chết mình, cũng không cần tiếp tục hành hạ áp bức lăng nhục khó chịu này.

Hoắc Vân Phi cúi người, mút lấy rượu chảy xuôi, tàn nhẫn nhìn cô co rút co quắp thét chói tai từng trận. Đáng đời, ai bảo cô dám can đảm vì Triệu Bắc Thành mà ra tay đánh anh, anh muốn để cho cô cả đời này cũng nhớ dạy dỗ này, cả đời cũng không dám tái phạm.

“Giết tôi đi! Giết tôi đi! Van anh giết tôi đi...” Đỗ Hâm Lôì lệ rơi đầy mặt, mất khống chế thét chói tai.

“Giết cô? Sao tôi nỡ chứ!” Bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt nóng bỏng của cô, sau đó dưới ánh mắt điên cuồng của cô, anh thông thả ung

dung mặc từng chiếc quần áo vào, chỉnh trang lại cho mình cẩn thận tỉ mỉ. Cuối cùng tao nhả ấn xuống một cái mỗ hôn nhàn nhạt lên cánh môi ửng máu của cô, “Bảo bối, tôi đi đây! Tác dụng của thuốc đoán chừng có thể kéo dài hai giờ, tự cô ở đây từ từ hưởng thụ đi!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chiến tranh lạnh với Lương Tuấn Đào mấy ngày rồi, Lâm Tuyết cảm thấy thật vô vị.

Mỗi ngày, cô ở nhà chăm sóc tiểu Mặc Mặc, thỉnh thoảng đi công ty xem một chút, trong lòng rất nhớ nhung Mộng Mộng, ngay cả năm mơ cũng thường mơ thấy con bé.

Mấy ngày nay, Mộng Mộng chắc cũng rất nhớ cô đi! Không biết con bé có khóc rống giống như khi mới vừa rời khỏi Thạch Vũ không. Vừa nghĩ như thế, Lâm Tuyết lại không nhịn được đỏ mắt lên.

Chỉ có điều, cô vẫn không gọi điện thoại cho Thạch Vũ.

Cho dù không nỡ bỏ được Mộng Mộng đi nữa, đó cũng không phải là con gái ruột thịt của cô! Sau khi Thạch Vũ trở về nước, cô nhất định phải giao trả Mộng Mộng cho anh, đây là sự thật không thể tranh cãi.

Ban ngày còn tốt một chút, cùng với Mặc Mặc, bất tri bất giác thời gian đã trôi qua rồi! Nhưng buổi tối, một mình cô ngủ trong phòng ngủ rộng rãi trống trải, liền có vẻ cô đơn chiếc bóng.

Buổi tối Mặc Mặc ở phòng trẻ, có bảo mẫu chuyên chăm sóc cho trẻ sơ sinh và thím Nguyệt cùng chăm sóc, cô vốn không chen lộn tay.

Nhàm chán mở mạng, lên web, để giết thời gian, tiện thể đăng nhập vào QQ.

Khi đang nhàm chán đến chết, nhận được điện thoại Hoắc Gia Tường gọi tới.

Hai ngày nay, cô một mực nghĩ cách liên lạc với Hoắc Gia Tường, đến bây giờ mới có thư hồi âm.

“Tuyệt Tuyệt, tìm cha có việc sao?” Hoắc Gia Tường vẫn giọng nói ôn hòa trước sau như một.

“Gần đây thân thể ông còn tốt chứ?” Lâm Tuyết thăm hỏi.

“Hoàn hảo! Tuyệt Tuyệt biết quan tâm cha, thật vui mừng!” Hoắc Gia Tường vui vẻ nói.

Lâm Tuyết trầm ngâm một lát, rốt cuộc vẫn mở miệng nói: “Đơn xin điều về của Triệu Bắc Thành đã được quân đội phê duyệt, không xảy ra tình huống gì bất thường, trong vòng một tuần lễ anh ta có thể trở về nước!”

“Ồ!” Hoắc Gia Tường hiểu, “Con đây là định nhắc nhở cha, thả Đỗ Hâm Lôi ra sao?”

Lâm Tuyết trầm mặc, tương đương với cam chịu.

“Chuyện này...” Hoắc Gia Tường hơi khó xử, “Đỗ Hâm Lôi bị anh ba con mang tới Myanmar rồi!”

“Cái gì?” Lâm Tuyết hơi giật mình, “Anh ta mang Hâm Lôi đi Myanmar làm gì?”

“Anh ba con đi bàn chuyện làm ăn, tiện thể mang theo cô ta!” Hoắc Gia Tường ngẫm nghĩ một lát, nói, “Như vậy đi! Cha gọi điện thoại cho anh ba con, thúc nó mau chóng trở về! Đoán chừng chờ đến khi Triệu Bắc Thành được gọi về kinh đô, bọn họ sẽ trở lại rồi!”

“Ừmh.” Nếu Hoắc Gia Tường đã nói như vậy, Lâm Tuyết cũng không nên cưỡng cầu nữa. Thuận miệng hàn huyên mấy câu, không có gì hơn là hỏi thăm tình hình gần đây, sau đó nói tới Mặc Mặc.

Hoắc Gia Tường cực kỳ nhớ thương cháu ngoại nhỏ chưa từng gặp mặt này, nảy sinh ác độc nói: “Trước khi chết, cha nhất định phải tận mắt nhìn thấy cháu ngoại nhỏ của cha!”

Lời này khiến Lâm Tuyết nghe được mà trong lòng chua xót một trận, biết tình hình gần đây vô cùng căng thẳng, Hoắc Gia Tường không thể nào trở lại kinh đô được rồi!

Chiến dịch lừa liềm vàng thu được đại thắng, mà nhà họ Hoắc ở tam giác vàng vẫn đứng vững không ngã, điều này khiến cho bên quân đội rất tức giận. Hơn nữa Triệu Bắc Thành nửa đường yêu cầu trở về kinh đô, trong lúc nhất thời căn bản không làm gì được nhà họ Hoắc.

Nhưng quân đội không phải ngồi không, nắm được lừa liềm vàng, chuẩn bị tập trung vũ khí đối phó với nhà họ Hoắc. Chỉ chờ Triệu Bắc Thành rút về, thay quan chỉ huy mới, lập tức khai chiến.

Dưới tình huống giới nghiêm toàn chiến tuyến này, nguyện vọng tự mình bay về thăm cháu ngoại nhỏ của Hoắc Gia Tường không thể tránh khỏi bị nhỡ.

“Đợi đến mùa thu, mùa khô ở tam giác vàng, tôi lại mang Mặc Mặc qua một chuyến, tiện thể du lịch!” Lâm Tuyết nhẹ giọng cam kết.

“Thật sao? Tốt quá!” Hoắc Gia Tường ngày nhớ đêm mong chính là những lời này của con gái, cô rốt cuộc chịu mang theo đứa bé về nhà mẹ đẻ nhìn ông, “Tuyết Tuyết, con cũng không được lừa gạt cha, gần đây thân thể của cha thật sự không tốt, cả người không có chút sức lực nào, tinh thần hoảng hốt, còn thường nằm mơ thấy mẹ con, có lẽ thời gian không còn nhiều!” Nói tới đây giả vờ ho khan vài tiếng.

Lại nữa, đối với hành động gần tới ngày thơ này của Hoắc Gia Tường, Lâm Tuyết chưa bao giờ vạch trần. Ngược lại cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy lòng hơi chua xót. Có lẽ, khi con người ta già nua, hy vọng nhất chính là đoàn tụ với con cháu, mà bọn họ lại nhất định chung đụng thì ít xa cách thì nhiều.

“Bảo trọng thân thể cho tốt, đừng quá phí công phí sức! Chuyện buôn bán kia... Cứ giao cho những người con kia của ông làm là được! Ông không có việc gì thì ôm Lai Tây đi tản bộ, tập chút thái cực quyền với bạn già!” Lâm Tuyết dặn dò.

“Ừ, Tuyết Tuyết nói thật đúng!” Hoắc Gia Tường vui tươi hơn hở, “Cha cũng muốn thoái ẩn giang hồ!”

Hàn huyên một lát với Hoắc Gia Tường, khi cúp điện thoại, cô lại liên tục dặn dò chuyện có liên quan tới Đỗ Hâm Lôi để cho ông nhất định dốc hết toàn lực đi trợ giúp.

“Được, ngày mai cha sẽ gọi điện thoại cho anh ba con, thúc giục bọn họ mau mau trở lại!” Nói tới đây Hoắc Gia Tường thở dài, kể khổ với cô, “Cha đã già, anh ba của con càng ngày càng không để cha vào trong mắt, không nghe lời cha giống như trước kia! Tuyết Tuyết, cha biến thành lão phế vật, giống như Đường Minh Hoàng trong lịch sử, cuối cùng bị con trai ông ta nhốt trong lãnh cung biến thành Thái thượng hoàng có tiếng mà không có miếng!”

Nghe Hoắc Gia Tường nói không giống như đang làm bộ, Lâm Tuyết hơi giật mình. Chẳng lẽ Hoắc Vân Phi thật sự không để cha ruột của anh ta vào trong mắt, muốn tạo phản sao?

“Cha sẽ cố hết sức khuyên nó, hy vọng lần này nó có thể nghe lời của cha!” Hoắc Gia Tường rất khó khăn thở dài.

“Ừm.” Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, nói, “Nếu Triệu Bắc Thành trở lại kinh đô, Hoắc Vân Phi còn không chịu thả Hâm Lô, tôi sẽ tự mình đi qua một chuyến!” Nói xong, không đợi Hoắc Gia Tường mừng thầm, lại tặng thêm một câu, “Dĩ nhiên, tôi sẽ không mang theo Mặc Mặc!”

Hoắc Gia Tường vội vàng nói: "Cha nhất định sẽ khuyên anh ba con thả bạn của con ra, chờ mua thu... Con nhất định phải mang theo Mặc Mặc tới thăm cha!"

"Ừm!" Lâm Tuyết đồng ý.

Cúp điện thoại, nhìn xem thời gian đã sắp chín giờ. Cô không hề buồn ngủ, xoay xoay lưng, tiếp tục lướt web.

Biểu tượng QQ nhấp nháy, cô mở ra nhìn, lại là Thạch Vũ.

Rất lâu không tán gẫu trên QQ với anh, đang do dự có cần gọi điện thoại cho anh hỏi tình huống của Mộng Mộng một chút không, không ngờ lại gặp được trên QQ.

Hai người dùng đều là tên thật, cũng không theo đuổi trào lưu lấy những cái được gọi là nickname, có lẽ ở phương diện tính tình hai người rất tương tự.

Thạch Vũ: "Vẫn chưa ngủ sao?"

Lâm Tuyết: “Chưa! Anh lên QQ trong ký túc xá quân đội sao?”

Thạch Vũ: "Đúng vậy."

Lâm Tuyết: “Mộng Mộng đâu? Anh sắp xếp cho con bé như thế nào?”

Thạch Vũ: “Bộ đội có nhà trẻ nguyên ngày, tạm thời sắp xếp ở đó!”

Lâm Tuyết: “Ôi, đứa bé đáng thương! Có nhớ tôi không?”

Thạch Vũ: “Con bé rất nhớ em, chỉ có điều buổi tối khi đi ngủ rất biết điều, không khóc!”

Lâm Tuyết khẽ mỉm cười, xem ra dường thành thói quen độc lập cho con nít vẫn rất cần thiết. Cũng bởi vì Mộng Mộng đã quen mỗi đêm ngủ một mình trong phòng ngủ nhỏ của mình, cho nên buổi tối sẽ không bởi vì muốn tìm cô mà khóc nháo.

Thạch Vũ: “Cuộc sống của hai cha con tôi rất tốt, tốt hơn cuộc sống ở mỏ vàng tam giác vàng không biết mấy trăm lần! Tôi rất thỏa mãn, cảm ơn em!”

Lâm Tuyết buông tiếng thở dài nhẹ đến không thể nghe thấy, cũng đành phải như vậy! Dù không nỡ bỏ được Mộng Mộng đi nữa, chung quy vẫn phải giao trả con bé cho cha ruột của bé.

Ngón tay thon dài mảnh khảnh gõ lên bàn phím laptop: “Chăm sóc tốt cho Mộng Mộng! Nếu như có cơ hội, hy vọng anh có thể mau sớm tìm được một nửa kia tình đầu ý hợp, hợp thành một gia đình hoàn chỉnh, để Mộng Mộng một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của gia đình!”

Nhà trẻ nguyên ngày không thể thay thế được gia đình hoàn chỉnh, cả ngày ký thác đứa bé vào trong nhà trẻ, cũng không phải kế hoạch lâu dài.

Nhưng mà, lần này sau khi cô nhấn nút enter gửi đi, lại rất lâu không nhận được hồi âm của Thạch Vũ.

Anh trầm mặc hơi khác thường, khiến cô không khỏi kiểm điểm lại một lần xem có phải mình nói sai cái gì rồi không?

Trong lúc rối rắm đó, biểu tượng của Thạch Vũ tối đi, anh rời mạng rồi!

Yên lặng nhìn chăm chăm biểu tượng màu xám tro đó, cô hơi buồn
bực.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 162: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn 2

“Người ta đã đi ngủ, em còn đỏ mắt mong chờ nhìn chăm chăm!” Một giọng nói tức giận vang lên trên đỉnh đầu cô, bị sợ đến thiếu chút nữa trái tim của cô nhảy ra ngoài.

Không biết Lương Tuấn Đào đi vào từ lúc nào, trong ngực anh còn ôm gối đầu! Lúc này, anh đang trợn mắt nhìn về phía Lâm Tuyết, tức giận giống như tại chỗ bắt được vợ mình quan hệ bất chính ở bên ngoài.

Lâm Tuyết vượt ngực, oán trách nói: “Sao anh giống như quỷ vậy? Đi bộ cũng không phát ra tiếng động?”

Trong phòng ngủ phủ một lớp đệm thật dày, đi bộ không phát ra tiếng động thì cô có thể hiểu được, vấn đề là... Khi anh mở cửa phòng ngủ cũng không phát ra một chút tiếng vang nào sao? Hay là cô quá tập trung nói chuyện phiếm với Thạch Vũ, kết quả bỏ quên.

"Là người không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gọi cửa! Em sợ cái gì?" Lương Tuấn Đào vứt gối đầu xuống bên cạnh gối của cô, sau đó tức giận dùng dùng nằm lên giường.

"Bệnh thần kinh! Anh mới làm việc trái với lương tâm!" Lâm Tuyết giận lườm anh một cái, khuôn mặt căng thẳng lại hòa hoãn xuống. Rốt cuộc anh không cố chấp được bằng cô, chủ động mang theo gối đầu từ thư phòng trở về rồi!

Được rồi, cô thừa nhận, nếu như anh kiên trì một hai ngày nữa, có lẽ cô sẽ không nhịn được đến thư phòng tìm anh! Hết cách rồi, ai bảo người này luôn thiếu kiên nhẫn, về mặt khí thế nhất định thấp hơn cô nửa đoạn.

“Con quỷ nhỏ không có lương tâm! Chồng ở trong thư phòng cô đơn gối chiếc, em ở đây liếc mắt đưa tình với đàn ông!” Lương Tuấn Đào hết sức buồn bực, ánh mắt chăm chú nhìn cô tràn đầy u oán và bất mãn.

Lâm Tuyết cũng lười tranh cãi với anh, kiểm tra nhật ký nói chuyện phiếm mới vừa rồi với Thạch Vũ, lại cầm laptop tới trước mặt anh để cho anh kiểm tra xem có câu văn mập mờ nào không.

Lương Tuấn Đào ngay cả nhìn cũng không nhìn, hừ lạnh một tiếng: “Về sau bớt nói chuyện tào lao với anh ta!”

Thật ra thì, anh đứng ở bên cạnh cô thật lâu, dĩ nhiên biết cô và Thạch Vũ không liếc mắt đưa tình, đó là anh cố ý bôi bẩn cô. Không phải hoài nghi cô thật sự có gian tình gì với Thạch Vũ, thuần túy là đề phòng rắc rối có thể nảy sinh.

Mục tiêu của anh chính là dọn sạch tất cả kẻ tình địch tồn tại tiềm tàng! Ngăn chặn tất cả nguy cơ tai họa ngầm!

“Ah? Không phải anh một mực la hét muốn đi tìm Bạch Tinh Tinh ôn chuyện cũ sao? Sao lại không có vậy?” Chỉ cho anh bôi bẩn người sao? Thời gian lâu dài, cô cũng học được vài phần bản lĩnh ba phần vô lý mấy chiêu khuấy đảo của người đàn ông cực kỳ khó chơi này.

A, cũng học được ghen! Lương Tuấn Đào đặc ý đột nhiên nhú mày, tủm tỉm nói: “Đi tìm rồi!”

Thế nào? Người ta không để ý đến anh đúng không?” Lâm Tuyết lập tức tức giận dâng trào, giọng điệu cũng trở nên nguy hiểm.

Cố tình anh chàng Lương còn không tự phát hiện ra, vẫn gây án ngược: “Bạch Tinh Tinh cầm một khoản tiền của Lưu Dương chạy mất, anh không tìm được cô ta!”

Lâm Tuyết nhìn dáng vẻ không chịu để tâm của anh, thiếu chút nữa tức điên lên. Ghen tỵ và tức giận khiến cho cô mất đi vẻ điềm đạm và lạnh nhạt trước kia, cô giống như tất cả những người phụ nữ đang ghen, bắt đầu ra tay.

Túm lấy bắp thịt trên cánh tay anh, hung hăng nhéo một cái.

“Hít!” Anh khoa trương hút khí, sau đó hỏi cô, “Tay có đau không?”

“...” Nói nhảm, bắp thịt của anh rắn như vậy, tay của cô có thể không đau sao?

“Vợ ngoan, chồng thối phù phù!” Lương Tuấn Đào lấy bản lĩnh dụ dỗ con trai ra, nâng tay thon của Lâm Tuyết lên, dùng miệng nhẹ nhàng thổi.

Nụ cười có phần không kiềm chế được, cô quay mặt qua chỗ khác, mặc cho người đàn ông này coi cô như đứa bé mà dụ dỗ.

Hừ, luôn giở trò như thế, trước trêu chọc người ta xong lại tới dụ dỗ, không để ý tới anh!

“Anh nào có đi tìm Bạch Tinh Tinh? Ban đầu anh cũng không muốn cô ta, bây giờ cô ta đã là người vui hoa dập liễu, anh càng nhìn càng chướng mắt!” Nhắc tới Bạch Tinh Tinh đó, thủ trưởng Lương tỏ vẻ không nói được gì.

Nhìn rõ ràng là cô gái thanh thuần, không thể nghĩ đến lại là người phụ nữ hoàn toàn hám tiền. Vì Lưu Dương hứa hẹn khu nhà cao cấp xe sang trọng, cam tâm tình nguyện ngã vào ngực cậu ta làm tình nhân, lăn lộn vào mắc kệ đối phương đã có gia đình.

Đợi đến khi phá hư gia đình Lưu Dương xong (ly hôn), cô ta như ý nguyện sinh ra một đứa bé trai, chưa thỏa mãn tiền tài thu hoạch được, lại mơ ước vị trí thiếu phu nhân nhà họ Lưu. Kết quả, bị Lưu Dương báo cho cả đời này đừng trông cậy vào danh phận.

Cuối cùng xác định không có cách nào gả cho Lưu Dương, dứt khoát đòi một khoản tiền, cùng một nam diễn viên bỏ trốn. Sau khi điều tra, nghe nói người nam diễn viên kia và Bạch Tinh Tinh là bạn học cùng khoa nghệ thuật và người yêu, âm thầm đã sớm có lui tới. Nghe phong thanh Bạch Tinh Tinh còn nạo thai vì cậu trai trẻ kia, cũng không biết là thật hay giả.

Dù sao xã hội bây giờ, một mảnh màng trinh vốn không đáng tiền, phá nữa lại vá, vá lại rách, không sao cả! Nếu như để tâm mới là cực ngốc!

Lưu Dương ngược lại nhìn thông, không cho người đi tìm Bạch Tinh Tinh, mặc kệ, chỉ ôm đứa bé vừa mới sinh đã bị mẹ vứt bỏ về nhà.

Chuyện này là bệnh trong lòng bác Lương Bội Văn, vì thế giận đến vài ngày không chớp mắt, còn ngã bệnh. Dĩ nhiên, trong nhà không nên không phải đóng cửa bảo nhau, những chuyện này hai nhà Lưu Dương hết sức che giấu, cũng không tiết lộ một chút ra bên ngoài.

“Người đàn ông không biết xấu hổ! Nếu như cô ta còn là xử nữ, anh thật sự đi tìm cô ta rồi!” Lâm Tuyết giận đến lại nhéo anh, không để ý tay đau, vấn đề nguyên tắc không thể mơ hồ, nhất định phải cho anh biết cô rất tức giận! Mà cô tức giận hậu quả hết sức nghiêm trọng, anh không sợ chết chỉ cần lấy thân thử nghiệm!

“Xử nữ anh cũng không cần, cái này được chưa! Con quỷ nhỏ thích ăn giấm!” Đói khát chừng mấy ngày, anh không kịp chờ đợi đề lên thân thể mềm mại của cô. Thầm thở dài nói: Không có việc gì giày vò mình làm gì? Vợ yêu ở bên cạnh anh không đi cứng chiều, chạy vào trong thư phòng cô

đơn gối chiếc, đó không phải tự mình tìm tai vạ sao? Sau này chuyện ngốc như vậy không thể làm lại! Được không bù nổi mất!

Chủ yếu là... Cuối cùng còn không phải anh ngoan ngoãn chủ động chạy về tìm cô! Suy nghĩ một chút thật không có mặt mũi, đồ không có lương tâm, ngay cả một bậc thang hạ xuống cũng không cho anh, còn phải để anh tự mình ảo não chạy về.

“Ặc...” Lâm Tuyết đánh anh một quyền, lúc này mới mấy ngày! Anh giống như hổ đói, thật không chịu nổi.

Lương háo sắc lưu manh động tình lên hơi kinh người, quần áo trên người cô trực tiếp xé rách, bỏ lên giường, làm giống như cưỡng hiếp dữ dội.

“Giữ lại cho em! Vợ, tất cả đều cho em!” Anh hôn cô, lửa nóng công thành vùi lấp.

Bên trong phòng một mảnh cảnh xuân kiều diễm, tiếng vang mập mờ, hơi thở mê loạn, vợ chồng tiểu biệt thăng được tân hôn!

Tất cả tranh chấp đều ở trong tình yêu kịch liệt hài hòa hóa thành hư vô, bọn họ dính sát vào nhau, hòa làm một thể, không còn chút hiềm khích nào.

Cuộc sống từ từ đi vào quỹ đạo, mỗi ngày bận rộn mà phong phú.

Trong lúc đó, nhiều lần quân đội phát lệnh tới, muốn Lâm Tuyết trở về quân đội, nhưng đều bị cô từ chối.

Báo cáo giải ngũ đánh nộp lên, vẫn không được phê, cô ngược lại không gấp, nhờ vào lần này là cô quyết tâm muốn rời khỏi quân đội.

Lương Tuấn Đào hỏi cô: "Ở bộ đội có gì không tốt?"

"Không có không tốt, chỉ có điều chán ghét!" Cô nhàn nhạt nói.

Người nào đó thăm kinh hãi, hồi lâu, cẩn thận mà thăm dò hỏi, "Nếu như một ngày kia, em chán ghét anh giống vậy thì làm như thế nào?"

Lâm Tuyết không nhận được dấu môi, người đàn ông này... Trong đầu chứa những thứ gì đâu. Nhìn dáng vẻ khấn trương của anh, cô không nhận được trêu chọc anh: "Chuyện này còn không đơn giản, ly hôn với anh thôi!"

Nào biết, lời này tương đương với chọc vào tổ ong vò vẽ, thủ trưởng Lương lập tức nổi trận lôi đình: "Em dám ly hôn! Anh nói này Lâm Tuyết, em dám can đảm có mới nói cũ vứt bỏ anh, anh sẽ để cho em hối hận đến xanh ruột! Thế giới tuy lớn, nhưng anh bảo đảm em không có một mảnh đất cắm dùi, còn nữa, em bỏ được Mặc Mặc? Nếu thật sự ly hôn, anh không để cho em mang Mặc Mặc đi!"

Lại nữa! Chỉ đùa một chút với anh mà thôi, mỗi lần đều nói mấy lời nói khiến cô đau lòng, Lâm Tuyết thu lại nụ cười, mắt trong veo lạnh lùng, nói: "Bỏ được! Nếu như ly hôn, Mặc Mặc để lại cho anh!"

Anh chàng Lương trợn tròn mắt sững sờ một lát, vội vàng nói rõ: "Anh nói quân hôn không thể ly hôn! Anh không đồng ý ly hôn, đời này em đừng mơ tưởng! Anh giữ em mười năm hai mươi năm, chờ em hoa tàn ít bướm, xem ai còn hiểm lạ em!"

Đấu võ mồm với người này chính là tự mình chuốc lấy cực khổ, Lâm Tuyết giận đến cực kỳ, liền tiến lên trước nhéo anh. Anh một thân bắp thịt khổ luyện, cứng rắn đến, cô nhéo đến tay đau.

Dù sao cũng không chiếm được tiện nghi, cô tức giận đến không để ý tới anh.

“Vợ, nhìn chồng em!” Người nào đó vỗ khuôn mặt tuần tú đến người thần đều cảm phần, rầm thúi tùm tùm nói khoác, “Khuôn mặt đẹp trai bao nhiêu, vóc người lại đẹp, đứng hàng quân chức thiếu tướng, ở trên giường lại làm cho em thoải mái, chồng như vậy em đốt đèn lồng cũng khó tìm, nếu bỏ lỡ đời này cũng không tìm được người thứ hai!”

"Quả thật rất khó tìm người thứ hai!" Lâm Tuyết nhìn anh chăm chăm, bổ sung, “Rất khó tìm được người thứ hai da mặt dày hơn anh!”

Tranh chấp như vậy gần như mỗi ngày đều có, cô muốn đánh nhau với anh, phải tức chết một trăm trở về!

Trừ việc đó ra, cuộc sống ngược lại rất là mỹ mãn, làm phụ nữ, cô thật sự không biết, còn có gì chưa đủ!

Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói với Lương Tuấn Đào cô rất cuộc quan tâm anh bao nhiêu! Ý niệm ly dị, cô chưa bao giờ nghĩ tới! Càng không dám tưởng tượng đến lúc thật sự có một ngày này, cô có thể có lòng tin để sống sót hay không.

Làm sao có thể ly hôn với anh đây? Làm sao có thể cam lòng rời khỏi anh đây? Đối với chia lìa, sợ hãi của cô không hề ít hơn anh!

Nhưng mà, cô sẽ không để cho anh biết được cô để tâm!

Người đàn ông này khó dây dưa đến cỡ nào, cô vô cùng rõ ràng, nếu để cho anh thăm dò được mạch máu của cô, đoán chừng đời này sẽ bị anh ăn đến sít sao!

Trên giường dưới giường, cãi vã hay động thủ, cô đều không phải là đối thủ của anh! Duy nhất, ở phương diện tình cảm, cô thủy chung giữ vững trạng thái rụt rè, mặc cho người đàn ông nhiệt tình vây lượn trái phải bên cô, vắt hết óc tính toán tâm tư của cô, cả ngày lo lắng cô có thể bị người đàn ông khác nạy đi hay không.

Đứa ngốc! Anh cho rằng đàn ông toàn thiên hạ đều giống như em, coi em là bảo bối sao?

Chờ anh xoay người rồi đi, Lâm Tuyết mới vênh mép, trong mắt trong veo tràn đầy ấm áp và ý cười.

Hạnh phúc của cô chỉ có tự mình biết! Vì sợ phần hạnh phúc này bị ông trời già ghen tỵ, cô cố gắng giữ vững khiêm tốn, vẫn khiêm tốn!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mấy ngày liên tiếp mưa dầm liên tục, hoàn toàn tưới tấp nóng ran giữa hè.

Lâm Tuyết chạy ô tô đi trung tâm thương mại mua đồ ăn, đồ chơi và sách trẻ sơ sinh cho Mặc Mặc. Những thứ đồ này đều do cô tự mình mua, cũng không muốn giao cho người giúp việc đi làm.

Không biết vì sao, khi cô mua đồ, cứ có cảm giác có một đôi mắt ở phía sau nhìn chăm chăm vào cô. Đợi cô xoay người, quan sát chung quanh, lại không phát hiện ra chỗ nào khả nghi.

Là thần kinh của cô quá nhạy cảm sao?

Mua được thật sự không ít đồ, chứa đầy một cốp sau. Cô đóng cốp sau, chuẩn bị lên xe.

Đúng lúc này, cảm giác dòm ngó lạnh lạnh đó lại một lần nữa đánh tới, thậm chí, cô nghe được sau lưng có tiếng bước chân đang đến gần.

Chợt quay đầu lại, thấy một bóng dáng yêu kiều mảnh khảnh quen thuộc đang chạy về phía cô, khuôn mặt nhỏ vui vẻ tràn đầy kích động vui sướng, vẫy tay nói với cô: “Lâm Tuyết!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 163: Muốn Trái Tim Của Em 1

Lâm Tuyết trợn lớn mắt trong veo, yên lặng nhìn khuôn mặt tươi cười của cô gái vui vẻ trước mắt, một hồi lâu, vui mừng kêu: “Vân Đóa!”

Không sai, cô gái vẫy tay chào hỏi cô chính là Vân Đóa đã lâu không gặp.

Cô gái này vẫn tinh khiết động lòng người như vậy, một đôi mắt sáng tinh khiết không nhiễm bụi trần. Người mặc áo đầm ren màu trắng tinh, đẹp giống như công chúa trong cổ tích.

“Lâm Tuyết!” Vân Đóa đã chạy tới, chìa tay kéo tay Lâm Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đến giống như nhiễm mây hồng, trông mắt đen như mực sáng lên, tràn đầy vui sướng, “Thật sự là em!”

Lâm Tuyết định thần, xác định cô gái ở trước mắt đang lôi kéo cô là Vân Đóa, không thể tin nổi hỏi, “Thời gian lâu như vậy, em rốt cuộc đã đi đâu?”

“Trong khoảng thời gian này em và anh trai ở nước Đức! Anh ấy nói đầu em lại có vấn đề, cần ở nước Đức tiếp nhận điều trị. Gần đây bác sỹ nói bệnh tình của em về căn bản đã khỏi hẳn, nên để cho em trở lại đi học!” Vân Đóa vốn thi đậu đại học, bởi vì tai nạn lần trước nửa đường nghỉ học. Bây giờ trở lại sân trường, cô vô cùng hưng phấn vui sướng, “Tiểu Tuyết, bây giờ em đi học đại học một lần nữa rồi!”

Trông mắt sáng ngời của cô gái không hề lo lắng chút nào, tinh khiết như nước. Hàng mi thon dài dầy hơi nhếch lên, khi chớp mắt, giống như hai cây quạt lông. Da thịt nhẵn nhụi như sứ, lộ ra sáng bóng chỉ thuộc về thanh xuân, cánh môi đỏ tươi như san hô, xinh đẹp khiến cho người ta không đành lòng khinh nhờn. die nda nle equ ydo nn

“Chúc mừng em!” Lâm Tuyết cảm thấy vui mừng thay Vân Đóa từ trong đáy lòng, gặp lại Vân Đóa một lần nữa sức sống bùng bùng, tính tích cực tràn đầy vui sướng. Giống như trong cuộc đời cô ấy chưa bao giờ tồn tại bóng ma và không vui, đây thật sự là cô bé lớn lên trong truyện cổ tích, “Bây giờ em học trường đại học nào? Vẫn là đại học T trước kia?”

“Ừ” Vân Đóa dùng tay nhỏ che mắt, khổ sở ha ha nói: “Chúng ta tìm chỗ tránh mưa nói chuyện đi!”

Mặc dù mưa không lớn, nhưng rất dày, đứng ở trong màn mưa một thời gian lâu, khó tránh khỏi bị ướt đầm.

Lâm Tuyết cười cười, mở cửa xe, để Vân Đóa lên xe.

“Wow, xe thật đẹp!” Vân Đóa ngồi vào xe, tò mò hỏi, “Là Lương nhị thiếu mua cho chị sao?”

Giật mình, Lâm Tuyết không lập tức lái xe, mà ngồi song song trong xe với Vân Đóa tiếp tục tán gẫu, “Em còn nhớ rõ Lương Tuấn Đào?”

“Dĩ nhiên, anh ấy là chồng của chị!” Vân Đóa hơi kỳ quái nhìn Lâm Tuyết, “Sao em lại có thể không nhớ anh ấy?”

“Ừm.” Lâm Tuyết hỏi dò: “Vậy em còn nhớ rõ... Anh cả của Lương Tuấn Đào Lương Thiên Dật không?”

Trong đầu Vân Đóa suy tư hồi lâu, lắc đầu một cái, nói: “Không có ấn tượng!”

"..." Không có ấn tượng? Trời ạ, chẳng lẽ cô ấy hoàn toàn quên Lương Thiên Dật rồi sao?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Về đến nhà, Lâm Tuyết nói chuyện trên đường gặp được Vân Đóa cho Lương Thiên Dật.

"Thật sự là Vân Đóa? Em không nhìn lầm? Gặp được cô ấy ở đâu? Bây giờ cô ấy ở đâu?" Lương Thiên Dật kích động đến mất khống chế, hai tay anh nắm chặt bả vai Lâm Tuyết, luôn miệng hỏi.

Vấn đề của anh quá nhiều, Lâm Tuyết nhất thời không trả lời được. Chỉ có điều cô hiểu được tâm tình nóng nảy gấp gáp của anh, dù sao thời gian một năm này, anh dùng hết toàn bộ lực lượng tìm kiếm Vân Đóa, cũng không có tung tích. Đột nhiên nghe được tin tức của Vân Đóa, đương nhiên có thể kích động.

"Anh đừng gấp gáp, từ từ em nói cho anh." Ngồi xuống bên cạnh, Lâm Tuyết nói cặn kẽ đầu đuôi gốc ngọn tình huống của Vân Đóa mà mình biết được cho Lương Thiên Dật, "Cô ấy ở nước Đức trải qua một thời gian điều trị, trạng thái tinh thần rất tốt. Bây giờ trở về nước tới đại học T học, tuy nhiên..."

"Tuy nhiên làm sao?" Lương Thiên Dật không yên lòng hỏi, anh chỉ nghe được Vân Đóa học ở đại học T, liền không kịp chờ đợi muốn đến trường học tìm cô rồi. d1en d4nl 3q21y d0n

"Tuy nhiên dường như cô ấy không nhớ ra anh!" Lâm Tuyết đồng tình nhìn Lương Thiên Dật, nhắc nhở anh, "Đầu Vân Đóa có vấn đề, cô ấy không nhớ ra anh!"

"..." Đây là tình huống gì? Lương Thiên Dật đột nhiên nhớ tới một lần cuối cùng nhìn thấy Vân Đóa, vẻ mặt mờ mịt của cô không giống như làm

bộ. Khi nhìn thấy anh, cặp mắt sáng trong trẻo kia không có kích động không có cảm phần chỉ có khó hiểu mê man, giống như anh là người xa lạ đây đưa cô không ngớt.

Lúc đó anh chỉ lo phần nộ, bây giờ nghĩ lại, sự tình thật sự có kỳ quái. Vân Đóa là một cô gái có suy nghĩ đơn giản, cô ấy không am hiểu tâm cơ, dĩ nhiên cũng không phải vụng về. Có lẽ từ đó trở đi cô đã không nhớ ra anh!

“Anh phải từ từ đi, không thể gấp gáp! Hôm nay em cũng mới vừa nhìn thấy cô ấy, tình huống cụ thể thế nào còn phải tìm hiểu thêm một bậc!” Khi Lâm Tuyết và Vân Đóa buôn chuyện có nói bóng nói gió dò không ít tin tức, trừ chuyện Vân Đóa đi học, còn biết được Vân Thư Hoa không trở về cùng Vân Đóa, có lẽ vì tránh né Lý Văn San đây đưa.

“Anh biết rồi!” Mặc dù nói như vậy, nhưng Lương Thiên Dật ngay cả một khắc cũng không đợi được nữa, anh phải đi gặp Vân Đóa, nếu không nằm ngồi khó yên.

Nhìn Lương Thiên Dật vội vã ra cửa, Lâm Tuyết sợ anh làm ra chuyện gì cực đoan, không yên tâm theo sau dặn dò: “Anh cả, anh nhớ đầu óc Vân Đóa bị bệnh, nếu cô ấy không nhớ rõ anh, anh ngàn vạn lần đừng tức giận, lại càng không được phát giận với cô ấy!”

“Anh biết rồi!” Nói xong câu, Lương Thiên Dật đã bước đi không thấy hình bóng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Yangon là nguyên thủ đô của Myanmar *, trong tiếng Myanmar có ý tứ dẹp loạn chiến tranh

(*) Từ 2006, thủ đô của Myanmar được chuyển từ Yangon về Naypyidaw. Tuy nhiên cho đến nay khi nhắc đến Myanmar, mọi người vẫn

thường chỉ nhắc đến Yangon, cố đô nằm ở ngã ba sông Yangon và Bago.

Giữa trời chiều Yangon thật sự đẹp tới nỗi rung động lòng người, rong chơi nơi tòa thành Phật tháp này, có ảo giác đi vào thế kỷ cổ đại.

Đỗ Hâm Lô bước chậm thành tháp, nơi này đẹp đến mức gần như khiến cô quên mất tất cả lo lắng và buồn bực, thoáng xa xa truyền đến tiếng tụng kinh tiếng Phạn, tràn đầy ý cảnh cổ kính.

Chưa bao giờ biết rằng trên thế giới còn có một thành phố như vậy, tràn đầy sắc thái dân tộc phương Đông nồng đậm. Đường phố rất hẹp, kiến trúc hiện đại hóa và tháp chuông truyền thống màu trắng, nhà gỗ nước sơn nhựa đường đen giao thoa sắp hàng; tháp Phật, chùa miếu trải rộng; khắp nơi là hoa tươi và cây xanh quanh năm.

Nơi này ít có ồn ào náo động nhộn nhịp của thành phố lớn, hộp đêm, sòng bạc, đua ngựa càn vào hàng ngũ cấm chỉ, làm người ta giống như tiến vào một thế ngoại đào nguyên yên tĩnh. dinendian.lợqid]on

Có lẽ, Myanmar quyết định dời đô, cũng vì bảo vệ thời thờ Phật đặc biệt và sắc thái dân tộc của Yangon, không muốn ồn ào náo động của thành phố hiện đại ô nhiễm tinh khiết của nó.

Chim thần quạ đen ngẩng đầu sải bước trên đường, có ăn không hết thức ăn, chiếc xe cũng phải nhường đường. Vô số Phật tháp mạ vàng hoặc đá trắng, dưới trời chiều tràn ra màu sắc vàng, rạng rỡ phát sáng.

“Nơi này như thế nào? Tôi nói rồi em nhất định sẽ thích!” Hoắc Vân Phi nhìn khuôn mặt xinh đẹp thán phục của Đỗ Hâm Lô, đôi mắt tối đen mơ hồ mỉm cười của anh bị ánh nắng chiều đầy trời nhuộm lên một chút sáng ngời hoa mỹ.

Đỗ Hâm Lô không khỏi nhúu đôi mày thanh tú, cảnh trí đẹp như vậy, đáng tiếc người đàn ông theo sát người phá hư phong cảnh.

“Nói chuyện, có thích không?” Cố tình Hoắc Vân Phi là một người khó dây dưa, không chiếm được đáp án anh muốn, liền quẩn lấy cô nhất quyết không tha.

Từ lần đó bị anh chơi đùa còn dư nửa cái mạng, Đỗ Hâm Lô sinh ra e ngại theo bản năng với anh, cũng không dám dễ dàng trêu chọc, lựa chọn thái độ khiêm nhường im hơi lặng tiếng, “Thích.”

Tiểu chữ như vàng, trên mặt xinh đẹp có không tình nguyện. Thật sự không muốn nói nhiều với anh một chữ, nhưng lại không thể không nói.

“A, tôi đoán em nhất định thích!” Hoắc Vân Phi rất vui vẻ với câu trả lời của cô, bàn tay theo thói quen dán lên vòng eo mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trời ạ, đây đang trên đường cái! Đỗ Hâm Lô vội vàng đẩy bàn tay to của anh ra, cảnh cáo nói: “Nơi công chúng Hoắc tam thiếu chú ý hình tượng!”

Hoắc lão tam ngược lại không ngại vấn đề hình tượng, dù thế nào đi nữa anh phóng đảng đã thành quen, không có thói quen giả bộ Liễu Hạ Huệ! “Không có việc gì, hình tượng của bốn thiếu gia trước sau như một như thế!”

“...”Đỗ Hâm Lô liên tiếp hít sâu, nhắc nhở mình cố hết sức coi thường người này, tập trung thưởng thức cảnh trí Phật pháp tươi đẹp là được rồi.

Nhưng Hoắc lão tam đâu phải người dễ dàng bị người xem nhẹ? Thời thời khắc khắc anh đều hy vọng chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của Đỗ Hâm Lô, có lẽ đây là phương thức tìm vui trong ngắn hạn của anh.

“Cảnh đẹp cộng thêm mỹ nam bổ sung cho nhau càng tăng thêm sức mạnh, nhìn tôi đây, có phải ở dưới cảnh này càng thêm đẹp trai hơn

không!” Hoắc Vân Phi đứng trước mặt Đỗ Hâm Lôi, bày một tư thế poss
đẹp trai, ngăn cản tầm mắt thường thức cảnh đẹp của cô.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 164: Muốn Trái Tim Của Em 2

Đỗ Hâm Lôì định nhắm đầu vung mạnh cho anh một cái tát, đá thứ đồ bỏ đi làm ô nhiễm cảnh đẹp sang bên cạnh, nhưng cô biết làm như vậy hậu quả nghiêm trọng đến cỡ nào. Dứt khoát ngồi xuống mép đá trơn nhẵn sạch sẽ dọc theo bồn hoa, nhắm mắt dưỡng thần.

Không thể trêu vào, mình trốn tránh đi!

Thấy cô nhắm mắt lại, anh không nhìn thấy cặp mắt sáng kia, hơi thất vọng. Anh ngồi ở bên cạnh cô, khóe miệng chứa nụ cười xấu xa, cúi đầu hôn vành tai cô.

“Chúng ta trở về đi thôi!” Nếu nhất định chạy không thoát khỏi rác độc hại này, cô tình nguyện chọn chỗ ít người, không muốn người đi đường nhìn thấy dáng vẻ bị lãng nhục của cô.

Hoắc Vân Phi thấy cô cuối cùng mở mắt, dễ chịu mà cười cười, nói: “Không vội, mặt trời còn chưa hạ, tôi dẫn em đi xem chùa vàng lớn! Tối Yangon không nhìn nó, tương đương với đi một chuyến uống công!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Không lái xe, Hoắc Vân Phi và Đỗ Hâm Lôì tay nắm tay, vừa thưởng thức cảnh đẹp bên đường, vừa đi tới chùa vàng lớn.

Chùa vàng lớn là một trong những chùa lừng danh thế giới, nó nằm ở phía bắc thành phố, là điểm cao nhất toàn thành. Dưới trời chiều, toàn thân

nó ánh vàng chói lọi nhanh chóng, bởi vì bên ngoài dát đầy lá vàng. Trên nóc hiện lên dạng xòe ô, đỉnh tháp đâm thẳng lên mây xanh.

Nghe nói lúc chế tạo tòa tháp chùa vàng lớn này đã dùng bảy mươi tấn vàng, đỉnh tháp có hơn bảy ngàn viên đá quý và một viên kim cương lớn nhất thế giới, quanh tháp treo đầy chuông bạc và chuông vàng, gió nhẹ thổi qua, tiếng chuông thanh thúy.

Đỗ Hâm Lôi bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc, ngược cổ lên yên lặng nhìn tòa tháp vàng vĩ đại, một hồi lâu ngơ ngác hỏi: “Tòa tháp này lấy nhiều vàng bạc châu báu khảm lên như vậy, buổi tối không sợ sẽ gặp trộm sao?”

“A.” Hoắc Vân Phi bật cười, nụ cười của anh gần như làm mây chiều đầy trời cũng ảm đạm phai mờ. Đây thật sự là một mỹ nam đẹp mắt, đáng tiếc bạn gái bên cạnh anh rất ít khi đưa mắt lên trên người trên mặt anh, rất nhiều khi, cô tình nguyện nhìn chằm chằm thùng rác ven đường cũng không muốn nhìn lâu anh một cái, “Trên đời này không có trộm dám đánh chủ ý lên tòa tháp này, từ khi tháp vàng dựng lên, chưa từng bị trộm.”

Phật tháp tượng trưng cho thần thánh, người người tôn kính như thần. Nghe nói tín đồ Phật giáo cả đời tín niệm chính là tự mình đi tới Phật tháp này hành hương, trong không khí hoàn cảnh này, không dám sinh ra tham niệm xấu xa với kiến trúc thần thánh như thế, sợ gặp phải trừng phạt của thần linh. diee ndda fnleeq uysd doon

A, hoá ra là như vậy!

Đi vào trong chùa vàng, bên trong to lớn hùng vĩ. Toàn bộ tượng Phật cao lớn đều mạ vàng, xem ra huy hoàng lại cao quý, khiến người ta cảm thấy kính nể.

Nụ cười của Phật không trộn lẫn một tia tạp chất, từ bi, yên tĩnh, đơn giản, giống như đang thương xót khắp chúng sinh.

Đỗ Hâm Lôi quỳ xuống trước một bồ đoàn, ở trong lòng thành kính cầu nguyện: Phật à, giải cứu con thoát khỏi ma chướng đi! Con ghi khắc ân đức của Phật cả đời, a di đà Phật!

Cô xá ba lạy, ngồi thẳng lên, phát hiện Hoắc Vân Phi quỳ gối trên một bồ đoàn bên cạnh cô, chấp tay trước ngực, lúc này tròng mắt đen tràn đầy nụ cười cổ quái, ý vị sâu xa nheo mắt nhìn cô.

Trong lòng hồi hộp giật mình, mỗi lần cô bị anh ta nhìn chăm chú như vậy đều có cảm giác con mồi bị con thú hoang để ắt tới, giống như khi anh ta đang cân nhắc ăn luôn cô nên hạ miệng từ đâu thì tương đối thích hợp!

“Mới vừa rồi có phải van xin Phật tổ sớm ngày thoát khỏi nắm trong tay của tôi không?” Động tác nhướn mày lên của Hoắc Vân Phi hơi mang theo vẻ tàn bạo, khóe miệng cong lên, tròng mắt đen như hắc diệu thạch * không hề có vết cười.

(*) Hắc diệu thạch: Obsidian còn gọi là đá vỏ chai, hắc diện thạch là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào. Nó được tạo ra khi dung nham felsic phun trào ra từ núi lửa và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có các tinh thể rất nhỏ. (Wikipedia)

“...” Anh ta lại không có việc gì để làm, cả ngày nhìn chăm chăm từng cử động của cô sao? Cho dù nội dung cô cầu khẩn Phật tổ cũng có thể đoán đúng tám chín phần mười, thật sự không nói được gì.

“Ha.” Hình như Hoắc Vân Phi vui mừng, “Thật trùng hợp, mới vừa rồi tôi cũng cầu khẩn với Phật tổ, kêu Phật tổ phù hộ tôi có thể vĩnh viễn nhất em ở bên cạnh tôi! Em nói, Phật tổ sẽ giúp ai?”

“...” Đương nhiên giúp cô rồi! Phật tổ thương xót con người, phổ độ chúng sinh, đương nhiên giúp đỡ người yếu đả kích khổ nạn

“Sai!” Hoắc Vân Phi giống như biết thuật đọc tâm, trong lòng cô nghĩ cái gì cũng không lừa gạt được ánh mắt của anh, “Phật giống như người, bắt nạt kẻ yếu, em đừng tưởng tượng Phật quá vĩ đại!”

“...” Cái quái gì! Dám can đảm nói ầu nói tả ở trước điện Phật, ông trời có mắt sao không nhanh chóng hiển lộ thần uy, khiến thiên lôi trực tiếp bổ anh ta vì dân trừ hại! di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Đáng tiếc, ông trời không có mắt, bên ngoài trời vẫn hào quang đầy trời như trước, nào có một chút dấu hiệu âm trầm?

Xem ra đánh giá của Phật tổ đại nhân và người này cũng rất phù hợp, đối với kẻ ác, từ trước đến giờ nhắm một con mắt mở một con mắt.

Khi Hoắc Vân Phi đứng lên, cũng thuận tiện kéo cô đứng lên. Lúc này, có một vị cao tăng đặc đạo râu tóc bạc trắng nhẹ nhàng như tiên thông thả bước lại, khom lưng thi lễ với bọn họ: “Tam thiếu đã lâu không gặp!”

“Tìm cho tôi một phòng yên tĩnh, tôi giảng giải thiên cơ cho cô ấy!” Hoắc Vân Phi chỉ chỉ Đỗ Hâm Lôi bên cạnh, nhàn nhạt ra lệnh với vị cao tăng kia.

“Được, tam thiếu mời theo lão nạp!” Ánh mắt cao tăng cũng không nhìn lâu Đỗ Hâm Lôi, giống như cô chỉ là một bài biện bên cạnh Hoắc Vân Phi, có thể thấy được tần số thay đổi bạn gái của Hoắc Vân Phi thật nhanh.

Từ cửa hông chuyển tới hậu đường Phật điện, cao tăng dẫn bọn họ vào một gian thiện phòng, bên trong bài trí lịch sự tao nhã, những thứ đồ gia cụ kia, trà cụ cùng với tất cả đồ vật bài trí bên trong đều hết sức tinh xảo, vừa nhìn đã không phải vật phàm.

Trên giường thấp bày kháng trác * lim khắc hoa, trên giường phủ nệm trắng như tuyết, xem ra vô cùng sạch sẽ. Trong không khí tràn ngập mùi

đàn hương dễ ngủ, loáng thoáng trong điện phía trước truyền đến tiếng tụng kinh, càng lộ vẻ yên tĩnh thanh u.

(*) kháng trác: một loại gia cụ ở Bắc Trung Quốc, Nhật Bản, Triều Tiên đều có sử dụng gia cụ, cùng phổ thông bàn hình dạng giống nhau, 4 chân, cao khoảng 20-40 cm, dùng cho mọi người ở trên giường ăn cơm, viết chữ sử dụng rất tiện lợi.

"Tam thiếu xin cứ tự nhiên, lão nạp không quấy rầy!" Cao tăng mắt nhìn thẳng, xoay người rời đi khi rời phòng còn thuận tiện đóng kỹ cửa phòng.

Đỗ Hâm Lôi không nhịn được mĩa mai đùa cợt nói: "Thì ra bề ngoài Phật đường có ánh sáng tươi mới, trên thực tế đúng là nơi chứa đồ bẩn thỉu! Để cho người như anh vào thiện phòng tham thiền cơ, thật sự tức cười!"

Hoắc Vân Phi nhếch môi cười, nhắc nhở: "Thiện phòng này là sương phòng chuyên dụng của tôi, lần trước khi tới đây tôi còn cất sợi dây thừng, chuyên dùng để đối phó với món đồ chơi cứng đầu cứng cổ!"

Vừa nghe có dây thừng, cô gái nào đó lập tức cảm như hén. Nhớ tới kinh nghiệm thâm trầm lần trước, chân tay cô như nhũn ra. Khuất nhục và khổ sở đó khiến cho cô muốn chết không được, còn không bằng róc xương lóc thịt cô thì tốt hơn. di1enda4nle3qu21ydo0n

Thấy Đỗ Hâm Lôi ghen hòng, anh hả hê nhếch môi, kéo tay thon của cô, hòa hoãn giọng điệu, nói: "Nào, chúng ta tham thiền!"

Hương trà lượn lờ, tiếng chiêng tao nhã, không ngờ trong gian phòng thiền này còn có bối cảnh âm nhạc. Đỗ Hâm Lôi thưởng thức trà thơ, lắng nghe ý nhạc cao sơn lưu thủy *, nếu không có Hoắc Vân Phi ăn nói lung tung huyên náo, cô sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

(*) Cao sơn lưu thủy: dùng để chỉ tiếng nhạc hay tuyệt diệu hoặc dùng để ví về tri âm khó tìm.

“... Quan Thế Âm hai lần hóa thành mỹ nữ, lấy sắc độ người! Lần đầu tiên, vì chuẩn bị tiền sửa cầu, bà nói ai có thể dùng tiền bạc đánh tới bà sẽ gả cho người đó làm vợ! Lã Động Tân sinh lòng trêu tức, giúp một người đốn củi dùng tiền đánh trúng bà...”

“Quan Thế Âm là thần tiên muôn người kính ngưỡng, sao có thể cùng giường ngủ chung với một người đốn củi nghèo, nhưng bà đã nói lại không thể đổi ý, nên làm vợ chồng đối mặt với người đốn củi đó, cùng được cung phụng trong miếu thờ hưởng thụ hương khói, người đốn củi kia ngay cả ngón tay của Quan Thế Âm cũng chưa từng chạm tới, chính là cùng bà làm vợ chồng đối mặt đến cảm động vô cùng...”

Đỗ Hâm Lôi thường thức trà, thỉnh thoảng ngâm trợn trắng. Chuyện thần thoại thối nát tục tũn như vậy mà anh cũng không biết xấu hổ lấy ra để nói. Tham thiền cái gì, đặc chí!

“Minh Vương giết hại Phật đồ bốn phía, Phật tổ siêu độ mấy lần không có kết quả, cuối cùng vẫn phái Quan Thế Âm thi triển mỹ nhân kế làm gì cũng thuận lợi của bà. Lần này Quan Thế Âm vẫn hóa thân thành mỹ nữ, dẫn dụ Minh Vương giao hợp với bà...”

Bất tri bất giác ngược mắt, đại khái không ngờ còn có chuyện cười như vậy. Là thật hay do đồ rác rưởi này bịa ra? Dù thế nào đi nữa trong đầu óc xấu xa của anh ta cũng sẽ không có thứ đồ tốt đẹp gì.

“Minh Vương say mê sắc đẹp của Quan Thế Âm, rốt cuộc ở trong hương dụ dàng giải trừ sát niệm, lấy được siêu độ. Phật viết: Bỏ đao xuống, lập tức thành Phật!” Khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Vân Phi hiện lên vẻ phấn khởi, trong tròng mắt đen như mực lóe lên tia sáng kỳ dị, như ráng mây sáng xán lạn bên ngoài, “Người đốn củi một lòng hướng thiện, Minh

Vương giết người như ngóe, cuối cùng có thể được một thân dung nhan mỹ nhân cũng là Minh Vương! Đây nói rõ Phật tổ cũng nịnh nọt, bắt nạt kẻ yếu!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75.3

Đỗ Hâm Lô bị lời lẽ sai trái của người này xoay vòng đến hơi choáng váng, nghe hình như cũng có chút đạo lý!

Tham thiền xong rồi, nước trà cũng uống đủ, hai người rời khỏi thiền phòng. Hoắc Vân Phi mang cô tới trắc điện, nơi này thờ phụng Hoan Hỉ Phật.

Hoan Hỉ Phật là hai tượng Phật một nam một nữ mặt đối mặt ôm nhau ngồi xếp bằng ở chung một chỗ, tư thế này khiến Đỗ Hâm Lô đã hiểu sự đời không nhận được phát huy tưởng tượng trên tình yêu nam nữ.

Không thể trách cô tư tưởng xấu xa, mà là Hoắc cầm thú chỉ thích dùng tư thái ôm nhau đối diện này hoan ái với cô, anh nói thích nhìn vẻ mặt bị anh chinh phục của cô!

“Hoan Hỉ Phật này chính là Quan Thế Âm và Minh Vương hóa thân!” Hoắc Vân Phi xác nhận suy đoán của cô, “Minh Vương tóng dục vô độ, bởi vì mê luyện thân thể Quan Thế Âm cũng quy y! Giả sử tu luyện thành Phật, vẫn không chịu buông bà ấy ra!”

Đỗ Hâm Lô khép hờ mắt, kinh ngạc một lần nữa quan sát pho tượng Phật này, thật đúng là có chuyện như vậy! Không nhìn ra được Hoắc Vân Phi còn rất có nghiên cứu Phật học.

Một tia sắc thái cuối cùng của trời tây, hoàn toàn biến thành mờ mịt một mảnh, hoàng hôn dần đậm. Có mùi thơm của thức ăn bay ra, nghe tiếng tụng kinh vang dội hơn, là các tăng lữ dùng cơm chay đang hát.

Nghe Hoắc cầm thú tham thiền một hồi lâu, Đỗ Hâm Lô cũng chịu dẫn dắt, nói cho anh ta nghe giải thích của mình: “Một tối, có một con mỹ nhân ngư ngồi trên tảng đá ngẫm tắm trăng sáng. Mọi người nhìn thấy đều khen dáng vẻ của cô ấy, có một con mèo chảy nước miêng về phía đuôi cá béo khỏe của cô ấy. Nó nghĩ, đuôi con cá kia nhất định ăn rất ngon!”

Nói xong, dưới ánh nhìn soi mói khó hiểu của Hoắc Vân Phi, cô buông tay ra, bất đắc dĩ thở dài nói: “Anh xem, đây chính là chênh lệch thị giác giữa người và súc sinh!”

Sững sờ một lát, Hoắc Vân Phi mới tỉnh ngộ ra đây là đang chửi xiên chửi xỏ anh! Cười ha hả, anh cũng không xấu hổ, ngược lại kéo cô vào trong ngực, “Mỹ nhân ngư, em nói tôi tương đối cảm thấy hứng thú với bộ phận nào của em!”

Đỗ Hâm Lô hừ lạnh một tiếng, không trả lời. Cái này còn cần hỏi sao? Hoắc cầm thú cảm thấy hứng thú với thân thể của cô!

“Sai!” Hoắc Vân Phi chìa bàn tay khớp xương rõ ràng ra, đặt lên ngực của cô. Lần đầu tiên không khinh nhờn cô, mà dùng giọng nói khó có được nghiêm túc nói cho cô biết, “Tôi cảm thấy hứng thú nhất là nơi này của em, đưa đồ vật bên trong cho tôi!”

Chỗ anh đề xuống là ngực của cô, nơi đó có một trái tim đang đập nhịp nhàng, chính là vật anh cần tìm!

Đỗ Hâm Lô vội vàng đẩy anh ra, điên cuồng kêu lên: “Anh đồ cận bã này! Muốn tim của tôi còn không phải dễ dàng sao? Anh trực tiếp cầm dao khoét ra ngoài là được rồi!”

Anh ta lại mơ ước trái tim cô, quá buồn cười! Tên cầm thú này quả thật có ý nghĩ kỳ lạ! Cô tình nguyện xuống mười tám tầng địa ngục cũng không để cho anh ta lấy được trái tim cô, đời này anh đừng mơ tưởng!

Mắt ưng đen nhánh nguy hiểm nheo lại, bên trong từ từ nổi lên điên cuồng, khuôn mặt tuần tú lạnh như băng, tỏa ra ý lạnh tê người, sát khí ác liệt đó khiến cho người ta nhượng bộ lui binh.

Đỗ Hâm Lôi căm hận nhìn anh chăm chăm, tròn mắt sáng ngời tràn đầy oán giận. Cô cứ bị con cầm thú này chiếm đoạt như vậy, mỗi ngày bị anh hành hạ. Chờ mãi mới đến lúc anh phát lòng từ bi mang cô tới Myanmar hóng mát giải sầu một chút, lại không có ý tốt.

Anh cho rằng theo cô đi dạo, tham thiền tán dóc một phen, cô sẽ ngu đến giao tim mình ra? Người đàn ông này đầu óc có bệnh? Hay anh cho rằng đầu óc cô có bệnh?

“Ha.” Hoắc Vân Phi cười quái gở, mắt ưng lạnh lùng không hề có ý cười, “Mỗi lần em đều không khiến cho tôi thất vọng, rất tốt!”

Cô không quan tâm lời này là khen hay chê, dù sao xưa nay cô đều không có hứng thú với thứ trong mồm anh phun ra.

Khi hai người giằng co, điện thoại của Hoắc Vân Phi chấn động. Anh lấy ra vừa nhìn số, khóe miệng cười lạnh sâu hơn, tiếp thông, ngay cả thăm hỏi cơ bản cũng bỏ qua, trực tiếp quát với bóng người hiện lên trên màn hình, “Lại thúc giục con thả người? Cha chính là cầm thú khác đi lấy lòng con gái bảo bối của cha đi! Món đồ chơi trong lòng con thích, ai cũng đừng mơ tưởng cướp đi khỏi tay con!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi kết hôn quá vội vàng, chỉ kịp chụp một tấm hình. Lương Tuấn Đào đã từng hứa hẹn, chờ sau khi cưới bổ sung hình cưới cho Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không coi ra gì, dù sao cô cũng không cảm thấy quá hứng thú với mấy thứ đồ lãng mạn này.

“Nhất định phải chụp bổ sung! Anh nói giữ lời!” Lương Tuấn Đào cố ý xin nghỉ một ngày, chỉ vì chụp hình cưới bổ sung với Lâm Tuyết, “Đã dự tính trước xong rồi, sáng sớm hôm nay chụp ngoại cảnh, buổi chiều chụp nội cảnh!” “Có cần thiết không?” Lâm Tuyết vẫn cảm thấy hơi thấp thỏm, đã kết hôn một năm, đứa bé cũng sinh rồi lại đi chụp thứ này có phải quá... Thẹn thùng không.

“Hết sức cần thiết!” Thái độ của Lương Tuấn Đào kiên quyết, nói, “Anh đã đồng ý với em!”

“Không sao, em không quá để ý!”

“Thôi đi, em dám nói không thèm để ý tới hình chụp đám cưới của chúng ta?” Thủ trưởng Lương phản nộ, giống như đang tức giận, thật ra thì anh cũng không phải rất để ý, vấn đề là, sợ vợ lưu lại tiếc nuối cả đời.

Nghe những nữ binh kia nói, ảnh cưới hết sức quan trọng đối với một người phụ nữ, nhất định phải chụp! Không chụp nói lên hôn nhân của phụ nữ có lỗ hổng, dựa vào Lương Tuấn Đào anh sao có thể để cho hôn nhân của anh và Lâm Tuyết lưu lại một nét bút hồng như thế?

“Được, được!” Lâm Tuyết cũng không cãi lại được anh, không thể làm gì khác hơn là phục tùng, “Nghe lời anh!”

Khi ăn điểm tâm không thấy Lương Thiên Dật, Lưu Mỹ Quân gọi lính cảnh vệ tới hỏi, mới biết tối hôm qua con trai một đêm không trở lại.

Đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra, Lương Thiên Dật cũng không thích lẩn lộn bên ngoài. Giả sử chấn thương lành, vẫn không có hăng hái với việc xã giao sống về đêm.

Con trai trừ khi hướng về vải vẽ tranh sơn dầu có tình cảm mãnh liệt, những thời gian khác đều lười biếng, vẻ mặt rất lạnh lùng.

“Xảy ra chuyện gì? Nó rốt cuộc đã đi đâu?” Lưu Mỹ Quân tức giận hỏi.

Không ai có thể đáp lại được, bởi vì Lương Thiên Dật không mang điện thoại di động theo người, có lẽ anh quanh năm ở trong nhà, không cần mang!

Chỉ có đáy lòng Lâm Tuyết lộ bộ phận giật mình một cái, dưới tình hình này không tiện giấu giếm, liền nói ra chuyện mình biết: “Ngày hôm qua... Con nói với anh cả, Vân Đóa trở lại!”

“Hả?” Lưu Mỹ Quân cả kinh, sau đó càng tức giận hơn. Chỉ vào Lâm Tuyết khiển trách, “Mẹ đoán chính là con gây họa! Thời gian này khó khăn lắm nó mới yên ổn, con ở trước mặt nó nói Vân Đóa cái gì!”

Lương Trọng Toàn cau mày nghĩ ngợi nói: “Có phải đi tìm Vân Đóa rồi không!”

Sau khi Lý Ngạn Thành xuất ngũ liền rời đi, Lý Văn San cũng không biết đi đâu, cho nên Vân Đóa không thể nào trở lại nhà họ Lý. Lưu Mỹ Quân lo lắng hỏi Lâm Tuyết: “Con nói mau, bây giờ Vân Đóa ở đâu?”

“Cô ấy ở đại học T học!” Chẳng lẽ ngày hôm qua Lương Thiên Dật kéo Vân Đóa từ trong trường học chạy sao? Tại sao đến giờ không thấy anh trở lại?

Lưu Mỹ Quân sai Lương Tuấn Đào: “Con nhanh đi đại học T một chuyến, tìm anh cả con trở về!”

Lương Tuấn Đào bĩu môi, nói: "Hôm nay con xin nghỉ đi chụp hình cưới với Lâm Tuyết!”

“Đều đã kết hôn hơn một năm, còn chụp ảnh cưới cái gì? Cho dù muốn chụp, có thể đợi mấy ngày nữa! Anh cả con mất tích, còn có tâm tình chụp hình! Nhanh đi tìm nó, không tìm được nó, con cũng đừng trở lại!” Lưu Mỹ Quân nhướn mày, lạnh giọng khiển trách con trai.

Lâm Tuyết cũng khuyên nhủ theo: “Nghe lời mẹ nói đi, em và anh trước tìm anh cả trở về! Ảnh cưới chụp trễ mấy ngày cũng có thể.”

Cho dù Lưu Mỹ Quân không phản đối, cô cũng sẽ không thể không quản không hỏi chuyện Lương Thiên Dật. Dù sao anh cả chưa bao giờ đi qua đêm không về, dưới tình huống như thế, sao cô có thể có tâm tình chụp hình cưới gì đó với Lương Tuấn Đào.

Một bữa ăn sáng ăn vô vị tẻ nhạt, để đưa xuống, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đang chuẩn bị đứng dậy đi đại học T, lại thấy một nhân viên cảnh vệ đi nhanh tới báo cáo: “Đại thiếu gia đã trở lại!”

Lương Thiên Dật đi vào phòng khách, giống như không biết người một nhà đang lo lắng vì anh mất tích, ngay cả mắt cũng không nhìn bọn họ, trực tiếp đi về phía cầu thang, vẻ mặt hình như hơi mệt mỏi.

“Đứng lại!” Lưu Mỹ Quân gọi con trai lại, tiến lên hỏi, “Ngày hôm qua con đi đâu vậy? Sao cả đêm không trở lại?”

Dừng bước, Lương Thiên Dật quay đầu, lạnh nhạt nhìn người một nhà, dưới ánh nhìn soi mói muôn màu muôn vẻ, thản nhiên đáp lại: “Con đi hẹn hò!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 166: Anh Vợ Cậu 1

Không ngờ Lương Thiên Dật trả lời thật thản nhiên, anh nói tối hôm qua đã đi hẹn hò!

Trực tiếp như thế, trong lúc nhất thời người cả nhà ngược lại không có tiếng vang.

Hồi lâu, Lưu Mỹ Quân hòa hoãn giọng điệu, hỏi: “Với Vân Đóa sao?”

"Vâng!" Lương Thiên Dật thản nhiên thừa nhận, trên gương mặt tuần tú cũng không hề có chút ngượng ngùng nào.

Lương Trọng Toàn đi tới, vẻ mặt ôn hòa nói với con trai: “Theo đuổi con gái người ta là chuyện tốt! Mọi người đều ủng hộ, chỉ có điều buổi tối không trở lại tối thiểu gọi điện thoại cho nhà, tránh cho mọi người lo lắng.”

“Được, lần sau con sẽ nhớ!” Nói xong những lời này, Lương Thiên Dật liền xoay người cũng không quay đầu lại đi lên lầu.

Mọi người nhìn trộm mặt nhau, cảm giác vẻ mặt Lương Thiên Dật có gì không đúng, về phần lạ ở chỗ nào, lại nói không ra được.

“Không sao! Con theo Lâm Tuyết đi chụp hình cưới!” Lương Tuấn Đào ôm eo nhỏ nhắn của Lâm Tuyết, cười một tiếng sáng khoái, “Vợ, chúng ta đi thôi!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Quay, dùng sức quay! Chính là hiệu quả này, tiếp tục, đừng có ngừng!”

Nhiếp ảnh gia không ngại phiền toái tiếp tục chỉnh động tác của cô dâu chú rể, cho dù là sai lầm rất nhỏ, đều phải chụp lại lần nữa, cố gắng đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Bên bờ hồ phong cảnh xinh đẹp, Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết đã quay vô số vòng dưới ánh mặt trời như lửa, mồ hôi đầm đìa. Vì duy trì lớp trang điểm, cần cày không ngừng vỗ nước đá lên mặt, trình độ khổ cực không thua gì huấn luyện trong quân đội.

Xoay chuyển choáng váng đầu óc, giày vò anh thì thôi đi, vấn đề là làm hại vợ yêu của anh chịu khổ theo, đây không thể nào nói nổi.

“Có nóng không? Có muốn nghỉ ngơi một chút uống chút nước đá không?” Lương Tuấn Đào ân cần hỏi người trong ngực.

Lâm Tuyết khẽ gật đầu một cái, nói: "Em không sao! Anh mệt không?"

"Không mệt!" Chính là nóng đến quá mức, bên dưới ánh mặt trời hung ác như vậy làm tư thế chụp ảnh hơn nữa còn phải ôm cô cày không ngừng quay, quả thật mồ hôi như mưa. die nda nle equ ydo nn

“Này!” Nhiếp ảnh gia mất hứng, phê bình, “Chú ý tập trung lực một chút, khi quay đừng nói! Chú ý giữ vững trạng thái!”

“Rốt cuộc phải quay tới khi nào?” Lương Tuấn Đào sắp không nhịn được.

Mẹ nó, ở trong quân đội anh là Vương, chỉ huy lính của anh xoay quanh. Ở đây địa vị nghịch chuyển, anh thành tượng gỗ mặc cho người định đoạt.

“Đương nhiên phải quay đến khi thích hợp nhất với màn ảnh mới thôi! Vị tiên sinh này, anh phải có kiên nhẫn, vì đạt được hiệu quả tốt nhất khi quay chụp, vì để cho vợ của anh hài lòng, khổ cực chút cũng đáng giá chứ sao!” Nhiếp ảnh gia miễn cưỡng nói.

Ừ, cũng có đạo lý! Nếu như không phải vì vợ yêu của anh, sao anh có thể mặc cho người còn chán hơn anh vung tay múa chân chứ.

“Được! Ngừng!” Nhiếp ảnh gia cuối cùng hài lòng, phất tay kêu ngừng

Thở ra một hơi thật dài, Lương Tuấn Đào vội vàng ôm Lâm Tuyết đi tới phía dưới cây dù tránh né ánh nắng mặt trời nóng rực. Cả buổi trưa, hai người bọn họ sắp biến thành vệt quay.

Mới vừa bùng một ly nước đá lên đưa đến khóe miệng, liền nghe người nhiếp ảnh gia kia âm hồn bất tán la ầm lên: "Không được! Lựa mỏng trên đầu cô dâu hơi lệch, phải chụp lần nữa!"

“Phụt!” Một ngụm nước đá phun ra, anh thiếu chút nữa nói tục.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lúc tan học, Vân Đóa ôm quyển sách cùng mấy người bạn học tốt đi ra khỏi cổng trường. Họ cười cười nói nói, vô cùng vui vẻ.

Một bạn học mắt tinh, ngẩng đầu nhìn thấy chiếc xe Mercedes - Benz màu đen dừng ở cổng còn có người đàn ông như ngọc thụ lâm phong đứng ở bên cửa xe.

"Vân Đóa, cậu xem, người đàn ông tối hôm qua lại đến nữa!"

“Wow, rất đẹp trai!”

“Ánh mắt của anh ấy thật mê người, đau thương như vậy!”

...

Theo tiếng thán phục y hết hoa si của các bạn học, Vân Đóa chần chừ ngẩng đầu lên, thấy được Lương Thiên Dật.

Trong đôi mắt sáng y hết nai con thoáng qua vẻ hồi hộp, cô theo bản năng lùi về phía sau một bước, định chạy trốn về.

“Này, Vân Đóa, cậu đi đâu vậy?”

“Tớ... Tớ có chút chuyện... Muốn trở về ký túc xá!” Ngày hôm qua từng gặp Lương Thiên Dật, nhưng không biết tại sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô có bản năng muốn thoát khỏi anh. d1en d4nl 3q21y d0n

Đó là một cảm giác tan nát cõi lòng muốn nứt, giống như người đàn ông trước mắt vốn không quen biết đã cho cô đau khổ khắc sâu nhất thế gian.

Tại sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy đây? Bọn họ rõ ràng mới biết nhau hôm qua, còn náo loạn một vụ ô long *.

(*) Ô long: chỉ sự hiểu lầm gây ra tổn thất không đáng có.

Ngày hôm qua, cô đang trong lớp học, hiệu trưởng đột nhiên hốt hốt hoảng hoảng đi vào phòng học, tự mình điểm danh gọi cô đi phòng hiệu trưởng.

Cô không biết xảy ra chuyện gì, ôm tâm tình thấp thỏm đi theo hiệu trưởng tới phòng hiệu trưởng.

Trên đường, cô thử hỏi dò hiệu trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hiệu trưởng xem ra còn khẩn trương hơn cô, lau mồ hôi hột trên trán kiểu “Địa Trung Hải”, trịnh trọng nói cho cô biết, “Lương đại thiếu tự mình tới trường học gọi đích danh em!”

Lương đại thiếu? Cô tìm tòi trong ký ức một phen, định dạng là anh cả của Lương Tuấn Đào. Người này vốn không quen biết cô, tìm cô có chuyện gì đây?

Lúc ấy, cô liền sợ hãi, dây dưa kỳ kèo không muốn đi.

Hiệu trưởng nóng nảy, nói nếu cô dám từ chối, sẽ khai trừ học bạ của cô.

Vì bảo vệ học bạ, cô nhắm mắt đi phòng hiệu trưởng gặp anh.

Sau khi hiệu trưởng đẩy cô tiến vào liền đóng cửa phòng lại, cô cùng Lương Thiên Dật ở chung một phòng, cảm giác càng khẩn trương.

Mới vừa gặp mặt, Lương Thiên Dật đã kích động đến nhào lên, ôm lấy cô thật chặt vào trong ngực, cuồng nhiệt kêu tên cô, thế mà lại bất chấp tất cả hôn cô.

Cô thật sự bị dọa sợ, liều mạng giãy giụa cũng không thể thoát khỏi người đàn ông điên cuồng đó, liền hét âm lên.

Lúc ấy cô giống như động kinh thét chói tai, cả người bởi vì kinh sợ mà co quắp, thế mà lại sùi bọt mép, rồi bất tỉnh.

Kết quả, Lương Thiên Dật không thể làm gì khác hơn là đưa cô vào bệnh viện gần đó.

Trải qua một phen kiểm tra, bác sỹ nói thân thể của cô không có gì đáng ngại, chỉ có điều bị giật mình quá độ tạo thành chức năng thần kinh rối loạn, nghỉ ngơi điều chỉnh một chút là được.

Tiêm thuốc an thần, cô tỉnh táo lại, thấy Lương Thiên Dật ngồi trước giường bệnh của cô lặng lẽ rơi lệ.

Anh cái gì cũng không nói với cô, thỉnh thoảng ngược mắt, sẽ dùng ánh mắt ưu thương đó nhìn cô, nhìn thấy mà lòng cô mềm mại, ê ẩm muốn khóc. dinendian.lơqid]on

Tối hôm qua ở bệnh viện quan sát cả đêm, anh vẫn ở bên cạnh cô, lại cẩn thận không tiếp tục đụng chạm vào thân thể cô. Bởi vì cô quá nhạy cảm, cho dù anh đến gần một chút, cô sẽ sợ đến gần như ngất đi.

Thử mấy lần, Lương Thiên Dật thấy cảm xúc của cô không ổn định, liền ngồi trên ghế sofa cách cô xa xa, lặng lẽ nhìn cô, cô mới dần dần bình tĩnh xuống.

Sau lần đó, cô từ từ đón nhận sự hiện hữu của anh, không hề xa cách anh nữa, sau đó cả đêm, anh cùng cô ở chung một phòng, cô đều ngủ rất yên ổn. Có lẽ trong tiềm thức, cô vẫn tương đối tín nhiệm anh.

Sáng sớm, hai người ăn chung bữa sáng, bác sỹ vội vàng tới kiểm tra cho cô, nói cô không có việc gì có thể xuất viện!

Tiến hành làm thủ tục xuất viện cho cô, anh nói muốn về nhà nói một tiếng với người trong nhà, đợi buổi trưa khi cô tan học lại tới trường học đón cô.

Không ngờ, anh thực sự đến rồi!

"Vân Đóa!" Lương Thiên Dật đuổi tới, chân của anh khởi rất nhanh, có thể bước đi nhanh nhẹn đuổi theo cô, "Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em! Anh là Thiên Dật! Vân Đóa..."

Cô trốn nhanh hơn, giống như con thỏ bị kinh hoảng.

"A!" Lương Thiên Dật đột nhiên ngã xuống, anh khổ sở ôm chân rên rỉ, "Chân của tôi... Đau quá!"

Dừng ngay lập tức, Vân Đóa dừng lại, theo bản năng xoay người ngoái đầu nhìn lại. Thấy Lương Thiên Dật ôm chân, gương mặt tuần tú khổ sở như vậy, cô giật mình chạy tới bên cạnh đỡ anh.

“Này... Anh làm sao vậy!” Vân Đóa chìa tay định đỡ anh đứng dậy, lại không dám chạm vào anh. Không biết tại sao, Vân Đóa vẫn luôn bài xích đụng chạm của người đàn ông xa lạ, nhưng đối với anh... Lại giống như có cảm giác đã từng. Đang định cẩn thận rà soát lại trong đầu nhớ lại, nhưng hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

“Chân của anh... Từng tàn phế! Cho nên chạy nhanh sẽ ngã!” Lương Thiên Dật khó khăn lật người ngồi dậy, chìa một bàn tay to về phía Vân Đóa, khẩn cầu, “Có thể đỡ anh đứng lên không?”

Vân Đóa không trả lời anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hồi hộp lại luống cuống.

Những bạn học khác cũng quay trở lại rồi, còn có vài người đi ngang qua, phát hiện nơi này có một trai đẹp siêu cấp cần nâng đỡ, dĩ nhiên đều vượt lên trước.

“Trai đẹp, em tới đỡ anh đi!”

“Em tới đỡ!”

“Em tới!”

...

Vân Đóa nhanh chóng bị bạn học của mình gạt ra ngoài, căn cánh môi đầy đặn, một đôi mắt sáng long lanh giống như giọt lệ đã rơi.

Trong đầu hơi rối loạn, một vài hình ảnh không giải thích được nhanh chóng thoáng qua, đang định bắt lại, lại giống như nước không dấu vết.

Rối rắm vặn vẹo đầu ngón tay của mình, cô cúi đầu buồn buồn suy nghĩ, lại phiền chán gõ gõ đầu mình.

Sao lại không tốt như vậy chứ! Anh trai nói đầu óc cô đã hoàn toàn chữa khỏi, nhưng cô luôn cảm giác đầu óc mình có vấn đề!

"Bé ngốc, làm gì mà gõ đầu mình!" Một bàn tay trắng nõn trơn bóng cầm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô, nhẹ nhàng nắm, không dám dùng sức nhưng cũng không chịu buông cô ra.

"A!" Vân Đóa ngẩng đầu lên, thấy Lương Thiên Dật thế nhưng đứng ở bên cạnh cô, anh được người đỡ dậy rồi, lại đến tìm cô. Không khỏi càng thêm hốt hoảng, theo bản năng định tránh nắm giữ của anh.

Lương Thiên Dật cầm không quá chặt, khống chế sức lực vừa phải, cũng không khiến cho cô bị thương, lại không để cho cô tránh thoát, "Đừng sợ, anh là Thiên Dật!"

Thiên Dật? Âm tiết trầm nhẹ như lông vũ phát ra từ môi anh, lại khiến nhịp tim của cô hơi chậm lại. Thật giống như có thứ gì đó nổ tung trong đầu cô, miêu tả sinh động sau khi sương mù tan ra, cổ tình khi cẩn thận suy nghĩ lại hoàn toàn mờ mịt.

"Thân thể của em vẫn chưa khỏe sao lại đi học chứ?" Lương Thiên Dật hơi trách cứ cô, giọng nói lại vẫn tràn đầy cưng chiều nồng đậm, giọng nói thấp nhẹ như vậy, giống như sợ thoáng lên cao sẽ hù dọa cô.

Cô lắc đầu một cái, tròn mắt như nai con hoảng loạn chuyển sang hai chân thon dài của anh, một hồi lâu, ngập ngừng hỏi: "Chân của anh... Còn đau không?"

Kinh ngạc ngây ngô nhìn cô một hồi lâu, Lương Thiên Dật vui mừng không thôi, cô lại quan tâm anh! "Còn hơi đau!" Anh vội vàng kéo tay cô

để cô xoa cho anh, “Đau quá! Trước kia anh từng bị tai nạn xe cộ, hai chân từng tàn phế!”

Trong đầu hoảng hốt một trận, giống như có chuyện gì đó khiến cô tan nát cõi lòng lại trôi nổi lên não, tia sáng lóe lên trong nháy mắt lại bị bao phủ trong biển sâu ký ức.

Thôi, những thứ ngắt quãng linh tinh nát bét này quá hỗn loạn, cô thật sự không ghép lại được, liền không tiếp tục làm khó mình nữa.

Ngồi xổm người xuống, cô giúp anh vuốt ve chân dài. Chân của anh thon dài thẳng tắp, có thể so với người mẫu. Thật sự không dám tưởng tượng, chân dài xinh đẹp khỏe mạnh như vậy lại từng bị tàn phế, suy nghĩ một chút đã khiến người ta đau lòng... Đúng vậy, đau lòng! Nghĩ tới đây lòng của cô lại không kiềm chế được chua xót đau đớn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76.2

Cảm giác thật sự kỳ quái, cô không nhớ rõ trước kia từng có va chạm gì với anh, khi chạm đến thân thể của anh lúc nào cũng có một cảm giác quen thuộc, thật giống như trước đây cô thường chạm vào anh.

“Ừ, chỗ này đau! Còn có chỗ này!” Lương Thiên Dật vừa rầm rì kêu đau, vừa lưu ý quan sát vẻ mặt Vân Đóa, phán đoán cô có thể thừa nhận đụng chạm tứ chi ở khoảng cách gần như vậy không.

Ngày hôm qua, anh đụng chạm làm cô sợ đến co quắp run rẩy, thật sự khiến cho anh tan nát cõi lòng. Biết phản ứng kịch liệt của cô có liên quan tới năm đó cô bị kẻ bắt cóc làm tổn thương, cô sợ đàn ông xa lạ thô bạo ép buộc cô gần gũi, đây vốn là phản ứng theo bản năng.

Mấy người bạn học của Vân Đóa thấy bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, dường như không có ý tứ chấm dứt, một người trong đó liền nhẹ giọng hỏi Vân Đóa đang bóp chân cho Lương Thiên Dật: “Cậu còn định bận tới khi nào? Có phải trai đẹp mời cậu ăn cơm không? Vậy tụi tớ đi trước!”

Lúc này mới phát hiện ra mấy người bạn học của cô vẫn chưa đi! Vân Đóa hơi ngượng ngùng, vội vàng đứng lên, nói với Lương Thiên Dật: “Em đi đây...”

“Em đừng đi!” Không đợi cô nói xong, anh liền vội vàng kéo cô lại, một đôi mắt đen nhánh yên lặng liếc nhìn cô, mời, “Buổi trưa anh mời em ăn cơm!”

“Không, không cần!” Vân Đóa cố gắng rút cổ tay mình từ trong bàn tay anh ra, nhưng muốn làm lại hết sức khó khăn. Nhìn anh giống như không có bao nhiêu hơi sức, lại nắm đủ vững chắc, cô không rút được tay ra.

“Vân Đóa, trai đẹp mời, không nên từ chối, tội tớ đi trước!” Các bạn học rất thức thời, thấy tình cảnh này dĩ nhiên sẽ không tiếp tục ở lại chỗ này làm kỳ đà cản mũi nữa.

Họ cười cười phất tay với Vân Đóa, tiếp tục cười cười nói nói rời đi.

Chờ các bạn học đều đi hết, Vân Đóa càng thêm gấp rút. Cô lo lắng nhìn người đàn ông dây dưa cô, thấp thỏm hỏi: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Anh muốn -” Lương Thiên Dật cân nhắc một chút, để tránh hù đến cô, quyết định vẫn phải tiến hành quá trình theo chất lượng, “Anh muốn mời em ăn cơm!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nhà hàng hạng sang xa hoa kiểu Tây, nơi này là nơi trước kia bọn họ thường xuyên đến. Cho nên khi bọn họ đặt chân lần nữa, Vân Đóa từng có một chút hoảng hốt.

Tại sao? Người của anh còn có một chút cảnh tượng đều có thể khiến cho cô sinh ra một ảo giác, giống như trước kia cô và anh có quen biết!

Chọn một góc tĩnh lặng, anh gọi bít tết đặc biệt và pizza gà xé phay cô thích ăn, còn có gan ngỗng và bánh pho mát cùng salad trái cây v.v... Đồ uống gọi Cappuchino, bản thân anh là một ly Latte không đường.

Vân Đóa hơi kỳ quái vì anh hiểu rõ khẩu vị của cô như vậy, thường thức những món ăn quen thuộc này, ngắt quãng hơi mơ hồ lần nữa hiện lên

trong đầu, cô liều mạng muốn làm rõ ràng, chung quy lại không bắt được trọng điểm.

Nhìn đôi mắt như nước suối rũ xuống của cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ tràn đầy khổ não và rối rắm. Lương Thiên Dật không đành lòng để cô khổ sở, liền lặng lẽ di chuyển cái ghế, đến bên người cô, sau đó đưa tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, đồng thời lại gần bên tai cô, ngửi mùi hương kín đáo của cô.

"A!" Vân Đóa lần nữa bị kinh sợ, anh sao lại... Động tay động chân với cô! Mặc dù lần này không phản ứng kịch liệt giống như ngày hôm qua, nhưng cô vẫn không quen đàn ông thân cận với cô, "Anh buông ra!"

"Đừng kêu!" Lương Thiên Dật dứt khoát nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhìn cô giống như con chim bồ câu nhỏ liều mạng giãy giụa trong ngực anh nhưng làm thế nào cũng không thoát được, không khỏi bật cười, "Em chính là đáng yêu như vậy!"

Nói xong, anh liền hôn lên môi cô.

Cô triệt để bị dọa sợ, không dám làm một cử động nhỏ nào, mặc cho anh hôn mỗ lên cánh môi đầy đặn của cô, ngơ ngác một hồi lâu, "Anh... Sao anh có thể làm càn như vậy!"

Anh thân mật ôm lấy cô, động tác cực kỳ dịu dàng, trấn an cô đang hồi hộp và lo lắng, "Bảo bối, tâm can của anh!" Anh hôn tóc cô, lẩm bẩm, "Đừng sợ, về sau anh sẽ hết lòng thương yêu em, tăng gấp bội bồi thường cho quá khứ đã hiểu lầm và thiếu nợ em!"

Vân Đóa nghe không hiểu ý trong lời nói của anh, chỉ có điều đã nghe hiểu ý tứ bảo bối tâm can, đó là lời khi đàn ông tán tỉnh phụ nữ nói. Vì vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của cô càng thêm xấu hổ, rặng đỏ đốt tới tận cổ.

Chỉ có điều, ở trong ngực anh, ngửi hơi thở nhẹ trên người anh, lòng sợ hãi không khỏi yên ổn lại, thậm chí sinh ra một tia lưu luyến.

Trên bàn bày thức ăn phong phú, bọn họ lại ôm nhau chung một chỗ, lẳng lặng trầm mặc, hưởng thụ ăn ý không tiếng động.

“Vân Đóa.” Anh đang nỉ non bên tai cô, “Em có bạn trai chưa?”

Vân Đóa thật khó xử, cô chưa bao giờ kết bạn trai, lúc này lại mặc cho người đàn ông này ôm ấp lấy cô, “Chưa có!” Âm thanh nhỏ như muỗi kêu vang lên, mặt đẹp đỏ hơn.

"Ừm, thật tốt quá!" Lương Thiên Dật muốn chính là câu trả lời này, anh một lần nữa mỗ hôn gò má nóng đỏ của cô, dịu dàng yêu cầu, “Để cho anh làm bạn trai của em có được không?”

“Em... Em...” Cô lắp bắp gay gắt, không biết nên hay không nên từ chối. Hôm qua bọn họ mới gặp mặt!

“Đồng ý anh, đừng từ chối!” Anh nhẹ nhàng hôn cô, hết sức dịu dàng.

“Ừm... Em còn cần... Thương lượng với anh trai... Anh ấy không cho phép... Em có bạn trai trong trường học.” Nói tới đây, nếu anh trai đồng ý, cô cũng sẽ đồng ý.

Chưa bao giờ có ý tưởng kết bạn trai, nhưng lúc Lương Thiên Dật nói ra yêu cầu như thế, cô thế mà lại không muốn từ chối. Trong tiềm thức, cô cảm thấy sâu trong đáy lòng quyến luyến người đàn ông này, đó là một loại quyến luyến nồng sâu không thể xuyên thủng, giống như cô yêu anh ba đời ba kiếp.

“Anh ta không để cho em có bạn trai ở trong trường học, anh cũng không phải trong trường của em đó!” Lương Thiên Dật kiên nhẫn khai

thông với cô, vô cùng thân mật cùng cô vành tai và tóc mai chạm nhau, dụ dỗ, “Đồng ý anh đi!”

Vân Đóa hốt hoảng gật đầu một cái, lại lắc đầu, đầu óc của cô quá rối loạn.

“Buổi tối gọi điện thoại cho anh trai em, nói rõ thân phận của anh, sau đó hỏi ý kiến anh ta!” Xuất phát từ dự cảm bản năng, Lương Thiên Dật cho rằng Vân Thư Hoa đưa Vân Đóa trở về kinh đô đi học, khẳng định cũng không bài xích anh và Vân Đóa nối lại duyên xưa.

Vân Đóa hoảng hốt quay đầu, trong mắt trong suốt mê man nhìn chăm chăm vào anh, rất lâu không lên tiếng.

Dáng vẻ ngây thơ của cô thật sự đáng yêu, giống như đang mời anh hôn cô. Vì vậy, anh cũng không chút nào khách khí lần nữa hôn lên.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khó khăn lắm mới chụp xong ngoại cảnh, đến khách sạn gần đó dùng bữa. Đi vào trong phòng bao hoàn toàn lạnh, cuối cùng có thể nhanh chóng mát mẻ.

“Vợ, em không sao chứ? Có thể bị cảm nắng không?” Vấn đề này Lương Tuấn Đào đã hỏi rất nhiều lần, khiến cho Lâm Tuyết sắp không nhịn được.

“Nhìn anh nói kìa, thật giống như em dễ hỏng cỡ nào! Chẳng lẽ ở trong quân đội tới mùa này không đi ra ngoài tập luyện sao?” Lâm Tuyết lườm anh một cái, thật ra thì trong lòng hiểu rõ rằng sự lo lắng của anh đến từ đâu.

Thể chất của cô nhất định kém, ở trong quân đội huấn luyện một khoảng thời gian có tăng cường chút, chỉ có điều vào mùa hè nóng bức

chưa từng thao luyện trong quân đội. Bởi vì năm ngoái mùa này, cô đã sớm đi theo Lương Tuấn Đào tới tam giác vàng. Mặc dù nơi đó càng nóng, nhưng đa số thời gian đều ở trong phòng, cũng không huấn luyện dưới ánh mặt trời gay gắt.

Sau khi trở về, bởi vì mang thai, cô dĩ nhiên vẫn ở nhà tĩnh dưỡng, sống an nhàn sung sướng cho đến khi đứa bé ra đời.

Đứa bé lớn được nửa tháng, cô đi theo Lương Tuấn Đào tới lười liềm vàng, sau khi thi hành nhiệm vụ kết thúc, cô trực tiếp đưa đơn giải ngũ, cho nên cũng không trải qua huấn luyện gian khổ nhất vào mùa hè nóng bức và huấn luyện vào mùa đông lạnh lẽo, đây cũng tính như một loại may mắn đi!

Là Lương Tuấn Đào cho cô may mắn, nếu không có anh vì cô chống lên một khoảng trời, cô làm sao có thể tiêu sái như vậy. Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, vung tay một cái không mang đi một áng mây.

"Lâm tiểu thư, Lương tiên sinh, ly rượu này chúc mừng vợ chồng hai người ân ái, trăm năm hòa hợp!" Nhiếp ảnh gia mặt tươi cười bưng ly rượu lên, chia ra chạm một cái cùng Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết.

Mặc dù có chút phê bình kín đáo với nhiếp ảnh gia "Mọi chuyện đều tốt" này, nhưng lời anh ta nói ngược lại rất hưởng thụ, Lương Tuấn Đào liền hào sảng uống một hơi cạn sạch.

"Buổi chiều còn phải chụp hình trong studio, hy vọng Lương tiên sinh phối hợp nhiều hơn! Mặc dù khổ cực một chút, chỉ có điều suy nghĩ một chút tới phu nhân xinh đẹp bên cạnh ngài, cực khổ nữa cũng đáng!!" Nhiếp ảnh gia không hổ đã từng kinh doanh, còn có sức thuyết phục với đồng bào nam.

Hết cách rồi, đàn ông trời sinh thiếu hụt tính nhẫn nại, sợ nhất hai chuyện: Một là đi dạo phố với phụ nữ, hai là chụp hình cưới, gần như đều bằng với muốn tính mạng bọn họ!

Để cho bọn họ lên núi đao xuống biển lửa cũng dễ dàng hơn tạo dáng trước máy chụp hình, hơn nữa giống như Lương Tuấn Đào đã quen vương giả chỉ huy người khác, lại bị một nhiếp ảnh gia làm khó mọi cách, trong lòng không thể nghi ngờ chứa một bụng lửa, nhiếp ảnh gia khai thông thích hợp có trợ giúp thăng bằng tâm lý cho anh.

Cũng được, vì Lâm Tuyết, hôm nay anh liền thuận theo nhiếp ảnh gia định đoạt, làm tượng gỗ một phen đến nghiện đi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi chiều chụp trong phòng studio, mặc dù vẫn nhiều hạn chế phiền toái, chỉ có điều tối thiểu có thể hưởng thụ đầy đủ khí lạnh hơn so với bên ngoài.

Cho đến khi anh chàng Lương nghe được bụng của mình và nhiếp ảnh gia cùng nhau vang lên ùng ục thì ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối rồi.

“Này, tôi nói ‘Mọi thứ đều tốt’, lúc nào thì có thể xong hết?” Lương Tuấn Đào lại không nhìn được, anh cảm thấy đói rồi, Lâm Tuyết khẳng định càng chịu không được.

“Sắp, sắp!” Nhiếp ảnh gia vội vàng trấn an nói, “Còn một giờ nữa đoán chừng có thể kết thúc công việc!”

“...”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Từ trong phòng studio đi ra, hai người đã đói bụng đến bụng lép xẹp, lái xe đi tới khách sạn gần đây, tùy tiện kêu chút đồ ăn, hai người bắt đầu ăn như hổ đói.

Rất lâu chưa được ăn thơm ngọt như thế, ngẩng đầu lên nhìn nhau, cũng không nhin được cười.

Lương Tuấn Đào đưa tay lau hạt cơm dính trên khóe miệng giúp cô, trêu ghẹo nói, “Vợ, em giống như một đầu heo con, rất dễ nuôi!”

Miệng người này chính là cay độc, so sánh cô với heo con... Lâm Tuyết giận đến đưa tay nhéo anh, thế nhưng ai đó một thân cơ bắp cứng rắn, tay cũng đã nhéo đau mà không thấy anh cau mày.

Ăn được lưng dạ, hai người đùa giỡn không ăn ngon nữa rồi.

Đột nhiên nghe được điện thoại di động chấn động, Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết, không chút để ý liếc nhìn màn hình, vốn không có ý định nhận, lại thấy là ảnh chân dung của Lãnh Bân, cũng đành phải nhận.

“Tiểu Đào, anh vợ của cậu ở hoàng cung dưới mặt đất thua mấy chục triệu, cậu tới đây một chuyến nhanh lên!” Trong điện thoại di động truyền ra giọng nói nho nhã dễ nghe của Lãnh Bân, lại truyền tới một tin tức làm cho người ta giật mình.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 168: Nửa Đêm Kinh Hôn 1

Anh vợ của anh? Trong lúc nhất thời Lương Tuấn Đào hơi không hiểu ý. Một hồi lâu, hỏi: “Ai? Lâm Thông?”

“Cậu còn có mấy anh vợ? Chính là anh ta! Cậu nhanh tới đây!” Lãnh Bân nói xong cũng cúp điện thoại.

Lương Tuấn Đào cầm điện thoại di động ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, Lâm Thông từ khi nào có thể vào hoàng cung dưới mặt đất bài bạc rồi? Theo đạo lý, anh ta ngay cả đường đi vào hoàng cung cũng không biết đi từ đâu đi!

Hạ cổ đến hoàng cung dưới mặt đất toàn bộ đều là nhân vật lớn, tiêu phí dưới mười triệu vốn không chiêu đãi, cho dù có tiền cũng không nhất định sẽ chiêu đãi, bởi vì tất cả khách hàng đều cần có thẻ khách quý vàng tiến cử. Lâm Thông không quyền không thế cũng không quyền sao có thể đi vào hoàng cung dưới mặt đất bài bạc? Ai dẫn anh ta đi?

Lâm Tuyết không nhịn được hỏi: “Lâm Thông như thế nào?”

Lương Tuấn Đào liền thuật lại một lần lời Lãnh Bân nói cho cô, cuối cùng, lại an ủi: “Chúng ta ăn cơm trước! Yên tâm đi, Lãnh Bân biết anh ta là anh vợ anh sẽ không làm gì anh ta!”

Khẽ nhúu đôi mày thanh tú, Lâm Tuyết cảm thấy rất phiền lòng. Tại sao vậy? Lâm Thông thật sự tính cũ không thay đổi, đi bài bạc cũng thôi đi,

lại còn thua mấy chục triệu... Anh ta càng ngày càng quá đáng, bất trị!

Nhìn thức ăn trên bàn, đã không có khẩu vị gì, Lâm Tuyết đẩy đồ ăn ra, nói: “Không cần phiền toái, cứ để cho anh ta ở đó là được! Còn không bỏ tiền, mặc cho Lãnh Bân xử lý anh ta!”

Dứt khoát ném tên phá của đó vào trong sông làm mồi cho cá đi, nhắm mắt làm ngơ, giữ lại sớm muộn gì cũng gieo họa! Hôm nay anh ta có thể thua mấy chục triệu, lần sau nói không chừng sẽ thua vài tỷ. Cả Lâm thị chẳng qua chỉ năm đến sáu tỷ mà thôi, có thể để cho anh ta tiêu xài mấy lần? dfienddn lieqiudoon

“A.” Lương Tuấn Đào không khỏi cười lên, dò xét cô một cái, trêu ghẹo nói, “Nếu như vậy, anh cũng không đi nữa, để Lãnh Bân làm việc theo quy củ. Thua tiền không trả được, trực tiếp chuyển tới bờ biển, rót nước bùn vào trong miệng, chìm vào trong biển làm mồi cho cá!”

“...” Còn có quy củ này! Lòng của Lãnh Bân cũng đen tối đó!

“Không có quy củ chẳng thành vương tròn, có chơi có chịu, thua không trả nổi sẽ phải nhận trừng phạt!” Lương Tuấn Đào đứng lên, nói, “Đi thôi! Đi nhìn một chút! Dù sao anh ta cũng coi như là anh vợ anh, cứ nhét vào đó không quản không hỏi như vậy, về mặt mũi anh cũng không qua được!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đêm khuya hơn mười giờ, Lương Tuấn Đào chạy ô tô chở Lâm Tuyết tới hoàng cung dưới mặt đất.

Lần trước, Lâm Tuyết đi theo Mạc Sở Hàn có đến đây, đã biết hoàng cung dưới mặt đất canh phòng nghiêm ngặt và kiến trúc xa hoa. Lần này, quay lại chốn cũ, cô vẫn không khỏi cảm thấy thán phục vì hoàng cung hùng vĩ và tráng lệ.

Xa xỉ đến cực đoan chính là nói tình cảnh trước mắt, không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể hình dung vẻ hoa mỹ của tòa cung điện này, sáng chói như thủy tinh cung, cảnh này thật sự chỉ có trên trời, nhân gian thấy được mấy lần!

Lương Tuấn Đào cũng không có thẻ khách quý ở đây, nhưng gương mặt tuần tú của anh chính là thẻ thông hành. Nhân viên canh phòng nghiêm chứng thân phận của anh, lập tức cung kính khom người, nói: “Lãnh thiếu đang ở bên trong chờ!”

Đậu xong xe ở khu dành riêng cho khách quý, chỉ thấy Lãnh Bân tự mình nghênh đón.

Xuống xe lên tiếng chào hỏi, Lương Tuấn Đào thoải mái đùa cợt nói: “Tôi không phải tới trả tiền thay anh vợ tôi! Muốn tiền không có, muốn chết chỉ có cái mạng cùi kia!”

“A, đã đến như vậy rồi, cũng không thể tùy theo cậu nói!” Ở dưới ánh đèn mập mờ, khuôn mặt tuần tú tuyệt sắc của Lãnh Bân càng thêm mị hoặc mê người, cho dù là tiểu thư đẹp nhất chọn lựa ra từ trong hoàng cung dưới mặt đất cũng không bì kịp nổi tuyệt đại phong hoa của anh! Anh nhếch môi cố ý trêu chọc Lương Tuấn Đào: “Không trả tiền thay anh vợ cậu, tối nay giữ vợ cậu lại!”

“Mẹ kiếp!” Lương Tuấn Đào quả nhiên nóng nảy, mắng: “Anh dám! Cẩn thận gia đá anh ra sân!”

Lâm Tuyết khẽ mím môi, nếu như bị giam ở bên trong không phải là Lâm Thông, cô cũng có tâm tư đùa giỡn mấy câu với Lãnh Bân. Nhưng mà... Thiếu người ta mấy chục triệu, gặp mặt cũng hơi chột dạ ngượng ngùng.

Lương Tuấn Đào cũng không để ý tới, vẫn nhất quyết không tha: “Ngày sau con gái anh tới nhà tôi, đó chính là con dâu của tôi! Anh vợ tôi

chính là bác chồng của con bé, vợ tôi chính là mẹ chồng của con bé, anh dám giữ bà thông gia của anh lại!”

Lãnh Bân chấp tay, bày tỏ thán phục, “Tiểu Đào, cảm miệng đi! Chúng ta đi vào lại nói!”

Ở trong phòng khách tư nhân của Lãnh Bân, nơi này hào hoa nghiêm nhiên như phòng họp của tổng thống, khi Lâm Tuyết đi tới, không nhận được than thở.

Không khỏi nhớ tới biệt thự nhỏ hai tầng bình thường của Hà Hiếu Man và Lãnh Bân, khác biệt một trời một vực với cảnh trí trước mắt. Xem ra người đàn ông này phân chia sự nghiệp và gia đình vô cùng rõ ràng, trong mắt anh tổ ấm ấm áp coi trọng nhất có thể bố trí thoải mái, nhưng không nhất định quá hào hoa.

Nơi quá sang trọng thích hợp nói chuyện làm ăn, thích hợp tiếp khách giao dịch, nhưng không thích hợp làm nhà của anh. Giống như phụ nữ xinh đẹp thích hợp làm người tình cũng không thích hợp làm vợ!

Nhà là nơi thả lỏng tất cả, quá hoa lệ ngược lại mất đi cảm giác và mùi vị gia đình.

“Lâm Thông do một vị thương nhân Hồng Kông tiến cử tới, vị thương nhân Hồng Kông kia vùng bút bảo đảm cho anh ta, khích lệ anh ta thả cửa đánh cuộc, thành công dẫn dụ Lâm Thông thua mất mấy chục triệu!” Lãnh Bân điều tra ghi chép của Lâm Thông và vị thương nhân Hồng Kông kia, để Lương Tuấn Đào sang nhìn, “Từ cửa nhỏ trăm vạn đến cửa lớn năm trăm vạn, lúc mới bắt đầu Lâm Thông cũng thắng vài cửa nhỏ!”

Lương Tuấn Đào nghe, lập tức hiểu rõ ý tứ của Lãnh Bân, “Ý anh nói là, vị thương nhân Hồng Kông kia cố ý tiến cử Lâm Thông tới đây, dụ anh ta thua tiền?”

"Đúng! Vì có thể để cho Lâm Thông thua thật nhiều, chính anh ta không tiếc bỏ vào mười triệu làm bảo đảm!" Lãnh Bân dừng một chút, lại suy đoán nói, "Tôi cảm thấy đối phương chính là nhắm vào cậu đấy!"

Lâm Thông là một quần áo lụa là không nên thân, ai sẽ vì lời kéo anh ta xuống nước mà không tiếc hơn mười triệu? Đáp án hiển nhiên dễ thấy, là hướng về Lương Tuấn Đào!

Tại sao chọn trúng hoàng cung dưới mặt đất làm địa điểm hành động? Đường nhiên là hướng về thế lực đánh đầu thắng đó không gì cản nổi của hoàng cung dưới mặt đất, mà hiếm có ai biết được ông trùm giấu mặt chân chính của hoàng cung dưới mặt đất, cũng không ai biết Lãnh Bân và Thiệu Kiệt khổng chế nơi này, cũng không biết hai báo hắc bạch có giao tình thâm hậu với Lương Tuấn Đào. Có lẽ đây chính là chỗ thất sách của đối phương!

"Được! Người, tôi mang đi! Sự tình anh nhanh chóng điều tra rõ ràng cho tôi, rốt cuộc là ai đang âm thầm giở trò quỷ!" Lương Tuấn Đào nhìn xem thời gian không còn sớm, trên mặt Lâm Tuyết khó nén một mối, lòng anh thương cô một mối cả ngày, liền đánh nhanh thắng nhanh.

Lãnh Bân nheo mắt nhìn cậu ta, ngón tay trắng nõn thon dài và lại khớp xương rõ ràng khẽ gõ lên mặt bàn sáng như gương, khẽ nhếch môi chế nhạo nói, "Cứ định đi như vậy? Tiền, khi nào trả tôi?"

Lương Tuấn Đào suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc đáp: "Chờ con trai tôi cưới con gái anh, coi như là trong sinh lễ đi!"

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Thông bị sợ đến mất hồn mất vía, anh cho rằng mình sẽ mất mạng! Thua mấy chục triệu ở hoàng cung dưới mặt đất, nếu như không bỏ ra nổi tiền, đoán chừng chạy không thoát số mạng bị giết chết.

Sòng bạc dưới mặt đất khổng lồ như vậy, cho dù anh không có đầu óc đi nữa cũng biết bối cảnh của ông chủ cứng rắn đến cỡ nào. Lần này thật sự gây ra họa lớn rồi, ai cũng không cứu được anh!

Vốn tưởng rằng anh phải chết không thể nghi ngờ, không ngờ anh lại được thả ra, nói có người bảo đảm cho anh ra ngoài!

Ai sẽ bảo đảm cho anh ra ngoài? Hoặc là nói ai có thể có bút tích lớn như vậy bảo đảm anh ra ngoài? Lũ bạn bè xấu không có khả năng lộ diện, cha anh không có tiền, Lâm Á Linh càng không có tiền, duy nhất... Chỉ có Lâm Tuyết rồi!

Được người mang ra ngoài, nhìn thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, hốc mắt Lâm Thông nóng lên, thiếu chút nữa lệ đã rơi. Thì ra, vào thời khắc mấu chốt, vẫn là hai người bạn họ đáng tin nhất!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77.2

Không đợi anh cảm động xong, chỉ thấy Lương Tuấn Đào đi tới, cánh môi mím chặt, một đôi đôi mắt thâm thúy cười như không cười, “Anh vợ, anh được đó! Vài ngày không gặp, bản lĩnh tăng trưởng, lại ném tới mấy chục triệu, trâu bò!”

Lâm Thông nghe lời này không giống như lời hay, vội vàng cười làm lành giải thích: “Anh bị người ta lừa rồi! Lần sau cũng không dám nữa!”

Lương Tuấn Đào đưa tay tóm lấy cổ áo anh ta, thân hình anh cao lớn cường tráng, Lâm Thông gầy yếu ở trước mặt anh giống như một con hạc tiên cổ dài chân mảnh, rất dễ dàng đã xách lên.

“Này, đừng đừng, em rể... Có lời gì từ từ nói!” Lâm Thông bị cổ áo thít chặt đến không thở nổi, mặt khổ sở cầu xin tha thứ, “Anh sai rồi... Về sau sẽ nhớ lâu, cũng không dám đi vào sòng bạc nữa! Lần sau nếu như tái phạm, sẽ để cho sét đánh chết anh!”

“Nói lời lừa dối con nít ba tuổi hả Nếu sét có thể đánh anh, còn có thể lưu anh thứ đồ gây tai họa đến bây giờ?” Tay Lương Tuấn Đào tóm lấy cổ áo anh ta còn không buông ra, tay khác đã lấy kính mắt của anh ta ném xuống đất, thuận tiện dẫm một cước.

"Rắc rắc!" Một âm thanh vang lên, mắt kính vỡ thành mảnh nhỏ dưới giày da, tuyên bố tuổi thọ đã hoàn thành.

“Ôi, mắt kính của tôi!” Lâm Thông là một người cận thị độ cao, rời xa mắt kính tương đương với mù, hai tay vội vàng thò ra sờ soạng khắp nơi.

“Bể! Mắt của anh bị cận thị lỗi tai cũng dùng không được sao? Không nghe thấy bị tôi đập bể hả!” Lương Tuấn Đào tức giận đẩy anh ta một phát, lạnh giọng cảnh cáo, “Anh con mẹ nó về sau bớt thêm phiền cho tôi! Số tiền kia anh nhớ lấy cho tôi! Coi như anh thiếu nợ tôi một khoản, về sau nếu lại dám đánh bạc, trước tiên trả hết khoản nợ này!”

“A! Anh nhớ kỹ rồi, cũng không dám nữa!” Sao Lâm Thông dám nói chuyện lớn tiếng, ngập ngừng nói, “Anh... Anh không có mắt kính trở về như thế nào?”

“Mò trở về!” Lương Tuấn Đào nhướn mày, ra lệnh với những người bên cạnh, “Mấy người đều không cần quản khí gì anh ta, để cho anh ta tự mình mò về!”

Nói xong, anh liền kéo Lâm Tuyết nghênh ngang rời đi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Nếu không phải em khiến cho nhớ nhung điên cuồng phá vỡ cửa sổ mái nhà, anh sẽ không phát hiện ra vắng vẻ trên gối đầu... Nhớ lại quảng trường chật chội giả bộ như em còn ở bên cạnh, giống như em thích dựa vào bờ vai anh nhất!”

Trong mờ mờ ảo ảo, Vân Đóa dường như nghe được một giọng nam trong trẻo dễ nghe hát một bài hát cô biết rất rõ. Trong giấc mộng nửa tỉnh nửa ngủ, cô đang ôm hôn một người con trai. Môi của anh thật mềm, lưỡi của anh nghịch ngợm như vậy, như con rắn trượt vào trong miệng mang hơi thở mùi đàn hương của cô, liếm khắp mỗi một góc một tấc khoang miệng.

Bàn tay to vuốt ve gò đất vừa mới nhô lên của cô, gọi đùa “Vượt từ bánh bao nhỏ”!

“Ghét, chê em nhỏ còn sờ em, không biết xấu hổ!”

“Anh cứ thích ăn ‘Vượng tử bánh bao nhỏ’!”

“...”

Bọn họ ôm hôn nhau ngã trên cỏ mềm mại, ánh trời chiều hạ xuống nơi chân trời, giống như rơi lại không rơi, ánh nắng chiều rực rỡ nửa bầu trời tươi đẹp, gió nhẹ lướt qua, cỏ thơm um tùm.

“Câu thơ đầu tiên đầy điên cuồng ca khúc đầu tiên khó quên, lần đầu tiên hôn môi em quật cường của em! Sao băng xán lạn đầu tiên nguyện vọng hồn nhiên đầu tiên, lời hứa đầu tiên hoang đường xinh đẹp!”

Tiếng ca càng lúc càng rõ ràng, cảnh trong mơ càng lúc càng mơ hồ, một cái giật mình, Vân Đóa hoàn toàn tỉnh lại.

Cô dụi đôi mắt nhập nhèm, nhìn đèn trong phòng ngủ sáng, chẳng lẽ trời sáng rồi sao? di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Ôi, quá lãng mạn rồi! Nếu có người nửa đêm ở dưới ký túc xá hát tình ca, kêu tớ bỏ trốn với anh ấy ngay tại chỗ cũng tình nguyện!” Một âm thanh hoa si thờ dài, nghe giọng nói thèm thuồng này, có thể tưởng tượng cô ấy nhất định mặt tràn đầy trái tim hồng.

“Chính là thế! Người đàn ông đẹp trai như vậy, hát lại dễ nghe như thế, nhất định chính là bạch mã hoàng tử bản thực tế rồi!” Đây nhất định mặt tràn đầy sao.

“Sai lầm rồi, là hoàng tử bảo mã! Không thấy anh ấy lái một chiếc xe thể thao BMW rất xa hoa sao? Trời ạ! Cao phú soái thứ thiệt!” Người này tương đối thực tế chút.

(*) Bảo mã: Phiên âm Hán Việt của BMW. Cao phú soái: Cao = cao to, giỏi giang; phú = giàu có; soái = đẹp trai.

Người cuối cùng căn răng nghiêng lợi nói: “Sao Vân Đóa còn có thể ngủ được chứ? Thật phục cậu ấy! Cô nhóc không tim không phổi!”

Hả? Xảy ra chuyện gì? Vân Đóa vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng, cô nhìn đồng hồ treo trên tường, kim chỉ giờ và kim chỉ phút trùng nhau, chính là mười hai giờ khuya!

Trời ạ! Lập tức hoàn toàn tỉnh táo lại, cô nhảy xuống giường, thấy bốn cô bạn cùng phòng đều tập trung phía trước cửa sổ, tùy tiện bình luận ra bên ngoài, hoàn toàn là bốn con cú đêm không hơn không kém.

“Có chuyện gì?” Vân Đóa cho rằng bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng muốn chen qua nhìn một chút, vấn đề là bốn thứ hàng này chặn cửa sổ cực kỳ chặt chẽ, cô nhìn không tới.

“Ha!” Nghe được giọng của cô, bốn người kia phản xạ có điều kiện đồng loạt xoay người lại, “Vân đại tiểu thư, cậu cuối cùng đã tỉnh!”

Họ tự động nhường cửa sổ, để Vân Đóa tới đây, nhiệt tình chỉ ra ngoài cửa sổ, cố ý nháy mắt le lưỡi: “Người theo đuổi điên cuồng nhất trong lịch sử xây dựng của đại học T!”

“Em dạy cho anh lương thiện trong tình yêu em dạy cho anh dã man của hận thù, em dạy cho anh quên thứ nên quên quá nhiều tổn thương. Những thứ em dạy cho anh khiến nhớ nhưng càng sâu đậm càng dài lâu, chỉ muốn hỏi nhớ nhưng nhớ nhưng nhớ nhưng em như thế nào?”

Trời ạ! Vân Đóa một lần nữa dụi hai mắt của mình, cô thế mà lại thấy Lương Thiên Dật đứng ở dưới lầu ký túc xá ca hát, đậu phía sau anh chính là chiếc xe BMW thể thao bánh bao. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Xảy ra chuyện gì! Giờ nửa đêm rạng sáng, anh không ở trong nhà ngủ, chạy đến dưới lầu ký túc xá nữ sinh hát tình ca! ... Vấn đề là, ai cho phép anh đứng ở phía dưới hát tình ca? Bảo vệ đâu? Hiệu trưởng đâu? Tại sao không có ai đứng ra đuổi anh đi hoặc ngăn cản anh?

“Tình yêu là tín ngưỡng hay chỉ có thể là cảnh sắc trong một hành trình, cô gái ấy đã mang anh dạo chơi thiên đường một lần. Em dạy anh yêu như thế nào lại không dạy lãng quên ra làm sao, khiến cho ánh mặt trời của anh đều biến thành nước mắt!”

Cô kinh ngạc nhìn trợn to đôi mắt sáng, trầm ngâm lắng nghe anh trong trẻo ca hát. Giọng hát của anh thật đẹp, trong bóng đêm âm trầm một chút cũng không lộ vẻ bất ngờ, mà hài hòa hoàn mỹ dung hợp như thế, đủ để đả động trái tim của mỗi cô gái.

Đêm tĩnh lặng, rất nhiều nữ học sinh cũng bị tiếng hát làm nhiễu tỉnh, họ rời rít chen đến bên cửa sổ, nhìn người đàn ông đứng dưới ánh đèn trong ánh trăng phía dưới, u buồn tuấn tú giống như Hoàng tử trong truyện cổ tích, thâm tình hát một bài “Những điều mà cô gái ấy đã dạy tôi”, như trút hết như kể, lay động tiếng lòng của tất cả các cô gái.

Ai là công chúa may mắn đó? Họ thật sự ước ao ghen tỵ với cô!

“Cho rằng em chính là cố hương lại biến anh thành lưu lạc, chàng vạng là của ai hừng đông là của ai! Nhớ lại quảng trường chật chội giả bộ như em còn ở bên cạnh, giống như em thích dựa vào bờ vai anh nhất!”

Một ca khúc hoàn thành, từ trong các cửa sổ khác nhau trong toàn bộ ký túc xá truyền ra tiếng vỗ tay rải rác không đồng đều, kèm thêm có cô gái nhiệt tình la lên: “Này, trai đẹp, anh đang theo đuổi cô gái nào ở đây sao?”

“Đúng!” Lương Thiên Dật rất tự nhiên trả lời.

“Cách thức hát tình ca ở dưới cửa sổ của cô gái hơi cũ rồi nha! Tại sao không trực tiếp kéo cô ấy lên chiếc BMW thể thao của anh?”

“Cô ấy chính là cô gái hơi cổ hủ, phương thức theo đuổi quá khẩn trương tôi sợ sẽ hù dọa cô ấy!”

Trả lời như vậy chộc cho các cô gái cười không ngừng, cũng khiến cho Vân Đóa đứng ở trước cửa sổ mắc cỡ đỏ bừng khuôn mặt xinh đẹp.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77.3

Đôi tay che gương mặt bị thiêu đốt nóng bỏng, trong lòng lại ngọt ngào, cô rất thích cách thức theo đuổi của anh đó! Nhất là tiếng hát của anh, giống như quen biết, giống như đang ở trong mộng, cô đã sớm từng lắng nghe vô số lần.

“Này! Trai đẹp, Vân Đóa ở đây nè!” Các bạn cùng phòng thấy Vân Đóa chỉ che khuôn mặt nhỏ nhắn mà ngẩn người, không có ý tứ đi xuống gặp gỡ trai đẹp, vội vàng chủ động lên tiếng thay cô, “Anh dám đi lên mang cô ấy đi không?”

Lương Thiên Dật đã sớm chú ý tới cửa sổ chỗ phòng ngủ của Vân Đóa, cũng loáng thoáng thấy được bóng hình xinh đẹp yêu kiều của cô. Nhưng mà anh muốn đi lên mang cô đi còn cần một cơ hội, nếu không có thể sẽ hù đến cô.

Đôi tay chụm lên bờ môi, làm hình dáng cái loa: “Anh có thể đi lên dẫn em đi không?”

Vân Đóa bị dọa sợ, cô vội vàng liều mạng xua tay với Lương Thiên Dật, chính là ngượng ngùng cất tiếng trả lời.

Trời ạ, toàn bộ ký túc xá đã sáng đèn lên, nếu cô cất tiếng vào thời điểm này, nhất định sẽ một đêm thành danh! Sau này có còn muốn ở trong trường học đi học hay không?

Nhìn bóng hình xinh đẹp liêu mạng xua xua tay nhỏ bé, cánh môi của Lương Thiên Dật không khỏi cong lên đường cong đẹp mắt. Thật ra thì phản ứng của cô đã sớm nằm trong dự đoán của anh, theo tính tình e lệ của cô, đừng nói đồng ý anh, chính là lên tiếng đáp lại một câu cũng giống như muốn mạng của cô rồi!

“Ồ, không để cho anh đi lên!” Lương Thiên Dật nén cười, nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ vẻ sẽ tôn trọng ý nguyện của cô.

Vân Đóa lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, còn không đợi cô thả lỏng trong lòng, liền nghe người đàn ông phía dưới lại cất tiếng.

“Sao điện thoại di động của em lại tắt máy? Hại anh không gọi điện thoại được! Tối nay không thấy được em anh ngủ không yên, cho nên mới đến trường học tìm em! Ngụ ý, hành động tối nay của anh tất cả đều do bị cô làm hại. dfienddn lieqiudoon

Vân Đóa nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn lại, vấn đề này phải trả lời như thế nào đây? Mỗi đêm trước khi ngủ cô đều có thói quen tắt máy, ai biết anh sẽ gọi điện thoại cho cô chứ!

Nhìn dáng vẻ khổ não của cô, anh cũng không tiếp tục làm khó cô nữa, chỉ hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất: “Em đã hỏi anh trai em chưa? Anh ấy có đồng ý để cho em làm bạn gái của anh không?”

Thì ra là vì chuyện này mà tới! Vân Đóa hiểu ra! Khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ ở dưới ánh đèn yếu ớt trong bóng đêm càng nhìn càng thêm xinh đẹp, anh gần như có thể nhìn thấy đỏ ửng trên gò má của cô, đẹp như vậy, dù người gặm cắn.

Nếu cô ở trước mặt anh, nếu anh có thể chạm được vào cô, nhất định sẽ không chút do dự mà hôn lên.

“Trả lời đi! Anh ấy có đồng ý không?” Con mắt đen như mực không chớp mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, nhìn ra được cô ngượng ngùng, đáp án chắc phù hợp với dự đoán của anh.

Vân Thư Hoa đã ra nước ngoài, lại đưa em gái về kinh đô đi học? Mục đích có lẽ chính là một lần nữa đưa Vân Đóa trở về bên người Lương Thiên Dật!

Mặc dù không rõ ràng động cơ của Vân Thư Hoa, chỉ có điều anh vẫn ôm tâm tình cảm kích đón nhận phần quà tặng quý giá này. Đây là một phần ơn nặng mà anh thiếu Vân Thư Hoa, tương lai có cơ hội, anh nhất định sẽ báo đáp anh ấy.

Đối mặt với người đàn ông hỏi tới không thôi, Vân Đóa thật sự sắp không chống đỡ được. Vì có thể nhanh chóng đuổi anh đi, cô chỉ đành phải gật đầu một cái với anh.

“Đồng ý!” Lương Thiên Dật vui vẻ nhảy dựng lên, cảm giác chân hơi đau, mới nhớ ra bác sỹ cảnh cáo anh cố hết sức ít làm động tác nhảy lên. Không có tin tức nào tốt hơn tin tức này, nếu anh không nhảy dựng lên, làm sao có thể biểu đạt được kích động và hưng phấn trong lòng anh, “Thật tốt quá! Từ buổi tối này trở đi, Vân Đóa là bạn gái của Lương Thiên Dật anh!”

Đêm khuya yên tĩnh, sân trường yên tĩnh, tiếng kêu mừng rỡ của Lương Thiên Dật truyền đi rất xa thật xa.

Trong ký túc xá một lần nữa vang lên tiếng vỗ tay, Vân Đóa mắc cỡ đến thật sự muốn khoét một cái động trên sàn nhà để chui vào. Trời ạ, cô quả nhiên vẫn cả đêm thành danh!

Ngày mai, tên tuổi của Vân Đóa sẽ truyền khắp cả trường, cô còn gặp người như thế nào đây!

Một thầy chủ nhiệm thò đầu thò cổ đi tới, hạ thấp giọng khuyên nhủ Lương Thiên Dật: “Lương thiếu, có chừng có mực đi! Đây dù sao cũng là trường học! Động tĩnh quá lớn... Chúng tôi cũng không tiện nói lại với các thầy trò!”

Vừa nói vừa không ngừng lau mồ hôi, trường đại học T có đặc tính nghiêm túc, đừng nói thanh niên bên ngoài lái xe thể thao vào sân trường đến dưới ký túc xá nữ sinh theo đuổi tình yêu, chính là nam học sinh trong trường cũng bị nghiêm cấm bước nửa bước vào ký túc xá nữ sinh!

Tối nay, tất cả các quy tắc luật lệ đều bị Lương Thiên Dật làm hỏng! Hết cách rồi, đại thiếu gia nhà họ Lương, hiệu trưởng của bọn họ cũng không đắc tội nổi, ông làm một thầy chủ nhiệm nho nhỏ càng thêm không đắc tội nổi. Chỉ có điều vì vấn đề thể diện của những người lãnh đạo trường học, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tới đây khuyên nhủ mấy câu.

Đã lấy được câu trả lời mong muốn, Lương Thiên Dật cũng không dây dưa nữa. Anh rất khách khí bắt tay vị chủ nhiệm kia, nói xin lỗi: “Thật có lỗi khi hại thầy nửa đêm cũng không thể ngủ! Cô ấy đã đồng ý làm bạn gái của tôi, về sau tôi sẽ không cần khổ cực như vậy nữa, mọi người cũng không cần cực khổ!”

Nói như vậy, con đường theo đuổi của anh bằng phẳng thuận lợi, trường học cũng tránh được rất nhiều phiền toái. Ngược lại, anh mỗi đêm chạy tới đây hát tình ca thổ lộ tình yêu, như vậy trong trường học sẽ không có một ngày yên tĩnh rồi! di3n~d@n`l3q21y"d0n

“Không khổ cực! Yên tâm đi, những lãnh đạo trong trường học cũng hy vọng Lương thiếu có thể sớm ngày tu thành chính quả với người trong lòng!” Thầy chủ nhiệm nhếch miệng nhe răng, cười đến được gọi là đáng khinh.

Lương Thiên Dật mở cửa xe ngồi vào, anh khởi động xe, ở dưới cái nhìn chăm chú của vạn người, một lần nữa tiêu sái ngoái đầu nhìn lại người đáng yêu bên cửa sổ vẫy tay từ biệt: “Vân Đóa, ngày mai tan học anh tới đón em!”

Trời ạ! Vân Đóa bất đắc dĩ nhắm mắt lại. Ngày mai... Cô cũng không biết nên đối mặt như thế nào!

Không biết vì sao, rõ ràng ngủ được thơm ngọt như vậy, Lâm Tuyết đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Bên cạnh truyền đến tiếng ngủ say của người đàn ông, giấc ngủ rất sâu.

Trước khi ngủ, bọn họ trải qua một cuộc cá nước thân mật sâu sắc, sau đó ôm nhau ngủ. Một mối cả ngày, hơn nữa anh lại mãnh liệt giày vò, cô thật sự hơi không chịu nổi.

Sau khi ngủ, cô không nghi ngờ chút nào sẽ ngủ một giấc đến khi trời sáng. Nhưng mà... Tại sao nửa đêm lại tỉnh dậy chứ!

Đồng hồ treo tường lóe lên tia sáng biểu hiện trời đã sắp rạng sáng, thời gian này người bình thường đều đang ngủ say, cô lại đột nhiên tỉnh giấc, hơn nữa cả người có cảm giác tóc gáy xoay mình dựng thẳng.

Ban đêm tĩnh lặng, mơ hồ truyền đến tiếng động cơ xe hơi tắt đi, sau đó là tiếng cửa xe mở ra đóng lại, có tiếng bước chân đang đi về cửa lầu dưới.

Là Lương Thiên Dật trở lại đi! Dường như tối nay anh lại lái xe ra cửa, người một nhà đều biết anh và Vân Đóa hẹn hò yêu đương, cho nên cũng không ngăn cản.

Lâm Tuyết ngồi dậy, trong đầu thế mà lại tỉnh táo khác thường, một chút buồn ngủ cũng không có.

Sau đó, cô cuối cùng rõ ràng hiểu được nguyên nhân mình đột nhiên mất ngủ là vì sao.

Điện thoại di động rung lên truyền đến tiếng ong ong, cô vén chăn lên, sợ làm tỉnh Lương Tuấn Đào đang ngủ say, rón rén xuống giường.

Chân trần đạp trên thảm trắng dày, đi tới bên cạnh bàn thủy tinh đặt điện thoại di động, cầm điện thoại đang chấn động vang ong ong lên.

Trên màn hình hiện lên một chuỗi dãy số, nhìn thấy mà ghê. Cô lập tức trợn lớn cặp mắt trong veo, lông cả người cũng đều xoay mình dựng lên, bởi vì... Đó là số điện thoại của Mạc Sở Hàn!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 171: Anh Rất Nhớ Em!

Editor: Puck - Diễn đàn

“Tiếng chuông lúc nửa đêm” * là một bộ phim điện ảnh kinh dị rất nhiều năm trước, không ngờ có một ngày thế mà lại chân thật xảy ra ở trước mắt mình.

(*) Tựa tiếng Anh: Ring (Hay Ringu), tựa tiếng Việt: Vòng tròn oan nghiệt. Là một bộ phim kinh dị tâm linh dựa theo cuốn tiểu thuyết Ring – Vòng tròn ác nghiệt của Koji Suzuki.

Dãy số trên màn hình quen thuộc đến như vậy, cô đã từng gọi vô số lần, vào giờ phút này thế mà lại quý dị đáng sợ như thế.

Ngày đó, Mạc Sở Hàn hộc máu mà chết ở trong lòng của cô, máu nóng bỏng này bỏng đến tim cô đau đớn co rút từng trận. Cô trơ mắt nhìn anh chết đi, thân thể của anh từ nóng trở nên lạnh từ từ cứng ngắc...

Bây giờ, nửa đêm, dãy số của anh thế mà lại hiển thị trên điện thoại di động của cô, điều này làm sao không khiến cho cô hồn bay phách tán?

Tay run rẩy lợi hại, chớp mũi rịn ra tầng mồ hôi mỏng, trái tim của cô gần như bởi vì kinh sợ quá mức và ngưng đập, nhưng cô vẫn lấy dũng khí mở điện thoại di động ra.

Cánh môi hơi run, ban đêm yên tĩnh, cô có thể rõ ràng nghe được tiếng tim mình điên cuồng giống như đánh trống.

“A lô, tiểu Tuyết!” Sóng điện đưa tới giọng nói hơi có vẻ trầm khàn của Mạc Sở Hàn, âm thanh quen thuộc như vậy nhưng vào giờ phút này nghe vào lại kinh hồn như thế!

Lâm Tuyết run rẩy lợi hại, cô gần như không cầm được điện thoại di động, một hồi lâu sau mới run giọng lên tiếng: “Anh, anh, anh...”

“Anh nhớ em lắm!” Anh rất dịu dàng tiếp lời của cô, trong giọng nói tràn đầy nhớ nhung vô tận, “Tiểu Tuyết, anh rất nhớ em! Rất nhớ em!”

“...” Một luồng nước lạnh từ sống lưng chảy về phía tứ chi bách hài * đạt tới ngọn tóc, rợn cả tóc gáy chân chính.

(*) Tứ chi bách hài: Tứ chi = hai tay hai chân, bách hài = trăm xương. Tứ chi bách hài ý chỉ toàn thân.

Không thể cười cô nhất gan, nếu đổi lại là bất cứ ai, khuya khoắt thấy một người đã chết đột nhiên gọi điện thoại tới, sau đó nghe anh ta dùng giọng nói thâm tình dịu dàng nói nhớ nhung bạn... Đây là cảm giác gì? Đoán chừng người nhất gan đã bị dọa ngất đi rồi.

“Anh đã trở về, muốn tìm em... Lại sợ hù dọa em!” Giọng Mạc Sở Hàn đột nhiên trở nên âm u, có vẻ xót xa nói không nên lời, “Tiểu Tuyết, anh muốn tìm em, em sợ không?” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Tuyết lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã quy, cô nhếch nhác dùng một tay vịn bàn thấp, sau đó ngồi sững người trong một chiếc ghế dựa mềm.

“Nói chuyện với em! Chẳng lẽ, em cứ chán ghét anh như vậy?” Mạc Sở Hàn đau lòng, anh kín đáo thở dài nói: “Mỗi ngày mỗi đêm một giờ mỗi phút anh đều nhớ nhung em! Nhìn em và anh ta ân ái triền miên, nhìn anh ta mỗi đêm đè ở trên người em đòi hỏi vô độ... Tiểu Tuyết, lòng anh tan nát, nát thành ngàn vạn miếng!”

Từng cơn ớn lạnh chảy xuôi trên người cô, ban đêm giữa hè, cô thế mà lại tay chân lạnh lẽo như băng lạnh. Chẳng lẽ khi cô và Lương Tuấn Đào ở trên giường thân thiết... Mạc Sở Hàn vẫn một mực ở bên cạnh nhìn sao!

Quá đáng sợ! Quá hoang đường rồi! Cũng quá... Không thể tưởng tượng nổi!

“Xoay người lại, tiểu Tuyết, anh đang ở sau lưng em, em thấy được anh không?”

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy rét run từng trận, giống như đang có người thổi khí lạnh ở phía sau cô.

“A!” Cô quát to một tiếng, vứt bỏ điện thoại di động, ôm đầu run rẩy.

“Cạch!” Lương Tuấn Đào bật đèn sáng, nhiều năm ở quân đội dưỡng thành thói quen cảnh giác khi ngủ, nghe được tiếng kêu sợ hãi của Lâm Tuyết, anh lập tức lật người ngồi dậy rồi.

“Vợ, em làm sao vậy?” Lương Tuấn Đào lấy Lâm Tuyết ôm đầu núp ở trong ghế phát run, vội vàng xuống giường đi nhanh tới bên cạnh cô, giật mình hỏi, “Gặp ác mộng? Hay là mộng du?”

Cô không trả lời, chỉ một mực run run. Khi Lương Tuấn Đào ôm cô, cô mới oa khóc thành tiếng, đưa hai cánh tay gắt gao ôm lấy thân thể cường tráng của anh.

“Gặp ác mộng?” Lương Tuấn Đào vỗ nhẹ sống lưng của cô, dịu dàng dụ dỗ cô, “Tiểu quái *, không sợ! Có gia ở đây, cái gì cũng không phải sợ!”

(*) Quai: thông minh, lém lỉnh, ngoan ngoãn

Lâm Tuyết nghẹn ngào, một hồi lâu, mới chậm rãi hồi hồn lại ở trong ngực rắn chắc của người đàn ông. Hơi thở trên người Lương Tuấn Đào vẫn

có khả năng đưa đến hiệu quả trấn tĩnh yên ổn đối với cô, cô ôm anh, từ từ xua tan sợ hãi, đầu óc bắt đầu khôi phục chuyển động bình thường.

“Tuấn Đào.” Khi mở miệng giọng nói vẫn không nhịn được run rẩy, “Em, em...”

“Ngoan, đừng sợ, chuyện lớn bằng trời cũng có gia chống đỡ thay em! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Từ khi quen biết Lâm Tuyết cho đến giờ cũng đã có thời gian một năm, chưa bao giờ thấy cô luống cuống kinh hoàng như thế. Đáng vẻ bây giờ, xem ra lúc anh ngủ khăng định đã xảy ra chuyện gì đáng sợ khiến cho cô sợ hãi. dfienddn lieqiudoon

Lâm Tuyết xoay người, chỉ vào điện thoại rơi trên mặt thảm, giọng hơi run rẩy, Mạc Sở Hàn... Gọi điện thoại tới...”

“...” Lương Tuấn Đào giật mình không nhỏ, nếu không phải hiểu cô đầy đủ, anh nhất định sẽ cho rằng cô nửa đêm ngủ mơ hồ không phân rõ trong mộng và thực tế. Nhưng mà, nói Mạc Sở Hàn gọi điện thoại tới đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi đi!

Không phải Mạc Sở Hàn đã chết rồi sao? Anh ta chết ở trong ngực Lâm Tuyết, chẳng lẽ anh ta giả chết?

“Là thật!” Một giọt lệ nóng rơi xuống, cô hơi ghen ngào, “Anh ta nói... Rất nhớ em!”

“Con mẹ nó!” Lời này hoàn toàn chọc giận Lương Tuấn Đào, anh khề đẩy Lâm Tuyết ra, đi qua nhật điện thoại di động lên, kiểm tra nhật ký cuộc gọi, quả thật thấy được mới vừa rồi có nhật ký cuộc gọi gần ba phút!

Chân mày anh nhăn lên, anh không hề tin tưởng có tồn tại của quỷ mị gì, gọi lại dãy số này, kết quả bên trong truyền đến thông tin điện thoại không ở trong khu vực phục vụ.

Không ở trong khu vực phục vụ... Câu trả lời này khiến Lâm Tuyết càng liên tưởng bay bổng thêm – ma quỷ đương nhiên không ở trong khu vực phục vụ rồi!

“Đây là kẻ to gan lớn mật nào dám giả thần giả quỷ, chán sống rồi phải không!” Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, híp mắt sáng lại, ở trong lòng phán đoán rắp tâm và dụng ý của đối phương.

“Không phải giả thần giả quỷ!” Lâm Tuyết gắt gao ôm lấy eo khỏe của anh, cô vẫn chưa từ trong hồi hộp khôi phục lại, “Đúng là giọng nói của anh ta, không sai được! Là giọng nói của anh ta...”

Thấy cô thật sự bị dọa sợ, Lương Tuấn Đào không thể làm gì khác hơn là để điện thoại di động xuống, sau đó ôm cô lên giường, “Thả lỏng, cho dù thật sự là anh ta cũng không cần sợ! Gia gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ, anh ta còn dám đến nữa, bảo đảm khiến cho anh ta hồn phi phách tán!”

“Đừng tổn thương anh ta!” Lâm Tuyết không nhịn được, ngày đó Mạc Sở Hàn phun ra từng ngụm máu tươi ở trước mặt cô, ánh mắt đau thương bất đắc dĩ lại hàm chứa quyến luyến không thôi kia là một vết thương vĩnh viễn khó khép lại ở trong lòng cô, “Đừng tổn thương anh ta! Em biết rõ... Trong lòng anh ta tích một ngụm oán hận, anh ta hận em!”

“Anh ta dựa vào cái gì mà hận em?!” Lương Tuấn Đào nhìn cô bị hù sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liền nhẹ nhàng thề ở trong lòng nhất định không thể tha thứ được kẻ giả thần giả quỷ này! Nhưng anh theo bản năng cảm giác người này không phải Mạc Sở Hàn... Dựa vào hiểu biết về Mạc Sở Hàn, đối phương không giống như người biết làm chiêu trò nhảm chán này! die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

“Em...” Lâm Tuyết nhắm mắt lại, lắc đầu một cái, hai giọt nước mắt trong suốt từ lông mi khéo mắt chảy xuống, “Em... Đang hưởng thụ hạnh

phúc, mà anh ta... Một thân một mình quanh quẩn ở trong địa ngục thế lương ...”

“Em đang đọc diễn cảm ca kịch hả!” Lương Tuấn Đào hơi bất mãn, nếu như không phải nhìn thấy cô đã sợ đến mất hồn mất vía mới nói xằng nói bậy, anh tuyệt đối sẽ không thể tha thứ cho cô lúc này còn khó có thể quên được Mạc Sở Hàn, “Anh ta gieo gió gặt bão! Lên thiên đường xuống địa ngục đều do chính anh ta lựa chọn, mắc mớ gì tới em?”

Nửa đêm kinh hồn, lại làm ầm ĩ một trận, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy nặng đầu nghẹt mũi, hỗn loạn. Cô nằm trong ngực Lương Tuấn Đào, cả người không còn chút sức lực nào.

Lương Tuấn Đào nhìn dáng vẻ mệt mỏi vô hồn của cô, nuốt lời mới tới khoe miệng xuống, không đành lòng lại nói gì cô. Ôm lấy cô, một lần nữa trở lại giường lớn của bọn họ.

“Cái gì cũng đừng nghĩ, ngon lành ngủ một giấc, khi trời sáng sẽ không có chuyện gì!” Lương Tuấn Đào ôm lấy cô thật chặt vào trong ngực, bàn tay dịu dàng vuốt ve sống lưng của cô, “Chồng ôm em, ai cũng không dám tới quấy rầy! Ngủ đi!”

Lâm Tuyết xưa nay không hề có sức miễn dịch với cái ôm vào trong ngực của anh, luôn có thể mang tới cho cô cảm giác an toàn và cảm giác quay về. Cánh tay vòng lên eo khỏe của anh, dựa má vào lồng ngực mạnh mẽ của anh, ngửi hơi thở phách nam đặc biệt dễ người quen thuộc của anh, tâm tình hoảng loạn quả thật dần bình tĩnh.

Rất nhanh, buồn ngủ đánh tới, ở trong ngực anh, cô yên ổn ngủ.

Nhìn khuôn mặt ngủ yên tĩnh của cô, Lương Tuấn Đào lại rất lâu không buồn ngủ, anh nhúu chặt chân mày, đang suy nghĩ chuyện đêm nay.

Tính tình Lâm Tuyết cứng cỏi, không phải cô gái nghi thần nghi quỷ. Chuyện đêm nay tuyệt đối không phải là ảo giác của cô, nhất định có người cố ý gọi điện thoại hù dọa cô.

Nhưng anh khẳng định, người này cũng không phải Mạc Sở Hàn! Nhưng bằng hiểu rõ và quen thuộc của Lâm Tuyết đối với Mạc Sở Hàn, cũng không phải người bình thường có thể giả mạo. Tóm lại, chuyện này rất kỳ quái.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lần mò suốt cả đêm, Lâm Thông cuối cùng đi ra khỏi đường ngầm khá dài của Hoàng cung dưới lòng đất. Bởi vì vị trí địa lý của nơi này vắng vẻ, tìm taxi cũng rất khó khăn, anh chỉ đành phải đi bộ đi, lảo đảo, lần mò sờ soạng, chờ đến khi anh đi vào nội thành, trời đã sáng hẳn.

Đứng ở đầu phố liều mạng gọi taxi, vẫy tay hồi lâu, cuối cùng có một chiếc lái qua, người tài xế kia dừng xe nhưng hơi chần chừ: “Là người mù sao?”

“Không phải người mù, mắt kính của tôi bị hư, đưa tôi về nhà, tăng tiền gấp bội cho anh!” Lâm Thông móc một tờ tiền ở trong túi ra giơ lên, tỏ ý anh rất có tiền.

Tài xế nể tình tờ tiền giấy kia để cho anh lên xe, sau đó chở anh về nhà, lúc này Lâm Thông mới kết thúc chuyến du lịch đi bộ suốt một đêm.

Về đến nhà, người một nhà nhìn anh khắp người bụi bặm, mắt kính không biết đi đâu, dáng vẻ chật vật như vậy, đều hoàng hốt, hỏi có phải anh gặp nạn rồi không.

Để thím Trương tìm một mắt kính dự phòng tới, Lâm Thông đeo mắt kính, thấy được ánh sáng, lúc này mới lòng đầy sợ hãi nói chuyện đã trải

qua, cuối cùng thở dài nói: “Haizzz, vẫn là em rể và em ba đã cứu con, nếu không... Con khẳng định không thể trở về gặp mọi người!”

Lâm Văn Bác vừa đau lòng con trai, vừa giận con trai không có tiền đồ, hung hăng gõ mạnh ba toong, mắng: “Mày đồ đứa con phá của này! Lại thua mấy chục triệu? Nếu như không phải Lương Tuấn Đào dọn dẹp thay mày, mày định đánh bạc toàn bộ của cải trong nhà chúng ta ra ngoài sao?”

“Con bị người ta lừa, không ngờ được kẻ thương nhân Hồng Kông kia cố ý hại con!” Nhắc tới lỗi lầm của mình, Lâm Thông hối hận không thôi, mặc dù anh có rất nhiều tật xấu của con nhà giàu, nhưng đầu óc không phải ngốc. Lần này anh thua nhiều tiền như vậy ở hoàng cung dưới lòng đất tuyệt đối có liên quan tới thương nhân Hồng Kông thần bí đó!

“Đều do mày không có tiền đồ! Sau này còn dám đánh bạc không?” Lâm Văn Bác hận không thể đánh con trai mấy cái bạt tai, chỉ có điều trái tim không được tốt, sợ nhất thời kích động lại đi bệnh viện.

Hứa Tĩnh Dao vội vàng kéo ông lại, khuyên nhủ: “Cũng may sự tình được con rể của chúng ta giải quyết, có kinh sợ nhưng không nguy hiểm! Ông cũng đừng quá tức giận, bảo đảm thân thể quan trọng hơn!”

Lúc này Lâm Văn Bác mới ổn định lại lửa giận, khiển trách con trai: “Về sau nhớ lâu! Cải tà quy chính, không được bài bạc nữa!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78.2

Lâm Thông vội vàng gật đầu đồng ý, trải qua lần kinh sợ này, anh cũng phải cố hồi tâm sống qua ngày.

Anh đã cưới cô gái tên Tần Ngọc Phương đó làm vợ, hai ngày nay vừa vận vợ về nhà mẹ đẻ, nếu không biết chuyện này còn không biết sẽ đối xử với anh như thế nào.

Lâm Á Linh đã gặp mặt ba người bạn trai, hồng cả ba lần. Cô ý vào mình xinh đẹp, gia cảnh lại giàu có, ánh mắt như điều gặp gió.

Chỉ có điều cô luôn không gặp được đối tượng hài lòng vừa ý, tâm tình khó tránh khỏi nôn nóng. Lúc này nghe cảnh ngộ Lâm Thông gặp phải, hừ lạnh một tiếng, nói: “Lương Tuấn Đào là em rể của anh, lại có địa vị hiển hách như thế, dọn dẹp việc nhỏ như vậy có là gì chứ? Cậu ta lại dùng cách như vậy giẫm anh sao? Đạp mắt kính của anh để cho anh mò mẫm cả đêm về nhà, thua thiệt anh làm được! Lâm Tuyết đâu? Cứ trơ mắt nhìn anh bị chòng cô ta bắt nạt không nói không rằng nói giúp anh hai câu?”

Lời này rõ ràng có ý tứ khích bác ly gián, Hứa Tĩnh Dao nghe được mà lòng buồn bực, đang định phản bác mấy câu, lại nhận ra thân phận của mình. Sợ cãi vã với Lâm Á Linh sẽ khiến cho Lâm Văn Bác mất hứng, lại giống như thường ngày, lựa chọn im hơi lặng tiếng.

Lâm Văn Bác luôn thỏa sức cưng chiều cô con gái này, hơn nữa vẫn có chút bất mãn với việc Lâm Tuyết không trả lại công ty Lâm thị, nên tùy

ý con gái phá hủy Lâm Tuyết, cũng không ngăn cản.

Người nhà họ Lâm xưa nay đều lấy oán báo ân, vô lý khuấy đảo ba phần. Thật ra thì khi Lương Tuấn Đào quyết định trợ giúp Lâm Thông vốn không trông cậy vào bọn họ sẽ cảm kích, chỉ có điều bởi vì bọn họ trên danh nghĩa là người nhà mẹ đẻ của Lâm Tuyết, bỏ mặc thì mặt mũi khó coi mà thôi. Lâm Tuyết cũng hết sức thất vọng đối với người một nhà này, một chút cũng không trông cậy vào Lâm Thông sẽ cảm kích, thậm chí cô đã yêu cầu Lương Tuấn Đào đừng đi quản chuyện gì của anh ta, có thể thấy được cô rõ ràng lòng lang dạ sói của người một nhà này đến cỡ nào.

Ai cũng không ngờ, Lâm Thông thế mà lại mở miệng khiển trách Lâm Á Linh nói năng lỗ mãng: “Một chút việc nhỏ như thế này? Hừ, thua thiệt em còn nói ra khỏi miệng được! Anh thiếu hoàng cung dưới lòng đất mấy chục triệu tiền đánh bạc, em có bản lĩnh thay anh giải quyết chuyện nhỏ này! Cho dù ném mười mắt kính anh cũng vô cùng cảm kích vậy!”

Lời này khiến Lâm Á Linh bị nghẹn họng, trong lúc nhất thời cô nói không ra lời, trợn mắt nhìn thẳng.

“Lâm Tuyết là phúc tinh của anh, không có con bé, nhà họ Lâm chúng ta đã sớm lưu lạc đầu đường ngủ thùng rác! Nợ đánh bạc lần này nếu như không có em rẽ giúp một tay, anh khẳng định chết không toàn thân, bây giờ còn có thể hoàn hảo không hao tổn gì trở lại sao? Cậu ta tức giận cũng có lý do, chỉ giẫm vỡ một mắt kính của anh, anh vốn tưởng rằng cậu ta sẽ hung hăng đánh anh một trận!”

Cảm xúc của Lâm Thông hơi kích động, anh lần đầu tiên nói chuyện vì Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, có thể thấy được cực kỳ triệt để nhìn ra. Anh mới vừa từ quý môn quan đi dạo một vòng trở ra. Nếu không có Lương Tuấn Đào, anh biết theo quy củ của sòng bạc, nợ tiền đánh bạc mười mấy triệu, cho dù không làm cho tan cửa nát nhà, anh cũng sẽ bị tháo cánh tay chém đứt chân.

Lần này may mắn chạy thoát, hoàn toàn là ân tình của Lương Tuấn Đào, cho dù anh bị đánh, anh cũng cảm động đến rơi nước mắt.

“Được, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đều là người rất tốt! Em đây một em gái vô dụng, không tìm được người đàn ông có thể chịu đựng như vậy! Anh cũng không có em đây một đứa em gái vô dụng!” Lâm Á Linh về thể diện không nhịn được, trách móc Lâm Thông mấy câu, đứng dậy, quay đầu phần nộ thẳng bước đi!

Lâm Tuyết lại bị cảm, đầu nặng nghệt mũi, cả người bủn rủn vô lực, uể oải phát sốt.

Người trong nhà không biết cô nửa đêm gặp “Quý”, bị giật mình quá mức, đòi để cho Lương Tuấn Đào đưa cô đi bệnh viện. Lâm Tuyết như thế nào cũng không chịu đi, nói cô chỉ bị cảm bình thường, chỉ cần uống thuốc là được.

Không lay chuyển được cô, Lương Tuấn Đào gọi điện thoại cho Lương Bội Văn, để cho bác ấy điều một bác sĩ từ trong bệnh viện quân khu tới đây kiểm tra một chút cho Lâm Tuyết.

Bởi vì ngày hôm qua Lương Tuấn Đào đã xin phép nghỉ, hôm nay trong quân đội còn mấy cặp quân vụ chờ anh đi xử lý, bây giờ không có thời gian ở trong nhà với cô. Chờ bác sĩ tới nhà truyền nước cho Lâm Tuyết, anh dặn dò cô mấy câu, mới vội vã chạy ô tô tới đơn vị.

Trừ Lương Tuấn Đào, gần như không có ai biết sự kiện “Kinh hồn” tối hôm qua, Lâm Tuyết cũng không muốn nói, chỉ một mình năm đó, nhắm mắt lại giống như có thể nghe được giọng nói chứa bi thương của Mạc Sở Hàn vang lên bên tai cô.

Tại sao lại như vậy chứ? Nhìn bầu trời quang đãng sáng sủa ngoài cửa sổ sát đất, bình ổn lại hơi thở trong lòng, cô bắt đầu cảm thấy chuyện tối ngày hôm qua hoang đường ly kỳ cỡ nào.

Trên đời không thể nào có quý! Trừ phi Mạc Sở Hàn vốn chưa chết!

Lâm Tuyết cố gắng chống người dậy, mới vừa vung tay lên, đã nghe được tiếng vú Trần: “Thiếu phu nhân mau nằm xuống, có chuyện gì sai bảo tôi là được rồi!”

Không ngờ vú Trần vẫn một mực ở bên cạnh nhìn cô! Lâm Tuyết nghe lời nằm lại chỗ cũ, nói: “Cầm điện thoại tới đây giúp tôi!”

Vú Trần lấy điện thoại di động giúp cô, cô kiểm tra nhật ký cuộc gọi tối hôm qua, một lần nữa xác định không lầm, tối hôm qua cô và Mạc Sở Hàn trò chuyện gần ba phút!

Gọi lại số này, bên trong chỉ truyền ra giọng nữ máy móc: “Số máy quý khách gọi không nằm trong khu vực phục vụ!”

Điện thoại di động không nằm trong khu vực phục vụ, trừ điện thoại di động ở khu vực không có tín hiệu, còn có một nguyên nhân khác – trực tiếp tháo pin điện thoại, cũng sẽ có kết quả này!

Chẳng lẽ Mạc Sở Hàn thật sự không chết sao? Anh ta cố ý giả thần giả quỷ hù dọa cô?

Sợ run thật lâu, Lâm Tuyết kiên quyết lắc đầu! Không phải! Kiên quyết không phải!

Máu kia không phải là giả, người anh ta cứng ngắt càng không phải là giả! Cô biết tình trạng thân thể của anh ta đã đạt tới chịu đựng cực hạn, chẳng lẽ vì ngày sau giả quỷ hù dọa cô, anh ta mới có thể liều lĩnh mạo hiểm như vậy hộc máu giả chết trước mặt cô?

Không thể nào! Mạc Sở Hàn không phải người như vậy! Cô biết rõ anh ta! Khi đang mất hồn, điện thoại di động lại rung lên. Cô hoảng hốt theo bản năng, đảo mắt nhìn lại mới chậm rãi tỉnh táo lại, thì ra Vân Đóa gọi tới.

“Lâm Tuyết, bây giờ chị có thể ra ngoài một chuyến không?” Giọng Vân Đóa giống như gặp phải chuyện gì khó khăn, cần thương lượng với Lâm Tuyết.

“Chị không thoải mái ở nhà truyền nước!” Lâm Tuyết không còn hơi sức.

“Ừm, chị không được thoải mái!” Vân Đóa lập tức quên chuyện của mình đi, vội vàng ân cần nói, “Trước nghỉ ngơi thật tốt đi, chờ chị tốt lên rồi lại nói!”

“Không cần, dù sao bây giờ chị nhàn rồi không có chuyện gì, em cứ ở trong điện thoại nói cho chị nghe!”

Vân Đóa trầm mặc một hồi, ngập ngừng nói: "Em... Đồng ý làm bạn gái của Lương đại thiếu!"

Ngây ngốc, Lâm Tuyết không dám tin: “Thật, có thật không?”

“Ừm!” Vân Đóa khẳng định nói, “Tối ngày hôm qua em hỏi anh trai em, anh ấy chính miệng đồng ý!”

Rất lâu không nghe được tin tức của Vân Thư Hoa, Lâm Tuyết hơi ngoài ý muốn, “Anh trai em bây giờ đang làm gì? Anh ta vẫn còn ở nước Đức?”

“Đúng vậy! Anh ấy đang ở nước Đức làm ăn!” Vân Đóa dừng một chút, lại nói, “Anh ấy vẫn chưa có bạn gái, em biết rõ... Anh ấy vẫn còn không quên được chị!”

Không thể ngờ được Vân Đóa sẽ nói ra như vậy, Lâm Tuyết trầm mặc. Cô phải nói hành vi bỉ ổi mà Vân Thư Hoa làm cho Vân Đóa như thế nào đây! Thôi, vẫn cái gì cũng không cần nói!

Vân Thư Hoa không về nước thì tốt hơn, tránh cho gặp mặt nhau lại lúng túng.

Cô đổi chủ đề thích hợp, Vân Đóa quả nhiên không nói tới chuyện của Vân Thư Hoa nữa, nhắc tới thổ lộ “Kính hải thể tục” tối ngày hôm qua của Lương Thiên Dật.

“Lâm Tuyết, hôm nay em thật sự không dám lên lớp! Trời ạ, bây giờ em đã biến thành danh nhân ở đại học T, thật sự muốn tìm một cái kén để chui vào, chờ mọi người quên đi chuyện tối ngày hôm qua rồi lại chui ra...” Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Vân Đóa tìm Lâm Tuyết nói chuyện phiếm, cô sắp quẫn muốn chết!

Theo lời tự thuật của Vân Đóa, Lâm Tuyết biết được chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, không khỏi che miệng bật cười. Không nhìn ra Lương Thiên Dật còn rất điên cuồng, khuya khoắt vậy chạy xe thể thao vào dưới ký túc xá đại học thổ lộ tình yêu... Xem ra hai anh em nhà họ Lương đúng là cha truyền con nối, chuyện gì làm cho người ta mở rộng tầm mắt đều có thể làm ra được.

Lương Tuấn Đào đến đơn vị liền phái người đi điều tra căn cứ tình huống bây giờ của Lý Ngạn Thành! Nếu Mạc Sở Hàn còn chưa chết, anh ta nhất định có liên hệ với Lý Ngạn Thành.

Dựa vào binh lực trinh sát tinh nhuệ của quân đội, tin tưởng rất nhanh sẽ nhận được tin tức chính xác.

Người giả thần giả quỷ đe dọa Lâm Tuyết này, cho dù là ai, chờ bị anh bắt tới, anh nhất định khiến kẻ đó thành quỷ chân chính!

Vững vàng tinh thần, anh đang chuẩn bị vùi đầu vào công việc quân vụ lộn xộn, cảnh vụ viên tiểu Cao đi tới báo cáo: “Thủ trưởng, đoàn trưởng Triệu tới tìm anh!”

Sau khi Triệu Bắc Thành được điều về kinh đô, gần như cách một ngày lại tới tìm Lương Tuấn Đào, hỏi thăm lúc này thì có thể để cho nhà họ Hoắc thả Đỗ Hâm Lôi ra. Lương Tuấn Đào nào tìm được đáp án cho vấn đề này, Hoắc Vân Phi không thả người, có ai có cách nào.

“Lão đại, làm sao bây giờ? Anh phải cho câu trả lời chính xác!” Khuôn mặt Triệu Bắc Thành tiều tụy, cả mắt đều là nóng nảy, “Hâm Lôi rơi vào trong tay nhà họ Hoắc đã hơn mấy tháng rồi... Tôi thật sự lo lắng...”

Lương Tuấn Đào day giữa hai chân mày, cố hết sức kiên nhẫn trấn an cậu ta: “Ngày hôm trước Lâm Tuyết lại gọi điện thoại cho Hoắc Gia Tường...”

“Như thế nào?” Triệu Bắc Thành gần như nín thở! Anh thật sự không thể tưởng tượng được nhiệm vụ ở tam giác vàng lại hại anh mất đi người phụ nữ yêu mến! Nếu sớm biết có hậu quả như vậy, anh tình nguyện giải ngũ cũng không muốn liên lụy đến Hâm Lôi anh yêu mến nhất!

Hoắc Vân Phi mang Đỗ Hâm Lôi đi Myanmar, ngay cả Hoắc Gia Tường cũng ngoài tầm tay với! Chỉ có điều những lời này phải nói như thế nào với Triệu Bắc Thành? Nhưng luôn lừa gạt như vậy, sẽ tạo thành hiểu lầm cho Triệu Bắc Thành, cho rằng anh cố ý kéo dài không chịu giải quyết.

Giấu giếm cũng giấu giếm không xong, Lương Tuấn Đào không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển nói chuyện Hoắc Vân Phi cố chấp giữ Đỗ Hâm Lôi không chịu thả người cho Triệu Bắc Thành.

“Cái gì?” Triệu Bắc Thành trợn to hai mắt, cảm giác trời sập đất sụp. Chuyện khiến anh bận tâm nhất cuối cùng vẫn xảy ra, Hâm Lôi lại bị tên cầm thú Hoắc Vân Phi kia chiếm đoạt! Anh đột nhiên đứng dậy, nắm quả đấm lại, khàn giọng quát, “Tôi muốn trở lại tam giác vàng, tự mình mang không quân oanh tạc hang ổ nhà họ Hoắc!”

“Tĩnh táo chút, cậu vừa mới được điều về, lại muốn cầu xin điều gì... Cho rằng lãnh đạo quân đội dễ dàng nói chuyện như vậy sao?” Lương Tuấn Đào cũng cảm thấy hơi khó giải quyết, trầm ngâm một lát, nói, "Như vậy đi, cho tôi thêm thời gian mấy ngày, tôi nghĩ cách khác giải quyết!”

“Anh định dùng thế lực hắc đạo?” Triệu Bắc Thành hiểu ý tứ của anh, nhưng vẫn không ôm hy vọng gì, “Nhà họ Hoắc chính là đứng đầu hắc đạo hùng bá Đông Nam Á, bọn họ ngay cả quân đội chính phủ và máy bay còn không sợ, còn có thể sợ cái gì?”

“Lăng Lang!” Lương Tuấn Đào chậm rãi phun ra một cái tên, đây là cái tên khiến cho người ở trong giới súng ống đạn dược ở Đông Nam Á nghe được cũng sợ mất mật, “Anh ta là một người bạn học khi tôi đi du học ở nước Anh, có giao tình rất vững chắc với tôi! Đồng thời anh ta cũng là quen biết cũ với Hoắc Vân Phi, nếu anh ta chịu ra mặt làm hòa giải trung gian, cố hết sức thỏa mãn yêu cầu Hoắc Vân Phi đề ra, có thể có khả năng giải cứu Đỗ Hâm Lô ra!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 173: Đá Tình Yêu

Lăng Lang! Tên này như sấm bên tai! Dối mắt cả Đông Nam Á, người có can đảm tiên phong trái ý không có mấy ai

Anh ta thống trị một đế quốc hắc ám khổng lồ, có buôn bán trong bạch đạo gần như trải rộng toàn cầu, đếm không hết. Anh ta là đế vương bóng tối, đồng thời cũng là người khổng lồ trong giới kinh doanh, có thể nói ngàn vạn phong hoa tập trung vào một thân.

Một người như vậy, ngoài ra còn có mạng lưới giao tiếp và mạng lưới quan hệ của anh ta, Lương Tuấn Đào chính là một trong những bạn thân của anh ta.

Đều nói, tình hữu nghị chân thật nhất trên đời chỉ có thể sinh ra ở ba địa điểm: sân trường, quân đội, ngục giam.

Lương Tuấn Đào và Lăng Lang đều là bạn học du học ở nước Anh, tính tình hai người hòa hợp, xưng anh gọi em, mặc chung một chiếc quần cũng không ngại. Mà Hoắc Vân Phi lại là bạn nối khố của Lăng Lang, hai người từ nhỏ cõng trường cùng nhau lớn lên!

Lương Tuấn Đào và Hoắc Vân Phi từng là kẻ địch thề không đội trời chung, nhưng bọn họ lại có chung một người bạn là Lăng Lang!

Bởi vì nguyên nhân thân phận, những năm gần đây Lương Tuấn Đào và Lăng Lang không gặp mặt, chỉ có điều vẫn giữ liên lạc. Cho dù sau này

bọn họ đi lên con đường khác, vẫn duy trì tình hữu nghị đã từng khiến cho bọn họ nhiệt huyết sôi trào kia.

Lúc này Triệu Bắc Thành đã hoàn toàn rối loạn, chỉ cần nghĩ đến Hâm Lôì của anh đang chịu hành hạ của Hoắc Vân Phi, anh liền hận không thể lập tức bay đến tam giác vàng cùng đồng quy vu tận *, “Sắp xếp như thế nào cũng tùy anh, tốt nhất nhanh chóng! Tôi lo lắng... Hâm Lôì sẽ làm ra việc ngốc nghếch!”

(*) Đồng quy vu tận: Cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt, trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình

Người phụ nữ có lòng tự ái như vậy, nếu thật sự bị Hoắc Vân Phi lăng nhục, cô vô cùng sẽ ngọc đá cùng nát.

Dĩ nhiên, nếu anh biết được Đỗ Hâm Lôì kiêu ngạo đó đã bị Hoắc Vân Phi tôi luyện đến không hề còn chút nóng giận nào, đoán chừng sẽ học máu.

“Tôi biết rõ, lập tức liên lạc với Lăng Lang, cậu ngồi một chút đi!” Vì trấn an Triệu Bắc Thành, đồng thời cũng ôm vài phần áy náy với cậu ta (Dù sao Triệu Bắc Thành cũng thay anh cầm chốt tiếp nhận nhiệm vụ chỉ huy hành động ở tam giác vàng), cho dù về công hay về tư, anh đều không thể khoanh tay đứng nhìn.

Vì sợ Lăng Lang từ chối không nhận điện thoại (Hết cách rồi, tính khí cổ tay to cũng lớn), Lương Tuấn Đào cố ý dùng điện thoại di động của mình gọi tới, rất thuận lợi nghe được giọng nói của Lăng Lang.

“Hơ, nhóc cậu sao đột nhiên nhớ tới gọi điện thoại cho tôi? Có phải chuyện giả mạo buôn bán vũ khí bị người phát hiện, tìm tôi cấp cứu không?” Mặc dù Lăng Lang không rõ dụng ý của Lương Tuấn Đào khi gọi điện thoại tới, nhưng đoán được cậu ấy nhất định có chuyện.

“Ha ha.” Lương Tuấn Đào lấy thân phận “Phương tiên sinh” buôn bán vũ khí, trước đi tam giác vàng sau đi lưỡng liềm vàng làm nhiệm vụ, chuyện này quả nhiên không gạt được Lăng Lang, “Lần này tôi lại không lẫn lộn được nữa, phải tìm cậu cấp cứu!”

Ở lưỡng liềm vàng, Lương Tuấn Đào từng nói với trùm buôn thuốc phiện Issac, anh và Lăng Lang náo loạn không thể lẫn lộn được trong giới buôn bán súng ống đạn dược, mới mang theo súng ống đạn dược đi nương nhờ dưới trướng Issac. Chuyện này không thể lừa gạt được tai mắt của Lăng Lang, có thể thấy được cổ tay to này thủ đoạn thông thiên, tất cả đều nằm trong bàn tay của cậu ấy.

Lăng Lang nói chuyện này ra, chính là khiến Lương Tuấn Đào hiểu, mượn dùng tên tuổi của anh cũng không sao, nhưng đừng tưởng rằng anh cái gì cũng không biết!

“Chuyện gì có thể làm khó chiến thần bất bại của chúng ta?” Giọng Lăng Lang lưỡng liềm, lại lộ ra vẻ uy nghi không để cho người ta khinh thường, “Nói nghe một chút, chỉ cần tôi có thể giúp cậu, anh em trong nhà còn cần phải khách sáo sao?”

“Lang Lang, chuyện lần này thật sự cần cậu ra mặt giúp đỡ!” Lương Tuấn Đào nghiêm túc khẩn cầu, “Có liên quan tới một người phụ nữ!”

“Oh!” Lăng Lang lấy làm kỳ quái, nói, “Người phụ nữ nào có thể khiến cho cậu tự mình mở miệng cầu xin tôi? Là vợ của cậu hả?”

Tin đồn Lương nhị thiếu cưng chiều vợ yêu đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ vì để người đẹp vui vẻ, lần này lại vì chuyện gì mà không tiếc mở miệng quý muốn cầu cạnh anh?

“Không phải!” Lương Tuấn Đào dừng một chút, từ từ nói, “Là người phụ nữ của chiến hữu tôi!”

“A, cậu đủ nghĩa khí anh em!” Lăng Lang ngược lại rất sáng khoái, trực tiếp nói thẳng, “Nói đi! Chỉ cần Lăng Lang tôi có thể làm được, nể mặt cậu làm hết sức!” die nd da nl e q uu ydo n

Lương Tuấn Đào chờ chính là những lời này của anh, lập tức nói tới chuyện Hoắc Vân Phi chiếm giữ con tin Đỗ Hâm Lôi không chịu thả ra, mà Đỗ Hâm Lôi là vợ chưa cưới của chiến hữu của anh...

Mấy ngày đi tới Myanmar, tâm tình của Đỗ Hâm Lôi coi như không tệ. Mặc dù thật bất đắc dĩ với cảm thú âm hồn không tan bên cạnh, chỉ có điều đã lâu ngày rồi, cô liền học được coi thường sự tồn tại của anh ta.

Coi anh ta là không khí, là vi khuẩn, cô coi như không nhìn thấy anh ta! Không nhìn thấy anh ta!

Cứ dùng tư tưởng AQ này tới tê đại mình, nếu không cô sẽ một ngày cũng không sống tiếp được.

Từ sau lần bị bỏ thuốc đó, sau đó dùng sợi dây trói lại hơn hai giờ, cảm hận Hoắc Vân Phi của cô không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung. So sánh với cảm hận, hơn nữa là e ngại, dưới tình huống bình thường, cô không dám lại đi trêu chọc anh.

Nhớ có một ngày, cô thừa dịp xem ra tâm tình của anh ta rất tốt, thử hỏi dò khi nào bọn họ rời khỏi Myanmar.

Lúc ấy Hoắc Vân Phi cười như không cười, một chút dấu hiệu trở mặt cũng không có, hé môi cười nói: “Tôi cho rằng em thích Myanmar.”

Cô nói: “Thích thì thích, chỉ có điều... Tôi càng muốn về nhà!”

Lúc đó cô đã nói một câu như vậy, nói cô nhớ nhà mà thôi, không biết cảm thú này lại trúng gió gì, nụ cười trở nên được gọi là ác độc.

“Tôi thấy em nhớ Triệu Bắc Thành đi! Xem ra tôi phải cố gắng gấp bội để khiến cho em không có hơi sức nhớ tới người đàn ông khác mới được!” Nói xong, không biết anh ta lấy ra một sợi dây thừng từ đâu, lắc lắc ở trước mặt cô.

Lúc ấy cô bị sợ đến sắp ngất đi, vội vàng xua tay lắc đầu, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi, “Tôi không có... Tôi chỉ hỏi một chút... Mà thôi!”

Anh ta nghịch nghịch sợi dây thừng kia, chờ dọa cô đến quá mức, mới thông thả ung dung nói: “Tôi cũng chỉ chọc em chơi mà thôi!

Thả lỏng xuống, cô vừa tức vừa bất đắc dĩ, từ đó không dám hỏi các loại đề như lúc nào thì rời khỏi Myanmar.

Cứ ngày nào qua ngày ấy như vậy, dù sao mỗi ngày Hoắc Vân Phi mang theo cô không phải đi dạo chính là đi xã giao, coi như du lịch miễn phí, chỉ cần coi như người đàn ông này không tồn tại là được rồi.

Đi dạo mấy cửa hàng châu báu, trừ bỏ thán phục những đá quý kia đẹp đến tinh xảo ra, càng khiến cho Đỗ Hâm Lô cảm thấy ngoài ý muốn chính là, toàn bộ mười mấy cửa hàng châu báu này đều là tài sản riêng của nhà họ Hoắc.

Rốt cuộc hiểu rõ vì sao Hoắc Vân Phi mang theo cô ở lại Myanmar lâu như vậy, bởi vì nơi này vốn là một trong những hang ổ của nhà họ Hoắc. Trừ ma túy, trong ngành nghề đá quý châu ngọc này, nhà họ Hoắc cũng có thành tích không tầm thường.

Tài nguyên Myanmar phong phú, đặc biệt thừa thãi các loại đá quý trứ danh. Trong đó vua đá quý – phi thúy, càng thêm nổi danh thế giới.

Trong một cửa hàng châu báu lớn nhất ở Myanmar, Đỗ Hâm Lô ngồi ở khu vực dành riêng cho khách quý trên lầu ba hoa lệ, chung quanh để

ngọc và đá quý cực phẩm đếm không hết, khiến cho cô có ảo giác đặt mình trong câu chuyện cổ tích.

Châu báu đá quý nơi này không được bày ở trong quầy, mà trực tiếp đặt trên mặt bàn, để tiện cho khách quý giám định và thưởng thức ngắm nghía.

Đỗ Hâm Lô giống như tất cả những người phụ nữ khác, thích châu báu đẹp đẽ và sáng chói, ánh mắt không tự chủ được lưu luyến trên những đá quý lóe la tia sáng mê người kia, nhưng cô vốn không nghĩ tới muốn phải có chúng.

Cả khu vực dành riêng cho khách quý, trừ nhân viên phục vụ xinh đẹp ra, cũng chỉ có hai vị khách hàng là cô và Hoắc Vân Phi, cả cửa hàng xa hoa trống trải rất yên tĩnh.

“Thích tất cả ở chỗ này sao?” Hoắc Vân Phi nhìn cặp mắt trong trẻo của cô và ngọc với đá quý rực rỡ tôn nhau lên, khóe miệng không khỏi cong lên cười Chỉ vào những đồ ngọc cực phẩm hiếm thấy này, nói với cô, “Thích thứ nào thì tùy tiện chọn!”

Châu báu giá trị hàng tỷ đô, giọng điệu thoải mái của anh lại giống như nhẹ nhàng đưa ra một đồng tiền xu.

Sau khi Đỗ Hâm Lô nghe được lời của anh ta, ánh mắt vốn thán phục lại dính vào vài phần khinh bỉ, “Tôi chỉ bị anh bắt giữ mà thôi, cho dù đưa những thứ này cho tôi, tôi có thể lấy đi sao?”

Chỉ biết đưa ra nhân tình hữu danh vô thực có hoa không quả, lại không cho phép cô nói nhớ nhà, người đàn ông này bá đạo ngang ngược, cực kỳ đáng ghét. Bây giờ lại cố ý giả vờ hào phóng, ghê tởm!

Nhìn ánh mắt căm giận của cô gái, anh hơi giật mình, đây là ý gì? Ở nơi hoàn cảnh vàng ngọc chất đống, người phụ nữ nào mà không mê loạn?

Cô thế mà lại dùng ánh mắt giống như oán giận kẻ thù nhìn anh, giống như anh mới vừa lừa gạt cô mười triệu!

“Tất cả nơi này, bao gồm cả tôi trong đó, chỉ cần em nhìn trúng đều có thể lấy đi!” Hoắc Vân Phi nhắc thân hình cao to khỏe mạnh lên, giống như con báo đi săn trong rừng rậm tao nhã chậm rãi bước đi thong thả tới trước mặt con mồi, nhếch môi cười quỷ dị: “Nói đi, muốn bản thiếu gia hay muốn những châu báu đá quý này?”

Nhìn cô không giống như người phụ nữ ham muốn vật chất, nếu cô nói giữa anh và châu báu lựa chọn người trước, như vậy anh thật sự sẽ khen thưởng cô.

“Tôi cái gì cũng không muốn!” Đỗ Hâm Lôi bị anh nhốt có chút ít buồn bực, mặc dù một lần nữa nhắc nhở mình không nên trêu chọc con cầm thú này, chỉ có điều oán giận tích lũy đạt đến cực hạn nào đó nhất định sẽ bộc phát, “Cũng đều là đồ rác rưởi!”

“...” Anh khẽ híp mắt, chậm rãi cười.

“Hừ!” Đỗ Hâm Lôi lấy can đảm trừng anh, nói: “Tôi và những đá quý châu báu này đều giống nhau bị anh đoạt lấy phi pháp, đều bị ức hiếp, anh còn giả mù sa mưa nói gì mà mặc tôi lựa chọn, không cảm thấy quá mắc ói sao?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 174: Đá Tình Yêu 2

Ừ, phản bác cũng có đạo lý! Nhìn dáng dấp, theo thời gian trôi qua, hôm đó bị trời bỏ thuốc dạy dỗ từ từ biến thành nhạt, cô lại bắt đầu nảy mầm trạng thái cũ. Nhưng mà... Anh sờ cảm cương nghị của mình, tròn mắt đen sắc bén lướt qua ý cười nhợt nhạt, giống như anh không ghét dáng vẻ miệng lưỡi bén nhọn của cô!

Khi nhìn cô tức giận nói ra, giống như con mèo hoang nhỏ bị chọc giận, anh cảm thấy rất đáng yêu. Khi tâm tình tốt, cho dù bị cô làm ra mấy vết thương cũng không muốn nghiêm túc so đo với cô.

Vỗ tay phát ra tiếng, nhân viên phục vụ xinh đẹp lập tức bưng hai hòm bằng ngọc trắng lên, mỗi hòm có diện tích ước chừng nửa mét vuông, vàng làm khóa. Vừa nhìn vỏ ngoài đẹp dễ quý giá như vậy, cũng biết đựng bên trong nhất định là thứ gì đó quý trọng.

Đỗ Hâm Lôi cũng không chút để ý, dù sao dự đoán trước chẳng qua chỉ là chút đồ vàng bạc châu báu trang sức linh tinh.

“Mở ra nhìn một chút!” Hoắc Vân Phi khẽ nhếch môi cười nói.

Không hứng thú lắm, cô không động.

Tâm tình Hoắc tam thiếu tốt, cũng không để ý tới cô ngạo mạn, thân thể cao to đứng thẳng lên, tự đưa tay mở khóa ra, sau đó mở nắp hai hòm bằng ngọc trắng này.

Cho dù Đỗ Hâm Lôì lạnh nhạt cũng lập tức bị ánh hào quang chói mắt trước mắt làm cho kinh ngạc, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Trong truyền thuyết, trong hầm ngầm kho báu của Alibaba cất giấu vô số vàng bạc châu báu, trong đó có hai hòm, một hòm tràn đầy đô la, một hòm tràn đầy đá quý, giàu sang phú quý quả thật làm chói mắt người.

Bây giờ, cô thế mà lại thấy được kho báu phiên bản thực tế của Alibaba, trong một hòm ngọc trắng chứa đầy ngọc xaphia, ngọc xaphia thuần túy sâu lắng đó thật sự đẹp tới nỗi làm lòng người say, giống như toàn bộ ánh sao trên bầu trời đêm, sâu kín lóe ra tia sáng kỳ di.

Mà trong một hòm bằng bạch ngọc khác chứa đầy ruby, đó là đá kê huyết chất lượng thượng thừa, ở dưới ánh đèn phản chiếu xuống, gần như đỏ mắt người. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Giá tiền của mỗi một viên đá quý cũng không vừa, mà chính là đá quý như thế lại chia thành đầy hai hòm diện tích nửa mét vuông... Đỗ Hâm Lôì ngừng thở, có phần không dám tin tất cả trước mắt, Hoắc Vân Phi này, chẳng lẽ vợ vết toàn bộ của cải toàn thế giới đến nhà bọn họ sao!

“Đẹp không?” Hài lòng nhìn ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của cô, anh cảm thấy cô giống như phần lớn các cô gái trên thế gian, vốn không cách nào địch lại được hấp dẫn của châu báu. Nhưng mà anh thích cô tức xì khói, chỉ cần cô có yêu thích gì đó, anh liền có biện pháp đả động cô. Đẩy hai hòm bằng ngọc trắng chứa đầy đá quý tới trước mặt cô, khẽ mở cánh môi, “Đưa cho em!”

Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng gẩy gẩy những viên đá quý kia, hốt lên một năm, từ lòng bàn tay chậm rãi rơi xuống, nghe tiếng vang thanh thúy phát ra như âm thanh tự nhiên khi chúng va chạm vào nhau, quá tuyệt vời!

“Em thích ruby hay xaphia?” Hoắc Vân Phi dò xét cẩn thận biến hóa trên vẻ mặt của cô, trong tròng mắt đen sắc bén mơ hồ hiện ra vẻ khẩn

trường và mong đợi.

Ruby? Xaphia? Có lẽ nhàn rồi quá lâu, Đỗ Hâm Lôi cũng không rất ghét vấn đề nhàm chán này, thật sự nghiêm túc ngẫm nghĩ một lát đáp, “Ruby đẹp hơn!”

Thích đá kê huyết thuần túy này, ánh sáng khúc xạ, tinh thể hơi mờ không tìm được một chút tạp chất nào, không thể phủ nhận, mỗi một viên đá quý này đều là cực phẩm chọn kỹ lựa khéo ra.

Tính tình của cô tương đối hoạt bát hướng ngoại, so sánh giữ màu đỏ lửa nóng và màu xanh u buồn, cô thích thứ trước hơn.

Hoắc Vân Phi tương đối hài lòng với câu trả lời của cô, lần đầu tiên, khuôn mặt anh lộ ra nụ cười xán lạn, không hề có vẻ ngoài thì cười nhưng trong không cười giống như bình thường, mà là nụ cười chân chính phát ra từ đáy lòng.

Thấy anh cười đến vui vẻ như vậy, cô không khỏi ngoài ý muốn, buông lỏng tay thon đang cầm đá quý ra, lùi về chỗ cũ.

“Tách!” Một âm thanh vang lên, Hoắc Vân Phi đóng nắp hòm ruby, khóa lại khóa vàng, nhét chìa khóa vàng do thợ khéo làm ra vào trong tay Đỗ Hâm Lôi, tròn mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào cô, có ý vị khác cong khóe môi lên, nói, “Hòm ruby này đưa cho em!”

Thử hỏi: Có một ngày, chồn đột nhiên tới cửa thăm hỏi gà con, hơn nữa còn đưa cho gà con một túi đầy hạt bắp, hỏi con chồn này có lòng tốt sao?

Đáp án dĩ nhiên phủ định! Giống vậy, hành động lần này của Hoắc Vân Phi cũng sẽ không tốt lành gì!

“Tôi không cần!” Đỗ Hâm Lôì từ chối không chút do dự, dĩ nhiên, để tránh cho chọc giận gặp phải độc hại của cầm thú, lại vội bổ sung thêm một câu, “Thứ quý trọng như thế, tôi sợ sẽ bị người ham muốn của cải sát hại tính mạng!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Chuyện cười, đi theo bên cạnh bản thiếu gia, kẻ nào không có mắt dám mơ ước đến của cải của em? Trừ phi chán sống rồi!” Hoắc Vân Phi cười đến được gọi là kiêu ngạo, nhà họ Hoắc phú khả địch quốc, người mơ ước đến của cải nhà bọn họ đếm không xuể. Cho dù là chính phủ hay hắc bang, có khối người nhìn bọn họ mà chảy nước miếng ròn ròn, đáng tiếc muốn nuốt bọn họ... Phải xem răng và móng vuốt của mình có đủ sắc bén hay không!

Hiểu rồi, thì ra anh ta dùng hòm đá quý này để dỗ dành cô ở lại bên cạnh anh ta! Chỉ có anh ta có thể bảo vệ cô yên tâm hưởng thụ những đá quý này, cho nên nếu muốn vĩnh viễn đoạt lấy những viên đá xinh đẹp này, cô phải bỏ ra cả đời.

Người đàn ông buồn cười, anh cho rằng cô dễ lừa như thế sao?

Nhún nhún vai, cô từ chối cho ý kiến.

Lúc này, có một vệ sĩ tới báo, có người tìm Hoắc tam thiếu nói chuyện.

Hoắc Vân Phi đứng dậy, trước khi xuống lầu, anh rất phóng khoáng chỉ vào cả tầng lầu đá quý châu ngọc, nói với Đỗ Hâm Lôì: “Nhìn trúng cái gì cứ để cho nhân viên phục vụ gói lại, đợi lát nữa khi tôi trở lại đón em sẽ cùng mang đi với hòm ruby!”

“Ừm, biết rồi.” Vì mau chóng đuổi anh đi, Đỗ Hâm Lôì thuận miệng lên tiếng.

“Thật nghe lời, buổi tối sẽ ra sức thương em!” Anh cho cô một nụ hôn tình ý triền miên.

Đỗ Hâm Lôi biết tính khí khó dây dưa của người kia, nếu đẩy anh ta ra, khẳng định lại chỉ ôm cô hết sờ lại gặm, tăng gấp bội bù lại. Nếu không để ý tới anh ta, thì cũng thôi!

Quả nhiên, không thấy Đỗ Hâm Lôi tránh né khước từ, anh hài lòng hơn cũng càng vui mừng, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng chỉnh tề trắng như tuyết, càng giống như một con cầm thú chuẩn bị hưởng thụ con mồi!

Khó khăn lắm mới ngóng trông được Hoắc Vân Phi rời đi, Đỗ Hâm Lôi thở ra một hơi. Áp lực bên cạnh biến mất, cô có thể tương đối tùy ý thưởng thức cảnh đẹp giàu sang phú quý cả phòng này.

Đồ đẹp mắt ai chả thích, nhưng thích không nhất định phải đoạt lấy! Đỗ Hâm Lôi chỉ nhìn cho đã nghiệm mắt mà thôi, cô vốn không có hy vọng xa vời lấy được tất cả ở đây, bao gồm cả một hòm bằng ngọc trắng đựng đầy ruby kia.

Đồ đàn ông tặng không dễ dàng nhận được, nhất là kiểu đàn ông như Hoắc Vân Phi. Đoán chừng cô lấy đi một viên đá quý của anh ta, cũng sẽ cho anh ta một lý do cả đời này đuổi tận cùng và không thả ra! Về sau nhất định phải nghĩ cách rời khỏi anh ta, cho nên cô tuyệt đối không thể cầm một cây kim sợi chỉ của anh ta, chứ đừng nói tới những châu báu đá quý này. dfienddn lieqiudoon

Ngọc Myanmar nổi danh thế giới, mà mỗi một đồ ngọc ở trong đó đều là cực phẩm, dùng mắt thường gần như không thấy được bất kỳ tỳ vết và tạp chất nào. Trừ vòng ngọc mặt dây chuyền đồ trang sức bình thường hay gặp được, còn có ngọc treo xe, vật trang trí cùng với bình hoa thủ công mỹ

nghe, thậm chí gạt tàn, tẩu thuốc... Cái gì cần đều có, người xem hoa cả mắt.

Nhìn mệt mỏi, giả sử nhắm mắt lại, trước mắt vẫn còn lóng lánh những viên ngọc trong suốt mê người kia.

“Đỗ tiểu thư, cô thật may mắn!” Một nhân viên phục vụ xinh đẹp đều dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn Đỗ Hâm Lôi, giống như cô chính là Vương hậu tôn quý

May mắn? Đỗ Hâm Lôi tức giận liếc mắt xem thường, không lên tiếng. Nếu nói may mắn của cô chính là do hòm ruby lạnh lẽo kia, như vậy cô thật sự không nói được gì.

Nhớ trước kia từng đọc một câu chuyện cổ, nói một nhà thám hiểm sa mạc trong lúc vô tình phát hiện ra một tòa bảo tàng bị cát vàng che giấu, ông ta lập tức biến thành nhà giàu có lớn nhất trên thế giới, đáng tiếc bởi vì tìm không thấy lối ra bảo tàng y hệt mê cung này, ông ta không có thức ăn nước uống, kết quả là nhìn những núi vàng núi bạc kia đang sống sờ sờ mà chết đói chết khát!

Đỗ Hâm Lôi cảm thấy lúc này mình giống như nhà thám hiểm xui xẻo đó! May mắn chó má gì, những thứ vàng bạc lóe lên đều là ánh sáng hung dữ đoạt mạng.

Trong mắt một nữ nhân viên phục vụ khác lóe lên trái tim hồng và sao, dùng giọng điệu rất mộng ảo thở dài nói: “Quá lãng mạn rồi! Tam thiếu nhất định rất thích cô, nếu không ngài ấy đã không đưa cho cô một hòm tràn đầy đá tình yêu như vậy!

Đá tình yêu? Đây cũng khiến Đỗ Hâm Lôi hơi ngoài ý muốn.

“Chẳng lẽ cô không biết sao? Ruby chính là đá tình yêu, tượng trưng cho tốt đẹp của tình yêu, nó đại biểu cho vĩnh hằng và kiên trung!” Nhân

viên phục vụ có là gốc Hoa có là con lai có là dân bản xứ, nhưng các cô ấy đều có thể nói lưu loát tiếng Hoa.

Chủ yếu bởi vì cha con nhà họ Hoắc là người Trung Quốc, một trong những điều kiện thuê người của bọn họ chính là nói lưu loát tiếng Hoa.

Ruby là đá tình yêu, còn có cách nói này sao? Đỗ Hâm Lôi hơi kinh ngạc, bởi vì cô vốn là dân thường đối với mấy thứ châu báu này, không có nhiều nghiên cứu. Nhưng chắc Hoắc Vân Phi phải hiểu đi! Nhớ tới khi anh để cho cô lựa chọn thì trong ánh mắt anh mơ hồ có mong đợi, còn có sau khi cô lựa chọn đá ruby thì anh vui vẻ ra mặt, không khỏi rất không nghĩ ra.

Dĩ nhiên, cô tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ kỳ lạ lắm tưởng rằng con cầm thú này yêu cô, vậy còn buồn cười hơn chuyện cười hoang đường nhất! Có lẽ, cầm thú chính là cầm thú, ở trong mắt nhân loại bình thường, đá quý đại biểu cho tình yêu, tượng trưng cho vĩnh hằng và kiên trung, mà ở trong mắt cầm thú, thật ra thì nó chính là một đồng tảng đá phát ra ánh sáng mà thôi.

Nhất định là như vậy!

Nghĩ thấu rồi cũng lười rồi rảnh nhiều nữa, cô ngồi xuống ghế sofa gần đó, đôi tay chống cằm rất sâu muộn. Cuộc sống bị cầm thú chiếm nốt này cho đến khi nào mới có thể kết thúc?

Bắc Thành, lúc nào thì anh mới có thể đến cứu em

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 175: Đá Tình Yêu 3

Không, không thể để cho anh tới cứu cô! Cô vội vã lắc đầu, cảm hận ích kỷ của bản thân.

Nhà họ Hoắc là ai? Ngay cả quân chính phủ cũng phải nhường họ ba phần, Triệu Bắc Thành chỉ là một quan quân, có khả năng lớn bao nhiêu tới cứu cô ra ngoài. Lỡ như anh vì cô mạo hiểm gặp phải Hoắc cầm thú tổn thương thì làm như thế nào!

Cô tình nguyện bị nhốt cả đời cũng không cần anh mạo hiểm vì cô! Muốn rời khỏi Hoắc Vân Phi, có thể nghĩ biện pháp khác!

Nếu Lâm Tuyết và Hoắc Gia Tường cầu cạnh đều không có tác dụng, như vậy cô cứ từ từ chờ Hoắc Vân Phi chơi chán cô!

Có phải khi anh ta nhàm chán cô, thì sẽ thả cô đi không?

Truyền xong nước biển, tinh thần Lâm Tuyết vẫn như trước không phấn chấn. Không ngừng giật mình quá mức bởi vì đêm qua, đồng thời nhớ lại cảnh tượng Mạc Sở Hàn trước khi chết, mỗi lần nghĩ đến anh tan nát cõi lòng ại ánh mắt bất đắc dĩ quyến luyến khó bỏ, cô liền đau xót từng cơn trong lòng.

Tối hôm qua chẳng lẽ thật sự do anh gọi điện thoại? Bây giờ cô vẫn có phần không xác định được rồi!

Trong đầu rất loạn, chất đầy ngàn câu vụn chữ, tóm lại, cô thật sự không phân định rõ thực tế và mộng ảo, tất cả tối hôm qua rốt cuộc là thật hay giả!

Ngủ một giấc, liên tục gặp ác mộng, vô cùng không yên ổn, luôn có thể nghe thấy âm thanh quen thuộc kia từng chút một lặp lại bên tai cô: “Nhớ anh không? Nhớ anh không? Nhớ anh không?...”

Khi tỉnh lại lần nữa, cảm thấy nhức đầu tăng thêm.

“Phì!” Cô thể mà lại nghe được có người đang cười, giống như là tiếng cười của cô gái trẻ tuổi, lo sợ không yên ngẩng đầu lên, nhìn một vòng chung quanh, bên trong phòng ngoài vú Trần chăm sóc cô ra, cũng không phát hiện ra người nào khác!

Có phải do cô liên tục gặp ác mộng nên khiến cho thần kinh nhạy cảm quá mức không!

Cửa phòng lần nữa mở ra, Lương Bội Văn đi vào.

“Bác!” Lâm Tuyết chống thân thể ốm yếu định xuống giường.

“Đừng động!” Lương Bội Văn vội vàng đi tới trước giường, đè cô lại, dặn dò, “Vừa mới tốt chút, mau nằm xuống!”

Lâm Tuyết không thể làm gì khác hơn là ngồi trở lại trên giường, để vú Trần châm trà cho Lương Bội Văn.

Lương Bội Văn hỏi thăm bệnh tình của Lâm Tuyết mấy câu, biết cô chỉ bị phong hàn cảm mạo cũng không có gì đáng lo ngại liền yên lòng.

Hai bác cháu câu được câu không nói chuyện trên trời dưới đất, thấy Lương Bội Văn mấy lần muốn nói lại thôi, Lâm Tuyết lại hỏi, “Bác có gì muốn nói sao?”

“Haizz.” Lương Bội Văn thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyết, cười khổ nói, “Rốt cuộc vẫn không lừa gạt được ánh mắt của cháu.”

Lâm Tuyết khẽ nhếch khóe môi, “Bác có lời gì cứ nói, ở đây không có người ngoài!”

“Đúng vậy! Bác chuẩn bị muốn nói với cháu!” Lương Bội Văn tỏ vẻ u sầu, cân nhắc trước sau nói cho cô biết, “Cháu chắc cũng nghe nói, chính là chuyện của Lưu Dương và nữ diễn viên đó...”

“Dạ.” Lâm Tuyết ngây ngốc, trong lúc nhất thời không đoán ra ý tứ của Lương Bội Văn, “Nghe nói nữ diễn viên đó đã chia tay Lưu Dương!”

Lương Bội Văn gật đầu nói: “Còn sinh một đứa bé!”

Đây thuộc về chuyện xấu trong nhà đi! Lương Bội Văn chủ động nhắc tới chuyện này ở trước mặt cô, xem ra thật sự không coi cô là người ngoài. Lâm Tuyết thấy Lương Bội Văn cũng không kiêng kỵ cô, liền hỏi: “Đứa bé kia bây giờ do bác nuôi dưỡng chăm sóc à!”

“Đúng vậy! Tóm lại vẫn là máu thịt nhà họ Lưu, cũng không thể để cho thằng bé đi vào cô nhi viện!” Nhắc tới chuyện này, Lương Bội Văn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lâm Tuyết hỏi, “Bác tới tìm cháu là cần cháu làm chuyện gì sao?”

“Cháu là đứa bé thông minh, nên đoán được ý của bác tới!” Lương Bội Văn kéo tay Lâm Tuyết, vỗ vỗ, nói thẳng, “Muốn cho cháu làm thuyết khách một lần, khuyên nhủ Đồng Đồng và Lưu Dương tái kết hôn!”

Thì ra là vì chuyện này! Lâm Tuyết thật sự không muốn làm chuyện kiểu thuyết khách này, nhưng dù sao Lương Bội Văn cũng là lần đầu tiên mở miệng cầu xin cô, cô cũng không thể từ chối. Hồi lâu, ấp úng nói, “Tình tình Đồng Đồng rất quật cường, cháu sợ cô ấy... Không chịu quay đầu lại!”

“Bác biết rõ con bé vẫn rất thích Lưu Dương, là Lưu Dương thẳng nhóc kia phụ lòng con bé bức con bé đến bất đắc dĩ mới ly hôn với nó!” Nhắc tới con dâu trước của mình, Lương Bội Văn thật sự không có lời nào để nói, mặc dù không phải rất thích Đồng Đồng, nhưng mà Đồng Đồng mạnh hơn mấy người phụ nữ tham lam hư vinh háms tiền kia vô số lần, “Thật ra thì, Lưu Dương lại cưới vợ khác cũng dễ dàng, nhưng mà bác cảm thấy nó vẫn còn có tình cảm với Đồng Đồng, hy vọng hai đứa có thể hợp lại với nhau, sống tốt qua ngày!”

Sau khi Lưu Dương và Mã Đồng Đồng kết hôn, buổi tối thường đêm không về ngủ không nói, còn chơi đùa Bạch Tinh Tinh sau đó náo loạn ra trò khôi hài con riêng. Lương Bội Văn từng cho rằng Lưu Dương hoàn toàn không thích Mã Đồng Đồng, nhưng có một lần ngẫu nhiên, trong lúc vô tình bà phát hiện, Lưu Dương ở một mình trong phòng cầm ảnh chụp chung của mình và Mã Đồng Đồng mà rơi lệ, có thể thấy được thằng bé vẫn còn lưu luyến khó bỏ Mã Đồng Đồng.

Lâm Tuyết trầm mặc thật lâu, nói: “Được rồi, nếu như vậy, cháu sẽ đi tìm cô ấy hỏi một chút! Chỉ có điều...”

“Con bé nhất định sẽ từ chối, bác hy vọng cháu có thể ra sức khuyên nhủ con bé! Dù sao cháu và con bé là bạn thân nhất thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, có lời gì ngấm chứa trong lòng con bé có thể nói cho cháu biết!” Lương Bội Văn hơi phiền não lắc đầu, nói tiếp, “Bác đã tự mình đi tìm Đồng Đồng, muốn khuyên con bé hợp lại với Lưu Dương, hoàn toàn không ngờ, con bé từ chối bác, còn nói con bé đang sống chung với một người bạn trai trong trường học, sắp bàn chuyện cưới xin rồi!”

Đây là thật tình hay mượn cớ? Có lẽ Lương Bội Văn chỉ cần phái người đi thăm dò một chút sẽ rõ ràng. Bà lại tự mình đến năn nỉ Lâm Tuyết đi làm thuyết khách, xem ra mục đích chủ yếu vẫn là muốn vãn hồi hôn nhân của Mã Đồng Đồng và Lưu Dương.

Lâm Tuyết cười khỏ nói: "Trước kia cháu và Đồng Đồng đúng là bạn bè rất tốt không có gì giấu nhau, chỉ có điều.. Sau đó vì một số chuyện, quan hệ giữa chúng cháu dần trở nên xa cách rồi, bây giờ không thường liên lạc!"

"Bác biết rõ là vì Lưu Dương!" Năm ngoái, cháu của bà Lương Tuấn Đào tố cáo đến trước mặt bà, nói Lưu Dương có ý đồ chấm dứt chị dâu, vì chuyện này bà và chồng Lưu Vận Ngô hung hăng trừng phạt Lưu Dương một trận, "Bây giờ Lưu Dương thành thực, sau khi trải qua chuyện lần này, nó chắc chắn biết mình muốn cái gì! Chỉ cần Đồng Đồng tha thứ rộng lượng tha thứ cho nó lần này, bác tin tưởng, cuộc sống sau này, cho dù con bé muốn trắng trên bầu trời Lưu Dương cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho con bé muốn con bé vui lòng!"

Tại sao, luôn vào khi mất đi mới biết quý trọng, mới cố gắng đi cứu vãn. Những lời này Lâm Tuyết không thể nói ra được ở ngay trước mặt Lương Bội Văn. Cô cúi mắt, không nói gì.

"Lâm Tuyết, cháu nhất định phải cố khuyên nhủ Đồng Đồng, cho Lưu Dương thêm một cơ hội, cũng cho chính con bé thêm một cơ hội!" Giọng điệu Lương Bội Văn rất cố chấp, bà thật lòng muốn tác hợp cho hai đứa bé này một lần nữa, "Dù sao con bé thật lòng yêu Lưu Dương, ở gần người đàn ông yêu thương với có thể có hạnh phúc. Trong lúc vội vã tùy tiện kiếm một người chuẩn bị kết hôn, con bé có thể sẽ một lần nữa trải nghiệm hôn nhân thất bại!"

Nghe ý tứ của Lương Bội Văn, Đồng Đồng thế mà lại thật sự bàn luận chuyện cưới xin với bạn trai mới rồi, đây thật sự không giống như giận dỗi mới nói như vậy. Lâm Tuyết cũng cảm thấy nên khai thông tử tế một lần với Mã Đồng Đồng, liền gật đầu lên tiếng: "Bác yên tâm, cháu sẽ truyền đạt lại lời của bác cho cô ấy! Có câu nói, thà phá mười ngôi miếu cũng không phá một việc hôn nhân! Nếu như bọn họ có thể hợp lại với nhau, cháu nhất định làm hết sức! Nhưng mà, nếu như Đồng Đồng thật sự tìm được bạn trai

thích hợp chuẩn bị bàn chuyện cưới gả... Cháu cảm thấy có lẽ duyên phận giữa Lưu Dương và cô ấy đã hết, không cần cưỡng cầu nữa!”

Bởi vì bị bệnh, Lâm Tuyết một mực dùng cơm trong phòng ngủ không xuống lầu.

Khi hoàng hôn phủ xuống, trái tim của cô lại treo lên. Trải qua kinh hồn đêm qua, cô đặc biệt e ngại ban đêm và bóng tối.

Bật tất cả đèn trong phòng ngủ lên, cô như gặp địch mạnh.

Cũng may đêm nay Lương Tuấn Đào trở lại đặc biệt sớm, nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ của anh đi tới, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

“Như thế nào? Hạ sốt rồi! Lương Tuấn Đào đi tới bên người Lâm Tuyết, đưa tay sờ lên trán, cảm thấy cô không phát sốt nữa, chỉ có điều vẻ mặt vẫn không yên. Anh ôm lấy cô, an ủi, "Yên tâm, tối nay anh nhất định sẽ bắt được ‘quỷ’ đó, tự tay anh bắt đến trước mặt em, lột da quỷ của kẻ đó, xem kẻ đó rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Người đàn ông này vĩnh viễn đều chính là vẻ chắc chắn tự tin như vậy, trong mắt anh cõi đời này vốn không có chuyện gì đáng để sợ hãi. Ở trong ngực anh, Lâm Tuyết cảm thấy rất yên tâm, “Có anh ở đây, em liền không sợ!”

Lương Tuấn Đào trầm ngâm nói: "Tối nay anh phải ra ngoài một chuyến...”

“Anh đi đâu vậy?” Trời ạ, chẳng lẽ tối nay anh không ở nhà với cô sao?

Lương Tuấn Đào không nỡ nhìn vẻ lo lắng trong mắt cô, vội vàng an ủi: “Vì nhanh chóng bắt được con quỷ kia, cầm điện thoại di động của em

tới đơn vị, tối nay con quý kia lại gọi điện thoại tới có thể phán đoán được vị trí của kẻ đó.”

Chỉ cần thời gian trò chuyện vượt qua bốn mươi giây thì có thể phán đoán được vị trí ẩn thân của đối phương, nhưng nhìn ánh mắt hoảng sợ của cô, an lại trù trừ, “Thôi, nếu không anh để tiểu Cao mang điện thoại di động tới đơn vị đi, tối nay anh ở trong nhà với em!”

Ừm!" Lâm Tuyết cầu cũng không được, hiện giờ cô chỉ cần Lương Tuấn Đào có thể ở bên cạnh cô, về phần nhiệm vụ bắt quý vẫn cứ giao cho người khác làm đi.

Để người giúp việc xả nước đầy bồn tắm, anh ôm cô đi vào ngâm nước nóng. Sau đó dùng khăn tắm lớn cẩn thận bọc kỹ cô, ôm trở về giường trong phòng ngủ, kéo chăn ra đắp kín cho cô.

Chăm sóc cô, anh kiên nhẫn giống như chăm sóc Mặc Mặc.

Ngâm nước nóng, Lâm Tuyết cảm thấy tốt hơn nhiều, nằm trong ngực Lương Tuấn Đào, cô nghe được tiếng chuông điện thoại bàn trong phòng ngủ vang lên, trong đêm tối yên tĩnh nghe quý dị như vậy.

Lạnh run một trận, cô mở mắt, thấy Lương Tuấn Đào tỉnh trước cô, tròn mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào điện thoại bàn ở trên đầu giường đang kêu, trên màn hình hiện lên số điện thoại của Mặc Sở Hàn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 176: Chị Dâu Nhỏ 1

Điện thoại bàn trong phòng ngủ thuộc về đường dây riêng, bình thường khi thủ trưởng Lương thi hành nhiệm vụ bên ngoài vào buổi tối hoặc khi về muộn thì gọi điện thoại cho vợ yêu, sợ bức xạ của điện thoại di động tổn thương tới cô, đặc biệt bố trí kéo đường dây điện thoại này, số người biết được số điện thoại này đã ít lại cực kỳ ít.

Bây giờ, trên điện thoại bàn này thế mà lại hiện lên số điện thoại của Mạc Sở Hàn, có thể nghĩ được thủ trưởng Lương tức giận lớn cỡ nào.

“Thằng này được, gan đủ mạp, so kè với tao rồi!” Lương Tuấn Đào khẽ híp mắt, một cánh tay ôm cả Lâm Tuyết, không để cho cô sợ, một tay khác ung dung bình thản chìa ra, nhắc điện thoại lên. Đồng thời, anh ấn nút báo động, thật ra thì anh đã sớm đề phòng ngón này của đối phương, cho nên khoảnh khắc khi bắt đầu tiếp thông điện thoại, chỉ cần thời gian trò chuyện vượt qua bốn mươi giây, cũng có thể khóa được vị trí địa lý của đối phương.

Nhưng mà, bên trong điện thoại lại không truyền ra bất kỳ giọng nói gì, chỉ có âm thanh rất nhỏ của sóng điện truyền qua, tĩnh lặng đến khác thường.

Sắc mặt Lâm Tuyết trở nên càng trắng bệch, dựa chặt vào lồng ngực Lương Tuấn Đào, cảm giác chỉ cần có anh ở bên, cô cái gì cũng không sợ!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến bốn mươi giây thì đèn tín hiệu báo động lóe lên, tỏ ý đã khóa vị trí của đối phương.

Lương Tuấn Đào cái gì cũng không nói, anh mờ mờ ảo ảo cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, một phút đồng hồ sau, cúp luôn điện thoại, đồng thời bộ phận trinh sát phá án của quân đội và cảnh sát hợp tác tiến hành gửi tin tức tới: “Thủ trưởng, đã khóa vị trí, chỉ có điều... Đó là một buồng điện thoại công cộng ở ngoại ô, khi chúng em chạy đến, nghi phạm đã rời đi rồi!”

Đây chính là kết quả của quá trình điều tra, càng khiến cho người ta tức giận vô cùng chính là, chiếc điện thoại di động được đưa đến đơn vị cả đêm cũng không vang lên, nói cách khác, tối nay nghi phạm vốn không gọi tới điện thoại di động này!

Chẳng lẽ nói, đối phương dự đoán chính xác mọi cử động của bọn họ như thế, hay là nói trong nội bộ của anh có tai mắt của đối phương?

Lương Tuấn Đào trầm ngâm rất lâu, cảm thấy sự tình thật sự không đơn giản.

Ngày hôm sau, Lương Tuấn Đào đi tới đơn vị, nhân viên trinh sát đưa kết quả điều tra các nơi tổng hợp lại.

Lý Ngạn Thành và con gái Lý Văn San định cư ở Los Angeles nước Mỹ, cuộc sống rất điệu thấp, không thấy ông ta có bất kỳ hành động và động thái khác thường nào.

Về phần Mạc Sở Hàn, anh ta phát bệnh hộc máu ở tam giác vàng, sau đó tiếp nhận cấp cứu điều trị ở bệnh viện lớn nhất tại chỗ, bởi vì cấp cứu không có hiệu quả, ngày đó xác nhận tử vong chuyển vào nhà xác.

Ngày hôm sau liền cử hành nghi thức mai táng, Lý Ngạn Thành người đầu bạc tiễn người đầu xanh, khóc đến gần như ruột gan đứt từng khúc. Sau khi tang lễ kết thúc, ông liền bay trở về nước Mỹ, từ đó không hề có ghi chép xuất cảnh.

Đây chính là toàn bộ kết quả điều tra!

Lý Ngạn Thành không có vấn đề, Mạc Sở Hàn đã nhập thổ vi an * cũng không có vấn đề, vấn đề là... Kẻ giả thần giả quỷ gọi điện thoại đó là ai?

(*) nhập thổ vi an: ý chỉ chôn vào trong đất, người sau khi chôn vào trong đất, người chết ngủ yên, người sống yên tâm.

Lương Tuấn Đào trăm mối vẫn không có cách giải, trong lúc nhất thời đoán không ra nguyên nhân.

Buổi trưa sau khi tan học, Lương Thiên Dật theo thường lệ lái xe tới đón Vân Đóa đi ăn cơm.

Vân Đóa tỏ vẻ rất bất đắc dĩ với việc anh cao giọng theo đuổi và mình bây giờ nổi danh toàn trường. Tối hôm qua cô gọi điện thoại cho anh trai Vân Thư Hoa, nói lên phiền não của mình, ai biết Vân Thư Hoa thế mà lại trả lời cô như vậy.

"Nếu như đọc sách không nổi nữa, liền lập gia đình đi! Nhiều năm như vậy, Lương Thiên Dật tình thâm không đổi với em, cũng coi như si tình. Em gả cho anh ta có thể được hạnh phúc! Vân Đóa, con gái quan trọng nhất là tìm được chốn đi về tốt, mẹ có anh chăm sóc, em không cần phải lo lắng."

Thân thể mẹ Vân vẫn không được tốt, tình dưỡng trong viện dưỡng lão ở nước Đức. Vốn Vân Đóa cũng không muốn trở về nước đi học, nhưng anh trai Vân Thư Hoa vẫn kiên trì để cho cô trở lại.

Không ngờ gặp phải Lương Thiên Dật quần quýt si mê không ngừng, cứ mơ hồ nói chuyện tình yêu với anh như vậy, về phần chuyện sau này cô cũng không nghĩ quá nhiều. Cho nên, khi cô nghe anh trai nói cái gì mà lập gia đình chốn đi về, cảm giác quá ngoài ý muốn.

Lương Thiên Dật lái xe, thấy Vân Đóa cúi mắt suy nghĩ mất hồn chuyện gì đó, lại hỏi: “Đang nghĩ gì?”

Vân Đóa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hơi chột dạ, nói: “Nghĩ, nghĩ buổi trưa ăn gì!”

Cô không quen nói dối, gương mặt lập tức ửng đỏ lên, giống như rặng mây đỏ.

Cô long lanh trong veo như vậy, dễ dàng có thể khiến cho anh nhìn thấu, Lương Thiên Dật khẽ mím khóe miệng, hỏi: "Buổi trưa muốn ăn cái gì?"

"..." Cô vốn chỉ tìm lý do, không ngờ anh lại tưởng thật, gương mặt nóng hơn

Ha ha!" Vào giờ phút này trong mắt anh, cô đáng yêu hơn trước kia, anh thật muốn hôn cô, thật muốn... Không được, anh không muốn ăn cơm trưa, bây giờ anh chỉ muốn ăn cô!

Vân Đóa có phần không rõ tình huống, rõ ràng Lương Thiên Dật vẫn lái xe, cô ngoan ngoãn ngồi trong xe, hai người tùy ý nói chuyện mấy câu, hình như đang thảo luận buổi trưa ăn gì, sao lại có thể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ?

Thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ dần dần trở nên xanh um, nhà cao tầng từ từ biến mất, cô phát hiện anh đang chạy ô tô về phía vùng ngoại ô vắng vẻ.

“Chúng ta đây là chuẩn bị đi nhà hàng ở ngoại ô ăn cơm sao?” Cô gái đáng thương, đã sắp bị biến thành thịt cá, còn hồn nhiên không biết. Cô cho rằng người đàn ông này đi lầm đường, tốt bụng nhắc nhở.

“Ừm!” Giọng người đàn ông có vẻ ám muội không bình thường, nếu Vân Đóa là một cô gái có tâm trí thành thực, cô sẽ rõ ràng giọng điệu này có ý vị như thế nào với đàn ông, “Đúng, nhà hàng ở ngoại ô, bữa tiệc lớn phong phú!” Anh chuẩn bị dùng món ăn ngon chính là cô!

“Ừmh.” Đáng tiếc cô vốn không biết gì! Cô đơn thuần đến đáng thương trong đầu hiểu biết về đàn ông vốn bằng không. Vì vậy, cô ngoan ngoãn kiên nhẫn chờ anh mang cô đi nhà hàng ở ngoại ô, chờ ăn bữa tiệc lớn.

Chỉ có điều, màu xanh lá cây dày đặc càng lúc càng nhiều, tòa nhà bên đường gần như không có... Hả, anh dường như lái xe mang cô tới trong một rừng cây nhỏ tĩnh lặng.

Chẳng lẽ, có người tự mở ra một con đường trong rừng cây nhỏ mở nhà hàng sao? Vân Đóa ngần ngừ, sau đó, cô phát hiện xe dừng lại.

"Xuống xe!" Lương Thiên Dật mềm nhẹ đọc nhấn rõ từng chữ, tròn mắt tuần tú nhiễm lên vẻ quyến luyến điên cuồng khác thường.

“Ừmh.” Vân Đóa vẫn là một cô bé rất biết điều, ở nhà nghe lời mẹ và anh cả nói, ở trường học nghe lời giáo viên, ra khỏi trường... Đường nhiên nghe lời bạn trai nói.

Khi Lương Thiên Dật và cô đồng thời xuống xe, khi Vân Đóa muốn hỏi nhà hàng ở đâu, anh mở cửa ghế sau xe, kéo cô vào.

“Anh định làm gì?” Vân Đóa khiếp sợ, cô nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp của người đàn ông này trở nên nóng rực, ngọn lửa thiêu đốt bên trong khiến

cho cô cảm thấy sợ hãi, “Nhà hàng ở đâu? Có phải anh lạc đường rồi không...Ừm...”

Vấn đề của cô bị nụ hôn của người đàn ông chặn lại, anh ôm chặt lấy cô, bàn tay lướt trên thân thể mềm mại là lướt của cô, một đường tìm kiếm, cuối cùng phủ lên ngực cô.

“A.” Cô hoảng hốt thất sắc, tại sao anh có thể chạm vào chỗ đó của cô... “Buông em ra, anh làm gì?”

“Anh đang yêu em!” Lương Thiên Dật lấy thật sự dọa sợ cô, liền thả mềm động tác, vẫn vững vàng đè lấy cô như cũ, lần này anh nói cái gì cũng sẽ không bỏ qua cho cô, “Ngoan, em là bạn gái của anh, bây giờ chúng ta ở chung một chỗ làm chuyện tốt đẹp.”

“Vụt” gương mặt của cô lập tức nóng như ráng mây! Cô dĩ nhiên hiểu chuyện tốt đẹp trong miệng anh có hàm nghĩa ra sao. Bởi vì rất nhiều bạn học tốt của cô thậm chí bạn cùng phòng cũng nói tới nội dung ở chung với bạn trai. Mỗi lần cô nghe được đề tài này đều tự động bịt kín, cũng không tham gia bình luận.

Trừ bản năng ngượng ngùng của con gái, cô còn có cảm giác chán ghét và sợ hãi.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy chuyện yêu là một chuyện dơ bẩn đáng sợ. Ấm ảnh và thành kiến này không biết từ đâu mà đến, thậm chí thấy ánh mắt say mê của các bạn cùng phòng khi bàn luận chuyện này, cũng cảm thấy rất không thoải mái.

Luôn cảm giác mình có phần không giống những người khác! Nhưng nguyên nhân từ đâu, cô cũng không biết.

“Đừng chạm vào em!” Vân Đóa nỉ non bật khóc, cô bài xích vuốt ve thân mật của Lương Thiên Dật theo bản năng, “Đừng chạm vào em!”

Bởi vì cô khóc thút thít giãy giụa lợi hại, Lương Thiên Dật không thể không bỏ dở vài lần, nhưng anh rất kiên nhẫn. Dỗ dành cô từng chút một, lời ngon tiếng ngọt cùng xúc giác dịu dàng đồng thời tiến hành, rất nhanh khiến Vân Đóa đơn thuần thua trận.

“Anh là bạn trai của em, chúng ta có quyền như vậy! Yêu không xấu hổ, ngoan ngoãn phối hợp, chúng ta đang làm một chuyện rất tốt đẹp!” Anh đã kéo khóa kéo váy của cô ra, bàn tay xoa vai của cô.

Vai thơm của cô cực đẹp, làm anh không kìm lòng được hôn lên.

Một cảm giác lạ lẫm đánh úp tới, tê tê đại đại làm tay chân cô luống cuống. Cô ngược đôi mắt sáng ngậy ngốc lên, nhìn người đàn ông động tình trên người, cái hiểu cái không, “Chúng ta sẽ có em bé sao?”

Vấn đề này rất nghiêm trọng, nghe nói sau khi yêu có thể sẽ có em bé, cô vẫn còn đi học!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 177: Chị Dâu Nhỏ 2

“Oh.” Anh nghiêm túc suy tính một lúc, đáp lại, “Sinh cục cưng phải đợi sau khi kết hôn!”

Thật sao? Mơ mơ màng màng, sao không giống như bạn cùng phòng của cô nói! Một trong những người bạn cùng phòng của cô cũng bởi vì mang thai mà đi bệnh viện phá thai, nhưng bạn cùng phòng của cô còn chưa kết hôn với bạn trai đó!

Khi cô đang rối rắm vấn đề này, người đàn ông đã dịu dàng xâm chiếm cô. Cảm giác này khiến cho tim cô đập nhanh, trong hoảng hốt, dường như nhớ lại một chút ngắt quãng vỡ nát, cô bị người đàn ông đè dưới thân liễu mạng giã giụa kêu gào, “Đừng... Buông em ra... Đừng chạm vào em... Hu hu.”

“Nào, đừng sợ!” Lương Thiên Dật ngừng động tác, anh biết nhất định phải vượt qua sợ hãi đối với tình dục ở trong lòng Vân Đóa, anh muốn để cho cô cảm nhận được tốt đẹp ở trong đó, “Chúng ta đang yêu nhau! Đây là một chuyện rất tốt đẹp rất thánh khiết, đừng sợ, buông lỏng thân thể ra, để cho anh tốt đẹp mà yêu em!”

Giọng nói của anh đưa đến tác dụng trấn an rất tốt, hơi thở của anh khiến đáy lòng sợ hãi của cô dần bình tĩnh, ở trong ngực anh, cô bị anh cực kỳ dịu dàng đoạt lấy.

“Vân Đóa, em là của anh! Em là của anh! Vĩnh viễn đều là của anh!” Anh in lại từng dấu ấn thuộc về anh lên thân thể trắng nõn của cô, ở trong không gian xe nhỏ bé, anh để cho cô hết sức mở thân thể ra, hòa theo đòi lấy của anh.

Từ từ, thân thể cứng rắn của Vân Đóa bắt đầu chuyển thành mềm mại. Hai cánh tay mảnh khảnh quấn quanh cổ anh, nhắm mắt lại, mùi thơm mát mẽ trên thân thể anh là thuốc an thần tốt nhất, khiến cô say mê.

“Vân Đóa, cục cưng ngoan, anh sẽ hết sức yêu em, yêu em!” Anh dần trở nên điên cuồng, ham muốn giữ lấy của đàn ông đang tác quái, anh thật muốn từ nay về sau riêng mình hưởng thụ người dễ thương này! Ai còn dám muốn có ý đồ với cô, anh nhất định sẽ khiến cho kẻ đó chết không có nơi chôn thân.

Nhớ tới trước kia cô bị đau khổ và anh hiểu lầm cô, anh liền hối tiếc đến muốn giết mình!

Vân Đóa có chút sợ hãi, gắt gao bám lấy anh, khuôn mặt xinh đẹp tươi ngọt mơ hồ có phần khẩn trương.

"Đừng sợ, chúng ta yêu thật lòng, chuyện này làm thế nào cũng đều tốt đẹp!" Anh không chỉ lo bản thân hưởng thụ, mà bất cứ lúc nào cũng chú ý tới biến hóa trên vẻ mặt Vân Đóa, thấy cô không thả lỏng, liền khai thông và khích lệ thích ứng.

Ở dưới kiên trì không ngừng cố gắng của Lương Thiên Dật, Vân Đóa đơn thuần nhanh chóng đón nhận tẩy não của anh – tình dục là chất phụ gia tốt đẹp nhất trong tình yêu nam nữ, chỉ có kết hợp linh hồn và thể xác mới là cảnh giới tối cao của hạnh phúc!

Tiếp nhận anh, chuyện đương nhiên! Không cần sợ và xấu hổ, đây là chuyện rất tốt đẹp!

Mưa tạnh mây nghỉ, Lương Thiên Dật ôm Vân Đóa vào trong ngực liên tục mỡm hôn. Mỡm hôn nhỏ nhẹ như lông vũ rơi xuống toàn thân cô, hết sức dịu dàng.

Như thế nào cũng yêu không đủ cô, nhưng anh sợ hù dọa cô. Lần này cô có thể phối hợp giao mình ra cho anh đã không dễ, ở trong ngực anh, cô dần dần quên mất ám ảnh và tổn thương trong quá khứ, đây càng là chuyện không dễ dàng. Mọi việc phải có một quá trình tiến hành theo chất lượng, không thể nóng vội, nếu không sẽ phản ngược lại.

Mặc dù anh rất muốn đòi hỏi mỡm độ cô, nhưng vẫn từ từ đợi cô thích ứng anh, anh mới ra sức yêu cô đi!

"Đói bụng không?" Lần này, anh hỏi chính là bụng của cô có đói không.

Anh không nhắc tới thì thôi, nhắc tới, bụng của cô liền ùng ục kêu lên, chọc cho anh bật cười từng trận.

Cô cảm phần trừng mắt nhìn anh, người đàn ông ác liệt! Nói muốn mời cô đi ăn trưa, kết quả lừa gạt cô vào trong rừng rậm nhỏ làm yêu yêu gì đó, bây giờ đói bụng rồi, anh còn không biết xấu hổ mà cười cô!

"Chúng ta đi ăn cơm!" Lần này là thật! Anh đã ăn no, phải cân nhắc đến cái bụng của cô có đói không!

Ăn cơm xong, Lương Thiên Dật tự mình gọi đến chỗ hiệu trưởng xin nghỉ, nói thân thể Vân Đóa không thoải mái, buổi chiều không đi học.

Cúp điện thoại, Vân Đóa kinh ngạc nhìn anh: "Anh nói dối."

Ánh mắt này giống như giáo viên nhìn học sinh không tuân thủ nội quy nhà trường! Lương Thiên Dật thản nhiên cười, nói: "Anh không nói

dối! Lần đầu tiên của phụ nữ rất dễ hỏng, đều cần nghỉ ngơi, không thể lên lớp cũng không thể đi làm!”

Lần đầu tiên? Vân Đóa nhớ tới việc làm trên xe với Lương Thiên Dật, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên rồi! Cúi mắt, hiền thực nghe theo sắp xếp của Lương Thiên Dật.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng ngượng ngùng của cô, trong lòng anh yêu thương vô hạn. Ôm cô vào trong ngực, lần này anh thề, cho dù như thế nào cũng không để cho cô rời khỏi bên cạnh anh, cũng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt cô!

Lương Thiên Dật đưa cô đi phòng trưng bày triển lãm tranh của anh, phòng trưng bày triển lãm tranh đã ở giai đoạn chuẩn bị, quy mô đơn giản, anh nói cho cô biết, chờ phòng trưng bày triển lãm tranh khai trương, sẽ để cho cô làm bà chủ nơi này.

Thấy phòng trưng bày triển lãm tranh, trong đầu liền thoáng qua một chút hình ảnh Lương Thiên Dật vẽ tranh đứt quãng, thật giống như trước đây cô thường nhìn anh vẽ tranh. Chuyện này rất kỳ quái, không phải lúc trước cô không biết anh sao?

Có lúc, cô cảm giác bọn họ quen biết đã lâu! Nhưng khi định nhớ lại chuyện này, trong đầu lại trống không. Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, đây là Lương Thiên Dật nói cho cô biết, cho nên cô không hề làm khó đầu óc của mình nữa.

Lương Tuấn Đào nhận được điện thoại của anh cả Lương Thiên Dật, tối hôm nay nhất định phải về nhà ăn cơm tối, bởi vì anh ấy có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

Chuyện quan trọng gì? Lương Tuấn Đào nghĩ tới tình yêu gần đây của Lương Thiên Dật và Vân Đóa, không khỏi không hứng thú lắm: Sẽ không phải tuyên bố làm lớn bụng Vân Đóa chứ!

Đối với cô gái thích khóc đó, anh thật sự không thích! Nhưng anh cả anh coi cô ấy như bảo bối, như hoa trong mắt, anh giữ vững ý kiến của mình, nhưng sẽ không làm trở ngại anh cả điều gì.

Làm xong việc quân, anh vội vàng chạy ô tô đi về, sau khi về đến nhà, chiều tối đã phủ xuống đèn vừa bật lên.

Bước vào trong phòng khách liền nghĩ thấy được hơi thở không giống như tầm thường, quả nhiên, đi tới thấy anh cả mang theo Vân Đóa ngồi trong phòng khách, ngồi đối diện với Lương Trọng Toàn và Lưu Mỹ Quân, Lâm Tuyết cũng ở đó.

Lương Tuấn Đào vội vàng đi qua, gật đầu một cái với anh cả, thuận tiện quan sát Vân Đóa, người kia vẫn cúi thấp đầu, dáng vẻ không dám thờ mạnh.

Thời gian biết Vân Đóa cũng không ngắn, sao không hề thấy cô ấy có tiền đồ gì!

Ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào cầm tay của cô, nhỏ giọng ân cần hỏi, “Khá hơn chút nào không?”

“Ừ.” Sắc mặt của Lâm Tuyết dễ nhìn hơn hôm qua nhiều, tinh thần cũng nâng lên rất nhiều.

Người một nhà đến đông đủ, tình thế trước mắt, cho dù Lương Thiên Dật không mở miệng, bọn họ cũng biết là vì chuyện gì!

“Cha, mẹ, Tuấn Đào, còn có em dâu đều ở đây, con chính thức giới thiệu cho mọi người bạn gái của con Vân Đóa!” Lương Thiên Dật cúi Vân Đóa đang cúi đầu sang, thân mật nắm eo thon của cô, tuyên bố với người thân của mình, “Con định đính hôn với Vân Đóa!”

Tin tức này không tính làm cho người ta khiếp sợ, tối thiểu Lương Tuấn Đào cho rằng anh ấy sẽ tuyên bố Vân Đóa có thai!

Biểu hiện trên mặt của mọi người không giống nhau, nhưng cũng không có ai lên tiếng phản đối.

Lương Trọng Toàn nhấp một ngụm trà, từ từ mở miệng nói: “Chỉ cần hai đứa tình đầu ý hợp với nhau, cha không có ý kiến!”

Lưu Mỹ Quân nhức đầu bao nhiêu năm với cậu con trai lớn như vậy, khó khăn lắm mới nghe được thằng bé có ý niệm lấy vợ, cũng không nhận được âm thầm vui mừng. Tuy rằng rất không hài lòng với Vân Đóa, nhưng chiếu theo tình hình thằng bé này, nếu như không đồng ý, chỉ sợ nó sẽ tiếp tục độc thân, cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý, “Mẹ có cùng ý kiến với cha con, hai đứa đều là người lớn, có quyền quyết định chuyện hôn nhân của mình!”

Lương Tuấn Đào bất cần đời nhún nhún vai, nói với anh cả: “Mặc kệ anh cưới ai, chẳng qua em phải nhắc nhở anh một câu, người phụ nữ này rất có năng lực khóc! Sau khi kết hôn anh phải cố sức dụ dỗ cô ấy, bằng không... Coi chừng nước mắt chết đuối anh!”

Thân thể mềm mại của Vân Đóa khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống càng đỏ hơn. Không ngờ Lương nhị thiếu biết rõ cô như vậy, cô thật sự thích rơi nước mắt, thấy vậy xem ra là một khuyết điểm khiến cho người ta ghét, về sau phải thay đổi đi.

Lương Thiên Dật quăng một ánh mắt cảnh cáo cho em trai, kiên định nói: “Sau khi gả cho anh, anh sẽ không để cho cô ấy rơi một giọt nước mắt!”

“Anh chắc chắn?” Lương Tuấn Đào vốn thích gây lộn với anh trai, sau khi Lương Thiên Dật bị tai nạn xe cộ tâm tình không tốt, anh mới không dám nói lung tung với anh trai. Bây giờ đáng vẻ cũ này mằm lại, bắt đầu

nhạo báng anh ấy, “Phụ nữ rất phiền toái! Lúc khổ sở rơi nước mắt, lúc vui sướng cũng rơi nước mắt! Anh có thể duy trì cô ấy luôn không lo không vui? Đây không phải đã đặc đạo thành tiên rồi sa!”

“...” Được rồi, Lương Thiên Dật thừa nhận, múa mép khua môi, anh trời sinh không phải là đối thủ của em trai! Tính cách của anh hoàn toàn di truyền từ cha Lương Trọng Toàn, chất phác bảo thủ, mà em trai đa số di truyền theo Lưu Mỹ Quân, cái miệng kia tuyệt đối không chịu buông tha cho người.

Trong cười đùa của mọi người đều là ý tốt, Vân Đóa lại quần đến hận không thể đào một cái hang chui vào. Trong phòng khách không có hang, cô định chui vào trong ngực Lương Thiên Dật, lại sợ mọi người bàn luận cô quá dở hơi, liền vặn vẹo đầu ngón tay của mình, không dám ngẩng đầu lên.

Lâm Tuyết đứng lên, đi tới bên người Vân Đóa nhẹ nhàng kéo cô ấy ra khỏi bên người Lương Thiên Dật, cười nhẹ chế nhạo: “Không ngờ sẽ làm chị em bạn dâu với em, chị dâu nhỏ của em!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 178: Cám Ơn Em!

Một tiếng chị dâu nhỏ này của Lâm Tuyết gọi thật hay, Vân Đóa như thế nào cũng không tiện lên tiếng. Trời ơi, cô vẫn luôn là em Lâm Tuyết, bây giờ đột nhiên thăng cấp làm chị dâu của cô ấy rồi, thật sự có phần không thích ứng.

Lương Thiên Dật đau lòng Vân Đóa xấu hổ, một lần nữa kéo cô trở lại bên cạnh anh, cứng chiều cầm tay thon của cô, nhỏ giọng khích lệ nói: "Người nhà của anh đều rất hài lòng với em, cũng đều vô cùng thích em, em phải có lòng tin với bản thân!"

Có thật không? Nghe được Lương Thiên Dật nói như vậy, Vân Đóa khẽ yên tâm. Cô ngẩng đầu lên, hoảng hốt quan sát người nhà của anh. Giống như đúng thật là vậy, bọn họ xem ra đều rất hiền hòa!

Không biết tại sao, cô cảm giác giống như mình đã từng tới đây, cũng trải qua cảnh tượng không khác lắm: Người nhà họ Lương đều ở đây, nhưng bọn họ đều có vẻ xa cách thù địch với cô, còn có một người phụ nữ hung hãn khác, cô ta mắng cô là tiểu hồ ly tinh, tóm lấy cô liều mạng...

Cho nên, khi cô đi vào phòng khách mới có thể khẩn trương như vậy!

"Sao thế?" Lương Thiên Dật thấy trong đôi mắt sáng của cô tự dưng dâng lên sợ hãi, rất khó hiểu. Người nhà rõ ràng đều rất hiền hòa, cũng không làm khó cô, sao cô lại có vẻ mặt này.

“Thiên Dật.” Vân Đóa hơi hoang mang, cô nhỏ giọng hỏi, “Sao em nhớ được lần trước tới đây còn có một người phụ nữ hung dữ...”

Không thể nào! Cô lại còn nhớ được chuyện Lâm Á Linh! Lương Thiên Dật rất hối tiếc. Nếu có thể lựa chọn một lần nữa, anh tình nguyện lựa chọn gãy một chân nữa cũng tuyệt đối không làm ra chuyện tổn thương tới cô như vậy! Suy nghĩ một chút lòng liền tràn đầy áy náy.

“Sẽ không có người phụ nữ xấu xuất hiện! Anh cam đoan với em!” Anh trịnh trọng giơ tay lên thề, “Nếu lại có người phụ nữ xấu xuất hiện, anh sẽ tự mình đuổi cô ta đi!”

Có cam đoan của anh, hoảng sợ trong lòng cô từ từ biến mất. Mặc dù thời gian quen biết anh không lâu, nhưng cô có một cảm giác tín nhiệm khó hiểu với anh, chỉ cần là lời anh nói, cô tin chắc anh tuyệt đối có thể làm được!

Đêm nay, lần đầu tiên Vân Đóa được phép ngồi vào bàn ăn cơm nhà họ Lương, Lương Thiên Dật che chở cô chăm sóc cô, rất ga lăng chu đáo. Lương Tuấn Đào ở bên cạnh càng thêm nổi danh cường chiêu vợ yêu, cho nên trên bàn ăn hoàn toàn ấm áp thoải mái.

Nhìn hai đứa con trai đều đã có cô gái mình yêu mến, hai vợ chồng Lương Trọng Toàn dĩ nhiên hết sức vui mừng. Lưu Mỹ Quân có thái độ khác thường, nồng nhiệt với Vân Đóa, gấp đồ ăn thêm canh, rất chăm sóc.

Vân Đóa ngoài được sủng mà kinh sợ ra, trong lòng vô cùng cảm động, dưới yêu cầu của Lưu Mỹ Quân gọi một tiếng mẹ đầu tiên, gọi Lương Trọng Toàn một tiếng cha đầu tiên.

Lương Thiên Dật thấy thời cơ chín muồi, nhân cơ hội tuyên bố, “Con và Vân Đóa đã thương lượng, bởi vì cô ấy đang học đại học còn chưa tốt nghiệp, cho nên đính hôn trước, đợi sau khi cô ấy tốt nghiệp lại cử hành hôn lễ!”

Thật ra thì, vấn đề này Lương Thiên Dật cũng chưa từng thảo luận với cô, nhưng lúc này nói ra cũng rõ ràng cực kỳ tôn trọng cô.

Trước tốt nghiệp, cô thật sự không có suy nghĩ kết hôn. Dù sao vẫn muốn lấy việc học làm chủ, hôn nhân dĩ nhiên được sắp xếp sau khi tốt nghiệp.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi chung một chỗ uống trà, lại nói chuyện phiếm, Lương Thiên Dật nói quy định trường học của Vân Đóa nghiêm khắc, trước chín giờ nhất định phải trở về ký túc xá.

Rất muốn lưu cô lại ngủ chung, nhưng vì có thể tạo hình tượng cho cô ở trước mặt người nhà, anh chỉ có thể kiềm chế khát vọng nồng đậm với cô, đưa cô trở về trường.

Còn nhiều thời gian, cơ hội để cho bọn họ thưởng thức ngọt ngào còn rất nhiều cực kỳ nhiều!

Hai đêm sau này, Lâm Tuyết không còn nhận được điện thoại kinh hãi lúc nửa đêm. Có lẽ mỗi đêm Lương Tuấn Đào đều ngủ bên cạnh cô, người giả thần giả quỷ đó hơi kinh sợ, cũng không dám trở lại quấy rầy.

Thời gian càng dài, Lâm Tuyết càng chắc chắn hai cú điện thoại này không phải do Mạc Sở Hàn gọi, anh ta không có tính cách này, cũng không phải anh ta!

Nhất định có người lấy trộm sim điện thoại của anh ta, cố ý hù dọa cô. Rốt cuộc là ai nhằm chán ti tiện như vậy đây?

Lâm Tuyết đoán không ra, liền giao chuyện này cho bộ phận trinh sát đi điều tra, rất nhanh chóng liền gần như đã quên mất.

Thân thể dần khôi phục khỏe mạnh, nhưng cô lại không nhàn rỗi, bởi vì cần giúp trong nhà chuẩn bị việc đính hôn của Lương Thiên Dật và Vân

Đóa.

Lại phải làm đám cưới, tâm tình của cô tốt theo. Cùng với Lưu Mỹ Quân chuẩn bị tổ chức tiệc đính hôn, hai mẹ chồng con dâu lần đầu tiên có tiếng nói chung.

“Lại nói, anh cả con có thể có ngày hôm nay đã thua thiệt con!” Gần đây thái độ của Lưu Mỹ Quân với Lâm Tuyết luôn luôn tốt, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bà cảm giác mặc dù cô con dâu này vẫn luôn không được bà chào đón, nhưng rất hiểu biết lý lẽ, lại trợ giúp Lương Thiên Dật khỏe lại, còn nữa, từ sau khi Lương Tuấn Đào kết hôn với con bé cũng không hề náo loạn ra xì căng đan nữa, một lần duy nhất với Bạch Tinh Tinh đó cũng là có danh không có thực.

Bảo vệ con là bản năng, nhưng mà yêu thích với Lâm Tuyết cũng càng ngày càng tăng. Dù sao, một người phụ nữ có thể bắt chẹt đàn ông mới được cha mẹ chồng chào đón, nếu cả ngày lẻ loi một mình, rơi lệ đến bình minh, cha mẹ chồng cũng sẽ cảm thấy phiền lòng.

Lâm Tuyết không thể nghi ngờ được nuông chiều, nhưng cũng không tỏ vẻ được cưng chiều mà kiêu ngạo, điểm này không khiến cho người ta thích cũng khó khăn.

Bận rộn một buổi sáng, lại lên lầu chơi một lát với tiểu Mặc Mặc, sau đó Lâm Tuyết nhớ tới thỉnh cầu của Lương Bội Văn khi tới cửa gặp, liền gọi điện thoại cho Mã Đồng Đồng.

Thật ra thì cô không có bao nhiêu hứng thú với việc làm thuyết khách. Nhưng không gọi cú điện thoại cũng nói không qua được, cho nên, cô chờ Mã Đồng Đồng từ chối.

“Lâm Tuyết.” Giọng Mã Đồng Đồng ít đi phô trương trong quá khứ, nhiều hơn chừng chặc sau lắng đọng, “Tìm tôi có việc gì sao?”

Bắt đầu từ lúc nào, hai người bọn họ lạnh nhạt tới mức như thế. Ngay cả gọi cú điện thoại cũng cần có chuyện gì sao? Trong lòng Lâm Tuyết đắng chát, một hồi lâu sau mới nói: “Đúng, có chuyện!”

Giống như tâm ý tương thông, Mã Đồng Đồng thế mà lại lập tức đoán được: “Có phải mẹ chồng tôi kêu bà tìm tôi không!”

Ba chữ “Mẹ chồng tôi” này khiến cho Lâm Tuyết giật mình, cô cảm thấy Mã Đồng Đồng lưu lại một tia không muốn xa rời nhà họ Lưu, dù sao Lương Bội Văn là một bậc cha chú thông tình đạt lý lại thân thiện dễ gần. Có lẽ, Đồng Đồng không muốn xa rời nhà họ Lưu chỉ giới hạn đối với Lương Bội Văn đi!

Nghĩ như vậy, cô cũng liền thoải mái. Bình thản rõ ràng nói với Mã Đồng Đồng: “Là mẹ chồng bà để cho tôi tìm bà, bác ấy muốn tác hợp cho bà và Lưu Dương tái hôn!”

Mã Đồng Đồng không nói thẳng có thể, cũng không nói không thể, mà đột nhiên hỏi Lâm Tuyết: “Khi nào bà có thời gian? Tôi muốn gặp mặt bà!”

Lâm Tuyết hơi ngoài ý muốn với yêu cầu này của cô ấy, cô và Đồng Đồng đúng là đã rất lâu không gặp mặt riêng, chẳng lẽ Đồng Đồng còn lời gì phải gặp mặt mới nói được với cô sao?

Sau khi hẹn thời gian và địa điểm, Lâm Tuyết gặp Mã Đồng Đồng, dĩ nhiên đồng thời nhìn thấy được bạn trai mới kiêm chồng chưa cưới của Mã Đồng Đồng.

“Học trưởng Hàn Chính của tôi!” Mã Đồng Đồng rúc vào trong ngực Hàn Chính, ngọt ngào giống như chim nhỏ nép vào người vậy, “Khi học đại học anh ấy vẫn rất chăm sóc tôi, sau khi hai chúng tôi xác định quan hệ, anh ấy càng tỉ mỉ quan tâm tôi hơn!”

“Ừmh.” Thì ra gọi cô tới để diễn một màn ngọt ngào, Lâm Tuyết không khỏi cười, “Chúc mừng!”

Nụ cười của Mã Đồng Đồng thật nghiêm túc: “Gọi bà tới chỉ vì dùng sự thật nói chuyện, như vậy quay về bà cũng cũng dễ dàng nói lại cho mẹ chồng tôi!”

“Ừ, tôi hiểu!” Lâm Tuyết cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhàng, kết quả này rất tốt, tốt hơn gấp trăm lần so với dự đoán của cô, “Yên tâm đi, chỉ cần là bạn bè cũng sẽ chúc phúc cho bà!” dfienddn lieqiudoon

Ba người bọn họ ở cùng một chỗ uống cà phê, vừa trò chuyện về chuyện trong trường học.

Lâm Tuyết và Mã Đồng Đồng là bạn học, dĩ nhiên cũng là bạn học với Hàn chính, có chung trường học cũ, bọn họ tự nhiên có tiếng nói chung.

Đây chính là một lần gặp mặt nhỏ của bạn bè mà thôi, thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ Lương Bội Văn giao cho cô, tiện dụng.

Nhìn Hàn Chính cẩn thận chăm sóc Mã Đồng Đồng, Lâm Tuyết vui mừng thay cô ấy từ trong đáy lòng. Mặc dù Hàn Chính không anh tuấn như Lưu Dương, càng không có bối cảnh gia thế và địa vị như Lưu Dương, nhưng anh ấy thật lòng thương yêu Đồng Đồng, điểm này không cần chất vấn!

Ngày cử hành nghi thức đính hôn cho Lương Thiên Dật và Vân Đóa, cả kinh thành một lần nữa rung động. Từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, Lương đại thiếu liền phai nhạt ra khỏi tầm mắt của mọi người, ai cũng không ngờ ba năm sau, anh xuất hiện trở lại là nổi lại duyên xưa với tiểu thư nhà họ Vân.

Nghi thức đính hôn này cử hành hết sức long trọng, mời nhân vật nổi tiếng trong vòng tham gia, biến thành thanh thế to lớn.

Mẹ Vân Đóa cố ý từ nước Đức trở lại tham dự nghi thức đính hôn của con gái, Vân Thư Hoa lại không tới, chỉ để mẹ Vân mang đến lời chúc phúc và quà tặng của anh.

Lâm Tuyết thật vui mừng, cô và mẹ Vân tình như mẹ con, nhìn thấy bà ấy thân thiết giống như nhìn thấy mẹ ruột. Ba người nắm tay nhau ở chung một chỗ, vừa nói vừa cười, vui vẻ cỡ nào.

“Mẹ nuôi, lần này có phải mẹ sẽ ở lại không có ý định đi nữa không? Vân Đóa thành chị dâu nhỏ của con rồi, về sau sẽ vĩnh viễn ở lại kinh thành, chẳng lẽ mẹ nuôi còn định trở về nước Đức sao?” Lâm Tuyết biết mẹ Vân cũng như cô, đều là người hoài cổ, khẳng định vẫn tương đối lưu luyến quê cũ.

“Haizzz, mẹ đương nhiên muốn ở lại...” Mẹ Vân muốn nói lại thôi, dường như có điều gì khó nói nên lời.

“Vậy thì ở lại đi!” Lâm Tuyết kéo tay mẹ Vân, làm nũng nói, “Hai con gái của mẹ đều ở kinh đô, con nói nơi này chính là nơi dưỡng lão của mẹ, đừng đi mà!”

Lần này trở về nước, Vân Thư Hoa cũng hi vọng mẹ mình có thể ở lại, do Vân Đóa và Lâm Tuyết cùng chăm sóc, mẹ Vân vẫn còn nhớ tới con trai độc thân ở nước Đức, không yên lòng con trai độc thân ở nước ngoài.

Lúc này nhìn Lâm Tuyết nhiệt tình, bà cũng không thể nói lời từ chối. Hơn nữa đúng là rất nhớ hai cô con gái này, liền hờn hờ nói: “Được, vậy mẹ ở lại một khoảng thời gian ngắn, cùng với các con!”

Tiếp đón xong mẹ Vân, Lương Tuấn Đào đã tới, kéo tay Lâm Tuyết tiếp tục xã giao.

Khách mời có mặt hôm nay đặc biệt nhiều, làm em trai và em dâu của chú rể, bọn họ đương nhiên phải gánh vác khuôn mẫu của chủ nhà.

Khi nhìn thấy Đoàn Dật Phong, Lâm Tuyết tỏ vẻ rất hiếu kỳ với cô gái rúc vào bên người anh. Quân này không phải vốn không gần phụ nữ sao? Đây...

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết, nhỏ giọng nhắc nhở bên tai cô, “Đó là vợ của Phong, khi hai người bọn họ kết hôn, chúng ta vừa vận thi hành nhiệm vụ ở lưỡi liềm vàng, cho nên không tham gia!”

Quả nhiên, Đoàn Dật Phong giới thiệu vợ mình với hai người bọn họ, đồng thời Lâm Tuyết chú ý tới bụng cô gái kia nhô lên, xem ra tốc độ còn rất nhanh.

Bên kia Lâm Tuyết đang ngẫm suy nghĩ, bên này Đoàn Dật Phong nói với vợ mình: “Em nên cảm ơn cô ấy, nếu không phải cô ấy, có lẽ đời này anh cũng không định kết hôn!”

Cô gái kia hơi kinh ngạc, “Cảm ơn ai vậy?”

“Chính là cô ấy!” Đoàn Dật Phong chỉ về phía Lâm Tuyết, nhàn nhạt giải thích, “Là cô ấy khiến cho anh cảm thấy kết hôn cũng không phải là chuyện nhàm chán quá tệ!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 179: Linh Cảm Không Rõ Ràng

Lâm Tuyết ngây ngốc, hoàn toàn không ngờ Đoàn Dật Phong thế mà lại nói với vợ anh ta như thế.

Lương Tuấn Đào là cười ha ha, khẽ hả hê ôm Lâm Tuyết, khoe khoang với các bạn anh: “Hết cách rồi, vợ tôi tốt quá, chộc cho người hâm mộ, đáng tiếc danh hoa có chủ, phúc khí của tôi lớn nhất đã sớm hái được cô ấy, các ông có thèm cũng không có cách nào nhé!”

Lời này khiến mấy người Phùng Châu Long hâm mộ không thôi, thật không ngờ lên giọng diễn ân ái, thật sự đáng đánh đòn!

Đến nay anh vẫn còn là người cô đơn, bên cạnh cũng không thiếu phụ nữ, nhưng chính là không gặp được người có thể khiến cho anh muốn dừng lại!

Ngay cả núi băng ngàn năm Đoàn Dật Phong đã hòa tan, xem thế này Phùng Châu Long thật sự gấp gáp. Nếu không, trở về anh cũng điều chỉnh ánh mắt thích hợp, đúng lúc nên tìm phụ nữ lập gia đình rồi!

Hà Hiếu Man ôn con gái bảo bối Tâm Tâm đi tới, Lâm Tuyết cũng ôm Mặc Mặc từ trong ngực bà vú, hai đứa bé chỉ vện vện chên nhau nửa tháng, đều hơn nửa tuổi rồi, rất thông minh đáng yêu.

Lãnh Bân và Lương Tuấn Đào nhỏ giọng trò chuyện với nhau gì đó, nhìn ra được sắc mặt của Lương Tuấn Đào cũng không dễ nhìn lắm. Hai

người nói vài lời, liền cùng nhau sóng vai đi tới.

Hai người phụ nữ đều ôm đứa bé, hai người đàn ông này đi tới, ôm lấy đứa bé của đối phương, trêu chọc đứa bé chơi, gọi nhau thông gia ngắn thông gia dài, đây chỉ là một phương thức giải trí mà thôi, gọi đối phương là thông gia cũng không quá thật. Dù sao chuyện tương lai ai cũng không thể nói chắc được, chờ đứa bé lớn, hôn nhân tự do, bọn họ sẽ không áp đặt can thiệp. Dĩ nhiên, nếu có thể nước chảy thành sông, hai đứa bé cuối cùng tu thành chính quả đó là tốt không còn gì tốt hơn!

Lâm Tuyết thấy vẻ mặt Lương Tuấn Đào giống như hơi tức giận, không biết mới vừa rồi Lãnh Bân nói gì với anh, liền nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào?”

Lương Tuấn Đào cũng không giấu giếm cô, nói thẳng: “Lâm Thông bệnh cũ tái phát lại chạy đi bài bạc, thua không ít!”

“Hả?” Lâm Tuyết tuyệt đối không ngờ Lâm Thông còn dám bài bạc, “Anh ta còn dám xuống Hoàng cung dưới lòng đất?”

“Không đi Hoàng cung dưới lòng đất, anh ta đi sông bạc khác!” Sông bạc cả kinh thành lấy Hoàng cung dưới lòng đất làm đầu, những sông bạc khác cũng không lừa gạt được tai mắt của Lãnh Bân, “Thua vài chục vạn! Anh ta bị ông chủ sông bạc giam giữ, có người nhận ra khoảng thời gian trước anh ta thua mấy chục triệu ở Hoàng cung dưới lòng đất, liền báo cho tôi!”

Thua mấy chục triệu ở Hoàng cung dưới mặt đất không có tiền trả lại yên ổn không có chuyện gì tới sông bạc khác tiếp tục chơi, có thể thấy được giữa Lâm Thông và Lãnh Bân nhất định có gì đó liên quan, lập tức liền có người báo tin tức này cho Lãnh Bân.

“Tính xấu không đổi!” Lâm Tuyết không biết nói gì với người anh cả không chịu thua kém này, “Không cần để ý tới anh ta, cứ để cho anh ta bài

bạc đi! Dù sao công ty không phải của anh ta, nhà cửa không phải của anh ta, anh ta có thể lấy gì ra làm thế chân?”

Lãnh Bân khẽ mỉm cười, nói: "Yên tâm đi! Tôi đã truyền lời xuống, tất cả sông bạc lớn nhỏ ở kinh thành, cho dù sông bạc nào người nào lại nhìn thấy anh ta đi vào cửa, lập tức vung gậy đánh ra ngoài!"

“Ừ, chủ ý này không tệ!” Lương Tuấn Đào gật đầu, cực kỳ tán thành, “Anh ta còn dám vào sông bạc liền đánh chết, đánh cho anh ta không dám cất bước chân vào cửa sông bạc mới thôi!”

Hà Hiếu Man ngẩng đầu lên, như có ý lại vô ý liếc nhìn Đoàn Dật Phong, dĩ nhiên đồng thời thấy được vợ Đoàn Dật Phong ở bên cạnh.

Anh ấy rất cuộc đã kết hôn, hơn nữa vợ còn có bầu Thật lòng cao hứng dùm cho anh ấy, cuối cùng đã đi ra khỏi bóng ma đoạn tình cảm kia.

Giống như tâm ý tương thông, Đoàn Dật Phong ngẩng đầu lên ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt của hai người chạm nhau, nhìn thẳng vào mắt nhau vài giây, sau đó đột nhiên tách ra, cũng như không có việc gì dời tới trên mặt người bên cạnh.

Cho dù không còn yêu nhau nữa, nhưng có thể nhìn thấy anh ấy (cô ấy) hạnh phúc, cũng là một kiểu vui mừng và hạnh phúc.

-

Triệu Bắc Thành ngồi yên lặng ở trong góc bưng ly rượu một mình uống rượu buồn, không hợp với náo nhiệt chung quanh. Chỉ cần nghĩ tới Đỗ Hâm Lôi, tim của anh liền giống như mỡ chiên hơi lửa. Tại sao anh vô dụng như vậy, trơ mắt nhìn cô sa vào trên giường sưởi chịu khổ lại không có bản lĩnh cứu vớt cô!

Mãnh liệt dốc rượu đắng, anh không nhịn được nữa ngã rơi lệ.

Phùng Trường Nghĩa cầm một lon bia đi tới, anh ngồi xuống bên cạnh đựng một cái với anh ta, “Một mình uống rượu giải sầu?”

Triệu Bắc Thành không nói gì, vẫn vùi đầu uống, giống như chuyện gì cũng không quan trọng bằng uống rượu.

“Tôi biết rõ anh vì chuyện của Đỗ Hâm Lôi mà phiền lòng, nghĩ thông suốt chút đi!” Phùng Trường Nghĩa lắc đầu một cái, có lẽ người chưa từng nói yêu đương vĩnh viễn sẽ không hiểu được ngọt ngào và đau khổ của tình yêu, anh và Phùng Châu Long là anh em họ, hai người cha truyền con nối, từ nhỏ đến lớn lại chưa từng yêu, nói ra đoán chừng sẽ chọc cho người ta bật cười, nhưng đó là sự thật!

“Như thế nào mới có thể nghĩ thoáng?” Triệu Bắc Thành hận không thể cầm súng bắn mình, “Nếu tôi chết có thể cứu Hâm Lôi ra, tôi sẽ lập tức đi tìm Hoắc Vân Phi liều mạng ngay bây giờ!”

Vấn đề là, cho dù anh muốn liều mạng cũng chưa chắc có thể nhìn thấy bóng dáng của Hoắc Vân Phi! Người nhà họ Hoắc xưa nay luôn là người tới không có bóng dáng đi không có tung tích, nếu có thể xác định hành tung, quân chính phủ đã sớm nổ chết bọn họ, nào có chuyện sẽ nhân nhượng đến tận bây giờ!

Phùng Trường Nghĩa nhìn dáng vẻ khổ sở của anh ta, rất không đành lòng, trấn an nói: “Không phải lão đại kêu Lăng Lang làm thuyết khách sao, nói không chừng sẽ nhanh chóng có tin tức!”

Triệu Bắc Thành rưng rưng lắc đầu, nước mắt nói: “Tôi có dự cảm chẳng lành... Hâm Lôi sẽ không trở lại nữa rồi!”

Bận rộn xong tiệc đính hôn của Lương Thiên Dật và Vân Đóa, Lâm Tuyết lại gọi điện thoại mấy lần thúc giục Hoắc Gia Tường thả Đỗ Hâm Lôi. Bởi vì cảm xúc kích động, cô nói một chút quá khích, chọc cho Hoắc Gia Tường hết sức đau lòng.

"Tuyệt Tuyệt, tại sao cha phải giữ chặt bạn của con chứ? Cha muốn thả cô ta, vấn đề là anh trai con không muốn thả!" Hoắc Gia Tường đủ thứ bất đắc dĩ, một bên là con gái, một bên là con trai, ông nên làm như thế nào mới có thể chu toàn.

Lâm Tuyệt hết sức tức giận: "Anh ta rốt cuộc muốn như thế nào? Có điều kiện gì có thể nói, Tuấn Đào từng nói sẽ cố hết sức thỏa mãn anh ta, anh ta còn muốn như thế nào? Luôn giữ chặt Đỗ Hâm Lôi không thả, muốn tới khi nào?"

Hoắc Gia Tường đủ thứ chần chừ, hồi lâu, mới khó khăn nói: "Cha cảm thấy... Hình như anh trai con thích bạn của con rồi! Nó không nỡ thả cô ta, muốn giữ lại bên cạnh làm bạn gái!"

"Cái gì?" Lâm Tuyệt khó có thể tin, Hoắc Vân Phi đối với Đỗ Hâm Lôi... Sao lại có thể như thế nhỉ? Hoắc Vân Phi là trùm buôn thuốc phiện, Đỗ Hâm Lôi là nữ quân nhân sĩ quan, giữa bọn họ làm sao có thể! "Quả thật là bậy bạ! Tôi thấy anh ta không phải thích Hâm Lôi, chính là ham muốn chiếm giữ và dục vọng chinh phục đang tác quái thôi! Anh ta có thể cho Hâm Lôi cái gì? Mạnh mẽ cướp lấy hay ức hiếp bắt nạt! Thật quá mức! Lại nói Hâm Lôi đã có bạn trai bàn chuyện cưới gả, tại sao anh ta có thể như vậy!"

Cô vốn không tin Hoắc Vân Phi sẽ có tình cảm chân thật gì với Đỗ Hâm Lôi, nếu thật sự có tình cảm, anh cũng không nên đối xử với Đỗ Hâm Lôi như vậy, tối thiểu nên để cho Hâm Lôi có quyền lựa chọn! Mà không phải một mực cầm tù bên người như thế, mặc anh ta cần ta cứ lấy.

"Miệng của cha đều đã nói rách rồi, nó vốn không nghe lọt! Phái người định đưa bạn của con về, nó trực tiếp cho người ngăn cản, ngay cả bên cạnh cũng không cho gần. Tuyệt Tuyệt à, con phải thông cảm cho khó xử của cha, cũng không thể sử dụng bạo lực với anh trai con đi! Cho dù hạ quyết tâm dùng vũ lực giải quyết, vấn đề là lực lượng của cha bây giờ chưa

chắc địch nổi anh trai con!” Hoắc Gia Tường nói có một nửa là thật tình, bởi vì thực lực hiện tại của Hoắc Vân Phi xác thực không phải do ông có thể khống chế hoàn toàn được

Lại nói vì một người phụ nữ vốn không quen mà xích mích với con trai mình, chuyện như vậy được không bù nổi mất, ông đương nhiên không muốn làm. Nhưng bên chỗ Lâm Tuyết lại không cách nào ăn nói lại, ông chỉ có thể ra sức giả bộ đáng thương, muốn cho Lâm Tuyết biết bây giờ ông là một lão già phế vật vô dụng. Thiên hạ và quyền lợi đều hoàn toàn giao cho các con rồi, ông là Đường Minh Hoàng tuổi già thất thế, hữu danh vô thực.

Quả nhiên, nghe giọng nói nước nỡ của Hoắc Gia Tường nói lời đáng thương như vậy, lòng Lâm Tuyết lại mềm rồi. Cô đã biết thái độ ngang ngược mạnh mẽ cố chấp của Hoắc Vân Phi, nếu nói anh ta ngang lên với Hoắc Gia Tường rồi, thật đúng là không dễ giải quyết.

Nghe Lâm Tuyết trầm mặc, Hoắc Gia Tường cũng biết cô tin hơn phân nửa, lập tức nhân cơ hội yêu cầu: “Theo cha nói, còn không bằng con mang theo đứa bé tự mình tới một chuyến. Thứ nhất chính miệng khuyên nhủ anh trai con, thứ hai, có lẽ nể tình đứa bé, nó người làm cậu sẽ không cố chấp tiếp!”

Lâm Tuyết cười lạnh: “Thôi đi! Tôi sợ đi sẽ không về được!”

“Haizzz, con đứa bé này!” Hoắc Gia Tường hơi ngượng ngùng, giải thích: “Con là em gái của nó, đứa bé là cháu ngoại ruột của nó, chẳng lẽ nó còn xuống tay được với hai đứa sao!”

“Thứ cảm thú tình lý không thông này, ngay cả ông là cha cũng không để vào trong mắt, chứ đừng nói tới tôi đây một đứa em gái từ nhỏ đã không có tình cảm gì!” Nói xong cô thờ phì phò cúp điện thoại.

Mặc dù biết đối xử như vậy với Hoắc Gia Tường sẽ khiến cho ông đau lòng, nhưng cô trờ phát tiết một chút cơn giận của mình ra bây giờ không có cách nào khác.

Gọi điện thoại cho Hoắc Vân Phi, đối phương vốn không nghe, lại gọi nữa nghe tiếng hệ thống báo nhả tin lại, mỗi lần đều như vậy, khiến cho cô muốn biểu đạt ra đều không tìm thấy mục tiêu, lần này Hoắc Gia Tường thành vật hy sinh vô tội.

Tỉnh táo lại, cô quyết định mùa thu vẫn tuân thủ ước định đi tam giác vàng một chuyến! Cho dù không cứu được Hâm Lôi ra, có thể gặp được cô ấy một lần, hỏi tình hình cụ thể của cô ấy ở bên cạnh Hoắc Vân Phi cũng tốt.

Tối hôm đó, Lương Tuấn Đào có nhiệm vụ khẩn cấp ở đơn vị không thể trở về, Lâm Tuyết đi ngủ sớm một chút.

Đến hơn chín giờ, điện thoại ở đầu giường vang lên, cô vội vã đứng dậy nghe, ngủ mơ màng cũng không nhìn kỹ số điện thoại.

“Lâm Tuyết, là tôi!” Lại là giọng Thạch Vũ, giọng điệu của anh tràn đầy nóng nảy, “Em có thể ra ngoài một chuyến không?”

Thạch Vũ gần như chưa từng chủ động gọi điện thoại cho cô, thời điểm này khẳng định gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi! Lâm Tuyết bật sáng đèn tổng phòng, tất cả buồn ngủ đều bị xua đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì!”

“Tôi và Mộng Mộng mới từ bệnh viện ra ngoài, không trở về đơn vị, bây giờ đang ở trong khách sạn! Con bé khóc hoài muốn tìm em, tôi không biết nên làm như thế nào mới tốt!” Thạch Vũ có phần cầu xin nói, “Tới đây một chuyến có được không? Tôi bị con bé khóc đến sắp không có cách nào!”

Đầu Lâm Tuyết “Ầm” một tiếng vang lên, Mộng Mộng, bệnh viện, khách sạn, khóc không ngừng... Những nội dung này khiến cho cô nhất thời hoàn toàn rối loạn, “Mộng Mộng bị bệnh? Rốt cuộc con bé đã xảy ra chuyện gì? Anh nói mau đi!”

“Bị viêm ruột, đã truyền xong thuốc ở bệnh viện rồi, con bé khóc gào không chịu ở đó! Đã trẻ thế này, đơn vị cũng không về được, tôi không có cách nào khác đành đưa con bé vào khách sạn ở!” Thạch Vũ một lần nữa yêu cầu, “Tới đây một chuyến, con bé khóc suốt, tôi không có cách nào dỗ con bé!”

Lâm Tuyết vội vàng đồng ý nói: “Được! Anh nói địa chỉ khách sạn, tôi lập tức đến.”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 180: Em Không Có Tim

Lâm Tuyết vội vã thay quần áo, ra khỏi phòng ngủ, đi xuống cầu thang. Cũng may trên lối nhỏ cầu thang cũng phủ thảm thật dày, cũng không quấy nhiễu đến những người khác nghỉ ngơi.

Xe chạy ra khỏi nhà, chỉ có mấy cảnh vệ thấy được, nhìn thấy dáng vẻ vội vã của Lâm Tuyết, có một cảnh vệ định hỏi cô đi đâu, không đợi anh mở miệng, chiếc Ferrari màu vàng lóa mắt kia đã chạy ra khỏi cửa viện.

Dọc theo đường đi cô nhấn chặt chân ga, chạy thẳng tới khách sạn theo lời Thạch Vũ. Mười phút sau, cô đã đến nơi. Đây là khách sạn sáu tầng bình thường, nhìn phía ngoài cũng không phải rất thu hút, cũng phù hợp với tính tình khiêm tốn của Thạch Vũ.

Dừng xe, cô đi vào sảnh trước khách sạn ở lầu một, hỏi thăm nhân viên lễ tân một chút, xác định Thạch Vũ ở phòng 306 tầng ba.

Khi vào thang máy, cô gọi điện thoại cho Thạch Vũ, rất nhanh đối phương đã nghe.

“Anh Thạch, anh ở phòng 306 sao?” Thấy thang máy đến lầu ba, cô vừa đi ra ngoài vừa hỏi qua điện thoại.

“Tôi và Mộng Mộng đều ở trong phòng... Đã sớm tới rồi!” Giọng của Thạch Vũ hơi kỳ quái, lòng như lửa đốt mới vừa rồi hoàn toàn khác biệt, dường như có chút thấp thỏm lại hình như có phần ngượng ngùng.

“Ừmh.” Lâm Tuyết không suy nghĩ nhiều, cô chỉ nhớ thương Mộng Mộng, “Mộng Mộng vẫn còn khóc sao? Tôi đã đến, anh mở cửa đi!”

“Con bé... Không khóc!” Thạch Vũ ngây ngốc, định nói cái gì, lại nghe Lâm Tuyết nói cô đã tới rồi, liền nuốt lời định nói ra lại, ngược lại nói, “Được, tôi đi mở cửa!”

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết dầm trên thảm thật dày bước tới cửa phòng 306, khi tới cửa, vừa đúng thấy cửa phòng mở ra, Thạch Vũ thò nửa người ra.

Lâm Tuyết không chút do dự đi theo anh vào phòng, ánh đèn bên trong hơi lờ mờ, bố cục và sắp xếp tuy rằng kém khách sạn cấp sao hào hoa, nhưng cũng sạch sẽ thoải mái.

Mộng Mộng ngồi trên sa lon xem phim hoạt hình, thấy Lâm Tuyết tới, liền vui sướng nhảy từ trên ghế sa lon xuống, chân trần chạy về phía cô, “Mẹ tới sao! Mẹ tới sao!”

Lâm Tuyết ôm lấy Mộng Mộng, ôm cô bé quay vài vòng. Hai mẹ con đã lâu không gặp, tình cảm thân thiết, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Mộng lên hôn lại hôn, sau đó ôm cô bé ngồi vào ghế sa lon.

“Bụng còn đau không? Lúc dì y tá tiêm cho con có khóc không?” Lâm Tuyết thân mật ôm Mộng Mộng, không buông tay được. Những ngày qua cô quá nhớ nhung con bé, nếu có thể, cô thật muốn đón Mộng Mộng về ở cùng cô. Dĩ nhiên, đó là không thể nào.

“Hả?” Mộng Mộng phát ra một âm tiết bày tỏ nghi vấn, chớp đôi mắt to đen nhánh, lông mi dày đậm giống như hai cánh bướm. Bé giống như có phần nghe không hiểu lời Lâm Tuyết nói, khó hiểu sửa lại, “Hôm nay Mộng Mộng không tiêm!”

“Không tiêm?” Lúc này Lâm Tuyết mới chú ý tới đứa bé hoạt bát giống như con hổ nhỏ vui vẻ, xem ra vài ngày này ở nhà trẻ nội trú trong quân đội thích ứng rất tốt, hoàn toàn không có bệnh trạng uể oải không phấn chấn, quả thật không giống như bị viêm ruột.

Ngẩng đầu lên, thấy Thạch Vũ bưng một tách trà ngon vừa mới pha tới, anh đặt nước trà ở bên cạnh Lâm Tuyết: “Uống nước đi!” Thạch Vũ vốn không có sở trường nói chuyện, lúc này càng thêm ăn nói vụng về không biết nên chủ động đáp lời Lâm Tuyết như thế nào. Một hồi lâu sau, ngập ngừng hỏi, “Tối nay tìm Mộng Mộng tới, có chuyện gì không?”

“Hả?” Tình huống như thế nào? Sao lời hai cha con này nói lại không giống như nói qua điện thoại với cô! “Không phải anh gọi điện thoại kêu tôi tới sao?”

Thạch Vũ ngây ngốc, anh gọi điện thoại? Trầm ngâm một chút, thấy vẻ mặt Lâm Tuyết rất nghiêm túc, anh cũng không dám chậm trễ, vội nghiêm mặt nói: “Không phải em nói nhớ Mộng Mộng rồi, muốn trông thấy con bé, lại sợ Lương Tuấn Đào ghen bậy bạ, đặt phòng ở trong khách sạn này trước. Kêu tôi mang theo Mộng Mộng, chỉ cần cầm chứng minh thư là có thể vào ở...”

Lâm Tuyết càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, tại sao lời cô và Thạch Vũ nói không giống? Hai người bọn họ rốt cuộc là ai có vấn đề?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thạch Vũ cũng ý thức được có vấn đề, nhưng anh không biết rốt cuộc chỗ nào có vấn đề. Vì chứng minh mình trong sạch vô tội, anh vội vàng kiểm tra nhật ký cuộc gọi điện thoại di động, đưa tới trước mặt Lâm Tuyết, nói, “Đây là số điện thoại tôi nhận được của em...”

Lúc này, anh đột nhiên phát hiện, thì ra số này cũng không phải là số điện thoại của Lâm Tuyết, mà là một dãy số xa lạ rất giống như số điện thoại ở buồng điện thoại công cộng.

“Ồ, đây không phải là số di động của em!” Thạch Vũ hơi bối rối, liền vội vàng giải thích, “Nhưng mà tôi nghe đúng là giọng của em!”

Rõ ràng chính là giọng của Lâm Tuyết, anh sẽ không nghe lầm!

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, giống như tiến vào trong một cái bẫy khổng lồ. Cô theo bản năng lấy điện thoại di động của mình, đột nhiên nhớ ra cú điện thoại kia gọi tới điện thoại bàn trong phòng ngủ, lúc ấy cô ngủ mơ màng vốn không nhìn kỹ dãy số kia. Đồng thời, cô đột nhiên nhớ lại... Trước đó vài ngày, ‘Mạc Sở Hàn’ cũng gọi tới số điện thoại bàn đó.

Thật sự có quý sao? Lúc giả dạng Mạc Sở Hàn, lúc lại giả dạng Thạch Vũ, lúc còn giả dạng là cô gọi điện thoại cho Thạch Vũ, vòng tới vòng lui như vậy rốt cuộc muốn làm gì?

Không đợi cô hiểu rõ ràng, chỉ nghe thấy có người gõ cửa, trong lòng đột nhiên giật mình theo tiếng gõ cửa.

Mộng Mộng là một đứa bé có lễ phép, nghe tiếng gõ cửa, thấy hai người lớn đều bận nói chuyện không có ý tứ đi mở cửa, bé liền chủ động chạy tới mở cửa.

Cửa phòng mở ra, một nhóm người lớn ào ào xông vào.

Có nhân viên phục vụ của khách sạn, còn có phóng viên tay cầm máy ảnh và máy quay phim.

“Tách tách! Tách tách! Tách tách!” Đèn flash lóe lên không ngừng, các phóng viên hưng phấn đến ánh mắt đỏ lên, điên cuồng chụp về phía ba

người hai lớn một nhỏ hiển nhiên còn chưa hiểu rõ tình hình ở trong phòng.
d1en d4nl 3q21y d0n

Trong phòng tiêu chuẩn phổ thông, có một chiếc giường lớn, phủ thảm lên, trước giường đặt ti vi, bên cạnh là ghế sa lon hai người, bàn trà bằng thủy tinh, bài trí đơn giản, không gian chật hẹp, hoàn toàn vừa nhìn là hiểu ngay.

Thạch Vũ, Lâm Tuyết còn có Mộng Mộng, bọn họ giống như một nhà ba người bình thường, buổi tối ở trong khách sạn chuẩn bị nghỉ ngơi. Ở đây giống như không có gì khiến cho phóng viên hưng phấn, vấn đề là, bọn họ đều nhận được tin tức mật, cô gái xinh đẹp đó lại là vợ yêu của Lương nhị thiếu!

Nhị thiếu gia nhà họ Lương, chiến thần bất bại Lương Tuấn Đào ở quân khu kinh đô, trong truyền thuyết ba ngàn thân chỉ cưỡi chiều một thân vợ yêu Lâm Tuyết, tối nay lại ở trong khách sạn gặp riêng người tình, còn có cô bé kia chính là con gái riêng của cô và người tình!

Mẫu tin tức này thật sự rất nóng bỏng, bắt được tin tức độc nhất vô nhị này, trang đầu báo sáng mai nhất định sẽ vang động kinh thành!

“Đừng chụp nữa! Chụp cái gì mà chụp?” Thạch Vũ tỉnh táo lại trước, anh tức giận đi lên trước, không chút khách khí gạt tất cả máy ảnh trên tay phóng viên, lại dẫm một cước.

Anh đương nhiên rõ ràng hình này lưu truyền ra ngoài sẽ có hậu quả gì, cho nên nhất định phải nhanh chóng đoạt lấy máy ảnh trong tay phóng viên.

Những phóng viên kia đều là tên giáo hoạt, thấy Thạch Vũ ra tay cướp máy ảnh dĩ nhiên biết nên chạy ra. Phía sau chạy đi, phía trước cũng liều mạng chen chúc ra ngoài, trong lúc nhất thời tình cảnh thật sự hỗn loạn.

Cho dù Thạch Vũ có bản lĩnh hơn nữa, anh cũng khó mà ngăn được nhiều phóng viên như vậy, hướng chi, dưới hốt hoảng, tốc độ phản ứng của anh có phần bị kiềm chế, đợi đến khi anh đóng cửa, đã có không ít phóng viên trốn được.

“Để máy ảnh xuống, nếu không quả đấm của tôi không nhận người!” Quyền sắt của Thạch Vũ nhanh chóng vung về phía máy ảnh của một phóng viên, chỉ nghe “Rầm!” một tiếng giòn vang, máy ảnh kia lập tức bể thành mảnh vụn.

“Wow! Quả đấm cứng quá!”

“Xôn xao, thật lợi hại!”

...

Những phóng viên kia còn không biết đất chết vẫn điên cuồng chụp (thói quen nghề nghiệp), cảm thấy quả đấm của người đàn ông này cứng như sắt, nếu như đối đầu với Lương Tuấn Đào... Vậy thì thật sự còn có kịch hay để nhìn!

Chóp mũi Thạch Vũ đỏ mồn hôi hột, anh bằng tốc độ nhanh nhất cướp được máy ảnh và máy quay phim trong tay các phóng viên, toàn bộ dùng nắm đấm tiêu hủy, nhưng anh cũng biết, các phóng viên lão luyện có kinh nghiệm đều mang theo máy ảnh ngấm, ví dụ như đồng hồ, ví dụ như di động hoặc mp5... Máy thứ này đều có thể trở thành công cụ quay chụp.

Hiện trường hỗn loạn từng bừng, anh không cách nào làm ra phán đoán cụ thể cũng không cách nào hoàn toàn thu được toàn bộ công cụ quay chụp.

Trần Lâm Tuyết cũng toát ra mồ hôi lạnh, cô biết mình và Thạch Vũ rơi vào một bẫy rập bố trí tỉ mỉ, sáng mai, bọn họ sẽ nổi danh kinh thành, hôn nhân của cô và Lương Tuấn Đào một lần nữa sáng đèn đỏ lên.

Đáng thương cho Mộng Mộng bị dọa sợ, bé túm chặt gấu váy Lâm Tuyết, ấp úng hỏi: “Mẹ... Bọn họ là ai?”

Tối nay, bản thân Mộng Mộng rất vui vẻ, bé và cha còn có mẹ Lâm Tuyết gặp nhau trong khách sạn! Thời gian hạnh phúc vui vẻ cỡ nào, tại sao đột nhiên có nhiều người xa lạ như vậy chạy tới quấy nhiễu bọn họ chứ?

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83.2

Thạch Vũ nóng nảy dưới cơn phần nộ đã bắt đầu ra tay đánh người, anh gào lên giận dữ kêu những phóng viên ti tiện này giao toàn bộ công cụ quay chụp ra, bằng không anh sẽ đập nát đầu bọn họ.

Các phóng viên bị vẻ tàn nhẫn và khát máu trong mắt người đàn ông này dọa sợ, ở trong phòng thét chói tai chạy trốn không có hiệu quả, có mấy người đàn ông bị quyền sắt đánh ngã xuống đất, còn lại mấy người bao gồm cả nhân viên phục vụ trong đó đều hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, nơm nớp lo sợ cầu xin tha thứ.

Dưới áp bức của Thạch Vũ, có người chủ động giao máy ảnh ngầm ra, còn có người giao ra điện thoại di động, còn có một vài người tồn tại tâm lý may mắn, không đến thời điểm cuối cùng vẫn không chịu giao ảnh chụp quý giá ra.

Đang vào lúc rối bời, cửa phòng lại bị lực lớn phá ra, chỉ thấy Lương Tuấn Đào với một bộ quân phục mang theo toàn bộ chiến sĩ mang vũ trang đi tới, nháy mắt vây quanh đã khống chế toàn bộ cục diện.

“Không được nhúc nhích! Ai dám động coi như phần tử bạo loạn xử trí, trực tiếp nổ súng bắn chết!” Các họng súng tối om của các chiến sĩ chìa thẳng lên trán những phóng viên kia, toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, lại không có ai dám chống lại, đều biết dưới tình huống này đừng mong mang ảnh chụp ra ngoài.

Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào xanh mét, trông mắt sắc bén đảo qua mọi người sau đó chăm chú nhìn Lâm Tuyết, thấy cô mở miệng định nói gì lại hơi mím môi không thém để ý tới cô, cuối cùng chuyển ánh mắt lên người Thạch Vũ.

Thạch Vũ biết sự tình náo loạn quá lớn, anh cần phải cho Lương Tuấn Đào một câu trả lời thỏa đáng.

Chủ động đến gần Lương Tuấn Đào, Thạch Vũ cố hết sức dùng giọng điệu bình thản giải thích với cậu ta: “Xin lỗi, chuyện đêm nay...”

“Rầm!” Lương Tuấn Đào hung hăng tung ra một quyền về phía cằm cương nghị của Thạch Vũ, không đợi đối phương nói xong, liền đánh ngã anh ta trên mặt đất.

Thạch Vũ té ngã trên thảm, khoe miệng bị đánh đến rách chảy máu ra, phun một ngụm máu, phun ra nửa chiếc răng nanh mang máu Có thể thấy được một quyền này của Lương Tuấn Đào mang lực lớn đến cỡ nào, cũng có thể nhìn ra lửa giận của đối phương thiêu đốt tràn đầy đến cỡ nào.

“Oa, cha! Đừng đánh cha! Hu hu...” Cha con liền tâm, Mộng Mộng tỉnh táo lại đầu tiên, thân thể nho nhỏ nhào về phía Thạch Vũ ngã trên thảm dưới đất. Đưa tay nhỏ bé sờ lên miệng cha bị đánh sưng, lau một cái, thấy trên tay đều là máu, không khỏi khóc đến dử tợn hơn, “Hu hu... Cha... Cha đau không?”

Lâm Tuyết vội vàng ngăn cản trước mặt Thạch Vũ, hơi tức giận nhìn Lương Tuấn Đào, trách cứ: "Làm sao anh có thể không phân tốt xấu mà đánh người? Chuyện này không liên quan đến Thạch Vũ, chúng ta đều bị người tính kế!"

Lương Tuấn Đào một phát kéo Lâm Tuyết qua, ngẩng cao cằm lạnh lùng liếc cô, chữ phun ra giống như băng tôi luyện ra: “Em bị người bắt cóc tới sao?”

Lâm Tuyết không trả lời, nhưng càng tức giận hơn, nhìn về mặt và giọng nói của anh, giống như chồng bắt được vợ theo giai tại chỗ! Trong lòng xấu hổ, cô muốn tránh khỏi bàn tay của Lương Tuấn Đào, lại bị anh ôm vào trong ngực.

“Trở về lại thu thập em!” Lương Tuấn Đào nhìn cô chăm chăm, khề cấn rằn. Ngoái đầu nhìn lại thấy Thạch Vũ đã đứng lên, liền một tay ôm Lâm Tuyết, một tay nâng lên chỉ vào Thạch Vũ cảnh cáo nói, “Chuyện đêm nay chưa xong, anh chờ đó!”

Thạch Vũ dắt Mộng Mộng, khuôn mặt tuấn tú âm trầm nhìn Lương Tuấn Đào, lại nhìn Lâm Tuyết trong ngực Lương Tuấn Đào, nói gì cũng không giải thích cho mình.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết, đẩy cô một cái, khiển trách: “Còn không đi?”

Lâm Tuyết thấy anh trong cơn thịnh nộ, biết giải thích nhiều hơn anh cũng không nghe lọt. Liền quay đầu lại, thấy Mộng Mộng cực kỳ hoảng sợ, miệng ngậm đầu ngón tay út, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ hoảng hốt, không khỏi hết sức đau lòng. d1en d4nl 3q21y d0n

“Anh Thạch, anh mang Mộng Mộng trở về đơn vị trước đi! Nhớ, gần đây đừng dẫn con bé ra ngoài chạy loạn, rất nguy hiểm! Còn nữa, nếu có người gọi điện thoại cho anh, anh nhìn dây số trước, nếu như là số lạ, ngàn vạn lần đừng tin bất cứ nội dung nào trong điện thoại!”

Có một “Quy” có thể bắt chước được giọng nói của bất kỳ ai, hơn nữa bắt chước như thật, tất cả số điện thoại không biết kiên quyết không thể tin tưởng. Dĩ nhiên, cho dù biết số điện thoại cũng phải lựa chọn tính chất tin tưởng. Ví dụ như Mạc Sở Hàn, số điện thoại của anh ta có thể bị người ta dùng trộm.

"Đủ chưa?" Bản thân Lương Tuấn Đào nhin một bụng lửa, thấy Lâm Tuyết ngàn cân vạn dặm Thạch Vũ, không khỏi càng thêm nổi giận, "Nếu không yên tâm, trở về đơn vị với anh ta?"

"Hung dữ cái gì mà hung dữ?" Lâm Tuyết cũng một bụng lửa giận, cô không yếu thế chút nào mà quát lại anh, tránh khỏi bàn tay nắm giữ của anh, quay người đi ra cửa.

Lương Tuấn Đào giận đến cắn chặt răng, nhưng lại hết cách với cô. Liền mạnh mẽ trừng mắt lườm Thạch Vũ, sau đó hạ lệnh cho các chiến sĩ: "Giải toàn bộ những phóng viên này về đơn vị, soát toàn bộ người, bất kỳ may chụp hình và trang thiết bị gì đều không cho phép mang ra ngoài!"

Nói xong, chỉ vào Thạch Vũ, yêu cầu: "Anh trở về đơn vị, đêm nay đừng mong ngủ, viết kiểm điểm vô cùng khắc sâu, sáng sớm ngày mai tôi muốn tự mình kiểm tra!"

Về đến nhà, bóng đêm càng nồng.

Người trong nhà đều ngủ rất sâu, không ai biết tất cả chuyện xảy ra tối nay, nhưng Lâm Tuyết biết, sáng sớm ngày mai khẳng định không tránh được một trận sóng to gió lớn.

Mới vừa ngừng nghỉ được mấy ngày thôi, lại gây ra xì căng đan, tự Lâm Tuyết cũng cảm thấy không có mặt mũi! Từng theo Mạc Sở Hàn huyền náo kinh thành không ai không biết, khiến cho nhà họ Lương thật mất mặt. May mà Lương Tuấn Đào ngăn cơn sóng dữ, thời gian dài mới đề xuống được trận sóng gió kia.

Lần này... Cô không biết có phải còn có thể có vận may giống như vậy không.

Vào phòng ngủ, cô vô lực ngã ngồi trong ghế, một hồi lâu, ánh mắt chuyển sang điện thoại ở đầu giường.

Đứng dậy đi tới, cô kiểm tra số điện thoại gọi tới, quả nhiên là một số điện thoại riêng xa lạ.

Rốt cuộc là ai đang giả thần giả quỷ giở trò chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn? Cô gọi lại số này, rất lâu mà không có ai nghe, đoán chừng chắc là số điện thoại công cộng ở ngoại ô vắng vẻ.

Khi ném điện thoại đi, Lương Tuấn Đào liền đẩy cửa tiến vào.

Cô cho rằng tối nay anh sẽ đi đơn vị, không nghĩ tới nhanh như vậy đã theo về.

Mới vừa cãi nhau một trận, lúc này thấy mặt khó tránh khỏi hơi lúng túng, Lâm Tuyết dứt khoát nằm lên giường, quay lưng vào bên trong nhắm mắt lại.

Dĩ nhiên không thể ngủ được, chỉ có điều dùng hành động này để bày tỏ thái độ kháng nghị của cô đối với hành vi bạo lực của anh mà thôi.

Thạch Vũ rất vô tội, anh không hỏi nguyên nhân đã liền ra tay đánh người như thế nào cũng không chiếm được lý, hơn nữa còn đánh Thạch Vũ bị thương ngay trước mặt Mộng Mộng, đây sẽ tạo thành bóng ma lớn cỡ nào cho Mộng Mộng.

Cô khuyên mấy câu, anh còn gào cô! Hừ, người đàn ông ngang ngược bá đạo tự cho là đúng!

“Này, chúng ta nói chuyện một chút!” Giọng của Lương Tuấn Đào rõ ràng chưa tiêu hết tức giận, chuyện đêm nay, anh rất tức giận!

Lâm Tuyết làm bộ như không nghe thấy, vẫn nằm nghiêng không nhúc nhích.

“Làm căng lên với anh đúng không!” Lương Tuấn Đào đưa tay kéo cô, lại bị cô hất ra.

Nhưng lần này anh giống như quyết tâm muốn lý luận với cô đến cùng, không để ý tới thái độ lạnh lẽo của cô, bàn tay dùng sức cầm hai vai cô, cứng rắn lật ngược cô lại.

“Anh làm gì đấy!” Lâm Tuyết cực kỳ ghét anh thô bạo, rồi dùng sức đẩy anh một cái.

Lương Tuấn Đào thành linh bị cô đẩy lão đảo một cái, phần lưng đập vào đầu giường, phát ra một tiếng va chạm “Rầm”, gương mặt tuần tú càng thêm tối tăm.

“Đã nói với anh, tôi và Thạch Vũ bị người hãm hại, anh không hỏi rõ cuộc là ai hãm hại, hãm hại như thế nào, cứ náo loạn lung tung trước!” Lâm Tuyết thở phì phò nhìn anh chăm chăm tỏ vẻ rất thất vọng uất ức.

Hồi lâu, Lương Tuấn Đào chậm rãi phun ra hai chữ, “Đáng đời!”

“Cái gì?” Lâm Tuyết không ngờ anh thế mà lại nói cô như thế! Cô đã thành thói quen anh nhường nhịn và cưng chiều, bất thành linh nói với cô chữ nguội lạnh như vậy, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

“Anh nói em con mẹ nó đáng đời!” Lương Tuấn Đào nâng cao giọng điệu, lửa giận càng đốt càng mãnh liệt. Lần này anh không dễ dàng tha thứ giống thường ngày, định thừa dịp lần này đổ hết bất mãn và uất ức dồn nén lâu dài của mình ra, “Trước kia là Mạc Sở Hàn, bây giờ là Thạch Vũ, ruồi bọ không bầu trứng không nứt, em con mẹ nó nếu không theo chân bọn họ liếc mắt đưa tình, bọn họ có thể chinh ra nhiều chuyện như vậy?”

Lâm Tuyết kinh ngạc ngây người hồi lâu, mới cười lạnh nói: "Anh cố ý muốn gây gổ với tôi!"

“Anh không muốn gây gổ!” Lương Tuấn Đào biết hậu quả chọc giận cô nghiêm trọng cỡ nào, nhẹ thì nửa tháng không anh nói chuyện với anh, nặng thì một tháng để cho anh phòng đơn gối chiếc. Nhưng anh không thể nhịn tiếp, nhất định phải để cho cô hiểu cô tổn thương lòng của anh rồi, hơn nữa không chỉ một lần, “Anh chỉ dạy cho em rõ làm vợ người như thế nào!”

"Cố tình gây sự đúng không!" Lâm Tuyết cảm giác đêm nay người này nhất định không thể không náo loạn ra không giống bình thường, cô mơ hồ cảm thấy anh muốn nói gì nhưng theo bản năng muốn trốn tránh, “Anh cứ náo loạn đi, tôi mệt mỏi, không muốn theo cùng!”

Nói xong, cô lần nữa nằm xuống, hai cánh tay ôm vai, rõ ràng chiến tranh lạnh với anh.

Trầm mặc một lúc, Lương Tuấn Đào cuối cùng nói ra lời nói đè nén nơi đáy lòng, “Lâm Tuyết, em con mẹ nó vốn không có tim!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 182: Anh Chồng Thích Ăn Giấm

“...” Lâm Tuyết nhắm mắt lại, cánh mũi thu lại, xem ra cũng không có phản ứng gì với những lời này của anh. Nhưng cô có thói quen đè nén tất cả cảm xúc xuống, chôn sâu ở trong đáy lòng.

“Chúng ta kết hôn đã lâu như vậy, em sờ thử lương tâm mình xem nói anh đối xử với em như thế nào? Hận không thể bắc thang lên trời hái trắng sao xuống lấy lòng em! Em thì sao? Ngay cả mấy lời nói làm ấm lòng anh cũng không chịu nói với anh!” Giọng nói dễ nghe của Lương Tuấn Đào khàn khàn, có thể thấy được khi anh nói những lời này, cảm xúc kích động như thế nào.

Anh cúi người kéo cổ tay cô, dán lòng bàn tay của cô vào ngực bền chắc của anh, cảm thấy cô rung động, anh nhìn cô thật sâu, lại gần tai cô, nói cho cô biết: “Chỗ này cũng bị em chiếm hết, bất kỳ người phụ nữ nào cũng đừng mong chui vào! Lâm Tuyết, gia không lạ gì em, em đừng giả ngốc với anh, em biết rõ ràng đúng không?”

Cách cô gần như vậy, chớp mũi anh tuần gần như chạm được vào má của cô, ngửi hương thơm của cô, trong cơ thể anh dâng lên kích động vừa ngọt ngào vừa buồn bực.

Tại sao, dòng suy nghĩ của anh, thân thể đều có thể dễ dàng bị cô khống chế trái phải, mà cô lại vĩnh viễn nhìn không thấu. Cái này không công bằng!

“Lần đầu tiên gặp lại em, lần đầu tiên đoạt lấy em... Trong lòng gia cũng không chứa được những người phụ nữ khác! Em nhìn tận mắt Doãn Lệ Nam bị anh tự tay đánh gục, Bạch Tinh Tinh chỉ là tôm tép nhãi nhép, Lâm Tuyết, em nói, trừ em ra anh còn đặt ai vào trong ngực?”

Đây coi như thổ lộ sao? Lâm Tuyết không bình tĩnh được, cô nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hùng hực nguy hiểm của người đàn ông.

“Còn em thì sao? Em không có lương tâm! Đầu tiên truyền ra xì căng đan huyên náo dư luận xôn xao với Mạc Sở Hàn, gia nói gì chưa? Đi theo giúp em giải quyết tất cả mọi chuyện! Chuyện này đã qua, gia không muốn nhắc lại, kết quả em lại cứ dính dáng, mập mờ không rõ với Thạch Vũ đó! Vì Thạch Vũ, chúng ta náo loạn bao nhiêu lần? Em biết rõ ràng anh sẽ mất hứng, tối nay một cú điện thoại của anh ta, em không nói không rằng chạy đi khách sạn gặp gỡ anh ta...”

Lương Tuấn Đào giận đến không xong, làm trừng phạt, anh hung hăng xé quần áo cô ra, bàn tay nắm ngực của cô dùng sức bóp một cái.

“A.” Lâm Tuyết bị đau, cũng không thể giả bộ ngủ, liền xoay người hung hăng vỗ vào sống lưng anh, “Cầm thú, đau chết! Tay anh dùng sức nhẹ chút!”

Anh dứt khoát đè lên người cô, vừa làm động tác khiêu khích, vừa gặm cắn cổ cô.

Dĩ nhiên, vừa thân thiết, anh chưa từng quên tiếp tục lên án mạnh mẽ cô lòng lang dạ sói, “Cho dù cú điện thoại kia thật sự do Thạch Vũ gọi tới, anh ta kêu buổi tối em tới khách sạn gặp anh ta, em lại đi thật? Tại sao không nói với anh?” Đây là chỗ Lương Tuấn Đào ghét nhất. Một chậu lửa giận không chỗ phát tiết, anh vén quần cô lên, vốn định đánh mông cô, lại không nỡ xuống tay, liền rõ ràng thô bạo xâm chiếm cô.

“Ừ, anh đồ lưu manh háo sắc!” Cô vô lực đấm anh, chỉ có thể chịu đựng anh điên cuồng chiếm đoạt.

Người đàn ông này, đúng là không thể nói lý. Khi vui mừng thích đùa ép cô yêu yêu, lúc tức giận cũng thích làm chuyện như vậy! Chẳng lẽ đây là một phương thức để đàn ông biểu đạt tâm tình?

“... Nghe nói... Mộng Mộng khóc... Em rất gấp gáp...” Lâm Tuyết không nhịn được chảy nước mắt, một mặt uất ức vì Lương Tuấn Đào thô bạo với cô, mặt khác cũng hối hận tối nay lỡ mắng tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

“Con của chúng ta cũng khóc, cũng không thấy em gấp thành như vậy!” Xem xem, anh chàng Lương này ngay cả phần giấm chua kia của con trai cũng ăn chung, “Em người làm mẹ ruột làm như thế nào vậy? Còn để tâm con của người khác hơn con của mình, anh thay con trai... Dạy dỗ em!”

“A.” Lâm Tuyết không chịu nổi anh điên cuồng thô bạo, nhỏ giọng năn nỉ: “Nhẹ chút!... Lần sau em sẽ nhớ...”

Đây coi như nhận sai sao? Lương Tuấn Đào phủ lên người cô, động tác càng thêm hung ác mãnh liệt, trong tim lại vô cùng đau đớn.

Anh đã móc tim móc phổi ra thổ lộ tình cảm với cô, cô còn không đi đến đâu như vậy, xem ra người phụ nữ này nhất định không có tim. Không đúng, cô từng có trái tim, chỉ có điều nhét vào trên người Mạc Sở Hàn, cũng không tìm về được nữa!

Ngày hôm sau, hai tòa soạn báo một đài truyền hình quả nhiên phát tán hình chụp tối hôm qua, nhất thời gây nên sóng to gió lớn.

Cái tên Lâm Tuyết này tuyệt đối không xa lạ đối với đại chúng truyền thông, bởi vì có mấy lần cô thành tiêu điểm của dư luận, hơn nữa mỗi lần

đều vì xì căng đan quan hệ nam nữ mà huyền não đến dư luận xôn xao.

Nhưng cô lại may mắn, bởi vì có một người đàn ông không gì không thể đứng sau lưng cô, luôn có thể lật tay che gió che mưa cho cô, đè xuống tất cả sóng gió.

Lần này cũng không ngoại lệ, bởi vì chồng cô là Lương Tuấn Đào!

Lương Tuấn Đào đã sớm sắp xếp xong, quan sát tỉ mỉ động thái của truyền thông. Sáng sớm, hai tòa soạn và đài truyền hình vừa có động tĩnh, anh liền ra tay.

Trực tiếp lại tội phỉ báng phong tỏa hai tòa soạn kia, về phần đài truyền hình, anh chẳng những cắt bỏ trường đài, hơn nữa còn xác định trường đài xui xẻo đó là chủ nhân sau màn của sự kiện lần này.

Chuyện này cần nhanh chóng có một kết thúc, nếu không dĩ nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với danh dự của Lâm Tuyết. Đầu tiên lập kế hoạch gọi điện thoại lừa gạt Lâm Tuyết và Thạch Vũ gặp gỡ ở khách sạn, sau đó lại báo cho các truyền thông lớn tới hiện trường quay chụp, rõ ràng chính là thiết lập cạm bẫy cố ý quây lớn chuyện, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Vụ án phỉ báng ác độc có chuẩn bị trước này, cần phải trừng phạt nghiêm khắc. Trải qua điều tra thu thập chứng cứ, nhận định trường đài đó chính là chủ mưu của cả sự kiện, đã áp giải đến đồn cảnh sát, bí mật thẩm vấn.

Lần trước sự kiện Mạc Sở Hàn còn không có đài truyền hình nào dám thông báo, bởi vì ai ai cũng đều biết nhà họ Lương không dễ chọc, mà lần này đài truyền hình ngược lại gây án, thái độ lớn lối như thế, hiển nhiên phía sau màn có chỗ dựa cho ông ta.

Lương Tuấn Đào đổ toàn bộ tội lỗi lên trên người ông ta, nếu như thành thật khai ra còn có cơ hội giảm tội, nếu quả thật ôm tất cả trách nhiệm rồi, như vậy chuyện này đủ để cho trưởng đài ngồi tù mười năm rồi.

Trưởng đài đó quả nhiên sợ quá mức, vội vàng khai ra tên tuổi một vị quan chức. Cảnh sát tìm hiểu nguồn gốc, dẫn độ tên quan chức kia, kết quả điều tra rõ tên quan chức kia vì nhận hối lộ nên mới làm chuyện này.

Viên quan chức kia thu hối lộ kếch xù, nhưng kẻ hối lộ ngay cả mặt cũng chưa từng nhìn thấy, đầu mỗi đến đây bị cắt đứt, án kiện nhất thời rơi vào bế tắc.

Liên tiếp chừng mấy ngày, sắc mặt của Lương Tuấn Đào rất khó nhìn, người chung quanh anh tất cả đều cẩn thận, chỉ sợ biến thành vật hy sinh hả giận cho thủ trưởng.

Từ sau đêm đó đề cô hung hăng giằng co, Lương Tuấn Đào liền dọn tới thư phòng, dùng hành động này bày tỏ mình bất mãn nghiêm trọng với chuyện này và kháng nghị mạnh mẽ đối với thái độ ác liệt của cô.

Lâm Tuyết kể anh làm ầm ĩ, dù thế nào đi nữa anh dùng kỹ xảo này vài lần rồi, nếu không ở trên giường giày vò cô, chính là trực tiếp dọn đi thư phòng để cho cô phòng không gối chiếu. Sự thật chứng minh, mỗi lần phòng không gối chiếu, anh đều không chịu nổi tịch mịch đầu hàng trước, đón chừng lần này không có chuyện gì ngoài ý muốn cũng không ngoại lệ.

Nhưng trong lòng chính là không thoải mái, giống như trong cổ họng mắc nghẹn cái xương cá, không ói ra liền ăn ngủ không yên.

Có muốn nói lời xin lỗi với anh không đây? Lâm Tuyết do dự. Mỗi lần chiến tranh lạnh đều do Lương Tuấn Đào bại trận trước, lần này... Cô suy tính có cần chủ động một chút không.

Dù sao, cô có phần đuối lý. Lương Tuấn Đào phần nộ cũng có đạo lý, buổi tối cô đi khách sạn gặp Thạch Vũ đúng là không thỏa đáng, bất kỳ lý do giải thích gì đều không đứng vững được.

Ít nhất, cô nên gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào trước, đây cũng không phải vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng, mà là tôn trọng tối thiểu cần phải có đối với anh người làm chồng.

Một người phòng không gối chiếc quá cực kỳ nhàm chán, Lâm Tuyết bỏ tạp chí lại, dụi hốc mắt chua xót, tựa vào đầu giường ngây ngốc nhìn mất hồn.

Nhớ tới tối hôm qua anh “Thỗ lộ” với cô, khéo miệng không nhận được khê nhếch, mắt trong veo cũng tràn ngập dịu dàng.

Thật ra thì, cô yêu anh cũng không ít hơn anh, nhưng không có dũng khí nói ra khỏi miệng.

Có lúc, cô quá hâm mộ anh khí phách, yêu là yêu, thoải mái nói ra, đây đầy đủ nói rõ tự tin của anh. Cô không dám thổ lộ, bởi vì cô không đủ tự tin.

Cô vẫn sợ, phần cảm tình này có một ngày khô kiệt!

Lỡ như, ngày nào đó Lương Tuấn Đào mệt mỏi với cô hoặc vui vẻ với người mới... Giống như Lưu Dương, cô không biết nên thu thập cho mình nâng trái tim vỡ nát trên đất ra ngoài như thế nào.

Cô không phải Mã Đồng Đồng, có thể nhanh chóng phục hồi như cũ hơn nữa còn tìm được một người chồng như ý, cô có thể làm chính là dần dần khô héo chết đi!

Rốt cuộc hiểu rõ, vì sao mẹ lại chết sớm, bởi vì trái tim kia đã bể nát vì Hoắc Gia Tường.

Khi Hứa Tịnh Sơ tận mắt nhìn thấy chồng mình cầu thả với một trà nô, tình cảm và hôn nhân còn có trái tim bà sẽ ở trong một nháy mắt đó vỡ vụn tất cả!

Cô hoài nghi đến một ngày đó, cô chạy không thoát được kết quả giống như mẹ cô.

Cho nên, cô không dám thổ lộ, không dám dâng trái tim mình cho Lương Tuấn Đào!

Cô sợ anh không biết quý trọng, tùy ý vứt bỏ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84.2

Cứ sống tiếp như vậy chẳng phải rất tốt sao? Nhất định tìm tòi nghiên cứu vấn đề tình cảm?

Nghĩ đến người đàn ông khó dây dưa đó lại so đo vấn đề tình cảm, đầu cô liên đau không dứt.

Haizzz, đều nói phụ nữ thích quần lấy đàn ông không ngừng hỏi đối phương có yêu mình hay không, đến chỗ cô và Lương Tuấn Đào sao lại thay đổi vị trí rồi!

Vuốt ve giữa hai chân mày, cô một lần nữa liếc nhìn giường lớn trống trải, khẽ thở dài một tiếng, quyết định lần này tự mình tìm anh trở lại.

Nếu không cho anh được tình cảm anh muốn, vẫn bồi thường một chút trong thực tế cho anh đi!

Đàn ông rất sĩ diện, cô nể mặt của anh!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Rón ra rón rén đi tới trước cửa thư phòng của Lương Tuấn Đào, giống như làm trộm sợ bị người nhìn thấy. Tới tìm chồng mình cũng làm cho giống như vụng trộm tâm thần thấp thỏm? Ngấm lại thật buồn cười.

Lâm Tuyết hít sâu một hơi, đưa tay đang định gõ cửa, cửa phòng lại đột nhiên mở ra, cô thiếu chút nữa đụng ngay mặt người đàn ông từ bên

trong đi ra.

Lương Tuấn Đào cầm gối đầu của mình, cúi gằm đầu, dáng vẻ phờ phạc rũ rượi. Mở cửa anh liền đi ra ngoài, thành linh thấy Lâm Tuyết đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời hai người đều ngây ngốc.

Liếc nhìn mặt nhau, mới biết lần này hai người bọn họ thế mà lại tâm hữu linh tê khác thường – anh ôm gối đầu chuẩn bị trở về phòng ngủ, cô tự mình đến thư phòng tìm anh!

“Khụ!” Lương Tuấn Đào hồi hận đến chết được, tại sao... Anh luôn không có tiền đồ như vậy! Ra cửa trễ một bước, để cho cô chủ động ôm ấp yêu thương... Mẹ nó, anh lại nhanh một bước!

“Khanh khách.” Lâm Tuyết che miệng bật cười, đầu tiên nhỏ giọng cười, sau đó liền không nhịn được cười ha ha. Người đàn ông này... Thật hài hước! Nhìn dáng vẻ anh quắc mắt trừng mi giống như rất hung dữ, nhưng sao lại đáng yêu như vậy! Dụ cho cô muốn ngã nhào vào trong ngực anh hôn anh. dieendaanleequuydonn

Dĩ nhiên đây chỉ là ý tưởng mà thôi, cũng không thay đổi được hành động thực tế, bởi vì –

“Em vào đi!” Thủ trưởng Lương luôn hành động trước cô một bước, lần này cũng không ngoại lệ. Khi Lâm Tuyết đang định hôn anh, anh đưa tay kéo cô vào thư phòng, đóng cửa phòng lần nữa, một tay kéo cô vào trong ngực, hung hăng cắn cánh môi cô, lại gặm lại liếm.

Con quỷ nhỏ mặc áo ngủ kêu gọi đứng ngoài cửa, sẽ không sợ bị người khác thấy mở rộng tầm mắt? Anh đẩy cô dựa lên ván cửa, bàn tay không kịp chờ đợi gạt dây áo ngủ của cô xuống, từ vai mê người, vuốt ve thăm dò xuống.

Lần này cô không bị động mặc anh xâm lược, mà tích cực đáp lại. Mặc dù đàn ông động tình giống như thú hoang, không trêu chọc cũng khiến cho cô không chịu nổi, cô chủ động như vậy có thể bị anh nuốt đến cạn bã không còn không?

Mặc kệ, tối ngày hôm qua anh đã cực kỳ khó chịu, cô phải bồi thường trên chuyện này cho anh một chút. Đàn ông giống như đứa bé thích đồ ngọt, thỉnh thoảng cho anh ăn một viên kẹo, cho anh biết ngọt ngào của cô, để cho anh lưu luyến mùi của cô.

Không lưu loát vuốt ve lồng ngực bẽn lẽn của anh, cô vụng về thè đầu lưỡi ra liếm láp anh, chủ động kéo bàn tay to của anh phủ lên cô.

Lương Tuấn Đào cảm giác thân thể giống như nổi lên một ngọn lửa lớn hùng hực, thiếu chút nữa thiêu đốt anh đến không còn. Không được, anh không lập tức dùng cô để giải khát, anh sẽ bị lửa dục đốt người mà chết!

Tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông, tiếng rên rỉ dịu dàng đáng yêu của phụ nữ, tiếng vang mập mờ, hoan ái kịch liệt..

Từ cửa thư phòng đến ghế sa lon mềm mại, thậm chí đến bàn đọc sách, cuối cùng đến giường đơn của Lương Tuấn Đào, bọn họ hết sức triền miên.

“Em không được!” Lâm Tuyết thở hồng hộc xin tha thứ, đã giằng co gần một giờ, cô thật sự không chịu nổi. die~nd a4nle^q u21ydo^

“Em làm được, kiên trì một lúc nữa!” Hứng thú của anh đang nồng, nào chịu bỏ qua cho cô! Khó có được cô chủ động một lần, nếu không ra sức hưởng thụ, anh chính xác sẽ hối hận chết mất.

Lâm Tuyết càng lúc càng không chịu phối hợp lắm lắm: “Thật sự không được rồi... Anh có phải người không!”

Anh thấy cô thật sự không chịu nổi, liền nhân cơ hội dụ dỗ: “Nói yêu anh! Nói mau, nói xong bỏ qua cho em..”

“...” Chẳng lẽ ba chữ em yêu anh lại bị ép nói ra dưới tình huống này sao? Lâm Tuyết bị anh đụng chạm đến xương cốt cả người gần như tan ra, tiếp tục như vậy nữa, cô hoài nghi có phải mình là người phụ nữ đầu tiên bị yêu đến chết không.

“Nói đi, nói yêu anh, vĩnh viễn sẽ không rời anh đi!” Đây là vấn đề Lương Tuấn Đào quan tâm nhất cũng lo lắng nhất, anh chỉ sợ một ngày kia cô sẽ bởi vì tìm được người đàn ông thật lòng thích mà rời khỏi anh.

Anh kiên quyết không cho phép chuyện như vậy xảy ra, cho dù cô không yêu anh, anh cũng muốn cô cả đời ở bên cạnh anh, sinh con cho anh, mỗi đêm chịu đựng anh yêu thương kịch liệt.

Thật sự không đỡ nổi, Lâm Tuyết thỏa hiệp, “Em yêu anh, vĩnh viễn sẽ không rời đi... Van cầu anh tha cho em đi... Buông em một lát đi!”

Khi thả ra, anh hơi cảm thấy trống không, thì ra chỉ khi bị buộc bắt buộc dĩ cô mới có thể nói ra chữ yêu với anh.

Đêm nay, bọn họ không về phòng ngủ, mà ở trên giường đơn đó, hai người ôm nhau thật chặt, ôm nhau ngủ.

Lâm Tuyết cực kỳ mệt mỏi, gần như dính gối đầu đã nằm ngủ luôn rồi.

Lương Tuấn Đào đốt một điếu thuốc, từ từ hút, chậm rãi phun ra vòng khói. Đếm từng vòng khói, tịch mịch và trống không nhàn nhạt lần nữa trào lên trong đầu.

Cô đang ở trong ngực anh, da thịt hai người đang kề cận chặt chẽ bên nhau, cho dù một chút khe hở cũng không có. Mới vừa rồi anh hung hăng

yêu cô.

Còn có gì chưa đủ đây? Tại sao phải kiểu cách để cho cô nói yêu anh? Anh sắp bị chính mình ghê tởm!

Không thương sẽ không yêu! Dù sao người của cô triệt triệt để để đều là của anh! Anh muốn lên trên cô lúc nào thì lên lúc đó, cô rất dịu dàng thuận theo, gần như chưa từng chống lại.

Cô đã sinh Mặc Mặc đáng yêu cho anh, chỉ cần anh bằng lòng, sinh thêm nhiều mấy đứa cũng không phải chuyện khó khăn gì! Có đứa bé, giữa cô và anh chặt chẽ không thể tách rời, anh biết cô là một cô gái có lòng trách nhiệm gia đình rất mạnh, cũng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà vứt bỏ anh và Mặc Mặc. die nda nle equ ydo nn

Vậy là đủ rồi!

Lương Tuấn Đào anh lấy dòng họ vinh quang của mình ra thề, từ nay nếu còn so đo vấn đề yêu hay không yêu, tìm khó chịu cho cô và mình, thì không còn là đàn ông!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“... Đầu tiên là Mạc Sở Hàn, sau đó là Thạch Vũ, còn bắt chước giọng nói của tôi lừa gạt Thạch Vũ, gần như không chê vào đâu được! Có thể luyện nói bằng bụng đến trình độ lô hỏa thuần thanh như vậy cũng không có nhiều người, tôi cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nghĩ tới một người!”

Ở trong phòng làm việc của cục cảnh sát, Lâm Tuyết phối hợp với cảnh sát lấy khẩu cung, bên cạnh có người ghi biên bản.

Lương Tuấn Đào cũng ở đây, chỉ có điều lấy thân phận của lãnh đạo, giám sát công việc của cán bộ cấp cục.

Phó cục trưởng Phương tự mình trấn giữ, đương nhiên dốc sức làm vụ án này, không dám khinh thường qua loa chút nào.

“Người Lương phu nhân nghĩ tới là ai?” Một nhân viên cảnh sát hỏi.

“Cô ta tên là Đặng Nguyên Thiên Diệp, là một người Nhật Bản. Có nhãn thuật, lên trời chui xuống đất, xuất thần nhập hóa. Khiến cho người ta kinh hãi chính là khả năng nói bằng bụng của cô ta, học người nào giống người đó, gần như giống như đúc!” Khi Lâm Tuyết nói ra cái tên Đặng Nguyên Thiên Diệp, không khỏi đồng thời nhớ lại Vân Thư Hoa.

Quan hệ giữa Đặng Nguyên Thiên Diệp và Vân Thư Hoa rất không bình thường, đều là phụ nữ, cô có thể cảm thấy tình cảm đặc biệt của Đặng Nguyên Thiên Diệp với Vân Thư Hoa. Chẳng lẽ nói, lần này Vân Thư Hoa cũng tới sao?

“Tốt, cảm ơn sự phối hợp của Lương phu nhân, chúng tôi nhất định sẽ mau chóng điều tra và phá vụ án này!” mấy nhân viên cảnh sát phụ trách chia ra bắt tay Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không nhịn được hỏi nói: “Sĩ quan Hạ đâu? Sao tới đồn cảnh sát mấy lần cũng không thấy anh ta?”

Nói xong lại hối hận, cần gì chứ! Dù sao người không liên quan chộc cho chồng cô không thoải mái.

Quả nhiên, nghe được Lâm Tuyết nhắc tới Hạ Giang Nam, khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào lại âm trầm, rõ ràng mất hứng.

“Sĩ quan Hạ điều đến thành phố A rồi!” Phó cục trưởng Phương cũng không biết vì diệu giữa hai vợ chồng này, vì biểu hiện tốt nhiệt tình của mình một chút, vội vàng lấy lòng bổ sung, “Tôi có thể điều tra phương thức liên lạc của cậu ấy giúp cô!”

“Không cần làm phiền!” Lương Tuấn Đào đứng lên, lạnh lùng nói với phó cục trưởng Phương, “Mau chóng phá vụ án này, những chuyện không liên quan tới công việc, ông có thể bớt bận tâm!”

Nghe được lời Lương Tuấn Đào nói có mùi thuốc súng rõ ràng, phó cục trưởng Phương lão cáo già đương nhiên phát hiện ra được, liền cười ha ha hai tiếng, lại không dám nhiều lời.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài nghi Đảng Nguyên Thiên Diệp cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, không tìm được bất kỳ chứng cứ nào. Cục cảnh sát lập án điều tra, phải cần một khoảng thời gian mới có thể có kết quả.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào thương lượng chuyện đi cục cảnh sát, “Sĩ quan Hạ đồng ý sẽ để cha anh ấy giúp một tay điều em đi cục cảnh sát, bây giờ anh ấy đã điều đi thành phố A, chuyện điều động của em làm phiền anh ấy dường như không tiện lắm rồi...”

Lương Tuấn Đào tức giận tới mắt trợn trắng, mặc dù liên tục nhắc nhở mình đừng ăn giấm loạn, nhưng anh chính là rất không vui mừng với việc vợ cứ trêu loạn hoa đào, “Hạ Giang Nam có một đôi mắt hoa đào, vừa nhìn thấy không phải là thứ tốt gì, em tốt nhất cách xa anh ta một chút!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 184: Bức Hôn

“Người ta đã điều đến thành phố A, em muốn gần anh ấy một chút cũng không làm được!” Lâm Tuyết quen với tính tình nhỏ mọn thích ăn giấm của anh, liền cười nói, “Chỉ có điều nếu chuyện công việc không giải quyết được, em vẫn phải nghĩ cách liên lạc với anh ấy!”

“Em dám!” Thủ trưởng Lương vung tay lên, nói, “Không cho lại lui tới với anh ta, chuyện điều động này chồng sẽ làm giúp em!”

Nhìn một chút đi, sai bảo đàn ông cũng phải có kỹ xảo! Nếu như nói thẳng cô muốn điều đi cục cảnh sát, anh nhất định sẽ lôi ra một đồng lớn lý do ngăn cản. Nói muốn đi nhờ người đàn ông khác giúp, anh liền nóng nảy, sợ bị người khác cướp đi cơ hội biểu hiện lập công, trong nháy mắt có thể giúp cô giải quyết xong vấn đề khó khăn.

“Cám ơn chồng!” Lâm Tuyết ôm lấy eo khỏe của anh, nhón chân lên, hôn lên cằm cương nghị của anh, khen, “Chồng em thật tốt!”

Lương Tuấn Đào tự biên tự diễn, trong thời gian ngắn ngủi một tuần lễ, anh dùng thủ đoạn cứng rắn mạnh mẽ vang dội, áp chế một đoạn phong ba xuống, tiêu biến đi trong vô hình.

Hai nhà tòa soạn báo này cũng đổi tổng biên tập mới, hơn nữa còn đăng tải xin lỗi công khai ngay trên trang đầu, nói mình bị người có lòng riêng lợi dụng nói dối đưa tin tức giả. Trưởng đài truyền hình mới sau khi nhậm chức chuyện đầu tiên làm chính là giải thích sự thật, chứng minh sự

kiện “Khách sạn” giả dối không có thật, là có người cố ý bịa đặt sự thật, nghe nhìn lẫn lộn.

Lâm Tuyết không biết Lương Tuấn Đào đã dùng thủ đoạn gì, chỉ trong một tuần lễ đã tẩy sạch tất cả không khí ngột ngạt, trở lại chân tướng sự thật như cũ.

Có lẽ người đàn ông này không có việc gì không làm được! Ở dưới sự che chở của anh, cô không cần phải phiền não vì những chuyện vô căn cứ này.

Nhưng mà, cô hoàn toàn không ngờ, Lương Tuấn Đào sẽ làm ra hành động ác liệt ép người lấy vợ.

Sự kiện khách sạn bị Lương Tuấn Đào cứng rắn không khoan nhượng đè xuống, nhưng cũng không nói lên anh hoàn toàn không để ý tới chuyện này. Đối với Lâm Tuyết... Anh đã trừng phạt ở trên giường! Nhưng đối với người khởi xướng là Thạch Vũ, vậy không đơn giản như thế.

Thạch Vũ bị quân đội trừng phạt nghiêm nghị, vừa viết kiểm điểm, vừa bị giáng chức xử lý, tóm lại mấy ngày này đều không yên bình.

Sắp bế đầu sứ trán, lại có lệnh truyền tới, nói thủ trưởng Lương muốn gặp anh.

Biết Lương Tuấn Đào sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh, Thạch Vũ thần nhiên đối mặt.

Ở tam giác vàng và lưỡi liềm vàng, Thạch Vũ đã phát hiện ra Lương Tuấn Đào bất mãn và thù địch với anh, chỉ có điều vì nhiệm vụ mà cố hết sức áp chế. Bây giờ, trở lại Trung Quốc, ở trên địa bàn của Lương Tuấn Đào mà anh lại gây ra rối loạn lớn như vậy, biết Lương Tuấn Đào nhất định sẽ gộp cả vốn lẫn lãi chinh anh một chút.

Anh không sao hết, chỉ cần không liên lụy đến danh dự của Lâm Tuyết, trừng phạt anh như thế nào đều có thể!

Nào biết, nhìn thấy Lương Tuấn Đào, đối phương không đánh anh cũng không mắng anh, mà trực tiếp mang đến cho anh một nữ sĩ quan quân nhân tuổi còn trẻ.

“Cô ấy tên là Thẩm Doanh Doanh, từng không tuân theo kỷ luật quân đội mà bị trừng phạt. Sau này tích cực sửa đổi, biểu hiện coi như không tệ, khôi phục chức danh thiếu úy, đến nay còn chưa kết hôn, nếu anh có ý tứ với cô ấy, tôi làm chủ cho hai người thành hôn!” Khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào tĩnh mịch, hai mắt lóe tia sáng lạnh như sao, lời lẽ khẳng định không cho người cãi lời.

Thẩm Doanh Doanh gò bó đứng đó, giống như đối xử với cô là hàng hóa, hết sức thấp thỏm không yên.

Bởi vì cô không tuân theo kỷ luật quân đội mấy lần, đừng nói là chức danh, ngay cả quân tịch cũng không chắc giữ được. Bởi vì cô đời sống đời chết nhất định ở lại quân đội, Thẩm Cẩm Xương bày ra chiêu thức cả người cũng không thể nào rửa sạch chỗ bẩn cho cô, cũng may Lương Tuấn Đào không tuyệt tình, luôn giữ lại một đường lui cho cô.

Tạm thời cách chức chờ điều tra gần hai năm, Lương Tuấn Đào thông báo cho Thẩm Doanh Doanh, cơ hội lập công chuộc tội tới.

Thẩm Doanh Doanh không ngờ Lương Tuấn Đào còn sẽ tới tìm cô, càng không nghĩ tới tìm cô là vì sắp xếp mai mối cho cô. Đối phương là thiếu tá quân đội, nhiều lần lập kỳ công trong hai hành động quan trọng, tiền đồ vô lượng.

Một lần nữa đối mặt với Lương Tuấn Đào, cô thật sự không bỏ được, nhưng cô biết đời này của mình đã không có cơ hội.

Cô chỉ biết đối tượng gặp mặt của mình là một thiếu tá trong quân đội, tên Thạch Vũ, những thứ khác không biết gì cả. Nhưng khi nhìn thấy Thạch Vũ thì cô vẫn còn giật mình trong lòng, không nhìn được kinh ngạc.

Người đàn ông thật cường nghị khêu gợi! Vóc người tương tự Lương Tuấn Đào, lại thêm ngăm đen cao lớn, có vẻ ngỗ ngược nguyên thủy và sắc bén. Tuổi tác ước chừng ba mươi mấy, chính là giai đoạn giàu sức hấp dẫn nhất của đàn ông. d1en d4nl 3q21y d0n

Người đàn ông như vậy sao lại luân lạc đến tình trạng đi xem mắt đây? Theo lý thuyết chỉ cần anh đứng trong đám nữ binh, sẽ có nữ binh xinh đẹp đếm không hết chạy theo như vẹt. Nhưng bây giờ nhìn lại, đều giống như cô, chuẩn bị xử lý “Giảm giá”!

Lương Tuấn Đào quan sát phản ứng trên mặt hai người, khẽ nhếch môi, nói: “Đã làm giới thiệu lẫn nhau giúp hai người, cảm giác như thế nào? Nếu như đồng ý, hôm nay lập tức đi lĩnh giấy chứng nhận, ba ngày sau cử hành hôn lễ trong quân đội. Nếu như không đồng ý, hôm nay hai người cởi quân trang rút ra khỏi quân đội cho tôi, đời này cũng đừng để tôi nhìn thấy!”

Thẩm Doanh Doanh thế mới biết thì ra Thạch Vũ cũng là người “Mang tội”, dưới bức bách của Lương Tuấn Đào bất đắc dĩ tiếp nhận bố trí xem mắt. Đây là một cơ hội khó có được, trước đó cô vốn không dám hy vọng xa vời đối phương là người đàn ông ưu tú như thế, mặc dù đáng người kém Lương Tuấn Đào địa vị quyền thế cũng không so sánh được với Lương Tuấn Đào, nhưng nhìn riêng Thạch Vũ, cũng là một người đàn ông xuất sắc trong trăm có một!

Kể từ sau khi theo đuổi Lương Tuấn Đào thất bại, tình cảnh của cô vẫn rất lúng túng. Trong nhà sắp xếp cho cô đi xem mắt, đều cao không tới, thấp không xong, ai có thể nghĩ tới ông trời sẽ sắp xếp cho cô một người

đàn ông xuất sắc như vậy chờ cô! Không đúng, phải nói là Lương Tuấn Đào sắp xếp cho cô người đàn ông Thạch Vũ xuất sắc như vậy!

Cô quả thật mừng rỡ, trộm quan sát Thạch Vũ, thấy gương mặt anh lạnh lùng thậm chí không đưa mắt nhìn cô, trong lòng không khỏi lạnh đi nửa phần, chẳng lẽ anh không đồng ý?

Lương Tuấn Đào đợi đã lâu vẫn không thấy hai người tỏ thái độ, có phần không nhịn được, “Rốt cuộc có được hay không? Cho một lời sáng khoái, tôi không rảnh hao tốn thời gian ở đây với hai người!”

“Tôi, tôi không có ý kiến!” Thẩm Doanh Doanh luôn kính sợ Lương Tuấn Đào, coi lời anh nói như thánh chỉ tiếng nói của Phật, vẫn luôn tuân theo, cho dù để cho cô lập gia đình cũng giống vậy.

Coi như hài lòng với câu trả lời của Thẩm Doanh Doanh, Lương Tuấn Đào gật đầu một cái, mắt sáng sắc bén nhìn về phía Thạch Vũ, khẽ nâng giọng điệu lên: “Anh thì sao?”

Thạch Vũ ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: “Thủ trưởng Lương một tay an bài, tôi có đường lựa chọn nào khác sao?”

“Anh con mẹ nó cho một câu trả lời sáng khoái, đừng giọng điệu kỳ quái!” Lương Tuấn Đào mắng một câu.

“Đồng ý!” Thạch Vũ nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Lương Tuấn Đào quát, “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài rèn luyện!” Thạch Vũ nắm quyền sắt, nếu có thể anh thật sự muốn hung hăng đánh một trận với Lương Tuấn Đào, nhưng thực tế không cho phép anh ra tay.

“Không cần! Cho anh nghỉ phép một ngày, bây giờ lập tức cùng Thẩm Doanh Doanh đi đăng ký lĩnh chứng nhận!” Lương Tuấn Đào ra lệnh đơn giản, bên cạnh lập tức có một đội chiến sĩ tinh nhuệ, rõ ràng chuẩn bị vũ trang cường ép Thạch Vũ và Thẩm Doanh Doanh đi lĩnh chứng nhận.

Thạch Vũ không thể nhịn được nữa quay đầu lại, tức giận nói: “Quân hôn cần phải đánh báo cáo trước!”

“Tôi đã sớm đánh báo cáo trình lên thay anh rồi, đã phê duyệt!” Lương Tuấn Đào quăng báo cáo kết hôn đã được phê duyệt cho anh, nói, “Anh, đi ngay bây giờ, nhanh chóng!”

Nhất định phải xử lý xong Thạch Vũ, nếu không anh sẽ lo lắng một ngày nào đó Thạch Vũ sẽ bắt cóc vợ của mình.

Lâm Tuyết là người phụ nữ được dạy nhân nghĩa đạo đức, cô sẽ không vô liêm sỉ đến làm tiểu tam bỏ trốn theo người đàn ông đã có gia đình!

Thạch Vũ đỏ tròng mắt, nhưng mà lại không thể làm gì. Anh có thể từ chối, điều kiện đầu tiên chính là phải rời khỏi quân đội rời khỏi kinh thành.

Anh không thể rời đi vào lúc này, khó khăn lắm, anh và con gái mới có thể định cư lại, có thể ở cùng một thành phố với Lâm Tuyết. Cho dù không thể làm vợ chồng với cô, anh cũng muốn gần cô một chút!

Tiếp nhận sắp xếp của Lương Tuấn Đào là lựa chọn và đường ra duy nhất của anh!

Quá trình công thức hóa đã xong, từ đầu đến cuối Thạch Vũ đều không liếc mắt nhìn nữ sĩ quan quân nhân đó có dáng dấp như thế nào. Trừ Lâm Tuyết, những người phụ nữ khác đều không có sai biệt gì lắm đối với anh.

Lĩnh giấy chứng nhận, anh trực tiếp trở lại ký túc xá.

Sĩ quan cao cấp có một phòng ký túc xá riêng của mình, anh thu xếp lại đồ đạc của mình, sẽ lập tức chuyển vào phòng tân hôn do quân đội phân phối.

Nhờ phúc khí của Lương Tuấn Đào, anh và Thẩm Doanh Doanh mới vừa nhận giấy đăng ký kết hôn đã có thể được chia một căn phòng quân khu rộng một trăm năm mươi mét vuông. Bên trong trang hoàng phong cách thống nhất, thậm chí ngay cả điện nước đồ gia dụng toàn bộ đầy đủ mọi thứ, đây là tiền thưởng của quân đội cho anh, hai lần hành động ở tam giác vàng và lưỡi liềm vàng, anh lập chiến công hiển hách, quân đội cho anh hai trăm ngàn tiền thưởng, toàn bộ dùng để trang hoàng và mua sắm dụng cụ trong phòng tân hôn, anh ngay cả một xu cũng không thấy.

Đối với tất cả, cho dù thích hay không thích, đều không có quyền lợi lựa chọn, anh chỉ có thể bị động tiếp nhận.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 185: Bức Hôn 2

Ba ngày sau, anh và Thẩm Doanh Doanh tổ chức hôn lễ trong đơn vị, mấy lãnh đạo trình diện phát biểu một vài lời, bắn súng chào mừng, một loạt súng vang lên, các chiến sĩ náo loạn một phen, kết hôn này coi như kết thúc.

Anh cắt từng món đồ đặc của mình vào trong ba lô quân dụng, động tác rất chậm chạp, giống như đang nghĩ tới chuyện gì.

Đồ không nhiều lắm, anh ít quan tâm, thứ duy nhất để cho anh quý trọng chính là một chiếc khăn tay bình thường.

Ở tam giác vàng, khi anh và Mộng Mộng chia tay, nghẹn ngào khó tách ra, lệ rơi đầy mặt, Lâm Tuyết đưa cho anh chiếc khăn tay này để lau nước mắt, từ đó anh coi nó như báu vật, vẫn mang trong người. Mỗi đêm, nó làm bạn với anh vượt qua đêm dài cô đơn đằng đẵng.

Vô số lần cảnh báo cho mình, đừng suy nghĩ viển vông, Lâm Tuyết nhất định không thuộc về anh, nhưng anh không quản được tim mình!

Thật sự không thể suy nghĩ viển vông nữa, anh đã kết hôn, từ nay gần gũi một người phụ nữ khác cùng nhau vượt qua nửa đời sau, Lâm Tuyết, chỉ là một giấc mộng xa xôi mà tốt đẹp!

Dán khăn tay lên ngực, người đàn ông như thép giội đúc bằng sắt, một lần nữa miễn cưỡng đỏ vành mắt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hôm nay là cuối tuần, Lâm Tuyết và Vân Đóa đã hẹn cùng đi dạo phố mua quần áo cho đứa bé còn có một chút đồ dùng cần thiết.

Lâm Tuyết mở miệng gọi một tiếng chị dâu nhỏ, khiến cho Vân Đóa xấu hổ không thôi.

“Làm ơn, đừng gọi em là chị dâu nhỏ!” Vân Đóa xấu hổ đến mặt đỏ ửng, hai má hồng hồng càng xinh đẹp rồi “Giống như trước đây, gọi tên em là được!”

“Vây cũng không được! Chị là chị dâu danh chính ngôn thuận của em, chỉ có điều về tuổi hơi nhỏ một chút mà thôi, vậy kêu chị là chị dâu nhỏ đi!” Lâm Tuyết cười ha hả trêu đùa cô ấy, thích nhất trêu chọc Vân Đóa chơi, cô gái đơn thuần đó, động một chút là gáp gáp còn thích đỏ mặt.

Hai người cùng nhau đi từ trong trung tâm thương mại ra, vừa đi vừa cười giỡn, một chút cũng không ý thức được nguy hiểm đang phủ xuống.

Đi đến khu đậu xe, khi Lâm Tuyết móc chìa khóa xe chuẩn bị lên xe, điện thoại di động trong giỏ xách chấn động, cô mở túi, lấy điện thoại di động ra, thấy trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ.

Từ sau sự kiện điện thoại quý dị mấy lần, bây giờ cô đều để phòng theo bản năng đối với những số điện thoại xa lạ.

“Sao em không nhận điện thoại?” Vân Đóa kỳ quái nhắc nhở.

“Ừm” Lúc này Lâm Tuyết mới phát hiện mình đã chờ dẫn thật lâu về phía điện thoại di động, thì ra là, sâu trong nội tâm, cô có sợ hãi không ngờ với số điện thoại xa lạ. Hít sâu một hơi, thả lỏng tinh thần, liếc nhìn bầu trời trong xanh, lại nhìn dòng người như dật cưỡi chung quanh, không hề có hoảng loạn. Bấm nút nghe, cô không lên tiếng. diee ndda fnleeq uysd doon

“Vợ, ở đâu?” Bên trong thế mà lại truyền đến giọng Lương Tuấn Đào, quen thuộc như vậy, ngay cả giọng điệu hơi hợt không nghiêm túc cũng không có khác biệt.

Trái tim đập mạnh, giống như nhìn thấy quỷ vào ban ngày, tóc Lâm Tuyết dựng lên, rợn cả tóc gáy.

“Sao vậy? Sao em không nói câu nào?” Lương Tuấn Đào hơi kỳ quái, “Em ở đâu?”

“Em, em...” Giọng Lâm Tuyết không hề che giấu được run rẩy, cô lắp bắp nói, “Em... Đang đi siêu thị!”

“Oh, hôm nay anh xin nghỉ, muốn mời ăn em bữa tiệc lớn!”

Lâm Tuyết lấy lại bình tĩnh, hỏi, “Bây giờ anh ở đâu?”

“Ha ha, đang ở gần em!” Lương Tuấn Đào bật cười, “Muốn cho riêng em một niềm vui bất ngờ!”

Đang ở gần đây? Tay Lâm Tuyết run lên, thiếu chút nữa khiến điện thoại di động rơi xuống đất, nhưng vì sợ đứt dây động rừng, cô không dám tùy tiện cúp điện thoại. Liều mạng nháy mắt với Vân Đóa ở bên cạnh, để cho cô ấy lấy điện thoại ra.

Vân Đóa hồ đồ lơ mờ, thấy Lâm Tuyết vừa xua tay lại chớp mắt, cô không dám nói lung tung, liền đưa điện thoại di động của mình cho cô ấy.

Lâm Tuyết vừa nói chuyện tào lao với “Lương Tuấn Đào” kéo dài thời gian, vừa dùng điện thoại của Vân Đóa bấm số điện thoại của Lương Tuấn Đào.

Đường dây lại bận! Nếu không phải hiển thị cuộc gọi đến không thể là giả, cô thật sự hoài nghi người hiện giờ đang nói chuyện điện thoại với cô

là Lương Tuấn Đào chân chính.

Đều không phải do cô đa nghi, mà sự kiện quỷ dị liên tiếp xảy ra, cô không thể không đề phòng.

Cũng may điện thoại di động của Lương Tuấn Đào cài chế độ nhắc nhở cuộc gọi tới, cô cầu nguyện anh có thể nghe điện thoại nhanh chút. Nếu là điện thoại di động của chính cô thì tốt rồi, Lương Tuấn Đào cài đặt chế độ nhắc nhở cuộc gọi tới ưu tiên, chỉ cần gọi vào, là có thể tự động chuyển được. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Nhưng đây là điện thoại di động của Vân Đóa, có lẽ Lương Tuấn Đào vốn không biết số điện thoại di động này!

“Vợ, anh đã đến! Em đừng lái xe, ngồi xe của anh đi! Bên cạnh trung tâm thương mại chỗ em có một cửa hàng bánh ngọt, bánh xốp nướng ở đó đặc biệt ngon, mua rất nhiều cho em! Em đi vào là có thể nhìn thấy anh!

“...” Lòng bàn tay Lâm Tuyết chảy đầy mồ hôi, cô cảm giác nguy hiểm đang từng bước đến gần. Làm sao bây giờ? Vân Đóa còn đang ở bên cạnh, cô sợ liên lụy cô ấy rơi vào nguy hiểm!

Thời khắc mấu chốt, điện thoại di động của Vân Đóa gọi cho số điện thoại của Lương Tuấn Đào lại tiếp thông. Bên trong truyền ra giọng nói đàn ông quen thuộc dễ nghe: A lô? Ai vậy?

Trái tim Lâm Tuyết lại kinh hoàng, quả nhiên... Điện thoại gọi tới số điện thoại của mình không phải là Lương Tuấn Đào!

“Nhanh chút, anh đang ở trong tiệm bánh ngọt chờ em! Sang đây xem xem thích ăn cái gì!” Trong điện thoại di động của cô vẫn truyền ra giọng Lương Tuấn Đào, trong di động của Vân Đóa cũng truyền ra giọng Lương Tuấn Đào, hai Lương Tuấn Đào đang đồng thời nói chuyện.

“Này? Rốt cuộc là ai gọi điện thoại?” Lương Tuấn Đào nghe không thấy ai đáp lại có phần không kiên nhẫn, dù sao anh không biết dãy số này, còn tưởng rằng cố ý đùa dai, anh việc quân bận rộn đương nhiên không có thời gian rảnh rỗi chuẩn bị cúp điện thoại.

“Đợi một chút!” Lâm Tuyết úp điện thoại di động của mình vào trong ngực, không để cho đối phương nghe được cô nói chuyện, sau đó hạ giọng nói vào điện thoại của Vân Đóa, “Tuấn Đào, em lại nhận được một cú điện thoại kỳ quái! Lần này “Quý” kia giả bộ là giọng nói của anh, gạt em vào cửa hàng bánh ngọt bên cạnh trung tâm thương mại...”

“Cái gì?” Lương Tuấn Đào chấn động, anh không thể ngờ được cú điện thoại này lại do Lâm Tuyết gọi tới. Cũng may anh phản ứng cực kỳ nhanh, nhanh chóng nắm được trọng điểm vấn đề, “Em ở đâu? Mau nói vị trí cụ thể!” di1enda4nle3qu21ydo0n

Lâm Tuyết vội vàng nói vị trí của mình, lại hỏi: “Tuấn Đào, bây giờ em nên làm gì?”

“Nhanh chóng lên xe với Vân Đóa, cố gắng chạy về nơi đông đúc nhiều dòng xe! Giữ điện thoại thông suốt, anh sẽ liên hệ với em bất cứ khi nào!” Lương Tuấn Đào không gác điện thoại, để điện thoại di động của Vân Đóa luôn giữ trạng thái trò chuyện, sau đó anh cấp tốc hành động, căn cứ vào vị trí tín hiệu di động hiện lên mà đuổi tới.

Lâm Tuyết cúp điện thoại của mình, sau đó mở cửa lên xe với Vân Đóa. Cô nhanh chóng khóa chặt cửa xe, định rời khỏi trung tâm thương mại.

Xe vừa mới quay đầu, liền nhìn thấy mấy chiếc xe phổ thông màu đen khả nghi chạy đến gần, ngăn chặn cửa ra vào của trung tâm thương mại.

Tay mắt Lâm Tuyết lạnh lẽo, cô đánh lái một cái, xe quẹo vào một ngõ rẽ.

Cô thường xuyên đến trung tâm thương mại này, cho nên rất quen thuộc. Cô biết rẽ vào bãi đỗ xe ngầm, nơi đó nhiều cửa ra hơn.

Xe hơi màu đen bám chặt phía sau, đuổi theo hơi gấp gáp, có một chiếc xe thậm chí quẹt vào chiếc xe con màu vàng dừng trong khu.

Chuyện này khiến cho bảo vệ chú ý, bước lên phía trước chặn lại, thiếu chút nữa bị đánh ngã. Chỉ có điều tốt xấu gì đưa tới chú ý, bảo vệ sẽ nhanh chóng báo động.

Lâm Tuyết thừa cơ hội này thành công rẽ vào trong cửa bãi đậu xe ngầm, tăng tốc độ xông xuống dưới.

Ngọn đèn ở bãi đậu xe mù mờ, cô hoảng hốt chạy bừa trong đường ngầm như tơ nhện, hy vọng có thể cắt được cái đuôi chạy phía sau.

“Đừng sợ, anh lập tức tới ngay!” Giọng Lương Tuấn Đào lộ ra từ trong điện thoại di động của Vân Đóa, vì an ủi Lâm Tuyết, anh nửa đùa nói, “Còn nhớ lần trước ở trong bãi đậu xe em lọt vào trong vòng vây sát thủ không?”

“Nhớ!” Lâm Tuyết nghe được giọng nói của anh, thần kinh căng thẳng cũng dần thả lỏng xuống. Không sai, lần trước ở bãi đậu xe có kinh hãi nhưng không nguy hiểm, tin tưởng lần này cũng như vậy!

“Anh lập tức tới ngay! Có chồng em ở đó, cái gì cũng không phải sợ!”

“Vâng, em biết.” Khóe miệng cô nhếch lên nở nụ cười, thật sự không sợ.

Vân Đóa ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái vẫn không biết xảy ra chuyện gì, cảm giác về mặt Lâm Tuyết không thích hợp, định mở miệng hỏi một chút, bởi vì Lâm Tuyết dùng tay ra hiệu không cho cô nói chuyện, cô chỉ luôn giữ trầm mặc.

Lúc này lại không nhìn được, đè thấp giọng, lén lút hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Tuyết thật sự không muốn khiến cho Vân Đóa bị sợ hãi, nhưng tình huống khủng hoảng, giấu giếm lại không thể gạt được, đành phải nói sự thật cho cô ấy biết: “Chúng ta gặp phải bọn cướp, chỉ có điều đừng sợ, Tuấn Đào lập tức sẽ tới ngay cứu chúng ta!”

“Bọn cướp... Ở đâu?” Vân Đóa vội vàng bám cửa sổ nhìn bên ngoài, quả nhiên thấy sau đó có vài chiếc xe hơi màu đen đuổi theo. Cô hoảng loạn lên, “Ôi... Đúng là bọn cướp, Lâm Tuyết, mau lái xe!”

Càng không ngừng nhấn ga, nhưng bãi đậu xe ngầm queo cua rất nhiều, nhất định không chạy nhanh được. Cũng may cô tương đối quen thuộc tình hình giao thông nơi này, trong lúc nhất thời không để cho xe hơi phía sau vượt lên.

Có thể kéo dài thêm một lúc thì có thể thêm một phần cơ hội thắng được, chỉ cần Lương Tuấn Đào kịp thời chạy tới, cô và Vân Đóa liền có cơ hội được cứu.

Nhưng mà, queo qua một khúc cua, không ngờ phía trước xuất hiện hai chiếc xe hơi màu đen, sắp chặn cửa ra.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 186: Thật Tình Bày Tỏ

Để tránh đụng xe, Lâm Tuyết đành phải dầm phanh lại. Làm sao bây giờ? Cô đã sớm rời khỏi bộ đội, ra cửa không có quyền mang theo súng.

“Chị phải gọi điện thoại cho Thiên Dật!” Theo bản năng, thời khắc nguy cấp đều sẽ nghĩ tới người mà mình tin tưởng ỷ lại nhất. Vân Đóa cầm điện thoại di động của mình, ngắt điện thoại gọi vào số của Lương Thiên Dật.

“Đừng động!” Lâm Tuyết ngăn cản chậm một bước, trời ạ, họa vô đơn chí, trò chuyện giữa cô và Lương Tuấn Đào bị Vân Đóa cắt đứt.

Vân Đóa lại gọi vào số điện thoại di động của Lương Thiên Dật, nhưng không ai nghe. Sao lại như thế này? Số điện thoại là tự tay anh đưa cho cô, nói cho cô biết, cho dù khi nào chỉ cần gọi nó, anh sẽ nghe! Người đàn ông này, hừ, lừa gạt người ta!

Tiếng cửa xe đóng mở liên tiếp, từ trong bốn chiếc xe hơi màu đen có hơn mười người mặc quần áo màu đen đội khăn trùm đầu ba lỗ đi xuống, trời rất nóng, vừa thấy cũng rất quỷ dị.

“A, bọn cướp đã tới!” Vân Đóa bỏ qua gọi điện thoại cầu cứu cho Lương Thiên Dật, xem ra đàn ông quả thật không đáng tin cậy, còn không bằng gọi điện thoại cho 110 còn đáng tin hơn chút, “110 đúng không? Chúng tôi gặp cướp! Ở bãi đậu xe ngầm phía tây trung tâm thương mại XXX đường XX, trên xe chỉ có tôi và bạn tôi, bạn tôi đang lái xe...”

Lâm Tuyết trấn định nắm tay lái, cô nhìn thấy trong tay bọn cướp cũng không có súng, có lẽ cô có thể cá cược một lần.

Thủ lĩnh của bọn cướp đi tới đập cửa xe, nhe răng cười nói: “Nhanh chóng ngoan ngoãn xuống xe, nếu không trước hiếp sau giết hai người!”

Lâm Tuyết lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, chưa hề hờ hững. Cô không tắt máy, thời khắc mấu chốt còn có thể dùng xe va chạm bọn chúng.

Vân Đóa nâng người lên, dùng cảm phản kích: “Chúng tôi mới không sợ các người! Cửa xe khóa, các người không vào được!”

“Ha ha, trò trẻ con này sao có thể làm khó được chúng ta!” Bọn cướp lấy ra một bộ công cụ mở khóa chuyên nghiệp bắt đầu bận rộn phá khóa.

Lâm Tuyết đương nhiên sẽ không để cho bọn chúng đạt được, cô đột nhiên dồn sức đánh lái, xe lảo đảo về phía bọn cướp. Dieễn ddàn lee quyí đôn

Vóc người bọn chúng rất lớn, thân mình lại rất linh hoạt, kịp thời tránh thoát, lập tức hung ác lấy súng ra, bắn phá một trận về phía bánh xe.

Nhất thời, bốn lốp xe đều bị bắn thủng, xe nằm yên ở đó không động được. Lâm Tuyết âm thầm sốt ruột, mà sắc mặt Vân Đóa đã thay đổi.

Một chút mảnh vụn trí nhớ mơ hồ không trọn vẹn nảy lên trong đầu cô, giống như một màn phát lại. Nhiều năm trước, cô ngồi ở trên vị trí của Lâm Tuyết, bị một đám đàn ông thô bạo túm xuống xe, cô liều mạng phản kháng đều không có tác dụng.

Bọn họ đẩy ngã cô xuống đất, sau đó xé rách quần áo của cô, “Đừng! Đừng đụng vào tôi! Đừng đụng vào tôi!” Vân Đóa đau đến đầu như muốn nứt ra, hai tay ôm đầu, the thé hét lên.

Lâm Tuyết phát hoảng, nhìn thấy dáng vẻ thất thường của Vân Đóa, nhất thời hiểu ra, tình cảnh trước mắt có khả năng kích động trí nhớ đã bị niêm phong của Vân Đóa. Cô vội vàng ôm chầm lấy Vân Đóa, vỗ về lưng cô ấy, an ủi: “Đừng sợ, bọn họ không vào được!”

Trong thời gian ngắn ngủi Vân Đóa đã ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng cái ôm của Lâm Tuyết khiến cho cô yên tĩnh lại. Lại ngẩng đầu lên, trí nhớ trong đầu cô lại trở nên mơ hồ, mờ mịt nhìn chằm chằm Lâm Tuyết, hỏi: “Chúng ta... Đang ở đâu?”

“Chúng ta ở trên xe!” Lâm Tuyết ôm chặt lấy Vân Đóa, không để cho cô ấy ngẩng đầu lên, sợ cô ấy nhìn thấy bọn cướp hung ác này sẽ lại sợ hãi thét chói tai. Càng quan trọng hơn là, kiên quyết không thể khiến Vân Đóa nhớ lại chuyện tàn khốc trước kia! “Xe bị chút trục trặc, không có chuyện gì, chị ngủ một giấc, Tuấn Đào lập tức tới đón chúng ta!”

Vân Đóa thả lỏng xuống thật sự mệt mỏi, có lẽ do bảo vệ từ tiềm thức, cô nhắm mắt lại, không nhìn chuyện bên ngoài, cũng không suy nghĩ.

Mấy chuyện này không thể nghĩ, nghĩ tới, đầu cô sẽ đau như vỡ ra.

Lâm Tuyết vỗ về Vân Đóa, thấy vẻ mặt cô gái trong lòng bình tĩnh thản nhiên, biết tạm thời trấn an được cô ấy. Nhưng mà... Tiếp theo nên làm gì bây giờ? die nd da nl e q uu ydo n

Tên cướp kia vẫn nỗ lực phá khóa cửa xe, vốn không chống đỡ được bao lâu. Cũng may, mỗi lần Lương Tuấn Đào đều không để cho cô đợi quá lâu.

Có mấy chiếc xe jeep quân dụng chạy vào bãi đậu xe ngầm, trong xe là các chiến sĩ được trang bị đầy đủ vũ trang, bọn họ chĩa họng súng đen ngòm ra từ cửa sổ, chĩa về phía bọn cướp đội mũ ba lô che mặt.

“Không được nhúc nhích! Giơ tay lên!” Các chiến sĩ ào ào nhảy xuống xe, nháy mắt bao vây lũ cướp này.

Lâm Tuyết yên tâm, cô biết Lương Tuấn Đào nhất định có thể kịp thời đuổi tới.

Tình hình rất nhanh được khống chế, gần như không có một chút thấp thỏm, lũ cướp này ngoan ngoãn giơ tay lên.

Lương Tuấn Đào đi xuống xe, vài bước đã vọt tới trước xe Lâm Tuyết.

Thấy các bánh xe của cô đều bị bắn phá, không khỏi nhú mào lên.

Gần như cùng lúc đó, Lương Thiên Dật nhảy từ một chiếc xe khác xuống, lập tức lao đến vị trí bên cạnh tay lái, liều mạng gõ cửa xe.

Lâm Tuyết vội vàng mở khóa xe ra, Lương Thiên Dật có thể thuận lợi mở cửa xe, sau đó anh ôm Vân Đóa từ trong xe xuống.

“Cẩn thận một chút, cô ấy bị chút kinh động!” Lâm Tuyết nháy mắt với Lương Thiên Dật, tin tưởng Lương Thiên Dật có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Lương Thiên Dật gật gật đầu, tỏ vẻ đã rõ. Anh ôm Vân Đóa nhỏ bé và yếu ớt vào trong ngực, cúi đầu hôn lên gương mặt cô.

Vân Đóa cứ hồ đồ lơ mơ vào trong vòng ôm của Lương Thiên Dật như vậy, khi cô nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú thanh thoát của anh, trong lòng một chút bóng ma gì cũng không có. Lắc đầu, cô lại gật gật đầu, giận dữ trách hỏi: “Vì sao gọi điện thoại cho anh lại không nhận?”

“Anh nhận được điện thoại của Lương Tuấn Đào trước biết em và Lâm Tuyết đã xảy ra chuyện, liền vội vàng đi theo đoàn xe tới đây, không chú ý tới điện thoại di động!” Lương Thiên Dật vốn không dùng điện thoại

di động, điện thoại mới này vẫn đặc biệt mua vì Vân Đóa. Anh có thói quen điều chỉnh im lặng, mới vừa rồi ở trên xe anh một lòng chú ý tình huống bên ngoài, không phát hiện Vân Đóa gọi vào điện thoại di động của anh.

“Ừm, hóa ra là vậy à!” Vân Đóa rất rộng lượng, tha thứ cho người đàn ông trong lúc nhất thời sơ ý. di3nd@nl3qu.yd0n

Lương Thiên Dật đau lòng mỗ hôn lên gương mặt cô, nhẹ giọng hỏi: “Sợ không?”

Cô liếc nhìn khuôn mặt tuần tú ấm áp của anh, cười ngọt ngào nói: “Có anh ở đây, em không sợ!”

Câu nói này khiến Lương Thiên Dật hơi đỏ vành mắt, hóa ra trong lòng cô ý lại anh như vậy. Yêu thương nhìn chăm chú vào cô, thật lâu sau, anh khẽ nhếch môi, an ủi: “Đúng, anh sẽ đánh chạy trướng thù giúp em, Vân Đóa không sợ!”

Anh không nhìn bất kỳ ai, cũng không xen vào bất cứ chuyện gì, chỉ cần Vân Đóa bình yên vô sự trong lòng anh, anh cái gì cũng không để ý.

Ôm cô lập tức lên xe jeep quân dụng, anh thủy chung ôm cô, không nỡ buông ra, sợ cô rời khỏi ngực của anh sẽ hoảng hốt hoặc nhớ tới chuyện gì không vui.

Cũng may cảm xúc của Vân Đóa ổn định, từ sau khi Lương Thiên Dật xuất hiện, khóe miệng cô luôn treo một nụ cười ngọt ngào, “Thiên Dật, xe của Lâm Tuyết hồng rồi!”

“Yên tâm đi, Tuấn Đào sẽ đưa cô ấy đi!” Lương Thiên Dật một tay vòng quanh cô, một tay vuốt ve tóc rơi trên trán cô.

“Ừmh.” Đuôi khóe mắt thoáng nhìn thấy Lương Tuấn Đào nắm tay Lâm Tuyết, hai người đứng ở trước chiếc xe bị bể bánh không biết đang nói

gì, cũng yên lòng. Vân Đóa ngoan ngoãn rúc vào trong lòng Lương Thiên Dật, nói, “Em mệt rồi!”

“Ngonan, nhắm mắt lại ngủ đi!” Lương Thiên Dật nhẹ nhàng vỗ về cô, nhả nài dịu dàng giống như dụ dỗ một đứa bé.

Cứ như vậy, Vân Đóa ở trong ngực Lương Thiên Dật ngủ thiếp đi. Mỗi lần đều như vậy, mỗi khi cô nhớ lại một chút chuyện cũ đáng sợ tủn mủn lẻ tẻ, sẽ lựa chọn ngủ, tỉnh ngủ, chuyện gì không thoải mái đều quên đi sạch sẽ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Chờ cô khép mắt lại, Lương Thiên Dật ra lệnh cho lái xe: “Lái xe, về nhà!”

Thấy Lương Thiên Dật mang Vân Đóa đi, Lâm Tuyết yên lòng. Cô biết Lương Thiên Dật sẽ chăm sóc tốt cho Vân Đóa.

Người đàn ông này cẩn thận chăm sóc, Vân Đóa theo anh có thể nói là phúc khí của đời này.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Đều bắt hết, phải cẩn thận thẩm vấn bọn chúng!” Lâm Tuyết thấy lũ cướp kia chưa hề phản kháng gì, cảm thấy kỳ quái, “Giả thần giả quỷ còn cho rằng bọn chúng có năng lực bao lớn, cũng không hơn gì cái này!”

Lương Tuấn Đào không trả lời cô, mà cảnh giác đánh giá chung quanh một phen, lăm bầm giống như tự nói: “Anh suy cho cùng cứ cảm thấy... Sự việc dường như không đơn giản như vậy!”

“Đúng không?” Lâm Tuyết cũng cảm thấy kỳ quái, chuyện này huyền ảo giống như tiếng sấm lớn nhưng mưa lại nhỏ! Chỉ có điều không có việc gì là tốt nhất, cô nắm tay Lương Tuấn Đào, nói, “Chúng ta đi thôi!”

Bốn bánh xe của cô đều đã bị nổ tung, chỉ có thể ngồi xe của Lương Tuấn Đào.

Ngay khi cô xoay người định cùng Lương Tuấn Đào lên chiếc xe Land Rover việt dã quân dụng kia, đột nhiên xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86.2

Lương Tuấn Đào rõ ràng nhìn thấy một người tự dừng xuất hiện từ trong không khí, người kia mặc đồ giống như bọn cướp, mặc áo quần màu đen, đầu đội mũ ba lỗ che mặt, chỉ có điều thân hình của người này tương đối nhỏ bé, giống như phụ nữ.

Người áo đen có tốc độ nhanh chóng như ma quỷ, túm lấy một khẩu súng giảm thanh chỉ về phía Lâm Tuyết. Phản ứng của Lương Tuấn Đào không chậm, anh vội vã giao Lâm Tuyết cho hai chiến sỹ ở sau lưng, nhanh chóng rút súng bắn về phía người áo đen đánh úp lại.

Một tiếng súng vang, gần như không có ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, người áo đen lại đột nhiên biến mất, còn tưởng rằng bản thân nhìn hoa mắt!

Lương Tuấn Đào cầm súng nhìn ngó chung quanh, đúng lúc này, đột nhiên nghe được một tiếng kêu hoảng hốt, anh vội vàng quay đầu, nhìn thấy người áo đen kia xuất hiện lần nữa, hơn nữa bắt được Lâm Tuyết.

Anh theo bản năng xông lên tìm cách cứu viện, đồng thời nổ súng.

Trước kia, anh đã từng là tay súng bắn tỉa của bộ đội tinh nhuệ trong bộ đội đặc chủng, độ bắn súng chính xác kinh người. Ngay cả nhắm mắt cũng không có khả năng không bắn trúng bia!

Nhưng mà, lần này anh đối mặt với chính là kẻ nguy hiểm khổng lồ Lâm Tuyết, tâm tình tự nhiên hơi khẩn trương. Sự thật chứng minh, anh

khẩn trương cũng không phải không có đạo ý, bởi vì một đạn bắn ra, kẻ nguy hiểm kia lại như ma quỷ biến mất, viên đạn bắn thủng làn váy của Lâm Tuyết.

Rất mạo hiểm, Lương Tuấn Đào cũng không dám tưởng tượng nếu một súng này mà hơi lệch sẽ tạo thành hậu quả như thế nào.

Còn không đợi anh kịp phản ứng, bóng đen như ma quỷ một lần nữa xuất hiện, hơn nữa giờ súng bắn về phía Lâm Tuyết.

Có lần dạy dỗ trước, Lương Tuấn Đào không dám mạo hiểm, anh sợ súng của mình lại bắn vào khoảng không, như vậy Lâm Tuyết sẽ gặp nguy hiểm bị trúng đạn. Vì cứu Lâm Tuyết, anh không cho do dự xông về phía cô, giúp cô ngăn cản viên đạn bắn tới.

“Đoàng!” Một đạn bắn vào bờ vai Lương Tuấn Đào, thân hình cao lớn run lên, nhưng anh vẫn dồn sức đẩy Lâm Tuyết vào trong xe.

“Nổ súng, kẻ đó biết nhẫn thuật! Đừng để cho kẻ đó động thổ!” Lương Tuấn Đào xoay người, giờ súng lên, đồng thời mệnh lệnh các chiến sĩ khác cùng nhau nổ súng về phía kẻ cướp.

Nhẫn thuật trong truyền thuyết của Nhật Bản có thể lên trời xuống đất, tới không bóng dáng đi không dấu tích. Nhưng đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, ai cũng không thể nghĩ tới được thế nhưng thật sự có kỹ năng thất truyền này.

Các chiến sĩ hoàn toàn lấy lại tinh thần, rốt cuộc xác định kẻ cướp như ma quỷ này cũng không phải ma quỷ, mà là Ninja trong truyền thuyết. Bọn họ ào ào nâng họng súng lên, bắn phá về phía bóng dáng màu đen kia.

Một loạt súng dày như dẹt lưới bắn phá, kết quả mặt đất trừ bỏ dấu vết do viên đạn lưu lại, thứ khác không có gì, Ninja Nhật Bản thần bí kia một lần nữa biến mất.

Bả vai của Lương Tuấn Đào bị thương, lúc này rút cuộc không cầm được súng, “Cạch!” Súng lục rơi xuống trên mặt đất, thân thể cường tráng cao lớn nghiêng ngã, anh ngã xuống.

“Thủ trưởng!” Tất cả mọi người la hoảng lên, vội vàng chạy tới đỡ Lương Tuấn Đào dậy, lúc này mới phát hiện bả vai Lương Tuấn Đào đổ máu cực kỳ nghiêm trọng.

Phùng Trường Nghĩa nhìn vết thương của Lương Tuấn Đào, kinh ngạc nói: “Tổn thương tới mạch máu!” Vội vàng xé vạt áo băng lên miệng vết thương ngăn cản máu chảy không ngừng, quyết đoán kêu, “Mau đưa thủ trưởng đi bệnh viện!”

Lâm Tuyết biết Lương Tuấn Đào bị thương, nhưng cô như thế nào cũng không thể nghĩ tới nghiêm trọng như thế.

Lúc đó, cô bị Lương Tuấn Đào đẩy lên xe, sau đó nhìn anh dẫn dắt chiến sĩ cùng bốn người áo đen kia. Kết quả người áo đen lại một lần nữa biến mất không thấy, còn anh lại ngã xuống đất không dậy nổi.

Ý thức được không ổn, cô định xuống xe đi qua xem xét, lại bị chiến sĩ trên xe ngăn cản lại. Tài xế chính là tiểu Cao, anh quay đầu khuyên bảo Lâm Tuyết, thủ trưởng liều tính mạng mới cứu được cô lên xe, không cho phép cô xuống xe lần nữa, sợ lại gặp âm mưu!

Nhưng sau đó, cô thấy mấy chiến sĩ nâng thân hình cao lớn của Lương Tuấn Đào lên, Phùng Trường Nghĩa dùng sức xé vạt áo băng miệng vết thương không ngừng chảy máu của Lương Tuấn Đào, cùng nhét anh vào trong xe Land Rover quân dụng, vội vàng vàng chạy đi.

“Mau đuổi theo, tôi muốn đến bệnh viện chăm sóc anh ấy!” Lâm Tuyết kêu lớn với tiểu Cao.

Tiểu Cao thấy Lương Tuấn Đào bị thương ngã xuống đất, mức độ lo lắng sốt ruột không thua gì Lâm Tuyết, không cần cô thúc giục, liền nhanh chóng khởi động xe, nhanh chóng chạy ra ngoài theo ngay sau xe phía trước.

Đến bệnh viện quân khu, Lương Bội Văn đã mang theo mấy bác sĩ ngoại khoa đứng ở cửa chờ. Thấy xe dừng lại, bác sĩ nam vội vàng đi qua đỡ Lương Tuấn Đào lên băng ca cứu thương, đẩy mạnh vào khu cấp cứu. Khi Lâm Tuyết xuống xe, liền nhìn thấy Lương Tuấn Đào đã được người đẩy vào bên trong, lòng của cô đã sắp bị vo tròn, chạy đến trước mặt Lương Bội Văn, há miệng liền không nhìn được giọt lệ đã rơi, “Bác...”

“Đừng hoảng hốt, nói cho bác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lương Bội Văn trấn định hỏi tình hình.

Vừa cùng đi vào bên trong với Lương Bội Văn, vừa nói với bà chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, “Cháu hoài nghi là Đặng Nguyên Thiên Diệp, cô ta biết nhẫn thuật, cũng sẽ lên trời xuống đất... Nhất định là cô ta!”

“Đặng Nguyên Thiên Diệp là ai?” Lương Bội Văn thật sự kinh ngạc, bà đều không thể tin được trên thế giới sẽ có chuyện thần kỳ như thế, người đông doanh * luyện tập nhẫn thuật thật sự có bản lĩnh như vậy?

(*) Đông doanh: Cách gọi kiếm hiệp chỉ Nhật Bản.

“Là một người phụ nữ Nhật Bản!” Trong lòng Lâm Tuyết cực kỳ loạn, bây giờ cô chỉ cầu nguyện Lương Tuấn Đào có thể bình yên thoát hiểm.

Lương Bội Văn an ủi cô: “Tuấn Đào cũng không bị thương đến bộ phận nghiêm trọng, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Nhưng anh ấy bị đạn bắn tổn thương đến mạch máu!” Nghĩ đến bả vai của Lương Tuấn Đào bị đạn bắn xuyên thủng, lòng của cô giống như bị cắt một cái hố rõ ràng.

Đến cửa phòng phẫu thuật, Lâm Tuyết lo lắng đi quanh, Lương Bội Văn ở bên cạnh cô một lát, lại có bác sỹ đi tới, nói có người tìm phó viện trưởng. Lương Bội Văn rời đi như thế, bản thân Lâm Tuyết canh ở trước cửa phòng phẫu thuật.

Viên đạn tổn thương bả vai, chắc không có vấn đề gì lớn Lo lắng duy nhất của cô chính là Ninja quý dị kia có bơi độc gì đó lên viên đạn không.

Khi đang miên man suy nghĩ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sỹ chính đi ra, cởi khẩu trang, Lâm Tuyết giật mình, bởi vì bác sỹ này lại là Vân Phàm.

Sắc mặt Vân Phàm hơi nặng nề, giọng điệu nghiêm trọng nói với Lâm Tuyết: “Tình huống không tốt!”

Lâm Tuyết vừa nghe liền nóng nảy: “Sao lại thế?”

“Viên đạn bơi độc kỳ quái, trong lúc nhất thời không tìm được huyết thanh giải độc thích hợp! Tình huống của anh ấy thật sự không ổn định, nếu như có thể chống đỡ được đến lúc huyết thanh giải độc thích hợp được đưa đến thì tốt! Trong khoảng thời gian này bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng! Cô có lời gì thì nhanh chóng đi nói với anh ấy đi!”

“...” Giống như là sấm sét giữa trời quang, thân thể Lâm Tuyết loạn choạng thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Cô mau đi vào nói mấy câu với anh ấy đi! Nếu cứu không được, đây chính là mấy câu cuối cùng của cô với anh ấy!” Vân Phàm giống như sợ đả kích cô không đủ lớn, lại tiếp tục bổ sung thêm.

Lâm Tuyết nghiêng ngả chao đảo đi vào phòng phẫu thuật, bởi vì đả kích quá lớn, trước mắt cô biến thành màu đen từng hồi. Gắng gượng chống đỡ đến trước bàn phẫu thuật, cô nhìn thấy khuôn mặt tuần tú trắng

bệch của người đàn ông nằm trên bàn, vẫn không nhúc nhích, nhất thời như sấm đánh vào đầu, cũng nhin không được nữa gục lên anh.

“Tuấn Đào, anh tỉnh dậy!” Lâm Tuyết ôm chặt lấy anh, run run đưa ngón tay dò xét hơi thở dưới mũi anh, cảm giác hô hấp thật mỏng manh.

“Lão đại bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng, cô có lời gì muốn nói cứ nói hết đi!” Vân Phàm đi theo phía sau cô, lại nhắc nhở.

Nước mắt giống như nước lũ xả đập trong nháy mắt vỡ òa, Lâm Tuyết lập tức kêu khóc: “Tuấn Đào! Anh không được rời khỏi em!”

Khóe mắt Vân Phàm hơi giật giật, chẳng lẽ phản ứng của người phụ nữ lạnh nhạt bình thản khi nhìn thấy người đàn ông mình yêu rời đi đều không thể ngoại lệ sao? Anh cho rằng cô sẽ nói một vài lời đặc biệt, không nghĩ tới... Ấy, thí nghiệm này cũng không thú vị gì cả.

“Em tin rằng anh có thể vượt qua! Anh là chiến thần bất bại, nhiều sóng to gió lớn như vậy đều đã vượt qua, bom đạn đều không oanh tạc chết được anh, sao anh có thể sợ viên đạn nho nhỏ này?! Em không tin anh sẽ có chuyện! Không tin! Hu hu...” Nói xong không tin anh sẽ có chuyện gì, cô vẫn khóc đến rối tinh rối mù, giống như trời sập đất sụp tận thế sắp đến.

Vân Phàm quan sát vẻ mặt khi khóc rống của cô, thầm thở dài nói: Xem ra phụ nữ đều là động vật có tuyến lệ phát triển, Lâm Tuyết cũng không ngoại lệ.

“Tuấn Đào, là em không tốt! Em thật hận mình, vì sao cứ già mồm cãi láo như vậy, luôn dè dặt không chịu nói yêu anh! Thật ra, em đã sớm yêu anh! Cũng giống anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã bị anh khuất phục! Anh tin tưởng không? Em giống như phụ nữ háo sắc, chỉ cần liếc mắt đã bị anh đả động thật sâu! Chỉ có điều em giấu tình cảm của mình sâu một chút mà thôi...”

Ồ, hóa ra là như vậy! Vân Phàm nghiền ngẫm dò xét người phụ nữ nằm gục trên người Lương Tuấn Đào mà khóc gào rôi lệ nói ra hết. Nếu không có công lao của anh, có lẽ đời này lão đại cũng sẽ không thể nghe được người phụ nữ mình yêu mến thật lòng bày tỏ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 188: Khi Muốn Ăn Kẹo Thì Làm Như Thế Nào?

Lâm Tuyết gục trên người Lương Tuấn Đào, càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, cuồn cuộn mà rơi.

“Em không dám nói cho anh biết em yêu anh! Em tự ti mặc cảm, không tin tưởng điều gì cả! Em sợ lọt vào cười nhạo giễu cợt của anh, em sợ anh sẽ dùng ánh mắt đối xử với đám người Thẩm Doanh Doanh mà nhìn em... Em biết, em già mồm cãi láo đến đời mạng! Hu hu... Nhìn anh mỗi lần vì chuyện tình cảm mà khổ sở, nhìn anh mỗi lần vì tình cảm của em đối với Mạc Sở Hàn mà rối rắm, nhìn anh mỗi lần vì những người đàn ông khác mà ghen tuông... Em thật sự không nên!”

“Vì sao không nói sớm cho anh biết, cho anh có thể yên tâm! Em thật sự là một người phụ nữ ngốc ích kỷ ngu xuẩn! Em vốn không xứng với thâm tình ưu ái như vậy của anh! ... Em nên sớm nói cho anh biết: Lâm Tuyết đã yêu Lương Tuấn Đào, mất đi Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết sẽ giống như sinh mệnh mất đi ánh mặt trời, sớm muộn gì sẽ héo rũ chết đi!”

“Em người phụ nữ ngốc này, cả ngày ở trong lòng thầm báo cho mình, nếu ngày đó Lương Tuấn Đào không yêu em, không ham thích em, em sẽ lén lút rời khỏi anh, rồi sau đó chậm rãi héo tàn diệt vong ở một nơi góc hoang hẻo lánh nào đó trên thế giới!”

“Em rất yếu đuối, không dám lại cá chết lưới rách yêu một lần! Coi như cuối cùng lại bị anh chán ghét mà vứt bỏ thì như thế nào? Ít nhất em

từng thổ lộ với anh, cho anh rõ ràng trái tim của em! Chẳng sợ anh giống như chán ghét Thẩm Doanh Doanh mà chán ghét em khinh bỉ em, em cũng sẽ vui vẻ chịu đựng!”

...

Lời nói này, cô vốn tưởng rằng sẽ nát rữa ở trong bụng, vĩnh viễn sẽ không có ngày nói ra khỏi miệng. Nhưng mà, bây giờ nhìn người đàn ông yêu mến sinh mệnh hấp hối trên bàn mổ, lòng cô như đao khuấy đảo, vỡ nát ngàn vạn miếng.

Cái gì tự tôn, cái gì dè dặt, tất cả đều gặp quỷ đi! Cô thật sự ngu xuẩn hết thuốc chữa, vì chút thứ dối trá mà khiến người đàn ông cô yêu mến khổ sở rồi rãm trong thời gian dài như vậy. Cô ích kỷ lạnh lùng như vậy, nhìn anh lo lắng tự chịu, nhìn anh giống như đứa nhỏ tranh cãi âm ỉ, cứ không chịu nói cho anh đáp án mà anh muốn!

Thật sự rất hận bản thân! Nếu trong sinh mệnh có thể lựa chọn một lần nữa, cô nhất định sẽ không như vậy! Cô sẽ thoải mái mái yêu một lần, không đi so đo lợi hại! Giống như theo lời trong một bài thơ nào đó: Thiếp muốn gả mình đi, cả đời vui vẻ. Cho dù vô tình bị bỏ quên, không hề ngưng ngừng.

(*) Bài thơ Tư đế hương của Vi Trang đời Đường

“Tuấn Đào, anh nhất định phải chịu đựng được! Em thề về sau sẽ sửa tật xấu già mồm cãi láo này, mỗi ngày đều ở bên tai anh nói em yêu anh! Tuấn Đào, em yêu anh! Em yêu anh! ...”

Nước mắt làm ướt gò má người đàn ông, cô khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Gắt gao cầm lấy bàn tay to của anh, chết sống không chịu buông ra.

“Đừng đi! Đừng rời khỏi em và Mặc Mặc! Con vẫn còn nhỏ như vậy, anh sẽ không nhẫn tâm đến để cho con không tìm thấy cha chứ...” Lâm Tuyết khóc không thành tiếng, nếu không phải sợ Mặc Mặc biến thành trẻ mồ côi, cô thật hận không thể làm bạn với Lương Tuấn Đào cùng rời đi.

“Vợ cóc, em đè lên vết thương của anh!” Lương Tuấn Đào nhú mày, đáng vẻ nhe răng nhếch miệng.

“...” Lâm Tuyết đang đắm chìm trong đau thương muốn chết đột nhiên nghe được tiếng Lương Tuấn Đào, ngẩng đầu lên thấy anh đã mở to mắt, hơn nữa giật giật định ngẩng dậy, quả thật không dám tin vào hai mắt của mình.

Lương Tuấn Đào cố hết sức chống đỡ ngồi dậy, một tay vỗ trán, hòa hoãn cảm giác choáng váng lại. Thằng nhóc Vân Phàm này, tiêm liều thuốc tê cho anh rất nặng, lấy trạng thái thân thể của anh đều không đỡ nổi.

Kinh ngạc ban đầu qua đi, trong mắt trong veo của Lâm Tuyết hiện lên vui mừng ngạc nhiên điên cuồng, cô vui quá mà khóc: “Anh đã tỉnh! Ông trời cuối cùng nghe được lời cầu nguyện của em, ông ấy thương xót em, cuối cùng khai ân lưu anh lại cho em!”

Một cánh tay bị thương, thật sự không dùng được khí lực gì, Lương Tuấn Đào nghiêng người dựa vào đầu giường, dùng tay không bị thương ôm cô. Thuốc tê mạnh mẽ cuối cùng chậm rãi mất đi, tuy rằng thân thể của anh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục linh hoạt, nhưng có thể tùy ý hoạt động.

“Sống là sống lại, chỉ có điều...” Tròng mắt đen như mực của Lương Tuấn Đào liếc nhìn cô, chậm rãi hỏi, “Lời mới vừa rồi em nói có giữ lời không?”

“Cái gì?” Lâm Tuyết còn chưa khôi phục lại từ trong quá vui qua buồn thay đổi nhanh chóng.

“Chính là mỗi ngày nói với anh một lần rằng em yêu anh!” Đôi mắt xinh đẹp như sao nhiểm lên ý cười ấm áp, môi mỏng đẹp mắt khẽ cong lên, giống như một cậu bé bự con hoạt bát.

“...” Quấn lại quăn, Lâm Tuyết nhất thời ngượng ngùng như cô bé. Mỗi ngày ở trước mặt anh nói một lần “Em yêu anh”, trời ạ, làm chuyện buồn nôn này có phải thật mắc ói không!

“Được không? Không được, anh lại nằm xuống!” Có phần không vừa ý với do dự của cô, cô gái này luôn không đối được tạt xấu già mồm cãi láo. Anh rõ ràng chơi xấu lại nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại.

Biết rõ anh đang chọc cô chơi, nhưng khi nhìn thấy anh nhắm mắt lại thì cô liền không có tiền đồ mà khẩn trương, trong lòng cũng kinh hoàng một trận. Cô dùng sức lay anh, trách mắng: “Mau mở to mắt, rõ ràng đã tỉnh lại, không được giả bộ chết! Nghe giọng điệu của cô có phần thay đổi, anh biết cô lại bị hoảng hốt không nhỏ, cũng không đành lòng kích thích cô. Mở to mắt, lại ăn vạ: “Em nói lời trước đó em nói có giữ lời đi!”

“...” Trời ạ đàn ông làm nũng sao mà còn khó chơi hơn phụ nữ! Cô bất đắc dĩ, đành phải phối hợp với anh, “Được, có giữ lời!”

“Bây giờ rách miệng vết thương gây ra chảy máu.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87.2

Lâm Tuyết bỗng chốc thành đầu sỏ gây nên, lấy tội giám sát không nghiêm bị gọi vào văn phòng bác sĩ, bị bác sĩ điều trị chính Vân Phàm răn dạy đồ ập xuống.

“Vết thương của lão đại ở trên vai, dùng lực lớn hoạt động dễ dàng tác động tới cơ bắp gây ra xé rách! Chị cần phải giám sát anh ấy, khi anh ấy muốn đòi phải ngăn anh ấy lại...”

Mặt Lâm Tuyết đỏ bừng đến giống như con tôm bị luộc chín, xấu hổ đến hận không thể kiếm cái hang chui vào. Vân Phàm này, bắt nạt kẻ yếu điển hình. Anh ta theo Lương Tuấn Đào lâu như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu được tính tình của anh ấy? Khi anh ấy muốn làm chuyện gì đó, cô có thể quản được anh ấy sao? Không đi răn dạy Lương Tuấn Đào, chọn cô quả hồng mềm này mà bóp.

Khi càng có một vài hộ lý bác sĩ đi vào, cảm giác ánh mắt của mọi người đều khác thường, cô càng bối rối. Giống như cô là sắc nữ siêu cấp đam mê nhục dục không để ý tới khỏe mạnh an nguy của chồng, quả thật xấu hổ chết đi được!

Thấy Lâm Tuyết cực kỳ xấu hổ, Vân Phàm liền có chừng mực, giọng điệu hòa hoãn lại, dặn dò: “Ở trước mặt chị lão đại giống như đứa bé tinh nghịch, vốn không biết kiềm chế. Giống như tiểu Mặc Mặc, tương lai thằng bé lớn lên chút, muốn chị mua kẹo cho nó ăn mỗi ngày, chị có thể đồng ý không? Ăn nhiều kẹo sẽ bị sâu răng, chị phải kiên nhẫn giáo dục nó!”

“...” Ngõ ngang trong gió, cảm giác Lương Tuấn Đào oai phong một cõi ở trước mặt cô biến hóa thành giống như Mặc Mặc hoàn toàn thiếu năng lực tự gánh vác cần người đã trưởng thành giám sát!

“Cứ như vậy đi! Về sau chị chú ý một chút! Trước khi miệng vết thương chưa cắt chỉ tuyệt đối không cho phép tái xuất hiện tình huống giống vậy! Chị trở về đi!” Vân Phạm phát phát tay, hạ lệnh đuổi khách.

Phê bình một trận mãnh liệt, Lâm Tuyết rất căm phẫn, trở về muốn dạy dỗ Lương Tuấn Đào một chút, nhưng thấy dáng vẻ vui tươi hơn hờ của anh lại quý tha ma bắt mềm lòng.

Đứa nhỏ tùy hứng khi muốn ăn kẹo thì phải làm gì? Lâm Tuyết so sánh Lương Tuấn Đào với tiểu Mặc Mặc, đối đi xét lại, nghĩ ra N phương án giải quyết, cuối cùng lựa chọn chính sách dụ dỗ.

Đối xử với đứa nhỏ bốc đồng chẳng những phải đưa ra lý do khiến cho nó tin phục, còn phải bồi thường hợp lý cho nó, không thể chỉ có cứng rắn ngăn lại, như vậy sẽ tổn thương tâm linh thuần khiết của đứa nhỏ.

Đương nhiên, Lương háo sắc không treo lên được liên quan với thuần khiết, nhưng trái tim kia của anh, cô giống vậy một chút cũng không đành lòng đi tổn thương! Có thể nhìn thấy anh vui vẻ, cô liền cao hứng hơn bất cứ chuyện gì.

Buổi tối, chờ hô hấp nóng bỏng của người nào đó lại đè tới, cô không trực tiếp từ chối, mà chủ động ôm lấy anh, thân thiết hỏi: “Nghe nói hôm nay miệng vết thương lại phải khâu lại lần nữa, như thế nào?”

“Không có chuyện gì, chút vết thương ấy như một bữa sáng!” Lương Tuấn Đào vỗ vỗ ngực rắn chắc của mình, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Lâm Tuyết dịu dàng rúc vào trong lòng anh, lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ: “Miệng vết thương vừa mới bị rách ra, đêm nay đừng...”

“Khi làm anh chú ý nhẹ chút là có thể, thân mình chồng em rất khỏe!” Người nào đó đã như một đứa nhỏ tham ăn, vừa nói chuyện, tay to đã không thành thật dò xét dọc theo đường cong của cô. Thở dốc nặng hơn, khẩn cấp, “Vợ ngoan, phối hợp với chồng, lập tức xong việc!”

Lâm Tuyết thản nhiên cười, nói: “Em chưa nói không thể!”

“Đồng ý?” Lương Tuấn Đào vốn tưởng rằng cô sẽ lấy miệng vết thương bị rách ra làm cớ, ra sức từ chối, không thể tưởng được cô lại thoải mái như vậy, không khỏi mừng rỡ, “Vợ thật ngoan, đến đây, để chồng yêu!”

“Đợi một chút!” Lâm Tuyết ngăn anh lại, dưới cái nhìn soi mói khó hiểu nghi ngờ của anh, ấn anh lên đầu giường, dịu dàng nói, “Chồng, đêm nay anh nằm đừng động, em tới hầu hạ anh!”

“...” Mặt trời mọc lên từ phía tây? Lương Tuấn Đào không thể tin nhìn vợ yêu của anh từ người đẹp thanh thuần hóa thân thành sói nữ xinh đẹp, chủ động cởi áo tháo dây lưng cho anh.

Động tác cởi áo của cô mang theo hấp dẫn vô tận, váy ngủ bằng tơ chảy xuống theo thân thể trơn bóng, tới gần bên cạnh anh, kéo bàn tay to của anh, vuốt ve cô.

Yết hầu đàn ông tán loạn, anh khó nhịn ngâm khẽ, trong tròng mắt dấy lên ngọn lửa nguy hiểm nóng cháy, tiếng nói nhất thời trở nên mờ ám: “Em cố ý! Biết rõ bây giờ anh không thể dùng sức, ý định thêm chết anh đi!”

Nhấn nạy trong thân thể đã đạt đến cực hạn, anh cần phải chôn ở trong cơ thể cô hết sức phóng thích, bằng không sẽ nổ mạnh. Bàn tay to nắm chặt eo nhỏ của cô, anh muốn kéo cô tới trước mặt.

“Đừng nhúc nhích!” Lâm Tuyết thấy bàn tay to của anh hơi dùng sức, miệng vết thương trên cánh tay lại đang hơi rướm máu, vội vàng ngăn cản.

Trùng mắt nhìn anh, sáng giọng, “Đã nói đêm nay để em làm, anh đành hoàng tử tể đợi, lại lộn xộn, lấy dây thừng trói anh lại!”

“...” Thủ trưởng Lương trở mắt, hóa ra vợ yêu của anh thậm chí có ham mê SM *, bình thường không nhìn ra!

(*) SM: sadomasochism: Chứng ác-thống dâm, thích bị ngược đãi; SM: S (Sadism) – bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình. M (Masochism) – thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

Dưới thao túng của Lâm Tuyết, con hổ hung hăng nào đó biến thành con cừu nhỏ, ngoan ngoãn ngồi ở kia tùy cô sắp xếp: “Anh nói vợ này, em được không?”

“Được không, thử xem rồi chẳng phải sẽ biết?” Có lẽ bị háo sắc lưu manh này lây nhiễm, khi Lâm Tuyết nói lên lời này lại mặt không đỏ hơi thở không gấp, xem ra quả nhiên gần mực thì đen.

Lương Tuấn Đào hít sâu một hơi, như thế nào cũng không thể tin được cô lại chịu làm như vậy vì anh! Người phụ nữ dè dặt kiêu ngạo như vậy, vì không khiến cho vết thương của anh bị rách, đồng thời cũng vì phóng thích dục vọng của anh, cô lại có thể dùng miệng thỏa mãn anh.

Trừ bỏ lửa dục ngập trời, còn có cảm động như thế nào cũng không thể che giấu được. Trong mắt sáng xinh đẹp ẩn chứa nước mắt lóe lên, chợt lóe rồi biến mất, nhanh giống như sao băng trên bầu trời, lại vĩnh hằng khó mà tiêu diệt khắc sâu được ở trong lòng lẫn nhau.

Cô có thể làm đến mức như vậy vì anh, anh còn có gì không đủ? Còn có gì có thể hoài nghi?

Đêm nay, tình cảm của bọn họ đạt tới một độ cao mới, chắc từ đây, tất cả hoài nghi đều hóa thành nhất thời.

Những năm tháng từ nay về sau, bọn họ sẽ dùng tình thâm chứng minh với người đời, cái gì gọi là vợ chồng tình thâm, cầm sắt cùng hòa!

Sau khi miệng vết thương trên bả vai Lương Tuấn Đào cắt chỉ, anh liền đi vào viện điều dưỡng ở ngoại thành tiếp tục tĩnh dưỡng.

Lâm Tuyết cảm thấy hơi kỳ quái, Lương Tuấn Đào trong ấn tượng không phải người yếu ớt. Chẳng qua chỉ là bả vai bị thương, dựa theo tính cách ngày thường của anh đã sớm tiến hành xuất viện, nhưng anh lại tiếp tục chuyển tới viện điều dưỡng tĩnh dưỡng.

Chẳng lẽ mấy ngày nay sớm chiều làm bạn với anh, anh bị đồ ngọt của cô làm cho hư hỏng, từ nay quân vương không thích lâm triều, vứt hết chính sự ra sau đầu? Nếu quả thật như vậy, khó mà làm được!

Lâm Tuyết thử nói bóng nói gió vài câu, Lương Tuấn Đào vui tươi hớn hở giống như nghe không hiểu, chỉ nói: “Những lão lãnh đạo quân đội để cho anh tĩnh dưỡng thêm vài ngày, nói chờ vết thương triệt để khỏi hẳn sẽ để cho anh trở lại quân đội!”

Ồ, hóa ra là những lão lãnh đạo quân đội phá lệ ưu ái anh! Lâm Tuyết cũng liền yên lòng, cùng anh theo quân rời khỏi bệnh viện đi vào viện điều dưỡng ở ngoại thành.

Hoàn cảnh nơi này càng thêm yên tĩnh hơn bệnh viện quân khu, cũng thích hợp cho điều dưỡng thân thể hơn.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào trải qua ngày song túc song phi chỉ nguyện ước không nguyện tiên, gần như vui đến quên cả trời đất.

Xem ra ngẫu nhiên bị thương cũng không sai, ít nhất khiến cho bọn họ đang bận rộn có cơ hội hưởng thụ thế giới hai người.

Nhưng điều khiến Lâm Tuyết cảm thấy hơi ngoài ý muốn chính là, nơi này nuôi rất nhiều chó. Liếc thấy chó dữ nuôi nhốt ở trong lồng sắt, trong lòng cô kinh hoàng, không khỏi nhớ tới chuyện đã từng bị Mạc Sở Hàn nuôi nhốt ở Thu Cẩm viên.

“Sao nơi này lại có nhiều chó như vậy?” Lâm Tuyết nhin không được hỏi, trong lòng lại còn có sợ hãi.

Lương Tuấn Đào ôm lấy eo nhỏ của cô, đưa cô tới trước lồng chó, nói: “Đây đều là chó quân đội đã được huấn luyện chuyên nghiệp, không có mệnh lệnh, chúng sẽ không sủa kêu, càng sẽ không quấy rầy yên tĩnh của chúng ta!”

Lâm Tuyết cẩn thận quan sát, quả nhiên nhìn thấy trên vòng cổ cứng bằng PVC có đánh số thứ tự như thân phận.

Lương Tuấn Đào huýt một hồi còi vang dội với chó quân đội, toàn bộ chó quân đội nằm xuống tập thể, ánh mắt nhìn chăm chú chủ nhân, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh.

Giới thiệu Lâm Tuyết cho những chó quân đội này, khiến cho chúng ngửi bàn tay của cô, nhớ kỹ mùi của cô.

Lâm Tuyết nhìn lưỡi chó màu đỏ thè ra thăm dò đến, không khỏi lạnh lẽo một trận, vội vàng không ngừng rút tay về, nhưng vẫn bị một con chó quân đội liếm tới. Cô phui tay không ngừng, con chó quân đội kia lại cao hứng lắc đuôi giống như trúng giải thưởng lớn, khiến cho Lương Tuấn Đào cười không ngừng.

“Chúng nó thân cận với em, sao em lại đề phòng chúng như đề phòng trộm vậy? Rất tổn thương lòng chó!” Lương Tuấn Đào giống như làm người phát ngôn cho các chó quân đội, tỏ vẻ bất mãn với lạnh nhạt của Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết liếc nhìn anh, hé miệng nói: “Hóa ra anh có một trái tim chó!”

“Haizzz, dám so sánh anh với chó!” Lương Tuấn Đào không hề tổn sức ôm ngang hông cô lên, giả bộ muốn ném vào trong lòng chó

Trong lòng Lâm Tuyết sợ tới mức đòi mạng, nhưng ngoài miệng một chút cũng không buông tha cho người: “Anh chó tha mạng!”

“Fuck!” Lương Tuấn Đào bại bởi cô.

Hai người ở trong sân cười giòn, nhìn như đôi vợ chồng son liếc mắt đưa tình, nhưng bản thân Lương Tuấn Đào biết rõ dụng ý trong đó.

Anh chính là để cho những chó quân đội này nhận thức rõ Lâm Tuyết, khiến chúng nó nhớ kỹ mùi của cô, khiến chúng nó rõ ràng cô là chủ nhân của chúng nó!

Trò chơi chơi đến đây cũng nên kết thúc! Anh không muốn khiến một số người nhàm chán quấy rầy thời gian ngọt ngào của anh và cô, đối xử với khách không mời mà đến luôn luôn quấy rầy bọn họ, anh tuyệt đối sẽ không khách khí.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 190: Kết Cục Cuối Cùng 1

Đến buổi tối, hai người ngồi cùng một chỗ ăn cơm, Lâm Tuyết thuận miệng hỏi: “Có điều tra được tung tích của Đăng Nguyên Thiên Diệp không?”

Lâm Tuyết hoài nghi người ngày đó tập kích bọn họ là Đăng Nguyên Thiên Diệp, nhưng rốt cuộc có phải là cô ta hay không, Lâm Tuyết cũng không hoàn toàn nắm chắc.

“Không có! Việc này không nhọc em hao tâm tổn sức, yên tâm đi, anh đều sắp xếp xong xuôi!” Lương Tuấn Đào gấp một đùi vịt chua cay cho cô, nói: “Nếm thử đặc sản hồ Vi Sơn Sơn đông, khi tiểu Cao trở về quê cố ý mang đến cho em!”

Hóa ra quê tiểu Cao ở Sơn Đông, Lâm Tuyết thật cảm động: “Khó có được tiểu Cao nhớ thương em, ngày khác gặp cậu ấy em phải cảm ơn cậu ấy!”

“Cảm ơn cái gì, chuyện nhân tình này do chồng em đến quản lý, em chỉ cần một mực yên tâm hưởng thụ là được!”

Hai người ăn cơm, hàn huyên chút chuyện phiếm, thời gian trôi qua thật nhiều.

Ăn cơm xong, bọn họ vào trong viện đi tản bộ tiêu cơm.

Ban ngày viện điều dưỡng thoát nhìn xanh um dày đặc, buổi tối lại hơi hoang vắng. Ánh mắt xanh thẳm của những chó quân đội, thoát nhìn giống như đèn lồng nhỏ trong cốc.

“Chó này sao nhìn giống như sói!” Lâm Tuyết không khỏi cảm thấy cánh tay lạnh lẽo, nổi lên một tầng da gà.

“Vốn chính là chó sói mà!” Lương Tuấn Đào cảm thấy cô rùng mình, sẵn sốc hỏi, “Lạnh không?”

“Hơi lạnh!” Giống như dự cảm được có nguy hiểm gì sắp tới, đáy lòng Lâm Tuyết không yên, muốn tránh vào trong phòng, “Chúng ta trở về đi!”

“Được!” Lương Tuấn Đào xưa nay ngàn theo trăm thuận cô, đương nhiên không có ý kiến.

Hai người nắm tay đi tới ngưỡng cửa, đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động lạ.

“Ai? Đứng lại!” Lính gác bên ngoài lớn tiếng quát, “Chạy nữa nổ súng!”

Tiếp theo chợt nghe thấy tiếng bước chân nườm nượp, sau đó là tiếng súng vang lên, gọi tới càng nhiều chiến sỹ, cũng khiến cho càng thêm hỗn loạn!

“Sao lại thế này?” Lâm Tuyết dừng bước, đẩy Lương Tuấn Đào một cái, nói, “Anh mau đi xem một chút!”

“Anh đưa em trở về phòng trước!” Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào lạnh lẽo, anh biết nên tới đã tới, phải đi đối mặt, nhưng có phần không yên lòng về Lâm Tuyết.

“Không cần, tự em có thể trở về!” Lâm Tuyết đương nhiên không muốn để cho anh chậm trễ việc chính, vào lúc này, khi các chiến sĩ đang toàn lực đuổi bắt kẻ xâm lược thủ trưởng của bọn họ không thể làm ỗ ở bên trong không ra, “Mau đi đi!”

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, dặn dò: “Em mau trở lại phòng, cho dù nghe được động tĩnh gì cũng không được đi ra!”

“Đã biết.” Để tránh cho anh lại lo lắng, Lâm Tuyết xoay người, đi nhanh về phía cửa đèn đuốc sáng trưng.

Viện điều dưỡng không giống với bệnh viện, chỗ bọn họ ở là một sân độc lập, tương đương với ngôi làng nghỉ mát, bố trí đầy đủ mọi thứ, bất cứ lúc nào đều tuyệt đối không cần lo lắng sẽ có thể quấy rầy đến những bệnh nhân khác đang tĩnh dưỡng nghỉ ngơi.

Tiến vào bên trong, lòng Lâm Tuyết còn ở bên ngoài. Dự cảm của cô quả nhiên chính xác, đêm nay quả thật có chuyện phát sinh.

Một mình ngồi trong thư phòng trong chốc lát, vẫn không nghe thấy Lương Tuấn Đào trở về, cô liền đứng dậy đi tới trước kệ sách, lục ra một quyển tạp chí định giết thời gian. die nda nle equ ydo nn

Đúng lúc này, toàn bộ đèn vụt tắt trong nháy mắt, chung quanh hoàn toàn tối đen Trong lúc nhất thời ánh mắt không kịp thích ứng với bóng đêm đột nhiên tới, cái gì cũng không nhìn rõ.

Sao có thể đột nhiên mất điện? Trong lòng Lâm Tuyết lo sợ không yên. Vừa mới chuyển tới nơi này, cô cũng không quen thuộc đồ vật bên trong, muốn tìm đèn pin cũng không thấy.

Lảo đảo mò mẫm đi ra cửa, định đi ra ngoài xem sao lại như thế này, bỗng nhiên, cửa phòng được mở ra, có tiếng bước chân vang lên.

“Ai?” Bên trong hoàn toàn tối đen, Lâm Tuyết không nhìn rõ cái gì, theo bản năng khẩn trương.

“Là anh!” Giọng Lương Tuấn Đào, anh an ủi, “Đừng sợ, người xông vào đã bắt được!”

Trái tim treo lên hồi phục về chỗ cũ, Lâm Tuyết nhẹ nhàng thở ra, hỏi tiếp: “Sao lại đột nhiên bị cúp điện?”

“Có người cắt cầu chì, đợi lát nữa để thợ điện tới nối lên!” Lương Tuấn Đào vừa nói chuyện vừa đi lại gần, kéo tay Lâm Tuyết, nói, “Chúng ta đi ra ngoài!”

Lâm Tuyết theo anh đi ra ngoài, nhưng cô cứ thầm cảm thấy có gì không thích hợp.

Trong khoảnh khắc khi bước ra cửa, nường theo ánh dạ quang mỏng manh bên ngoài, cô nhận ra người đàn ông nắm tay cô này không phải là Lương Tuấn Đào!

“Anh là ai?” Lâm Tuyết theo bản năng tránh anh ta, đồng thời lui về sau hai bước chân.

Bị cô phát hiện, người đàn ông dứt khoát lộ ra vẻ mặt dữ tợn, dùng tiếng nói tục tăng cường cười ha ha nói: “Tao là thần chuẩn bị mang mày xuống địa ngục chịu chết!”

Không phải là Đặng Nguyên Thiên Diệp! Hóa ra suy đoán của cô bị sai! Lâm Tuyết xoay người định bỏ chạy.

“Con nhỏ này, trốn đi đâu!” Người đàn ông này giống như hồn ma lại dán đến, hai tay gắt gao ôm eo nhỏ của cô, nhe răng cười nói, “Chúng ta lên đường thôi!”

“Buông tôi ra!” Lâm Tuyết liều mạng đá anh ta, nhưng sức lực của đôi phương vô cùng lớn. Bị anh ta tha lời bước xuống bậc thềm, đi về phía tường. Hiên nhiên, người đàn ông này định bắt cô trèo tường chạy đi.

Chỉ nghe thấy một hồi còi vang dội, hơn mười con chó quân đội hung dữ chia ra chạy tới từ các phương hướng khác nhau, lộ ra hàm răng trắng, hung hăng cắn xé công kích người đàn ông kia.

Người đàn ông lắp bắp kinh hãi, tránh né theo bản năng, lại bởi vì mang theo Lâm Tuyết nên gây trở ngại tới sự linh hoạt của thân hình. Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, ống quần bị răng chó xé rách.

Chó quân đội này được huấn luyện nghiêm chỉnh, phối hợp ăn ý, có con tấn công, có con phòng thủ, có con phụ trách dụ địch, có con phụ trách đánh lén, trong lúc nhất thời khiến cho người đàn ông kia đỡ trái lại hở phải, mắt thấy sẽ bị thua. d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Tuyết rất bình tĩnh, bởi vì khi chó quân đội này tấn công đều sẽ cẩn thận tránh cô ra, ngay cả góc áo cũng không vô tình tổn thương đến cô. Trải qua chiều hôm nay Lương Tuấn Đào “Giới thiệu” tăng cường, chúng nó triệt để nhớ kỹ cô là nữ chủ nhân, không thể làm tổn thương!

“Ôi!” Người đàn ông kia giống như bị cắn vào đầu, lại không có cách nào để tâm tới Lâm Tuyết, liền buông lỏng cô ra, xoay người định chạy trốn.

Vì thế, trong bóng tối mù mịt, Lâm Tuyết lại tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng được. Người đàn ông kia thế mà lại trốn vào trong đất, biến mất không thấy gì nữa.

Là nhãn thuật! Hóa ra thế giới to lớn, người giỏi người tài không chỗ nào không có! Chẳng phải chỉ có một mình Đặng Nguyên Thiên Diệp biết nhãn thuật!

Nhưng mà, chuyện phát triển tiếp theo càng thêm ngoài dự đoán của cô.

“A! A!” Một loạt tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương chói tai như vậy trong màn đêm, ngay cả chim nhỏ đậu trên cây cũng đều kinh sợ bay đi.

Chó quân đội hung dữ mạnh mẽ thế mà lại dựa vào khứu giác bén nhạy tìm được Ninja trốn dưới đất, rồi sau đó kéo anh ta đi ra.

Hóa ra cái gọi là độn thổ chính là thuật che mắt, đều không phải thật sự có thể lên trời xuống đất! Lúc trước, Lâm Tuyết tận mắt nhìn thấy thuật độn thổ của Đằng Nguyên Thiên Diệp, chính là đạo lý này.

Nhân thuật có thể lừa gạt được ánh mắt của người đời, nhưng không lừa được cái mũi của chó quân đội, Lâm Tuyết cuối cùng hiểu rõ lý do Lương Tuấn Đào nuôi nhiều chó quân đội trong sân như vậy là đạo lý gì.

Người đàn ông thật phúc hắc này! Vấn đề là, hiện giờ Lương Tuấn Đào đang ở đâu?

Sân to như vậy, cây to che trời, khắp nơi đều là màu xanh hoa cỏ um tùm, ẩn núp vô cùng dễ dàng. Nhưng mà, chó quân đội có khứu giác bén nhọn, kẻ bên ngoài xâm nhập đều đừng mong trốn được.

Tiếng kêu thảm thiết trùng điệp nối tiếp, chó quân đội bắt được các Ninja trốn nơi hẻo lánh nhất, răng nanh sắc bén đâm thủng da thịt bọn họ, xuyên vào tận trong xương.

Không ai có thể trốn thoát được khỏi miệng chó quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, tất cả người xâm nhập đều bị chó quân khuyến cản đề trên mặt đất, cắn cổ họng.

Răng nanh lợi hại chỉ cần khép lại là có thể cắt đứt cổ họng của bọn họ, nhưng chúng nó chính là giữ chặt kẻ địch, không cần chết bọn họ!

Chó quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh đều rõ ràng: Xử trí kẻ địch là chuyện của chủ nhân, chúng nó chỉ phụ trách vây bắt.

Rất nhanh, trận chiến đấu không khói thuốc súng này kết thúc! Khắp nơi đều là tiếng kêu rên, vô cùng thê thảm.

“Tách!” Một tiếng nhỏ vang lên, sân tối như mực trong nháy mắt sáng ngời như ban ngày. Nguồn điện bị cắt một lần nữa được tiếp nối, tất cả đèn một lần nữa thấp sáng, nơi này khôi phục sáng tỏ.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 191: Kết Cục Cuối Cùng 2

Các chiến sĩ mai phục kỹ ở các góc tối đi ra, dễ dàng bắt được đám người xâm nhập bị chó quân đội giữ chặt. Tiếng kêu rên nỉ non bên tai không dứt, đại đa số Ninja đều bị thương nghiêm trọng.

Lâm Tuyết bình tĩnh đứng ở đó, cũng không kinh ngạc bao nhiêu.

Cô tin tưởng bản lĩnh của chồng mình, chỉ cần anh muốn làm, liên không có mục đích không đạt được.

Từ khi cô biết anh đến bây giờ, trừ bỏ nhà họ Hoắc ở tam giác vàng không nhớ được, bỏ dở nửa chừng trở về nước (Là vì cô), nhiệm vụ này của anh, cô chưa từng thấy anh từng thất bại!

Nói người đàn ông này đáng sợ, là bởi vì anh máu lạnh vô tình với kẻ địch, nói người đàn ông này đáng yêu, là bởi vì anh là người chồng thân ái nhất của cô, người chồng cưng chiều cô đến tận xương tủy!

Bình tĩnh đợi bóng dáng anh tuần to lớn quen thuộc kia xuất hiện, ở trước mặt toàn bộ chiến sĩ, tù binh còn có nhóm chó quân đội, Lâm Tuyết không chút do dự nhào vào trong ngực anh.

Lúc này mới là anh! Hơi thở độc đáo của anh không ai có thể bắt chước giả tạo được, Lâm Tuyết say mê thật sâu ở trong lòng anh.

“Sợ sao?” Anh biết một màn mạo hiểm vừa rồi, chỉ có điều anh tin tưởng cô nhất định có thể thông dong đối phó.

“Hơi sợ!” Cô ngẩng đầu, hờn dỗi nhìn anh “Anh đã sớm đoán được đúng không?” Người đàn ông phúc hắc này, hóa ra bố trí thiên la địa võng thật tốt ở viện điều dưỡng này, mà cô chính là con mồi ở trong lưới!

Lương Tuấn Đào cúi đầu nhẹ nhàng mỗ hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, an ủi: “Tất cả đều trong lòng bàn tay của anh, không có ai có thể tổn thương em!”

Mặc dù như thế, nhưng anh vẫn đổ mồ hôi đầm đề. Cho đến khi cô bình yên vô sự xuất hiện trước mặt anh, trái tim vẫn treo lên mới quay về đúng chỗ.

Gió ngừng mưa nghỉ, trận chiến đấu không khói thuốc súng này, anh lấy ưu thế tuyệt đối thắng được.

Gió đêm nay thật mát mẻ, Lương Tuấn Đào ôm lấy eo nhỏ của vợ yêu, tạm thời ở bên ngoài hóng mát ngắm cảnh.

Đương nhiên, bọn họ xem không phải là cảnh tượng bình thường, mà là cảnh tượng trăm năm khó gặp.

“Ninja của Nhật Bản trời sinh khả năng khác thường, trải qua hơn mười năm huấn luyện khắc khổ cuối cùng mới có thành tựu, có thể nói đến từ không dễ! Không thể tưởng tượng nổi đêm nay lại có nhiều Ninja như vậy đồng thời hạ cố đến hàn xá * chơi, xem ra chủ nhân của các người thật sự coi trọng Lương Tuấn Đào tôi!”

(*) Hàn xá: nghĩa đen chỉ nhà nghèo túng, nghĩa bóng chỉ nhà mình (cách nói khiêm tốn), đồng nghĩa với tị xá.

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết sánh vai ngồi trên ghế nệm bằng gỗ thật bọc da, hưởng thụ gió đêm mát mẻ thối tới, rất thích ý.

Lâm Tuyết lại kinh ngạc nhìn tới một bóng dáng nhỏ bé trong hơn mười tên Ninja kia, cẩn thận xác nhận, dĩ nhiên là Đẳng Nguyên Thiên Diệp!

Hóa ra thật sự là Đẳng Nguyên Thiên Diệp, hoài nghi của cô cũng không sai!

Phùng Trường Nghĩa cho người tóm lấy Đẳng Nguyên Thiên Diệp, đẩy cô ta lên trước, đến trước mặt Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, lại một cước đá lên đầu gối của Đẳng Nguyên Thiên Diệp.

Đẳng Nguyên Thiên Diệp “Ôi” một tiếng kêu đau, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

“Nói đi, là ai phái cô tới?” Lương Tuấn Đào chậm rãi hỏi, vẻ mặt chắc chắn, không hề câu giện.

Đẳng Nguyên Thiên Diệp nhếch miệng mà cười: “Chị đây tự mình muốn đến, không liên quan tới người nào khác! Thủ trưởng Lương muốn phạt thì phạt một mình ta, thả hết nhóm sư huynh đệ của ta!”

“Hả?” Lương Tuấn Đào suy nghĩ một chút, rất âm hiểm nhếch môi, “Tôi muốn thả một mình cô, lưu nhóm sư huynh đệ của cô lại!”

Đẳng Nguyên Thiên Diệp cả kinh trong lòng, cảm giác toàn thân đều lạnh lẽo tận xương. diee ndda fnleeq uysd doon

Xương đùi của cô đã bị răng nanh của chó quân đội cắn ngập, đi khắp khiễng, trên mu bàn tay máu tươi đầu đầu, chỗ cổ họng có hai lỗ máu thấm tơ máu, da thịt đảo ngược ra ngoài, thoát nhìn thật dọa người.

Mười mấy Ninja này đều bị thương thật nghiêm trọng (Bị thương nhẹ vốn không bắt được bọn họ), toàn bộ bọn họ đều bị thương đổ máu, vết

thương không khác Đặng Nguyên Thiên Diệp lắm, đều là phần chân và cổ bị thương, cổ họng gần như bị chó quân đội cắn đứt.

“Thả bọn họ đi! Bọn họ không biết cái gì, là tôi...” Đặng Nguyên Thiên Diệp quay đầu nhìn về phía sư huynh đệ của cô, trong ánh mắt xinh đẹp dâng lên áy náy, “Là tôi làm phiền bọn họ!”

Lương Tuấn Đào biết Ninja này đặc biệt nói nghĩa khí, mà lưu lại Ninja này cũng không có giá trị thực tế, bởi vì bọn họ vốn không biết chỗ Vân Thư Hoa ẩn núp. Chỉ có giá trị duy nhất chính là Đặng Nguyên Thiên Diệp, lưu cô ta lại, lại tìm cách cạy miệng cô ta, sẽ có khả năng điều tra ra chỗ Vân Thư Hoa ẩn núp.

Chỉ có điều nhìn dáng vẻ lộn chết không sợ nước sôi của cô ta, đoán chừng nếu muốn thực hiện suy nghĩ của anh, phải phí chút thời gian và công sức.

“Các sư huynh đệ của cô sẽ bị đưa vào nhà tù quân đội, bọn họ phải ở lại đó bao lâu, vậy xem biểu hiện của cô!” Lương Tuấn Đào hơi nghiêng người, đôi mắt đẹp hờ hững nhìn chăm chăm vào mặt Đặng Nguyên Thiên Diệp, khóe miệng nhếch lên độ cong lạnh lẽo, “Tin tưởng cô biết rõ bản thân nên làm như thế nào!”

Không gian hoàn toàn tĩnh mịch, Đặng Nguyên Thiên Diệp thở dài một tiếng, lệ rơi đầy mặt.

Cô biết rơi vào trong tay Lương Tuấn Đào, trốn thoát là không thể hy vọng. Chỉ có phối hợp với anh ta, mới có hy vọng khiến cho sư huynh đệ của cô thoát khỏi tai ương vào ngục tù.

“Cô biết tôi muốn cái gì, làm theo ý tứ của tôi, sau khi mục đích đạt thành, tôi lập tức có thể thả bọn họ! Nếu cô không nghe lời...” Lương Tuấn Đào hơi nhíu mày, ý cười bên môi âm u như yêu ma, “Tôi có thể khiến cho bọn họ chết hết ở trong tù!”

Ngực Đặng Nguyên Thiên Diệp phập phồng kịch liệt, cô biết lời Lương Tuấn Đào nói cũng không phải uy hiếp ngoài miệng. Người khiến Lương Tuấn Đào nhìn khó chịu, người đó có thể trực tiếp chết đi, không có bất kỳ cơ hội nào truy cứu tra hỏi. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Muốn bảo vệ người đàn ông kia, hay muốn bảo vệ các sư huynh đệ này của cô, tự cô lựa chọn!” Nói xong, Lương Tuấn Đào nâng người lên, ngửa người về phía sau, thoải mái dựa vào tựa lưng, giơ tay lên, ánh mắt liếc về đồng hồ Thụy Sĩ trên tay, thản nhiên nói, “Cho cô thời gian một phút cân nhắc!”

Lâm Tuyết cuối cùng hiểu rõ, hóa ra Vân Thư Hoa mới là chủ nhân sau màn của trò này. Trong quá trình Lương Tuấn Đào thăm vấn Đặng Nguyên Thiên Diệp, cô thủy chung giữ vững trầm mặc, nhưng trong lòng cô đang chậm rãi trầm xuống.

Vì sao Vân Thư Hoa phải làm như vậy? Chẳng lẽ anh ta hại cô còn chưa đủ nhiều? Cô cho rằng, sau khi Vân Thư Hoa rời khỏi kinh thành, giữa bọn họ cũng đã triệt để kết thúc, không thể ngờ được anh ta lại âm thầm diễn trò không hợp thời như vậy, thật sự khiến cho trái tim cô băng giá.

Đặng Nguyên Thiên Diệp đưa hai tay che mặt, đầu vai gầy yếu hơi run run, cô khóc không tiếng động. Lựa chọn này tàn khốc như thế, cho dù lựa chọn như thế nào đều là đả kích có tính chất hủy diệt đối với cô.

Lâm Tuyết nhìn người phụ nữ cúi đầu nước mắt lưng tròng này, đột nhiên cảm thấy cô ta thật đáng thương! Đặng Nguyên Thiên Diệp không thể nghi ngờ là một người phụ nữ rất si tình, vì Vân Thư Hoa, cô ta làm rất nhiều chuyện, cho dù đúng hay sai, cô ta chỉ vì lấy lòng người đàn ông mà cô ta yêu thương.

Có thể vì tình yêu mù quáng cố chấp đến nông nổi như thế này, cũng cần dừng lại.

“Đã hết giờ!” Lương Tuấn Đào nheo mắt lại, giọng điệu hàm chứa sát khí lạnh lẽo, “Xem ra ở trong mắt cô những sư huynh đệ này gộp lại đều không có trọng lượng bằng người đàn ông kia! Được rồi, tôi thành toàn cho cô!”

“Đừng!” Đặng Nguyên Thiên Diệp đột nhiên lớn tiếng kêu, “Đừng tổn thương bọn họ! Anh muốn biết chỗ Vân Thư Hoa ẩn nấp, tôi dẫn anh đi!”

Lương Tuấn Đào hơi ngoài ý muốn cô ta lại quyết định sảng khoái như thế, anh còn tưởng rằng cần phải tốn công phu nhiều hơn nữa! Nhột nhột nhếch môi, anh gật đầu khen ngợi nói: “Coi như cô thức thời! Ngoan ngoan phối hợp, tôi cam đoan các sư huynh đệ của cô bình yên vô sự!”

Đầu mùa thu, khi bóng đêm đang nồng, cảm giác lạnh lẽo cũng dần nồng đậm.

Vân Thư Hoa đứng ở cửa sổ lầu hai, bất chợt nhìn quanh phía dưới, dự cảm chẳng lành càng ngày càng đậm.

Thời gian lâu như vậy, chẳng lẽ Đặng Nguyên Thiên Diệp thất bại sao? Sẽ không đâu, cô có bản lĩnh lợi hại như vậy, còn chưa từng bị thua! Vì hành động lần này, cô cố ý triệu tập sư huynh đệ từ Nhật Bản tới, toàn bộ đều là cao thủ Ninja, không có lý do thất bại!

Nhưng mà, đối thủ lần này của bọn họ là Lương Tuấn Đào!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 192: Kết Cục Cuối Cùng 3

Cho tới nay, Vân Thư Hoa vẫn coi Mạc Sở Hàn là đối thủ cạnh tranh hàng đầu. Sau này, anh mới hiểu được, hóa ra đối thủ chân chính là Lương Tuấn Đào. Người đàn ông này ung dung thản nhiên, lại chắc chắn thắng lợi, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Chuẩn bị lâu như vậy, lần này anh về nước chính là vì mang Lâm Tuyết đi! Không chiếm được tình yêu của cô, anh cũng muốn được thân thể của cô, đây là lời thề trước khi anh ra nước ngoài.

Tình yêu, nhiều lần nhấp nhô trắc trở, sớm hoàn toàn thay đổi. Anh không biết mình còn cố chấp điều gì! Cho dù có thể mạnh mẽ bắt Lâm Tuyết đi, về sau anh sẽ lấy hình thức đáng vẻ gì đối mặt với cô?

Đã quen dụi dàng cư xử với cô, đã quen sắm nhân vật quân tử, đã quen cô ỷ lại và tín nhiệm anh. Nếu có một ngày, anh kéo xuống tất cả nguy trang, lấy bộ mặt dữ tợn cướp đoạt tới đối mặt với cô, không biết trong lòng cô có thể chịu được đả kích như vậy hay không.

Bàn tay to trắng nõn trơn bóng đặt lên trán, tâm tình của anh thật loạn!

Cứ buông tay như vậy, anh không cam lòng! Chờ Đặng Nguyên Thiên Diệp mang Lâm Tuyết về, anh sẽ vui vẻ sao? Chưa bao giờ nghiêm túc suy xét vấn đề này, có lẽ trong vô thức anh đang trốn tránh.

Chỉ biết anh kiên trì lâu như vậy, không thể buông tha. Đua tranh được tình yêu của Lâm Tuyết đã trở thành chuyện quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, nếu anh buông tha tín niệm này, không biết trong cuộc đời còn lại của mình có ý nghĩa gì.

Làm nhiều chuyện như vậy vì cô, cho tới bây giờ cô đều chưa từng chân chính cảm động. Kể cả lúc trước đồng ý gả cho anh, cũng là vì Mạc Sở Hàn!

Anh vắt óc tìm kế chia rẽ Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn, kết quả làm đồ cười vì người khác, thành toàn cho Lương Tuấn Đào.

Cười gượng không thành tiếng, anh nản lòng thoái chí. Đêm đầu thu, anh cảm giác tay chân lạnh như băng, trước ngực lạnh lẽo.

Rốt cuộc đã rõ, vì sao Mạc Sở Hàn tình nguyện tự sát ở trong lòng Lâm Tuyết cũng không muốn lại tham sống sợ chết. Chỉ vì hy vọng kia không được chỉ có bi thương tuyệt vọng, sẽ thôi thúc phá hủy tất cả ý chí! Vì tình yêu tan vỡ, Mạc Sở Hàn chết đến không có đường lui.

Anh không có dũng khí và khí phách như Mạc Sở Hàn, chỉ có thể tiếp tục bi ai sống tiếp. di3nd@nl3qu.yd0n

Cửa phòng bị gõ vang nhẹ nhẹ, anh lấy lại tinh thần, chậm rãi xoay người, khuôn mặt tuần tú khôi phục vẻ nho nhã như thường ngày, giọng nói ôn hòa: “Mời vào.”

Đặng Nguyên Thiên Diệp đi tới, chỉ có một mình cô.

Mí mắt Vân Thư Hoa giật giật mấy cái, liếc nhìn Đặng Nguyên Thiên Diệp, anh mím chặt môi, không nói chuyện.

“Em đã trở về!” Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Đặng Nguyên Thiên Diệp lộ vẻ uể oải, vết thương bị cắn trên cổ của cô đã được xử lý,

dùng urgo dán lại, trên mu bàn tay cũng được cuốn băng gạc màu trắng.

Quả nhiên, cô vẫn bị thất bại! Tròng mắt tuần tú dịu dàng dần lạnh lùng, anh mĩa mai nhếch khóe môi lên, hỏi: “Cô đưa Lương Tuấn Đào tới?”

“Thư Hoa, em thất bại!” Trong đôi mắt xinh đẹp của Đặng Nguyên Thiên Diệp dâng lên đau thương nồng đậm, cô hơi nghẹn ngào, “Xin lỗi!”

“Cô không cần nói xin lỗi! Bởi vì cô không nợ tôi cái gì!” Như vậy cũng tốt, ít nhất anh không cần rối rắm về sau phải dùng thái độ nào đến đối mặt với Lâm Tuyết.

Đặng Nguyên Thiên Diệp che ngực, cô yếu ớt nói: “Em không thể liên lụy đến mười mấy sư huynh đệ, bọn họ đều là Ninja tinh anh của gia tộc! Nếu như để cho bọn họ theo giúp em chết ở Trung Quốc, cho dù tiến vào lò nung của mười tám tầng địa ngục cũng rửa không sạch tội ác của em! Thư Hoa, anh có hận sự lựa chọn của em không?”

“Không hận!” Vân Thư Hoa nghiêng người đi, anh không hề nhìn cô nữa.

Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, cô sợ nhất dáng vẻ lạnh lùng của anh, nhưng anh lại keo kiệt cho cô dịu dàng như thế, “Paul sẽ nghĩ cách cứu anh, ở trên đường em đã nghĩ cách thông báo cho anh ấy! Anh ấy và Lăng Lang có quan hệ hợp tác làm ăn, quan hệ giữa Lăng Lang và Lương Tuấn Đào không cạn. Tóm lại, rơi vào trong tay Lương Tuấn Đào, anh đừng phản kháng, càng không nên nản chí tuyệt vọng, chờ Paul nghĩ cách cứu anh!” di@en*dyan(lee^qu.donnn)Vân Thư Hoa không nói một lời, thủy chung chưa từng đưa mắt nhìn thẳng cô.

“Phụt!” Đặng Nguyên Thiên Diệp phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm mại của cô mềm nhũn ngã xuống.

Nghe được tiếng động lạ, Vân Thư Hoa quay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện sắc mặt của Đặng Nguyên Thiên Diệp trở nên giống như tro tàn, ngay cả phần tay lộ ra bên ngoài cũng biến thành màu đen nhợt nhạt.

“Cô trúng độc!” Vân Thư Hoa vội vàng bước nhanh tới nâng cô dậy phần nộ hỏi, “Là Lương Tuấn Đào hạ độc cô?”

Đặng Nguyên Thiên Diệp lắc đầu, cười chua xót nói: “Là tự em dùng độc! Thư Hoa, em phản bội anh, đây là trừng phạt của em đối với mình!”

“Cô...” Vân Thư Hoa trừng lớn mắt, mặc dù cô phản bội anh, anh hơi căm giận, thật ra anh càng căm giận mình hơn. Tuyệt đối không thể tưởng tượng được Đặng Nguyên Thiên Diệp sẽ vì lý do này mà uống thuốc độc tự sát, “Tại sao cô phải tự sát? Tôi vốn không trách cô! Tôi đang trách bản thân tôi! Cô biết không?”

“Em biết!” Đặng Nguyên Thiên Diệp quỵn luyến nhìn người đàn ông mà cô yêu thương nhất, lẩm bầm, “Là em chán sống, em rất muốn chết ở trong lòng anh! Thư Hoa, theo đuổi anh nhiều năm như vậy, em mệt mỏi rồi!”

“...”

Vân Thư Hoa chấn động mạnh, lời Đặng Nguyên Thiên Diệp nói chấn động anh thật sâu – theo đuổi nhiều năm như vậy, cô mệt mỏi rồi!

Trong đôi mắt tuần tú dâng lên nước mắt, cổ họng giống như có thứ gì ngăn lại, nói gì cũng không nói nên lời. Đối mặt với người phụ nữ thâm tình không thay đổi như vậy, anh thẹn trong lòng!

Đặng Nguyên Thiên Diệp cảm thấy sức lực thân thể biến mất từng chút một, tròng mắt của cô chậm rãi tan rã, biết mình sẽ lập tức rời khỏi nhân thế. Cô lưu luyến duy nhất chính là Vân Thư Hoa, không yên lòng duy nhất chính là anh. Dùng hơi sức cuối cùng còn tồn lại liên tục dặn dò:

“... Paul sẽ cứu anh, anh nhất định đừng tiếp tục đấu với Lương Tuấn Đào, anh đấu không lại anh ta! Chờ Paul cứu anh ra, anh đi nước Mỹ tìm Lý Văn San, cô ta vẫn một mực chờ đợi anh...” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Nước mắt nóng bỏng rơi lên gò má Đặng Nguyên Thiên Diệp, nhưng cô cuối cùng không cảm giác được. Cô trợn to hai mắt, quẩn luyến vô hạn nhìn người đàn ông yêu thương nhất của kiếp này, đến chết khó có thể nhắm mắt.

Vân Thư Hoa kéo thân thể dần dần lạnh cứng của Đặng Nguyên Thiên Diệp vào trong ngực, vùi đầu thật sâu vào bờ vai cô, khóc không ra tiếng.

Cửa phòng lại bị đẩy ra, Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết sóng vai đi tới, phía sau lục tục theo vào rất nhiều chiến sĩ đầy đủ võ trang.

Không chỉ vây quanh tầng tầng lớp lớp trong căn phòng này, ngay cả toàn bộ khu kiến trúc đều bị khống chế nghiêm ngặt, mục tiêu bên trong có chạy đằng trời.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay dự đoán của Lương Tuấn Đào, nhưng anh vẫn lỡ quên đi một điểm: Như thế nào cũng không thể tưởng tượng được Đặng Nguyên Thiên Diệp tới nơi này trước sẽ uống thuốc độc.

Khi Ninja chân chính muốn tự sát, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản. Mỗi một bộ phận trên thân thể của bọn họ đều có thể giấu thuốc độc. Cổ áo, ngực áo, tóc, răng nanh... Tóm lại, làm cho người ta khó lòng đề phòng.

Trước khi Đặng Nguyên Thiên Diệp tới đây vẫn một lòng muốn chết, thuốc độc có khả năng giấu dưới răng của cô, thừa dịp người ta chưa kịp chuẩn bị, cô cắn vỡ thuốc, kịch độc kiến huyết phong hầu.

(*) Kiến huyết phong hầu: chỉ độc tính cực mạnh, thấy máu là ngạt thở mà chết.

“Chắc chắc, người phụ nữ khó có được cỡ nào, toàn tâm toàn ý khăng khăng một mực với anh! Anh không yên ổn giữ lấy cô ấy sống ở Nhật Bản, cố tình chạy về nước đối nghịch với tôi!” Lương Tuấn Đào liếc nhìn Vân Thư Hoa đang cực kỳ bi thương, trong ánh mắt lạnh lẽo không nhìn thấy một chút đồng tình, chỉ có sát khí dày đặc lạnh lẽo, “Vân Thư Hoa, anh nói tôi nên trừng phạt không biết gì và ngu dốt của anh như thế nào!”

Vân Thư Hoa giống như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào nói, anh gắt gao ôm chặt lấy Đặng Nguyên Thiên Diệp, lệ rơi đầy mặt. Có lẽ tật xấu đã sâu tận trong gốc của con người là như thế, luôn sau khi mất đi rồi mới biết được quý trọng. Anh cuối cùng đã rõ, trên đời này chỉ có một Đặng Nguyên Thiên Diệp, khi cô còn sống anh coi như không thấy cô, chỉ coi như một công cụ để lợi dụng. Chờ sau khi cô vĩnh viễn rời đi, anh mới biết được, cô có ý nghĩa với anh như thế nào!

Lâm Tuyết bước tới trước một bước, nhìn người đàn ông cực kỳ bi ai đang ôm thi thể, trong lòng phức tạp. Thật lâu sau, cô lạnh nhạt mở miệng: “Là anh hại chết cô ấy!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 193: Kết Cục Cuối Cùng 4

Nghe được giọng nói của Lâm Tuyết, Vân Thư Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, anh kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, cách xa lâu như vậy, anh đã ảo tưởng vô số lần cảnh tượng khi gặp lại, nhưng lại không dự đoán được lại là cảnh tượng như thế.

Hầu kết tán loạn, khuôn mặt tuần tú nho nhĩ trở nên hoàn toàn xám trắng, tròng mắt ẩm áp mất đi tất cả thần thái, anh lâm bầm thấp giọng lặp lại: “Là tôi hại chết cô ấy! Là tôi hại chết cô ấy!”

Lương Tuấn Đào nhìn Vân Thư Hoa cực kỳ bi thương, hình như ngại anh ta sống không đủ khổ sở, lạnh lùng mở miệng: “Không sai, tất cả đều do anh tạo thành! Tự cất quả đắng không đáng để cho bất kỳ ai thương tiếc!”

Lời này cũng đang cảnh cáo vợ yêu của anh, người đàn ông trước mắt này không đáng giá thương tiếc, hy vọng lòng đồng tình của cô đừng tràn ra.

Ánh rạng đông nhuộm sáng cửa sổ, một ngày mới bắt đầu.

Vì một trận chiến này, anh chuẩn bị thật lâu. Vợ yêu bên người cả đêm không ngủ, ngấm lại đều do Vân Thư Hoa khuấy đảo ra chuyện này, Lương Tuấn Đào không nhịn được tức giận từng cơn, “Trò chơi nên kết thúc! Nửa đời sau anh có thể ở trong trại giam quân đội sám hối lỗi lầm không thể tha thứ của anh!”

Từ đầu đến cuối Vân Thư Hoa đều không ngược mắt nhìn Lương Tuấn Đào, có lẽ, làm người thất bại, anh không có dũng khí đối diện với tình địch. Có lẽ, anh đắm chìm trong bi thương vì Đặng Nguyên Thiên Diệp chết đi, đều thờ ơ với tất cả mọi chuyện bên ngoài.

Lương Tuấn Đào tiêu hết tính nhẫn nại cuối cùng, anh vẫy vẫy tay, ý bảo chiến sĩ dưới quyền bắt lấy Vân Thư Hoa, giao cho quân đội xử lý.

Ngay khi Phùng Trường Nghĩa mang theo chiến sĩ nâng súng tiến đến chỗ Vân Thư Hoa, Lâm Tuyết ngăn cản lại nói: “Đợi một chút!”

Lương Tuấn Đào giống như buồn bực giống như giận dữ trừng mắt liếc nhìn Lâm Tuyết, ánh mắt kia giống như đang nói với cô: Em quả nhiên không khiến cho anh thất vọng! Lúc nào cũng không bỏ được lòng bác ái và lòng đồng tình đáng chết kia của em! dfienddn lieqiudoon

“Thả anh ta đi đi!” Lâm Tuyết không nhìn Vân Thư Hoa cực kỳ kỳ bí ai đang ôm lấy thi thể, cũng không nhìn đám người Phùng Trường Nghĩa, mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chú vào chồng mình. Cô thật kiên trì khẩn cầu, “Em không muốn để cho mẹ nuôi mất đi đứa con trai duy nhất, cũng không muốn khiến Vân Đóa mất đi anh trai! Tính ra, anh ta và anh có quan hệ thân thích đó!”

“Phì!” Lương Tuấn Đào tỏ vẻ rất khinh thường, “Anh mới không thêm kết thân thích với anh ta!”

“Vậy nể mặt em, thả anh ta!” Lâm Tuyết không hề lo lắng bởi vì như vậy mà một lần nữa chọc giận Lương Tuấn Đào, cô tin tưởng, giữa bọn họ chắc là tâm hữu linh tê nhất điểm thông, anh sẽ có thể rõ ràng dụng tâm lương khổ của cô, “Hiện giờ anh ta rất khổ sở, Đặng Nguyên Thiên Diệp chết đi chính là trừng phạt nghiêm trọng nhất cho hành vi của anh ta! Về sau anh ta sẽ không tái phạm sai lầm giống vậy nữa, tin tưởng em!”

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Cụm từ này xuất phát từ trong bài thơ ‘Vô đề’ của Lý Thương Ẩn đời Đường. Thường dùng để ví với tình yêu nam nữ tâm đầu ý hợp. Hiện đại cũng có thể dùng để chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau, đại khái như “Đi guốc trong bụng”.

(**) Dụng tâm lương khổ: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại; muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Lương Tuấn Đào thấy tình cảnh này biết rằng nếu không đáp ứng thỉnh cầu của cô, chỉ sợ sẽ tạo thành chấn động và tổn thương không cần thiết cho hôn nhân của bọn họ. Mà anh, không muốn khiến cho bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tình cảm cầm sắt hài hòa của vợ chồng bọn họ

“Nghe em!” Giọng điệu miên cưỡng, chứng minh anh còn lưu lại một chút không tình nguyện. Nhưng nói ra khỏi miệng rồi, anh tuyệt đối sẽ không sửa đổi. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

“Cám ơn anh!”

Trong lòng Lâm Tuyết nhẹ nhàng cảm động, anh thật sự quá mức cưng chiều cô! Chỉ cần là yêu cầu của cô, anh đều sẽ cố hết sức thỏa mãn! Nhón mũi chân lên, bám lấy thân hình anh tuấn cao lớn của anh, cô không hề để ý tới Phùng Trường Nghĩa và Vân Thư Hoa còn có rất nhiều chiến sĩ ở trước mặt, ấn xuống một nụ hôn dịu dàng thâm tình lên khuôn mặt như tượng đúc của anh.

Vân Thư Hoa như gặp phải sét đánh, cuối cùng đã rõ, kiên trì trong quá khứ của anh buồn cười đến cỡ nào. Vì có được cô, anh đã làm nhiều như vậy, bây giờ hồi tưởng lại, bản thân giống như tôm tép nhãi nhép.

Lâm Tuyết chưa bao giờ yêu anh, lại có thể khoan dung như thế đối với tổn thương anh của anh. Anh ngay cả tư cách bị cô căm hận cũng không có, chỉ có thể ở trong thương xót khoan dung của cô, luân lạc tới tình cảnh không chịu nổi nhất.

Anh vì cầu tình của cô mà may mắn thoát khỏi kiếp nạn, đây đối với anh mà nói, quả thật càng thêm đau tận tim gan hơn so với bị đánh gục trực tiếp ngay tại chỗ.

Nhận được môi thơm của vợ yêu, tâm tình thủ trưởng Lương rất tốt. Anh không nhìn Vân Thư Hoa nữa, giống như đó chỉ là con chuột bắt được, chẳng thèm ngó tới. Quay đầu lại hạ lệnh cho Phùng Trường Nghĩa, “Phái máy bay trực thăng lập tức đưa Vân Thư Hoa ra nước ngoài, nhiệm vụ lần này do cậu tự mình đi chấp hành!”

“Rõ, thủ trưởng!” Phùng Trường Nghĩa lĩnh mệnh, đi đến trước mặt Vân Thư Hoa, khiển trách, “Đừng khóc nữa, đi thôi!”

Vân Thư Hoa ôm Đặng Nguyên Thiên Diệp, thất tha thất thểu đi theo phía sau Phùng Trường Nghĩa đi về phía cửa. Đi tới cửa, anh xoay nửa người lại, ngoái đầu liếc nhìn Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào.

Đáy mắt như nước của Lâm Tuyết bình tĩnh như lúc ban đầu, khi nhìn Vân Thư Hoa, giống như nhìn một người không quen biết, không sóng không gió.

Lương Tuấn Đào lại nhếch môi, bề ngẩng nhìn tình địch mặt mày xám tro này, trong đôi mắt tràn đầy giọng điệu mỉa mai: “Cút đi! Cả đời này đừng về nước nữa, cũng đừng để cho tôi nhìn thấy anh!”

Vân Thư Hoa thu hồi ánh mắt, anh ôm chặt Đặng Nguyên Thiên Diệp, đi nhanh ra ngoài.

Quãng đời còn lại, anh làm bạn với Đặng Nguyên Thiên Diệp mà trôi qua. Trước lúc lâm chung cô còn nghĩ đến kêu anh đi tìm Lý Văn San, có thể thấy được người phụ nữ này dùng tình với anh thâm hậu đến cỡ nào. Sau khi cô rời đi, anh mới hiểu được, thâm tình yêu thương của cô, anh dồn hết cả đời còn lại cũng không thể đưa tặng lại!

Rời khỏi viện điều dưỡng, Lương Tuấn Đào không mang Lâm Tuyết về nhà họ Lương, mà cùng cô chuyển vào khu biệt thự, chỗ ở sinh thái lâm viên kia đã mua trước khi bọn họ kết hôn.

Chỉ ghé qua nơi này một lần, từ đó về sau thời gian dài để đó không dùng, gần như khiến Lâm Tuyết cho rằng tòa nhà này Lương Tuấn Đào mua để tăng giá trị tài sản.

“Vì sao muốn dời tới đây? Cha mẹ có đồng ý chưa?” Đều không phải vì không thích chỗ ở này, chẳng qua cảm thấy hơi đột ngột. Chuyện lớn chuyển nhà này ít nhất phải thương lượng một chút với người lớn trong nhà chứ!

Lương Tuấn Đào như chuyện đương nhiên nói: “Chúng ta là người trưởng thành, đương nhiên có quyền lợi tự lựa chọn. Thích ở đâu không cần thiết phải trưng cầu ý kiến của cha mẹ, trước khi dời qua thông báo cho bọn họ cũng có thể!”

Lâm Tuyết trừng mắt nhìn anh, “Nói như vậy, anh đã thông báo cho cha mẹ còn có anh cả rồi?”

“Đúng!” Anh hôn cô, dùng nó chỉ ra ngợi khen với câu trả lời chính xác của cô.

Đấm anh một quyền mềm nhũn, cô sáng giọng: “Mặc Mặc làm sao bây giờ? Anh đừng nói cũng đưa thằng bé chuyển đến chỗ chúng ta!”

Mặc Mặc là tâm can bảo bối của người cả nhà, càng là hòn ngọc quý trên tay hai vợ chồng Lương Trọng Toàn và Lưu Mỹ Quân, đây cũng không phải chuyện lên tiếng thông báo là có thể làm.

“Anh ngược lại cũng muốn để cho Mặc Mặc cùng chuyển đến...” Lương Tuấn Đào gãi gãi trán mình, mỉm cười nói, “Nhưng nếu làm như vậy, cha mẹ cũng sẽ yêu cầu chuyển đến... Hì hì, liền để Mặc Mặc ở lại

làm bạn với cha mẹ, thường xuyên về thăm nó! Phiền toái một chút, cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian nỗ lực, sinh thêm một cục cưng nữa!”

“...”

Đây cũng có thể trở thành lý do Lương hao sắc lưu manh đòi yêu sao? Từ đây, anh đòi hỏi cô càng thêm kịch liệt, quả thật chính là hàng đêm xuân. Hơn nữa khi làm còn đúng lý hợp tình — vợ chồng đồng tâm hiệp lực tạo ra đứa bé!

Ở trong nhà mới thật yên tĩnh, hưởng chi hoàn cảnh nơi này tuyệt đẹp như thế, không khí tươi mát như thế, rời xa ồn ào náo động của phố xá sầm uất, thật sự là cảnh đẹp để tu tâm dưỡng tính.

Lệnh điều động của cô đã được giải quyết, tạm thời không đi đồn cảnh sát làm, định chờ ít ngày nữa dò hỏi xong Hoắc Gia Tường rồi trở về đi làm.

Trong khoảng thời gian này quả thật rất nhàn nhã, cảm giác mình sắp biến thành một sâu gạo hàng thật giá thật. Vì không để cho ý chí chiến đấu của mình tiêu đi hầu như không còn ở trong cuộc sống an nhàn này, cô quyết định mau chóng chuẩn bị đi chỗ Hoắc Gia Tường.

Biết được tin tức Thạch Vũ và Thẩm Doanh Doanh kết hôn, cô cảm thấy ngoài ý muốn sâu sắc, nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể theo cô hoài nghi điều gì.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 194: Kết Cục Cuối Cùng 5

Thạch Vũ chẳng những đã lĩnh giấy đăng ký kết hôn với Thẩm Doanh Doanh, hơn nữa đã cử hành hôn lễ đơn giản ở trong quân đội. Bây giờ ở trong căn nhà do quân đội phân cho, tình hình cuộc sống cũng không tệ.

Biết được chuyện này đã khiến Lâm Tuyết thật giật mình, càng khiến cho cô giật mình hơn, chính là cô dâu chú rể vừa mới kết hôn lại náo loạn muốn ly hôn.

Trong lúc nhất thời, việc này coi như tin tức lan truyền ra toàn bộ quân đội, khi Lâm Tuyết đi qua nữ binh đoàn Phi Ưng tán gẫu với Nhậm Thiến đã biết được.

Mặc dù đã từng cam đoan với Lương Tuấn Đào rằng không chủ động liên lạc với Thạch Vũ, nhưng chuyện lớn như vậy, cô không thể không hỏi.

Gọi điện thoại cho Thạch Vũ, cô uyển chuyển nhắc tới chuyện này, Thạch Vũ trầm mặc một lúc, nói cho cô biết: “Không sai! Tôi kết hôn, hiện đang chuẩn bị ly hôn!”

“Vì sao?” Lâm Tuyết chưa từng nghĩ tới Thạch Vũ sẽ kết hôn với Thẩm Doanh Doanh, thậm chí còn không thể tưởng tượng được hai người bọn họ có thể biết nhau, “Sao anh đột nhiên quyết định muốn kết hôn? Trước đó tôi một chút tin tức cũng không nghe thấy!”

“Là hơi đột ngột!” Giọng Thạch Vũ hơi gượng gạo, anh không định nói cho cô biết là do Lương Tuấn Đào bức bách anh kết hôn, chỉ thản nhiên nói, “Cũng bởi vì quá đột ngột, tính cách nghiêm trọng không hợp, không có cách nào ở cùng nhau, chỉ có thể ly hôn!” dieendaanleequaydonn

Kết hôn ly hôn chỉ đơn giản như vậy? Lâm Tuyết không có cách nào xen vào chuyện hôn nhân của người khác, dù sao Thạch Vũ là người trưởng thành, anh có quyền quyết định chuyện của bản thân. Thật lâu sau, cô mới hỏi: “Gần đây Mộng Mộng tốt không?”

“Không tốt!” Thạch Vũ nói cho cô biết, “Cũng bởi vì Thẩm Doanh Doanh đối xử không tốt với con bé, tôi mới đòi ly hôn!”

Cô con gái yêu này giống như mạng của người đàn ông, có thể nói coi Mộng Mộng còn quan trọng hơn tính mạng của mình. Một người phụ nữ không yêu Mộng Mộng, anh đừng nói là yêu, ngay cả tiếp nhận cũng cực kỳ khó khăn.

Lâm Tuyết đã rõ ràng lý do muốn ly hôn của anh! Nhưng mà, nguyên nhân anh kết hôn... Cô vẫn không đoán ra.

Hai người hàn huyên vài lời tán gẫu, cô dặn anh chăm sóc tốt cho Mộng Mộng, nói có thời gian sẽ đi thăm con bé, rồi sau đó cúp điện thoại.

Một mình ngồi im hồi lâu, cô lại gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào.

Lúc đó người đàn ông kia đang xử lý việc quân, không thể ngờ được vợ yêu của anh thế mà lại gọi điện thoại cho anh vào giờ phút này, liền cao hứng nhắc máy nghe: “A lô, vợ, có phải nhớ tới anh rồi không?”

Lâm Tuyết lại một chút ý tứ vui cười cũng không có, giọng điệu hơi lạnh lùng hỏi, “Chuyện kết hôn nhanh chóng giữa Thạch Vũ và Thẩm Doanh Doanh có phải bởi vì do anh không?”

Cô hiểu Thạch Vũ, anh ta không phải người đàn ông tùy tiện, càng sẽ không qua loa với chuyện lớn hôn nhân. Nếu anh ta dễ dàng yêu một người phụ nữ như vậy, hoặc là nói dễ dàng kết hợp thành gia đình với một người phụ nữ không quen thuộc, trước kia đã sớm kết hôn, dù sao có rất nhiều phụ nữ theo đuổi ngược anh ta!

Trong đó khẳng định có vấn đề. Suy nghĩ thật lâu, điểm đáng ngờ tập trung vào Lương Tuấn Đào.

Hóa ra cô gọi điện thoại cho anh lại vì chuyện này! Lương Tuấn Đào hơi hậm hực, sau khi trầm ngâm một lúc, thản nhiên thừa nhận: “Không sai, là anh làm mai bảo đảm cho hai người bọn họ!”

Không chỉ làm mai, còn ép mua buộc bán, nếu Thạch Vũ không chịu đồng ý, sẽ phải lập tức rời khỏi quân đội

“Anh thế mà lại làm ra chuyện ngây thơ như vậy!” Lâm Tuyết thật sự không gì để nói, hờn giọng nói, “Quả thật quá hoang đường! Lương Tuấn Đào, anh như vậy sẽ tạo thành bao nhiêu tổn thương cho bọn họ? Hôn nhân giữa Thạch Vũ và Thẩm Doanh Doanh quá gấp gáp tính cách không hợp, bọn họ vừa mới kết hôn sẽ ly hôn!”

“Sẽ không ly hôn!” Giọng điệu Lương Tuấn Đào thật chắc chắn, anh thúc đẩy đoạn nhân duyên này cũng có lý do của anh, “Em yên tâm, hôn nhân của bọn họ có thể tiếp tục giữ vững, sẽ càng ngày càng ân ái hài hòa!”

Lương Tuấn Đào nói cũng không phải ba hoa, mấy ngày tiếp theo, Thẩm Doanh Doanh quả thật tự động thừa nhận sai lầm với Thạch Vũ, hơn nữa tích cực lấy lòng trấn an Mộng Mộng.

Thẩm Doanh Doanh chưa từng làm mẹ càng khuyết thiếu tình mẹ nỗ lực thử khơi thông với đứa bé, trăm phương nghìn kế nghĩ cách khiến đứa bé thích mình. Vì thế, cô còn đặc biệt thăm hỏi chuyên gia thiếu nhi, còn học tập với giáo viên mầm non nổi danh, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Sau này, cô hỏi thăm chung quanh, biết trước đó Mộng Mộng vẫn luôn đi theo Lâm Tuyết sống, vô cùng thích Lâm Tuyết, cho dù sao khi trở lại bên cạnh Thạch Vũ, vẫn cứ gọi mẹ Lâm Tuyết.

Vì thế, có thể cải thiện quan hệ với Mộng Mộng, đương nhiên mục tiêu vẫn là vì có thể hòa hợp quan hệ vợ chồng với Thạch Vũ, cô không thể không đến thăm hỏi Lâm Tuyết.

Nghe nói Thẩm Doanh Doanh tới cửa thăm hỏi, Lâm Tuyết cảm thấy ngoài ý muốn, đợi đến khi biết được đối phương đặc biệt đến chơi vì muốn chỉ bảo cho bí quyết ở chung hài hòa với Mộng Mộng như thế nào, cô càng thêm kinh ngạc.

“Lâm Tuyết, xin thứ cho tôi mạo muội, tôi thật sự không có cách nào nữa rồi mới tới tìm cô!” Trên khuôn mặt Thẩm Doanh Doanh không còn vẻ thù địch với Lâm Tuyết giống như trước kia, bất đắc dĩ cầu khẩn nói, “Cầu xin cô giúp tôi đi, tôi thật sự không muốn ly hôn với Thạch Vũ!”

Chắc chắn của Lương Tuấn Đào quả nhiên có đạo lý, có lẽ anh hiểu rõ cá tính của Thẩm Doanh Doanh, gả cho Thạch Vũ nhất định sẽ không nở ly hôn, sẽ rất cố gắng cứu vãn. die nda nle equ ydo nn

“Có việc gì cần tôi giúp cô cứ nói thẳng, tôi có thể làm nhất định sẽ giúp cô!” Vẻ mặt và giọng điệu của Lâm Tuyết đều nhàn nhạt, nhưng không từ chối Thẩm Doanh Doanh.

Tính khí thiên kim nhà lính hơi lớn, trừ đó ra thật ra không tính là người xấu, ít nhất cũng chưa từng làm việc gì đại gian đại ác. Bây giờ nhìn lại, tính khí thiên kim đại tiểu thư của Thẩm Doanh Doanh đã mài giũa đến không còn thừa bao nhiêu.

Đầu tiên là Lương Tuấn Đào, giờ là Thạch Vũ, đủ để mài giũa tất cả góc cạnh của Thẩm Doanh Doanh, không bao giờ có tính cách điêu ngoa ương ngạnh khi trước nữa.

“Tôi rất muốn cải thiện quan hệ với Mộng Mộng, nhưng con bé luôn xa cách tôi! ... Ôi, Thạch Vũ nói tôi thiếu tình yêu, còn nói tôi đây mẹ kế ngược đãi Mộng Mộng!” Dáng vẻ Thẩm Doanh Doanh thật buồn rầu, nói hết với Lâm Tuyết, “Đều nói yêu ai yêu cả đường đi, tôi làm sao có thể ngược đãi Mộng Mộng chứ! Thật ra rất thích con bé, nhưng con bé kia hơi xảo quyệt, con bé hết sức xa cách tôi...”

Chủ yếu Thẩm Doanh Doanh cũng là đứa nhỏ bị làm hư từ nhỏ, chính bản thân cô không thoát khỏi tính trẻ con thì làm sao có năng lực đi chăm sóc đứa bé khác! Nảy sinh mâu thuẫn là không thể tránh được, hơn nữa tính khí Thạch Vũ kiên cường, đối xử với cô vốn không có khả năng dịu dàng gì đó, quan hệ của hai người càng ngày càng cứng.

“Thật sự không muốn ly hôn! Tôi rất thích Thạch Vũ, bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì anh ấy, cũng bằng lòng bỏ tất xấu của bản thân! Cô giúp tôi đi!” Thẩm Doanh Doanh vứt bỏ hiềm khích lúc trước, thành tâm thành ý cầu khẩn tình địch khi xưa chỉ điểm giúp cô, “Lâm Tuyết, tôi không biết làm như thế nào để cho hai cha con bọn họ nhận tôi!”

Lâm Tuyết im lặng không nói, tròn mắt trong suốt như nước yên lặng nhìn Thẩm Doanh Doanh, giống như đang nghiên cứu thành ý của cô ấy là như thế nào.

“Mộng Mộng rất thích cô, cho nên con bé mới xa cách tôi!” Thẩm Doanh Doanh ngay cả ghen tỵ cũng không có sức lực, bây giờ cô chỉ muốn cuộc hôn nhân với Thạch Vũ yên ổn lại, “Nói với tôi, làm như thế nào mới có thể thay thế được vị trí của cô ở trong lòng con bé?”

Thật ra điều cô muốn hỏi chính là, làm thế nào để có thể thay thế được vị trí của Lâm Tuyết ở trong lòng Thạch Vũ? Nhưng cô biết kia vốn không thực tế.

Đã từng, cô không có cách nào thay thế được vị trí của Lâm Tuyết ở trong lòng Lương Tuấn Đào, bây giờ cũng không có cách nào thay thế được vị trí của Lâm Tuyết ở trong lòng Thạch vũ, cô chỉ muốn mượn sức Mộng Mộng, dùng nó để cải thiện quan hệ với Thạch Vũ, không muốn ly hôn.

“Tâm tình con nít đơn giản, chỉ cần cô thật tâm thật ý đối xử tốt với con bé, con bé sẽ có thể cảm nhận được! Nếu như cô dùng con bé như một lợi thế để nắm bắt được đàn ông, thì cô vĩnh viễn sẽ không chiếm được tôn kính và ủng hộ của con bé!”

Mấy lời này rung động Thẩm Doanh Doanh thật sâu, cô cẩn thận phân biệt ý tứ trong lời nói của Lâm Tuyết, cảm thấy đúng là có đạo lý.

Cô quả thật coi Mộng Mộng là một con cờ để bắt được Thạch Vũ, ở trước mặt Thạch Vũ, cô cố hết sức thân cận với Mộng Mộng, chờ Thạch Vũ rời đi, cô lập tức thờ ơ Mộng Mộng, ngay cả nhìn một cái cũng không bằng lòng. Vốn tưởng rằng con nít dễ đối phó, nhưng cô lại không thể nghĩ đến Mộng Mộng tuổi nhỏ lại nhạy cảm như thế, nhìn thấu cô có lệ rồi, liền bài trừ thân cận với cô.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 195: Kết Cục Cuối Cùng 6

“Tôi yêu Mộng Mộng, bởi vì tôi thật tâm yêu con bé, không liên quan gì đến cha con bé! Cho nên, con bé yêu tôi, tình yêu của con bé với tôi không liên quan gì tới cha con bé! Khi cô muốn làm tốt quan hệ với Mộng Mộng, ít nhất cô biết rõ ràng, cô rốt cuộc đối xử tốt với con bé là vì cái gì?”

Thẩm Doanh Doanh lắng nghe, như có đăm chiêu. Hóa ra cô nôn nóng nịnh hót vốn không thể lừa gạt được tâm tư tinh tế của đứa bé. Cô chỉ cố hết sức nghĩ như thế nào hấp dẫn được Thạch Vũ lên giường yêu cô, cố hết sức như thế nào nhanh chóng mang thai sinh một đứa bé thay thế Mộng Mộng, lại chưa bao giờ chân chính quan tâm tới Mộng Mộng.

“Chờ cô làm rõ trong đó, sẽ rõ ràng nên làm như thế nào! Bởi vì việc cô cần phải làm chỉ có thể do chính cô, không có khả năng do người khác nói cho cô biết nên dùng hình thức gì!” Lâm Tuyết có thể chỉ những điều này giúp cô ấy, về phần Thẩm Doanh Doanh có thể chân chính thẳng được ấn tượng tốt của Mộng Mộng hay không, có thể củng cố hôn nhân với Thạch Vũ hay không, kia đều phải dựa vào chính cô ấy nỗ lực tiến hành.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khí thu dần dày, khí trời miền bắc Trung Quốc thay đổi mát mẻ mẽ mẽ người.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Lâm Tuyết sẽ lập tức cùng Mặc Mặc bước chân trên hành trình đi tam giác vàng. Đã sớm đồng ý với Hoắc Gia Tường,

cũng luôn nhớ thương Đỗ Hâm Lôi không được thả ra, cô cần phải tự mình đi một chuyến.

Lương Tuấn Đào hơi chỉ trích quyết định của Lâm Tuyết, chủ yếu là bởi vì Mặc Mặc còn quá nhỏ, anh lo lắng cô mang theo đứa bé bay hành trình xa như vậy.

“Đã là mùa thu, không khí nhiệt độ ở tam giác vàng cũng rất thoải mái. Anh yên tâm, Mặc Mặc sẽ được chăm sóc rất tốt!” Lâm Tuyết an ủi chồng như vậy.

Hoắc Gia Tường chờ cháu ngoại này đến mong mỏi, ngay cả năm mơ cũng hy vọng có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, biết được Lâm Tuyết chuẩn bị mang theo Mặc Mặc về, ông hưng phấn đến vài đêm ngủ không yên.

“Anh muốn đi cùng hai mẹ con!” Lương Tuấn Đào biết Hoắc Gia Tường cưng chiều Lâm Tuyết và chờ đợi Mặc Mặc, nhưng anh vẫn có phần không yên lòng.

“Đồ ngốc, nếu Hoắc Gia Tường định gây bất lợi cho em, chẳng lẽ anh đi theo sẽ có chỗ lợi nào sao? Em và Mặc Mặc không có vấn đề gì, nếu anh thật sự lo lắng, để Vân Phàm đi cùng mẹ con em!”

Chỉ cần Lương Tuấn Đào không đi cùng cô, Lâm Tuyết hoàn toàn không lo lắng cho mình.

Lâu như vậy, cô rất chắc chắn cảm tình của Hoắc Gia Tường với mình, tin tưởng vững chắc ông ấy sẽ không tổn hại cô và đứa bé, nếu liên lụy tới Lương Tuấn Đào, cô cũng không dám tự tin như vậy. Có lẽ, quan tâm sẽ bị loạn đi!

“Được rồi!” Biết cô đã sớm quyết định, bản thân không có cách nào ngăn cản. Lại nói lần này Lâm Tuyết đi nhà họ Hoắc, nguyên nhân lớn nhất

cũng là vì Đỗ Hâm Lôi.

Đã bằng lòng với Triệu Bắc Thành sẽ cứu Đỗ Hâm Lôi ra, tất cả phương pháp đều từng thử, nhưng Hoắc Vân Phi kia dầu muối không vào, anh cũng không thể tránh được.

Dù sao đó cũng là anh vợ hàng thật giá thật của anh, giết không được tổn thương không được, nếu muốn bắt đối phương càng là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Gần đây tinh thần Triệu Bắc Thành cực kỳ sa sút, anh chỉ cho cậu ta thời gian nửa năm nghỉ bệnh tĩnh dưỡng.

Biết đây cũng không phải biện pháp lâu dài, cần phải cứu Đỗ Hâm Lôi về, nếu không, anh không có cách nào đối mặt với sĩ quan cấp dưới đặc lực nhất.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mã Đồng Đồng nhờ người đưa tới một thiệp mời, nói tổ chức một ngày rượu mừng ở trong nước, muốn cùng chồng chưa cưới bay đi nước Mỹ tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu.

Song hỷ lâm môn, Lâm Tuyết đương nhiên phải tới chúc phúc một phen.

Vấn đề là, đã rất lâu rồi cô không gặp Mã Đồng Đồng, ngẫu nhiên liên hệ một hai lần ở trong điện thoại, cũng không có bao nhiêu đề tài chung. Cho dù Mã Đồng Đồng đã chia tay Lưu Dương, giữa cô và cô ấy cũng không khôi phục được hòa hợp thân mật trước kia.

Trong thời gian này Lâm Tuyết tạm thời nghỉ ngơi không tới đồn cảnh sát làm sau khi nhận được tin vui sắp đến ngày kết hôn của Mã Đồng Đồng, muốn tụ họp với cô ấy, liền gọi điện thoại cho đối phương.

Đầu tiên là chúc phúc một phen, sau đó Lâm Tuyết hỏi cô ấy có thời gian không, có vài lời muốn gặp mặt tán gẫu một chút.

Giọng Mã Đồng Đồng nghe qua hơi lặng lẽ, hoàn toàn không có vui sướng của cô dâu chuẩn bị gả nên có, cô ấy yếu ớt nói cho cô biết: “Gần đây thân thể của tôi không được tốt!” dinendian.lơqid]on

“Sao vậy?” Lâm Tuyết lấp bắp kinh hãi, liền vội vàng hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mã Đồng Đồng thật lâu không nói gì, mơ hồ có tiếng khóc truyền đến.

“Đồng Đồng, xảy ra chuyện gì? Bây giờ tôi có thể gặp cô không? Cô ở đâu? Ở trong trường học hay trong phòng cô thuê?” Lâm Tuyết nóng nảy, trực giác của cô Mã Đồng Đồng khẳng định xảy ra chuyện gì, “Chẳng lẽ hôn nhân của cô và chồng chưa cưới xảy ra vấn đề?”

“Không phải!” Giọng của Mã Đồng Đồng rõ ràng là giọng mũi, hiển nhiên cô khóc, hơn nữa còn cố hết sức che giấu chuyện cô khóc. Giọng nói cố hết sức làm bộ như bình tĩnh, nói, “Anh ấy rất vui vẻ! Nhưng mà... Tôi không vui!”

Lâm Tuyết ngạc nhiên, sau một lúc lâu, cẩn thận hỏi: “Đồng Đồng, cô hối hận sao?”

Sợ nhất kết quả như vậy, cố tình lại là kết quả như vậy!

Trong điện thoại truyền ra tiếng nước nở không đè nén được của Mã Đồng Đồng, cô không cách nào giả vờ hạnh phúc, đơn giản vì cô phải gả cho người đàn ông không phải người cô yêu khắc sâu, “... Tôi đánh cuộc với bản thân, tự nói với mình, nếu như anh ấy tự mình đến tìm tôi thừa nhận sai lầm, hơn nữa mở miệng giữ tôi lại, tôi sẽ trở về với anh ấy! Đáng tiếc... Anh ấy không có!”

“...” Lâm Tuyết kinh ngạc không nói được gì.

“Anh ấy để cho mẹ chồng tôi tìm tôi nói chuyện, để cô tìm tôi nói chuyện, duy nhất, chính là anh ấy không chịu tới tìm tôi! Có lẽ, đối với anh ấy, tôi có cũng được mà không có cũng không sao đi!” Mã Đồng Đồng nói xong, liền cúp điện thoại.

Trong lòng Lâm Tuyết hỗn loạn, cô không biết mình nên làm như thế nào.

Hóa ra Đồng Đồng vẫn như vậy, một chút cũng không thay đổi. Là cô ấy đang lừa mình dối người rằng Đồng Đồng rất hạnh phúc! Làm sao có thể chứ? diee ndda fnleeq uysd doon

Đồng Đồng vì Lưu Dương gần như đánh bạc tất cả, làm sao có thể mau chóng quên anh ta như vậy! Tình yêu của người phụ nữ hèn mọn như vậy, cô ấy thậm chí không trông cậy vào Lưu Dương thổ lộ tình yêu với mình, chỉ hy vọng anh ta có thể tự mình giữ cô ấy lại! Chỉ cần anh ta chính miệng nói một tiếng xin lỗi với cô ấy, hơn nữa cam đoan về sau sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, cô ấy còn có thể trở về với anh ta!

Nguyện vọng hèn mọn như vậy cũng không thực hiện được, Lưu Dương luôn giữ trầm mặc. Mặc dù anh ta không nổi, nhưng anh ta chưa bao giờ tự đi tìm Đồng Đồng! Một phần tình cảm mất cân bằng nghiêm trọng như vậy, Đồng Đồng vẫn lưu luyến khó bỏ. Trước lúc cưới, Đồng Đồng cuối cùng nhìn rõ lòng mình, cô yêu Lưu Dương, vẫn như lúc trước!

Ở trong ngực người đàn ông khác, cô không có cách nào vui vẻ, cho dù đối phương tốt hơn nữa cũng vô dụng!

“Cô bé ngốc này!” Lâm Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một hơi.

Ở trong điện thoại khóc thành như vậy, lại nói với cô như thế, không thể nghi ngờ, Mã Đồng Đồng muốn Lâm Tuyết làm thuyết khách một lần

cuối cùng.

Nếu như, Lưu Dương thật sự không chịu lộ diện, như vậy cho dù lại khổ sở hơn nữa, Mã Đồng Đồng cũng chỉ có thể cử hành hôn lễ đúng hạn.

Cô rõ ràng mảnh khảnh và tâm ý của Mã Đồng Đồng, cô đang do dự có muốn làm thuyết khách hay không. Dù sao có liên quan đến hạnh phúc cả đời của hai người.

Vào đêm trước khi chuẩn bị đi tam giác vàng, Lâm Tuyết vẫn hẹn gặp mặt Lưu Dương.

Lưu Dương không thể ngờ Lâm Tuyết hẹn gặp anh, vừa ngoài ý muốn, đồng thời cũng biết chắc có chuyện quan trọng gì.

“Thật lâu không gặp, gần đây em sống tốt chứ?” Lưu Dương yên lặng nhìn Lâm Tuyết, trong mắt có rất nhiều phức tạp.

Đã từng, anh đã say mê cô rất sâu, cho rằng không có cô kiếp này sống không có ý nghĩa. Anh bao Bạch Tinh Tinh có dáng vẻ khí chất có vài phần giống cô, coi như bồi thường tiếc nuối trong lòng đi, lại bởi vì vậy mà dồn ép Đồng Đồng rời đi.

“Em quả thật rất tốt, cảm ơn!” Lâm Tuyết nở một nụ cười lễ phép lại lạnh nhạt với anh.

Lưu Dương rất lịch sự đưa menu nước cho cô, hỏi cô có muốn uống chút gì không.

“Một ly nước cam!”

Lưu Dương gọi một ly nước cam cho cô, bản thân gọi một ly cappuchino, lại gọi thêm mấy đĩa bánh xốp, rồi sau đó rất có kiên nhẫn chờ cô mở miệng.

“Em vì Đồng Đồng mà tới!” Lâm Tuyết không quanh co vòng vèo với anh, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 196: Kết Cục Cuối Cùng 7

“A.” Lưu Dương hơi ngoài ý muốn, trong mắt khó nén một chút rồi rầm và thần thờ, thật lâu sau, buồn bực nói, “Không phải cô ấy sắp kết hôn sao?”

Hóa ra anh luôn chú ý đến động tĩnh của Đồng Đồng! Lâm Tuyết cho rằng cách nói của Lương Bội Văn rất đúng, Lưu Dương cực kỳ lưu luyến Đồng Đồng.

“Đúng vậy, cô ấy muốn kết hôn! Chú rể thật sự yêu cô ấy, rất săn sóc dịu dàng với cô ấy!” Lâm Tuyết không vội vã nói ra Đồng Đồng lưu luyến khó bỏ Lưu Dương, như vậy sẽ khiến cho Đồng Đồng càng thêm rơi vào bị động. Cho dù muốn ôn lại tình xưa, cũng phải để cho Lưu Dương chủ động một chút.

Lưu Dương quả nhiên càng thêm bực mình, thái độ lạnh xuống: “Hóa ra hôm nay em tới đây để thay Mã Đồng Đồng khoe hạnh phúc! Cố ý chọc giận anh sao?”

“...” Chẳng lẽ cô giống như cố ý đặc biệt chọc giận anh ta? Lâm Tuyết không nhịn được kiểm điểm bản thân một chút ở trong lòng, chỉ có điều lập tức cho rằng mình cũng không sai.

“Được rồi! Anh chúc cô ấy càng ngày càng hạnh phúc!” Lưu Dương đẩy cà phê phục vụ đưa tới lên, vẻ mặt lạnh lùng kêu, “Cho tôi một chai rượu brandy!”

Lâm Tuyết vội vàng ngăn cản, cô cũng không muốn nhìn anh trong vì tình đau lòng mà say như chết, “Đợi một chút! Muốn uống say bản thân anh có thể lựa chọn một chỗ khác và lúc khác, em hy vọng anh vẫn có thể duy trì suy nghĩ tỉnh táo mà nghe em nói hết lời!”

Lưu Dương lạnh lùng liếc cô, giống như buồn bực giống như cảm hận.

“Thật không rõ vì sao anh lại dùng ánh mắt này nhìn em!” Lâm Tuyết tỏ vẻ thật bất đắc dĩ với cảm xúc thất thường của người bị thất tình, “Cũng chẳng phải em bắt cóc Đồng Đồng!”

“Nhưng em luôn khuyên cô ấy rời khỏi anh!” Lưu Dương rốt cuộc nói ra cảm phần và bất mãn vẫn dằn nơi đáy lòng, “Nếu em có thể nói giúp anh hai câu, cô ấy cũng sẽ không thể dứt khoát không chừa đường lui như vậy!”

“A, em không biết rằng mình có lực ảnh hưởng lớn như vậy!” Nhìn thái độ ác liệt của người kia, cô đang suy nghĩ có cần giúp anh hay không.

“Đủ rồi, anh tin tưởng em gọi anh đến hẳn không phải đặc biệt chạy tới cãi nhau với anh!” Lưu Dương chuyển ánh mắt, giống như khinh thường lại nhìn cô, “Có chuyện mau nói đi!”

Ngụ ý, anh không muốn đối mặt với cô. Có lẽ, trong tiềm thức, anh đang giận lây sang Lâm Tuyết. Nếu không say mê như bị ma quỷ ám ảnh với cô, anh cũng sẽ không thể đi đến nông nổi này với Đồng Đồng.

Lâm Tuyết hít sâu vài lần, cô luôn tự nói với mình, người đàn ông trước mắt này vì thất tình mà cảm xúc không khống chế được, chính là đang nói anh quan tâm Đồng Đồng, cô không thể bởi vì thành kiến cá nhân của mình với Lưu Dương, liền mai một hy vọng của Đồng Đồng.

Đồng Đồng khóc nói với cô những lời đó, cô không cách nào làm bộ giống như không biết kết quả sau khi Đồng Đồng và Lưu Dương chia tay là khổ sở đến cỡ nào.

Cho Đồng Đồng một cơ hội, cũng cho Lưu Dương một cơ hội, đương nhiên chuyện sau này cô sẽ nắm đúng mực làm cẩn thận.

“Em muốn hỏi anh, sau khi ly hôn với Đồng Đồng, anh có từng tự mình đi tìm cô ấy không? Anh có từng chính miệng nói xin lỗi cô ấy không? Chuyện với Bạch Tinh Tinh, anh biết tổn thương cho cô ấy lớn bao nhiêu không?”

“Em tới tìm anh vì để dạy dỗ anh?” Lưu Dương quá tức giận mà cười, “Chuyện đó mắc mớ gì tới em?”

“Đồng Đồng là bạn của em, chuyện của cô ấy chính là chuyện của em!” Lâm Tuyết không thèm quan tâm tới thái độ ác liệt của Lưu Dương, cô căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, “Anh làm chuyện thật có lỗi với cô ấy, gây ra tổn thương lớn như vậy cho cô ấy, ngay cả câu xin lỗi mà anh cũng không chịu nói với cô ấy! Anh không cảm thấy làm cô ấy thất vọng sao?”

Từng tiếng oán trách khiến Lưu Dương á khẩu không trả lời được, anh trầm mặc tự kiểm điểm lại bản thân. Chuyện với Bạch Tinh Tinh, anh biết có lỗi với Đồng Đồng, nhưng lại thiếu dũng khí thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình với cô, xấu hổ cầu xin sự tha thứ của cô.

Lúc trước, khi hai người kết hôn, hứa hẹn ai cũng không làm ra chuyện gì quá đáng, mà anh và Bạch Tinh Tinh ngoài đi chệch đường ngoài hôn nhân ra còn sinh đứa bé, chuyện này thật sự là anh đuối lý. Cũng chính bởi vì đuối lý, anh cảm thấy không có lời nào để nói ở trước mặt Đồng Đồng, đồng thời đã quen với việc Đồng Đồng nhún nhường và bao dung anh, anh là đứa bé bị làm hư trong hôn nhân, vốn không hiểu được đi tranh thủ đi cứu vãn như thế nào.

Có một ngày, tình yêu của Đồng Đồng đối với anh tiêu hao hết hầu như không còn, cũng không quay đầu lại mà rời đi, anh mới hiểu được mất

đi cô trong lòng không nở và khổ sở đến cỡ nào.

Anh định cứu vãn, nhưng lại vẫn cứ thiếu dũng khí đối mặt với cô, cứ cương cứng như vậy, cho đến khi truyền đến tin tức Mã Đồng Đồng vui vẻ với người mới, anh hoàn toàn hồng mất.

Những ngày này, anh luôn mượn rượu giải sầu, cả ngày thẩn thức tha thở. Lương Bội Văn nhìn trong mắt, quyết định đi cứu vãn thay con trai, bất đắc dĩ tâm ý Đồng Đồng đã quyết.

Sau đó Lương Bội Văn lại nhờ Lâm Tuyết ra mặt, kết quả giống nhau, anh cuối cùng đã biết — Lần này anh vĩnh viễn mất Đồng Đồng rồi!

“Cho dù anh và Đồng Đồng không có cách nào cùng đến với nhau, cũng nên cho cô ấy một lời xin lỗi và giải thích! Đây là tôn trọng tối thiểu của anh dành cho cô ấy, bằng không, anh có còn là người không?” Lâm Tuyết đẩy nước trái cây trước mặt ra, đứng lên. Thấy Lưu Dương vẫn còn cúi đầu trầm tư, lại nói, “Lấy ra dáng vẻ đàn ông, chủ động gọi điện thoại cho cô ấy. Nói hối hận và xin lỗi của anh cho cô ấy, khẩn cầu sự tha thứ của cô ấy! Nếu cô ấy không chịu tha thứ cho anh, đó là duyên phận của hai người đã hết, từ giờ trở đi không cần rồi rắm nữa!”

Lời nên nói đều đã nói, hơn nữa một chút cũng không lộ ra Đồng Đồng có ý tứ muốn nối lại duyên xưa với anh. Nếu Đồng Đồng chỉ vì nhất thời không khống chế được cảm xúc, chờ Lưu Dương gọi điện thoại cho cô ấy rồi thì cô ấy mới có thể đủ bình tĩnh đưa ra quyết định chính xác, tiếp theo đó xin lỗi và cầu xin của Lưu Dương, sẽ mượn nước đẩy thuyền, khi đó ngược lại sẽ ra niềm vui bất ngờ cực lớn đối với Lưu Dương.

Lưu Dương vẫn cứ cúi đầu trầm mặc, Lâm Tuyết không quấy rầy anh, lưu lại cho anh đủ thời gian để suy xét. Cô thanh toán hóa đơn, sau đó lặng yên rời đi.

Chuyện gặp gỡ Lưu Dương, Lâm Tuyết chưa hề nói với bất kỳ ai, càng không lộ ra với Đồng Đồng.

Nếu cuối cùng Lưu Dương không đi tìm Đồng Đồng, nói rõ người đàn ông này thật sự không có thuốc nào cứu được, anh thiếu tôn trọng và thành ý tối thiểu đối với Đồng Đồng, Đồng Đồng rời khỏi anh là chuyện may mắn.

Nếu Lưu Dương chịu đi tìm Đồng Đồng, về phần kết quả như thế nào, liền xem khơi thông và tình cảm của hai người bọn họ! Có muốn tiếp nhận anh ấy một lần nữa hay không, đó là chuyện của bản thân Đồng Đồng!

Ngày dự tính đến, mỗi ngày Hoắc Gia Tường đều gọi điện thoại tới một lần hỏi Lâm Tuyết khi nào lên đường.

Lâm Tuyết buồn cười lại hơi xót xa trong lòng, giọng điệu khẳng định nói cho ông biết: “Tháng chín lên đường, ông yên tâm, tôi đã đồng ý sẽ không thay đổi.”

“A, mấy ngày nay cha đều ngủ không yên!” Hoắc Gia Tường đã nóng vội, ông trông mòn con mắt, “Thình thoảng chớp mắt trong mộng đều là con còn có cháu ngoại trai của cha!”

Lâm Tuyết bất đắc dĩ, đành phải hứa hẹn: “Ngài mai, tôi lên đường!”

“Thật sao!” Hoắc Gia Tường hưng phấn đến tột đỉnh, “Thật tốt quá, cha chuẩn bị rất nhiều lễ vật, chờ con và Mặc Mặc tới!”

Cho dù đã sớm đồng ý với Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào vẫn vô cùng không tình nguyện, đến ngày lên đường này, anh cũng không có cách nào. Dù sao Hoắc Gia Tường là cha ruột của Lâm Tuyết, cô thình thoảng trở về một chuyến thăm hỏi cũng là việc nên làm.

Về phần Mặc Mặc, nếu nói với người ta rằng Lâm Tuyết muốn dẫn đứa bé nhỏ như vậy đi tam giác vàng gặp Hoắc Gia Tường trùm buôn thuốc phiện lớn kia, có khả năng vợ chồng Lương Trọng Toàn sẽ liều mạng ngăn cản. Mấy vấn đề này đã được Lương Tuấn Đào giải quyết xong hết trước đó thay Lâm Tuyết, anh nói dối muốn dẫn mẹ con Lâm Tuyết đi nước Pháp du lịch.

Cứ như vậy, dưới che chở của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết thuận lợi bước lên hành trình đi tam giác vàng.

“Chăm sóc tốt cho con của chúng ta, nhớ đi nhanh chút rồi trở về, hôn hai mẹ con!” Lương Tuấn Đào lưu luyến hôn môi hai mẹ con, dặn đi dặn lại Vân Phàm nhất định phải chăm sóc bảo vệ tốt cho bọn họ. Lựa chọn Vân Phàm làm bạn với mẹ con Lâm Tuyết đi tam giác vàng, chủ yếu nhìn trúng y thuật của Vân Phàm và cẩn thận, có cậu ấy đi cùng chăm sóc, tin tưởng vấn đề khỏe mạnh của mẹ con Lâm Tuyết đều có bảo đảm bất cứ lúc nào.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 197: Kết Cục Cuối Cùng 8

“Em đã thông báo trước cho Hoắc Gia Tường, ông ấy đồng ý để Vân Phàm cùng em chăm sóc cho Mặc Mặc bất cứ lúc nào!” Lo lắng đến đứa bé còn quá nhỏ, Lâm Tuyết cũng không dám khinh thường. Sợ bởi vì không quen thủy thổ mà bị cảm mạo phát sốt gì đó. Có Vân Phàm ở bên cạnh, cô tương đối yên tâm.

Cứ như vậy, máy bay trực thăng quân sự chở mẹ con Lâm Tuyết, còn có Vân Phàm hộ tống đi cùng và mười chiến sĩ tinh nhuệ được lựa chọn ra, cùng với ngàn căn vạn đạn và lưu luyến quyến luyến của thủ trưởng Lương, bay lên không, biến mất trong tầng mây.

Sau hành trình bốn giờ bay, máy bay trực thăng tới tam giác vàng.

Nhưng mà không biết vì sao, máy bay bay trên không nửa giờ, vẫn không nhận được tín hiệu tiếp ứng của Hoắc Gia Tường phát tới. Mắt thấy bình xăng khô cạn, đành phải liên lạc với Tào Dịch Côn trước.

Tào Dịch Côn coi như sáng khoái đáp ứng chìa tay giúp đỡ, bật đèn hoa tiêu lên, chỉ đạo máy bay an toàn thuận lợi hạ xuống. Hơn nữa, anh tự mình đi ra đón tiếp Lâm Tuyết.

“Cháu trai lớn!” Sau khi gặp mặt, Tào Dịch Côn phát ra một tiếng hoan hô tương đối khoa trương, không nói lời nào ôm Mặc Mặc từ trong lòng Lâm Tuyết đi.

Lâm Tuyết ngẫm hoảng hốt, thấy Tào Dịch Côn chỉ lo ôm Mặc Mặc ha ha cười vui vẻ, thật sự không có gì khác thường, cũng vững vàng không hé răng.

Hành trình bốn giờ bay, trạng thái tinh thần của Mặc Mặc vẫn rất tốt. Thằng nhóc mở to ánh mắt đen như mực, tò mò nhìn người đàn ông râu quai nón làn da ngăm đen này.

“Mẹ nó!” Tào Dịch Côn nhin không được mắng một tiếng, “Đúng là con trai của ai thì theo người đó! Đôi mắt này cực kỳ giống thằng nhóc Lương Tuấn Đào kia!”

Giọng điệu này của anh ta coi như hoan nghênh? Lâm Tuyết thông thả bước tới, đưa tay ôm con mình về, nhẹ nhàng vỗ vỗ, giống như sợ con trai bị thô bỉ của Tào Dịch Côn hù dọa tới.

Tào Dịch Côn lắc lắc đầu, lại cười hì hì nói: “Chỉ có điều miệng thằng bé rất đẹp mắt, giống cô!”

Lâm Tuyết xoay người, làm bộ như không thấy.

“Mệt hỏi hả!” Tào Dịch Côn nhiệt tình tiếp đón, cực kỳ ân cần, “Ở đây ánh sáng độc, đừng làm rám đen khuôn mặt mềm mại của đứa bé. Đã chuẩn bị xong cơm trưa phong phú cho hai người, mau vào đi thôi!”

Đã là mùa thu, tam giác vàng không còn nóng bức khó chịu như vậy, nhưng ánh mặt trời vẫn độc như cũ, người bên ngoài cực kỳ không thích ứng.

“Chúng ta đi vào nghỉ ngơi trước một chút, rồi lại liên hệ với Hoắc Gia Tường!” Vân Phàm sợ hai mẹ con mệt nhọc, cũng tán thành ở chỗ Tào Dịch Côn nghỉ ngơi một chút, ăn xong cơm trưa, rồi lại liên hệ với Hoắc Gia Tường.

Nghe được Vân Phàm đồng ý, Lâm Tuyết mới ôm Mặc Mặc đi vào tòa pháo đài cổ bề ngoài thoạt nhìn không có chỗ nào thu hút.

Trước kia đã tới một lần, còn ở mấy ngày, vừa mới bước vào, Lâm Tuyết vẫn bị xa hoa bên trong làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Không thể phủ nhận, Tào Dịch Côn nắm giữ được một tòa cung điện lộng lẫy hiện đại hóa, hưởng thụ cuộc sống như đế vương, đây chính là nguyên nhân thực sự khiến cho anh ta vui vẻ bằng lòng nằm vùng ở tam giác vàng hơn mười năm.

Tào Dịch Côn làm bạn với Lâm Tuyết, nhắm mắt theo đuôi sát bên cạnh cô, ánh mắt như lửa nóng từ khi nhìn thấy cô liền không rời đi dù chỉ chốc lát, “... Sau khi sinh đứa bé xong em cũng có vị phụ nữ! Chà, khó trách được Lương Tuấn Đào không yên tâm để một mình em ra cửa..”

“Còn có Vân Phàm cùng tôi! Tại sao là một người?” Lâm Tuyết đậm chân, lạnh lùng cắt đứt anh ta thao thao bất tuyệt.

“A.” Tào Dịch Côn thấy sắc mặt cô bất ngờ, vội vàng cười ha ha hai tiếng, “Tôi không có ý tứ gì khác, sẽ không nhân cơ hội bắt nạt em!”

Lời này ngược lại nói ra thật bình thản, khiến Lâm Tuyết hơi ngượng ngùng. Cô quay đầu, tiếp tục đi.

Tào Dịch Côn đuổi sát sau lưng, hai ánh mắt nóng kia nhìn chăm chăm vào cô, cũng không chớp mắt.

Trong phòng khách hào hoa to như vậy, trên bàn vuông bằng gỗ lim bày đầy thức ăn phong phú, mùi hương đồ ăn mê người chui thẳng vào lỗ mũi, có thể thấy được thành ý đãi khách của Tào Dịch Côn thật dày.

Vân Phàm vừa định ngồi xuống, đã bị Tào Dịch Côn ngăn lại: “Cậu đi sảnh bên ăn cơm!”

Theo lý thuyết, Vân Phàm là tùy tùng, Tào Dịch Côn để cho anh đi săn bên ăn cơm cũng không tính là đường đột, nhưng mà... Vân Phàm có phần không yên lòng để mẹ con Lâm Tuyết ở chung với Tào Dịch Côn.

“Cô ấy là khách của tôi, tôi sẽ không thể như thế nào cô ấy! Hơn nữa, nếu tôi thật sự như thế nào với cô ấy, cho dù cậu canh giữ ở bên cạnh cô ấy thì sao, có thể có tác dụng sao?” Tào Dịch Côn cười ha ha, trong mắt thoáng qua một tia cảnh cáo và tàn nhẫn.

Đúng vậy, tòa cung điện này là thiên hạ của anh ta, anh ta muốn nhúng chàm Lâm Tuyết, đừng nói là một Vân Phàm. Cho dù mười Vân Phàm cũng bảo vệ không xong.

Lâm Tuyết lại thật trấn tĩnh, nói với Vân Phàm: “Anh đi ăn cơm đi, tôi không sao!”

Cân nhắc hết lần này đến lần khác, cảm thấy trước mắt không nên tranh chấp chính diện với Tào Dịch Côn. Tốt xấu gì anh ta cũng coi như nắm vùng của quân đội, nếu như Lâm Tuyết gặp chuyện không may trên địa bàn anh ta nắm giữ, đoán chừng cũng không thoát khỏi trách nhiệm này.

Chờ Vân Phàm rời đi, Lâm Tuyết ôm Mặc Mặc ngồi xuống, không động đũa, mà lấy sữa bột và bình sữa mang theo bên người ra, pha sữa bột cho đứa bé uống.

Tào Dịch Côn dò xét cô, nhếch miệng cười, mờ ám nói: “Tôi tưởng em sẽ tự mình cho cháu trai lớn bú sữa!”

Mặt Lâm Tuyết đỏ bừng, người đàn ông này rất bỉ ổi! Chẳng kiêu dè gì đùa giỡn cô, anh ta có ý định để Vân Phàm rời đi quả nhiên có động cơ không thuần khiết. Mắt trong veo lạnh lùng, cô tỏ vẻ căm hận tàn khốc nói: “Vợ bạn không thể bắt nạt, anh và Lương Tuấn Đào là chiến hữu cũng là bạn bè nhiều năm, thừa dịp anh ấy không có ở đây đối xử với tôi như thế?”

“Tôi... Không làm gì em!” Tào Dịch Côn vô tội giang tay, tỏ vẻ bản thân thật oan uổng, “Chỉ nói câu nói đùa mà thôi, em sống lâu ở nơi văn minh không tiếp nhận được! Haizzz, anh Thất chính là thô thiển như vậy, em dâu ngàn vạn lần đừng để ý!”

“...” Anh ta đã nói như vậy, Lâm Tuyết cũng không tiện tiếp tục sặc anh ta, lỡ như cáu giận, ngược lại không tốt.

Đút cho đứa bé ăn hơn nửa bình sữa bột, ăn no bụng nhỏ, đứa bé liền nhắm mắt lại. Hành trình bay bốn giờ, thể chất đứa bé rất tốt, bây giờ cảm thấy mệt mỏi.

Lâm Tuyết dịu dàng vỗ về Mặc Mặc, miệng nhẹ nhàng lầm bầm khúc hát ru, cho đến khi đứa bé ngủ say trong lòng cô, cô đứng lên, đi đến trước ghế sa lon rộng rãi xa hoa bằng da thật, đặt thẳng bé xuống.

“Cảm phiền lấy cho chiếc chăn mỏng!” Lâm Tuyết quay đầu nói với Tào Dịch Côn đang mắt sáng quắc.

Tào Dịch Côn vội vàng đáp ứng, anh gọi ái nô Tát Ly Á tới, chẳng những lấy chăn ra, còn để Tát Ly Á ở lại bên cạnh phụ trách chăm sóc đứa bé, để Lâm Tuyết có thể tập trung dùng bữa trưa.

Khi Tát Ly Á nhìn thấy Lâm Tuyết, trong mắt thoáng qua vẻ phức tạp kỳ quái, rất nhanh, cô cười tươi như hoa nói: “Thật lâu không gặp Lâm tiểu thư, làm mẹ còn xinh đẹp như vậy!”

Lâm Tuyết cười nhạt với lễ độ của cô ấy, cũng không nói thêm gì.

Cầm đĩa lên, bắt đầu dùng cơm, cô ăn rất chậm, đồng thời chú ý tới Tào Dịch Côn ở bên cạnh có động tác gì.

Tào Dịch Côn ân cần gấp thức ăn giúp cô, cười hì hì nói: “Ăn nhiều chút! Sao lại không mập? Trừ ngực ra, chỗ khác đều không có thịt!”

Lời này khiến Lâm Tuyết một lần nữa cảnh giác lên, cô cảm giác Tào Dịch Côn không biết sợ, càng ngày càng làm càn.

Lâm Tuyết không động tới đồ ăn anh ta gắp cho cô, mà uống một chén canh. Tào Dịch Côn một miếng cũng không ăn, ngồi ở bên cạnh mắt cũng không chớp dò xét cô, thèm chảy nước miếng.

“Phì!” Tát Ly Á ngồi cạnh ghế sa lon cười nhạt một tiếng, chế nhạo Tào Dịch Côn: “Nhìn dáng vẻ tham ăn của anh kìa!”

Tào Dịch Côn đảo mắt qua, nhìn Tát Ly Á cũng không còn kiên dè, nhếch miệng nói thẳng: “Món ngon đặt trên môi, chỉ có thể nhìn không thể ăn, tôi có thể không tham ăn sao?”

Lời này càng rõ ràng, Lâm Tuyết nhú mày, cô buông đũa xuống, đứng dậy, nói: “Tôi ăn no!”

“A, sao lại chỉ ăn một chút như vậy?” Tào Dịch Côn đứng lên theo, anh dựa sát vào Lâm Tuyết, cười hì hì nói, “Mệt mỏi không? Đã sắp xếp xong phòng cho em, tôi dẫn em đi nghỉ ngơi!”

Lâm Tuyết nào bằng lòng nghỉ ngơi với anh ta, vội vàng từ chối: “Tôi không mệt mỏi!”

“A!” Tào Dịch Côn bưng tỉnh hiểu ra gật đầu nói, “Hóa ra không mệt mỏi!”

Người đàn ông này thấy như thế nào đều rất quái dị, một dự cảm không rõ nổi lên trong lòng, đồng thời mí mắt cô không tự chủ nháy lên, “Chúng tôi phải rời đi, cảm ơn thịnh tình khoản đãi của anh!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 198: Kết Cục Cuối Cùng 9

“Gấp gì vậy, chia ra lâu như thế, tôi còn không tụ họp một lần với em!” Tào Dịch Côn đột nhiên ra tay như điện giữ chặt cổ tay Lâm Tuyết, kéo cô vào trong ngực.

Lâm Tuyết kinh hãi, theo bản năng đánh lại. Vội vàng chém cánh tay khác ra, nhưng cũng bị anh ta nhanh tay lẹ mắt kiềm chế.

“Tát Ly Á, mang tiểu thiếu gia đi nghỉ ngơi! Chuyện còn lại để tôi làm!” Tào Dịch Côn bắt chéo hai tay Lâm Tuyết ra sau lưng, ánh mắt đã hưng phấn đến đỏ lên.

Tát Ly Á giống như đã quen với Tào Dịch Côn háo sắc, xem nhẹ.

Cô ôm lấy Mặc Mặc đang ngủ say, đứng đưa cặp mắt lớn, phong tình vạn chủng đi thong thả ra ngoài.

“Đừng mang Mặc Mặc đi! Buông nó ra! Đừng tổn thương nó!” Lâm Tuyết kích động lên, cô liều mạng giãy giụa ở trong lòng Tào Dịch Côn, khàn giọng kêu, “Muốn đưa nhỏ bình an, tôi sẽ thuận theo một chút!”

Chờ Tát Ly Á ôm đứa bé rời đi, Tào Dịch Côn vội vàng kéo Lâm Tuyết tới ghế sa lon, sau đó ôm cô đè xuống.

“Khốn kiếp! Súc sinh!” Lâm Tuyết phản nộ đến cực điểm, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tào Dịch Côn cô đã nhận thấy được anh ta thêm nhỏ dãi cô, lại tuyệt đối không thể ngờ được anh ta thế mà lại nhân cơ hội Lương Tuấn

Đào không đi cùng định nhúng chàm cô, “Buông tao ra, nếu mày dám chạm vào tao, cẩn thận Tuấn Đào lột da của mày!”

Động tác của Tào Dịch Côn hơi chậm lại, nhiều năm đã thành thói quen, anh thủy chung mang tâm ý sợ hãi Lương Tuấn Đào. Nếu không phải bị Lâm Tuyết say đắm đến khiến cho anh gần như tẩu hỏa nhập ma, cũng sẽ không thể bí quá hóa liều

“Buông tao ra!” Thừa dịp lúc Tào Dịch Côn do dự, Lâm Tuyết ra sức đung vào, thành công khiến Tào Dịch Côn buông ra, sau đó cô đứng dậy định chạy trốn.

Tào Dịch Côn như âm hồn không tan lại đuổi theo, bắt lấy cô, hai người triển khai chiến đấu gần người.

Thời gian luyện tập chiến đấu của Lâm Tuyết ở quân đội cũng không dài, mà Tào Dịch Côn là vua của binh lính tinh nhuệ được quân đội đặc chủng lựa chọn ra, cô tự nhiên không phải là đối thủ của anh ta.

Rất nhanh, Tào Dịch Côn liền chế ngự được cô.

Anh vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, lẩm bẩm: “Em biết không? Lần đầu tiên khi nhìn thấy em, cảm thấy em giống như bông tuyết đầu tiên bay xuống vào mùa đông phương bắc, tươi mát mê người! Nán lại tam giác vàng lâu như vậy, cả người tôi khô nóng, nóng bỏng dồi dào, liền không tự chủ được mà muốn tới gần em, muốn gần sát em. Tôi đoán rằng, lột bỏ quần áo của em, nhất định trắng mịn mát mẻ, lạnh lẽo vô hạn...”

Định giãy giụa, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn vô lực, định kêu to, lại không phát được ra tiếng. Cô biết cơm trưa có vấn đề, Tào Dịch Côn thứ đồ rác rưởi này bỏ thuốc trong thức ăn.

Tào Dịch Côn đợi đến khi tác dụng của thuốc phát tác, như ý nguyện nhìn Lâm Tuyết mềm trong lòng mình, cười hà hà. Anh bồng cô lên, đi vào

bên trong.

“Bảo bối, đừng trách tôi! Khi làm cùng em không muốn nghe thấy em không ngừng mắng, cũng không muốn nhìn thấy em liều mạng chống lại, cho nên tôi bỏ thêm chút gì đó ở trong đồ em ăn!” Tào Dịch Côn vừa đi vào trong phòng ngủ phía trong, vừa không thể chờ đợi hôn hít lên gương mặt cô, lông mày, lông mi...

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy cả người khô nóng lên, trong cơ thể không tự chủ được dâng lên khát vọng nồng đậm. Cô ngừng giãy giụa, ánh mắt mê loạn, hai gò má đỏ ửng.

Nhìn người phụ nữ trong lòng dần mê loạn, ý dâm trong mắt Tào Dịch Côn càng đậm. Thuốc này trên chợ đen mới ra, tác dụng thuốc đặc biệt bá đạo, chẳng những có thể khiến đối tượng bị hạ thuốc không cách nào giãy giụa kêu cứu, còn có thể lạc mất bản tính, tùy ta cần ta cứ lấy.

Thân thể mềm mại của cô giống như một bãi nước xuân, khiến cho anh muốn chết chìm trong đó. Vì có được cô, anh không tiếc chống lại với Lương Tuấn Đào!

Dù sao tam giác vàng là địa bàn của anh, ngay cả quân đội cũng không làm gì được anh, cũng không tin Lương Tuấn Đào làm gì được anh. Chính là mất đi người bạn thân nhiều năm này, trong lòng suy cho cùng cũng có chút buồn bực không nở.

“Đừng trách tôi! Cậu là con cưng của trời, muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Tôi cái gì cũng không bằng cậu, người phụ nữ vui vẻ nhất cũng bị cậu nhanh chân đến trước. Dựa vào cái gì mà tôi vĩnh viễn đi theo phía sau của cậu chỉ có phần mắt thèm chảy nước miếng? Chỉ trách cậu quá mức khinh suất, lại để cho cô ấy chạy tới, tôi muốn râu tóc không thiếu thả cô ấy trở về, cậu có phải sẽ cười tôi rất yếu đuối vô dụng không!”

Tào Dịch Côn lăm bầm tự nói, anh luôn có khúc mắc khó giải được với Lương Tuấn Đào. Một phương diện, anh kính sợ hơn nữa bội phục Lương Tuấn Đào, về phương diện khác, anh ghen tỵ hơn nữa căm hận Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết đến trở thành một cọng rơm cuối cùng đè sập lý trí của anh, anh quyết định xuống tay với cô! Chiếm đoạt vợ yêu của Lương Tuấn Đào, sau khi ăn sạch sành sanh, anh có thể chối phắt sạch sẽ.

Trước tiên biết được tin tức Lâm Tuyết đến tam giác vàng, anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Lợi dụng cơ sở ngầm anh cài chỗ Hoắc Gia Tường đầu tiên phá hủy tín hiệu do Hoắc Gia Tường phái tới tiếp ứng Lâm Tuyết, khiến Lâm Tuyết không có cách nào liên hệ với Hoắc Gia Tường, máy bay hết xăng chỉ có thể ép buộc hạ xuống trên địa bàn của anh.

Ngồi chờ Lâm Tuyết đưa lên cửa, anh mời cô tiến vào dùng cơm chộp mắt một lát, thật ra muốn nhân cơ hội bắt được cô. Anh định chiếm lấy cô sau đó giết sạch các chiến sĩ cùng đến, phá hủy máy bay, chờ hủy toàn bộ chứng cứ sạch sẽ. Ai có thể chứng minh máy bay của Lâm Tuyết đáp xuống chỗ anh? Không có chứng cứ anh có thể liều chết không chịu nhận nợ.

Về phần Lâm Tuyết, anh có thể nhốt cô ở trong tầng ngầm tối tăm mù mịt, làm công cụ tiết dục của anh. Anh sẽ vĩnh viễn tùy ý hưởng thụ cô, cho đến ngày chơi ngán mới thôi.

Không có chứng cứ, quân đội sẽ không vội vàng vì một người phụ nữ mà tiến hành công kích quy mô lớn, bởi vì cục diện cân bằng ở tam giác vàng còn cần Tào Dịch Côn anh đến duy trì. Lương Tuấn Đào có năng lực thông thiên, đáng tiếc cường long không áp nổi địa đầu xà, vốn không làm gì được anh!

Càng nghĩ càng hoàn mỹ, càng nghĩ càng đặc ý, Tào Dịch Côn nhin không được cười ra tiếng.

Đến phòng ngủ lớn hoa lệ như tẩm cung, Tào Dịch Côn ôm Lâm Tuyết đã mê loạn lên giường lớn.

“Bảo bối, để anh đây ra sức thương em!” Tào Dịch Côn hôn hít đầu ngón tay mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng cắn. Ngón tay của cô rất đẹp, mỗi lần nhìn thấy anh đã muốn để cho chúng nó vào trong miệng ra sức mút vào.

Dưới tác dụng của thuốc, trước mắt Lâm Tuyết xuất hiện ảo giác, cô nhận thức người đàn ông này thành Lương Tuấn Đào. Ngâm cảm thấy thói quen thân thiết của người đàn ông này với cô có điều thay đổi, nhưng cô cũng không từ chối.

Nhắm nháp đủ ngón tay cô, Tào Dịch Côn lại cắn hôn một đường dọc theo cổ tay trắng nõn của cô về phía trước, sức lực dần tăng thêm, lưu lại dấu vết rõ ràng trên cánh tay trắng như tuyết của cô.

“Ừm, trắng mịn mát mẻ lạnh lẽo vô hạn, quả nhiên hoàn toàn giống với trong tưởng tượng của tôi!” Tào Dịch Côn thỏa mãn tán thưởng, bất chợt dừng lại nhắm mắt hiểu ra, cô giống như bữa ăn ngon anh chờ mong hồi lâu, không nỡ một ngụm nuốt vào, cần tinh tế nhai nuốt thưởng thức.

Quần áo bị xé rách thô bạo, Lâm Tuyết theo bản năng đưa cánh tay định che đậy trước ngực, nhưng lại bị kéo ra. Cô nhúu đôi mày thanh tú, định oán trách người đàn ông này thô lỗ, nhưng hé miệng lại không phát ra được tiếng gì.

Con người của cô tan rã, hai gò má đỏ hồng như son, lưỡi mềm bồng liếm môi khô rát, điều này khiến cho Tào Dịch Côn càng thêm thú tính. Anh đưa ngón tay thô ráp của mình tiến vào trong cái miệng nhỏ mở ra của cô, sau đó dùng lực lớn nhào nặn cọ xát lồng ngực cô.

“A.” Lâm Tuyết đau kêu ra tiếng, chân mày nhú lại càng chặt hơn. Anh thật thô bạo dữ dội, vì sao lại đối xử với cô như vậy? “Tuấn Đào, đau, đau quá!”

“Mẹ nó!” Tào Dịch Côn nôn nóng lên, hóa ra cô gái này coi anh là Lương Tuấn Đào, khó trách thuận theo như vậy! Lật tay tung một cái tát lên mặt cô, quát, “Đồ dê tiện!”

“A!” Lâm Tuyết bị một cái tát đánh tỉnh, cuối cùng rõ ràng người đàn ông nhục nhã cô không phải là Lương Tuấn Đào! Bởi vì Lương Tuấn Đào chưa bao giờ ra tay đánh cô! “Mày là ai! Buông tao ra!”

Cho dù nỗ lực tập trung tinh lực cỡ nào, cô đều không thể thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông này, chỉ có thể giãy giụa chống lại theo bản năng.

“Về sao tao sẽ là người đàn ông của mày! Triệt để quên mất Lương Tuấn Đào cho tao!” Tào Dịch Côn vén váy cô lên, nhe răng cười muốn xâm chiếm cô.

Ngay khi anh sắp đạt được, đột nhiên đầu bị một kích thật mạnh, sau đó ngơ ngác ngã xuống.

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cô gắng gượng bò dậy, lại một lần nữa vô lực ngã xuống.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 199: Kết Cục Cuối Cùng 10

“Này, Lâm Tuyết!” Giọng một người phụ nữ vang lên bên tai cô, sau đó liều mạng vỗ vỗ khuôn mặt cô.

Là ai? Lâm Tuyết như thế nào cũng không thấy rõ mặt người này, dùng hết sức lực cũng không phát ra được âm thanh nào.

Chỉ nghe một loạt động tĩnh sột sột soạt soạt, Lâm Tuyết cảm giác miệng mình bị cạy mở, tiếp theo đó nước rớt vào. Cô đang khát khô cổ, vội vàng nuốt. Không cẩn thận bị sặc, ho khan không ngừng.

Thở dốc thật lâu, cô chậm rãi khôi phục một chút khí lực, cảm giác có một chiếc khăn lông lạnh lẽo lau lên cái trán nóng bỏng của cô, nháy mắt khiến cho cô tỉnh táo lại.

Trước mắt cuối cùng khôi phục rõ ràng, Lâm Tuyết miễn cưỡng chống đỡ thân mình bủn rủn, lúc này mới nhìn rõ người cứu cô lại là Tát Ly Á.

Tào Dịch Côn bị đánh ngất xỉu, chỗ thái dương rách ra một đường, máu tươi chảy ào ào, bên cạnh còn có bình hoa bị đập bể lả tả.

Xem ra, hẳn là Tát Ly Á thừa dịp anh ta không đề phòng, dùng bình hoa tàn nhẫn đánh và đầu anh ta, đánh anh ta choáng váng.

“Động tác nhanh chút!” Tát Ly Á lấy một chiếc váy ra cho Lâm Tuyết thay, “Chúng ta phải lập tức rời đi!”

Lâm Tuyết thế mới biết tình cảnh lúc vừa rồi của bản thân có bao nhiêu hung hiểm, nếu không phải Tát Ly Á ra tay cứu giúp, cô đã bị Tào Dịch Côn giày xéo. Thật không ngờ Tát Ly Á vào thời khắc khẩn cấp sẽ đưa tay giúp đỡ cô, Lâm Tuyết cảm kích nói, “Cám ơn cô!”

Quần áo trên người đã bị xé rách đến không cách nào che đậy thân thể, cô thay chiếc váy Tát Ly Á tìm đến, xuống giường, phần chân vẫn bủn rủn vô lực.

“Tác dụng của thuốc này rất bá đạo, cho dù dùng thuốc giải, trong vòng tám giờ cũng không có cách nào khôi phục hơi sức!” Tát Ly Á khích lệ nói, “Cô kiên trì đi, chúng ta cần phải nhanh chóng rời đi!”

Trong lòng rất nhiều nghi vấn, Lâm Tuyết không có thời gian hỏi nhiều, tất cả vấn đề chờ đến sau khi hai cô thoát khỏi nguy hiểm rồi lại nghiên cứu.

“Mặc Mặc đâu?” Đây là chuyện Lâm Tuyết lo lắng nhất.

“Thằng bé được tôi chăm sóc rất tốt!” Tát Ly Á đỡ lấy Lâm Tuyết, bước nhanh về phía cửa hông, “Chúng ta có thể đi đường ngầm dưới đất, sẽ không bị phát hiện!”

“Vân Phàm đâu?” Lâm Tuyết lại lo lắng hỏi.

Tát Ly Á tỏ vẻ bất lực: “Có thể cứu cô và đưa bé ra đã rất không dễ dàng, tôi thật sự không có năng lực đi cứu sĩ quan và chiến sĩ kia! Nếu lại chậm trễ tiếp, chúng ta đều chạy không thoát!”

Lâm Tuyết không có cách nào, đành phải trước chạy theo Tát Ly Á rồi mới quyết định.

Đến phòng ngủ bên cạnh, đây là phòng của Tát Ly Á.

Làm nữ nô được Tào Dịch Côn cưng chiều nhất, gian phòng của cô gần phòng Tào Dịch Côn nhất. Tào Dịch Côn cũng không ngủ lại với bất kỳ người phụ nữ nào, làm xong sẽ rời đi, chủ yếu chính là anh ta sợ sau khi ngủ say sẽ rơi vào âm mưu của phụ nữ.

Mặc Mặc ngủ được quen thuộc ở chỗ Tát Ly Á, hoàn toàn không biết hiện giờ bé và mẹ gặp phải tình trạng nguy hiểm.

Tát Ly Á ôm lấy Mặc Mặc, ý bảo Lâm Tuyết đi theo cô đến trước tủ quần áo, kêu cô mở cửa tủ quần áo ra.

Tủ quần áo rất rộng, bên trong treo đầy váy vóc đẹp đẽ, có thể thấy được Tào Dịch Côn ra tay thật rộng rãi với Tát Ly Á. Chỉ có điều ai cũng không nghĩ ra, trong tủ quần áo này lại cất giấu cơ quan.

Dưới chỉ điểm của Tát Ly Á, Lâm Tuyết tìm được một cái móc quần áo có tạo hình xinh đẹp, dùng sức uốn, nghe được động tĩnh “Ken két két”, chỉ thấy phía dưới mặt tủ xuất hiện một cửa hang ước chừng nửa mét vuông, bên trong đen sì, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Mau đi xuống!” Tát Ly Á thúc giục.

Lâm Tuyết đang chuẩn bị xuống đất, lúc này nghe được có tiếng bước chân rầm rập truyền đến, còn có tiếng kêu la ồn ào.

“Không tốt, chúng ta bị phát hiện!” Tát Ly Á lắp bắp kinh hãi, liền vội đẩy Lâm Tuyết.

Không dám tiếp tục do dự, cô vội vã nhảy vào hang kia, sau đó Tát Ly Á ôm Mặc Mặc theo sau đồng thời đóng vách tủ. Sau khi các cô đi vào trong hang, cửa hang kia ở trên đỉnh đầu các cô bị đóng lại, trước mắt hoàn toàn tối om.

Lâm Tuyết không phân biệt được phương hướng, không dám đi loạn, lúc này sáng lên ánh đèn pin, hóa ra Tát Ly Á mang theo đèn pin.

Vội vàng nhận lấy đèn pin, Lâm Tuyết đi phía trước, Tát Ly Á ôm theo đứa bé đi phía sau, các cô bước nhanh đi trên lối đi hẹp về phía trước.

“Con đường hầm này do ai đào?” Lâm Tuyết tò mò hỏi.

Cửa đường hầm ở phía dưới tủ quần áo của Tát Ly Á, hẳn là đường hầm mới sửa. Đường hầm như vậy không phải lực lượng của một người có thể làm thành, khiến cho cô không khỏi sinh lòng hoài nghi thân phận thật sự của Tát Ly Á.

Tát Ly Á không ắp úng lấy lệ, mà thẳng thắn nói cho Lâm Tuyết: “Là Hoắc tiên sinh phái người đào giúp tôi, để tôi truyền lại tin tình báo và chạy trốn bất cứ lúc nào!”

Tào Dịch Côn trời sinh tính đa nghi, anh ta sợ người bên cạnh giữ liên lạc với bên ngoài, liền dùng lô cốt đá xử lý ngăn chặn tín hiệu vô tuyến. Nếu Tát Ly Á muốn truyền tin tức tình báo lại, nhất định phải rời khỏi phạm vi ngăn chặn của lô cốt bằng đá. Mà cửa chính phòng nghiêm ngặt, ra ngoài một chuyến khó như lên trời, Hoắc Gia Tường liền cố ý ra vốn lớn đào con đường hầm này cho cô.

Hóa ra Tát Ly Á là nội ứng mà Hoắc Gia Tường xếp vào bên người Tào Dịch Côn. Tin tức này khiến Lâm Tuyết vô cùng khiếp sợ, đồng thời hiểu được nguyên nhân vì sao Đỗ Hâm Lôi và Tát Ly Á ra ngoài trấn một chuyến đã bị nhà họ Hoắc bắt được.

Cô dừng bước, mặt lạnh như sương, lạnh lùng hỏi: “Là cô bán đứng Hâm Lôi?”

Hâm Lôi đã bị nhốt ở nhà họ Hoắc không cách nào thoát thân, tất cả đều do Tát Ly Á làm hại! Khiến cho cô không khỏi giảm bớt ấn tượng với

cô ta.

“Tứ tiểu thư, tôi là người của Hoắc tiên sinh, đương nhiên... Phải nghe theo lệnh của Hoắc tiên sinh!” Tát Ly Á vì cứu mẹ con Lâm Tuyết ra, hoàn toàn bại lộ thân phận, thân phận nội ứng của cô từ đây kết thúc, cần trở lại bên chỗ nhà họ Hoắc kia. Cô rất rõ ràng Hoắc Gia Tường cương chiêu Lâm Tuyết, đương nhiên không dám tùy ý đắc tội, “Tôi biết Đỗ Hâm Lôi là bạn tốt của tứ tiểu thư, nhưng tôi không có cách nào cãi lại mệnh lệnh của Hoắc tiên sinh, mong cô hiểu cho bất đắc dĩ của tôi!”

Lâm Tuyết bực mình một trận, lại không thể nói gì hơn.

Tát Ly Á là người của Hoắc Gia Tường, đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của Hoắc Gia Tường. Cho dù là bắt Đỗ Hâm Lôi đi hay cứu cô thoát khỏi bị làm nhục từ trong tay Tào Dịch Côn lần này, những điều này đều là ý tứ của Hoắc Gia Tường.

“Tôi đã biết, chuyện này không trách co!” Lâm Tuyết rộng lượng mà tỏ vẻ đã hiểu, “Chờ nhìn thấy Hoắc tiên sinh, tôi sẽ tự mình nói chuyện với ông ấy!”

Đường hầm hẹp dài, mặc dù không gian hẹp dài, nhưng không cảm thấy khó thở. Chắc là có ống thông gió khoa học, đi chừng sau mười phút đồng hồ, các cô tới cửa ra.

Hơi sức của Lâm Tuyết chậm rãi khôi phục, thuốc giải Tát Ly Á cho cô ăn rất có hiệu quả. Chỉ có điều, cô vẫn không có sức lực ôm đứa bé, tiếp tục để Tát Ly Á ôm Mặc Mặc.

Lối đi ra là một tấm đá thật dày, Lâm Tuyết nhẹ nhàng đẩy mở ra. Trước mắt chợt sáng ngời làm cho các cô nheo mắt lại, có chút khó có thể thích ứng được với tia sáng mãnh liệt.

Lâm Tuyết leo ra khỏi cửa động trước, phát hiện nơi này là rừng cây nhỏ bên cạnh lô cốt bằng đá, vừa vặn có một con đường nhỏ thông vào trong rừng sâu. Nhưng gần như đồng thời, cô liền phát hiện các cô bị bao vây.

Ước chừng mấy chục tên phần tử vũ trang cầm súng bao vây trùng trùng cửa ra này, hòng súng tối om vô tình nhắm vào cô, Tào Dịch Côn đứng ở bên cạnh, trên trán băng lụa trắng, đôi mắt to màu đỏ đang hung ác trừng mắt nhìn cô.

“Đừng đi ra, phía trên có mai phục!” Lâm Tuyết vội vàng kêu vào cửa động.

Tào Dịch Côn bước lại, âm hiểm nhẹ răng cười: “Tao lấp miệng động này lại giúp mày, bọn họ vĩnh viễn đừng mong lên đây!”

“...” Lâm Tuyết run rẩy trong lòng, cô rất rõ ràng bây giờ gặp phải cảnh trạng nguy hiểm gì, cửa ra vào đường hầm bí mật đã bị phát hiện, Tát Ly Á và Mặc Mặc ở bên trong không đi ra cũng không có đường sống, bởi vì cô ấy không có khả năng ôm đứa bé ở trong đó chờ cả đời.

“Đồ dê tiện, chẳng lẽ ngoan ngoãn hầu hạ tao khó như vậy!” Tào Dịch Côn tóm lấy cổ tay trắng nõn của Lâm Tuyết, hung hăng kéo cô vào trong ngực, khinh nhờn cô ở trước mặt đám thuộc hạ.

“Thả Vân Phàm và thằng bé, tao bằng lòng lưu lại bên cạnh mày!” Trong thời gian ngắn nhất, Lâm Tuyết làm ra lựa chọn lý trí nhất.

Nếu mục tiêu của Tào Dịch Côn là cô, như vậy cô cố hết sức thuận theo anh ta, để tránh gây ra điên cuồng, tổn thương tới người vô tội.

Về phần Tát Ly Á, cô hy vọng cô ấy còn chưa bại lộ.

“A” Tào Dịch Côn giống như hơi ngoài ý muốn quyết đoán rõ ràng của cô, hai mắt tròng lên, cười khà khà, “Thật sự bằng lòng lưu lại bên cạnh tao?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 200: Kết Cục Cuối Cùng 11

“Đúng!” Lâm Tuyết lạnh lùng nhìn chăm chú vào anh ta, nhẹ nhàng mà nói, “Chờ khi Lương Tuấn Đào tới tìm tao, tao sẽ chính miệng nói cho anh ấy biết, là tao tình nguyện lưu lại bên cạnh mày!”

Tào Dịch Côn ôm chặt cô, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve vai lộ ra ngoài của cô, tim đập thành thịch, “Thật sự bằng lòng thuận theo tao?”

“Bằng lòng! Điều kiện đầu tiên là mày phải thả con của tao và Vân Phàm!” Lâm Tuyết chịu đựng phản cảm ghê tởm muốn ói, mặc cho anh ta giở trò với cô.

“Vậy được!” Tào Dịch Côn giống như đang suy nghĩ, đột nhiên sau đó bộc phát ra điệu cười điên cuồng âm hiểm, “Ha ha ha, mày nghĩ rằng tao dễ lừa như vậy? Nghe lời như vậy còn không phải sợ tao bóp chết thẳng nhai con của mày và Lương Tuấn Đào sinh ra kia? Tao giữ đứa bé lại, mày phải nghe lời tao!”

Anh biết rõ tính cách của Lương Tuấn Đào, sao có thể tùy ý cho anh chiếm lấy Lâm Tuyết. Chỉ có thể hủy diệt tất cả chứng cứ, khiến Lương Tuấn Đào không bắt được nhược điểm nào, anh có thể chối cãi thành công. Lại nói, giữ đứa bé lại, Lâm Tuyết sợ anh tổn thương đứa bé đương nhiên sẽ ngàn theo trăm thuận anh, anh có thể thỏa sức hưởng thụ ôn nhu.

Đáy lòng Lâm Tuyết lạnh lẽo, biết lần này chạy trời không khỏi nắng, không khỏi đau thương trong lòng.

Chẳng lẽ từ đây cô và con trai sẽ rơi vào bàn tay ma trợn đời không được siêu sinh sao?

Phiến đá ở cửa ra lại được nâng mở ra, Tát Ly Á với sắc mặt xám trắng ôm Mặc Mặc từ trong đường ngầm đi ra, đi theo phía sau là hai người đàn ông tay cầm súng ống, hòng súng dí vào phần eo Tát Ly Á.

Hóa ra đường hầm ngầm này đã bị người của Tào Dịch Côn phát hiện, anh phái người tiến vào từ bên trong tủ quần áo trong phòng ngủ của Tát Ly Á, dọc theo đường ngầm lục soát tận cùng, dùng súng bắt giữ Tát Ly Á, ép cô phải hiện thân.

“Ha ha, Tát Ly Á, nữ nô tao yêu thương nhất!” Tào Dịch Côn một chút cũng không khiếp sợ bởi vì Tát Ly Á phản bội, giống như đã sớm dự đoán trước, “Mày quả nhiên không khiến cho tao thất vọng, vào thời điểm mấu chốt nhất đâm tao một dao từ sau lưng, ừm, biểu hiện của mày tốt lắm, tao sẽ khen thưởng tử tế cho tiểu nô nhi của tao!”

Tát Ly Á bị ai nhìn Lâm Tuyết, giống như đang nói với cô: Tôi đã cố hết sức! Cho dù rơi vào trong tay Tào Dịch Côn, cô vẫn vững vàng ôm lấy Mặc Mặc. Đứa bé ở trong lòng cô vẫn ngủ đến thơm ngọt như cũ.

Lâm Tuyết ở trong lòng Tào Dịch Côn, thừa dịp cơ hội anh ta đắc ý cười to, đột nhiên rút súng lục trên eo anh ta ra, lấy tốc độ nhanh như tia chớp bắn một phát lên cổ tay phải của anh ta.

Trước mắt nếu muốn thoát hiểm chỉ có thể bắt được Tào Dịch Côn, mà muốn bắt được Tào Dịch Côn đầu tiên phải đánh nát tay phải quen cầm súng của anh ta.

Tiếng súng vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Tào Dịch Côn cũng vang lên, anh nắm chặt cổ tay phải bị đạn bắn xuyên thủng, đau đến thái dương rịn mồ hôi.

Lâm Tuyết vừa định chĩa họng súng vào đầu anh ta, lại bị người từ phía sau tập kích.

“Cạch!” Súng lục vang ra rơi trên mặt đất, cô bị một người đàn ông cao lớn thô kệch túm chặt cánh tay.

Tào Dịch Côn giận dữ như điên, đi lên phía trước hung hăng đập Lâm Tuyết một cước, làm cho cô đau đến khom lưng xuống, mắng: “Đồ dê tiện, dám bắn lén tao!”

“Thất ca, đối phó với cô ta như thế nào?” Người đàn ông đang giữ Lâm Tuyết hỏi.

“Nhốt đồ dê tiện này vào phòng ngủ của tao, chờ tao xử lý xong miệng vết thương lại đi xử lý cô ta!” Tào Dịch Côn nói xong, ánh mắt chuyển về phía Tát Ly Á, buồn bực nhếch miệng, nói, “Về phần tiểu nô nhi của tao, biểu hiện xuất sắc lần này đương nhiên phải khen thưởng tử tế!”

Tát Ly Á run rẩy cả người, cô biết cái chết của mình đến! Tào Dịch Côn lòng dạ ác độc, cô từng thấy thủ đoạn vô cùng tàn khốc khi phạt kẻ phản bội và gian tế, đương nhiên không muốn tự trải nghiệm.

“Mày, mày bắt đầu hoài nghi tao từ khi nào?” Tát Ly Á chết không nhắm mắt, cô vốn cho rằng mình che giấu được vô cùng chu đáo chặt chẽ, lại không thể ngờ được ngay cả cửa ra vào đường hầm ngầm cũng đã sớm bị Tào Dịch Côn phát hiện. Đây nói rõ, Tào Dịch Côn hoài nghi cô không phải chuyện ngày một ngày hai. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Ha ha, đối phó với kẻ phản bội Thất ca tao đương nhiên có một bản lĩnh sở trường!” Tào Dịch Côn ngoan độc nhe răng cười, “Theo tao không bao lâu, tao biết mày là nội ứng nằm vùng do Hoắc Gia Tường phái tới! Vốn định để mày sống lâu vài ngày, không thể ngờ được mày tự tìm đường chết!”

Hai gã đàn ông vạm vỡ đi lên trước túm lấy Tát Ly Á, cướp Mặc Mặc trong tay cô. Dưới sức lực lớn tranh cướp, đứa bé bị thức tỉnh, mở to mắt không tìm thấy mẹ mình, há mồm định khóc.

Nạp Ngoãn tâm phúc của Tào Dịch Côn, vội vàng đi ra trước đón lấy đứa bé, đồng thời nói với Tào Dịch Côn: “Thất ca hay là trước xử lý xong miệng vết thương rồi nói! Đứa bé này để cho em chăm sóc đi!”

Cổ tay Tào Dịch Côn trúng đạn, đau như nung như nấu, ngọn lửa giận trong lòng không khỏi càng cháy càng rực, hung ác trừng mắt liếc Lâm Tuyết: “Đêm nay tao muốn cho mày muốn sống không được muốn chết không xong!”

Lâm Tuyết bay lên đá anh ta một cước, lại với không tới, chỉ có thể khàn giọng mắng: “Nếu mày dám tổn thương con tao, nhất định khiến mày xuống địa ngục!”

“Ha ha, Tào lão thất tao từng sợ uy hiếp của ai? Cho rằng tao bị dọa? Lương Tuấn Đào cũng không làm gì được tao! Mang cả hai người về cho tao, tao muốn lần lượt dạy dỗ hai người bọn họ!” Tào Dịch Côn cho người áp giải Lâm Tuyết và Tát Ly Á về, về phần Mặc Mặc giao cho Nạp Ngõa chăm sóc.

Lâm Tuyết bị giam vào trong phòng ngủ lớn giống như tấm cng kia, mặc cho nắm tay cô sưng lên cũng không có ai để ý tới. Lần này ai cũng không cứu được cô, cô nên làm gì bây giờ!

Cô chết không có gì luyến tiếc, nhưng liên lụy tới Mặc Mặc toi mạng theo, thật nên lóc xương lóc thịt!

Sớm biết như thế, cô sẽ không mang theo Mặc Mặc cùng đi chịu chết!

Tuấn Đào, xin lỗi! Em rất vô dụng, cuối cùng vẫn để cho anh thất vọng rồi! Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ nóng vội như lửa của Lương Tuấn Đào,

cô lại lòng đau giống như dao cắt.

Không dám nghĩ đến, chờ Lương Tuấn Đào biết được cô và Mặc Mặc cùng chết ở tam giác vàng, sẽ là đả kích đau đớn kịch liệt cỡ nào.

Ngồi trên thảm trải sàn, cô giống như con thú đau đớn nằm úp sấp vẫn không nhúc nhích. Như vậy qua hơn hai giờ, cửa phòng mới bị đẩy ra.

Lâm Tuyết ngồi cứng đờ hồi lâu hồi hộp đứng dậy, bởi vì đầu bất ngờ đứng dậy, trước mắt cô choáng váng một trận, thiếu chút nữa té ngã.

Chờ khi cô tỉnh lại, mới nhìn rõ người tiến vào là Nạp Ngõa.

“Mày đưa con tao đi đâu?” Lâm Tuyết giống như con sư tử cái phần nộ đánh về phía Nạp Ngõa, hai tay bóp cổ anh ta, liều mạng bóp.

Nạp Ngõa vội vàng liều mạng giãy giụa, hai tay nắm chặt lấy cổ tay Lâm Tuyết, dùng hết hơi sức mới phun ra được một chuỗi âm tiết mơ hồ: “Buông tôi ra... Nói cho cô...”

Lâm Tuyết thả lỏng anh ta ra, cảnh giác nhìn ra ngoài cửa phòng ngủ, cũng không có gì khác thường, xem ra Nạp Ngõa tới một mình.

“Con của cô rất tốt, tôi tìm một nhũ mẫu địa phương chăm sóc thằng bé!” Nạp Ngõa vuốt ve cổ bị bóp của mình, trên mặt lại nở nụ cười nịnh nọt lấy lòng Lâm Tuyết, “Tôi sẽ không tổn thương thằng bé!”

Cảm giác thật quý dị, vì sao Nạp Ngõa lại tỏ vẻ bợ đỡ nịnh hót cô rõ ràng như vậy? Bây giờ cô rơi vào trong tay Tào Dịch Côn hoàn toàn mất đi tự do ngay cả tính mạng chỉ sợ cũng không bảo đảm, thật sự không có chỗ nào đáng để kẻ tiểu nhân xu lợi Nạp Ngõa này nịnh bợ.

“Tào Dịch Côn đang thăm vấn Tát Ly Á, anh ta kêu tôi áp giải cô đi qua!” Nạp Ngõa đi tới, ân cần hiến kế, “Đợi lát nữa nhìn thấy anh ta, cô

ngàn vạn lần đừng chống đối lại Tào Dịch Con! Như vậy trừ bỏ bản thân chuốc lấy cực khổ tác dụng khác đều không có, ổn định anh ta trước, tôi sẽ nghĩ cách cứu cô!”

“...” Tình huống gì? Lâm Tuyết nghi ngờ nhìn chăm chăm Nạp Ngõa, thật kinh ngạc anh ta thế mà lại giúp cô.

Nạp Ngõa không kịp giải thích cẩn thận, thúc giục: “Đi nhanh đi, chờ cho Tào Dịch Côn hoài nghi, cô nhất định phải nhớ kỹ lời của tôi!”

Dưới áp giải của Nạp Ngõa, Lâm Tuyết đi tới trong hầm giam. Hóa ra tòa lô cốt bằng đá quy mô lớn này không chỉ có phòng khách hoa lệ và phòng ngủ giống như tấm cung, vẫn còn có hầm giam tối tăm mù mịt.

Dọc theo tảng đá xây thành bậc thềm đi xuống dưới, hai bên đều lóe lên ánh đèn, chiếu rọi hành lang ẩm ướt dài dằng dặc càng thêm âm trầm.

Dọc theo đường đá đi vào trong, địa thế càng lúc càng thấp, không khí càng trở nên ẩm ướt, có mùi vị thối rửa xông vào vào trong mũi. Khi Lâm Tuyết cảm giác sắp đi vào trong bụng, đã đi đến cửa chính hướng tới địa ngục.

Trong bóng tối đột nhiên nhìn thấy có phần tử vũ trang bông súng đứng gác, nơi này canh phòng thật nghiêm ngặt, vài bước một trạm gác, người bị giam giữ ở đây hoàn toàn không có hy vọng chạy thoát.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 201: Kết Cục Cuối Cùng 12

Đi được một đoạn đường đá dài, Nạp Ngõa quẹo vào khúc quanh, mang Lâm Tuyết đi tới căn phòng tối.

Vừa mới tiến vào, Lâm Tuyết liền biết mình thật sự đến được địa ngục.

Hiệu quả cách âm của phòng tối vô cùng tốt, ở bên ngoài âm thanh khác lạ gì đều không nghe thấy, chờ mở cửa phòng ra, lập tức truyền ra tiếng thét chói tai đau khổ tột cùng.

Lâm Tuyết lắp bắp kinh hãi, theo bản năng dừng bước chân lại. Nạp Ngõa ở phía sau đẩy cô một cái, dưới chân cô lão đảo liền đi vào trong phòng tối.

Nói là phòng tối, đó là kết quả nhìn từ bên ngoài vào, tiến vào bên trong, phát hiện ánh đèn sáng choang, mỗi một góc đều được chiếu sáng lên sáng như ban ngày.

Diện tích phòng tối rất lớn, có năm sáu người đàn ông mặc đồ đen tay bông súng đứng.

Tào Dịch Côn ngồi trên một chiếc ghế sa lon hai người rộng rãi, bắt chéo hai chân, vừa hút thuốc vừa tàn nhẫn thưởng thức hình phạt.

Lúc này người bị phạt là một cô gái toàn thân trống trơn, cô tóc tai bù xù máu me đầy mặt, tiếng kêu thảm thiết đau khổ tột cùng chính là từ trong

miệng cô phát ra.

Lâm Tuyết phân biệt hồi lâu mới nhận ra người phụ nữ này là Tát Ly Á, kinh ngạc với cảnh tượng bi thảm của cô ấy.

Tát Ly Á là cô gái Thái Lan xinh đẹp, lúc này mình đầy vết thương, đang bị một người đàn ông dùng roi da tàn nhẫn quất.

Người đàn ông kia quất một lát, lại nhúng roi da vào trong thùng nước thấm ướt lại thấm ướt, rồi khi quất cô ấy, Tát Ly Á sẽ thét chói tai càng thêm thê thảm.

Thùng nước này không thể nghi ngờ có vấn đề, khẳng định bỏ muối hoặc thuốc có tính kích thích, khi Tát Ly Á bị quất càng thêm khổ sở.

Lâm Tuyết ổn định tinh thần, đi đến trước mặt Tào Dịch Côn, mặt lạnh âm trầm cười, nói: “Là tao buộc cô ấy dẫn tao đi, đừng tra tấn cô ấy nữa!”

Tào Dịch Côn dùng ánh mắt gian tà nhìn cô chăm chăm, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Đến trong lòng tao!”

“Thả cô ấy trước!” Lâm Tuyết không nhượng bộ.

“Đồ đê tiện, mày thật sự coi mình như rể hành *!” Tào Dịch Côn then quá thành giận, đứng lên, đưa tay đi tóm lấy Lâm Tuyết.

(*) Cách nói coi rẻ người khác, ý nói “Mày coi mày là ai”, “Mày có gì lợi hại”

Lâm Tuyết di chuyển nhanh chóng né tránh, Tào Dịch Côn chụp hụt vẻ gian tà trong mắt càng đậm, cười hùng hồn nói: “Tao xem mày có thể trốn đi đâu?”

Nạp Ngõa ở bên cạnh ho một tiếng, dẫn tới chú ý của Lâm Tuyết, hơn nữa thừa dịp Tào Dịch Côn không chú ý nháy mắt ra dấu với cô. Lâm Tuyết nhớ tới trước lúc đến đây Nạp Ngõa dặn dò, nhất định phải ổn định Tào Dịch Côn, tránh cho bản thân tự chuốc lấy cực khổ.

Cô không trốn tiếp, liền bị Tào Dịch Côn kéo vào trong ngực.

“Ha ha, bây giờ đã có kinh nghiệm đi!” Tào Dịch Côn đắc ý ôm ấp lấy cô, miệng thúi chạm lên mặt cô, hơi thở phun ra hun đến cô nhũ mày từng đợt.

Vung tay lên, ngăn người quất Tát Ly Á, Tào Dịch Côn ôm Lâm Tuyết, đắc ý nói với Tát Ly Á đã bị quất đến hấp hối: “Theo tao lâu như vậy, mày hẳn rõ ràng nhất người phản bội tao sẽ có kết cục như thế nào!”

Cả người Tát Ly Á đều là vết thương, roi ngâm nước muối, quất cô đau đến cả người run rẩy. Thở dốc hồi lâu, cô dùng giọng nói yếu ớt hỏi: “Mày... Phát hiện thân phận thật sự của tao... Vì sao... Luôn không vạch trần...” Một câu chưa hoàn tất, cô nhin không được nước mắt chảy xuống. “Đồ dê tiện, đừng thút thít nỉ non trước mặt tao!” Tào Dịch Côn chán ghét nhăn mũi, cười lạnh nói, “Bớt tự mình đa tình, cho rằng tao luyện tiếc vạch trần mày sao?”

Đúng vậy, Tát Ly Á từng có cách nghĩ như vậy! Thời gian cô ở bên cạnh Tào Dịch Côn cũng không ngắn, tình cờ xảy ra sơ suất, Tào Dịch Côn khôn khéo lại hàm hồ cho xong chưa bao giờ nghiêm túc truy cứu cô. Điều này khiến cho cô từng sinh ra ảo tưởng, cho rằng Tào Dịch Côn thật sự say mê chiếm hữu cô, không đành lòng vạch trần cô.

Cũng chính bởi vì như thế, khi cô đánh úp Tào Dịch Côn cứu Lâm Tuyết ra, mới không dùng hết toàn lực. Sớm biết anh ta sẽ tàn nhẫn như vậy với cô, lúc ấy cô nên trực tiếp giết chết anh ta!

“Là mơ mộng hão huyền của mày đi!” Tào Dịch Côn ngửa đầu cười to, hoàn toàn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Tát Ly Á, “Đồ chó cái ti tiện cũng xứng để cho tao thương tiếc? Mày mơ mộng hão huyền!”

Tát Ly Á ghen ngào, nước mắt trượt qua khuôn mặt hỗn loạn của cô, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc là vì sao?” Chết, ít nhất phải để cho cô chết rõ ràng.

Tào Dịch Côn không vội vã trả lời Tát Ly Á, mà cúi đầu liếc Lâm Tuyết ở trong lòng, nhìn khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp của cô, chặc chặc thở dài: “Đây mới thật lòng tao thích! Cho dù cả người bị đâm, đâm đến đầy tay tao đổ máu tao cũng có hứng thú chậm rãi nhổ lông nhím của cô ấy!”

Tát Ly Á tuyệt vọng trừng mắt nhìn Tào Dịch Côn, sau đó toàn bộ ánh mắt đều dừng trên người Lâm Tuyết, hoàn toàn không hề nhìn lại cô.

Tào Dịch Côn ôm Lâm Tuyết, dùng tay trái véo eo thon của cô, bởi vì tay phải bị bắn, quần băng gạc, hành động bất tiện.

Người đẹp trong ngực, Tào Dịch Côn vô cùng đặc ý. Anh ngẩng đầu, nhìn Tát Ly Á vết thương chồng chất cả người không thấy một vết lành lặn, tàn nhẫn cười hùng hồn nói: “Tao lưu mày lại chính là làm con cờ của tao mà thôi! Tao để cho mày truyền tin tức của tao lại cho Hoắc Gia Tường, khiến mỗi lần Hoắc Gia Tường đều tránh thoát được công kích trí mạng của tao, cho nên đến bây giờ Hoắc Gia Tường vẫn yên ổn trên ngai vàng trùm buôn thuốc phiện hàng đầu Đông Nam Á, tao dựa vào phúc khí của ông ta, ở tam giác vàng mạnh mẽ thịnh vượng nhận lấy coi trọng của quân đội! Chuyện cùng có lợi cho đôi bên, mày nói tao cần phải giết mày sao?”

Lời này vừa nói ra, Lâm Tuyết và Tát Ly Á đều bừng tỉnh hiểu ra.

Hóa ra Tào Dịch Côn lợi dụng Hoắc Gia Tường để củng cố địa vị ở tam giác vàng, hoàn toàn là lòng muông dạ thú. Anh ta lưu luyến hưởng thụ

cuộc sống xa hoa lãng phí của trùm buôn thuốc phiện, vốn không muốn trở về quân đội trong nước. Nếu Hoắc Gia Tường bị nhốt, anh ta hoàn thành nhiệm vụ đương nhiên sẽ bị điều về nước. Vì có thể ở lại lâu dài ở tam giác vàng, anh ta âm thầm duy trì cân bằng lợi ích với gia tộc Hoắc thị, cũng không thật lòng muốn lật đổ nhà họ Hoắc.

Tát Ly Á là nội ứng của Hoắc Gia Tường, cũng là người phụ nữ lưu lại lâu nhất bên cạnh anh ta. Anh ta không vạch trần cô ấy, còn tạo ra cảnh tượng giả cứng chiều cô ấy, liền vì tìm được cơ hợp lý lưu lại cô gái này.

Quả nhiên, Tát Ly Á cho rằng anh thật lòng say mê mình, Hoắc Gia Tường còn tưởng rằng làm được thật chu đáo chặt chẽ, thật ra tất cả đều ở trong lòng bàn tay Tào Dịch Côn.

Nếu không phải Lâm Tuyết đột nhiên xuất hiện, cục diện này còn sẽ tiếp tục đi xuống, không có ai có thể thấy rõ rắc rối tâm chân chính của Tào Dịch Côn.

Nhưng mà, khoảnh khắc khi Tào Dịch Côn nhìn thấy Lâm Tuyết, ham muốn chiếm hữu của anh ta áp đảo tất cả. Vì có được cô, anh ta không tiếc bí quá hóa liều.

Tát Ly Á là người của Hoắc Gia Tường, đương nhiên không thể trở mặt nhìn Lâm Tuyết bị Tào Dịch Côn nhốt, hơn nữa, trong đó cũng pha trộn chút tình cảm vi diệu của phụ nữ. Cô ấy muốn đuổi Lâm Tuyết về bên người Hoắc Gia Tường, muốn giải thoát Lâm Tuyết khỏi bên người Tào Dịch Côn.

Dù sao, thời gian đi theo bên cạnh Tào Dịch Côn, khiến cho cô ấy có cảm tình vi diệu với Tào Dịch Côn, không muốn nhìn thấy ở bên cạnh anh ta có người phụ nữ càng được cưng chiều hơn cô.

Ai biết thế mà lại rơi xuống kết cục bi thảm như thế, vô tình của anh ta khiến cho cô ấy tan nát cõi lòng, cũng khiếp sợ với tâm cơ thâm trầm của

anh ta.

“Thiên đường có lối mà không đi, địa ngục không có cửa mà lại càng muốn xông vào!” Trong mắt to của Tào Dịch Côn lóe lên vẻ tàn nhẫn, liên tục cười quái dị nói, “Tao đang lo cô nàng này không nghe lời, mà vừa đúng làm tấm gương, để cho cô ấy biết người phụ nữ không nghe lời sẽ có kết cục như thế nào!”

Tào Dịch Côn nâng cằm xinh đẹp tuyệt trần của Lâm Tuyết lên, ép cô nhìn Tát Ly Á chịu hình phạt, uy hiếp nói: “Nhìn cảnh tượng thê thảm của cô ta rồi chứ? Nếu như mà không nghe lời, tao cũng để cho người lột sạch quần áo của mà treo mà lên dùng roi quất!”

Lâm Tuyết không hề sợ hãi, lạnh lùng nhắc nhở anh ta: “Chẳng lẽ mà không sợ quân đội sẽ điều máy bay tới san bằng mà?”

“Ha ha ha, ai dám hành động thiếu suy nghĩ?” Tào Dịch Côn cười đến vô cùng kiêu ngạo, “Ông đây là vũ khí để kiểm chế nhà họ Hoắc, là công thần ổn định cục diện ở tam giác vàng, ai dám điều máy bay đến san bằng tao? Lương Tuấn Đào sao? Nó dám đến, ông đây trực tiếp nổ bay nó, để cho nó có đến mà không có về!”

“Phải không?” Một tiếng vọng lạnh lùng hung ác vang lên trong phòng tối trống trải lạnh lẽo, nhưng lại giống như thiên lôi đánh xuống, làm kinh hãi mỗi một người bên trong!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 202: Kết Cục Cuối Cùng 13

Ảnh hưởng xây dựng nhiều năm đã tạo thành thói quen, Tào Dịch Côn chợt nghe thấy giọng Lương Tuấn Đào vang lên, trái tim gần như rơi rớt đập mạnh, không thể tin được cậu ta thế mà lại đi tới tam giác vàng hơn nữa còn ẩn vào trong phòng tối.

Anh không hổ là người trong nghề nhiều năm ngâm trong âm mưu, phản ứng cực nhanh, nháy mắt liền biết rõ nên làm như thế nào. Tay trái nắm chặt eo nhỏ của Lâm Tuyết đã không kịp rút súng rồi (Anh biết cho dù là kẻ nào cũng không có tốc độ rút súng nhanh bằng Lương Tuấn Đào), vội vàng nâng tay bóp cổ họng Lâm Tuyết.

Đáng tiếc, cho dù là lựa chọn động tác hay phản ứng như thế nào của anh ta đều còn lâu mới bằng được Lương Tuấn Đào.

“Chúu chúu!” Một tiếng súng nhỏ bé vang lên, viên đạn xuyên qua tay trái vừa mới nâng lên của Tào Dịch Côn, vết thương giống hệt như bên cổ tay phải của anh ta.

“A!” Tào Dịch Côn hậu tri hậu giác kêu lên thảm thiết, hai cổ tay của anh đều bị thương, không cách nào kiềm chế Lâm Tuyết. Vừa định thét ra lệnh cho hai vệ sĩ ở bên cạnh nổ súng, vai trái vai phải lại chia ra trúng một phát súng.

Lâm Tuyết nhân cơ hội một cầm nã thủ * túm lấy cánh tay Tào Dịch Côn, dùng sức vặn một cái.

(*) Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại. Yếu chỉ của cầm nã thủ thu gọn trong tám chữ: câu, giật, buông, bắt, chộp, điểm, khóa, đẩy. Ba chữ cầm nã thủ có nghĩa đơn giản là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ, vô hiệu hóa một người đang đánh với mình.

“Cẩn thận!” Người lên tiếng cảnh giới kia vẫn là giọng nói quen thuộc đến làm cho cô run sợ, tiếp theo đầu gối của cô bị người đá một cước, không tự chủ quỳ xuống. Gần như cùng lúc đó, trong miệng Tào Dịch Côn phun ra một vệt màu nâu đậm.

Lương Tuấn Đào xông tới, tùy tay bắt lấy một vệ sĩ, dùng vệ sĩ kia ngăn phía trước chặn lấy đánh lén thay anh.

“A! Mắt tôi!” Vệ sĩ kia bị vệt màu nâu đậm ở trong miệng Tào Dịch Côn phun ra bắn lên mặt, đây là nọc độc có tính ăn mòn rất mạnh, chạm đến da và mắt của người sẽ sinh ra tác dụng chết người.

Trong răng giả của Tào Dịch Côn chứa thứ này, bọc kín trong một vỏ con nhộng nhỏ nhất. Anh đều không dùng, chỉ có thời khắc nguy cấp mới dùng đầu lưỡi đẩy răng giả ra, phun vỏ con nhộng về phía mục tiêu tập kích, dùng sức đẩy, nọc độc bên trong sẽ theo vòi phun bắn về phía mục tiêu.

Vũ khí bí mật này là kỹ năng phải giết của anh ta, người biết được cực nhỏ, may mà Lương Tuấn Đào biết được! Trong lần ranh sinh tử này anh có thể kịp thời nhắc nhở cứu Lâm Tuyết, kéo một kẻ chết thay chặn tập kích của nọc độc đoạt mạng.

Tên vệ sĩ kia hai tay che mặt, thê lương nằm trên mặt đất lăn qua lộn lại, mắt đã bị mù, làn da trên mặt cũng bị ăn mòn, rất nhanh nọc độc sẽ theo làn da và mắt thấm ra đoạt đi tính mạng của anh ta.

Lâm Tuyết sợ ngậy người, nếu không phải Lương Tuấn Đào kịp thời cứu cô, cô khẳng định giống như người đàn ông lúc này nằm trên đất về mặt hoàn toàn thay đổi.

“Tuấn Đào!” Cô quay đầu, không thể tin nhìn bóng dang anh tuần quen thuộc của người đàn ông, lắp bắp hỏi, “Anh... Sao lại tới!”

“Nhìn thấy anh mất hứng!” Lương Tuấn Đào nhẹ nhàng nắm tay thon của cô kéo cô vào trong ngực, tất cả trong đôi mắt đen như mực đều tràn đầy dịu dàng và quan tâm.

“Đương nhiên là cao hứng!” Lâm Tuyết vui vẻ ôm eo khỏe của anh, cô chỉ biết anh là thần không gì không làm được. Cho dù là tình huống như thế nào, chỉ cần có sự xuất hiện của anh, liền không có vấn đề gì không giải quyết được.

Cửa phòng tối lại một lần nữa được mở ra, Vân Phàm và Phùng Trường Nghĩa đi tới, phía sau bọn họ còn có vài chiến sĩ tinh nhuệ, đều cầm vũ khí trong tay, trong nháy mắt đã khống chế toàn cục.

Năm sáu tên vệ sĩ tâm phúc bên người Tào Dịch Côn nhanh chóng đều bị bắt giữ, vài chục cây súng ngắn chĩa vào đầu bọn họ, đều giơ tay tước vũ khí đầu hàng.

Không chỉ có chiến sĩ do Lương Tuấn Đào và Vân Phàm mang đến còn có tâm phúc của Nạp Ngõa, đều đồng tâm hiệp lực hỗ trợ Lương Tuấn Đào quay súng lại bắn Tào Dịch Côn.

Hóa ra Nạp Ngõa là người của Lương Tuấn Đào, khó trách sẽ giúp cô nghĩ kế. Không thể ngờ được kẻ tiểu nhân xu lợi có ấn tượng cực kỳ kém trong mắt cô lần này lại giúp bọn họ một ơn lớn.

“Thủ trưởng, tiểu thiếu gia được tôi bố trí thật sự thỏa đáng, mời nhũ mẫu địa phương nuôi nấng cậu ấy, bây giờ ngài muốn gặp cậu ấy không?”

Nạp Ngõa lấy lòng hỏi.

Nhắc tới Mặc Mặc với Lương Tuấn Đào, anh ta không chỉ khoe khoang công lao của anh ta, càng bởi vì sau khi Mặc Mặc tỉnh ngủ tìm không thấy mẹ luôn luôn khóc gào, cũng không chịu uống sữa, nhũ mẫu kia sắp chống đỡ không xong.

“Ừ, mang nó tới đây!” Lương Tuấn Đào nháy mắt ra dấu với Vân Phàm, người sau lập tức hiểu ý.

Vân Phàm đi theo Nạp Ngõa ra ngoài, Phùng Trường Nghĩa mang theo chiến sĩ tinh nhuệ tiếp tục lưu lại bảo vệ bên cạnh Lương Tuấn Đào.

Bởi vì Lương Tuấn Đào đột nhiên xuất hiện, cục diện nháy mắt bị xoay chuyển. Tào Dịch Côn vốn nắm giữ toàn cục bị người tú ả khỏi ghế sa lon bằng da thật mềm mại thoải mái, Lương Tuấn Đào mang theo vợ yêu ngồi vào, nghiêm nhiên thay thế Tào Dịch Côn nắm toàn cục trong tay.

Tát Ly Á bị treo lên quất được giải cứu xuống, tiếp theo đó treo Tào Dịch Côn hai tay cùng hai vai còn cái trán đều bị thương lên.

“Nạp Ngõa! Mà đồ chó này, lại dám phản bội tao!” Tào Dịch Côn bị treo ngược ở đó, chửi ầm lên với Nạp Ngõa vẫn tín nhiệm mình nhất, “Mày cho rằng trợ giúp Lương Tuấn Đào ngầm tính toán tao liền sẽ nhận được coi trọng của nó? Tao nhổ vào! Mà đồ con chó không có đầu óc, cho dù giao vị trí của tao cho mày ngồi, mày cũng ngồi không vững!”

Nạp Ngõa dốc hết toàn lực trợ giúp Lương Tuấn Đào, không thể nghi ngờ chính là muốn chiếm lấy vị trí của Tào Dịch Côn. Lúc này nghe được lời Tào Dịch Côn nói, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Lương Tuấn Đào hơi nhếch môi, ngón tay thon dài khẽ vịn lên tay vịn ghế sa lon, nhẹ nhàng băng quơ mà nói: “Tôi cảm thấy Nạp Ngõa biết làm việc hơn anh, cậu ta càng nghe lời hơn anh!” dfienddn liequiudoon

Lời nói của thủ trưởng không thể nghi ngờ chính là miệng vàng lời ngọc, Nạp Ngõa vui mừng không thôi, vội vàng tích cực tỏ thái độ: “Cám ơn thủ trưởng thưởng thức, Nạp Ngõa dốc hết toàn lực dựa theo chỉ thị của thủ trưởng đi làm!”

Nạp Ngõa không có xuất thân quân đội, chính là tay chân thân tín của Tào Dịch Côn.

Lần trước khi Lương Tuấn Đào tới tam giác vàng thi hành nhiệm vụ, thu phục Thạch Vũ ở mỏ vàng, Tào Dịch Côn phái Nạp Ngõa tới canh chừng Lương Tuấn Đào, sợ Lương Tuấn Đào rắc tâm bất lương chiếm lấy, không thể ngờ được khi đó Lương Tuấn Đào liền nhân cơ hội âm thầm lôi kéo Nạp Ngõa.

Anh tỏ ý cực kỳ bất mãn với Tào Dịch Côn với Nạp Ngõa, có ý muốn tìm người lấy vị trí của Tào Dịch Côn. Điểm ấy quả nhiên hợp với chuyện Tào Dịch Côn lo lắng, nhưng bản thân Lương Tuấn Đào không có khả năng lưu lại làm trùm thuốc phiện, anh ần phải lựa chọn một người để thay thế Tào Dịch Côn.

Nạp Ngõa biết được bản thân hân hạnh được Lương Tuấn Đào chọn, vui mừng khôn xiết. Ngoài mặt vẫn trung thành và tận tâm với Tào Dịch Côn, thật ra trong lòng đã sớm thay lòng.

“Tôi thưởng thức chính là nghe lời của cậu!” Lương Tuấn Đào hài lòng gật đầu với Nạp Ngõa, anh cần một con chó trung thành đến thay anh ổn định cục diện ở tam giác vàng, Nạp Ngõa có dã tâm nhưng không có mưu lược vừa vặn phù hợp với yêu cầu của anh.

Hiện giờ thế cục ở tam giác vàng vi diệu, vị trí của Tào Dịch Côn có thể đặt một quân cờ là có thể, nhưng Tào Dịch Côn có dã tâm quá lớn, không phù hợp làm quân cờ. Cho nên anh muốn triệt tiêu anh ta, đổi thành quân cờ Nạp Ngõa nghe lời này.

“Mẹ nó, có bản lĩnh mày giết tao! Bày thủ đoạn âm hiểm này, thu mua lòng người! Lương Tuấn Đào, đồ chó hoang!...” Tào Dịch Côn điên cuồng mắng Lương Tuấn Đào, trong lòng cũng hoàn toàn tuyệt vọng.

Nếu không phải đau đớn kịch liệt do súng bắn ở trên hai cổ tay và hai vai truyền tới nhắc nhở anh rằng không phải đang nằm mơ, anh thật sự coi lần này như đang mơ ác mộng.

Từ lần đầu tiên Lương Tuấn Đào đặt chân tới tam giác vàng, gần như mỗi đêm anh đều mơ thấy ác mộng, mơ thấy Lương Tuấn Đào xách anh từ trên vị trí bá chủ xuống, một súng bắn chết anh.

Một ngày này, quả nhiên đến rồi!

Suy cho cùng anh không thể phá tâm ma, nhúng chàm người phụ nữ Lương Tuấn Đào yêu mến! Như thiêu thân lao đầu vào lửa mà bổ nhào vào lưới, anh biết rõ sẽ chọc giận ma vương, nhưng vẫn làm việc không chùn chân.

Đối mặt với mắg chửi của Tào Dịch Côn Lương Tuấn Đào thủy chung nhếch nhẹ khóe miệng, tia sáng trong mắt rét lạnh. Anh ôm lấy vợ yêu trong ngực, đột nhiên cúi gần bên tai cô nhẹ giọng mềm mỏng, giống như đang an ủi vợ yêu còn sợ hãi, muốn tâm tình của cô nhanh chóng khôi phục.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 203: Kết Cục Cuối Cùng 14

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Tuyết tái nhợt, rúc trong lòng chồng, vẻ mặt ngược lại thật bình tĩnh. Chỉ cần có anh ở đây cô cái gì cũng không sợ, không sợ trời sập đất vùi, cũng có anh chống lấy thay cô.

“Lâm Tuyết, tao không hối hận! Cho dù hôm nay Tào Dịch Côn tao chết, tao cũng không thua! Ha ha, tao đã có được mày!” Tào Dịch Côn dùng ánh mắt xấu xa nhìn chăm chăm người phụ nữ ngưỡng mộ trong lòng, cười điên cuồng, “Cảm giác theo tao lên giường như thế nào? Có phải tao càng lớn hơn Lương Tuấn Đào không!”

Lời này vừa ra, sắc mặt của mọi người đều nhanh chóng thay đổi — hóa ra Tào Dịch Côn đã cường hiếp Lâm Tuyết!

Biết được chuyện khiến người ta khiếp sợ, ánh mắt mọi người không tự chủ đều chuyển về phía Lương Tuấn Đào, không dám nghĩ tới anh định xử lý người đàn ông đã đoạt đi trinh tiết của vợ anh như thế nào!

Diện tích phòng tối rất lớn, Phùng Trường Nghĩa mang theo hơn mười chiến sĩ, cầm súng tự động kiểu hình nhẹ trong tay, khống chế chặt chẽ Tào Dịch Côn và vệ sĩ tâm phúc.

Còn lại đều là tâm phúc của Nạp Ngõa, vì biểu hiện trước mặt Lương Tuấn Đào, Nạp Ngõa hận không thể tự tay giết Tào Dịch Côn thể diện lòng trung thành. Tào Dịch Côn bây giờ vốn không đủ gây sợ hãi, anh ta điên

cuồng kêu gào như vậy chính là tăng nhanh con đường chết chóc của anh ta mà thôi.

Anh thật hối hận đã không thành công xâm chiếm Lâm Tuyết, dù sao rơi vào trong tay Lương Tuấn Đào khó tránh khỏi cái chết, dứt khoát cố ý nói đã nhăm nháp tư vị của Lâm Tuyết ở ngay trước mặt Lương Tuấn Đào, như vậy có thể vĩnh viễn đội nón xanh lên đỉnh đầu Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết nắm chặt bàn tay to của Lương Tuấn Đào, nói gì cũng không nói. Trường hợp này, nếu cô lên tiếng tranh cãi với Tào Dịch Côn tương đương với tự hạ thấp giá trị con người mình. Huống chi chuyện này, càng tô lại càng đen, cô liền không giải thích.

Ngoài mặt Lương Tuấn Đào vẫn bình tĩnh như cũ, anh vỗ nhẹ mu bàn tay của Lâm Tuyết, an ủi cô đừng kích động. Ngay sau đó, môi mỏng đẹp mắt nhếch lên độ cong nhạt nhẽo, đôi mắt lạnh bạc, giống như không hề để ý tới người đàn ông bị treo lên kia, lạnh nhạt đọc nhãn rõ từng chữ: “Mày dùng chỗ nào đụng vào cô ấy?”

“Ha ha, mày dùng chỗ nào chạm vào cô ấy? Tao liền dùng chỗ đó chạm vào cô ấy!” Tào Dịch Côn hiểu Lương Tuấn Đào nhất, anh biết lúc này trong lòng của đối phương chắc chắn đã dâng lên cơn giận như sóng dữ, tuyệt đối không có khả năng bình tĩnh như ngoài mặt. Anh đặc ý tiếp tục cười điên cuồng, “Tao vào bên trong cô ấy, cô ấy thật chặt! Mày có phải không được không? Bằng không sao cô ấy lại chặt giống như xử nữ...”

“Đùng đùng đùng” một loạt đạn bắn phá, ngắt lời kêu gào điên cuồng của Tào Dịch Côn rồi lại bị thét lên thảm thiết thay thế.

Lương Tuấn Đào vẫn ngồi kia ôm vợ yêu trong ngực, lại nhanh như tia chớp đưa tay tóm lấy súng tự động kiểu hình nhẹ ở trong tay một chiến sĩ, bắn về phía đống quần Tào Dịch Côn. Động tác của anh rất nhanh, đến nỗi

sau khi bắn xong, tất cả mọi người còn không phát hiện trên tay anh đã đổi súng.

“A a a!” Giữa hai chân Tào Dịch Côn nhất thời bị bắn thành mắt sàng, máu thịt mơ hồ. Anh vĩnh viễn không còn là người đàn ông hoàn chỉnh, bởi vì anh đã mất đi quyền lợi và tư cách làm đàn ông.

“Phù!” Lương Tuấn Đào thối hòng súng, ma quỷ nhếch chân mày lên, hỏi người đàn ông đang a a kêu thảm thiết, “Bây giờ cảm thấy như thế nào? Có phải càng lớn không?”

Lâm Tuyết rũ lông mi xuống, có phần không dám nhìn cảnh tượng thê thảm như vậy. Một bàn tay của người đàn ông bên cạnh vẫn ôm lấy hông cô, dịu dàng như vậy, nhưng một tay khác cầm súng tự động kiểu hình nhẹ lại bắn đùng quần Tào Dịch Côn cho nát nhừ, tàn nhẫn như vậy.

“Anh Thất!” Một tiếng gào thét bi thương đến từ Tát Ly Á ở bên cạnh, cô vừa mới được giải cứu xuống, trên người khoác một chiếc áo sơ mi kiểu nam, chân thon dài lộ ra ngoài, hiện đầy vết thương. Nhưng lúc này nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Tào Dịch Côn, cô vẫn không nhịn được gào khóc, quay đầu lại cầu xin Lương Tuấn Đào, “Cầu xin anh một súng bắn chết anh ấy đi! Đừng sỉ nhục anh ấy như vậy, tốt xấu gì anh ấy cũng là người đàn ông có tâm huyết!”

Cả người Tát Ly Á đầy vết thương, khuôn mặt xinh đẹp cũng bị quất vài roi, thấm tơ máu, thoát nhìn thật chật vật. Là Tào Dịch Côn để cho người đánh cô thành như vậy, mà bây giờ cô lại còn cầu tình vì Tào Dịch Côn

Lương Tuấn Đào chờ tiếng kêu thét thảm thiết của Tào Dịch Côn thấp xuống, mới lạnh lùng nhếch môi, nói: “Nhìn xem cô gái này đối xử thật tốt với mày, có thể so với thánh mẫu, đáng vẻ lòng lang dạ sói của mày thật sự đã phụ bạc cô ấy!”

Tát Ly Á thấy đáng vẻ không động đậy gì của Lương Tuấn Đào biết cầu xin anh vô dụng, liền bò tới bên chân Lâm Tuyết ôm hai chân cô rơi lệ cầu xin: “Tứ tiểu thư, nể chút tình mọn tôi hỗ trợ giúp cô, một súng bắn chết anh ấy cho anh ấy thoải mái đi!”

Lâm Tuyết không trả lời, cô trực tiếp đưa tay rút súng lục bên hông Lương Tuấn Đào ra, nâng họng súng lên. Tiếng súng lục “Chúu chúu!” Cực kỳ nhỏ vang lên, ngực Tào Dịch Côn nhiều thêm một lỗ máu.

Tào Dịch Côn mở to hai mắt màu đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, bởi vì đau nhức mà khuôn mặt nứt ra một nụ cười quỷ dị, toét mồm, anh định nói gì, cuối cùng vẫn không phun ra được bất cứ âm thanh gì. Hầu kết tán loạn một trận, tất cả động tác và biểu cảm đều dừng lại cứng ngắc, anh đã chết.

Lương Tuấn Đào hơi tiếc hận nói: “Anh còn định xử lý anh ta ở trước mặt con trai, để anh ta chết như vậy rất tiện nghi!” “Không được để cho Mặc Mặc nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy!” Lâm Tuyết trừng trắng mắt, vút súng lục trả cho anh.

Tát Ly Á dập đầu tỏ vẻ cảm kích Lâm Tuyết, sau đó bổ nhào lên thi thể Tào Dịch Côn khóc gào thất thanh.

Lúc này, cửa phòng tối bị mở ra, Vân Phàm ôm Mặc Mặc đi tới.

Trong mắt xinh đẹp của thằng nhóc kia còn nén vệt nước mắt, mũi hồng hồng, hiển nhiên vừa mới khóc.

“Mặc Mặc ngoan, nhìn xem có phải cha mẹ cháu không, chú Vân Phàm không lừa cháu đúng không?” Vân Phàm ôm Mặc Mặc lập tức đi tới, vừa dịu dàng dụ dỗ thằng nhóc này.

Nạp Ngõa tìm một nhũ mẫu địa phương chăm sóc cho Mặc Mặc, kết quả thằng nhóc này một khắc cũng không ngừng khóc, khiến nhũ mẫu

không có cách nào. Khó khăn lắm Vân Phàm đi qua ôm Mặc Mặc, hơn nữa hứa với thằng bé sẽ đi tìm cha mẹ, bé mới dừng khóc lại.

Lương Tuấn Đào đứng lên, bước nhanh qua đón lấy con trai bảo bối của mình, đón lấy thằng nhóc từ trong lòng Vân Phàm, kết quả thằng nhóc lại oa một tiếng khóc lớn lên, giống như đang oán giận cha mình sao lại tới trễ.

“Con ngoan không khóc! Con trai đổ máu không đổ lệ, phải coi nước mắt còn đáng giá hơn trân châu!” Lương Tuấn Đào dụ dỗ con trai, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con, giải thích, “Cha đã đánh đòn trứng thúi! Đánh chết trứng thúi bắt nạt mẹ và con!”

Có lẽ đứa bé còn không biết ý tứ của chết, chỉ có điều bé biết, chỉ cần cha xuất hiện, sẽ không có trứng thúi có thể bắt nạt bé và mẹ.

“Cha – cha.” Đứa bé bập bồm học nói, âm tiết phun ra thế mà lại vô cùng rõ ràng.

Thân thể Lương Tuấn Đào đột nhiên chấn động, mừng như điên chớp chớp đôi mắt thâm thúy, quay đầu khoe với vợ yêu: “Em đã nghe thấy chưa? Con biết gọi cha! Con biết học gọi cha trước!”

Quá hạnh phúc! Phải biết rằng Mặc Mặc mới lớn tám tháng, lời nói có ý thức đầu tiên trong sinh mệnh đứa bé dĩ nhiên là gọi cha mình.

Bé con gặt gao dán trên ngực cường tráng của cha mình, giống như con thằn lằn nhỏ đáng yêu. Vung vẩy cánh tay cẳng chân nhỏ, vui vẻ cười khanh khách.

Tâm tư đứa bé chính là đơn thuần như vậy. Tìm không thấy cha mẹ, bé khóc đến trời đất mù mịt; tìm được cha, bé cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, thậm chí ngay cả mẹ cũng quên tìm.

Lâm Tuyết đứng dậy đi tới bên cạnh chồng và con, đưa tay vỗ vỗ đứa bé, định ôm bé qua. Phải nhanh chóng rời khỏi căn phòng tối này, mùi máu tanh bên trong quá nồng, không thích hợp để cho đứa bé ở lâu.

Lương Tuấn Đào lại né qua cô, ôm con lập tức đi đến bên cạnh thi thể Tào Dịch Côn đã cứng ngắt, chỉ vào thi thể kia nói với đứa bé ở trong lòng: “Nhìn thấy không? Đó là trứng thúì đã bắt nạt con và mẹ, đã bị đánh chết! Nhớ kỹ, đối đãi với trứng thúì không được chùn tay, nhất là trứng thúì bắt nạt mẹ con, càng không thể dễ dàng tha thứ!”

Lâm Tuyết nhướn đôi mày thanh tú lên, giận dữ trách nói: “Đứa bé còn nhỏ như vậy, anh để cho con xem cảnh tượng máu tanh như thế, cẩn thận hù con!”

“Con anh cũng không phải người nhát gan!” Lương Tuấn Đào xoay người, ôm con, lại đưa tay nắm tay vợ, nói, “Đi thôi!”

Tòa thành xa hoa như cung điện hiện giờ thay đổi chủ nhân, chủ nhân của nó tên gọi là Lương Tuấn Đào, mà Nạp Ngõa chỉ là quản gia của anh.

Trong lúc tiếng gió nhẹ nhàng, dĩ nhiên vật đổi sao dời.

Khi Lâm Tuyết lại ngồi vào trong phòng ăn xa hoa dùng cơm, tình hình hoàn toàn khác biệt.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 204: Kết Cục Cuối Cùng 15

Cô và Lương Tuấn Đào vô cùng thân thiết ngồi chung một chỗ, vừa ăn vừa cười nhẹ, nói thầm tâm tình. Mặc Mặc ngồi trong ghế trẻ con bên cạnh, ăn no bụng nhỏ, vui vẻ chơi đùa súng đồ chơi một phen.

Một nhà ba người, vui vẻ hòa thuận.

“Sao anh lại chạy tới đây? Là mưu kế thần tình sao?” Đây là chỗ Lâm Tuyết nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Ăn được gần xong, cô bắt đầu truy hỏi. Có đôi khi, vẫn cứ cảm thấy Lương Tuấn Đào người kia quá mức âm hiểm, quả thật khó lòng để phòng. Tào Dịch Côn gặp phải anh, coi như xui xẻo tám đời.

Lương Tuấn Đào buông đũa xuống, cầm khăn ăn lau khóe miệng, khẽ cười nhạt.

Giết Tào Dịch Côn giống như mượn việc công báo thù riêng, thật ra không phải vậy. Anh xưa nay công và tư rõ ràng, cũng sẽ không bởi vì ân oán cá nhân mà tự tiện phá hư kế hoạch quân sự. Bằng không, trước kia ở tam giác vàng và lưỡi liềm vàng, anh cũng không thể nhân nhượng dung túng Thạch Vũ như vậy.

Đã sớm nhìn ra Thạch Vũ có tình cảm không rõ ràng với Lâm Tuyết, anh vẫn luôn tích cực làm việc mượn sức Thạch Vũ, có thể thấy được anh là người đàn ông có thể vì việc quân mà kiềm chế tình riêng.

Trừ bỏ Tào Dịch Côn là mệnh lệnh cơ mật của quân đội, bởi vì quân đội đã sớm bắt mắt nghiêm trọng với hành vi càn rỡ ngang ngược này, đồng thời thanh danh của Tào Dịch Côn ở tam giác vàng cực kỳ kém, lạm sát kẻ vô tội cường bạo dân nữ, chuyện như vậy nhiều đếm không xuể, ở phương diện khác làm quả thật còn ác liệt gấp bội nhà họ Hoắc.

Nhưng quân đội tốn thời gian dài như vậy cùng với tinh lực khó khăn lắm mới nuôi trồng được thể lực của Tào Dịch Côn, đương nhiên không muốn thất bại trong gang tấc, trước khi chưa tìm được người thay thế thích hợp sẽ không định động đến Tào lão thất.

Nếu lần này Tào Dịch Côn không có ý đồ háo sắc nhúng chàm Lâm Tuyết, có lẽ anh ta còn có thể sống nhiều thêm hai năm. Anh ta đã dám can đảm ngang nhiên chống lại Lương Tuấn Đào, Lương Tuấn Đào chỉ có thể để cho anh ta về trời trước.

“Nạp Ngõa đã sớm bị quân đội mượn sức qua, chỉ có điều tài năng của anh ta hơi kém, quân đội không hài lòng lắm. Anh cảm thấy được cậu ta không tệ, đầu óc rất khôn khéo ngược lại không tiện khống chế, Nạp Ngõa như vậy thật ra còn càng thêm bớt lo tiết kiệm hơi sức hơn Tào Dịch Côn. Lại nói...” Nói tới đây, Lương Tuấn Đào khẽ dừng lại, hạ giọng, nói tiếp, “Dựa vào mưu lược của Nạp Ngõa, cậu ta vĩnh viễn không uy hiếp được Hoắc Gia Tường!”

Lâm Tuyết nhìn chăm chăm vào anh thật lâu, trong mắt trong veo dâng lên màn sương nước mắt mờ lung. Hóa ra anh làm tất cả vì nghĩ cho cô, biết cô lo lắng cho tình cảnh nhà họ Hoắc, liền có ý vô ý trợ giúp cô, nhưng trước giờ lại không chủ động nói ra.

Được chồng như thế, Lâm Tuyết cô còn cầu gì hơn?

“Cô vợ ngọc.” Lương Tuấn Đào nâng ngón tay thon dài đẹp mắt lên lau nước mắt nơi khóe mắt cho cô, cười nhẹ nói, “Đừng cảm kích anh, thật

ra khỏi u ác tính ở tam giác vàng vĩnh viễn không thể nhổ bỏ tận gốc. Cho dù không có Hoắc Gia Tường, cũng sẽ có trùm buôn thuốc phiện khác kiểm soát tam giác vàng, nếu giữa các trùm buôn thuốc phiện tranh đoạt địa bàn, kịch chiến hỗn loạn, cục diện càng thêm không ổn định, dân chúng một phương này cũng sẽ càng thêm vô cùng nghiêm trọng!”

Nói ngắn gọn, anh đang cân bằng cục diện, đồng thời hợp với tình hình giúp Hoắc Gia Tường một tay.

“Em biết!” Bàn tay mềm mại của Lâm Tuyết che lên môi để nhìn của anh, rưng rưng lắm bầm nói, “Em đều rõ ràng!”

Hai người thâm tình nhìn nhau, ngàn lời vạn chữ không cần nói. Bọn họ ăn ý như thế, chỉ cần một ánh mắt, có thể rõ ràng tâm tư của đối phương.

Hồi lâu, Lâm Tuyết lưỡng lự mở miệng nói: “Tuấn Đào, còn có một việc em muốn nói cho anh...”

“Có phải định nói Tào Dịch Côn cũng không chân chính chạm vào em không?” Lương Tuấn Đào giành trước chặn lại lời của cô.

Ngạc nhiên trợn trừng mắt, cô lại kinh ngạc, “Sao anh biết?”

“Ha ha.” Lương Tuấn Đào yêu thương ôm vợ yêu vào trong ngực, híp mắt lại, thở dài nói, “Anh còn chưa hiểu rõ em sao? Khi Tào Dịch Côn nói câu này, anh liếc mắt nhìn em, thấy vẻ mặt em thật bình tĩnh, nói rõ anh ta vốn bịa đặt. Chỉ có điều anh ta dám có can đảm bôi đen danh dự của em ở trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên phải nghiêm trị. Anh ta tự tìm đường chết, oán được ai?”

Còn có điều gì có thể giấu giếm được ánh mắt của người đàn ông này? Lâm Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu. May mà cô yêu sâu đậm hơn nữa quyết ý ở lại bên cạnh anh. Bằng không, đoán chừng kết quả của cô chỉ biết sẽ thật thê thảm.

Đây là đùa, cô đương nhiên tin tưởng người đàn ông lúc này đang dựa sát vào yêu cô tận xương, sao nữ tổn thương cô chút nào?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Việc khác, Lâm Tuyết có thể thuận theo Lương Tuấn Đào, nhưng mà đối với chuyện anh muốn làm bạn với cô đi nhà họ Hoắc, cô kiên trì phản đối.

“Nếu anh kiên trì, em tình nguyện xóa bỏ kế hoạch trực tiếp mang theo Mặc Mặc trở về nước!” Thái độ của Lâm Tuyết kiên quyết trước nay chưa từng có. Cô không thể để Lương Tuấn Đào đi mạo hiểm, bởi vì cô không nắm chắc.

Hiện giờ quan hệ bên trong nhà họ Hoắc có phần vi diệu, Hoắc Gia Tường chậm rãi giao quyền lực ra, con thứ ba của ông Hoắc Vân Phi nắm giữ lấy phần lớn thực quyền của gia tộc Hoắc thị. Ngay cả Đỗ Hâm Lôi bị bắt, Hoắc Gia Tường cầu tình muốn để cho Hoắc Vân Phi thả cô ấy ra cũng không làm được.

Lâm Tuyết sợ oán hận của Hoắc Vân Phi với Lương Tuấn Đào chất chứa quá sâu, nhân cơ hội giết hại anh, cô sẽ hối hận cả đời.

“Em không hoài nghi Hoắc Gia Tường, mà không có lòng tin với Hoắc Vân Phi. Anh ta luôn đối địch với em, vốn không có bao nhiêu tình cảm anh em. Em và Mặc Mặc đi nhà họ Hoắc, anh ta không muốn gặp chắc cũng sẽ không tổn thương chúng em. Dù sao em là em gái ruột của anh ta, Mặc Mặc là cháu ngoại ruột của anh ta! Nhưng anh đi cùng thì không được, lỡ như anh ta xuống tay hiểm độc với anh...”

Nhìn vẻ mặt gấp gáp của vợ, Lương Tuấn Đào không kiên trì. Anh nào nhẫn tâm khiến cho cô khó xử? Thôi! “Được rồi, để cho Vân Phàm đi cùng em!”

“Em và Mặc Mặc sẽ bình yên trở về nước, điều kiện đầu tiên chính là bây giờ anh phải lên đường về nước!” Lâm Tuyết đẩy Lương Tuấn Đào về phía máy bay quân dụng dừng ở bên cạnh lô cốt đá, nói cho anh biết, “Bây giờ liền lên máy bay, để cho em nhìn thấy anh bay khỏi tam giác vàng!”

Lương Tuấn Đào dờ khóc dờ cười, lần đầu tiên trong đời bị người ép buộc lên máy bay rời khỏi nước ngoài trở về tổ quốc. Bởi vì vợ yêu của anh nhất định phải tận mắt nhìn thấy anh lên đường về nước, cô mới bằng lòng hành động.

“Nói cho anh, mấy ngày có thể trở về nước?” Lương Tuấn Đào lưu luyến ôm lấy cô, không chịu rời đi.

Lâm Tuyết nhẫn tâm đẩy anh ra, nghiêm mặt nói: “Ba ngày sau, trước lúc mặt trời lặn, em sẽ về nước!”

“Nếu khi đó anh còn không nhìn thấy em thì làm sao?” Nghĩ đến cô suýt chút nữa rơi vào trong tay Tào Dịch Côn, anh liền như thế nào cũng không yên tâm để cho chính cô hành động.

Người phụ nữ bị lời nói đùa của anh đến mỉm cười nhẹ nhàng, nhịn không được động lòng cười khê: “Nếu em không trở về đúng giờ, thủ trưởng Lương có thể tự mình dẫn không quân san bằng tam giác vàng!”

“...” Kết quả là, thủ trưởng Lương bị khí phách của cô làm cho kinh ngạc, ngoan ngoãn nghe lời.

Đưa mắt nhìn Lương Tuấn Đào ngồi máy bay rời đi, Lâm Tuyết ôm Mặc Mặc, dưới làm bạn của Vân Phàm bước lên máy bay.

Đã bắt được liên lạc với Hoắc Gia Tường, nói cho ông biết đứa bé bị cảm làm trễ nải chút thời gian, cũng không nói chuyện chấn động lòng người đã xảy ra bên này, không muốn khiến Hoắc Gia Tường lo lắng.

“Không liên lạc được với con cha thật sự sắp phát điên! Khó khăn lắm mới liên lạc được với Lương Tuấn Đào, nó nói với cha rằng có nó bảo đảm tất cả đều bình an. Cha tin tưởng nó là người đàn ông tốt một lời nói đáng giá ngàn vàng, quả nhiên không tin sai nó!” Hoắc Gia Tường thân là người đứng đầu trùm buôn thuốc phiện tam giác vàng, chuyện Tào Dịch Côn nhốt Lâm Tuyết làm sao có thể giấu giếm được ông? Nhưng ông không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ chọc tức Tào Dịch Côn ngược lại làm tổn thương đến con gái và cháu ngoại.

Sự xuất hiện của Lương Tuấn Đào khiến cho ông vui mừng quá mức, lần đầu tiên có cảm kích vô tận từ trong đáy lòng với người thanh niên này. Đợi đến khi xác định mẹ con Lâm Tuyết bình an thoát hiểm, ông tự mình gọi điện thoại nói lời cảm ơn với Lương Tuấn Đào.

Nghe nói Lương Tuấn Đào muốn đi cùng mẹ con Lâm Tuyết về nhà mẹ đẻ, Hoắc Gia Tường đương nhiên vui mừng khôn xiết, liên mồm đáp ứng, vẫn còn vì chuyện này mà làm đủ chuẩn bị.

“Đợi bay đến không vực chỉ định, để cho máy bay hoa tiêu của ông bay qua đi!” Lâm Tuyết dặn dò.

“Ừm, không thành vấn đề!” Giọng điệu Hoắc Gia Tường kích động đáp ứng.

Bởi vì đau lòng cháu ngoại mới tám tháng, ông không chịu để cho mẹ con Lâm Tuyết đổi xe, mà trực tiếp để cho bọn họ bay đến mục đích. Phải biết rằng để cho địa điểm ẩn thân của ông lộ ra ngoài, mức độ phiêu lưu thật lớn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 205: Kết Cục Cuối Cùng 16

Đối với Hoắc Gia Tường lo nghĩ nóng lòng cho con gái, trong lòng Lâm Tuyết cũng âm thầm cảm động. Nếu tất cả thuận lợi, lần này cô sẽ cố gắng làm bạn với ông ba ngày.

Bay trong không vực chỉ định mười phút, phía trước quả nhiên xuất hiện máy bay hoa tiêu, dẫn dắt phía trước máy bay Lâm Tuyết ngồi bay tới một cứ điểm nào đó của Hoắc Gia Tường.

Đường bay của máy bay đương nhiên không phải là đường thẳng, đi vòng mấy vòng, xoay ước chừng nửa giờ, đáp xuống một khu thung lũng trong vùng núi rậm rạp.

Ẩn nấp nơi thung lũng này, người ngoài hấp tấp liêu lĩnh xông tới tuyệt đối không tìm được điểm hạ xuống, chỉ có đèn hoa tiêu sáng lên, phi công kỹ thuật cao siêu mới có thể thành công chạm đất.

Máy bay dừng hẳn, khoang cửa mở ra, Lâm Tuyết ôm Mặc Mặc, Vân Phàm làm bạn với cô đi xuống cầu thang.

Xuống máy bay, Lâm Tuyết nhìn qua tình cảnh đủ để khiến cô cảm động cả đời.

Hoắc Gia Tường đeo giày tây, mặc cực kỳ long trọng, lấy ra tôn trọng và hoan nghênh thật lớn đối với con gái đường xa mà đến.

Đứng bên cạnh ông theo thứ tự là con lớn nhất Hoắc Vân Sơn và cháu trai nội ba tuổi; tiếp theo là con thứ ba của ông Hoắc Vân Phi cùng với — Đỗ Hâm Lôi, mặt khác còn có một bé trai bảy tám tuổi, thân phận không rõ.

Hoắc Gia Tường để cả nhà xuất hiện, cùng nhau nghênh đón khách quý phương xa, có thể thấy được thành ý của ông sâu cỡ nào. Phải biết rằng thành viên nhà họ Hoắc người người đều là người đứng đầu trùm buôn thuốc phiện Đông Nam Á, bọn họ không dễ dàng tụ tập, sợ bị người nhắc cả hang ổ.

Nhất là tình huống hôn nay, cả nhà bọn họ nghênh đón khách quý có thân phận cực kỳ mẫn cảm, đã từng... Hiện giờ vẫn đứng ở phía đối lập với bọn họ.

Lâm Tuyết dừng bước chân, gò má nóng bừng, vì mình đề phòng bọn họ mà cảm thấy xấu hổ.

Thấy người đàn ông trẻ tuổi điển trai làm bạn với mẹ con Lâm Tuyết đi xuống không phải là Lương Tuấn Đào, Hoắc Gia Tường hơi ngoài ý muốn, lại lặng lẽ thoải mái.

Như vậy cũng tốt, dù sao Lương Tuấn Đào tự tay bắn chết con trai thứ hai và cô con dâu thứ hai của ông, hai đứa con trai của ông vẫn còn cực kỳ hận Lương Tuấn Đào, Lương Tuấn Đào không lộ diện cũng giảm bớt rất nhiều phiền toái.

“Tuấn Đào muốn đến, là tôi... Đuổi anh ấy đi!” Lâm Tuyết thấy tình cảnh trước mắt liền biết là cô đa nghi, người nhà họ Hoắc quả nhiên thành tâm hoan nghênh cô và Lương Tuấn Đào qua đây, nhưng cô không hối hận vì bản thân mình quá mức cẩn thận.

Không muốn để cho Lương Tuấn Đào mạo hiểm, không sợ đưa tới người nhà họ Hoắc hiểu lầm và bất mãn, cô cũng không hối hận quyết định

của mình.

“Cha biết!” Hoắc Gia Tường vui tươi hơn hờ đi lên phía trước ôm lấy Mặc Mặc từ trong lòng Lâm Tuyết, mắt nhìn thẳng tắp đánh giá đứa bé, trong mắt đầy hiền hòa cười nói, “Đúng là đứa bé đáng yêu, đáng vẽ rất giống Lương Tuấn Đào!”

Lâm Tuyết yếu ớt nhếch môi, nhất là nhìn thấy Mặc Mặc ở trong lòng Hoắc Gia Tường cũng không khóc nháo, có lẽ đây chính là máu mủ tình thâm như trong truyền thuyết nói đi! Đứa bé thật thích ông ngoại mình, hoàn toàn không có đáng vẽ sợ hãi.

Hoắc Gia Tường hôn hít lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu xinh đẹp của đứa bé, thỏa mãn thở dài: “Sinh thời, cha thỏa mãn!”

Đỗ Hâm Lôi tránh thoát khỏi lòng bàn tay to của Hoắc Vân Phi, bước nhanh về phía Lâm Tuyết. Lâm Tuyết xoay người, kích động dang hai tay, hai người nháy mắt ôm lấy nhau.

“Bà như thế nào?” Đây là chuyện Lâm Tuyết quan tâm nhất, cô dựa sát vào nhẹ giọng hỏi bên tai Đỗ Hâm Lôi, đồng thời đuôi khóe mắt liếc về phía Hoắc Vân Phi đang trầm mặc đứng đó.

Đỗ Hâm Lôi ngàn câu vạn chữ không cách nào nói ra, giọng điệu hơi nghẹn ngào: “Tôi mang thai!”

“...” Lâm Tuyết nhất thời hóa đá, cô chậm rãi buông cô ấy ra, ánh mắt chuyển về phía bụng Đỗ Hâm Lôi, nơi đó rõ ràng to ra, nhìn ít nhất cũng mang thai gần bốn tháng.

Hoắc Gia Tường ôm Mặc Mặc tới gần vài bước, giống như không thấy được hai mắt đắm lệ mông lung của Đỗ Hâm Lôi, cũng không thấy được vẻ mặt khác thường của Lâm Tuyết. Bình thản ung dung chỉ vào Hoắc Vân

Sơn và cháu trai giới thiệu cho Lâm Tuyết: “Nó là anh cả của con Vân Sơn, đây là cháu nhỏ của con Nhạc Nhạc.”

Xuất phát từ lễ phép, Lâm Tuyết nhàn nhạt gật đầu với Hoắc Vân Sơn, nhưng không mở miệng xưng hô, chỉ đưa tay sờ đầu Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc ngọt ngào gọi cô, Lâm Tuyết trả lời lại, còn tặng quà cho Nhạc Nhạc.

Hoắc Vân Sơn rất lạnh nhạt với biểu cảm của cô, rõ ràng đang có khúc mắc. Chính là vẻ bị ép theo mệnh lệnh của cha không thể không xuất hiện. Chỉ có Nhạc Nhạc ba tuổi lại thật nhiệt tình, giống như kẹo mè xừng dính vào bên Hoắc Gia Tường, chỉ vào Mặc Mặc đang được ôm trong lòng Hoắc Gia Tường, tò mò hỏi: “Ông nội, đây là em trai do cô sinh à?”

“Nhạc Nhạc thật thông minh!” Hoắc Gia Tường hiền hòa sờ đầu cháu ruột mình, lại chỉ vào Hoắc Vân Phi giới thiệu cho Lâm Tuyết, “Anh ba của con!”

Hai bên đã sớm biết nhau, lần này cũng chính là Hoắc Gia Tường chính thức giới thiệu Lâm Tuyết cho người nhà của mình, coi như nghi thức nhận thân long trọng đi!

Ánh mắt Lâm Tuyết nhìn về phía Hoắc Vân Phi gật đầu, Hoắc Vân Phi vội vàng bước nhanh tới, kéo Đỗ Hâm Lôi về phía ngực anh.

Không để ý tới Đỗ Hâm Lôi giãy giụa chống lại, anh ôm lấy cô, như ma quỷ khề nhếch môi, giới thiệu với Lâm Tuyết: “Người phụ nữ trong ngực tôi là chị dâu của em, về sau em có thể gọi cô ấy là chị dâu ba! Trong bụng cô ấy mang thai cháu nhỏ của em còn chưa ra đời, tôi ở đây thay thằng bé gọi em trước, đặt quà sinh ra của em cho nó! Mặt khác còn có thằng bé này.” Vừa nói, anh kéo bé trai đứng bên cạnh qua, “Đứa bé này tên là tiểu Vĩ, là con nuôi của tôi và chị dâu ba em!”

Tiểu Vĩ nhận được ra hiệu của Hoắc Vân Phi, vội vàng cung kính nói với Lâm Tuyết: “Chào cô!”

Lâm Tuyết ngẩn ngang trong gió, cảm giác... Hoắc Vân Phi đây là chuẩn bị lên xe trước mua vé sau!

Chị dâu ba, cháu còn chưa ra đời, đã nhận cháu nuôi... Vừa gặp mặt, Hoắc Vân Phi đã chặn họng cô, không để cô lấy chuyện mang Đỗ Hâm Lôi ra.

Trong cương cứng yên lặng, Hoắc Gia Tường nhẹ giọng nhắc nhở: “Chúng ta đi vào thôi!”

Tĩnh lại, thấy Đỗ Hâm Lôi cúi thấp đầu, giống như thật rồi rằm.

Cảm thấy buồn bã, Lâm Tuyết hoàn toàn hiểu được xấu hổ của Đỗ Hâm Lôi. Làm một phụ nữ, biết tình trạng này của cô ấy đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Khác với tòa thành bằng đá dưới đất lần trước, lần này chỗ tiếp đãi cô là một tòa biệt thự hoa lệ trên núi.

Nhìn tòa cung điện kiểu hiện đại khí thế hào hùng trong phong cảnh non xanh nước biếc như vẽ, Lâm Tuyết không khỏi cảm thấy giật mình với tiền tài quyền thế của nhà họ Hoắc.

Cô hoài nghi Hoắc Gia Tường có phải nhà giàu có bậc nhất có nhiều bất động sản nhất trên thế giới hay kko. Theo cô biết, không chỉ tam giác vàng, Đông Nam Á thậm chí các nơi trên thế giới đều có bất động sản không đếm được của Hoắc Gia Tường.

Đương nhiên, nếu như cô tận mắt nhìn thấy thực lực hùng hậu trong giới châu báu ngọc ngà của nhà họ Hoắc ở Miến Điện, chỉ sợ lại một lần nữa đánh giá về tiền tài quyền thế nhà họ Hoắc.

Tòa cung điện kiểu hiện đại hóa này gần như lớn gấp ba phòng tân hôn của cô và Lương Tuấn Đào, trang hoàng sắp xếp càng thêm xa hoa, như đi vào cảnh tiên.

Hoắc Gia Tường ôm Mặc Mặc, một tắc cũng không rời làm bạn với hai mẹ con, nhất là gương mặt già nua một khi cười lên, mỗi một nếp nhăn đều tràn đầy hạnh phúc.

“Bảo bối, bé ngoan của ông ngoại!” Hoắc Gia Tường hôn Mặc Mặc không đủ, trừ bỏ thỉnh thoảng hỏi Lâm Tuyết mấy câu, ông đều không có thời gian đi quan tâm việc khác người khác.

Hoắc Vân Sơn phần nộ hừ lạnh, vẻ mặt không vui, Nhạc Nhạc còn nhỏ, không hiểu được quan hệ vi diệu giữa người lớn, nhưng cũng biết ghen tỵ.

Lúc trước bé được ông nội ưa thích, bây giờ ông nội lại ôm đứa bé tên Mặc Mặc kia, hoàn toàn không nhìn bé. Trái tim của đứa bé rất mẫn cảm, lập tức ghen tỵ lên. Tình cảm của đứa bé cũng rất thuần túy, không giống như người lớn có thể che giấu nguy trang, trực tiếp nhào vào trong ngực Hoắc Gia Tường, mím miệng nhỏ, nói: “Nhạc Nhạc cũng muốn ông nội ôm!”

Hoắc Gia Tường vui tươi hơn hở, để hai đứa bé chia ra ngồi trên hai đùi ông, nhìn Mặc Mặc, lại nhìn Nhạc Nhạc, càng thêm cười toe toét.

Hoắc Vân Phi ôm lấy Đỗ Hâm Lôi đi qua, ngồi ở bên cạnh cha mình, nhếch môi nói: “Chờ Hâm Lôi sinh đứa bé, chắc ngồi trong lòng cha không đủ!”

Vừa nghe lời này, Hoắc Gia Tường đương nhiên càng vui vẻ hơn, cười ha ha: “Núi vàng núi bạc đều kém con cháu cả phòng! Ngồi trong trong cha không đủ, thì để cho chúng ngồi lên vai cha, cười lên cổ cha! Tóm lại, càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng tốt!”

Không khí rất hòa hợp, cho tới bây giờ Hoắc Gia Tường đều chưa thoải mái cười to như vậy, đó là tươi cười chân chính, hoàn toàn khác với mỉm cười như mặt nạ bình thường của ông.

“Tuyệt Tuyệt, để cha cảm ơn con như thế nào mới tốt!” Hoắc Gia Tường kéo Lâm Tuyết đến bên cạnh mình, ôm ấp hai đứa bé, thấp giọng thở dài với cô, “Cuộc đời này của cha đã thỏa mãn! Thật sự!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88.17

Lâm Tuyết đầy lòng chua xót đau thương, cô còn chưa gọi Hoắc Gia Tường một tiếng cha, mà ông cũng chưa từng ép buộc cô, thậm chí khi nhìn thấy Mặc Mặc đã nói đời này thỏa mãn.

Phần tình thân nồng hậu này sao lại không khiến cho cô xúc động? Huống chi từ nhỏ cô đã thiếu thốn tình thương của cha và tình thân, đối với tình cảm kiên trì thật sự của Hoắc Gia Tường, cô không có khả năng thờ ơ.

Hoắc Vân Phi hợp thời mở miệng, khuyên Lâm Tuyết: “Tôi hy vọng em có thể gọi ông một tiếng cha! Ông gần như trông bạc tóc, em bằng lòng gọi ông một tiếng cha, tin tưởng đời này ông không còn bất cứ tiếc nuối nào!”

Cả người Lâm Tuyết chấn động, do dự không nói.

Hoắc Gia Tường không đành lòng để cô khó xử, vội vàng ngăn cản con trai: “Đừng ép con bé, xưng hô cũng không quan trọng, cho dù con bé có nhận người cha là ta đây hay không, cha đều thương yêu con bé thích con bé! Huống chi, con bé mang theo Mặc Mặc sang đây thăm cha, đây là an ủi lớn nhất đối với bản thân cha rồi!”

Do dự thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, Lâm Tuyết ngẩng đầu, dò xét Hoắc Gia Tường thật sâu, bình tĩnh gọi một tiếng: “Cha.”

Giọng của cô tuy nhẹ, nghe vào trong lỗ tai Hoắc Gia Tường lại giống như tiếng sấm động trời. Đầu óc của ông “Ầm” hoàn toàn hỗn loạn, giống như lơ mà lơ mờ không thể tin được người Lâm Tuyết vừa gọi là ông!

Thấy Hoắc Gia Tường chính là kinh ngạc nhìn cô xuất thần, Lâm Tuyết lại ngượng ngùng Trong lòng dâng lên cảm xúc ầm ập, hóa ra một tiếng gọi của cô khiến cho ông kích động không nói nên lời.

“Cha!” Cô đành phải gọi một tiếng, hy vọng lần này ông có thể nghe được.

Không biết sau lưng Hoắc Gia Tường bị ai đưa tay chọc một phát, mới phản ứng kịp, vội vàng đáp: “Ồi! Con ngoan, cảm ơn con!”

Nếu có thể, ông thật sự muốn ôm Lâm Tuyết cũng ngồi lên đầu gối mình, trời ạ! Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất vui vẻ nhất cũng thỏa mãn nhất trong cuộc đời ông!

Ông reo hò ở trong lòng: Tịnh Sơ, bà có nhìn thấy không? Con gái của chúng ta gọi tôi là cha! Còn có cháu ngoại của chúng ta, lần đầu tiên gặp mặt cứ thích tôi ôm như vậy! Bà thích chúng không? diee ndda fnleeq uysd doon

Lâm Tuyết gọi một tiếng cha, nhất thời cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái. Cuối cùng cô buông xuống khúc mắc với việc nhận Hoắc Gia Tường người cha này. Một chút cũng không nghi ngờ tình yêu của Hoắc Gia Tường với cô, cô không muốn từ chối phần tình thương của cha đến chậm này. Đồng thời cô cũng định mượn cơ hội này khuyên bảo Hoắc Gia Tường kích lưu dừng thối *, dần thoát ra khỏi vũ đài tam giác vàng.

(*) kích lưu dừng thối: từ Hán ngữ, chỉ trong dòng nước xiết ngay lập tức lui bước

Đây chính là một phần mục đích đến đây lần này của cô, mặt khác cô chủ yếu vẫn là vì.. Ánh mắt lại liếc về phía Đỗ Hâm Lôì, người thủy chung cúi đầu xuống, hàm răng rồi rằm cắn cánh môi, luôn luôn phiền não ở trong ngực Hoắc Vân Phi.

Nhân dịp tâm tình của tất cả mọi người đều không tệ, Lâm Tuyết hợp thời mở miệng hỏi ở ngay trước mặt Hoắc Gia Tường: “Hâm Lôì, bà tình nguyện gả cho Hoắc Vân Phi sao?”

Cô thủy chung không gọi Hoắc Vân Phi là anh ba, bởi vì trừ bỏ Hoắc Gia Tường ra, cô cảm không cảm thấy tình thân của những người khác.

Đỗ Hâm Lôì ngẩng đầu, trong mắt sáng đầy bất đắc dĩ và đau thương, cô cúi đầu nói: “Tôi không muốn gả cho anh ta!”

Trong mắt Hoắc Vân Phi thoáng qua vẻ giận dữ, hóa ra cho dù đến bây giờ cô vẫn không triệt để hết hy vọng. Bàn tay to ôm vai thơm của cô, lật cô vào trong vòng ôm ấm áp của mình, gian trá cười hỏi: “Lấy hay không lấy có gì khác nhau sao?”

Đỗ Hâm Lôì tức giận đến nắm tay lại hung hăng đâm lồng ngực anh ta, Hoắc Vân Phi không tránh né, càng không đánh lại, tùy cho cô phát tiết, chờ cô đánh đến không sai biệt lắm, mới nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của cô, dịu dàng khuyên bảo nói: “Cẩn thận cục cưng của chúng ta!”

Kể từ ngày Đỗ Hâm Lôì bóp cổ Hoắc Vân Phi ngay trước mặt Lăng Lang, cô liền phát hiện, người đàn ông này khi cô đánh anh sẽ không đánh lại. Không biết anh trời sinh có khuynh hướng chịu hành hạ hay là như thế nào, dù sao mỗi lần cô phát điên đánh anh ta anh ta đều không phản kháng cũng không né tránh, nhiều lần bị cô ngắt véo đến trợn mắt nhìn thẳng, trên người trên mặt đều là dấu tay cô cào.

Hoắc Gia Tường đau lòng con trai, có phần không vui, hờn giọng chỉ trích nói: “Hâm Lôì, hy vọng cô có thể nhớ kỹ, Vân Phi là người đàn ông

của cô! Cô và đứa bé trong bụng cô đều dựa vào nó đến chống đỡ một mảnh trời đất! Cô nên học được đau lòng cho nó bảo vệ nó, đừng vì một chút sự việc không hiểu ra làm sao cả mà ra tay nặng với nó như vậy!”

Đỗ Hâm Lôi dứt khoát cho thấy lập trường ngay trước mặt Lâm Tuyết: “Tôi bị Hoắc Vân Phi mạnh mẽ bắt tới, vốn không tình nguyện làm vợ của anh ta...”

“Không tình nguyện làm vợ của tôi không miễn cưỡng!” Hoắc Vân Phi không đợi cô nói xong, vội vàng tỏ thái độ, “Em có thể tiếp tục làm tình nhân của tôi!”

“Đồ khốn nạn!” Tất cả lý trí đang có đều bị tức giận đuổi chạy, Đỗ Hâm Lôi hung hăng nhéo cánh tay Hoắc Vân Phi, cao giọng kêu, “Ai muốn làm tình nhân của anh? Tôi muốn theo Lâm Tuyết về nước!” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Không được!” Hoắc Vân Phi nghiêm túc từ chối, nói cho cô biết, “Chuyện về nước ít nhất chờ em sinh hạ đứa bé mới quyết định!” Nói xong, dừng một chút, lại bổ sung thêm, “Em muốn về nước hay không, đến lúc đó còn cần phải xem biểu hiện của em. Nếu lúc đó em còn đáng vẻ tính tình như vậy, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến ngày đặt chân lên quê hương!”

“Hoắc Vân Phi!” Đỗ Hâm Lôi tức phát khóc. Rơi vào trong tay anh ta, cô bất đắc dĩ mọi cách, bị anh ta chiếm đoạt lại còn có con. Sự xuất hiện của Lăng Lang chỉ là bọt xà phòng hư ảo, hy vọng nhanh chóng tan biến, hiện giờ Lâm Tuyết lại xuất hiện, cô lại không nắm chắc, kiếp này của cô thật sự phải vĩnh viễn nằm trong tay Hoắc cầm thú này! “Anh bỏ qua cho tôi đi! Trừ tôi ra, tin tưởng có rất nhiều phụ nữ cam tâm tình nguyện muốn sinh con cho anh!”

Lâm Tuyết không nhìn nổi Đỗ Hâm Lôi khóc đến đau lòng như vậy, khuôn mặt lạnh lẽo sa sầm, hờn giọng trách cứ Hoắc Vân Phi: “Anh thật

quá mức! Nguyên vọng một phía * chiếm lấy Hâm Lô, vì sao không hỏi cảm nhận của cô ấy? Cô ấy là người không phải sủng vật anh nuôi!”

(*) Một bên tình nguyện: là một thành ngữ, ý chỉ là nguyện vọng của một phía, không để ý tới đối phương có đồng ý hay không, hoặc điều kiện khách quan có đầy đủ hay không. (Baiké)

Hoắc Vân Phi lại cứ kéo Đỗ Hâm Lô đang rơi lệ tới, nhếch miệng cười xấu xa nói với cô: “Thấy em vài ngày rất ngoan ngoãn, tôi mới khai ân thả em ra ngoài gặp lại bạn cũ. Không thể ngờ được em lại vẫn cứ không biết điều như vậy! Từ nay về sau, đừng hy vọng tôi cho em thêm cơ hội như vậy!”

“Đừng mà!” Đỗ Hâm Lô rất rõ ràng tiếp theo cô sẽ bị quay lại cuộc sống bị nuôi nhốt, vội vàng chống lại, “Anh không thể lại nhốt tôi tiếp!”

“Tôi nói rồi, được hay không còn cần nhìn biểu hiện của em! Em luôn coi lời của tôi như gió thoảng bên tai, không cho em một chút dạy dỗ nhỏ nhẻ làm cảnh báo, em vĩnh viễn đều không học được nghe lời!” Một tay Hoắc Vân Phi giữ chặt vòng eo của Đỗ Hâm Lô, một tay khóa chặt bờ vai của cô, vững vàng ôm ngang eo cô lên. Ai cũng không nhìn, càng không để ý tới ngăn cản và trách cứ của Lâm Tuyết, ôm Đỗ Hâm Lô nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

“Giặc cướp không hơn không kém!” Lâm Tuyết phẫn nộ đến tột đỉnh, cô không ngăn được Hoắc Vân Phi, quay người lại chỉ trích Hoắc Gia Tường, “Chẳng lẽ cha cũng không quản sao? Cô gái kia là bạn tốt của con, bây giờ cô ấy rơi vào độc chiếm của Hoắc Vân Phi, mất đi tự do rồi, rời khỏi nhà và người yêu, ngay cả đứa bé đang mang trong bụng kia... Cũng không phải là cô ấy muốn!”

“Tuyết Tuyết, con đừng nóng giận.” Hoắc Gia Tường vội vàng chuyển Nhạc Nhạc sang bên cạnh, ôm Mặc Mặc đứng lên, vẻ mặt lo sợ không yên

giải thích, “Cha nhiều lần khuyên bảo anh ba con thả cô gái kia ra, nhưng mà... Anh ba con không nghe lời của cha! Cha thật sự không có cách nào, hai đầu khó xử mà!”

Nhạc Nhạc bị ông nội đẩy ra, rất uất ức, mím miệng nhỏ định khóc.

Hoắc Vân Sơn đi tới ôm lấy đứa bé, bất mãn châm chọc cha mình: “Chỉ cần là đứa bé do dì Hứa sinh ra cha đều coi là bảo bối! Đứa bé do bảo bối sinh ra cũng là bảo bối! Chờ đứa bé của lão tam sinh ra, trong lòng cha vừa vặn mỗi bên một ôm đứa, về phần Nhạc Nhạc, số mệnh của nó không tốt, không có phúc khí chia sẻ hiền từ của cha người ông nội này!”

“Con nói cái gì?” Hoắc Gia Tường giận dữ lên giọng khiển trách con cả, “Tâm tình của cha đã đủ phiền, con đã bao lớn rồi còn không yên tĩnh giống như đàn bà nhắc đi nhắc lại cho cha thêm phiền!”

“Được, con lập tức mang Nhạc Nhạc đi, không chướng mắt lão nhân gia ngài!” Hoắc Vân Sơn ôm Nhạc Nhạc, nổi giận dùng dùng xoay người rời đi.

Rốt cuộc, trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh lại, Hoắc Gia Tường ôm Mặc Mặc hơi lúng túng hai bên nhìn nhau với Lâm Tuyết.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88.18

Đến lúc này Lâm Tuyết cuối cùng khẳng định được, mỗi ngày Hoắc Gia Tường đều la hét đã thất thế đều không phải tin đồn không có căn cứ. Bên trong nhà họ Hoắc cũng có mâu thuẫn, hơn nữa tuổi tác của ông dần cao, cánh chim hai đứa con trai đều to lớn, chỉ hơi không bằng lòng liền dám ngỗ nghịch chống đối lại ông.

“Khụ.” Hoắc Gia Tường cố hết sức che giấu, không muốn để cho bối rối của mình lộ ra trước mặt con gái, “Chúng ta đi... Phòng trẻ con đi!”

Vì nghề đón mẹ con Lâm Tuyết đến, Hoắc Gia Tường cố ý để người hầu bố trí phòng trẻ tinh tế đẹp dễ. Bên trong có giường trẻ con vận chuyển bằng đường hàng không từ châu Âu tới, nôi, đồ chơi... Còn có ghế sofa nhỏ xinh đẹp thoải mái, băng ghế, bàn ăn nhỏ. Chỉ cần thứ có thể nghĩ đến thứ có thể sử dụng đến, nơi này đầy đủ tất cả.

Nhất là trên tường dán rất nhiều hình của Mặc Mặc, từ khi sinh ra đến trăm ngày, rồi đến lớn mấy tháng... Các giai đoạn đều có. Kích cỡ ảnh chụp kia có lớn có nhỏ, có đơn giản có phức tạp, cuối cùng được họa sĩ dùng bút pháp thần kỳ làm đẹp, bức tường phát triển thành chân dung tả thật đặc biệt của riêng tiểu Mặc Mặc.

Mấy bức ảnh chụp kia đều do Lâm Tuyết ngày thường quay chụp lưu trong điện thoại di động, lần lượt gửi cho Hoắc Gia Tường, không thể ngờ được ông đều tỉ mỉ giữ gìn như vậy, lại để cho người rửa những bức ảnh chụp này ra, biến thành chân dung tả thật số đặc biệt của đứa bé xinh đẹp.

Phòng trẻ con hơn một trăm mét vuông, đều dùng đồ chơi đáng yêu làm ngăn cách, chia ra phòng ngủ, nhà ăn, thư phòng, phòng chơi... Toàn bộ phòng trẻ con giống như một khu vui chơi, trẻ con tràn đầy thú vị, đứa bé nào đều sẽ thích nơi này.

Trên mặt đất dùng bột biển nhập khẩu hữu cơ không độc có thể ăn vào làm thành, cách nhiệt cách lạnh vừa mềm mại lại thoải mái, Hoắc Gia Tường đặt Mặc mặc trên đất, thẳng nhóc lập tức vui vẻ lên, giống con tằm nhỏ đáng yêu.

“Cha đặc biệt mời giáo viên mầm non, cậu ta đề nghị dùng bột biển này làm thành nền rải trên mặt đất, nói phổi trẻ con rất yếu ớt, nếu dùng thảm lông sang quý sẽ có một ít sợi tơ nhỏ mà mắt thường không nhìn thấy, kích thích đường hô hấp của cục cưng, dễ gây ra cho đứa bé thở khò khè!”
di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Vì trang hoàng tốt cho phòng trẻ này, Hoắc Gia Tường chi số tiền lớn mời giáo viên mầm non châu Âu tới, dưới chỉ đạo của giáo viên mầm non vàng xây xong phòng trẻ này.

Kiến thức này Lâm Tuyết cũng biết, Lương Bội Văn từng tự mình cố ý cường điệu dạy tri thức về trẻ sơ sinh vài ngày cho cô. Bà biết tránh phương diện sai lầm này như thế nào, lựa chọn phương pháp chính xác chăm sóc cho đứa bé.

Đương nhiên, ở nhà họ Lương, cả ngày Mặc Mặc được giáo viên mầm non chuyên nghiệp và nhân viên điều dưỡng cho mẹ và trẻ sơ sinh bảo mẫu nhũ mẫu vây quanh, cô muốn đưa tay ôm lấy đứa bé cũng khó khăn, đa số thời gian vốn không cần cô lo lắng tới chuyện này.

Đối với Hoắc Gia Tường cẩn thận chu đáo, Lâm Tuyết rất cảm động.

Nhìn Mặc Mặc ở trong phòng trẻ em chơi đến sung sướng, tâm tình của cô cũng rất thoải mái, hứng thú dạt dào theo phía sau.

Mặc Mặc cuối cùng bò tới trước ghế sa lon, hai tay bám lấy ghế sa lon dùng sức khễ chống, thành công đứng lên.

“Trời ạ!” Lâm Tuyết hơi giật mình, theo bản năng định tới đỡ thằng bé.

“Đừng nhúc nhích!” Hoắc Gia Tường vội vàng ngăn cản con gái, ánh mắt vui sướng nhìn chăm chú thật lâu vào cháu ngoại, kiêu ngạo tuyên bố, “Anh ba con cũng có thể bám đồ đứng lên khi tám tháng tuổi, Mặc Mặc di truyền mạnh mẽ từ anh ba của con!”

“...” Lời này nếu để cho người nào đó nghe được, đoán chừng sẽ cực kỳ khó chịu. Lâm Tuyết quyết định giữ lại ý kiến, chờ về nhà hỏi mẹ chồng Lưu Mỹ Quân một chút, người nào đó lớn chừng mấy tháng thì đứng lên được, lại phán đoán thành tích vinh quang Mặc Mặc đứng lên được lúc tám tháng tuổi là di truyền từ vị hảo hán đó!

Cho dù Lâm Tuyết và Mặc Mặc làm gì, Hoắc Gia Tường đều một tắc không rời làm bạn bên cạnh hai mẹ con, giống như muốn bổ sung tất cả thời gian chia ra trước kia trở về.

“Lúc trước, mẹ con một mình chăm sóc con nhất định rất vất vả...” Nhớ tới vợ yêu rời khỏi ông lẻ loi hiu quạnh phiêu linh lưu lạc, trong lòng Hoắc Gia Tường giống như bị một bàn tay tóm lấy, khó chịu đến thở không nổi. Nếu thời gian quay trở lại, ông hy vọng cỡ nào có thể lưu vợ lại, nhìn con gái bảo bối yêu thương của bọn họ ra đời, cùng chung niềm vui gia đình.

Đây là đau xót vĩnh viễn trong lòng Hoắc Gia Tường, chỉ có thể thông qua Lâm Tuyết và Mặc Mặc đến bồi thường. Đối với Lâm Tuyết và cháu ngoại lần đầu gặp mặt này, ông hận không thể nâng niu bọn họ trong lòng bàn tay mà nuông chiều.

Nghe được Hoắc Gia Tường lại nhắc tới mẹ, Lâm Tuyết cuối cùng không nhịn được hỏi chuyện cũ, “Lúc trước, sao mẹ lại giả cho cha vậy?”

Đây là chỗ mà Lâm Tuyết tò mò nhất. chẳng lẽ lúc trước Hứa Tịnh Sơ giống như Đỗ Hâm Lôi sao? Trong lúc vô tình rơi vào trong tay Hoắc Gia Tường, sau khi thất thân mang thai không thể không bắt đắ dĩ chấp nhận hiện thực? di1enda4nle3qu21ydo0n

Nghe Lâm Tuyết hỏi chuyện cũ, trên khuôn mặt gầy guộc của Hoắc Gia Tường dâng lên nụ cười ấm áp, trong ánh mắt đều chớp động ánh sáng tinh thuần, “Cha và mẹ của con vừa thấy đã yêu đó! Lần đầu tiên nhìn thấy cha đã thích mẹ con, lúc đó dáng vẻ của cha hơi chật vật, có lẽ ảnh hưởng tới ấn tượng cái nhìn đầu tiên của mẹ con đối với cha, chỉ có điều sau này mẹ con vẫn bị cha chinh phục, cam tâm tình nguyện đến lễ đường kết hôn với cha.”

Lâm Tuyết có nhiều hứng thú, khẽ nhếch môi, hỏi: “Vào lần đầu tiên cha gặp mẹ rất chật vật sao? Vì sao?”

“Lúc đó cha đang bị một kẻ thù lợi hại đuổi giết, thân bị trọng thương. Đêm đó, cha dựa vào một cây súng lục giết phá vòng vây, cả người đều là vết máu, quả thật giống như quỷ...” Nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên mình và vợ yêu gặp mặt, Hoắc Gia Tường không khỏi dờ khóc dờ cười.

Khi đó ông không có thể lực như hiện tại nhưng càng thêm khát máu tàn nhẫn, trong các trùm buôn thuốc phiện lần lượt tranh bá, ông dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn và suy nghĩ khôn khéo, lần lượt thắng được.

Một lần duy nhất kia, ông bị thân tín bên người bán đứng, kết quả không cẩn thận trúng mai phục. Ông vẫn cứ bình tĩnh phản kích nơi bước đường cùng, giết phá vòng vây.

Đêm đó, chính ông cũng không đếm được rốt cuộc giết bao nhiêu người. Chỉ biết khi ông vọt tới bên cạnh Hứa Tịnh Sơ, dáng vẻ của ông cực

kỳ giống con quỷ tàn ác trong địa ngục.

Người phụ nữ khác nhìn thấy dáng vẻ này của ông đều phải sợ hãi thét chói tai, cho đến nay ông vẫn còn nhớ rõ mắt trong veo kinh ngạc của Hứa Tịnh Sơ, nhưng bà không chuyện bé xé ra to mà quát to, lại bình tĩnh hỏi ông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cho đến nay ông vẫn còn nhớ rõ ràng được khuôn mặt yêu kiều đến xinh đẹp thoát tục của bà, càng nhớ được mỗi một câu một chữ bà nói với ông.

Bà cứu ông, mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng giấu giếm trù thuốc phiện hung tàn che giấu ông, đợi đến khi trù buôn thuốc phiện rời đi, bà lấy cho ông một chai nước khoáng một ổ bánh mì.

Sau đó, bà ấy nói cái gì cũng không hỏi nhiều thêm, mà lặng yên xoay người rời đi.

Nghe đến đó, Lâm Tuyết cơ bản có thể thăm dò rõ ràng đại khái đã xảy ra phía sau, hé miệng cười nói: “Có phải sau này cha quấn chặt lấy mẹ không buông, mẹ bị cha dây dưa quá chỉ đành phải gả cho cha!” Dieffenbach lee quiy don

“Ha ha.” Hoắc Gia Tường nhìn con gái nở nụ cười, ông cao hứng hơn bất cứ chuyện gì. Sửa lại, “Là cha theo đuổi mẹ con, lúc mới bắt đầu mẹ con rất dè dặt, sau này không chịu đựng nổi cha tình thâm không đổi với mẹ con, cuối cùng bị cha cảm động, gả cho cha!”

Lâm Tuyết nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Trước lúc kết hôn với mẹ, không phải cha đã có vợ sao?”

“A.” Hoắc Gia Tường trầm ngâm một chút, đáp chi tiết, “Vân Sơn và Vân Hải đều không phải một mẹ sinh ra... Thật ra trừ mẹ con, cha chưa từng cưới bất cứ người phụ nữ nào!”

Phần lớn trùm buôn thuốc phiện ở tam giác vàng đều cả đời không kết hôn, người phụ nữ ngẫu nhiên chơi đùa mang thai, bọn họ để cho người phụ nữ đó sinh đứa bé, nuôi nấng đứa bé lớn lên làm người nối nghiệp tương lai, nhưng mẹ đứa bé lại ít khi có được thân phận!

Mẹ Hoắc Vân Sơn và Hoắc Vân Hải đều từng là nữ nô và trà nô bên người Hoắc Gia Tường, sau khi sinh xong chỉ có thể làm bảo mẫu của đứa bé đi theo cùng sống. Hoắc Gia Tường không nơi nương tựa, sau này trong quá trình bị kẻ thù đuổi giết, bởi vì ông cũng không coi trọng hai người phụ nữ kia, chỉ để cho thân tín bảo vệ hai đứa con trai của ông, kết quả mẹ của Hoắc Vân Sơn và Hoắc Vân Hải đều trong quá trình chém giết kịch liệt lần lượt hoặc chết hoặc mất tích.

“Mẹ con rất lương thiện, sau khi cưới đối xử với hai anh em Vân Sơn và Vân Hải như do chính mình sinh ra, anh em bọn họ thân thiết gọi bà ấy là dì Hứa. Sau này Vân Phi sinh ra, thành bảo bối tâm can của người cả nhà.” Hoắc Gia Tường nhớ lại đoạn hôn nhân hạnh phúc ấm áp ngọt ngào kia, trong mắt tràn đầy tia sáng dịu dàng, trộn lẫn một tia chua xót khó có thể cứu vãn.

Bao nhiêu lần ông mỉm cười tỉnh lại từ trong mộng, bao nhiêu lần ông khóc tỉnh từ trong mộng. Hứa Tịnh Sơ là ký ức tốt đẹp nhất tinh khiết nhất trong cuộc đời này của ông, đến suốt cuộc đời, ông cũng không có cách nào tìm được người phụ nữ khiến cho ông say mê đến phát cuồng yêu tận xương giống như vậy.

Sau khi gặp mặt Lâm Tuyết, tình yêu không phương hướng của ông cuối cùng tìm được cửa ra để trút xuống. Ông bồi thường gấp bội thiệt thòi thiếu sót và nhớ nhung đối với Hứa Tịnh Sơ lên trên người Lâm Tuyết, gần như mọi việc đều thuận theo con gái. Nhưng mà gần đây nhất vì chuyện của Đỗ Hâm Lôi huyền ảo có phần không thoải mái, ông vô cùng khó xử.

Thật ra, sâu trong lòng ông vẫn còn hy vọng Đỗ Hâm Lôi có thể vì con trai mình sinh ra đời sau, như vậy gia tộc Hoắc thị mới có người thừa kế tương lai. Nhiều năm như vậy, phụ nữ từng qua bên người Vân Phi cũng không thiếu, nhưng chỉ khiến Đỗ Hâm Lôi sinh con cho thằng bé.

Lâm Tuyết hiểu được khó xử của Hoắc Gia Tường, cũng không tiếp tục trách cứ ông không cố hết sức hỗ trợ. Từ nay về sau, cô không còn cưỡng ép Hoắc Gia Tường nhúng tay vào chuyện của Đỗ Hâm Lôi.

Tổ tôn ba đời, như hình với bóng trải qua thời gian vền vẹn một buổi sáng. Khiến cho thằng nhóc thỏa chí đói bụng rồi, lấy tiếng khóc vong dội phát ra ý kiến phản đối với người lớn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88.19

Trong phòng bếp sẵn sàng chuẩn bị bữa ăn dinh dưỡng phong phú ngon lành cho trẻ em, giáo viên mầm non tự tay bón mớm cho đứa bé.

Chờ khi Mặc Mặc ăn được không sai biệt lắm, Hoắc Gia Tường nhìn thời gian đã gần đến giữa trưa, liền nói với Lâm Tuyết: “Chúng ta cũng đi ăn cơm đi!”

Đến nhà ăn, không gian to như vậy, bàn ăn to như vậy, thức ăn phong phú đủ để so sánh với bàn tiệc Mãn Hán toàn tịch, đáng tiếc, dùng cơm chỉ có hai người cô và Hoắc Gia Tường.

Hoắc Gia Tường thấy con trai đều không tới, không khỏi có phần tức giận, liền hỏi quản gia: “Đại thiếu gia và tam thiếu gia đâu?”

Quản gia rất cẩn thận lựa lời nói: “Đại thiếu gia nói căn cứ có chút việc, cậu ấy chạy đi xem một chút! Về phần Nhạ Nhạ tiểu thiếu gia... Đại thiếu gia nói vì để cho tiên sinh tập trung tiếp đón tứ tiểu thư và Mặc Mặc tiểu thiếu gia, cậu ấy để cho người mang Nhạ Nhạ tiểu thiếu gia đi!”

Lời này quản gia nói cực kỳ uyển chuyển, nhưng trừ đi từ ngữ cố hết sức chải chuốt, có thể tưởng tượng ra được nguyên văn của Hoắc Vân Sơn mang theo uất ức và tức giận lớn cỡ nào.

Cánh mũi Hoắc Gia Tường khép mở, tức giận đến không nhẹ. Ngay trước mặt Lâm Tuyết lại không tiện phát tác, cường ép lửa giận lại hỏi:

“Tam thiếu gia đâu?”

“Tam thiếu gia nói phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn, sợ Đỗ tiểu thư một mình ở lại đây tịch mịch, liền mang cô ấy đi cùng!”

“Hỗn láo.” Hoắc Gia Tường khiển trách, “Hâm Lô có thai, nó còn mang theo con bé chạy tán loạn khắp nơi, sẽ không sợ có gì ngoài ý muốn!”

Quản gia cúi thấp đầu, không dám nhiều lời một chữ.

Lâm Tuyết thật sự thất vọng, đáy lòng hoàn toàn tê dại nguội lạnh. Đến bây giờ, kế hoạch quan trọng nhất trong chuyến đi này của cô tuyên bố thất bại.

Cô không cách nào giải cứu Đỗ Hâm Lô ra, Hoắc Vân Phi không chịu tha người!

Vén vén ba ngày, Lâm Tuyết và Mặc Mặc làm bạn với Hoắc Gia Tường trôi qua thời gian ấm áp hạnh phúc nhất trong sinh hoạt tuổi già. die nd da nl e q uu ydo n

Hai đứa con trai nhà họ Hoắc đều không lộ diện nữa, điều này cũng tốt, để cho tổ tôn ba đời bọn họ nguyên vẹn không gian ở chung.

Hoắc Gia Tường lấy ra khóa trường mệnh và linh vật đúc hoặc điêu khắc bằng vàng bạc ngọc v.v..., tất cả đưa cho Mặc Mặc, dùng để cầu nguyện cho đứa bé có thể bình an thuận lợi lớn lên.

Biết Hoắc Gia Tường giàu có tột cùng, nhưng khi nhìn thấy châu báu ngọc ngà chất thành đống ở trong rương, vẫn khiến cho Lâm Tuyết cảm thấy giật mình.

Từng rương châu báu ngọc ngà này, cũng không phải cái trắng, sao lại xếp thành đồng mang tới đây?

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Lâm Tuyết, Hoắc Gia Tường biết hù sợ đến con gái, vội vàng giải thích nói: “Mấy thứ này không phải cho con mang đi toàn bộ, con có thể cho Mặc Mặc chọn lựa một ít nó thích!”

Nhiều lắm, cô chọn như thế nào!

Hoắc Gia Tường để cho người nâng rương nặng nề lên, đổ hết đồ vật bên trong lên mặt bàn. Lâm Tuyết không nhịn được lau mồ hôi, vì không phật ý thịnh tình của Hoắc Gia Tường, cô chỉ tượng trưng chọn lấy hai món từ trong đồng vàng bạc châu báu chất thành đồng như núi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thời gian tốt đẹp luôn ngắn ngủi như vậy, ba ngày trong nháy mắt trôi qua.

Lâm Tuyết đáp ứng với chồng trước lúc mặt trời lặn phải về nước, đành phải lệ rơi từ biệt với Hoắc Gia Tường.

“Cha, nhớ kỹ lời con đã nói với cha – kích lưu dừng thôi! Tam giác vàng không có bá chủ vĩnh viễn bất bại, con hy vọng cha có thể có một tuổi già bình yên hạnh phúc!”

“Cha biết!” Mặt Hoắc Gia Tường mang lệ nóng, cam đoan với con gái, “Cho cha thời gian năm năm, chờ hai người anh trai của con hoàn toàn gánh vác được trọng trách, cha về kinh đô thăm đứa bé với con! Nhớ sinh thêm cho cha vài đứa cháu ngoại, bằng không cha tuổi già không có chuyện gì làm sẽ rất tịch mịch!”

Ánh mặt trời sau giữa trưa vẫn nóng bỏng như vậy, Lâm Tuyết ôm Mặc Mặc với Hoắc Gia Tường cùng đi chuẩn bị lên máy bay.

Nhưng mà, dưới ánh mặt trời, bóng dáng anh tuần quen thuộc đứng trước máy bay kia không phải là Lương Tuấn Đào sao?

Lâm Tuyết đã ươn ướt hốc mắt, người kia tính xấu không đổi, lại tự mình đến hang ổ Hoắc Gia Tường đón cô về nhà.

Hoắc Gia Tường một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ông nắm tay con gái, đưa đến bên cạnh Lương Tuấn Đào, giao cho Lương Tuấn Đào, dặn dò con rể: “Phải yêu thương con bé, đừng bởi vì người nhà mẹ đẻ Tuyết Tuyết không ở cạnh mà bắt nạt con bé!”

Lương Tuấn Đào cười giảo hoạt, bất cần đời nói: “Yên tâm, khi ông không ở đây, tôi bắt nạt cô ấy mỗi ngày!” di3nd@nl3qu.yd0n

“...”

Lâm Tuyết bụp một tiếng, nắm đôi bàn tay trắng như tuyết lại đâm về phía lồng ngực anh, sáng giọng: “Anh dám!”

Lời này cũng là thị uy với Lương Tuấn Đào cũng là an ủi Hoắc Gia Tường, sao anh có thể bắt nạt cô chứ? Cho tới bây giờ, Hoắc Gia Tường hoàn toàn tín nhiệm người con rể này có thể cho con gái bảo bối của ông hạnh phúc suốt đời, chỉ có điều miệng của con rể vẫn không buông tha người như vậy.

Máy bay xuất phát, chứa đầy hạnh phúc bay lên bầu trời đêm, bay về phía tổ quốc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai năm sau, giữa hè.

Vân Đóa cuối cùng tốt nghiệp đại học, vì Lương Thiên Dật, cô bỏ qua cơ hội tiếp tục học nghiên cứu, tình nguyện rời khỏi sân trường, làm bạn

với anh cùng nhau kinh doanh trưng bày triển lãm tranh.

Trải qua hai năm tập trung kinh doanh, trưng bày triển lãm tranh của Lương Thiên Dật đánh ra một thương hiệu trong giới hội họa ở kinh thành. Không chỉ bán tranh do chính anh bán, còn có rất nhiều nhà thư họa nổi danh cũng gửi tranh chữ của mình ở nơi trưng bày triển lãm tranh của anh gửi bán.

Lương Thiên Dật dốc lòng nghiên cứu nghệ thuật hội họa, rất được chân truyền của đại sư thư họa Lãnh Lệnh Huy, thanh danh nhanh chóng lan xa trong giới thư họa, trở thành nhà thư họa tuổi trẻ có tiếng đương đại.

Lãnh Lệnh Huy ngẫu nhiên vung bút ngẫu hứng vẽ, khảng khái tặng cho Lương Thiên Dật, làm khích lệ cho học trò cưng này.

Tái ông thất mã sao biết không phải phúc, nếu lúc trước Lương Thiên Dật không xảy ra tai nạn xe cộ, không rời khỏi quân đội, có lẽ anh vĩnh viễn đều không thể lấy được thành tích chói mắt như thế ở trong lĩnh vực hội họa.

Thành công trong sự nghiệp khiến Lương Thiên Dật khôi phục tự tin, hai năm nay, anh đến trưng bày triển lãm tranh, mỗi ngày đưa đón Vân Đóa đến trường tan học, tập trung vẽ tranh, kinh doanh trưng bày triển lãm tranh.

Ở chung hai năm như vậy với Vân Đóa, hai người cuối cùng tu thành chính quả.

Vân Đóa tốt nghiệp đại học, tháng bảy giữa hè, nhà họ Lương giống trống khua chiêng cử hành một hôn lễ cực kỳ long trọng cho một đôi này.

Sau hai năm trước đi tam giác vàng thăm Hoắc Gia Tường trở về, Lâm Tuyết dưới sự trợ giúp của Lương Tuấn Đào nộp hồ sơ từ bên quân đội điều vào cục cảnh sát cấp bậc cao nhất kinh thành. Trong thời gian đó, bởi vì cần

trải qua kinh nghiệm công tác cơ sở, Lâm Tuyết không thể không điều đi cục cảnh sát địa phương thành phố A nhậm chức phó cục trưởng, công tác nửa năm, đạt được yêu cầu kinh nghiệm công tác cơ sở, một lần nữa điều về cục cảnh sát cao cấp ở kinh thành nhậm chức cảnh sát hai sao.

Khi công tác ở thành phố A, bởi vì Mặc Mặc và Lương Tuấn Đào không hợp (một con rồng một con hổ), cần nhận một người cha nuôi đến phá giải, liền nhận Lăng Lang làm cha nuôi đứa bé.

Một người là thủ trưởng quân đội, một người đứng đầu hắc đạo Đông Nam Á, lại trở thành nhà kết nghĩa, nói ra cũng khiến cho người ta không thể tin được.

Bởi vì Lưu Mỹ Quân mời đại sư Chu Dịch tới nói Mặc Mặc con cháu gia đình xuất thân cách mạng chỉ có thể tìm một kiêu hùng * hắc đạo lợi hại nhất làm cha nuôi mới ép được phú quý của thằng bé bảo vệ bình an, đối với cách nói có phần mê tín này, thái độ áp dụng của bậc cha chú đều thà tin là có chứ không chịu không tin.

(*) Kiêu hùng: người ngang ngược có dã tâm.

Nhiều lần sàng lọc chọn trúng Lăng Lang vua của súng ống đạn dược Đông Nam Á, điều kiện của anh ta phù hợp với yêu cầu của đại sư Chu Dịch, lại có tình bạn bè qua lại với Lương Tuấn Đào, vô cùng thích hợp.

Bởi vì thân phận của Lăng Lang, khi nhận cha nuôi cũng không giống trống khua chiêng, thật điệu thấp đi ngang qua sân khấu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới mức độ yêu thích của Lăng Lang với con trai nuôi.

Lăng Lang nhỏ hơn Lương Tuấn Đào ba tuổi đặc biệt thích Mặc Mặc, ôm đứa bé yêu thích không buông tay. Lúc đó anh nói với Lương Tuấn Đào

một câu: “Kết hôn cũng không thấy được toàn bộ đều vô dụng, ít nhất có thể dùng con nít đến chơi!”

Lúc đó Lâm Tuyết ở bên cạnh che miệng cười thầm, bá chủ hắc đạo quát tháo cả Đông Nam Á có đôi khi nói chuyện thật tính trẻ con. Hơn nữa cô tuyệt đối không thể tưởng tượng được, hai năm sau khi sum vầy với Mặc Mặc, Lãng Lang thế mà lại thật sự dẫn về một người phụ nữ, nói là tìm mẹ nuôi cho Mặc Mặc.

Lương Tuấn Đào rất kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi Lãng Lang: “Cậu làm thật?”

“Còn thật hơn trên châu!” Lãng Lang vẫn bất cần đời như cũ, thật sự nhìn không ra anh có bao nhiêu nghiêm túc và thành ý, “Cô ấy mang thai, rất nhanh tôi không chỉ có con nuôi mà còn có con ruột!”

Đây là nguyên nhân khiến Lãng Lang quyết ý cưới vợ! Càng khiến Lâm Tuyết kinh ngạc hơn chính là, cô biết người phụ nữ Lãng Lang dẫn tới.

“Từ Mạn Thu!” Lâm Tuyết có phần không dám tin vào mắt mình, “Sao cô...”

Không thể nói cô chuyện bé xé ra to, mà là thân phận của Từ Mạn Thu thật sự không thích hợp ở cùng với Lãng Lang — Từ Mạn Thu là cảnh sát!

Điều đi thành phố A công tác nửa năm, Lâm Tuyết là phó cục trưởng cục cảnh sát địa phương chỗ Từ Mạn Thu làm, nữ cảnh sát xuất sắc biểu hiện nổi bật chiến tích nổi trội lưu lại ấn tượng quá sâu sắc với cô.

Tuyệt đối không thể tưởng tượng được, cuối cùng Từ Mạn Thu sẽ đi đến cùng nhau với Lãng Lang, hơn nữa mang thai đứa bé của anh ta.

Về mặt Từ Mạn Thu thật bình tĩnh, một đôi mắt to đen nhánh đen trắng rõ ràng vẫn khiếp tâm hồn người như vậy, cô hoạt bát làm mặt quỷ với Lâm Tuyết: “Cảnh sát một nhà, cô sẽ không tố giác tôi đi!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Tuyết định nói lại thôi, rốt cuộc vẫn không hỏi nhiều gì

Thế giới này mỗi ngày đều có muôn vàn chuyện kỳ quái phát sinh, Lăng Lang đã có thể làm cha nuôi cho nhà làm cách mạng bốn đời, như vậy cũng có thể làm chồng nữ cảnh sát, không có gì kỳ quái.

Sau khi điều trở lại kinh thành, công tác ở đồn cảnh sát hai năm, Lâm Tuyết rất yêu công việc này, làm được thuận buồm xuôi gió, vốn định phấn đấu sự nghiệp, nhưng gần đây phát hiện cô ngoài ý muốn mang thai. Nhà họ Lương kiên trì không cho phép cô phá thai, đương nhiên cô cũng không định bóp chết sinh mạng nhỏ không mời mà đến này, đành phải nghe lời đón nhận sinh mạng mới đến.

(*) Điển tích Tái ông thất mã:

Sách Hoài Nam Tử có chép một câu chuyện như sau:

Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ phía Bắc nước Tàu, gần Trường thành, có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãng nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão.

Ông lão là người thông hiểu việc đời nên rất bình tĩnh nói: “Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt cho tôi.”

Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ.

Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão, và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây.

Ông lão không có vẻ gì vui mừng, nói: “Biết đâu việc được ngựa Hồ này sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.”

Con trai của ông lão rất thích cưỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cưỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết nên nhảy loạn lên. Có lần con ông lão không cẩn thận để ngựa Hồ hất xuống, té gãy xương đùi, khiến con ông lão bị què chân, tật nguyên.

Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế.

Ông lão thản nhiên nói: “Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà được phúc.”

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình.

Sau khi kể câu chuyện trên, sách Hoài Nam Tử đưa ra luận điểm: Họa là gốc của Phúc, Phúc là gốc của Họa. Họa Phúc luân chuyển và tương sinh. Sự biến đổi ấy không thể nhìn thấy được, chỉ thấy cái hậu quả của nó.

Do đó, người đời sau lập ra thành ngữ: Tái ông thất mã, an tri họa phúc. Nghĩa là: ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 209: Kết Cục Cuối Cùng 20

Mang thai hai tháng, thời gian gần đây cô nôn ọe nghiêm trọng, hơn nữa thời gian kết hôn của Lương Thiên Dật và Vân Đóa gần kề, có phần ăn không tiêu, liền nghỉ phép ở nhà điều chỉnh trạng thái.

Bên ngoài loay hoay khí thế ngất trời, cô ói đến trời đất mù mịt, chuyện gì cũng không thể giúp, có chút áy náy

Cũng may có một người phụ nữ khác mang thai mỗi ngày đi lại làm bạn với cô, hai người nói chuyện trải nghiệm và chuẩn bị của người mẹ đúng chuẩn, cũng có thể tiêu tốn thời gian nhàm chán.

Mã Đồng Đồng mang thai năm tháng, đã qua phản ứng nôn mửa mang thai thời kỳ đầu, thoát nhìn sáng khoái tinh thần.

“Phụ nữ có thai thật nhàm chán, ngày hôm qua tôi còn oán giận với Lưu Dương, hiện giờ quả thật sắp biến thành heo mẹ, cả ngày trừ ăn cơm ngủ ra nơi nào cũng không thể đi!”

Bởi vì hơi có tình trạng ốm yếu trước sinh non, Lưu Dương khẩn trương đến đòi mạng, công ty cũng không đi, cả ngày canh chừng cô.

Lâm Tuyết hé miệng khẽ cười: “Bà là bảo bối của người ta chứ sao!”

Nhớ tới hai năm trước, cô thật may mắn với quyết định của mình. Ngày ấy ở trong tiệm cà phê gặp Lưu Dương, cô để cho anh tự mình đi xin

lỗi Mã Đồng Đồng, kết quả... Bây giờ nhìn xem bụng của Mã Đồng Đồng cũng biết kết quả như thế nào.

Suy cho cùng Mã Đồng Đồng có điểm khác biệt với Lâm Tuyết, vì yêu cô có thể vì việc nghĩa không chùn bước, cũng có thể bỏ xuống tất cả.

Hai năm trước sắp tới hôn lễ của cô và học trưởng, cô lại vào đêm khuya gọi điện thoại cho Lâm Tuyết khóc không thành tiếng, cô biết miễn cưỡng gả cho học trưởng, chính là tiếc nuối vĩnh viễn đời này của cô.

Cô yêu Lưu Dương, sau khi rời khỏi anh, cho dù gả cho học trưởng thuận theo mình mọi việc cũng không cách nào giải thoát.

Lùi một bước trời cao biển rộng, giữa tự tôn và hạnh phúc, cô lý trí lựa chọn về sau, cho nên, hiện giờ cô có được hơn nữa hưởng thụ hạnh phúc.

“Hai ngày nay nôn nghén nhẹ đi một chút đi! Ngày mai là hôn lễ của anh chồng bà và Vân Đóa, có thể tham gia không?” Mã Đồng Đồng vừa lấy đồ ăn vặt vừa hỏi.

Từ sau khi mang thai, cô trở nên đặc biệt thèm ăn, nhiệm vụ mỗi ngày của Lưu Dương chính là lựa chọn đủ loại món ăn nhỏ từ các cửa hàng lớn cùng cô.

Vui sướng mất mà được lại và áy náy với Mã Đồng Đồng khiến Lưu Dương sau khi kết hôn lại quý trọng hơn nữa yêu thương vợ gấp bội, quả thật muốn cưng chiều cô lên tận trời.

“Đã tốt hơn nhiều, hôn lễ của hai người vào ngày mai tôi nhất định phải đi tham gia!” Lâm Tuyết nói chắc chắn.

Hôn lễ của Vân Đóa và Lương Thiên Dật, cô trông mong vên vẹn hai năm, làm sao có thể lỡ mất được?

Ngày Vân Đóa và Lương Thiên Dật kết hôn, hôn lễ long trọng oanh động cả tòa kinh thành, gần như toàn bộ danh sĩ trong vòng luẩn quẩn giới thượng lưu đều tới tham gia.

Ở hiện trường hôn lễ, bạn có thể nhìn thấy người quen nhiều năm không gặp mặt, có vài người bạn hoàn toàn không tưởng tượng được.

Khi Lâm Tuyết nhìn thấy Vân Thư Hoa, chính là hoảng hốt thoáng nhìn.

Vân Thư Hoa gấp gáp lộ diện trong hôn lễ, đưa lễ vật và chúc phúc cho em gái Vân Đóa và em rể Lương Thiên Dật.

Nhìn em gái hạnh phúc, anh biết quyết định của hai năm trước là chính xác.

Khiến Vân Đóa trở lại bên cạnh Lương Thiên Dật, Lương Thiên Dật luôn yêu khắc sâu Vân Đóa quả nhiên năm chắc cơ hội này, một lần nữa thăng được tình yêu và trái tim của Vân Đóa.

Khách mời hôn lễ náo nhiệt đều có đôi có cặp, Vân Thư Hoa cô đơn chiếc bóng thoát nhìn không hợp cảnh như thế. Anh rất bận rộn, có lẽ vì sợ khiến cho Lương Tuấn Đào chú ý, có lẽ không muốn để cho người ta nhìn thấy tình hình hiện giờ của anh.

Tóm lại, sau khi chúc phúc xong, anh liền chuẩn bị lặng yên rời đi.

“Thư Hoa!” Một tiếng kêu gọi bao hàm cảm xúc vô tận vang lên trong hôn lễ náo nhiệt, Lý Văn San kích động xông về phía anh, nghẹn ngào không ngừng, “Anh thật nhẫn tâm, trốn em nhiều năm như vậy!”

Vân Thư Hoa nhàn nhạt nhìn về phía cô, một giây sau nhanh nhẹn xoay người.

“Đừng trốn, lần này cho dù đuổi tới chân trời góc biển em cũng sẽ không thể lại buông tha anh!” Lý Văn San đuổi theo.

Rất nhanh, bọn họ liền biến mất trong hiện trường hôn lễ nhốn nháo, bị mọi người lãng quên.

Pháo mừng nổ vang, dải ruybăng và cánh hoa khắp bầu trời, khách sạn lớn Vân Hải lại gánh vác hôn lễ quy mô lớn nhất kinh thành, Lương Thiên Dật và Vân Đóa ở trong này hỉ kết liên cành.

Thời gian hai năm yêu nhau, từ khi Vân Đóa tốt nghiệp đại học, bọn họ nước chảy thành sông đi vào cung điện hôn lễ.

Đối với Lương Thiên Dật mà nói, tình yêu này là cuộc chạy marathon gánh nặng đường xa, cũng may kết quả rất mỹ mãn; Còn đối với Vân Đóa mà nói, cô và Lương Thiên Dật từ khi quen biết yêu nhau đến kết hôn, chỉ có thời gian hai năm.

Người đàn ông cùng cô nắm tay sóng vai đi vào lễ đường hôn nhân nho nhã anh tuấn như vậy, tay anh kiên định dịu dàng như vậy, cô tin tưởng vững chắc, đôi tay này có thể mang cô tới tận cùng hạnh phúc.

Khách quý trong ghế xa hoa, ngồi đều là khách quý có thân phận không bình thường, đàn ông uống rượu mừng, phụ nữ ăn không sai biệt lắm liền qua bên ghế sa lon tán gẫu bát quái

Mặc Mặc ba tuổi khỏe mạnh kháu khỉnh, nhất là đôi mắt xinh đẹp không khác biệt với Lương Tuấn Đào, khiến cho các bà lớn nhà quan không ngừng hâm mộ.

“Đứa bé thật xinh đẹp, nhìn khiến cho người ta không nhịn được muốn hôn một cái!”

Người phụ nữ đang nói chuyện ung dung sang trọng khí độ phi phàm, khi giơ tay nhắc chân lộ hết phong cách quý phái của nữ chủ nhân nhà giàu. Bà chính là Lãnh Hương vợ của Bùi Hồng Hiên, cũng là dì cả của Hà Hiếu Man.

Lãnh Hương vỗ vỗ tay, nói với Mặc mặc: “Cực cưng, đến trong lòng bà nào, ôm ôm!”

Mặc Mặc rúc trong lòng Lâm Tuyết, nghiêng đầu, nhìn Lãnh Hương lại không lên tiếng trả lời.

Hà Hiếu Man ở bên cạnh cười khanh khách, nói với dì cả của mình: “Nhìn cháu này, thằng nhóc này thân với cháu nhất!” Nói xong, liền vỗ vỗ tay với Mặc mặc, nói, “Con rể nhỏ, để mẹ vợ ôm nào!”

Mọi người ngạc nhiên nhìn sang, Mặc Mặc thật sự rời khỏi lòng Lâm Tuyết đến trong lòng Hà Hiếu Man, dùng giọng nói con nít non nớt hỏi: “Tam Tam đâu?”

“Tam Tam và anh trai con bé đều ở nhà bà nội rồi! Hôm nay trùng hợp là sinh nhật bà nội Tam Tam, bọn họ không có thời gian đi qua!” Hà Hiếu Man vuốt đầu Mặc Mặc, yêu thích không buông tay.

Thẩm Doanh Doanh ở bên cạnh ôm con gái mới lớn bốn tháng trong lòng, nhìn hành động qua lại giữa Hà Hiếu Man và Mặc Mặc, trong mắt thoáng qua vẻ giống như hâm mộ lại giống như ghen tỵ.

Cô đột nhiên cười cười nói với Mộng Mộng ở bên cạnh Lâm Tuyết: “Mộng Mộng lại đây!”

Mộng Mộng vẫn cứ cười cười cười nói nói với Lâm Tuyết, giống như không nghe thấy. Con bé năm nay mười tuổi, trở mã càng thêm xinh đẹp như ngọc, cho dù chưa trưởng thành, đã ẩn chứa khuôn cách quốc sắc thiên

hương. Lâm Tuyết bình thường đều vô cùng thân thiết gọi cô bé là tiểu Mỹ nhi!

“Dì của con kêu con qua kìa!” Lâm Tuyết vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của Mộng Mộng nhắc nhở.

Không tình nguyện nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, Mộng Mộng bắt đầu rời khỏi bên người Lâm Tuyết đến bên cạnh Thẩm Doanh Doanh.

Thẩm Doanh Doanh nhỏ giọng kêu Mộng Mộng: “Kêu cha con tới đây!”

“Dạ.” Mộng Mộng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi tới chỗ Thạch Vũ ngồi.

Trong vòng hai năm từ sau khi Thẩm Doanh Doanh gả cho Thạch Vũ, cho dù Thẩm Doanh Doanh nỗ lực bao nhiêu, Mộng Mộng đều không thể thích cô giống như thích Lâm Tuyết. Nhưng Mộng Mộng là một cô bé rất khôn khéo có hiểu biết, cô không muốn làm cho cha mình khó xử, không thích Thẩm Doanh Doanh cũng không cố ý đối nghịch với cô ấy.

Thạch Vũ đang uống rượu với một bàn quan quân, lúc này Bùi Hồng Hiên đã vinh dự trở thành thượng tướng làm đại biểu trong giới quan đội lên tiếng trên bàn rượu, tất cả mọi người lắng nghe tỏ vẻ tôn kính.

“Cha, dì gọi cha qua kìa!” Mộng Mộng nhỏ giọng nói với Thạch Vũ.

Ánh mắt của mọi người chuyển về phía Thạch Vũ, trên mặt Thạch Vũ có phần không nhịn được, hơn nữa theo ấn tượng đối với Thẩm Doanh Doanh, anh thật sự không nghĩ ra cô gọi anh đi qua có thể có chuyện đứng đắn gì.

“Cha đang nghe lãnh đạo nói chuyện, không rảnh!” Thạch Vũ nói xong cũng quay đầu lại, tiếp tục nghiêm túc nghe Bùi Hồng Hiên phát biểu.

Mộng Mộng chỉ là người mang tin tức nhỏ bé, dù sao tin đã truyền đến, veef phần Thạch Vũ đi qua hay không, sẽ không liên quan đến cô.

Đi trở về đến bên cạnh Thẩm Doanh Doanh, Mộng Mộng chi tiết chuyển lời của Thạch Vũ: “Cha nói không tới, cha đang nghe lãnh đạo nói chuyện!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88.21

Sắc mặt Thăm Doanh Doanh trở nên phần nộ, đành phải ôm đứa bé đứng dậy đi tới bàn tiệc của đàn ông, ngồi vào bên cạnh Thạch Vũ.

Thạch Vũ đã sớm quen với hành vi dính người của cô, nhú đôi mày tuấn tú lại, cũng không nói thêm gì.

Làm quân nhân, đều có kính sợ theo bản năng với thủ trưởng cấp trên, khi Bùi Hồng Hiên phát biểu, Thăm Doanh Doanh ngược lại không nói gì thêm.

Đợi đến khi Bùi Hồng Hiên phát biểu xong, vợ Bùi Hồng Hiên là Lãnh Hương đi tới, những nữ quyến khác cũng theo tới.

Lâm Tuyết ngồi vào bên cạnh Lương Tuấn Đào, Mặc Mặc lại vô cùng thân thiết leo lên trên đầu gối cha mình, ôm cổ cha, lộ ra vui mừng kiểu thân thiết.

Thăm Doanh Doanh vội vàng nhân cơ hội cười mở miệng nói: “Thủ trưởng Lương, có chuyện muốn thương lượng với anh! Thạch Vũ ngại mở miệng, để tôi nói!”

Từ xưa tới nay Lương Tuấn Đào không có ấn tượng tốt với Thăm Doanh Doanh, rất tin trong miệng cô ta khẳng định không phun ra được ngà voi, nhú chân mày lại, không đáp lời cô ta.

Đã quen với hờ hững của Lương Tuấn Đào, cũng may da mặt Thẩm Doanh Doanh đặc biệt dày, cũng không định ngổ nghịch, vẫn còn cười nói: “Tôi muốn cho Kiều Kiều và Mặc Mặc kết dâu rể nhỏ, tương lai chúng ta làm nhà thông gia!”

Lâm Tuyết chỉ cười không nói, Lương Tuấn Đào vội vàng từ chối: “Từ đã, con tôi đã được người dự định trước, chẳng lẽ cô chuẩn bị để cho con gái của cô làm tiểu tam cậy góc tường nhà người ta sao?” die nd da nl e q uu ydo n

Chung quanh vang lên tiếng cười, sắc mặt Thạch Vũ nhất thời trở nên rất khó coi.

Thẩm Doanh Doanh bị Lương Tuấn Đào mỉa mai ở trước mặt mọi người như vậy, da mặt dù dày cũng có phần không nhịn được, nhưng nhận thua như vậy lại không cam lòng, liếc nhìn về phía bụng bằng phẳng của Lâm Tuyết, vội vàng nói: “Không phải Lâm Tuyết lại mang thai sao? Chờ cô ấy sinh hạ cũng có thể!”

Mọi người đều không nhịn được cười, sắc mặt Thạch Vũ đã biến thành gan heo, thấp giọng quát vợ: “Cô có thể đừng mất mặt xấu hổ ở đây không?”

Kiều Kiều con gái của bọn họ mới bao lớn, cứ khẩn cấp như vậy mà định đưa cho con của Lương Tuấn Đào? Vấn đề là người ta liên tục xua tay từ chối, cô còn ngại dọa người không đủ, lại đánh chủ ý lên bụng mới mang thai của Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào càng thêm tức giận: “Tôi và Lâm Tuyết đều hy vọng thai này có thể sinh con gái, trước khi chưa ra kết quả, che kín miệng giống như quạ đen của cô!”

Thẩm Doanh Doanh cúi đầu, rất uể oải. Cô hao hết tâm sức đều không thể gả cho Lương Tuấn Đào, muốn cho con gái gả vào nhà họ Lương đều

bù tâm nguyện này của cô sao mà khó khăn bao nhiêu!

Lâm Tuyết thấy khuôn mặt tuần tú của Thạch Vũ xanh mét, thân thể cường tráng khẽ run, biết anh tức giận không nhẹ.

Thạch Vũ sĩ diện, Thẩm Doanh Doanh cố tình quá mưu cầu danh lợi khiến cho anh mất mặt xấu hổ, hai vợ chồng này...

Vì không khiến cho Thạch Vũ quá mức khó chịu, Lâm Tuyết vội vàng hòa giải, vẻ mặt ôn hòa nói với Thẩm Doanh Doanh: “Nếu thai này là nam đương nhiên rất cao hứng làm thông gia với chị, nếu sinh con gái, để cho hai đứa kết bái làm chị em nuôi đi!”

Một trò khôi hài bị Lâm Tuyết vạch lên thể diện chấm hết, Thạch Vũ ném ánh nhìn ý vị sâu xa về phía cô, trong mắt tuần tú có vẻ phức tạp không ai có thể biết.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lương Tuấn Đào để đạo diễn Vương quay bộ phim “Nhất định yêu em”, nhiều lần trắc trở, cuối cùng sau quay ba năm hơ khô thẻ tre *, khi đưa ra thị trường nơi bán vé rất tốt, buôn bán lời đầy chậu đầy bát. Chỉ có điều bởi vì sự kiện Bạch Tinh Tinh, khiến nhiệt tình với phim ảnh của Lương Tuấn đào xuống dốc không phanh, anh không thật sự để ý đến bộ phim này kiếm lời hay thua lỗ.

(*) hơ khô thẻ tre: ví với việc viết xong một tác phẩm.

Sau khi bộ “Nhất định yêu em” chiếu được một năm, phòng bán vé chật ních, chẳng những kiếm đủ chi phí ban đầu, còn nhận được phần thưởng trong liên hoa phim nước Pháp. Lần này, đạo diễn Vương hưng phấn đến giống như đánh máu gà *, tức thời mang theo vai nam nữ chính, đồng thời thông báo cho Lương Tuấn Đào, nói muốn cùng đi nước Pháp lĩnh thưởng. di3nd@nl3qu.yd0n

(*) đánh máu gà (‘đả kê huyết’ hay còn gọi là ‘liệu pháp máu gà’): Đại khái là bắt đầu năm 1959, Trung Quốc có không ít người cao tuổi sức khỏe rất kém, nhà ai mà có người như vậy đều có nuôi một con gà trống mập mạp, nhưng không nuôi để ăn mà để lấy máu bổ thân. Người già ốm yếu mỗi ngày sẽ ôm con gà trống đó tới bệnh viện để người ta rút máu gà tiêm vào cơ thể mình để bổ sung dinh dưỡng. Đương nhiên mấy nhà này phải chú ý bồi bổ cho gà mới có nguồn máu dồi dào nha, nhưng do mỗi tuần có hai lần rút máu cho nên gà trống đương nhiên không tốt rồi, nghe nói gà bị còi xương, nấu ăn không có hương vị gì hết.; Còn hiện nay thì từ này được một số dân mạng dùng để hình dung hành vi “điên cuồng”, “mê mẩn” của những fan starchaser cuồng nhạc, cuồng phim, cuồng sách... Từ này cũng được dùng để hình dung một người đang đặc biệt hưng phấn

Từ sau khi Mạc Sở Hàn chết, Lương Tuấn Đào không lấy làm hứng thú gì với giải thưởng cuộc đấu này.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đã vào giữa tháng mười âm lịch, thời tiết rét lạnh.

Giờ phút này, Mã Đồng Đồng ở cũ, Lâm Tuyết gắng gượng vác bụng sáu tháng dưới làm bạn của Lương Tuấn Đào đi thăm hỏi hai mẹ con Mã Đồng Đồng.

Lúc đó Lưu Dương ở trong phòng trợ giúp bà xã đại nhân chăm sóc con gái mới vừa sinh ra, Lương Tuấn Đào liền nửa đùa nửa thật nói với Lưu Dương đang thay tã cho con gái: “Cậu thay thế anh người làm phim đi nước Pháp lĩnh giải đi, nghe nói vai nữ chính xinh đẹp hơn Bạch Tinh Tinh!”

Lưu Dương giống như bị người dùng châm hung hăng đâm cho một phát, thiếu chút nữa kinh sợ nhảy dựng lên, chỉ vào Lương Tuấn Đào không chút khách khí phản kích: “Lúc trước không phải anh kéo Bạch Tinh Tinh

vào trong ngực ngay trước mặt Lâm Tuyết? Còn không biết xấu hổ trước mặt em giả vờ sói đuôi dài! Bản thân rắp tâm bất lương muốn cùng vai nữ chính đi nước Pháp, lôi kéo tới em làm gì?”

Lương Tuấn Đào tỏ vẻ ngượng ngùng, ở trong lòng thầm mắng: “Mẹ nó, chẳng qua chỉ nói câu vui đùa mà thôi, lại thành thẹn quá thành giận kéo vết sẹo của anh lên ngay tại chỗ, Lưu Dương thẳng nhóc này không hiền hậu.

Mã Đồng Đồng cố ý hỏi Lưu Dương: “Vì sao anh không dám đi? Là sợ người ta lại đề lên anh hay sợ bản thân không nhận được hấp dẫn?”
di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lưu Dương vội vàng giơ hai tay lên đầu tuyên thệ tỏ rõ tâm ý sáng tỏ: “Bà xã, anh còn dám cô phụ em, để cho ông trời già giáng sét đánh bổ anh!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trên đường trở về, tiểu Cao lái xe, trong hàng ghế sau xe, thủ trưởng Lương cẩn thận xoa bóp chân cho bà xã đại nhân, đột nhiên nhìn trộm đánh giá sắc mặt của cô, ân cần hỏi: “Vợ, chân còn tê dại không?”

Lúc mang thai này, Lâm Tuyết luôn cảm giác phần chân đau nhức, mát xa chân cho vợ yêu đã trở thành bài tập bắt buộc mỗi ngày của thủ trưởng Lương.

Lâm Tuyết ngay cả đưa mắt cũng không thèm nhìn anh, không đáp lại mà hỏi: “Thật sự không muốn đi nước Pháp lĩnh thưởng?”

“Khụ, lĩnh thưởng cái gì chứ! Không có ý tứ!” Anh noi chính là lời nói thật, Mạc Sở Hàn đã chết, lại trong trường hợp rõ ràng như vậy ngoại trừ gọi lên ký ức của cô với người đàn ông kia ra, cái khác thật sự không có ý nghĩa gì.

“Anh không đi em đi!” Lâm Tuyết nói.

Thủ trưởng Lương trợn tròn mắt, anh thật sự không biết cô đang khăng khăng cố chấp cái gì. Vợ yêu mang bảo bối ngàn vàng, cho dù cố tình gây sự anh cũng phải bao dung vô hạn lượng, “Được rồi được rồi, em muốn đi anh đi cùng em!”

“Em mới không cần anh đi cùng đâu!” Khi phụ nữ đùa giỡn tính tình nhỏ lên thật sự khiến cho đàn ông đau đầu.

“Vì sao?” Người nào đó bắt đầu vò đầu bứt tai, chẳng lẽ phụ nữ mang thai đến thời kỳ sau đều cổ quái như vậy sao?

“Nghe nói dáng dấp vai nam chính kia đẹp trai hơn anh, em muốn làm quen một chút với anh ta, để cho anh ta đi cùng em tới nước Pháp lĩnh thưởng!”

Thủ trưởng Lương lập tức xù lông, hận không thể lập tức đi bóp chết thằng nhóc “Nghe nói đẹp trai hơn anh” kia, “Cậu ta nào đẹp trai hơn gia? Cậu ta không đẹp trai bằng gia!”

“Em không tin!” Lâm Tuyết cho anh một ánh mắt hoài nghi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88.22

Anh chàng Lương bay nước miếng tứ tung phát lời thề: “Thật sự không đẹp trai bằng anh! Lúc trước anh đã nhìn thấy hình của cậu ta, ánh mắt dài nhỏ giống như khe hở...”

“Được gọi là mắt xếch!” Lâm Tuyết khẳng khẳng giữ ý kiến, “Em nhất định phải tận mắt nhìn coi anh ta có đáng vẻ gì!”

Cuối cùng, anh chàng Lương đành phải nhỏ giọng phản đối, “Vì sao lại muốn nhìn thấy cậu ta?”

“Em muốn tự trải nghiệm xem, khi nhìn thấy anh ta, có phải sẽ có xúc động muốn kéo anh ta vào trong lòng em không.” Lâm Tuyết nói như thật.

Khóe mắt người nào đó run rẩy, thiếu chút nữa sùi bọt mép: “Vợ, em xem bụng của em...”

Lâm Tuyết cúi đầu xem xét cái bụng to như cái trống của mình, nghi ngờ hỏi: “Bụng của em làm sao? Đẹp lắm mà!”

“Như vậy... Không thích hợp của soái ca đâu!” Anh chàng Lương tội nghiệp nhắc nhở.

Được rồi, nói cho cùng vẫn bởi vì lúc trước anh nhất thời kích động với Bạch Tinh Tinh gây họa, đều do thằng nhóc gốc Lưu Dương kia, vạch trần vết sẹo của anh đồng thời cũng gợi lên ký ức không thoải mái của bà xã đại nhân.

Nhìn đáng vẻ đáng thương tội nghiệp của người nào đó, cô đáng chết lại mềm lòng! Haizzz, cho dù cố ý chọc giận anh, lòng cô đều không thể cứng rắn nổi. Nhịn cười, cô hợp thời cho anh một cái bậc thềm: “Nếu không, chúng ta đi rạp chiếu phim nhìn đáng dấp anh ta như thế nào rồi lại quyết định?”

“...” Người nào đó còn có quyền lợi phản đối sao?

Chỉ có thể âm thầm cầu xin cô gái bé nhỏ bị anh làm hư này ngàn vạn lần đừng bị tiểu bạch kiểm có một đôi “Mắt xếch” kia mê hoặc! Nếu cô dám kéo tiểu bạch kiểm kia vào trong ngực... Mẹ nó, anh liền dám bắn bỏ cậu ta ngay tại chỗ!

Haizzz, ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm, anh quay phim cái gì chứ! Đánh ra nhiều yêu thiêu thân như vậy!

“Nhất định yêu em” nóng bỏng chiếu suốt cả một năm trong nước, nếu không phải giành được giải thưởng ở liên hoan phim nước Pháp, sợ rằng hai người đều không có hứng thú vào rạp chiếu phi xem bộ phim kia. Có lẽ, trong lòng hai người đều lảng tránh người kia, không muốn nhớ lại.

Không đi phòng bao xa hoa, mà đi vào rạp chiếu phim phổ thông. Một bịch bắp chiên bơ, hai chai nước khoáng, hai người thật thỏa chí.

Bộ phim quay được rất ý vị, nhìn ra được đạo diễn Vương rất có thực lực, bằng không cũng không thể giành được giải thưởng ở liên hoan phim nước Pháp.

So với “Hồi ức lãng quên”, bộ phim “Nhất định yêu em” này không cố hết sức bôi xấu nam phụ, tác phẩm vẫn duy trì tình tiết nguyên nước nguyên vị, tự nhiên tươi mát, lại khiến cho lòng người ta rung động vào vui vẻ ấm áp.

Vai nam chính có khí chất trầm tư và vẻ ngoài anh tuấn tương tự Lương Tuấn Đào, chỉ có điều ánh mắt của cậu ta hơi hẹp dài, hết sức mê người. Vai nữ chính thuần khiết xinh đẹp, khí chất phia trong không sai. Đôi kim đồng ngọc nữ này đều là người mới, dựa vào bộ phim này giành được giải thưởng điện ảnh một lần là nổi tiếng.

Lâm Tuyết xem thật tập trung, Lương Tuấn Đào nhìn xem thật lo lắng; Lâm Tuyết nhìn chăm chăm vào màn hình, Lương Tuấn Đào nhìn chăm chăm vào cô.

Một bộ phim xem xong, người nào đó run sợ trong lòng, nơm nớp lo sợ hỏi: “Em cảm thấy cậu ta như thế nào?”

Lâm Tuyết nghiêng đầu cân nhắc trong chốc lát, nghiêm túc nói cho anh biết; “Không đẹp trai bằng anh!” Ngụ ý, kế hoạch đi nước Pháp có thể bị tiêu tan.

“...” Người nào đó dờ khóc dờ cười: Vợ, từ khi nào thì em cũng học được chinh người!

Phim chiếu xong, hai người thân mật thăm thiết vai kề vai tay đan tay, đi theo dòng người xem như nước chảy đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Trong đám người chật chội, Lâm Tuyết đột nhiên phát hiện một bóng lưng cực kỳ quen thuộc, hô hấp của cô không khỏi ngừng lại.

“Vợ, như thế nào?” Anh chàng Lương cảm nhận được khác thường của cô, liền vội vàng hỏi.

“Anh nhìn người kia...” Giọng Lâm Tuyết hơi mơ hồ, trong mắt trong veo thoáng qua vẻ khác thường.

Phía trước, một cặp vợ chồng trẻ tuổi xấp xỉ tuổi hai người bọn họ, vợ mang bụng lớn khệ nệ, nghiễm nhiên mang thai chừng sáu bảy tháng.

Chồng dừng lại trước cửa tiệm bán lẻ thực phẩm, đang nhận lấy tiền lẻ và ba gói kẹo xinh đẹp từ trong tay chủ tiệm.

Chồng tự tay bóc giấy gói kẹo ra, đưa ba miếng kẹo tới trong tay vợ, vẻ mặt kia giống như đang cưng chiều con gái mình vậy.

Vợ liếm kẹo, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Sắc mặt Lương Tuấn Đào thay đổi thêm, rồi lại nhú mày anh tuấn lên. Anh không nói thêm gì, mà kéo tay Lâm Tuyết đến gần đôi vợ chồng kia.

Dung mạo người đàn ông rất phổ thông, nhưng dáng người và khí chất cực kỳ giống... Mạc Sở Hàn! Đây chính là nguyên nhân khiến Lâm Tuyết dừng chân mà nhìn anh ta đi! Nghĩ đến đây, sắc mặt Lương Tuấn Đào càng kém. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Ý thức được Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đến gần, người đàn ông ngẩng đầu, ánh mắt ôn hòa không gợn sóng đảo qua Lương Tuấn Đào, dừng lại ước chừng vài giây trên khuôn mặt Lâm Tuyết, lại đảo về trên người vợ yêu của anh.

Người vợ mang thai kia mỉm cười thân cận với Lâm Tuyết, đều là phụ nữ có thai, đều cảm thấy thân thiết với nhau.

Lâm Tuyết nở nụ cười theo lễ phép với cô ấy, trông mắt trong veo lành lạnh hữu ý vô ý lại quan sát người chồng dịu dàng kia.

Trong lúc vô tình gặp lại, gặp thoáng qua, trong biến người mênh mông mỗi ngày đều sẽ trình diễn một màn như vậy, không có gì đặc biệt.

Nhưng mà, vì sao, người kia lại giống Mạc Sở Hàn?

Người đàn ông này trừ bỏ ngũ quan diện mạo không giống Mạc Sở Hàn ra, dáng người khí chất ngay cả một chút động tác theo bản năng đều

không có chỗ nào không tương tự Mạc Sở Hàn.

Thanh mai trúc mã từ nhỏ, cô và anh giúp nhau lúc hoạn nạn mười năm, hiểu biết về anh thậm chí còn rõ ràng hơn hiểu biết về chính mình, trong lúc nhất thời, cô hơi mờ mịt.

Người đàn ông này gần như không có phản ứng đặc thù nào với người phụ nữ có thai xa lạ đang ngăn người quan sát mình, tất cả tâm tư của anh đều dốc vào trên người vợ mình. Dịu dàng nắm tay vợ yêu, nhẹ nói: “Tiểu Tuyết, chúng ta đi thôi!”

Lâm Tuyết nhất thời như gặp phải sét đánh, mắt trong veo đột nhiên trợn trừng, quả thật hoài nghi lỗi tai của mình xảy ra vấn đề.

Theo bản năng, cô đuổi tới, giữ chặt cô gái kia, hỏi: “Cô tên là gì?”

Cô gái kia hơi kinh ngạc nhìn cô, chỉ có điều vẫn rất có tu dưỡng trả lời: “Tôi tên là tiểu Tuyết!”

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy tóc gáy cả người mình dựng đứng lên, ánh mắt lo sợ không yên lại quét về phía người đàn ông kia. Cô nghe được mình đang lẩm bẩm lặp lại: “Cô tên là tiểu Tuyết? Làm sao có thể...” Làm sao có thể khéo như vậy!

“À.” Cô gái kia thản nhiên cười cười, giải thích, “Tôi vốn không phải tên là tiểu Tuyết! Chỉ có điều...” Nói tới đây, cô thâm tình nhìn về phía chồng mình, giọng nói trở nên dịu dàng như sóng xuân tháng ba, “Anh ấy vốn gọi tôi như vậy, cho nên... Tôi liền sửa tên thành tiểu Tuyết!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Không biết từ lúc nào, đôi vợ chồng kia đã đi xa, Lâm Tuyết vẫn cứ ngây người đứng thật lâu tại chỗ. Mãi cho đến khi một bàn tay to đặt lên trên bờ vai cô, hỏi: “Có muốn anh giúp em một tay điều tra rõ thân phận của anh ta không?”

Sau khi trầm mặc thật lâu, Lâm Tuyết xoay người. Cô kéo cánh tay chồng, thoải mái lắc đầu cười nói: “Không cần! Anh ấy có phải là Mạc Sở Hàn hay không cũng không quan trọng, chỉ cần hiện giờ anh ấy sống hạnh phúc là được rồi!”

Bầu trời âm trầm hồi lâu cuối cùng rơi bông tuyết đầu tiên của mùa đông này xuống, nhiều dương dương tự đắc, càng rơi xuống càng lớn, nơi nơi tràn ngập hương vị mùa đông.

Bông tuyết lộn xộn bay trong không trung, mơ hồ truyền đến tiếng ca uyển chuyển, như ẩn như hiện, như than như kể:

Một mảnh trời u buồn

Tuyết bay bay tán loạn

Một phiến lá trôi giạt

Giống như kết cục của cả anh và em

Tay anh đã từng ôm lấy vai em

Nỉ non yêu em đến tận vĩnh hằng

Bông tuyết giống như pháo hoa nở rộ

Tùy ý bay lả tả trong trời đất

Thỏa thuê trong thoáng chốc

Vì sao hiện giờ chỉ còn lại gió thổi loạn tóc em xé rách vết sẹo trong hồi ức của em

Hóa ra đến tìm kiếm là vương bận khó khăn của chính em

Băng tuyết trong lời thề là thật tâm sao

Sao giờ phút này điều gì cũng không còn lưu lại?

Hiện giờ chỉ còn gió thổi loạn tóc em

Tuyết vùi lấp vết sẹo ký ức

Chuyện cũ giống như sương mù chậm rãi bay lên

HOÀN CHÍNH VĂN

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 212: Ngoại Truyện 1

Biết được Lăng Lang đến tìm mình, Hoắc Vân Phi thật sự hơi giật mình.

Anh và Lăng Lang là bạn nối khố, gần như cời trường cùng nhau lớn lên, sau đó, thừa kế sự nghiệp của cha mình, Lăng Lang lẫn lộn vào trong giới súng ống đạn dược, anh lẫn lộn trong giới thuốc phiện, đều thuận buồm xuôi gió, rất có khuynh hướng trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy.

Chỉ có điều cũng bởi vì ai bận việc nấy, những năm gần đây cơ hội gặp nhau ít lại càng ít, nhiều lắm tán gẫu chút việc nhà từ trong điện thoại, báo lại tình huống gần đây của nhau cũng không tệ rồi.

Cho nên lần này Lăng Lang tiến đến nhất định có chuyện quan trọng, nếu không không có khả năng đặc biệt chạy đến Myanmar tìm anh!

Bước chân vội vã chạy tới phòng tiếp khách, nhìn thấy Lăng Lang đã đợi ở đó.

Người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, dáng người có thể so với nam model của thế giới, quanh thân lộ ra khí phách vương giả, tai trái đeo ba khuyên tai bạch kim khảm kim cương, trong dương cương * lộ vẻ quyến rũ kỳ lạ, quả thật điên đảo chúng sinh!

(*) Dương cương: chỉ người cá tính kiên cường, dũng cảm, chính nghĩa, quyết đoán.

Đây chính là Lăng Lang, nhân vật khiến người cả Đông Nam Á nghe tiếng mất mật!

“Cậu sao lại đột nhiên chạy tới!” Hoắc Vân Phi cho Lăng Lang lễ ra mắt chính là một đấm hung hăng, “Đều không báo trước, muốn làm đột kích bất ngờ cho tôi sao!”

Vừa vàng nhận lấy quả đấm Hoắc Vân Phi vung tới, Lăng Lang cười ha hả: “Tôi cũng không phải vì vợ của cậu, chẳng lẽ còn sợ tôi chạy tới bắt kẻ thông dâm!”

“Miệng cậu càng lúc càng lợi hại!” Hoắc Vân Phi biết Lăng Lang không có chuyện gì không lên điện tam bảo, sau khi ngồi xuống, kêu người giúp việc bưng nước trà lên, hỏi: “Có chuyện gì nói thẳng đi!”

“Không có việc gì!” Lăng Lang không phải người có việc nói thẳng? Chuyện anh thích nhất chính là vòng một chuyện quanh ba vòng, đến khi đầu óc đối phương hoàn toàn hôn mê mới quyết định, “Thì không thể đến tìm cậu?”

“Được, đó là đặc biệt đến gặp tôi!” Hoắc Vân Phi vốn không tin, hết cách rồi, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, mấy cây tâm địa gian xảo ở trong bụng nhau đều biết, không lừa anh được, “Ở lại Myanmar chơi mấy ngày, tôi tìm mấy em gái địa phương hầu hạ cậu thật tốt!”

“A, cậu còn ra vẻ ở đây!” Lăng Lang nghiêng đầu một chút, trông mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào Hoắc Vân Phi, nhếch môi nói, “Đã sắp ở hai tháng, chuyện gì khiến cho cậu vui quên cả trời đất, bị em gái Myanmar địa phương mê hoặc?”

Khóe miệng Hoắc Vân Phi động lại nét cười, lại cười không đáp.

Lăng Lang lại theo thần sắc của cậu ta bắt được vẻ khác thường, có chút khác biệt với vẻ bất cần đời trước kia, trong tươi cười của Hoắc Vân

Phi như thế nào cũng không che giấu được vẻ thỏa mãn, hoàn toàn khác với nụ cười quái gở lúc bình thường của cậu ta.

Cân nhắc nhìn cậu ta, Lăng Lang cười chế nhạo, “Chẳng lẽ bị tôi đoán trúng rồi!”

“Đúng! Đoán trúng!” Hoắc Vân Phi ngược mắt, thoải mái không quan tâm giống như bình thường, “Buổi tối đưa cho cậu mấy em nếm thử một chút!”

Hai người lại tán dóc một lúc, đề tài vô tình hay cố ý liền kéo tới chuyện hiện giờ nhà họ Hoắc và quân chính phủ đối mặt. dfienddn lieqiudoon

“Tình huống lần này như thế nào? Nghe nói không quân đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ ra lệnh một tiếng là oanh tạc toàn diện! Khoảng thời gian gần nhất sẽ không thật sự khai chiến đi!” Lăng Lang cũng không phải rất lo lắng, dù sao mấy lần oanh tạc trước nghiêm trọng hơn lần này cũng đã có, nhà họ Hoắc cũng coi như rèn luyện ra từ trong kinh nghiệm lửa đạn.

“Khai chiến thì khai chiến thôi! Sợ ai?” Hoắc Vân Phi vốn không coi vào mắt, thờ ơ nói, “Cách mỗi ba năm năm lại nổ một lần, quen rồi!”

Lăng Lang mấp máy môi mỏng xinh đẹp, khi mở miệng vào một chút vấn đề chính: “Lương Tuấn Đào đã gọi điện thoại cho tôi, nói muốn lấy một người phụ nữ tên Đỗ Hâm Lôi từ trong bảo vệ của cậu, điều kiện tùy cậu ra, chỉ cần đừng quá đáng quá, anh ta sẽ đều đồng ý!”

Mắt chột nhướn lên, nụ cười nơi khóe miệng Hoắc Vân Phi trở nên thâm độc: “Thì ra là vì Lương Tuấn Đào làm thuyết khách mà đến đây! Nói sớm đi!”

“Này, đừng nhắc tới phụ nữ liền trở mặt!” Lăng Lang thấy nét mặt Hoắc Vân Phi âm trầm như vậy, có phần không vui, “Cho dù tôi há miệng

đòi người phụ nữ kia của cậu cũng đừng không thoải mái như vậy, cậu trọng sắc khinh bạn như vậy từ khi nào!”

Quan hệ giữa Hoắc Vân Phi và Lăng Lang rất tốt, tính tình cũng hợp. Xác thực, đối với người có thân phận như bọn họ, đừng nói mở miệng muốn một người phụ nữ, cho dù mười người phụ nữ, cũng không phải chuyện lớn lao gì.

“Cho dù cậu nhận xúi giục của ai chạy tới đòi người của tôi, tôi đều không có vấn đề gì! Mấu chốt là, người phụ nữ này sống chết dựa vào tôi, yêu muốn chết muốn sống, lần trước vẫn còn vì tôi cắn thuốc, ép buộc đến thiếu chút nữa còn dư lại nửa cái mạng!” Hoắc Vân Phi nói đùa nửa giả nửa thật, giang tay một cái, nói, “Người không phải cỏ cây ai có thể vô tình! Nể tình cô ấy si tình như vậy, tôi thật sự không nỡ tùy tiện tặng cô ấy cho người khác!”

“Khụ!” Khóe mắt Lăng Lang khẽ co rút, thằng cha này thật sự biết châm chọc, nói anh thành... Thành giống như từ thật xa xôi đặc biệt tới chạy tranh phụ nữ với cậu ta! “Một người phụ nữ mà thôi, phải dùng tới như vậy? Nếu Lương Tuấn Đào nói điều kiện tùy cậu ra, cậu còn không bằng nhân cơ hội làm thịt anh ta một đao, bỏ qua cơ hội này, thật đáng tiếc!”

Hoắc Vân Phi rất hào sảng nói: “Như vậy đi, tôi cho người gọi cô ấy, nếu như cô ấy đồng ý đi theo cậu, tôi liền để cho cậu mang cô ấy đi, như thế nào?”

“Được!” Lăng Lang không ngờ sự tình thuận lợi như vậy, Lương Tuấn Đào ngàn cân vạn dặm phải mang người phụ nữ Đỗ Hâm Lôi đó về, nếu anh làm hỏng, trên mặt không có ánh sáng, “Một lời đã định!”

Trùng mí mắt lên, Hoắc Vân Phi ngoài cười nhưng trong không cười, “Lang Lang, tính tình của cậu nóng nảy rồi, tôi còn chưa nói xong đâu!”

Lăng Lang khẽ nheo mắt, nhếch môi: “Cậu nói đi!”

“Ý của tôi là, hai chúng ta đều ngồi trước mặt cô ấy, đừng ép cô ấy, để cho cô ấy lựa chọn mình với ai! Nếu cô ấy nhìn trúng cậu, nguyện ý làm người đàn bà của cậu, cậu có thể mang cô ấy đi!” Hoắc Vân Phi cười híp mắt nói.

Anh hiểu tính cách Đỗ Hâm Lôi, vốn không phải người phụ nữ dễ dàng thay đổi dễ bị nam sắc hấp dẫn! Lăng Lang tất nhiên cực kỳ đẹp trai, nhưng anh tin tưởng Đỗ Hâm Lôi tình nguyện ở lại bên cạnh anh cũng sẽ không đi cùng Lăng Lang không rõ lai lịch!

Lăng Lang nhếch đuôi mắt lên, lộ ra nụ cười tự tin: “Được, cứ theo lời cậu đánh cuộc một lần!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đỗ Hâm Lôi khoan thai tự đắc thưởng thức châu báu ngọc ngà, cảm thán thật sâu với những tác phẩm nghệ thuật tinh xảo được thợ thủ công tạo hình kia! Thật sự quá đẹp, chất lượng thượng thừa, dùng mắt thường gần như không tìm được chút tỳ vết nào.

Nhìn đến mê mẩn, lúc này có hai vệ sĩ bên cạnh Hoắc Vân Phi đi tới, nói với Đỗ Hâm Lôi: “Tam thiếu kê cô qua một chuyến!”

“Làm gì?” Không phải nói để cho cô ở đây chờ anh sao? Khi anh đi gặp khách hàng, cô thật sự không muốn cùng đi tham gia náo nhiệt.

Thân thể vệ sĩ như núi tháp, khuôn mặt đen cũng cũ kỹ như núi tháp: “Không biết làm gì! Chờ cô tự đi hỏi tam thiếu đi!”

Trong khoảng thời gian Đỗ Hâm Lô ở chung với Hoắc Vân Phi, cô thăm dò ra tính cách nói một không hai của anh, anh nói kêu cô đi, cô phải đi! Nếu không, hai người này sẽ khiêng cô qua!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đi vào phòng tiếp khách xa hoa, Đỗ Hâm Lô tỏ vẻ không vui nhìn thấy Lăng Lang bên cạnh Hoắc Vân Phi, đó là một người đàn ông rất hợp mắt, cho dù ngồi trong một phòng toàn người, cũng có thể nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt mọi người qua.

“Tới đây!” Hoắc Vân Phi có phần không vui vì trong mắt Đỗ Hâm Lô lóe lên kinh ngạc, vì sao cô cũng không thể ngoại lệ? “Đừng nhìn thấy mỹ nam liền lộ vẻ háo sắc, không phát hiện người đàn ông đẹp trai nhất là tôi sao? Còn no bụng đói con mắt, xem ra buổi tối phải ra sức thêm đồ ăn cho em!”

“...” Đỗ Hâm Lô đỏ bừng cả khuôn mặt, mặc dù đã sớm bị con cầm thú Hoắc Vân Phi kia chiếm đoạt, nhưng bị anh nói ra ngoài ở trước người khác như vậy, vẫn cảm thấy quá mất mặt. di3n~d@n`l3q21y"d0n

Tức giận, cô liền đứng thẳng bất động tại chỗ, coi lời Hoắc Vân Phi nói thành gió thoảng bên tai, coi như anh là không khí.

Hoắc Vân Phi thấy cô lại không ngoan, định phát tác, nhưng mà nghĩ đến nếu như chọc giận cô, lỡ như cô vì vậy mà lựa chọn đi cùng Lăng Lang đã có thể không có lợi rồi. Liền chủ động đứng dậy đi tới, kéo tay cô, lặng lẽ nhéo, coi như nói lời xin lỗi với cô, trơ mặt ra cười nói: “Còn náo loạn tính tình nhỏ lên với tôi! Lang Lang không phải người ngoài, tới đây cùng ngồi nào!”

Thấy anh nói lời hay dụ dỗ, Đỗ Hâm Lô cũng liền đứng lúc thuận theo xuống bậc thang, dù sao thật sự chơi cứng rồi, ăn đau khổ vẫn là cô.

Ngồi vào bên người Hoắc Vân Phi, Đỗ Hâm Lô ngược mắt liếc nhìn Lăng Lang. Không có ý tứ gì khác, thuần túy chính là thưởng thức mỹ nam, ý tứ không khác lắm với giống như thấy trên bàn bày một bó hoa hồng xinh đẹp không nhin được nhìn lâu mấy lần.

Lăng Lang thấy Đỗ Hâm Lô quan sát anh, liền hạ người lại gần, đôi mắt xinh đẹp kia chăm chú liếc nhìn cô, hé mở cánh môi giống như cánh hoa ướn át kiều diễm, quyến rũ mà cười: “Cô là Đỗ Hâm Lô?”

“Ừm.” Đỗ Hâm Lô chỉ cảm thấy trong lòng giật mình, đồng thời trong nháy mắt mí mắt trái nháy ba cái, có điềm chẳng lành, không khỏi âm thầm cảnh giác, “Sao anh biết tôi?”

“Tôi chú ý tới cô không chỉ một ngày!” Giọng Lăng Lang rơi vào giữa trong trẻo và cuốn hút, hết sức mê người. Hơn nữa ánh mắt đầu độ của anh, có rất ít phụ nữ có thể chống cự được sắc đẹp của anh, “Hôm nay tôi chính là đặc biệt vì cô mà đến!”

Vẻ mặt này kết hợp với giọng điệu này, rõ ràng diễn giải ra mập mờ! Nếu như đổi thành người phụ nữ khác, đã sớm mê muội đến rồi tình rồi mù, nhưng Đỗ Hâm Lô chỉ cảm thấy khả nghi.

Lần đầu tiên gặp mặt mà thôi, người đàn ông xinh đẹp này thật đúng là náy mằm mống không hay ho tràn lan! Đỗ Hâm Lô không khỏi sinh lòng phản cảm, liền quay đầu lại ý vị sâu xa nói một câu với Hoắc Vân Phi đang nhìn chăm chú vào cô: “Bạn của anh ngược lại vật hợp theo loài với anh!”

Lời này chọc cười Hoắc Vân Phi, đó là nụ cười vui vẻ hả hê! Anh quay đầu lại vẫy tay nói với Lăng Lang: “Nhìn thấy không? Mỹ nam kế của cậu dùng ở đây không được tốt!”

Lăng Lang cũng có phần ngoài ý muốn, người phụ nữ này quả nhiên không giống bình thường. Không khỏi có chút hứng thú: “Vậy không nhất định!”

Hoắc Vân Phi thoải mái tâm tình, liền trực tiếp hỏi Đỗ Hâm Lô: “Người anh em này của tôi coi trọng em, anh ta muốn làm người tình của em cùng với tôi, muốn cùng anh ta không? Nếu như em nói muốn, tôi lập tức có thể thành toàn!”

Lăng Lang tức giận tới mắt trợn trắng, nói như vậy... Cô sẽ đồng ý mới là lạ.

Quả nhiên, Đỗ Hâm Lô cũng tức giận tới mắt trợn trắng, tính tình cô thoải mái thật, trong lòng không thoải mái đương nhiên sẽ không nhin, tức thời quay đầu về phía Lăng Lang không hề lành miệng trách móc nói: “Anh đi nằm mơ à! Đồ thối nát!” Thật đúng là coi cô như đồ chơi, đồ cầm thú đáng chết này quả nhiên đều là cá mè một lứa!

“Ha ha!” Hoắc Vân Phi cười đến vỗ đùi, chỉ vào Lăng Lang chế nhạo: “Đồ thối nát! Ha ha! Cô ấy nói cậu là đồ thối nát...”

Gương mặt tuần tú của Lăng Lang lập tức rất khó coi! Chờ Hoắc Vân Phi cười đủ rồi, mới đưa tròng mắt mê người một lần nữa dò xét về phía Đỗ Hâm Lô. Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng vỗ lên tay vịn ghế sa lon, chậm rãi hứng thú nói; “Là Lương Tuấn Đào để cho tôi tới đây dẫn cô đi, cô thật sự không đi sao?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 213: Ngoại Truyện 2

Mẹ nó, đã nói không để lộ ra sự thật! Lãng Lang thẳng nhóc này, quả nhiên càng lẩn lộn càng không thuần túy! Hoắc Vân Phi thu lại nụ cười xong, cảm giận bất bình, đảo mắt định nhìn phản ứng của Đỗ Hâm Lôi một chút, lại thấy cô hoảng hốt đến nhảy dựng lên.

“Hả? Lương Tuấn Đào để cho anh đến đây!” Đỗ Hâm Lôi là một cô gái thông minh, cô nhất thời hiểu được, “Anh ấy để cho anh tới dẫn tôi đi sao? Tôi đi với anh! Tôi lập tức đi theo anh!”

Người đàn ông đáng chết này tại sao không nói sớm! Cô liền kỳ quái vì sao trong đơn vị không có một chút xú động tĩnh nào, xem ra Triệu Bắc Thành đã sớm hao hết tâm cơ muốn cứu cô, nhưng Hoắc Vân Phi thật sự quá mức khó đối phó. Mọi người đàn ông trước mắt này đến làm thuyết khách, người này khẳng định có giao tình không tệ với Hoắc Vân Phi.

Hoắc Vân Phi mím thật chặt cánh môi mỏng, trong tròng mắt đen nhanh chóng bốc cháy lên ngọn lửa. Đỗ Hâm Lôi lại không chút do dự nói muốn đi cùng Lãng Lang, bởi vì nghe nói Lương Tuấn Đào để cho cậu ta tới mang cô đi! Lương Tuấn Đào đại biểu cho Triệu Bắc Thành, có thể thấy được cô lựa chọn Triệu Bắc Thành không hề thấp thỏm chút nào!

Mẹ nó, những ngày qua đối xử tốt với cô cũng coi như cho chó ăn, người phụ nữ đáng chết này một chút cũng không nhớ tới ân đức của anh! Khuôn mặt mới vừa rồi còn tươi cười vô cùng rực rỡ của Hoắc Vân Phi lập

tức tối tăm đến đáng sợ, anh nheo mắt lạnh lùng liếc nhìn Đỗ Hâm Lôi, chờ biểu hiện tiếp theo của cô.

Lăng Lang nhìn ra thay đổi cảm xúc của Hoắc Vân Phi, anh rất hiểu tính tình của anh ta nên không lập tức đứng dậy mang Đỗ Hâm Lôi đi (dĩ nhiên, cho dù anh muốn lập tức mang Đỗ Hâm Lôi đi, Hoắc Vân Phi cũng sẽ không để cho anh đi).

Châm điều thuốc, không chút để ý phun hai vòng khói, nói: “Cô ấy cứ si tình với cậu như vậy? Theo tôi thấy, người phụ nữ như vậy cậu cũng không cần thiết lưu luyến không thôi. Còn không bằng tiếp nhận điều kiện Lương Tuấn Đào đưa ra, ích lợi đủ để cậu chơi phụ nữ xinh đẹp đếm không hết!”

Hoắc Vân Phi nhếch miệng, cảm thấy buồn rười rượi. Anh nghiêng người đưa tay tóm lấy Đỗ Hâm Lôi, ôm cô vào trong ngực.

“Buông tôi ra!” Mặc dù Đỗ Hâm Lôi không biết Lăng Lang, nhưng cô nhìn ra được thân phận của đối phương tuyệt đối không đơn giản, bằng không cũng không có tư cách ngồi ngang hàng với Hoắc Vân Phi. Nếu đối phương đặc biệt vì đón cô mà đến, cô chỉ sợ bỏ lỡ cơ hội tốt này. Vội vàng phũ sạch quan hệ với Hoắc Vân Phi, vạch rõ giới hạn, “Tôi bị ép buộc ở lại bên cạnh anh, cho tới bây giờ chưa từng tình nguyện! Làm ơn thả tôi đi có được không?”

“Lão tam, thả cô ấy đi! Một người phụ nữ mà thôi, cũng không phải quốc sắc thiên hương gì!” Lăng Lang thấy sắc mặt Hoắc Vân Phi càng lúc càng dọa người, cảm giác sự tình có phần khó giải quyết, “Chẳng lẽ cậu thật sự si mê cô ấy? Cho dù thích thật, trong lòng cô ấy có người khác, đưa cường ép hái không ngọt!”

“Ai nói đưa cường ép hái không ngọt?” Hoắc Vân Phi cười đến điên cuồng ngạo mạn, “Tôi nếm rất ngọt!” Nói xong, anh cúi đầu, hung hăng

cắn một phát trên cổ Đỗ Hâm Lôi.

“A!” Đỗ Hâm Lôi hét thảm một tiếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Con cầm thú này càng ngày càng khát máu, cô che vết thương ở cổ, nơi đỏ rỉ ra máu.

“Hoặc, quá kịch liệt đi!” Lăng Lang trở mặt, chất vấn, “Bình thường ở trên giường cậu cũng chơi cô ấy như vậy?”

Trong hốc mắt Đỗ Hâm Lôi chậm rãi chứa đầy nước mắt, cô cố nén không để cho nước mắt rơi xuống, ngẩng đầu lên, quật cường bất khuất giậm nhìn chăm chăm Hoặc Vân Phi: “Thả tôi đi!”

Hoặc Vân Phi cười đến cực kỳ cổ quái, quỷ quái nhưng đuôi mắt lên, sáng khoái nói: “Được!”

Đồng ý sáng khoái như vậy, nhất định có âm mưu, quả nhiên, nghe anh bổ sung tiếp: “Chờ em hầu hạ tôi thoải mái đã!”

Thật muốn bóp chết anh ta! Đỗ Hâm Lôi nghĩ như vậy, lại thật sự đưa tay hành động. Cô nhanh chóng nhảy dựng lên, đưa hai tay liền bóp cổ anh, hung hăng bóp anh: “Cầm thú đáng chết, tôi đã bị anh làm nhục, anh còn muốn như thế nào? Tại sao chính là chiếm lấy không thả tôi đi? Anh không muốn để cho tôi tốt hơn, tôi cũng không để cho anh sống yên ổn! Bóp chết anh đồ cầm thú này...”

Khoảng cách quá gần, lại không kịp đề phòng, Hoặc Vân Phi nhất thời không ngừng né tránh, lại bị cô bóp khó thở.

Đỗ Hâm Lôi là sĩ quan quân đội, cho dù thân thủ không bằng Hoặc Vân Phi, nhưng không phải cô gái yếu đuối bình thường, một chiêu được như ý, liền như thế nào cũng không chịu buông tay.

Từ lúc bị anh bắt cóc cưỡng hiếp, lại lần lượt bị sỉ nhục hành hạ, thù mới hận cũ cộng lại, cô không bóp chết anh ta khó tiêu mỗi hận trong lòng!

Lăng Lang ngơ ngác bàng quan mấy giây, bắt đầu anh còn tưởng rằng Hoắc Vân Phi vờ tha để bắt thật, sau đó lại thấy sắc mặt đối phương tái xanh, gân xanh trên trán dữ dội, hiển nhiên thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, mới ý thức được tình huống không ổn.

Vệ sĩ đứng hầu bên cạnh cũng không hiểu được sao lại thế này, đợi đến khi Lăng Lang tiến lên kéo Đỗ Hâm Lôi ra, mới thấy tam thiếu của bọn họ đã thiếu dưỡng khí nghiêm trọng trợn mắt nhìn thẳng.

“Khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ...” Hoắc Vân Phi liều mạng khụ, không dễ dàng điều hòa hơi thở.

Vệ sĩ bên cạnh liền vội vàng tiến lên vỗ lưng cho anh, nơm nớp lo sợ hỏi: “Tam thiếu, anh có việc gì không? Kêu bác sỹ không?”

Có thể không run như cây sậy sao? Ngay trước mặt một đồng lớn vệ sĩ bọn họ, tam thiếu của bọn họ thiếu chút nữa bị một người phụ nữ tươi sống bóp chết. Nếu như truyền vào trong tai Hoắc tiên sinh, khẳng định sẽ mắng bọn họ là phế vật, trực tiếp hạ lệnh đưa bọn họ đi bắn loạn đánh gục để tránh lãng phí tiền tài và lương thực.

Chỉ có điều Hoắc Vân Phi điều hòa hơi thở xong cũng không truy cứu bọn họ thiếu trách nhiệm, mà vô cùng phần nộ chuyển hướng nhìn Đỗ Hâm Lôi, giống như hận không thể giết chết cô!

Đỗ Hâm Lôi lấy lại tinh thần, mới tỉnh ra vừa rồi mình gây ra họa lớn. Nếu có thể, cô dĩ nhiên hận không thể bóp chết anh ta, cho dù cùng nhau chết cũng được, tối thiểu không phải chịu anh ta hành hạ tiếp. Vấn đề là, anh ta... Không bị cô bóp cổ chết, còn yên ổn ngồi ở đó thờ!

Thủ đoạn trả thù của người này làm cho người ta giận sôi, suy nghĩ một chút tới thôi đã khiến cho cô mất hết tất cả khí phách khí phái anh hùng, trở nên thiếu tự tin: “Anh, anh có giỏi thì trực tiếp giết chết tôi! Đừng, đừng lấy những thứ đồ âm hiểm xấu xa kia hành hạ tôi...”

Hoắc Vân Phi không còn ho khan nữa, cánh mũi nở ra, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Đỗ Hâm Lôì giống như phun ra lửa.

Đối với một màn này, Lăng Lang tỏ vẻ rất khó lý giải: “Cậu chỉ cần nâng cao đầu gối húc về phía bụng cô ấy, cô ấy sẽ bị đau mà buông tay, chỉ đánh lộn đơn giản như vậy mà cậu lại không làm hả?” Thật hoài nghi thẳng cha này có phải bị ngâm trong ôn nhu hương lâu rồi không, một thân thép xương thiết cũng mềm nhũn? Động tác bóp cổ cậu ta của người phụ nữ kia cũng không hề cao mình, tại sao cậu ta lại không hề có chút lực phản kháng nào! Nếu anh không tiến lên giải cứu, anh hoài nghi Hoắc Vân Phi có thể thật sự bị người phụ nữ kia tươi sống bóp chết không!

“Tôi nói này người anh em, hôm nay nếu cậu thật sự bị cô ấy bóp chết, một đời thanh danh bị hủy rồi! Nói ra chỉ khiến người khác cười rơi hàm!” Đường đường Hoắc tam thiếu bị một người phụ nữ bóp chết ngay trước mặt bạn và một nhóm vệ sĩ, truyền đi nhà họ Hoắc cũng đừng lên giang hồ rồi, thật sự quá mất mặt!

Hoắc Vân Phi giống như không nghe thấy Lăng Lang nửa chế nhạo nửa chế giễu bất đắc dĩ, anh chỉ gắt gao trừng mắt nhìn chăm chăm vào Đỗ Hâm Lôì, người kia rõ ràng run như cây sậy, còn chủ động muốn chết, hy vọng anh đừng dùng những thủ đoạn “Xấu xa” kia hành hạ cô.

“Ha.” Hoắc Vân Phi cười một tiếng quái dị, ngoẹo đầu quan sát cô, giống như mới biết cô, “Em khủng bố ~! Trước kia là tôi coi thường em!”

Đây thật sự không giống như lời hữu ích! Chỉ có điều Đỗ Hâm Lôi anh dũng không sợ, cô đứng lên, lui về sau hai bước, chỉ vào ngực mình, nói: “Là đàn ông anh rút súng ra, bắn vào chỗ này một phát súng! Xem khả năng bắn súng của anh có đạt chuẩn không!”

Cô đã sớm nghe nói tới khả năng bắn súng của Hoắc Vân Phi, lúc này lời này không thể nghi ngờ tồn tại ý tứ khích tướng. Dù sao cô chết cũng không muốn lại tiếp nhận anh độc hại, nếu anh không chịu buông tay để cô và Lăng Lang trở về nước, như vậy cô tình nguyện chết đi.

“Tôi có phải là đàn ông hay không em nên hiểu rõ hơn bất cứ ai!” Thân hình cao lớn anh tuấn của Hoắc Vân Phi đứng lên, cao ngạo quan sát cô, cười lạnh nói, “Muốn ăn súng như vậy? Được, hôm nay tôi thành toàn cho em, để cho em hoàn toàn ăn đủ!”

Trời nắng chang chang, một chiếc máy bay trực thăng bay trên bầu trời rừng rậm nguyên thủy hoang vu cây cối rậm rạp.

Máy bay trực thăng bay rất thấp rất ổn, gần như lướt qua tán cây, có thể thấy được kỹ thuật của phi công vô cùng vượt qua thử thách.

Cửa sổ máy bay bằng thủy tinh mở ra, Hoắc Vân Phi cầm súng ngắm cự ly xa trong tay, dòm về phía bóng người trên mặt đất.

Lăng Lang ngồi yên ở bên cạnh có phần chán đến chết, hỏi, “Lão tam, cậu cảm thấy trò này chơi rất vui sao?”

“Chơi rất tốt!” Hoắc Vân Phi lườm cậu ta, giọng nói hơi hăng. Đều do tên khốn Lăng Lang này chạy tới gây họa, nếu không hôm nay sao anh lại cường lên với người phụ nữ bướng bỉnh chết tiệt Đỗ Hâm Lôi kia! “Tôi thích chơi như vậy!”

“Cẩn thận đừng đùa chết!” Lăng Lang nghiêng ngả đánh giá người bạn thân bên cạnh, rất lâu không gặp cậu ấy, người này dường như có phần

không giống trước kia! “Tôi nhớ được khi cậu còn bé, cậu nuôi một con chó nhỏ yêu quý, một lần bởi vì trừng phạt nó không nghe lời, kết quả kéo nó vào trong phòng tắm làm chết đuối, sau đó khóc chùng mấy ngày!”

“Cô ấy chết tôi bảo đảm không khóc!” Hoắc Vân Phi gần như cắn răng nghiêng lợi, anh gạt chốt, neho tròng mắt ửng sắc bén, bắn về phía bóng dáng mảnh khảnh trên mặt đất đỏ.

Đỗ Hâm Lôi hoàn toàn không ngờ Hoắc cầm thú biến thái như thế, anh lại vút cô xuống rừng rậm nguyên thủy mệnh mông này, anh ngồi trên máy bay trực thăng cầm súng coi cô như con mồi mà truy kích bắn chết.

Súng đạn mãnh liệt không ngừng vang lên quanh thân cô trong phạm vi cách không quá nửa mét, mũi chân, ngón tay tóc, vạt áo.. Gần như đều bị vết đạn lướt qua, tử thần luôn luôn cách cô một bước ngắn.

Dừng lại, sẽ bị súng đạn mãnh liệt bắn, cho nên cô chỉ có thể liều mạng chạy.

Trong rừng rậm nguyên thủy, không chỉ có cây cối rậm rạp còn có cỏ dại lộn xộn mọc lan tràn, không cẩn thận cũng sẽ bị trật chân té ngã. Cô bò dậy, tiếp tục chạy.

Cho đến khi chạy mệt, cô quyết định ngồi xõm người xuống, hai cánh tay ôm đầu đứng dưới tàng cây, cho dù bắn cô thành tổ ong vò vẽ, chính là chết sống không động.

Để cho anh bắn chết cô đi! Nhục nhã như vậy, cô tình nguyện chết.

Sau khi bắn hụt vài phát, Hoắc Vân Phi thấy dù súng đạn uy hiếp như thế nào cô đều không để ý tới, không khỏi mắng, “Mẹ nó, giả chết!”

“Oh.” Lãng Lang ở bên cạnh luôn luôn ung dung xem náo nhiệt đột nhiên tỏ vẻ bình tĩnh hiểu ra, “Tôi hiểu!”

“Hiếu cái gì?” Hoắc Vân Phi cảnh giác nhìn cậu ta, trong ấn tượng, khi thằng cha này lộ vẻ mặt như thế cũng không có chuyện tốt lành gì.

“Hiếu được vì sao khi cậu bị cô ấy bóp cổ lại không đánh lại!” Lăng Lang rất hứng thú nhìn người bạn thân từ trên xuống dưới, quý quái nhếch môi trêu chọc nói, “Cậu không nỡ đánh cô ấy!”

“Mẹ nó!” Hoắc Vân Phi để phi công khẩn cấp hạ máy bay trực thăng xuống, gằn giọng nói, “Tôi để cho cậu xem một chút rốt cuộc có bỏ được không!”

Súng đạn đã dừng, bốn phía khôi phục yên tĩnh, hai tay Đỗ Hâm Lôi ôm đầu làm hình tượng đà điểu, không nhúc nhích.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tên cầm thú kia lại muốn làm ra chuyện cầm thú gì, trong lòng cô không hề có một chút bài bản nào!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 214: Ngoại Truyện 3

Máy bay trực thăng khẩn cấp hạ cánh xuống, tiếng vang âm âm và luồng khí lưu cường đại khiến Đỗ Hâm Lôi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy cửa máy bay mở ra, Hoắc Vân Phi đi xuống trước, Lăng Lang theo sát phía sau.

“Quãng đường chạy trốn không ngắn, thể lực cũng không tệ lắm!” Lăng Lang tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình, đi về phía bên này, không chút để ý nói đùa với Hoắc Vân Phi, “Tôi thích phụ nữ nhận huấn luyện ở quân đội, sức mạnh mười phần, tiếp tục giày vò ở trên giường càng đủ vị!”

“Cút con mẹ mày đi!” Trong bụng Hoắc Vân Phi tràn đầy tức giận, lúc này lời Lăng Lang nói không thể nghi ngờ chính là đốt lửa, anh thật sự có kích động muốn giết người.

Nhìn hai người kia sóng vai cùng đi tới đây, Đỗ Hâm Lôi biết tình cảnh của mình rất không ổn. Cô đã chuẩn bị xong tâm tư cho tình huống xấu nhất: Cùng lắm bị anh bắn hết một băng đạn ngay tại chỗ.

Hoắc Vân Phi tỏ vẻ gian manh, tròng mắt đen lóe ra tia sáng lạnh, tao nhã chậm chạp bước đến gần Đỗ Hâm Lôi, giống như con báo hoang chuẩn bị vồ mồi.

Đỗ Hâm Lôi khom người, nắm chặt quyền, rõ ràng chuẩn bị liều lĩnh đánh cuộc. Thậm chí, cô còn dám anh dũng không sợ cười nhạo anh: “Ha ha, thật nực cười!”

Như thế nào cũng nghĩ không thông vào thời điểm này còn có chuyện gì có thể khiến cho cô cảm thấy buồn cười, Hoắc Vân Phi lạnh lùng nhếch môi: “Cười đi, thỏa sức cười nhiều đi! Đợi lát nữa đến lúc em khóc!”

“Tôi cười anh bắn nhiều phát như vậy cũng không bắn trúng tôi, quả thật lãng phí đạn! Công tử ca vô dụng, tôi nghĩ anh nên nhanh chóng đập đầu lên cây chết đi, đừng làm mất mặt xấu hổ!” Đỗ Hâm Lô tốt bụng tránh ra khỏi cây đại thụ sau lưng mình, để cho Hoắc Vân Phi đung vào cây tự sát.

“Ha ha ha...” Người cười không ngừng là Lăng Lang, anh cảm thấy đáng vẻ gần như phát điên của Hoắc Vân Phi rất thú vị rồi!

Chưa từng thấy Hoắc Vân Phi bị ai chinh đến chột vật như vậy, hơn nữa còn là một người phụ nữ, đây chính là võ quỷ dày có móng tay nhọn trong truyền thuyết rồi!

Không để ý tới Lăng Lang giễu cợt, Hoắc Vân Phi vững tinh thần, vứt bỏ súng tiểu liên trong tay, rút một cây súng ngắn từ bên hông ra, nhắm ngay vào Đỗ Hâm lô: “Hôm nay bản thiếu gia để cho em coi một chút cái gì gọi là kỹ năng bắn súng!”

Lạnh lùng vô tình bắn liên tiếp năm phát, mỗi một phát đều bắn bị thương đầu ngón tay phải của cô, trong nháy mắt, ngón tay đầm đìa máu tươi.

Năm ngón tay liên tim, Đỗ Hâm Lô đau đến hất tay, giọt máu văng trên mặt đất, nhanh chóng bị đất đai hấp thụ, còn có một ít rơi vào trên cỏ xanh và bên trên cành lá dây leo, nhìn thấy mà ghê.

Siết chặt tay bị thương, cúi đầu nhìn kỹ, năm ngón tay đều bị đạn lột da, vừa đún glucs xé rách mô liên kết, phá rách mạch máu. Máu tươi chảy ròng ròng, nhìn như rất nghiêm trọng, thật ra thì hoàn toàn là bị thương ngoài da.

Cho dù bác sỹ ngoại khoa dùng dao phẫu thuật cắt gọt cũng không cắt gọt chuẩn xác đều đặn như vậy được, mức độ tổn thương dưới da của năm ngón tay hoàn toàn giống hệt gần như không tìm được điểm khác biệt.

“Khốn kiếp!” Vết thương rõ ràng không nặng, nhưng máu tươi chảy ròng ròng nhìn rất dọa người, lại nói đau như thiêu như đốt trên đầu ngón tay kia thật sự khiến cô nổi giận, “Tại sao không nhắm vào ngực tôi mà bắn? Anh mắt lé hay thị lực kém?”

Hoắc Vân Phi nheo tròng mắt đen sắc bén lại, nhìn máu tươi nhỏ xuống từ đầu ngón tay nhỏ của cô, khát máu cười: “Bộ ngực của em dùng để chạm vào, không phải dùng để bắn!”

“...” Nếu có thể, cô thật sự muốn bóp chết anh một lần.

Lăng Lang nhìn thấu, kế hoạch chuyển này của mình vốn tuyên bố thất bại — Hoắc Vân Phi sẽ không để cho anh mang Đỗ Hâm Lôi đi, cho dù Lương Tuấn Đào đưa ra điều kiện mê người cỡ nào.

Haizzz, lại là một kẻ đáng thương bị hãm sâu vào trong lưới tình. Đàn ông đang yêu khi ghen, chỉ số thông minh căn bản bằng không. Cho dù việc mua bán ổn định và có lợi nhuận nhiều cỡ nào, anh đều sẽ không đi làm!

Ngay trước mặt Lăng Lang, Hoắc Vân Phi tiến lên thô bạo nhéo Đỗ Hâm Lôi, siết bàn tay phải nhỏ máu của cô, cười gằn nói: “Không phải vẫn luôn muốn để cho tôi sờ ngực em sao? Được, lên máy bay, tôi sờ đủ cho em!”

“Bệnh thần kinh! Không biết xấu hổ!” Ai nhớ thương muốn anh sờ ngực cô? Người đàn ông thú vị vô sỉ không có hạn cuối này! Đỗ Hâm Lôi liều mạng đạp anh, sau khi cho trên ống quần thẳng tắp của anh mấy dấu giày đã thành công chọc giận anh.

Anh ôm ngang eo cô, trực tiếp đi nhanh về phía máy bay đang đậu.

Lăng Lang và phi công biết điều không cùng đi tới, chờ ở bên cạnh, thỉnh thoảng từ xa liếc nhìn về phía máy bay.

Đáng tiếc, Hoắc Vân Phi đã sớm đề phòng bọn họ nhìn lén, dứt khoát đóng cửa máy bay lại, còn kéo rèm xuống.

Chỉ nghe thấy bên trong truyền đến từng trận thét chói tai bi thảm nhân gian còn có tiếng khóc mắng tê tâm liệt phế của phụ nữ, cũng không biết Hoắc Vân Phi rốt cuộc đã làm gì cô.

Là tấn công tình dục hay lạm dụng tình dục? Hay thật sự bắn lên thân thể cô một phát súng? Vậy cũng không biết được.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, đúng lúc này cửa máy bay mở ra, lộ ra khuôn mặt tuần tú âm trầm đến sắp nhỏ nước của Hoắc Vân Phi: “Lên máy bay!”

Lăng Lang không khỏi ngẩn ngơ, hỏi: “Vậy đã xong chuyện? Lão tam, có phải cậu bị xuất tinh sớm không?”

Phi công kia không nhịn được cười, lại không dám cười, lúng túng cúi đầu, làm bộ như thật sự không nghe thấy.

Hoắc Vân Phi liên tiếp hít sâu, kiềm chế kích động muốn giết người: “Hai người con mẹ nó nhanh lên cho tôi!”

Thì ra là, Hoắc Vân Phi chỉ băng bó kỹ ngón tay bị thương cho Đỗ Hâm Lôi. Về phần tại sao Đỗ Hâm Lôi làm cho thê thảm như vậy, mắng đến kích động như vậy, người ngoài cũng không thể biết được.

Máy bay trực thăng lần nữa bay lên, bay về phía trước.

Đỗ Hâm Lôi yên tĩnh lại co rúc vào trong góc, giống như con thú nhỏ bị thương kiệt sức. Hoắc Vân Phi đồ biến thái kia, mới vừa rồi khi băng bó ngón tay cho cô lại liều mạng dội nước muối lên miệng vết thương trên ngón tay cô, đau đến cô gần như muốn ngất đi!

Anh đều dùng nước muối khử trùng vết thương trên năm ngón tay phải của cô, lại dùng thuốc cầm máu, cuối cùng dùng lụa trắng băng bó lại.

Không thể ngờ được trên máy bay còn có hòm thuốc cấp cứu ngoại thương, bên trong đầy đủ mọi thứ thuốc cần thiết chữa ngoại thương. Xem ra anh thường ở trên máy bay làm chuyện cực kỳ tàn ác này — đồ biến thái này làm cuồng ngược!

“Anh đồ khốn kiếp này! Biến thái! Cầm thú...”

Phát hiện Hoắc Vân Phi cứ đuổi Lăng Lang đi như vậy, Đỗ Hâm Lôi cuối cùng núi lửa bùng phát.

Cả ngày ăn hiếp cô, cô nhịn; dùng súng đuổi cô chạy khắp trong rừng cây, cô nhịn; bắn bị thương ngón tay của cô còn dùng nước muối rửa, cô cũng nhịn! Nhưng mà, khi anh dương dương đắc ý tuyên bố đã đuổi Lăng Lang đi thì cô không thể nhịn được nữa.

Ở bên người cầm thú này chịu hết uất ức, cô tham sống sợ chết vì một ngày kia có thể lấy lại được tự do trở lại bên người Triệu Bắc Thành! Khó khăn lắm mới trông được một cơ hội như vậy, thế nhưng anh lại dễ dàng hủy diệt toàn bộ hy vọng của cô đi.

“... Tôi thật sự hận không thể giết chết anh, một ngày nào đó tôi sẽ giết chết anh!” Vì phát tiết cảm phẫn, Đỗ Hâm Lôi lật ngược hòm ruby anh đưa cho cô. Nhất thời viên đá màu đỏ lăn xuống đầy đất, giống như từng giọt máu tươi.

Đối với Đỗ Hâm Lôi phản kháng và thị uy, Hoắc Vân Phi thủy chung giữ yên tĩnh. Anh mắt lạnh nheo mắt nhìn cô điên khùng náo loạn không ngừng, cũng không lên tiếng. Cho đến khi cô lật hòm ruby này, tỏ vẻ căm phẫn với anh, anh mới chậm rãi ngồi dậy, ưỡn thân hình cao lớn.

Xương cốt cường tráng lập tức phát ra âm thanh cộp cộp, anh hơi hoạt động tay chân, lại nắm quả đấm của mình nhìn như tản mạn đi về phía Đỗ Hâm Lôi.

Hồngбет, con cộp muốn phát uy! Nói không sợ là giả, Đỗ Hâm Lôi theo bản năng lui về phía sau hai bước, cố giả vờ trấn định: “Anh đã đồng ý sẽ không dùng những phương thức xấu xa kia đối xử với tôi! Anh đã cầm súng bắn tôi, hơn nữa còn làm tổn thương ngón tay của tôi!”

Nhìn đôi mắt ửng khó coi của anh, trong lòng cô liền không yên. Con cầm thú này quá cấp hạn chế, đã từng làm mấy chuyện khiến cho cô run như cây sậy.

“Náo loạn đi! Khóc đi! Mắng đi!” Hoắc Vân Phi gian tà nhếch môi, sau đó không biết rút từ đâu ra một cuộn dây thừng, từ từ buông tay chậm rãi thưởng thức.

Nhìn sợi dây trong tay anh, Đỗ Hâm Lôi lập tức bị sợ đến mặt không còn chút máu. Lần dạy dỗ trước mặc dù đã qua thật lâu, nhưng khi nhớ tới vẫn khiến cho cô hồn bay phách tán.

Không được, nếu lại trải qua một lần, cô không chết cũng sẽ điên khùng.

“Đừng, đừng tới đây!” Đỗ Hâm Lôi không nhịn được liên tiếp lui về phía sau, cô quên mất trên mặt đất còn rải rác viên ruby bị cô vứt bỏ, một cước đạp trượt, bất thành lình ngã ngửa té xuống.

Năng lực ứng biến của cô coi như mạnh, thân thể sắp chạm đất thì cô đưa tay đi chống đất. Nhưng không đợi lòng bàn tay của cô kịp chống đỡ, cả người đã lơ lửng.

Anh chặn ngang ôm cô lên, gần như không dừng lại chút nào đi về phía chiếc ghế sa lon bằng da thật rộng rãi xa hoa kia.

“Rầm!” Động tác ném cô vào ghế sa lon không hề dịu dàng chút nào, cô bị ngã thiếu chút nữa không thở nổi. Không đợi cô phản kháng, liền bị anh lập tức đè xuống.

Một bàn tay to tóm được vạt áo của cô, từ dưới đi lên khẽ dùng sức “Roẹt!” Cả bộ quần áo rách thành hai mảnh, sau đó bị anh lột ra ném bỏ đi giống như rác rưởi.

Cường bạo lực của cầm thú lại phát tác, cô theo bản năng nhấc chân đá anh.

Chính xác không sai khóa mắt cá chân mảnh khảnh của cô lại, anh nâng cao một chân của cô, khẽ nhấc thân thể của cô lên, lộ ra cảnh tượng dưới váy chỉ mặc quần lót.

“Khốn kiếp!” Đỗ Hâm Lôi theo bản năng nâng một cái chân khác lên đá anh, lần này vẫn không thể may mắn thoát khỏi, biến thành cả hai chân đều bị anh tóm, tạo thành động tác “Xe đẩy”. “Buông tôi ra, anh đồ ma quỷ biến thái háo sắc!”

Tránh không được một trận giày xéo, cô tình nguyện anh đổi một phương thức khác hành hạ cô. Cho dù bắn bỏ tàn phế toàn bộ mười ngón tay của cô, cũng mạnh hơn gấp trăm lần sỉ nhục và hành hạ này!

Hai chân bị tách ra đến cực hạn, anh ép buộc cô làm động tác giạng thẳng chân, cười xấu xa nói: “Em từng luyện hình thể đi! Tôi thấy độ mềm dẻo của tứ chi em rất tốt!”

Cuối cùng một mảnh quần lót cuối cùng cũng bị vô tình kéo rơi, cô bị ép buộc ngồi vào trên người anh, phát ra một trận kêu rên đau buồn phần nộ.

Xâm chiếm không hề thương tiếc, anh tận tình chà đạp cô, ép buộc cô làm ra đủ loại động tác ngênh hợp đòi hỏi của anh.

“Hu hu... Anh không chết tử tế được!” Đỗ Hâm Lôi không nhịn được chảy xuống hàng nước mắt khuất nhục, lại đổi lấy anh chiếm đoạt cuồng bạo hơn.

Sợi dây kia liền nhét ở bên cạnh cô, bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở cô, anh thật ra có phương thức trừng phạt cô lạnh lùng hà khắc hơn. Nếu cô lại kích thích anh nữa, tiếp theo anh không bảo đảm có thể làm ra được chuyện gì.

Giày vò ở trên ghế sa lon đủ rồi, anh lại ném cô xuống sàn nhà.

Trên sàn nhà lăn đầy viên ruby tán lác, những viên đá này nhìn vui tai vui mắt, nhưng nếu nằm lên trên chúng tuyệt đối sẽ không thoải mái, nhất là còn phải chịu đựng Hoắc cầm thú giày xéo.

Đỗ Hâm Lôi đau đến nhe răng nhếch miệng, không nhịn được một lần nữa mắng ra tiếng: “Anh đồ khốn kiếp! Trên sàn nhà đều là đá!”

“Có đá?” Hoắc Vân Phi giống như mới phát hiện, anh ngừng động tác điên cuồng lỗ mãng, cúi đầu nhìn kỹ, “Oh, đều do tự em ném!”

Ngụ ý, cô tự làm tự chịu!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 215: Ngoại Truyện 4

Đỗ Hâm Lô phát hiện mình thật không có tiền đồ, vì không bị nằm lên đồng đá bị con cầm thú động dục kia giày xéo nữa, sau khi được anh ân chuẩn cô cuối cùng có thể mặc quần áo lên, một lần nữa nhặt những viên đá ruby tán lác đầy đất lên bỏ vào trong hòm.

Đá quý được nhặt lên từng viên một, nước mắt từng giọt rơi xuống, cô cảm hận mình tại sao không có cốt khí như vậy!

Tràn đầy một hòm đá quý, cần nhặt lên không thiếu một viên, đây chẳng những là công việc thể lực còn là việc khảo nghiệm kiên nhẫn và năng lực phân biệt.

Hoắc Vân Phi ở bên cạnh hai chân vắt chéo uống trà hút thuốc ôm người đẹp nóng bỏng trong ngực, thỉnh thoảng lườm về phía Đỗ Hâm Lô đang khom lưng cúi đầu nhặt đá quý đầy đất, tròn mắt đen sắc bén khẽ thoáng qua tia sắc lạnh.

Đáng đời, tự làm tự chịu!

Sau khi nhặt hơn mười phút, cuối cùng nhặt được không sai biệt lắm, nhưng đây cách yêu cầu của Hoắc cầm thú còn kém nhiều lắm — anh muốn nhặt một viên không sót!

Thần giữ cửa, bệnh thần kinh, biến thái cuồng... Cô hung hăng mắng trong lòng, rồi lại không thể không tiếp tục cố gắng.

“Bên này có mấy viên!

“Bên kia còn có một đồng!”

“Phía dưới bàn trà!”

“Sau ghế!”

...

Tất cả nhân viên cửa tiệm đều giúp cô tìm đá quý, tìm được tung tích liền nói cho cô biết, nhưng lại kiên quyết không nhặt giúp cô. Tam thiếu gia có lệnh, tất cả đá quý rơi trên đất nhất định đều phải do cô tự tay nhặt không sót một viên lên.

Hoắc Vân Phi đáng chết này, cố ý chỉnh cô! Nhiều đá quý như vậy, hơn nữa tán loạn đến khắp nơi, nhặt hết toàn bộ lên là công trình lớn! die nda nle equ ydo nn

Cô mệt sống mệt chết chui gầm bàn kéo ghế thậm chí cầm cây gậy dài moi đá quý từ dưới hộc tủ ra, Hoắc Vân Phi ôm người đẹp hi hi ha ha, cực kỳ vui sướng.

Ánh mắt trong lúc vô tình liếc về phía anh, vừa đúng nhìn thấy bàn tay to của anh luồn vào trong cổ áo người đẹp... Phi! Cô vô cùng phẫn nộ, nhổ một ngụm.

Hoắc Vân Phi ngược mắt, nhếch khóe miệng lên, cười tà hỏi, “Ăn giấm rồi?”

Ăn cái đầu quỷ anh! Con tức giận của Đỗ Hâm Lôi “Vụt” lên tới, tính tình liều mạng lập tức phát tác.

“Rầm rầm!” Cô một lần nữa hất đổ đá quý khó khăn lắm mới nhặt xong lên mặt đất, viên đá quý óng ánh trong suốt giống như hạt mưa màu

đỏ, nhảy lên lăn trên mặt đất, trở về chốn cũ.

“A.” Hoắc Vân Phi nhú mày, khen, “Không tệ, có quyết đoán!”

“Thả tôi đi!” Đỗ Hâm Lôi còn không hả giận, tiện tay ném rổ nhỏ đầy đá quý về phía Hoắc Vân Phi.

Đưa tay nhẹ nhàng phúi rơi, khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Vân Phi thu lại ý cười, hơi âm trầm ra lệnh: “Nhặt lên lần nữa!”

“Phi!” Đỗ Hâm Lôi tỏ vẻ khinh thường mệnh lệnh của anh.

“Được!” Hoắc Vân Phi đứng lên, người đẹp dính trên người anh lập tức lăn xuống bên cạnh, giống như bắn rơi một con chuồn chuồn.

Thấy Hoắc Vân Phi đi tới, Đỗ Hâm Lôi vội vàng nhắc chân định chạy trốn (Phản ứng theo bản năng, chủ yếu là bị anh chinh sợ), tốc độ vẫn như trước không nhanh bằng anh, bị anh tóm được eo của cô đẩy cô té ngã lên đá quý vừa mới một lần nữa bị ném lên mặt đất.

“A!” Một tiếng hét thảm.

Phần lưng bị viên đá quý thô ráp cắn đến đau đớn khó nhịn không nói, Hoắc cầm thú một lần nữa đè xuống không nói, anh lại kêu người đẹp kia cũng tới, tuyên bố chơi 3P gì đó.

Đỗ Hâm Lôi bị dọa sợ, cô biết Hoắc cầm thú vô sỉ không có hạn cuối, dĩ nhiên không muốn bị anh XXOO ở trước mặt những nhân viên của cửa tiệm, huống chi lần này còn có người đẹp kia gia nhập vào... Chỉ cần nghĩ đến cô đã nôn mửa.

“Đừng... Tôi, tôi nhặt lên lần nữa là được!” Cô ử rử cúi đầu, giống như con gà trống bị thua.

“Ừ, biết khó mà lui, có tiến bộ!” Anh vỗ gương mặt cô khen một câu, sau đó buông cô ra, không nhanh không chậm đứng lên, sửa sang lại quần áo, rất độ lượng nói, “Không sao, nhặt lên lần nữa! Em có thể vứt tiếp như thế này, sau đó lại nhặt lên. Chỉ cần em không cảm thấy phiền không cảm thấy mệt mỏi, bản thiếu gia vẫn có thể theo cùng!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bụng đói đến ùng ục kêu, gần như trước bụng dán vào sau lưng, mà nhiệm vụ của cô còn chưa hoàn thành.

Haizzz, sớm biết không đấu lại Hoắc cầm thú, cô cần gì tỏ rõ cái gì mà anh hùng khí khái với anh ta chứ, tự mình chuốc lấy cực khổ!

Eo mỗi lưng đau, cô ưỡn thân thể, ánh mắt oán hận một lần nữa bắn về phía Hoắc cầm thú, quả thật hận không thể ăn anh.

Mùi thơm của thức ăn một lần nữa lại chui vào trong lỗ mũi, hơn nữa khi đói bụng, càng nhạy cảm với mùi vị thức ăn hơn, “Ừc!” Cô không khỏi nuốt nước miếng.

Hoắc Vân Phi chậm rãi thưởng thức bữa trưa phong phú người đẹp ở bên cạnh bốn canh gấp thức ăn, hết sức lấy lòng nịnh bợ. d1en d4nl 3q21y d0n

Tướng ăn của anh vô cùng tao nhã, thể hiện tu dưỡng tốt đẹp của anh. Nhưng người như vậy nhìn như chó hình người luôn làm chút chuyện không bằng cầm thú với cô!

Phát hiện cô đang len lén nhìn anh, anh quẹo rũ nhếch môi, dứt khoát ôm người đẹp bên cạnh lên đùi, cưng chiều nói: “Bảo bối, nào, ăn một miếng!”

Người đẹp được sủng mà kinh sợ, Đỗ Hâm Lôi ở bên cạnh thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Từ khi biết Hoắc Vân Phi đến giờ, mặc dù anh cương quyết bướng bỉnh, điên cuồng không kiềm chế được, nhưng chưa bao giờ thân cận với người phụ nữ khác ở trước mặt cô. Hiện giờ ở trước mặt cô, anh cố ý chọc tức cô... Mà cô lại không tự chủ bị anh chọc tức đến như vậy!

Chơi trò ân ái với người đẹp, đuôi khóe mắt của anh giờ khắc nào cũng tìm kiếm bóng dáng kia, anh nhìn ra được cô tức giận quá mức, ở trong lòng đang cân nhắc còn tiếp tục chơi tiếp trò chơi này hay không.

Mang theo rối, cô đặt mộng ngồi trên đất, cúi mắt cắn môi, hết sức chịu đựng muốn khóc.

Tại sao đối xử với cô như thế, cầm thú đáng chết, cô càng hận anh hơn!

Đang thầm hỏi mười tám đời tổ tông của anh ở trong lòng, cảm giác rõ trong tay đột nhiên bị người cầm đi. Nâng đôi mắt sáng nước mắt lưng tròng lên, thấy Hoắc Vân Phi cầm rối của cô đi, đang đứng dưới đất giúp cô nhặt đá quý.

“Giật mình làm gì? Tới đây cùng nhau nhặt hết, ăn cơm!” Hoắc Vân Phi tức giận trừng mắt nhìn cô.

Cô không hề yếu thế chút nào trừng mắt lại, màn lệ trong mắt nhanh chóng gắn kết thành giọt nước mắt, lại còn lăn xuống.

Đưa tay lau nước mắt bên quai hàm cho cô, anh cau mày nói: “Tôi cho rằng em sẽ không khóc! Thì ra giống như người phụ nữ khác thích rơi nước mắt, thật không có ý tứ!”

“...” Cô càng giận đến nghẹn họng, dứt khoát một lần nữa đưa tay bóp cổ anh, dùng sức bóp.

Anh giống như lần trước không giãy giụa cũng không động, mặc cho cô bóp cổ anh đến nổi gân xanh.

Dần dần, cô buông lỏng tay, gào khóc.

Hòa hoãn hơi thở, anh không nói một lời ôm cô vào trong ngực, vuốt ve nhẹ nhàng.

Khóc đến trời đất mù mịt ở trong lòng anh, khóc hết uất ức, tức giận, đè nén những ngày qua ra. Sao cô lại xui xẻo như vậy! Đi theo chồng chưa cưới tới tam giác vàng thi hành nhiệm vụ, kết quả bị con cầm thú này bắt được, như thế nào cũng không thể chạy thoát được bàn tay ma quỷ của anh, thật hận không thể cắn chết anh.

Anh cũng không khuyên cô, mặc cho cô tiếp tục khóc, cho đến khi cô khóc thỏa thuê, tự động dừng khóc lại, mới ném cho cô một xấp khăn giấy.

Cầm khăn giấy lên lau sạch nước mắt, cô vẫn nghẹn ngào, ngược mắt nhìn thấy Hoắc Vân Phi đang dùng ánh mắt sáng rực giống như kim cương đen nhúu mắt nhìn cô, ý vị sâu xa.

“Khóc đủ rồi?” Anh nhàn nhạt nhúu mày, hỏi.

Cô trừng anh, không lên tiếng.

Ném trả rồi lại cho cô, mặt sắt vô tình ra lệnh, “Tiếp tục nhặt! Nhặt xong rồi ăn cơm!”

“...” Tên khốn kiếp này, còn không quên để cho cô nhặt nhưng tảng đá nát này!

Thấy dáng vẻ căm phẫn của cô, anh không nhin được mềm lòng, nhưng lúc này phải bảo vệ ranh giới cuối cùng, nếu không lần sau con mèo hoang nhỏ này không chừng còn dám làm ra chuyện quá quắt hơn.

Không thể nuông chiều tính khí xấu này của cô! Cô nhóc này sở trường nhất chính là được mặt mũi còn lên mặt!

“Ngây ngốc làm gì? Cùng nhau nhặt!” Hoắc Vân Phi gào cô một tiếng.

Đỗ Hâm Lôì hậm hực cúi người xuống, tiếp tục nhặt những viên đá quý bị cô ném lên mặt đất kia.

Có Hoắc Vân Phi trợ giúp, nhiệm vụ lần này hoàn thành nhanh một chút. Dưới nhắc nhở của nhân viên cửa tiệm, bọn họ thành công nhặt lên hết đá quý, một lần nữa nhét đầy hòm.

"Tạch...!" Khóa khóa vàng lại, anh ném chìa khóa vàng cho cô, phân phó một câu: "Cất đi!"

Ừ, cho cô một hòm nặng nề như vậy chơi, tương lai khi cô chạy trốn lại ôm không nổi, có thể thấy được Hoắc Vân Phi người này âm hiểm đến cỡ nào.

Để cho người thu đồ ăn trên bàn, cho người đẹp lui ra, chờ dọn dẹp sạch xong, các nhân viên cửa tiệm lại một lần nữa bưng lên một bàn thức ăn phong phú, còn tinh xảo hơn bàn đồ ăn vừa rồi rất nhiều.

Đỗ Hâm Lôì đã sớm đói bụng đến ba khúc ruột rỗng không đến hai nửa, ăn như hổ đói.

Cũng may, để người đẹp kia lui ra, nếu không cô đói nữa cũng ăn không trôi.

Ăn rất mãnh liệt, không cần thận bị nghẹn, cô tìm kiếm nước khắp nơi, một bàn tay to lập tức sẵn sóc bưng một ly nước chanh lên: “Ăn từ từ, tôi lại không giành ăn với em!”

Uống cạn sạch nước chanh trong tay anh, cô tiếp tục vui đầu đầu tranh với một bàn thức ăn ngon.

Cuộc đời giống như một bàn trà, phía trên bày đầy cốc chén bi kịch, trừ hưởng thụ thức ăn ngon ra, cô thật sự không tìm ra được chuyện gì vui thú rồi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sự xuất hiện của Lăng Lang giống như một tia mặt trời hiện ra sau mây đen, cho cô sáng ngời tạm thời trước mắt, đáng tiếc nhanh chóng chìm ngấm biến mất không thấy gì nữa.

Cho dù Lương Tuấn Đào hứa hẹn cho Hoắc Vân Phi điều kiện ưu đãi như thế nào, Hoắc Vân Phi cũng không hề nhúc nhích, anh âm hồn không tan cầm tù cô, giữ chặt lấy không buông tay!

Ở Myanmar gần hai tháng, đi dạo hết chùa lớn miếu nhỏ ở Yagon, đi thăm danh thắng di tích cổ khắp nơi này cùng với các tiệm châu báu ngọc ngà lớn nhỏ trải rộng tất cả các thành phố, Hoắc Vân Phi cuối cùng chịu mang theo Đỗ Hâm Lô bay khỏi Yagon.

Lúc đi, không quên để cho cô mang theo hòm ruby này, đây là quà tặng anh đưa cho cô, kiên trì không cho phép đánh mất.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Điểm dừng chân kế tiếp của máy bay là thành thị Băng Cốc của Thái Lan, ở đây phần hoa náo nhiệt của đô thị lớn giống nhau không ít, nhưng xét tương đối, Đỗ Hâm Lô vẫn thích Yagon.

Đương nhiên, cô thích nơi nào không quan trọng, quan trọng là Hoắc Vân Phi muốn nán lại ở đâu, cô giống như sủng vật anh nuôi dưỡng, chủ nhân đi đâu, cô phải đi cùng đến đó. Không có quyền lên tiếng, càng không có quyền lựa chọn.

Lần này Hoắc Vân Phi chủ yếu bàn chuyện kinh doanh ma túy, Đại Lão giới thiệu phiện Băng Cốc tổ chức tiệc ở nhà hàng Tinh Cực xa hoa nhất để đón gió tẩy trần cho bọn họ.

Đáng nhẽ, Đại Lão còn đặc biệt chuẩn bị người đẹp vì Hoắc Vân Phi, chỉ có điều thấy bên cạnh anh mang theo Đỗ Hâm Lôi như hình với bóng, nên cũng không tùy tiện làm.

Trong bữa tiệc, đám đàn ông bàn chuyện buôn bán, Đỗ Hâm Lôi vẫn chọn đồ ăn mình thích ăn. Chỉ cần ánh mắt của cô liếc về phía món ăn nào, Hoắc Vân Phi sẽ chủ động gấp tới cho cô, rất săn sóc chu đáo.

Chờ sau khi cơm nước no nê, Đại Lão nhỏ giọng hỏi thăm Hoắc Vân Phi có cần để người đẹp tới phục vụ không.

Đỗ Hâm Lôi ngồi ở bên cạnh Hoắc Vân Phi, nghe rất rõ lời Đại Lão nói, liền xem thường cười lạnh — Quả nhiên là đồ háo sắc, tới đâu đều có người lấy lòng dâm người đẹp cho anh!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 216: Ngoại Truyện 5

Hoắc Vân Phi ôm lấy Đỗ Hâm Lô, khẽ mỉm cười cự tuyệt nói: “Không cần, tôi có phụ nữ!”

“Ha ha, người phụ nữ của tam thiếu xinh đẹp phi phạm, người phụ nữ tầm thường dĩ nhiên không thể lọt vào mắt của ngài!” Đại Lão rất biết xoay theo chiều gió, thấy Hoắc Vân Phi thương yêu vô hạn cô gái bên cạnh, vội vàng lên tiếng phụ họa.

Nhàn nhạt nhếch môi, Hoắc Vân Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận, bàn tay thủy chung nắm lấy eo Đỗ Hâm Lô, thần thái cực kỳ thân mật.

“Chúng ta lên sân thượng trên lầu chơi săn thú, coi như làm vận động tiêu cơm sau khi ăn, ý của tam thiếu như thế nào!” Đại Lão đề nghị.

Chủ ý này không tệ, Hoắc Vân Phi gật đầu đồng ý, đưa mắt nói với Đỗ Hâm Lô, “Có muốn cùng đi không?”

Chơi săn thú ở sân thượng trên lầu nhà hàng? Đây cũng thật mới mẻ? Chẳng lẽ vị trùm buôn thuốc phiện Đại Lão này nhốt động vật lên trên sân thượng?

Đỗ Hâm Lô đã nhiều ngày không sờ tới súng, cũng ngứa nghề, dù sao cả ngày bị câu thúc gò bó không có tự do, lúc này khó có được hạng mục giải trí cô cảm thấy hứng thú, đương nhiên muốn tham gia.

Dưới đồng hành của bảy tám vệ sĩ tâm phúc, đoàn người đi thang máy riêng tới sân thượng.

Theo bước chân lên bậc thềm cuối cùng lên sân thượng, trước mắt rộng mở trong sáng.

Sân thượng rộng rãi trống trải, được thiết kế thành nơi đi săn và trường bắn chuyên dụng.

Dùng dây thép gai vây quanh một diện tích chừng một ngàn mét vuông, bên trong sắp xếp núi giả bằng đá hiếm còn có một vài cây đại thụ nhân tạo, hình thành bình phong che chắn thiên nhiên, lúc săn thú, những lá chắn này có thể làm chỗ giấu mình cho con mồi, gia tăng niềm vui thú khi săn thú.

Con mồi vừa liếc qua liền hiểu thật sự không có cảm giác lo lắng, càng nửa ngâm che đậy càng có thể kích thích nhân tố khát máu của kẻ săn thú.

Nhưng, nhưng mà... Đỗ Hâm Lôi kinh ngạc trợn to đôi mắt sáng, bởi vì cô phát hiện nơi săn bắn này nuôi nhốt không phải động vật bình thường, mà là — người sống sờ sờ!

Cho rằng mình nhìn lầm rồi, cô vội vàng dụi mắt nhìn lại. Không sai, trong nơi săn bắn ước chừng một ngàn mét vuông này nuôi nhốt mấy chục người. Đa số bọn họ là đàn ông trưởng thành, cũng có mấy người già yếu, trong đó đột nhiên có bóng dáng một đứa bé.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ những trùm buôn thuốc phiện mất trí này muốn dùng người sống sờ sờ làm con mồi?

Đại Lão để thuộc hạ dâng súng săn kiểu mới nhất lên cho Hoắc Vân Phi, lấy lòng hỏi, “Không biết tam thiếu có hứng thú với trò chơi như vậy không?”

Hoắc Vân Phi nhận lấy súng săn, tiện tay thuận thực tháo dỡ thưởng thức, lười biếng cười nói: “Chơi đùa một chút cũng được!”

“Nếu chơi, vậy lấy một chút tiền đánh cược tới trợ hứng đi!” Đại Lão vỗ vỗ tay, có một người lập tức đi lên, trong tay cầm một cái hộp hình chữ nhật, mở lên vừa nhìn, bên trong là một pho tượng Thiên thủ Quan âm bằng vàng ròng, “Nghe nói tam thiếu thờ phụng Phật giáo, càng thích tượng Phật Quan âm, hôm nay nếu như tam thiếu thắng tôi, thì có thể lấy đi phần đánh cược này!”

Có qua không có lại cũng vô lễ, Hoắc Vân Phi cũng muốn chuẩn bị tiền đánh cược. Bình thường anh đều lấy người phụ nữ bên cạnh lên, hôm nay lại ngoại lệ. Không phải anh không tin tưởng mình, mà là sợ lỡ như có tình huống ngoài ý muốn tư lợi bội ước sẽ không tốt. Dù sao đối với người trên giang hồ mà nói, chú ý nhất chính là một lời nói đáng giá ngàn vàng.

Ngẫm nghĩ, anh rút súng lục bên hông ra, đi qua đặt bên cạnh Thiên thủ Quan âm, nói, “Cây súng này là tôi dùng số tiền khổng lồ mua kiểu mới nhất, giá trị không thể kém Quan âm của anh, tôi thua, liền tặng cho anh!”

“Được, sáng khoái!” Đại Lão không khỏi nhìn nhiều Đỗ Hâm Lôi, hơi kỳ quái Hoắc tam thiếu lần này tình nguyện lấy súng ngăn anh yêu thích lên cũng không muốn bỏ cô ra làm tiền đánh cược. Xem ra người phụ nữ này đúng là vật cưng mới của Hoắc lão tam, hiển nhiên không bỏ được thứ yêu thích.

Quy tắc tranh tài rất đơn giản, trong thời gian địa điểm cố định, ai bắn chết được nhiều “Con mồi” nhất, người đó sẽ thắng!

Súng bắn tỉa, súng tự động, súng máy, súng trường súng lục... Mười mấy loại, súng ống vũ khí còn có thể tùy tiện chọn lựa, chỉ cần chơi được thoải mái, dùng súng nào cũng có thể, dù sao mục đích chỉ có một — đó chính là tiêu diệt hết tất cả vật còn sống ở trong sân săn bắn này!

Đại Lão nhún nhường để Hoắc Vân Phi chọn trước, chờ sau khi Hoắc Vân Phi chọn một khẩu súng máy kiểu nhẹ xong, anh cũng cầm lấy một cây súng bắn tỉa, tàn sát lập tức sẽ bắt đầu.

Các “Con mồi” trong sân săn bắn người được hơi thở chết chóc phủ xuống, hoảng sợ ẩn núp chung quanh. Có người hận không thể chui vào trong những núi giả kia, đáng tiếc, cho dù bọn họ ẩn núp như thế nào, cũng chạy không khỏi số mạng cuối cùng bị săn giết.

Trên mặt đất bên trong sân có thể tùy ý thấy được vết bắn màu nâu nhàn nhạt, gần như nhuộm cả diện tích một ngàn mét vuông, đó là vết máu góp nhặt từng ngày từng tháng lưu lại khó có thể tẩy rửa sạch.

Mỗi lần săn bắn, nơi này cũng sẽ máu chảy khắp nơi, nhiều lần, vết máu như thế nào cũng lau không sạch, biến thành dáng vẻ như hiện tại.

Thấy “Thợ săn” cầm súng, các “Con mồi” phát ra tiếng thét chói tai sợ hãi, đại tàn sát bắt đầu, tiếp theo nơi này sẽ biến thành tu la địa ngục nhân gian!

“Đừng nổ súng!” Đỗ Hâm Lôì vọt tới trước mặt Hoắc Vân Phi, dùng thân thể của mình chặn họng súng của anh lại, tức giận ngăn cản nói: “Bên trong còn có đứa bé, anh không thể giết chết một đứa bé tay không tấc sắt!”

Không biết những “Con mồi” này có thân phận gì, cũng không biết giữa bọn họ và Đại Lão có ân oán gì, nhưng đứa bé là vô tội, không thể để cho nó chết dưới đầu súng.

Thật ra thì trước khi Hoắc Vân Phi nâng súng lên liền đoán được cô sẽ ngăn cản, tròn mắt đen sắc bén không hề ngoài ý muốn.

“Thả đứa bé đi, thằng bé còn nhỏ như vậy!” Đỗ Hâm Lôì quay đầu lại, thấy đứa bé đáng thương đó bị người lớn đẩy ra đầu tiên, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm, vô dụng mà hoảng loạn. Cô lại quay đầu lại, cảm phần

nhìn chăm chăm vào Hoắc Vân Phi, kích động chất vấn, “Anh có thể xuống tay được sao?”

Nhú mảy lại, Hoắc Vân Phi bỏ súng sẵn trong tay xuống, xoay người lại nói với Đại Lão đang tỏ vẻ kinh ngạc: “Thật xin lỗi, người phụ nữ của tôi không thích chơi trò này!”

Đại Lão hậm hực thu hồi súng, cười ha hả, nói: “Không sao! Vốn chính là mời tam thiếu đến tìm thú vui, không hài lòng sẽ không chơi!”

Mẹ nó, thay vì nói Hoắc tam thiếu phiền toái, còn không bằng nói người phụ nữ bên cạnh anh thật phiền toái! Thật lòng không biết vì sao Hoắc tam thiếu lại cưng chiều người phụ nữ này như vậy!

Đỗ Hâm Lô kinh ngạc hơn, cô thật sự không thể ngờ được rằng Hoắc Vân Phi sẽ bởi vì một câu nói của mình mà buông bỏ kế hoạch săn giết, cô còn tưởng rằng... Cần phải náo loạn một trận với anh!

Nhìn thấy vẻ mặt không ngờ của Đỗ Hâm Lô, Hoắc Vân Phi bị trò tiêu khiển đến, “Thế nào? Không hài lòng với biểu hiện của tôi?”

Phục hồi tinh thần lại, cô dùng ánh mắt kỳ quái một lần nữa quan sát anh, cảm thấy anh còn có một mặt khác mà cô không biết.

“Nên nghỉ trưa rồi!” Hoắc Vân Phi không chút để ý ôm eo Đỗ Hâm Lô, thuận tiện nói với Đại Lão, “Tặng thẳng bé kia cho tôi chơi đi!”

“Người bạn nhỏ, em tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Trong nhà còn có người thân nào không?”

Mang đứa bé kia về khách sạn bọn họ ở lại, Đỗ Hâm Lô liền bắt đầu hỏi thăm kỹ tình huống của đứa bé, muốn mau sớm tìm được người nhà cho cậu bé.

Bé trai có số tuổi không lớn lắm, dáng dấp khỏe mạnh kháu khinh, thật đáng yêu. Trong đôi mắt to đen nhánh tràn đầy hoảng sợ lo lắng. Thân thể nhỏ bé co rúc trong một góc trên ghế sa lon, giống như con thú nhỏ bị thương. di1enda4nle3qu21ydo0n

Hoắc Vân Phi ngồi bên cạnh hút thuốc, nhàn nhã thoải mái mặc cho Đỗ Hâm Lôị bận rộn. Tròng mắt ưng sắc bén giờ khắc nào cũng khóa chặt bóng hình xinh đẹp này, nhìn cô dịu dàng an ủi đứa bé kia, môi mỏng đẹp mắt không khỏi lộ ra vòng cung nhạt nhẽo.

Xem ra mang đứa bé này về là quyết định chính xác, tối thiểu tìm chuyện cho cô làm. Cô cuối cùng không cần cả ngày nghiên cứu thoát khỏi anh như thế nào, mà ngược lại nghiên cứu phải thu xếp cho thằng bé này như thế nào.

Đỗ Hâm Lôị bận rộn hồi lâu, không thu hoạch được gì. Bé trai kia thủy chung không nói một lời, giống như vốn không cách nào hiểu được ngôn ngữ của cô. Cô đột nhiên hiểu ra, xoay người hỏi Hoắc Vân Phi: “Thằng bé không phải không hiểu tiếng Trung chứ?”

Hoắc Vân Phi gật đầu, nói: “Cũng có khả năng!”

“Nhưng sao tôi cảm thấy thằng bé rất giống đứa bé Trung Quốc!” Nhìn thế nào đây đều là đứa bé Trung Quốc! Chẳng lẽ chỉ là gốc Hoa, bởi vì lớn lên ở Băng Cốc nên không hiểu tiếng Trung? Cũng có khả năng này.

“Kiên nhẫn một chút, tôi tin tưởng em có thể làm rõ ràng thân phận của nó!” Về mặt và giọng nói của Hoắc Vân Phi được coi là nhẹ như gió thổi, giống như người không kiên nhẫn là Đỗ Hâm Lôị.

“Ừm.” Bởi vì Hoắc Vân Phi bỏ qua hoạt động săn thú, còn cứu thằng bé này ra, Đỗ Hâm Lôị tạm thời buông xuống cảm xúc chán ghét anh. Tâm tư của cô đều ở trên người thằng bé này, hoang mang tự hỏi: “Tôi nghĩ, người nhà của thằng bé khẳng định xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đầu óc của

nó bị đả kích trầm trọng, cho nên hiện giờ ai cũng không tin, thù địch e sợ tất cả mọi thứ!”

Hoắc Vân Phi khẽ nhếch mi, suy đoán của cô căn bản chính xác. Xem ra phụ nữ ở quân đội luyện thành bản lĩnh suy luận điều tra, là một nhân tài tốt! Đáng tiếc... Anh xấu xa nhếch môi, ung dung nheo mắt nhìn cô, nghĩ thầm, rơi vào trong tay của anh, đời này của cô nhất định anh hùng không có đất dụng võ rồi!

Đỗ Hâm Lôi để cho người mang thức ăn ngon phong phú đặt tới trước mặt bé trai, thấy đứa bé không chịu ăn, liền đứng dậy đuổi Hoắc Vân Phi: “Chúng ta đều đi đi!”

Hoắc Vân Phi dập tắt thuốc trong tay còn chưa hút xong vào trong gạt tàn thuốc, sau đó đứng dậy, không nói hai lời, đi theo Đỗ Hâm Lôi ra khỏi phòng khách.

Hôm nay là ngày gì? Hoắc cầm thú uống lộn thuốc hay sợi dây thần kinh nào nổi lộn rồi? Giống như con thú hoang bị thuần phục, nghe lời như vậy!

Cô không để cho anh làm thợ săn, anh liền để súng xuống; cô đồng tình đứa bé kia, anh liền chủ động lấy từ chỗ Đại Lão; cô kêu anh rời khỏi phòng khách, anh liền ngay cả thuốc cũng không hút xong đã... Thật không thể tưởng tượng nổi! Dieễn ddàn lee quiy đôn

Trong lòng hơi thấp thỏm, vừa đi vừa thỉnh thoảng trộm quan sát anh.

“Tôi biết rõ dung mạo của mình rất đẹp trai, em muốn nhìn cứ thoải mái nhìn, không cần nhìn lén!” Trong tròng mắt đen của Hoắc Vân Phi thoáng qua ý cười, giống như sóng xuân, hết sức động lòng người.

Đỗ Hâm Lôi xì anh một phát, châm chọc nói, “Nói anh đẹp trai cũng chưa chắc, nói anh da mặt dày tôi tuyệt đối đồng ý!”

“Em không biết thưởng thức trai đẹp! Tôi như vậy được gọi là đàn ông cực phẩm!”

“Ừ, là cực phẩm!” Điều này cô đồng ý, “Cực phẩm trên trời khó tìm, dưới đất khó kiếm, đời trước của tôi bị nghiệp chướng mới xui xẻo đụng phải anh!”

“Cái miệng nhỏ nhắn này, càng ngày càng không tha người!”

...

Xuống khỏi thang máy khách quý riêng, anh ôm cô vào trong ngực, đưa tay nhéo má ngọc của cô.

Đỗ Hâm Lôi vốn thích cười đùa, hơn nữa hôm nay biểu hiện của Hoắc Vân Phi không tệ, tâm tình của cô không tồi, thấy Hoắc Vân Phi đùa giỡn với cô, cô cũng đưa tay đi nhéo má anh, trong mắt sáng thoáng qua nụ cười.

Vậy mà, chính trong nháy mắt ngắn ngủi này, đột nhiên nghe được tiếng vang “Tách tách” hơi yếu, có người chụp lại tấm hình này.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 217: Ngoại Truyện 6

Hoắc Vân Phi phát hiện ra có người chụp ảnh đầu tiên, quay đầu lại, quát hỏi: “Là ai?”

Theo một tiếng quát lạnh của Hoắc Vân Phi, những người vệ sĩ kia lập tức rối loạn, rối rít nâng súng lên, chĩa về bốn phía.

Trong toàn sảnh chính nhà hàng thét chói tai, khách và nhân viên phục vụ chạy trốn tứ phía. Nơi này không chỉ một lần xảy ra sự kiện khủng bố đầu súng, nhiều người bị thương thậm chí còn có tử vong. Cho nên nhìn thấy người một lần nữa nâng súng, bọn họ đều chạy trốn còn nhanh hơn thỏ con bị giật mình.

Đỗ Hâm Lôi giật mình trong lòng, cho rằng hỗn loạn trước mắt là cơ hội tốt để chạy trốn khó có được, thừa dịp Hoắc Vân Phi phân tâm, cô xoay người co cẳng chạy.

“Đứa bé kia vẫn ở trên tay tôi, em chạy đi, trở về tôi liền giết cậu ta!” Hoắc Vân Phi ở sau lưng cô lạnh lùng cất tiếng, cũng không đuổi theo.

Dừng bước chân lại, cô quay đầu, hơi đưa đám. Ặc, cô quên mất bé trai kia rồi!

Xoay người, cô mân mê đầu ngón tay của mình, hơi ngượng ngùng: “Tôi, tôi không định chạy!”

Lạnh lùng lườm cô một cái, anh khẽ híp mắt, ra lệnh: “Tới đây!”

Lòng không tình nguyện đi tới, cô cong khóe miệng lên. Hừ, đúng là người âm hồn không tan!

“Đi!” Phun ra chữ giống như mảnh băng vụn đánh về phía cô, anh nhấc chân đi.

Cô chỉ đành đuổi theo, hậm hực bấu môi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thấy hình, Triệu Bắc Thành như thế nào cũng không chịu tin tưởng cô gái mỉm cười đó là Đỗ Hâm Lôi!

Cô rơi vào trong bàn tay quỷ dữ của Hoắc Vân Phi, phải sống không bằng chết, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Làm sao có thể nở nụ cười tươi như hoa ở bên cạnh người đàn ông kia? Làm sao có thể?

Nhưng mà, bằng chứng trước mắt như núi, khiến anh không thể không tin.

Vân Phàm cau mày, nói: “Canh phòng rất nghiêm ngặt, tôi không cách nào đến gần hơn nữa. Tấm hình này cũng liệu chết chụp lại, nếu đổi thành người khác, sợ rằng bị phát hiện không trở về được!”

Sau khi Lăng Lang làm nhiệm vụ thuyết khách thất bại, lập tức báo cho Lương Tuấn Đào, tỏ vẻ không thể ra sức, để cho mời người tài giỏi khác.

Kết quả này cũng nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Lương Tuấn Đào, anh lập tức sử dụng kế hoạch thứ hai, lợi dụng mạng lưới liên lạc điều tra ra điểm dừng chân mới nhất của Hoắc Vân Phi ở Băng Cốc, phái Vân Phàm và Triệu Bắc Thành dẫn theo tiểu đội lính tinh nhuệ tiến về vùng đất này, nối được liên lạc với chính phủ địa phương, hơn nữa nhận được trợ giúp của lực lượng cảnh sát. dieendaanleequydonn

Lần này Vân Phàm làm nghiên cứu địa hình chỉ để chuẩn bị trước trận chiến, không ngờ Hoắc Vân Phi quá cảnh giác, lại bị phát hiện. Đoán chừng sau này nhiệm vụ sẽ gian nan nhiều lắm, nếu Hoắc Vân Phi trực tiếp rời khỏi Băng Cốc, như vậy bọn họ làm công tác chuẩn bị lớn như vậy sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhưng mà, dường như Triệu Bắc Thành hoàn toàn không để ý tới những chuyện này, anh quan tâm duy nhất hơn nữa đau lòng chính là bức hình cầm trong tay.

Hâm Lôi của anh sao lại nở nụ cười tươi như hoa ở bên người ác ma kia? Làm sao lại như vậy?

“... Hoắc Vân Phi không thể nào trở lại khách sạn, anh ta còn trơn trượt hơn lươn, vừa có gió thổi cỏ lay sẽ chuồn mất! Chỉ có điều cũng may anh ta không biết chúng ta đang theo dõi anh ta, nếu anh ta cho rằng phần lớn là kẻ thù và đối đầu với nhà họ Hoắc, tiếp theo tạm thời ẩn náu, chờ qua tiếng gió rồi lại...”

“... Theo tôi thấy, chúng ta phải giữ bình tĩnh, kiên nhẫn chờ! Sớm muộn gì anh ta còn có thể xuất hiện!”

Phân tích hồi lâu, cũng không nghe thấy Triệu Bắc Thành đáp lại. Vân Phàm ngẩng đầu lên, lại thấy đối phương đang cầm hình ngẩn người.

“Cậu rốt cuộc có nghe thấy tôi đang nói chuyện không?” Vân Phàm nhíu đôi mày anh tuấn lên, đây cũng quá coi thường công sức của anh đi!

“Oh.” Triệu Bắc Thành lấy lại tinh thần, anh hốt hoảng luống cuống chuyển về phía Vân Phàm, lăm bắm hỏi, “Cậu nói, cô ấy ở bên cạnh Hoắc Vân Phi rất vui vẻ sao?”

“...” Thì ra hồi lâu cậu ta con mẹ nó nghiên cứu cái này? Vân Phàm rất không nói được chữ nào.

"Tại sao có thể như vậy?" Triệu Bắc Thành hoàn toàn hoảng loạn, anh đau lòng khó chịu, "Hâm Lôì... Không thể là người phụ nữ thủy tính dương hoa!"

(*) Thủy tính dương hoa: dễ dàng thay đổi như dòng nước, lả lướt nhẹ nhàng như hoa dương | chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất

"Thật ra thì một tấm hình không nói lên được cái gì!" Vân Phàm an ủi cậu ấy, "Chờ chúng ta cứu cô ấy ra, lại hỏi rõ ràng!"

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đi vào một khách sạn khác, Đỗ Hâm Lôì đã thành thói quen Hoắc Vân Phi tỏ khờ có ba hàng, cũng không để ý, chỉ yêu cầu đón lấy bé trai kia.

"Đã đón ra rồi!" Hoắc Vân Phi nói lỏng cổ áo, tùy ý ngồi xuống.

"Thật sao?" Đỗ Hâm Lôì lại hơi ngoài ý muốn, thời gian gấp gáp vội vã như vậy, anh lại còn chưa từng quên mang theo bé trai kia.

Rất nhanh, vệ sĩ đã đưa đưa bé tới.

Đứa bé ăn cơm no, trong đôi mắt có tinh thần, không tràn đầy hoảng sợ đối với bất cứ người nào và sự vật gì giống như mới bắt đầu.

Hoắc Vân Phi nghịch một khẩu súng lục nhỏ trong tay, ngoắc ngoắc tay với bé trai, nói: "Tới đây, dạy mi chơi súng!" die~nd a4nle^q u21ydo^N

Bé trai chần chừ một chút, ánh mắt chuyển sang súng lục nhỏ trên tay Hoắc Vân Phi. Ánh mắt Đỗ Hâm Lôì cũng theo đó chuyển sang, thấy súng đồ chơi ngăm đen như thật, làm rất tinh xảo.

Cho dù là bé trai hay đàn ông đều có hứng thú trời sinh và tò mò với súng ống, bé trai từ từ đi tới, nhận lấy súng đồ chơi trong tay Hoắc Vân

Phi, cẩn thận nghịch.

“Biết chơi không?” Hoắc Vân Phi dạy thằng bé mở chốt bảo hiểm ra như thế nào, nhắm bắn như thế nào, bóp cò súng như thế nào.

Bé trai chỉ nhìn một lần liền nhớ, bé nâng súng đồ chơi lên nhắm ngay cái bia đối diện, một tiếng súng vang, lại bắn trúng vòng chín mươi ba.

Đỗ Hâm Lôì sợ hết hồn, bởi vì cô phát hiện đây cũng không phải là súng đồ chơi mô phỏng đồ thật, thứ này... Có thể dùng bắn. Chỉ có điều đạn bắn ra vẫn có chút khác biệt với đạn thật, lực sát thương không lớn như vậy mà thôi, còn lại cấu tạo và nguyên lý và súng hoàn toàn giống thật như đúc!

Đi tới, cô ngồi xổm xuống bên cạnh bé trai, dùng giọng nói ôn hòa hỏi lại, “Em tên là gì? Nhà ở đâu? Trong nhà còn có ai? Nói cho chị được không? Chúng ta có thể giúp em tìm người thân, đưa em về nhà!”

Bé trai cầm súng lục trong tay trấn định rất nhiều, không sợ hãi luống cuống giống như lúc ban đầu, hai mắt thật to của bé yên lặng nhìn chăm chú vào Đỗ Hâm Lôì, có lẽ cảm thấy đối phương không có ác ý, nghĩ ngợi hồi lâu sau, đáp, “Em tên là tiểu Vĩ.”

“Tiểu Vĩ!” Đỗ Hâm Lôì thật vui mừng, bé trai này quả nhiên là người Trung Quốc, hơn nữa bé còn nói được tiếng Hoa, “Cha mẹ em vẫn còn chứ? Bọn họ sống ở đâu? Có muốn đưa em về nhà không?”

Tiểu Vĩ lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Hoắc Vân Phi bắn ánh mắt về phía Đỗ Hâm Lôì, ý bảo cô không nên hỏi nữa, Đỗ Hâm Lôì hiểu ý, liền đổi chủ đề.

Bọn họ cùng luyện súng với tiểu Vĩ, phát hiện đứa bé này đúng là thần súng trời sinh. Trải qua chỉ điểm, bé lĩnh ngộ thật nhanh.

Đàn ông trưởng thành lần đầu tham gia huấn luyện bắn bia của quân đội, có thể được thành tích vòng trên chín mươi coi như không tệ, mà đứa bé này thế mà nhanh chóng lấy được thành tích vòng trên chín mươi lăm.

“Tiểu Vĩ đúng là một tay súng thần nhỏ!” Đỗ Hâm Lôi giơ ngón tay cái lên với bé, khích lệ nói, “Thật giỏi!”

Tiểu Vĩ liếc bia bắn súng, trong mắt đen lúng liếng bắn ra ánh sáng thù hận lạnh lẽo: “Em muốn trả thù cho cha mẹ!”

Ngây ngốc, Đỗ Hâm Lôi lập tức đoán được có thể bởi vì nguyên nhân nào đó cha mẹ đứa bé này bị giết hại. Đứa bé bị đưa đến khu săn bắn, làm con mồi cho thợ săn săn giết làm vui, nếu như không phải gặp phải hai người bọn họ, khẳng định cũng chạy không thoát số chết.

Đứa bé này nhớ thù hận, cho nên bé mới cảm thấy hứng thú với súng như vậy.

Có phải sẽ bồi dưỡng ra một người báo thù từ nhỏ, tương lai trình diễn một đoạn báo thù không? Kẻ thù của đứa bé này có phải là Đại Lão trùm buôn thuốc phiện Băng Cốc đó không? Đứa bé này sinh ra ở gia đình như thế nào, có bối cảnh như thế nào?

Những chuyện này quá phức tạp, mà Đỗ Hâm Lôi một lòng muốn thoát khỏi Hoắc Vân Phi có chút lực bất tòng tâm. Cô có thể giúp đứa bé này cũng chỉ có như vậy, không thể nào vẫn cùng với thằng bé ở lại bên cạnh Hoắc Vân Phi. die nda nle equ ydo nn

Nếu vào thời điểm bỏ trốn có thể mang theo tiểu Vĩ thì tốt hơn, nhưng bản thân cô Bồ tát bùn sang sông chính mình còn khó bảo toàn, cũng không có cách nào!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Dần dần quen thuộc, tiểu Vĩ mở miệng gọi Đỗ Hâm Lôi một tiếng chị, gọi Hoắc Vân Phi là chú.

Hoắc Vân Phi mất hứng, hỏi: “Tại sao gọi cô ấy là chị, gọi ta là chú?” Chẳng lẽ nhìn anh trông thật già như vậy sao?

Tiểu Vĩ kinh ngạc nhìn, có lẽ không làm rõ được Hoắc Vân Phi đang mất hứng cái gì. Đàn ông cũng quan tâm vấn đề tuổi tác như vậy sao?

“Gọi ta là chú, thì phải gọi cô ấy là thím!” Hoắc Vân Phi chỉ vào Đỗ Hâm Lôi giới thiệu cho tiểu Vĩ, “Cô ấy là bà xã của ta!”

Cô ấy là bà xã của ta! Lời này khiến Đỗ Hâm Lôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên! Cô biến thành bà xã của anh từ khi nào? Người đàn ông thúi vô sỉ không có hạn cuối này!

“A.” Tiểu Vĩ rất biết điều mà đổi lời gọi Đỗ Hâm Lôi, “Thím!”

Đỗ Hâm Lôi trợn mắt nhìn thẳng, Hoắc Vân Phi vỗ tay cười to.

“Chị không phải là thím của em, đừng nghe anh ta nói bậy!” Đỗ Hâm Lôi vội vàng sửa lại.

Quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Vân Phi cười thật sự đáng đánh đòn, không ưa dáng vẻ điên cuồng kia, liền nhào lên bóp cổ anh. Có lẽ gần mực thì đen, bị lây cảm thú, gần đây phần tử bạo lực của cô tăng trưởng lợi hại, động một chút là muốn bạo lực với Hoắc cầm thú.

“Ặc, mưu sát chồng!” Lần này anh không mặc kệ để cho cô xâu xé nữa, mà nhẹ nhàng một cái, lật người đè cô trên ghế sa lon, ngược lại thọc nách cô.

“Ha.” Đỗ Hâm Lôi sợ nhột nhất, bàn tay Hoắc Vân Phi vừa tới cô liền cười không nói được, “Anh khốn kiếp!”

Hai chân liềm mạng đập lung tung muốn đập anh xuống ghế sa lon, anh lạnh tay lẹ mắt áp chế cô, bàn tay đổi thành sờ ngực cô, anh thở dốc nặng nề.

“Ừ, không được!” Đỗ Hâm Lôi nhận thấy anh lại động dục, không khỏi giật mình, “Tiểu Vĩ đang ở đây nhìn!”

Hoắc Vân Phi quay đầu lại, thấy tiểu Vĩ đang trợn to mắt đen nhánh, ngạc nhiên nhìn anh, giống như không hiểu chú cười trên người tím làm gì.

Đề lửa dục xuống, Hoắc Vân Phi buông Đỗ Hâm Lôi ra, chậm rãi chỉnh sửa quần áo ngay ngắn, vẻ mặt ôn hòa nói với tiểu Vĩ; “Đi phòng của mình luyện súng đi!”

Tiểu Vĩ cầm cây súng lục nhỏ kia, có phần không tin tưởng mình có thể lấy nó đi, “Cháu, cháu có thể mang nó đi?”

“Đây là chú đưa cho mi, dĩ nhiên có thể!” Hoắc Vân Phi đưa mắt về phía vệ sĩ đứng hầu bên cạnh.

Vệ sĩ hiểu ý, đi lên phía trước cung kính khom người với tiểu Vĩ, nói: “Tiểu thiếu gia, mời đi theo tôi!”

Đứa bé lấy được súng lục nhỏ, cảm thấy thỏa mãn theo vệ sĩ đi ra ngoài, mấy tên vệ sĩ còn lại cũng biết ý rời đi.

Thiếu gia dọn sân đương nhiên chỉ vì dễ dàng hưởng thụ phụ nữ, mặc dù bọn họ rời đi không xa, chò đợi ở bên ngoài bất cứ lúc nào cũng chú ý động tĩnh bên trong, chỉ sợ thiếu gia một lần nữa bị người phụ nữ kia bóp cổ mà không chống trả.

Thấy người trước mắt đều đi hết sạch sẽ, Đỗ Hâm Lôi ý thức được không ổn, tranh thủ thời gian cảnh cáo nói với khuôn mặt gian manh của

người đàn ông kia: "Ban ngày, không cho động dục!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 218: Ngoại Truyện 7

Hoắc Vân Phi làm như không nghe thấy cảnh cáo của Đỗ Hâm Lôi, từng bước một tới gần.

“Anh khốn kiếp!” Rất nhiều khi, Đỗ Hâm Lôi thật hận không thể bóp chết anh! Người đàn ông đáng chết này, chỉ cần muốn động dục liền không thể tùy theo cô cự tuyệt, “Tôi không muốn! Không muốn!”

“Lúc nào em nói muốn?” Hoắc Vân Phi ôm lấy cô, hôn một cái lên mặt cô, lại còn chịu đựng cầu ý kiến của cô, “Hiện giờ làm hay buổi tối làm?”

“Đều không làm!” Cô đáp lại không chút do dự.

“Hừ.” Cũng biết người phụ nữ này không nuông chiều thành quen được, anh đẩy cô dựa lên vách tường, lặp đi lặp lại hôn vuốt ve, lại không vội vã công thành hãm trì.

Bị anh hôn biến thành suy nghĩ nhảy lung tung, bị anh vuốt ve đến thở hổn hển, cô cảm hận mình không có tiền đồ, một lần nữa đạp anh ra: “Buông ra!”

Anh nhận thấy được biến hóa thân thể của cô, lần này hoàn toàn khác kháng cự cứng ngắc trước kia, cô cuối cùng bắt đầu có phản ứng với gần gũi của anh.

“Nói dối!” Anh sắc bén vạch trần cô, trông mắt đen nóng bỏng nhìn cô chăm chăm, ở bên tai cô quyến rũ như ma quỷ đọc nhẩm rõ từng chữ, “Em muốn, có đúng không?”

“Nói bậy!” Cô mắc cỡ đỏ bừng mặt, cố tình thân thể không chịu khống chế theo ý thức của cô, hơn nữa kỹ thuật kích tình của người này như vậy... Cô cắn răng nghiêm giọng trách mắng, “Đừng đụng vào tôi, anh đồ cường bạo!”

“A.” Anh đã sớm có sức miễn dịch với mắng chửi phản kháng của cô, giống như cô cũng đã sớm quen với việc anh cường thế bá đạo. Cười nhẹ một tiếng anh xé quần áo của cô ra, bàn tay thăm dò vào, dùng răng cắn xương quai xanh xinh đẹp của cô.

“Ừm!” Một tiếng khẽ rên, cô bị bản thân làm nhảy dựng lên. Làm sao có thể... Sao cô có thể có khát vọng như tội ác vậy!

“Muốn tôi đi?” Anh chậm rãi cạo xát lấy cô, không chịu lập tức chiếm đoạt, giống như đang khảo nghiệm nhẫn nại cuối cùng của cô. Vuốt ve dần nhẹ, thở dốc tăng thêm, anh mút lấy cổ cô, giọng nói quyến rũ đầu độc: “Thầm nói cho tôi biết, có muốn hay không?”

Đỗ Hâm Lôi miệng sắt răng thép, nào dễ dàng chịu thua, cô một lần nữa trả lời không chút do dự: “Không muốn!”

Mới vừa nói xong, thân thể của cô chợt nhẹ, thân thể to lớn của anh rời khỏi cô. Ngây ngốc, cô không nghĩ tới anh thế mà lại buông tha cô.

Hoắc Vân Phi như không có việc gì chỉnh quần áo ngay ngắn, nhàn nhạt nhếch môi, nói: “Không muốn thì thôi!”

Anh thật sự buông tha cho cô rồi! Đỗ Hâm Lôi hơi kinh ngạc, mới vừa rồi thân thể bị anh dùng lực mạnh đè lên tường, cắn đến hơi đau, lúc này mơ hồ có một chút như có như không.

“Đi thôi!” Hoắc Vân Phi kéo tay thon của cô, nắm tay nhau cùng đi ra ngoài.

Đỗ Hâm Lôi định vùng thoát khỏi bàn tay to của anh, dò xét mấy lần đều thất bại, đành phải thôi, “Đi đâu?”

“Đi nơi nên đến!” Anh thân mật nắm tay cô, giống như một đôi tình nhân chuẩn bị kết bạn ra cửa.

“Lại định quay về tam giác vàng?” Đỗ Hâm Lôi khóc không ra nước mắt, vốn còn định thừa dịp cơ hội đi ra ngoài lần này nghĩ cách chạy trốn, xem ra kế hoạch hoàn toàn thất bại rồi. Ngoài ý muốn ở khách sạn hôm nay khiến Hoắc Vân Phi đề cao cảnh giác, cho nên anh lại định chạy trốn.

“Thật thông minh!” Anh hôn lên má cô một cái, tán dương, “Thông minh cộng thêm xinh đẹp, em định không khiến cho tôi thích cũng khó khăn!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Đã mấy ngày rồi, không phát hiện tung tích của Hoắc Vân Phi, có lẽ anh ta đã rời đi!”

Trải qua mấy ngày thăm dò, cũng không phát hiện ra tung tích của Hoắc Vân Phi nữa, Vân Phàm không thể làm gì khác hơn là đưa ra kết luận này.

Triệu Bắc Thành trầm mặc không nói, buồn bực nghĩ đến tâm sự của mình.

Những ngày này, anh một mực nghiên cứu tấm hình kia.

Nụ cười của Đỗ Hâm Lôi rất tự nhiên trong sáng, nếu cô cảm hận Hoắc Vân Phi tận xương tủy tuyệt đối không có khả năng lộ ra nụ cười như vậy

với anh ta. Ít nhất, tấm hình này chứng minh một chuyện, cô cũng không ghét Hoắc Vân Phi! die nda nle equ ydo nn

Hoắc Vân Phi anh tuần tiêu sái, lại có của cải và thế lực kinh đời, tự nhiên có tư cách khiến người khác phải xem trọng hấp dẫn! Chẳng lẽ, Đỗ Hâm Lôi cũng không thể ngoại lệ sao?

Triệu Bắc Thành vô cùng bi thương, anh như thế nào cũng không thể tiếp nhận sự thật tàn khốc này, Đỗ Hâm Lôi di tình biệt luyện * yêu Hoắc tam thiếu đó!

(*) di tình biệt luyện: lúc trước yêu một người nhưng sau yêu người khác = thay người yêu như thay áo = thay lòng đổi dạ

Không được, anh nhất định phải tìm được Đỗ Hâm Lôi, ngay mặt hỏi cho rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đỗ Hâm Lôi phát hiện, mình nhẹ dạ tin Hoắc Vân Phi đúng là khờ khạo. Người này vốn không có một lời nói thật, anh nào trở về tam giác vàng chứ? Anh mang theo cô rời khỏi Băng Cốc, sau đó lại bay đi Chiang Mai, tiếp tục bàn chuyện làm ăn.

Người này vốn không có chỗ ở cố định, cho dù kẻ nào cũng đoán không ra trạm dừng chân tiếp theo của anh, muốn theo đuổi anh rất khó khăn.

Đồng thời, cô phát hiện mình hoàn toàn trở thành người kẻ cặn bên cạnh trong toàn bộ hành trình của Hoắc Vân Phi.

Cho dù là trường hợp giao dịch quan trọng nhường nào, anh cũng đều không ngoại lệ mà mang cô theo. Cho dù là hội nghị cơ mật cỡ nào, anh cũng sẽ mang theo cô

Theo hiểu biết về cơ mật nội bộ gia tộc Hoắc thị, Đỗ Hâm Lôi càng thêm kinh hãi. Cô cảm giác mình đã tiến vào trong một vùng nước xoáy cường đại, đời này cũng đừng mong rút người ra được.

Ý thức được nguy hiểm, khi Hoắc Vân Phi mang cô đi chỗ giao dịch, cô đều sẽ nghĩ ra lý do phong phú từ chối, nhưng tất cả đều không phải do cô làm chủ.

Hoắc Vân Phi ăn sạch cô, cùng cô như hình với bóng. Cho dù là bàn chuyện làm ăn, hay xử lý sự vụ, hoặc dò xét cứ điểm mới, anh đều mang cô theo.

Anh không có ý tứ định giấu giếm cô bất cứ chuyện gì, cũng không muốn đề phòng cô điều gì, có lẽ cả đời này cô khẳng định đều không thoát khỏi nắm giữ của anh.

Đỗ Hâm Lôi biết, mình càng hiểu biết sâu sắc thấu đáo tình hình nội bộ của Hoắc thị, khả năng để cô thoát đi càng ít. Hoắc thị không thể nào để cho cô người quen thuộc tình hình bên trong về đến Trung Quốc, tuyệt đối không có khả năng!

Cô và Hoắc Vân Phi đều luôn ở cùng nhau, muốn từ chối cũng không từ chối được, giống như vừa mới bắt đầu, cô không cách nào từ chối anh yêu cầu quan hệ.

Thời gian càng lâu, hy vọng chạy trốn đi của cô liền biến mất một phần, cuối cùng gần như hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng gì.

Tiểu Vĩ vẫn làm bạn với bọn họ, Hoắc Vân Phi tự mình dạy thẳng bé cách bắn súng, đồng thời mời giáo viên dạy kèm phụ đạo bài tập ở nhà cho thẳng bé, cho dù không đến trường đi học, vẫn được nhận giáo dục cao cấp.

Tiểu Vĩ tham gia, khiến cho giữa cô và Hoắc Vân Phi giống như nhiều thêm một ràng buộc vô hình, liên hệ với nhau, ba người bọn họ như hình với bóng ở chung một chỗ, giống như một nhà ba người bình thường.

Theo thời gian trôi qua, quan hệ giữa Hoắc Vân Phi và Đỗ Hâm Lôi dần dần phát triển theo hướng tình nhân bình thường. Trừ tự do, những phương diện khác Đỗ Hâm Lôi không hề thiếu thứ gì, ngay cả làm tình, Hoắc Vân Phi cũng sẽ không ép buộc cô.

Mỗi đêm, trước lúc yêu cầu quan hệ anh đều làm chuẩn bị đầy đủ, cho đến khi cô yêu kiều hỗn hển, động tình ngâm nga, mới động tác dịu dàng đoạt lấy cô.

Kỹ xảo của anh cao siêu, mỗi lần cũng làm đủ chuẩn bị. Yêu đối với cô mà nói không còn là một kiểu hành hạ, mà khiến cho cô hưởng thụ đầy đủ vui vẻ được làm phụ nữ.

Bóng ma trước kia dần dần biến mất, cô ở bên cạnh anh thật sự không tìm được bất cứ chưa đủ nào

Bình thường phụ nữ đều sẽ oán trách đàn ông bận việc, vì công việc lạnh nhạt mình, hoặc lo lắng đàn ông lấy cớ ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn hoặc bận rộn công việc mà trêu hoa ghẹo bướm, chuyện như vậy hoàn toàn không tồn tại giữa cô và Hoắc Vân Phi.

Bởi vì cho dù Hoắc Vân Phi đi ra ngoài làm bất cứ chuyện gì đều muốn mang theo cô, bọn họ như hình với bóng, cho nên cô cũng không hoài nghi sự tình ở phương diện này.

Trừ lần ở Myanmar đó, anh và một người đẹp mập mờ cố ý chọc giận cô, sau lần đó cô không còn phát hiện anh có mập mờ với bất cứ người phụ nữ nào.

Vậy cũng là người đàn ông giữ mình trong sạch, dù sao dựa vào thân phận địa vị và điều kiện ngoại hình của anh, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, người đẹp đếm không hết chạy theo như vẹt.

Đỗ Hâm Lôi cũng không biết trước kia Hoắc Vân Phi là tuýp người đàn ông như thế nào, nhưng Hoắc Vân Phi bây giờ thật sự làm cho người ta tìm không ra cái gì không đủ.

Mỗi khi Đỗ Hâm Lôi cố gắng đến lúc chạy trốn, Hoắc Vân Phi luôn có thể phát hiện ra trước, hơn nữa cho cô cảnh cáo, vì vậy kế hoạch chạy trốn của cô một lần cũng chưa từng được thực hiện, hai người cũng tránh khỏi vì vấn đề như vậy lại bắt đầu tranh chấp và mâu thuẫn.

Sống chung với tiểu Vĩ, lâu ngày rồi, giữa bọn họ có thân tình lệ thuộc vào.

Tiểu Vĩ thân mật gọi cô là thím, lúc không có chuyện gì làm chỉ thích lại gần cô, cô cũng thích tiểu Vĩ, giúp thằng bé học tập bổ túc. Đồng thời, được tiểu Vĩ gọi là thím thành quen, cũng chấp nhận thân phận này.

Rời khỏi tam giác vàng lâu như vậy, bọn họ vẫn chưa trở về! Hoắc Vân Phi phụ trách phát triển thị trường Vương quốc ma túy, thời gian hơn mấy tháng này một mực bàn chuyện làm ăn ở các vùng Đông Nam Á, mang theo cô bay tới bay lui.

Khi phát hiện mình mang thai, đã đến mùa thu. Cô nôn ọe rất nghiêm trọng, cả ngày mệt mỏi đến cả người không có chút sức sống.
dinendian.lợqid]on

Điều kiện thân thể như vậy tự nhiên không thể làm bạn với Hoắc Vân Phi chạy ngược chạy xuôi, cô yêu cầu hoặc là phá thai, hoặc cho cô một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi.

Biết được cô mang thai, trên mặt Hoắc Vân Phi cũng không có vẻ mặt bất ngờ, dáng vẻ rất bình tĩnh, “Bàn chuyện kinh doanh không sai biệt lắm, chúng ta trở về tam giác vàng!”

Ra ngoài hơn mấy tháng, đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc nói tới chuyện quay về, có thể thấy được là bởi vì do Đỗ Hâm Lôi mang thai.

Đỗ Hâm Lôi ói đến cả người không còn hơi sức, không thể làm gì khác hơn là mặc cho anh sắp xếp.

Rất nhanh, bọn họ ngồi lên máy bay riêng, bay trở lại tam giác vàng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đầu thu, tam giác vàng vẫn ánh mặt trời như lửa.

Đỗ Hâm Lôi và Hoắc Gia Tường ở cùng một chỗ, phong cảnh nơi này xinh đẹp, kế núi gần sông, biệt thự ba tầng phong cách kiểu châu Âu, diện tích ước chừng mấy hécta.

Cách xa đô thị huyên náo và ô nhiễm, nơi này giống như thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết, Hoắc Gia Tường đối xử với Đỗ Hâm Lôi rất hiền từ, giống như đối xử với con gái mình.

Tiêu Vĩ trở thành một thành viên trong nhà họ Hoắc, sau khi Hoắc Vân Phi nhận được đồng ý của Hoắc Gia Tường, nhận tiêu Vĩ làm con nuôi, để cho thằng bé đổi tên thành Hoắc Vĩ.

Đồng thời, tiêu Vĩ đổi giọng gọi Hoắc Vân Phi và Đỗ Hâm Lôi là cha mẹ, gọi Hoắc Gia Tường là ông nội, gọi Hoắc Vân Sơn và vợ của Hoắc Vân Sơn là bác trai và bác gái.

Phần đối xử này tuyệt đối có liên quan tới Đỗ Hâm Lôi, nếu không nhà họ Hoắc sao có thể nâng đỡ một đứa bé mồ côi như thế?

Thời gian lâu dài, Đỗ Hâm Lôi cũng liền chấp nhận. Thân con gái của cô cho Hoắc Vân Phi, trốn như thế nào cũng trốn không thoát, cô còn mang thai đứa bé của anh. Hơn nữa tiểu Vĩ đáng yêu còn có Hoắc Gia Tường hiền lành... Cô như đà điểu lui vào trong vỏ ốc, được chăng hay chớ.

Cô bị ép buộc không tình nguyện, quốc gia và quân đội cũng không lựa chọn các biện pháp có tác dụng cứu cô, cô không có cách nào.

Cứ lặp đi lặp lại an ủi mình như vậy, cô dần dần bỏ qua ý niệm chạy trốn, cho đến khi Lâm Tuyết xuất hiện.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 219: Ngoại Truyện 8

Đỗ Hâm Lô ăn cơm trưa một mình. Hoắc Vân Phi sợ Lâm Tuyết ở trên bàn cơm lại cổ vũ cô trốn đi, dứt khoát nhốt cô một mình nghỉ ngơi trong phòng, cấm chỉ cô ra cửa.

Sau buổi trưa, Đỗ Hâm Lô nằm trên tấm chiếu trải trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, tâm tình vô cùng buồn bực. Cô đã trải qua đủ thời gian bị nhốt mất đi tự do này, ngay cả năm mộng cũng muốn trở về tổ quốc. Nhưng mà... Hiển nhiên Lâm Tuyết không cách nào mang cô đi.

Hoắc Vân Phi đáng chết, âm hồn không tan, tại sao cứ sống chết nắm chặt cô không buông chứ! Oan gia đời trước, đời này tệ hại hơn theo sát cô đòi nợ đến rồi!

Đỗ Hâm Lô thở dài thở ngắn, thủy chung không nghĩ ra được biện pháp chu toàn.

Không khỏi lại nhớ tới Triệu Bắc Thành, ở trong lòng âm thầm nói: Bắc Thành, bây giờ anh có khỏe không? Có nhớ em không? Anh nhất định sẽ lo lắng đi! Haizzz, em nên làm như thế nào?

Lòng cô loạn như ma, càng nghĩ càng khổ sở, bất tri bất giác ướm lông mi.

Khi đang rối rắm, nghe tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc của người đàn ông, cô biết Hoắc Vân Phi tới.

Ngay cả mí mắt cũng lười trợn, cô lật người, tức giận đưa lưng về phía anh.

Khi anh đến gần thả nhẹ bước chân, đi tới trước sập thì bắt đầu sột sột soạt soạt, cởi quần áo tháo dây lưng.

Cô lập tức tê dại da đầu, có lắm hay không, ban ngày ban mặt, còn ngay trong phòng khách, anh... Cầm thú này động dục cũng không nhìn xem địa điểm và thời gian sao? Dĩ nhiên, cô biết khi anh động dục cũng không để ý tới những thứ này!

Không có cách nào, cô không thể giả bộ ngủ, vội vàng quay người lại, tức giận trừng mắt về phía anh, hận không thể cắn anh một phát.

Hoặc Vân Phi cởi bỏ áo, lồng ngực trần trụi cường tráng, vào lúc này đang chậm rãi tháo dây lưng, quả nhiên như nguyện nhìn thấy cô chủ động xoay người lại. Như ma quỷ nhếch môi, anh cúi người hôn lên mặt cô, bàn tay đồng thời không ngần ngại luồn vào bên trong quần áo của cô.

“Đừng ở đây!” Đỗ Hâm Lôi vội vàng nói rõ ý nguyện của mình, “Ở đây không được!”

Khi tâm tình tốt, Hoặc Vân Phi hoàn toàn thuận theo cô, muốn sao không hái mặt trăng cho cô; khi tâm trạng không tốt, anh chỉ thích làm ngược ý cô, khi cô muốn sao, anh cố tình thích hái mặt trăng cho cô, hơn nữa anh cho cô, không muốn cũng phải lấy, cũng không do cô phản bác từ chối.

Bàn tay tóm lấy vạt áo bằng tơ lụa của cô, nhẹ nhàng xé ra, cúc áo đứt tung, áo tơ lụa tinh xảo lập tức rách thành mấy mảnh vải vụn. Ở trong tiếng kêu sợ hãi của cô, anh mân mê ngực cô, lực rất nặng.

“A.” Đỗ Hâm Lôi đã rất lâu không bị anh đối xử thô bạo như thế, đau đến cô đâm lên lưng khỏe khoắn của anh, tức giận vô cùng mắg, “Anh có thể đừng cầm thú như vậy không!”

Nơi này là phòng nghỉ, cô sợ người giúp việc tiến vào sẽ nhìn thấy.

Thấy ngực cô nhiều thêm mấy dấu tay màu đỏ, anh biết tay mình xuống hơi nặng. Hết cách rồi, khi cô chọc giận anh, anh cũng có phần không khống chế được sức lực. An ủi chỗ đau cho cô, động tác hôn cô của anh êm ái rất nhiều.

Đỗ Hâm Lôi phát hiện anh kiềm chế lửa giận và tính khí, cũng hiểu được hôm nay ở trước mặt Lâm Tuyết, một vài lời của cô đã chọc giận anh.

Thật không rõ anh có gì mà phải tức giận, người nên tức giận là cô mới đúng! Cô bị anh nhốt, đã đoạt đi thân thể và tự do, chẳng lẽ còn không có tư cách kể khổ một chút với Lâm Tuyết sao?

Ngón tay thon dài xương cốt rõ ràng thăm dò trong cái miệng nhỏ nhắn của Đỗ Hâm Lôi, điều này làm cho cô xấu hổ đến đỏ bừng mặt giống như rướm máu, theo bản năng muốn cắn ngón tay của anh, lại bị anh giáo hoạt chạy trốn.

“Ha.” Anh ái muội trêu chọc nói, “Nhìn thân thể của em không tiện lắm, muốn để em dùng miệng phục vụ tôi, lại không tình nguyện!”

“Anh dám!” Đỗ Hâm Lôi vừa giận vừa sợ, Hoắc cầm thú quả nhiên vô sỉ không biến mất, anh thế mà dám muốn để cô cho anh... “Anh dám làm, tôi liền dám biến anh thành thái giám!”

“Ha ha ha...” Hoắc Vân Phi gian manh cất tiếng cười to, trong tiếng cười, anh giũc hặt cổ tay cô dùng thắt lưng trói chặt.

Sức lực của anh cũng không nặng, chắc cổ kị đến thai nhi trong bụng cô, nhưng kiểu kiềm chế thân thiết này rõ ràng không thể thỏa mãn tính dục mãnh liệt đến biến thái tàn sát bừa bãi của anh. Rất nhanh, anh có phần không kiềm chế được, một phát túm chặt lấy cằm cô...

Đỗ Hâm Lôi thiếu chút nằm trên sập ỏi đến trời đất mù mịt, mà đầu sỏ gây nên ở bên cạnh âm trầm gương mặt tuần tú, hết sức mất hứng.

Anh có ghê tởm như vậy sao?

Thở được, chuyện đầu tiên Đỗ Hâm Lôi phải làm chính là nhào tới trên người anh bóp cổ anh.

Giống như thường ngày, Hoắc Vân Phi bị cô bóp, không hề đánh lại.

Lần này Đỗ Hâm Lôi thật sự nổi giận, cô quyết ý bóp chết anh, không chết không thôi.

Người giúp việc tới đây quét dọn chiến trường, thấy tam thiếu gia của bọn họ sắp tắt thở, Đỗ Hâm Lôi vẫn không có ý tứ buông tay, vội vàng tiến lên kéo cô ra.

Khỏa thân không một mảnh vải, mặt Đỗ Hâm Lôi đầy nước mắt, đã phần nộ đến cực điểm.

Hoắc cầm thú đáng chết, hành hạ nhục nhã cô như vậy, cô hận chết anh!

Đôi tay che mặt, cô khóc đến thật đau lòng.

Không biết qua bao lâu, đợi cô khóc mệt, tiếng khóc biến thành thút thít đứt quãng không đều, anh đưa tay nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Hai người da thịt kề nhau, nhiệt độ của người anh an ủi cô, động tác dịu dàng lau vệt nước mắt nơi khóe mắt cô.

“Cút!” Đỗ Hàm Lôì đổi thành nhéo da thịt anh, nhéo đến anh đầm đìa máu tươi.

Anh giống như không biết đau đớn, không hề quan tâm. Cho đến khi cô phát tiết không sai biệt lắm, mới ôm cô đi phòng tắm.

Súc miệng vô số lần, vẫn cảm thấy trong miệng có mùi vị là lạ, Đỗ Hàm Lôì hoàn toàn hận chết Hoắc Vân Phi, vốn do do dự dự hiện giờ đã quyết định hạ quyết tâm — nhất định phải rời khỏi anh! Cho dù có mang thai đứa bé của anh hay không, cô định tự mình nuôi đứa bé này!

Giăng co một phen, thân thể Đỗ Hàm Lôì có thai thật sự không đỡ nổi, buồn ngủ không hề có chút sức lực nào, rất muốn ngủ.

Anh thấy cô tỏ vẻ mệt mỏi, hơi hồi hận vừa rồi chơi cô quá độc ác, hơn nữa khóc đến lợi hại như vậy, có thể tổn hại tới phát triển của thai nhi.

Vốn đến tìm cô thật sự không định làm chuyện này, nhưng mà... Nhìn dáng vẻ cô đưa lưng về phía anh hờ hững, anh liền không kiềm chế được mình. Mỗi lần giày vò xong, anh đều hối hận, lúc ấy không quản được mình.

“Lên máy bay rồi ngủ tiếp!” Anh ôm lấy cô, dịu dàng nhắc nhở.

“Lên máy bay?” Cơn buồn ngủ của Đỗ Hàm Lôì lập tức bị dọa chạy, liền vội vàng hỏi, “Bay đi đâu?”

Bước chân của Hoắc Vân Phi không hề dừng lại, vừa ôm cô trực tiếp đi ra ngoài, vừa nói cho cô biết: “Đi Afghanistan, tôi có buôn bán cần bàn!”

Kể từ sau khi Đỗ Hâm Lôi về tam giác vàng dưỡng thai, khi Hoắc Vân Phi đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn đều không kêu cô theo cùng. Hiện giờ đột nhiên muốn dẫn cô đi, rõ ràng cho thấy vì tránh Lâm Tuyết.

Cô tức giận phản đối: "Tôi không đi!"

Có đi hay không cũng không phải do cô định đoạt! Giống như thường ngày, anh chỉ thông báo cho cô một tiếng mà thôi, không hề tính toán hỏi ý kiến của cô.

"Khốn kiếp!" Đỗ Hâm Lôi giằng co ở trong ngực anh, như thế nào cũng không chịu đi cùng anh "Thả tôi xuống! Tôi muốn trở về nước với Lâm Tuyết, tôi muốn về nhà! Anh đồ cường đạo này có nghe không!..."

Anh nghe thấy cũng coi như không nghe thấy, chuyện cô muốn làm nhiều lắm, có vài chuyện không thể thỏa mãn cô, có vài chuyện không thể mặc cho cô làm bậy.

"Hoắc Vân Phi, anh cầm thú, súc vật, khốn kiếp..." Dưới cực kỳ tức giận, Đỗ Hâm Lôi bắt đầu liên tiếp gọi Hoắc Vân Phi theo thói quen.

Hoắc Vân Phi đã nghe quen, coi như gió thoảng bên tai.

Cứ như vậy, Đỗ Hâm Lôi bị anh mạnh mẽ ôm lên máy bay, mấy phút sau, máy bay bay lên trời, bay đi Afghanistan.

Kế hoạch đi lần này rất bất ngờ, Hoắc Vân Phi cũng không đánh tiếng với cha mình Hoắc Gia Tường, cứ như vậy mà rời đi. Để không kinh động bất kỳ ai, lúc rời đi, anh thậm chí không để cho những máy bay khác bay theo.

Anh nhìn trúng một biệt thự vùng núi hoàn cảnh tĩnh mịch ở Afghanistan, đã sớm mua lại lắp đặt thiết bị, có thể đưa Đỗ Hâm Lôi qua

đợi một thời gian ngắn, xóa bỏ ý niệm muốn trở về nước của cô, chờ mấy ngày nữa, cô yên tĩnh lại, lại đón cô trở về.

Tam giác vàng ngay cạnh Afghanistan, sẽ nhanh chóng đến, anh không có ý định huy động nhân lực, chỉ dẫn theo mấy thân tín ngồi máy bay lên đường, hành động khiêm tốn lại bí mật.

Mười phút sau, máy bay gần tới biên giới.

Bên trong buồng máy bay, Hoắc Vân Phi vuốt ve nhẹ nhẹ Đỗ Hâm Lôi, thỉnh thoảng dụ dỗ cô mấy câu.

Cho dù anh lấy lòng như thế nào, Đỗ Hâm Lôi chết sống không để ý đến. Cô hận anh, hận thấu xương.

“Lại náo loạn lên với tôi!” Hoắc Vân Phi thấy cô khóc đỏ mắt, cười xấu xa không có ý tốt, “Không nghe lời nữa, đợi đến...”

“Không xong!” Hồng Khuê hơi kích động đi tới, báo cáo, “Tam thiếu gia, chúng, chúng ta bị bao vây!”

“Xảy ra chuyện gì?” Hoắc Vân Phi nhíu đôi mày anh tuấn lên, hỏi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 220: Ngoại Truyện 9

“Có bốn chiếc máy bay khả nghi theo dõi chúng ta, như thế nào cũng không bỏ rơi được!” Hồng Khuê là tâm phúc thân tín của Hoắc Vân Phi, bình thường tới đâu đều mang theo bên người.

Hoắc Vân Phi trầm ngâm một lát, hỏi, "Có thể nhận ra lai lịch máy bay?"

“Không biết! Nhìn từ bên ngoài giống như máy bay chiến đấu kiểu Mỹ!” Hồng Khuê hỏi, “Bây giờ chúng ta phải làm gì? Trở về đường cũ hay vẫn tiếp tục đi tới?”

Bốn đấu một, thắng bại không cần nghĩ, nếu như đối phương phát động công kích, bọn họ bất cứ thời khắc nào cũng máy bay hủy người chết.

Hành tung của Hoắc Vân Phi quỷ dị, chưa từng có ai có thể thành công theo dõi anh, lần này đi Afghanistan càng thêm là suy nghĩ nhất thời, rốt cuộc người nào có khả năng lớn như vậy khóa được hành tung của anh?

Đỗ Hâm Lôi ngược lại thật bình tĩnh, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khí bắn, cô khiêu khích cười nói với Hoắc Vân Phi: "Khó trách hôm nay thời tiết tốt như vậy, thì ra là Hoắc tam thiếu muốn đi gặp Diêm vương gia rồi!"

Cô biết kẻ thù của Hoắc Vân Phi rất nhiều, người muốn tính mạng anh nhiều đếm không xuể. Hôm nay cho dù mất mạng ở trong tay ai, cô đều hả

lòng hả dạ!

Chết tốt nhất, xong hết mọi chuyện! Cũng không cần rồi rảm tình cảm trong lòng nữa, cũng không phải gặp Hoắc Vân Phi cầm thú lấn áp lẳng nhục! Thật tốt!

Hoắc Vân Phi giận quá hóa cười, anh vỗ nhẹ gương mặt của cô, giọng nói trầm nhẹ: "Bảo bối, có em cùng với tôi, chết cũng không tiếc!"
dieendaanleequydonn

Đỗ Hâm Lôi quay mặt qua chỗ khác, không muốn để ý tới đồ biến thái khốn kiếp này.

"Đứng lên!" Hoắc Vân Phi đứng lên đồng thời cũng nâng cô dậy, không nói lời nào rời đi dọc theo đường bên cạnh chỗ ngồi đi về phía trước.

Bị anh kéo đi về phía trước, Đỗ Hâm Lôi tức giận, chầm chọc nói: "Chết đã đến nơi nổi điên lên? Vùng vẫy giãy chết cũng không thay đổi được số mạng anh lập tức phải xuống địa ngục!"

Không biết anh chuẩn bị làm gì, nhưng cô biết thằng cha này đã chết đến nơi khẳng định không làm được chuyện gì tốt!

Nào có nghĩ đến, Hoắc Vân Phi thế mà lại kéo cô đến buồng lái, đuổi phi công đang khẩn trương đến đầu đây mồ hôi ra, anh ngồi vào vị trí phi công, để cho cô ngồi vào vị trí bên cạnh người lái.

Lệnh cho tùy tùng thắt dây an toàn cho cô, khuôn mặt tuần tú của Hoắc Vân Phi âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Hâm Lôi lạnh nhạt, giọng nói lại vô cùng dịu dàng, "Ngồi đằng hoàng cho tôi, đừng lộn xộn! Nên nhớ, tôi lái máy bay, cho dù lúc nào em đều không phải sợ!"

Hừ, hò hét lợi hại, anh lái máy bay thì ngon sao? Đỗ Hâm Lôi vô cùng khinh thường. Nhưng tiếp đó, Đỗ Hâm Lôi rất nhanh sẽ hiểu được ý tứ

trong lời nói của Hoắc Vân Phi, cô đi theo anh trải qua một màn rung động lòng người.

Hoắc Vân Phi chẳng những biết lái máy bay, hơn nữa kỹ thuật bay thế mà lại có thể nói là tinh xảo, không ai bằng.

Máy bay bọn họ ngồi bị bốn chiếc máy bay không rõ thân phận bao vây vòng tròn ở trung tâm, mới vừa rồi phi công kia cho dù theo phương hướng nào đều không thể phá vòng vây. Hoắc Vân Phi ngồi vào trên vị trí kia, đầy cần thao tác, vừa bắt đầu chính là một lao xuống đẹp đẽ.

Bốn chiếc máy bay kia không ngờ máy bay đã đổi phi công, hơn nữa lao xuống trong nháy mắt, đảo mắt liền kéo dài khoảng cách. Chỉ có điều phi công của bốn chiếc máy bay này hiển nhiên đều là cao thủ bay, cũng không hốt hoảng, cũng không vội vã lao xuống đuổi theo, mà giữ vững tốc độ bay bình thường, lấy trận thế cao cao tại thượng vững vàng khóa chặt máy bay đang bay lượn dưới tầng trời thấp kia.

Bọn họ đang kiên nhẫn chờ nó một lần nữa bay lên cao, bay lượn ở tầng trời thấp bị ảnh hưởng tốc độ, nó bay không thoải mái. Bốn chiếc máy bay chuẩn xác khóa bốn góc, vây nó vào trung tâm.

Hoắc Vân Phi mím chặt môi mỏng đẹp mắt, nhanh chóng phán đoán tình thế trước mắt. Bốn chiếc máy bay kia vây mà không công, nguyên nhân không ngoài hai điều. Một là thời cơ chín muồi, hoặc trên chiếc máy bay này có người đối phương để ý.

Muốn biết rõ ràng ý đồ của đối phương, cũng không khó khăn, anh đột nhiên nâng cao cần điều khiển, máy bay lập tức vọt lên.

Động tác này rất nguy hiểm, có kiểu tự sát, máy bay bị đụng vội vàng né tránh, Hoắc Vân Phi thành công xé ra một cửa đột phá. Kỹ thuật bay của anh xuất thần nhập hóa, nếu so tốc độ, không kém chút nào.

Bốn chiếc máy bay đối phương điều chỉnh đội hình, vẫn theo sát phía sau, cũng không nổ súng bắn.

Suy nghĩ vừa chuyển, Hoắc Vân Phi từ trong kính chiếu hậu quan sát bề ngoài của bốn chiếc máy bay này, tốc độ cùng với đội hình, phát hiện bọn họ phối hợp ăn ý, đội hình chỉnh tề chắc đã được nhận huấn luyện chính quy.

Chẳng lẽ là không quân chính quy? Trong đầu Hoắc Vân Phi nhanh chóng có giả thuyết, cũng nhanh chóng đưa đến kết luận: Không sai, tuyệt đối là không quân chính quy!

Lương Tuấn Đào cùng đi với Lâm Tuyết đến tam giác vàng cho đến giờ vẫn không hiện thân ở nhà họ Hoắc, nghe nói anh ta đã trở về nước trước, ai có thể nghĩ tới anh ta sẽ điều tới không quân thừa cơ hội này chặn Hoắc Vân Phi lại?

Triệu Bắc Thành là tâm phúc đắc lực của Lương Tuấn Đào, Đỗ Hâm Lô bị bắt, Lương Tuấn Đào dĩ nhiên sẽ không ngồi nhìn bỏ qua. Bên ngoài anh cùng Lâm Tuyết đến tam giác vàng thăm hỏi Hoắc Gia Tường, bên trong anh ngầm mượn cơ hội này theo dõi Hoắc Vân Phi.

"Đáng chết!" Hoắc Vân Phi mắng to Lương Tuấn Đào ở trong lòng, lần này anh lại bị họ Lương kia tính toán!

Nếu là không quân quân đội, tất nhiên kiêng kỵ Đỗ Hâm Lô đang ngồi trên máy bay, cho nên mới vì vậy mà không tấn công, định ép máy bay Hoắc Vân Phi ngồi hạ xuống.

Đoán chắc điểm này, Hoắc Vân Phi càng thêm chắc chắn, anh không chút do dự đẩy tốc độ tới cao nhất, dùng toàn lực chạy trốn.

Bốn chiếc máy bay phía sau lấy làm kinh hãi, chỉ có thể tung hết hơi sức đuổi theo ở phía sau. Khoảng cách đang dần dần kéo dài ra, tiếp tục

như vậy Hoắc Vân Phi một lần nữa trốn đi là chuyện sớm hay muộn.

“Tôi hoài nghi hiện giờ máy bay đổi phi công, tốc độ bay và phong cách bay của nó biến hóa đều rất lớn, tiếp tục như vậy không phải là cách, thao tác cụ thể như thế nào, xin chỉ thị!” Phùng Trường Nghĩa vừa ra lệnh cho phi công toàn lực đuổi theo máy bay phía trước, vừa dùng vô tuyến điện của máy bay báo cáo.

Trong một máy bay khác, quan chỉ huy Vân Phàm làm ra phán đoán giống vậy: “Không sai, hiện giờ lái máy bay là một cao thủ bay hiểm thấy, nếu chúng ta muốn vượt qua rất khó khăn, chỉ có thể đánh nó xuống. Nhưng mà Đỗ Hâm Lô và Hoắc Vân Phi ngồi chung một máy bay, nhất định phải quan tâm đến vấn đề an toàn của cô ấy!”

Ngồi trong máy bay thứ ba, nghe thấy sự tình không liên quan đến mình, anh vốn không biết Đỗ Hâm Lô, cho nên có thể rất bình tĩnh đưa ra quyết định chính xác: “Đề nghị bắn thùng bình xăng của nó, nhanh chóng để nó hạ xuống ở biên giới, nếu không tiếp tục như vậy sẽ để cho nó chạy!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc! Trên máy bay không thiếu người tài đánh lén, hơn nữa bách phát bách trúng! Nhưng mà... Bắn xuyên thùng bình xăng vẫn có mạo hiểm nguy hiểm cực lớn, một khi không khống chế tốt, thì có thể tạo thành bình xăng nổ tung, máy bay sẽ có khả năng nổ tung thành mảnh vụn trên không trung.

Hoắc Vân Phi là tội phạm truy nã cấp A quốc tế, hoàn toàn phù hợp với quy định bắn gục tại chỗ, vấn đề là trong máy bay còn có Đỗ Hâm Lô, lỡ như máy bay nổ, Đỗ Hâm Lô chẳng phải cũng chôn theo?

Cũng không nói nữa, hậu quả này quá nghiêm trọng, ai cũng không kham nổi trách nhiệm.

Hồi lâu, chỉ nghe quan chỉ huy Triệu Bắc Thành trên chiếc máy bay thứ tư phát ra mệnh lệnh không cho ai chất vấn: “Súng bắn tỉa đợi lệnh, bắn

xuyên thủng bình xăng của nó, nhanh chóng hạ nó xuống!”

Phùng Trường Nghĩa ngây ngốc, nhắc nhở anh: “Bắc Thành, cậu phải hiểu rõ ràng, nếu như lỡ có sơ xuất, Hâm Lôi của cậu...” Hâm Lôi của cậu hài cốt không còn, dĩ nhiên câu tiếp theo anh không nói tin tưởng Triệu Bắc Thành cũng hiểu.

Triệu Bắc Thành đỏ vành mắt, hầu kết tán loạn, khống chế nội tâm dao động kịch liệt và đau đớn, từ trong hàm răng cắn ra bốn chữ: "Thi hành mệnh lệnh!"

Hoắc Vân Phi vững vàng bay, dần dần kéo dài khoảng cách với bốn chiếc máy bay theo phía sau. Mới vừa rồi khi lao xuống, quả nhiên làm Đỗ Hâm Lôi sợ hết hồn, anh kịp thời chìa tay cầm tay cô, cho cô an ủi và khích lệ.

Như kỳ tích, sau khi cô được anh cầm tay, lòng lo sợ không yên lập tức ổn định lại. Có lẽ nghĩ đến có đồ cặn bã này chôn theo cô, bị chết cũng coi như nhắm mắt đi!

Lại ngoài dự đoán của cô, kỹ thuật bay của Hoắc Vân Phi có thể nói vô cùng thành thục, lại có thể dễ dàng lao ra khỏi vòng vây.

Bốn chiếc máy bay này từ đầu đến cuối đều không công kích nổ súng, Đỗ Hâm Lôi cũng cảm thấy sự tình rất quý dị, chẳng lẽ là... Tim đập loạn, cô dự cảm đến một khả năng.

Cô từ trong kính chiếu hậu quan sát bề ngoài bốn chiếc máy bay này, quả nhiên rất giống máy bay chiến đấu chuyên dụng của không quân kinh thành, chỉ có điều đều che giấu dấu hiệu quân dụng!

Đội hình chỉnh tề như thế, phong cách tác chiến phối hợp ăn ý như thế, hoàn toàn phù hợp với không quân chính quy! Là Bắc Thành! Là anh tới cứu cô!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 221: Ngoại Truyện 10

Trong lòng nhất thời vui mừng như điên, Đỗ Hâm Lôì gần như quên mất e ngại Hoắc cầm thú, cô ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống cảnh cáo anh, “Người cứu tôi đã tới, anh trốn không thoát, nhanh chóng hạ xuống!”

Hoắc Vân Phi đang dốc hết toàn lực xông về phía trước, nghe được Đỗ Hâm Lôì đột nhiên nói với anh lời như vậy, lại dò xét nét mặt "Tiểu nhân đắc chí" của cô, không khỏi bức mình một trận. Khẽ cắn răng, một giây sau anh thẽ mà lại cười buồn bức, “A, nghe nói người tình của em lập tức tới giống như đánh máu gà * tỏ vẻ lên!”

(*) đánh máu gà (‘đả kê huyết’ hay còn gọi là ‘liệu pháp máu gà’): Đại khái là bắt đầu năm 1959, Trung Quốc có không ít người cao tuổi sức khỏe rất kém, nhà ai mà có người như vậy đều có nuôi một con gà trống mập mạp, nhưng không nuôi để ăn mà để lấy máu bổ thân. Người già ốm yếu mỗi ngày sẽ ôm con gà trống đó tới bệnh viện để người ta rút máu gà tiêm vào cơ thể mình để bổ sung dinh dưỡng. Đương nhiên mấy nhà này phải chú ý bồi bổ cho gà mới có nguồn máu dồi dào nha, nhưng do mỗi tuần có hai lần rút máu cho nên gà trống đương nhiên không tốt rồi, nghe nói gà bị còi xương, nấu ăn không có hương vị gì hết.; Còn hiện nay thì từ này được một số dân mạng dùng để hình dung hành vi “điên cuồng”, “mê mết” của những fan starchaser cuồng nhạc, cuồng phim, cuồng sách... Từ này cũng được dùng để hình dung một người đang đặc biệt hưng phấn.

Lời này rõ ràng không phải lời hay, chỉ có điều Đỗ Hâm Lôi nhìn thấy máy bay đồng đội, dừng khí cũng xông lên, không sợ anh, “Bắc Thành có tới hay không tôi không biết, dù sao các chiến hữu của tôi khẳng định đều đến! Anh nhanh chóng hạ xuống, nếu không...”

“Tôi thích đi chung với em tới âm tào địa phủ hơn!” Hoắc Vân Phi gian xảo cười, tiếp theo đó xông về phía trước.

“Rầm!” Một tiếng trầm đục, thân máy bay lắc lư rất nhỏ.

Hoắc Vân Phi ngây ngốc, không thể ngờ được đối phương thế mà lại nổ súng.

“Không xong!” Giọng nói y hệt cái thanh la hồng của Hồng Khuê vang lên, “Máy bay của chúng ta bị bắn phá bình xăng!”

Tin tức này khiến tất cả mọi người trên máy bay đều cả kinh thất sắc, phá bỏ bình xăng, không nhanh chóng hạ cánh xuống, chờ đợi bọn họ chính là máy bay hủy người chết.

“Mẹ kiếp! Triệu Bắc Thành, xem như mày lợi hại!” Hoắc Vân Phi cắn răng mắng, nhưng lại không thể không vội vàng tìm kiếm một mảnh đất bằng phẳng thích hợp để hạ cánh.

Đỗ Hâm Lôi kinh ngạc nhìn, một hồi lâu sau không thể nào tin được. Là Triệu Bắc Thành sai người bắn phá bình xăng? Không thể nào! Anh rõ ràng biết cô đang ở trên máy bay, anh rõ ràng biết đạn bắn phá bình xăng tỷ lệ nổ tung cao gần 50%... Sao anh có thể không để ý tới tính mạng của cô đi mạo hiểm như vậy?

“Không phải Triệu Bắc Thành! Chắc chắn không phải!” Đỗ Hâm Lôi nghĩ như thế nào, cứ kêu lên như vậy.

Hoắc Vân Phi đang lo lắng tìm nơi hạ cánh, nghe được lời Đỗ Hâm Lôi nói không khỏi nổi giận, mắng: “Đàn bà ngu xuẩn, chết đến nơi còn khăng khăng một mực! Người tình của em ghét bỏ em, anh ta muốn để cho em chết!”

Không, sẽ không! Đỗ Hâm Lôi cự tuyệt tin tưởng lời Hoắc cầm thú nói, cô không tin Bắc Thành sẽ cố ý đẩy cô vào chỗ chết!

“Phi! Anh đừng biến thái chết tiệt này! Đừng dùng tâm tư xấu xa kia của anh đi đánh giá Bắc Thành, anh ấy không giống anh!” Cô hết sức giúp đỡ Triệu Bắc Thành nói chuyện, không nhịn được bắt đầu cãi cọ với Hoắc Vân Phi.

“Anh ta không giống như tôi!” Hoắc Vân Phi ngoái đầu lại cười xấu xa, “Ở trên giường khẳng định không dùng mãnh như tôi!”

“...” Bất cứ ngôn ngữ gì đều không đủ cho cô trút phần nộ, cô trực tiếp sử dụng hành động thực tế để diễn tả lửa giận của cô.

“Bốp!” Cô dùng hết toàn lực vùng mạnh cho anh một cái tát.

Hoắc Vân Phi bị cô đánh cho nổ đom đóm mắt, thao tác sai lầm một cái, máy bay chệch hướng khỏi điểm vốn định hạ cánh, anh kinh hoàng đến cả người đổ mồ hôi lạnh, nổi giận mắng: “Con mẹ nó đồ đàn bà ngu xuẩn, nếu bị mày hại chết...”

Theo tiếng mắng giận của Hoắc Vân Phi, bình xăng đã khô kiệt, máy bay cũng không có cách nào thay đổi sang tuyến đường an toàn, cứ lao đảo trượt đi trên đất. Lắc lư kịch liệt một trận, Đỗ Hâm Lôi không hề nghi ngờ máy bay cứ tiếp tục lắc lư như vậy sẽ rời khung ra.

“Má ơi!”

“Mẹ nó!”

“Cứu mạng với!”

...

Đến trước mặt sống chết, người trên máy bay đều không bình tĩnh, đừng nhìn những anh chàng to con vạm vỡ này bình thường có dáng vẻ hung thần ác sát hò hét lợi hại, lúc này hù dọa té ra quần đều có.

Hoắc Vân Phi hết sức giữ vững trấn tĩnh, cầm chặt lấy tay lái cố hết sức nắm giữ phương hướng máy bay trượt đi, đồng thời trầm giọng nói với người phụ nữ bên cạnh: “Hít thở sâu, đừng lộn xộn, hơn nữa đừng cởi dây an toàn ra...”

Đỗ Hâm Lôi bị lắc lư kịch liệt đến gần như nôn mửa, cô theo bản năng che bụng, kết quả bị hung hăng đập một cái. Trong nháy mắt ngây ngốc, thì ra là... Cục cưng biết nhúc nhích rồi

Trong bụng của cô đang mang một sinh mệnh nhỏ linh hoạt cường tráng, đã nhận ra nguy hiểm, cũng náo động theo.

Cục cưng sợ sao? Cô lo sợ không yên luống cuống, cục diện bây giờ đã vượt qua khống chế của cô, trừ bảo vệ bụng, cô vốn không cách nào bảo vệ sinh mệnh nhỏ này.

Máy bay hoàn toàn vững vàng dừng lại, tất cả âm thanh nóng nảy toàn bộ kết thúc, trong buồng máy bay yên lặng giống như địa ngục. Sống sót sau tai nạn, tất cả mọi người đều không thể tin được còn có thể bình yên vô sự còn sống.

Trán Hoắc Vân Phi thấm đầy một tầng mồ hôi mịn, ngón tay cứng như sắt gần như bóp tay lái biến dạng, có thể thấy được anh mất sức khỏe lớn đến đâu mới khiến máy bay mất khống chế đứng vững lại.

Không kịp thở dài một hơi, Hoắc Vân Phi đột nhiên xoay người lại, giống như một con thú hoang hung dữ, quát um lên: “Ai cũng không được nhúc nhích! Yên tại chỗ cũ, tất cả đừng động!”

Một tiếng gầm thét này giống như bom nặng ký đốt không khí khẩn trương, mười tên vệ sĩ thân tín cũng coi như tinh nhuệ một ngàn người mới chọn ra được một người, bọn họ tôn thờ Hoắc Vân Phi, dĩ nhiên không dám chống lại mệnh lệnh của anh.

Không có ai động, cũng không có ai nói chuyện, đều sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của tam thiếu. Bọn họ đi theo Hoắc Vân Phi lâu như vậy, ỉn thường ngay cả bị máy bay oanh tạc bị sát thủ phục kích bị quân đội vây đánh, anh đều có dáng vẻ vô tư không quan tâm. Lúc này anh thế mà lại sắc mặt thay đổi, đủ để chứng minh tình cảnh của bọn họ hung hiểm đến cỡ nào.

Máy bay có khả năng dừng lại vị trí nguy hiểm, thoáng chấn động, sẽ gây ra hậu quả nặng nề.

Khống chế được tình huống, xác định sẽ không có ai cướp máy bay, Hoắc Vân Phi tay chân lạnh lẽo cởi dây an toàn ra, mỗi động tác của anh cũng cực kỳ cẩn thận, xác định sẽ không tạo thành chấn động quá lớn

Cởi xong dây an toàn cho mình, anh lại giúp Đỗ Hâm Lôi cởi dây an toàn ra, giọng nói chuyện với cô trầm nhẹ đến không thể tưởng tượng nổi: “Ngoan, đứng lên! Chậm một chút! Động tác đừng mãnh liệt, cẩn thận dọa đến bảo bối của chúng ta!”

Thoát được một mạng, Đỗ Hâm Lôi thả lỏng xuống, chỉ cảm thấy tay chân cũng mềm nhũn. Thì ra cô cũng không anh dũng không sợ gì như trong tưởng tượng của mình, lúc cái chết tới, cô vẫn sẽ sợ hãi lo sợ không yên.

Dưới nâng đỡ của anh, cô từ từ đứng lên, anh để cho cô đi trước, dặn dò một câu: “Cố hết sức thả nhẹ bước chân!”

Đỗ Hâm Lôi nhạy bén phát hiện được khác thường, giọng của Hoắc Vân Phi vô cùng dịu dàng, gương mặt tuấn tú không nhìn ra được nét mặt gì. Thấy anh dừng chân không động, cô có thể suy đoán ra được vị trí máy bay hạ cánh cũng không ổn định, bất cứ chấn động nhỏ bé nào cũng có thể dẫn tới máy bay mất thăng bằng.

Ngừng thở, cô được huấn luyện chuyên nghiệp không cần anh phải dặn dò lần thứ hai, liền giống như mèo thả lỏng bước chân dẫm trên thảm thật dày trong hành lang, lặng yên không một tiếng động đi về phía cửa cabin.

Chờ Đỗ Hâm Lôi rời khỏi ghế lái phụ, Hoắc Vân Phi ấn cái nút mở cửa cabin, cửa khoang chậm rãi kéo ra, gió nhẹ mát mẻ thổi, bên ngoài là một mảnh sân cỏ bằng phẳng.

Hoắc Vân Phi cố hết sức giữ một khoảng cách trước mặt Đỗ Hâm Lôi, tránh cho thân máy bay bởi vì chịu chút trọng lực mà mất ổn định.

Những người vệ sĩ kia không dám làm ra một cử động nhỏ nào, tròn mắt mọi người đều lộ ra ánh mắt hâm mộ ghen tỵ về phía Đỗ Hâm Lôi đi ở vị trí đầu tiên.

Dưới tình huống này, người nào đi đầu tiên người đó có khả năng được cứu cao nhất! Nếu là tam thiếu đi đầu tiên, bọn họ không có câu oán hận nào, nhưng lại là một người phụ nữ!

Đỗ Hâm Lôi định quay đầu lại, nghe giọng nói lạnh lùng của người đàn ông phía sau cảnh cáo: “Đừng quay đầu, đừng dừng bước, giữ vững vàng đi về phía trước!”

Ngực dâng lên một dòng nước ấm chua xót, xông thẳng lên lỗ mũi, cay đến thiếu chút nữa sặc nước mắt của cô.

Cô đi tuốt đằng trước — trong thời khắc sống còn này, anh thế mà lại để cô đi ở trước mặt anh!

Đi ra cửa khoang, dầm thang sắt từ từ đi xuống, bên ngoài là một mảnh đất bằng phẳng ý xuân dạt dào, cách đó không xa chính là vách đá cao vút, bên ngoài cửa cabin thật sự không nhìn ra khác thường gì.

Đợi cô xuống bậc thang, hai chân dầm lên mặt đất, mới dám quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn thiếu chút nữa khiến cho cô hoảng hốt đến kêu lên, lại theo bản năng che miệng của mình, không để cho mình kêu ra tiếng, nhưng một đôi mắt lại tròn tròn.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 222: Ngoại Truyện 11

Máy bay nằm rạp bên vách núi, thân máy bay nghiêng nghiêng lộ ra một nửa, giống như con chim lớn bị thương, đang dẫn vật đau khổ bên bờ sống chết, bất cứ động đậy nho nhỏ nào cũng có thể khiến cho nó rơi xuống vực sâu vĩnh viễn không có khả năng khôi phục được.

Cô không dám kêu lên sợ hãi, bởi vì cả máy bay chỉ có một mình cô thoát hiểm, người còn lại một khi xao động, thân máy bay sẽ nghiêng xuống lăn xuống dưới tan xương nát thịt.

Giờ khắc này, cô quên mất người trên máy bay có thân phận gì, cô chỉ muốn để cho toàn bộ bọn họ bình an xuống đất! Thời điểm mấu chốt nhất, là bọn họ nhường hy vọng sống sót cho cô, để cho cô đi tuốt đằng trước, người phía sau chậm một giây khoảng cách gần thần chết thêm một bước. Bọn họ không la không gọi không náo loạn không ầm ĩ, yên tĩnh như vậy nhìn theo cô rời đi.

Trong cổ họng giống như có thứ gì đó chặn lại làm cô khó thở, trong lòng thật sự giống như có thứ gì đó bành trướng, gần như phá vỡ lồng ngực của cô, muốn phun ra.

Cổ đờ rung động trong lòng xuống, cô chậm rãi buông lỏng tay đang che miệng, dùng giọng nói khàn khàn khẽ nói: “Giữ vững vàng, bước chân phải nhẹ nhàng, xếp hàng đi!”

Hoắc Vân Phi lái máy bay, không có ai rõ ràng tình huống bây giờ hơn anh, anh thấy Đỗ Hâm Lôi nhanh chóng tỉnh táo lại, còn mở lời nhắc nhở bọn họ, khéo miệng không khỏi khẽ nhếch lên.

Khi một chân bước trên mặt đất, anh không khỏi thở ra một hơi, cuối cùng thoát hiểm! Còn sống thật tốt, có thể tận mắt nhìn thấy cục cưng của anh và cô ra đời, còn có... Quan trọng nhất là, nếu như anh chết rồi, người phụ nữ ngu xuẩn đáng chết này đoán chừng sẽ lập tức hợp lại với Triệu Bắc Thành, có chịu sinh đứa bé ra cho anh hay không còn không chắc chắn!

Cho nên — anh không thể chết được!

Lòng thấp thỏm của Đỗ Hâm Lôi còn chưa rơi xuống, cô khẩn trương nắm chặt đôi tay bàn tay trắng như phấn, nhìn Hồng Khuê đi ra phía sau.
die ennd kdan/le eequhyd onnn

Hồng Khuê là tâm phúc thân tín của Hoắc Vân Phi, trong nhóm vệ sĩ có địa vị cao nhất, anh ta đi theo phía sau Hoắc Vân Phi, những người khác phải đi theo phía sau anh ta.

“Người đàn bà ngu xuẩn, thiếu chút nữa bị em hại chết có biết không!” Hoắc Vân Phi sờ gương mặt bị đánh của mình, lúc này mới nhớ tới nỗi giận, “Mẹ nó, tôi không phải chỉ nói Triệu Bắc Thành đôi câu, em người đàn bà ngu xuẩn này dám lấy bàn tay đánh tôi!”

Đỗ Hâm Lôi la hoảng lên: “A!”

“Gào quỷ gì vậy?” Chẳng lẽ mình đáng sợ như vậy, dạy cô đôi câu cũng khiến cho cô sợ đến như vậy?

Rất nhanh, anh biết nguyên nhân là gì! — Hồng Khuê xuống máy bay thế mà lại khom lưng lấy tay túm chặt lấy cánh máy bay, cố gắng đẩy máy bay xuống vách đá.

Hoắc Vân Phi ngậy ngốc, theo bản năng xông tới, một cước gạt Hồng Khuê ra, “Mẹ nó, có phải mày gặp quỷ chặn đầu rồi không!”

Máy bay bên vách núi vốn tràn đầy nguy cơ, trải qua lực lớn đẩy của Hồng Khuê, lần này cuối cùng không chịu được. Sườn máy bay chấn động, nghiêng về bên phía vách núi.

Một vệ sĩ tâm phúc tên là Lô Lập Hoàn theo phía sau nhảy xuống cầu thang, nhưng những người phía sau không có vận tốt như vậy, tiếng chửi rủa ồn ào lên.

Hoắc Vân Phi biết một khi máy bay nghiêng đi cũng không phải sức người có thể cứu vãn, anh cũng không phí công cứu giúp. Quay đầu, tròng mắt sắc bén liếc về phía Hồng Khuê, người này thế mà lại bừng súng chĩa về phía anh.

May mà anh không cứu máy bay bị nghiêng, nếu không lúc này đã bỏ mạng dưới họng súng đen ngòm của Hồng Khuê rồi.

Trên vách đá hoàn toàn trống trải, muốn rời đi hết sức khó khăn, rút súng đã không kịp nữa rồi. Thời khắc nguy cấp, anh chỉ có thể nhấn cơ quan trên mặt nhấn ở ngón giữa tay phải.

Trong nháy có dấu một cây châm độc, dùng để phòng thân ở cự ly gần, phạm vi bắn không thể vượt qua năm mét. Cũng may tầm bắn của Hồng Khuê cách anh khoảng bốn mét, nếu đối phương kiên trì nổ súng không tránh ra, hai người chỉ có thể đồng quy vu tận.

Hồng Khuê đi theo bên người Hoắc Vân Phi lâu như vậy dĩ nhiên biết phía trên châm độc bôi nọc độc của thất bộ xà *, kiến huyết phong hầu, cho dù trầy một chút da, trong mấy phút ngắn ngủi sẽ hô hấp suy kiệt tử vong!

(*) Thất bộ xà: Loại rắn cắn chết người trước khi bước được bảy bước

(**) Kiến huyết phong hầu: thấy máu là ngạt thở mà chết, chỉ độc tính cực mạnh.

Vì bảo vệ tính mạng, anh buông tha cơ hội tốt nhất để bắn chết Hoắc Vân Phi, lắc mình tránh châm độc.

Hoắc Vân Phi thắng được thời gian quý giá, anh nhanh chóng rút súng ngăn bên hông ra, đồng thời vệ sĩ may mắn chạy trốn được ở bên cạnh anh cũng rút súng lục ra.

Chiếc máy bay kia từ từ trượt xuống vách đá, trong quá trình rơi xuống thỉnh thoảng sẽ đụng vào mỏm đá đột nhiên thò ra phát ra tiếng va chạm “Rầm! Rầm!” làm cho người ta rợn cả tóc gáy, toàn bộ người bên trong còn chưa kịp trốn ra ngoài cùng với máy bay tan xương nát thịt, mai táng nơi đáy vực.

Lô Lập Hoàn cuối cùng chạy trốn được số mạng sắc mặt xám trắng, mặc dù trong tay cầm súng, trong lúc nhất thời cũng có phần mất hồn mất vía. Nếu trễ một bước, anh sẽ giống như những người anh em kia, hài cốt không còn.

Hồng Khuê không hổ là lão giáo hoạt, khi anh lắc mình né tránh châm độc kia, cũng đã nghĩ xong đường lui và đối sách.

Anh biết một chiêu không thành công, tiếp theo Hoắc Vân Phi sẽ không để cho anh có cơ hội phản kích. Cho nên, khi né tránh châm độc, anh cố ý dịch nghiêng về phía Đỗ Hâm Lôi đang đứng yên.

Khi Hoắc Vân Phi đưa tay rút súng, Hồng Khuê đã thành công chạy tới bên cạnh Đỗ Hâm Lôi.

Bởi vì máy bay rơi vào vực sâu khiến cảm xúc của Đỗ Hâm Lôi chịu ảnh hưởng lớn, vốn không chú ý tới ý đồ của Hồng Khuê. Đợi đến khi cô phát giác được nguy hiểm, đã rơi vào bàn tay của Hồng Khuê.

Họng súng đen ngòm lạnh lẽo chĩa vào trán Đỗ Hâm Lô, Hồng Khuê liền thoảng cười quái dị: “Người phụ nữ này mang thai đứa bé của tam thiếu, tôi không đành lòng giết cô ta!”

Tay Hoắc Vân Phi nâng súng lên dần dần hạ xuống, lạnh lùng liếc nhìn Hồng Khuê, hồi lâu, hỏi: “Người nào thu mua mày?”

Hồng Khuê theo anh nhiều năm, anh chưa từng hoài nghi cậu ta. Nếu không phải do tình huống bất ngờ ngày hôm nay, có lẽ nội gian này sẽ vĩnh viễn che giấu xuống đi

“Ha ha, người muốn tính mạng của mày có khối người!” Vết đao trên mặt Hồng Khuê có vẻ hung ác thêm, “Có người ra giá mạng của mày năm tỷ! Tao sống quá đủ cuộc sống tay sai bị hô tới quát lui, muốn cầm năm tỷ chu du thế giới!” die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

“Không tệ, có lý tưởng có chí hướng!” Hoắc Vân Phi không biến sắc ủng hộ, trên gương mặt tuần tú thậm chí hiện lên nụ cười, “Hồng Khuê, mày quả nhiên không uống công tao coi trọng và vun trồng!”

“Bớt nói năng quái gở với ông đây đi!” Hồng Khuê hung hăng chĩa vào trán Đỗ Hâm Lô, diên cuồng kêu lớn, “Chuyện làm hồng, một mạng cùi của ông đây cũng không bao nhiêu tiền, cùng lắm vào âm tào địa phủ, dù sao cũng có con đàn bà của mày theo cùng, cũng đáng!”

Hoắc Vân Phi nheo mắt ửng sắc bén lại, giọng nói lạnh lẽo: “Mày dám động đến cô ấy, tao bảo đảm khiến cho mày sống không bằng chết!”

“Ha ha ha, bớt dọa tao đi!” Vẻ mặt Hồng Khuê hung ác, nhe một hàm răng vàng khè ra, nói, “Tao đánh cuộc với mày! Đếm tới ba, mày không vứt súng trong tay xuống, tao lập tức bắn chết cô ta!”

Cảm xúc của Hồng Khuê kích động, anh biết kế hoạch ám sát Hoắc Vân Phi thất bại, khó thoát khỏi cái chết, nhưng anh lại không cam lòng

như vậy. Trong lòng chỉ ôm một ý niệm, cùng lắm thì lôi kéo Đỗ Hâm Lôi làm đệm lưng.

“Tao đếm tới ba, cả hai đứa mày ném súng trong tay xuống, nếu không tao đảm bảo giết cô ta!” Hồng Khuê nóng nảy dùng cánh tay cường tráng ghì chặt cổ Đỗ Hâm Lôi, ép cô đi tới bên vách núi, “Một, hai...”

Hoắc Vân Phi ném ánh mắt về phía Lô Lập Hoàn bên cạnh, trầm giọng ra lệnh: “Ném súng!”

Lô Lập Hoàn rất không tình nguyện, cũng không thể không theo! Anh vứt bỏ súng trong tay.

“Ba!” Hồng Khuê đếm xong tiếng cuối cùng, chỉ thấy Hoắc Vân Phi buông lỏng bàn tay khớp xương rõ ràng, súng trong tay rơi xuống trên thảm cỏ, “Ha ha ha, thì ra Hoắc tam thiếu còn là một kẻ si tình khó có được! Lúc xuống máy bay mày để cho cô ta đi tuốt đằng trước, tao biết ngay tình cảm của mày với cô ta không tầm thường!”

Hoắc Vân Phi chậm rãi buông bàn tay đẹp mắt ra, khẩu súng ngắn nước Mỹ kiểu mới nhất rơi xuống, giống như chủ nhân của nó làm việc nghĩa không chùn bước.

Đầu Đỗ Hâm Lôi “Ầm” một tiếng vang, không dám tin nhìn về phía người đàn ông bên kia!

Anh, nhốt cô; anh, cướp đoạt lấy cô; anh, ở lẫn ranh sống chết không chút do dự nhường hy vọng sống cho cô anh, vì tính mạng của cô, làm việc nghĩa không chùn bước buông tha tự vệ... Người đàn ông này, cô thật sự nhìn không hiểu!

Hồng Khuê hưng phấn đến hai mắt đỏ lên, thì ra anh không chế người phụ nữ này thật sự trở thành lợi thế có thể uy hiếp Hoắc Vân Phi! Anh định

giơ súng lên bắn chết Hoắc Vân Phi, nhưng anh sợ tốc độ bắn súng của anh không đủ nhanh.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 223: Ngoại Truyện 12

Có lẽ, một khi họng súng của anh di chuyển ra khỏi đầu Đỗ Hâm Lô, không đợi anh điều chỉnh chính xác họng súng, Hoắc Vân Phi đã có thể một lần nữa rút ra một khẩu súng tới bắn chết anh.

Đi theo bên người Hoắc Vân Phi nhiều năm như vậy, anh đương nhiên biết cả người Hoắc Vân Phi đều có chỗ giấu súng, tuyệt đối không chỉ có một khẩu súng ngắn đơn giản như vậy.

Anh kéo theo Đỗ Hâm Lô đi tới bên cạnh vách đá, Hồng Khuê dùng họng súng hung hăng chĩa vào đầu Đỗ Hâm Lô, căn rắng ra lệnh cho Hoắc Vân Phi: “Mày nghe đây, tao đếm tới ba, hoặc mày nhảy xuống, hoặc tao và cô ta cùng nhảy xuống!”

Lô Lập Hoàn ở bên cạnh mắng, “Mẹ nó, Hồng Khuê mày điên rồi sao?”

Hoắc Vân Phi quát Lô Lập Hoàn giữ yên lặng, trong đầu anh đang nhanh chóng suy nghĩ đối sách, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú vẫn không biến sắc, nhàn nhạt nhếch môi, hỏi, “Hồng Khuê, mày định cùng chết với người phụ nữ của tao sao?”

“Ha ha, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu! Nếu Hoắc tam thiếu không nở chết, vậy Hồng Khuê tao có thể thay thế mày đi chết! Người đẹp này...” Anh túm lấy gương mặt của Đỗ Hâm Lô, dâm tà cười to, “Đến âm phủ tao lại thoải mái hưởng thụ cô ta!”

Đỗ Hâm Lôi theo bản năng nhìn về phía Hoắc Vân Phi, ánh mắt anh đen tối, không thấy rõ cảm xúc ẩn giấu bên trong.

“Như thế nào? Nghĩ thông suốt chưa?” Hồng Khuê biết nếu như Hoắc Vân Phi không chết, anh vốn không đường để chạy. Dân liều mạng phóng tay một lần, cùng lắm thì anh và người phụ nữ Hoắc Vân Phi yêu thương nhất đồng quy vu tận, “Tao đếm đến ba, mà có thể không động, tao và cô ta cùng nhau nhảy xuống!”

Hoắc Vân Phi khoát tay áo, ý bảo Hồng Khuê không cần đếm. Hỏi anh ta, “Sau khi tao chết, mà có giết cô ấy không?”

“Sẽ không!” Hồng Khuê mừng rỡ trong lòng, người phụ nữ trong ngực này lại là pháp bảo trăm thử không sai, Hoắc Vân Phi nguyện ý vì cô ta đi tìm chết, “Cô ta xinh đẹp như vậy, tao đương nhiên không nỡ giết cô ta!”

“Được!” Hoắc Vân Phi hình như rất hài lòng với câu trả lời của Hồng Khuê, anh nghiêng người sang, mặt nhìn vách núi, mũi chân giẫm ngay mép. Nhìn vách núi cheo leo sâu thẳm, anh giống như hơi do dự, một tay theo bản năng sờ vào bên hông.

Đỗ Hâm Lôi thất thanh kêu: “Đừng nhảy!” Khớp xương khuỷu tay của cô hung hăng đánh về phía sau, vừa đúng đánh vào trên bụng Hồng Khuê.

Mắt Hồng Khuê chỉ nhìn chăm chăm vào Hoắc Vân Phi, vốn không nghĩ tới người phụ nữ kiềm chế chắc trong ngực lại đột nhiên công kích mình, hơn nữa lực công kích mạnh như thế. Bụng của anh bị một khuỷu tay hung hăng đánh tới, gần như hộc ra một ngụm máu tươi. Thân thể theo bản năng nghiêng về phía trước.

Đỗ Hâm Lôi được huấn luyện nghiêm chỉnh, là tay vật lộn có nghề trong quân đội. Một chiêu đầu thành công, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội. Thừa dịp cơ hội Hồng Khuê bị một cú chỏ của cô đánh đến thất điên bát

đảo thân thể cuộn tròn nghiêng về phía trước, cô ném một cái qua vai xinh đẹp, hung hăng ném anh ta từ phía sau ra trước mặt.

“A a!” Hồng Khuê ngửa mặt lên trời, súng trong tay cũng bị ném ra rơi xuống vực sâu, từ xa xa truyền ra tiếng va chạm mơ hồ.

Hoắc Vân Phi giữ chặt cơ quan trên đai lưng, còn chưa kịp bắn châm độc trong lò xo giấu bên trong, chỉ thấy Hồng Khuê bị Đỗ Hâm Lôi hung hăng ném ngã trên đất.

Không đợi anh tiến lên, một cước của Đỗ Hâm Lôi đã giẫm lên cổ Hồng Khuê, mặt đẹp ngậm sương, tức giận nói: “Cặn bã, giẫm chết mày!”

Cổ họng là chỗ hiểm của con người, Hồng Khuê bị giẫm đến trợn mắt nhìn thẳng, thiếu chút nữa nghẹn chết tại chỗ.

“Giẫm chết mày! Giẫm chết mày! Đồ cặn bã!” Đỗ Hâm Lôi hung hăng giậm chân, Hồng Khuê đáng thương ngay cả kêu cũng không kêu ra được.

“Đừng giết chết anh ta! Lợi cho anh ta quá rồi!” Hoắc Vân Phi liền vội vàng tiến lên kéo người phụ nữ đang tức giận ra, sau đó túm chặt lấy Hồng Khuê sắp nghẹt thở.

Khóe miệng Hồng Khuê chảy xuống nước miếng dính theo bọt máu, tròng mắt tan rã, dáng vẻ giống như thần trí mơ hồ.

“Đừng giả bộ chết, tao biết rõ mày còn tỉnh táo!” Giọng Hoắc Vân Phi như băng lạnh, rét căm căm vang lên bên tai Hồng Khuê, “Thời gian cấp bách, đáng tiếc không có thời gian chậm rãi chơi với mày! Chỉ là cảnh cáo nhỏ mà thôi, giá cao khi phản bội tao, sẽ để cho mày nhớ đến khi chuyển thế đầu thai đời sau!” dieendaanleequydonn

Tròng mắt vẫn đục của Hồng Khuê lập tức sáng rõ, tỏ vẻ hoảng sợ. Chết, không đáng sợ, đáng sợ là không chết lại còn rơi vào trong tay Hoắc Vân Phi, “Nhanh một súng bắn chết tao đi... Máy bay đuổi theo mày đến rồi!”

Nghe được tiếng máy bay quanh quẩn trên bầu trời, Hoắc Vân Phi ngay cả mí mắt cũng không nâng. Anh rút con dao Thụy Sĩ vẫn mang theo bên người ra, dứt khoát cắt đứt gân mạch tứ chi của Hồng Khuê, lại móc một túi da trâu nho nhỏ từ trên người, bên trong căng phồng, giống như có thứ gì đó đang ngo ngoe.

“Đừng mà!” Hồng Khuê bị sợ đến giọng nói cũng thay đổi, khàn giọng cầu xin tha thứ, “Giết tao đi! Giết tao đi!”

Đỗ Hâm Lôi ở bên cạnh còn chưa hiểu rõ xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Hoắc Vân Phi mở túi da trâu, đồng thời giữ chặt cằm Hồng Khuê, ép anh ta mở miệng. Từ trong túi da trâu bò ra rất nhiều con rắn nhỏ lớn chừng chiếc đũa, vọt lên trước bò vào trong miệng Hồng Khuê.

“Ở bên cạnh tao lâu như vậy, tin tưởng mày nhận ra con rắn cạp nong nhỏ này đi? Bọn chúng có độc, chỉ có điều độc tính phát tác chậm, cần một giờ mới có thể chết! Những tiểu bảo bối này cũng đói bụng lắm, trước khi mày tắt thở, mày phải cố gắng hưởng thụ tư vị bị bày răn gặm nhấm đi!” Hoắc Vân Phi nhét túi da trâu trống không lên trên người Hồng Khuê, sau đó tao nhả đứng dậy, vuốt vuốt nếp nhăn trên ống quần.

Trong miệng Hồng Khuê chui đầy rắn cạp nong nho nhỏ, bọn chúng theo cổ họng của anh ta chui vào trong bụng, gặm nuốt nội tạng ngon lành. Số còn lại không chui vào trong miệng, đang gặm cắn bên ngoài.

“A! A! A...” Tiếng hét chói tai cực kỳ thâm thúy của Hồng Khuê vang vọng cả quả núi, liên tục không ngừng trong dãy núi, thật lâu không thôi, làm cho người ta dựng cả tóc gáy.

“A a a...” Đỗ Hâm Lô hét chói tai theo, cô bị một màn ghê tởm sợ hãi trước mắt này dọa sợ, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, thật sự ra ngoài ranh giới chịu đựng cuối cùng của cô. Cho dù một phát bắn chết Hồng Khuê, cô sẽ không nói gì, nhưng mà... Dùng con rắn nhỏ đói bụng tươi sống gặm cắn đến chết, thật sự quá tàn nhẫn, làm cho người ta tức lộn ruột!

Không đợi cô hét chói tai xong, thân thể được nâng bổng lên ôm lấy, cô rơi vào trong lồng ngực của Hoắc Vân Phi.

“Đi mau!” Theo một tiếng quát khê của Hoắc Vân Phi, Lô Lập Hoàn động tác nhanh nhẹn theo phía sau cùng nhau trốn phía sau mỏm núi.

Tiếng máy bay gầm rú càng lúc càng gần, vách đá cheo leo thể hiểm trở, lại có một mảnh nham thạch bằng phẳng, có thể để cho máy bay hạ xuống trượt đi. Dĩ nhiên, nếu muốn thành công hạ xuống, phi công cần kỹ thuật tinh xảo siêu phàm.

Khi Hoắc Vân Phi điều khiển máy bay hạ xuống, nếu như không phải Đỗ Hâm Lô đánh anh một tát kia, cũng sẽ không biến thành nguy hiểm như vậy.

Máy bay trượt dọc theo chỗ Hoắc Vân Phi vừa hạ xuống, vững vàng dừng trên đỉnh núi bằng phẳng, cách vách núi chừng nửa mét.

Đỗ Hâm Lô núp trong bóng tối bị Hoắc Vân Phi ở sau lưng che miệng, không thể phát ra bất cứ âm thanh gì. Khi cô nhìn thấy sĩ quan quân đội từ trên máy bay đi xuống là Triệu Bắc Thành, một đôi mắt như thu thủy lập tức trợn đến to nhất.

Bắc Thành, thật sự là anh! Cô không nhịn được nước mắt lưng tròng, định há miệng kêu to, miệng bị che, cô liền tức giận đánh một khuỷu tay về phía Hoắc Vân Phi ở sau lưng.

Mới vừa rồi cô chính là dùng chiêu này đối phó với Hồng Khuê, nhưng phương pháp tương tự dùng lần hai liền mất hiệu lực.

Hoắc Vân Phi khéo léo lắt mình tránh khỏi công kích của cô, kiềm chế chắc cánh tay của cô, cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai cô “Đừng làm ra động tĩnh! Triệu Bắc Thành sẽ giết em!”

“...” Đỗ Hâm Lô lập tức vô cùng phần nộ, con cầm thú này lại trắng trợn khích bác ly gián! Triệu Bắc Thành sao có thể giết cô? ... Ặc, quan chỉ huy của lần hành động này quả nhiên là Triệu Bắc Thành, như vậy người ra lệnh bắn thùng bình xăng trên không trung quả nhiên là anh!

Là Bắc Thành để cho người ta bắn thùng bình xăng sao? Đỗ Hâm Lô mờ mịt. Chẳng lẽ anh... Anh thật sự muốn giết cô?

Đủ loại cảm xúc rối rắm phức tạp khuấy nhiễu cô, khiến cho cô mất hồn trong nháy mắt, hoàn toàn quên mất mình muốn xin hỗ trợ bên ngoài.

Triệu Bắc Thành đứng bên cạnh Hồng Khuê, cau mày quan sát Hồng Khuê đang bị rắn cạp nong nhỏ tàn nhẫn gặm nhấm, giống như đang nghiên cứu chuyện gì.

“Giết tôi đi! Cho tôi một phát!” Đây là nguyện vọng mãnh liệt nhất vào lúc này của Hồng Khuê, gân mạch tứ chi bị cắt đứt, hiện giờ anh đang gặp cực hình tàn nhẫn nhất thế gian này, chỉ cầu xin được chết.

Triệu Bắc Thành thờ ơ, anh nâng đôi mắt tuần tú lên, nhìn ra xa chung quanh, giống như biết Hoắc Vân Phi đang giấu mình ở chỗ cách đây không xa. Nghĩ ngợi hồi lâu, anh hạ mệnh lệnh cho đồng đội: “Tập trung hỏa lực nổ núi, nổ Hoắc Vân Phi ra!”

Nói xong, anh đi về bên cạnh máy bay, chuẩn bị lên máy bay.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 224: Ngoại Truyện 13

Đỗ Hâm Lôi núp trong bóng tối chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, trợn mắt há hốc mồm. Hoắc Vân Phi đã buông bàn tay che miệng cô rồi, cô lại một lời cũng không nói ra được.

Mới vừa rồi Triệu Bắc Thành đã nói rõ ràng bên tai cô, anh nói để máy bay chiến đấu tập trung hỏa lực nổ núi, bởi vì anh thông quá mức độ vết thương bị rạn nứt trên người Hồng Khuê suy đoán ra Hoắc Vân Phi cũng không trốn xa, có lẽ đang giấu mình ở gần đó.

Anh không nhắc tới cô Đỗ Hâm Lôi, cũng không giống như biết cô và Hoắc Vân Phi ở chung một chỗ. Điều này sao có thể?

Trong lòng Đỗ Hâm Lôi rất loạn, bị đè nén đến khó chịu. Cho tới nay, cô luôn lòng không có tâm tư khác với Triệu Bắc Thành. Cho dù rơi vào trong tay Hoắc Vân Phi, lòng của cô cũng chưa bao giờ phản bội Triệu Bắc Thành.

Vì sao, Triệu Bắc Thành lại vô tình với cô như vậy? Chẳng lẽ anh đã quên bọn họ đã từng yêu nhau sao? Chẳng lẽ anh đã quên mất tình cảm với cô rồi sao?

Triệu Bắc Thành chậm rãi bước tới cầu thang máy bay, không có ý tứ quay đầu lại. Trên trời còn có ba chiếc máy bay chiến đấu đang lượn vòng, chỉ chờ chiếc máy bay chiến đấu của Triệu Bắc Thành chỉ huy cất cánh, bọn họ sẽ hợp lực san bằng ngọn núi này.

Cho dù Hoắc Vân Phi nấu mình ở đâu, cũng sắp hài cốt không còn.

“Nợ nhân tình của anh, hiện giờ tôi trả lại cho anh!” Đỗ Hâm Lôi quay đầu lại, trông mắt sang ngời nhìn chăm chăm Hoắc Vân Phi ở bên cạnh, dứt khoát kiên quyết nói, “Đợi lát nữa tôi giữa chặt Triệu Bắc Thành, anh đi nhanh đi!”

Đây là biện pháp chạy trốn duy nhất, nếu không bọn họ nhất định sẽ vùi thân dưới mảnh vụn nham thạch nơi sườn núi này.

Hoắc Vân Phi nhìn cô thật sâu, giống như đang ngẫm nghĩ có cần thả cô ra ngoài không.

Đỗ Hâm Lôi đã không kịp đợi anh ân chuẩn, cô đẩy anh ra, cũng bước nhanh ra ngoài.

Lô Lập Hoàn nâng súng lên chĩa về phía Đỗ Hâm Lôi, ánh mắt lại nhìn về phía Hoắc Vân Phi.

Hoắc Vân Phi mím môi mỏng lại, chân mày nhíu chặt, trông mắt ửng sắc bén nhìn chăm chú vào bóng hình nhỏ bé dần đi xa, cuối cùng hạ quyết tâm, “Chúng ta đi!”

Lô Lập Hoàn hiểu ý, nhân cơ hội Đỗ Hâm Lôi ra ngoài giữ chân Triệu Bắc Thành, đi theo phía sau Hoắc Vân Phi, nhanh chóng lén vào trong bụi cỏ rậm rạp phía sau vách núi.

Cuối cùng ngoái đầu nhìn lại, Hoắc Vân Phi đã không thấy được bóng dáng Đỗ Hâm Lôi, biểu hiện trên mặt phức tạp nhìn không thấu cảm xúc chân thật. Cuối cùng, anh vẫn quay đầu đi, không chút do dự rời đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Triệu Bắc Thành!” Đỗ Hâm Lôi đi nhanh ra ngoài, cao giọng kêu Triệu Bắc Thành đã chuẩn bị vào cửa cabin.

Thân thể trắng kiện của Triệu Bắc Thành run lên, giống như không tin, anh xoay người nhìn lại, nhìn thấy bóng hình xinh đẹp làm anh ngày nhớ đêm mong, “Hâm Lôi!” Anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống bậc thang, không tự chủ được chạy về phía Đỗ Hâm Lôi.

Người yêu xa cách dùng tốc độ cực nhanh ôm lấy nhau, nhiệt độ và mùi vị quen thuộc khiến cho bọn họ cảm thấy như cách một đời. die nda nle equ ydo nn

“Bắc Thành!” Mềm giọng nỉ non, không còn căm tức nữa.

“Hâm Lôi!” Không tiếng động nghẹn ngào, uất ức khổ sở.

“Em cho rằng sẽ không còn được gặp lại anh nữa!” Đỗ Hâm Lôi ôm thật chặt cổ của anh, giống như sợ hơi lỏng buông tay, anh sẽ biến mất không thấy nữa.

Triệu Bắc Thành nhắm đôi mắt tuấn tú lại, ngực phập phồng kịch liệt. Đột nhiên, anh đẩy Đỗ Hâm Lôi ra.

Đỗ Hâm Lôi không ngờ anh sẽ như vậy, trong lúc nhất thời hơi kinh ngạc giật mình.

“Chúng ta...” Bằng thời gian nhanh nhất Triệu Bắc Thành khôi phục lại bình tĩnh, trầm giọng nói, “Chúng ta nhanh tới máy bay, nhất định phải nổ chết Hoắc Vân Phi, không để cho anh ta chạy thoát!”

Chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xuyên thẳng từ sống lưng thấm thấu tận ngọn tóc, cả người cô lạnh lẽo. Một hồi lâu, lắp bắp hỏi, “Anh biết em ngồi chung một chiếc máy bay với Hoắc Vân Phi?”

Thấy ánh mắt khiếp sợ của Đỗ Hâm Lôì, Triệu Bắc Thành do dự trong chốc lát, nhưng anh nhanh chóng xoay người, ra lệnh với chiến sĩ bên cạnh: “Áp giải cô ấy lên máy bay! Động tác phải nhanh!”

Hôm nay, anh thề phải nổ Hoắc Vân Phi thành bụi, không chết không thôi!

Đỗ Hâm Lôì còn đắm chìm trong khiếp sợ chưa tỉnh lại! Anh không phủ nhận lời của cô, thì ra anh thật sự sớm biết cô và Hoắc Vân Phi ngồi chung máy bay, nhưng anh vẫn ra lệnh cho người bắn thùng bình xăng máy bay, hiện giờ lại định tập hợp ba chiếc máy bay chiến đấu còn lại dùng hỏa lực nổ tung đỉnh núi này thành đồng hoang tàn san thành đất bằng.

Nếu cô không kịp thời đi ra, đương nhiên có thể chôn theo Hoắc Vân Phi!

Triệu Bắc Thành biết rất rõ ràng, anh thề mà lại không bận tâm đến an toàn của cô.

Có hai chiến sĩ đi tới, ngược lại không ra tay với Đỗ Hâm Lôì, dùng giọng điệu không cho từ chối nói với cô: “Liên trưởng Đỗ, mời lên máy bay, đây là mệnh lệnh của đoàn trưởng Triệu!”

Đỗ Hâm Lôì gật đầu một cái, tỏ ý hiểu rõ. Cô đi nhanh mấy bước, dẫm lên bậc thang đi vào cabin, đuổi theo Triệu Bắc Thành.

Triệu Bắc Thành cảm thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Đỗ Hâm Lôì cầm lấy bàn tay to của anh, thân thể cường tráng cứng đờ, muốn hất tay cô ra lại không hạ quyết tâm được.

Hâm Lôì, Hâm Lôì anh thích nhất! Nếu có thể, anh cam nguyện nâng cô trong lòng bàn tay cưng chiều! Nhưng mà... Cô phản bội tình yêu của bọn họ, phản bội anh!

Nhớ tới Đỗ Hâm Lô cười tươi như hoa ở bên cạnh Hoắc Vân Phi, lòng anh liền như đao khuấy. Tấm hình kia còn bị anh giữ trong áo bên người, thường xuyên nhắc nhở mình, tình yêu là một lời nói dối to lớn, đã sớm không còn tồn tại.

“Triệu Bắc Thành!” Đỗ Hâm Lô thấy anh không quay đầu lại, cũng không đáp lại cô, rõ ràng lạnh nhạt và xa cách cô. Lòng của cô, lạnh hơn.

Triệu Bắc Thành không hất tay của cô ra, cũng không trả lời cô, chỉ mặc cho cô nắm mà thôi, anh ra lệnh cho các chiến sĩ mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, để phi công chuẩn bị sẵn sàng cất cánh.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của anh đều không muốn nhìn thẳng vào mắt Đỗ Hâm Lô, anh biết cô rất thông minh, sẽ nhanh chóng hiểu được anh đã từng sinh ra ý tưởng muốn để cho cô chôn theo Hoắc Vân Phi. Nhưng anh không có đường lui! Hiện giờ chấp nhất duy nhất của anh chính là nổ chết Hoắc Vân Phi, tuyệt đối không để cho người đàn ông này chạy trốn lần nữa.

Đỗ Hâm Lô cười chua xót, một giây sau, cô rút súng lục từ bên hông Triệu Bắc Thành ra chĩa vào gáy của cô, lạnh giọng cảnh cáo: “Đừng động!”

Ai cũng không ngờ Đỗ Hâm Lô thế mà lại chĩa súng về phía Triệu Bắc Thành, tất cả các chiến sĩ đều có phản ứng không kịp.

Triệu Bắc Thành vừa giận vừa sợ, anh đảo mắt nhìn chăm chú vào cô gái bên cạnh, khàn giọng hỏi, “Em đây là có ý gì?”

“Ý của em rất đơn giản, không cho nổ núi!” Đỗ Hâm Lô gạt chốt, ánh mắt bén nhọn, “Nếu không anh và em đồng quy vu tận!”

dinendian.lợqid]on

“Em nói cái gì?” Triệu Bắc Thành quả thật muốn điên rồi! “Em muốn cùng anh đồng quy vu tận?”

“Đúng vậy!” Đỗ Hâm Lôi nén lệ cười cười, “Không phải anh muốn để cho em chết sao? Một mình em đi quá cô độc, muốn kéo theo anh cùng làm bạn!”

“Anh không có!” Triệu Bắc Thành không ngờ cô sắc bén như thế, trực tiếp vạch trần tâm bệnh của anh, anh theo bản năng biện luận vì mình, lại thiếu tự tin, “Anh không muốn để cho em chết! Anh chỉ muốn giết Hoắc Vân Phi!”

“Đủ rồi!” Đỗ Hâm Lôi không muốn nghe anh ngụy biện, trong tròng mắt sáng trong veo tràn đầy thất vọng và đau lòng, “Triệu Bắc Thành, anh là đàn ông phải dám làm dám chịu! Tại sao không thể quang minh chính đại nói cho em biết, anh ghét bỏ em bị Hoắc Vân Phi làm bẩn, muốn nhân cơ hội diệt trừ em!”

“Không phải! Anh không có!” Triệu Bắc Thành mất khống chế quát lên, “Anh không bởi vì em bị làm bẩn mà ghét bỏ em, không có!”

Lòng, thật đau! Anh nên nói nội tâm phức tạp vì diệu của anh cho cô như thế nào? Phải làm như thế nào để nói ra tình cảm rối rắm vừa hận vừa yêu của anh đối với cô?

“Anh thay đổi!” Đỗ Hâm Lôi lầm bầm tự nói, “Anh không còn yêu em nữa!”

Nếu anh vẫn còn yêu cô, tuyệt đối sẽ không có chuyện biết rõ cô và Hoắc Vân Phi ngồi chung một chiếc máy bay mà còn ra lệnh cho người bắn thùng bình xăng; nếu anh vẫn còn yêu cô, tuyệt đối sẽ không có chuyện biết rõ cô và Hoắc Vân Phi ở chung một chỗ, còn để cho ba chiếc máy bay chiến đấu kết hợp với anh oanh tạc ngọn núi này!

Anh trăm phương ngàn kế muốn đẩy cô vào chỗ chết! Nếu đến bây giờ còn tin tưởng anh yêu cô, mới là ngu không ai bằng.

Trong lòng Triệu Bắc Thành tâm niệm không thể để cho Hoắc Vân Phi chạy thoát, bỏ qua cơ hội này về sau muốn tính mạng của Hoắc Vân Phi càng thêm không có khả năng, “Còn ngậy người ra đó làm gì? Cô ấy tình nguyện nổ súng cứ để cho cô ấy nổ súng là được! Các cậu thi hành mệnh lệnh, máy bay lập tức cất cánh, đồng tâm hiệp lực với ba chiếc máy bay chiến đấu khác oanh tạc ngọn núi này!”

“Mấy người ai dám động đến!” Đỗ Hâm Lô không kiềm chế được cảm xúc nã một phát súng lên vai Triệu Bắc Thành, một lần nữa dè hòng súng lên trên trán anh, hét to, “Đừng ép tôi, tôi thật sự sẽ đồng quy vu tận với anh ta!”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 225: Ngoại Truyện 14

Người đàn ông cô yêu sâu đậm, người chồng trên danh nghĩa của cô, lại muốn giết chết cô! Trên đời này còn có cái gì tàn khốc hơn sự thật này!

Đỗ Hâm Lôi bị đả kích nặng nề, trong lúc nhất thời cô thật sự có cảm giác tất cả đều thành tro bụi, thật sự muốn đồng quy vu tận với Triệu Bắc Thành! Còn sống có ý nghĩa gì!

Bả vai Triệu Bắc Thành bị trúng một phát súng, cả người anh chấn động mạnh, không phải bởi vì đau đớn, mà là kinh ngạc cô thật sự nổ súng với anh.

“Tất cả không được nhúc nhích! Đứng yên tại chỗ!” Đỗ Hâm Lôi gục lên vai Triệu Bắc Thành, mặc cho máu tươi trên vết thương của anh rỉ ra làm bẩn khuôn mặt của cô đến nát bét. Cô ghen ngào khóc lóc kể lể với Triệu Bắc Thành, “Tôi có thể đi tìm chết! Nhưng trước khi chết anh nhất định phải tha cho Hoắc Vân Phi!”

Hồi lâu, Triệu Bắc Thành lên tiếng, anh khàn giọng nói, “Tại sao?”

Vào giờ phút này, anh tình nguyện đồng quy vu tận với cô! Người phụ nữ anh yêu lại nổ súng với anh, trước khi chết đều muốn cứu người đàn ông đã làm bẩn cô lấy đi trong sạch của cô!

Triệu Bắc Thành anh lăn lộn đến như thế, nào còn mặt mũi tiếp tục làm đàn ông!

“Nhờ phúc của Triệu Bắc Thành anh, tôi thiếu chút nữa vùi thân nơi vực sâu với chiếc máy bay kia! Là Hoắc Vân Phi đã cứu tôi! Tôi đồng ý với anh ấy, trả món nợ này cho anh ấy!” Đỗ Hâm Lôi ngược mắt nhìn anh chăm chăm, hỏi, “Bỏ qua cho anh ấy lần này có được không? Nếu lần sau mấy người lại lòng bắt anh ấy, cho dù anh ấy bị loạn súng bắn chết tôi cũng sẽ không hề xen vào nữa!”

Nói ra lời này, chung quanh nhất thời trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Không biết từ lúc nào, Vân Phàm, Phùng Trường Nghĩa, Lê Văn Chính, đã dẫn đầu chiến sĩ dưới quyền đi tới. Bọn họ kinh ngạc nhìn Đỗ Hâm Lôi chĩa họng súng lên đầu Triệu Bắc Thành, kinh ngạc nhìn thấy máu nhuộm đầu vai Triệu Bắc Thành, kinh ngạc nghe được một chữ không lọt vừa rồi Đỗ Hâm Lôi đã nói. diee ndda fnleeq uysd doon

Bao nhiêu con mắt nhìn vào, Đỗ Hâm Lôi trăm miệng cũng không thể bào chữa, cô biết kiếp sống quân nhân của mình đến đây hoàn toàn kết thúc. Kỷ luật quân đội nghiêm minh tuyệt đối không cho phép một người phản bội quốc gia và quân nhân quân đội tồn tại, kể từ khi cô chĩa súng về phía Triệu Bắc Thành hơn nửa bắn anh bị thương, còn cầu tha thứ vì Hoắc Vân Phi, cô liền không xứng làm quân nhân!

Nhìn trộm nhau, Đỗ Hâm Lôi không buông súng ra, cũng không buông Triệu Bắc Thành ra.

Vân Phàm đi lên phía trước, ôn hòa khuyên giải: “Đều là người mình, tội gì làm to chuyện vậy! Em yên tâm, anh lấy tên tuổi của Vân Phàm anh bảo đảm, hôm nay bỏ qua cho Hoắc Vân Phi!”

Triệu Bắc Thành không tiếng động cười thầm, anh khép hai mắt lại, không chịu nhìn cô gái bên cạnh.

Đỗ Hâm Lôi chỉ có càng tuyệt vọng hơn, tội danh làm bị thương sĩ quan uy hiếp sĩ quan được thành lập, cô sẽ vạn kiếp bất phục.

Cô và Triệu Bắc Thành đều giống như hóa thành tượng đá, mỗi người đều bi thương. Một đôi vợ chồng bất hòa, hai người đau lòng!

Không biết qua bao lâu, Vân Phàm tiến lên kéo Đỗ Hâm Lôi ra, dễ dàng thu súng của cô, để người đi theo tạm giam cô, anh xử lý vết thương đạn bắn cho Triệu Bắc Thành.

Đạn bắn vào bả vai, cần làm phẫu thuật lấy ra! Bay về trong nước cần bốn tiếng, thời tiết nóng bức, vết thương kia có thể bị nhiễm trùng. Vân Phàm kêu chiến sĩ về chiếc máy bay mình chỉ huy lấy hòm phẫu thuật cấp cứu ngoại khoa tới, bên trong có đồ dùng phẫu thuật khẩn cấp phẫu thuật ngoại khoa.

Vân Phàm quả nhiên giữ lời, anh ngăn cản phi công khởi động máy bay, kiên trì làm xong phẫu thuật cho Triệu Bắc Thành.

Triệu Bắc Thành đoán chừng Hoắc Vân Phi đã trốn xa, không khỏi nản lòng thoái chí, cũng không kiên trì oanh tạc ngọn núi này nữa.

Trong lúc nhất thời, bên trong buồng máy bay rất yên tĩnh, nhiều người như vậy, ngay cả tiếng hô hấp cũng không thể nghe thấy.

Sau khi tiêm thuốc tê vào chừng mười phút, dao phẫu thuật sắc bén rạch miệng vết thương trên bả vai Triệu Bắc Thành ra, tìm kiếm vị trí đạn găm trên bả vai.

Đỗ Hâm Lôi ngồi ở bên cạnh, đôi tay che mặt, bả vai rung động, giống như không thể tin được tất cả đã xảy ra. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Đây là ác mộng sao? Cô thật sự hy vọng có thể mau sớm tỉnh ra từ trong ác mộng!

“Keng!” Một tiếng thanh thúy vang lên, đạn mang máu ném vào trong khay, phá vỡ ảo tưởng và may mắn cuối cùng của Đỗ Hâm Lôi.

Đây không phải đang nằm mơ, tất cả đều là chân thật đáng sợ đã xảy ra, vĩnh viễn không thể cứu vãn.

Vân Phàm thuần thực khâu vết thương lại, bôi loạn thuốc, tiêm thuốc tiêm viêm thêm cho Triệu Bắc Thành.

Tất cả làm xong rồi, anh thở ra một hơi, như không có việc gì nói: “Chúng ta lên đường trở về nước!”

Đỗ Hâm Lôi kiên trì muốn ngồi chung máy bay với Vân Phàm, nếu là bình thường Phùng Trường Nghĩa nhất định không thể không nhân cơ hội giễu cợt trêu ghẹo mấy câu, nói Vân Phàm là trai đẹp quả nhiên rất được phụ nữ hoan nghênh, nhưng nhìn tình hình bây giờ, đáng vẻ mất hồn mất vía của Triệu Bắc Thành, anh không đành lòng cho anh ấy thêm họa vô đơn chí.

Triệu Bắc Thành không phản đối, những người khác cũng không ai phản đối. Vân Phàm tính tình hiền hòa, không từ chối, liền mang Đỗ Hâm Lôi xuống máy bay, chuẩn bị lên chiếc máy bay chiến đấu anh chỉ huy.

Bên cạnh vực thẳm, hơi thở Hồng Khuê mong manh, vẫn bị bấy răn gặm nuốt, mặt của anh ta đã biến hình nghiêm trọng, miệng lộ ra vô số lỗ hồng, hoàn toàn thay đổi, ngay cả rên rỉ cũng trở nên mơ hồ không rõ, từ trong cổ họng phát ra tiếng kêu quái gở “A a”.

Đỗ Hâm Lôi lấy tay che miệng mình lại, ngăn chặn cảm giác buồn nôn từng cơn. Không thể phủ nhận, Hồng Khuê bị trừng phạt đúng tội, nhưng phương thức chết đi này thật sự quá tàn nhẫn.

Chỉ có Hoắc Vân Phi đồ biến thái kia mới có thể nghĩ ra biện pháp biến thái cực đoan chinh người như vậy! Chọc phải anh chính là tạo nghiệt tám đời, may mà cô đã thoát khỏi anh... Âm thầm vui mừng đôi cau, đột nhiên nghĩ tới tình cảnh túng quẫn trước mắt mình, cô cho dù như thế nào cũng không vui mừng nổi.

Xoay người, cô cúi đầu đi theo sau lưng Vân Phàm, lặng lẽ lên máy bay.

Máy bay theo thứ tự cất cánh, lượn vòng trên không trung, giống như đang kiểm tra tình hình phía dưới.

Đỗ Hâm Lôì lười phải nhúc nhích, lười nói chuyện hơn. Nếu Triệu Bắc Thành kiên trì oanh tạc ngọn núi này, cô cũng sẽ không ngăn cản! Thiếu nhân tình của Hoắc Vân Phi, cô đã trả sạch, giá cao vô cùng nghiêm trọng. Nếu con cầm thú kia còn chưa chạy đi, chỉ có thể trách anh quá ngốc, không oán được cô nói chuyện không tính toán gì hết!

Máy bay xoay một vòng, cũng không lại định khởi động khói lửa chiến tranh, mà thay đổi phương hướng, bay về phía tổ quốc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trở lại trong nước, mới vừa bước lên đất liền, Đỗ Hâm Lôì lập tức bị quân đội khống chế chặt chẽ.

Bởi vì cô che chở cho Hoắc Vân Phi chạy trốn, còn dùng súng uy hiếp hơn nữa bắn bị thương sĩ quan chỉ huy, tội này quá nghiêm trọng!
di1enda4nle3qu21ydo0n

Sự tình liên quan đến cơ mật quân sự, tin tức cô về nước bị phong tỏa nghiêm ngặt, trừ bỏ một số sĩ quan cao cấp trong quân đội ra, người còn lại vốn không biết chuyện cô đã trở về nước.

Bị giam trong phòng xử án bí mật của quân đội, Đỗ Hâm Lôì tuyệt vọng cùng đường.

Lần này, cô gây ra họa rất lớn, hơn nữa tính chất cực kỳ nghiêm trọng ác liệt.

Làm nữ quân nhân sĩ quan quân đội, thông đồng cấu kết với trùm buôn thuốc phiện Hoắc Vân Phi, làm ô uế kỷ luật quân đội, cần phải nghiêm trị! Mặt khác làm bị thương sĩ quan chỉ huy, uy hiếp phá hỏng hành động quân sự, những tội danh này đều không nhẹ, chỉ một tội đã đủ cho cô trọn đời không được siêu sinh.

Đang xử án bí mật, cô bị giam một tuần. Suốt cả bảy ngày, cô bị ngăn cách với thế giới. Bên ngoài gần như không có ai biết được Đỗ Hàm Lô cô đã quay trở lại, đây là một bí mật có lẽ mang theo cô bị xử quyết bí mật mà chôn sâu dưới đất.

Danh dự quân đội không cho phép cô làm dơ bẩn, sẽ khiến cô lặng yên không một tiếng động biến mất trên thế giới này, người khác còn tưởng rằng cô bị Hoắc Vân Phi chán ghét mà vứt bỏ sau đó sát hại. Sẽ không có bất cứ kẻ nào đến truy cứu tung tích của cô, cũng sẽ không có bất cứ ai thay cô chủ trì công đạo.

Một tuần lễ sau, xét xử cô chính thức bắt đầu.

Nhân viên tra hỏi cô hết sức không khách khí, thái độ đó hoàn toàn coi cô như kẻ địch mà đối đãi.

Đỗ Hàm Lô chán nản hai tay ôm đầu, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được.

Cô nhớ tới cha già bị bệnh tim của mình, biết được tin tức con gái phản bội đi theo địch không biết có thể...

Trong lúc tiếp nhận cách ly tra hỏi, Triệu Bắc Thành một lần cũng không tới thăm cô.

Như vậy cũng tốt, cô cười khổ trong lòng, tránh cho hai người gặp mặt nhau lại lúng túng.

Là chuyện gì khiến cho hai người bọn họ đi đến bước đường hôm nay? Anh muốn để cho cô chôn cất cùng Hoắc Vân Phi, cô đánh anh bị thương chỉ vì giúp Hoắc Vân Phi chạy trốn.

Nhớ tới Hoắc Vân Phi, đầy bụng chua xót thế lương của cô lập tức biến thành căm phẫn oán hận thay thế, nếu anh ở trước mặt cô, cô nhất định sẽ nhào tới cắn anh một phát!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 226: Ngoại Truyện 15

“Đỗ Hâm Lôi, hy vọng cô có thể thành thật khai nhận! Vì để Hoắc Vân Phi vui lòng, cô rút cuộc bán đứng bao nhiêu bí mật quân sự của chúng tôi!” Nhân viên thẩm vấn thiết diện vô tư, cũng không bởi vì cô là phụ nữ mà thoáng lưu tình chút nào.

Đỗ Hâm Lôi miễn cưỡng lên tinh thần, lần thứ một trăm lẻ một biện bạch cho mình: “Tôi không... Bán đứng bất cứ cơ mật quân sự nào, nếu mấy người không tin tưởng, có thể bí mật xử quyết tôi, tôi không có ý kiến!”

Qua mỗi một phút, lòng của cô liền rét lạnh một phần. Từ đầu đến cuối Triệu Bắc thành không hề xuất hiện, cô không oán anh khoanh tay đứng nhìn, dù sao anh cũng không có cách nào làm trái quyết định của lãnh đạo quân đội, nhưng mà... Tối thiểu anh nên tới nhìn cô một chút, tỏ rõ lập trường của anh với cô, hoặc an ủi cô đôi câu cũng được...

Ha ha, cô lại đang nằm mơ! Sao anh sẽ tới an ủi cô đây? Là cô thả Hoắc Vân Phi đi, là cô bắn bị thương Triệu Bắc Thành. Ở tam giác vàng anh đã hận không thể trừ khử cô luôn rồi, hiện giờ dĩ nhiên càng thêm không lộ diện. Tin tưởng anh ngồi ở trong góc khuất nào đó, mặt lạnh nhìn cô hiện giờ nhếch nhác vô dụng, thậm chí lo lắng chờ đợi quân đội ra lệnh xử quyết bí mật.

“Cứng đầu cứng cổ!” Nhân viên thẩm vấn nổi giận, dưới sự ra hiệu của anh, có một chiến sĩ cầm dùi cui điện chậm rãi đi về phía Đỗ Hâm Lôi.

Đỗ Hâm Lôi đau thương nhìn cây dùi cui điện đen thui kia, lần đầu tiên trong đời, cô muốn thưởng thức tư vị bị điện giật.

Một tay khác theo bản năng che trước bụng, nước mắt rơi xuống, cô nức nở nói: “Đừng dùng hình với tôi được không? Tôi mang thai!”

Nhân viên thẩm vấn chê cười, dùng giọng nói vô cùng khinh bỉ nói cho cô biết: “Biết cô mang thai!”

“...” Thì ra là như vậy! Đỗ Hâm Lôi cười đến thê lương hơn, đây là ý tứ của Triệu Bắc Thành đi! Anh, quả nhiên ngoan độc!

Lương Tuấn Đào ngồi trước màn hình giám thị phòng kín rất lo lắng, anh hơi kỳ quái Triệu Bắc Thành gần như lạnh lùng bình tĩnh. Giờ khắc này, anh hoài nghi Triệu Bắc Thành có thật sự yêu Đỗ Hâm Lôi sao?

Nếu đổi lại là anh, cho dù Lâm Tuyết... Được rồi, anh không đành lòng mang giả thuyết đáng sợ đó nghĩ tới Lâm Tuyết anh yêu thương nhất, chỉ có điều phải nói, cho dù Lâm Tuyết làm ra chuyện như thế nào, anh đều không hạ quyết tâm đối xử tàn nhẫn với cô ấy như vậy.

Không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, nói gì anh đều sẽ không tin tưởng, người ra chỉ thị dùng hình phạt điện giật với Đỗ Hâm Lôi lại là Triệu Bắc Thành.

Đỗ Hâm Lôi có thai, một khi dùng hình phạt tra tấn bằng điện, thai nhi trong bụng cho dù không sinh non cũng sẽ bị dị tật, Triệu Bắc Thành rõ ràng muốn phá hủy đứa bé này!

Lương Tuấn Đào trầm ngâm, nhắc nhở: “Cậu chắc chắn muốn làm như vậy?”

Triệu Bắc Thành liếc nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Tôi không thể tiếp nhận đứa bé của Hoắc Vân Phi!”

“Khụ.” Lương Tuấn Đào nói ra một vấn đề khác rất nghiêm trọng, “Nếu như cậu làm như vậy, cô ấy có thể... Vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu!”

Triệu Bắc Thành lộ vẻ sâu thẳm cười, giọng nói là lạ: “Cô ấy còn có thể trông cậy vào tha thứ của tôi sao?”

Lương Tuấn Đào tức cười không nói gì, lần đầu tiên, anh phát hiện mình cũng không hiểu rõ Triệu Bắc Thành. Một hồi lâu, anh thở dài nói: “Lòng của cậu thật hung ác”

Ánh mắt dời lên màn hình theo dõi phòng kín, nhân viên thẩm vấn đã cầm dùi cui điện trong tay đi về phía Đỗ Hâm Lôi.

Lương Tuấn Đào bật người lên, theo bản năng xông vào phòng thẩm vấn.

Đỗ Hâm Lôi hoàn toàn tuyệt vọng, biết Triệu Bắc Thành đang ở góc khuất nào đó mắt lạnh nhìn cô, cô không khỏi lộ vẻ sâu thẳm mà cười: “Triệu Bắc Thành, anh thật ác độc!”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng thẩm vấn bị lực lớn phá ra, vang lên giọng nói đàn ông trầm thấp quở nhẹ: “Không được đụng vào cô ấy!”

Trái tim đập mạnh một trận, quay đầu nhìn lại, lại ngạc nhiên ngẩn ngơ, bởi vì người đàn ông kịp thời chạy đến ngăn cản nhân viên thẩm vấn lại là Lương Tuấn Đào.

“Không được dùng hình!” Lương Tuấn Đào ra lệnh cho nhân viên thẩm vấn, “Để dùi cui điện xuống, không có lệnh của tôi, không được sử dụng bất cứ hình phạt nào với cô ấy!”

Lâm Tuyết tâm tâm niệm niệm nhớ thương Đỗ Hâm Lôi, cho rằng Đỗ Hâm Lôi vẫn còn trong tay Hoắc Vân Phi. Hoàn toàn không ngờ tới, cô ấy

thế mà lại đã bị bí mật áp giải về nước, nhốt trong phòng xử án của quân đội.

Anh che giấu tin tức này với Lâm Tuyết đã rất lo lắng, nếu khi Đỗ Hâm Lôi bị dùng hình mà anh khoanh tay đứng nhìn, sớm muộn gì bị Lâm Tuyết biết được chân tướng, đoán chừng cuộc sống của anh tuyệt đối sẽ không tốt hơn.

Thật không biết trái tim Triệu Bắc Thành do thứ gì đúc thành, hung ác cứng rắn đến mức độ như thế. Anh bị Lâm Tuyết oán giận đã không chịu nổi, huống chi làm ra chuyện lạnh lùng tàn nhẫn như vậy.

Không được, tuyệt đối không thể để Đỗ Hâm Lôi bị dùng hình, anh không làm được! Lâm Tuyết sẽ hận anh đấy!

Triệu Bắc Thành vốn không yêu Đỗ Hâm Lôi! Lương Tuấn Đào cuối cùng phát hiện ra chân tướng sự thật này!

Anh hết sức khẳng định chân tướng này, bởi vì anh yêu Lâm Tuyết, cho nên hiểu yêu một cô gái tuyệt đối sẽ không ra tay ác độc với cô ấy như vậy được, cho dù cô mang thai máu mủ của người đàn ông khác cũng không làm được!

Đỗ Hâm Lôi thấy vào thời khắc mấu chốt người chìa tay ra cứu cô là Lương Tuấn Đào, đôi mắt thu sáng lên rồi lại dần dần chán nản, giống như ánh đèn vụt tắt, hoàn toàn không còn bất cứ hy vọng gì nữa.

Lương Tuấn Đào đi tới trước mặt Đỗ Hâm Lôi, trầm mặc một lúc, hỏi cô, “Có lời gì muốn nói với tôi không?”

Đỗ Hâm Lôi biết ý ở ngoài lời trong lời nói của anh, chính là có chuyện gì cần anh giúp một tay không. Cô và Lương Tuấn Đào là quan hệ cấp trên cấp dưới nhiều năm, cũng coi như bạn bè. Vào thời điểm này, Lương Tuấn Đào chịu chìa tay kéo cô, khiến cô rất cảm động.

Một người bạn còn thương tiếc cô như thế, vậy càng làm nổi bật lên Triệu Bắc Thành lạnh lùng vô tình và lạnh bạc lạnh nhạt.

“Tôi...” Giọng Đỗ Hàm Lôì khàn khàn không chịu nổi, ánh mắt của cô khô khốc đến phát đau, cố hết sức nói, “Tôi không phản bội tổ quốc!”

Lương Tuấn Đào lẳng lẳng nhìn cô, cho cô cơ hội biện bạch nguyên vẹn.

“Tôi chưa từng tiết lộ bất cứ bí mật quân sự nào cho Hoắc Vân Phi, về phần mang thai... Tôi bị anh ấy ép buộc!” Đỗ Hàm Lôì không tiếp tục rơi lệ, tình cảnh lúc này, ngay cả rơi lệ cũng là hành động xa xỉ đối với cô mà nói. Cô mở lớn hai mắt, một lần nữa nhắc lại, “Nói tôi phản bội tổ quốc, tôi không phục!”

Lương Tuấn Đào gật đầu một cái, một hồi lâu, khẽ nhắc nhở cô, “Nhưng cô thả Hoắc Vân Phi đi, còn vì che chở cho anh ta mà bắn bị thương Triệu Bắc Thành!”

Nói đến đây, Đỗ Hàm Lôì kích động lên, cô nhỏ giọng kêu: “Triệu Bắc Thành cho người bắn thủng bình xăng máy bay, sau khi máy bay hạ cánh chỉ có ba người trốn thoát, tôi chính là một trong số đó! Lúc ấy Hoắc Vân Phi mạo hiểm tính mạng để cho tôi đi tuốt đằng trước, tôi nợ anh ấy một mạng! Hơn nữa lúc ấy tình cảm cá nhân của tôi đối với Triệu Bắc Thành ảnh hưởng tới sức phán đoán, tôi thừa nhận lúc ấy tôi cố ý với anh ấy có thành phần tức giận trong đó...”

Lòng của phụ nữ, như kim dưới đáy biển, có lẽ ngay cả bản thân Đỗ Hàm Lôì cũng không cách nào giải thích rõ nội tâm biến hóa vi diệu lúc đó. Tóm lại, cô chính là thả Hoắc Vân Phi đi bắn bị thương Triệu Bắc Thành, tạo thành sai lầm lớn không thể cứu vãn.

Nhưng mà, nếu như đảo ngược thời gian làm lại một lần, cô vẫn sẽ làm ra quyết định giống vậy, cũng không vì vậy mà cảm thấy hối hận.

Lương Tuấn Đào nghe rất nghiêm túc, anh đang cẩn thận suy nghĩ xem làm như thế nào giúp Đỗ Hâm Lôi cố hết sức bào chữa tội lỗi. Dù là nguyên nhân gì, cô để Hoắc Vân Phi chạy mất còn quay súng bắn về phía quân mình đều là sai lầm không thể tha thứ.

“Tôi tình nguyện tiếp nhận tất cả trừng phạt của quân đội đối với tôi! Chỉ có điều hy vọng là... Có thể nhân đạo một chút, dù sao tôi mang thai!” Đỗ Hâm Lôi đưa tay che mặt, một lần nữa vui đầu thật sâu.

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, an ủi: “Sẽ không có ai dùng tra tấn với cô nữa, điểm này cô có thể yên tâm!”

Nhờ Lương Tuấn Đào ra tay hỗ trợ, Đỗ Hâm Lôi và đứa bé trong bụng tạm thời nhận được bình yên vô sự.

Cho dù quân đội thật sự muốn mạng cô, cô cầu xin trước khi bị giết có thể để cho mình sinh hạ đứa bé này.

Đi đến trên đời một lần, luôn hy vọng lưu lại chút gì.

Đỗ Hâm Lôi cho rằng mình phải bị giam ở đây một khoảng thời gian mới có thể có kết quả, không ngờ sự tình nhanh chóng có chuyển biến.

Ngày này, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, cô bị nhân viên thẩm vấn kêu lên, đến phòng xử án.

Dự cảm theo bản năng, phân xử về cô chắc có kết quả!

Ngoài dự đoán chính là, Triệu Bắc Thành thế nhưng cũng ở đó.

Cô đi vào phòng xử án, anh chậm rãi quay người lại, trong đôi mắt tuần tú hoàn toàn lạnh lùng.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 227: Ngoại Truyện 16

Trong phòng xử án chỉ có ba người, nhân viên thẩm vấn đó đang tập trung nghiên cứu mấy phần tài liệu trên bàn dài, cũng không ngẩng đầu lên.

Hai người Triệu Bắc Thành và Đỗ Hâm Lôì, bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau không nói gì.

Cũng không ai mở miệng nói chuyện trước, hồi lâu, Đỗ Hâm Lôì đi tới trong ghế ngồi xuống.

Sau khi mang thai, thể lực của cô trở nên kém hơn, hơn nữa sau khi bị nhốt trong tù, thức ăn rất tệ, cô thường cơm nuốt không trôi, bụng thường đói. Xem ra sống ở chỗ Hoắc Vân Phi nửa năm, thời gian sống trong nhung lụa đã nuôi miệng cô xảo quyệt rồi.

Nhếch miệng cười khổ, cô mới giật mình thế mà mình lại nghĩ đến Hoắc Vân Phi rồi! Tại sao còn nhớ đến anh đây? Con cầm thú này hại cô tới nông nổi chật vật không chịu nổi như bây giờ, cô nên rửa anh xuống địa ngục mới đúng!

Trong trầm mặc, Triệu Bắc Thành lên tiếng, câu nói đầu tiên dứt khoát lưu loát, không hề dài dòng dầy dụa chút nào: “Phá thai!”

Đây không phải là vọng tưởng cũng không phải là phỏng đoán, mà là kinh nghiệm thâm trầm chính mình trải qua! Khi Triệu Bắc Thành tức giận

với cô, không đánh mắng cũng không oán giận, trực tiếp có thể tiêu diệt cô không thương lượng!

Đỗ Hâm Lôi ngược mắt nhìn Triệu Bắc Thành, từ biệt mấy năm, cô giống như không biết anh. Người đàn ông lạnh lùng trước mặt, thật sự là Triệu Bắc Thành đã từng yêu cô thương tiếc cô như bảo vật sao?

Có lẽ kinh ngạc trong mắt Đỗ Hâm Lôi khiến Triệu Bắc Thành nhận ra điều gì, anh hòa hoãn sắc mặt, đến gần cô mấy bước, thả mềm giọng điệu lặp lại: “Phá thai, tôi sẽ bảo vệ em không có chuyện gì!”

Bảo vệ cô không có chuyện gì? Đỗ Hâm Lôi buồn cười, lại cười không nổi. Khi cô gặp nguy hiểm bị hình phạt dùi cui điện, anh ở đâu? Nếu không phải Lương Tuấn Đào kịp thời xuất hiện, cô bây giờ... Cũng không dám tưởng tượng.

“Có nghe không?” Triệu Bắc Thành một lần nữa đến gần hai bước, đi tới trước mặt cô, chìa cánh tay sắt ra ôm cô vào trong ngực. Ngửi thật sâu hương thơm quen thuộc của cô, trong lòng khổ sở một trận. Cúi đầu ở bên tai cô, giọng nói khẽ nghẹn ngào, “Hâm Lôi, nghe lời của tôi, phá thai!”

Hốc mắt Đỗ Hâm Lôi cay cay, không nhịn được dâng lên nước mắt, cô kiềm chế không cho mình nhỏ lệ. Cứng rắn lên đẩy anh ra, khước miệng tràn ra nụ cười khổ: “Đáng tiếc, nếu như lúc ấy máy bay tôi và Hoắc Vân Phi ngồi bị bắn bình xăng mà nổ tung, bây giờ anh không cần làm mấy chuyện phiền não này.”

Kết quả Triệu Bắc Thành muốn là để cho cô theo chiếc máy bay kia hóa thành tro bụi xong hết mọi chuyện, đáng tiếc mệnh cô cứng rắn, không chết được.

Nghe được lời Đỗ Hâm Lôi nói, cả người Triệu Bắc Thành chấn động mạnh, anh không ngờ tới cô thật chua ngoa sắc bén

“Tôi sẽ không phá bỏ đứa bé này!” Giọng của Đỗ Hâm Lôi giống như kiên quyết, cô ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông trước mắt, nói cho anh biết, “Tôi nhất định sẽ sinh đứa bé ra! Về phần hai chúng ta... Tôi đồng ý ly hôn với anh!”

Bọn họ đã tiến hành ghi danh làm thủ tục đăng ký, về mặt pháp luật đã là vợ chồng. Nhưng mà, đi đến mức độ như bây giờ, ân đoạn tình tuyệt, thật sự không cách nào tiếp tục nữa.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Bắc Thành kiên quyết nói cho cô biết, “Tôi sẽ không ly hôn!”

Câu trả lời của anh ngoài ý muốn của cô, bây giờ cô thân mang tội, tiền đồ chưa biết, anh kiên trì không chịu ly hôn, chẳng lẽ không sợ cô nhuộm đen tiền đồ vô lượng của sĩ quan quân đội trẻ tuổi là anh sao?

“Tùy anh!” Đỗ Hâm Lôi nghiêng đầu đi, không nhìn anh nữa.

Triệu Bắc Thành một lần nữa chìa tay, anh định vuốt ve khuôn mặt cô, nhưng tay chìa ra vĩnh viễn dừng lại cách bên má cô mấy tấc, không có dũng khí đụng vào nữa.

Hâm Lôi của anh, đã không còn thuộc về anh! Đã sớm biết trước kết cục này, anh không có dũng khí đối mặt vừa muốn kết thúc tính mạng của cô, đáng tiếc... Người tính không bằng trời tính, trời xui đất khiến, để cho bọn họ đi hai hướng ngược nhau, càng lúc càng xa.

Bây giờ, giữa bọn họ chỉ còn lại lúng túng và nghi ngờ, cuối cùng không còn ân ái và tin tưởng.

“Tôi sẽ không ly hôn, đời này em đừng mơ tưởng thoát khỏi danh phận bà xã của Triệu Bắc Thành tôi! Về phần đứa bé này, em khư khư cố chấp, tùy em! Tất cả mọi hậu quả, em cũng phải tự mình gánh chịu!”

Từng câu từng chữ Triệu Bắc Thành nói ra giống như mảnh băng tôi luyện ra, băng đau mỗi dây thần kinh của cô. Đỗ Hâm Lôi khổ sở cũng vô lực chống đỡ, cô ngồi trở lại trong ghế dựa.

“Em hãy suy nghĩ kỹ lại! Tôi hy vọng quyết định hôm nay em làm ra cũng đừng hối hận!” Triệu Bắc Thành lạnh lùng liếc nhìn cô một lần cuối cùng, xoay người cũng không quay đầu rời đi.

Trải qua lần gặp mặt nói chuyện này, Đỗ Hâm Lôi bị đả kích lớn, cô nằm mơ màng trên giường suốt cả một ngày, nuốt không trôi bất cứ thứ gì.

Vào lúc hoàng hôn, cô cực kỳ yếu ớt, cảm giác bụng cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Tiếp tục như vậy nữa, thai nhi không giữ được!

Trong lòng cô rõ ràng, nhưng tứ chi không có cách nào nhúc nhích. Cuộc đời của cô sao mà bi kịch như thế? Sự nghiệp tình yêu tất cả phá hủy, trong bụng còn mang một sinh mệnh nhỏ chọc cho người chỉ trích! Đường đời sau này nên đi như thế nào? Một chút lòng tin và hy vọng cô cũng không có.

Sắc trời tối xuống, Lâm Tuyết thế nhưng đến rồi! Điều này khiến cho Đỗ Hâm Lôi uể oải đưa đám đến cực độ hai mắt tỏa sáng, lòng tuyệt vọng một lần nữa lóe lên hy vọng.

“Lâm Tuyết, sao bà lại đến đây?” Cô giùng giằng định bò dậy, nhưng thể lực cạn kiệt, một lần nữa mềm nhũn xuống.

“Năm đừng nhúc nhích!” Lâm Tuyết biết cô ấy mang thai, nhìn vẻ mặt tiều tụy của cô ấy, liền vội vàng đỡ cô ấy nằm xuống, “Bà làm sao vậy?”

Gặp được Lâm Tuyết, cô giống như gặp được người thân duy nhất, chỉ rơi lệ lại nói không ra lời.

Lâm Tuyết hỏi nhân viên tạm giam, biết được Đỗ Hâm Lôì cả ngày chưa ăn cơm, không khỏi trách cứ: "Tại sao bà không ăn cơm chứ? Có biết mình mang thai không? Haizzz, kêu tôi nói bà như thế nào cho tốt, tùy hứng cũng không thể chọn vào lúc này..."

Lo lắng oán giận Đỗ Hâm Lôì, Lâm Tuyết vội vàng gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào nghĩ cách làm cho bữa ăn tối thích hợp cho khẩu vị của phụ nữ có thai một chút.

Đỗ Hâm Lôì nằm ở trên gối rơi lệ, cô ghen ngào hỏi: "Lương Tuấn Đào nói cho bà?"

Cô bị bí mật áp giải trở về nước, hoàn toàn phong tỏa tin tức với bên ngoài. Trừ Lương Tuấn Đào, cô nghĩ không ra được Lâm Tuyết làm như thế nào biết được cô bị giam ở đây.

Nào ngờ Lâm Tuyết thế mà lại trả lời: "Hoắc Vân Phi gọi điện thoại cho tôi, anh ấy nói bà đã bị bí mật giải về nước, hiện giờ bị nhốt trong phòng xử án quân đội, kêu tôi nghĩ cách cứu bà ra ngoài!"

"..." Thì ra cuối cùng người vì cô đưa cứu binh tới lại là Hoắc Vân Phi, Đỗ Hâm Lôì tự giễu cười khổ.

"Tôi biết được chuyện này, đi hỏi Lương Tuấn Đào, ban đầu tên kia còn không chịu nói thật cho tôi, không nhận được tôi đeo bám dai dẳng, mới mang tôi đi!" Lâm Tuyết nhú đôi mày thanh tú, dáng vẻ u sầu, "Ầm ỉ đến mức này? Nghe nói bà vì cứu Hoắc Vân Phi còn bị thương Triệu Bắc Thành?"

Đỗ Hâm Lôì lắc lắc đầu, miệng đắng chát, "Đừng hỏi tôi, lúc ấy tôi bị ma xui quỷ khiến!"

Làm chính là làm, không có hối hận hay không.

Nhân viên tạm giam đưa bữa ăn tối thơm ngon tới, Lâm Tuyết đỡ Đỗ Hâm Lôi ngồi dậy, tự tay đút cơm cho cô ấy.

“Ăn cơm thật ngon, đừng quên hiện giờ bà không phải một mình!” Lâm Tuyết nhẹ giọng khuyên giải cô ấy, hết sức trấn an, “Nghĩ thông suốt một chút, không có gì lớn! Tạm thời cách chức chờ điều tra thì điều tra, chúng ta cũng không ở lại quân đội! Để tôi ở lại tôi cũng không ở lại!”

Nếu ban đầu không phải quân đội vì lôi kéo giữ Triệu Bắc thành ở lại tam giác vàng, đưa Đỗ Hâm Lôi là món đồ an ủi đi qua, cũng sẽ không phát sinh chuyện sau này.

Đỗ Hâm Lôi là một cô gái, sau khi bị bắt có rất nhiều chuyện không thể do bản thân làm chủ, sao cuối cùng đổ hết trách nhiệm cho cô ấy? Lâm Tuyết rất cảm phẫn phiền muộn với chuyện này! Ý kiến của cô về quân đội không chỉ ngày một ngày hai rồi, cho nên mới đánh báo cáo giải ngũ, điều vào đồn cảnh sát.

“Ừm!” Đỗ Hâm Lôi gật đầu một cái, tâm tình buồn lòng không ít. Có Lâm Tuyết ở bên là tốt rồi, cô không cần lo lắng mình sẽ bị ép buộc phá thai, dù sao bụng của cô mang cũng chính là cháu ruột của Lâm Tuyết.

Ăn no cơm, tinh thần và thể lực của Đỗ Hâm Lôi khôi phục không ít.

Lâm Tuyết nói chuyện một lát với cô ấy, biết Đỗ Hâm Lôi quyết ý rời khỏi quân đội, liền gật đầu nói: “Bà yên tâm điều dưỡng thân thể, những chuyện này tôi sẽ kêu Lương Tuấn Đào đi làm giúp bà!”

Chờ Lâm Tuyết rời đi, một mình Đỗ Hâm Lôi đối mặt với ánh đèn, lặng yên bắt đầu ngẫm nghĩ.

Giống như tất cả đều là ý trời, từng bước vĩnh viễn không thể lui về phía sau! Triệu Bắc Thành lạnh lùng và bạc bẽo, Hoắc Vân Phi kịp thời cứu

trợ, đều đang vạch xuống một vết thương khó mà khép lại được giữa cô và Triệu Bắc Thành.

Lâm Tuyết cố hết sức chạy chọt vì Đỗ Hâm Lôi, giúp cô xóa bỏ tội danh, đồng thời kêu Lương Tuấn Đào vận dụng quan hệ khắp nơi, mau sớm cho Đỗ Hâm Lôi một xử trí công đạo.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 228: Ngoại Truyện 17

Tội chủ yếu của Đỗ Hâm Lô chính là bắn bị thương Triệu Bắc Thành, nếu Triệu Bắc Thành buông bỏ truy cứu trách nhiệm của cô ấy, về phương diện này không đáng truy cứu. Nhưng Triệu Bắc Thành kiên trì để cho cô phá bỏ thai nhi trong bụng, nếu không sẽ tiếp tục khiếu nại lên tòa án quân đội, nghiêm trị Đỗ Hâm Lô tội cố ý gây thương tích.

Kẹp ở giữa Lâm Tuyết và Triệu Bắc Thành, Lương Tuấn Đào rơi vào tình thế khó xử. Hai người này đánh giằng co càng lúc càng quyết liệt, khuyên ai cũng không nghe.

Nghe nói Triệu Bắc Thành nhất định truy cứu trách nhiệm Đỗ Hâm Lô gây thương tích cho anh, hoàn toàn chọc giận Lâm Tuyết. Vốn mang thái độ đồng tình và áy náy với Triệu Bắc Thành, cứ như vậy lợi thế đồng tình hoàn toàn nghiêng về phía Đỗ Hâm Lô.

Lâm Tuyết đích thân đến tìm Triệu Bắc Thành, tức giận chất vấn: “Triệu Bắc Thành, tôi thật sự không hiểu tại sao anh một mực căn lấy Hâm Lô không buông! Cô ấy bị Hoắc Vân Phi chiếm đoạt cũng không phải do cô ấy tình nguyện, bắn anh bị thương cũng là do cô ấy nhất thời uất ức, anh thiếu chút nữa nổ chết cô ấy có biết không?...”

Chuyện tình cảm vô cùng tế nhị, không ai nói rõ được!

Chuyện đã đến mức độ như vậy, tại sao Triệu Bắc Thành không thể lùi một bước trời cao biển rộng. Đỗ Hâm Lô từng là cô gái yêu anh sâu đậm,

lại là bà xã được pháp luật thừa nhận, anh lại nhấn tâm một mực căn lấy cô không buông, khiến Đỗ Hàm Lôì khó thoát được tai ương lao ngục.

Đối mặt với chất vấn và căm phẫn của Lâm Tuyết, Triệu Bắc Thành không hề vì vậy mà thay đổi, đợi cô nói xong, mới lạnh lùng trào phúng nói: “Cho dù Đỗ Hàm Lôì mang thai cháu ruột của cô, cô cũng đừng kích động như thế! Dù sao cô là bà xã của thủ trưởng Lương, xin dù ít dù nhiều cũng mang phong độ của phu nhân thủ trưởng đi, đừng biểu hiện rõ ràng như vậy!”

“...” Lâm Tuyết bị anh ta làm nghẹn nói không ra lời, lần đầu tiên phát hiện người đàn ông như hũ nút này thì ra còn có một mặt khác cô hoàn toàn không biết.

“Tôi kiên trì truy cứu trách nhiệm của cô ấy! Cô muốn bảo vệ cô ấy thì tùy cô, có bản lĩnh gì cứ thi triển ra!” Triệu Bắc Thành nói xong lạnh lùng xoay người, không bao giờ nhìn Lâm Tuyết nữa.

Đỗ Hàm Lôì biết được chuyện này, ngược lại bình tĩnh lại, cô biết mình và Triệu Bắc Thành hoàn toàn xong rồi!

Tình yêu, thì ra không chịu đựng được khảo nghiệm của thực tế tàn khốc! Nếu cô không đi tam giác vàng, giữa bọn họ không có biến cố và kiếp nạn này, có lẽ cô vẫn còn say mê trong mộng đẹp của tình yêu, vui vẻ tự nhiên.

Lương Tuấn Đào cuối cùng không thể chịu được thế công của Lâm Tuyết, cán cân lợi thế có khuynh hướng nghiêng về phía Đỗ Hàm Lôì. Hết cách rồi, vì bà xã, anh chỉ có thể lựa chọn một lần nữa có lỗi với anh em!

Dưới nhúng tay của Lương Tuấn Đào, quân đội rất nhanh đưa ra phán xử cho Đỗ Hàm Lôì. Từ bỏ chức vụ quân đội trung úy của cô, khai trừ quân tịch, từ nay về sau vĩnh viễn không cho phép bước vào quân đội nữa.

Đây là kết quả tốt nhất đối với Đỗ Hâm Lôi mà nói rồi, thật ra thì cô vốn cũng không muốn ở lại quân đội. Cô mang thai đứa bé của Hoắc Vân Phi, tiếp tục lưu lại quân đội chỉ có rồi rắm và lúng túng.

Đi ra khỏi phòng phán xử của quân đội, bầu trời bên ngoài hoàn toàn sáng sủa. Ánh mặt trời chói chang mãnh liệt khiến Đỗ Hâm Lôi hơi mở mắt không ra, cô lấy tay che trên trán, một lần nữa quan sát thế giới này.

Giống như cách một đời, cô cảm giác mình già nua thêm hai mươi tuổi.

Lâm Tuyết lái xe chờ cô ở bên ngoài, vẫy vẫy tay đi về phía cô. Cô đi tới, mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Cuối cùng có thể rời đi! Có lẽ đời này cô sẽ vĩnh viễn không đặt chân đến chốn này nữa!

Ánh mắt dời về phía ngoài cửa xe, cô nhìn thấy dáng người thon dài quen thuộc của Triệu Bắc Thành cô đột đứng đó, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Trong lòng chán nản chua xót, cô không khỏi ươn ướt hốc mắt. quay đầu, cô ôm lấy hai vai mình cúi đầu ngồi trong ghế, nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích.

Đỗ Hâm Lôi cũng coi như thiên kim quân môn, cha của cô là lão đoàn trưởng về hưu, mẹ qua đời sớm, trong nhà còn có một mẹ kế lớn hơn cô mười tuổi.

Kể từ sau khi mẹ kế vào cửa, cô rất ít khi trở về nhà, phần lớn thời gian ở lại quân đội, vào ngày lễ ngày tết thỉnh thoảng trở về một chuyến.

Bây giờ cô bị khai trừ quân tịch, lại náo loạn rách toác với Triệu Bắc Thành, thật sự không có chỗ để đi, không thể làm gì khác hơn là về nhà.

Xách một túi du lịch quân dụng căng phồng, bên trong là đồ đạc dọn dẹp từ trong ký túc xá quân đội, là toàn bộ gia sản những năm này trong quân đội của cô.

Dùng chìa khóa mở cửa ra, vừa đi vào trong nhà, thấy cha già nửa nằm trên ghế dựa, dáng vẻ yếu ớt thở ra không hít vào nhiều, cho biết bệnh tim cũ của ông tái phát, vội vàng chạy tới ân cần hỏi: “Cha, thân thể cha như thế nào?”

Cha cô mở đôi mắt già vẫn đục, một hồi lâu nhận ra người trước mắt là Đỗ Hâm Lôi, không khỏi tức giận. Hung hăng đẩy cô ra, đưa một tay ngón chỉ thẳng vào cô run run không nói ra một câu lưu loát đầy đủ: “Mày... Mày...”

Thấy tình cảnh này, Đỗ Hâm Lôi chán nản trong lòng. Xem ra cha đã biết được tin tức cô bị quân đội xử phạt.

Mẹ kể nghe tiếng đi tới, nhìn thấy Đỗ Hâm Lôi, giống như nhìn thấy quái vật cao giọng kêu lên: “Sao cô trở lại?”

“...” Cô không thể trở về sao? Dù gì cũng là nhà của cô mà!

“Ôi trời, cô đi nhanh đi!” Mẹ kể vội vàng đi tới bên cạnh cha cô, dùng bàn tay vuốt ve ngực ông, khuyên ông đừng kích động, vừa kể lẽ tội của Đỗ Hâm Lôi: “Đời này của cha cô cương trực không, danh dự ở quân đội của ông ấy rất tốt, hiện giờ một đời anh danh của ông ấy cũng bị cô làm bại hoại hết sạch! Phản quốc thông đồng với địch còn không nói, lại còn mang thai đứa con hoang trở lại...”

Đỗ Hâm Lôi tức giận cắt lời bà ta: “Không làm rõ chân tướng sự thật, xin bà đừng nói lung tung!”

“Hơ.” Mẹ kể khinh bỉ liếc nhìn cái bụng nhô lên của cô, “VẬY cái bụng kia của cô là giả sao? Nếu như không phải mang thai con hoang,

Triệu Bắc Thành sẽ không cần cô sao?”

“...” Thì ra quyết liệt giữa cô và Triệu Bắc Thành mọi người đều đã biết, như vậy cũng tốt, đỡ cho cô phải giải thích với người nhà! Trong lòng Đỗ Hâm Lôi đau khổ, buồn bã mất mát.

Cha cô run rẩy chỉ cô hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu đầy đủ lưu loát: “Mày, mày cút cho tao! Vĩnh viễn đừng vào cái nhà này nữa!”

Tính cách Đỗ Hâm Lôi hoạt bát, sang sảng chính trực, thích trợ giúp người khác, ở quân đội kết một nhóm bạn bè lớn. Đáng tiếc, hiện giờ ai cũng không để ý hỏi đến cô.

Phản quốc thông đồng với địch, bại hoại tác phong quân đội, hai tội danh này đủ để cho tên tuổi của cô lộn xộn, chiến hữu ngày xưa trốn tránh cô chỉ sợ còn không kịp, gặp mặt cũng làm bộ như không biết, nhanh chóng chạy trốn.

Tình người ấm lạnh, lúc sớm chiều, cô lĩnh hội được rất nhiều trong đó.

Duy chỉ có Lâm Tuyết không xa không rời cô, nghĩ hết cách trợ giúp cô.

Lâm Tuyết là quý nhân trong cuộc đời của cô, nếu không có kịp thời chìa tay giúp đỡ kia, cô không biết mình có thể tiếp tục chống đỡ được không.

Xách hành lý đứng trên đường cái, cô khóc không ra nước mắt. Nhập ngũ nhiều năm như vậy, cô không tích cóp ra được chút tiền gì. Toàn bộ tiền trợ cấp ít ỏi tiêu hết sạch, cứ như vậy bị đuổi ra khỏi quân đội, cô không có bất cứ tiền tuất và tiền trợ cấp giải ngũ gì cả!

Mọi cách bắt đặc dĩ, cô chỉ đành bấm số điện thoại của Lâm Tuyết.

Khi Lâm Tuyết một lần nữa nhìn thấy Đỗ Hâm Lôi, thấy cô ấy lẻ loi đứng ở đầu đường giống như con chó nhỏ bị người vứt bỏ. dfienddn lieqiudoon

Biết rõ chuyện đã xảy ra, không khỏi than thở: “Người khác thì cũng thôi đi, chẳng lẽ ngay cả Nhậm Thiến cũng không để ý đến bà sao?”

Ở liên nữ binh, khi Đỗ Hâm Lôi đảm nhiệm lên trường có giao tình rất thâm hậu với Nhậm Thiến, cho nên khi Đỗ Hâm Lôi điều đến liên vệ sinh, Nhậm Thiến vẫn bảo vệ Đỗ Hâm Lôi, không để cho đám người Thẩm Doanh Doanh mới tới bắt nạt cô.

Ở trong ấn tượng của Lâm Tuyết, Nhậm Thiến cũng coi như một người chiến hữu cương trực.

Đỗ Hâm Lôi khép hờ mắt, khẽ nức nở nói: “Cô ấy... Bây giờ là đại đội trưởng... Chú ý quan trọng hình tượng và ảnh hưởng... Tôi như bây giờ... Tốt nhất không nên liên lụy đến cô ấy...”

Lâm Tuyết không đành lòng chọc cô ấy đau lòng nữa, liền không nói tiếp. Suy nghĩ một chút, nói với cô ấy: “Dưới tên tôi và Tuấn Đào có vài căn bất động sản, bà trước ở đó, ngày mai tôi liền sắp xếp người giúp việc qua chăm sóc cho bà!”

“...” Cô còn có con đường nào khác sao? Không thể làm gì khác hơn là trước như vậy.

Chạy xe đưa Đỗ Hâm Lôi đến trước cửa biệt thự, trừ giao chìa khóa cho cô, mặt khác còn kín đáo đưa cho cô một tấm thẻ, “Bên trong có mười vạn đồng, bà dùng trước!”

Đỗ Hâm Lôi nào chịu nhận tiền của cô ấy, vội vàng từ chối, như thế nào cũng không chịu nhận.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 229: Ngoại Truyện 18

“Đừng khách khí với tôi, bà mau cầm đi!” Lâm Tuyết kéo khóa kéo túi du lịch của cô ấy, nhét thẻ vào, “Bà mang thai cháu nhỏ của tôi! Hoắc Vân Phi nên đưa tiền sinh hoạt cho bà, anh ấy không có ở đây, tôi đây làm em gái thay mặt đưa là nên!”

“...” Đỗ Hâm Lôi hít hít mũi, muốn khóc.

Ở trong biệt thự một tuần lễ, Đỗ Hâm Lôi ở trong căn hộ cao cấp vắng vẻ cảm thấy cô độc, nhớ tới cuộc đời máu chó đau khổ của mình, thường không nhịn được mà rơi lệ.

Lâm Tuyết được điều vào đồn cảnh sát, công việc rất bận, mặt khác cô ấy còn có gia đình của mình phải chăm sóc, cha mẹ chồng, anh chồng, ông xã, đứa bé.. Tóm lại không có cách nào mỗi ngày sang đây thăm cô, cho dù tới đây, thời gian làm bạn với cô cũng rất có hạn.

Đỗ Hâm Lôi muốn rời khỏi đau lòng này, vĩnh viễn sẽ không muốn trở về nữa.

Trước khi rời đi, cô cần làm kết thúc với Triệu Bắc Thành.

Gọi điện thoại cho Triệu Bắc Thành, vang lên thật lâu, mới nghe được giọng nói quen thuộc của anh.

Tình nồng ý mật trước kia biến mất tất cả không thấy gì nữa, giọng điệu của anh lạnh nhạt, “Có chuyện gì sao?”

Ặc, không có việc gì thì không thể tìm anh đó! Đỗ Hâm Lôi tự giễu cười khổ, đáp: “Có chuyện.”

“Nói đi.” Anh tiếc chữ như vàng, giống như hết sức không tình nguyện nói chuyện với cô.

“Tôi... Chúng ta, ly hôn đi!” Cô nói.

"Vọng tưởng!" Anh nói xong cũng cúp điện thoại, không hề có chỗ thương lượng.

Tại sao đến tình trạng như bây giờ, anh vẫn kiên trì không chịu ly hôn? Đỗ Hâm Lôi thật sự đoán không ra nội tâm phức tạp khó hiểu của người đàn ông này.

Nếu không chịu ly hôn, coi như xong! Cô dù sao cũng không có ý định tái giá, cũng không có trở ngại gì, cũng chỉ là sợ làm trễ nải nhân duyên tốt của anh, người ta không cảm kích, cô hết nhân nghĩa.

Thu dọn ba lô quân đội của mình, cô lưu lại một cái tin nhắn cho Lâm Tuyết:

Tuyết, tôi đi đây. Đừng hỏi tôi đi đâu, ta muốn một mình lặng lẽ rời đi!

Tấm thẻ bà cho tôi mang đi, sau này có cơ hội, tôi sẽ kêu Hoắc Vân Phi trả số tiền kia lại cho bà! Cám ơn bà vào lúc tôi khó khăn nhất đưa ra hỗ trợ ấm áp, đời này, tôi đều sẽ biết ơn bà!

Người bạn cực kỳ thân của tôi! Hẹn gặp lại, đừng nhớ!

Đỗ Hâm Lôi sợ Lâm Tuyết tìm kiếm cô, dứt khoát đến thẳng ngân hàng rút tiền trong thẻ ra. Nhật ký quét thẻ sẽ bại lộ chỗ cô ẩn nấp, khi ở quân đội cô đã từng học tập phương diện kỹ thuật theo dõi này.

Nếu muốn đi, phải sắm khoái lưu loát chút, cô không muốn còn vương vấn không dứt được.

Cảm xúc không muốn rời xa gia đình từ trong xương tác quái, khiến cô cũng không đi xa. Yên ổn ở lại thành phố A bên cạnh kinh đô, cô thuê căn nhà trọ.

Báo danh lớp huấn luyện cho phụ nữ có thai, cô học tập một chút kiến thức thời gian mang thai, muốn cho thai nhi ở trong bụng của cô khỏe mạnh vui vẻ trở mã lớn lên.

Những ngày sau này thật nhanh, đảo mắt đến mùa đông, cô bụng to kềnh ra cửa rất không dễ dàng, làm việc nhà cũng biến thành cố hết sức. Đúng lúc này, lại có một bác gái gõ cửa hỏi cô có cần người giúp việc tại nhà không.

Cô cầu cũng không được, nhưng mà... Cô hơi hoài nghi nhìn bác gái này, hỏi "Bác là người ở đâu? Làm sao biết được cháu cần người giúp việc tại nhà!"

Bác gái kia vội vàng cười cười giải thích mà nói: "Tôi cũng thuê nhà ở khu nhà trọ này, thường nhìn thấy cô một mình ra cửa, chưa bao giờ thấy tiên sinh nhà cô! Gần đây tôi hết hạn hợp đồng với chủ cũ rồi, vừa đúng rảnh rỗi ở nhà, nếu như cô cần để cho tôi tới chăm sóc cô, đây là thẻ căn cước của tôi, đây là giấy khám sức khỏe, đây là chứng nhận người giúp việc tại nhà..."

Bác gái lại móc ra một xấp đầy giấy chứng nhận để chứng minh bà là bảo mẫu hợp pháp lại đủ tư cách, hơn nữa uy tín cực tốt.

Đỗ Hâm Lôi yên tâm, cô đang rầu rĩ có cần vào ở trong bệnh viện để y tá đặc biệt để ý chăm sóc không, lại tiếc tiền. Dù sao mười vạn đồng chịu không được phung phí, lỡ như lúc sinh con đột nhiên bộc phát ra tình trạng

gì, tiêu sạch quá mức không có cách nào cứu cấp, phải tiêu xài tiết kiệm chút.

Biết rõ bác gái trước mắt này là người dân lương thiện hòa ái dễ gần, cô lại lo lắng một vấn đề khác: "Dì à tiền lương mỗi tháng bình thường cần bao nhiêu?"

"Không nhiều!" Bác gái vội vàng xua tay, cười nói, "Miễn là đáp ứng để cho tôi vào ở nhà cô không cần tự mình mượn phòng ở, quán cơm tôi ăn, mỗi tháng hai ngàn đồng là có thể!"

Mỗi tháng hai ngàn? Trời ạ, còn có bảo mẫu tiện nghi như vậy sao? Hơn nữa còn là toàn thời gian đấy! Đỗ Hâm Lôì ngần ngừ.

"Haizzz, tôi thuê phòng mỗi tháng cần hai ngàn đồng! Thành thị này giá cả cao, ăn cơm phí cũng phải hơn một ngàn..." Bác gái tính toán cho cô, bày tỏ mỗi ngày ở lại chỗ của cô, miễn phí ăn uống lại thêm tiền lương thật ra thì rất có lời.

Đỗ Hâm Lôì là một người thành thật, cô không đành lòng chiếm tiện nghi của bác gái chất phác này, chủ động nói: "Trước dùng thử một tháng, nếu như dì làm được tốt, mỗi tháng tôi lại cho dì thêm một ngàn!"

"Thật sao? Thật tốt quá! Con gái, nói thật nhé, dì tới tìm con đã cảm thấy nhìn con quen mặt, không giống những người hà khắc kia!"

Mời bác gái này vào trong nhà, Đỗ Hâm Lôì châm trà cho bà, đồng thời hỏi, "Dì họ gì?"

"Dì tên là Lưu Nga, con tùy tiện gọi là được!"

"A... " Đỗ Hâm Lôì bưng nước trà lại, cười nói: "Nếu tiện, dì Lưu mau sớm dời qua đi!"

Lưu Nga cũng là không kìm được vui mừng, "Được! Cầu còn không được!"

Từ lúc bảo mẫu giá rẻ đưa tới cửa này vào ở, cuộc sống của Đỗ Hâm Lôì xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên là thức ăn ở nhà, mỗi ngày đổi mới đa dạng, nhìn như thức ăn đơn giản nấu lên sắc hương vị vẹn toàn, làm khẩu vị của cô mở rộng ra.

Tiếp theo, tình hình vệ sinh được cải thiện thật lớn. Căn nhà nho nhỏ được quét dọn không nhiễm một hạt bụi, chăn mền mỗi ngày giặt phơi sạch sẽ, tràn đầy mùi vị ánh mặt trời. Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của xà phòng, cuộc sống vui sướng tốt đẹp như vậy.

Mỗi ngày Lưu Nga lấy năm mươi đồng từ chỗ Đỗ Hâm Lôì, cưỡi xe đạp điện đi chợ bán thức ăn mua nguyên liệu nấu ăn phong phú, nấu nướng món ăn ngon mỗi ngày.

Nhìn thức ăn phong phú mỗi bữa, cô không khỏi hoài nghi: "Dì Lưu, tiền mua đồ ăn con đưa cho dì đủ dùng không?"

"Đủ!" Lưu Nga luôn cười híp mắt, hiền lành lại ôn hòa, "Khi dì mua đồ so sánh giá xung quanh, vĩnh viễn đều là giá thấp nhất!"

Dưới hết lòng chăm sóc của bà ấy, tình trạng thân thể của Đỗ Hâm Lôì được cải thiện thật lớn, có lúc ngay chính bản thân cô cũng không thể tin được vận số của mình lại có thể tốt như vậy! Vị bảo mẫu hiền lành săn sóc tỉ mỉ này quả thật giống như mẹ ruột của cô, không đúng, chính là mẹ ruột cũng không tốt như vậy.

Mẹ ruột của cô cũng là quân nhân, khi còn bé thời gian ở bên cạnh cô rất ít. Lúc cô mười ba tuổi, mẹ qua đời, cô không còn được hưởng thụ tình thương của mẹ.

Trong lòng luôn hơi lo lắng, cô sợ khi Lưu Nga ra ngoài mua đồ không đủ tiền dùng, chủ động tăng chi phí mua thức ăn mỗi ngày lên một trăm đồng. Lần này thì hay rồi, thực đơn tăng cấp lên theo, cháo tổ yến, canh hải sâm, tôm tươi hấp, thach thức giới hạn vị giác, khiến cho cô khi nếm hết món ăn ngon lại không nhin được phiền não vì vấn đề tiền bạc.

“Một trăm đồng... Có thể ăn được món ăn có giá cao như vậy sao?” Đỗ Hâm Lô chưa bao giờ tự làm cơm, khoảng thời gian trước vẫn đi quán cơm nhỏ dưới lầu ăn cơm, thức ăn nơi đó cũng món ăn ngon giá rẻ, khiến cho cô có cảm giác cuộc sống đổi một thành phố khác, vận rủi của cô cuối cùng cũng chấm dứt. Không ngờ có một người giúp việc tới, cũng có thể dùng tiền ít nhất làm ra món ăn tốt nhất.

“Dĩ nhiên! Dì so sánh giá cả thôi!” Lưu Nga kiên nhẫn giải thích cho cô: “Nói ví dụ như tôm tươi này, còn sống phải sáu mươi lăm đồng một cân, vừa mới chết chỉ cần hai mươi đồng! Còn có hải sâm, cũng là đạo lý này. Vừa mới chết rẻ hơn còn sống hơn một nửa!”

“...” Chẳng lẽ mỗi ngày Lưu Nga đều đứng trước sạp người ta chờ hải sâm, tôm sống của người ta over tại chỗ hả? Suy nghĩ một chút cô liền không nhin được đổ mồ hôi.

Trầm mặc một lúc, cô uyển chuyển nói cho Lưu Nga: “Chúng ta có thể ăn kém đi một chút, dì không cần mỗi ngày đứng trước sạp hàng của người ta, thời gian lâu dài, con sợ người ta sẽ chê dì!”

“Không có việc gì đâu!” Lưu Nga không hề cho là như vậy, còn vui vẻ hạnh phúc nói, “Chủ quán rất quen thuộc với dì, mỗi ngày mong đợi dì dọn dẹp cá chết tôm nát cho bọn họ! Bọn họ hoan nghênh dì còn không kịp, nào sẽ chê dì?”

Thấy thái độ của Lưu Nga kiên quyết như thế, một chút cũng không có vẻ khổ sở, Đỗ Hâm Lô liền yên lòng. Được rồi, nếu Lưu Nga kiên trì, liền

kệ bà ấy đi!

Mỗi ngày, Lưu Nga cũng sẽ mang về một giỏ tràn đầy “Cá chết tôm nát”, chỉ có điều Đỗ Hâm Lôì thật sự ăn không phân biệt ra được món ăn ngon lành này có gì khác cá sống tôm sống. Quá ngon lành rồi, hoàn toàn không có hương vị “Hàng còn thừa”.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 230: Ngoại Truyện 19

Tài nấu nướng của Lưu Nga rất cao siêu, thức ăn đơn giản cũng có thể làm ra món ăn ngon, những nguyên liệu hạng sang này dĩ nhiên càng thêm tuyệt không thể tả.

Mỗi ngày Đỗ Hâm Lôĩ hưởng thụ tay nghề thần bếp quốc tế cao cấp nhất, dĩ nhiên trôi qua hết sức thoải mái vừa lòng... Đợi chút, tại sao cô cho rằng tài nấu nướng của Lưu Nga đã đạt tới tiêu chuẩn thần bếp quốc tế cao nhất? Đúng rồi, theo Hoắc Vân Phi sinh hoạt trong vòng nửa năm, mỗi ngày cô đều ăn món ăn ngon do thần bếp làm ra, dần dần nuôi xảo quyết khẩu vị, cho nên ở trong phòng phán xử quân đội đối mặt với cơm thức ăn thô ráp nuốt không trôi.

Hoắc Vân Phi xem trọng ăn uống thức ăn mỗi ngày đa dạng đổi mới, cũng không lặp lại Nghe nói toàn bộ đầu bếp mà anh thuê đều là thần bếp quốc tế, ngay cả khách sạn cấp năm sao cũng không làm ra được hương vị cực hạn như vậy.

Lưu Nga chỉ là bảo mẫu bình thường, bà ấy sao có thể sánh ngang với thần bếp quốc tế?

Đỗ Hâm Lôĩ nói ra nghi vấn này, Lưu Nga vẫn cười híp mắt: “Nấu ăn ngon không nhất định là đầu bếp chuyên nghiệp đi! Cả đời dì làm đồ ăn, tự nhận không thể kém những đầu bếp chuyên nghiệp kia bao nhiêu!”

Hóa ra là như vậy! Đỗ Hâm Lôi trừ than thở mình gặp được người tốt ra, còn có thể nói thêm cái gì!

Nâng cao bụng bự đi bệnh viện khám thai, người ta đều xuất hiện có đôi có cặp, chỉ có cô làm bạn bên cạnh là Lưu Nga.

Đây coi như tốt, khi vừa tới thành phố A, cô đều một thân một mình khám thai, lẻ loi trơ trọi vô cùng thê lương.

Hôm nay, ngồi bên cạnh cô là một cô gái mặt tròn, chồng của cô gái mặt tròn làm bạn bên cạnh, xem ra hết sức ân ái hạnh phúc.

Cô cố ý dịch sang bên cạnh, không quấy rầy người ta ân ái.

“Sao ông xã của cô không tới đây cùng cô?” Cô gái mặt tròn thấy Đỗ Hâm Lôi một thân một mình, liền chủ động đến gần hỏi.

Đỗ Hâm Lôi cười xấu hổ, đáp: “Ừm, anh ấy, anh ấy không rảnh!”

Cũng không thể nói mình vốn chưa lấy chồng đi!

“Ồ, bận rộn nữa cũng không thể xem nhẹ vợ con mình chứ!” Cô gái mặt tròn lại hơi cảm giận bất bình thay cô, “Nếu như là tôi, liền chia tay anh ta, nhìn xem anh ta còn bận rộn gì không!”

Chồng của cô gái mặt tròn ở bên cạnh vội vàng cười xòa nói: “Bà xã, lần trước anh vì đi công tác không đi cùng em tới bệnh viện, bảo đảm về sau sẽ không tái phạm, tha thứ cho anh đi!”

“Hừ, anh mà tái phạm, em mang theo đứa bé tái giá với người khác!” Cô gái mặt tròn làm nũng chọc chọc trán ông xã, nhưng trên mặt không che giấu được vẻ hạnh phúc.

Đỗ Hâm Lô hơi buồn bã, quay người đi không hề tiếp tục đề tài này nữa.

Qua không lâu, cô gái mặt tròn bên cạnh lại khoa trương kêu lên: “Wow, ông xã của cô tới rồi! Trời ơi, quá đẹp trai rồi!”

Không thể nào! Cô tới thành phố A không ai biết, Triệu Bắc Thành đuổi tới? Ngẩng đầu lên, thấy là một trai đẹp siêu cấp sáng rọi chiếu ra bốn phía đang đi nhanh về phía cô.

“...” Đỗ Hâm Lô hoàn toàn hóa đá, cô như thế nào cũng không thể nghĩ tới, đẹp trai siêu cấp khuôn mặt tuấn tú nụ cười mê chết người không cần đèn mạng đang đi về phía cô này lại là — Lăng Lang!

“Hi, người đẹp!” Lăng Lang tự nhiên đi tới như vậy, nhiệt tình giống như gặp người bạn lâu năm không gặp mặt chào hỏi Đỗ Hâm Lô, “Bụng của cô trở nên thật to!”

“...” Đây coi như lời dạo đầu chào hỏi? Lời lẽ không tốt!

Lăng Lang không để ý tới Đỗ Hâm Lô lạnh lùng và xa cách, giống như quen thân đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, đầy nhiệt tình, “Làm khám thai sao? Tôi đi cùng cô!”

Đỗ Hâm Lô vội vàng dịch sang bên cạnh, cố ý kéo ra khoảng cách thích hợp với anh ta, “Không cần!” die nda nle equ ydo nn

Cô gái mặt tròn lập tức la hoảng lên: “Trời ạ! Thì ra anh ta không phải là ông xã của cô!”

“Phải ngạc nhiên như vậy sao? Tôi nói anh ta là ông xã của tôi khi nào?” Đỗ Hâm Lô hết sức buồn bực, cố tình vẫn chưa gọi tới số của cô, chỉ có thể tiếp tục chờ.

Lăng Lang nhếch môi cười với cô gái mặt tròn, giải thích: “Tôi là... Bạn thân của ông xã cô ấy, khi ông xã cô ấy không có ở đây, thay thế anh ta chăm sóc cô ấy!”

Trai đẹp cười một tiếng khuynh thành, cô gái mặt tròn lập tức choáng nặng, nửa phần lời nói phía sau nghe không vào.

Đọc số của Đỗ Hâm Lôì, Lăng Lang đỡ cô đứng dậy, đi theo cô làm kiểm tra, dáng vẻ sẵn sóc dịu dàng khiến cho người khác không hề nghi ngờ anh là ông xã của cô!

Đỗ Hâm Lôì rất không tự nhiên, định đẩy anh ra nhưng lực bất tòng tâm, lại nói trong hành lang nhiều người nhìn như vậy, cô cũng ngượng ngùng lôi lôi kéo kéo anh. Cũng may động tác của Lăng Lang rất lịch sự, cũng không có hành động vượt quá, cô liền miễn cưỡng đón nhận chăm sóc của anh.

Quá trình kiểm tra rất thuận lợi, bác sỹ nói cho cô biết thai nhi phát triển rất tốt, kêu cô mỗi ngày kiên trì tập thể dục của phụ nữ có thai, rèn luyện thân thể.

Ra khỏi bệnh viện, Lăng Lang chủ động lái xe đưa cô đi. Đỗ Hâm Lôì rất không khách khí hỏi: “Không có việc gì anh hiến ân cần với tôi làm gì?”

Lăng Lang rất vô tội nhún nhún vai, nói: “Cô là bà xã của Hoắc Vân Phi, tôi là bạn thân của Hoắc Vân Phi, cậu ấy không có ở đây cho nên tôi thay cậu ấy chăm sóc cô!”

“Không cần!” Đỗ Hâm Lôì thật sự hơi nhức đầu, sao lại khéo như vậy, trong khoa phụ sản cũng có thể đụng phải anh... Không đúng, Lăng Lang là một đấng mày râu, không có chuyện gì chạy đến khoa phụ sản làm gì? Cô cảnh giác lên, “Sao anh lại ở trong này? Chẳng lẽ đi khám bệnh phụ khoa?”

“Phụt!” Lãng Lang không nhịn được phun, cấu tạo đầu óc của người phụ nữ này đủ đặc biệt, “Làm ơn, tôi là mỹ nam không phải nhân yêu, ở đâu ra bệnh phụ khoa? Là một người bạn gái của tôi đi khám phụ khoa, tôi đi theo cô ấy!”

(*) Nhân yêu: Chỉ người chuyển giới

Càng nghe càng khả nghi, Đỗ Hâm Lôi hoài nghi hơn, "Anh đi xem bệnh với bạn gái, sao có thời gian theo tôi?"

"Phụ nữ là quần áo, anh em vốn là tay chân! Cô là quần áo của người anh em, tôi đương nhiên phải ưu tiên chăm sóc!" d1en d4nl 3q21y d0n

"..." Bị anh lượn vòng hơi choáng váng, Đỗ Hâm Lôi quyết định không so đo lần vô tình gặp gỡ này, nhưng nên dặn dò vẫn phải dặn dò: "Tôi sẽ lập tức sẽ rời khỏi thành phố này, anh nói cho Hoắc Vân Phi cũng vô tác dụng!"

Tim Lãng Lang đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, một đôi mắt hẹp dài cười như không cười liếc nhìn cô, dùng giọng nói uyển chuyển giống trần thuật với cô một tin tức làm cô vô cùng đau đớn: "Vân Phi đã sớm biết cô ở thành phố A! Trước kia khi cô đi bệnh viện khám thai cậu ấy đều âm thầm cùng với cô, lần này cậu ta có chuyện đi châu Âu thật sự không đi không được. Đúng lúc tôi đang lưu lại thành phố A, cậu ấy để cho tôi tạm thời thay thế cậu ấy chăm sóc cô!"

"..." Sấm sét giữa trời quang cũng không làm cô khiếp sợ bằng tin tức này! Hoắc Vân Phi đã sớm biết cô ở thành phố A, hơn nữa cô mỗi lần đi bệnh viện khám thai, anh đều đang âm thầm cùng với cô... Trời ạ, trên đời này còn có chuyện nào đáng sợ hơn chuyện này sao? Cô lại không biết gì cả, thật không lạnh lợi gì cả!

Về đến nhà, Đỗ Hâm Lôi tay chân lạnh lẽo bắt đầu dọn dẹp hành lý, đừng nhìn cô nâng cao bụng bự, bởi vì bảo dưỡng rèn luyện tốt, chẳng

những động tác hết sức nhanh nhẹn, tinh thần cũng vô cùng tràn đầy.

Lưu Nga thấy Đỗ Hâm Lôi vào cửa không nói hai lời liền thu thập đồ, không khỏi rất giật mình, liền vội vàng tiến lên hỏi, "Con đây là định làm cái gì vậy?"

"Dì Lưu, dì giúp con cùng nhau dọn dẹp! Chúng ta nhất định phải dọn nhà, nơi đây không thể ở lâu!" Cám ơn trời đất, để cho cô đụng phải Lăng Lang đồ ngốc đó, nếu không cô còn tự cho rằng đây là chỗ an toàn, ở khoan thai tự đắc!

Không được, cô nhất định phải dọn nhà, thừa dịp cơ hội Hoắc Vân Phi đi châu Âu vẫn chưa về! Về phần Lăng Lang đó, cô cho rằng dễ đối phó hơn Hoắc Vân Phi nhiều.

Luống cuống tay chân, cô hận không thể ra cửa trong vòng năm phút! "Dì Lưu, dì đừng giật mình! Nhanh lên một chút giúp một tay! Dù sao dì ở trong thành phố không thân không quen, hãy đi cùng con đi! Chúng ta đổi một thành phố khác sống, trôi qua có tư có vị như thường!"

Lưu Nga không đành lòng nhìn cô bạn rộn toì công, liền có lòng tốt nhắc nhở: "Dì thấy không cần đổi, ở chỗ này rất tốt! Cho dù con chạy đi đâu, cũng không thể chạy trốn khỏi tai mắt của tam thiếu, mà quáng làm gì chứ? Có thời gian không bằng làm một chút thể dục của phụ nữ có thai..."

"Dì nói cái gì?" Động tác trên tay Đỗ Hâm Lôi quả nhiên dừng lại, cô vô cùng khiếp sợ nhìn Lưu Nga, giống như nhìn một quái vật, "Dì, sao dì biết Hoắc tam thiếu? Dì, dì rốt cuộc là ai?"

Hồngбет, không cần thận nói lỡ miệng! Lưu Nga định sẽ không che giấu nữa, trực tiếp nói cho cô biết: "Bởi vì dì chính là do tam thiếu phải tới chăm sóc con!"

"..." Cô thẳng đơ ngồi vào trong ghế, ngổn ngang trong gió.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 231: Ngoại Truyện 20

"Đứa bé, con đừng khẩn trương! Tam thiếu sủng ái con có thừa, con tội gì sợ cậu ta như vậy! Hơn nữa, cậu ta cũng không làm trở ngại cuộc sống bình thường của con, cậu ta còn nói, nhất định sẽ chờ con cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh cậu ta!" Lưu Nga luôn miệng an ủi cô, lại giúp cô bóp vai đấm lưng, thả lỏng thân thể bởi vì khẩn trương quá độ mà cứng nhắc.

Thật lâu, Đỗ Hâm Lôi mới từ trong khiếp sợ dần dần trở lại bình thường. Thì ra là như vậy! Cô đã nói, tại sao ngồi ở trong nhà cũng có thể từ trên trời rơi xuống một di Lữ, quả thật giống như mẹ ốc đồng trong truyền thuyết, mỗi ngày làm thức ăn ngon hợp khẩu vị cho cô, hầu hạ chăm sóc cô cẩn thận, lại chỉ lấy rất ít tiền.

Thì ra là, thiên hạ cũng không có bữa cơm trưa miễn phí, là Hoắc Vân Phi thuê Lưu Nga tới.

"Dì là nhà mỹ thực kiêm bậc thầy dinh dưỡng quốc tế, tam thiếu dùng số tiền lớn thuê dì tới chăm sóc con! Con đừng có vẻ mặt này! Cậu ta là cha của đứa bé, vì con bỏ ra chút tiền là phải! Thật ra thì a, cậu ta càng muốn đích thân tới làm bạn chăm sóc con, lại sợ ảnh hưởng tới tâm tình ổn định của con, bất lợi cho phát triển của thai nhi..."

Đỗ Hâm Lôi nuốt nước miếng, rốt cuộc hiểu rõ, vì sao cô cảm thấy tài nấu nướng của Lưu Nga có thể sánh ngang thần bếp quốc tế cao nhất... Bởi

vì Lưu Nga thật sự là nhà mỹ thực kiêm bậc thầy dinh dưỡng quốc tế, cũng không phải là ảo giác của cô.

Lưu Nga cẩn thận giúp Đỗ Hâm Lôi uốn nắn xoa bóp hồi lâu, cho đến khi thân thể của cô bởi vì khẩn trương mà trở nên căng thẳng dần thả lỏng lại, mới hạ quyết tâm, "Ha ha, mới vừa rồi nghe đến chuyện về tam thiếu, giống như mèo nhỏ xù lông. Cậu ta đáng sợ như thế sao? Người ta đối với con thật tốt! Đốt đèn lồng cũng khó tìm được, thật không biết con làm gì mà vẫn luôn trốn tránh người ta!"

Đỗ Hâm Lôi khóc không ra nước mắt, hồi lâu, nặn ra một câu với Lưu Nga đang tự biên tự diễn: "Còn có chuyện gì con không biết, dì đều nói ra đi!"

Trong phòng khách nho nhỏ, Đỗ Hâm Lôi làm ổ trên sofa nho nhỏ, trong ngực ôm con gấu bông lớn bằng nhung đặc biệt mua cho cục cưng, miệng há thành hình chữ O, ngơ ngác nghe Lưu Nga nói.

Thì ra là, từ khoảnh khắc cô rời khỏi phòng xử án của quân đội, đã hoàn toàn rơi vào trong giám thị và trong lòng bàn tay của Hoắc Vân Phi. Từng cử động của cô cũng không tránh được mắt thần của Hoắc Vân Phi.

Thời gian sống trong biệt thự Lâm Tuyết sắp xếp, Hoắc Vân Phi thờ ơ lạnh nhạt cũng không chọn lựa bất kỳ hành động nào. Đợi đến khi Đỗ Hâm Lôi lặng lẽ rời khỏi kinh đô, anh cũng đi theo cô cùng nhau tới thành phố A.

Đỗ Hâm Lôi ở thành phố A thuê nhà trọ sắp xếp lại, ngay cả tiệm cơm nhỏ dưới lầu cô thường xuống ăn cơm cũng bị Hoắc Vân Phi mua. Không trách được mỗi lần cô đi vào trong đó ăn cơm, chẳng những thức ăn ngon lành phong phú, giá tiền còn tiện nghi thái quá. Cô cho rằng vận khí mình tốt, thật ra thì... Là Hoắc Vân Phi đang âm thầm giở trò!

"Người lén lút, luôn làm chút chuyện lén lút!" Đỗ Hâm Lôì tỏ vẻ cực kỳ khinh bỉ hành động này. Hừ, coi cô là kẻ ngu mà chơi, chơi rất vui sao? Đồ âm hiểm biến thái, cầm thú biến thái này!

Lưu Nga vội vàng nói chuyện giúp chủ nhân: "Này, Hâm Lôì, con tuyệt đối đừng nói tam thiếu như vậy, cậu ấy thật lòng thương yêu con, lại sợ con không cảm kích, ra hạ sách này, đáng thương cỡ nào! Một người đàn ông có thể để tâm đến con tới mức như thế, sao con lại không cảm động chứ?"

Có gì hay mà cảm động? Cô rơi vào tình trạng hiện giờ, tất cả đều do anh làm hại! "Phi!" Cô nhổ một ngụm, mặt giận dữ.

"Con mới vừa dời đến đây ở, lười phải nấu cơm, mỗi ngày đều đi xuống tiệm cơm nhỏ dưới lầu ăn cơm! Sau khi tam thiếu gia biết được giận muốn chết, cậu ấy mắng con là heo! Mang thai đứa bé cũng không biết điều dưỡng, cả ngày chỉ biết ăn chút đồ bỏ đi! Con chân trước mới vừa đi, chân sau cậu ấy liền tự mình đi mua tiệm cơm nhỏ kia! Ngoài mặt không sửa chữa, cậu ấy sợ sửa sang quá hoa lệ ngược lại hù dọa con chạy mất!"

Anh ngược lại hiểu rõ cô, biết cô nhìn thấy tiệm cơm lắp đặt thiết bị sang trọng sẽ theo bản năng trốn tránh.

"Toàn bộ tàn ăn ghế cửa hàng giữ nguyên như cũ, trong phòng bếp lại thay đổi rất lớn! Con có thời gian có thể vào trong phòng bếp của tiệm cơm nhỏ dưới lầu xem một chút, thiết bị đồ làm bếp bên trong có thể so với đồ làm bếp của khách sạn cấp năm sao, trình độ vệ sinh cũng có thể so với khách sạn cấp sao. Cậu cố ý đặt một đầu bếp mình yêu thích nhất ở trong tiệm cơm nhỏ kia, đặc biệt hầu hạ con ăn cơm!"

Lần thứ hai cô vào tiệm cơm nhỏ kia ăn cơm cũng cảm thấy không giống nhau, thức ăn ngon lành đến khiến khẩu vị của cô mở rộng ra, hơn nữa sạch sẽ số lượng lớn, am hiểu sâu khẩu vị của cô. Từ đó cô hoàn toàn

say mê tiệm cơm nhỏ kia, có lúc lười phải xuống lầu, cô trực tiếp gọi một cú điện thoại qua, lập tức đưa đồ ăn đi lên, còn không thu phí giao đồ.

Giống như chính là kể từ đó trở đi, cô cho rằng vận rủi của mình đã chấm dứt, từ đây sẽ toàn chạm vào chuyện tốt! Không ngờ, vận rủi chưa từng cách xa cô, bởi vì Hoắc Vân Phi người đúng là âm hồn bất tán đó chưa từng cách xa cô.

"Đó là tiệm cơm thức ăn có mùi vị tốt nhất thành phố A rồi, khách hàng cung không đủ cầu, thiếu gia biết con thích an tĩnh, dứt khoát kêu đầu bếp chỉ nấu cơm cho một mình con, còn lại đều do đầu bếp bình thường nấu ăn, cho nên nói, vị đầu bếp cao nhất kia chỉ làm cơm cho một mình con ăn đây!"

Thiên hạ quả nhiên không có cơm trưa miễn phí, bữa trưa cô ăn giá cao càng đắt đỏ.

"Đừng lại trốn tránh cậu ấy nữa! Cậu ấy cũng không làm gì con cả! Tam thiếu nói rồi, chỉ cần con và đứa bé khỏe mạnh vui vẻ là được rồi, cậu ấy sẽ không ép buộc con ở lại bên cạnh cậu ấy nữa, thật đó!"

Đỗ Hâm Lôi mang thái độ hoài nghi lời này, Hoắc Vân Phi tên quỷ kế đa đoan kia, cô nhẹ dạ tin anh mới là rất ngu ngốc.

Cuộc sống vẫn trong lúc vô tình xẹt qua, mang thai đến kỳ cuối, Đỗ Hâm Lôi lười hơn, cô cảm thấy cuộc sống như heo của mình càng ngày càng đến gần.

Chạy trốn cũng lười phải lên kế hoạch, nghe Lưu Nga nói, bên ngoài bất cứ lúc nào đều có người giám thị cô, chạy đến đâu đều giống vậy, dứt khoát bỏ bớt hơi sức đi!

Lăng Lang thành khách quen ở nhà cô, thỉnh thoảng tới đây thăm cô, hỏi thăm tình trạng thân thể của cô, cuối cùng lại an ủi một câu: "Đừng gập,

chừng tầm một tháng Vân Phi có thể từ châu Âu trở lại! Cậu ấy nói nhất định trở lại vào ngày dự sinh của cô!"

"Ai sốt ruột?" Đỗ Hâm Lôi rất không vui mừng nhìn khách không mời mà đến ở trước mắt này, "Này, anh đừng không có việc gì cứ chạy tới chỗ tôi!"

"Thế nào? Nhìn cô bụng lớn như trống, tôi có đói khát cũng sẽ không có suy nghĩ không an phận gì với cô!" Lãng Lang giang tay ra, rất vô tội nói: "Mỗi ngày Vân Phi đều tới thăm cô một lần, cậu ấy không có ở đây, do tôi làm thay!"

Hoặc Vân Phi mỗi ngày đến nhìn cô một lần? Đỗ Hâm Lôi chỉ cảm thấy lạnh run run cả người, tóc gáy dựng đứng. anh ở đâu len lén nhìn cô? Trong khe cửa? Trong cửa sổ? Hay là... Chỗ khác không để cho người biết? Đồ biến thái này! die nda nle equ ydo nn

Lãng Lang tựa như miếng kẹo mè xừng, đuổi thế nào đều đuổi không đi. Thời gian lâu dài Đỗ Hâm Lôi không thể làm gì khác hơn là buông tha ý tưởng xưa anh, mặc cho anh mỗi ngày ra vào nhà của cô. Mỗi tuần khi đi bệnh viện khám thai, không cần lại thuê xe, bởi vì Lãng Lang sẽ đứng lúc lái xe tới đưa cô đi.

Không tiếp tục để Lưu Nga làm bạn với cô, đến bệnh viện cũng không tiếp tục để cô một mình cô đơn bị ánh mắt khác thường, có mỹ nam cực phẩm làm bạn ở bên người, những phụ nữ có thai khác nhìn cô với ánh mắt tràn ngập hâm mộ, mọi người giống như đỏ mặt thỏ.

Hôm nay vào đúng cuối tuần, người đợi khám bệnh trong hành lang đặc biệt nhiều. Khi gọi Đỗ Hâm Lôi vào, cô mới vừa đứng lên, liền nghe được một giọng nói khác gọi tên tuổi cô

"Hâm Lôi, sao bà lại ở đây?"

Đỗ Hâm Lôi giật mình trong lòng, xoay người, theo giọng nói nhìn lại, thế mà lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Lâm Tuyết, "Lâm Tuyết!" Cô không thể tin tưởng lớn mắt, ở thành phố A tại sao có thể gặp được nhiều người quen như vậy!

Lâm Tuyết kích động hơn Đỗ Hâm Lôi rất nhiều, cô nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn trịa của Đỗ Hâm Lôi, mừng rỡ hỏi, "Ngày dự sinh khi nào? Trời ơi, Hâm Lôi bà đồ trứng thối, rời khỏi kinh đô cũng không đánh tiếng thông báo cho tôi, bà biết tôi lo lắng cỡ nào!"

Đỗ Hâm Lôi cầm tay Lâm Tuyết, dí dỏm le lưỡi một cái, chế nhạo nói: "Rời đi một khoảng thời gian, hôm nay chúng ta gặp mặt, có phải rất vui mừng không?"

"Vui mừng cái đầu quỷ bà ấy!" Lâm Tuyết in một chưởng lên trên trán cô, căm giận mà nói: "Nếu như không phải tôi ngẫu nhiên tới bệnh viện này, sao có thể gặp lại được bà? Sắp sinh cũng không nói cho tôi biết, bà đồ bạc tình vô nghĩa..."

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 232: Ngoại Truyện 21

Lâm Tuyết vẫn còn nói dông dài bất mãn của mình, Đỗ Hâm Lô không nhịn được hỏi: "Đúng rồi, sao bà tới thành phố A? Còn có... Sao bà tới khoa phụ sản? Chẳng lẽ lại có!"

"Mặc Mặc mới hơn một tuổi một chút, tôi và Tuấn Đào tạm thời còn không định có đứa bé..." Lâm Tuyết nói tới chỗ này, đưa mắt nhìn sang cô gái bên cạnh.

Cô gái kia có một đầu tóc ngắn đen nhánh, mắt to đen nhánh như mực, bên phải khóe miệng có một lúm đồng tiền thật sâu, khiến bề ngoài thanh tú của cô ấy càng thêm vài phần ngọt ngào.

Thấy chủ đề của Lâm Tuyết và Đỗ Hâm Lô đột nhiên chuyển về phía mình, cô gái kia hoảng loạn lên, vội vàng cúi đầu xuống, cố hết sức giữ vững khiêm tốn, không muốn để cho người nhìn đến cô.

Chỉ có điều cô giấu mình đến chặt chẽ đi nữa, có người vẫn phát hiện ra cô.

"Cố Y Nhiên!" Lăng Lang đi tới, cánh tay dài đưa ra, xách Cố Y Nhiên lên, tròng mắt hẹp dài nguy hiểm nheo lại, giọng điệu làm cho người ta nhìn không thấu, "Cô chạy đến đây làm cái gì?"

Thì ra cô gái kia tên là Cố Y Nhiên, hơn nữa còn biết Lăng Lang. Đỗ Hâm Lô càng cảm thấy cái thế giới này quá nhỏ, sao khắp nơi đều có

người quen

Cố Y Nhiên vẫn còn rất giật mình vì gặp được Lăng Lang ở đây, chỉ có điều cô nhanh chóng tỉnh táo lại, dáng vẻ điềm nhiên như không có việc gì: "Ta tới đây làm kiểm tra với phó cục trưởng Lâm!"

Phó cục trưởng Lâm? Đỗ Hàm Lô giật mình với thân phận mới của Lâm Tuyết, vội vàng hỏi: "Tình huống thế nào? Bà là phó cục trưởng cục nào?"

Khi rời khỏi kinh đô, cô nghe Lâm Tuyết đã điều vào đồn cảnh sát, lại hoàn toàn không ngờ thế nhưng được điều đến thành phố A làm cục trưởng.

Lâm Tuyết nói cho cô biết: "Tạm thời điều tới cơ sở làm phó cục trưởng để học tập kinh nghiệm làm việc, nửa năm sau liền điều về rồi!"

Thì ra là như vậy, ánh mắt của Đỗ Hàm Lô một lần nữa kinh ngạc nhìn về phía Cố Y Nhiên, cô gái gọi Lâm Tuyết là phó cục trưởng... Chắc là cảnh sát dưới quyền Lâm Tuyết đi!

Lâm Tuyết nheo mắt nhìn Lăng Lang, nụ cười hơi trầm xuống, không vui hỏi, "Sao anh biết Y Nhiên?"

Lăng Lang là cha nuôi của Mặc Mặc, Lâm Tuyết đương nhiên rất quen thuộc với anh, lại hoàn toàn không ngờ Cố Y Nhiên sẽ có dính líu quan hệ với Lăng Lang.

Nhàn nhạt nhìn Lâm Tuyết một cái, Lăng Lang khẽ nhếch môi. anh không trả lời Lâm Tuyết, giống như cho rằng không cần thiết.

Anh nâng cằm Y Nhiên lên, ma quỷ mà cười: "Cho rằng tôi là đứa ngốc sao? Phó cục Lâm của cô rõ ràng đi cùng cô!"

"..." Sao ánh mắt của người này độc như vậy, lời gì cũng không nói, anh cũng có thể nhìn thấu cô. Cố Y Nhiên muốn tránh thoát khỏi bàn tay Lăng Lang đang giữ chặt cằm của cô, nhưng mà lại như một con cá cắn lưỡi câu như thế nào cũng tránh thoát không ra.

Lâm Tuyết mất hứng, mắt trong veo liếc về phía Lăng Lang, lạnh lùng thăm vấn: "Anh và Y Nhiên rốt cuộc có quan hệ như thế nào?"

Cố Y Nhiên mang thai, chết sống cũng không chịu khai ra cha đứa bé là ai, hiện giờ gặp phải Lăng Lang dây dưa không rõ, cô mới có thể tìm được đầu sỏ!

Lăng Lang kéo Cố Y Nhiên vào trong ngực, bất cần đời nhìn Lâm Tuyết, anh nhú mày với nhà kết nghĩa đáp: "Tôi và cô ấy là quan hệ nam nữ!"

Cố Y Nhiên không ngừng vội vàng giãy giụa tránh khỏi ngực của anh, kháng nghị phản đối: "Không cho nói hươu nói vượn! Tôi không biết anh!"

"Không biết tôi?" Lăng Lang Tà cười xấu xa, bàn tay phủ lên bụng Cố Y Nhiên, hỏi, "Bên trong bụng mang chính là con của tôi đi?"

"Anh, anh... Nói càn! Tôi, tôi... Mới không có!" Cố Y Nhiên hoàn toàn lộn xộn, lời nói không mạch lạc. Thật chết người, lần đầu tiên trong đời cô phá thai, khẩn trương đến muốn chết, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo nữ thủ trưởng tốt theo cô tới đây, cố tình gặp phải Lăng Lang đồ oan gia này.

Hơn nữa Lâm Tuyết giống như quen biết Lăng Lang, chuyện này thật là càng ngày càng loạn, càng náo càng lớn, thật hỏng mất!

Nhìn vẻ mặt Cố Y Nhiên liền biết có hay không! Trong mắt phượng của Lăng Lang thoáng qua vẻ giận dữ, khuôn mặt tuần tú điển trai hơi âm

trầm, "Cố Y Nhiên, cô thật to gan, mang thai không nói với tôi còn dám ngằm chạy tới phá thai!"

Nhắc tới chuyện này, Cố Y Nhiên cảm phần hỏi ngược lại: "Vì sao tôi phải nói cho anh?" Nói đến đây, ánh mắt của cô chuyển sang Đỗ Hâm Lô, khóa chặt mục tiêu vào cái bụng tròn trịa của Đỗ Hâm Lô: "Người phụ nữ của anh cũng sắp sinh, tôi việc gì còn đi theo tham gia náo nhiệt?"

"..." Đỗ Hâm Lô tỏ vẻ rất không nói được gì, cô đồng tình liếc mắt nhìn Lăng Lang, ai bảo anh nhiệt tình quá mức nhất định theo cô đến khám thai, nếm đến đau khổ, đáng đời cho người đàn ông tự mình đa tình!

Cô không có ý định giải thích cho Cố Y Nhiên, khiến Lăng Lang tự mình nghĩ cách giải thích đi! Há há, cô phát hiện mình có lúc cũng rất phúc hắc đấy!

Lăng Lang giống như không muốn giải thích với Cố Y Nhiên, anh dứt khoát ôm ngang eo cô lên vào trong ngực, không nhìn hai người phụ nữ ngược mắt mà nhìn bên cạnh, cũng không nhìn người xem náo nhiệt bên cạnh, không coi ai ra gì chuẩn bị rời đi.

Lâm Tuyết dĩ nhiên sẽ không để Lăng Lang mang Cố Y Nhiên đi, vội vàng cản anh lại, giận dữ nói: "Tại sao anh lại mang cô ấy đi? Cô ấy có đồng ý đi theo anh sao?"

Mặc dù thoát nhìn Cố Y Nhiên và Lăng Lang giống như rất có liên quan, nhưng vẫn phản kháng không nghe lệnh, cô không thể mặc cho anh ta mạnh mẽ mang cô ấy đi.

Cô và Y Nhiên, một là nữ chỉ huy cảnh sát, một là nữ nhân viên cảnh sát, nếu như ở trong bệnh viện bị người cướp đi, vậy thành chuyện cười lớn. Cho dù đối phương là nhà kết nghĩa của cô cũng không được, cô là người giảng nguyên tắc!

Mắt Lãng Lang cũng không nhìn Lâm Tuyết, mở miệng nói với Cố Y Nhiên ở trong ngực vẫn không ngừng giãy giụa kêu la: "Giải thích một chút với cấp trên của cô, nếu như cô không giải thích, tôi giải thích cho cô ấy!"

Khuôn mặt Cố Y Nhiên sung huyết đỏ bừng, ngập ngừng một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nên nói kỹ càng chuyện mất mặt này, không thể làm gì khác hơn là ấp úng, "Tôi, tôi muốn nói chuyện riêng với anh ta một lúc, không có việc gì!"

Nghe Cố Y Nhiên nói như vậy, Lâm Tuyết cũng không tiện ngăn cản nữa. Dù sao người ta là tình nhân nhỏ đang trong tình yêu, giận dỗi cũng thuộc về bình thường, chỉ cần không bị ép buộc là được rồi.

Đợi đến sau khi Cố Y Nhiên bị Lãng Lang ôm đi, Lâm Tuyết lôi kéo Đỗ Hâm Lôi nói, "Hiện giờ nói cho tôi một chút bà rốt cuộc như thế nào..."

Lời còn chưa nói hết, liền gọi đến số của Đỗ Hâm Lôi, lời nói đầy bụng của bọn họ không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông xuống. Nhìn nhau cười một tiếng, Lâm Tuyết trước làm bạn với Đỗ Hâm Lôi vào làm khám thai. Còn có nửa tháng nữa chính là ngày dự sinh, thai nhi phát triển tất cả bình thường.

Ra khỏi bệnh viện, Đỗ Hâm Lôi ngồi vào xe của Lâm Tuyết, hai người nhắc tới tình trạng gần đây của nhau

Biết được Đỗ Hâm Lôi thuê nhà trọ ở lại, Hoắc Vân Phi còn phái nhà mỹ thực kiêm bậc thầy dinh dưỡng chăm sóc cô ấy, Lâm Tuyết không khỏi hé miệng cười nói: "Không nhìn ra Hoắc Vân Phi còn rất tỉ mỉ chu đáo!"

Thật ra thì, Lâm Tuyết vốn rất xem trọng Triệu Bắc Thành và Đỗ Hâm Lôi thành một đôi. Vấn đề là chạy tới bước này, sợ rằng Triệu Bắc Thành không thể tiếp tục một lần nữa tái hợp lại với Đỗ Hâm Lôi. Lại nói Đỗ Hâm

Lôi đã bị khai trừ ra khỏi hồ sơ quân đội rồi, còn không bằng... Ở chung một chỗ với Hoắc Vân Phi, dù sao đứa bé của bọn họ cũng sắp sinh ra.

“Hừ!” Đỗ Hâm Lôi rất khinh thường, phần nộ nói: “Cặn bã này hại chết tôi! Đều do anh ta! Nếu như không phải anh ta...”

“Được rồi, lỗi tai của tôi đã bị bà mài đến nổi chai rồi!” Lâm Tuyết bĩu môi, kể từ sau lần gặp mặt kia, Đỗ Hâm Lôi nhắc tới Hoắc Vân Phi liền căng thẳng nghiêng lợi giận không kiềm chế được, lấy lý do thoái thác kia cô ấy đều có thể gạt xuống, “Nói một chút đi, buổi trưa muốn ăn gì? Tôi mời khách!”

Nhắc đến ăn, Đỗ Hâm Lôi lập tức nghĩ đến một chuyện, cô rất âm hiểm cười: “Không cần bà mời, buổi trưa hôm nay tôi mời!”

Gọi điện thoại đặt trước một bàn sơn hào hải vị, Đỗ Hâm Lôi quyết tâm muốn chặt đẹp Hoắc Vân Phi một phát.

Đợi đến khi Lâm Tuyết lái xe chở Đỗ Hâm Lôi đến một tiệm cơm nhỏ không hề thu hút chút nào ở phía dưới khu nhà trọ, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc.

Lâm Tuyết biết trong tay Đỗ Hâm Lôi có chừng mười vạn đồng cô cho, trong lúc mang thai phải thuê phòng còn thuê bảo mẫu, còn phải chuẩn bị sinh con, dĩ nhiên không rộng rãi, mời khách ở nơi tiết kiệm giàu lòng nhân ái cô cũng có thể hiểu được.

Nào biết, đi tới mới phát hiện, địa phương nhỏ vùng trời lớn, bên trong lại có khoảng trời riêng.

Một gian phòng bên ngoài nhìn không hề thu hút chút nào, bên trong lại xa hoa đến khiến cho người ta tặc lưỡi. Tất cả đồ dùng gia đình bày biện, Lâm Tuyết dõi mắt nhìn lại toàn bộ đều là hàng hiệu châu Âu, đèn đóm cũng là đèn thủy tinh kiểu châu Âu phiên bản số lượng hạn chế, bộ đồ

ăn bày trên bàn thế nhưng toàn bộ đều là bộ đồ ăn bằng bạc chuyên dụng của Hoàng gia nước Anh.

Gian phòng này làm phòng chiêu đãi khách ngoại cũng hoàn toàn có thể, thật sự không thể tin được nó sẽ thuộc về một tiệm cơm nhỏ không có danh tiếng gì.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 233: Ngoại Truyện 22

“Buổi trưa hôm nay tôi mời khách, tâm tình thả lỏng bụng ăn no, chặt đẹp Hoắc Vân Phi một đao!” Đỗ Hâm Lô nghiêng răng kèn kẹt rõ ràng tính toán.

“Oh!” Tất cả nghi ngờ ứng với lưỡi dao mà hiểu ra, khó trách! Lâm Tuyết há há cười hỏi: “Nơi này do Hoắc Vân Phi đặc biệt mở ra cho bà?”

Buôn bán nhỏ như vậy, Hoắc Vân Phi khẳng định không nhìn trúng, vì sao lại mở tiệm cơm ở dưới nhà trọ của Đỗ Hâm Lô? Dụng ý không cần nói cũng biết.

“Thôi đi, chẳng qua chỉ vung hai đồng bạc lẻ để đền bù lương tâm áy náy của anh ta!” Đã từng nhìn thấy xa hoa tột đỉnh của Hoắc Vân Phi, Đỗ Hâm Lô thật sự coi thường tiền bạc. Nhưng trong cuộc sống hiện thực không thể rời bỏ tiền, khi cô vào đường cùng, nếu không phải Lâm Tuyết đưa cho cô mười vạn đồng cứu khẩn cấp, cô sợ rằng kết quả phải đi ăn thùng rác.

Món ăn ngon tinh xảo được bưng lên, hai người ăn ngấu ăn nghiêng. Lâm Tuyết vừa ăn vừa chặc chặc khen ngợi: “Thật không tệ! Mùi vị thức ăn còn ngon hơn khách sạn Vân Hải của Thiệu Kiệt!”

Suy nghĩ của Đỗ Hâm Lô hiển nhiên không cùng một dải băng tần với Lâm Tuyết, cô đang suy nghĩ chuyện của cô, “Chờ tôi gặp được Hoắc Vân Phi, kêu anh ta trả lại mười vạn đồng cho bà!”

Nghe Lăng Lang nói, đợi đến ngày cô dự sinh Hoắc Vân Phi liền hết bận buôn bán ở châu Âu trở lại. Đứa bé là của Hoắc Vân Phi, anh đương nhiên có trách nhiệm ra khoản tiền này! Nợ Lâm Tuyết mười vạn đồng chung quy sẽ phải trả lại, cô định chờ Hoắc Vân Phi trở lại rồi nói với anh chuyện này.

Chỉ lo nghĩ ngợi chuyện này, cô bỏ quên một chuyện khác quan trọng hơn — cô đã không còn e sợ Hoắc Vân Phi, thậm chí đang mong anh trở về!

Có lẽ chịu ảnh hưởng của Lăng Lang và Lưu Nga, trong lúc vô tình lời của bọn họ giải trừ khẩn trương và đề phòng của cô, khiến cho cô tin tưởng Hoắc Vân Phi sẽ không nhốt cô nữa cũng sẽ không miễn cưỡng cô nữa, tôn trọng lựa chọn của cô, chờ ngày cô chủ động trở lại bên cạnh anh.

Cô dĩ nhiên sẽ không chủ động trở lại bên cạnh Hoắc Vân Phi, để anh đồ tự kiêu ngạo đó làm mộng đẹp ngàn đời của anh đi!

“Há há!” Lâm Tuyết không nhịn được bật cười, cô dùng khăn ăn che, nheo mắt nhìn Đỗ Hâm Lôi, càng nhìn cô càng thấy thú vị, “Bà cho rằng tôi đặc biệt chạy tới vì đòi mười vạn đồng chỗ bà sao?”

“Khụ, tôi đương nhiên không có ý này, chỉ có điều cũng không thể tiêu không tiền của bà! Lại nói Hoắc Vân Phi tên kia cũng nên bỏ ra chút trách nhiệm và giá cao, tiền này nên do anh ta bỏ ra, tại sao phải vợ vét của bà!”

Hai người bạn thân thì thầm nói nhỏ, thỉnh thoảng cười nói thì thầm, hết sức hài hòa vui vẻ.

Đỗ Hâm Lôi thuộc về tính tình hướng ngoại hoạt bát, hơn nửa năm trải qua cuộc sống bị ngăn cách, người thân bạn bè tất cả đều cách xa, gặp được Lâm Tuyết dĩ nhiên không kìm được vui vẻ, chuẩn bị một sọt lời muốn nói.

Một bữa cơm ăn gần một tiếng, họ nói chuyện rất thoải mái. Cơm nước xong, Đỗ Hâm Lôi học dáng vẽ lãnh đạo, vung tay ký tên mình lên hóa đơn, sau đó phúi mông chạy lấy người.

Từ lúc biết tiệm cơm nhỏ này do Hoắc Vân Phi mở, cô dứt khoát ký tên không trả tiền, nói cho “Ông chủ” kia, qua một thời gian ngắn Hoắc Vân Phi sẽ đến tính tiền thay cô.

Vị “Ông chủ” kia cười gượng, giải thích không được, phủ nhận cũng không được!

Mở tiệm cơm vì cô, cô nhận tình rồi, không có việc gì tới đây cọ một bữa cơm, có lúc dứt khoát không để cho Lưu Nga nấu cơm, họ liền tới đây ăn. Dù sao, Hoắc cầm thú tốn tiền vốn, không ăn cũng uống!

Lâm Tuyết tới trong nhà Đỗ Hâm Lôi ngồi một chút, nhìn thấy bảo mẫu sắp xếp trong nhà lại ngay ngắn rõ ràng. Mặc dù căn nhà không lớn, nhưng ấm áp sạch sẽ, các loại đồ dùng gia đình bên trong đầy đủ mọi thứ, không hề thiếu thứ gì, cô cũng liền yên lòng.

Xem ra Hoắc Vân Phi chăm sóc Đỗ Hâm Lôi hết sức chu đáo, phương diện cuộc sống bố trí hết sức thỏa đáng.

Hai người ngồi trong phòng khách nho nhỏ, kê gối nói chuyện tiếp. Lưu Nga pha trà cho Lâm Tuyết, ép một ly cocktail nước trái cây thập cẩm cho Đỗ Hâm Lôi.

Lâm Tuyết thưởng thức nước trà xanh trong, nhấp một ngụm nhỏ, răng môi thơm ngát, không khỏi kinh ngạc “Đây là trà Long tỉnh mình tiền cực phẩm đi!”

Nhân dịp đầu xuân tháng ba, nhóm trà xuân đầu tiên mới vừa xao chế ra, Long tỉnh mình tiền Hàng Châu là cực phẩm trong trà, cô nhớ Hoắc Gia Tường thích nhất.

Lưu Nga bội phục nhìn Lâm Tuyết, gật đầu nói: “Không sai, Lâm tiểu thư thật biết thưởng thức!”

Đỗ Hâm Lôi cũng không có nghiên cứu về lá trà, lại nói sau khi mang thai cô cũng không thể uống trà, lá trà chuẩn bị trong nhà trừ Lưu Nga thỉnh thoảng pha uống một tách, chính là dùng để chiêu đãi khách.

Trong nhà hiếm có khách đến, mặc dù như thế, lá trà nửa tháng đổi một lần, cho dù uống không hết, lá trà cho dù rất đắt cũng sẽ bị vứt bỏ.

Chuyện trong nhà đều do Lưu Nga lo liệu, Đỗ Hâm Lôi cũng không để ý tới những chuyện này.

Từ sau khi Lưu Nga làm rõ thân phận với cô, cũng sẽ không cầm tiền sinh hoạt phí chỗ Đỗ Hâm Lôi nữa, mỗi ngày cũng không cần lại đi mua cá sống tôm sống nhọc lòng giết chết trở về lừa gạt Đỗ Hâm Lôi là vừa mới chết.

Những chuyện phiền hà thăng trầm tóm tắt toàn bộ, Lưu Nga trực tiếp nói cho Đỗ Hâm Lôi: “Mỗi tháng Hoắc tam thiếu trả tiền sinh hoạt phí cho dì có vài chục vạn, không tiêu tốn cậu ấy cũng đều thưởng cho dì! Cho nên con không cần cho dì thêm tiền! Mặt khác, lương tháng của dì chính là mười vạn đô la, mỗi tháng Hoắc tam thiếu trả đúng hạn, ba ngàn đồng mỗi tháng này của con... Có thể không cần cho dì thêm!”

Nhớ đến lúc ấy miệng Đỗ Hâm Lôi há to, một hồi lâu cũng không nói được ra lời.

Từ đó về sau, Đỗ Hâm Lôi không còn trả cho Lưu Nga bất cứ tiền gì nữa, bởi vì Hoắc Vân Phi đồ chuyên đốt tiền đó đã sớm thay cô thanh toán gấp vài chục vạn lần!

Từ đó trở đi, chi phí tiêu dùng trong nhà cô đều không hề hỏi tới nữa. Giống như lá trà linh tinh gì đó, cô vốn không biết cái gì là long tinh minh

tiền hay là bích loa xuân cực phẩm, cũng không biết bao lâu thay một lần, dù sao những chuyện này đều do Lưu Nga lo liệu, cô hoàn toàn là chường quỹ phui tay.

Trước cho dù Lưu Nga có tiền lương mười vạn đô la một tháng, chỉ nói tiền sinh hoạt phí mỗi tháng vài chục vạn cô và Lưu Nga ăn lớn uống nhiều nữa cũng không tiêu tốn hết, bất kỳ tiêu xài gì đều yên lòng giao cho Lưu Nga đi chi trả.

“Cháu rất thích uống trà.” Lưu Tuyết không khỏi quan sát Lưu Nga nhiều một chút, một người phụ nữ trung niên bình thường như vậy, vốn chưa nhìn ra đối phương thế mà lại là nhà mỹ thực kiêm bậc thầy dinh dưỡng quốc tế do Hoắc Vân Phi đặc biệt vì Đỗ Hâm Lôì thuê tới. “Thì ra di Lưu có nghiên cứu với trà đạo!”

Lâm Tuyết ở chỗ Đỗ Hâm Lôì chơi đến hơn bốn giờ chiều mới rời đi, hai người hẹn chờ Lâm Tuyết có thời gian sẽ tới đây thăm cô, sau đó lưu luyến không rời bịn rịn chia tay.

Tiền Lâm Tuyết đi, tâm tình Đỗ Hâm Lôì rất vui vẻ, cảm thấy tất cả đều tràn đầy hy vọng và động lực.

Có lẽ thế giới cũng không thăm đạm không có ánh sáng như mình tưởng tượng, xoay xoay người, đều có một chốn bồng lai tiên cảnh khác.

Còn chưa tới nửa tháng liền tới ngày dự sinh rồi, thân thể Đỗ Hâm Lôì rất công kênh. Thời gian mỗi ngày nằm trên giường nghỉ ngơi tăng lên, miễn cưỡng không có tinh thần.

Ngày này, Lưu Nga đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, trong nhà chỉ có một mình Đỗ Hâm Lôì. Nghe được tiếng chuông cửa bị ấn vang lên. Cô hơi kỳ quái, là ai chứ? Trong nhà hiếm có khách tới chơi, chẳng lẽ là Lâm Tuyết đến đây?

Đỗ Hâm Lôi đi ra, cũng không nhìn qua mắt mèo, trực tiếp mở cửa ra, không ngờ người đứng ở cửa lại là Triệu Bắc Thành!

Vội vàng không kịp chuẩn bị, cô nhất thời giật mình. Xem ra mình ở thành phố A mọi người đã đều biết, buồn cười cô còn cho rằng mình giấu mình rất bí ẩn!

Cô lẳng lặng cùng anh nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, trong lúc nhất thời đủ tư vị dâng lên đầu, nhìn nhau không nói gì.

Hồi hồn lại, Đỗ Hâm Lôi theo bản năng định đóng cửa, Triệu Bắc Thành liền tranh thủ đưa tay vào trong cửa ngăn cản cô, “Đừng đóng cửa, anh có lời muốn nói với em!”

Lỗ mũi chua cay một trận, Đỗ Hâm Lôi nhịn nước mắt xuống đáy mắt, lạnh lùng nói: “Trừ chuyện ly hôn, những chuyện khác không bàn nữa!”

Thấy thái độ của Đỗ Hâm Lôi ngượng lạnh dứt khoát, Triệu Bắc Thành không thể làm gì khác hơn là hòa hoãn giọng điệu, phụ họa nói: “Anh chính là vì chuyện này mà tới!”

Cô không thể ngờ được anh lại thẳng thắn trực tiếp như vậy, khóe miệng nhếch lên nụ cười khổ, thả lỏng cánh tay kéo cửa, nhàn nhạt nói: “Vào đi!”

Được cho phép đi vào trong phòng cô, Triệu Bắc Thành rất gò bó. Cho đến khi Đỗ Hâm Lôi vẫn thúc giục hỏi anh tới lúc nào làm thủ tục ly hôn với cô, anh ngược mắt lần nữa quan sát người phụ nữ trước mắt giống như đã cách ba đời ba kiếp với anh.

Cô sắp sinh, bụng lớn như cái trống, nhưng một chút này đều không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô. Cả người cô lộ ra vẻ thành thực của phái nữ có sức quyến rũ, mê người hơn rồi.

“Hâm Lôi!” Triệu Bắc Thành tiến nhanh một bước nắm thật chặt tay thon của cô, tròn mắt tuần mỹ lướt qua vẻ đau khổ giãy giụa, nước nở nói: “Có nhớ anh không?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 234: Ngoại Truyện 23

“...” Cô có nhớ anh không? Đỗ Hâm Lôî ngây ngốc, phát hiện thời gian chia tay hơn nửa năm đó, thời điểm cô nhớ tới anh thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thời gian nửa năm bị Hoắc Vân Phi bắt đi, cô nhớ nhung nhớ mong Triệu Bắc Thành. Cô từng tuyên thệ với mình, cho dù sinh mạng không còn ở đây, tình yêu của cô đối với Triệu Bắc Thành vĩnh viễn được bảo tồn.

Đáng tiếc tất cả lời thề thốt vang dội đều đánh không lại hiện thực tàn khốc. Tình cảm sâu nặng của cô với Triệu Bắc Thành, từng chút một bị anh bóp chết, trong lạnh lùng và tổn thương của anh dần dần tiêu tan hầu như không còn, cũng không dâng nổi lên gợn sóng nào nữa.

“Hâm Lôî, anh rất nhớ em!” Triệu Bắc Thành muốn ôm Đỗ Hâm Lôî vào lòng, nhưng cái bụng nhô ra của cô chĩa vào anh, khiến cho anh buồn nôn. Nhưng anh cố hết sức nhịn cảm giác buồn nôn, nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, dịu dàng nỉ non, “Theo anh trở về đi!”

Đỗ Hâm Lôî quả thật không thể tin vào tai mình, anh nói gì? Để cho cô trở về cùng anh? Có làm không? Cô ngược mắt liếc nhìn anh, thấy khuôn mặt tuấn tú của anh ôn hòa, cũng không có bất cứ dáng vẻ tức giận nào.

“Anh suy nghĩ thông suốt rồi!” Triệu Bắc Thành hơi mím môi, trong đôi mắt tràn đầy tình ý, “Chuyện trước kia chúng ta đều quên hết tất cả, bắt

đầu một lần nữa!”

“Bắt đầu một lần nữa...” Đỗ Hâm Lôi lăm lăm lặp lại, cô lấy tay vuốt ve cái bụng tròn trịa của mình, không khỏi cười khố, “Còn có thể bắt đầu một lần nữa sao?”

Từ khi cô bị Hoắc Vân Phi bắt đi, giữa cô và Triệu Bắc Thành chắc chắn bất hạnh. Trước kia cô không biết Triệu Bắc Thành là một người đàn ông so đo như thế, từ sau khi trở về nước đã hiểu ra, anh là người đàn ông sạch sẽ, trong đôi mắt không cho phép một nửa hạt cát.

Đối đãi với tình cảm, anh quá nghiêm khắc hoàn mỹ, tình yêu đã thay đổi mùi vị, anh tình nguyện tự tay hủy diệt.

“Anh nói có thể là có thể!” Bàn tay Triệu Bắc Thành phủ lên bụng của cô, cô theo bản năng run rẩy, định trốn tránh, nhưng anh lại không cho phép động tác của cô cũng giữ chặt cô, “Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em, cũng sẽ không làm tổn thương đến đứa bé của em... Không đúng, phải nói là con của chúng ta! Hâm Lôi, trở lại bên cạnh anh, anh sẽ coi đứa bé như chính mình sinh ra!”

Đỗ Hâm Lôi ngược nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, trong đôi mắt sáng dần dâng lên màn lệ. Vì sao, anh lại sớm không có lòng khoan dung độ lượng như vậy, sau khi cô hoàn toàn tuyệt vọng nản chí với anh, cuối cùng lại nói ra những thứ này với cô.

Cuối cùng vẫn giãy giụa rời khỏi ngực của anh, cô xoay người, tâm tư cứng rắn lên, nói: “Đã muộn!”

“Tại sao?” Triệu Bắc Thành chưa từ bỏ ý định, một lần nữa ôm lấy cô từ phía sau, cố gắng hôn lên khuôn mặt đẹp của cô, lăm lăm, “Em tình anh nguyện, hai chúng ta hoàn toàn có thể bắt đầu lại một lần nữa! Hâm Lôi, em là bà xã của anh! Là bà xã duy nhất của Triệu Bắc Thành anh!”

“...” Trong phút chốc, Đỗ Hâm Lôi động lòng.

Cùng Triệu Bắc Thành yêu nhau nhiều năm như vậy, nói ly hôn, nguyên khí tổn thương nặng nề thật ra là cô! Nhưng trải qua một ít lần quanh co, cô không còn tin tưởng anh nữa. Cô không xác định lúc nào lại sẽ khiêu khích tính tình của anh, hoặc khiêu khích ý niệm giết chóc của anh, khi tâm địa đàn ông cứng rắn lên, ác độc đến đáng sợ.

Huống chi, khi đứa bé sinh ra, lỡ như ngày nào đó anh lại đột nhiên mất hứng, hoặc mang oán hận đối với Hoắc Vân Phi và cô giận chó đánh mèo lên người đứa bé... Cô không dám tưởng tượng hậu quả.

Đây không phải là ý tưởng hảo huyền hay phỏng đoán, mà là kinh nghiệm thê thảm tự mình trải qua! Khi Triệu Bắc Thành tức giận cô, không đánh chửi không oán trách, trực tiếp có thể tiêu diệt cô không thương lượng!

Nếu như không phải cô mấy phen mạng lớn, đoán chừng khi bị chết cũng dần dần u mê.

Súng bắn thùng bình xăng, máy bay không nổ; cô vì bảo vệ Triệu Bắc Thành đánh Hoắc Vân Phi một cái tát, máy bay lại không vọt xuống vách núi cheo leo; Hồng Khuê bắt cô làm con tin, lại không bị ngộ sát; khi Triệu Bắc Thành chuẩn bị san bằng đỉnh núi, cô lại quỷ thần xui khiến chạy tới...

Tóm lại, nếu như vận khí không tốt, cô sớm không biết chết bao nhiêu lần!

Nhưng cô không thể xác định được vận khí tốt có thể vẫn đi theo mình không, lần sau, lần sau nữa, có lẽ cô cũng không có vận khí tốt như vậy.

Triệu Bắc Thành là một người khiêm tốn, nhưng chuyện anh làm được thường khiến trong lòng cô kinh hãi khiếp sợ. Người đàn ông này là con sói đội lốt cừu, anh còn nguy hiểm hơn Hoắc cầm thú nhiều. Bởi vì bạn vốn

không đoán ra được tâm tư của anh, cũng không biết sau một khắc sẽ vì chuyện gì mà chọc giận anh, càng không biết hậu quả như thế nào.

Tha thứ cho cô là một người phụ nữ bình thường, không cách nào tưởng tượng cuộc sống mỗi ngày đập mũi dao mà sống nơm nớp lo sợ, bất cứ lúc nào cũng phải lo lắng người bên gối hạ sát thủ với mình! Cuộc sống như vậy sẽ khiến cho cô nổi điên, huống chi còn có con của cô!

“Hâm Lôi, đồng ý với anh có được không?” Triệu Bắc Thành thấy thái độ của cô thay đổi khôn lường, tâm tình không ổn định, trái tim gần như vọt lên tận cổ họng. Cỗ lấy bao nhiêu dũng khí anh mới chạy đến đây tìm cô, hạ bao nhiêu quyết tâm anh mới đưa ra được lựa chọn khó khăn như vậy, Hâm Lôi của anh có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của anh?

(*) Dụng tâm lương khổ: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại; muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Đỗ Hâm Lôi không chút do dự đẩy anh ra, áy náy nói: “Xin lỗi!”

Cả người Triệu Bắc Thành run lên, cô... Thế mà lại cự tuyệt anh!

Khi anh bỏ xuống tất cả ân oán, quyết ý mở rộng ngực tiếp nhận cô, thậm chí còn tình nguyện tiếp nhận cả đứa con hoang trong bụng cô... Cô thế mà lại vô tình cự tuyệt anh.

“Ha ha ha...” Anh cười một trận điên cuồng, thậm chí cười ra cả nước mắt. Xoay người, anh lặng lẽ lau mắt có giọt nước mắt, đảo mắt nhìn cô, đáy mắt thoáng qua oán hận, xua tay lăm bầm, “Đỗ Hâm Lôi, cô khiến cho tôi quá thất vọng!”

Có lẽ, bắt đầu từ thời khắc cô rơi vào trong tay Hoắc Vân Phi, vẫn khiến cho anh thất vọng đi! Muốn gán tội cho người khác như thế nào phải lo nghĩ vô cùng, cô là một người phụ nữ đầu óc đơn giản, sợ rằng không có bản lĩnh cả ngày đoán chừng ý định phức tạp khó lường của anh. Cuộc

sống như thế quá mệt mỏi, cô tình nguyện tiếp tục cuộc sống độc thân một mình.

Đỗ Hâm Lôì lấy dũng khí, thản nhiên nhìn thẳng vào mắt của anh, thành khẩn nói: “Bắc Thành, từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, hai chúng ta không thể tiếp tục đi về rồi! Chỉ hy vọng chúng ta có thể chia tay bình tĩnh hòa nhã, đừng biến thành kẻ địch một mất một còn!”

Cô không hận anh, cho dù ba phen bốn bận thiếu chút nữa chết trong tay của anh, cô vẫn không hận anh. Nhưng mà, cô cũng không có cách nào yêu anh được nữa!

Phần tình cảm này im lặng dừng lại như vậy, có thể đẩy tổn thương lẫn nhau giữa hai người bọn họ xuống thấp nhất, tiếp tục nữa, có khả năng hai bên cùng bị tổn hại.

“Ha, tôi biết rõ cô đang đợi Hoắc Vân Phi!” Trong lòng Triệu Bắc Thành tràn đầy không cam lòng và oán hận, gần như cắn răng nghiêng lợi, “Đỗ Hâm Lôì, cô đồ đàn bà vô tình vô nghĩa, uống cho tôi một mảnh tình thâm với cô! Đừng quên, tôi là ông xã của cô! Cô lại muốn vứt bỏ tôi gả cho một người đàn ông khác! Anh ta sẽ không yêu cô, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ chán ghét mà vứt bỏ cô tìm niềm vui khác, khi đó cô muốn khóc cũng không kịp!”

Đỗ Hâm Lôì kinh ngạc nhìn anh, thật giống như không biết người đàn ông miệng đầy nguyên rủa và oán độc này sẽ là sĩ quân quân nhân thiếu tá trẻ tuổi tiêu sái Triệu Bắc Thành! Là cái gì khiến cho anh biến thành dáng vẻ này? Cô thật sự khố sở!

Triệu Bắc Thành đưa hai tay tóm lấy hai vai cô, khàn giọng quát: “Nhìn tôi, cô không lời nào để nói đi!”

“...” Cô thật sự không có lời nào để nói!

“Được, cô đã độc ác như vậy, tôi cũng không hề cưỡng cầu nữa!” Triệu Bắc Thành buông hai tay đang kiềm chế vai cô ra, giống như cực kỳ chán ghét móc một xấp khăn giấy ra lau tay, giống như trên người cô có vi khuẩn, “Từ sau khi vung tay ra, tôi sẽ không làm trở ngại cô ngã vào trong ngực Hoắc Vân Phi!”

Trăm miệng không thể bào chữa, càng tô lại càng đen, Đỗ Hâm Lôi định không biện bạch nữa, cô không còn hơi sức hỏi: “Lúc nào ký giấy thỏa thuận ly hôn?”

Quân hôn không thể ly hôn, trừ phi Triệu Bắc Thành tình nguyện ly hôn với cô, nếu không đời này cô là bà xã pháp luật thừa nhận của anh!

“Ký giấy thỏa thuận ly hôn?” Triệu Bắc Thành buồn bực cười lên, oán hận cô đọng trong mắt càng sâu thêm mấy phần. Anh cúi người, dùng giọng nói êm ái nói cho cô biết, “Trừ phi tôi chết, cô vĩnh viễn đừng mơ tưởng thoát khỏi danh phận giữa chúng ta!”

“...” Cô phát hiện, Triệu Bắc Thành càng biến thái hơn Hoắc Vân Phi! Người đàn ông này quả thật không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để hình dung.

Triệu Bắc Thành gần như cắn gẫy răng, anh hung hăng nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Cô cứ không thể chờ đợi muốn thoát khỏi danh phận trói buộc như vậy để ngã vào lồng ngực của Hoắc Vân Phi? Ha, trước kia cô không có danh phận chẳng phải đã lâu lồng rất tốt với anh ta sao, đứa bé cũng đã có, cứ sống tiếp tục như vậy cũng được...! Cần gì phải giả mù sa mưa để ý tới danh phận cái gì?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 235: Ngoại Truyện 24

Đàn ông trở nên ác độc còn quá đáng hơn phụ nữ! Đỗ Hâm Lôi bị lời lẽ khắc nghiệt của anh làm tổn thương, trong lòng khổ sở một trận, hốc mắt lập tức đỏ lên. Cô cắn môi, đẩy người đàn ông này tới cửa, cáu giận nói: “Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Triệu Bắc Thành bị cô đẩy tới cửa, xưa nay anh không phải là người đàn ông mặt dày mày dạn, lúc này trên mặt dĩ nhiên không nhịn được. Lần đầu tiên trong đời bị Hâm Lôi của anh vô tình xua đuổi như thế, càng thêm đau lòng, hốc mắt cũng đỏ.

“Oa!” Đỗ Hâm Lôi thấy nước mắt trong mắt Triệu Bắc Thành, cô cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng khóc.

Triệu Bắc Thành ôm cô vào trong ngực, hai người đứng ở cửa ôm đầu rơi lệ.

“Xin lỗi!” Triệu Bắc Thành điên cuồng hôn lên tóc cô, nước mắt như mưa, “Hâm Lôi, tha thứ cho anh! Tha thứ cho anh có được không? Có được không?”

Không biết từ lúc nào, bọn họ hôn lên, vẫn lửa nóng khó bỏ như trước kia.

Anh ôm cô thật chặt, nhìn lo sợ không yên vô dụng, giống như đứa bé lạc đường.

“Đừng xa cách anh! Hâm Lô, tha thứ cho anh, trở lại bên cạnh anh!” Anh hết lần này đến lần khác lặp lại những từ này, trong giọng nói lộ ra khát vọng và nhớ nhung cô nồng đậm, “Anh không thể không có em!”

“Gạt người, anh đã không còn yêu em nữa rồi!” Trong đầu Đỗ Hâm Lô vẫn còn tồn tại lý trí nhắc nhở cô, không thể tiếp tục dây dưa với người đàn ông này, nhưng tình cảm chiến thắng lý trí, cô chất vấn lời của anh, nhưng không đẩy anh ra.

“Yêu em, vĩnh viễn đều yêu! Đến chết đều yêu!” Anh khẽ nhắm mắt lại, giống như lâm bầm lâu bầu, hai bàn tay to lớn thủy chung ôm chặt cô, chỉ sợ thoáng buông ra, cô sẽ biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Bắc Thành, em đã không còn xứng với anh!” Đỗ Hâm Lô thử đẩy nhẹ lồng ngực anh ra, anh ôm cô chặt đến gần như hít thở không thông.

Vậy mà động tác nho nhỏ này kích phát cơn tức còn đang ngấm tồn tại trong anh, anh tăng gấp bội hung ác siết chặt cô vào trong ngực, khàn giọng gầm nhẹ: “Đừng xa cách anh! Vĩnh viễn đừng rời xa anh! Hâm Lô, không có em anh sẽ chết!”

Anh giống như một đầu thú bị thương, bất kỳ động tĩnh nhỏ nhẹ nào đều có thể dẫn phát cơn nóng nảy của anh. Chỉ có ôm lấy Đỗ Hâm Lô, anh có thể yên tĩnh lại.

Đỗ Hâm Lô bỏ qua giây giụa, mặc cho anh ôm cô vào trong lòng, cam chịu số phận nghiệt: Nếu như trời cao một lần nữa khiến Triệu Bắc Thành tìm được cô, đây là duyên phận của cô và anh chưa dứt đi!

Hai người tình ý dần nồng, nghi ngờ ngăn cách dần hóa nhạt trong cái ôm thật chặt, bọn họ giống như trở về thời điểm tình yêu nồng nhiệt.

Đúng lúc này, một giọng nói rét căm căm bao hàm giọng mỉa mai và trào phúng, giống như gió lạnh thổi qua, không khoan nhượng phá hư bầu

không khí khó khăn lắm mới nổi lên.

“Đỗ Hâm Lô, tôi rời đi chưa tới nửa năm, em liền không chịu nổi tịch mịch gặp riêng gian phu!”

Hả? Giọng nói rất quen thuộc! Đây là... Đỗ Hâm Lô đắm chìm trong cảm xúc kích động trong nháy mắt tỉnh táo lại, cô vội vã đẩy Triệu Bắc Thành ra, quay đầu lại vừa nhìn, quả nhiên — Hoắc cầm thú đã trở lại!

Hoắc Vân Phi chấp hai tay sau lưng, khuôn mặt tuần mỹ mỉm cười, khóe miệng chứa đựng vẻ ma quỷ, đôi tròng mắt đen sắc bén liếc nhìn Đỗ Hâm Lô và Triệu Bắc Thành, mơ hồ lộ ra một tia không vui và hờn giận.

“Anh, anh không phải đến ngày tôi dự sinh mới trở về sao? Sao lại...” Sao lại trở về vào lúc này? Đỗ Hâm Lô hơi chột dạ, có lẽ ở bên cạnh Hoắc Vân Phi lâu rồi, ảnh hưởng xây dựng còn đó, trong lúc nhất thời cô thậm chí giống như bà xã bị ông xã bắt kẻ thông dâm ngay tại chỗ, tay chân luống cuống.

Không đúng! Cô và Triệu Bắc Thành mới là quan hệ vợ chồng hợp pháp, liên quan gì đến Hoắc Vân Phi? Hừ! Nghĩ tới đây, cô ưỡn ngực, ngạo nghễ nhìn vào ánh mắt mờ mịt không rõ của người đàn ông, không hề yếu thế chút nào.

Hoắc Vân Phi chậm rãi cất bước chân, giống như con báo săn mỗi tao nhả tản bộ trong rừng rậm, không nhanh không chậm bước thong thả về phía con mồi.

Đột nhiên thân thiết ôm cô vào trong ngực, tự nhiên giống như ông xã xa cách lấy bà xã, bàn tay đẹp mắt khớp xương rõ ràng nâng cằm xinh đẹp tuyệt trần của cô lên, gian manh nhếch miệng: “Vì cho em một niềm vui bất ngờ, tôi kết thúc buôn bán trước nửa tháng! Bảo bối, không ngờ em cho tôi một niềm vui bất ngờ trước!”

Cái gì chứ! Đỗ Hâm Lôì trừng mắt liếc anh một cái, cả giận nói: “Đừng nói lung tung có được không? Triệu Bắc Thành chủ động tới tìm tôi, tôi không có...”

Ngừng ngừng ngừng, cô gặp quỷ cản đường hay sao? Sao đây miệng nói hươu nói vượn? Trời ạ! Triệu Bắc Thành mới là ông xã của cô có được không? Hoắc Vân Phi chỉ là cường đạo! Làm vật bị anh phi pháp cướp bóc chiếm làm của riêng, cô có trách nhiệm và nghĩa vụ giải thích rõ với anh sao? Hoàn toàn dư thừa!

“Tôi nói, quan hệ giữa tôi và anh như thế nào cũng không có! Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!” Đỗ Hâm Lôì vừa nói vừa dùng sức đẩy Hoắc Vân Phi ra, cô theo bản năng đi về phía Triệu Bắc Thành hai bước, lại vô cùng không có tiền đồ ngoái đầu lại nhìn Hoắc Vân Phi, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú âm trầm của người phía sau, cô lại thấp thỏm dừng bước.

Cứ như vậy, cô đứng giữa Hoắc Vân Phi và Triệu Bắc Thành, tình thế khó xử, xem ra hơi tức cười.

Ngoài mặt Hoắc Vân Phi âm u không rõ ràng, thật ra thì trong lòng đang cười: Vật nhỏ đã có kinh nghiệm, biết kiêng kỵ anh sẽ không tức giận.

Trên gương mặt tuần tú của Triệu Bắc Thành dần tụ tập tức giận, anh cố hết sức giữ vững bình tĩnh, lạnh lùng nói với Đỗ Hâm Lôì: “Em là bà xã của anh, quan hệ gì với anh ta cũng không có, vậy em còn sợ cái gì?”

“Ừmh.” Đỗ Hâm Lôì được khích lệ, liền dũng cảm cất bước về phía Triệu Bắc Thành.

Chỉ nghe giọng nói lạnh nhạt dễ nghe của Hoắc Vân Phi sâu kín vang lên: “Cô ấy là mẹ của con tôi, sao lại không có liên quan gì đến tôi?”

Đỗ Hâm Lôì dừng bước, theo bản năng xoay người nhìn về phía Hoắc Vân Phi, khoe miệng dễ nhìn của anh khẽ mỉm, tròng mắt đen nhánh giống

như hơi giận.

Triệu Bắc Thành vội vàng tỏ thái độ: “Hâm Lô, anh đồng ý tiếp nhận con của em, sẽ coi thằng bé như chính mình sinh! Chẳng lẽ em quên mới vừa rồi anh nói gì với em rồi sao? Anh không thể không có em! Anh yêu em!”

Đỗ Hâm Lô theo bản năng quay đầu lại nhìn phản ứng của Hoắc Vân Phi, con cầm thú này giết người như ngóe, cô sợ anh thẹn quá hóa giận sẽ mưu tính Triệu Bắc Thành.

Nụ cười lạnh nơi khóe miệng Hoắc Vân Phi sâu hơn, nhưng không nói gì.

Đỗ Hâm Lô là một người sáng khoái, đến bước đường ngày hôm nay, cô cũng sẽ không theo bất cứ kẻ nào làm mơ hồ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Hôm nay, hai người đều ở đây, có mấy lời tôi muốn nói rõ ràng!”

Triệu Bắc Thành không lên tiếng, Hoắc Vân Phi nhú mày.

“Trong khoảng thời gian này, là di Lưu chăm sóc cho cuộc sống của tôi, Lăng Lang đi theo tôi tới bệnh viện khám thai. Tôi cảm ơn bọn họ đã chăm sóc tôi, bọn họ đều nhận ủy thác của Hoắc Vân Phi tới đây chăm sóc tôi, bởi vì tôi mang đứa bé của anh!”

Đỗ Hâm Lô vuốt ve bụng bự sắp chuyển dạ của mình, trong mắt sáng có bất đắc dĩ cũng có một tia ngọt ngào của người sắp làm mẹ, “Tôi yêu đứa bé này, tôi sẽ sinh đứa bé này ra!”

Vẻ lạnh lùng âm u trong đôi mắt tuần tú của Triệu Bắc Thành bất đắc dĩ càng đậm, trong tròng mắt đen của Hoắc Vân Phi hiện lên vẻ ảm áp và nụ cười không thể xem xét.

“Lưu Nga và Lăng Lang từng nói với tôi, Hoắc Vân Phi sẽ không ép buộc tôi nữa! Trừ phi tôi tự nguyện trở lại bên cạnh anh, anh tuyệt đối sẽ không có hành vi thô phỉ cường thủ hào đoạt này nữa!” Đỗ Hâm Lô nói, ánh mắt chuyển về phía Hoắc Vân Phi, tìm chứng thực, “Bọn họ nói là thật sao?”

Hoắc Vân Phi không biến sắc gật đầu, nói: “Không sai, là thật! Từ sau này trở đi, em là mẹ của con tôi, về phần có muốn làm bà xã của tôi hay không, em có thể tự do lựa chọn quyết định, tôi sẽ không ép buộc em nữa!”

Đỗ Hâm Lô trở nên kích động, thì ra Lưu Nga và Lăng Lang nói cũng không phải không có căn cứ. Khó trách từ khi cô chuyển đến thành phố A, Hoắc Vân Phi rõ ràng đã sớm nắm giữ tung tích của cô, nhưng chỉ âm thầm chăm sóc cô, cũng không xuất hiện trước mặt cô. Anh chỉ thực hiện trách nhiệm làm cha, cô mang thai đứa bé, cần dinh dưỡng và chăm sóc.

Anh làm việc người làm cha nên làm, cũng không tạo thành bất cứ trở ngại và quấy nhiễu nào với bản thân cô.

Cầm thú cuối cùng thông suốt, tiến hóa theo hướng nhân loại văn minh! Có tiến bộ!

Đỗ Hâm Lô nhìn Hoắc Vân Phi, lặng lẽ nhếch khóe miệng.

Khuôn mặt tuần tú của Triệu Bắc Thành trầm xuống, vội vàng nhắc nhở, “Hâm Lô, nếu như anh ta đã nói như vậy, chúng ta vẫn trở về kinh đô đi! Em là bà xã của anh, đứa bé cũng là đứa bé của anh, anh sẽ phụ trách chăm sóc hai mẹ con em!”

Đỗ Hâm Lô ngược lại không có ý định về kinh cùng Triệu Bắc Thành, trước khi cô còn chưa làm rõ tình cảm và đầu óc của mình, vẫn quyết định giữ vững nguyên trạng thì tốt hơn.

Nào biết sự trầm mặc của cô nhìn vào trong mắt Hoắc Vân Phi đồng dạng với suy nghĩ — cô đang suy nghĩ đến đề nghị của Triệu Bắc Thành.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 236: Ngoại Truyện 25

Người có tâm tư sâu trầm, vấn đề liên quan đến tình cảm cũng không bình tĩnh.

Vì nhanh chóng đánh tan ý tưởng về kinh cùng Triệu Bắc Thành của Đỗ Hâm Lôi, anh rất không có phong độ vạch ra khuyết điểm ngay tại chỗ: “Vết sẹo đã khỏi liền quên đau! Em muốn nhảy vào trong giường lửa tôi không ngăn cản em, nhưng mang theo con của chúng ta đi thì không thể! Lòng dạ Triệu Bắc Thành độc ác, em đã quên anh ta để cho người dùng dùi cui điện với em? Có phải muốn dùng sức người thúc sinh không? Thúc sinh xuống đoán chừng không năng lực kém cũng tinh thần yếu đuối!”

Hoặc Vân Phi thả ra chính là một quả bom tấn, không ngừng oanh tạc thế công khó khăn lắm mới hòa nhau của Triệu Bắc Thành đến mảnh ngói cũng không dư thừa, hơn nữa càng cho Đỗ Hâm Lôi một kích bùng tình hiểu ra.

Cả người Đỗ Hâm Lôi rung mình một cái, ánh mắt nhìn về phía Triệu Bắc Thành rõ ràng chứa hồi hộp và đề phòng. Ở trong phòng phán xử của quân đội ở kinh đô, giống như ác mộng này vẫn ghi lại vĩnh viễn in sâu trong đầu của cô không xua đi được.

Triệu Bắc Thành thật sự là người đàn ông có trái tim lạnh lùng, anh để cho người sử dụng hình phạt dùi cui điện với cô, không hề thương hại, nếu như không phải vào thời khắc mấu chốt Lương Tuấn Đào đưa người ra, cô sẽ giống như con chuột bạch nhỏ bị loài người làm thí nghiệm điện giật,

điện giật miệng sùi bọt mép, cả người co giật... Dĩ nhiên cô còn có thể máu chảy khắp nơi, bởi vì đứa bé sẽ sinh non đấy!

Nhìn ánh mắt hoảng sợ và bước chân không ngừng lui về phía sau của Đỗ Hâm Lôi, Triệu Bắc Thành biết cục diện khó khăn lắm mới hòa nhau được của mình đã hoàn toàn sụp đổ, anh đau thương mà nhìn cô lui xa giống như tránh ôn thần, tuyệt vọng lại không biết làm như thế nào: “Hâm Lôi, anh sai rồi! Anh sẽ dùng nửa đời sau tăng gấp bội đền bù trả lại cho em, có được không? Cho anh thêm một cơ hội, nếu Triệu Bắc Thành anh còn sinh ý niệm không tốt với em và đứa bé, sẽ để cho thiên lôi đánh, tan xương nát thịt!”

Đây là Triệu Bắc Thành sao? Người đàn ông bình tĩnh thông dong lại tràn đầy tự tin như vậy, lúc này hèn mọn như thế cầu xin sự tha thứ của cô và quay đầu lại. Đỗ Hâm Lôi rất không đành lòng, tình thế khó xử, cô ghen ngào khóc.

“Như vậy đi!” Hoắc Vân Phi cũng không đành lòng ép buộc Đỗ Hâm Lôi lập tức đoạn tuyệt lui tới với Triệu Bắc Thành, cũng không ép cô làm bất cứ quyết định gì. Thông tình đạt lý lại sẵn sóc hiếu ý người ta đề nghị, “Trước khi đứa bé ra đời em cứ ở lại đây, đợi đến sau khi đứa bé ra đời, em thích Triệu Bắc Thành có thể cùng về kinh với anh ta, tôi sẽ không ngăn cản em!”

Nói vậy chính là, chỉ cần Đỗ Hâm Lôi giao đứa bé sinh ra cho anh, anh sẽ không ngăn cản cô hợp lại với Triệu Bắc Thành.

Đáy lòng lương thiện của Đỗ Hâm Lôi giống như bị một cây kim dài không nhìn thấy hung hăng đâm xuống, cô không khỏi kinh ngạc nhảy dựng lên, dùng ánh mắt như nhìn ma quỷ mười tội không thể tha thứ nhìn Hoắc Vân Phi.

Hoắc Vân Phi bị cô nhìn mà sợ hãi trong lòng, không khỏi lẩm bẩm: “Thả cho em tự do không được sao?” Nói xong, thấy sắc mặt của Đỗ Hâm Lôì khó coi hơn, anh bất đắc dĩ giang tay nói, “Thật sự không thể để cho đứa bé ở cùng với em, Triệu Bắc Thành sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ cách giết chết đứa bé! Em có thể mạo hiểm, tôi không thể để cho đứa bé mạo hiểm!”

“Hoắc Vân Phi, mày đừng khích bác ly gián!” Triệu Bắc Thành hoàn toàn ở thế yếu, có lẽ ngay từ lần đầu tiên anh nảy sinh ý niệm giết chóc Đỗ Hâm Lôì, liền hoàn toàn mất đi quyền chủ động. Anh hồi hận đến xanh ruột, nhưng làm như thế nào cũng không có cách nào che giấu đi được mình đã từng có lòng giết chóc hung tợn!

Khi đó, anh cũng không nghĩ tới muốn vẫn hồi điều gì với Đỗ Hâm Lôì, chỉ muốn trừ khử cô đi cho thoải mái. Chung quy, anh còn quá trẻ tuổi, không hiểu được quý trọng. Một bước sai, cả đời sai.

Lời nói hành vi của Hoắc Vân Phi tự nhiên thoải mái, Đỗ Hâm Lôì và Triệu Bắc Thành cũng không tìm ra được cái gì từ anh. Triệu Bắc Thành có tiền án mưu sát, làm cha ruột của đứa bé, Hoắc Vân Phi yêu cầu Đỗ Hâm Lôì trước khi sinh đứa bé ra nghiêm cấm đi theo Triệu Bắc Thành sống là chuyện đương nhiên. Hơn nữa thái độ của anh rõ ràng, chờ sau khi đứa bé sinh ra, Đỗ Hâm Lôì có thể tự do lựa chọn, có muốn trở lại bên cạnh Triệu Bắc Thành hay không, Hoắc Vân Phi anh tuyệt đối không ngăn cản phá hư.

Người đàn ông có ý tứ vĩ đại như vậy, có thể so với thánh mẫu Mary Sue, ngay cả Hoắc Vân Phi cũng bị chính mình cảm động lây! Trên thế giới này còn có người đàn ông nào ngu ngốc hơn anh sao? Vì Đỗ Hâm Lôì, anh không cần ngu nhất, chỉ cần ngu hơn! Cũng không tin con mẹ còn ngu hơn anh này cuối cùng không bị anh cảm động.

Nào biết, đối mặt với nghĩa cử kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ của người đàn ông, phản ứng của Đỗ Hâm Lôì hoàn toàn ngoài dự đoán của

Hoắc Vân Phi. Cả người cô đang kịch liệt run rẩy, đôi môi cũng đang nhẹ nhàng run run, nhìn thế nào cũng giống như đang tức giận.

Hả? Chỗ nào có vấn đề? Là Triệu Bắc Thành lại bày chiêu ngầm phá hoại? Hay là triệu chứng tổng hợp mang thai giai đoạn cuối? Tròng mắt đen sắc bén của Hoắc Vân Phi khóa chặt về phía Triệu Bắc Thành, người này có vẻ chán chường như đưa đám đến gần như nói không ra lời, nhìn tính tình uất ức giống như không có khí lực để phóng ra suy nghĩ xấu! Vậy là chỗ nào có vấn đề? Nhìn vẻ mặt con quý nhỏ này thấy thế nào cũng không phải là đáng vẻ giống như bị anh làm cho cảm động.

Cô nhìn giống như, muốn lập tức nhào tới cho anh... Một cái bạt tai lớn!

Số lần anh ăn bàn tay của cô cũng không ít, mỗi lần đều là anh cố ý trêu chọc cô, khiến cho cô tức đến phát điên mới chọc giận, cô vung tay lên với anh. Vấn đề là, hiện giờ anh cỡ nào khó có được làm thanh niên tốt từ bi lương thiện, sao ánh mắt của cô nhìn anh giống như đang nhìn chăm chăm kẻ thù và kẻ phụ lòng chứ...

Còn không đợi cái đầu có thể nói là khôn khéo của Hoắc tam thiếu xoay chuyển qua, Đỗ Hâm Lôì đồ con quý nhỏ thiếu gân đó đã hành động trước rồi.

Hết cách rồi, người đầu óc chậm chạp tốc độ ra tay liền đặc biệt nhanh.

“Bốp!”

Hoắc Vân Phi che gương mặt tuần tú bị đánh của mình, cảm giác rất oan uổng: “Tại sao lại đánh tôi?”

Mẹ nó, cô đánh sai người đi! Nên đánh là tên khốn kiếp Triệu Bắc Thành kia mới đúng! Nhớ tới Hoắc Vân Phi và con trai bảo bối thiếu chút

nữa bỏ mạng trong tay người kia, anh có kích động muốn nghiền xương anh ta thành tro.

Chỉ có điều vì mạnh mẽ lay chuyển con quỷ nhỏ quay lại, anh giống như tự ngược mặc cho Triệu Bắc Thành giống như con gián đáng ghét nhảy lên trước mặt anh thậm chí kêu gào, nhẫn nhịn tính tình cho con quỷ nhỏ nguyên vẹn thời gian suy tính lựa chọn. Cô thế mà một chút cũng không bị anh cảm động, càng không nhân cơ hội này mà thấy rõ ai là đàn ông chân chính, ai là cầm thú thật sự, lại còn không khách khí chút nào vung tay về phía anh!

Thật quá đáng!

“Cầm thú, súc sinh, khốn kiếp!” Trong đôi mắt thu của Đỗ Hâm Lôi tràn ngập màn sương lệ đau lòng, cô dùng đầu ngón tay chọc vào chóp mũi anh tuấn của Hoắc Vân Phi, cắn răng nghiền lợi, “Anh, anh... Lòng lang dạ sói!”

“...” Hoắc Vân Phi trợn lớn tròn mắt đen, thật sự oan uổng chết được.

“Coi tôi như công cụ sinh con cho anh! Anh chỉ muốn đứa bé làm người thừa kế của anh... Tôi cho anh biết, anh tính toán nhầm rồi! Tôi sẽ không đưa đứa bé cho anh! Trừ phi anh giết tôi! Anh có bản lĩnh giết chết tôi đi, tôi chết cũng không tách rời đứa bé!” Đỗ Hâm Lôi cực kỳ đau lòng, cô cầm phần nhào tới đánh Hoắc Vân Phi, giống như hiện giờ Hoắc Vân Phi sẽ lập tức cướp đứa bé của cô đi.

Trùm buôn thuốc phiện ở tam giác vàng có thói quen nuôi nữ đầy tớ, bọn họ đối xử với phụ nữ không khác vật cưng chút nào. Nữ đầy tớ không hề có địa vị, bọn họ quan tâm là đứa bé do nữ đầy tớ sinh ra, đó là người tiếp tục tương lai của trùm buôn thuốc phiện. Hơn phân nửa chỉ cần đứa bé

không cần mẹ, người phụ nữ sinh ra đứa bé bị bọn họ chán ghét mà vứt bỏ, phải chết hoặc mất tích, cũng sẽ không sống cùng đứa bé.

Không nói người khác, anh cả Hoắc Vân Sơn của Hoắc Vân Phi chính là ví dụ điển hình, Nhạc Nhạc ba tuổi thông minh đáng yêu, nhưng Nhạc Nhạc không có mẹ. Đỗ Hâm Lôi chưa từng gặp mẹ của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc cũng không biết mình còn có mẹ.

Hiển nhiên, Hoắc Vân Phi đối xử với cô có đạo lý giống vậy! Anh chăm sóc cô nhiều đây là bởi vì cô mang thai đứa bé của anh. Kể cả tai nạn trên máy bay, anh để cho cô xuống máy bay trước, cũng là vì bảo vệ đứa bé, không liên quan đến cô dù chỉ nửa xu!

Buồn cười cô còn cảm động và nhớ nhung anh ra tay cứu giúp, ngu muội chạy đi kéo Triệu Bắc Thành khiến Hoắc Vân Phi mượn cơ hội chạy trốn, kết quả mâu thuẫn giữa cô và Triệu Bắc Thành tiến thêm một bước trở nên gay gắt, cuối cùng đi tới bên bờ biên giới sụp đổ.

Hoắc Vân Phi đáng chết, cô hận chết anh! Nhất định không thể không bóp chết anh! Bóp chết anh!

Nghĩ như vậy, cô liền đưa tay đi bóp anh! Hung hăng, hung hăng, không chết không thôi!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 237: Ngoại Truyện 26

Hoắc Vân Phi trợn mắt há hốc mồm, trên đời này còn có người đàn ông nào bị kịch hơn anh không? Đây coi như võ mông ngựa lại võ lên vó ngựa? Anh rốt cuộc đã làm sai điều gì? Nói sai cái gì rồi? Vị cao nhân nào có thể chỉ điểm cho anh?

Giống như ngày thường, anh mặc cho cô bóp cổ của anh cũng không đánh lại. Gương mặt tuần tú căng tím dọ người, miệng há to, tròng mắt lồi ra ngoài.

Nhưng Đỗ Hâm Lôi chính là chưa hết giận, cô vẫn bóp chặt anh không buông, cho đến khi... Anh giống như không còn thở!

Vội vàng buông lỏng tay, thân thể cao lớn của Hoắc Vân Phi ầm ầm đổ xuống đất, ngã chổng vó xuống không hề có bất cứ tiếng thở nào.

“Hoắc Vân Phi!” Đỗ Hâm Lôi hoảng hốt, trước kia người này da dày thịt béo bóp như thế nào cũng không chết, sao hôm nay... Chẳng lẽ cô dưới cằm phẫn ra tay quá nặng sao? Cô vội vội vàng vàng ngồi xổm người xuống quan sát, đưa tay thăm dò hơi thở của Hoắc Vân Phi, hoàn toàn không cảm thấy hô hấp.

Đưa tay dùng sức lay anh một phát, thân thể nặng nề của anh không hề động đậy chút nào!

“Hoắc Vân Phi, anh tỉnh đi!” Đỗ Hâm Lôi sợ, cô ngẩng đầu lên nói với Triệu Bắc Thành đang mất hồn mất vía bên cạnh, “Bắc Thành, mau tới đây đưa anh ấy đi bệnh viện!”

Triệu Bắc Thành thấy vẻ mặt nóng nảy lo lắng của Đỗ Hâm Lôi, khóe miệng tràn ra nụ cười khổ sở.

Mới vừa rồi cô và Hoắc Vân Phi ồn ào tranh chấp, người đứng xem thấy hoàn toàn là tình nhân nhỏ liếc mắt đưa tình. Lần này anh tuyệt đối không nhìn lầm, Đỗ Hâm Lôi quan tâm tới Hoắc Vân Phi! Nếu không cô cũng sẽ không bởi vì Hoắc Vân Phi chỉ cần đứa bé mà không cần cô mà trở nên đau lòng kích động như thế!

“Triệu Bắc Thành, anh ngây người ra đó làm gì? Mau tới đây giúp một tay! Đưa anh ấy đi bệnh viện!” Đỗ Hâm Lôi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cô như thế nào cũng không có hơi sức đỡ dậy Hoắc Vân Phi cao to lớn được, huống chi cô sắp sinh con rồi, ngay cả động tác ngồi xổm cũng cố hết sức như vậy.

Chậm rãi thông thả bước tới đây hai bước, nụ cười khổ nơi khóe miệng Triệu Bắc Thành hóa thành cười lạnh: “Tôi có thể giúp em đưa anh ta đi bệnh viện, chỉ cần anh ta có can đảm đi là được!”

Hoắc Vân Phi là tội phạm truy nã quốc tế cấp độ A, dĩ nhiên không dám đi bệnh viện công điều trị.

Triệu Bắc Thành sâu xa nhìn người đàn ông nằm ở trên sàn nhà cố ý đùa Đỗ Hâm Lôi nóng nảy, trong mắt là ý hận thật sâu! Nếu như không phải vì người đàn ông đáng chết này ngang một đao bắt Hâm Lôi đi, hiện giờ anh và Hâm Lôi đã sớm là một đôi vợ chồng hạnh phúc danh xứng với thực!

Tay âm thầm đưa về phía súng lục bên hông, anh định nhân cơ hội bắt lấy Hoắc Vân Phi, đưa đến quân đội! Trước không nói lập được công đầu,

tối thiểu anh tiêu diệt được tình địch, một công đôi việc.

Mới vừa chạm tới khẩu súng, còn chưa rút ra, chỉ thấy Hoắc Vân Phi đang nằm trên sàn nhà nhanh như chớp rút súng lục ra, hòng súng đen ngòm đang chĩa vào trán Triệu Bắc Thành.

Khả năng bắn súng của Hoắc Vân Phi nổi danh trên đời, Triệu Bắc Thành biết mình không nhanh hơn đối phương, tay cầm súng khựng lại giữa đường, nhất thời không biết nên làm sao đây.

Đỗ Hâm Lôi đang năn nỉ Triệu Bắc Thành giúp một tay đưa Hoắc Vân Phi đi bệnh viện, thành玲 thấy Hoắc Vân Phi tỉnh lại, còn chĩa súng về Triệu Bắc Thành, cô lập tức hiểu được, người đàn ông đáng chết này cố ý giả chết!

Nổi trận lôi đình, cô theo bản năng chặn trước người Triệu Bắc Thành, cầm phẫn cảnh cáo Hoắc Vân Phi: “Không cho phép nổ súng với anh ấy!”

Hoắc Vân Phi một lý ngư đả đỉnh bật người lên, cười như không cười nói với Đỗ Hâm Lôi: “Bảo bối, quay đầu lại xem một chút tay Triệu Bắc Thành để ở đâu?”

(*) lý ngư đả đỉnh: một động tác trong võ thuật, khi nằm trên đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật dậy.

Đỗ Hâm Lôi cũng xuất thân từ quân đội, lúc này hiểu được ý tứ trong lời nói của Hoắc Vân Phi. Cô đảo mắt nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy tay phải của Triệu Bắc Thành đang khựng lại bên hông, chỗ đó cất giấu một cây súng lục.

“Tôi không có ý định nổ súng, là anh ta buộc tôi móc súng đấy!” Hoắc Vân Phi đi lên trước mấy bước, động tác lưu loát thu hồi súng ống của Triệu Bắc Thành, thật sự làm cho người ta khó có thể tin được mấy giây trước anh còn bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất. Đỗ Hâm Lôi còn từng cầu

cứu Triệu Bắc Thành đưa Hoắc Vân Phi đi bệnh viện, trong nháy mắt, Triệu Bắc Thành lại bị anh khống chế được.

Chĩa họng súng lên trên đầu Triệu Bắc Thành, Hoắc Vân Phi cười đến như gió nhẹ nước chảy: “Người anh em, định bắt tôi sao?”

Triệu Bắc Thành biết Hoắc Vân Phi sẽ không giết anh ngay trước mặt Đỗ Hâm Lôi, lần này Hoắc Vân Phi chơi là tấn công vào mặt tư tưởng! Anh ta muốn hoàn toàn chinh phục Đỗ Hâm Lôi, giữ lại cả người Đỗ Hâm Lôi dĩ nhiên còn có đứa bé trong bụng cô, đó là chuyện sớm hay muộn. Triệu Bắc Thành anh chẳng qua chỉ là một nhân vật làm nổi bật lên cảnh ngộ bất hạnh mà thôi.

Thật sự không cam lòng! Mặc dù không thoát khỏi kết quả thất bại, anh vẫn muốn hết sức đả kích anh ta: “Hoắc Vân Phi, mày là trùm ma túy tiếng tăm lừng lẫy, có thể cho Hâm Lôi cuộc sống hạnh phúc và yên ổn ổn định sao? Bất cứ lúc nào cũng có người tới bắt mày...”

Hoắc Vân Phi nhếch môi cười một tiếng, cắt lời anh ta: “Chỉ cần mày đóng chặt miệng, cũng sẽ không có bất kỳ ai biết chuyện tao tới thành phố A, cho dù biết rõ rồi, bọn họ cũng sẽ không bắt tao!”

Ngụ ý, nếu như có ai tới bắt Hoắc Vân Phi, cũng chính là do Triệu Bắc Thành bày mưu đặt kế.

Trong đôi mắt tuần tú của Triệu Bắc thành lóe lên vẻ ác độc, khàn giọng nói: “Tao không bắt mày, người khác cũng sẽ bắt mày! Hoắc Vân Phi, mày đồ chó nhà có tang này, sớm muộn gì cũng sẽ bị chém giết...”

“Trước đừng vội vàng đưa ra kết luận!” Hoắc Vân Phi lấy điện thoại di động từ trong túi ra, tìm một đoạn video đưa tới trước mặt Triệu Bắc Thành, “Xem một chút cái này rồi lại nổi khùng cũng không muộn.”

Triệu Bắc Thành định thần nhìn lại, sắc mặt thay đổi lớn. Bởi vì trong video chính là ông bà nội tuổi già bảy mươi của anh, đều đang ở trong một hoàn cảnh xa lạ. Bà nội đang tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, ông nội đang cúi đầu uống trà.

“Trước khi tao tới thành phố A đã phái người đi đón hai vị tổ tông này tới một nơi bí mật nghỉ ngơi, chỗ đó tuyệt đối không có bất cứ kẻ nào có thể tìm được! Nếu tao bị bắt hoặc bị giết ở thành phố A, hai tổ tông của mày cũng sẽ phải chôn theo tao! Ngược lại, tao bình an vô sự, bọn họ cũng sẽ bình an vô sự. Ở trong căn nhà lớn như vậy, những ngày sau này bọn họ cũng hết sức thoải mái!”

Hoắc Vân Phi cẩn thận quan sát thần sắc biến hóa trên mặt Triệu Bắc Thành, ở trong lòng tính toán lá bài vua này có hiệu quả như thế nào.

Triệu Bắc Thành nhìn một thân quang minh chính đại, nhưng thật ra là một người đàn ông rất giả nhân giả nghĩa! Từ vô tình mà định đưa Đỗ Hâm Lôi vào chỗ chết cũng có thể thấy được, người đàn ông này tuyệt đối không phải người lương thiện. Nếu đối phương vốn không quan tâm đến sự sống còn của hai người già này, như vậy Hoắc Vân Phi chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Cũng may, Triệu Bắc Thành không phải người hoàn toàn lạnh tâm lạnh tình.

Thấy hai cụ già trong video, Triệu Bắc Thành hoàn toàn hoảng loạn, lạnh lùng nói: “Mày dám làm tổn thương đến một sợi tóc của bọn họ, tao tuyệt đối không tha cho mày!”

Hoắc Vân Phi lên đạn, khóe miệng nâng lên, vẻ mặt tuần tú không thay đổi, nhàn nhạt nói: “Lời mới vừa nói đừng để tao lặp lại lần thứ hai đi! Tao nói rồi, chỉ cần tao không có phiền toái, bọn họ liền bình yên vô sự.”

Triệu Bắc Thành dần dần tỉnh táo lại, anh biết Hoắc Vân Phi dùng cái này để cảnh cáo anh không được thông báo cho phía chính phủ lòng bắt anh ta, nếu không vừa có gió thổi cỏ lay, xui xẻo đầu tiên chính là ông bà nội đã lớn tuổi của Triệu Bắc Thành anh.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Bắc Thành bất đắc dĩ khàn giọng nói: “Tao đồng ý với mày, mày đồ tiểu nhân hèn hạ này!”

“Sai!” Hoắc Vân Phi quơ quơ một ngón tay dọc theo trước môi, chế nhạo nói, “Mày mới là tiểu nhân hèn hạ! Tao muốn cùng mày công bằng theo đuổi cô ấy, mày cuối cùng xoay chuyển chút tư tưởng xấu, muốn không diệt trừ cô ấy chính là phá hỏng đứa bé trong bụng cô ấy, hiện giờ muốn lợi dụng quyền hạn trong tay lòng bắt tao! Triệu Bắc Thành, mày vốn không phải là đàn ông! Có gan mày cạnh tranh công bằng với tao, chờ sau khi Hâm Lôi sinh đứa bé ra, để cho cô ấy tự quyết định muốn cùng ai!”

Đây chính là mục đích chính của Hoắc Vân Phi, anh không hề ép buộc Đỗ Hâm Lôi nữa, anh muốn so tài cạnh tranh công bằng tình yêu này với Triệu Bắc Thành, cho Đỗ Hâm Lôi quyền tự do lựa chọn!

Đỗ Hâm Lôi chợt ngẩn người, thì ra anh... Nghĩ như vậy đó! Mới vừa rồi cô hiểu lầm dụng ý của anh, thiếu chút nữa bóp chết anh... Không đúng! Anh nào sắp chết? Bây giờ còn dùng súng chĩa vào trán Triệu Bắc Thành!

Hừ! Người đàn ông quý kế đa đoan!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 238: Ngoại Truyện 27

Triệu Bắc Thành hoàn toàn ở vào tình thế bị động, một chiêu sai, thua toàn bộ, bảy tấc của anh hoàn toàn bị Hoắc Vân Phi nắm được, bị ép buộc với tình địch chơi một trò chơi này. Thật ra thì, chơi như thế nào anh đều không được kết quả tốt, nhiều lắm xem như là tên ngốc làm nền mà thôi.

Trong lòng bị bi ai nồng đậm lấp kín, anh nản lòng thoái chí, một hồi lâu, lạnh lùng thốt: “Không được làm tổn thương đến ông bà nội tao! Bọn họ vô tội!”

Anh đã mệt mỏi, không muốn tiếp tục tham gia trận so tài tàn khốc kịch liệt này nữa, chỉ cầu mong ông bà nội của anh có thể bình an vượt qua tuổi già.

“Lỗi tai của mày bị điếc sao? Tao nói rồi, mày đừng thêu dệt chuyện, hai cụ già đó sẽ trường mệnh trăm năm! Mày dám con mẹ nó đùa giỡn ngẫm với tao, tao để cho bọn họ sớm đi đoàn tụ với cha mẹ mày, bọn họ chết cũng sẽ nói cho cha mẹ mày, là bị thằng cháu bất hiếu là mày hại chết!” Hoắc Vân Phi nắm giữ được không ít tư liệu về tình địch, biết cha mẹ Triệu Bắc Thành đều đã chết, la do ông bà nội nghèo khó vất vả đi mót rác tạo điều kiện cho Triệu Bắc Thành đọc sách, phần tình cảm này không tầm thường.

Triệu Bắc Thành hận không thể hung hăng xé nát khuôn mặt tuần tú gian manh trước mắt này, rõ ràng đang coi anh như con khỉ mà đùa giỡn, cố tình còn tỏ vẻ rất công bằng rất vô tội, ghê tởm!

Ngẩng đầu lên, Triệu Bắc Thành lạnh lùng nói: “Tao sẽ không nói hành tung của mày cho bất kỳ ai biết, cũng hy vọng tự giải quyết cho tốt, lờ như...”

“Lờ như bị người khác phát hiện ra hành tung của tao báo cho cảnh sát, cũng sẽ tính lên trên đầu mày!” Hoắc Vân Phi không chút do dự nói cho anh ta biết, “Cho nên mày không chỉ phải chú ý tới bản thân không được phạm sai lầm, mà còn phải bất cứ lúc nào cũng ngăn cản không cho người khác phạm lỗi hiểu chưa?”

Cho dù Triệu Bắc Thành có mật báo cho chính phủ hay không, chỉ cần bị đuổi bắt, cũng sẽ lấy ông bà nội Triệu Bắc Thành ra khai đao trước.

Điều khoản bá vương như vậy, khiến Triệu Bắc Thành trừ căn răng nghiến lợi ra, không thể nghĩ tới biện pháp nào khác?

Cứ ép Triệu Bắc Thành rời đi như vậy, Đỗ Hâm Lôi càng nghĩ càng thấy không đúng điệu! Chọc phải Hoắc Vân Phi chính là khổ tám đời, như thế nào cũng không đấu lại được người phúc hắc lại âm hiểm này.

“Này, tôi cảnh cáo anh! Không được tổn thương đến ông bà nội của Bắc Thành, có nghe không?” Để tránh tạo thành bi kịch không thể cứu vãn, Đỗ Hâm Lôi vội vàng phòng hờ trước cho anh, “Mắc mớ giữa anh và Triệu Bắc Thành, không thể liên lụy đến người già! Người già lớn tuổi bảy mươi như vậy, tổn thương bọn họ sẽ bị sét đánh đấy!”

“Không có việc gì! Ông trời muốn đánh tôi đã sớm đánh, sẽ không chờ tới bây giờ!” Dáng vẻ Hoắc Vân Phi cà tàng, móc ra một điều thuốc, vừa định đốt, lại nhớ ra Đỗ Hâm Lôi đang mang thai, vội vàng dập, “Nếu hai tổ tông chết cũng do Triệu Bắc Thành liên lụy, chuyện không liên quan đến tôi!”

“...” Lý luận với cảm thú, hết sức khó khăn, Đỗ Hâm Lôi chẳng thèm khua môi múa mép với anh.

Cũng may thái độ của Hoắc Vân Phi rất rõ ràng, chỉ cần Triệu Bắc Thành không trêu chọc anh, không tiết lộ tin tức anh ở thành phố A cho phía chính phủ, hai ông bà cũng sẽ nhận được chăm sóc rất tốt.

Lưu Nga mua thức ăn trở lại, thấy Hoắc Vân Phi ở đây, hơi ngoài ý muốn lại không giật mình. Vui tươi hơn hờ nói: “Tam thiếu tới thật đúng lúc, tôi mua rất nhiều đồ ăn, tối nay làm bữa tiệc lớn phong phú chút!”

Hoắc Vân Phi gật đầu một cái, thuận tiện phân phó: “Sắp xếp lại một phòng cho tôi, tạm thời tôi và Hâm Lô phải tách ra ngủ!”

Lưu Nga còn chưa kịp nói chuyện, Đỗ Hâm Lô đã đứng lên trước: “Bớt không biết xấu hổ đi! Ai cho phép anh ở đây? Tách ra ngủ cũng không được, tôi không đồng ý cho anh ngủ lại!”

Kêu gào xong rồi, hồi lâu mới nghe thấy Hoắc Vân Phi nhỏ giọng giải thích: “Tôi... không có biện pháp vào ở khách sạn, sẽ có người bắt tôi đấy!”

Thế này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thân phận của Hoắc Vân Phi khiến cho anh không cách nào giống như người bình thường đi thuê phòng khách sạn, thời gian xuất hiện bên ngoài của anh càng nhiều thì khả năng bị người phát hiện càng lớn.

Đỗ Hâm Lô lập tức ngậm miệng, nhìn vòng quanh phòng khách nhỏ, một hồi lâu mới nói: “Chỉ có hai gian phòng, hơn nữa nhỏ như vậy, bụng của tôi như thế, nếu như chen một giường lớn với dì Lưu...”

“Ai bảo em chen một giường lớn với dì Lưu?” Hoắc Vân Phi liếc cô một cái. Đùa sao, người phụ nữ của anh mình cũng không được ôm, sao có thể để cho người khác thân cận. Cho dù là phái nữ cũng không được, “Tôi ngủ trên ghế sa lon đi!”

Căn phòng nhỏ như vậy, quả thật giống như lồng chim bồ câu, anh rất hoài nghi chiếc ghế sa lon bằng vải bố nho nhỏ có thể chứa được thân thể của anh hay không.

Đỗ Hâm Lôi cũng lo lắng vấn đề như vậy, ghế sa lon quá nhỏ, thân thể của Hoắc Vân Phi quá to lớn, sợ rằng một nửa phải đặt lên nền nhà.

“Thật phiền phức!” Đỗ Hâm Lôi nhíu đôi mi thanh tú lại, không vui xua đuôi nói, “Không có việc gì tới tìm việc cho tôi, anh từ đâu mau cút về đó! Dù sao ngày dự sinh của tôi còn gần nửa tháng nữa!”

Trên thế giới này còn có bạn trai nào có tính khí tốt như Hoắc tam thiếu sao? Bị bạn gái kiêm mẹ của đứa bé bọn họ xua đuôi (trước mắt anh tạm thời định vị quan hệ giữa anh và Đỗ Hâm Lôi như vậy), chẳng những không tức giận, còn chủ động giúp cô đổi thuê một căn phòng lớn.

Tất cả toàn bộ do Hoắc lão tam giải quyết, Đỗ Hâm Lôi ngay cả đầu ngón tay cũng không cần động. Sau khi dùng xong bữa tối, làm tiếp tản bộ sau bữa ăn, cả đám bốn người bọn họ (tính cả dì Lưu và cục cưng trong bụng Đỗ Hâm Lôi), chậm rãi vào thang máy, đi xuống sáu tầng lầu, đã đến khu vực nhà giàu.

Khu nhà trọ này phân thành kiểu nhà lớn nhỏ, Đỗ Hâm Lôi ở chỉ có năm sáu chục mét vuông, còn có vài căn mười mét vuông. Thuê phòng mới thậm chí có một trăm năm mươi mét vuông, chỉ có điều tầng lầu khá thấp, ở lầu chín.

Đi tới, Đỗ Hâm Lôi giật mình, không khỏi mắng Hoắc Vân Phi: “Anh trâu bò lắm không phải chỉ nhiều hơn hai đồng tiền thôi sao? Ba người chúng ta làm gì phải ở căn phòng lớn như vậy?”

Năm căn phòng ngủ, hai phòng vệ sinh, anh cho rằng bọn họ có bao nhiêu người ở!

“Ngốc, tôi đây không phải đốt tiền, mà đang mưu tính sâu xa có được không?” Hoắc Vân Phi rất có tâm tình mà chỉ chỉ chỗ chỗ bố cục trong phòng, “Ba người chúng ta mỗi người một căn phòng ngủ, sau khi cục cưng sinh ra đương nhiên cần một căn phòng ngủ nhỏ, mặt khác khách tới nhà, thỉnh thoảng ngủ lại gì đó, có phải cũng cần một gian phòng khách dự bị không? Hai phòng vệ sinh nhiều tiện lợi? Tránh cho sáng sớm cần thay phiên nhau xếp hàng đi toilet!”

Ghe tởm! Đỗ Hâm Lôì trừng mắt nhìn anh, chẳng lẽ anh còn chuẩn bị ở lâu dài ở đây!

“Anh định ở chỗ này bao lâu?”

“Dĩ nhiên ở đến khi... Em sinh đứa bé ra mới thôi!”

Buổi tối, Đỗ Hâm Lôì vui vẻ tràn trề ngâm nước nóng tắm, bọc khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra.

Căn phòng rộng cũng có chỗ tốt, tối thiểu diện tích phòng tắm lớn hơn gấp hai trước kia, hơn nữa phòng tắm và toilet tách ra, hết sức thuận tiện.

Soi gương bôi chút sữa, liền nghe được trong phòng tắm bên kia có người hăng giọng kêu gào: “Đỗ Hâm Lôì! Đỗ Hâm Lôì!”

Thật đáng ghét, buổi tối khuya gọi hồn hả! Đỗ Hâm Lôì tức giận đi tới, gõ gõ cửa phòng tắm ý bảo anh đừng kêu nữa, “Có chuyện gì?”

“Lấy cho tôi cái quần lót tới đây!” Người đàn ông bên trong yêu cầu.

Một luồng nhiệt từ cổ xông thẳng lên trên mặt, cô phun ra một ngụm, tức giận hỏi, “Tôi là người giúp việc của anh sao?”

“Em là bạn gái ở chung với tôi chứ sao!” Người đàn ông bên trong mềm giọng năn nỉ, “Giúp tôi một chút đi, dù sao tôi cũng không thể trần

trường như vậy đi ra ngoài! Em sẽ mắng tôi cố ý giở trò lưu manh!”

Mặt của cô cháy sạch đến lợi hại hơn, tên đàn ông vô lại này, thật hoài nghi anh rắc tâm, “Chuyện này liên quan gì đến tôi? Sao anh không để cho người khác lấy cho anh?”

“Người khác? Em nói là dì Lưu?” Hoắc Vân Phi kéo dài giọng giống như thật khó xử, “Để cho dì ấy lấy quần lót cho tôi, không tiện chứ sao!” Sau một lúc lâu, không nghe thấy giọng nói của Đỗ Hâm Lôi, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, “Nếu không em nói một tiếng với dì Lưu, để cho dì ấy lấy giúp tôi!”

Đỗ Hâm Lôi tức giận đến không nói hai lời, xoay người rời đi.

Chỉ trong thời gian chốc lát, cô đi vào phòng ngủ lấy quần lót của anh ra, còn không đợi cô gõ cửa, chợt thấy cửa phòng tắm mở ra.

Khi cô như đang gặp địch mạnh, thấy bên hông Hoắc Vân Phi thắt một cái khăn tắm lớn như không có việc gì đi ra.

“Anh...” Đỗ Hâm Lôi rất tức giận, người này cố ý chơi cô, “Anh có khăn tắm còn sai khiến tôi cầm quần lót cho anh!”

“Tôi quên còn có khăn tắm!” Hoắc Vân Phi giang tay, rất vô tội.

Ném quần lót kiểu nam trong tay lên trên mặt anh, cô xoay người rời đi.

Người gì chứ! Cô thề chờ lần sau anh kêu thê thảm đến đâu ở trong phòng tắm cô cũng không phản ứng đến anh!

Đêm nay, Đỗ Hâm Lôi vì đề phòng háo sắc, cố ý khóa khóa ngàm. Chỉ có điều một đêm ngủ thật yên tĩnh, cô không nghe được âm thanh có người đẩy cửa phòng.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 239: Ngoại Truyện 28

Thở phào nhẹ nhõm, xem ra cầm thú thật sự đổi sang ăn chay rồi! Nhưng mà đây chỉ là do anh tạm thời ngưng trang hay hoàn toàn thay hình đổi dạng, phải quan sát lâu dài đi.

Khi Đỗ Hâm Lôi nghĩ tới chuyện này, khóe miệng không tự chủ nâng lên vết cười nhàn nhạt, cô giữ nụ cười dần dần tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Ngày hôm sau, gõ cửa đánh thức cô không phải là Lưu Nga, lại là Hoắc Vân Phi.

“Mèo lười, rời giường!” Người đàn ông phía ngoài gõ nhẹ cánh cửa, trong giọng nói tràn đầy cưng chiều nồng đậm và vui vẻ, cũng không bởi vì cô có “Lòng tiểu nhân” đóng khóa ngầm mà không vui.

Tỉnh mở đôi mắt ngủ nhập nhèm ra, Đỗ Hâm Lôi dụi dụi mắt, ngồi dậy, nhìn hoàn cảnh xa lạ chung quanh, thật lâu sau mới tỉnh ngộ ra, tối ngày hôm qua cô đã dọn nhà.

Dưới sự giúp đỡ của Hoắc Vân Phi, cô và Lưu Nga tiến vào căn phòng lớn một trăm năm mươi mét vuông ở lầu chín.

Xuống giường mang dép mới, cô đi tới mở khóa ngầm cửa phòng, thấy Hoắc Vân Phi mặc quần áo ở nhà kiểu nam, tóc đen như mực hơi có

vẻ xấu xềch, chính là dáng vẻ lười biếng tùy ý như vậy thoát nhìn là vẻ anh tuấn trí mạng. Giữa ánh nắng sáng sớm, quả thật bức mắt người.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu ngây ngô của cô gái há to mồm ngây ngốc nhìn anh, anh đưa bàn tay đẹp mắt ra sờ sờ cằm mượt mà của cô, chế giễu nói: “Sắc nữ, nước miếng chảy ra!”

Cô theo bản năng vội vàng sờ khoe miệng mình, không sờ thấy nước miếng lại rước lấy nụ cười nhẹ của anh. Biết mình bị chơi xỏ, Đỗ Hâm Lô cong khoe miệng lên, túm lấy anh muốn nhéo thịt nhột phía dưới cánh tay anh.

Quanh thân người này gân thép xương sắt, bắp thịt cứng rắn cần tya, cô muốn nhéo anh đó là tự mình chuốc lấy cực khổ, chỉ có điều Đỗ Hâm Lô biết phía dưới cánh tay anh có một miếng thịt nhột yếu ớt, nhéo đến sẽ cười không ngừng, đây là bùa gia truyền để cô đối phó với Hoắc cầm thú.

Quả nhiên, Hoắc Vân Phi không đợi cô nhéo đến, đã cười khẽ không thôi, “Tiểu quai, đừng làm rộn, đồ ăn nguội rồi!”

(*) Quai: Ngoan ngoãn, lém lỉnh, thông minh, tinh ranh, khôn ngoan.

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Hoắc Vân Phi để cho cô bấm một cái lên trên thịt nhột, cô mới bằng lòng bỏ qua.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua trong cái lộn, hai người đều cảm thấy rất tự nhiên, cũng không có vẻ quần bách hay lúng túng khi cô nam quả nữ đi chung với nhau.

Thật ra thì khoảng thời gian bọn họ chung sống khi rời khỏi tam giác vàng đó đã rất hòa hợp, nếu như không phải sự xuất hiện của Lâm Tuyết kích thích đến Hoắc Vân Phi, bình thường bọn họ thân mật giống như cặp vợ chồng chân chính nên có.

Tính tình Đỗ Hâm Lôi tùy tiện cũng không phải cô gái thích xuân buồn thu đau, Hoắc Vân Phi tà mị hài hước, khi hai người đi chung với nhau, thường khiến cho cô buồn cười.

Cũng bởi vì không khó qua khi ở bên cạnh Hoắc Vân Phi, Đỗ Hâm Lôi thậm chí có một dạo giống như đà điểu giấu đầu vào trong cánh, không thèm nghĩ tới tất cả bên ngoài nữa, được chăng hay chớ.

Lưu Nga mở cửa ra một khe nhỏ liếc nhìn, thấy vợ chồng son đã náo loạn đến ngã trên ghế sa lon hai người trong phòng ngủ, bà cười cười, không biến sắc đóng cửa phòng ngủ lại. Mặc kệ cho vợ chồng son này chơi đùa đủ rồi đi ăn cơm.

Đỗ Hâm Lôi đổ thừa không chịu ra ngoài, Hoắc Vân Phi ôm cô lên.

Khi đi tới cửa, Đỗ Hâm Lôi chuyện bé xé ra to kêu lên: “Cửa phòng đã đóng lại?”

Cô nhớ khi Hoắc Vân Phi mở cửa phòng ra đã không đóng lại, hiện giờ đóng lại, chẳng phải chứng minh... Lưu Nga sang đây nhìn thấy đáng vẻ không nghiêm chỉnh khi ở cùng nhau của bọn họ.

“Ừ, dì Lưu tới đây một chuyến, nhìn thấy em hết sức ‘tập trung’ nhéo eo tôi, bà ấy ngượng ngùng, đóng cửa lại đi ra ngoài rồi!” Những chuyện này tránh không được tai mắt của Hoắc Vân Phi, người kiểm cơm dưới tay anh biết khi nào không nên quấy rầy anh, Lưu Nga không ngu ngốc, đương nhiên sẽ không làm cho người ta ghét.

“A!” Vừa nghe Lưu Nga sang đây nhìn thấy rồi, Đỗ Hâm Lôi lập tức quần đến không xong, “Anh đồ đàn độn này, sao không nói sớm chứ!” die nda nle equ ydo nn

Đùa giỡn thân mật như vậy quả thật không khác đôi tình nhân, bị Lưu Nga nhìn toàn bộ vào trong mắt, về sau ở trước mặt Lưu Nga cô còn cố ý

làm bộ không quen Hoắc Vân Phi như thế nào!

“Ôi! Ôi! Dì Lưu sẽ cười tôi đấy, phải làm gì đây?” Đỗ Hâm Lôi khổ não nhú mày, thuận tiện trợn mắt nhìn Hoắc Vân Phi, oán giận nói, “Đều do anh! Chỉ gây phiền toái cho tôi, hạn cho anh hôm nay ăn xong bữa sáng dọn ra đi!”

Hoắc Vân Phi thân mật nhéo mặt cô, an ủi: “Dì Lưu không cười em! Em là mẹ của con tôi, dì ấy cười cái gì?”

Ngụ ý, chuyện thân mật hơn cũng là làm rồi, những thứ này không đáng nhắc đến.

Đỗ Hâm Lôi không nghi ngờ, lại càng ngượng ngùng.

Đi theo Hoắc Vân Phi ra khỏi phòng ngủ vào phòng ăn cơm, cô vẫn cúi đầu, mặt đỏ tới mang tai, dáng vẻ xấu hổ xem ra vô cùng khó chịu.

Hoắc Vân Phi giống như người không có việc gì, càng không ngừng gấp món ăn cô thích ăn cho cô, còn đột nhiên dùng khăn ăn lau nước canh bên khóe miệng cho cô.

Lưu Nga nhanh chóng ăn xong, đứng dậy nói: “Chủ quán hải sản kêu tôi tới mua sâm sớm, tôi đi trước. Đợi cơm nước xong xuôi, ai có thời gian, làm phiền rửa chén giúp tôi!”

Chờ Lưu Nga rời đi, không khí thoải mái hơn.

Đỗ Hâm Lôi không cần làm bộ dè dặt nữa, trực tiếp kêu đến hết đi Hoắc Vân Phi, muốn ăn cái gì, không muốn ăn cái gì, cầm khăn, giấy, uống nước trái cây... Sai anh xoay quanh.

Hoắc Vân Phi làm không biết mệt, ai bảo cô là mẹ đứa bé! Cưng chiều chút thì cưng chiều chút đi!

Ăn cơm xong, Hoắc Vân Phi thu dọn chén đĩa bàn ghế, Đỗ Hâm Lôi ra ban công tập thể dục của phụ nữ có thai.

Đợi cô tập xong đi ra, Hoắc Vân Phi ở trong phòng khách ngoắc cô lại, nói: “Tối xem một chút quà tặng tôi chuẩn bị cho bảo bối lớn và bảo bối nhỏ!”

Bảo bối lớn? Bảo bối nhỏ?

Nhìn dáng vẻ nghi ngờ của cô, anh thân mật cười nói: “Em là bảo bối lớn, trong bụng em chính là bảo bối nhỏ của chúng ta!”

“...” Người này chỉ khua môi múa mép! Dù sao trong lúc rảnh rỗi, cô liền nhìn một chút quà tặng của anh, chỉ cần đừng mang tới một thùng đá quý nữa là được!

Hoắc Vân Phi nắm tay cô, dẫn cô đến trong thư phòng, đi thẳng tới trước máy vi tính đã sớm mở, ấn cô ngồi vào trong ghế đệm, vừa mở websites vừa nói với cô: “Khi tôi đi châu Âu bàn chuyện làm ăn, thuận tiện lựa ra một nhóm hàng cực phẩm để lại cho bảo bối lớn và bảo bối nhỏ!”

Cái gì? Đỗ Hâm Lôi hoảng hốt, giữ lại một nhóm hàng cho cô và đứa bé? Nghe nói còn là cực phẩm! “Anh tự giữ lại cho mình đi! Tôi và đứa bé sao có thể dính tới những thứ này?”

Hoắc Vân Phi điên rồi! Anh giữ ma túy lại cho cô và đứa bé làm cái gì? Chẳng lẽ muốn độc hại đứa bé? Quả thật là bệnh thần kinh kiên biến thái!

“Ha ha.” Hoắc Vân Phi cười khẽ một tiếng, biết cô hiểu lầm ý tứ của anh. Không giải thích gì thêm, anh lướt websites, chỉ vào những hình ảnh kia để cho cô nhìn, “Em xem những thứ này, đẹp không?”

Đỗ Hâm Lôi chăm chú nhìn lên, phát hiện trên trang web đều là châu báu đồ ngọc tinh xảo tuyệt đẹp, ngọc ngà trước mắt, quá đẹp! “Đây chính là hàng anh chưa lại?”

Thì ra không phải là ma túy! Lần này anh đi châu Âu lại thảo luận là chuyện buôn bán châu báu, thật sự khiến cho cô ngoài ý muốn.

“Nếu không em cho rằng là thứ gì?” Hoắc Vân Phi buồn cười nhìn cô, chế nhạo nói, “Bồi dưỡng con trai hít thuốc phiện, hiện giờ hơi sớm chút!”

Lời này chọc cho Đỗ Hâm Lôi dùng sức nhéo anh, hai người cười đùa, anh ôm cô vào trong lòng, hai người ngồi chung một cái ghế, thưởng thức những món đồ đẹp đẽ kia.

“Đây chuyên này dùng kim cương màu hồng khám thành, giá trị liên thành, toàn cầu không sản xuất nữa, nguyên bộ cùng với nó là bông tai kim cương với kim cương màu hồng nhạt lớn bằng trứng chim bồ câu. Nó có tên rất dễ nghe, gọi là ‘Phấn hồng giai nhân’!” Hoắc Vân Phi vô cùng thân mật hôn lên tóc mai tinh tế của cô gái, cảm thấy cô đeo bộ trang sức này lên nhất định sẽ rất đẹp. Khóe miệng tràn đầy ý cười, cưng chiều nói, “Tôi đặc biệt chưa lại bộ phần sắc giai nhân này cho em, chờ khi cầu hôn sẽ đưa cho em! Nhớ, vì bộ trang sức giá trị hai tỷ này phải đồng ý lời cầu hôn của tôi!”

“Anh nghĩ đẹp ghê! Mười tỷ cũng không gả cho anh!” Đỗ Hâm Lôi cố ý sáng giọng, nhưng trong đôi mắt to đen nhánh lại có ý cười.

Không thành thạo châu báu, nhưng bản tính trời sinh của phái nữ luôn có cuồng nhiệt kỳ quái với những món đồ phát ra ánh sáng này, cô cũng không ngoại lệ.

Hoắc Vân Phi cũng không phiền não khi cô từ chối, dù sao bị cô từ chối đã thành thói quen! Hôn lên trán cô, anh kéo trang web xuống dưới, tìm một bức hình khác.

“Đây là lắc chân sáng tác đặc ý của đại sư châu báu nước Pháp làm, cũng không sản xuất nữa. Nghe nói sau khi mang lên không chê vào đâu được, bất cứ kẻ nào cũng không có cách nào lấy xuống! Trừ phi cứng rắn kéo đứt, nếu không cả đời đều bị nó bọc lấy! Vì lý do như vậy, nó có một cái tên rất đẹp gọi là — Tình yêu vĩnh hằng!” Tròng mắt Hoắc Vân Phi sâu như bầu trời sao nhìn lên mắt cá chân mảnh khảnh của cô, dịu dàng hỏi, “Tôi muốn tự tay đeo nó lên cho em, có được không?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 240: Ngoại Truyện 29

Khuôn mặt dần dần đỏ, cô cụp hàng mi xuống, hơi ngượng ngùng.

Lại hôn cô, anh coi cô trầm mặc là cam chịu. Sau đó kiếm một hình khác, đều đồ trang sức cho cụp cứng đeo.

Có khóa trường mệnh bằng vàng bạc, có khóa trường mệnh bằng ngọc, còn có đá kê huyết, ngọc Hoàng Điền.. Tóm lại đủ loại khóa trường mệnh các chất liệu có mười mấy chiếc. Còn có vòng tay nhỏ đáng yêu, lắc chân nhỏ, mặt khác còn có vòng cổ đủ loại chất liệu.

“Tôi càng ngày càng mê muội châu báu, cảm thấy ánh sáng nở rộ diềm lành của nó có thể mang đến may mắn và vui vẻ cho em và cụp cứng!” Ánh mắt và giọng nói của Hoắc Vân Phi càng lúc càng dịu dàng, ôm vợ yêu con yêu trong ngực, còn có gì không đủ? “Lần này tôi phát triển buôn bán đến châu Âu, tất cả tiến hành rất thuận lợi, châu báu có tiền lời rất cao, nhà họ Hoắc rời khỏi ma túy vẫn có thể oai phong Đông Nam Á!”

Đỗ Hâm Lôi giật mình, cô nghe ý tứ trong lời nói của Hoắc Vân Phi, thế nhưng mơ hồ có ý tứ rút lui khỏi giới buôn bán thuốc phiện chuyển sang phát triển ngành nghề châu báu. Ý định của người đàn ông này quá thâm trầm, buôn bán của nhà họ Hoắc cũng quá lớn, cũng không phải cô có thể hiểu thấu đáo được, muốn nói cái gì, cô vẫn nuốt vào, vẫn không lên tiếng.

Đỗ Hâm Lôi yên tĩnh, rúc vào trong ngực anh giống như một con mèo nhỏ hiền lành, anh vuốt ve cô, thân thể tịch mịch nhiều ngày dần có phản ứng.

“Ừm... Dừng!” Đỗ Hâm Lôi ở trong ngực anh rên rỉ, định khép hai chân lại.

Thú hoang đói khát sao có thể nhịn được ngồi ở trong lòng mà vẫn không loạn, anh dịu dàng hôn cô, mang theo dỗ dành, bàn tay không chậm trễ chút nào trượt xuống theo cổ áo rộng rãi của cô.

“Không được!... Cẩn thận cực cưng...” Đỗ Hâm Lôi phản kháng vô lực như vậy, lần đầu tiên cô không cách nào chống lại thân thể tràn đầy sức quyến rũ của phái nam của anh.

“Tôi nhẹ một chút, sẽ không tổn thương đến cực cưng!” Bắp thịt toàn thân Hoắc Vân Phi căng thẳng như sắt, anh lột quần áo của cô xuống.

Quen việc dễ làm, rất nhanh bọn họ nước chảy thành sông.

Khi hoan ái, anh hết sức dịu dàng, từng chút một liếm cô, cẩn thận hóa giải đói khát.

Đỗ Hâm Lôi khẩn trương bám lấy bờ vai anh, lại khép chặt hàng mi.

Hai người hôn nhau, triền miên khó chia lìa. Thịnh thoảng, Hoắc Vân Phi nỉ non chút lời tâm tình động lòng người ở bên tai cô.

“Tiểu quái... Bảo bối... Tâm can...”

Hàm răng cắn chặt của Đỗ Hâm Lôi bị anh dùng đầu lưỡi cạy ra, dẫn dụ cô và anh đầu lưỡi quấn quýt, cực kỳ giống với thân thể hai người đang quấn lấy nhau.

Đồ cầm thú háo sắc này, luôn có thể nghĩ ra một vài chiêu thức đa dạng, khiến cho cô vừa then thùng vừa lúng túng.

“Chờ cực cứng của chúng ta ra đời, anh có hai bảo bối! Khi bảo bối lớn và bảo bối nhỏ tìm anh đòi ôm, anh nên ôm ai trước?”

Đỗ Hâm Lôì vì vấn đề thiếu trí não như vậy làm cảm động buồn cười, nhìn vẻ mặt hoang mang rối rắm của anh, cô cào mạnh một cái trên sống lưng anh, nhắc nhở, “Tôi ôm cực cứng, anh ôm chúng tôi!”

“Ừ, vẫn là bà xã thông minh!” Để thưởng cho, anh khẳng khái thưởng cho cô một cái môi thơm.

Bà xã? Đỗ Hâm Lôì lại mơ màng, cô đồng ý làm bà xã của anh khi nào? Sao cô lại nghĩ ra chủ ý “Kém” như vậy cho anh, nói gì mà cô ôm cực cứng, để cho anh ôm hai mẹ con... Bất tri bất giác lại bị kẻ âm hiểm phúc hắc này quấn vào rồi!

Lúc kết thúc, anh còn chưa thỏa mãn mà thở dài nói: “Cuộc sống mệt nhọc như thế này lúc nào mới có thể đến cuối? Anh đều không thể chờ đợi mong đợi cực cứng nhanh chóng ra đời!”

Bận tâm đến thân thể của cô, anh không thể nào hết sức. Cách thức thân thiết như chuồn chuồn lướt nước này, thật sự không thể nào thỏa ăn được nhu cầu tràn đầy của anh.

Có lẽ cực cứng nghe được người cha thân yêu của bé không kịp chờ đợi bé, thế nhưng rất tích cực phối hợp lựa chọn hành động.

“Hoắc Vân Phi!” Đỗ Hâm Lôì đột nhiên hét ầm lên, “Bụng của tôi đau quá!”

Theo tiếng kêu đau của Đỗ Hâm Lôì, Hoắc Vân Phi giật mình cúi mắt xuống, chỉ thấy có dòng máu đỏ thẫm từ giữa chân cô chảy xuống.

Thấy đỏ! Điềm báo trước sinh non. Khiến cho Hoắc Vân Phi hoảng hồn, vội vàng bật người lên, tay chân loạn xạ mặc quần áo vào. Không còn kịp mặc quần áo cho Đỗ Hâm Lô, dưới chân cô chảy không ngừng, mặc quần áo cũng không dễ dàng, anh trong cái khó ló cái khôn chạy tới phòng ngủ kéo cái mền trên giường xuống, bọc lấy thân thể Đỗ Hâm Lô, ôm cô bước nhanh xông ra.

Vào thang máy nhà trọ, xe của anh liền dừng ở cửa, đặt cô vào ghế ngồi phía sau, không để ý tới máu làm dơ bẩn xe thể thao đắt tiền.

Đóng cửa xe lại, anh ngồi vào ghế lái, đạp chân ga chạy đi.

“Viện trưởng hả? Chuẩn bị nhanh lên một chút, bà xã tôi muốn sinh.. Cái gì? ... Sao chưa tới ngày dự sinh lại muốn sinh? Mẹ nó, vấn đề này ông chờ hỏi con trai của tôi đi!”

Suốt dọc đường lao nhanh, xe cuối cùng dừng lại trước cửa phòng cấp cứu một bệnh viện tư nhân.

Viện trưởng tự mình mang theo bác sỹ y tá đứng chờ, giường chờ sinh đã sớm dừng ở đó, tất cả mới vừa chuẩn bị ổn thỏa xong, xe của Hoắc Vân Phi đã tới!

“Nhanh lên, đặt sản phụ lên trên giường chờ sinh, động tác phải nhẹ, đừng kích động đến thai khí của sản phụ! Mọi người coi chừng chút!” Viện trưởng tự mình trấn thủ chỉ huy, hết sức tích cực ra sức.

Một vị chuyên gia phụ khoa được mời từ nước ngoài tới tiến lên quan sát tình huống cơ bản của Đỗ Hâm Lô, khẳng định nói: “Nước ối đã vỡ, thai nhi sinh non, trực tiếp đưa vào phòng sinh!”

Các bác sỹ y tá còn lại dùng tốc độ nhanh nhất động tác chuyên nghiệp nhất, đẩy Đỗ Hâm Lô trên giường chờ sinh vào trong phòng sinh ở lầu một.

Đây là bệnh viện phụ khoa tư nhân được thành lập chưa tới nửa năm, dụng cụ chữa bệnh và tài nghệ của các bác sỹ bên trong không hề thua kém bệnh viện trung tâm. Nguyên vật liệu thiết bị toàn bộ đều là sản phẩm mới đến từ châu Âu, các bác sỹ phụ khoa một mực đều là nhân tài chuyên nghiệp đều được dùng lương cao đào từ các bệnh viện nổi danh về, nữ bác sỹ khoa phụ sản kia càng có được biển chữ vàng ở nước Anh và kinh nghiệm làm việc nhiều năm.

Có thể nói, bệnh viện này do Hoắc Vân Phi đặc biệt tạo ra vì Đỗ Hâm Lô! Thủ tục của bệnh viện đầy đủ hết, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn kinh doanh.

Vì không để cho người ta hoài nghi, bệnh viện cũng tiến hành làm việc với bên ngoài, nhưng chưa bao giờ làm tuyên truyền và quảng cáo ở địa phương, rất nhiều người dân thành phố A cũng không biết trong thành phố có một bệnh viện tư nhân chuyên nghiệp mới mở.

Người bệnh tới điều trị chạy chữa lác đác thưa thớt, hơn nữa giá tiền đắt hơn bệnh viện trung tâm, vì vậy người bệnh không nhiều lắm.

Đây chính là kết quả mà Hoắc Vân Phi muốn, anh đặc biệt xây dựng bệnh viện vì Đỗ Hâm Lô, đặc biệt vì cô sinh trong điều kiện chăm sóc tốt nhất, không thích không khí ẩm ỉ hờ hét ở bệnh viện trung tâm đó.

Sau khi sinh đứa bé, anh sẽ ở cữ cùng với Đỗ Hâm Lô ở trong bệnh viện này. Phòng bệnh sang trọng nhất vẫn bỏ trống vì cô, bên trong bày đầy đồ dùng dành cho phụ nữ có thai và đứa bé, cái gì cũng không thiếu.

Chỉ có điều... Hôm nay tới quá mức đột ngột, khiến các bác sỹ có phần trở tay không kịp. Thật ra thì, Hoắc Vân Phi cũng trở tay không kịp.

Haizzz, mèo thòm thềm luôn không nhịn được, khi ăn luôn lặp đi lặp lại báo cho mình, ăn một miếng nhỏ là được rồi, đợi sau khi cô sinh đứa bé xong trong tháng xong rồi mới thoải mái ăn! Nhốt cô trong phòng điên

cuồng gặm cắn ba ngày ba đêm, bảo đảm ăn đã ghiền. Nhưng vừa ăn anh liền không khống chế được mình, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện!

Bởi vì sinh non, cục cưng ra đời chỉ có sáu cân hai lạng, đáng vẻ gầy gò, nhìn thấy mà Đỗ Hâm Lôì chua xót trong lòng.

“Đều do anh! Nhìn đứa bé nhỏ gầy như vậy, có thể vốn sinh ra đã kém cỏi không?” Đỗ Hâm Lôì lo lắng nhất là chuyện này, sợ cục cưng bởi vì sinh non mà ảnh hưởng đến phát triển và thể chất sau này.

Hoắc Vân Phi an ủi: "Không có việc gì! Cục cưng di truyền anh, rất khỏe mạnh!" Nói xong, anh vỗ vỗ lồng ngực cường tráng của mình.

Sau khi Lâm Tuyết nhận được tin tức, hỏa tốc liên lạc với Lưu Nga, hai người cùng đi đến bệnh viện.

Hai người đều tỏ vẻ khiếp sợ, đứa bé sinh non, đây chính là chuyện lớn!

Cũng may thấy cục cưng ra đời mặc dù gầy yếu, nhưng tinh thần mười phần, mắt to tròn vo đen nhánh, dung mạo rất giống với Đỗ Hâm Lôì.

Thấy mẹ tròn con vuông, trái tim vẫn treo lên của Lâm Tuyết để xuống. Ánh mắt chuyển sang Hoắc Vân Phi, khuôn mặt trầm tĩnh, giọng nói không tốt chất vấn: "Xảy ra chuyện gì?"

"Cục cưng nhìn thấy anh trở lại, thằng bé sốt ruột muốn gặp mặt anh trước thôi!" Hoắc Vân Phi giải thích lý do Đỗ Hâm Lôì đột nhiên sinh non như vậy.

"Bớt lừa gạt em!" Trong nhà có Lương Tuấn Đào tên háo sắc kia, còn có Mặc Mặc ra đời trước, cũng có thể khiến cho Lâm Tuyết đoán được nguyên nhân vì sao Hoắc Vân Phi trở lại Đỗ Hâm Lôì liền đẻ non! "Anh

không phải để Lăng Lang truyền lời nói còn phải nửa tháng, chờ Hâm Lôi đến ngày dự sinh mới trở về sao?"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 241: Ngoại Truyện 30

Vốn kế hoạch định tính toán như vậy, kế hoạch chỉ thay đổi nhanh thôi! Hoắc Vân Phi nhún nhún vai, bất cần đời mà cười nói: "Anh nhớ vợ con anh thôi!"

Nói chuyện giống như vô lại! Lâm Tuyết mặc kệ không hỏi anh, hung hăng trừng mắt nhìn anh, xoay người trên chóc cục cưng chơi đùa.

Đỗ Hâm Lôi sau khi sinh vô cùng suy yếu, đã ngủ rồi. Cục cưng mới vừa đến trên thế giới này lại không hề biết một mảy may gì, mở mắt to đen nhánh tò mò quan sát thế giới mới mẻ này.

Lâm Tuyết càng nhìn càng thích, chìa tay đem bế cục cưng lên.

"Cục cưng? Gọi cô nào!" Trong lòng Lâm Tuyết tràn đầy yêu thương nồng đậm, nhìn đứa nhỏ xinh xắn đáng yêu, cô vội vàng mà đến không chuẩn bị quà tặng, liền cởi dây chuyền bạch kim treo một chìa khóa bản thân mình luôn đeo trên cổ đeo lên trên cổ cục cưng, "Đây là bà nội cháu lưu lại, cô đeo thật nhiều năm rồi, hiện giờ đưa cho cháu!"

Ánh mắt Hoắc Vân Phi dò xét về phía dây chuyền bạch kim kia, đồ trang sức hình chìa khóa trên đó hấp dẫn ánh mắt của anh. Anh cũng có một dây chuyền bạch kim như vậy, là mẹ Hứa Tịnh Sơ để lại cho anh.

Dây chuyền bạch kim này có hai cái, một cái treo khóa nhỏ, một cái treo chìa khóa, là vật đính ước Hoắc Gia Tường đưa cho Hứa Tịnh Sơ.

Hứa Tịnh Sơ rất thích bộ đồ trang sức bằng bạch kim này, lúc rời đi, để dây chuyền treo khóa nhỏ kia lại cho Hoắc Vân Phi, một cái khác treo chìa khóa là để lại cho con gái Lâm Tuyết.

Hiện giờ Lâm Tuyết chuyển tặng di vật mẹ để để lại cho cô đưa cho đứa cháu trai mới ra đời, nói rõ cô đã chấp nhận Hoắc Vân Phi người anh cả này.

Ánh mắt Hoắc Vân Phi sâu thẳm, mím chặt môi mỏng. Hồi lâu, đi tới trước mặt Lâm Tuyết, nhẹ giọng hỏi: "Kỳ thực tập của em lúc nào kết thúc? Rời Mặc Mặc lâu như vậy, thằng bé nhớ em thì làm như thế nào?"

"Kỳ hạn thực tập nửa năm, còn thiếu ba tháng! Vào lúc nghỉ cuối tuần Tuần Đào sẽ đến thành phố A đón em về!"

Đây là lần đầu tiên hai anh em mặt đối mặt, bình tĩnh hòa nhã nói chuyện.

"Dã tâm của phụ nữ đừng quá lớn! Vì làm phó cục trưởng gì đó, ném đứa bé còn nhỏ như vậy ở trong nhà không gặp được mẹ, em nhẫn tâm quá!" Hoắc Vân Phi hết sức bất mãn trợn mắt nhìn em gái, rất oán niệm.

Khi anh ba bốn tuổi, mẹ Hứa Tịnh Sơ bởi vì mâu thuẫn với cha Hoắc Gia Tường, ném anh lại rồi rời đi, từ đó anh không còn nhìn thấy dáng vẻ của mẹ.

Lâm Tuyết bất đắc dĩ giang tay ra, nói: "Mặc Mặc vừa sinh ra được một tháng, em còn theo Tuần Đào đi lười liềm vàng diệt độc! Hiện giờ thì tốt hơn nhiều, tối thiểu thằng bé đã đi được!"

"Ngày nào đó ôm tới để cho anh xem!" Hoắc Vân Phi yêu cầu nói.

"Hừ!" Lâm Tuyết xem thường nhìn anh: "Lúc e đi tam giác vàng, sao không trông thấy anh đưa mắt nhìn thằng bé?"

"Ai bảo em vừa gặp mặt há mồm liền thôi! Hâm Lôi cả ngày chỉ nghĩ tới rời khỏi anh, em không khuyên can cô ấy, còn ý vị cổ động cô ấy đối nghịch với anh!"

Thấy vẻ mặt bất mãn của Hoắc Vân Phi, Lâm Tuyết cười một tiếng, thức thời thay đổi đề tài: "Đúng rồi, cục cưng đặt tên chưa?"

"Vừa sinh ra lấy đâu ra tên? Em lấy cho một cái tên đi!"

Ngẫm nghĩ một lát, Lâm Tuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của đứa bé, nói: "Thằng bé là bối bối của người cả nhà, liền kêu Bảo Bảo đi!"

(*) Bảo bảo: Cục cưng, bảo bối

"A, Bảo Bảo! Cái tên này không tệ! Anh thay Bảo Bảo cảm ơn cô nhỏ của thằng bé!"

...

Trong phòng bệnh, sản phụ Đỗ Hâm Lôi ngủ thật ngon, Bảo Bảo nằm bên cạnh mẹ, tò mò nhìn cha và cô thầm thì nói chuyện, nhìn bên này một chút lại nhìn bên kia một chút, csai miệng khi đóng khi mở của bọn họ là đang nói cái gì vậy?

Nghe không hiểu thì thôi! Bảo Bảo ngáp một cái, lại khép cặp mắt xinh đẹp lại, mím miệng nhỏ, ngọt ngào chìm vào trong mộng đẹp.

Khi Lăng Lang và Cố Y Nhiên tới hỏi thăm sức khỏe đứa bé, Đỗ Hâm Lôi đang cho con ăn sữa.

Cái gọi là vật hợp theo loài, Lăng Lang người này cũng có hứng thú hơi tệ hại, anh thế nhưng không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Lúc ấy, Hoắc Vân Phi đang tranh ăn một bên sữa với con trai, cho đến khi con trai lớn tiếng khóc kháng nghị, anh mới hậm hực tránh ra, bất mãn lâu bầu một câu: “Không phải ý vào con nhỏ sao? Bắt nạt cha!”

“Ha!” Lăng Lang vỗ tay, khen ngợi vì xem thế là đủ rồi nói: “Lão tam, tranh ăn sữa với con trai, cậu quả nhiên vô sỉ không có hạn cuối!”

Đỗ Hâm Lô mắc cỡ vội vàng rút vào trong chăn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cố Y Nhiên thấy Đỗ Hâm Lô bối rối, không khỏi cười.

Lăng Lang ôm bên hông cô, có thâm ý khác nói: “Hiện giờ tin tưởng tôi đi? Đứa bé của người ta cũng đã sinh ra, cha ở bên cạnh canh chừng, đừng đổ thừa lên người tôi nữa!”

Ngày đó trùng hợp ở trong bệnh viện, Lăng Lang và Đỗ Hâm Lô tới khám khai, Cố Y Nhiên liền kiên trì cho rằng bụng của Đỗ Hâm Lô bị Lăng Lang làm lớn. Lăng Lang mọi cách không giải thích được, hôm nay dẫn cô theo để chứng thực tại chỗ.

Hoắc Vân Phi nhàn nhạt liếc nhìn về phía Cố Y Nhiên, quay đầu nhú mày hỏi Lăng Lang: “Thu phục rồi?”

Lăng Lang ôm cô gái bên cạnh vào trong ngực, rất kiêu ngạo mà tuyên bố: “Không chỉ thu phục, bụng của cô ấy cũng bị tôi làm lớn!”

Hoắc Vân Phi dựng ngón tay cái tỏ vẻ tán phục anh, hỏi tiếp: “Lúc nào định kết hôn?”

Lời này nghe thật giống như hơi tùy tiện, thật ra thì hoàn toàn có nguyên nhân.

Làm một đời vua súng ống đạn dược mới ở Đông Nam Á, lấy thân phận của Lăng Lang không thể nào tùy tiện để phụ nữ sinh con cho anh! Một khi xác định đối tượng, nhất định phải kết hôn trước kia đứa bé sinh.

“Rất nhanh đi! Bụng của cô ấy không đợi người được, chậm nhất cũng phải trước cuối tháng.” Lăng Lang thản nhiên không quan tâm, giống như không coi chuyện kết hôn là chuyện quan trọng gì, “Cậu thì sao? Định chỉ cần con trai, hay là muốn cả mẹ đứa bé?”

Trùm buôn thuốc phiện có thói quen giữ đứa bé lại vứt bỏ mẹ đứa bé, không biết đến Hoắc Vân Phi có thể như vậy không! Nhìn Hoắc Vân Phi đối xử với Đỗ Hâm Lôi không giống bình thường, mới vừa rồi một màn “Tranh sữa” vô giá khó có được này, anh cảm thấy Hoắc Vân Phi sẽ giữ Đỗ Hâm Lôi lại làm người tình lâu dài.

Lăng Lang không hỏi kết hôn, trùm buôn thuốc phiện ở tam giác vàng chính thức công khai kết hôn giống như phượng mao lân giác, ít lại càng ít, thật sự không nghe nói tới có mấy người công khai lấy vợ.

(*) Phượng mao lân giác: Long phượng hoàng sừng kỳ lân, chỉ hiếm thấy

“Vấn đề này anh đừng hỏi tôi, nên đi hỏi mẹ của đứa bé!” Hoắc Vân Phi thân mật nhìn về phía Đỗ Hâm Lôi bên cạnh, cô gái nhỏ mặc cỡ xoay người ngồi ở đó dỗ đứa bé, vẫn không dám quay đầu lại đây, “Quyền quyết định toàn bộ nằm trên tay cô ấy, hiện giờ tôi nghe cô ấy!”

Lời này không thể nghi ngờ cho Đỗ Hâm Lôi đủ mặt mũi ở trước mặt Lăng Lang, làm Hoắc tam thiếu oai phong một cõi, bằng lòng nói ra lời như vậy trước mặt bạn thân, quả thật tương đương với nâng Đỗ Hâm Lôi lên tận trời.

Đỗ Hâm Lôi vẫn không quay đầu lại cũng không lên tiến, làm bộ như không nghe thấy.

“Lăng Lang hỏi em đấy, chờ trong tháng xong rồi, anh có thể mang em và Bảo Bảo đi không?” Hoắc Vân Phi lại gần sát bên tai cô khẽ nói, lời nói quyến rũ nhưng không che giấu được mấy phần khẩn trương và chờ đợi.

“Đến lúc đó xem biểu hiện của anh! Chọc tôi tức giận nữa, trực tiếp báo cảnh sát bắt anh!” Haizzz, sao cô lại không có tiền đồ như vậy! Ngay cả cự tuyệt lưu loát một tiếng cũng không nói ra khỏi miệng được!

Lăng Lang cười đều nhắc nhở: “Định báo cảnh sát chưa? Ở đây có sẵn một cảnh sát, cô đi nói với cô ấy đi!”

Sự chú ý của mọi người lại chuyển sang người Cố Y Nhiên, người kia lại hơi lúng túng.

Hoắc Vân Phi cười ha hả, sang sang nói: “Chờ khi anh ngồi tù, bà xã nhớ đưa chút đồ ăn ngon cho anh!”

Đỗ Hâm Lôì dùng sức nhéo mũi anh, nhỏ giọng mắng: “Khép cái miệng thúi kia của anh lại!”

Nhất thời lỡ lời thôi! Không ngờ trong phòng này thật sự có cảnh sát! Để cho an toàn, cô vẽ rắn thêm chân mà giải thích với Cố Y Nhiên: “Tôi đùa giỡn với anh ấy thôi!”

Nói tiếp, Hoắc Vân Phi cũng không sợ cảnh sát, anh không làm chuyện phạm pháp.

Lần này, khiến Cố Y Nhiên tâm sự nặng nề cũng không nhìn được bật cười.

Đỗ Hâm Lôì càng cảm thấy ngượng ngùng! Trong lòng liên tiếp than thở: Ôi ôi, ở bên người Hoắc Vân Phi, chỉ số thông minh của cô có phải càng thoái hóa không!

Lăng Lang khó khăn lắm mới kéo được Hoắc Vân Phi rời khỏi bên cạnh Đỗ Hâm Lô, bất mãn quở trách: “Tôi đặc biệt chạy tới, cậu người bị bà xã mê hoặc này có thể tạm thời buông phụ nữ ra một lúc không, theo tôi ngồi một chút!”

Cứ như vậy, Hoắc Vân Phi dành ra một chỗ, Cố Y Nhiên liền ngồi xuống.

Cô gái tỏ vẻ u sầu, tâm sự đầy cỗi lòng. Ngồi ở đó tò mò nhìn cục cưng nhỏ, hiếu kỳ lại đi nhìn Đỗ Hâm Lô, “Haizzz, sao cô lại sinh ra đứa bé được vậy?”

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 242: Ngoại Truyện 31

Ngày đó nhìn bụng Đỗ Hâm Lôi còn phồng lên, trong nháy mắt bụng bằng phẳng, đứa bé đi ra, giống như ảo thuật. Cô theo bản năng vuốt ve bụng mình, nhưng hơi không tin nổi.

Bản thân Đỗ Hâm Lôi cũng ngây ngốc u mê, cười hì hì nói: “Tôi cũng kỳ quái! Không ngờ có thể thuận lợi sinh thẳng bé ra, thẳng bé sinh non, dọa tôi một cú sốc!”

Một người phụ nữ vừa làm mẹ, một người phụ nữ đã mang thai chuẩn bị làm mẹ, ở chung một chỗ đương nhiên chính là có chung một đề tài.

“Haizzz haizzz haizzz!” Cố Y Nhiên dường như rất thích than thở, từ khi cô vào trong phòng, liền mặt ủ mày chau.

“Tại sao cô luôn than thở vậy?” Đỗ Hâm Lôi kỳ quái hỏi.

Cố Y Nhiên vuốt ve bụng của mình, nhúu đôi mày thanh tú lại nói, “Tôi đã mang thai, cô nói tôi có cần gả cho Lăng Lang không?”

Vấn đề này Đỗ Hâm Lôi cũng không biết nên trả lời cô ấy như thế nào, cô cũng thở dài mấy hơi, nhìn cục cưng mới ra đời, bất đắc dĩ hỏi, “Tôi đã sinh đứa bé cho Hoắc Vân Phi, cô nói tôi có cần gả cho anh ấy không?”

Cố Y Nhiên mang theo vấn đề khó có thể giải đáp của hai người cùng rời đi với Lăng Lang rồi, Đỗ Hâm Lôi nhúu mày, một mực suy nghĩ tới vấn

đề này.

Không thể tiếp tục trốn tránh, cô cần phải làm quyết định.

Hoắc Vân Phi thấy sau khi Lăng Lang và bạn gái đi, Đỗ Hâm Lôi liền buồn bực không vui, hơi bận tâm, hỏi, “Chuyện gì chọc giận em không vui? Là cô nữ cảnh sát nhỏ đó mạo phạm em?”

Đỗ Hâm Lôi lắc đầu một cái, dáng vẻ nghiêm túc giống như đang cân nhắc một quyết định quan trọng.

Có phần bị nét mặt của cô chấn trụ, Hoắc Vân Phi cẩn thận dựa sát vào cô, thử thăm dò nắm tay cô lên, lấy lòng nhéo, cười xòa nói: “Nghĩ cái gì? Nói cho ông xã!”

“Anh là ông xã của ai!” Đỗ Hâm Lôi giận mắng anh một câu, tượng trưng tránh một chút (dĩ nhiên không tránh được bàn tay to của anh), cô khinh thường nói, “Tôi còn chưa quyết định gả cho anh!”

“Anh cũng chưa nói không muốn em gả cho anh!” Hai tay Hoắc Vân Phi kê dưới đầu, ngửa mặt nằm bên cạnh Đỗ Hâm Lôi, nhìn cô lại nhìn con trai của mình, hết sức vừa lòng.

Đỗ Hâm Lôi hỏi, “Anh định nán lại thành phố A bao lâu?”

“Đợi đến ngày em chịu gả cho anh mới thôi!” Hoắc Vân Phi cười hì hì đáp.

“Anh cứ chắc chắn tôi sẽ gả cho anh như vậy?” Đỗ Hâm Lôi giống như bị người nhìn thấu lá bài tẩy then quá thành giận, nhúu lỗ mũi nhỏ lại, “Tôi cứ không gả, anh đã đồng ý sẽ không ép buộc tôi đấy!”

Đưa tay siết chặt gương mặt của cô, anh dung túng cứng chiều đáp ứng nói: “Được, không lấy cũng không gả!”

Ở bệnh viện tư nhân, tất cả đều rất tốt! ở chỗ này, Đỗ Hâm Lôi được hưởng thụ đối xử y như hoàng hậu, cả bệnh viện đều lấy cô và đứa bé làm trung tâm, bởi vì bệnh viện này là do Hoắc Vân Phi đặc biệt mở ra vì cô và đứa bé.

Duy nhất chính là, bị tài nấu nướng của Lưu Nga nuôi miệng xảo quyệt, Đỗ Hâm Lôi không quen ăn thức ăn do căn tin nấu. Hoắc Vân Phi cố ý để cho người ở trong căn tin thiên vị vì Đỗ Hâm Lôi, do Lưu Nga tay cầm muôi, nấu canh làm bữa ăn dinh dưỡng, nước nước canh canh hầu hạ cực kỳ chu đáo.

Nhìn Hoắc Vân Phi thuần thục tay tã cho cục cưng, động tác ôm con vô cùng chuyên nghiệp tiêu chuẩn, khiến Đỗ Hâm Lôi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Trước kia anh đã từng làm cha sao?” Nhìn như thế nào người này cũng không giống là tay mơ, xem ra còn chuyên nghiệp thuần thục hơn người làm mẹ là cô đây!

Hoắc Vân Phi thiếu chút nữa bị lời của cô làm cho nghẹn đến, không biết nên khóc hay nên cười: “Cảm phiền trí tưởng tượng của em đừng quá phong phú, anh giống như em, đều là người lần đầu làm cha mẹ!”

Trước khi cục cưng sinh ra, mỗi tuần Hoắc Vân Phi đều rút bớt thời gian một ngày đi tham gia lớp huấn luyện vú em, anh rất có đường có lối chăm sóc cục cưng.

Vì tăng thêm cơ hội chung đụng câu thông với hai mẹ con, Hoắc Vân Phi hoàn toàn không dùng tới y tá chăm sóc trẻ sơ sinh và bảo mẫu nguyệt tẩu, anh một mình ôm lấy tất cả mọi việc chăm sóc cho hai mẹ con.

(*) Nguyệt tẩu: nhân viên điều dưỡng cho bà mẹ và trẻ sơ sinh.

Mỗi đêm đều phải rời giường bốn năm lần, kiểm tra xem cục cưng có ngủ ngon không, thay tã, rồi ôm cục cưng vào trong ngực Đỗ Hâm Lôì để cô cho ăn sữa.

Không thuê bà vú, anh để Đỗ Hâm Lôì cho con bú sữa mẹ, hai người bọn họ cùng nhau chăm sóc đứa bé, tình cảm liền bồi dưỡng ra được từ trong hoàn cảnh chung sống chặt chẽ như vậy.

Bọn là một nhà ba người thân thiết khăng khít, bất kỳ người ngoài nào cũng đừng mong chen lấn vào, anh không cho phép!

Bồi dưỡng thêm Đỗ Hâm Lôì nhận thức và lệ thuộc vào gia đình, anh để cho cô có thói quen với sự có mặt của anh, thói quen một nhà ba người ấm áp thoải mái, thói quen không thể rời bỏ anh nữa!

Nghe nói phụ nữ ở cũ là chuyện hết sức khổ sở, Đỗ Hâm Lôì hoàn toàn không có cảm giác này. Dưới chăm sóc làm bạn của Hoắc Vân Phi, mỗi ngày cô đều trôi qua đầy đủ mà vui vẻ.

Bọn họ cùng nhau chăm sóc cục cưng, chia sẻ kinh nghiệm chăm sóc trẻ sơ sinh vui vẻ mà thú vị, tuyệt vời không thể tả.

Hoắc Vân Phi không hề đi đâu, một ngày hai mươi bốn giờ ở cùng cô, không để cho cô có bất cứ cơ hội phiền muộn tịch mịch nào.

Cục cưng không ngừng quen thuộc với tồn tại của Hoắc Vân Phi, thằng bé còn quen với chăm sóc của Hoắc Vân Phi, trừ bỏ khi ăn sữa, bé đều không chịu để cho Đỗ Hâm Lôì ôm, nhất định phải cha ôm bé mới vui mừng.

Đỗ Hâm Lôì đáng thương, có lẽ cô nhất thời không phát hiện ra mưu tính sâu xa của Hoắc Vân Phi, đợi đến một ngày, cô phát hiện cục cưng rời khỏi cha khóc rống không ngừng, mới cuối cùng hiểu được dụng tâm âm hiểm của người này!

Bất tri bất giác, gần hai tháng trôi qua, thời gian Đỗ Hâm Lôi ở cữ thật sự nuôi đủ. Người khác ở cữ ba mươi ngày, cô toàn bộ nhiều hơn gấp đôi.

Hoắc Vân Phi cho rằng ở trong bệnh viện ở cữ hai tháng khỏe mạnh cho thân thể cô hơn! Dù sao thời gian ở cữ cũng không khó chịu, Đỗ Hâm Lôi cũng không có dị nghị.

Hai tháng sau, Hoắc Vân Phi cùng cô còn có cục cưng cùng dọn về nhà trọ thuê lại, tiếp tục cuộc sống ngọt ngào của bọn họ.

Nếu không phải Triệu Bắc Thành đột nhiên xuất hiện, Đỗ Hâm Lôi gần như quên mất sự hiện hữu của anh, cũng gần như quên mất ước định giữa bọn họ.

Trước khi cô sinh con, Hoắc Vân Phi hứa hẹn sẽ cạnh tranh công bằng với Triệu Bắc Thành, đợi đến sau khi cô sinh đứa bé ra, đáp ứng cho cô quyền tự do lựa chọn, để cho cô quyết định đi theo Triệu Bắc Thành về kinh hay cùng Hoắc Vân Phi anh trở về tam giác vàng.

Thời gian trôi qua nhanh như vậy, đảo mắt thời khắc đưa ra quyết định cuối cùng đã tới.

Lúc ấy, Đỗ Hâm Lôi đang cho cục cưng bú sữa, Hoắc Vân Phi đứng ở bên cạnh, cong thân hình cao lớn dùng khăn ướt cho trẻ sơ sinh dịu dàng lau sữa tràn ra nơi khóe miệng đứa bé, cảnh tượng mập mờ như vậy... Thật sự khiến cho cô đỏ mặt hờn lạnh.

Đồng thời cô càng kinh ngạc khổ sở thay cho Triệu Bắc Thành thành thật, anh lại thật sự chạy tới “Cạnh tranh công bằng” với Hoắc Vân Phi rồi!

Đỗ Hâm Lôi ngốc nghếch nữa, cũng nhìn ra cục diện này căn bản chính là Hoắc Vân Phi cố ý khiến cho Triệu Bắc Thành tìm khó chịu. Cô đỏ mặt tới tận mang tai, muốn giao đứa bé cho Hoắc Vân Phi ôm, nhưng mà

thằng nhóc rất bá đạo, khi chưa ăn no bụng nhỏ, kiên quyết không chịu nhả nụ hoa mẹ ra.

Cứ như vậy, cô ôm cục cứng nghiêng sang bên cạnh, tiếp tục cho thằng bé bú sữa, Hoắc Vân Phi như không có việc gì dính vào bên cạnh, thảnh thơi đưa tay vuốt ve đứa bé.

Cô đưa lưng về phía Triệu Bắc Thành, cúi đầu, trên mặt nóng bừng bừng.

Trời ạ, chính cô cũng cảm thấy cố ý cho Triệu Bắc Thành khó chịu.

Mới vừa rồi Hoắc Vân Phi ở bên cạnh lau sữa nơi khoe miệng cho cục cứng, cô lộ ngực không tránh, hiện giờ Triệu Bắc Thành tới, cô chủ động xoay người kiêng dè... Nhìn như thế nào cũng đều là cố ý tránh né anh!

Hoắc Vân Phi ngẩng đầu lên, giống như vừa mới phát hiện ra Triệu Bắc Thành đứng lì ở đó, khuôn mặt tuần tú mê người lập tức hiện lên nụ cười hiếu khách, nhiệt tình chào hỏi: “Anh Triệu đến à? Mau mời ngồi! Tôi kêu người pha tách trà cho anh!”

Nhìn thế nào, anh đều là nam chủ nhân của nhà này, Triệu Bắc Thành nhiều nhất chỉ là vị khách không mời mà đến mà thôi.

Nói pha trà cho Triệu Bắc Thành, Hoắc Vân Phi cũng chỉ hành động trong miệng mà thôi, dù sao Đỗ Hâm Lôi đưa lưng về phía bọn họ đầu cũng không dám quay lại, anh không cần làm việc vô dụng rồi.

Cực kỳ nổi bật ngồi ở đó, anh cười híp mắt nhìn Triệu Bắc Thành, nói: “Hôm nay mẹ con bọn họ vừa trở về, tin tức của anh Triệu vẫn còn rất linh thông! Tôi đã sớm nói ra, cạnh tranh công bằng, để Đỗ Hâm Lôi tự do lựa chọn, tôi không ép buộc cô ấy!”

Triệu Bắc Thành càng thêm bối rối, gương mặt tuấn tú thành màu gan heo.

“Anh chờ một chút! Đợi cô ấy cho cục cứng ăn sữa no, lại thương lượng quyết định chuyện của chúng ta!”

Triệu Bắc Thành như tới cửa xin cơm, chủ nhân nói với anh, chờ một chút đi, bánh màn thầu chín ngay bây giờ.

Đỗ Hâm Lô đang trầm mặc khó chịu, cô biết tính cách tự tôn hiếu thắng của Triệu Bắc Thành, Hoắc Vân Phi chế nhạo và nhục nhã lần này không thể nghi ngờ sẽ tạo thành kích thích và tổn thương rất lớn cho Triệu Bắc Thành.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 243: Ngoại Truyện 32

Bắc Thành, không ngờ... Anh thật sự đến rồi!

Cô chán nản mất hồn, trong lòng tràn ra trừ khổ sở vẫn là khổ sở.

Từ đầu tới cuối, đều là một mình Hoắc Vân Phi nói chuyện, Triệu Bắc Thành vẫn trầm mặc.

Đợi đến khi cục cưng ăn no bụng, thỏa mãn nhả nụ hoa mẹ ra, lại nhắm tròng mắt lại ngủ, Đỗ Hâm Lô liền vội vàng ôm thẳng bé đi vào phòng ngủ nhỏ.

Thu xếp ổn thỏa cho đứa bé, khi cô một lần nữa đi trở về phòng khách, thấy Triệu Bắc Thành vẫn đứng ở kia, ngay cả tư thế đứng yên cũng không có bất cứ thay đổi nào.

Hoắc Vân Phi lười biếng ngồi trên ghế sa lon, hai chân vắt chéo, khoe miệng mê người khẽ nhếch lên, cười như không cười nheo mắt nhìn tình địch ương ngạnh bất khuất này.

Đỗ Hâm Lô lúng túng đến gần phía trước, quần bách né tránh ánh mắt của Triệu Bắc Thành, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng, Triệu Bắc Thành mở miệng trước, giọng nói khàn khàn đến không xong, “Hâm Lô!”

“Ách.” Đỗ Hâm Lôi không tiện tránh né nữa, ngượng ngùng ngẩng đầu lên, bị động nhìn vào ánh mắt anh.

Trong đôi mắt tuần tú của Triệu Bắc Thành bi thương, cũng không có ý hận, anh nheo mắt nhìn cô gái đã từng yêu, thâm tình nhìn cô chăm chú, giống như muốn khắc vĩnh viễn bóng hình xinh đẹp của cô vào trong lòng anh. Hồi lâu, anh chậm rãi thở ra một hơi, nói, “Em yên tâm, tôi tới không phải cố ý làm cho em khó xử!”

Trên mặt Đỗ Hâm Lôi nóng phừng phừng, màn hài kịch này không biết nên lấy dáng vẻ nào để kết thúc.

“Nhìn thấy em... Sống bên cạnh anh ta... Hạnh phúc như vậy, tôi rất vì... Em mà cảm thấy vui mừng!” Triệu Bắc Thành cố gắng nói một vài lời chúc phúc, mặc dù giọng nói trống rỗng, nhưng giọng điệu không thành bài.

Đỗ Hâm Lôi chỉ có thể bị động nghe, chờ đợi Triệu Bắc Thành lấy ra mục đích cuối cùng của chuyến này. Nghe giọng điệu của anh, đã bỏ đi tình cảm với cô, nhưng cô có phần không dám tin anh sẽ dễ dàng dừng tay như vậy.

Triệu Bắc Thành di chuyển bước chân, chậm rãi tới gần cô, giống như sợ cô chạy mất, mỗi một bước đều bước cực kỳ chậm chạp cẩn thận.

Hoắc Vân Phi cảnh giác lên, nheo lại tròng mắt ửng sắc bén, một tay sờ bên hông. Nếu Triệu Bắc Thành có lòng bất chính với Đỗ Hâm Lôi, anh bất cứ lúc nào cũng sẽ rút súng.

Đỗ Hâm Lôi đứng ở đó, yên lặng chờ Triệu Bắc Thành đến gần.

Đến chỗ cách cô ước chừng ba bước, anh đứng lại, lấy một xấp giấy gấp vuông vắn thẳng thơm từ trong túi áo ra, chậm rãi đưa cho cô, nói:

“Đây là quà tặng cuối cùng tôi đưa cho em!”

Theo bản năng nhận lấy xấp giấy này, tim Đỗ Hâm Lôi đập nhanh hơn, cô mơ hồ dự cảm đến đây là cái gì.

Quả nhiên, sau khi mở ra, cô nhìn thấy là hai bản giấy thỏa thuận ly hôn đã ký tên.

Cột phía bên nhà trai đã ký tên tuổi Triệu Bắc Thành, chữ viết rồng bay phượng múa, đã từng quen thuộc như vậy.

Lần này anh đến tìm cô cũng không phải thật sự muốn tiến hành “Cạnh tranh công bằng” mặc cười với Hoắc Vân Phi, mà đưa cho cô giấy thỏa thuận ly hôn!

Đây mới là Triệu Bắc Thành! Là người đàn ông cô đã từng yêu!

Một lòng bị chua xót rớt đầy, cô gần như không nhận được nỗi lệ. Ngẩng đầu lên, thấy Triệu Bắc Thành đã xoay người, đi ra cửa.

“Bắc Thành!” Cô gọi anh lại, giọng nói nghẹn ngào.

Triệu Bắc Thành dừng bước, vẫn không quay đầu lại. Có lẽ anh không có dũng khí quay đầu lại, có lẽ anh thật sự không muốn quay đầu lại.

Trong lòng Đỗ Hâm Lôi có ngàn câu vạn chữ, đến cuối cùng chỉ hóa thành một câu nói: “Cám ơn anh!”

Cám ơn anh buông tay, cám ơn anh thành toàn, cám ơn anh xoay người! Để cho chúng ta không cần lại tiếp tục cây kim so với cọng râu, để cho em thở phào nhẹ nhõm thật sâu.

Triệu Bắc Thành đưa lưng về phía cô, hầu kết tán loạn, trên gương mặt tuần tú dâng trào vẻ mỉa mai khổ sở, anh định nặn ra một nụ cười, đáng tiếc

nỗ lực thật lâu, vẫn không thành hình giễu cợt và bi thương nồng đậm như vậy.

Cám ơn anh? Bởi vì anh đưa tới giấy thỏa thuận ly hôn!

Hâm Lôi, em cũng biết, chữ cám ơn này của em giống như một thanh dao sắc bén vô tình hung hăng đâm vào trái tim tôi, khiến cho trái tim bể tan tành không chịu nổi của tôi càng thêm vết thương chồng chất? die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Anh hít sâu một hơi, nhịn nước mắt trong hốc mắt, một lần nữa bước chân đi. Lần này anh không hề lưu luyến bồi hồi chút nào nữa, không chút do dự rời đi.

Sau khi Triệu Bắc Thành rời đi, trong lòng Đỗ Hâm Lôi hơi lo lắng. Nhưng cho dù suy tính từ phương diện nào, đây đều là kết quả tốt nhất rồi!

Hai trái tim của cô và Triệu Bắc Thành càng lúc càng xa, cuối cùng đi ngược lại, đây là sự thật không thể trốn tránh!

Xong sớm một chút, tổn thương bọn họ nhận được sẽ càng nhẹ, nếu không, chỉ có thể ở trong vũng nước xoáy khổ sở này càng lún càng sâu.

Qua vài ngày, tâm tình của cô dần khôi phục, chậm rãi buông chuyện này xuống, tiếp tục hưởng thụ cuộc sống ấm áp của mình.

Cục cưng càng ngày càng đáng yêu, khiến cho cô yêu thích không buông tay. Có lúc cô muốn hôn cục cưng, Hoắc Vân Phi cũng muốn hôn, kết quả hai người bọn họ liền hôn nhau.

Hoắc Vân Phi đồ mồm mép lém lỉnh kia cố tình vu hãm cho cô cố ý chiếm tiện nghi của anh, ai chứ, da mặt dày giống như tường thành. Cô còn lâu mới thêm chiếm tiện nghi của anh!

Cho cho rằng cuộc sống tốt đẹp ấm áp vui vẻ như vậy sẽ luôn tiếp tục đi xuống, chưa bao giờ nghĩ tới phải thay đổi điều gì.

Cho đến sau một buổi trưa quang đăng, cục cưng đã ngủ say, Hoắc Vân Phi lấy ra hai bộ đồ trang sức đã sớm cho cô xem hình. Một bộ là “Phấn hồng giai nhân”, bạch kim được khảm viên kim cương màu hồng phấn làm thành nhẫn và bông tai; một bộ khác là lắc chân, chính là món ví von phi phàm “Tình yêu vĩnh hằng”!

“Tiểu thư Đỗ Hâm Lôì đáng yêu xinh đẹp, em có bằng lòng tiếp nhận lời cầu hôn của anh không? Từ nay về sau đi theo Hoắc Vân Phi tới chân trời góc bể, vĩnh viễn không vứt bỏ nhau, không chia cách nhau, ân ân ái ái cho đến bạc đầu!”

Một chân Hoắc Vân Phi quỳ trên mặt đất, đôi tay nắm lại, trịnh trọng thành kính cầu hôn cô! Bên cạnh để hai bộ đồ trang sức sáng chói lóa mắt, chỉ chờ sau khi cô đồng ý sẽ tự tay đeo lên cho cô.

Đỗ Hâm Lôì vội vàng không chuẩn bị kịp, không ngờ người này thế mà lại biểu diễn tiết mục cầu hôn, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào cho phải!

“Từ lần đầu tiên anh gặp mặt em, liền bị sóng mắt sáng ngời và khuôn mặt xinh đẹp của em mê hoặc! Đỗ Hâm Lôì tiểu thư, em là thiên sứ ông trời ban cho anh, xin cho anh cơ hội được bảo vệ em một đời! Mặc dù ban đầu hai chúng ta hơi hồng hồng, ảnh hưởng tới thiện cảm và ấn tượng của anh đối với em, nhưng anh sẽ dùng hành động thực tế đền bù cho em, chứng minh cho em, tình yêu của anh đối với em chắc hơn vàng sâu hơn biển! Không có em, anh liền giống như thực vật mất đi ánh sáng mặt trời, động vật mất đi không khí, ngay cả mười phút cũng không thể sống!”

“Mang theo thiên thần Thượng đế ban thưởng cho hai chúng ta gả cho anh đi! Tin tưởng anh sẽ dành cho hai mẹ con em cuộc sống hạnh phúc

nhất! Tin tưởng anh sẽ là ông xã thâm tình nhất, người cha hiền từ nhất!”

“Hâm Lôi, người anh thích nhất, xin đáp ứng lời cầu hôn của anh!”

Cả người Đỗ Hâm Lôi bị chấn động đến ngónh ngang trong gió, từ trước tới nay không biết được Hoắc Vân Phi điên cuồng hoang dã thế mà lại có thể đọc được ra những lời nho nhã như thế, khiến cho cô cảm thấy ngoài buồn cười ra lại không nhận được cảm động thật sâu.

Chỉ có điều... Phải đồng ý lời cầu hôn của anh sao? Quá dễ dàng chút đi! Oán khí tức giận nơi đáy lòng cô còn chưa hoàn toàn tiêu tan!

“Hâm Lôi, người anh thích nhất, xin đáp ứng lời cầu hôn của anh!”

Hoắc Vân Phi thấy cô trầm mặc không đáp, không khỏi hơi nóng nảy, lặp lại một lần nữa, nhắc nhở thúc giục cô đưa ra câu trả lời.

Nhìn vẻ mặt chắc chắn của anh, nhìn ánh mắt mong đợi của anh, Đỗ Hâm Lôi đột nhiên đưa ra một câu trả lời làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, "Hoắc Vân Phi tiên sinh, xin thứ cho tôi không thể đồng ý lời cầu hôn của anh!"

Ngẩn ngơ, Hoắc Vân Phi kinh ngạc nhìn hỏi, "Tại sao?"

"Tôi còn chưa cân nhắc kỹ có muốn gả cho anh không!" Đỗ Hâm Lôi nhún vai thanh tú, nói cho anh biết: "Cũng không phải anh muốn lấy tôi là có thể! Nhất định phải để tôi muốn gả mới có thể! Anh hiểu không?"

Hoắc Vân Phi tràn đầy nhiệt tình bị quay đầu tưới một chậu nước lạnh, thất vọng. Anh cho rằng cô sẽ đáp ứng lời cầu hôn của anh, là anh quá tự tin, người phụ nữ này cũng không dễ dàng thu phục giống như anh nghĩ vậy.

Đỗ Hâm Lôi chỉ vào hai bộ đồ trang sức sáng chói, nói với anh: "Anh cất đi trước! Chờ ngày tôi quyết định gả cho anh, anh lại đưa cho tôi!"

Tiết mục tỉ mỉ chuẩn bị rất lâu, mở màn long trọng, kết thúc thảm bại, Hoắc Vân Phi giống như hơi mất hứng, anh chậm rãi thu hồi "Phấn hồng giai nhân" và "Tình yêu vĩnh hằng".

"Buổi chiều chờ cực căng tình ngủ, dẫn thẳng bé đến trong công viên chơi một lát đi!" Thời tiết dịu mát, phải mang đứa bé đi ra xem thế giới bên ngoài một chút.

Hoắc Vân Phi hơi khó xử, một hồi lâu mới mở miệng: "Ba giờ chiều, anh nhất định phải bay về!"

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 244: Ngoại Truyện 33

"Cái gì? Anh phải đi?" Đỗ Hâm Lôì chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề anh phải rời đi, cô cho rằng... Bọn họ có thể tiếp tục sống như vậy.

"Thân phận của anh đặc biệt, không thể một mực lưu lại trong nước." Người đàn ông lựa lời rất uyển chuyển, giọng nói không che giấu được bất đắc dĩ.

Anh là Hoắc tam thiếu tiếng tăm lừng lẫy, hai nhà hắc bạch ở Đông Nam Á có bao nhiêu người truy nã đuổi giết anh? Thế nhưng anh lại ở thành phố A cùng với cô gần hai tháng, trong mạo hiểm có bao nhiêu phiêu lưu?

Nếu như tiếp tục ở lại, sớm muộn gì anh sẽ tiết lộ hành tung, đưa tới cảnh sát và quân đội vây quét.

Hôm nay là kỳ hạn chót để anh lưu lại, cho nên anh trịnh trọng cầu hôn Đỗ Hâm Lôì. Nếu như Đỗ Hâm Lôì chịu đồng ý lời cầu hôn của anh, anh liền mang theo hai mẹ con bọn họ cùng rời đi.

Nhưng mà, cô từ chối anh!

Tròng mắt đen nhánh của Đỗ Hâm Lôì ảm đạm, trầm mặc không nói.

Cô thật sự còn chưa cân nhắc kỹ có muốn gả cho anh không! Tối thiểu cô còn chưa làm xong chuẩn bị tư tưởng theo anh góc bể chân trời.

Ở trong cảm nhận của cô, cô khát vọng một gia đình ổn định ấm áp, thân là trùu thuốc phiện, Hoắc Vân Phi có thể cho cô thỏa mãn sao?

"Anh nói rồi, lần này sẽ tôn trọng ý kiến và lựa chọn của em! Cho dù em có muốn đi theo anh hay không, cũng có thể theo ý nguyện của em để làm!" Hoắc Vân Phi thấy cô rối rắm, liền đi tới nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, dịu dàng khuyên lơn: "Đừng vì chuyện này mà không vui, hả?" diee ndda fnleeq uysd doon

Cô nằm ở trong ngực của anh, đỏ vành mắt. Nhưng thủy chung không đưa ra trả lời ngay mặt, cô cũng không đồng ý lời cầu hôn của anh.

"Giấc ngủ này của cục cưng thật say, chỉ sợ anh không cách nào nói lời từ biệt con!" Hoắc Vân Phi ôm lấy cô, giọng nói đầy truyền cảm hơi có vẻ ưu thương: "Thật không nỡ xa hai mẹ con, về sau hàng năm cho dù bận rộn cỡ nào, anh đều sẽ bớt ra ba ngày đến thăm hai mẹ con các em!"

"..." Cô hơi mù mù, hình như chưa bao giờ hiểu được ý trong lời nói của anh. Hàng năm bớt ra thời gian ba ngày... Anh đang nói gì? Đùa giỡn phải không?

"Sau khi anh rời đi, em có thể nói chuyện yêu đương kết hôn, nhưng nhất định phải chọn một người đàn ông thật lòng yêu thương cục cưng! Không được để cục cưng chịu uất ức!" Hoắc Vân Phi cẩn thận dặn dò.

Hả? Kết hôn? Nói chuyện yêu đương? Cùng với đàn ông khác? Cô hoài nghi đầu Hoắc Vân Phi này có phải mới bị lừa đá không, anh đang nói hươu nói vượn cái gì!

Hoắc Vân Phi nhẹ nhàng đẩy cô ra, giải thích, "Anh chuẩn bị một chút, phải đi!"

Cô ngơ ngác nhìn anh, đầu óc hiển nhiên hơi mơ hồ.

Lấy ra một cái túi du lịch nho nhỏ (Khi cầu hôn Đỗ Hâm Lôi thì những “Đạo cụ” Kia chính là lấy từ bên trong này ra), anh móc ra một bọc khóa trường mệnh vàng bạc ngọc cho đứa bé, còn có mấy vòng tay vòng chân lắc chân kiểu dáng chất liệu khác nhau không đếm được... Bày đầy một bàn.

“Những thứ này là khi anh đi châu Âu bàn chuyện làm ăn đặc biệt chọn lựa cất lại làm quà tặng cho cục cưng, là tâm ý của anh người làm cha để lại cho thằng bé, hy vọng em có thể tạm thời thay thế cục cưng nhận lấy!”

Giọng điệu của anh thành khẩn như vậy, khiến Đỗ Hâm Lôi không cách nào từ chối, cô không tự chủ gạt đầu một cái.

Tròng mắt đen xẹt qua tia sáng lạnh không biến sắc, anh như không có việc gì cất hai món đồ trang sức vừa mới dùng để cầu hôn Đỗ Hâm Lôi vào trong túi du lịch, giải thích: “Em không tiếp nhận lời cầu hôn của anh, những món đồ trang sức này anh liền không cho em!”

Đỗ Hâm Lôi trơ mắt nhìn Hoắc Vân Phi thu hồi “Phấn hồng giai nhân” và “Tình yêu vĩnh hằng”, không biết anh lại chuẩn bị đưa cho ai.

Cũng phải, cô không đồng ý lời cầu hôn của anh, đương nhiên cũng không có tư cách tiếp nhận vật đính ước của anh. dĩ nhiên đang yukk e#q quiq on

“Lâm Tuyết cho em mượn mười vạn đồng, là tiền lì xì của cô ấy người làm cô đưa cho cục cưng, em không cần phải nhớ thương chuyện kia nữa! Kiên trì trả tiền lại cho cô ấy, cô ấy ngược lại sẽ phiền lòng!”

Cô cắn môi, hung hăng nhìn anh.

Thu dọn xong túi du lịch, Hoắc Vân Phi nâng thân thể cường tráng cao lớn đứng lên, tròng mắt đen sâu thẳm lưu luyến nheo mắt nhìn cô. Cuối

cùng, anh cúi người ấn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi hồng của cô, âm thầm thương cảm mà nói: “Chờ cục cưng tỉnh... Thay anh hôn thằng bé!”

Từ đầu đến cuối, Đỗ Hâm Lôi vẫn không chịu tin tưởng anh thật sự phải đi.

Hôn cô, Hoắc Vân Phi quyến luyến vô hạn nói hẹn gặp lại với cô, xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi!

Cửa phòng mở đóng, người đàn ông kia biến mất trong tầm mắt của cô.

Cô ngồi một mình trên ghế sa lon, bên cạnh còn có hơi ấm của anh, trên môi còn có hơi thở của anh, mà người đàn ông kia thế nhưng đã rời đi.

Anh thật sự đi? Sẽ không! Không thể nào!

Nhìn vòng quanh phòng khách trống trải, trong lòng Đỗ Hâm Lôi trống rỗng đến đáng sợ! Cô đột nhiên nhảy dựng lên, chạy đến trước cửa sổ sát đất thật to, vén rèm cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

Ánh mắt của cô cũng không dám chớp, đợi ước chừng mấy phút, thấy Hoắc Vân Phi đi ra, chui vào trong một chiếc xe thể thao sang trọng đậu dưới lầu, khởi động xe, quay đầu xe, nhanh chóng lái rời đi, biến mất trong dòng xe chạy như dệt cửi ở phương xa.

Từ ngày anh trở về, vẫn cùng cô như hình với bóng. Cho dù là lúc cô sinh con anh cũng chưa từng rời khỏi bên cạnh cô. Bất tri bất giác hai tháng rồi, cô đã quen anh giống như quen với không khí và ánh mặt trời, đột nhiên mất đi, quả thật có nguy hiểm hủy diệt.

Hoắc Vân Phi đi rồi! Anh trở về tam giác vàng rồi! Anh nói để cho cô thay anh hôn cục cưng của bọn họ! Anh nói hàng năm bận rộn nữa anh

cũng sẽ bớt ra thời gian ba ngày tới thăm bọn họ...

“Khốn kiếp!”

Đỗ Hâm Lôi bị tiếng mắng chửi tức giận sắc lạnh của mình làm cho sợ hết hồn, cô thể tin được người phụ nữ sa sút tinh thần như vậy thế nhưng là cô! Cô nổi điên kéo xé rèm cửa, cho đến khi kéo cả tấm rèm cửa xuống, ném dưới chân hung hăng đạp, giống như đạp lên khuôn mặt tuần tú tức chết người không đền mạng của Hoắc Vân Phi.

Nghe tiếng động, Lưu Nga vội vội vàng vàng đi vào phòng khách, thấy Đỗ Hâm Lôi đang độ sức với mảnh rèm cửa, rất giật mình. Vội vàng đi lên trước kéo cô, lo lắng hỏi, “Sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Hâm Lôi giận đến mặt biến vàng, mắt đỏ lên, lông mày xám ngắt, “Hoắc Vân Phi tên khốn kia, súc sinh, cầm thú...” Mắng đến cuối cùng, cô tức giận phát khóc.

Bởi vì đồ lòng lang dạ sói kia cứ như vậy bỏ rơi cô và cục cưng, cũng không quay đầu lại rời đi rồi!

“Con và tam thiếu cãi nhau?” Lưu Nga vội vàng kéo cô ngồi xuống trên ghế sa lon, đắp nhẹ lưng cho cô, kiên nhẫn hỏi, “Sao lại thế này, con nói cho dì nghe một chút!”

“Hu hu...” Cô có thể nói mình và đứa bé bị người đàn ông nhần tâm kia từ bỏ sao? Người đàn ông kia nói đến là đến nói đi là đi, vô tình lại vô nghĩa!

Lưu Nga đứng dậy mở tất cả cửa phòng ngủ ra nhìn một chút, xác định Hoắc Vân Phi không có ở nhà.

Kể từ khi Hoắc Vân Phi trở về, vẫn luôn như hình với bóng với Đỗ Hâm Lôi. Đột nhiên không thấy, Đỗ Hâm Lôi mắng đến tức giận như thế

khóc đến đau lòng như thế, khẳng định hai vợ chồng này cãi nhau. Một tức giận trốn đi, một đau lòng rơi lệ.

“Ôi, dì còn tưởng là chuyện bao lớn!” Lưu Nga buồn cười lắc đầu một cái, nhìn cô gái ngồi trên ghế sa lon nước mắt chảy hai hàng, quở trách nói: “Đi rồi thì thôi! Khóc cái gì? Muốn để cậu ấy trở lại còn không dễ dàng?”

Dễ dàng sao? Anh trở về tam giác vàng rồi! Một năm chỉ có thể bớt ra thời gian ba ngày trở lại nhìn hai mẹ con bọn họ! Ba ngày... Thua thiệt đồ cầm thú lòng lang dạ sói này nói ra miệng được! Điều này giống như anh có được tài sản hàng tỷ, hàng năm chỉ cho cô và đứa bé ba trăm tệ tiền sinh hoạt, keo kiệt như vậy!

Dĩ nhiên, về mặt vật chất anh đối với cô và đứa bé cực kỳ xa hoa, trên bàn còn bày đầy vàng bạc châu báu anh để lại cho con trai, đồng đồ kia có thể đủ để mua toàn bộ nhà trọ này!

Nhưng mà, tình cảm của anh đối với cô và đứa bé vô cùng thiếu thốn, anh nói một năm chỉ trở lại thăm bọn họ ba ngày! Hoắc Vân Phi đáng chết, Hoắc cầm thú đáng chết!

Lưu Nga nhét điện thoại di động vào trong tay Đỗ Hâm Lô, nói: "Gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy bảo đảm lập tức quay đầu lại!"

"Thôi!" Đỗ Hâm Lô giận dữ ném điện thoại di động lại, "Con cũng không cần để ý đến anh ta! Anh ta có thể vĩnh viễn vĩnh viễn đừng nữa trở lại! Trở lại con cũng sẽ không để ý đến anh ta! Vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không nói một câu nào với anh ta!"

Thấy cảm xúc của Đỗ Hâm Lô quá kích động, Lưu Nga biết khuyên cái gì cô cũng không nghe lọt. Liền nuốt lời lại khóe miệng, sửa lời nói: "Con ở đây nổi nóng, dì cũng không nói nhiều. Như vậy đi, con trước yên tĩnh một chút bớt giận. Dì vào trong phòng ngủ nhìn xem cục cưng tình chưa."

Như vậy, Lưu Nga cũng rời đi, lưu lại Đỗ Hâm Lô tiếp tục một mình cảm phần buồn bực đau thương. Cô lựa chọn giày xéo ghế sa lon bằng da vô tội, dùng móng tay bén nhọn hung hăng cấu véo.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 245: Ngoại Truyện 34

"Khốn kiếp! Súc sinh! Cầm thú! Khốn kiếp!..."

Ghế sa lon đáng thương sẽ không nói chuyện cũng sẽ không kháng nghị, rất nhanh đã vết thương chồng chất. Làm cho cô không khỏi nhớ tới Hoắc Vân Phi, mỗi lần bị cô nhéo thời điểm cũng không đánh lại cũng không giãy giụa, cho đến khi cô hết giận mới thôi. Có đến vài lần, anh đều thiếu chút nữa mắt trợn trắng!

Nghĩ đến dáng vẻ người kia, trong mắt cô nén lệ cười lên. Sau khi cười xong, lại khổ sở tăng gấp bội.

Ăn xong cơm tối, Lưu Nga ôm cục cưng vào trong phòng ngủ chơi trống bỏi, lưu lại một mình Đỗ Hâm Lôi tiếp tục ngồi ở trong phòng khách "Tĩnh táo!"

Mãi cho đến lúc này, Đỗ Hâm Lôi rốt cuộc đón nhận sự thật Hoắc Vân Phi đã rời đi.

Anh đường xa mà đến, cùng cô ân ân ái ái không tới hai tháng. Có một ngày, bởi vì cầu hôn bị từ chối, anh nâng người, lên tiếng chào liên đi, hoàn toàn không cho cô chuẩn bị tư tưởng gì cả.

Giống như một người đứng ở trên đám mây đột nhiên rơi xuống từ trên cao vạn trượng, đó là tan xương nát thịt và vạn kiếp bất phục! Kêu cô tiếp nhận được như thế nào?

Đàn ông, thật sự là động vật kỳ quái. Tại sao anh có thể nói đến là đến nói đi liền đi, không lưu luyến chút nào đây? Tình cảm của anh tại sao có thể nắm thả tự nhiên, cao thâm không thể khó lường đây? Đáng thương cho cô, hoàn toàn như bé ngốc, mặc anh vẽ đẹp vò tròn, không hề có đất phản kháng.

Đầu tiên anh đuổi Triệu Bắc Thành đi, sau khi loại bỏ tai họa ngấm an toàn này, không có đối thủ cạnh tranh anh hò hét lợi hại, một khi mất hứng liền dám chạy lấy người cho cô xem.

Đỗ Hâm Lôi tức giận tới mức lau nước mắt, cô nghĩ, nếu Triệu Bắc Thành không đi, thường đến tìm cô, cô cũng không tin Hoắc Vân Phi con kia heo dám đi được phóng khoáng như vậy!

Nói một cách thẳng thừng người này chính là một tên khốn kiếp bỏ đá xuống giếng!

Không nghĩ tới anh! Cô coi như trong khoảng thời gian này chưa từng thấy anh, coi như... Cô chưa từng động lòng động tình với anh! Dieễn đàn lee quiy đôn

Đứng dậy đi vào phòng tắm tắm nước nóng, trở ra sáng khoái tinh thần.

Hoắc Vân Phi, anh đi được phóng khoáng như vậy, tôi sẽ khiến anh hối hận! Hừ hừ, muốn để cho tôi tìm cha mới cho cục cưng? Được! Ngày mai tôi liền đăng quảng cáo tìm bạn trăm năm, tìm mười cha mới cho cục cưng, cho anh tức chết!

Trở lại phòng ngủ, cục cưng đã ngủ, Lưu Nga ngồi ở bên giường nhỏ, tỉ mỉ đắp kín bụng nhỏ cho thằng bé. Thấy Đỗ Hâm Lôi đi tới, hỏi, "Tối nay dì giúp con chăm sóc đứa bé sao?"

Từ sau khi sinh cục cưng, vẫn là Hoắc Vân Phi chăm sóc. Ban ngày còn tốt một chút, đến buổi tối cục cưng mở mắt không thấy anh sẽ khóc. Trừ khi ăn sữa, nhất định do anh ôm dụ dỗ, nhất định do anh thay tã cho.

Không quen sống chung một gian phòng ngủ với Lưu Nga, Đỗ Hàm Lô nói: "Không cần! Dù sao buổi tối con đều cho cục cưng bú sữa, do con chăm sóc là được rồi!"

Trước khi ngủ dùng thời gian thật lâu nguyên rửa Hoắc Vân Phi, lúc Đỗ Hàm Lô ngủ đã khuya lắm rồi. Mới vừa nhắm mắt lại chìm vào mộng đẹp, chỉ nghe thấy cục cưng khóc lên.

Cô chỉ đành gắng gượng mở mắt, bò dậy, ôm cục cưng đang vung tay chân nhỏ trên giường nhỏ lên. Trước thay tã cho thằng bé, lại ôm vào trong ngực bú sữa mẹ.

Trước kia cô vốn không cần đứng dậy, Hoắc Vân Phi sẽ ôm đứa bé tới trực tiếp đặt vào trong ngực của cô, hiện giờ đều phải dựa vào chính cô.

Thật vất vả đứa bé lại ngủ, cô cũng chẳng thêm ôm tới trên giường nhỏ, trực tiếp ôm vào trong ngực ngủ.

Chưa ngủ được hai phút đồng hồ, chỉ nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của cục cưng, cô vội vã mở mắt to hai mắt ra, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như trứng bồ câu của đứa bé có một vết cắt do móng tay, nhìn thấy mà ghê.

Cô sợ hết hồn, vội vàng kiểm tra ngón tay của mình, thì ra khi ngủ thời điểm, cô không cẩn thận dùng móng tay cào vào mặt đứa bé.

Vội vàng ôm cục cưng lên, dỗ hồi lâu. Thật vất vả, đứa bé ngưng khóc, uất ức nấc nghẹn ngào hai tiếng, bĩu bĩu miệng nhỏ tỏ vẻ bất mãn với mẹ, lúc này mới ngủ thiếp đi.

Tướng ngủ của cô cực kém, lần này là không cẩn thận quệt làm bị thương mặt đứa bé, lần sau nói không chừng sẽ đè đến thẳng bé. Cục cưng quá nhỏ, cô lại không dám mạo hiểm, chỉ có thể ôm con trở về trên giường nhỏ.

Lần này, cô ngủ không tới hai giờ đồng hồ, tiếng khóc của đứa bé quá thật giống như đồng hồ báo thức, cô lại nhắm mắt bò dậy, trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh thay tã cho thẳng bé.

Cả đêm, không ngủ ngon được mấy phút, đến bốn năm giờ sáng, mặc cho cục cưng căng giọng kêu gào, cô vẫn trằm đầu ngủ mê mệt, bỏ mặc.

Cuối cùng Lưu Nga cũng bị ằm ỉ tới, đi tới ôm lấy đứa bé dỗ một lát, làm thế nào cũng dỗ không được.

Đứa bé muốn tìm cha mẹ, không chịu để cho Lưu Nga ôm.

Lưu Nga nhét cục cưng vào trong ngực Đỗ Hâm Lôi đang ngủ say, thờ dãi nói: "Đứa bé khóc đến lợi hại như vậy, mẹ ngủ được sâu như thế, thật hiếm thấy!"

Dính vào mẹ, tiếng khóc của cục cưng mới dừng lại. Bởi vì bao lâu mới tìm được mẹ, bé uất ức tới nghẹn ngào.

Ngày hôm sau, Đỗ Hâm Lôi uể oải không có tinh thần. Ngày hôm qua định hôm nay đi tìm mồi cha mới cho cục cưng, xem ra cô không có hơi sức đi thực hiện giấc mộng này trong thực tế rồi! Hiện giờ, cô chỉ muốn ngon lành ngủ một giấc lại nói!

Tối hôm qua ngủ không ngon, ban ngày cũng không yên. Cục cưng đã cả đêm không thấy cha, ban ngày lại không thấy, bé nóng nảy, càng không ngừng kêu gào, cổ họng đã khóc đến khàn, đáng vẻ đáng thương cho dù ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Đỗ Hâm Lôi cùng với cục cưng cùng nhau khóc, cô không biết ngày tháng sau này nên vượt qua như thế nào.

Phải làm gì đây? Hoắc Vân Phi đáng chết, cầm thú máu lạnh lòng lang dạ sói, nếu như lúc này anh đứng ở trước mặt cô, cô không thể không nhào tới bóp chết anh!

Một ngày hỗn loạn đi qua rồi, đến buổi tối Đỗ Hâm Lôi sức cùng lực kiệt, Lưu Nga không thể làm gì khác hơn là cùng với cô cùng nhau chăm sóc đứa bé.

Vẫn chưa tới mười giờ đâu, cục cưng lại bắt đầu giở chiêu bài khóc lớn, dụ dỗ thế nào cũng không ngừng. Đỗ Hâm Lôi cho thằng bé ăn sữa không ăn, quơ múa cánh tay nhỏ nhất định tìm người ôm.

Lưu Nga ôm bé khóc, Đỗ Hâm Lôi ôm bé cũng khóc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt làm cho rối tinh rối mù, miệng nhỏ uất ức mím lại, giương cánh tay nhỏ, mắt to ngấn đầy nước mắt tìm kiếm khắp nơi, làm thế nào cũng không tìm được bóng dáng cường tráng quen thuộc đó.

"Cục cưng muốn tìm cha!" Lưu Nga có phần chịu không nổi! Bà cũng không phải làm nghề chăm sóc cho trẻ sơ sinh, thằng nhóc mệt nhọc này thật sự khiến cho bà sức cùng lực kiệt lại không có kế khả thi. Tiếng khóc decibel cao của thằng bé như muốn đâm rách màng nhĩ của bà bẻ gãy thần kinh của bà, vì mau sớm kết thúc hành hạ tàn khốc này, bà tranh thủ thời gian hiến kế cho nữ chủ nhân: "Mau cho gọi điện thoại tam thiếu đi! Hai vợ chồng giận dỗi, sao lại cam lòng lại để cho đứa bé chịu uất ức nữa!"

Đỗ Hâm Lôi cắn môi, không lên tiếng. Để cho cô gọi điện thoại cho Hoắc Vân Phi trước? Đừng mơ tưởng!

Lưu Nga nhét thẳng bé vào trong ngực của cô, để cho cô nghĩ biện pháp đối phó. Bản thân cầm điện thoại không dây ở đầu giường bấm số điện thoại của Hoắc Vân Phi: "Tam thiếu gia, đã ngủ chưa?... Haizzz, cậu nghe chứ, chúng tôi cũng không ngủ đây! Cục cưng khóc đến quá lợi hại cổ họng cũng khàn..."

Không biết thế nào, ống nghe điện thoại bị đề lên lỗ tai Đỗ Hâm Lôi, cô nghe được giọng nói hấp dẫn dễ nghe của Hoắc Vân Phi: "... Cục cưng đói bụng không, để Hâm Lôi cho thẳng bé bú sữa! Người mẹ ngốc này, lúc nào thì mới có thể học được chăm sóc đứa bé..."

Đỗ Hâm Lôi vốn một bụng tức giận, nghe được tên khốn kiếp này thế mà lại ở trong điện thoại oán trách cô là người mẹ ngốc, càng giận dữ sợ. Nén lấy một bụng tức, oán giận gầm rống vào trong ống nghe điện thoại: "Hoắc Vân Phi, anh đồ lòng lang dạ sói! Có gan anh vĩnh viễn đừng trở lại nữa! Ngày mai tôi mang theo cục cưng dọn nhà, đến một nơi anh vĩnh viễn đều không tìm được, để cho anh đời này cũng đừng mong lại nhìn thấy thẳng bé..."

Hung hăng ném điện thoại, Đỗ Hâm Lôi và cục cưng ôm đầu gào khóc, hai mẹ con được gọi là thê thảm, Lưu Nga ở bên cạnh cũng không nhìn được rơi lệ.

Thật vất vả, cục cưng khóc mệt ngủ mất, Đỗ Hâm Lôi cũng gần như mệt lả. Lưu Nga giúp cô ôm đứa bé đến trên giường nhỏ đi ngủ, sau đó đỡ cô nằm xuống.

Thân thể mệt mỏi vô cùng, trong đầu vô cùng tỉnh táo, cô thế nào cũng không ngủ được. Nhắm mắt lại, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú tức chết người không đền mạng của Hoắc Vân Phi, khiến cho cô lại cảm phần lại uất ức lại lòng chua xót.

Khốn kiếp, tôi vĩnh viễn sẽ không để ý đến anh! Ngày mai sẽ dọn nhà! Tìm người cha mới cho cục cưng... Cô ở trong lòng tỏ ra hung ác, thề phải để cho anh hối hận cả đời!

A, cô làm sao lại chắc chắn anh sẽ hối hận như vậy chứ? Chẳng lẽ cô xác định được vị trí và trọng lượng của mình và đứa bé ở trong lòng anh?

Trong ngủ gật gà gật gù, chuông điện thoại lại vang lên, Lưu Nga đứng dậy nhận điện thoại, nghe mấy câu, liền một lần nữa nhét ống nghe điện thoại vào bên cạnh lỗ tai Đỗ Hâm Lôi.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 246: Ngoại Truyện 35

"Hâm Lôi, cục cưng không ngoan? Đừng cáu giận với thằng bé, con còn chưa hiểu chuyện!"

Hả? Đây là giọng của Hoắc cầm thú! Tất cả buồn ngủ của Đỗ Hâm Lôi lập tức không còn, trở mình ngồi dậy, cô một lần nữa sa sút tinh thần chửi ầm lên vào trong ống nghe điện thoại: "Hoắc Vân Phi, anh đồ lòng lang dạ sói mặt người dạ thú không bằng cầm thú..."

Hoắc Vân Phi yên tĩnh nghe cô phun ra liên tiếp từ hình dung đã thành thói quen đối với anh, kiên nhẫn chờ cô mắng xong, tiếp tục dịu dàng dụ dỗ nói: "Tiểu quái, đừng giận! Đều là anh sai rồi! Chờ cục cưng dần dần quen với cuộc sống không có cha là tốt rồi! Nếu không em mau sớm tìm cha mới cho thằng bé, con cũng sẽ không khóc rống nữa!"

"..." Đang nghĩ tới tìm cha mới cho cục cưng để chọc giận Hoắc Vân Phi, không nghĩ tới anh thế mà lại chủ động đưa ra rồi! Đỗ Hâm Lôi một hơi ghen ở ngực gần như muốn phun máu, Hoắc Vân Phi, người nên bị thiên lôi đánh!

"Anh chỉ nói giỡn với em thôi, biết tâm tình em không tốt cố ý đùa em vui vẻ! Bảo bố, anh sao lại mong đợi con trai của mình kêu người đàn ông khác là cha! Anh rất nhớ nhung hai mẹ con các em, ngay năm mộng cũng muốn trở lại đoàn tụ với hai mẹ con!" Hoắc Vân Phi lầm bầm thở dài nói.

Nước mắt trong hốc mắt Đỗ Hâm Lôi lập tức như cỏ dại lan tràn, cô nấc nghẹn, nước mắt nước mũi thấm ướt một mảng lớn mặt chần.

"Đừng khóc! Tiểu quai nhớ anh không?" Có lẽ bị tiếng khóc của Đỗ Hâm Lôi làm cho hơi đau lòng, Hoắc Vân Phi bối rối, "Muốn anh trở về không? Hâm Lôi, anh muốn trở về nhìn em và cục cưng!"

"Anh... Làm sao anh trở lại?" Đỗ Hâm Lôi lau nước mắt một cái, nghe anh nói muốn trở về, tức giận tiêu mất một chút.

"Đừng để ý đến vì sao anh trở về, em nói trước đi có muốn anh trở lại không?" Hoắc Vân Phi dụ dỗ cô mở miệng, dịu dàng dụ dỗ cô: "Tiểu quai, nói một tiếng nhớ anh, muốn anh trở lại! Dù cách muôn sông nghìn núi, dù anh đang ở một chỗ khác trên trái đất, cũng sẽ lập tức bay đến bên cạnh em và cục cưng!"

"Hu hu..." Đỗ Hâm Lôi lớn tiếng khóc, tiếng khóc kia không thua gì tiếng khóc của cục cưng.

Lưu Nga vội vàng túm góc váy ngủ của cô áo, nhỏ giọng nhắc nhở: "Bà cô của tôi, tiểu tổ tông mới vừa ngủ, con tuyệt đối đừng đánh thức thằng bé!"

Đỗ Hâm Lôi không thể làm gì khác hơn là lấy tay che miệng, tiếng khóc nát vụn từ giữa kẽ tay truyền ra, nghe thấy vô cùng làm lòng người nát bấy.

Hoắc Vân Phi không đành lòng, vội vàng nói: "Bảo bối, xuống giường đến trước cửa sổ, nhìn xem một chút đứng ở phía dưới là ai?"

Không nhịn được anh thúc giục lần nữa, Đỗ Hâm Lôi vừa khóc vừa vén chăn xuống giường, không mang dép, chân trần đi tới trước cửa sổ nhìn xuống phía dưới.

Bọn họ ở lâu chín, ở dưới kia có chuyện gì đều có thể nhìn rõ!

Dưới đèn đường sáng ngời, một chiếc xe thể thao sang trọng đậu ở đó, đứng trước xe là một người đàn ông cầm điện thoại trong tay, lúc này đang ngửa mặt nhìn lên trên.

Trái tim Đỗ Hâm Lôi đập loạn một trận, cho rằng mình bị hoa mắt, đó không phải là Hoắc Vân Phi sao?

"Không lừa gạt em chứ? Chỉ cần em nhớ anh, bất cứ lúc nào anh đều có thể bay trở lại!" Hoắc Vân Phi nói xong những lời này, liền cúp điện thoại, lập tức lắc mình biến mất.

Đỗ Hâm Lôi khó khăn lắm mới nhìn thấy anh, đang hoài nghi có phải trong mộng không, lại thấy anh biến mất không thấy gì nữa, không khỏi gấp gáp.

Cô hết lần này đến lần khác gọi lại số kia, thủy chung không người nào nghe, gần như gấp gáp đến phát điên rồi!

Hoắc Vân Phi, nhanh chóng nghe điện thoại! Hẹn anh trong nửa phút, nếu như anh không nghe điện thoại, từ giờ trở đi tôi sẽ không để ý đến anh!

Mấy cái nửa phút đã qua, vẫn không nhận. Cô ôm điện thoại không dây chậm rãi ngồi xõm xuống ở trước cửa sổ, cuộn thành một đoàn, ôm chặt thân thể của mình, nước mắt nức nở khóc.

Không gõ cửa, cửa phòng trực tiếp bị đẩy ra (Hoắc lão tam kiên trì cho rằng vào phòng ngủ của mình không cần gõ cửa), Hoắc Vân Phi bước đi tới.

Nhìn thấy Hoắc Vân Phi trở lại, Lưu Nga cũng không ngoài ý muốn, chỉ mỉm cười nói: "Người trẻ tuổi, thường thích náo loạn một chút kỳ quái

nhỏ! Trở lại là tốt rồi, có mâu thuẫn từ từ giải quyết, đừng cãi vã nữa! Vì cục cưng hai vợ chồng cũng phải ân ái ái ái đấy!"

Nói xong, Lưu Nga đã đi xuống giường, ôm gối đầu và chần của mình rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng chỉ còn lại Đỗ Hâm Lôi đứng trước cửa sổ còn có Hoắc Vân Phi đứng bên cạnh cùng với cục cưng nằm trong giường trẻ con đang ngủ.

Đỗ Hâm Lôi không ngẩng đầu, nước mắt to nén lệ nhìn chăm chăm bóng người thon dài chiếu trên sàn nhà kia. Đáng chết, thì ra anh vốn không đi!

Thấy dáng vẻ trầm mặc của Đỗ Hâm Lôi, trong lòng Hoắc Vân Phi lo sợ, anh nhắm mắt đi lên trước, chậm rãi ngồi xổm thân hình cao lớn xuống, đưa tay nhẹ quay vai thơm của cô, dịu dàng nói: "Đứng lên đi, cẩn thận ngồi chồm hồm chân đã tê rần!"

"Ah cú!" Đỗ Hâm Lôi ngẩng đầu lên, tiện tay liền vung mạnh lên miệng anh một cái.

Haizzz, anh dễ dàng sao? Cười bà xã xuất thân quân nhân, khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, kích động không thể không vung quả đấm với anh. Về sau phải chậm rãi giáo dục cô: Tiện tay đánh người cũng không phải là thói quen tốt, dễ dàng tạo thành hướng dẫn không tốt cho cục cưng.

Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này, phương hướng ngày sau. Dạy bà xã gánh nặng đường xa, sinh mệnh không thôi, cùng bà xã dạy con không ngừng.

"Anh có thể cú, chỉ có điều đợi lát nữa cục cưng tỉnh tìm cha thì làm thế nào?" Hoắc Vân Phi khó xử hỏi.

Đỗ Hâm Lôi giận đến nước mắt rơi thẳng xuống, cô tranh cãi không lại mồm mép lém lỉnh của Hoắc Vân Phi, liền nắm chặt tay liễu mạng đâm lồng ngực của anh.

Lồng ngực người đàn ông này cứng như sắt chấn đến mu bàn tay cô tê dại từng trận, anh đẩy mặt vô tội, nửa ngồi nửa ôm cô, giống như kiên nhẫn vỗ về cực cứng, trong miệng dụ dỗ: "Tiểu quái không khóc, tiểu quái không lộn xộn! Đừng làm ầm ĩ đến cực cứng..."

Dưới nâng đỡ của Hoắc Vân Phi, Đỗ Hâm Lôi lau nước mắt đứng lên, uất ức nhào vào trong ngực anh.

Anh ôm chặt lấy cô, hôn lên nước mắt trên lông mi của cô, hôn lên môi hồng ngọt ngào của cô.

Hai người ôm lấy, hôn hít, không biết như thế nào từng chiếc quần áo rơi xuống, rất nhanh bọn họ liền trần truồng đối diện với nhau.

Một tay anh ôm lấy sau lưng cô, một tay nâng chân dài của cô lên eo khỏe của anh.

“Ách.” Thân thể trong nháy mắt căng lên, cô khó chịu định đẩy anh ra, “Nơi này không được!”

Trời ạ, bọn họ đang đứng trên mặt đất, trước sau trái phải đều không có thứ gì có thể dựa vào, vì giữ vững thăng bằng cô chỉ đành ôm chặt lấy eo khỏe mạnh mẽ của anh. Tư thế này... Giống như cô cực kỳ nghênh đón!

Tiếng vang mập mờ che lại tiếng kháng nghị như muỗi kêu của cô, anh mạnh mẽ đòi lấy cô, trầm trọng thở dốc: “Ôm chặt anh! Nếu không em sẽ ngã xuống!”

Cô treo trên người anh, một chân chạm đất, một chân gác lên vai anh, gần như kéo thành chữ “Nhất”. Động tác có độ khó cao này cũng chỉ có cô

đã từng nhận huấn luyện hình thể đặc biệt mới có thể làm được. dfienddn
lieqiudoon

Anh hung hăng yêu cô, không chút kiêng kỵ!

Hai người chưa bao giờ hưởng thụ niềm vui hoan ái tràn trề như thế, cứ đứng đối diện nhau một chỗ như vậy, chỉ có ôm chặt nhau không rời kề cận bên nhau giữ vững thăng bằng với nhau. Bọn họ kề cận chặt chẽ nhau, không có chút khe hở nào, hai trái tim cũng dán chặt một chỗ.

Đỗ Hâm Lôi bị Hoắc Vân Phi ôm lên giường, cô mệt mỏi đến cả người mệt lả, ngay cả bước đi cũng bước không ra, quả thật còn mệt mỏi hơn huấn luyện việt dã cực hạn!

Cố tình thể lực của người đàn ông tốt đến kỳ cục, chơi đùa cô đến thiếu chút nữa tan xương, anh thần thái sáng láng, không thấy vẻ mệt mỏi gì.

Nằm xuống thở dốc một hơi, Đỗ Hâm Lôi vừa định thăm vấn anh đôi câu, cục cưng lại đột nhiên bật khóc lên.

Hoắc Vân Phi tiến lên ôm đứa bé, vỗ về dụ dỗ. Cục cưng lập tức yên tĩnh lại, mở đôi mắt to đen nhánh xinh đẹp giống hệt mẹ ra, mừng rỡ nhìn cha.

“Ê ê a a” nói lời ai cũng không hiểu, giống như đang hỏi hai ngày nay cha đi đâu, tại sao bé không tìm thấy cha đâu!

“Cha ra ngoài làm chút chuyện, cục cưng nhớ cha đi!” Hoắc Vân Phi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của con trai, hơi áy náy.

Ôm đứa bé lên giường, đặt giữa anh và Đỗ Hâm Lôi, vừa chơi đùa với con trai, vừa kể trò chuyện với cô.

“Anh vẫn không hề đi?”

“Ừ, không đi!”

“Khốn kiếp, lại dám trêu chọc em!”

“A, anh chuẩn bị thời gian ba ngày để cho em đầu hàng, ai nghĩ tới mới một ngày em đã không chịu nổi!”

“Trúng thúì!” Cô giả bộ muốn nhéo anh.

“Suyt, đừng dọa cục cưng!”

Sáng sớm, Lưu Nga làm bữa sáng phong phú, cười híp mắt nói: “Hai vợ chồng gây gỗ, đầu giường náo loạn cuối giường làm hòa chứ sao! Vì cục cưng, đều phải tốt đẹp mà, đừng không có việc gì đi gây sự nữa!”

Đỗ Hâm Lôì bĩu môi, cũng oán tên khốn kiếp Hoắc Vân Phi này, không có chuyện gì đi gây sự!

Không khí trên bàn cơm rất hòa hợp, đoàn tụ sau ly biệt, càng hiểu được quý trọng ấm áp ngọt ngào quý giá này.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 247: Ngoại Truyện 36

Ăn cơm xong, Đỗ Hâm Lô và Lưu Nga cùng nhau dọn dẹp. Chờ làm vệ sinh xong, Hoắc Vân Phi giao cục cứng trong ngực cho Lưu Nga, kêu: “Dì mang cục cứng đi tắm nắng, tôi có lời muốn nói với Hâm Lô!”

Lưu Nga hiểu ý, liền đội nón lên cho cục cứng, cầm ô che nắng, đi ra cửa.

Trong phòng khôi phục yên tĩnh, Đỗ Hâm Lô biết Hoắc Vân Phi có lời quan trọng muốn nói riêng với cô.

Hoắc Vân Phi ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay cầm tay cô, bàn tay bọc quanh bàn tay thon của cô, nghiêm mặt nói: “Hâm Lô, chúng ta nhất định phải rời đi!”

Ở trong ấn tượng của Đỗ Hâm Lô, Hoắc Vân Phi vẫn luôn vẻ mặt cứng nhả không nghiêm chỉnh, dáng vẻ nghiêm túc như vậy rất ít thấy. Trái tim của cô không khỏi đập thành thịch, lo âu hỏi: “Có người phát hiện ra tung tích của anh rồi sao?”

“Chính vì anh lưu lại thành phố A thời gian quá lâu, đã đưa đến chú ý mọi mặt rồi!” Hoắc Vân Phi lộ vẻ khó xử, bất đắc dĩ nói, “Hâm Lô, anh muốn ở lại đây với em và con hai ngày, nhưng mà...”

Đỗ Hâm Lô cúi đầu không nói gì thêm, cô biết Hoắc Vân Phi nghiêm túc, lần này cũng không phải đùa giỡn hay giận dỗi. Thân phận của anh còn

đó, vì theo cô và cực cứng, thời gian anh lưu lại thành phố A đã vượt qua cực hạn. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Người không có chỗ ở cố định giống như anh mà nói, định cư thời gian dài là một chuyện rất nguy hiểm.

“Anh không bỏ được em và cực cứng, thật lòng không nỡ!” Hoắc Vân Phi ôm cô vào trong ngực, lầm bầm thở dài, “Hâm Lô, đi theo anh đi! Được không?”

Cô có thể từ chối sao? Nhưng chỉ có như vậy đã gật đầu đồng ý, giống như có phần không cam lòng! “Hừ!”

“Tiểu quái, coi như em thương anh một lần! Đi theo anh đi! Em cũng không muốn để cực cứng mất cha đúng không? Anh bảo đảm sẽ đối xử tốt với em, còn có...” Nói đến đây, anh cầm tay thon của cô sờ về chỗ nào đó, gian manh quỷ quái cam kết: “Cái này chỉ cho em!”

Cả khuôn mặt đỏ bừng, cô dờ khóc dờ cười. Ai chứ! Cô phun một ngụm, đầu quay sang chỗ khác.

Anh đuổi theo hôn môi hồng của cô, hôn một cái liền động tình, mắt thấy lại không khống chế được liền giải quyết cô tại chỗ.

“Anh có thể dừng sắc như vậy không!” Đỗ Hâm Lô bị anh trêu chọc đến thở gấp rên rỉ, túm bàn tay không đứng đắn của anh lại, chỉ có thể nộ vũ khí đầu hàng, “Nếu như sau này anh đối xử không tốt với em thì làm như thế nào?”

“Làm sao có thể chứ? Anh yêu em còn không kịp!” Bàn tay trượt vào cổ áo bóp chặt, làm cô nhúu đôi mày thanh tú lại, anh khẽ gặm cánh môi cô, “Nếu anh phụ em, bị thiên lôi đánh!”

“Phi! Nếu ông trời có thể đánh anh đã sớm đánh, còn có thể chờ tới bây giờ!” Đồ giáo hoạt này! Đồ Hâm Lôi giận đến nhéo bắp thịt cứng như sắt của anh.

Mỗi lần cô đều sẽ nhéo tới tay đau, nhưng anh lại không hề hay biết, mà cô luôn không nhớ được dạy dỗ.

Cả lòng cứ mềm mại như vậy, cho dù như thế nào cũng không thể cứng rắn nổi từ chối anh. Coi như kiếp trước thiếu anh đi, cô bằng lòng mang theo cục cưng theo đuổi anh đi!

Cho dù phần tình cảm này có thể lâu dài hay không, vào giờ phút này cô tin chắc anh thật tâm yêu thích và quyến luyến cô. Thiên trường địa cửu cần phải có thời gian đi chứng minh, lúc này có được càng đáng giá đi nắm lấy.

(*) Thiên trường địa cửu: Lâu dài như trời đất, tồn tại muôn thuở.

Trong tình nồng ý mật, người đàn ông đột nhiên đẩy cô ra, nói: “Đợi chút, anh đi lấy món đồ!” Nói xong, không đợi cô hiểu xảy ra chuyện gì, anh cũng không quay đầu lại rời đi.

Thân thể theo thói quen được anh ôm lập tức trống rỗng, lòng của cô cũng biến thành trống rỗng. Người này, vội vã chạy đi làm gì?

Cũng may lần này anh không để cho cô chờ lâu, thời gian không lâu đã trở lại. Đẩy cửa phòng ra, trong tay giơ lên túi du lịch nhỏ lúc trước dọn dẹp rời đi.

Đồ Hâm Lôi chu môi, nhìn anh lại định diễn tuồng gì.

Hoặc Vân phi lấy hai món đồ trang sức “Phấn hồng giai nhân” và “Tình yêu vĩnh hằng” lần trước bị từ chối ra, đặt lên trên bàn, sau đó chân quỳ gối trước mặt Đồ Hâm Lôi.

“Tiểu thư Đỗ Hâm Lôi xinh đẹp đáng yêu, em có bằng lòng tiếp nhận lời cầu hôn của anh không? Từ nay về sau đi theo Hoắc Vân Phi tới chân trời góc biển, vĩnh viễn không chê nhau, không chia cách nhau, ân ân ái ái cho đến khi đầu bạc!”

“...” Câu từ này rất quen thuộc, không phải lần cầu hôn trước anh đã dùng sao? Người này có phải đầu heo không? Anh thành công một lần nữa để cho cô ngổn ngang trong gió.

“Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã bị sóng mắt sáng ngời và khuôn mặt xinh đẹp của em mê hoặc! Đỗ Hâm Lôi tiểu thư, em là thiên sứ trời ban cho anh, xin cho anh cơ hội được bảo vệ một đời của em! Mặc dù ban đầu hai chúng ta hơi hồng hét, ảnh hưởng tới thiện cảm và ấn tượng của em đối với anh, nhưng mà anh sẽ dùng hành động thực tế để đền bù, chứng minh với em, tình yêu của anh đối với chắc hơn vàng sâu hơn biển! Không có em, anh liền giống như thực vật mất đi ánh sáng mặt trời, động vật mất đi không khí, chỉ mười phút cũng không thể sống được!”

“Khụ!” Đỗ Hâm Lôi bị sặc, càng không ngừng ho khan.

“Xin mang theo thiên thần thượng đế ban cho hai chúng ta gả cho anh đi! Tin tưởng anh sẽ mang lại cho hai mẹ con các em cuộc sống hạnh phúc nhất! Tin tưởng anh sẽ là ông xã thâm tình nhất, người cha hiền từ nhất!”

Cô ho đến đau họng, chỉ chỉ vào bình nước bên cạnh, ý bảo anh rót cho cô ly nước.

Hoắc Vân Phi không thể làm gì khác hơn là cắt đứt lễ cầu hôn long trọng trang nghiêm, đứng lên rót nước cho cô.

Bưng nước tới, anh không buông tay, lặp lại lần nữa: “Hâm Lôi, người anh thích nhất, xin đáp ứng lời cầu hôn của anh!”

Không đồng ý anh sẽ không buông ly nước ra, Đỗ Hâm Lôi bị sắc hồi lâu không thể làm gì khác hơn găng gượng mà làm: “Biết rồi!”

“A, bà xã! Sớm biết một ly nước có thể cầu hôn thành công, anh cũng không cần bỏ ra giá trên trời mua kim cương!”

“Phụt!” Một ngụm nước thiếu chút nữa phun lên gương mặt tuần tú của Hoắc Vân Phi.

Uống nước xong, Hoắc Vân Phi tự mình đeo bộ “Phấn hồng giai nhân” kia lên cho Đỗ Hâm Lôi. Kim cương màu hồng sáng chói chói mắt, đẹp tới làm cho lòng người say.

“Bà xã của anh thật xinh đẹp!” Hoắc Vân Phi không kìm lòng được hôn lên hõm vai khêu gợi của cô, lấy ra “Tình yêu vĩnh hằng” kia.

Khảm một vòng kim cương vụn, giống như ban đêm đầy sao, đẹp dễ điếu thấp, vẫn làm cho người ta kinh ngạc như vậy. Làm ra vô cùng tinh xảo, từng vòng đều không lặp lại, giống như mỗi một chỗ đứng trên đường đời đều có phong cảnh khác nhau, hai đầu ngoài cùng là hai trái tim nhỏ nhỏ.

Đeo “Tình yêu vĩnh hằng” lên mắt cá chân xinh xắn của cô, hai trái tim đan cài, “Cạch” một tiếng nhỏ, kín kẽ, kể từ đó không thể gỡ xuống được!

“Lắc chân này sẽ khóa cả đời em lại! Hâm Lôi, bà xã vĩnh viễn của anh!” Hoắc Vân Phi ôm chặt lấy cô, thâm tình ôm hôn!

Nhà họ Hoắc đứng vững vàng trong giới ma túy ở Đông Nam Á mấy chục năm, lập nên thành tựu huy hoàng không ai vượt qua được. Vậy mà, mấy năm gần đây, nhà họ Hoắc lặng lẽ tiến quân vào giới đá quý, hơn nữa nhanh chóng làm buôn bán kiêu ngạo.

Trải qua mấy năm cố gắng, Hoắc Vân Phi mở thị trường từ Myanmar đến châu Âu, nhà họ Hoắc trở thành cửa hàng châu báu bậc nhất ở Đông Nam Á, trọng điểm buôn bán dần chuyển sang châu báu đồ ngọc

Lão đại nhà họ Hoắc Hoắc Vân Sơn kiên trì bảo vệ vị trí bá chủ ở Đông Nam Á, không chịu rút lui, lão tam Hoắc Vân Phi kiên trì lấy đen tấy trắng, rút lui khỏi tam giác vàng làm kinh doanh. Hai ý kiến phân chia, mâu thuẫn dần sâu.

Trải qua nghĩ sâu tính kỹ, Hoắc Gia Tường quyết định chia giang sơn trọn đời liều mạng ra làm hai. Buôn bán ở tam giác vàng giao cho Hoắc Vân Sơn thừa kế, kinh doanh châu báu ở Myanmar giao cho Hoắc Vân Phi thừa kế, hai anh em ai làm việc nấy kinh doanh không can thiệp chuyện của nhau!

Từ đó Hoắc Gia Tường rút lui khỏi giang hồ, không biết tung tích.

Đỗ Hâm Lôi và Hoắc Vân Phi đăng ký kết hôn ở Myanmar, sau đó cử hành hôn lễ long trọng lãng mạn kiểu phương tây.

Phòng tân hôn của bọn họ huy hoàng hoa lệ giống như cung điện hiện đại, phòng bên trong đếm không hết, đặc biệt chuẩn bị ba phòng trẻ con xinh đẹp. Bởi vì Hoắc Vân Phi muốn Đỗ Hâm Lôi sinh cho anh ba đứa con, hai trai một gái!

Sau khi kết hôn, Hoắc Vân Phi sẽ vì cho Bảo Bảo sớm thêm em trai em gái mà cố gắng phấn đấu!

Hoắc Gia Tường rút lui khỏi giang hồ đi theo con trai thứ ba và con dâu thứ ba sinh sống, từ đó không hỏi chuyện trên phương diện buôn bán nữa, hoàn toàn đi tới cuộc sống ẩn cư.

Đỗ Hâm Lôi thẳng thắn chân chất và Hoắc Gia Tường chung đụng rất hòa hợp. Hoắc Gia Tường cũng rất hài lòng với người con dâu này, người

một nhà hòa thuận ấm áp.

Chuyện hạnh phúc đầu tiên lúc trà dư tửu hậu của người già chính là trêu chọc cháu nhỏ của mình, cùng nhau đùa giỡn với Bảo Bảo.

Một già một trẻ, thiên luân chi nhạc, nhiều đêm không xuể!

(*) Thiên luân chi nhạc: Niềm vui gia đình (thiên luân = quan hệ cha con, anh em)

Về phần một hòm ruby Hoắc Vân Phi đã từng đưa cho Đỗ Hâm Lô, cũng không lãng phí, anh muốn nổi bật, để thợ thủ công khảm cả hòm hơn ngàn viên ruby lên trên giường cưới.

Nghe nói, đây là chiếc giường cưới đắt nhất trên thế giới. Ngà voi hoàng kim làm nguyên liệu chính, mặt khác còn khảm hơn ngàn viên ruby.

Vào đêm tân hôn, đi vào phòng cưới, khi Đỗ Hâm Lô lần đầu tiên nhìn thấy chiếc giường cưới này, giật mình không nhỏ.

Cô không khỏi nhú chặt đôi mày thanh tú lại, lo lắng hỏi ông xã: “Trên giường lớn này có thể nằm sao? Anh không sợ nửa đêm bị người ném từ trên giường xuống, đến giết người cướp giường?”

Anh cười ha ha: “Có ông xã ở đây, yên tâm ngủ đi!”

Tháo cà vạt ra, cởi lễ phục chú rể màu trắng xuống, chú rể ôm eo cô dâu mặc áo cưới bằng ren lên, ném lên chiếc giường hoa lệ.

“Rầm!” Đỗ Hâm Lô bị ném đến thất điên bát đảo, bất mãn nhìn chăm chăm vào ông xã đã dục hỏa phần thân.

Con cầm thú này tiến hóa còn chưa đủ hoàn toàn, mỗi lần động dục đều thú tính đại phát, xem ra trong thời gian ngắn không sửa được, con đường thuần phục chồng gánh nặng đường xa!

Màn che hạ xuống, cả phòng cảnh xuân, một mảnh kiêu diễm — đêm khuya tình trường, con đường tình yêu của bọn họ dài hơn!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 248: Phần 2: Triệu Bắc Thành — Buông Bỏ Yêu Thành Chết Yếu

Tôi là nam phượng hoàng không hơn không kém!

(*) Nam phượng hoàng: chỉ người đàn ông xuất thân nghèo khó, nhiều lần vất vả thi lên đại học, sau khi tốt nghiệp ở lại thành thị công tác sinh sống

Sinh ra ở nông thôn nghèo khó, cha mẹ chết sớm, ông bà nội dựa vào mót rác tạo điều kiện cho tôi đi học. Hoàn cảnh sinh hoạt đặc thù tạo cho tôi tính cách ẩn nhẫn, từ khi còn nhỏ tôi đã học được khống chế cảm xúc.

Gần như chưa từng ai nhìn thấy tôi rơi lệ hay tức giận, bởi vì tôi không có tư cách phóng túng. Phóng túng cũng cần vốn liếng, tôi đây cô độc ngay cả phát tiết cảm xúc cũng không xứng.

Duy nhất có thể làm được chính là, khắc khổ học tập, để cho tất cả mọi người nhìn thấy thành tích và nỗ lực của tôi.

Thành tích học tập của tôi nổi trội xuất sắc khiến cho mọi người trở mắt tặc lưỡi, vào trung học, hàng năm đều là trạng nguyên trong huyện. Dựa vào thành tích ưu tú không ai có thể địch nổi cộng thêm khả năng bắn súng ưu tú trời sinh, tôi được cử đến trường cao đẳng quân đội ở Kinh đô bồi dưỡng.

Tin tưởng dựa vào cố gắng và trả giá của mình, sớm muộn gì tôi có thể lấy được trở nên nổi bật làm một người trên người! Chỉ có điều, Lương Tuấn Đào đến để cho tôi thực hiện nguyện vọng suốt đời trước tiên!

Anh ấy để cho tôi khỏi phấn đấu hai mươi năm!

Tôi luôn tôn thờ Lương Tuấn Đào, anh ấy là quý nhân trong số mệnh của tôi, không có anh ấy liền không có Triệu Bắc Thành tôi ngày hôm nay.

Sau khi tốt nghiệp trường quân đội liền được phân đến dưới tay anh ấy, dựa vào tài năng nổi trội tôi nhanh chóng nhận được thưởng thức của anh ấy, liên tục đề bạt đặc biệt. Anh ấy là Bá Nhạc của tôi, là ân nhân của tôi, là chúa tể của tôi.

Đi theo phía sau anh ấy, tôi lên như điều gặp gió. Từ binh nhì đến sĩ quan rồi thiếu úy... Thượng úy cho đến thiếu tá!

Tôi đã nhìn thấy rất nhiều người cùng quân hàm thiếu tá như tôi, trong bọn họ có rất nhiều người đã tóc bạc đầy đầu. Thậm chí còn có rất nhiều người ở quân đội cả đời, quân hàm cũng không cao bằng tôi.

Đối với nam phượng hoàng không hề có bất cứ bối cảnh và nhân mạch mà nói, có thể một bước lên mây giống như tôi quả thật là vô cùng hiếm có.

Đi theo bên người Lương Tuấn Đào năm năm, được chứng kiến chiến công và thành tích huy hoàng của anh ấy, thừa nhận thành công của anh ấy hoàn toàn dựa vào thực lực, chỉ có điều khởi điểm của anh ấy cao hơn người bình thường một chút, anh ấy là con trai của bộ trưởng quân khu, ông nội của anh ấy là lão thủ trưởng quân đội!

Bối cảnh gia đình như thế khiến cho anh ấy như hổ thêm cánh, sáng rực nở rộ, không ai có thể chống cự. Tôi được anh ấy chiếu cố và trọng dụng, đi theo anh ấy một đường bay lên, đưa tới vô số cực kỳ hâm mộ ghen tỵ.

Rất nhiều công tử gia đình quân đội ở kinh đô cũng không có cấp bậc quân hàm cao như tôi, bọn họ phải ở dưới quyền của tôi nghe theo mệnh lệnh của tôi! Tất cả đều do Lương Tuấn Đào ban ơn, đối với anh ấy, tôi nghĩ không cần lặp lại bản thân mang ơn. Tóm lại, chỉ cần anh ấy ra lệnh một tiếng, chẳng sợ núi đao biển lửa, tôi cũng sẽ không chút do dự xông tới.

Lời thề của quân nhân — Nguyên trung thành với quốc gia nguyên trung thành với nhân dân nguyên trung thành với Đảng!

Lời thề của Triệu Bắc Thành tôi — nguyên trung thành với Lương Tuấn Đào!

Đúng vậy, tôi chỉ trung thành với Lương Tuấn Đào! Trong mắt của tôi chỉ có anh ấy! Còn lại đều đồng nghĩa với cặn bã!

Chỉ cần là mệnh lệnh của anh ấy, tôi sẽ tập hợp một trăm phần trăm nỗ lực đi hoàn thành, thực hiện viên mãn hoàn mỹ. Tôi không hỏi đúng sai, chẳng sợ anh để cho tôi đi ám sát vị lão thủ trưởng quân đội nào, tôi cũng không chút do dự.

Khi yêu Hâm Lôi, tôi mới vừa vinh dự trở thành thiếu tá.

Ở trong quân đội, sĩ quan quân nhân con trẻ đầy hứa hẹn như tôi không thể nghi ngờ là mục tiêu của số đông. Nữ binh theo đuổi tôi vô số, tôi chưa từng liếc nhìn ai, chỉ riêng Hâm Lôi tôi vừa nhìn đã yêu.

Cô với quân hàm trung úy không thể nghi ngờ cũng là rồng phượng trong loài người, cô cũng xuất thân thiên kim gia đình quân đội, ở quân đội, miễn là sĩ quan quân nhân trẻ tuổi, đều có một chút thân phận và gia thế. Nam phượng hoàng giống như tôi, ít lại càng ít.

Biết được tôi theo đuổi Đỗ Hâm Lôi, Lương Tuấn Đào cố ý điều nữ binh đến đoàn Phi Ưng, tạo cơ hội cho tôi. Mặt khác, anh ấy còn nhiều lần

bố trí tôi đi nữ binh dạy bắn bia, thời gian tiếp xúc như vậy tăng nhiều, tôi thành công theo đuổi được cô ấy.

Hâm Lôì xinh đẹp là một người da ngăm đen nhưng dung mạo xinh đẹp không hơn không kém, hai mắt thật to, tính cách hoạt bát, sáng sủa thoải mái, làm cho người ta có cảm giác ánh sáng vui sướng.

Cùng với cô ấy, tôi quá hạnh phúc! Trên thế giới có hai người tôi yêu nhất, một người là Lương Tuấn Đào, một người khác chính là cô Đỗ Hâm Lôì.

Ặc, hóa ra theo bản năng, vị trí của Lương Tuấn Đào vẫn xếp trước cô. Đây có phải nói lên, tình yêu của tôi đối với cô ấy không phải khắc sâu như vậy.

Nhưng mà, tôi chưa từng hoài nghi tình yêu của tôi đối với cô ấy. Tôi yêu Hâm Lôì, Hâm Lôì cũng yêu tôi! Hai người yêu nhau mấy năm, luôn luôn có bãi mìn cuối cùng bước không qua.

Tôi hàm súc cô ấy bảo thủ, hai người nói chuyện yêu đương, cảm thấy tình cảm này rất đẹp, chúng tôi hứa hẹn muốn lưu đến đêm động phòng hoa chúc lãng mạn.

Khi biết được tôi cũng không có quan hệ mang tính thực chất với Đỗ Hâm Lôì, Lương Tuấn Đào có vẻ giật mình.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của anh ấy, tôi như bị đâm mũi nhọn vào lưng. Nhớ tới có một lần tôi hành động bất lợi, kết quả khiến cho nhiệm vụ lần đó thất bại, anh ấy nhìn tôi cũng chính là ánh mắt như vậy.

“Sao vậy? Chẳng lẽ... Em làm sai rồi sa?” Tôi nghi ngờ không hiểu hỏi anh ấy.

Thật lâu sau, Lương Tuấn Đào ý vị sâu xa cười với tôi: “Đối với phụ nữ, phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế!”

Tôi hàm súc mỉm cười, chắc chắn nói cho anh ấy biết: “Em và Hâm Lôi hai bên tình đầu ý hợp, muốn đợi nước chảy thành sông. Sau khi kết hôn thời gian ở cùng nhau còn dài, không định nóng lòng nhất thời!”

Lời này khiến Lương Tuấn Đào hâm mộ lại ghen tỵ, anh ấy và Lâm Tuyết không yêu lập gia đình, vì củng cố hôn nhân, anh ấy nỗ lực tạo đứa bé, hy vọng dùng đứa bé buộc bà xã lại, lại nói tiếp, anh ấy là nhân vật oai phong một cõi trong giới quân đội, ở trong hôn nhân lại hèn mọn đáng thương, thậm chí anh cũng không dám hy vọng xa vời tình yêu của Lâm Tuyết.

Người đàn ông không có tình yêu mới nóng lòng xâm chiếm thân thể phụ nữ, định dùng dấu hiệu này làm chinh phục cô ấy. Thật ra đây là biểu hiện không tự tin.

Lương Tuấn Đào chật vật trong nháy mắt khiến cho tôi cảm thấy tự hào gấp bội, ít nhất có một mặt tôi mạnh hơn anh ấy. Hâm Lôi của tôi yêu tôi khắc sâu, chúng tôi có được tình yêu hai bên tình đầu ý hợp, không cần hình thức tuyên cáo gì, đủ để cho bất kỳ người đàn ông nào đều hâm mộ ghen tỵ.

Tôi và Hâm Lôi đắm chìm trong biển tình, hòa thuận mỹ mãn. Đến mức chúng tôi cho rằng cuộc sống hạnh phúc này sẽ luôn luôn liên tục đi xuống, không nghĩ tới biển tình phẳng lặng ngọt ngào cũng có ngày gió nổi lên đất rung núi lở.

Không chỉ một lần thu dọn cục diện rồi rảnh cho Lương Tuấn Đào! Hành động ở tam giác vàng, tôi nghĩa vô phản cố thay anh ấy lưu lại, làm quan chỉ huy cho hành động.

Nếu tôi biết sẽ mất đi Hâm Lô, tin tưởng tôi sẽ lần đầu tiên trong đời cãi lại mệnh lệnh của Lương Tuấn Đào, từ chối lưu lại thay anh ấy.

Đáng tiếc, quỹ đạo sinh mệnh lưu hành một chiều, còn lâu mới có thể quay ngược chiều, sai lầm là sai lầm rồi, tôi vì thế trả giá lớn thê thảm đủ để hủy diệt cả đời tôi — tôi vĩnh viễn mất đi Hâm Lô rồi.

Nhà họ Hoắc bắt lấy Hâm Lô, tôi tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi tình huống sau này sẽ phát triển nghiêm trọng như vậy.

Lương Tuấn Đào an ủi tôi, nói anh ấy sẽ giúp tôi điều về nước, thỏa mãn điều kiện của nhà họ Hoắc, nhà họ Hoắc tự nhiên sẽ thả Hâm Lô về.

Tôi hoàn toàn rối loạn tiếp nhận tất cả sắp xếp của anh ấy, mất đi Hâm Lô, toàn bộ thế giới của tôi dường như đã sụp xuống.

Thời gian tiếp theo, tôi luôn trong chờ đợi vượt qua. Nhà họ Hoắc từng từng Đông Nam Á mấy chục năm, quân đội chính phủ đều không có biện pháp nào với bọn họ, nếu không phải Lương Tuấn Đào ra mặt thay tôi, tôi cũng không biết mình có thể làm gì.

Quá trình giao thiệp cực kỳ không thuận lợi, dự cảm không tốt trong lòng càng ngày càng nồng đậm. Thần sắc ngưng trọng của Lương Tuấn Đào khiến cho tôi biết được tình huống rất không ổn, tôi cố lấy dũng khí hỏi anh ấy rốt cuộc như thế nào, có phải Hâm Lô đã gặp nạn không.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

“Bắc Thành, cậu phải chịu đựng!” Lương Tuấn Đào vỗ bả vai tôi tiếp sức cho tôi, lại khiến cho ngực tôi càng thêm lạnh lẽo. Anh biết rõ tình cảm của tôi đối với Hâm Lôi, tin tức này khiến cho trái tim không chịu nổi nặng nề của tôi lại thêm họa vô đơn chí, “Hoặc Vân Phi chiếm đoạt cô ấy! Hơn nữa trong ngắn hạn mang cô ấy bên người, trở thành nữ nô được anh ta cưng chiều nhất!”

Trùm thuốc phiện ở tam giác vàng có thói quen nuôi dưỡng nữ nô, dùng bọn họ phát tiết vui vẻ. Tôi chưa từng nghĩ tới Hâm Lôi xinh đẹp tự tin sa vào thành một thành viên trong bọn họ.

Lúc đó, tôi gần như đứng không vững, lão đảo mấy bước thiếu chút nữa té ngã.

“Tôi sẽ giúp cậu cứu cô ấy ra!” Lương Tuấn Đào tỏ vẻ rất tự trách, anh biết tất cả đều do anh mà ra. Anh áy náy liên giọng khuyên giải an ủi tôi, “Tiếc cho Hâm Lôi... Nếu cậu thật tâm yêu cô ấy, đừng so đo chuyện này! Cô ấy cũng không tình nguyện!”

Đúng vậy, Hâm Lôi không tình nguyện! Cô ấy là người bị hại, bị tôi liên lụy gặp phải tai họa bất ngờ này. Tôi quyết định không để ý chuyện cô ấy mất trinh tiết, chỉ cần cô ấy có thể bình an thoát hiểm, tôi sẽ càng yêu cô ấy hơn!

Mỗi ngày thuyết phục bản thân như vậy, nhưng trống rỗng trong lòng càng lúc càng lớn. Tôi bắt đầu hối hận, vì sao lúc trước không nghe lời Lương Tuấn Đào nói, ở chung với Hâm Lô trước chứ! Thân thể thuần khiết tốt đẹp của cô lại bị một người đàn ông khác nhanh chân đến trước, nghĩ tới cô ấy hầu hạ dưới thân Hoắc Vân Phi, tôi liền hối hận đến hận không thể giết chết bản thân.

Phía chính phủ thương lượng ngoài sáng, hiệu quả rất nhỏ. Hoắc Vân Phi cuồng vọng tự đại, trừ phi anh ta chơi ngán cô ấy, bằng không lợi ích lớn nhất cũng khó khiến cho anh ta động lòng.

Nhà họ Hoắc giàu có tột cùng, cho dù chính phủ hứa cho anh ta lợi ích kinh người cũng khó để cho anh ta động lòng. [dinendian.lợqidJon](#)

Tôi mỗi ngày mượn rượu giải sầu, hoàn toàn không có tâm tư làm việc. Lương Tuấn Đào thả cho tôi thời gian nửa năm điều chỉnh tâm tình, trên thực tế ra lệnh cho tôi bí mật đến Myanmar trước nghĩ cách cứu viện Đỗ Hâm Lô.

Không thể không nói, Lương Tuấn Đào thật sự lợi hại. Hành tung của Hoắc Vân Phi quỷ dị, không nơi ở cố định, anh ấy cũng có thể điều tra rõ điểm dừng chân của anh ta.

Cấp cho tôi một nhóm chiến sĩ tinh nhuệ, còn cố ý để Vân Phàm đồng hành, định thông qua thủ đoạn bí mật nghĩ cách cứu viện Hâm Lô.

Hoắc Vân Phi quá giáo hoạt rồi, quả thật còn trơn trượt hơn lươn! Vừa mới nhận thấy gió thổi cỏ lay, anh ta liền mang theo Hâm Lô trốn không thấy bóng dáng.

Chỉ có điều may mắn đi theo còn có Vân Phàm, cậu ta từng là sát thủ đứng đầu thế giới, kỹ xảo theo dõi không ai có thể địch nổi. Khi Hoắc Vân Phi mang theo Hâm Lô chạy trốn, cậu ấy chụp lại được một tấm hình chung của bọn họ.

Tấm hình này khiến cho lòng tôi đau như muốn nứt ra!

Hâm Lôi ở bên cạnh Hoắc Vân Phi cười tươi như hoa, đây là đả kích có thể nghĩ là biết đối với tôi.

Hoắc Vân Phi anh tuấn tiêu sái, khí độ siêu quần. Thân là tam thiếu nhà họ Hoắc anh ta đứng đầu cả hắc đạo Đông Nam Á, anh ta có tất cả điều kiện đủ để khuynh đảo phụ nữ, nhưng trong những cô gái này không nên có Hâm Lôi.

Cô ấy là người phụ nữ của Triệu Bắc Thành tôi! Hiện giờ lại ở trong ngực Hoắc Vân Phi cười đến xinh đẹp như vậy... Tôi không thể tha thứ cho cô!

Rốt cuộc có không tiếc sử dụng từ không sạch sẽ không chịu nổi để hình dung cô không, chỉ có điều tôi thật sự đau lòng! Sao cô có thể... Tấm hình này tôi giữ ở bên người, khi không có ai đều lấy ra nhìn. Mỗi lần nhìn, trái tim từng nóng cháy của tôi liền lạnh đi một phần!

Ánh mắt cô nhìn Hoắc Vân Phi dịu dàng như vậy, ý cười trong mắt tự nhiên như vậy. Đây tuyệt đối không phải là ánh mắt của người phụ nữ đau khổ vì tình chăm chú nhìn kẻ địch, rõ ràng là ánh nhìn chăm chú của người phụ nữ dành cho người yêu.

Sườn mặt Hoắc Vân Phi anh tuấn đến gian ác, ánh mắt quyến rũ như vậy đủ để mê hoặc bất kỳ người phụ nữ nào. Hơn nữa anh ta ra tay hào phóng, không có người phụ nữ nào có thể chống cự được thế công của anh ta.

Hâm Lôi ở bên cạnh anh ta sống cũng không khổ sở, nếu như cô thật tình cảm hận người đàn ông đoạt lấy giữ lấy cô, tuyệt đối sẽ không tươi cười ngọt ngào với anh ta như vậy.

Ít nhất, cô cũng không chán ghét anh ta!

Ngực tôi hoàn toàn lạnh lẽo tê dại, hoàn toàn mất ngủ, nhắm mắt lại liền nhìn thấy cô và Hoắc Vân Phi đang quần lầy... Cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ chết mất, vì hóa giải cảm xúc, đêm khuya tôi lái xe đi làng chơi.

Nửa đời trước, tôi giữ mình trong sạch! Từ khi nhìn tấm hình kia, tôi hoàn toàn dơ bẩn sa đọa. Có lẽ trong tiềm thức, tôi đang trả thù Hâm Lô, trả thù cô thừa nhận mây mưa vui sướng trong ngực người đàn ông khác.

Như quyết tâm tiết dục lên trên những người cô gái kia, giống như coi các cô là Đồ Hâm Lô. Đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi thường thường sẽ khiến các cô ấy sợ tới mức mặt không còn chút máu, trong các cô có mấy người gan lớn thậm chí thử thăm dò hỏi tôi: “Hâm Lô là bạn gái cũ của anh sao?”

Tôi càng thêm phần nộ, nói cho các cô ấy biết, “Hâm Lô là bà xã của tôi, vẫn là vậy!”

Từ chối thừa nhận Hâm Lô là bạn gái cũ của tôi! Cô ấy là bà xã của tôi! Chúng tôi đã lĩnh giấy đăng ký kết hôn!

Cuộc sống sa đọa trôi qua mấy tháng, cuối cùng lại nhận được tin tức. Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết lại chuẩn bị đi tam giác vàng thăm hỏi Hoắc Gia Tường, đây là cơ hội tốt, anh ấy nói, tôi giả trang thành chiến sĩ bình thường đi theo.

Nếu lần này tôi có thể phát hiện ra tung tích của Hoắc Vân Phi ở tam giác vàng, có thể nhân cơ hội giải cứu Đồ Hâm Lô ra.

Lương Tuấn Đào vẫn luôn áy náy chuyện Đồ Hâm Lô. Từ sau khi Hâm Lô bị bắt, anh ấy vẫn luôn chưa bao giờ bỏ qua cho các biện pháp nghĩ cách cứu viện cô ấy.

Tôi có hứng thú không lớn với chuyện này, có lẽ do căm phẫn và oán niệm thời gian quá lâu, khiến cho cảm tình của tôi đối với Hâm Lô đã

giảm bớt, có đôi khi thậm chí cam chịu mà nghĩ, tìm không thấy liền không tìm! Để cho cô ấy đi theo Hoắc Vân Phi cao chạy xa bay đi, mắt không thấy lòng không phiền.

Cô nở nụ cười rục rờ với Hoắc Vân Phi đã thành vết sẹo khắc vĩnh viễn không cách nào khép lại trong lòng tôi, tôi là người đàn ông quá nghiêm khắc hoàn mỹ, không cách nào tha thứ cho khuyết điểm của cô, bằng cũng sẽ không chấp nhất lưu lần đầu tiên đến đêm tân hôn.

Ở trong lòng tôi cô lại không thuần mỹ, giống như đóa hoa xinh đẹp bị ô uế, giá trị cất giấu giảm bớt.

Chỉ có điều, tôi không tìm được lý do từ chối nhận nhiệm vụ. Vì cứu Hâm Lôi, Vân Phàm, Phùng Trường Nghĩa còn có Lê Văn Chính đều tham gia, bọn họ xoa tay tích cực tìm cách, còn tôi ở giữa bọn họ có vẻ lạnh lùng như vậy.

Chỉ có điều, không có ai trách cứ tôi. Bọn họ đều tin tưởng tôi vì rất để ý đến cô ấy mà bình tĩnh lạnh nhạt như vậy. Cũng may tôi vốn là người giỏi khống chế cảm xúc, vui giận không lộ ra ngoài mặt, cho nên không có ai hoài nghi gì tôi.

Đến tam giác vàng, tôi lập đi lập lại lau chùi súng của mình. Nghĩ rằng nếu như để cho tôi gặp Hoắc Vân Phi, tôi nhất định sẽ một phát bắn chết anh ta! Chẳng sợ Lương Tuấn Đào vì vậy mà trở mặt với tôi, tôi cũng muốn đập chết anh ta!

Thù giết cha, mối hận đoạt vợ, hai hận lớn trong đời đáng tiếc bị tôi gặp phải một chuyện! Tôi hận không thể rút gân lột da Hoắc Vân Phi.

Sự tình thật sự thuận lợi, tất cả đều trong lòng bàn tay Lương Tuấn Đào.

Anh ấy là một người đàn ông có thói quen khống chế toàn cục, lần này cũng không ngoại lệ.

Cơ hội Lâm Tuyết về nhà mẹ đẻ được anh ấy lợi dụng hoàn toàn, anh ấy cuối cùng thành công khóa được hành tung của Hoắc Vân Phi.

Chỉ có điều Hoắc Vân Phi rất giáo hoạt, nhanh chóng phát hiện ra chỗ không đúng. Anh ta mang theo Hâm Lôi ngồi máy bay vội vàng trốn đi, nhưng lần này anh ta lại không thể bỏ rơi được chúng tôi.

Trời cũng giúp tôi! Hoắc Vân Phi thế mà lại ngồi trên một chiếc máy bay rời đi, không mang theo một nhóm máy bay bảo vệ anh ta, đây là cơ hội tốt khó có được.

Bốn chiếc máy bay chiến đấu quân dụng trải qua nguy trang nhanh chóng bao vây chiếc máy bay kia, theo bốn góc độ chặt chẽ khóa nó lại. Tôi kiềm chế kích động khát máu, gần như không khống chế nổi cảm xúc, lập tức ra lệnh cho các chiến sỹ chuẩn bị sẵn sàng nổ súng về phía nó.

Bắn rơi nó! Nổ bay nó! Hủy diệt nó!

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Chuyển động trong đầu đều là ý niệm điên cuồng này! Tôi một chút cũng không cố kỵ đến Đỗ Hâm Lôi, hoặc là nói tôi nảy sinh ý niệm giết chóc cô không chỉ một ngày!

Từ khi nhìn thấy bức hình kia, tôi liền có vọng động muốn giết cô. Khi nhận được tin tức cô mang thai, tôi chỉ muốn nhanh chóng trừ khử cô!

Cô gái này là của Triệu Bắc Thành tôi! Hiện giờ cô đã phản bội tình yêu và hôn nhân của chúng tôi, cô ham mê trù buôn thuốc phiện này, đắm mình, để Hoắc Vân Phi độc chiếm! Tôi không thể tha thứ cho cô! Cô làm nhơ tình yêu thuần khiết của chúng tôi, nét bút hồng dơ bẩn này phải dùng máu tươi của cô đến rửa.

Tôi không thể làm quá rõ ràng, cho dù trong ánh mắt tràn đầy sát khí sắc bén, tôi cũng phải vững vàng, chờ thời cơ tốt nhất đến.

Máy bay đột nhiên lao xuống thoát khỏi khống chế của chúng tôi, kỹ thuật bay cao siêu như vậy hiển nhiên đã thay đổi phi công. Theo tôi được biết, trên máy bay chỉ có một phi công! Trừ người đó ra, có được giấy phép của phi công chính là Hoắc Vân Phi.

Một ý hận ăn tận xương hiện lên trong lòng, nếu ánh mắt có thể bắn, chiếc máy bay kia chắc đã bị tôi oanh tạc thành mảnh nhỏ.

Cơ hội tới, làm quan chỉ huy của bốn chiếc máy bay chiến đấu quân dụng dùng bộ đàm thảo luận dùng phương pháp nào có thể ngăn chặn được Hoắc Vân Phi lại bỏ chạy, bọn họ cũng chưa có thể nghĩ ra phương án giải quyết hoàn mỹ nào, cuối cùng người đưa ra quyết định là tôi!

Tôi nói cho bọn họ biết, để tay súng bắn tỉ bắn thùng bình xăng!

Tất cả mọi người sợ ngây người, bởi vì Đỗ Hâm Lôi cũng ở trên máy bay, làm không tốt cô ấy sẽ thành vật phẩm chôn theo với Hoắc Vân Phi.

Tôi giải quyết dứt khoát: Chấp hành mệnh lệnh của tôi, tôi là tổng tư lệnh của hành động lần này!

Viên đạn bắn thùng bình xăng tỷ lệ nổ mạnh lên đến 50%, tôi thật sự hy vọng là trăm phần trăm!

Bắn nổ tung chiếc máy bay kia, bắn nổ chết tên cường đạo Hoắc Vân Phi kia, bắn nổ chết người đàn bà Đỗ Hâm Lôi kia, nổ sạch sẽ tất cả khổ sở và khuất nhục của tôi, giống như một đao chém trừ cái u ác tính, đau cũng đau đến triệt để.

Tôi trừng đôi mắt đỏ như máu, nhìn chăm chăm chiếc máy bay dần kéo ra khoảng cách phía trước. Kỹ thuật điều khiển máy bay của Hoắc Vân Phi quả nhiên cao siêu, phi công của chúng tôi không ai có thể đuổi theo anh ta. Nếu không áp dụng biện pháp giải quyết, chỉ có thể trở mắt lại một lần nữa nhìn anh ta mang theo Hâm Lôi chạy thoát.

Không thể để cho anh ta chạy thoát! Hoắc Vân Phi, tao muốn để cho mày chết!

Khi tay súng bắn tỉ bắn thùng bình xăng, buồng súng ngắm cự ly dài xuống, thế mà lại lau chùi mồ hôi lạnh trên thái dương. May mà bình xăng không nổ, bằng không cậu ta hoài nghi tôi có thể bắn chết cậu ta tại chỗ không.

Tôi gần như giống tay súng bắn tia kia, cực kỳ khẩn trương, toàn thân hư thoát, không còn có chút khí lực.

Hâm Lôi, không chết!

Tôi khóc! Hai tay run run che mặt mình, cực kỳ bi ai lên tiếng. Không biết là cao hứng hay khổ sở!

Hóa ra, tôi cũng không muốn để cho cô ấy chết! Ý hận cực sâu khiến cho tôi làm ra quyết định cực đoan, thật ra thì ở sâu trong lòng tôi, tôi vẫn yêu cô ấy!

Hoặc hủy diệt cô, hoặc đoạt lại cô, tôi không thể chịu đựng chuyện cô cười tươi như hoa bên cạnh một người đàn ông khác!

Nhưng mà, nếu như có một ngày, để Hâm Lôi biết được người ra lệnh bắn thùng bình xăng là tôi, cô có thể lại yêu tôi sao?

Định nổ tung đỉnh núi Hoắc Vân Phi giấu mình, kết quả Hâm Lôi đi ra. Cô thể nhưng vì che chở cho Hoắc Vân Phi thoát thân, lấy súng bắn tôi.

Khoảnh khắc kia, tôi mất hết can đảm, tình cảm đối với cô đều đóng băng đến cực điểm.

Hâm Lôi triệt để di tình biệt luyện! Cô vì Hoắc Vân Phi bắn tôi một phát, vì người đàn ông kia, cô nhắm tâm bắn viên đạn kia vào bờ vai tôi.

Tôi vĩnh viễn không thể tha thứ cho cô! Người phụ nữ nhắm tâm này!

Mang theo oán niệm với cô, trở về trong nước. Mỗi đêm, tôi mua say mê trong khổ sở nóng ruột. Cho dù tra tấn mình như thế nào cũng không có cách nào buông bỏ tình cảm với cô, cũng không có cách nào chia tay cô, trừ phi cô chết!

Rượu cũng không thể mê hoặc bản thân, tôi không lừa mình dối người đi tìm phụ nữ. Hâm Lôi đã trở lại, tôi muốn cô ấy! Trừ bỏ cô ra, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không cách nào khơi lên hứng thú của tôi!

Nhưng mà, cô ấy lại mang đứa bé của người đàn ông khác, tôi phải khiến cho cô ấy xóa sạch đứa bé!

Tình yêu hủy diệt, tôi và cô ấy còn có hôn nhân. Tình cảm không có, tôi và cô ấy còn có danh phận! Chỉ cần xóa sạch đứa con hoang ở trong bụng cô ấy, tôi và cô còn có thể bên nhau đến già.

Từ không biết mình máu lạnh vô tình như thế, tôi ý bảo nhân viên thẩm vấn vận dụng tra tấn bằng dùi cui điện với cô ấy.

Cho dù đánh không rách miếng thịt trong bụng cô, cũng biến thành dị dạng, cuối cùng cô chỉ có thể lựa chọn phá thai.

Lương Tuấn Đào nói trái tim của tôi quá độc ác! Tôi cười thầm, anh ta thật sự là đàn ông no không biết đàn ông chết đói, nếu bà xã của anh ta mang thai đứa con của Mạc Sở Hàn, cũng không tin anh ta còn có thể coi như là của mình mà yêu thương nuôi nấng.

Nói cho cùng, tôi và Hâm Lôi rơi vào tình trạng ngày hôm nay tất cả đều do anh ta làm hại. Không phải vì thay anh ta gánh việc tôi sao có thể ở lại tam giác vàng làm quan chỉ huy, Hâm Lôi sao có thể chạy đến tam giác vàng đi theo giúp tôi? Sao cô có thể bị bắt trong tay Hoắc Vân Phi? Tất cả đều là lỗi của Lương Tuấn Đào!

Ở trước mặt tôi giả vờ làm người tốt, thật buồn nôn!

Nhưng mà, Lương Tuấn Đào che chở Đỗ Hâm Lôi, kế hoạch của tôi rơi vào khoảng không.

Đồ thê nô không có tiền đồ này, sợ sau đó Lâm Tuyết trách móc mình, vì để bà xã của mình vui, anh ta lại lựa chọn hy sinh tôi!

Ở trước mặt hiện thực, tôi chỉ có thể cúi đầu. Tự mình đi tìm Hâm Lôi, để cho cô xóa sạch đồ con hoang kia, lần nữa bắt đầu với tôi. die nd da nl e q uu ydo n

Thái độ của cô lạnh lùng ngang ngạnh như vậy, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy đề phòng và lạnh lùng xa cách, vì sao đối xử với tôi như thế? Là cô phản bội tình yêu và hôn nhân của chúng tôi, cô dựa vào cái gì ngược lại dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi?

Hơi bất tri bất giác tôi và cô đi tới quyết liệt tới tận cùng! Cô đưa ra đề nghị ly hôn, tôi nói cho cô biết, cả đời này đừng mơ tưởng!

Cho dù chết, tôi đều sẽ không đồng ý ly hôn với cô!

Cô là người phụ nữ của Triệu Bắc Thành tôi! Tôi sẽ không buông tha cô để cho cô ngã vào trong ngực người đàn ông kia, tôi muốn để cho cô vĩnh viễn đội danh phận bà xã của Triệu Bắc Thành tôi, để cho vĩnh viễn gánh tội đáng xấu hổ hồng hạnh xuất tường, chịu người đời khiển trách và phỉ báng!

Giữa tôi và Hâm Lôi triệt để xong rồi, khổ sở này gần như khiến cho tôi hồng mắt. Đã sớm đoán được kết quả ngày hôm nay, tôi một lần nữa sinh ra ý niệm giết chết cô ấy.

Hâm Lôi, anh yêu em! Em kêu anh thành toàn cho em ngã vào trong ngực người đàn ông khác như thế nào? Anh không có cách nào bỏ qua cho em, hoặc hồi tâm chuyển ý, hoặc ngọc đá cùng nát.

Hiện giờ tôi giống như xác chết biết đi, thì ra không có tình yêu, sự nghiệp lẫn thành công cũng trở nên không có chút ý nghĩa nào. Hâm Lôi, anh rất nhớ em!

Nhớ nhưng đầy ngập này kể ra như thế nào? Tôi chỉ có thể cô độc buồn khổ, không có cách nào tìm được đường giải thoát.

Cô được thả ra, thân bại danh liệt, không xu dính túi. Tôi nhìn thấy cô bị cha cô đuổi ra khỏi nhà, luẩn quẩn ở đầu đường, tôi định chạy xe qua kéo cô vào trong ngực, nói với cô một tiếng bỏ qua chuyện cũ; nhưng mà tôi biết, giữa tôi và cô ấy cuối cùng không thể quay về ban đầu.

Phản bội của cô, đứa con hoang trong bụng của cô, những thứ này là gai độc vắt ngang giữa chúng tôi.

Tôi mắt lạnh liếc cô cùng đường, nhẵn tâm không giơ tay giúp đỡ! Bởi vì tôi biết, Lâm Tuyết sẽ lập tức xuất hiện.

Quả nhiên, cô gọi điện thoại cho Lâm Tuyết, tạm thời tìm được chốn dung thân, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý, cô bỏ chạy không còn tung tích.

Cuộc sống bỗng chốc trống rỗng! Tính mạng của tôi bỗng chốc trống rỗng! Mất đi cô, đối với tôi mà nói, thế giới trở nên không có chút ý nghĩa nào.

Tôi dùng toàn bộ thời gian hơn nửa năm tìm kiếm cô ấy, trong thời gian hơn nửa năm này, tôi cuối cùng ngộ ra một đạo lý — tôi không thể không có cô!

Rút kinh nghiệm xương máu, tôi bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm và đáy lòng mình, biết rõ ràng bản thân muốn kết quả gì.

Tôi muốn cô, những thứ khác đều là mây bay, cũng có thể không đáng kể.

KHẾ ƯỚC QUÂN HÔN

Yên Mang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Lùi một bước trời cao biển rộng, tôi quyết tâm tha thứ cho tội lỗi của cô, tha thứ cho cô phản bội và tổn thương tôi, một lần nữa tiếp nhận cô.

Thậm chí, tôi nguyện yêu ai yêu cả đường đi lối về, tiếp nhận đứa con hoang cô đang mang trong bụng.

Tôi không biết trên thế giới này còn có người đàn ông nào yêu hèn mọn hơn tôi, tôi không biết lại lui nhường còn có con đường lui lại không.

Hâm Lôì, vì em, tôi từ bỏ bản thân và nguyên tắc! Vì em, tôi không còn là Triệu Bắc Thành!

Trong cuộc đấu trí đấu lí tình yêu này, tôi từ bỏ sớm biết Hâm Lôì, sớm kết hôn với Hâm Lôì, phương diện khác, tôi so ra trẻ hơn Hoắc Vân Phi một bước.

Anh ta đã sớm hơn một bước cướp đi tấm thân xử nữ của Hâm Lôì, cướp trước một bước khiến Hâm Lôì mang thai, cướp trước một bước tìm được Hâm Lôì mất tích.

Tôi là thiếu tá quân khu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng Nhưng mà, thành tựu của tôi và tiếng tăm lừng lẫy của gia đình tôi, so sánh với Hoắc tam thiếu, nhỏ bé không đáng kể như vậy!

Xét về giao thiệp, xét về thế lực, xét về tiền tài, tôi tất cả đều không cách nào so sánh với anh ta! Anh ta vì Hâm Lôì làm chút việc kia, có lẽ cả

đời tôi đều không thể với tới.

Khi nhìn thấy Hâm Lôi, cô sắp sinh, thoát nhìn vẫn xinh đẹp như vậy! Tôi muốn ôm cô vào trong ngực tôi, nói ra tôi nhớ nhung và chờ đợi cô như thế nào!

Giờ khắc này, tất cả đều không quan trọng! Chỉ cần cô có thể ở trong lòng tôi, cái gì tôi cũng tình nguyện làm vì cô!

Tôi gần như thành công, Hâm Lôi lại vì tôi mà nước mắt chảy xuống, chúng tôi ôm nhau khóc rống, không hề phòng giả mù sa mưa đáng chết. Tôi yêu cô ấy, tôi muốn cô ấy, chỉ đơn giản như vậy!

Hoắc Vân Phi âm hồn không tan, khi quan hệ giữa tôi và Hâm Lôi vừa hòa hoãn, anh ta thế mà lại xuất hiện, vắt ngang giữa tôi và cô ấy.

Chẳng lẽ anh ta là kẻ thù lâu năm vào đời trước của tôi? Đời này chuyên môn đối nghịch với tôi! Hạnh phúc của tôi một lần nữa bị anh ta phá hủy, không thể nhịn được nữa, tôi muốn phẫn chấn lên phản kháng.

Anh ta là tội phạm truy nã quốc tế, chỉ cần tiết lộ hành tung của anh ta ra ngoài, cũng không tin anh ta còn có thể tự nhiên tự tại tán tỉnh Hâm Lôi.

Tôi cực kỳ hận anh ta, không hề lui bước trước mặt kiêu hùng hắc đạo, tôi quyết ý đấu một trận với anh ta, cho dù chết, cũng muốn lưu lại bóng ma vĩnh viễn không thể tiêu diệt giữa anh ta và Hâm Lôi.

Anh ta tốt nhất dùng một phát súng bắn chết tôi, tôi không sợ, dù sao cuộc sống khổ sở như thế, còn không bằng chết dễ chịu hơn chút. Nếu anh ta dám bắn chết tôi, cũng không tin Hâm Lôi lại còn có thể yêu anh ta!

Đáng tiếc, tôi suy cho cùng vẫn đánh giá thấp Hoắc tam thiếu, anh ta vĩnh viễn bất động thanh sắc, luôn có thể bóp chặt điểm quan trọng của người đang đàm tiếu nhân gian, khiến cho bạn không có sức đánh lại.

Anh ta để cho người khổng chế ông bà nội của tôi, nói với tôi, nếu như hành tung của anh ta bị tiết lộ ra ngoài, tôi liền lo ma chay cho hai người trước.

Ông bà nội chính là điểm mấu chốt của tôi, tôi không cách nào bình tĩnh thản nhiên được nữa.

Cha mẹ mất sớm, là ông bà nội dựa vào mót rác nuôi lớn tôi, bọn họ còn chưa được hưởng thụ mấy ngày hạnh phúc, tại sao tôi có thể liên lụy đến bọn họ tuổi bảy mươi rồi còn không được chết yên lành?

Như nguyện nhìn tôi trợn mắt há hốc mồm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, anh ta như ban ân huệ mở miệng, giống như chúa cứu thế hiền lành: “Đương nhiên, tôi nhận cạnh tranh công bằng! Từ hôm nay trở đi, anh có thể cùng tôi theo đuổi cô ấy!”

Tên khốn kiếp này cuối cùng lộ ra ý tưởng chân thật của anh ta, sau khi bắt được thân thể của Hâm Lôi, anh ta định triệt để bắt lấy tình yêu của cô ấy — anh ta muốn Hâm Lôi cam tâm tình nguyện gả cho anh ta!

Định rửa sạch thân phận đã từng là cường đạo của bản thân ở trước mặt Hâm Lôi! Thật con mẹ nó nực cười!

Tôi phần nộ đến cực điểm, lại không có cách nào đánh lại!

Thực lực cách xa nhất định là kết quả thảm bại của tôi, ở trước mặt Hoắc Vân Phi, tôi giống như một con chuột đáng thương đối mặt với vua của bách thú, phản kháng gì đó đều chỉ khiến cho tôi càng có vẻ đáng thương càng buồn cười mà thôi!

Nhận khiêu chiến của anh ta, ý nghĩ tôi sẽ trở thành công cụ theo đuổi vợ của anh ta, đảm nhận vai hề đáng thương lại buồn cười mà thôi.

Hâm Lôì nâng cao bụng sắp đến ngày chuyển dạ, Hoắc Vân Phi đánh ngọn cờ chăm sóc đứa bé, đúng lý hợp tình đỡ cô, chăm sóc cô, thậm chí thường xuyên chìa bàn tay quấy rối sờ bụng cô, đương nhiên anh ta kiên trì cho rằng anh ta đang sờ con anh ta!

Anh ta cao điệu diễn ân ái như vậy, không hề để ý tới tôi đứng ở bên cạnh mới là ông xã hợp pháp của Đỗ Hâm Lôì! Hiện giờ xem ra, giống như ba miệng cả nhà bọn họ vui vẻ hòa thuận, tôi thành tiểu tam phá hư ấm áp!

Muốn lưu lại làm cạnh tranh chó má gì với anh ta sao? Tôi đây chính là tự rước lấy nhục mà thôi, sẽ đang sống sờ sờ hộc máu mà chết!

Hoắc Vân Phi, mày âm hiểm ác độc đến cỡ nào! Nghĩ ra chiêu tổn hại như vậy, coi tao như thằng hề mà trêu chọc sao?

Cố tình Hâm Lôì lại cảm thấy thật cảm động, thật sự ăn chiêu này của anh ta! Cường đạo ngày xưa biến thành người tốt dân chủ! Tôn trọng ý nguyện của cô, cho cô quyền lợi lựa chọn. Nhưng lại đồng ý cùng tôi cạnh tranh công bằng, cho đến khi đứa bé ra đời tròn tháng, cô có thể quyết định cuối cùng đi cùng với ai, anh ta quyết không có bất cứ dị nghị gì.

Già mồm cãi láo giả dối như vậy mà cô cũng tin tưởng?

Quả nhiên khi phụ nữ rơi vào biển tình chỉ số thông minh đều cực kỳ thoái hóa! Sao cô không ngấm lại, nếu Hoắc Vân Phi thật sự vĩ đại như vậy, ban đầu khi chiếm đoạt cô sao không cho cô có quyền lợi lựa chọn có muốn hay không? Khi ép buộc cô mang thai vì sao không hỏi cô có muốn hay không?

Hiện giờ đứa bé sắp sinh ra, anh ta lại đảm nhận người tốt, giả mù sa mưa mà rêu rao dân chủ, thật con mẹ nó...

Nhìn hai người đăm đuổi đưa tình, hành hạ kia giống như lăng trì tôi. Âm đạm rời đi, tôi không muốn làm món đồ bồi dưỡng tình yêu của Hoắc

Vân Phi, cũng không muốn sắm vai nhân vật tên hề ở trước mặt cô.

Như hồn ma phiêu đảng trên đường, tôi không biết mình nên đi về hướng nào.

Kiếp sống quân nhân của tôi sắp kết thúc, bởi vì tôi không cách nào đổi mặt với thế giới màu xanh lá cây quân nhân kia nữa.

Là quân đội để cho tôi biết Hâm Lô, cũng là quân đội để cho tôi mất đi cô. Ở nơi đó, có mối tình đầu của tôi và cô, có tình yêu tươi ngọt nồng đậm nhất của chúng tôi!

Hiện giờ, cảnh còn người mất, kêu tôi làm sao mà chịu nổi!

Phấn đấu nửa đời người, hóa ra cuối cùng là hư không.

Trên đường nhốn nha nhốn nháo, tôi buồn bực đi một mình, ngoái đầu nhìn lại cũng không tìm thấy được bóng hình xinh đẹp kia nữa. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Trình đơn xuất ngũ, tất cả mọi người không thể tin được, tôi là quân nhân còn trẻ như vậy tiền đồ vô lượng đầy hứa hẹn như vậy lại muốn xuất ngũ.

Tôi mỉm cười, lập tức lui bước trong dòng nước xiết, lưu lại một bí ẩn mặc cho người đời bình luận.

Thu thập xong hành lý, trở lại thành phố A. Khi gặp lại Hâm Lô, cô đã làm mẹ!

Hoặc Vân Phi ở bên cạnh cô và đứa bé, đảm nhiệm vai trò vú em, làm không biết mệt.

Tôi mắt lạnh liếc nhìn một nhà ba miệng ấm áp này, bản thân xuất hiện ở đây có vẻ đột ngột chướng mắt không hợp thời như vậy!

Cạnh tranh công bằng con mẹ nó đi, tự do lựa chọn con mẹ nó đi! Hoắc Vân Phi thẳng chết tiệt này không hơn không kém là nhà âm mưu!

Khi nhìn thấy tôi, Hâm Lô có vẻ lo sợ không yên lòng cuống như vậy. Trong mắt đen nhánh trượt qua áy náy và khổ sở không thể gạt được ánh mắt của tôi, hóa ra khi cô hưởng thụ hạnh phúc, lại có xin lỗi theo bản năng với tôi.

Tôi chậm chọc nở nụ cười, an ủi cô đừng sợ, tôi không phải đến tiếp tục cạnh tranh công bằng với Hoắc Vân Phi, tôi tới đưa cho cô một thứ.

Lấy ra thỏa thuận ly hôn đã ký xong, tôi đập tới trước mặt cô, nhìn cô chăm chú thật sâu một cái, muốn khắc vĩnh viễn vẻ đẹp của cô vào trong trí nhớ, an ủi nửa đời sau cô độc của tôi.

Tiêu sái xoay người, tôi lưu lại cho cô một bóng lưng kiên quyết rời đi, rõ ràng lưu loát, không chút đông dài dây dưa.

Đỗ Hâm Lô, em đừng lại sợ hãi tôi, tôi sẽ không liều chết giữ lấy em không buông!

Đã không yêu tôi, tôi thả cho em tự do!

Tuy rằng trước kia tôi làm sai, cố chấp quá, nhẫn tâm quá, đó đều là vì yêu em đến không xong! Hiện giờ tôi đã nghĩ thông suốt, giữa hai chúng ta đã đi đến tận cùng, việc gì phải cứ đau khổ bức bách, gặt gao dây dưa.

Em giống như một gốc dây leo xinh đẹp, leo lên cây lớn có thể khiến cho em vui vẻ và hạnh phúc, tôi sẽ không tàn nhẫn kéo em xuống.

Đứng từ xa, nhìn em vui vẻ và hạnh phúc, cũng là một an ủi đối với tôi.

Tôi biết nguyện vọng hèn mọn này rất nhanh sẽ tan biến. Sau khi bắt được toàn bộ thể xác và linh hồn của em, mục tiêu kế tiếp của Hoắc Vân Phi chính là dẫn em đi!

Anh ta sẽ không để cho tôi có cơ hội nhìn thấy em, đạt thành mục đích cầu yêu của anh ta, tôi sẽ không có bất cứ giá trị gì đối với anh ta nữa.

Cứ đi như vậy, có yêu, từng hận, cuối cùng là cười hết sức thoải mái.

Tôi may mắn trong thời khắc chia tay đó, bản thân thật tiêu sái, không lại mất mặt ở trước mặt cô.

Buông cô ra, mai táng tình yêu của mình, rời khỏi giới quân đội, xóa sạch tất cả ký ức liên quan đến cô, tôi định bắt đầu lần nữa.

Có lẽ, sự nghiệp mới của tôi sẽ thành công, có lẽ tôi còn gặp được tình yêu mới! Nhưng mà, tôi biết, đời này của tôi sẽ không bao giờ tìm được người giống như Đỗ Hâm Lô đã từng khiến cho tôi yêu khắc sâu tận xương, cũng không tìm được tình cảm khiến cho tôi điên cuồng như thế nữa!

HOÀN TRỌN BỘ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lăn Đầu Gặp Mặt

Chương 2: Cho Tôi Một Khẩu Súng

Chương 3: Manh Sát

Chương 4: Nhập Ngũ

Chương 5: Huấn Luyện

Chương 6: Cô Ta Không Xứng

Chương 7: Không Từ Thủ Đoạn

Chương 8: Tôi Sẽ Thay Cậu Cầu Tình

Chương 9: Cô Ta Đáng Bị Đánh

Chương 10: Hồn Chiến

Chương 11: Đánh Hẳn

Chương 12: Nghịch Lân (Trái Ý)

Chương 13: Hăng Hái Làm Việc Nghĩa

Chương 14: Vị Hôn Phu Tiền Tiền Nhiệm

Chương 15: Sao Không Để Ý Đến Tôi?

Chương 16: Tử Lộ

Chương 17: Nổ Súng

Chương 18: Kẻ Bại Hoại Đây

Chương 19: Từ Chối

Chương 20: Diễn Kịch

Chương 21: Khách Quý

Chương 22: Buông Cô Ấy Ra

Chương 23: Đa Ta

Chương 24: Nói Lời Phải Giữ Chữ Tín

Chương 25: Đau Thì Cùng Đau

Chương 26: Tin Tốt Lành

Chương 27: Khế Ước Vợ Chồng

Chương 28: Còn Thích Cô Ta Không?

[Chương 29: Đào Tạo Lại](#)
[Chương 30: Đơn Độc Chiến Đấu](#)
[Chương 31: Nếu Thua](#)
[Chương 32: Bị Cản Ngược Lại Một Miếng](#)
[Chương 33: Thuyên Chuyển Công Tác](#)
[Chương 34: Lập Mưu Từ Lâu](#)
[Chương 35: Sổ Đen](#)
[Chương 36: Đột Biến](#)
[Chương 37: Anh Cũng Có Thể](#)
[Chương 38: Sao Lại Giày Vò Thành Thế Này!](#)
[Chương 39: Người Đàn Ông Xui Xẻo](#)
[Chương 40: Trở Về Nhà](#)
[Chương 41: Thối Đến Mức Không Ai Muốn](#)
[Chương 42: Theo Yêu Cầu](#)
[Chương 43: Giải Thích](#)
[Chương 44: Làm Sao Để Tha Thứ Cho Cô?](#)
[Chương 45: Anh Giúp Em](#)
[Chương 46: Chúng Ta Còn Chưa Động Phòng Đâu!](#)
[Chương 47: Mâu Thuẫn](#)
[Chương 48: Danh Phận](#)
[Chương 49: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 50: Vợ Anh Đang Nhìn Chúng Ta Đây!](#)
[Chương 51: Tình Yêu Khuynh Thành](#)
[Chương 52: Không Hợp Lễ Thường](#)
[Chương 53: Cách Thế Ôn Tồn](#)
[Chương 1: Nước Đổ Khó Hốt Lại](#)
[Chương 2: Bà Xã À, Hiện Tại Anh Chỉ Yêu Em!](#)
[Chương 3: Lưu Lại Cho Em Chút Kỉ Niệm](#)
[Chương 4: Đêm Nay Phải Dỡ Dành Cô Ấy!](#)
[Chương 5: Điên Cuồng Xâm Chiếm](#)
[Chương 6: Loài Ngụy Hiếm](#)
[Chương 7: Tôi Muốn Cho Cô Xuống Địa Ngục!](#)

[Chương 8: Trở Về Sẽ Xử Lý Cô!](#)
[Chương 9: Thủ Trưởng Giá Lâm](#)
[Chương 10: Lại Căn Tôi! \(Ấm Ấp\)](#)
[Chương 11: Bà Xã Định Đoạt!](#)
[Chương 12: Bà Xã Anh Chạy Kìa!](#)
[Chương 13: Nổi Giận](#)
[Chương 14: Nhớ Cho Kĩ Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Em!](#)
[Chương 15: Khi Thân Mật Với Bà Xã, Đừng Ai Đến Làm Tôi Mất Hứng](#)
[Chương 16: Ông Chủ Hậu Trường](#)
[Chương 17: Lén Lút](#)
[Chương 18: Sự Thật](#)
[Chương 19: Phí Tồn Thanh Xuân Của Hai Chị Em Cô Là Bao Nhiêu?](#)
[Chương 20: Cho Nổ Chuồng Chó Của Hân](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22: Bà Xã À, Anh Rất Đói!](#)
[Chương 23: Người Đàn Bà Này Quá Điên Cuồng](#)
[Chương 24: Bà Xã Tôi Tặng Cho Tôi!](#)
[Chương 25: Hóa Ra Chỉ Là Một Vở Kịch !](#)
[Chương 26: Trước Hôn Lễ](#)
[Chương 27: Quân Hôn Khuynh Thành \(4\)](#)
[Chương 28: Ăn Vận Đẹp Nhất](#)
[Chương 29: Tôi Sẽ Ghen Tị, Sẽ Ăn Dấm Chua!](#)
[Chương 30.1](#)
[Chương 30.2](#)
[Chương 30.3](#)
[Chương 30.4](#)
[Chương 31.1](#)
[Chương 31.2](#)
[Chương 31.3](#)
[Chương 32.1](#)
[Chương 32.2](#)
[Chương 39: Nhà Dã Tâm](#)

[Chương 33.2](#)

[Chương 33.3](#)

[Chương 42: Nhà Dã Tâm \(4\)](#)

[Chương 43: Tìm Cha!](#)

[Chương 44: Tìm Cha! \(2\)](#)

[Chương 34.3](#)

[Chương 46: Tìm Cha! \(4\)](#)

[Chương 47: Gia Lầy Chính Mình Thường Cho Em!](#)

[Chương 35.2](#)

[Chương 35.3](#)

[Chương 50: Mang Bầu](#)

[Chương 51: Mang Bầu \(2\)](#)

[Chương 52: Mang Bầu \(3\)](#)

[Chương 53: Tôi Phải Rời Đi! \(1\)](#)

[Chương 54: Tôi Phải Rời Đi! \(2\)](#)

[Chương 55: Tôi Phải Rời Đi! \(3\)](#)

[Chương 56: Dư Tình Chưa Dứt \(1\)](#)

[Chương 57: Dư Tình Chưa Dứt \(2\)](#)

[Chương 58: Dư Tình Chưa Dứt \(3\)](#)

[Chương 59: Chân Tướng Rõ Ràng \(1\)](#)

[Chương 60: Chân Tướng Rõ Ràng \(2\)](#)

[Chương 61: Chân Tướng Rõ Ràng \(3\)](#)

[Chương 62: Chân Tướng Rõ Ràng \(4\)](#)

[Chương 63: Gương Vỡ Lại Lành \(1\)](#)

[Chương 64: Gương Vỡ Lại Lành \(2\)](#)

[Chương 65: Gương Vỡ Lại Lành \(3\)](#)

[Chương 66: Nhìn Không Thấu \(1\)](#)

[Chương 67: Nhìn Không Thấu \(2\)](#)

[Chương 68: Nhìn Không Thấu \(3\)](#)

[Chương 69: Cô Vợ Ngốc \(1\)](#)

[Chương 70: Cô Vợ Ngốc \(2\)](#)

[Chương 71: Cô Vợ Ngốc \(3\)](#)

[Chương 72: Hai Bảo Bối \(1\)](#)
[Chương 73: Hai Bảo Bối \(2\)](#)
[Chương 74: Hai Bảo Bối \(3\)](#)
[Chương 75: Song Hỷ Lâm Môn \(1\)](#)
[Chương 76: Song Hỷ Lâm Môn \(2\)](#)
[Chương 77: Song Hỷ Lâm Môn \(3\)](#)
[Chương 78: Giên Di Truyền \(1\)](#)
[Chương 79: Giên Di Truyền \(2\)](#)
[Chương 80: Giên Di Truyền \(3\)](#)
[Chương 81: Giọng Của Anh \(1\)](#)
[Chương 82: Giọng Của Anh \(2\)](#)
[Chương 83: Giọng Của Anh \(3\)](#)
[Chương 84: Gần Thêm Chút Nữa \(1\)](#)
[Chương 85: Gần Thêm Chút Nữa](#)
[Chương 86: Gần Thêm Chút Nữa 3](#)
[Chương 87: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra](#)
[Chương 88: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra \(2\)](#)
[Chương 89: Tạm Thời Cách Chức Chờ Điều Tra 3](#)
[Chương 90: Tan Rã Trong Không Vui \(1\)](#)
[Chương 91: Tan Rã Trong Không Vui \(2+3\)](#)
[Chương 50.2](#)
[Chương 50.3](#)
[Chương 94: Bởi Vì Yêu Cô](#)
[Chương 51.2](#)
[Chương 51.3](#)
[Chương 97: Người Thân Từ Phương Xa Tới](#)
[Chương 52.2](#)
[Chương 52.3](#)
[Chương 100: Tối Nay Nghỉ Ngơi \(1\)](#)
[Chương 53.2](#)
[Chương 53.3](#)
[Chương 103: Quà Tặng Thần Bí](#)

[Chương 54.2](#)

[Chương 105: Quà Tặng Thần Bí \(3\)](#)

[Chương 106: Rửa Tay Nấu Canh](#)

[Chương 55.2](#)

[Chương 55.3](#)

[Chương 109: Tiêu Hủy Đĩa Cd](#)

[Chương 110: Tiêu Hủy Đĩa Cd \(2\)](#)

[Chương 56.3](#)

[Chương 112: Một Lòng Say Mê 1](#)

[Chương 57.2](#)

[Chương 57.3](#)

[Chương 115: Hiện Trường Vụ Án \(1\)](#)

[Chương 58.2](#)

[Chương 117: Hiện Trường Vụ Án \(3\)](#)

[Chương 118: Về Nhà Với Anh](#)

[Chương 59.2](#)

[Chương 120: Về Nhà Với Anh 3](#)

[Chương 59.4](#)

[Chương 122: Tốc Độ Rất Nhanh 1](#)

[Chương 123: Tốc Độ Rất Nhanh 2](#)

[Chương 124: Tốc Độ Rất Nhanh 3](#)

[Chương 125: Cục Cứng Nhỏ 1](#)

[Chương 61.2](#)

[Chương 127: Cục Cứng Nhỏ 3](#)

[Chương 128: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc](#)

[Chương 129: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc 2](#)

[Chương 130: Heo Đã Đánh Mất Hạnh Phúc 3](#)

[Chương 131: Hạnh Phúc Không Thể Sao Chép 1](#)

[Chương 132: Hạnh Phúc Không Thể Sao Chép 2](#)

[Chương 133: Đều Là Giấy Vụn](#)

[Chương 134: Đều Là Giấy Vụn 2](#)

[Chương 135: Đều Là Giấy Vụn 3](#)

[Chương 136: Em Rút Lui 1](#)
[Chương 137: Em Rút Lui 2](#)
[Chương 138: Em Rút Lui 3](#)
[Chương 139: Bắn Chết Em! 1](#)
[Chương 140: Bắn Chết Em! 2](#)
[Chương 141: Bắn Chết Em! \(3\)](#)
[Chương 66.4](#)
[Chương 67.1](#)
[Chương 67.2](#)
[Chương 145: Gặp Lại Lần Nữa 3](#)
[Chương 146: Gặp Lại Lần Nữa 4](#)
[Chương 147: Gặp Lại Lần Nữa 5](#)
[Chương 148: Yêu Anh Một Lần Nữa](#)
[Chương 149: Yêu Anh Một Lần Nữa 2](#)
[Chương 150: Yêu Anh Một Lần Nữa 3](#)
[Chương 68.4](#)
[Chương 152: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi!](#)
[Chương 153: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 2](#)
[Chương 154: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 3](#)
[Chương 155: Chơi Đã Rồi Thả Em Đi! 4](#)
[Chương 156: Cưng Chiều Em Là Nên](#)
[Chương 157: Em Là Của Anh!](#)
[Chương 158: Chỉ Cần Thân Thể Của Em](#)
[Chương 159: Hăng Hái Phản Đối 1](#)
[Chương 160: Hăng Hái Phản Đối 2](#)
[Chương 161: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn](#)
[Chương 162: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn 2](#)
[Chương 163: Muốn Trái Tim Của Em 1](#)
[Chương 164: Muốn Trái Tim Của Em 2](#)
[Chương 75.3](#)
[Chương 166: Anh Vợ Cậu 1](#)
[Chương 76.2](#)

[Chương 168: Nửa Đêm Kinh Hồn 1](#)
[Chương 77.2](#)
[Chương 77.3](#)
[Chương 171: Anh Rất Nhớ Em!](#)
[Chương 78.2](#)
[Chương 173: Đá Tình Yêu](#)
[Chương 174: Đá Tình Yêu 2](#)
[Chương 175: Đá Tình Yêu 3](#)
[Chương 176: Chị Dâu Nhỏ 1](#)
[Chương 177: Chị Dâu Nhỏ 2](#)
[Chương 178: Cám Ơn Em!](#)
[Chương 179: Linh Cảm Không Rõ Ràng](#)
[Chương 180: Em Không Có Tim](#)
[Chương 83.2](#)
[Chương 182: Anh Chồng Thích Ăn Giấm](#)
[Chương 84.2](#)
[Chương 184: Bức Hôn](#)
[Chương 185: Bức Hôn 2](#)
[Chương 186: Thật Tình Bày Tỏ](#)
[Chương 86.2](#)
[Chương 188: Khi Muốn Ăn Kẹo Thì Làm Như Thế Nào?](#)
[Chương 87.2](#)
[Chương 190: Kết Cục Cuối Cùng 1](#)
[Chương 191: Kết Cục Cuối Cùng 2](#)
[Chương 192: Kết Cục Cuối Cùng 3](#)
[Chương 193: Kết Cục Cuối Cùng 4](#)
[Chương 194: Kết Cục Cuối Cùng 5](#)
[Chương 195: Kết Cục Cuối Cùng 6](#)
[Chương 196: Kết Cục Cuối Cùng 7](#)
[Chương 197: Kết Cục Cuối Cùng 8](#)
[Chương 198: Kết Cục Cuối Cùng 9](#)
[Chương 199: Kết Cục Cuối Cùng 10](#)

[Chương 200: Kết Cục Cuối Cùng 11](#)
[Chương 201: Kết Cục Cuối Cùng 12](#)
[Chương 202: Kết Cục Cuối Cùng 13](#)
[Chương 203: Kết Cục Cuối Cùng 14](#)
[Chương 204: Kết Cục Cuối Cùng 15](#)
[Chương 205: Kết Cục Cuối Cùng 16](#)
[Chương 88.17](#)
[Chương 88.18](#)
[Chương 88.19](#)
[Chương 209: Kết Cục Cuối Cùng 20](#)
[Chương 88.21](#)
[Chương 88.22](#)
[Chương 212: Ngoại Truyện 1](#)
[Chương 213: Ngoại Truyện 2](#)
[Chương 214: Ngoại Truyện 3](#)
[Chương 215: Ngoại Truyện 4](#)
[Chương 216: Ngoại Truyện 5](#)
[Chương 217: Ngoại Truyện 6](#)
[Chương 218: Ngoại Truyện 7](#)
[Chương 219: Ngoại Truyện 8](#)
[Chương 220: Ngoại Truyện 9](#)
[Chương 221: Ngoại Truyện 10](#)
[Chương 222: Ngoại Truyện 11](#)
[Chương 223: Ngoại Truyện 12](#)
[Chương 224: Ngoại Truyện 13](#)
[Chương 225: Ngoại Truyện 14](#)
[Chương 226: Ngoại Truyện 15](#)
[Chương 227: Ngoại Truyện 16](#)
[Chương 228: Ngoại Truyện 17](#)
[Chương 229: Ngoại Truyện 18](#)
[Chương 230: Ngoại Truyện 19](#)
[Chương 231: Ngoại Truyện 20](#)

[Chương 232: Ngoại Truyện 21](#)
[Chương 233: Ngoại Truyện 22](#)
[Chương 234: Ngoại Truyện 23](#)
[Chương 235: Ngoại Truyện 24](#)
[Chương 236: Ngoại Truyện 25](#)
[Chương 237: Ngoại Truyện 26](#)
[Chương 238: Ngoại Truyện 27](#)
[Chương 239: Ngoại Truyện 28](#)
[Chương 240: Ngoại Truyện 29](#)
[Chương 241: Ngoại Truyện 30](#)
[Chương 242: Ngoại Truyện 31](#)
[Chương 243: Ngoại Truyện 32](#)
[Chương 244: Ngoại Truyện 33](#)
[Chương 245: Ngoại Truyện 34](#)
[Chương 246: Ngoại Truyện 35](#)
[Chương 247: Ngoại Truyện 36](#)
[Chương 248: Phần 2: Triệu Bắc Thành — Buông Bỏ Yêu Thành Chết Yêu](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)